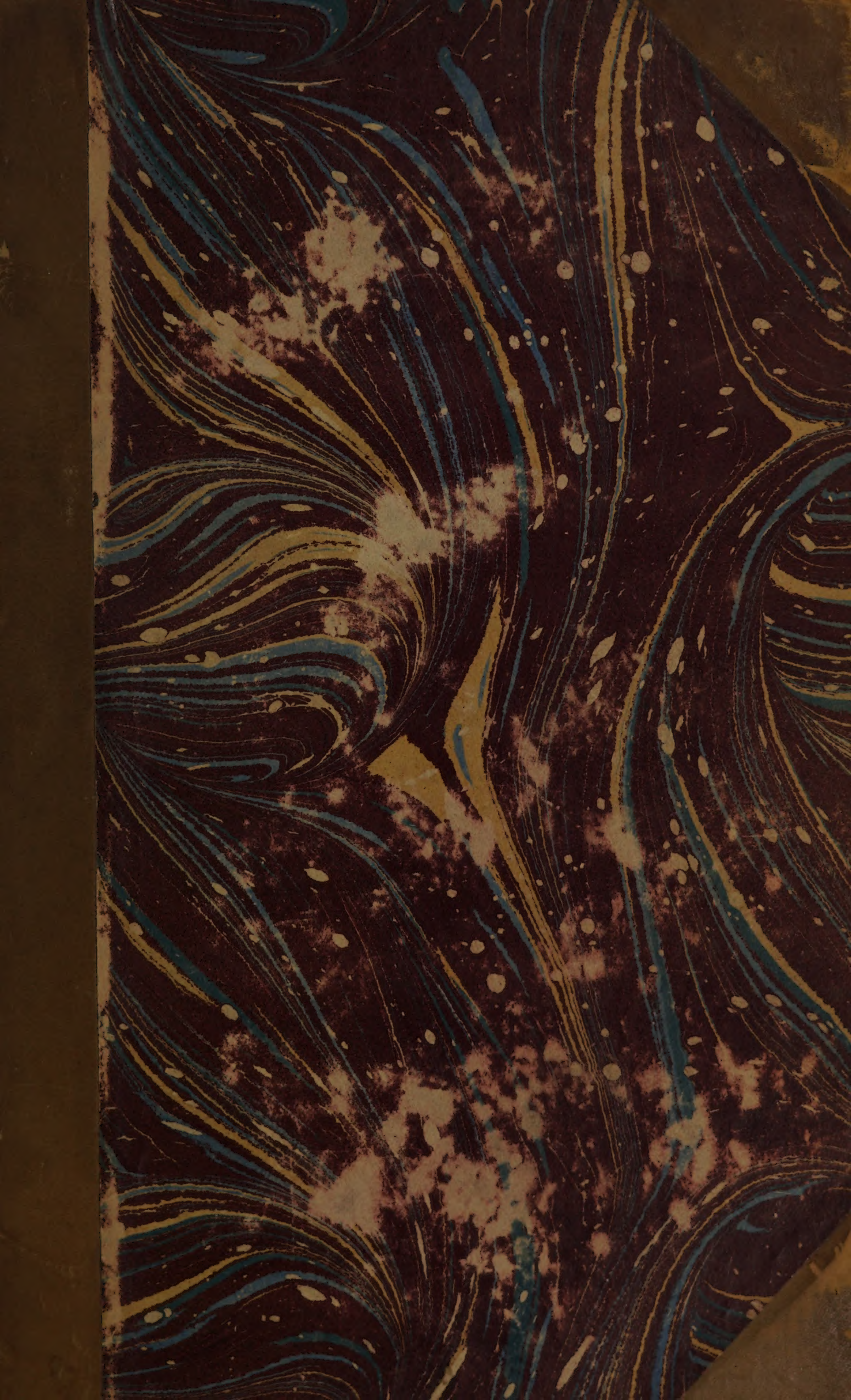

ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ ΤΟΥ ΟΛΟΡΟΥ

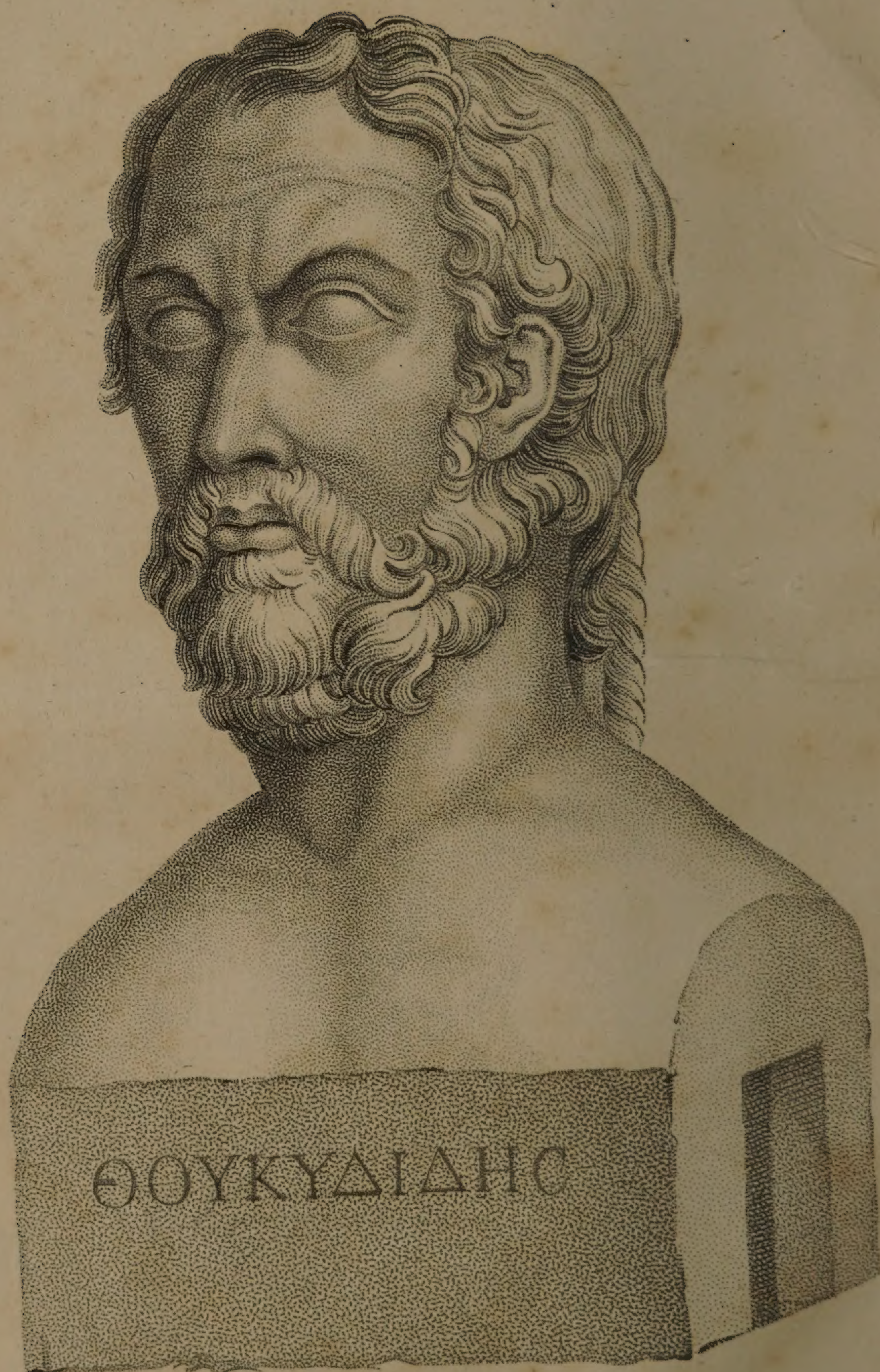
ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΑΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΒΙΒΛΙΑ ΟΚΤΩ.

THUCYDIDIS, OLORI FIL.

DE BELLO PELOPONNESIACO

LIBRI VIII.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗϹ

ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ ΤΟΥ ΟΛΟΡΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΑΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΒΙΒΛΙΑ ΟΚΤΩ.

THUCYDIDIS, OLORI FIL.

DE BELLO PELOPONNESIACO
LIBRI VIII.

CUM

VERSIONE LATINA, SCHOLIIS GRÆCIS, ET VIRORUM DOCTORUM ANIMADVERSIONIBUS.

EX EDITIONE

JOANNIS CHRISTOPHORI GOTTLEBERI A.M.

CAROLI LUDOVICI BAVERI A.M.

ACCEDUNT

COMMENTARII CRITICI A TRAUGOTT FREDER. BENEDICT CONSCRIPTI, ET OBSERVATIONES CRITICÆ ERNESTI FRIDERICI POPPO.

VOLUMEN PRIMUM.

Londini:

EXCUDEBAT J. F. DOVE,

VENEUNT APUD RICARDUM PRIESTLEY.

M,DCCC,XIX.

PRÆFATIO.

LECTORI S.

De hac Thucydidis editione neque nihil, neque multa, opus est præfari. Expressa est, ut ait titulus, ex editione Joannis Christophori Gottleberi et Caroli Ludovici Baveri;* variantibus lectionibus consulto omissis (cum cathedris præcipue discipulorum accommodata sit, quibus cum MStis ac veteribus editionibus nil fere, opinor, est commune) notisque suo ordine textui substratis. Textum notasque excipiunt ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΞΥΝΟΠΤΙΚΑ ΕΙΣ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΝ, in Britannia (post Hudsonum) nunc primum evulgata, et a typographo, prout mos est, nostro perquam nitide ac distincte excusa. Quantum valent ad difficiliores Thucydidis locos hæc subsidia enucleandos interpretandosque, norunt jamdiu editionis Lipsiensis redemptores,—quos in lauta et bene aucta parte esse voluit Fortuna. Nobis visum est id agere, ut et minus fortunatis jam tandem patescant.

Beckii *Addenda* et *Emendanda* eo hercle omisimus, quod (quamvis multa insint perdocta ac perutilia) magna tamen ex parte nobis videntur confici ex mera fortuitave lectionum varietate,—magna etiam ex rebus a Gottlebero Baveroque de industria prætermissis. Horum igitur, ut uno verbo dicamus, in locum intrusimus Tractatus duo Lipsiæ tres quatuorve abhinc annos publici juris factos: quorum unius titulus est, COMMENTARII CRITICI IN THUCYDIDIS OCTO LIBROS A TRAUGOTT FREDER. BENEDICT CONSCRIPTI; alterius autem, OBSERVATIONES CRITICÆ IN THUCYDIDEM—SCRIPSIT ERNESTUS FRIDERICUS POPPO PHIL. DR. LL. M. Poppo, ut videtur, auditor et discipulus fuit Godofredi Hermanni.

* Impressa Lipsiæ, Sumtibus Engelh. Benjam. Schwickerti, A. MDCCLXXXX—MDCCCIV. II Tomm. in 8vo; editionem absolvente Christian. Daniel. Beckio.

Nil restat præmonendum, nisi Indicem Auctorum, qui a Scholiastis citantur, in hac editione paullo absolutiorem reperiri; cum non auctores tantum, sed et locos monstret. Unum obiter nobis condonandum speramus, nos senionem in textu, ubicumque occurrat, literis στ designasse, qui tamen postea in Scholiis recte per ϛ (ἐπίσημον) est designatus. Cœpto enim (superioris anni initio) hoc opere, nescio quo casu eveniebat typographi loculamentis senarios numeros omnino defuisse. Quocirca, ut ne quid impedimenti fieret, spurium istud (satis festinanter, ne dicam insulse) in alterius locum subrogandum statuebamus. "Hinc omne principium; huc refer exitum." Sed melius est errare, quam desipere.

LONDINI. Kal. Mai. M,DCCC,XIX.

Elenchus codicum Thucydidis adhuc collatorum, editionum, versionum, et libellorum ad eum illustrandum spectantium.

CODICES.

Qui codices ab Aldo Manutio et Ant. Francino in curandis primis editionibus, Aldina et Florentina, fuerint adhibiti, incertum est. Ex epistola ab Aldo ad Dan. Rainerium, Venetum patr. scripta, colligi posse videtur, codices ab Rainerio accepisse Aldum, ad quos Thucydidem typis redderet. Florentina autem editio Aldinam potissimum expressit.

Codicem *Basileensem*, qui Constantinopoli ab Eugenio Papa (sic enim Græci vocarunt suos magistros) donatus sæc. XV. ineunte Joanni Aretino cuidam Basileam pervenerat, contulit *Hervagius* in usum Camerarii, verum non satis diligenter. Itaque *J. J. Wetstenius* eum denuo comparavit, atque lectionis varietatem inde excerptam et scholiorum supplementa cum *Dukero* communicavit, qui eorum p. (25)—(34,) maximam partem separatim exhibuit hac præmissa animadversione.

" Adnotata hic sunt omnia, in quibus cod. MS. ab edit. Basil. discrepat, etiam ubi eadem est scriptura hujus edit. quæ MSti, exceptis iis, quæ ex adnotatt. Camerarii jam ante in Var. Lect. posuerat *Hudsonus*, et emendationibus errorum typographicorum, quibus ed. Bas. scatet. Quæ aliter in hac edit. ac in Basil. cujus scriptura in Var. Lect. Hudsoni est, leguntur, ea omnia, si nihil adnotatum est, eodem modo in MS. quo in ed. Bas. scribuntur. Sed quia animadverti, *Hudsonum* in describenda lectione *ed. Bas.* aliquot locis aberrasse, ea quoque adnotanda visa fuerunt, quoties in illa incidi : nam et alia esse credo, a me non animadversa, quoniam totam edit. illam cum Hudsoniana non contuli. Hoc quoque monendus est Lector, me primum tantum excerpta variantis scripturæ e Lib. VII. et VIII. profligato jam ab operis Libro VII. accepisse,

ob eamque causam varias lectiones hujus libri in *Addenda* contulisse: deinde, quum jam typis exscripta fuissent Addenda, exemplar edit. Basil. cum MS. conlatum nactum esse, et ex eo cognovisse, quædam aliter in MS. cujus scripturam hic exhibui, legi, quam e Camer. Hudsonus adnotarat, et ego ex Excerptis illis in Var. lectionibus scripseram."

In nostra ed. codicis lectiones cum reliqua varietate junctæ leguntur.

Parisinos codices fortassis Henr. Stephanus consuluit. Certe in ep. primæ editioni præmissa se dicit veterum codd. lectionibus conquirendis curam et diligentiam maximam adhibuisse. In secunda autem edit. non novis codd. præsidiis usus esse videtur.

Parisinus cod. n. 3044. cujus lectt. cum Dukero communicavit Wetstenius.

Codices *Anglicos* haud perfunctorie, sed magna cum diligentia se contulisse dicit Hudsonus. Sunt autem hi: unus bibl. Norfolcianæ; alter bibl. Coll. Corp. Christi Oxon. qui Claymondi primi præsidis olim fuerat; tertius, qui conciones tantum complectitur, bibl. Baroccianæ; quartus bibl. Henrici com. Clarendoniæ. De ætate et indole eorum nihil monuit.

Habuit idem codicem chartaceum, quem, quia Grævius miserat, *Grævianum* appellat; possedit autem tum Guil. van. Cleef, causarum patronus, qui eum deinde in publicam bibliothecam *Trajectinam* intulit. Eum multo diligentius in usum suæ edit. adhibuit Dukerus.

Codex *Cassellanus* bombyc. sæc. XIII. a Dukero collatus, qui in præf. videndus est. Add. *Schminke* Beschreibung der Hauptstadt Cassel p. 206. ss.

Codex *Havniensis*, sæc. XIV. ut videtur scriptus, sed ita, ut inde a medio libro quinto recentior manus eum exaraverit, emtus Venetiis a. 1699. a Fred. Rostgaardo, Dano; cujus lectiones Grammius ad Dukerum misit.

Vindobonensis codex, inter codd. histor. græc. bibl. Cæsareæ n. XXXIII. unde varias lectiones Alterus excerpsit. Idem contulit locos Thucyd. a Stobæo laudatos cum cod. Vindob. Stobæi inter Codd. philosophh. græc. N. LXVII.

Codices *Angustanus* et *Mosquensis*, quorum variæ lectt. in hac edit. leguntur. v. præf. T. I.

De ceteris codd. nondum accurate consultis v. Cel. Harles. ad Fabric. B. Gr. T. II. p. 729. Add. *Morell.* V. C. Bibl. msta gr. et lat. (Ven.) T. I. p. 237.

Editiones græcæ integri operis.

Thucydides (græce) — Venetiis in domo Aldi Mense Maio. M.DII. In fol. vid. *Renouard* Annales de l'imprim. des Alde T. I. p. 50. s. Serie dell' Ediz. Aldine ed. 2. p. 16.

Scholia græca anno post idem Aldus, adjecta aliis operibus edidit: *Xenophontis* omissa; quæ et græca gesta appellantur. Georgii Gemisthi: qui et Pletho dicitur: et Diodori: et Plutarchi historiis de iis: quæ post pugnam ad Mantineam gesta sunt: per capita tractatio. Herodiani a Marci principatu historiarum libri octo: quos Angelus Politianus elegantissime latinos fecit. *Enarratiunculæ antiquæ: et perbreves in totum Thucydidem:* sine quibus auctor intellectu est quam difficillimus. Græce. Venet. in Aldi Neacademia mense Octobri M.DIII. In fol.

Quum Asulanus a. 1525. Xenophontem integrum ederet, recisa historia græca Xen. reliqua ex superiore edit. novo titulo et præfatiuncula præmissis vendidit:

Georgii Gemisti, qui et Pletho dicitur, ex Diodori etc. *Enarratiunculæ—in Thucydidem*—qua difficillimus. Gr. Ven.—m. Oct. M.DIII. f. Sed titulus novus est 1525. et tertium a. 1527. præfixus.

V. *Renouard* p. 64. s. Serie p. 22. s.

Thucydides gr. cum scholiis græcis, Florentiæ ap. Bernard. Juntam 1506. die secunda Novembr.

V. Maittair. Ann. Typogr. Indic. voc. Thucyd. p. 289. et Panzer. Ann. typogr. VII. p. 10. qui tamen e catalogis Thott. et Menken. tantum laudat. Nam Bandinius eam ignorat, et mirum est, eadem die absolutam, dici, qua sequentem.

Θουκυδίδης, μετὰ σχολίων παλαιῶν καὶ πάνυ ὠφελίμων, χωρὶς ὧν οὐκ εὐξύνετος ὁ συγγραφεύς. Thucydides cum commentariis antiquis, et

valde utilibus, sine quibus auctor intellectu est quam difficillimus. Ad calcem: Ἐν τῇ Φλορεντίᾳ παρὰ Βερνάρδῳ τοῦ Ἰούντα ἔτει ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ γενέσεως χιλιοστῷ πεντακοσιοστῷ τε καὶ εἰκοστῷ ἕκτῳ ἀνθεστηριῶνος δευτέρᾳ ἱσταμένου (1526. 2. Nov.) fol. cum epistola Græca Antonii Francini ad Alexandrum Corsinium.

V. Ang. Mar. Bandinius de Florentina Juntarum typographia ejusque censoribus T. II. (s. Ann. Juntarum typogr.) p. 208. s.

Θουκυδίδης μετὰ σχολίων παλαιῶν καὶ πάνυ ὠφελίμων, χωρὶς ὧν ὁ συγγραφεὺς πολὺ ἀνευχερής ἐστι. Thucydides cum scholiis et antiquis et utilibus, sine quibus autor intellectu multum est difficilis. Accessit præterea diligentia *Joachimi Camerarii,* in castigando tum commentariis una cum textu cum annotationibus ejus. Basileæ, ex off. Hervagiana. Anno M.D.XL. fol.

Epistolam Camerarii ad Mauricium præsulem Eystatensem d. III. Cal. Mart. scriptam excipiunt Aphthonii encomium Thuc. vita Thuc gr. Marcellini vita ejusdem, Dionysius περὶ τῶν ἰδιωμάτων Θουκ. vita Thuc. ex Suida; tum annotata loca quæ aliter in aliis exemplis scripta et animadvertenda visa essent. Historiam Thucyd. sequuntur græca scholia.

Thucydidis de bello Peloponnesiaco Libri octo, græce ad editionem Dukeri expressi. Viennæ typis Jo. Tho. Nob. de Trattnern. MDCCLXXXV. II. voll. 8.

Curavit editionem *Franc. Car. Alterus,* Prof. Vindob. nuper mortuus, qui, præter var. lectt. cod. Vindob. addidit *Jacobi Tusani* (Toussain) Paris. philologi mortui a. 1547. correctiones margini ed. Ald. adscriptas, et specimen græcitatis Thucydideæ.

Thucydidis de bello Peloponnesiaco libri octo ad optimas editiones in usum scholarum diligenter expressi, græce. Bremæ. P. I. II. 1791. 92. 8. (curante *Herm. Bredenkamp,* Athenæi Brem. Subrect. qui et animadversiones promisit, quæ nondum prodierunt.) Cf. Allg. d. Bibl. CVIII. p. 285. Neve allg. d. Bibl. VI. p. 35.

Editiones græco-latinæ.

Θουκυδίδου—Βιβλία ὀκτώ. Thucydidis, Olori filii, de bello Peloponn. libri octo. Iidem latine, ex interpretatione Laur. Vallæ ab

Henr. Stephano recognita. Anno M.D.LXIV. Excudebat Henr. Stephanus, illustris viri Huldrichi Fuggeri typographus. fol.

Margo textus interior habet varias lectt. aliquot, exterior scholia. Subjuncta est latina versio, cujus margini nonnullæ emendationes sunt adjectæ.

Thucydidis de b. pel. L. octo. Iidem lat. ex interpr. L. V. ab H. St. recognita. *Secunda editione, quæ amplius quam in prima præstita fuerint, extrema ad lectorem epistola docebit.* 1588. fol.

Scilicet tum græca oratio tum ejus versio emendata est secundis curis adjecitque Stephanus proparasceuen ad lectionem Scholl. et adnotationes uberiores ad l. I. et majorem partem libri II. Thucyd. et Schol. absoluturus hunc laborem, nisi ex Gallia et Germania ei spes fuisset facta emendationum in Thucydidem et ejus Scholia, quæ tamen vana fuit. Præmisit vitam Marcellini, cum Is. Casauboni versione et castigationibus, subjecit Jac. Veratii argumenta orationum et concionum Thucyd. denique Chytræi chronologiam et argumenta librorum Thucydidis.

Θουκυδίδου—Βιβλία ὀκτώ. Thucydidis Olori filii de Bello Peloponnesiaco Libri octo. Iidem latine ex interpretatione Laur. Vallæ ab Henr. Stephano nuper recognita, quam *Æmil. Portus*, Franc. Porti Cret. f. paternos commentarios accurate sequutus, ab infinita gravissimorum errorum multitudine novissime repurgavit, magnaque diligentia passim expolitam innovavit. In hac postrema editione, quid præterea præstetur, sequens pagina docet. Francofurti apud heredes Andr. Wecheli, Claud. Marnium et Jo. Aubrium. M.D.XCIV. fol.

Expressa est Stephani recensio, nisi quod plura irrepserunt vitia operarum culpa. Variæ lectiones auctæ sunt. Scholiis antiquis immixta recentia Æm. Porti. Subjuncti sunt Franc. Porti Commentarii in Thucyd. cum Appendice, in qua multa explicantur, quæ in superioribus commentariis sunt omissa—tum Chytræi antea indicata opuscula—et Indices, latinus atque græcus.

Prodierant *Fr. Porti* Adnotatt. in Xenoph. et *Thucydidem* separatim 1586. 4. et 1594. f. Genevæ.

Θουκυδίδου—Βιβλία ὀκτώ. *Thucydidis* de bello Pelop. Libri VIII. Quid in hac editione præstitum sit, Præfatio ad Lectorem indica-

bit. Oxoniæ e theatro Sheldon. impensis T. Bennet ad insigne Lunæ falcatæ in Cœmet. D. Pauli. Anno Dom. MDCXCVI. fol.

Johannes Hudsonus hanc editionem curavit, et præfatus est. Textis, e secunda Steph. recensione accurate redditis, sed in minores sectiones distinctis, additæ sunt in margine temporum notationes ex Dodwelli Chronol. subjecta est (in quavis pag.) latina versio minusculis litteris scripta, hanc excipiunt variæ lectiones trium codd. et edd. vett. eas scholia. Additæ sunt duæ tabulæ geogr. una Græciæ, ad Thucyd. historiam, adjuvante chartula Edm. Halleii, delineata, altera Siciliæ ex Cluverio petita. In calce leguntur (p. 530.) *Geo. Acacii* Epitome Historiæ Thucyd. *Veratii* Argumenta concionum (p. 532.) Stephani Proparasceue et Annotatt. in Thuc. atque Sch. (p. 538.) Appendix varr. lectt. Codd. Clarendon. et Græviani (p. 598.) denique Indices.

Θουκυδίδου—Βιβλία ὀκτώ. Thucydidis de bello Pelop. Libri octo, cum adnotationibus integris *Henr. Stephani* et *Joann. Hudsoni*. Recensuit et notas suas addidit *Joseph. Wasse*. Editionem curavit, suasque animadversiones adjecit *Car. Andr. Dukerus*. Cum variis dissertationibus, MSCtor. collationibus et indicibus novis locupletissimis. Amstelædami apud R. et J. Wetstenios et Gul. Smith. MDCCXXXI. fol.

Quum Wetsteniis primum placuisset non nisi Oxoniensem editionem, auctam tamen repetere, quumque Dukerus non ipse constituisset, scriptorem recensere, sed a librariis ad curam novæ editionis suscipiendam vocatus esset, non mirandum fuit, in emendanda oratione græca nihil esse præstitum, atque multa esse futuro editori relicta. Cæterum negari non potuit, superare hanc editionem superiores præsidiorum ad Thuc. rectius vel emendandum vel explicandum multitudine et utilitate. Nam quid præstare Duk. potuerit, bene docuit *Saxius* in laudat. Dukeri p. 32. s.

Cf. Acta Erudd. 1732. p. 1. ss. Bibl. raisonnée. T. VII. P. I. p. 126. ss.

Recusa est Dukeri editio primum Glasguæ 1758. per Rob. et Andr. Foulis VIII. voll. 8. tum Biponti:

Thucydidis de bello Pelop. Libri VIII. græce et latine ad editionem Jos. Wasse et Car. Andr. Dukeri accurate expressi, cum va-

rietate lectionis et annotationibus. Studiis societatis Bipontinæ. Biponti, ex typ. Soc. 1788. 89. VI. voll. 8.

Non satis commode illa editio est descripta. Separatim Græca cum lat. versione exhibentur, sequuntur cuique volumini subjectæ variæ lectiones et adnotationes. Volumine quinto continentur etiam scholia, et sexto Annotatt. in Scholia cum Indicibus.

Dukerianam excepit nostra, de cujus rationibus in præf. utriusque vol. dictum est.

Nic. Blancardum etiam novam editionem Thuc. molitum esse *A. C. Eschenbachius* testatur in epist. in *Schelhornii* Amœn. litt. T. V. p. 195.

Editiones singularum particularum.

Liber I. et II. gr. ap. Wechel. Paris. 1535. 4.

Libri I. Conciones gr. Paris. ap. Christ. Wechel. 1531. 4.

Liber I. gr. 1548. II. et III. Paris. 1549. 4. ap. Vascosanum.

Platonis, *Thucydidis* et Demosthenis funebres Orationes. Græce. Venetiis apud Aldi filios. M.D.XLIX. in 8.

(Serie dell' Ed. Ald. p. 159. Renouard Ann. T. I. p. 258.)

Libri IV. curante Vito Winsemio. Viteb. 1562. (s. 1561.) 4.

Periclis funebris laudatio eorum qui in bello occubuerunt ex libro Thucyd. secundo. Par. 1605. 4.

Libri III. græce et latine. Par. 1626. 12.

Orationes Thucydidis seorsim excusæ, gr. curante M. Andr. Corvino, in usum auditorum suorum. Lips. 1631. 8.

Thucydidis, Platonis et Lysiæ orationes funebres. Ox. 1753. 8. cum vers. lat. et not. angl. (Edidit Ed. Bentham.)

Thucydidis funebres orationes, gr. et lat. Glasguæ 1755. 12. (etiam locus de peste adjectus est).

Thucydidis Orationes cum animadversionibus et indice Car. Ludov. Baveri, Lips. A. M. Schol. Laub. Rect. Lipsiæ, 1759. 8.

Promisit jam tum Baverus in præf. Lexicon Thucydideum, et Philologiam Thucydideam, s. Notationes figurarum Thucydidis.

Thucydidis, Platonis, Lysiæ et Xenophontis orationes funebres, cum notis anglice scriptis. Oxon. 1768. 8.

Platonis Menexenus et Periclis *Thucydidei* oratio funebris, recensuit et animadversionibus illustravit *Jo. Chr. Gottleber.* Lips. 1782. 8. m.

Oratio funebris Periclis (Thuc. II. 35—47.) et descriptio pestis Thuc. cum animadversionibus (grammaticis) francogall. scriptis et adjectis excerptis ex Fabii Paulini Comment. in locum de peste, et versione orationis Pericleæ francogall. auctore et editore *J. B. Gail*, Prof. litt. gr. in coll. Franc. Paris s. a. (1802. ut videtur) 8. m.

Cf. Neve Leipz. Lit. Zeit. 1803. n. 79. p. 1229.

Ἐκλογαὶ ἱστορικαὶ, Selecta principum Historicorum, Herodoti, *Thucydidis* etc.—discip. instit. accommodavit *Dan. Wyttenbach*, Amst. 1794. 8. p. 61. ss.

Historiæ Græcæ capita præcipua s. Excerpta ex Herod. *Thucydide*, Xenoph. Collegit *Aug. Matthiæ*, Gymn. Alt. Direct.—Altenb. 1804. (p. 178. ss. L. I. et VII.)

VERSIONES.

a. *Latinæ*. Prima est *Laur. Vallæ* a. 1452. facta, atque primum sæc. XV. s. l. et a. nota, 4, tum sæpius edita. Recognoverunt eam Conr. Heresbachius, Col. 1527. f. *Sebast. Castalio* Bas. 1564. f. *Henr. Stephanus* 1562. et Francof. 1582. 12. *Æmilius Portus* 1594. f. cum textu gr. et separatim 1594. 12.

Secunda est *Viti Winsemii*, patris, Vit. 1569. f. 1580. 8.

Tertia *Georgii Acacii Enenckel* L. B. *Hohenecti* cum annotatt. perpetuis, nominum item propriorum, tam hominum quam regionum etc. descriptionibus, chronographia insuper in Thucyd. et veteris Græciæ Geographia æneis typis seorsim excusa. Tub. 1596. 8. Argentor. 1614. 8.

Hudsonus versionem Æm. Porti (h. e. a Porto recognitam) aliquot locis castigavit adhibitis ceteris versionibus Latinis et gallica

Ablancurtii, atque anglica Hobbesii. Hanc Oxon. editionis interpretationem repetiit Dukerus.

Orationes ex historia Thucyd. latine verterunt *Phil. Melanchthon* Viteb. 1562. 8.—Joannes Casa (della Casa) archiepiscopus Beneventanus (Florent. 1564. 8.) in Ejus monumentis latinis, et separatim Helmst. 1610. 4. cum præf. Joh. Caselii et sæpius—*Jobus Veratius*—Periclis orationem *Guil. Canterus*, ad calcem oratt. Aristidis—insignes locos e Thuc. historia *Joach. Camerarius* Viteb. 1565. 8.

Cf. Jo. Caselii prolegomena in Thucyd. interpretationem. Rost. 1576. 4. ejusd. *Thucydidea*, edita ab *J. H. Ackero*, Jen. 1714. 8.

b. Germanicæ sunt: *Hieronymi Boneri*, prætoris Colmar. Augustæ Vind. 1533. f. *Studiis* societatis virorum doctorum, Francof. et L. 1757. II. 4. (etiam tom. X. Operis: Neve Sammlung der merkwürdigsten Reisegeschichten.)

Thucydides Acht Bücher der Gesch. vom peloponn. Kriege. Aus dem Griech. mit vielen crit. Anmerkungen überserzt von *Joh. Dav. Heilmann*. Lemgo 1760. 8.

Orationes Thuc. germanice versas cum notis latinis criticis in omnes Thuc. libros edidit *Jo. Jac. Reiskius*. Lips. 1761. 8.

c. Anglica antiquissima est *Tho. Nicolls* non ex græco, sed ex gallico Seysselii facta. Lond. 1515. f. (et 1550.) Hanc exceperunt:

The History of the Grecian War, in 8 Books. Written by Thucydides. Translated by *Tho. Hobbes* of Malmesbury. Lond. 1628. f. it. 1634. 1676. f. 1723. II. 8. Præmittitur diss. de vita et historia Thuc. repetita etiam in ejus Opuscc. moralibus et politicis (*Tho. Hobbes's* Moral and Political Works, Lond. 1750. f.) p. 652. ss. Laudatur hæc versio, quamquam non admodum diligens est et fida.

The History of the Pelop. war, translated from the Greek of Thucydides. By *Will. Smith* M. A. Lond. 1753. II. voll. 4. it. 1781. II. 8. cum annotatt. et tribus diss. de vita, virtutibus, et indole operis, Thucydidis.

Thucydides's Account of the Plague of Athens, translated by *Francis Clifton*, (adj. ejus versioni Hippocratis l. de aëre, aquis, et locis. Land. 1734. p. 95. ss.)

Two Orations in Praise of Athenians slain in Battle. From the Greek, with Reflections. Lond. 1759. 8. (Ex Smithi vers.)

d. Francogallicæ: Prima est *Claudii Seysselii* (*Claude de* Seyssel, episc. Massil.) in usum, non Francisci I. sed *Ludovici* XII. regis Gall. facta, pessima illa, cum auctor ne versionem quidem latinam Vallæ satis intellexerit. Prodiit Paris. 1527. ap. Badium et elegantissime ap. Vascosan. Par. 1558. f.

Secunda Usesii (*Louis Jausaud d' Usez,*) qui græcæ, non patriæ linguæ æque peritus erat. Prodiit Genevæ 1610. fol. min. Sine græcis ejus versio intelligi nequit.

Tertia Ablancurtii (*Nic. Perrot d'Ablancourt,* Par. 1662. f. 1671. 12. III. voll. Amst. 1713. III. 12. et sæpius.) Hæc versio, ut aliæ ab eodem V. D. editæ, parum græcis respondet, videturque auctor versiones recentes, non ipsum scriptorem, reddidisse.

Quarta *Levesquii,* Histoire de Thucydide, fils d' Olorus, traduite de Grec par *Pierre Charles Levesque.* Paris 1795. (An IV. de la Rep.) IV. 8. maj. etiam 4. In præf. recensuit p. XXXIV. ss. superiores interpp. Ipse addidit et criticas exegeticasque animadverss. consulto etiam Corayo, doctissimo Græco. T. IV. p. 242. ss. Supplementum historiæ Thuc. addidit, usque ad finem belli Pelop.

Cf. Allgem. Lit. Zeit. 1796. I. p. 1443.

Harangues et Concions de Thucydide et autres Auteurs. par *Fr. de Belleforest.* Par. 1572. f.

Harangues tirées d' Hérodote, de *Thucydide* etc. traduites par *Ath. Auger.* Par. 1788. 8. ubi T. II. etiam notæ in nonnulla loca Thuc. leguntur.

e. Italicæ: Gli otto Libri di Thucydide Atheniese, delle guerre fatte tra popoli della Morea et gli Atheniesi. Nuovamente dal Greco idioma nella lingua Thoscana con ogni diligenza tradotto par *Franc. di Soldo Strozzi* Fiorentino. L' Annotatione e dichiaratione di tutti i luoghi difficili etc. In Venetia. Apresso Vinc. Vaugris 1545. 8. repet. 1550. 1563. et sæp.

Tucidide nuovamente co' testi Greci riveduto e dagli errori emendato colla vita dell' Autore da *Tommaso Porcacchi* descritta— Verona 1735. II. 4. cum not. V. D. Rom. 1789. 90. II. 4.

f. Laudantur etiam *Hispanica Didaci Gratiani de Aldrete* (En Salamanca 1564. f. — nam versio *Jo. de Castro Salinas* inedita est), *Danica. Franc. Mich. Wochelii, Belgica H. Friesemanni.* Amst. 1786. II.

Scripta, quæ Thucyd. ejusque Scholiasten illustrant.

Martini Crusii Orat. XVIII. præmissa prælectionibus in Thucydidem. Tub. 1566.

Dan. Chytræi Programmata in Thucyd. quæ leguntur in Scriptis in acad. Rostoch. publice propositis ab a. 1560—67. (Partes II.) Rost. 1567. 8.

Prælectiones Marciæ s. Commentária in Thucyd. historiam de peste Athenn. ex ore *Fabii Paulini* Utinensis excepta. Ven. 1603. 4.

M. *Jo. Stiliconis* Hamb. disp. Ritus περὶ τῆς φρυκτωρίας sive de excubiarum accensis ignibus actione, ad illustr. Thuc. l. III. Viteb. 1714. 4.

Bened. Averani Florent. diss. LVIII. in quædam Thucyd. loca, Opp. ejus T. I. (Flor. 1716. f.)

Jo. Grammii Castigationes ad Scholia græca in Thucyd. Hafniæ. 1721. 22. 4.

Incerti Britanni, sub litera Π se occultantis, Observationes in *Miscell. Observat.* (Batavis) Vol. II. T. I. p. 60—62. et T. II. p. 157—163. Ibidem, Vol. III. T. I. p. 147—152. et T. II. p. 302—308. *H* (h. e. Abreschii) Animadverss. in Thucydidem.

Frid. Ludov. Abresch Dilucidationes Thucydideæ quibus et passim cum Novi Test. tum aliorum Scriptt. loca illustrantur aut emendantur. Trajecti ad Rhen. 1755. 8. Ejusd. Dilucidationum Thucydidearum Auctarium, adj. Animadversionum ad Æschylum Libro tertio, Zwollæ, 1763. p. 213. ss.

Petri Horrei Observationes criticæ in Scriptores quosdam græcos historicos. Leovard. 1736. 8. Ibi p. 391—513. Observatt. ad Thucyd. leguntur.

Jo. Jac. Reiskii Animadversiones ad Græcos auctores, Vol. tertio p. 1—78.

Remarks on Thucydides, in Observations on the Greek and Roman Classics. In a series of letters to a young Nobleman. Lond. 1753. 12.

Some general criticisms on Thucydides, by *Jam. Moor* in ejus essays. Glasg. 1759. p. 148. ss.

Henr. Dodwelli, Dublin. A. M. Annales *Thucydidei* et Xenophontei, præmisso adparatu cum vitæ Thucyd. synopsi chronologica Oxon. 1702. 4.

Comparationem *Thucydidis* et Livii, francog. lingua, scripsit *Rapinus* eamque angl. vertit *Tho. Taylor*, Lond. 1694. 8. *Thucydidem*, Sallustium et Tacitum comparavit, anglico libello, *Rob. Alves*, A. M. Edinb. 1795. 8.

Car. Lud. Baveri Exerc. de lectione Thucyd. optima interpretandi disciplina, L. 1753. 4. add. ejusd. Philologia Thucydideo-Paulina, Hal. 1773. 8.

J. Dan. Heilmann Kritische Gedanken von dem Charakter und der Schreibart des Thucyd. Lemg. 1758. 4. et in ejus Opuscc. a Danovio editis T. II. p. 89. ss.

Herodot und *Thucydides*, Versuch einer nähern Würdigung einiger ihrer histor. Grundsätze — von *Geo. Fr. Creuzer*. L. 1798. 8. add. ejusd. V. D. Librum : die historische Kunst der Griechen. (1803. p. 262. ss.)

Christi. Rami Comm. de sermonibus funebribus, qui publice Athenis habebantur, Hafn. 1793. 8. ab init.

Thucydides editionis Bipontinæ illustratus ac emendatus a *Jo. Hyac. Kistemaker*, Phil. Prof. etc. *Pars prima*, complectens quatuor libros priores. Monast. 1791. 8.

Aug. Matthiæ Observationes in Thucyd. librum I. in (Ruperti et Schlichthorst) Magazin für öffentl. Schulen und Schullehrer, Vol. I. P. II. p. 423. ss.

J. G. Schlosser Apologie des Thucydides gegen den Tadel des Dion. von Halicarnass und beyher über die Kriegs-manifeste, im N. deutsch. Mus. 1790. II. St.

Ein Gemälde des Thucydides von den griech. Staatsrevolutionen und politischen Clubs zur Zeit des pelop. Kriegs. Aus dem III. B. von 82 — 84. Hauptstücke von *J. G. Schlosser*, im Philosoph.

Journal für Moralität, Religion und Menschenwohl 2. B. 1. H. p. 60—79.

Meierotto Comm. de Thucydide, in: Sammlung der deutschen Abhandl. der Kön. preuss. Acad. d. Wiss. zu Berlin, B. 1796. n. 8. et in Mémoires ejusd. a. n. 24.

Μανουὴλ Σ. Τενεδίου Διατριβὴ εἰς Θουκυδίδην καὶ τῆς κατ' αὐτὸν ἱστορίας ἐπιτομή. Vindob. ap. Schræmbl. 1799. 8.

Ern. Aug. Evers Diss de procemio Thucydideo. Gött. 1803. 8.

[Plura ad hanc rem spectantia infra reperies apud E. F. Poppo, ad init.]

ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ ΒΙΟΥ

ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΔΕΑΣ ΑΥΤΟΥ

ἀπὸ τῆς ὅλης ξυγγραφῆς παρεκβολή.

ΤΩΝ Δημοσθένους μύστας γεγενημένους θείων λόγων τε καὶ ἀγώνων, συμβουλευτικῶν τε καὶ δικανικῶν νρημάτων μεστοὺς γενομένους, καὶ ἱκανῶς ἐμφορηθέντας, ὥρα λοιπὸν καὶ τῶν Θουκυδίδου τελετῶν ἐντὸς καταστῆναι. πολὺς γὰρ ἀνὴρ τέχναις, καὶ κάλλει λόγων, καὶ ἀκριβείᾳ πραγμάτων, καὶ στρατηγίᾳ, καὶ συμβουλαῖς, καὶ πανηγυρικαῖς ὑποθέσεσιν. ἀναγκαῖον δὲ πρῶτον εἰπεῖν τοῦ ἀνδρὸς καὶ τὸ γένος καὶ τὸν βίον. πρὸ γὰρ τῶν λόγων ταῦτα ἐξεταστέον τοῖς φρονοῦσι καλῶς. Θουκυδίδης τοίνυν ὁ συγγραφεὺς Ὀλόρου μὲν προῆλθε πατρὸς, τὴν ἐπωνυμίαν ἔχοντος ἀπὸ Ὀλόρου τοῦ Θρᾳκῶν βασιλέως, καὶ μητρὸς Ἡγησιπύλης· ἀπόγονος δὲ τῶν εὐδοκιμωτάτων στρατηγῶν, λέγω δὴ τῶν περὶ Μιλτιάδην καὶ Κίμωνα. ᾠκείωτο δὲ ἐκ παλαιοῦ τῷ γένει πρὸς Μιλτιάδην τὸν στρατηγόν· τῷ δὲ Μιλτιάδῃ, πρὸς Αἰακὸν τὸν Δίος. οὕτως αὐχεῖ τὸ γένος ὁ συγγραφεὺς ἄνωθεν. καὶ τούτοις Δίδυμος μαρτυρεῖ, Φερεκύδην ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἱστοριῶν φάσκων οὕτως λέγειν· "Φιλαίας δὲ ὁ Αἴαντος οἰκεῖ ἐν ταῖς Ἀθήναις. ἐκ τούτου δὲ γίγνεται Δαΐκλος· τοῦδε, Ἐπίδυκος· τοῦδε, Ἀκέστωρ· τοῦδε, Ἀγήνωρ· τοῦδε, Ὄλιος· τοῦδε, Λύκης· τοῦδε, Τύφων· τοῦδε, Λάϊος· τοῦδε, Ἀγαμήστωρ· τοῦδε, Τίσανδρος,

ἐφ᾽ οὗ ἄρχοντος ἐν Ἀθήναις * τοῦδε, Μιλτιάδης· τοῦδε, Ἱπποκλείδης, ἐφ᾽ οὗ ἄρχοντος Παναθήναια ἐτέθη. * τοῦδε, Μιλτιάδης, ὃς ᾤκησε Χεῤῥόνησον." μαρτυρεῖ τούτοις καὶ Ἑλλάνικος ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Ἀσωπίδι. ἀλλ᾽ οὐκ ἂν εἴποι τις, τί αὐτῷ πρὸς Θουκυδίδην; ἔστι γὰρ οὗτος τούτου συγγενής. Θρᾷκες καὶ Δόλοπες ἐπολέμουν πρὸς Ἀψινθίους, ὄντας γείτονας· ταλαιπωρούμενοι δὲ τῷ πολέμῳ, καὶ τί κακὸν οὐ πάσχοντες, ἐκ τοῦ μεῖον ἔχειν ἀεὶ τῶν πολεμίων, καταφεύγουσιν ἐπὶ τὰ τοῦ θεοῦ χρηστήρια, εἰδότες ὅτι μόνος ὁ θεὸς ἐξ ἀμηχάνων εὑρίσκει πόρους. "Θεῶν γὰρ ἰσχὺς, καὶ κατ᾽ Αἰσχύλον, ὑπερτέρα· πολλάκις δ᾽ ἐν κακοῖσι τὰν ἀμήχανον ἐκ χαλεπᾶς δύας, ὑπέρ τε ὀμμάτων κρημναμέναν νεφέλαν ὀρθοῖ." καὶ οὐκ ἐψεύσθησαν τῶν ἐλπίδων. ἐχρήσθησαν γὰρ κράτιστον ἕξειν ἡγεμόνα τοῦτον, ὃς ἂν αὐτοὺς ἀλωμένους ἐπὶ ξενίαν καλέσοι. τότε καὶ Κροῖσος εἶχε Λυδίαν, καὶ τὰς Ἀθήνας ἡ Πεισιστρατιδῶν τυραννίς. ἐπανιόντες οὖν ἀπὸ τοῦ χρηστηρίου, περιέτυχον τῷ Μιλτιάδῃ πρὸ τῶν ὅρων καθεζομένῳ τῆς Ἀττικῆς, ἀχθομένῳ μὲν τῇ τυραννίδι, δικαίαν δὲ ζητοῦντι τῆς Ἀττικῆς ἔξοδον. ταῦτα γὰρ ᾠκονόμησεν ὁ χρησμὸς αὐτοῖς. ὁρῶν οὖν αὐτοὺς πλανήτων ἔχοντας στολὴν, συνεὶς τί δύναται πλάνη, καλεῖ τοὺς ἄνδρας ἐπὶ ξενίαν, ὑπηρετῶν τῷ χρησμῷ λανθάνων. οἱ δ᾽ ᾔσθησαν, τὸν ἡγεμόνα τὸν ἀπὸ τῶν ξενίων εἰληφότες· καὶ πάντα αὐτῷ διηγησάμενοι, στρατηγὸν ἐχειροτόνησαν αὐτόν. οἱ μὲν οὖν τὸν θεὸν φασὶν ἐρωτήσαντα ἐξελθεῖν· οἱ δὲ, οὐκ ἄνευ γνώμης τοῦ τυράννου τὴν ἔξοδον πεποιηκέναι, ἀλλὰ τῷ κρατοῦντι τὴν πρόσκλησιν τῶν Θρᾳκῶν διηγησάμενον, ἀπελθεῖν. οἷς καὶ προσδοὺς δύναμιν, ἀπέπεμψεν, ἡσθεὶς ὅτι μέγα δυνάμενος ἀνὴρ ἔξεισι τῶν Ἀθηνῶν. οὗτος οὖν ἡγούμενος ἐπλήρωσε τὰ μεμαντευμένα, καὶ μετὰ τὴν νίκην

γίνεται καὶ Χεῤῥονήσου οἰκιστής. ἀποθανόντος δὲ μετὰ παιδὸς αὐτοῦ, διαδέχεται τὴν ἐν Χεῤῥονήσῳ ἀρχὴν Στησαγόρας ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ὁμομήτριος. ἀποθανόντος δὲ καὶ τούτου, διαδέχεται τὴν ἀρχὴν Μιλτιάδης, ὁμώνυμος μὲν τῷ πρώτῳ οἰκιστῇ, ἀδελφὸς δὲ Στησαγόρου ὁμομήτριος καὶ ὁμοπάτριος. οὗτος οὖν, ὄντων αὐτῷ παίδων ἐξ Ἀττικῆς γυναικὸς, ὅμως ἐπιθυμῶν δυναστείας, λαμβάνει Θρᾳκῶν βασιλέως Ὀλόρου θυγατέρα Ἡγησιπύλην πρὸς γάμον. ἐξ οὗ καὶ αὐτῆς γίνεται παιδίον. κατελθόντων δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα Περσῶν, συσκευασάμενος τὰ αὑτοῦ, εἰς τὰς Ἀθήνας πέμπει, καὶ τὰ πολλὰ τοῦ γένους ἀποστέλλει. ἡ δὲ ναῦς ἁλίσκεται, ἐν ᾗ καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ· ἀλλ᾽ οὐχ οἱ ἐκ τῆς γυναικὸς τῆς Θρᾳκικῆς. ἀφίενται δ᾽ ὑπὸ βασιλέως, εἴγε μὴ Ἡρόδοτος ψεύδεται. Μιλτιάδης δ᾽ εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐκ Θρᾴκης διαφυγὼν, σώζεται. οὐκ ἀπέδρα δὲ καὶ τὴν τῶν [ἐχθρῶν] συκοφαντίαν. ἐγκλήματα γὰρ αὐτῷ [ἐπέφερον,] διεξιόντες [αὐτοῦ] τὴν τυραννίδα [τὴν ἐν Χεῤῥονήσῳ.] ἀποφεύγει δὲ [καὶ τούτους, καὶ] στρατηγὸς τοῦ πρὸς τοὺς βαρβάρους πολέμου γίγνεται. ἀπὸ τούτου οὖν κατάγεσθαί φασι τὸ Θουκυδίδου γένος· καὶ μέγιστον τεκμήριον νομίζουσι τὴν πολλὴν περιουσίαν, καὶ τὰ ἐπὶ Θρᾴκης κτήματα, καὶ μέταλλα χρυσᾶ. δοκεῖ οὖν τισὶν * εἶναι τοῦ Μιλτιάδου, ἢ θυγατριδοῦς. παρέσχε δ᾽ ἡμῖν τηνάλλως αὐτὸς ζήτησιν, μηδεμίαν μνήμην περὶ τοῦ γένους πεποιημένος. μὴ ἀγνοῶμεν δὲ τοῦτο, ὅτι Ὄρολος ὁ πατὴρ αὐτῷ ἐστὶ, τῆς μὲν πρώτης συλλαβῆς τὸ ρ ἐχούσης, τῆς δὲ δευτέρας τὸ λ. αὕτη γὰρ ἡ γραφὴ, ὡς καὶ Διδύμῳ δοκεῖ, ἡμάρτηται. ὅτι γὰρ Ὄρολός ἐστιν, ἡ στήλη δηλοῖ ἡ ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ κειμένη· ἔνθα κεχάρακται,

Θουκυδίδης Ὀρόλου Ἁλιμούσιος ἐνθάδε κεῖται.

πρὸς γὰρ ταῖς Μελιρίσι πύλαις καλουμέναις ἐστὶν ἐν Κοίλῃ τὰ καλούμενα Κιμόνια μνήματα, ἔνθα δείκνυται Ἡροδότου καὶ Θουκυδίδου τάφος. εὑρίσκεται δηλονότι τοῦ Μιλτιάδου γένους ὄντως. ξένος γὰρ οὐδεὶς ἐκεῖ θάπτεται. καὶ Πολέμων δὲ ἐν τῷ περὶ ἀκροπόλεως μαρτυρεῖ· ἔνθα * καὶ θεο * αὐτῷ γεγενῆσθαι προσιστορεῖ. ὁ δὲ Ἕρμιππος καὶ ἀπὸ τῶν Πεισιστρατιδῶν αὐτὸν λέγει τῶν τυράννων ἕλκειν τὸ γένος. διὸ καὶ διαφθονεῖν αὐτόν φησιν ἐν τῇ συγγραφῇ τοῖς περὶ Ἁρμόδιον καὶ Ἀριστογείτονα, λέγοντα ὡς οὐκ ἐγένοντο τυραννοφόνοι. οὐ γὰρ ἐφόνευσαν τὸν τύραννον, ἀλλὰ τὸν ἀδελφὸν τοῦ τυράννου Ἵππαρχον. ἠγάγετο δὲ γυναῖκα ἀπὸ Σκαπτῆς ὕλης τῆς Θρᾴκης πλουσίαν σφόδρα, καὶ μέταλλα κεκτημένην ἐν τῇ Θρᾴκῃ. τοῦτον δὲ τὸν πλοῦτον λαμβάνων, οὐκ εἰς τρυφὴν ἀνήλισκεν, ἀλλὰ πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, τὸν πόλεμον αἰσθηθεὶς κινεῖσθαι μέλλοντα, προελόμενος συγγράψαι αὐτὸν, παρεῖχε πολλὰ τοῖς Ἀθηναίων στρατιώταις καὶ τοῖς Λακεδαιμονίων, καὶ πολλοῖς ἄλλοις, ἵνα ἀπαγγέλλοιεν αὐτῷ βουλομένῳ συγγράφειν τὰ γινόμενα κατὰ καιρὸν καὶ λεγόμενα ἐν αὐτῷ τῷ πολέμῳ. ζητητέον δὲ διὰ τί καὶ Λακεδαιμονίοις παρεῖχε καὶ ἄλλοις; ἐξὸν Ἀθηναίοις μόνοις διδόναι, καὶ παρ' ἐκείνων μανθάνειν. καὶ λέγομεν ὅτι οὐκ ἀσκόπως καὶ τοῖς ἄλλοις παρεῖχε. σκοπὸς γὰρ ἦν αὐτῷ τὴν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων συγγράψαι. εἰκὸς δὲ ἦν, Ἀθηναίους πρὸς τὸ χρήσιμον ἀπαγγέλλοντας τὸ ἑαυτῶν, ψεύδεσθαι, καὶ λέγειν πολλάκις ὡς ἡμεῖς ἐνικήσαμεν, οὐ νικήσαντες. διὸ πᾶσι παρεῖχεν, ἐκ τῆς τῶν πολλῶν συμφωνίας θηρώμενος τὴν τῆς ἀληθείας κατάληψιν. τὸ γὰρ ἀσαφὲς ἐξελέγχεται τῇ τῶν πολλῶν συναδούσῃ συμφωνίᾳ. ἤκουσε δὲ διδασκάλων, Ἀναξαγόρου μὲν, ἐν φιλοσόφοις, (ὅθεν, φησὶν Ἄντυλλος, καὶ ἄθεος ἠρέμα ἐνομίσθη, τῆς ἐκεῖθεν

θεωρίας ἐμφορηθεὶς,) Ἀντιφῶντος δὲ ῥήτορος, δεινοῦ τὴν ῥητορικὴν ἀνδρὸς, οὗ καὶ μέμνηται ἐν τῇ ὀγδόῃ ὡς αἰτίου τῆς καταλύσεως τῆς δημοκρατίας, καὶ τῆς τῶν τετρακοσίων καταστάσεως. ὅτι δὲ μετὰ τὸν θάνατον τιμωρούμενοι τὸν Ἀντιφῶντα οἱ Ἀθηναῖοι ἔῤῥιψαν ἔξω τῆς πόλεως τὸ σῶμα, σεσιώπηκεν, ὡς διδασκάλῳ χαριζόμενος. λέγεται γὰρ ὡς ἔῤῥιψαν αὐτοῦ τὸ σῶμα οἱ Ἀθηναῖοι ὡς αἰτίου τῆς μεταβολῆς τῆς δημοκρατίας. οὐκ ἐπολιτεύσατο δὲ ὁ συγγραφεὺς γενόμενος ἐν ἡλικίᾳ, οὐδὲ προσῆλθε τῷ βήματι, ἐστρατήγησε δὲ, ἀρχέκακον ἀρχὴν παραλαβών. ἀπὸ γὰρ ταύτης φυγαδεύεται. πεμφθεὶς γὰρ ἐπ᾽ Ἀμφίπολιν, Βρασίδου φθάσαντος καὶ προλαβόντος αὐτὴν, ἔσχεν αἰτίαν· καίτοι μὴ πάντα καταστὰς ἀνόνητος Ἀθηναίοις. τῆς μὲν γὰρ ἁμαρτάνει, Ἠϊόνα δὲ τὴν ἐπὶ Στρυμόνι λαμβάνει. ἀλλὰ καὶ οὕτω, τὸ πρῶτον ἀτύχημα εἰς ἁμάρτημα μεταλαβόντες, φυγαδεύουσιν αὐτόν. γενόμενος δ᾽ ἐν Αἰγίνῃ μετὰ τὴν φυγὴν, ὡς ἂν πλουτῶν, ἐδάνεισε τὰ πλεῖστα τῶν χρημάτων. ἀλλὰ κἀκεῖθεν μετῆλθε, καὶ διατρίβων ἐν Σκαπτῇ ὕλῃ, ὑπὸ πλατάνῳ ἔγραφε. μὴ γὰρ δὴ πειθώμεθα Τιμαίῳ λέγοντι, ὡς φυγὼν ᾤκησεν ἐν Ἰταλίᾳ. ἔγραφε δ᾽ οὐδ᾽ οὕτω μνησικακῶν τοῖς Ἀθηναίοις, ἀλλὰ φιλαλήθης ὢν, καὶ τὰ ἤθη μέτριος· εἴγε οὔτε Κλέων παρ᾽ αὐτῷ, οὔτε Βρασίδας ὁ τῆς συμφορᾶς αἴτιος, ἀπέλαυσε λοιδορίας, ὡς ἂν τοῦ συγγραφέως ὀργιζομένου. καίτοι οἱ πολλοὶ τοῖς ἰδίοις πάθεσι συνέθεσαν τάς ἱστορίας, ἥκιστα μελῆσαν αὐτοῖς τῆς ἀληθείας. Ἡρόδοτος μὲν γὰρ ὑπεροφθεὶς ὑπὸ Κορινθίων, ἀποδρᾶναι φησὶν αὐτοὺς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν. Τίμαιος δ᾽ ὁ Ταυρομενίτης Τιμολέοντα ὑπερεπῄνησε τοῦ μετρίου, καθότι Ἀνδρόμαχον τὸν αὐτοῦ πατέρα οὐ κατέλυσε τῆς μοναρχίας· Φίλιστος δὲ τῷ νέῳ Διονυσίῳ τοῖς λόγοις πολεμεῖ·

Ξενοφῶν δὲ Μένωνι λοιδορεῖται τῷ Πλάτωνος ἑταίρῳ, διὰ τὸν πρὸς Πλάτωνα ζῆλον. ὁ δὲ, μέτριος, καὶ ἐπιεικὴς, τῆς ἀληθείας ἥττων. μὴ ἀγνοῶμεν δὲ ὅτι ἐγένοντο Θουκυδίδαι πολλοί· οὗτός τε ὁ Ὀλόρου παῖς, καὶ δεύτερος δημαγωγὸς, Μιλησίου, ὃς καὶ Περικλεῖ διεπολιτεύσατο· τρίτος δὲ γένει Φαρσάλιος, οὗ μέμνηται Πολέμων ἐν τοῖς περὶ ἀκροπόλεως, φάσκων αὐτὸν εἶναι πατρὸς Μένωνος· τέταρτος ἄλλος Θουκυδίδης ποιητὴς, τὸν δῆμον Ἀχερδούσιος· οὗ μέμνηται Ἀνδροτίων ἐν τῇ Ἀτθίδι, λέγων εἶναι πατρὸς Ἀρίστωνος. συνεχρόνισε δ', ὥς φησι Πραξιφάνης ἐν τῷ περὶ ἱστορίας, Πλάτωνι τῷ κωμικῷ, Ἀγάθωνι τραγικῷ, Νικηράτῳ ἐποποιῷ, καὶ Χοιριδίῳ, καὶ Μελανιππίδῃ. καὶ ἐπεὶ μὲν ἔζη Ἀρχέλαος, ἄδοξος ἦν ὡς ἐπιπλεῖστον, ὡς αὐτὸς Πραξιφάνης φησίν· ὕστερον δὲ δαιμονίως ἐθαυμάσθη. οἱ μὲν οὖν ἐκεῖ λέγουσιν αὐτὸν ἀποθανεῖν, ἔνθα καὶ διέτριβε φυγὰς ὤν· καὶ φέρουσι μαρτύριον τοῦ μὴ κεῖσθαι τὸ σῶμα ἐπὶ τῆς Ἀττικῆς. ἰκρίον γὰρ ἐπὶ τοῦ τάφου κεῖσθαι· τοῦ κενοταφίου δὲ τοῦτο γνώρισμα εἶναι ἐπιχώριον καὶ νόμιμον Ἀττικὸν τῶν ἐπὶ τοιαύτῃ δυστυχίᾳ τετελευτηκότων, καὶ μὴ ἐν Ἀθήναις ταφέντων. Δίδυμος δ' ἐν Ἀθήναις, ἀπὸ τῆς φυγῆς ἐλθόντα, βιαίῳ θανάτῳ φησὶν ἀποθανεῖν. τοῦτο δέ φησι Ζώπυρον ἱστορεῖν. τοὺς γὰρ Ἀθηναίους κάθοδον δεδωκέναι τοῖς φυγάσι, πλὴν τῶν Πεισιστρατιδῶν, μετὰ τὴν ἧτταν τὴν ἐν Σικελίᾳ. ἥκοντα οὖν αὐτὸν ἀποθανεῖν βίᾳ, καὶ τεθῆναι ἐν τοῖς Κιμωνίοις μνήμασι. καὶ καταγινώσκειν εὐήθειαν ἔφη τῶν νομιζόντων αὐτὸν ἐκτὸς μὲν τετελευτηκέναι, ἐπὶ γῆς δὲ τῆς Ἀττικῆς τεθάφθαι. εἰ γὰρ οὐκ ἂν ἐτέθη ἐν τοῖς πατρῴοις μνήμασι συλλήβδην τεθεὶς, οὐκ ἂν ἔτυχεν οὔτε στήλης, οὔτε ἐπιγράμματος, ἢ τῷ τάφῳ προσκειμένη, τοῦ συγγραφέως μηνύει τοὔνομα. ἀλλὰ δῆλον ὅτι κάθοδος ἐδόθη τοῖς

φεύγουσιν, ὡς καὶ Φιλόχορος λέγει, καὶ Δημήτριος ἐν τοῖς ἄρχουσιν. ἐγὼ δὲ Ζώπυρον ληρεῖν νομίζω, λέγοντα τοῦτον ἐν Θρᾴκῃ τετελευτηκέναι· κἂν ἀληθεύειν νομίζῃ Κράτιππος αὐτόν. τὸ δ' ἐν Ἰταλίᾳ Τίμαιον αὐτὸν καὶ ἄλλους λέγειν κεῖσθαι, μὴ καὶ σφόδρα καταγέλαστον ᾖ. λέγεται δ' αὐτὸν τὸ εἶδος γεγονέναι, σύννουν μὲν τὸ πρόσωπον, τὴν δὲ κεφαλὴν καὶ τὰς τρίχας εἰς ὀξὺ πεφυκυίας, τήν τε λοιπὴν ἕξιν προσπεφυκέναι τῇ συγγραφῇ. παύσασθαι δὲ τὸν βίον ὑπὲρ τὰ πεντήκοντα ἔτη, μὴ πληρώσαντα τῆς συγγραφῆς τὴν προθεσμίαν. ζηλωτὴς δὲ γέγονεν ὁ Θουκυδίδης εἰς μὲν τὴν οἰκονομίαν, Ὁμήρου· Πινδάρου δὲ, εἰς τὸ μεγαλοφυὲς καὶ ὑψηλὸν τοῦ χαρακτῆρος· ἀσαφῶς δὲ λέγων ἀνὴρ ἐπίτηδες, ἵνα μὴ πᾶσιν εἴη βατὸς, μηδὲ εὐτελὴς φαίνηται, παντὶ τῷ βουλομένῳ νοούμενος εὐχερῶς, ἀλλὰ τοῖς λίαν σοφοῖς δοκιμαζόμενος, παρὰ τούτοις θαυμάζηται. ὁ γὰρ τοῖς ἀρίστοις ἐπαινούμενος, καὶ κεκριμένην δόξαν λαβὼν, ἀνάγραπτον εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον κέκτηται τὴν τιμὴν, οὐ κινδυνεύουσαν ἐξαλειφθῆναι τοῖς ἐπικρίνουσιν, ἐζήλωσε δὲ ἐπ' ὀλίγον, ὥς φησιν Ἄντυλλος, καὶ τὰς Γοργίου τοῦ Λεοντίνου παρισώσεις, καὶ τὰς ἀντιθέσεις τῶν ὀνομάτων, εὐδοκιμούσας κατ' ἐκεῖνο καιροῦ παρὰ τοῖς Ἕλλησι· καὶ μέντοι καὶ Προδίκου τοῦ Κείου τὴν ἐπὶ τοῖς ὀνόμασιν ἀκριβολογίαν. μάλιστα δὲ πάντων (ὅπερ εἴπομεν) ἐζήλωσεν Ὅμηρον, καὶ τῆς περὶ τὰ ὀνόματα ἐκλογῆς, καὶ τῆς περὶ τὴν σύνθεσιν ἀκριβείας, τῆς τε ἰσχύος τῆς κατὰ τὴν ἑρμηνείαν, καὶ τοῦ κάλλους, καὶ τοῦ τάχους. τῶν δὲ πρὸ αὐτοῦ συγγραφέων τε καὶ ἱστορικῶν ἀψύχους ὥσπερ εἰσαγόντων τὰς συγγραφὰς, καὶ ψιλῇ μόνῃ χρησαμένων διαπαντὸς διηγήσει, προσώποις δὲ οὐ περιθέντων λόγους τινὰς, οὐδὲ ποιησάντων δημηγορίας, ἀλλ' Ἡροδότου μὲν ἐπιχειρήσαντος, οὐ μὴν ἐξισχύσαντος (δι' ὀλίγων γὰρ ἐποίησε λόγων, ὡς προ-

σωποποιΐας μᾶλλον ἤπερ δημηγορίας) μόνος ὁ συγγραφεὺς ἐξεῦρέ τε δημηγορίας, καὶ τελείως ἐποίησε μετὰ κεφαλαίων καὶ διαιρέσεως, ὥστε καὶ στάσει ὑποπίπτειν τὰς δημηγορίας. ὅπερ ἐστὶ λόγων τελείων εἰκών. τριῶν δὲ ὄντων χαρακτήρων φραστικῶν, ὑψηλοῦ, ἰσχνοῦ, μέσου, παρεὶς τοὺς ἄλλους, ἐζήλωσε τὸν ὑψηλὸν, ὡς ὄντα τῇ φύσει πρόσφορον τῇ οἰκείᾳ, καὶ τῷ μεγέθει πρέποντα τοῦ τοσούτου πολέμου. ὧν γὰρ αἱ πράξεις μεγάλαι, καὶ τὸν περὶ αὐτῶν ἔπρεπε λόγον ἐοικέναι ταῖς πράξεσιν. ἵνα δὲ μηδὲ τοὺς ἄλλους ἀγνοῇς χαρακτῆρας, ἴσθι, ὅτι μέσῳ μὲν Ἡρόδοτος ἐχρήσατο· (ὃς οὔτε ὑψηλός ἐστιν, οὔτε ἰσχνός·) ἰσχνῷ δὲ ὁ Ξενοφῶν. διά γε οὖν τὸ ὑψηλὸν ὁ Θουκυδίδης και ποιητικαῖς πολλάκις ἐχρήσατο λέξεσι, καὶ μεταφοραῖς τισί. περὶ δὲ πάσης τῆς συγγραφῆς ἐτόλμησάν τινες ἀποφήνασθαι, ὅτι αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς συγγραφῆς, οὐκ ἔστι ῥητορικῆς, ἀλλὰ ποιητικῆς. καὶ ὅτι μὲν οὐκ ἔστι ποιητικῆς, δῆλον, ἐξ ὧν οὐχ ὑποπίπτει μέτρῳ τινί. εἰ δέ τις ἡμῖν ἀντείποι, ὅτι οὐ πάντως ὁ πεζὸς λόγος ῥητορικῆς ἐστιν, ὥσπερ οὐδὲ τὰ Πλάτωνος συγγράμματα, οὐδὲ τὰ ἰατρικὰ, λέγομεν ὅτι ἀλλ' ἡ συγγραφὴ κεφαλαίοις διαιρεῖται, καὶ ἐπὶ εἶδος ἀνάγεται ῥητορικῆς· κοινῶς μὲν πᾶσα συγγραφὴ ἐπὶ τὸ συμβουλευτικὸν (ἄλλοι δὲ καὶ ὑπὸ τὸ πανηγυρικὸν ἀνάγουσι, φάσκοντες ὅτι ἐγκωμιάζει τοὺς ἀρίστους ἐν τοῖς πολέμοις γενομένους), ἐξαιρέτως δὲ ἡ Θουκυδίδου ἐν τοῖς τρισὶν εἴδεσιν ὑποπίπτει· τῷ μὲν συμβουλευτικῷ, διὰ τῶν ὅλων δημηγοριῶν, πλὴν τῆς Πλαταιέων, καὶ Θηβαίων, ἐν τῇ τρίτῃ· τῷ δὲ πανηγυρικῷ, διὰ τοῦ ἐπιταφίου· τῷ δὲ δικανικῷ, διὰ τῆς δημηγορίας τῶν Πλαταιέων καὶ τῶν Θηβαίων, ἃς ἀνωτέρω τῶν ἄλλων ὑπεξειλόμεθα. ὅπου γὰρ δικασταὶ κρίνουσι Λακεδαιμονίων οἱ παραγενόμενοι, καὶ κρίνεται πρὸς τὴν ἐρώτησιν ὁ Πλαταιεὺς καὶ ἀπολογεῖται περὶ

ὧν ἐρωτᾶται, διὰ πλειόνων τοὺς λόγους ποιούμενος, καὶ ἀντιλέγει τούτοις ὁ Θηβαῖος, εἰς ὀργὴν τὸν Λακεδαιμόνιον προκαλούμενος· ἡ τοῦ λόγου τάξις καὶ μέθοδος καὶ τὸ σχῆμα, δικανικὸν καθαρῶς ἀποφαίνει τὸ εἶδος. λέγουσι δέ τινες τὴν ὀγδόην ἱστορίαν νοθεύεσθαι, καὶ μὴ εἶναι Θουκυδίδου· ἀλλ' οἱ μὲν φασὶν εἶναι τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ, οἱ δὲ, Ξενοφῶντος. πρὸς οὓς λέγομεν ὅτι τῆς μὲν θυγατρὸς ὡς οὐκ ἔστι, δῆλον. οὐ γὰρ γυναικείας ἦν φύσεως τοιαύτην ἀρετήν τε καὶ τέχνην μιμήσασθαι. ἔπειτα, εἰ τοιαύτη τις ἦν, οὐκ ἂν ἐσπούδασε λαθεῖν, οὐδ' ἂν τὴν ὀγδόην ἔγραψε μόνον, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολλὰ κατέλιπεν ἂν, τὴν οἰκείαν ἐκφαίνουσα φύσιν. ὅτι δὲ οὐδὲ Ξενοφῶντός ἐστιν, ὁ χαρακτὴρ μονονουχὶ βοᾷ. πολὺ γὰρ τὸ μέσον ἰσχνοῦ χαρακτῆρος καὶ ὑψηλοῦ. οὐ μὴν οὐδὲ Θεοπόμπου, καθά τινες ἠξίωσαν. τισὶ δὲ, καὶ μᾶλλον τοῖς χαριεστέροις Θουκυδίδου μὲν εἶναι δοκεῖ, ἄλλως δ' ἀκαλλώπιστος, δι' ἐκτύπων γεγραμμένη, καὶ πολλῶν πλήρης ἐν κεφαλαίῳ πραγμάτων, καλλωπισθῆναι καὶ λαβεῖν ἔκτασιν δυναμένων. ἔνθεν καὶ λέγομεν ὡς ἀσθενέστερον πέφρασται, καὶ ὀλίγον καθότι ἀῤῥωστῶν αὐτὴν φαίνεται συντεθεικώς. ἀσθενοῦντος δὲ σώματος, βραχύ τι καὶ ὁ λογισμὸς ἀτονώτερος εἶναι φιλεῖ. μικροῦ γὰρ συμπάσχουσιν ἀλλήλοις ὅ, τε λογισμὸς καὶ τὸ σῶμα. ἀπέθανε δὲ μετὰ τὸν πόλεμον τὸν Πελοποννησιακὸν ἐν τῇ Θρᾴκῃ, συγγράφων τὰ πράγματα τοῦ εἰκοστοῦ καὶ πρώτου ἐνιαυτοῦ. εἴκοσι γὰρ καὶ ἑπτὰ κατέσχεν ὁ πόλεμος. τὰ δὲ τῶν ἄλλων ἓξ ἐτῶν πράγματα ἀναπληροῖ ὅ, τε Θεόπομπος καὶ ὁ Ξενοφῶν, οἷς συνάπτει τὴν Ἑλληνικὴν ἱστορίαν. Ἰστέον δὲ ὅτι στρατηγήσας ὁ Θουκυδίδης ἐν Ἀμφιπόλει, καὶ δόξας ἐκεῖ βραδέως ἀφικέσθαι, καὶ προλαβόντος αὐτὸν τοῦ Βρασίδου, ἐφυγαδεύθη ὑπ' Ἀθηναίων, διαβάλλοντος αὐτὸν τοῦ Κλέωνος (διὸ καὶ ἀπεχθάνεται τῷ

Κλέωνι, καὶ ὡς μεμηνότα αὐτὸν εἰσάγει πανταχοῦ) καὶ ἀπελθὼν, ὥς φησιν, ἐν τῇ Θρᾴκῃ, τὸ κάλλος ἐκεῖ τῆς συγγραφῆς συνέθηκεν. ἀφ᾽ οὗ μὲν γὰρ ὁ πόλεμος ἤρξατο, ἐσημειοῦτο τὰ λεγόμενα ἅπαντα, καὶ τὰ πραττόμενα. οὐ μὴν κάλλους ἐφρόντισε τὴν ἀρχὴν ἢ τοῦ μόνον σῶσαι τῇ σημειώσει τὰ πράγματα· ὕστερον δὲ μετὰ τὴν ἐξορίαν ἐν Σκαπτῇ ὕλῃ τῆς Θρᾴκης χωρίῳ διαιτώμενος, συνέταξε μετὰ κάλλους ἃ ἐξ ἀρχῆς μόνον ἐσημειοῦτο διὰ τὴν μνήμην. ἔστι δὲ τοῖς μύθοις ἐναντίος, διὰ τὸ χαίρειν ταῖς ἀληθείαις. οὐ γὰρ ἐπετήδευσε τοῖς ἄλλοις ταυτὸν συγγραφεῦσιν, οὐδὲ ἱστορικοῖς, οἳ μύθους ἐγκατέμιξαν ταῖς ἑαυτῶν ἱστορίαις, τοῦ τερπνοῦ πλέον τῆς ἀληθείας ἀντιποιούμενοι. ἀλλ᾽ ἐκεῖνοι μὲν οὕτω· τῷ συγγραφεῖ δ᾽ οὐκ ἐμέλησε πρὸς τέρψιν τῶν ἀκουόντων, ἀλλὰ πρὸς ἀκρίβειαν τῶν μανθανόντων γράφειν. καὶ γὰρ ὠνόμασεν ἀγώνισμα τὴν ἑαυτοῦ συγγραφήν. πολλὰ γὰρ τῶν πρὸς ἡδονὴν ἀπέφυγε, τὰς παρενθήκας, ἃς εἰώθασι ποιεῖν οἱ πλείονες, ἀποκλίνας. ὅπου γὰρ καὶ παρ᾽ Ἡροδότῳ καὶ ὁ δελφίς ἐστιν ὁ φιλήκοος, καὶ Ἀρίων ὁ κυβερνώμενος μουσικῇ, καὶ ὅλως ἡ δευτέρα τῶν ἱστοριῶν τὴν ὑπόθεσιν ψεύδεται. ὁ δὲ συγγραφεὺς οὗτος, ἂν ἀναμνησθῇ τινὸς περιττοῦ, διὰ μὲν τὴν ἀνάγκην λέγει, διηγεῖται δὲ μόνον εἰς γνῶσιν τῶν ἀκουόντων ἀφικνούμενος. ὅ, τε γὰρ περὶ Τηρέως αὐτῷ λόγος πέφρασται μόνον περὶ παθῶν τῶν γυναικῶν, ἥ τε Κυκλώπων ἱστορία, τῶν τόπων ἐμνημονεύθη χάριν. καὶ ὁ Ἀλκμαίων, ὅτε σωφρονεῖν μνημονεύεται, ἔνθα τὰ τῆς σωφροσύνης αὐτοῦ νήσους ποιεῖ, τὰ δ᾽ ἄλλα οὐκ ἀκριβοῖ. περὶ μὲν οὖν τοὺς μύθους τοιοῦτος. δεινὸς δὲ ἠθογραφῆσαι. καὶ ἐν μὲν τοῖς μέρεσι, σαφής· ὑπὸ δὲ τὴν σύνταξιν, ἐνίοτε διὰ τὸ ἐπιτεῖνον τῆς ἑρμηνείας, ἄδηλος εἶναι δοκῶν. ἔχει δὲ χαρακτῆρα ὑπέρσεμνον, καὶ μέγαν. τὸ δὲ

τῆς συνθέσεως, τραχύτητος ὂν μεστὸν, καὶ ἐμβριθὲς, καὶ ὑπερβατικὸν, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀσαφές. αἱ δὲ βραχύτητες θαυμασταὶ, καὶ τῶν λέξεων οἱ νόες πλείονες. τὸ δὲ γνωμολογικὸν αὐτοῦ, πάνυ ἐπαινετόν. ἐν δὲ ταῖς ἀφηγήσεσι σφόδρα δυνατὸς, ναυμαχίας ἡμῖν καὶ πολιορκίας, νόσους τε καὶ στάσεις διηγούμενος. πολυειδὴς δὲ ἐν τοῖς σχήμασι, τὰ πολλὰ καὶ τῶν Γοργίου τοῦ Λεοντίνου μιμούμενος· ταχὺς ἐν ταῖς σημασίαις, πικρὸς ἐν ταῖς αὐστηρότησιν, ἠθῶν μιμητὴς, καὶ ἄριστος διαγραφεύς. ὄψει γοῦν παρ᾽ αὐτῷ φρόνημα Περικλέους, καὶ Κλέωνος οὐκ οἶδ᾽ ὅ, τι ἂν εἴποι τις· Ἀλκιβιάδου νεότητα, Θεμιστοκλέους πάντα, Νικίου χρηστότητα, δεισιδαιμονίαν, εὐτυχίαν, μέχρι Σικελίας, καὶ ἄλλα μυρία, ἃ κατὰ μέρος ἐπιδεῖν πειρασόμεθα. ὡς ἐπιπλεῖστον δὲ χρῆται τῇ ἀρχαίᾳ ἀτθίδι τῇ παλαιᾷ, ἢ τὸ ξ ἀντὶ τοῦ σ παρείληφεν, ὅταν ξυνέγραψε καὶ ξυμμαχίαν λέγῃ· καὶ τὴν δίφθογγον τὴν αι ἀντὶ τοῦ α γράφῃ, αἰεὶ λέγων. καὶ ὅλως ἐφευρετής ἐστι καινῶν ὀνομάτων. τὰ μὲν γὰρ, ἔστιν ἀρχαιότερα τῶν κατ᾽ αὐτὸν χρόνων, τὸ Αὐτοβοεὶ, καὶ τὸ Πολεμησείοντες, καὶ Παγχάλεπον, καὶ Ἁμαρτάδα, καὶ ὕλης Φακέλους· τὰ δὲ ποιηταῖς μέλει, οἷον τὸ Ἐπιλύγξαι, καὶ τὸ Ἐπηλύται, καὶ τὸ Ἀνακῶς, καὶ τὰ τοιαῦτα. τὰ δ᾽ ἴδια, οἷον Ἀποσίμωσις, καὶ Κωλύμη, καὶ Ἀποτείχισις· καὶ ὅσα ἄλλα παρ᾽ ἄλλοις μὲν οὐ κεῖται, ὑπ᾽ αὐτοῦ δὲ λέλεκται. μέλει δὲ αὐτῷ καὶ ὄγκου τῶν ὀνομάτων, καὶ δεινότητος τῶν ἐνθυμημάτων, καὶ, ὥσπερ φθάσαντες εἴπομεν, βραχύτητος συντάξεως. τὰ γὰρ πολλὰ τῶν πραγμάτων καὶ λέξει δείκνυται. τέθεικε δὲ πολλάκις καὶ πάθη καὶ πράγματα ἀντ᾽ ἀνδρῶν, ὡς τὸ Ἀντίπαλον δέος. ἔχει δὲ καί τι τοῦ πανηγυρικοῦ, ἐν οἷς ἐπιταφίους λέγει· καὶ ποικίλως εἰρωνείας εἰσφέρων, καὶ ἐρωτήσεις ποιούμενος, καὶ

φιλοσόφοις εἴδεσι δημηγορῶν. ἐν οἷς γὰρ ἀμοιβαῖός ἐστι, φιλοσοφεῖ. τὴν μέντοι ἰδέαν αὐτοῦ τῶν λέξεων καὶ τῶν συνθέσεων αἰτιῶνται οἱ πλείους, ὧν ἐστι Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεύς· μέμφεται γὰρ αὐτῷ ὡς πεζῇ καὶ πολιτικῇ λέξει χρῆσθαι μὴ δυναμένῳ· οὐκ εἰδὼς ὅτι ταῦτα πάντα δυνάμεως ἐστὶ περιττῆς καὶ ἕξεως πλεονεξία. φαίνεται δὲ ἐπὶ τῶν Ἡροδότου χρόνων γενόμενος, εἴγε ὁ μὲν Ἡρόδοτος μέμνηται τῆς Θηβαίων ἐσβολῆς ἐς τὴν Πλάταιαν, περὶ ἧς ἱστορεῖ Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ. λέγεται δέ τι καὶ τοιοῦτον, ὡς ποτε τοῦ Ἡροδότου τὰς ἰδίας ἱστορίας ἐπιδεικνυμένου, παρὼν τῇ ἀκροάσει Θουκυδίδης, καὶ ἀκούσας, ἐδάκρυσεν. ἔπειτα φασὶ τὸν Ἡρόδοτον τοῦτο θεασάμενον εἰπεῖν αὐτοῦ πρὸς τὸν πατέρα τὸν Ὄλορον· ὦ Ὄλορε, ὀργᾷ ἡ φύσις τοῦ υἱοῦ σου πρὸς μαθήματα. ἐτελεύτησε δὲ ἐν τῇ Θρᾴκῃ· καὶ οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι ἐκεῖ ἐτάφη· ἄλλοι λέγουσιν ὅτι ἐν ταῖς Ἀθήναις ἠνέχθη τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ κρύφα παρὰ τῶν συγγενῶν, καὶ οὕτως ἐτάφη. οὐ γὰρ ἐξῆν φανερῶς θάπτειν ἐν Ἀθήναις τὸν ἐπὶ προδοσίᾳ φεύγοντα. ἔστι δὲ αὐτοῦ τάφος πλησίον τῶν Πυλῶν, ἐν χωρίῳ τῆς Ἀττικῆς ὃ Κοίλη καλεῖται, καθά φησιν Ἄντυλλος, ἀξιόπιστος ἀνὴρ μαρτυρῆσαι, καὶ ἱστορίαν γνῶναι, καὶ διδάξαι δεινός. καὶ στήλη δὲ, φησὶν, ἕστηκεν ἐν τῇ Κοίλῃ, Θουκυδίδης Ὀλόρου Ἁλιμούσιος, ἔχουσα ἐπίγραμμα. τινὲς δὲ προσέθηκαν καὶ τὸ, ἐνθάδε κεῖται. ἀλλὰ λέγομεν ὅτι νοούμενόν ἐστι τοῦτο καὶ προσυπακουόμενον. οὐδὲ γὰρ ἔκειτο ἐν τῷ ἐπιγράμματι. ἔστι δὲ τὴν ἰδέαν καὶ τὸν χαρακτῆρα μεγαλοπρεπὴς, ὡς μηδὲ ἐν τοῖς οἴκτοις ἀφίστασθαι τοῦ μεγαλοπρεποῦς· ἐμβριθὴς τὴν φράσιν, ἀσαφὴς τὴν διάνοιαν, διὰ τὸ ὑπερβατοῖς χαίρειν· ὀλίγοις ὀνόμασι πολλὰ πράγματα δηλῶν, καὶ ποικιλώτατος μὲν ἐν τοῖς τῆς λέξεως σχήμασι,

κατὰ δὲ τὴν διάνοιαν τοὐναντίον ἀσχημάτιστος. οὔτε γὰρ εἰρωνείαις, οὔτε ἐπιτιμήσεσιν, οὔτε ταῖς ἐκ πλαγίου ῥήσεσιν, οὔτε ἄλλαις τισὶ πανουργίαις πρὸς τὸν ἀκροατὴν κέχρηται, τοῦ Δημοσθένους μάλιστα ἐν τούτοις ἐπιδεικνυμένου τὴν δεινότητα. οἶμαι δὲ οὐκ ἀγνοίᾳ σχηματισμοῦ τοῦ κατὰ διάνοιαν παρεῖναι τὸν Θουκυδίδην τὸ τοιοῦτον, ἀλλὰ τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις πρέποντας καὶ ἁρμόζοντας συντιθέντα τοὺς λόγους. οὐ γὰρ ἔπρεπε Περικλεῖ καὶ Ἀρχιδάμῳ καὶ Νικίᾳ καὶ Βρασίδᾳ, ἀνθρώποις μεγαλόφροσι καὶ γενναίοις καὶ ἡρωϊκὴν ἔχουσι δόξαν, λόγους εἰρωνείας καὶ πανουργίας περιτιθέναι, ὡς μὴ παῤῥησίαν ἔχουσι φανερῶς ἐλέγχειν, καὶ ἄντικρυς μέμφεσθαι, καὶ ὁτιοῦν βούλονται λέγειν. διὰ τοῦτο τὸ ἄπλαστον καὶ ἀνηθοποίητον ἐπετήδευσε, σώζων κἀν τούτοις τὸ προσῆκον, καὶ τῇ τέχνῃ δοκοῦν. τεχνίτου γὰρ ἀνδρὸς φυλάξαι τοῖς προσώποις τὴν ἐπιβάλλουσαν δόξαν, καὶ τοῖς πράγμασι τὸν ἀκόλουθον κόσμον. Ἰστέον δὲ ὅτι τὴν πραγματείαν αὐτοῦ οἱ μὲν κατέτεμον εἰς τρεισκαίδεκα ἱστορίας, ἄλλοι δὲ ἄλλως. ὅμως δὲ ἡ πλείστη καὶ ἡ κοινὴ κεκράτηκε, τὸ μέχρι τῶν ὀκτὼ διῃρῆσθαι τὴν πραγματείαν· ὡς καὶ ἐπέκρινεν ὁ Ἀσκληπιός.

ΑΛΛΩΣ ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΣΟΥΙΔΑ.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ Ὀλόρου, Ἀθηναῖος· παῖδα δὲ ἔσχε Τιμόθεον. ἦν δὲ ἀπὸ μὲν μητρὸς Μιλτιάδου τοῦ στρατηγοῦ τὸ γένος ἕλκων· ἀπὸ δὲ πατρὸς, Ὀλόρου τοῦ Θρᾳκῶν βασιλέως. μαθητὴς Ἀντιφῶντος. ἤκμαζε κατὰ τὴν πζʹ Ὀλυμπιάδα. ἔγραψε δὲ τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων.

οὗτος ἤκουσεν ἔτι παῖς τυγχάνων Ἡροδότου, ἐπὶ τῆς Ὀλυμπίας τὰς ἱστορίας αὐτοῦ διερχομένου, ἃς συνεγράψατο, καὶ κινηθεὶς ὑπό τινος ἐνθουσιασμοῦ, πλήρης δακρύων ἐγένετο. καὶ ὁ Ἡρόδοτος κατανοήσας τὴν αὐτοῦ φύσιν, πρὸς τὸν πατέρα Θουκυδίδου Ὄλορον ἔφη, μακαρίζω σε τῆς εὐτεκνίας Ὄλορε. ὁ γὰρ σὸς υἱὸς ὀργῶσαν ἔχει τὴν ψυχὴν πρὸς τὰ μαθήματα. καὶ οὐκ ἐψεύσθη γε τῆς ἀποφάνσεως. οὗτος ὁ Θουκυδίδης ἀνὴρ ἦν πολὺς ταῖς τέχναις, κάλλει λογων, καὶ ἀκριβείᾳ πραγμάτων, καὶ στρατηγίαις, καὶ συμβουλίαις, καὶ πανηγυρικαῖς ὑποθέσεσιν. οὗτος ὁ συγγραφεὺς μεταβαίνειν εἴωθεν ἀπὸ τῶν θηλυκῶν εἰς οὐδέτερα. οἷον, Τρέπονται εἰς Μακεδονίαν, ἐφ᾽ ὅπερ καὶ πρότερον. Καὶ Θουκυδίδειος γραφή.

ΑΛΛΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ, ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ Ἀθηναῖος, Ὀλόρου ἦν παῖς, Θρᾴκιον δὲ αὐτῷ τὸ γένος. καὶ γὰρ ὁ πατὴρ αὐτῷ Ὄλορος ἐκ Θρᾴκης εἶχε τοὔνομα. γέγονε δὲ τῶν Μιλτιάδου συγγενής. αὐτίκα γοῦν ἔνθα Μιλτιάδης περὶ Κοίλην τέθαπται, ἐνταῦθα καὶ Θουκυδίδης τέθαπται. ὁ δὲ Μιλτιάδης ἔγημε τοῦ Θρᾳκῶν βασιλέως θυγατέρα Ἡγησιπύλην. γέγονε δὲ Ἀντιφῶντος τοῦ Ῥαμνουσίου μαθητὴς, δεινοῦ λέγειν, καὶ ὑπόπτου γενομένου τοῖς δικαστηρίοις. καὶ διὰ ταῦτα λέγοντος μὲν οὐκ ἠνείχοντο αὐτοῦ, γράφειν δὲ ἐπεχείρησε τοὺς λόγους, καὶ ἐξέδωκε τοῖς δεομένοις. ἐμαρτύρησε δὲ αὐτῷ καὶ Θουκυδίδης ὁ μαθητὴς, ὅτι ᾧ ἂν σύμβουλος γένοιτο, ἄριστα ἐκεῖνος ἀπήλλαττεν εἰς τὰς δίκας. ἀλλ᾽ ὁ μὲν ἔδοξε πονηρὸς Ἀντιφῶν εἶναι, καὶ περὶ τέλη

τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου κριθεὶς προδοσίας, ὡς Λακεδαιμονίοις μὲν τὰ ἄριστα κατὰ πρεσβείαν παραινέσας, Ἀθηναίοις δὲ ἀλυσιτελέστατα, ἑάλω. καὶ σὺν αὐτῷ διεφθάρησαν Ἀρχεπτόλεμος καὶ Ὀνομακλῆς, ὧν καὶ κατεσκάφησαν καὶ αἱ οἰκίαι, καὶ τὸ γένος, τὸ μὲν διεφθάρη, τὸ δὲ, ἄτιμον ἐγένετο. στρατηγικὸς δὲ ἀνὴρ ὁ Θουκυδίδης γενόμενος, καὶ τὰ περὶ Θάσον πιστευθεὶς μέταλλα, πλούσιος μὲν ἦν, καὶ μέγα ἐδύνατο· ἐν δὲ τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ αἰτίαν ἔσχε προδοσίας ἐκ βραδύτητός τε καὶ ὀλιγωρίας. ἔτυχε μὲν γὰρ Βρασίδας τὰς ἐπὶ Θρᾴκης καταλαβὼν πόλεις Ἀθηναίων, ἀφιστὰς μὲν Ἀθηναίων, Λακεδαιμονίοις δὲ προστιθείς. κἀνταῦθα δέον ταχέως ἀναπλεῦσαι, καὶ σῶσαι μὲν τὴν Ἠϊόνα ἐγγὺς κειμένην, περιποιῆσαι δὲ τὴν Ἀμφίπολιν, μέγα κτῆμα τοῖς Ἀθηναίοις, τὴν μὲν Ἠϊόνα ἐδυνήθη φθάσας σῶσαι, τὴν δὲ Ἀμφίπολιν ἀπώλεσε. καίτοι Κλέων βοηθῶν ταῖς ἐπὶ Θρᾴκης πόλεσι, κατέπλευσε μὲν εἰς Ἀμφίπολιν, ἀλλ' ὅμως μάχης γενομένης Βρασίδας μὲν ὁ Λακεδαιμόνιος ἐνίκησεν αὐτὸν, Κλέων δὲ ἀπέθανεν, ὑπὸ Μυρκινίου πελταστοῦ βληθείς. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Βρασίδας τῆς νίκης αἰσθόμενος ἀπέθανε, καὶ Ἀμφίπολις Ἀθηναίων ἀπέστη, Λακεδαιμονίων δὲ ἐγένετο. ἔνθα καὶ τὰ Ἁγνόνεια οἰκοδομήματα καθελόντες οἱ Ἀμφιπολῖται, Βρασίδεια ἐκάλεσαν, μισήσαντες μὲν τὴν Ἀττικὴν ἀποικίαν, λακωνίσαντες δὲ κἀν τούτῳ, καὶ τὴν τιμὴν μεταθέντες εἰς Λακεδαίμονα. γενόμενος δὲ φυγὰς ὁ Θουκυδίδης ἐσχόλαζε τῇ ξυγγραφῇ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, καὶ διὰ τοῦτο δοκεῖ πολλὰ χαρίζεσθαι μὲν Λακεδαιμονίοις, κατηγορεῖν δὲ Ἀθηναίων τὴν τυραννίδα καὶ πλεονεξίαν. οὐ γὰρ καιρὸς αὐτῷ κατειπεῖν Ἀθηναίων ἐγένετο. Κορινθίων κατηγορούντων, ἢ Λακεδαιμονίων μεμφομένων, ἢ Μιτυληναίων αἰτιωμένων, πολὺς ἐν τοῖς

ἐγκλήμασι τοῖς Ἀττικοῖς ἐῤῥύη· καὶ τὰς μὲν νίκας τὰς Λακωνικὰς ἐξῆρε τῷ λόγῳ, τὰς δὲ ξυμφορὰς ηὔξησε τὰς Ἀττικὰς, ὅπου καὶ τὰς ἐν Σικελίᾳ. πέπαυται δὲ τὸ τῆς συγγραφῆς ἐν τῇ ναυμαχίᾳ τῇ περὶ Κυνὸς σῆμα, τουτέστι περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, ἔνθα δοκοῦσι καὶ νενικηκέναι Ἀθηναῖοι. τὰ δὲ μετὰ ταῦτα ἑτέροις γράφειν κατέλιπε, Ξενοφῶντι καὶ Θεοπόμπῳ. εἰσὶ δὲ καὶ αἱ ἐφεξῆς μάχαι. οὔτε γὰρ τὴν δευτέραν ναυμαχίαν τὴν περὶ Κυνὸς σῆμα, ἣν Θεόπομπος εἶπεν, οὔτε τὴν περὶ Κύζικον, ἣν ἐνίκα Θρασύβουλος καὶ Θηραμένης καὶ Ἀλκιβιάδης, οὔτε τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν, ἔνθα νικῶσιν Ἀθηναῖοι Λακεδαιμονίους, οὔτε τὸ κεφάλαιον τῶν κακῶν τῶν Ἀττικῶν, τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμαχίαν, ὅπου καὶ τὰς ναῦς ἀπώλεσαν Ἀθηναῖοι, καὶ τὰς ἑξῆς ἐλπίδας. καὶ γὰρ τὸ τεῖχος αὐτῶν καθῃρέθη, καὶ ἡ τῶν τριάκοντα τυραννὶς κατέστη, καὶ πολλαῖς ξυμφοραῖς περιέπεσεν ἡ πόλις, ἃς ἠκρίβωσε Θεόπομπος. ἦν δὲ τῶν πάνυ κατὰ γένος Ἀθήνῃσι δοξαζομένων ὁ Θουκυδίδης. δεινὸς δὲ δόξας εἶναι ἐν τῷ λέγειν, πρὸ τῆς συγγραφῆς προέστη τῶν πραγμάτων. πρώτην δὲ τῆς ἐν τῷ λέγειν δεινότητος τήνδε ἐποιήσατο τὴν ἐπίδειξιν. Πυριλάμπης γάρ τις τῶν πολιτῶν ἄνδρα φίλον καὶ ἐρώμενον ἴδιον διά τινα ζηλοτυπήσας ἐφόνευσε· ταύτης δὲ τῆς δίκης ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κινουμένης πολλὰ τῆς ἰδίας σοφίας ἐπεδείξατο, ἀπολογίαν ποιούμενος ὑπὲρ τοῦ Πυριλάμπους, καὶ Περικλέους κατηγοροῦντος, ἐνίκα. ὅθεν καὶ στρατηγὸν αὐτὸν ἑλομένων Ἀθηναίων, ἄρχων προέστη τοῦ δήμου. μεγαλόφρων δὲ ἐν τοῖς πράγμασι γενόμενος, ἅτε φιλοχρηματῶν, οὐκ εἴα τὸν πλείονα χρόνον προστατεῖν τοῦ δήμου. πρῶτον μὲν γὰρ ὑπὸ τοῦ Ξενοκρίτου, ὡς Σύβαριν ἀποδημήσας, ὡς ἐπανῆλθεν εἰς Ἀθήνας, συγχύσεως δικαστηρίου φεύγων ἑάλω· ὕστερον δὲ ἐξοστρακίζεται

ἔτη δέκα. φεύγων δὲ, ἐν Αἰγίνῃ διέτριβε, κἀκεῖ λέγεται τὰς ἱστορίας αὐτὸν συντάξασθαι. τότε δὲ τὴν φιλαργυρίαν αὐτοῦ μάλιστα φανερὰν γενέσθαι· ἅπαντας γὰρ Αἰγινήτας κατατοκίζων, ἀναστάτους ἐποίησε. μετὰ δὲ τὴν ἱστορίαν φασὶ συντετάχθαι τῷ συγγραφεῖ τὸ προοίμιον, ἐπεὶ τῶν ἐν τῷ πολέμῳ μέμνηται γεγονότων, ὥσπερ τῆς Δήλου καθάρσεως, ἣν περὶ τὸ ἕβδομον ἔτος ἐπὶ Εὐθύνου ἄρχοντος γεγενῆσθαί φασι. μέμνηται δὲ ἐν αὐτῷ καὶ τῆς τοῦ πολέμου τελευτῆς, λέγων· Ἐς τὴν τελευτὴν τοῦδε τοῦ πολέμου. ἀλλὰ καὶ ἐν ἀρχῇ φησὶ, Κίνησις γὰρ αὕτη μεγίστη τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο, καὶ μέρει τινὶ τῶν βαρβάρων· ὡς δὲ εἰπεῖν, καὶ ἐπιπλεῖστον ἀνθρώπων. πληρώσας δὲ τὴν ὀγδόην ἱστορίαν, ἀπέθανε νόσῳ. σφάλλονται γὰρ οἱ λέγοντες μὴ Θουκυδίδου εἶναι τὴν ὀγδόην, ἀλλ᾽ ἑτέρου συγγραφέως. τελευτήσας δ᾽ ἐν Ἀθήνῃσιν, ἐτάφη πλησίον τῶν Μιλτιάδων πυλῶν, ἐν χωρίῳ τῆς Ἀττικῆς ὃ προσαγορεύεται Κοίλη· εἴτε αὐτὸς ἐπανελθὼν Ἀθήναζε ἐκ τῆς φυγῆς, τοῦ ὁρισθέντος χρόνου πληρωθέντος, καὶ τελευτήσας ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι, εἴτε μετακομισθέντων αὐτοῦ τῶν ὀστέων ἀπὸ Θρᾴκης, ἐκεῖ καταστρέψαντος τὸν βίον· λέγεται γὰρ ἐπ᾽ ἀμφότερα. καὶ στήλη τίς ἀνέστηκεν ἐν τῇ Κοίλῃ τοῦτο ἔχουσα τὸ ἐπίγραμμα.

Θουκυδίδης Ὀλόρου Ἁλιμούσιος ἐνθάδε κεῖται.

ELOGIA AUCTORUM AC JUDICIA DE THUCYDIDE.

Anonymus apud Plutarchum de Catone Majore.

Ὀψιμαθὴς γενέσθαι λέγεται, καὶ πόῤῥω παντάπασιν ἡλικίας ἐληλακὼς, Ἑλληνικὰ βιβλία λαβὼν εἰς χεῖρας, βραχέα μὲν ἀπὸ Θουκυδίδου, πλείονα δ' ἀπὸ Δημοσθένους εἰς τὸ ῥητορικὸν ὠφεληθῆναι. *Wass.*

Dionysius Halicarnasseus Epistola ad Cn. Pompeium.

ΠΡΩΤΗ τῶν ἀρετῶν γένοιτ' ἂν, ἧς χωρὶς οὐδὲν τῶν ἄλλων τῶν περὶ τοὺς λόγους ὄφελος. τίς; ἡ καθαρὰ ὀνόμασι τοῖς καὶ τὸν Ἑλληνικὸν χαρακτῆρα σώζουσα διάλεκτος. ταύτην ἀκριβοῦσιν ἀμφότεροι (Θουκυδίδης καὶ Ἡρόδοτος,) Ἡρόδοτός τε γὰρ, τῆς Ἰάδος ἄριστος κανών· Θουκυδίδης τε τῆς Ἀτθίδος. τρίτην ἔχει χώραν ἡ καλουμένη συντομία. ἐν ταύτῃ δοκεῖ προέχειν Ἡροδότου Θουκυδίδης. καίτοι λέγοι τις ἂν ὡς μετὰ τοῦ σαφοῦς ἐξεταζόμενον, ἡδὺ φαίνεται τὸ βραχύ· εἰ δὲ ἀπολείποιτο τούτου, πικρόν. ἀλλὰ μηδὲν ἔστω παρὰ τοῦτο. ἐνάργεια μετὰ ταῦτα τέτακται πρώτη μετὰ τῶν ἐπιθέτων ἀρετῶν. ἱκανῶς ἐν ταύτῃ κατορθοῦσιν ἀμφότεροι. μετὰ ταύτην συνίσταται τὴν ἀρετὴν, τῶν ἠθῶν τε καὶ παθῶν μίμησις. διῄρηνται τὴν ἀρετὴν ταύτην οἱ συγγραφεῖς. Θουκυδίδης μὲν γὰρ, τὰ πάθη δηλῶσαι κρείττων· Ἡρόδοτος δὲ, τά γε ἤθη παραστῆσαι δεινότερος. μετὰ ταῦτα αἱ τὸ μέγα καὶ θαυμαστὸν ἐκφαίνουσαι τῆς κατασκευῆς ἀρεταί. ἴσοι κἂν ταύταις οἱ συγγραφεῖς ἕπονται ταύταις αἱ τὴν ἰσχὺν καὶ τὸν

τόνον καὶ τὰς ὁμοιοτρόπους δυνάμεις τῆς φράσεως ἀρεταὶ περιέχουσαι. κρείττων ἐν ταύταις Ἡροδότου Θουκυδίδης. ἡδονὴν δὲ καὶ πειθὼ καὶ τέρψιν καὶ τὰς ὁμοιογενεῖς ἀρετὰς εἰσφέρεται μακρῷ Θουκυδίδου κρείττονας Ἡρόδοτος. τῆς δὲ φράσεως τῶν ὀνομάτων τὸ μὲν κατὰ φύσιν Ἡρόδοτος ἐζήλωκε, τὸ δὲ δεινὸν Θουκυδίδης, ὁμοειδὴς πᾶς ὢν ἐν λόγοις. ἀρετῶν ἡ κυριωτάτη τὸ πρέπον. ταύτην ὁ Ἡρόδοτος ἀκριβοῖ μᾶλλον ἢ Θουκυδίδης. ὁμοειδὴς γὰρ οὗτος ἐν πᾶσι, κἀν ταῖς δημηγορίας μᾶλλον ἢ ταῖς διηγήσεσιν. ἐμοὶ μέντοι καὶ τῷ φιλτάτῳ Καικιλίῳ δοκεῖ τὰ ἐνθυμήματα αὐτοῦ μάλιστά γε καὶ ζηλῶσαι Δημοσθένης. ἵνα δὲ συνελὼν εἴπω, καλαὶ μὲν αἱ ποιήσεις ἀμφότεραι· οὐ γὰρ ἂν αἰσχυνθείην ποιήσεις αὐτὰς λέγων· διαφέρουσι δὲ κατὰ τοῦτο μάλιστα ἀλλήλων, ὅτι τὸ μὲν Ἡροδότου κάλλος ἱλαρόν ἐστι, φοβερὸν δὲ τὸ Θουκυδίδου.

Idem capite περὶ τῆς τῶν λόγων ἐξετάσεως.

ΤΩΝ μέντοι συγγραφέων Ἡρόδοτος μὲν ἐξείργασται τὸ βέλτιον, τὸ πραγματικὸν εἶδος· τῷ δὲ λεκτικῷ ποτὲ μὲν πλεονεκτεῖ Θουκυδίδης, ποτὲ δὲ ἔμπαλιν· ἔστι δ' ἐν οἷς ἐξισοῦνται. τῇ μὲν ἀκριβείᾳ τῶν ὀνομάτων, ἐν οἷς ἑκάτεροι προῄρηνται διαλόγοις, ἀποσώζουσι τὸ ἴδιον· τῆς δὲ σαφηνείας ἀναμφισβητήτως Ἡροδότῳ τὸ κατόρθωμα δέδοται. καὶ τὸ μὲν σύντομόν ἐστι παρὰ Θουκυδίδῃ, τὸ δὲ ἐναργὲς παρ' ἀμφοτέροις. ἐν μέντοι τοῖς ἠθικοῖς κρατεῖ Ἡρόδοτος, ἐν δὲ τοῖς παθητικοῖς ὁ Θουκυδίδης. πάλιν καλλιλογίᾳ καὶ μεγαλοπρεπείᾳ διαφέρουσιν οὐδὲν ἀλλήλων, ἀλλ' ἑκάτεροι τούτων τε καὶ τῶν τοιούτων ἀρετῶν κρατοῦσι. ῥώμῃ δὲ καὶ ἰσχύϊ καὶ τόνῳ καὶ τῷ περιττῷ καὶ πολυσχηματίστῳ παρηυδοκίμησε

Θουκυδίδης· ἡδονῇ δὲ καὶ πειθοῖ καὶ χάριτι καὶ τῷ ἀφελεῖ αὐτοφυεῖ ἀβασανίστῳ, μακρῷ διενεγκόντα τὸν Ἡρόδοτον εὑρίσκομεν· καὶ μετὰ τοῦτον τὸν τρόπον, πραγματείαν καὶ προσωποποιΐαν μᾶλλον οὐ τετήρηκε.

Idem in Epist. de iis, quæ Thucydidi propria sunt p. 215.

ΕΠΙ τῆς ἐκλογῆς τῶν ὀνομάτων τὴν τροπικὴν, καὶ γλωττηματικὴν, καὶ ἀπηρχαιωμένην, καὶ ξένην λέξιν παραλαμβάνων πολλάκις ἀντὶ τῆς κοινῆς καὶ συνήθους τοῖς καθ᾽ ἑαυτὸν ἀνθρώποις.

Idem.

ΕΚΔΗΛΟΤΗΤΑ δὲ αὐτοῦ καὶ χαρακτηριστικώτατά ἐστι πεπειρᾶσθαι δι᾽ ἐλαχίστων ὀνομάτων πλεῖστα σημαίνειν πράγματα, εἰς ἃ καὶ ἔτι προσδεχόμενόν τι τὸν ἀκροατὴν ἀκούσασθαι καταλείπει.

Demetrius Phalereus, sive Dionysius Halicarnasseus, de Elocutione. Sect. XL.

ΔΗΛΟΝ δὲ τοῦτο ἐν τοῖς Θουκυδίδου· σχεδὸν γὰρ ὅλως τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐν πᾶσιν αὐτῷ ποιεῖ ἡ τοῦ ῥυθμοῦ μακρότης· καὶ κινδυνεύει τῷ ἀνδρὶ τούτῳ παντοδαποῦ ὄντος τοῦ μεγαλοπρεποῦς, αὕτη ἡ σύνθεσις μόνη, ἢ καὶ μάλιστα, περιποιεῖν τὸ μέγιστον.

ΟΛΙΓΟΝ ΥΣΤΕΡΟΝ. (Sect. XLVIII.)

ΚΑΙ ὁ Θουκυδίδης δὲ πανταχοῦ σχεδὸν φεύγει τὸ λεῖον καὶ ὁμαλὲς τῆς συνθέσεως, καὶ ἀεὶ μᾶλλόν τι προσκρούοντι ἔοικεν, ὥσπερ οἱ τὰς τραχείας ὁδοὺς πορευόμενοι.

Idem CLXXXIV.

ΚΑΝ μετροειδῆ δὲ ᾖ, τὴν αὐτὴν ποιήσει χάριν. Θουκυδίδης μέντοι πέφευγε τὸ εἶδος. *Wass.*

Josephus contra Apion.

ΠΕΡΙ τῆς περιηγήσεως τῆς Περσικῆς στρατιᾶς οἱ δοκιμώτατοι διαπεφωνήκασιν. πολλὰ δὲ καὶ Θουκυδίδης ὡς ψευδόμενος ὑπό τινων κατηγορεῖται, καί τοι δοκῶν ΑΚΡΙΒΕΣΤΑ΄ΤΗΝ καθ' αὑτὸν ἹΣΤΟΡΙ΄ΑΝ συγγράφειν. WASS.

Plutarchus de Gloria Atheniensium.

Ο ΓΟΥΝ Θουκυδίδης ἀεὶ τῷ λογῳ πρὸς ταύτην ἁμιλλᾶται τὴν ἐνάργειαν, οἷον θεατὴν ποιῆσαι τὸν ἀκροατὴν, καὶ τὰ γινόμενα περὶ τοὺς ὁρῶντας ἐκπληκτικὰ καὶ ταρακτικὰ πάθη τοῖς ἀναγινώσκουσιν ἐνεργάσασθαι λιχνευόμενος. ὁ γὰρ παρὰ τὴν ῥαχίαν αὐτῆς τῆς Πύλου παρατάττων τοὺς Ἀθηναίους Δημοσθένης, καὶ ὁ τὸν κυβερνήτην ἐπισπέρχων Βρα-

σίδας ἐξοκέλλειν, καὶ χωρῶν ἐπὶ τὴν βάθραν, καὶ τραυματιζόμενος καὶ λειποψυχῶν καὶ ἀποκλίνων εἰς τὴν παρεξειρεσίαν· καὶ οἱ πεζομαχοῦντες δὲ ἀπὸ γῆς Ἀθηναῖοι· καὶ πάλιν ὁ ἐν τοῖς Σικελικοῖς ἐκ τῆς γῆς πεζὸς ἀμφοτέρων, ἰσοῤῥόπου τῆς ναυμαχίας καθεστηκυίας· ἄλαστον ἀγῶνα καὶ σύνταξιν τῆς γνώμης ἔχων διὰ τὰς συντάξεις, ὡς συνεχὲς τῆς ἁμίλλης καὶ τοῖς σώμασιν αὐτοῖς, ἴσα τῇ δόξῃ περιδεῶς συμπνέων τῇ διαθέσει καὶ τῇ διατυπώσει τῶν γινομένων γραφικῆς ἐναργείας.

Idem in Nicia.

ΩΡΑ παραιτεῖσθαι ὑπὲρ ἐμοῦ τοὺς ἐντυγχάνοντας τοῖς συγγράμμασι τούτοις, ὅπως ἐπὶ ταῖς διηγήσεσιν, αἷς Θουκυδίδης, αὐτὸς αὑτοῦ περὶ ταῦτα παθητικώτατος, ἐνεργέστατος, ποικιλώτατος γενόμενος, ἀμιμήτως ἐξενήνοχε, μηδὲν ἡμᾶς ὑπολάβωσι πεπονθέναι Τιμαίῳ πάθος ὅμοιον. WASS.

Lucianus de conscr. Historia.

ΤΟΙΟΥΤΟΙΣ προοιμίοις οἱ ἌΡΙΣΤΟΙ τῶν Συγγραφέων ἐχρήσαντο. Ἡρόδοτος μὲν etc. Θουκυδίδης δὲ, μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔσεσθαι. Et infra:

Ὅταν μὲν γὰρ τὸν λοιμὸν διηγῆται, καὶ μακρὸς εἶναι δοκῇ, σὺ τὰ πράγματα ἐννόησον. εἴσῃ γὰρ οὕτω τὸ τάχος, καὶ ὡς φεύγοντος ὅμως ἐπιλαμβάνεται αὐτοῦ τὰ γεγενημένα, πολλὰ ὄντα. IDEM.

Idem adv. Indoctum.

ΕΧΕ ξυλλαβὼν ἐκεῖνα τὰ τοῦ Δημοσθένους, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτοῦ ὁ ῥήτωρ ἔγραψε, καὶ τὰ τοῦ Θουκυδίδου, ὅσα παρὰ τοῦ Δημοσθένους, καὶ αὐτὰ ὈΚΤΆΚΙΣ ΜΕΤΕΓΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑ εὑρέθη καλῶς. Wass.

Hermogenes περὶ ἰδεῶν. Lib. II. in fine.

Ο ΤΟΙΝΥΝ Θουκυδίδης μάλιστα μεγέθους ἐφιέμενος, τυγχάνει μὲν τοῦ μεγέθους, οὐ μὴν οὗπερ ἐφίεσθαί μοι δοκεῖ μεγέθους τυγχάνει. βούλεται μὲν γὰρ, ὡς ἔγωγε οἶμαι, σεμνὸν εἶναι τὸν λόγον αὐτῷ, ὅπερ ἴδιον μεγέθους πανηγυρικοῦ. φαίνεται δὲ ὑπερβαίνων τοῦτο, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν λέξιν ἐπὶ τὸ τραχύτερον μᾶλλον, καὶ τὸ σκληρότερον, καὶ διὰ τοῦτο, ἐπὶ τὸ ἀσαφέστερον· καὶ ἔτι κατὰ συνθήκην τῶν λέξεων. ἐπιμελεῖται μὲν γὰρ κόσμου ὅτι μάλιστα· βουλόμενος δὲ εἶναι καὶ τοῦτο ὑψηλὸν αὐτῷ καὶ ὑπέρογκον, πάλιν ὑπερεκπίπτει κατά τε τὰς ὑπερβολὰς, καὶ τὰς κοινότητας τῶν συνθηκῶν, ὥς τε ἐπὶ τὸ σκληρότερον, καὶ δι᾽ αὐτὸ, ἐπὶ τὸ ἀσαφέστερον φέρεσθαι. ἀξιωματικὸς δὲ ὁ ἀνὴρ ἀλλ᾽ ὅτι μάλιστα. ταῖς δὲ ἐννοίαις εἴπερ τις ἄλλος, πολιτικὸς ὁμοῦ καὶ σεμνός. οὐδὲν γὰρ ἀκατάσκευον, οὐδὲ ἐν ταῖς ἱστορίαις ἀπολείπει. ταῖς μέν τοι μεθόδοις οὐ τοιοῦτος. μετὰ γὰρ μεγέθους τινὸς γνωρίμου, ἢ τινος ἑτέρου τοιούτου καὶ τὰς κατασκευὰς εἰσάγει. διὸ καὶ ἀγλευκής ἐστι σχεδὸν διόλου. εἰ δέ που καὶ γλυκύτητα ἔχει, μάλιστα μὲν ὥσπερ ἀλλότριόν τι τῆς ἰδέας αὐτοῦ ἐκφαίνεται τὸ μέρος ἐκεῖνο. οἷον ἐστι καὶ τὸ,

Τηρεῖ δὲ τῷ Πρόκνην τὴν Πανδίονος ἀπὸ Ἀθηνῶν σχόντι γυναῖκα, καὶ τὰ ἑξῆς, καὶ ὅσα τοιαῦτα. θαυμάζειν δὲ, εἰ καὶ μὴ τοιοῦτον ἦν, τοῦτο οὐκ ἐχρῆν, ὅτι καὶ ἡδονήν που ἔσχεν ὁ λόγος αὐτῷ. σχεδὸν γὰρ οὐδ᾽ ἄλλος τις τῶν κατ᾽ ἄνδρα λόγων ὁτιοῦν εἶδος προελόμενός τε καὶ ἐργασάμενος δύναιτ᾽ ἂν καθαρὸς ὀφθῆναι, καὶ μὴ οὐχὶ καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων ἀμηγέπη προσαψάμενος εἰδῶν τοῦ λόγου. ἔτι ὡς ἱστορικὸς ὁ Θουκυδίδης κέχρηται μὲν καὶ μιμήσει κατά τε τὰς δημηγορίας, καὶ ἔν τισι διαλόγοις· ὁ αὐτὸς δέ ἐστι κἀν τούτοις, μᾶλλον δὲ μειζόνως ἐστὶν ἐν τούτοις τοιοῦτος, οἷον αὐτὸν ἐχαρακτηρίζομεν· ἐπεὶ ἔν γε τῇ ἱστορίᾳ ἧττόν ἐστι σκληρὸς, καὶ τραχύς. ἔχει γὰρ πολλὰ ἐνταῦθα καθαρά τε καὶ εὐκρινῆ. καὶ τόν γε διδάσκαλον αὐτοῦ τὸν Ἀντιφῶντα πολλοῖς μὲν καὶ ἄλλοις, τούτοις δὲ οἶμαι καὶ μᾶλλον παρελήλυθε.

Dionys. Longinus περὶ ὕψους. (Cap. XXII.)

ΕΤΙ δὲ μᾶλλον ὁ Θουκυδίδης καὶ τὰ φύσει πάντως ἡνωμένα, καὶ ἀδιανέμητα, ὅμως ταῖς ὑπερβάσεσιν ἀπ᾽ ἀλλήλων ἄγειν δεινότατος.

ΟΛΙΓΟΝ ΥΣΤΕΡΟΝ. (Cap. XXV.)

ΟΤΑΝ γε [τε Toup. ed.] μὴν τὰ παρεληλυθότα τοῖς χρόνοις εἰσάγῃς ὡς γινόμενα, καὶ παρόντα, οὐ διήγησιν ἔτι τὸν λόγον, ἀλλ᾽ ἐναγώνιον πρᾶγμα ποιήσεις. τοιοῦτος ἐν τοῖς πλείστοις ὁ Θουκυδίδης.

ΜΕΤ' ΟΛΙΓΑ. (Cap. XXXVIII.)

ΜΗ ποτ' οὖν ἄρισται τῶν ὑπερβολῶν, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν σχημάτων προείπομεν, αἱ αὐτὸ τοῦτο διαλανθάνουσαι, ὅτι εἰσὶν ὑπερβολαί. γίνεται δὲ τοιόνδε, ἐπειδὰν ὑπὸ ἐκπαθείας μεγέθει τινὶ συνεκφωνῶνται περιστάσεως. ὅπερ ὁ Θουκυδίδης ἐπὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ φθειρομένων ποιεῖ. "Οἵ τε γὰρ Συρακούσιοι (φησὶν) ἐπικαταβάντες τοὺς ἐν τῷ ποταμῷ μάλιστα ἔσφαζον. καὶ τὸ ὕδωρ εὐθὺς διέφθαρτο. ἀλλ' οὐδὲν ἧσσον ἐπίνετο ὁμοῦ τῷ πηλῷ ἡματωμένον, καὶ περιμάχητον ἦν τοῖς πολλοῖς." [Toup. ed. καὶ τοῖς πολλοῖς ἔτι ἦν περιμάχητον.] αἷμα καὶ πηλὸν πινόμενα ὅμως εἶναι περιμάχητα ἔτι, ποιεῖ πιστὸν ἡ τοῦ πάθους ὑπεροχὴ, καὶ περίστασις.

Theon. Progymnasm. de perspicua Narratione.

ΟΤΑΝ μὴ πολλὰ ὁμοῦ διηγεῖταί τις, ἀλλὰ καθ' ἕκαστον εἰς τέλος προάγῃ, ὅπερ ἐγκαλοῦσί τινες τῷ Θουκυδίδῃ. διελὼν γὰρ ἱστορίας κατὰ τὰ θέρη καὶ χειμῶνας, πολλάκις ἀναγκάζεται πρὶν τελεσθῇ τὸ ὅλον πρᾶγμα, μεταβαίνειν ἐφ' ἕτερόν τι γεγονὸς ὑπὸ τὸν αὐτὸν καιρόν. εἶτα τὸ ὑπόλοιπον τοῦ πράγματος, ἐφ' ἑτέρου χειμῶνος ἢ θέρους πραχθὲν διηγεῖται. Wass.

Idem alibi.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΕΟΝ καὶ τὸ μὴ ὑπερβατοῖς χρῆσθαι, οἷά ἐστι τὰ πολλὰ τῶν Θουκυδίδου. οὐ γὰρ καθόλου τὸ τῶν ὑπερ-

βατῶν γένος ἀποδοκιμάζομεν. ποικίλη γὰρ διὰ τούτου καὶ οὐκ ἰδιωτικὴ γίνεται ἡ φράσις. Idem.

Aphthonius in Progymnasm.

ΤΙΜΑΝ ἄξιον τοὺς εὑρόντας τὰ χρήσιμα, οἷς ἐπορίσαντο κάλλιστα· καὶ τὸ παρ᾽ ἐκείνων φανὲν, ἐπανατίθεσθαι δικαίως τοῖς δείξασιν. οὐκοῦν Θουκυδίδην ἐπαινέσω τοῖς λόγοις, αὐτὸν τοῖς αὑτοῦ τιμᾷν προελόμενος. ἅπαντας μὲν οὖν τοὺς εὐεργέτας τιμᾶσθαι καλόν· τοσούτῳ δὲ μᾶλλον Θουκυδίδην τῶν ἄλλων, ὅσῳ τῶν ἁπάντων εὗρε τὸ κάλλιστον. οὔτε γὰρ λόγων ἐν τοῖς οὖσι κρεῖττον ὑπάρχει λαβεῖν, οὔτε Θουκυδίδου περὶ τοὺς λόγους σοφώτερόν ἐστιν εὑρεῖν. προῆλθε τοίνυν Θουκυδίδης ἐκ γῆς ἣ καὶ βίον αὐτῷ παρέσχε καὶ τέχνην. οὐ γὰρ ἑτέρωθεν γέγονεν ἀλλ᾽ ὅθεν οἱ λόγοι. καὶ μητέρα βίου τὰς Ἀθήνας εὑρὼν, προγόνοις μὲν βασιλεῦσιν ἐχρήσατο, καὶ τὸ τῆς τύχης αὐτῷ δυνατώτερον ἐκ τοῦ προτέρου προελήλυθε γένους. καὶ προσλαβὼν ἄμφω, γένους ἰσχὺν, καὶ πολιτείαν δημοτικὴν, εἰς ἐπανόρθωσιν ἑκατέρου τὸ παρ᾽ ἑκατέρου φέρεται κέρδος, τὸ μὴ πλουτεῖν ἀδίκως, διὰ τῆς ἰσηγορίας ἐπανορθούμενος, καὶ πολιτικὴν ἔνδειαν τῇ παρὰ τοῦ γένους εὐδαιμονίᾳ συγκρύπτων. καὶ τοιοῦτος φανεὶς, τρέφεται μὲν πολιτείᾳ καὶ νόμοις, ἃ τῶν ἄλλων ἀμείνω πεφύκασι. καὶ πρὸς ὅπλα καὶ νόμους ἅμα ζῆν ἐγνωκὼς, φιλοσοφεῖν ὁ αὐτὸς καὶ στρατηγεῖν ἐβουλεύσατο, οὔτε τοὺς λόγους ὅπλων ἀποστερῶν, οὔτε τὰς μάχας ἐν μέρει τιθεὶς τῆς φρονήσεως· καὶ μίαν ποιεῖται μελέτην ὧν μίαν οὐκ εἶχε τὴν τέχνην, εἰς ἓν συνάγων ἃ τῇ φύσει διέστηκεν. ὡς δὲ εἰς ἄνδρας ἀφίκετο, ἐζήτει καιρὸν εἰς ἐπίδειξιν ὧν καλῶς προησκήσατο. καὶ ταχὺ παρέσχεν ἡ τύχη τὸν πόλεμον, καὶ τὰ

πεπραγμένα πᾶσι τοῖς Ἕλλησιν, οἰκείαν αὐτὸς ἐποιήσατο τέχνην, καὶ φυλακὴ γέγονεν ὧν ὁ πόλεμος ἤγαγεν. ἃ γὰρ ἐποίουν ὡς ἕκαστοι, ταῦτα συγκρύπτειν οὐκ ἀφῆκε τὸν χρόνον ἐξ ὧν ἁλισκομένη μὲν ἔγνωσται Πλάταια, δῃούμενα δὲ τὰ τῆς Ἀττικῆς ἐγνωρίζετο, καὶ περιπλεομένη παρὰ τῶν Ἀθηναίων ἐδηλοῦτο Πελοπόννησος. ναυμαχίας εἶδεν ἡ Ναύπακτος, λαθεῖν οὐκ ἀφῆκε ταῦτα Θουκυδίδης συγγράφων. Λέσβος ἑάλω, καὶ μέχρι τοῦδε κηρύττεται· πρὸς τοὺς Ἀμπρακιώτας καθίστατο μάχη, καὶ τὸ γεγονὸς οὐκ ἀφεῖλεν ὁ χρόνος. δίκη Λακεδαιμονίων οὐκ ἀγνοεῖται παράνομος. Σφακτηρία, καὶ Πύλος, τὸ μέγα τῶν Ἀθηναίων ἔργον, οὐκ ἔλαθεν· ὅθεν Κερκυραῖοι μὲν παρὰ τὰς Ἀθήνας ἐκκλησιάζουσι, Κορίνθιοι δὲ πρὸς αὐτοὺς ἀντιφθέγγονται. Αἰγινῆται κατηγοροῦντες, εἰς Λακεδαίμονα ἔρχονται· καὶ συμφρονῶν μὲν ἐπ᾽ ἐκκλησίας Ἀρχίδαμος, Σθενελαΐδας δὲ, ἐπὶ μάχην κινῶν· καὶ πρὸς τούτοις, ὁ Περικλῆς πρεσβείαν ἀτιμάζων Λακωνικὴν, καὶ χαλεπαίνειν οὐ συγχωρῶν Ἀθηναίους νοσοῦντας. ταῦτα καθάπαξ παρὰ τῆς Θουκυδίδου συγγραφῆς πρὸς ἅπαντα τηρεῖται τὸν βίον. εἶτα τίς αὐτῷ παραβαλεῖ τὸν Ἡρόδοτον; ἀλλ᾽ ἐκεῖνος μὲν, διηγεῖται πρὸς ἡδονὴν, ὁ δὲ, ἀλήθειαν ἅπαντα φθέγγεται. ὅσον δὴ τὸ πρὸς χάριν τοῦ πρὸς ἀλήθειαν ἔλαττον, τοσοῦτον Ἡρόδοτος τῶν Θουκυδίδου καλῶν ἀπολείπεται. πολλὰ ἦν ἕτερα περὶ Θουκυδίδου διεξελθεῖν, εἰ μὴ τὸ πάντα ἐρεῖν, τὸ τῶν ἐπαίνων παρείλετο πλῆθος.

In Anthologia. Lib. I.

Ω φίλος, εἰ σοφὸς εἶ, λάβε μ᾽ ἐς χέρας· εἰ δέ γε πάμπαν
  Νῆϊς ἔφυς μουσέων, ῥῖψον ἃ μὴ νοέεις.

Εἰμὶ δέ γ' οὐ πάντεσσι βατός. παῦροι δ' ἀγάσαντο
Θουκυδίδην Ὀλόρου, Κεκροπίδην τὸ γένος.

Ibidem Lib. V.

Θουκυδίδης δ' ἐλέλιζεν ἑὸν νόον· ἦν δὲ νοῆσαι,
Οἷά περ ἱστορίης δημηγόρον ἦθος ὑφαίνων.
Δεξιτερὴν γὰρ ἀνέσχε μετάρσιον, ὡς πρὶν ἀείδων
Σπάρτης πικρὸν Ἄρηα καὶ αὐτῶν Κεκροπιδάων,
Ἑλλάδος ἀμητῆρα πολυθρέπτοιο τιθήνης.

H. Stephani Epigr. in Thucyd.

Ω ξένε, εἰ μύθων πολυδαίδαλα ψεύδεα δίζῃ,
Τῶνδ' ἐγὼ οὐδὲν ἔχω· ἐς χέρα μή με λάβε.
Εἰ μαλακοῖς φθόγγοισι τεαὶ χαίρουσιν ἀκουαὶ,
Οὐδὲν ἐμοὶ καὶ σοί· ἐς χέρα μή με λάβε.
Σύντομον εἰ ῥῆσιν στυγέεις, ξένε, καινοπρεπῆ τε,
Πᾶν τε τὸ δυσξύνετον· ἐς χέρα μή με λάβε.
Εἰ δέ σε ἱστορίης παναληθέος ἵμερος αἱρεῖ,
Γράμμα τὸ Θουκυδίδου ἐς χέρα, ξεῖνε, λάβε.
Εἰ σὺ βαρυφθόγγου τέρπῃ σάλπιγγος ἀϋτῇ,
Σαλπίζοντι ἔοικ'· ἐς χέρα, ξεῖνε, λάβε.
Σύντομον εἰ φιλέεις λόγου ἀτραπὸν, ἠδ' ἀπάτητον,
Κἂν που ἔῃ χαλεπή· ἐς χέρα, ξεῖνε, λάβε.

Pollux IX. 15.

Παρὰ δὲ Θουκυδίδῃ μόνῳ τῷ ΚΕΚΡΙΜΕΝΩι etc. εὕροι.

WASS.

Cicero Lib. II. de Oratore, Cap. 13.

Et post illum (*scil.* Herodotum) Thucydides omnes dicendi artificio mea sententia facile vicit, qui ita creber est rerum frequentia, ut verborum prope numerum sententiarum numero consequatur: ita porro verbis aptus et pressus, ut nescias utrum res oratione, an verba sententiis illustrentur. *Paulo infra* Cap. 22. Antiquissimi fere sunt, quorum quidem scripta constent, Pericles atque Alcibiades, et eadem ætate Thucydides; subtiles, acuti, breves, sententiis magis quam verbis abundantes. *Idem in Bruto.* Cap. 7. Huic ætati suppares, Alcibiades, Critias, Theramenes: quibus temporibus quod dicendi genus viguerit, ex Thucydidis scriptis, qui ipse tum fuit, intelligi maxime potest, grandes erant verbis, crebri sententiis, compressione rerum breves, et ob eam causam interdum subobscuri. *Idem in Oratore,* Cap. 12. Quo magis Herodotus Thucydidesque mirabiles; quorum ætas quum in ea tempora, quæ nominavi, incidisset, longissime tamen ipsi a talibus deliciis vel potius ineptiis abfuerunt; alter enim sine ullis salebris quasi sedatus amnis fluit; alter incitatior fertur, et de bellicis rebus canit etiam quodammodo bellicum: primisque ab his (ut ait Theophrastus) historia commota est, ut auderet uberius quam superiores, et ornatius dicere.

Petronius Arbiter in Satyr. Cap. II.

Quis postea ad summam Thucydidis, quis Hyperidis ad famam processit?

(Dio Chrysostomus Orat. XVIII. pag. 256.

Τῶν δὲ ἄκρων Θουκυδίδης ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ τῶν δευτέρων Θεόπομπος.)

Quintilianus de Instit. Orat. Lib. X. Cap. 1.

Densus, et brevis, et semper instans sibi Thucydides: dulcis, et candidus, et fusus Herodotus: ille concitatis, hic remissis affectibus melior: ille concionibus, hic sermonibus: ille vi, hic voluptate.

Justus Lipsius in notis ad Lib. I. Polit. Cap. 9.

Thucydides, qui res nec multas nec magnas nimis scripsit, palmam fortasse præripit omnibus qui multas et magnas. Elocutione tota gravis et brevis, densus sententiis, sanus judiciis: occulte ubique instruens, actiones vitamque dirigens, orationibus et excursibus pæne divinus. Quem quo sæpius legas, plus auferas: et nunquam tamen dimittet te sine siti.

Casaubonus in Epist. Ded. ad Polybium.

Magnus et vir et scriptor Thucydides, qui a gerendis rebus ad easdem stylo persequendas quum se contulisset; historiæ ad usum Politicorum scriptæ mortalium, credo, primus exemplum post-futuris mirandum potius quam imitandum dedit. Sed vir maximus par ingenio argumentum non habuit. *Idem in Animadvers. ad Dionys. Halicarn.* p. 26. Viden' ut studiose magnum illum virum imitetur? Thucydidem dico: quem velim legat studiosa juventus assidue. Credite mihi, adolescentes φιλομαθεῖς, sive eloquentiam quæritis, sive scientiam civilem, sive historiæ cognitionem, non potestis in alio auctore operam melius collocare.

G. J. Vossius de Historicis Græcis Lib. I. Cap. IV.

Thucydides æmulatione Herodoti excitatus fuit ad historiam condendam. Libri ejus non uno olim modo dividebantur. Fides ejus, et integritas laudata: de qua tamen aliter veterum quibusdam visum fuit. Elogia, quibus Tullius, ac Fabius, dictionem ejus ornant; et quantum a dictione Herodoti differat. Obscuritas ejus unde ortum ducat. Numerorum non admodum rationem habet. Veterum judicia de octavo Thucydidis Libro.

Venio ad Thucydidem, Olori, vel potius Oroli filium; qui tempore belli Peloponnesiaci floruit; tantique a Demosthene fiebat, ut octies manu sua describeret: imo et Imperator Carolus V. eum in expeditionibus, sed Gallice redditum, semper circumgestasse secum dicatur. De natali ejus, quæ superius diximus, repetere hoc loco nihil attinet. Ad scribendum excitatus fuit, cum Herodotum libros suos recitantem audisset; sive Olympiæ, ut quidam volunt; sive potius Athenis in Panathenæis. Meminere ejus rei, Marcellinus in Thucydidis Vita, Phocius tmem. LX. et Suidas in Θουκυδίδης. Scripsit Peloponnesiorum cum Atheniensibus bellum; non tamen, ut omne exponat bellum, quod annis duravit XXVII. sed ut annorum XX. priorum historiam referat. Interim altius orditur; nempe a bello inter Corinthios, et Corcyræos; quod octennio Peloponnesiacum antecessit. Eamque annorum XXVII. historiam libris octo est complexus; ut nunc quidem id opus dividitur. Nam, teste Marcellino, olim ab nonnullis in libros XIII. atque ab aliis aliter, distribui solet. Multum vero fidei, si quis alius, scriptor hic meretur. Nam et egregium veritatis in eo studium elucet; et illa scripsit, quibus interfuit. Neque eo minus defuerunt, quibus fides ejus suspecta foret. Quod Josephus testatur in primo contra Apionem, his verbis: Πολλὰ δὲ καὶ Θουκυδίδης ὡς ψευδόμενος ὑπό τινων κατηγορεῖται, καίτοι δοκῶν ἀκριβεστάτην τῶν καθ' αὑτὸν ἱστορίαν συγγράφειν. De dictione ejus variis in locis judicium tulit Cicero. In secundo quidem de oratore ita scribit: *Thucydides omnes dicendi artificio, mea sententia, facile vicit; ut verborum prope numerum*

sententiarum numero consequatur: ita porro verbis aptus, et pressus, ut nescias, utrum res oratione, an verba sententiis, illustrentur. Eodem libro ait, eum, uti et Periclem, et Alcibiadem, esse *subtilem, acutum, brevem, sententiis magis, quam verbis abundantem.* Idem in oratore eum comparat cum Herodoto: atque hunc dicit sedati instar amnis labi; Thucydidem vero *incitatiorem ferri et de bellicis rebus canere etiam quodammodo bellicum.* Fabius quoque eosdem comparat lib. X. cap. 1. *Densus,* inquit, *et brevis, et semper instans sibi Thucydides; dulcis, et candidus, et fusus Herodotus: ille concitatis, hic remissis affectibus melior: ille concionibus, hic sermonibus: ille vi, hic voluptate.* Sed in virtutibus tantis hoc vitii habet, quod paullo obscurior sit. Fatetur hoc Cicero in Bruto, ubi eum reponit inter scriptores, qui *grandes erant verbis, crebri sententiis, compressione rerum breves, et ob eam ipsam caussam interdum subobscuri.* Et eodem opere: *Ipsæ illæ Thucydidis conciones ita multas habent obscuras, abditasque sententias, vix ut intelligantur; quod est in oratione civili vitium vel maximum.* Unde idem Tullius ibidem, *Thucydides,* inquit, *præfractior; nec satis ut ita dicam rotundus.* Item, *in Thucydide orbem modo orationis desidero; ornamenta comparent.*

Quæ vero hactenus de Thucydidis stylo diximus, ea præcipue intelligi debent de septem prioribus libris. Octavus enim plane tenui dictione utitur; cum in prioribus longe magis assurgat. Ac propterea aliqui putarunt, eum a filia Thucydidis scriptum esse; vel a Xenophonte, aut Theopompo, vel alio. Quorum sententiam in vita ejus rejicit Marcellinus: ac potius censet, fuisse scriptum a Thucydide jam ægrotante.

Plura de Thucydideo dicendi genere apud eundem Marcellinum vide: et inprimis apud Dionysium Halicarn. in Herodoti, et Thucydidæ collatione, qua nihil mihi κριτικώτερον videtur.

[His addidimus judicium *D. Wyttenbachii* Præf. ad Selecta principum histor. p. XI. s. ubi post Herodotum ita de nostro dicit: "Secundus est Thucydides, et ipse palmarius, sed diversa ratione. Nam et argumentum habet brevius, res Græcorum, maxime belli Peloponnesiaci, nec omnia narrat, quæ vidit et audivit: sed ea fere,

quæ memoratu digna, et, exploratis testibus subductisque rationibus vera judicavit; raro digrediens a proposito, nec umquam nisi ipso postulante proposito; eidem brevitati studens in oratione cum verbis, quæ singula fere totidem habent sententias, tum compositione, qua sententiæ magis comprimuntur, quam explicantur, subinde magis obscurantur, quam illustrantur. Sed in hac coarctatione ac brevitate mirabile est dictu, quam sit sensibus magnificus et sublimis: quam gravis sententiis: quam certus virtutum vitiorumque æstimator: quam solers et verus explicator caussarum, eventuum, prudentiæ cum civilis tum bellicæ: quam item sagax consiliorum et intimorum humani animi recessuum indagator: quam denique efficax rerum gestarum narrator, in quas medias legentis animus abreptus et armorum strepitum audire et cædes certaminaque præsens cernere videtur, et variis deinceps commotionibus agitatur et versatur. Profectus a diversis atque Herodotus disciplinæ initiis non modo dicendi magistrum habuit Antiphontem, sed cogitandi etiam Anaxagoram. De hoc ut Marcellini exstat auctoritas, ita verisimilis ducitur conjectura ab exemplo Periclis: qui ab Anaxagora item repletus rerum divinarum humanarumque cognitione, eandem ad dicendi usum exercitationemque transtulit. Mihi quidem Thucydides ita se ad Periclis imitationem composuisse videtur, ut, quum scriptum viri nullum exstet, ejus eloquentiæ formam effigiemque per totum historiæ opus expressam posteritati servaret. Ceterum adolescentes ut non nisi Xenophontea aut Herodotea facilitate et perspicuitate præparati ad Thucydidem accedent, ita hujus lectione exercitati ad nullum non sive scriptorem sive poëtam insigni cum intelligentiæ spe et fructu progredientur."]

ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ

ΟΛΟΡΟΥ

ΞΥΓΓΡΑΦΗΣ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ.

EPITOME LIBRI I.

EPIDAMNII bello pressi, cum Corcyræis auxilium negantibus, Corinthiorum implorassent opem, colonos ab ipsis præsidiumque acceperunt. Cap. XXIV. XXV. Ob id Corcyræi Epidamnum circumsedent: ipsisque navali acie Corinthiis victis, oppidum capiunt. XXIX. Cum vero vi majore ultionem Corinthii pararent, Corcyræi ad societatem Atheniensium confugiunt, et, impetrato subsidio, navali prælio cum Corinthiis decernunt: in eo Athenienses cum Corinthiis manus conseruerunt. LI. Sic fœdus violatum. LII. Potidæa ab Atheniensibus defecit. Eam Athenienses, prælio fusis Corinthiis, qui subsidio venerant, obsidione cingunt. LXII. Lacedæmonii, concilio sociorum advocato, ruptum ab Atheniensibus fœdus censent; bellum decernunt. LXXXVIII. CXXIV. Hinc cum, sæpe missis ultro citroque legatis, non conveniret, Athenienses et ipsi, auctore Pericle, bellum jusserunt. Veteris præterea Græciæ status, Atheniensis Reipublicæ incrementa. LXXXIX. Pausaniæque et Themistoclis interitus referuntur. CXXVIII. CXXXV.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ ΟΛΟΡΟΥ

ΞΥΓΓΡΑΦΗΣ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους· ἀρξ-

ΟΛΟΡΟΥ] Deest in *Codd. MSS.* In sequentibus libris ΤΟΥ ΟΛΟΡΟΥ habent *cæteræ Editiones.* Nos tamen, ne qua in titulo foret discrepantia, articulum negleximus. Huds. Inter eos, qui Ὀρόλου legunt, eminet auctor vitæ ejus Marcellinus. Ὀλόρου auctor Epigr. in Anthol. I. 44. at vide Thucyd. IV. 104. Wasse.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ Ἀθηναῖος] Suspicor, vel potius persuasum habeo, scriptum a Thucydide fuisse ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ τοῦ Ὀλόρου, Ἀθηναῖος. Vel, Θουκυδ. Ὀλ. Ἀθ. absque articulo. Duo sunt autem, quæ me in hanc opinionem adducunt: unum, quod paternum ipse nomen adjecerit, libro quarto, de se ipso loquens, pag. hujus editionis 273, in fine, Θουκυδίδην τὸν Ὀλόρου, ὃς τάδε ξυνέγραψεν. Alterum, quod verisimile sit, quum essent alii et eodem tempore, qui nomen idem haberent, eum aliquid, quo ab illis discerni posset, adjecisse. Quod autem esse dico verisimile, ab ipso Scholiaste tanquam certum traditur. Dicit enim, illum voluisse discrimen ponere (nam hoc est ἀντιδιαστέλλειν) inter se et alios, qui idem eodem tempore nomen habebant. Unde etiam colligere est, illum ita, ut legendum mihi videri dixi, legisse: videlicet, Θουκυδίδης τοῦ Ὀλόρου. Quæ enim alioqui a Thucydide ἀντιδιαστολὴ posita dici posset? Sed tamen non aliud a Scholiaste scribitur, (objiciet aliquis) quam illum nominis sui mentionem fecisse. Hoc quidem fateor: verum depravatam fuisse et Scholiastæ lectionem respondeo, ut illi cum ea, quæ esset apud Thucydidem, conveniret. Quum enim apud eum legisset, Θουκυδίδης τοῦ Ὀλόρου, annotasse, πάντως μέμνηται τοῦ οἰκείου καὶ τοῦ πατρὸς (vel τοῦ τοῦ πατρὸς) ὀνόματος: sed quum illa verba τοῦ Ὀλόρου librarii alicujus incuria intercidissent, ita ut jam verum non comperiretur, quod Scholiastes de adjecto etiam patris nomine scribebat, aliquem verba illa καὶ τοῦ πατρὸς apud eum expunxisse: ut (quemadmodum dixi) quæ apud Scholiastem legerentur, cum lectione, quæ apud Thucydidem exstabat, consentirent. Quidnam hic mihi opponent, qui quam habemus γραφὴν tueri volent? Non aliud (quod sciam) opponere mihi poterunt, quam hoc, Dionysium Halicarnasseum, et quosdam alios locum hunc afferentes, illud patris nomen minime adjicere. Sed fieri potest, ut eorum ætate depravatus jam ille locus esset (quum ne eos quidem satis emendatis usos esse exemplaribus, in omnibus omnium veterum scriptis, nequaquam dubium sit) aut nomen illud, quum a Dionysio vel aliorum quopiam suum exemplar sequente positum foret, in citando hoc loco detractum ab aliquo fuerit, qui apud ipsum Thucydidem minime exstare cerneret.

Ad illud autem Ἀθηναῖος quod attinet, sic certe et apud Dionysium Halicarnasseum Θουκυδίδης Ἀθηναῖος, non ὁ Ἀθηναῖος, legitur: et ab ipsomet de se loquente dici videmus Διονύσιος Ἀλεξάνδρου, Ἁλικαρνασσεὺς, non ὁ Ἁλικαρνασσεύς. Quod si vel hic, vel illic præfixus esset articulus, aut eo uteretur ἐμφατικῶς, aut certe discrimen ponens inter se et alium quempiam Thucydidem, qui non Athenas, sed urbem aliam, patriam haberet. Verum, si non fallor de graphe illa, quam pro germana a me haberi modo dicebam, aliud longe insignius a Thucydide positum fuisse discrimen, dicere poterimus. De eo autem, quod a Dionysio scribitur, Ἁλικαρνασσεὺς, non ὁ Ἁλικαρνασσεὺς, quum tamen τοῦ Ἁλικαρνασσέως in titulo scriptum sit, quid mihi videretur, antea dixi. Stephanus. Θουκυδίδης — Ἀθηναίων] Demet. Phalereus his adductis, ποιεῖ, ait, καὶ τὰ μήκη τῶν κώλων μέγεθος. Hujus Præfationis partem, ab initio ad χαλεπῶς ἀνίσταντο nimirum, in Lib. de Compositione laudat D. Halicarn. *qui* τεκμ. τε ὅτι, et ἐπὶ πλεῖστον, et ἐπιμακρότατον. Wass. De more Veterum Nomina sua in

άμενος εὐθὺς καθισταμένου, καὶ ἐλπίσας μέγαν τε ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων· τεκμαιρόμενος, ὅτι

principio scriptorum suorum memorandi vid. Dion. Chrysost. Orat. LIII. Heins. Lect. Theocr. C. III. et Barth. XLII. Advers. 1. Duck.

Dionysius Hal. laudat hunc locum bis, ut hic legitur: (περὶ συνθ. c. 22. p. 163. usque ad verba c. 2. χαλεπῶς ἀνίσταντο, et de Thuc. jud. p. 857.) item Demetr. Phal. § 44. quoque Θουκυδίδης, Ἀθηναῖος, ξυνέγραψε τὸν πόλεμον. Stephanus tamen Thucydidem scripsisse putat, Θουκυδίδης, τοῦ Ὀλόρου, Ἀθηναῖος, vel sine articulo, verbis Scholiastæ commotus, ἀντιδιαστέλλων—ὁμωνύμων—Non improbat hanc conjecturam Abreschius in Obss. Misc. T. III. p. 147. e Lucian. de conscribenda hist. (T. II. p. 22.) ubi cacozelus ille ad numerum vocum procemii Thucydidei suum prorsus exegit, (Κρεπέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηΐου—πολίτης, συνέγραψε τὸν πόλεμον—ὡς ἐπολέμησαν—) Sed hæ rationes, MSS. auctoritate destitutæ, non idoneæ videntur. Ad L. V. 26. verba: γέγραφε ταῦτα ὁ αὐτὸς Θουκυδίδης Ἀθηναῖος, Stephanus nihil monuit, patris nomen addendum esse. Non video, cur illud necessarium sit, quum nusquam, uno loco excepto, L. IV. c. 104. ubi commode omitti poterat, illud addiderit, Herodotum imitatus, qui se vocat modo Halicarnassensem. v. Dorvill. ad Charit. p. 4. Noster quoque multa narrat de se, quæ in Thucydidem, Milesii filium, Atheniensem, cujus fit mentio infra c. 117. cadere nequeunt: v. c. L. I. 21. 23. V. 26. et alibi. De Thucydide, Milesii F. Periclis æmulo, v. Plut. in Pericl. p. 611. Schol. ad Aristoph. Vesp. v. 941. Ejus meminit etiam Plato in Theag. p. 94. Francof. ubi pro Μελησίου reponendum Μιλησίου. v. Xylandr. ad Plut. l. c. ubi quatuor fuisse hujus nominis viros, uti etiam ad Thuc. L. VIII. 92. notatur. Ceterum laudat hoc initium usque ad Ἀθηναίων, Pseudo-Demetr. de eloc. p. 31. ut demonstret, longitudinem membrorum, efficere magnitudinem. Gottleber.

Ξυνέγραψε] Sunt, qui ξυνέγραψα malunt, quomodo apud Livium, *Annibal peto pacem*, non sane ineleganter; verum Noster ξυνέγραψε ad minimum decies, neque unquam aliter locutus est. Denique ita citat Dion. Halicarnasseus, p. 145. et alibi. Eustathius ad Od. δ'. p. 1501. Θουκυδίδης ὁ Ἀθηναῖος συνεγράψατο, memoriæ vitio. Formulam Thucydidis observavit hancce Dion. Chrys. Orat. LIII. Historiam hanc in lucem edidisse Xenophontem ait Laërtius, p. 114. De Procemio hoc vid. Lucian. Tom. I. p. 636. et de v. ἀξιολογώτατον Hermogenem, p. 24. Wass.

Unde Thucydides κατ' ἐξοχὴν vocatur συγγραφεύς, veluti a Synesio, in calv. encom. p. 73. Etymolog. in τριακοντούτης ὡς παρὰ τῷ συγγραφεῖ. Scholiast. Thuc. ad I. 138. cf. Oudendorp. et Sallier. ad Thom. M. p. 841. Ammon. in ἱστοριογράφος, p. 76. συγγραφεὺς ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ συγγραφόμενος, ὡς Θουκυδίδης. Gregor. de dial. p. 24. ὁ συγγραφεὺς ἐν τῇ δευτέρᾳ. it. p. 2. Scholiast. Pindar. ad Nem. Od. β'. p. 268. b. Θουκυδίδης ὁ συγγραφεύς, ὁ Ὀλόρου. Sallustius, ad Thucydidis imitationem, libros de rebus populi R. dixit *historias*, ξυγγραφὴν, *accuratam et diligentem narrationem*, ut Zennus in conc. Lepidi p. 142. observat. Ille, ut Noster fere, ita incipit: (I. Hist. I.) "*Res populi R. M. Lepido, Q. Catulo Coss. ac deinde militiæ et domi gestas composui*" (ξυνέγραψα) v. Ursin. ad h. l. H. B. I. c. 5. "*Bellum scripturus sum, quod populus R. cum Jugurtha—gessit.*" Gottleber.

Tertia pers. recte habet, ut in clausula singulis fere annis et libris hujus belli subjecta. De voc. ipso v. Ind. Bauer.

Τὸν πόλεμον] in cod. Aug. Schol. interlin. ad. h. v. hoc est: τὸ πρᾶγμα. Mox ad ἐπολέμησαν, τὸν τρόπον, ad εὐθὺς, τὸν χρόνον, et ad ἐλπίσας, τὴν αἰτίαν. Go.

Πελοποννησίων] Desiderari quis putet articulum τῶν ante Ἀθηναίων, ut, sicut τῶν Πελοποννησίων dictum est, ita etiam τῶν Ἀθηναίων dicatur, quum hic genitivus illum statim excipiat: verum nec apud Dionysium Halicarnasseum, locum hunc citantem, habetur. Steph.

Ὡς ἐπολέμησαν] Non ὡς ἐπολέμησαν, sed ὃν ἐπολέμησαν, legisse Vallam quispiam suspicetur; ex ejus interpretatione conjiciens. Vertit enim, *quod inter se gesserunt*, sed nusquam lectio illa comparet: et sane, quum πλεονάζειν ista videri verba possint, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, multo etiam evidentior pleonasmus sive perissologia esset, si scriberetur ὃν ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους. Nam late vel potius latissime patet istud, *quomodo inter se bellum hoc gesserunt*. Ac possit aliquis bellum, quod illi inter se gesserint, narrare, qui tamen, quomodo gestum sit, id est, quomodo singula (ea præsertim, quæ alicujus sunt momenti) in eo gesta fuerint, taceat. Verba tamen duo postrema, πρὸς ἀλλήλους, id est, inter se, Scholiastes necessario adjecta putat, ad distinguendum bellum hoc ab iis, quæ adversus Persas et alios gesserunt. Atqui ego primum quidem, Pe-

ἀκμάζοντές τε ἦσαν ἐς αὐτὸν ἀμφότεροι παρασκευῇ τῇ πάσῃ, καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ὁρῶν ξυνιστάμενον πρὸς ἑκατέρους, τὸ

loponnesiorum Atheniensiumque bellum sine amphibolia dici potuisse aio: deinde etiamsi contra sermo ille amphiboliam erat habiturus, at certe πρὸς ἀλλήλους ad eam tollendam satis superque futurum erat. St. Illud ὡς ad πόλεμον refertur, et tam pro ὥσπερ quam pro ὃν commode accipi potest. Aem. Port. ad Dion. Halic. Phrasis huic similis occurrit, p. 216. v. 2. et p. 307. v. 4. Huds.

Sc. αὐτόν. Poterat scribere Noster: ὅν· non ideo tamen sic legit Valla in exemplo suo, quod vertit: *bellum, quod inter se gesserunt.* Ad sensum nihil refert, sive scribatur, ὡς aut ὥσπερ, sive ὅν. Sic L. I. 141. ὥσπερ ἔμοιγε ἄμεινον δοκεῖ εἶναι, quod mihi satius videtur, sc. τὸ πολεμεῖν. It. L. V. 26. τὰ ἔπειτα, ὡς ἐπολεμήθη ἐξηγήσομαι. v. Abresch. Anim. ad Aeschyl. L. II. p. 529. Diluc. Thuc. p. 1. et Auctar. p. 261. G.

Vix operæ erat, cur tantopere pugnarent Viri docti in illo ὡς pro ὃν defendendo; supplendum αὐτόν. Tamen et Latini, nominatim Cicero, *sic placet, sic demonstrat,* p. *hoc.* Memorabilior est pleonasmus, Ebraismo similis, πόλεμον πολεμεῖν, qui minor tamen sit, si legamus ὡς· quæ epexegesis magis sit, distractior illa quidem et molestior. Simillima epexegesi Paullus, 2 Tim. 3. 10. 11. παρηκολούθηκας—τοῖς διωγμοῖς, (ἐμοῦ,) τοῖς παθήμασιν, οἷά μοι ἐγένετο—οἵους διωγμοὺς ὑπέμεινα. Sed locus, a Gottlebero allatus, 5. 26. τὰ ἔπειτα, ὡς ἐπολεμήθη, διηγήσομαι, huc non pertinet; aut enim transposite intelligas: ἐξηγήσ. ὡς τὰ ἔπειτα ἐπολ. aut certe ἃ substituere τῷ ὡς h. l. non possis. Immo eodem modo dictum est, quo apud Horat. Carm. 4. 14. 7—9. *quem didicere,—quid—posses,* i. e. didicere, quid tu posses, vel, qui, quid posses, didicere. Et mox ibid. *Spectandus—quantis fatigaret ruinis,* i. e. spectandum erat, res spectanda, qu. ille ruinis fatigaret. Bauer.

Καθισταμένου) sc. αὐτοῦ, ἀρξάμενος n. τοῦ ξυγγράφειν αὐτόν. Antiquissimi codd. quidam habuisse videntur ξυνισταμένου, ætate saltem, qua vixit Lucianus. Creperius enim Calpurnius, scriptor belli Parthici, ineptus imitator Thucydidis, apud Lucian. T. II. p. 22. habet ξυνισταμένου. Utrumque verbum hoc sensu reperitur, συνίστημι tamen usitatius est; v. c. 1. 15. 23. Isocr. Paneg. 20. μεγάλου πολέμου ξυστάντος. Et sic alibi. Καθισταμένου tamen vera lectio est, quam etiam Dionys. l. c. exhibet, et ipse Thucyd. L. III. 3. repetit: τοῦ πολέμου ἄρτι καθισταμένου. Τὸ συνισταμένου est glossa; quod confirmat Scholion interl. cod. Aug. καθισταμένου, ἀντὶ τοῦ συνισταμένου. G.

Ἐλπίσας—) i. e. *quod facile ante capere poterat*—De futuro post verba *sperandi* vel *putandi,* pro quo et interdum aoristus ponitur, v. Ernest. ad Callim. H. in Dian. v. 222. et quos laudat. Ut ἐλπίζειν Latinorum *sperare* adhibetur. Cic. pro M. Marcell. 7. "*quam* (suspicionem) *etsi spero esse falsam, nunquam tamen verbis extenuabo.*" Mox ad μέγαν, in cod. reg. et. Aug. notatur: ἢ τῷ χρόνῳ, ἢ τοῖς πράγμασι. Ceterum h. l. Lucian. l. c. p. 64. laudat ita: μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔσεσθαι, καὶ ἀξιολ. καὶ μείζω τ. π. haud dubie, memoriter. Livius L. XXI. 1. videtur ad Thucydidem respexisse:—licet mihi præfari, quod in principio summæ totius *professi plerique sunt rerum scriptores bellum maxime memorabile omnium,* quæ unquam gesta sint, me scripturum. Monuit etiam Muret. V. L. XIX. 17. Gottleber.

Ἐλπ. μέγ. τε ἔσ.] Ego hæc verba in Philol. Thuc. Paull. ita interpretabar, ut dicerem, futurum ἔσεσθαι esse pro præsenti: quia rem ita proponeret Thuc. ut apparitura esset in ipsius narratione. Sed nimirum hæc interpretatio mea ei sententiæ data vel superstructa erat, qua putarem, verba ἀρξ. εὐθ. καθισ. eo referenda, ut Thuc. intelligeretur loqui non de tempore gesti belli, sed de ordine, argumento et materia operis sui, quo ordiretur descriptionem belli, statim ab initio ejus, non a medio tempore, aut quo ipse cœpisset ei admotus præesse. Quod etsi ex vita Nostri, a pluribus exposita, discimus, cum statim ineunte bello curasse omnia ad se deferenda, quæ gererentur, quæ nimirum illico literis mandaret, in commentarios certe conjecta: ipsam tamen scribendi operam non nisi post Amphipolim proditam aggressum, indidem discimus. Quin, post bellum plane edidisse certe hanc historiam, patere, monet Schol. ad verba c. 1. ἐς τὴν τελευτὴν τοῦδε τοῦ πολέμου. Quare locum habere et mea ratio potest. Nam et ab eo tempore ordiri poterat Thuc. quo ipse interesset gerendo bello: ut Tacitus ab *extremis* Augusti, libere ille quidem, et suo jure ac consilio. Quod autem ad voc. ἐλπίζειν utitur B. Gottleberus Ciceronis loco, p. Marc. *suspicionem spero esse falsam,* dissimile est; hic enim de re *bona* dicit Cicero; nempe bonum erat Cæsari et commodum, et sibi quoque *placere* Cicero simulat, falsam esse suspicionem. Aptior locus Virgil. Æn. 4. 292. *tantos rumpi non speret amores;* Quod si de *malis* rebus: quidni de mediis?

μὲν εὐθὺς, τὸ δὲ καὶ διανοούμενον. κίνησις γὰρ αὕτη μεγίστη δὴ τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο, καὶ μέρει τινὶ τῶν βαρβάρων, ὡς δὲ

Nos quoque: *ich will nicht hoffen,* de malis et incommodis usurpamus. BAUER.

Τῶν προγεγενημένων] apposite: γενόμενα enim, quæ historici tractant, opponuntur τοῖς ὑμνημένοις v. Dorvill ad Charit. p. 9. Mox τεκμαιρόμενος, *argumentis his adductus.* Dionys. de comp. verb. (p. 163.) h. l. valde reprehendit. Mutata est structura, et sequi debebat, pro καὶ τὸ ἄλλο Ἑλλ.—ita: καὶ ὅτι τὸ ἄλλο Ἑλλ. ἑώρα ξυνιστάμενον π. ε.—G.

Ησαν ἐς αὐτὸν] Lexicon Græcum MS. apud Montfaucon. in Biblioth. Coislin. p. 600. Ἦα, ἀντὶ τοῦ ἦλθον, ἐπορευόμην. Καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ· ἀκμάζοντές τε ἤϊσαν ἐς αὐτόν. οἱ δὲ Ἴωνες ἦσαν. Sed ἦσαν etiam Dionys. Halic. v. Hort. Adon. ἤϊσαν ferri potest apud Homerum, sed huic vix est, ut convenire videatur. Virg. "Ast ego, quæ Divum *incedo* regina." Ceterum Auctor Lexici illius Suidam exscripsit in ἦα. WASS. Etiam aliud Lexicon MS. in ead. Biblioth. p. 234. hic ἤϊταν legit. DUCK.

Ἀκμάζοντες ἦσαν] Memorabilis est lectio ἤϊσαν, quam Wasseus et Dukerus ad h. l. e. Lex. MS. apud Montefalc. in bibl. Coisl. proferunt; itaque legendum pronunciat Suidas in ἦα· καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ οὕτως ἀναγνωστέον· ἀκμάζοντές τε ἤϊσαν ἐς αὐτόν. Inde apparet, dubitatum olim fuisse de scriptura hujus loci. (v. Duk. in addend. p. 655.) Ego quidem eam vulgatæ præponendam putem tanquam exquisitiorem et difficiliorem, nec, si codd. aliqui bonæ notæ eam confirmarent, dubitem eam in textum recipere. Forma ipsa occurrit L. I. 118. ἴεναι ἐς τὸν πόλεμον. Wassii ratio, qui hanc lectionem Homero convenientiorem putat, quam Thucydidi, me non satis movet. Noster enim non adspernatur Ionico-poetica subinde, veluti ἐφθάρεαται L. III. 13. τετάχαται ib. ἀπολλύασι, VIII. 106. etc. Quodsi tamen offendat quemquam Ionica ratio, facili mutatione scribi posset ἦσαν, ut Attici loquuntur. Μετῆσαν, Atticum est, et μετήϊσαν Ionicum, ut notabat Valken. Elegantiss. ad Herod. III. 203. De hac memoratu digna lectione apud Suidam nihil monuit in Cur. nov in Suidam, p. 213. Lips. Toupius. Scholiasten habuisse vulgatam in suo libro, patet e scholio. G.

Ησαν] ita Schol. certe legit, qui positum dicit, pro ἤκμαζον. Ceterum hunc locum in animo habuit imitatusque est Liv. 21. 2. cum in verbis *bellum omn. maximum,* tum vero in his: *neque his ipsis tantum unquam virium aut roboris fuit.* B.

Παρασκευῇ τῇ πάσῃ] Quomodo (inquit *Enarrator Græcus*) verum hoc comperietur, eos fuisse ἀκμάζοντας παρασκευῇ τῇ πάσῃ, si Peloponnesiis pecuniæ deerant? sed non addit ullum hujus penuriæ testimonium. Alioqui primam et præcipuam bellici apparatus partem scimus esse pecuniam, quum etiam nervos belli proverbium eam appellet: et notum sit illud *Demosthenis,* δεῖ δὲ χρημάτων, καὶ ἄνευ τούτων οὐδέν ἐστι γενέσθαι τῶν δεόντων. Sed plura de hac objectione, quum ad illum *Scholiastæ* locum venero. STEPH.

Τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν —] i. e. τοὺς ἄλλους Ἕλληνας. Sic loqui solet Thucydides. c. 3. τὸ ληστικὸν, pro λησταῖς, τὸ πεζὸν, pro πεζοῖς, etc. Mox ξυνιστάμενον—i. e. *reliquos Græcos vel cum Atheniensibus vel cum Lacedæmoniis conjunctum iri.* Marg. Flor. Vin. habet προσδοκώμενον, quæ glossa est. Sequitur διανοούμενον, sc. ξυνίστασθαι. v. Steph. G.

Ξυνιστάμενον] Verbo ξυνίστασθαι hac ipsa de re frequenter utitur. At *Valla,* p. 10. contrariam ei dat interpretationem. ST.

Διανοούμενον] Infinitivum ξυνίστασθαι post διανοούμενον non deesse, sed relictum esse subaudiendum, ostendunt alii huic similes loci. Ex quibus est iste p. 68. ὥστε τῶν μὲν ἤδη ἄρχειν, τῶν δὲ διανοεῖσθαι. Nam hic itidem subaudire Infinitivum ἄρχειν necesse est. Atque observandum est, eundem usum hic præstare adverbium ἤδη, quem illic præstat εὐθὺς, quod ad participium ξυνιστάμενον fertur. At vero hoc ipsum adverbium εὐθὺς simili loco adhibitum habes p. 337. οὐ μέν τοι εὐθύς γε ἀπέστη τῶν Αθηναίων, ἀλλὰ διενοεῖτο. nam et hic post διενοεῖτο oportet ὑπακούειν Infinitivum ἀφίστασθαι, ex illo ἀπέστη sumtum. STEPH.

Nisi hoc est pro præterito, vel aoristo, διανοηθὲν, ut significet, post aliquam dubitationem et cunctationem, deliberationem: turbatius rem diviserit Thuc. collocandis verbis; cum deberet: τὸ μὲν εὐθὺς ξυνιστάμ. τὸ δὲ καὶ διανοούμ. scil. ξυνίστασθαι. Nil enim opponitur τῷ εὐθὺς, cui alius modus τοῦ ξυνίσταθαι subjici debebat. Sed si mecum explices διανοούμ. pro præterito, recte habeat positus verborum. B.

Μεγίστη δὴ] Δὴ conjunctio tam completiva quam confirmativa invenitur, ut inquit Priscianus, L. XVIII. p. 1170. hunc locum citans. Alibi etiam Schol. noster: ὁ δὲ δὴ συμπαραπληρωματικὸς αὔξησιν δηλοῖ. HUD. Schol. Aristoph. δὴ μεγίστη, et συμπληρωματικὸν ait esse, ut: Ὅσα δὴ δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν. Acharn. 1. W.

εἰπεῖν, καὶ ἐπὶ πλεῖστον ἀνθρώπων. τὰ γὰρ πρὸ αὐτῶν, καὶ τὰ ἔτι παλαιότερα, σαφῶς μὲν εὑρεῖν διὰ χρόνου πλῆθος ἀδύνατα ἦν· ἐκ δὲ τεκμηρίων, ὧν ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντί μοι

Κίνησις μεγίστη δὴ] i. e. πάνυ μεγίστη. Cod. Aug. Schol. interlin. est: τὸ δὴ, ἀντὶ τοῦ πάνυ. cf. Demetr. Phal. §. 56. it. Schol. Aristoph. in Acharn. v. 1. p. 236. ὁ δὲ δὴ συμπληρωματικὸς, αὔξησιν δηλοῖ· ἐχρήσατο δὲ αὐτῷ καὶ Θουκυδίδης ἐν τῷ προοιμίῳ· Κίνησις γὰρ αὕτη δὴ μεγίστη, ut duo codd. Cass. et Aug. habent. Sed ut h. l. scripsit infra c. 50. ναυμαχία—νεῶν πλήθει μεγίστη δὴ γεγένηται —Τὸ δὴ libenter superlativis hac vi additur. Mox ad v. τὰ ἔτι παλαιότερα, in Aug. notatur: τὰ ἐξοῦ ἄνθρωποι, ubi leg. ἐξ οὗ (χρόνου) ἄνθρωποι. G.

Primo Superlat. est pro Comparativo: μείζων, major ante factis. Deinde προγεγεν. non refertur ad res *fictas* et fabulosas, quod vult B. Gottleberus, quæ enim hic comparatio rerum confictarum cum veris? Aut quomodo fabulose conficta dicantur *ante facta?* Et Troica, Persica, ut vera et ipsa memorat Thuc. Sed *ante* acta, non minus scilicet vere gesta illa, contendit cum hoc novo motu et recenti. B.

Τοῖς Ἕλλησιν] Aut pro Genit. κίνησις τῶν Ἑλλήνων aut pro, ἐν τ. Ἑλλ. inter Græcos, apud Græcos. Id.

Μέρει—καὶ ἐπὶ πλ. ἀνθρ.] Observa inconstantiam, vel varietatem, Nostro perquam frequentem; μέρει enim, Dativus, poscebat, πλείστοις ἀνθρώποις. Ita et C. extr. κατὰ πόλεμον, οὐδὲ ἐς τὰ ἄλλα, pro, κατὰ τὰ ἄλλα, vel, εἰς πόλεμον. Plura talia vide in Ind. conjecta, voc. *Structura varia.* B.

Ἐπὶ πλεῖστον ἀνθρώπων] Quamvis primo aspectu lectio margini adscripta ἐπὶ πλείστων aptior videatur, tamen altera potius pro germana habenda est: quum alii plerique loci ostendant, Thucydidem hoc superlativo libenter ita uti. Sic autem et apud Dionys. Halicarn. non illam, sed hanc γραφὴν habemus. Sed quid de illa dicendum est scriptura, quæ genitivum τῶν ἄλλων ante ἀνθρώπων addit? Ad me quidem certe quod attinet, eam minime censeo recipiendam. STEPH.

Ἀδύνατον] Lectio altera, ἀδύνατα, eundem omnino sensum efficit: sed magis Thucydideam (utpote veteri linguæ Atticæ, qua potissimum utitur Thucydides, magis convenientem) esse crediderim. Sic certe pag. 33. νομίσαντες δὲ οἱ στρατηγοὶ ἀδύνατα εἶναι πρός τε Περδίκκαν πολεμεῖν. Sic etiam pag. 199. θέρους γὰρ δι' ἀνυδρίαν ἀδύνατα ἦν ἐπιστρατεύειν. Et alibi, ὥστ' ἀδύνατα ἐφαίνετο Αργείοις καὶ Αθηναίοις ἅμα πολεμεῖν. Nec vero isto tantum nomine in plurali potius quam in singulari uti solet, sed παριτητέα itidem atque ἐπιχειρητέα, quin etiam, πλευστέα, pro παριτητέον, et ἐπιχειρητέον, atque πλευστέον, dicit: et quidem Atticorum (ac præsertim veterum) more, uti dixi. Ideoque mirum est, Scholiastem annotasse de illo ἐπιχειρητέα, Thucydidis vocabulum esse. In eo certe illum falli, suo loco docebo. Cæterum quamvis ἀδύνατα magis Thucydideum esse, non solum dixerim, sed etiam ostenderim, tamen apud Dionysium Halicarnassensem alterum habemus. S.

Ἀδύνατα ἦν] Recepi ita pro ἀδύνατον, quæ lectio est pervetusta et Thucydidis ingenio accommodata, ut apparet e Suida, in ἀδύνατα εἶναι, ἀντὶ τοῦ ἀδύνατον. Πολλάκις κέχρηται Θουκυδίδης τοῖς πληθυντικοῖς ἀντὶ ἑνικῶν, μάλιστα ἐπὶ ταύτης τῆς λέξεως. Confirmat Schol. Eurip. ad Hippol. v. 269. Θουκυδίδης ἀδύνατα ἦν, ἀντὶ τοῦ ἀδύνατον. Ita Noster, L. I. 125. III. 8. IV. 1. VIII. 60. Probabat hanc correctionem Valkenar. V. Cel. ad Eurip. Hippol. p. 203. Ceterum Thucydides videtur hanc loquendi rationem desumsisse ex Herodoto, qui, L. I. 38, fatum ait ἀδύνατά ἐστιν ἀποφυγέειν· it. L. VI. p. 444. et 487. v. Koen. ad Gregor. p. 53. G.

Εὑρεῖν ἀδύνατα ἦν.] Sane Pluralem pro Singulari positum agnoscere Nostri ratio, et vero jam Herodoti, jubet. Ita et Homer. Il. I. 107. τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα μαντεύεσθαι, p. φίλον. Hic tamen explices: erant ἀδύνατα, inexplicabilia, εὑρεῖν, πρὸς τὸ εὑρεῖν, vel εὑρεθῆναι, ad inveniendum; ut Latini, *difficile ad intelligendum*; Simul Activum pro Passivo positum εὑρεῖν pro εὑρεθῆναι, et ipso more Nostri. B.

Ἐκ δὲ τεκμηρίων, ὧν—πιστεῦσαι ξυμβαίνει] i. e. *testimoniis* s. *argumentis vero, quæ mihi, rem paullo altius repetenti, veritati consentanea* s. *fide digna videntur, eo adducor, ut* —ὧν—πιστεῦσαι, proprie οἷς πιστεῦσαι, nisi malimus: ὧν (τὸ) πιστεῦσαι (n. πίστις) ξυμβαίνει μοι—*quorum fides constat, mit deren Glaubwürdigkeit es bey mir seine Richtigkeit hat*, aut, *die ich für glaubwürdig halte* —Abresch. in Diluc. p. 2. ξυμβαίνει int. cum Schol. Reg. et Rostgard. συνάγεται καὶ συγκεφαλαιοῦται, et in Auctar. p. 213. sic ordinat: ἐκ τ. τεκμ., ὧν ξυμβαίνει μοι (εἰς s. πρὸς τὸ) πιστεῦσαι (ac τὴν πίστιν) σκοποῦντι, Sensus eodem redit, sed ordo hic est paullo durior. Τεκμήρια sunt μαρτύρια, σημεῖα, παραδείγματα, quibus variat orationem Nos-

πιστεῦσαι ξυμβαίνει, οὐ μεγάλα νομίζω γενέσθαι, οὔτε κατὰ τοὺς πολέμους, οὔτε ἐς τὰ ἄλλα.

β΄. 2. Φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη, οὐ πάλαι βεβαίως οἰκουμένη, ἀλλὰ μεταναστάσεις τε οὖσαι τὰ πρότερα, καὶ ῥαδίως ἕκαστοι τὴν ἑαυτῶν ἀπολείποντες, βιαζόμενοι ὑπό τινων ἀεὶ πλειόνων. τῆς γὰρ ἐμπορίας οὐκ οὔσης, οὐδ᾽ ἐπιμιγνύντες ἀδεῶς ἀλλήλοις, οὔτε κατὰ γῆν, οὔτε διὰ θαλάσσης, νεμόμενοί τε τὰ αὑτῶν ἕκαστοι ὅσον ἀποζῆν, καὶ περιουσίαν χρημάτων οὐκ ἔχοντες, οὐδὲ γῆν φυτεύοντες (ἄδηλον ὄν, ὁπότε τὶς ἐπελθὼν, καὶ ἀτειχίστων ἅμα ὄντων, ἄλλος ἀφαιρήσε-

ter, ut etiam notavit Dionys. art. rhet. p. 412. Reisk. cf. Hermog. περὶ μεθόδου δεινότητος, c. 4. p. 521. G.

Ὧν ἐπὶ μακρότ. σκ. μοι πιστ. ξυμβ.] Etsi vix effugias, quin πιστεύσαι hic Genitivo junctum videatur; possit tamen explicari ex usu articuli vel Pronom. relat. sequentis casum præcedentem, quem et ad σκοποῦντι retuleris, pro, ἃ σκοποῦντι· aut jungere, σκοπεῖν ἐπὶ πλεῖστον, quorum plurima, pleraque, longissime retro oblata. Aut non sic effugeris Rom. 4. 17. κατέναντι οὗ ἐπίστευσε θεοῦ, τοῦ ζωοπ. κ. τ. λ. Cui similem locum adiungo, Nehem. 9. 34. οὐ προσέσχον τῶν ἐντολῶν σου. ubi tamen subjicitur: καὶ τὰ μαρτύρια. neutrum ex usu verbi προσέχειν. Sed, πιστεύσαι ξυμβαίνει, simpliciter nil aliud est, nisi, πιστεύω· eadem periphrasi, qua Theophr. Ch. Eth. Prooem. συμβέβηκεν ἡμῖν —ἔχειν, i. e. ἔχομεν. B.

Σκοποῦντι] *Dion. Hal.* p. 67. σκοπῶντι. Observat ibi Auctoris copiam. Τὰ γὰρ—φυτεύοντες *Idem* p. 148. W. Observat copiam etiam Hermogenes περὶ μεθόδου δεινότητος. Cap. IV. Duck.

Μεταναστάσεις τε οὖσαι] Non dubium est, quin recte et eleganter dicatur Ἑλλὰς μετανάστης οὖσα, quod est in *Cod. Reg.* pro Ἕλληνες μετανάσται ὄντες. Nam nihil notius est, quam nomina regionum sæpe poni pro his, qui eas incolunt. Sed quia insolens videtur, ut eadem vox Ἑλλὰς in priore membro orationis propria significatione ponatur, pro ipsa regione, in posteriore autem impropria, pro incolis, quod in hac scriptura fit, non puto recedendum a vulgata, quam non solum *omnes alii MSS.* tuentur, verum etiam Dion. Hal. in Lib. de Composit. p. 24. et Judic. et Thucydide p. 148. Scholiastes recte supplet φαίνονται. D.

Τῆς γὰρ—ἀλλήλοις] Dion. Hal. p. 134. W. Adnotat ibi *Dion.* ἐπιμιγνύντες hic poni pro passivo ἐπιμιγνύμενοι. D.

Οὐδ᾽ ἐπιμιγνύντες—] *nec quisquam alterum tuto* (mercaturæ faciendæ caussa) *adire posset.* Similis locus est infra c. 13. ubi est ἐπιμίσγω, quod Iones et poëtæ imprimis adhibent, veluti Herodotus et Callimachus, v. c. hymn. in Jov. v. 13. ad quem v. Ernest. cf. Noster. I. 146. II. 1. Sic ἐπιμιξία, V. 35. 78. Dionys. de idiom. Thuc. p. 797. notat, ἐπιμιγνύντες, pro ἐπιμιγνύμενοι, adhibitum esse, hoc loco laudato. Hunc locum expressit Long. Past. III. 1. p. 270. Bod. ἀδεῶς ἐπιμίγνυσθαι καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν, ut notabat Abresch. Diluc. p. 2. G.

Ὅσον ἀποζῆν] Id est: ὅσον ἐς τὸ ἀποζῆν μετρίως ἂν που ἀρκέσειεν, *quantum ad modice vivendum satis esset.* Huds.

I. e. ἐστενωμένως, εὐτελῶς ζῆν, *quatenus duriter et parce vitam agerent.* Parum accurate exponit Schol. μετρίως. Melius August. Suidas quoque εὐτελῶς. v. Hemsterhus. ad Thom. M. p. 94. Mox ἄδηλον ὂν—imitatus est Procop. Orat. IV. de æd. Justin. p. 41. Hoesch. ἄδηλον ὂν, ὁποτέρα ποτὲ αὐτῶν τὸ τοῦ πορθμοῦ ὕδωρ διακεκλήρωται—G.

Χρημάτων] v. *Libanium* Progym. p. 114. W.

Ἄδηλον ὂν] Pro ἀδήλου ὄντος. quod Atticis familiare est, qui hujusmodi multa in accusativo usurpant, quum alioqui sequendo vulgarem orationis structuram obliquo casu (nimirum genitivo) utendum esset. Vide Stephani Append. ad Scripta al. de Dial. Att. c. 9. p. 149. etc. H.

Καὶ ἀτειχίστων] Reisk. in anim. ad h. l. conjicit: ὀλίγων καὶ ἀτειχίστων, *quippe numero paucis iisdemque opere nullo munitis.* Potuisset ita scribere Thucydides. Mox ἀναγκαίου τροφῆς dictum est, ut infra c. 32. τὴν χάριν βέβαιον, ubi Schol. βέβαιον θηλυκῶς. Plat. Menex. 14. φιλίαν βέβαιον. Eurip. Alc. v. 535. v. Schol. ad Hecub. v. 150. cf. Bud. Comm. I. gr. p. 1495. G.

ται) τῆς τε καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς πανταχοῦ ἂν ἡγούμενοι ἐπικρατεῖν, οὐ χαλεπῶς ἀπανίσταντο. καὶ δι' αὐτὸ, οὔτε μεγέθει πόλεων ἴσχυον, οὔτε τῇ ἄλλῃ παρασκευῇ. μάλιστα δὲ τῆς γῆς ἡ ἀρίστη ἀεὶ τὰς μεταβολὰς τῶν οἰκη-

Καὶ ἀτειχ. ἅμα ὄντων,] Hæc verba maxime turbant ordinem, certe implicant structuram atque exasperant, eo, quod interjecta sunt illis duobus, τὶς—ἄλλος. Alioqui nil sane asperi hic deprehenderis. B.

Οὐ χαλεπῶς ἀπανίσταντο] Margini apposita γραφὴ (ἀνίσταντο) melius cum eo, quod dixit μεταναστάσεις τε οὖσαι, conveniet, quum ii, qui sponte emigrant, sicut, μετανίστασθαι, ita et ἀπανίστασθαι potius dicantur: at qui sedibus suis pelluntur, potius ἀνίστασθαι. Sed duo diversa miscere videri possit Thucydides, quum tanquam de sponte emigrantibus loquutus, addit tamen, βιαζόμενοι ὑπὸ τινῶν ἀεὶ πλειόνων. Alioqui ista etiam, τῆς τε καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς πανταχοῦ ἂν ἡγούμενοι ἐπικρατεῖν, οὐ χαλεπῶς ἀπανίσταντο, pro illa spontanea emigratione facere quis dixerit: præsertim si οὐ χαλεπῶς pro *non gravate* accipiamus. *Non gravate emigrabant* (inquit) *quoniam necessarium in diem alimentum ubique se nacturos existimabant.* Sed quamvis hic adverbii χαλεπῶς usus ad illum accedat, quem habet, quum dicitur χαλεπῶς φέρειν, eundemque alibi dare illi videatur, ab altero tamen magis usitato discedere non permittit fortasse illud, quod dictum eadem de re fuit, καὶ ῥᾳδίως ἕκαστοι τὴν ἑαυτῶν ἀπολείποντες. Valla quidem οὐ χαλεπῶς vertit *ægre*: sed idem ἀνίσταντο vel ἀπανίσταντο non *emigrabant* vertit, verum *pellebantur.* Quam interpretationem et Vitus sequutus est. Verum etiamsi verbum ἀνίστασθαι pro *pelli e sedibus suis*, μετανίστασθαι, id est *emigrare, sedes mutare*, potius dici soleat, hic tamen illud hujus significationem si (adversus illos interpretes) dicamus accipere, locum ejusdem Scriptoris, quo nostram sententiam tueamur, inveniemus. Nam libro secundo, pag. 93. legimus, χαλεπῶς δὲ αὐτοῖς, διὰ τὸ ἀεὶ εἰωθέναι τοὺς πολλοὺς ἐν τοῖς ἀγροῖς διαιτᾶσθαι, ἡ ἀνάστασις ἐγίγνετο· ubi contra ambo interpretes mihi assentiuntur, non secus hunc locum vertentes, quam si non ἀνάστασις, sed μετανάστασις aut ἀπανάστασις scriptum foret. *Quæ demigratio* (inquit Valla) *fuit eis sane molesta, propter inveteratam plerisque consuetudinem semper agendi in agris.* Alter autem, eundem sequens sensum, ita vertit: *Gravis et difficilis hæc illis migratio accidit, propterea quod præcipua pars eorum ruri vivere consuevissent.* Quod si etiam ab hoc loco non refelleretur altera illa interpretatio, quam tribuunt verbo ἀνίσταντο in eo, de quo nunc agitur, at certe hoc in ea rationi minime consentaneum est, ut dicatur, *eos haud ægre sedibus suis pelli solitos, quod victum sibi in diem necessarium ubique se adepturos putarent;* hanc enim spem sibi proponere eorum potius est, *qui* (uti dixi) *suis sedibus non ejiciuntur, verum ex illis sponte demigrant.* Esto, dicet quispiam: sed manet interim priore in loco scrupulus is, cujus mentionem fecisti: Thucydidem videri posse duo diversa miscere, quum βιαζόμενοι de illis addit, de quibus tanquam sponte demigrantibus loquutus erat. Fateor certe diversa hæc et modo non contraria et judicata a me esse, et ab aliis judicatum iri; nisi ita exponantur, ut dicamus, perinde esse, ac si scriberet Thucydides: *Non valde resistebant iis, qui emigrare ipsos jubebant, atque adeo ipsos ad hoc adigebant.* Vel, *Vim sibi afferri patiebantur ab iis, a quibus emigrare jubebantur: et quum illam repellere fortasse possent, facile in animum inducebant, imperata facere; quod hac spe freti essent, futurum, ut quocunque venirent, necessarium in diem alimentum (quo etiam antea contenti esse soliti erant) nanciscerentur.* Nam ita hunc locum explicando, repugnantia non loquetur Thucydides; partim enim voluntaria, partim coacta migratio hæc videri poterit: atque hic esse, quod a Græcis voce aptissima (quæ Latinis præ quavis alia inimitabilis est) πειθανάγκη dicitur. Hic porro locus documento fuerit, (ideoque multum verborum in eum consumsi) non statim repugnantiæ a nobis eos accusari debere locos, qui eam primo aspectu præ se ferunt: quales et alii nonnulli apud hunc Scriptorem occurrunt. S.

Ἀπανίσταντο] pro ἀνίσταντο, ut legit Dionys. Halic. l. c. Mox παρασκευῇ, n. ὁπλιτικῇ, ut in Aug. superscriptum, item ad marg. Flor. Vin. notatum est. Τῆς γῆς ἡ ἀρίστη, dictum ad similitudinem: τὸν πλεῖστον τοῦ βίου. v. ad h. l. c. 30. G.

Multum, ac vix est, quin frustra, laborat Steph. in distinguendis verbis, μετανίστασθαι, ἀπανίστασθαι, ἀνίστασθαι· quorum hoc cum indicari velit involuntariam emigrationem, arguitur loco a semet allato, L. II. χαλεπῶς ἡ ἀνάστασις ἐγίγνετο· ubi manifesto est sponte suscepta commigratio in urbem.

τόρων εἶχεν· ἥ τε νῦν Θεσσαλία καλουμένη, καὶ Βοιωτία, Πελοποννήσου τε τὰ πολλὰ, πλὴν Ἀρκαδίας, τῆς τε ἄλλης ὅσα ἦν κράτιστα. διὰ γὰρ ἀρετὴν γῆς, αἵ τε δυνάμεις τισὶ μείζους ἐγγινόμεναι στάσεις ἐνεποίουν, ἐξ ὧν ἐφθείροντο, καὶ ἅμα ὑπὸ ἀλλοφύλων μᾶλλον ἐπεβουλεύοντο. τὴν γοῦν Ἀττικὴν, ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖστον, διὰ τὸ λεπτόγεων, ἀστασίαστον οὖ-

Commode tamen idem monet, et plane ad πυκνότητα Nostri, plura uno vocabulo innuentis, utrumque hic inesse vocabulo, et voluntarias migrationes et coactas; bene idem οὐ χαλεπῶς expl. a) haud difficulter, nempe, ut facile esset pellentibus, eos demovere; b) haud ægre, ut ipsi promte abirent. B.

Εἶχεν] Pro εἶχεν Max. Tyr. pag. 81. meæ editionis habet ἐλάμβανε. S. Est in fine Dissert. XIII. D.

Νῦν Θεσσαλία] In Cod. Reg. est scholion, πρότερον γὰρ Ἠμαθία ἐκαλεῖτο. Sic Catull. Carm. LXV. 26. " Emathiæ columen Peleu." Add. Serv. ad Virg. I. Georg. 492. Sed aliis Emathia est pars Macedoniæ. Strabo IX. 443. primum Pyrrhæam, inde Hæmoniam ab Hæmone patre Thessali, ac denique Thessaliam dictam scribit. Stephano est Αἵμων, et regio Αἱμενία, sine adspiratione. Et Eustath. in Il. β'. p. 321. Αἵμων· ὅθεν Αἵμονες μοῖρα Θετταλική. D.

Ἥ τε νῦν Θεσσαλία] Steph. de Urbb. p. 343. Θεσσαλία—ἡ πρότερον Πελασγία, v. Schol. de Emathia idem Stephan. p. 382. Ἠμαθία—ἡ νῦν Μακεδονία. Gell. XIV. 6. *urbibus regionibusque vocabula mutata*, quod *Macedonia*, Ἠμαθία, *quod Thessalia*, *Æmonia*, *dicta sit*. Stephan. idem p. 63. Αἱμονία ἡ Θεσσαλία. Gottl.

Πελοποννήσου—Ἀρκαδίας] Hermog. p. 27. Wass.

Διὰ γὰρ ἀρετὴν γῆς] *propter summam regionis bonitatem*, *fertilitatem*. Sic Herodot. VII. 5. p. 507. ἡ Εὐρώπη περικαλλὴς χώρη —ἀρετὴν δὲ ἄκρη. ad quem loc. v. Valken. it. Morus V. Cel. ad Isocr. Panegyr. G.

Τὴν γοῦν Ἀττικὴν—] hunc locum laudat Maximus Tyr. Diss. XXIX. p. 84. usque ad ἀεὶ, sed omittit ἐπιπλεῖστον, et paulo ante, pro εἶχεν, habet ἐλάμβανε, memoriæ lapsu. Reiskius anim. ad h. l., delet διὰ τὸ, ut scholion dictionis: ἐκ τοῦ. Abresch. Diluc. ad h. l. capit ἐπιπλεῖστον de *loci spatio*, propter ἀεὶ, hoc ordine: Τὴν γ. Ἀ. ἀστασίαστον οὖσαν, διὰ τὸ λεπτόγεων ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖστον, *propterea quia maximam partem tenuis et macilenti est soli*. Sed, opinor, si Noster ἐπιπλεῖστον hoc sensu cepisset, forte scripturus erat: τῆς γῆς Ἀττικῆς ἐπιπλεῖστον, ut c. 4. Τῆς νῦν Ἑλληνικῆς θαλάσσης ἐπιπλεῖστον. Simplicior ratio videtur, si in ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖστον suppleatur χρόνου. Infra plene: (c. 17.) ἐπὶ πλεῖστον χρόνον. Τὸ ἀεὶ indicat, Athenienses, serie temporis haud interrupta, in Attica habitasse. Ita L. II. 36. τὴν γὰρ χώραν ἀεὶ οἱ αὐτοὶ οἰκοῦντες. v. not. ad Plat. Menex. c. 8. Ita cepit h. l. magnus Animadversor ad Strab. VIII. p. 514. *a vetustissimis usque temporibus*. Et sic ipsum Strabonem intellexisse puto h. l.; totam enim Atticam λεπτόγεών τε καὶ τραχεῖαν γῆν vocat, alias ἐπιπλεῖστον, vel simile quid addidisset. Ceterum laudavit Strabo hunc locum quoad sensum: διὰ τοῦτο φησὶν ὁ Θουκυδίδης κατέχοντας τὴν ἀεὶ, μηδενὸς ἐξελαύνοντος αὐτοὺς, μηδ' ἐπιθυμοῦντος ἔχειν τὴν ἐκείνων. G.

Ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖστον] Hunc locum afferens idem Max. Tyr. ibidem, non addit ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖστον: ita legens, τὴν γοῦν Ἀττικὴν, διὰ τὸ λεπτόγεων εἶναι, ἀστασίαστον οὖσαν, ἄνθρωποι, etc. et quod in margine quorundam vett. codd. e regione hujus loci supervacanee additum est, γράφεται ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖστον, certum est, ex quibusdam fuisse primum descriptum, in quibus id non legebatur. Quod autem attinet ad εἶναι, sive adscribatur, sive non, idem manet sensus: sed si legetur λεπτόγεων εἶναι, adjectivum erit λεπτόγεων, quod jungetur cum Ἀττικὴν, ut sit, διὰ τὸ εἶναι λεπτόγεων: sin εἶναι non addatur, τὸ λεπτόγεων substantivi forma positum erit. ac certe magis mihi arridet hæc nostra lectio. Steph.

Διὰ τὸ λεπτόγεων] Erat enim solum Atticum parum uber: ipsi deparci victus, qualis hominum pauperum: tota vitæ ratio adstricta et diligens. Vide Casaub. Animadvers. in Athenæum, pag. 95. Huds. Et Schol. Aristoph. Acharn. v. 75. et. Av. 123. Videtur etiam eo respicere Lucian. Encom. Patr. p. 480. Add. Spanh. ad Julian. Orat. I. p. 78. et ad Aristoph. Nub. v. 298. D.

I. e. τραχεῖαν, ut Strabo l. c. interpretatur. Hesychius: λεπτόγεων, κακὸς ἀγρὸς, ἡ λεπτὴ γῆ, καὶ μὴ λιπαρά. Mox ad παράδειγμα habet cod. Schol. interl. ἀντὶ τοῦ σημείου. G.

Ὤκουν οἱ αὐτοὶ ἀεὶ] Herodot. lib. 7. Ἐόντες Ἀθηναῖοι, ἀρχαιότατον μὲν ἔθνος παρεχόμε-

σαν, ἄνθρωποι ᾤκουν οἱ αὐτοὶ ἀεί. καὶ παράδειγμα τόδε τοῦ λόγου οὐκ ἐλάχιστόν ἐστι, διὰ τὰς μετοικίας ἐς τὰ ἄλλα, μὴ ὁμοίως αὐξηθῆναι. ἐκ γὰρ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος πολέμῳ ἢ στάσει ἐκπίπτοντες, παρ' Ἀθηναίους οἱ δυνατώτατοι, ὡς βέβαιον ὄν, ἀνεχώρουν· καὶ πολῖται γιγνόμενοι, εὐθὺς ἀπὸ παλαιοῦ μείζω ἔτι ἐποίησαν πλήθει ἀνθρώπων τὴν πόλιν·

νοι, μοῦνοι δὲ ἐόντες οὐ μετανάσται Ἑλλήνων. Hud.

Μετοικίας] Rectius legi videtur μετοικίας, quod melius respondeat voci μεταναστάσεις, paulo ante præcedenti, quam illud alterum ἐποικίας. Sic et pag. 8. ἡ Ἑλλὰς ἔτι μετανίστατό τε καὶ μετῳκίζετο. St.

Ἐς τὰ ἄλλα—αὐξηθῆναι] sc. χωρία, et αὐξηθῆναι, n. Ἑλλάδα, e superioribus. Reiskius in anim. ad h. l. impersonaliter capit: *propter transitiones in alias regiones non similiter augeri vel incrementa capi.* Ὁμοίως sc. *quam si nullæ factæ essent migrationes.* Idem Reiskius in Diluc. Abreschius p. 4. conjiciebat: ἐς τὰς ἄλλας, *similiter ut ceteræ*, lectores amandans ad c. 12. pr., sine causa. Recte Schol. ὁμοίως τῇ Ἀττικῇ. In marg. Flor. Vinar. explicatur τὸ διὰ *quod propter migrationes populorum non æque rebus aliis aucta sit;* ut virorum multitudine; vel aliter, veluti ut est apud Interpretem latinum. Mox: ὡς βέβαιον ὄν, n. αὐτῶν χωρίον. G.

Διὰ τ. μετοικ.—αὐξηθ.] Difficilis sane locus, neque uno modo ambiguus; primum ob αὐξηθῆναι, quod vel universam Græciam, vel Atticam proprie, spectet; deinde ob ὁμοίως, *similiter;* quod referri possit ad reliquam Græciam, cui similiter non aucta sit Attica, vel contra ad ipsam Atticam, non similiter reliquæ Græciæ auctam coloniis, nempe aliorsum emissis: vel *similiter*, æque, nempe, ac deinde, aliis temporibus; quod tamen minus aptum caussæ, neque e contexto efficiatur, non tempora conferente, sed loca; denique ob διὰ, quod, ut pro Genitivo hic habere potest Accusativum, ita dubium relinquit sensum, utrum sit, coloniis non perinde auctam, vel Græciam, vel Atticam; an, colonias effecisse, ut non ita augerentur; impedimento fuisse, offecisse, quo minus augerentur. Sane proximum subjectum est, τὴν Ἀττικήν· neque aliud ponitur, quo referas αὐξηθῆναι· Deinde quoque de eadem Attica loquitur, ex qua emissas in Ioniam colonias dicat; quod et historia docet; ut sensus esse videatur: Atticam non similiter, nempe reliquæ Græciæ, auctam fuisse, i. e. incolis frequentatam, propter colonias subinde emissas. (Nam, etsi μετοικίας dicit, migrationes, non ἀποικίας, colonias: hae tamen intelligendæ utique sint, si de Attica dictum intelligamus). Sed enim hoc repugnet et ei, quod proposuisset, semper ab iisdem habitatam, quietam ergo et frequentem fuisse, et alios eo confugisse; et quod deinde subjiciat, colonias emissas, ut non ἱκανῆς οὔσης, quod non caperet incolas omnes; satis ergo jam per se frequentata. Quid ergo, si subjectum verbi αὐξηθῆναι sit reliqua Græcia, quæ dicatur non similiter, non ut Attica, aucta, id est, propagata, roborata, progressa opibus aliorsum diffusis, nomen viresque extendisse, per colonias, quas Attica emiserit, non item reliqua Græcia? Durum sane; unde enim repetitam sumseris τὴν Ἑλλάδα; sed enim res et contextus, et Auctoris consilium, jubet; quasi verba, τὴν γ. Ἀττικὴν, ad οἱ αὐτοὶ, sint in Parenthesi, et exceptionem Atticorum a reliquis inducant. Ita omnia plana fuerint, et rei ratio constet, et verbis; quippe ante hæc inserta, de Græcis omnino loquebatur. Heilmannus plane omisit. Sed felicius forte nodum solverit Heilm. ita vertens, ut sensus sit, migrationes frequentes fuisse impedimento, quo minus ita crescerent, nempe ut postea; cui rei τεκμήριον esse, quod ad Athenienses confugerint opulentissimus quisque. Scilicet ita hæc res sit, *quam* probet Thuc. argumento, non, *qua* aliud probet. Obstat tamen et additum, ἐς τὰ ἄλλα, otiosum in hoc sensu, et, quod vix *inde* probari res illa possit, quod in Atticam confugerint pulsi. Et tamen ὁμοίως hic quoque obscurius addatur. Ceterum pro τὸ δὲ τοῦ λόγου, legi possit; τοῦδε τοῦ λ. Nam, ut τεκμήριον, ita et παράδειγμα, sine articulo ponat Noster. Bauer.

Ἀπὸ παλαιοῦ] Vid. Petit. Leg. Attic. p. 130. Duck.

Ὥστε καὶ ἐς Ἰωνίαν] *adeo ut*—Schol. Rostg. et Aug. recte notant in Scholio, quod inserui, Ioniam hic dici per πρόληψιν. Athenienses enim in eam regionem deducti, Iones dicti v. Herod. VIII. 44. Thuc. VII. 57. ut Attica ipsa, antiquissimis temporibus appellata fuit Ionia; ita Athenienses sedibus suis novis hoc nomen imposu-

ὥστε καὶ ἐς Ἰωνίαν ὕστερον, ὡς οὐχ ἱκανῆς οὔσης τῆς Ἀττικῆς, ἀποικίας ἐξέπεμψαν.

γ'. 3. Δηλοῖ δέ μοι καὶ τόδε τῶν παλαιῶν ἀσθένειαν οὐχ ἥκιστα· πρὸ γὰρ τῶν Τρωϊκῶν οὐδὲν φαίνεται πρότερον κοινῇ ἐργασαμένη ἡ Ἑλλάς. δοκεῖ δέ μοι, οὐδὲ τοὔνομα τοῦτο ξύμπασά πω εἶχεν, ἀλλὰ τὰ μὲν πρὸ Ἕλληνος τοῦ Δευκαλί-

ere. Mox pro τῶν παλαιῶν ἀσθένειαν legit Reiskius in anim. ad h. l. τὴν τῶν—Gottleber.

Ἐς Ἰωνίαν] per Prolepsin, vel occupationem, Ioniam hic dictam, monet Schol. Cod. Aug. ut post colonias demum eo missas ita vocatam. Falso haud dubie: Iones enim sunt proauctores Græcorum, nobilissimum genus e tribus, unde ortos, quibus censeri Græcos, dicat Herodotus, et ex eo Cic. p. Flacc. Est enim ex Ebr. יון, Javan, vel Ion, primo Græcorum nomine; et Ionium mare dictum est, a Græcis Græcorumque coloniis etiam in Italia, quam infimam alluat. Unde et antiquissima Dialectus Ionica est, qua Homerus Herodotusque utantur: in qua etiam emineant stamina Græcæ linguæ, tanquam in Conjugationibus, secunda persona, τύπτεαι, quam antiquiorem formam esse alterâ contractâ, ex tertia persona apparet, τύπτεται. Ebraismi quoque, vel Orientalismi, Ionum antiquitatem loquuntur. Denique ex Asia venerunt Græci, et rursus in Asiam colonias emisere, quasi filii nepotes suos ad parentes, horum velut avos. Bauer.

Πρότερον] redundat post πρό. B.

Δοκεῖ δέ μοι—εἶχεν] Non sequi debebat εἶχεν, sed ἔχειν, ut deinde τῷ δοκεῖν infinitivus jungitur. Ut orationi idem tenor conciliaretur, Reiskius (in anim. p. 1.) maluit σχεῖν, aut ἔχειν. Sed nullus cod. favet correctioni. Tribuendum itaque est τῷ δοκεῖ cum Abreschio duplex regimen: in membro priori supplendum est ὡς· cujus ellipseos exemplum est apud Pausan. Eliac. I. 27. f. δοκεῖ δὴ—ἦν. v. Dilucid. p. 4. et, si quæras alia mutatæ constructionis exempla, cf. Auctar. Diluc. p. 214. G.

Δοκεῖ δέ μοι—εἶχεν] Etsi recte defenditur a B. Gottlebero et aliis: legi tamen possit, δοκεῖν δέ μοι, i. e. κατὰ τὸ ἐμοὶ δοκοῦν, ut mea fert sententia. Ita enim poni solet ille Infin. Sed δοκεῖ legendum, ostendit et subjectum, εἶναι, et remotius ab illo suspensum tamen, καλεῖσθαι Ἕλληνας. Simul nota miram varietatem δοκεῖ εἶχεν· deinde Nominativum εἶναι ἡ ἐπίκλησις et jam Accusativum: καλεῖσθαι Ἕλληνας. B.

Ἀλλὰ τὰ μὲν, etc.] Suspicetur aliquis, *Vallam* aliter legisse, quum vertat, *quædam loca ante Hellenem Deucalionis filium:* verum ego non aliam sequutum lectionem esse, sed χωρία subaudiendum existimasse arbitror, et τὰ pro τινὰ accipiendum. Falso autem id credidisse constat, et τὰ μὲν πρὸ Ἕλληνος dictum esse pro τὸν μὲν πρὸ Ἕλληνος χρόνον. Steph.

Τὰ μὲν πρὸ Ἑλλ.] scil. κατὰ. et τὰ πρὸ Ἕλληνος, pro κατὰ τοὺς πρὸ Ἑλλ. χρόνους. ἰσχυσάντων] i. e. ἰσχυρῶν, vel δυνατῶν, γενομένων. Vid. Ind. in: *Verbum pro adjectivo cum εἶναι.* B.

Κατὰ ἔθνη] Salmas. in Lib. de Hellenist. aliter, quam Scholiastes, hujus loci sententiam exponit, et pro κατὰ, καὶ legendum putat, quod confirmat MS. Cass. Vid. ap. Salmas. p. 274. 282. et 283. Duker.

Κατὰ ἔθνη δὲ—παρέχεσθαι] Particulæ nimis multæ, nec suo positæ loco, impeditam faciunt orationem. Τὸ ἀλλὰ ante τὰ μὲν, potius præponi debebat v. κατὰ ἔθνη—deinde τὰ μὲν, quod abesse poterat, postulabat, τὰ δέ. Abresch. in Diluc. p. 5. hanc structuram facit: κατὰ ἔθνη δὲ (i. e. καθ' ἕκαστα δὲ ἔθνη) παρέχεσθαι ἀφ' ἑαυτῶν τὴν ἐπωνυμίαν, ἄλλα τε (*cum aliæ gentes*) καὶ (*tum*) τὸ Πελ. ἐπὶ πλεῖστον. Periodus parum lævis efficiatur, constituenda quavis structura. Reiskio in anim. ad h. l. tantundem est, ac si dixisset Thuc.: ἔθνη δὲ ἕκαστα ἀφ' ἑαυτῶν παρέχεσθαι, καὶ ἄλλα καὶ μάλιστα τὸ Πελασγικόν. Sensus est expeditus: *Singulæ gentes peculiare suum nomen habuere, in primis Pelasgica, reliquis opulentior; nec junctim omnes Græci Hellenes appellati sunt, neque ante, neque statim post tempora Hellenis.* Gentem Pelasgicam transiisse in Hellenas docet etiam Herod. I. 57. G.

Κατὰ ἔθνη δὲ] Mollior haud dubie lectio Cod. Cassell. Salmasio jam probata, καὶ τὰ ἔθνη. Ita enim *subjectum* habet παρέχεσθαι, cujus sit prædicatum: quod alioqui, simpliciter et absolute positum, suppleri jubeat τοὺς Ἕλληνας, vel οἱ Ἕλληνες. Nam, quod, particulas nimis acervari, improbat Abreschius, dignum haud est vel asperitate Nostri,

ωνος, καὶ πάνυ οὐδὲ εἶναι ἡ ἐπίκλησις αὕτη, κατὰ ἔθνη δὲ, ἄλλα τε καὶ τὸ Πελασγικὸν ἐπιπλεῖστον, ἀφ' ἑαυτῶν τὴν ἐπωνυμίαν παρέχεσθαι· Ελληνος δὲ καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ ἐν τῇ Φθιώτιδι ἰσχυσάντων, καὶ ἐπαγομένων αὐτοὺς ἐπ' ὠφελείᾳ ἐς τὰς ἄλλας πόλεις, καθ' ἑκάστους μὲν ἤδη τῇ

vel omnino Græcorum more, nimis fere acervantium particulas; quarum quæ tandem abesse hic possit? Sed it ipse vulgatum præfero, ut argutius, et dignius Nostro. B.

Καὶ τὸ Πελασγικὸν ἐπιπλεῖστον] Nulla fere regio fuit, quam non peragrarunt Pelasgi, ita ut latissime apud veteres Pelasgorum nomen patuerit. Vide Herodot. l. 1. c. 56. Strabon. l. 9. et 13. et Palm. Græciam antiq. p. 24, 25. 38, 39. Huds.

Ελληνος etc.] Antiquitus ea tantum portio priscæ et avitæ Græciæ Ελλὰς appellabatur, quæ posterioribus Thessalia dicta est. Hinc doctissimus Grammaticus (Servius in 2. Æn.) Græcos proprie Thessalos esse dicit; et Didym. ad 1. Il. Αρίσταρχος παρ' Ὁμήρῳ Θεσσαλίαν μόνην τὴν Ἑλλάδα εἶναί φησιν, καὶ Θετταλοὺς τοὺς Ελληνας, παρακολουθῶν τῷ Θουκυδίδῃ. Aristarchus, auctoritatem nimirum Thucydidis sequutus, Thessalos ἀρχαϊκῶς καὶ κυρίως apud Homerum Ελληνας sive Græcos esse scripsit, Thessaliam autem ipsam solam dici Græciam; Ελληνας insuper proprie appellari, qui eam Thessaliæ partem inhabitarunt, ubi est urbs Larissa, testis est Apollodorus apud Strabonem, l. 13. Vide Casauboni Diatribam in Dionem Chrysost. c. 12. et Salmasium in Solinum. p. 100. Huds.

Ελληνος δὲ καὶ etc.] Hellenes, et regionem, quam incolebant, Helladem, ab Hellene Deucalionis filio sic vocatos fuisse, ex Dicæarcho et Strabone l. 9. satis constat: quo tempore vero hoc nomen per totam Græciam primo obtinuit, a nullo scriptore asseritur. Primo enim teste Strabone l. 9. una tantum urbs in Phthiotide ab Hellene condita Hellas dicebatur, et hæc est, de qua dicit Homerus:

Οἵτ' εἶχον Φθίην, ἠδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα.

Et rursus:

Πολλαὶ Αχαιΐδες εἰσὶν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
Κοῦραι Αριστήων—

Cum vero in hac urbe Hellenis potentia magna evasisset, inde etiam ad regionem circumcirca vicinam nomen transiise perhibetur: de tota enim hac intelligendus est Homerus, ubi dicit:

Ανδρὸς τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα, καὶ μέσον Αργος.

latius vero illud per multa sæcula non extensum fuit: Homerus enim eos solos, qui sub Achille ad Trojam militaverant, Hellenes vocat, quos antiquæ solius Helladis incolas fuisse iisdem versibus sic testatur:

Οἵτ' εἶχον Φθίην, ἠδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
Μυρμιδόνες δ' ἐκαλοῦντο, καὶ Ελληνες, καὶ Αχαιοί.

Omnes vero Græcos in toto suo poëmate nunquam communi nomine Ελλήνας, sed Αργείους, καὶ Αχαιοὺς, καὶ Δαναοὺς nuncupat: atque ideo Thucydidis est sententia; Homeri etiam ætate solos Thessalos sic audire, eo nomine cæteris Græciæ populis nondum communicato: quod etiam ulterius probat, quia nec apud eum Poëtam τῶν βαρβάρων appellatio usquam occurrat, (opposita autem et relata sunt βάρβαρος καὶ Ελλην, τὸ βαρβαρικὸν, καὶ τὸ Ἑλληνικὸν) si ergo Barbaros ignoravit Homerus de cæteris gentibus, quæ Græcæ non essent, nec Hellenes novit de omnibus Græcis. Sed utrisque his Thucydidis argumentis opponit Strab. lib. 8. primo Hesiodum et Archilochum meminisse Πανελλήνων, de Græcis universis, secundo Homer. Il. β΄. v. 867. βαρβαροφώνους vocasse τοὺς Κᾶρας. Sed hujus postremi argumenti vim satis eludit ipse Strabo, dum, quæ alibi habet, satis innuunt, Cares ab Homero non generali nomine, et omnibus aliis gentibus, quæ Græcæ non fuerant, communi, sed particulari et proprio, quod linguam Græcam male pronunciassent, secundum vocis significationem antiquam et magis propriam βαρβαροφώνους appellari. Nec quoad Archilochi auctoritatem valet primum argumentum, quia ille Homero multo recentior erat: cum vero Hesiodus secundum Chronicon Marmor, et plerosque alios Homero vetustior esset, si ex Hesiodo probasset illius Poëtæ temporibus Græcos generali nomine Ελληνας vocatos fuisse, vicisset Strabo. Sed Hesiodi verba, quæ contra Thucydidem affert, hoc non probant; ea enim hæc sunt: τὸν μὲν (scilicet Hesiodum) περὶ τῶν Προιτίδων λέγοντα ὡς Πανέλληνες ἐμνήστευον αὐτὰς, i. e. Hesiodum de Proetidibus dixisse, universos Græcos earum connubia ambivisse. Quis autem hic probatum videt, Hesiodi temporibus omnes Græciæ incolas, uno communi nomine Ελληνας appellari? Πανέλ-

ὁμιλίᾳ μᾶλλον καλεῖσθαι Ἕλληνας. οὐ μέντοι πολλοῦ γε χρόνου ἠδύνατο καὶ ἅπασιν ἐκνικῆσαι. τεκμηριοῖ δὲ μάλιστα

λῃνες enim non omnes eos significat, qui regionem postea Ἑλλάδα dictam incolebant, sed qui tunc Hellenes dicebantur. An vero Hesiodi temporibus illi soli, qui antiquam Ἑλλάδα incolebant, an vero omnes Græciæ populi Hellenes dicebantur, quoad hanc auctoritatem æque manet incertum. Nos vero, Thucydidis gravissimi scriptoris auctoritatem secuti, neutrum verum putamus. Qui antiquam enim Helladem incolebant ipsius Hellenis temporibus, Hellenes dicebantur: cum autem illius filii et nepotes multi essent, et potentes, atque ideo in omnes fere totius Græciæ civitates eduxissent colonias, inde factum est, ut per totam Græciam dispersi fuerint, qui quod ex genere Hellenico essent, communi privatorum sermone Ἕλληνες dicebantur, publice autem diversa habuerant gentium nomina, inter quas habitant, atque ideo ab Homero Athenienses, Elei, Argivi, Bœoti vocabantur Græci, Hellenes vero nunquam: et sic intelligendus est Thucydidis locus, ubi dicit, Ὁμιλίᾳ μᾶλλον καλεῖσθαι Ἕλληνας, i. e. ut interpretatur Scholiastes Græcus, οὐκ ἀπὸ κοινῆς δόξης ἁπάντων. Ut vero hi Ἕλληνες cæteris Græciæ incolis immisti magis magisque prævaluissent, sic hoc τῶν Ἑλλήνων nomen magis magisque inceperat prædicari, donec tandem circa primam Olympiadum celebrationem pro communi omnium Græciæ incolarum agnosceretur. Cum enim Iphitus, quando hos ludos instauraverat, totius Græciæ incolas, qui tunc omnes aut Hellenici, aut sub Hellenicorum imperio fuerant, ad illos convocasset, iisque solis, cæteris lege prohibitis, concessisset certandi jus, eo tempore, quo communem primo celebraverant conventum, commune nomen primo videntur accepisse, et semet ipsos generali appellatione Ἕλληνας, et omnes alios Barbaros appellasse. Hactenus Auctor notarum in Chronicon Marmor. p. 133. cui adjice Palmer. Græc. Antiq. c. 3. et Casaub. in Strabon. p. 240. Idem.

Ἐν τῇ Φθιώτιδι] v. Herod. I. 56. Gens Hellenica ἐπὶ Δευκαλίωνος βασιλῆος, οἴκεε γῆν τὴν Φθιῶτιν. Gottl.

Ἰσχυσάντων] Hobbes. *being strong*. Wass. In Reg. et Cass. est scholion, βασιλευσάντων. Φθιωτίᾳ, quod Iidem Codd. habent, videant alii an probari possit: nam regio est Φθιῶτις. Strab. IX. 433. καὶ ἡ χώρα Φθιῶτις καλεῖται, καὶ Ἀχαϊκή. Suspicor Δ ultimæ syllabæ in A degenerasse, atque inde errorem ortum esse. Duck.

Ἐπαγομένων] Quum præcesserit ἰσχυσάντων, videretur sequi debuisse ἐπαγαγομένων, sed intelligendum est ἐπαγομένων μετὰ τὸ ἰσχύσαι, id est, *et illis, postquam potentiam adepti essent, eos adducentibus.* Hanc certe γραφὴν et Valla sequitur, qui vertit, *eas gentes adducentibus.* Steph.

Καὶ ἐπαγομένων αὐτοὺς, etc.] Ae. Portus vertit: *et cæteri Thessaliæ populi eos in alias civitates auxilii causa arcesserunt.* Sed hoc non de Thessalis accipiendum, verba conjuncta evincunt; nam ait, τῶν παίδων ἰσχυσάντων καὶ ἐπαγομένων. proinde utraque vox conjuncta copula ad eosdem (sc. Hellenem ejusque liberos) refertur. *Acacius.* Sic Valla vertit: *Hellene autem ejusque liberis in Phthiotide rerum potitis, et eas gentes emolumenti gratia in alias civitates adducentibus, etc.* Huds. Salmas. l. d. p. 427. hunc locum laudans scribit ἑαυτοὺς, et p. 348. αὔτους, vitio typographorum, pro αὐτοὺς, quod est in Clar. Idem p. 275. ita vertit; *Cum vero Hellen et ejus nati Phthiotide Thessaliæ vires collegissent, et in proximas quasque urbes* semet *induxissent.* Non video, cur non possit ferri αὐτούς. In Reg. super h. v. scriptum est scholion, τοὺς Φθιῶτας, quæ nota figura est. Lucian. Timon. p. 75. πολὺν ἤδη χρόνον οὐδ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικήν. καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. Et in Latinis Scriptoribus nihil frequentius. Vid. Gronov. II. de Pecun. vet. 4. Ducker.

Ambiguitas inest huic loco, quæ notatur quoque in Cod. Aug. Quam ut tollerent Salmasius, (de Hellen. p. 275 et 427.) et post eum Reiskius (Anim. ad h. l.), legi maluerunt αὑτούς· *semet ipsos offerentibus et ingerentibus.* Ita Acacius quoque intelligit. Hæc mutatio est levis et explicatio facilis. Duckerus vero, cui suffragatur Abreschius, (in Diluc. p. 7.) vulgatam recte tuetur, et, præeunte Scholiaste cod. Reg., ex v. Φθιώτιδι, nota figura, desumit Φθιῶτας. Ita ἐπαγομένων quoque ad Hellenem ejusque liberos, per naturalem ordinem, pertinet, et per αὐτοὺς intelliguntur incolæ Phthiotidis; quæ explicatio linguæ legibus est consentanea. Salmasiana correctio propterea parum verisimilis videtur, quod v. ἐπάγεσθαι, cum reciproco positum, nusquam reperitur; ut Abreschius, l. c., monuit. Heilmanus in versione theotisca ad h. l. in ἐπαγομένων intelligit ἀνθρώπων, et per αὐτοὺς Hellenem et filios: quæ interpretatio, latinæ Vinsemii similis, dura et haud veri-

Ομηρος. πολλῷ γὰρ ὕστερος ἔτι καὶ τῶν Τρωϊκῶν γενόμενος, οὐδαμοῦ τοὺς ξύμπαντας ὠνόμασεν, οὐδ' ἄλλους ἢ τοὺς μετ' Αχιλλέως ἐκ τῆς Φθιώτιδος, οἵπερ καὶ πρῶτοι Ελληνες

similis videtur, ut vulgata Aem. Porti. Gottl.

'Ωφελείᾳ] Vid. Indicem. Lucret. "multis præbet regionibus æquor *Utilitatem* opportunam sitientibus nautis:" aliter paulo Æschylus Agam. Πολλῶν γὰρ ἐσθλῶν τὴν ὌΝΗΣΙΝ εἰλόμην. Wass. De sententia horum verborum agit Salmas. l. d. p. 275. et 427. Et de τῇ ὁμιλίᾳ μᾶλλον d. 348. seqq. D.

'Επ' ὠφελίᾳ] *ea lege atque conditione, si tanquam socii sibi auxilium ferrent.* v. Schol. Aug. Factum hoc videtur coloniis, auctoritate atque suasu Hellenis ejusque filiorum, in alias urbes Græciæ deducendis. G.

Ἤδη] in Aug. Schol. interl. est: τὸ ἤδη ἀντὶ τοῦ δή. G.

Τῇ ὁμιλίᾳ] *quotidiana consuetudine, sermone.* Reisk. in Dil. Abresch. ad h. l. conjiciebat: ὁμαιχμίᾳ, et c. 10. citabat. Sed quod hanc correctionem in Anim. non repetiit, eum videtur illius pœnituisse. G.

Τῇ ὁμιλίᾳ] i. e. τῇ ἐπιμιξίᾳ, per consuetudinem et consociationem, cum (in dies magis) inter se mixti agerent. Si esset, *in sermone,* in usu vitæ, ἐν adderet Thuc. vel κατὰ τὴν ὁμιλίαν, diceret. μᾶλλον καλεῖσθαι, est, sæpius jam in dies, usitatius, ita vocari cœptos ac solitos. Baver.

Μᾶλλον καλεῖσθαι] Reisk. in Animadv. ad h. l. vertit: *frequenter, crebro, multum.* Ita μᾶλλον sæpius adhiberi ab Herodoto, Thucydide et aliis. Sensum esse: *a consuetudine singularium Græciæ populorum cum Hellenis subole* (quæ suboles passim urbium præsidia tenebat, et mercede urbes custodiebat) *factum est, ut populi illi singulares seorsim quique Hellenes vocitarentur, non autem totus illorum populorum complexus; id quod tardius accidit.* Expressit verba uncinis inclusa ad correctionem αὐτούς. G.

Οὐ μέντοι—ἐκνικῆσαι] sc. τοῦτο τὸ ὄνομα, quod in superioribus latet: καλεῖσθαι Ἕλληνας: *hoc nomen* (Hellenum) *diu non omnibus Græcis impositum est, l. apud omnes Græcos invaluit, ut* Ἕλληνες *vocarentur.* 'Εκνικῆσαι idem est ac ἐπικρατῆσαι. Ita quoque Schol. Aug. ἐκνικῆσαι ἀντὶ τοῦ ἐπικρατῆσαι. Abresch. in Auct. Diluc. p. 214. notat: si mutuo sese respiciant ἑκάστους et ἅπασιν, positum esse ἅπασι pro παρ' ἁπάντων, et sic τὸ ἠδύνατο valere, δυνατὸν ἦν, n. αὐτοῖς, Helleni ejusque liberis. Sin ἐκνικῆσαι absolute sumatur, de Pelasgis intelligendum esse, quibus haud contigerit vocari Hellenes; et sic videri cepisse Scholiasten vulgatum. Sed Schol. Aug. explicatio simplicior videtur. G.

Ἅπασιν ἐκνικῆσαι.] Sane, si neutrum sit ἐκνικῆσαι, Dat. ἅπασιν est pro παρ' ἅπασιν, ἐν ἅπ. apud omnes, per universos. Sed tamen obstare videtur ἠδύνατο, ut otiosum et languidum. Quid, si ἐκνικᾷν sit, *exprimere,* extundere, perficere, ut Latinis, *pervincere; Er* (Hellen) *konnte es lange Zeit nicht so weit, nicht dahin bringen;* scil. ut ab eo dicerentur Hellenes? B.

Τεκμηριοῖ—Ὅμηρος] *auctor maxime locuples, fide dignus hujus rei est Homerus.* Stephanus paullo post probat ὕστερον. G.

Μάλιστα Ὅμηρος] non, ut fide dignus, quod hic quærit B. Gottleberus; quippe infra ipse Thuc. de hoc ipso Homero, velut dubius: εἴτῳ ἄξιος πιστευθῆναι, si *cui* (tamen) idoneus videtur, cui credat; Immo simpliciter est: cujus rei evidentissimum argumentum præbet Homerus, nempe suo usu loquendi, quo nunquam universos Hellenes vocet. Baver.

Ὕστερος] Hanc lectionem ὕστερος agnoscit Scholiastes, immerito tamen alteram margini adscriptam improbans, tanquam πολλῷ per se sufficiat, et additum ὕστερον abundet. Steph.

Οὐδαμοῦ—] Reisk. in Dil. Abresch. p. 7. conjicit: οὐδαμοῦ οὕτως τοὺς ξύμπαντας—G.

'Ωνόμασεν] n. Ἕλληνας. G.

Φθιώτιδος] Vid Schol. ad Il. ί. 395. et Il. π'. 595. et Dicæarchum p. 22. Ed. Huds. Contra Nostrum disputat Strabo VIII. 370. et XIV. 661. Wass. Salmas. l. d. p. 349. removet ea, quæ veteres quidam adversus Thucydidem disputaverunt. Versum Homeri, quem hic adfert Enarrator Græcus ex Il. β'. 530. spurium esse etiam ibi adnotat parvus Scholiastes. Et sic Salmas. l. d. p. 350. Duck.

Ἕλληνάς πω] In Aug. cod. superscr. τὸ τὶ παρέλκει. Sed τὸ τὶ, quod habuisse videtur Schol. in suo exemplo, non comparet in Codd. G.

'Αντίπαλον] Citat Hesych. et expl. 'Εναντίον, ἐχθρόν. damnat D. Halic. De Caribus v. Herodot. I. 161. Wass. Quæ *quidam Codd.* addunt ad illa ἀλλήλων ξυνίεσαν, glossam sapiunt. D.

'Αντίπαλον ἐς ἓν ὄνομα ἀποκεκρίσθαι] Laudat hunc locum Eustathius ad Hom. Il. B. p. 367. Θουκυδίδης οὖν φησι, μὴ λέγεσθαι

ἦσαν· Δαναοὺς δὲ ἐν τοῖς ἔπεσι, καὶ Ἀργείους, καὶ Ἀχαιοὺς ἀνακαλεῖ. οὐ μὴν οὐδὲ βαρβάρους εἴρηκε, διὰ τὸ μηδὲ Ἕλληνάς πω (ὡς ἐμοὶ δοκεῖ) ἀντίπαλον εἰς ἓν ὄνομα ἀποκεκρίσθαι. οἱ δ᾿ οὖν ὡς ἕκαστοι Ἕλληνες κατὰ πόλεις τε ὅσοι ἀλλήλων ξυνίεσαν, καὶ ξύμπαντες ὕστερον κληθέντες, οὐδὲν πρὸ τῶν Τρωϊκῶν δι᾿ ἀσθένειαν καὶ ἀμιξίαν ἀλλήλων ἀθρόοι ἔπραξαν. ἀλλὰ καὶ ταύτην τὴν στρατείαν, θαλάσσῃ ἤδη τὰ πλείω χρώμενοι, ξυνῆλθον.

δ'. 4. Μίνως γὰρ παλαίτατος, ὧν ἀκοῇ ἴσμεν, ναυτικὸν ἐκτήσατο, καὶ τῆς νῦν Ἑλληνικῆς θαλάσσης ἐπιπλεῖστον

βαρβάρους διὰ τὸ μηδὲ Ἕλληνάς πω εἰς ἓν ἀποκεκρίσθαι ἀντίπαλον ὄνομα. Etsi hic locus non, quo ordine editus est, laudatur; tamen inde apparet, qualem ordinem verborum constituerit Eustathius. Idem fere sensit Reiskius. (anim. ad h. l. p. 4.) quanquam non meminit Eustathii, quod ἀντίπαλον ἐς ἓν idem esse dicit, ac: εἰς ἓν ἀντίπαλον· "*nondum* (sic mihi videtur) *eo tempore nomen* Ἑλλήνων *erat nomen illi significationi consecratum, qua designaret uno vocabulo populum universum barbaris oppositum.*" Ἕλληνες sunt nomen unum, ἀντίπαλον, opponi solitum τοῖς βαρβάροις. Sic Heilmanus fere: *Weil die Griechen* (Hellenen) *noch nicht im Gegensatz gegen jene unter einem allgemeinen Namen begriffen waren, der sie davon unterschieden hatte.* Strabo (L. XIV. T. II. p. 976. Alm.) accurate hæc verba repetit, omissis tamen: ὡς ἐμοὶ δοκεῖ· et sententiam Thucydidis refutare frustra conatur; ut Casaubonus et Clarkius ad Hom. Il. β'. 867. bene monent. G.

Ἀντίπαλον] Intellige simpliciter per appositionem, Neutrius pro Masculino: Græci, qui illis opponantur, quasi, quæ natio, quod nomen diversum sit barbaris. Ita Justin. Instit. l. 5. §. 1. liberi, et, his *contrarium*, servi, id est, qui servi, quod nomen, quæ notio, qui ordo, quod genus hominum liberis opponatur. Ita et supra, c. 2. extr. παρ' Ἀθηναίοις, ὡς βέβαιον ὄν, explicare liceat ὡς βεβαίους ὄντας. Baver.

Οἱ δ' οὖν ὡς ἕκαστοι] in Aug. in margine scriptum erat ad h. v. ἐπανάληψις. n. resumit l. repetit superiora et in unum colligit. Gottl.

Ὅσοι] Reisk. ad h. l. malit, ὅσαι, sc. πόλεις, sic vertens: *Hellenes igitur tam illi singulares, et per civitates spursi, quæ quidem et ipsos* (Hellenes) *intelligerent, et ab ipsis intelligerentur; quam illi universi postmodum sic dicti.* Sed non opus correctione. G.

Ἀλλήλων ξυνίεσαν] Audire non possum interpretantes: *qui se mutuo intelligerent;* etsi et vis vocabulo et Genitivus adjectus suadeat: sed res vetat. Quid enim? Num Græci minus sese mutuo intelligebant? Aut quid hoc ad rem? Dialecto differebant, at non ita, ut intelligere se non possent. Quid enim nos hodie laboramus in Dialectis intelligendis? Ego vertere audeam: *quicunque inter sese essent congressi,* juncti, mixit, ἐπιμιξίαν colerent (quam supra dicit,) ἀλλήλων pro ἀλλήλοις, ut supra πιστεύειν, cum Genit. p. Dat. Baver.

Ἀθρόοι] i. e. ἀθρόᾳ οὐδαμοῦ τῇ δυνάμει— Sic loquitur IV. 55. opponitur μέρει. Infra c. 11. οὐκ ἀθρόοι ἀλλὰ μέρει—ἀντεῖχον. G.

Καὶ ταύτην] sc. ἐς, v. Schol. Aug. Reiskio anim. p. 4. videbatur deesse ἐς vel πρός. G.

Στρατείαν] Schol. ad Il. K. 252. στρατιὰν male. Wass.

Μίνως γὰρ etc.] Minoa maris imperium obtinuisse testantur Aristot. in Polit. l. 2. c. 8. Diodorus Siculus l. 4. Stobæus serm. 42. Strabo l. 10. Apollodorus l. 3. aliique, quos affert Meursius in Creta, lib. 3. c. 3. Huds. Vide Cumberlandi Orig. Gentium Antiquis. p. 299. Wass. Et Selden. Mar. Claus. I. 9. Duck.

Μίνως παλαίτατος, ὧν] Reisk. eleganter legit: παλαίτατος ὤν, ὧν ἀκοῇ—Sed non est necesse. v. cod. Aug. De Minois potentia nautica Abresch. in Dil. citabat Plat. Legg. IV. 596. G.

Μίνως παλαίτατος—ἐκτήσατο,] Eodem modo dictum simpliciter, ut Latinis, *primus hoc fecit,* i. e. primus fuit, qui faceret; ita et h. l. Minos antiquissimus est eorum, de quibus fama proditum sit, qui classem pararet. Reiskii conjectura, inserentis ὢν post παλαίτατος, locum haud habet. Neque enim *per se* Minos fuit antiquissimus omnium, de quibus fama constaret; sed tantum qua classem paratam: quod est ipsum illud, παλαίτ.—ἐκτήσατο. Baver.

ἐκράτησε· καὶ τῶν Κυκλάδων νήσων ἦρξέ τε, καὶ οἰκιστὴς πρῶτος τῶν πλείστων ἐγένετο, Κᾶρας ἐξελάσας, καὶ τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας ἡγεμόνας ἐγκαταστήσας. τό, τε λῃστικὸν, ὡς εἰκὸς, καθήρει ἐκ τῆς θαλάσσης, ἐφόσον ἠδύνατο, τοῦ τὰς προσόδους μᾶλλον ἰέναι αὐτῷ.

έ. 5. Οἱ γὰρ Ἕλληνες τοπάλαι, καὶ τῶν βαρβάρων οἵ τε ἐν τῇ ἠπείρῳ παραθαλάσσιοι, καὶ ὅσοι νήσους εἶχον, ἐπειδὴ ἤρξαντο μᾶλλον περαιοῦσθαι ναυσὶν ἐπ' ἀλλήλους, ἐτράποντο πρὸς λῃστείαν, ἡγουμένων ἀνδρῶν οὐ τῶν ἀδυνατωτάτων, κέρδους τοῦ σφετέρου αὐτῶν ἕνεκα, καὶ τοῖς ἀσθενέσι τροφῆς· καὶ προσπίπτοντες πόλεσιν ἀτειχίστοις, καὶ κατὰ κώμας οἰκουμέναις, ἥρπαζον, καὶ τὸν πλεῖστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν ἐποιοῦντο·

Τοῦ—ἰέναι] sc. ἕνεκα: ut reditus et vectigalia ei redirent et afferrentur certiora et uberiora: nempe, non intercepta a prædonibus mare infestantibus. Ita Cic. p. L. Manil. c. 11. de piratico bello: quod vectigal vobis tutum fuit? Obs. et ἰέναι, de vectigalibus, quod sign. 1.) colligi, redire, *einkommen*; quippe et hoc impediebant prædones; 2) transmitti, afferri, reddi, *eingeliefert werden*. B.

Κᾶρας ἐξελάσας] Cares a Minoe ejectos e Cycladibus, memoratur Libanio in Antiochica, et Isocrati in Panathenaica. Huds. Isocrates Panath. 354. 34. Herodot. I. 28. 171. Λῃστικὸν et λῃστρικὸν utroque modo Noster. Εἵνεκα fere Poëtarum est, aut Herodoti. Wass. Locum hunc de Caribus laudat Serv. ad Virg. VIII. Æn. 725. Λῃστικὸν habet Thom. Magist. D.

Τό, τε λῃστικὸν—καθήρει] Cod. Ar. καθαίρει, sollemni permutatione. Sic Plat. Menex. c. 12. ἀνακαθηράμενοι καὶ ἐξελάσαντες πᾶν τὸ βάρβαρον ἐκ τῆς θαλάσσης. v. Abresch. Anim. ad Æschyl. T. II. p. 42. Si hæc lectio, cui favere videtur Abresch. in Dil. p. 8., locum habeat, per hypallagen dictum esset, pro, τοῦ τε λῃστικοῦ ἐξεκάθηρεν τὴν θάλασσαν. Sed, ut ipse agnoscit Abreschius, non opus est hac lectione, quæ ope figuræ defendi debet. C. 13. h. libr. dixit ut h. l. τὸ λῃστικὸν καθήρουν. Lectionem καθήρει quoque confirmat Thom. M. in v. λῃστρικὸν, qui h. l. meminit. Oudendorp. ad Thomæ M. locum cit. favet scripturæ λῃστρικόν. v. Schol. August. Gottl.

Οὗ) Reiskius in Anim. ad h. l. legit τοῦ. eleganter. G.

Οἱ γὰρ Ἕλληνες τοπάλαι, etc.] Constat, omnes fere gentes mari vicinas piraticam olim exercuisse. De Cilicibus, et Tyrrhenis testatur Eustathius ad Dionysium, de Phœnicibus Herodotus, de Phocensibus Justinus, de Saxonibus Sidonius, de Cimbris Posidonius, de Liburnis veteribus Appianus, de Ægyptiis Heliodorus, de Germanis Cæsar et Tacitus, de Hispanis Plutarchus. Huds.

Ἤρξαντο μᾶλλον περαιοῦσθαι] Reisk. in Dil. Abresch. p. 9. τῷ μᾶλλον substituebat: μόνον, hoc sensu: *ex quo tempore tantummodo*, l. *ex quo primum incipiebant*. Sed ipse vir doctiss. non probavit conjecturam, quod eam non repetiit. Gottl.

Προσπίπτοντες] Hæc et superiora reprehendit Dionys. de Thuc. judic. p. 856. G.

Κατὰ κώμας etc.] Sic Suidas in voce κώμη. Οἱ δὲ τοὺς ἐν τῇ πόλει δήμους, κώμας φασὶ προσαγορεύεσθαι, καὶ κωμήτας τοὺς ἐν τῇ πόλει, καὶ οἷον τοὺς δημότας ἐν τῇ αὐτῇ τάξει καὶ μοίρᾳ τῆς πόλεως οἰκοῦντας. οὕτως Ἀριστοφάνης. εἴρηκε δὲ καὶ Θουκυδίδης τοὺς δήμους κώμας ἐν πρώτῃ. κατὰ κώμας δὲ τῷ παλαιῷ τρόπῳ οἰκηθεῖσα. Huds. Vid. Suidam in κώμην, et Küsteri Notas. Hesych. κῶμαι, ἀγυιαὶ, ῥύμαι. apud quem in κῶμα, pro κοίμισμα et λιθώδης, repone κοίμημα et ληθώδης. Vid. Suid. et Etym. M. in κῶμα. Wass. Vers. 7. σφετέρου αὐτῶν an αὑτῶν legas, fortassis non multum interest. Sed Thucydides alibi αὐτῶν. Vid. Indicem. In Hom. Od. ά. v. 7. eadem est varietas scripturæ. Duck.

Κατὰ κώμας οἰκουμ.] Notabile, quod ipsas urbes dixit habitari κατὰ κώμας, i. e. similes vicis vel pagis, κωμηδὸν, non junctas aut comprehensas uno ambitu, neque uno muro clausas, sed sparsis domibus et *disjectis*, ut Tacitus loquitur. Baver.

Τὸν πλεῖστον] Multi primo intuitu mendose scriptum τὸν πλεῖστον existimabunt: sed nec Scholiastes nec Vet. exempl. γραφὴν illam suspectam habere sinunt. Steph. Τὸ πλέον

οὐκ ἔχοντός πω αἰσχύνην τούτου τοῦ ἔργου, φέροντος δέ τι καὶ δόξης μᾶλλον· δηλοῦσι δὲ τῶν τε ἠπειρωτῶν τινες ἔτι καὶ νῦν, οἷς κόσμος καλῶς τοῦτο δρᾷν, καὶ οἱ παλαιοὶ τῶν ποιητῶν, τὰς πύστεις τῶν καταπλεόντων πανταχοῦ

Ar. Schol. et MSS. πλεῖστον. WASS. Πόρον, quod additur in Dan., videtur esse supplementum alicujus Magistri. D.

Τὸν πλεῖστον τοῦ βίου] pro τὸ πλεῖστον τ. β., sed nihil mutandum, ut vidit Schol., qui locum ex h. libri c. 30., ad lectionem confirmandam laudat. Alia ratio est L. II. 45. φθόνος τοῖς ζῶσι πρὸς τὸν ἀντίπαλον, ubi cum Steph. et Duker. legend. τὸ ἀντίπαλον. L. I. 78. τοῦ πολέμου τὸν παράλογον. cf. VII. 55. Solet Thucyd. post gen. masculini aut femin. ponere idem genus. Veluti τῆς γῆς ἡ ἀρίστη—G.

Οὐκ ἔχοντός πω αἰσχύνην—φέροντος δέ τι δόξης—] Gemina his habet Herod. III. 133. p. 265. ὅσα αἰσχύνην ἐστὶ φέροντα. ubi vid. Intt. Menex. 19. ἡ νίκη αἰσχύνην φέρει. De re ipsa vid. Justin. XLIII. 3. "plerumque etiam latrocinio maris, quod illis temporibus gloriæ habebatur, vitam tolerabant." v. Bernegg. ad h. l. Conf. Sext. Empir. III. 24. φασὶ δὲ, ὅτι καὶ εὐκλεὲς τοῦτο οἱ Κίλικες ἐνόμιζον εἶναι, ὡς καὶ τοὺς ἐν λῃστείᾳ τελευτήσαντας τιμῆς ἀξίους εἶναι δοκεῖν. De latrociniis honestis olim Jac. Thomasius exposuit pluribus. Abresch. (Dil. p. 8.) notabat, Procopium imitatum esse h. l. L. II. B. G. c. 14. βιάζεσθαι τοὺς πέλας ἐν σπουδῇ ἔχουσιν· οὐ φέροντος αὐτοῖς αἰσχύνην τοῦ ἔργου. It. H. A. c. 21. οὐκ ἔχοντος αὐτοῖς κίνδυνόν τινα ἢ ὕβριν τοῦ ἔργου, φέροντος δέ τι καὶ δόξης μᾶλλον.—G.

Τινες ἔτι] Reisk. in Anim. p. 4. malit: τινὲς, οἷς ἔτι καὶ νῦν κόσμος. G.

Καὶ νῦν οἷς] Si legas καὶ οἷς, ut margini adscriptum est, videri poterit aliorum fieri, quam illorum ἠπειρωτῶν mentio: ideoque minus scriptura hæc placet. STEPH. Laudat h. l. Suidas v. καλῶς. WASS.

Καλῶς δρᾷν] perite, astute, fortiter; nam juste et moderate prædari, ut expl. Schol. idem est, quod apud Terent. Eun. *cum ratione insanire*. Καλῶς tamen dicitur, ut in re perse mala, quoad *arte* et fortiter peragatur; ut Lacedæmoniis *furta* laudi erant *astute* perpetrata. Ita Pater familias Luc. 16. laudabat perfidum diœceten, non ob fraudem, sed, quod *scite* fraudem excogitasset ac perfecisset; nam *stulta* fraus et ipsa vituperetur. BAVER.

Οἱ παλαιοὶ τῶν ποιητῶν] Exstat testimonium apud plurimos, imprimis vero antiquissimum Homerum, in Odyssea γ. et in Hymno Apollinis, ubi nescio quis advenas affatur hoc modo:

Ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα;
Ἦ τι κατὰ πρῆξιν, ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε,
Οἷά τε λῃϊστῆρες ὑπεὶρ ἅλα; τοί γ' ἀλόωνται
Ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες.

ubi Scholiastes: οὐκ ἄδοξον ἦν παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ λῃστεύειν, ἀλλ' ἔνδοξον. HUDS. Add. Eustath. in Od. γ'. 1457. quem locum hic adscripserat Clar. Wasse: et Justin. XLIII. 3. ibique Bern. DUCK.

Ποιητῶν] post h. v. Reiskio videtur l. c. aliquid deesse, e. c. παρ' οἷς φαίνονται (sc. homines) ποιούμενοι, *penes quos conspiciuntur homines simili modo percunctantes eos omnes, qui ad se deferantur.* Non magis necessaria hæc correctio, quam illa in Dil. Abreschr. p. 9. ubi Vir Doctiss. legit pro ἐρωτῶντες, ἐποποιοῦντες. Significat enim ἐρωτῶντες, *fingunt interrogantes*, s. *faciunt interrogantes* (ποιοῦντες ἐρωτᾷν). Addit Noster πλεοναστικῶς v. πύστεις, vel debebat post πύστεις sequi ποιούμενοι s. πυνθανόμενοι. cf. Duk. ad h. l. Cæterum alludit ad Hom. Od. γ'. 72. ubi Nestor ad Telemachum et ejus comites;

—ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε
Οἷά τε λῃϊστῆρες— G.

Πύστεις—ἐρωτῶντες] V. Ind. in Pleonasmus et Metonymice. ἐρωτᾷν est, inducere percontantes. Simili Metonymia Virg. Ecl. 6. 62. 63. *Phoëthontiadas musco circumdat amaræ Corticis, atque solo proceras erigit alnos*, i. e. describit, narrat circumdatas, erectas; et Ecl. 9. 19. *Quis humum florentibus herbis spargeret, aut viridi fontes induceret umbra?* Non absimiliter Paullus Ebr. 1. 6. ὅταν—εἰσαγάγε τὸν πρωτοτ. εἰς τὸν κόσμον, h. e. ubi prædicit, denuntiat, exponit in terras venturum. Ceterum, non usquequaque honestam adeo prædationem fuisse, ex eodem Homeri loco patet; quem haud dubie Noster respexit; quippe ubi sequatur: qui malum inferunt aliis. Ac ne ipsi illi quidem, quos rogent, prædones *dicuntur*, sed tantum *rogantur, an* sic temere errent, *quasi* prædones; more prædonum, quod prædones soleant. Sed enim alios haud dubie poëtas legerat Thuc. et in mente habebat. BAVER.

Τῶν καταπλεόντων] Post καταπλεόντων non temere posita fuit interpunctio, sed consulto: quum illud πύστεις non aliud foret quam ἐρωτήσεις, ideoque ineptum futurum sit dicere, τὰς πύστεις ἐρωτῶντες. Quo igitur accusativum hunc πύστεις tendere dicemus?

ὁμοίως ἐρωτῶντες, εἰ λησταί εἰσιν· ὡς οὔτε ὧν πυνθάνονται ἀπαξιούντων τὸ ἔργον, οἷς τ' ἐπιμελὲς εἴη εἰδέναι, οὐκ ὀνειδιζόντων. ἐληΐζοντο δὲ καὶ κατ' ἤπειρον ἀλλήλους. καὶ μέχρι τοῦδε πολλὰ τῆς Ἑλλάδος τῷ παλαιῷ τρόπῳ νέμεται, περί τε Λοκροὺς τοὺς Ὀζόλας, καὶ Αἰτωλοὺς, καὶ Ἀκαρνᾶνας, καὶ τὴν ταύτῃ ἤπειρον. τό τε σιδηροφορεῖσθαι τούτοις τοῖς ἠπειρώταις, ἀπὸ τῆς παλαιᾶς λῃστείας, ἐμμεμένηκε.

στ΄. 6. Πᾶσα γὰρ ἡ Ἑλλὰς ἐσιδηροφόρει, διὰ τὰς ἀφράκτους τε οἰκήσεις, καὶ οὐκ ἀσφαλεῖς παρ' ἀλλήλους ἐφόδους· καὶ ξυνήθη τὴν δίαιταν μεθ' ὅπλων ἐποιήσαντο, ὥσπερ οἱ βάρβαροι. σημεῖον δ' ἐστὶ ταῦτα τῆς Ἑλλάδος ἔτι οὕτω

nempe ad subauditam præpositionem κατά. Utitur enim hoc poëtico alioqui vocabulo et alibi, κατὰ πύστιν οἷ χωροίη. Steph. In Codd. MSS. distinctio post πανταχοῦ non καταπλεόντων collocatur. Huds. Πύστεις inter Thucyd. γλωττώδη ponit Suidas in περιωπή. ἐρώτησις etiam expl. Hesych. D. Halic. Ant. I. 81. εἰδέναι κατὰ ΠΥΣΤΙΝ τοῦ τρέφοντος. Sic MS. Vatic. v. eundem de Thucyd. §. 29. Gloss. πύσμα percontatio. Eurip. Electra 690. ἢ μὲν ἔλθῃ ΠΥΣΤΙΣ εὐτυχὴς σέθεν, Ὀλολύζεται πᾶν δῶμα. a πεύσω πύστις, ἡ δι' ἀκοῆς μάθησις. Eustath. ad Odyss. ά. Wass. Grammatici quidem discrimen statuunt inter πυνθάνεσθαι et ἐρωτᾷν, item inter πύστιν et ἐρώτησιν, ita ut ex eorum sententia non videatur dici posse πύστιν ἐρωτᾷν. Sed non credo Scriptores Græcos se semper illorum dictatis adligare. Certe Lucian. Pseudom. p. 767. promiscue πύστιν et ἐρώτησιν, πυνθάνεσθαι et ἐρωτᾷν dicit. Deinde, si jam πύστεις accipiamus pro ἐρωτήσεις, cur ineptius sit dicere ἐρωτήσεις ἐρωτᾷν, quam πύστεις πυνθάνεσθαι, quod est ap. eumd. l. d. et infinita alia hujus generis in utriusque linguæ Scriptoribus? Plane ellipsis illa Stephani et dura, et obscura est. Locum hunc Thucydidis ante oculos habuit Philostrat. Vit. Apollon. II. 29. Duck.

Ὡς οὔτε—ὀνειδιζόντων] Demetrius Phalereus §. 25. et legit οἷς τε. v. Sextum Pyrrh. Hypot. III. 24. Wass.

Τῷ παλαιῷ τρόπῳ νέμ.] Sc. Κατὰ κώμας vel δήμους, *per vicos* aut *pagos* (sic enim δῆμοι vertendum esse, non *populi*, ut Meursius Aliique vertunt, dudum viri eruditi docuerunt). Populus enim Atticus olim descriptus erat in Pagos, quos ipsi δήμους vocant; ejusdem vero pagi homines δημόται appellabantur. Confer hæc cum Annotatis ad pag. 14. fin. Huds.

Νέμεται] habitantur more veteri, i. e. incolæ obtinent morem veterem prædandi; quasi sit, habentur, tractantur illæ regiones more veteri. Baver.

Περί τε Λοκρούς]—Laudat h. l. Hermogenes περὶ μεθόδου δειν. c. IV. p. 521. usque ad Ἀκαρνᾶνας. Gottl.

Αἰτωλοὺς] Thucyd. l. 3. Τὸ γὰρ ἔθνος μέγα μὲν εἶναι τῶν Αἰτωλῶν, καὶ μάχιμον, οἰκοῦν δὲ κατὰ κώμας ἀτειχίστους, καὶ ταύτας διὰ πολλοῦ. id est: *Gentem Ætolorum esse magnam et pugnacem, habitare autem per pagos sine muris, et longe ab invicem distantes.* Huds.

Σιδηροφορεῖσθαι] Huc spectat Ammianus M. XXIII. ult. v. Aristot. 2. Polit. VI. Wass. Adde Petit. Leg. Attic. p. 125. et 561. Duck.

Σιδηροφορεῖσθαι] Reiskius in Diluc. Abresch. p. 9. malit: σιδηροφορεῖν, ut c. 6. init. In animadv. l. c. vulgatam, si bene habeat, ita accipiendam putat: *in corpore suo gerere ferrum, sui tuendi caussa.* Recte. Ergo nil mutandum. G.

Σιδηροφορεῖσθαι—et 6. init. ἐσιδηροφόρει] manifesto hic idem est usus medii et activi, nullo discrimine. B.

Ἀφράκτους—οἰκήσεις, οὐκ ἀσφαλεῖς—ἐφόδους] i. e. διὰ τὸ εἶναι τ. οἰκ. ἀφρ. καὶ τὰς ἐφόδ. οὐκ ἀσφ. vel, διὰ τὴν ἀφραξίαν τῶν οἰκήσεων καὶ ἐπισφάλειαν (ut fingere liceat vocabulum), τῶν ἐφόδων. v. et ad 6. n. 4. B.

Ξυνήθη τὴν δίαιταν ἐποιήσ. pro, ξυνήθως, solemniter, plerumque; vel pro, ἡ ξυνήθης δίαιτα, ἣν ἐποιοῦντο, ἣν σὺν ὅπλοις. B.

Ὥσπερ οἱ βάρβαροι] Ita Gallos armatos in concilium venisse, Livius auctor est, 21, 20. init. Neque aliter Germani, apud Tacit. de Mor. G. B.

Ταῦτα] Reisk. in Dil. Abresch. p. 9. legit τὰ, aut hoc τὰ post Ἑλλάδος esse ascribendum (vid. Anim. ad h. l.). Usitatum certe est in talibus τά. G.

νεμόμενα, τῶν ποτὲ καὶ ἐς πάντας ὁμοίων διαιτημάτων. ἐν τοῖς πρῶτοι δὲ Ἀθηναῖοι τόν τε σίδηρον κατέθεντο, καὶ ἀνειμένῃ τῇ διαίτῃ ἐς τὸ τρυφερώτερον μετέστησαν. καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς τῶν εὐδαιμόνων, διὰ τὸ ἁβροδίαιτον, οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνάς τε λινοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν

Ταῦτα—οὕτω νεμόμενα] i. e. ὅτι οὕτω νέμεται, vel τὸ νέμεσθαι. B.

Εἰς πάντας ὁμ.] pro παρὰ πᾶσιν. B.

Ἐν τοῖς πρῶτοι δὲ] Lectio prior margini adscripta magis mihi probatur, quæ habet δὴ, retinendo τοῖς et πρῶτοι. Quod si alteram sequendo, scriberemus πρώτοις, tum liberum esset, utram particulam vellemus in contextum recipere, vel δὲ, vel δὴ. Nam et apud alios nonnunquam δὲ pro δὴ positum observatur. Sed hæc posterior lectio mihi suspecta est παραδιορθώσεως. Quod autem Scholiastes, legens ut habes in contextu, dicit esse ὑπερβιβασμὸν particulæ δὲ (intelligens dictum esse ἐν τοῖς πρῶτοι δὲ, pro ἐν τοῖς δὲ πρῶτοι, vel ἐν τοῖσδε) illi nequaquam hac in re subscripserim, quod exemplum non afferat, et vix afferri posse existimem: at vero exemplum hujus articuli τοῖς positi eodem plane modo pro τούτοις, in promtu sit infra, διότι ἐν τοῖς πρώτη εγένετο. et alibi, ἐν τοῖς πλεῖσται δὲ νῆες. Nec vero hic articulorum usus nobis mirus videri debet, quum sciamus veterem Atticismum in multis cum lingua Ionica affinitatem habere, quæ sæpe τοῖς dicit pro τούτοις. Steph. Plura hac de re vide in Append. ad script. al. de Dial. Att. p. 183. Huds.

Ἐν τοῖς πρῶτοι δὲ] idem est ac si dixisset, ἐν δὲ τοῖς τὸν σίδηρον καταθεμένοις πρῶτοι Ἀθηναῖοι αὐτὸν κατέθεσαν--*omnium primi*--Noster, ut et Plato, τὸ ἐν τοῖς, elliptice adhibet. Lectio πρῶτοι, quam etiam Schol. tuetur, unice est vera. Varietas codd. a librariorum inscitia hujus formæ orta videtur. Reisk. in anim. ad h. l. pronunciat, aut delendum esse δὲ, aut legendum οἵδε. Sed ita pro more Græcorum sequi debebat: οἵδε οἱ. Idem Reisk. in Dil. Abresch. p. 9. malit πρώτοις, aut δὲ translocandum ante πρῶτοι. Sed nil mutandum. τὸ πρῶτοι in simili loco, L. VII. 13. est vitiatum. Gottl.

Si τοῖς debet esse pro τούτοις, sane scribi debuit ἐν τοῖς δὲ πρ. Aut δὴ legendum, vel etiam τε. τὰ pro ταῦτα est apud Homer. Il. 1. 318. ὣς οἱ μὲν τὰ πένοντο. Et vs. 125. τὰ (pro ἃ)—ἐξεπράθομεν, τὰ δέδασται, i. e. ταῦτα. Bauer.

Ἀνειμένῃ διαίτῃ] i. e. δι᾽ ἀνειμένην δίαιταν· caussa enim exprimitur. Sic Abresch. in auct. Dil. p. 216. Reisk. in anim. p. 5. int. πρὸς ἀνειμένην δίαιταν, *ad vitæ rationem transierunt nonnihil ad mollitiem remissam.* Quæ explicatio durior videtur. G.

Οἱ πρέσβ. αὐτοῖς.] αὐτοῖς pro παρ᾽ αὐτοῖς, vel ἐξ αὐτῶν, vel pro Genit. ut apud Herod. τὰ δὲ οἱ ὅπλα ἔχουσι, arma *ei* habent, i. e. ejus arma (spolia) habent. B.

Πρεσβ. τῶν εὐδαιμόνων] i. e. οἱ εὐδαίμονες τῶν πρεσβυτ. vel, οἱ ἐν τοῖς πρεσβυτέροις εὐδαίμονες: aut, οἱ πρεσβύτεροι οἱ εὐδαίμονες, per appositionem et explicationem. εὐδαίμονες sunt homines lauti, opibus affluentes, eoque *mollius* viventes; quod hic sane addendum est. Horat. Epist. 1. 1. 32. 33.

Beatus enim jam
Cum pulchris tunicis sumet nova consilia.;

i. e. dives, eoque laute victurus. Ceterum ordo et sensus verborum hic est: οὐ πολὺς χρόνος, ἐπειδὴ (pro, ἐξ οὗ,) οἱ πρ. αὐτοῖς (ἐν αὐτοῖς) τ. εὐδαιμ. (οἱ εὐδαίμονες) ἐπαύσ. φορ. χιτ. λιν. διὰ τὸ ἁβροδίαιτον, καὶ ἀναδούμ. κρωβύλον ἐνέρσει χρυσῶν τεττ. Etsi verba, διὰ τὸ ἁβροδ. possint etiam referri ad illa, οὐ πολὺς χρόνος· non diu est, ob molliorem vivendi morem vel cultum; i. e. mollior ille cultus fecit, ut diu sic colerentur, et nuper admodum mutarent diu retentum morem. B.

Εὐδαιμόνων] *ditiorum*, μακαρίων. Reisk. in anim. h. l. corrigit pro αὐτοῖς, αὐτοὶ, *ipsi senes*, (qui alias sunt severi.) Temere. Αὐτοῖς enim est vel pro ἐν αὐτοῖς, vel pro αὐτῶν. Thucydidi haud infrequens est Dat. pro gen. v. c. ἡ τοῖς Συρακουσίοις στάσις, L. VII. 50. ad quem locum v. Duck. et ad h. V. 46. Abresch. in Auct. p. 216. resolvit locum ita: οἱ πρεσβύτεροι αὐτῶν εὐδαίμονες. Parum probanda igitur Schol. ἀντίπτωσις. Gottl.

Χιτῶνάς τε λινοῦς] Inter alia argumenta, quibus nonnulli probant Athenienses esse Ægyptiorum colonos, hoc unum, quod *vestes lineas* more Ægyptiorum gestare solebant. Vide Marshami Chron. p. 108. et Meursii Fortunam Attic. l. 1. c. 2. H.

Καὶ χρυσῶν τεττίγων, etc.] Mos erat Atheniensum (*sc.* antequam resp. eorum à Solone corrigeretur) capillos in coni speciem formare, et colligere in vertice: quam crinium metam τεττίγων ἐνέρσει comprehendebant, ut se αὐτόχθονας aut (ut volunt Alii) μουσικοὺς hoc argumento indicarent. Hic capillorum congestus mulieribus Romanis (nam et illæ crines ad verticem convolutos gestabant) vocabatur Tutulus, ut auctor est M. Varro.

τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. ἀφ' οὗ καὶ Ἰώνων τοὺς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ ξυγγενὲς ἐπιπολὺ αὕτη ἡ σκευὴ κατέσχε. μετρίᾳ δ' αὖ ἐσθῆτι καὶ ἐς τὸν νῦν τρόπον πρῶτοι Λακεδαιμόνιοι ἐχρήσαντο, καὶ ἐς τὰ ἄλλα πρὸς τοὺς πολλοὺς οἱ τὰ μείζω κεκτημένοι, ἰσοδίαιτοι μάλιστα κατέστησαν. ἐγυμνώθησάν τε πρῶτοι, καὶ

Vide Æliani var. Hist. l. 4. c. 22. et Kuhnii notas. Brodæum in Epigramm. l. 6. p. 573. Junium de Coma, Nic. Loënsis Miscell. et Meursium de Fort. Att. l. 1. c. 1. Cum Stephano mallem ἐνέρσει: atque ita apud Suidam in voce τεττιγοφόροι, qui non distinguit post τεττίγων. Huds. Locum tangit Eustath. 395. d. et rationem cultus de Ino addit quasi ex nostro. Wass.

Ἐν ἔρσει] Quin vera lectio sit ἐνέρσει persuadere mihi non possum: et apud quempiam locum hunc citantem eam me videre memini. Steph.

Ἐνέρσει] ita recepi pro ἐν ἔρσει. Sic Reisk. quoque legendum statuit. Margo Flor. Vin. explicat: εἱρμῷ, serie. Pro κρωβύλον tamen malit κρωβύλους *insertione cicadarum aurearum, cincinnos crinium constringentes vel continentes.* Sed nil mutandum arbitror. Eustath. ad Il. γ'. hujus rei e Nostro mentionem facit, p. 395. οἱ ὕστερον εὐγενεῖς Ἀθηναῖοι— τέττιξιν ἐσέμνυνον ἑαυτούς, τεττιγοφόροι ὄντες· Τέττιγας γὰρ ἐφόρουν χρυσοῦς, ὡς καὶ Θουκυδίδης φησὶν, εἰς σύμβολον τοῦ γηγενεῖς εἶναι. G.

Κρωβωλον] εἶδός τι ἐμπλοκῆς. Harpocrat. unde Etymologus v. κρώβυλος. Κορδύλην vocant Cyprii, Persæ Κίδαριν. Idem v. ἐγκεκορδυλημένος. Vide Anthol. VI. 22. Xenoph. Cyr. V. 352. et Lucian. Lexiph. Pollucem II. 30. Κρ. Cinnus Glossæ. usus est D. Halic. Etiam in V. H. Ælianus. Suidas in κρώβυλος, κρωβύλους ἀναδούμενοι, et ἐνέρσει ποικίλων κρωβύλων. Hinc emendes licet et ἐνέρσει, in τεττιγοφόροι. Hunc beatulorum cultum ridet haud ineleganter Strato in Epigramm. inedito, quod cum Lectore communicabo:

Οὔ τέρπουσι κόμαι με, περισσότεροί τε κίκιννοι
Τέχνης, οὐ φύσεως ἔργα διδασκόμενοι.
Ἀλλὰ παλαιστρίτου παιδὸς ῥύπος ὁ ψαφαρίτης,
Καὶ χροιὴ μελέων σαρκὶ μελαινομένη.
Ἡδὺς ἀκαλλώπιστος ἐμὸς πόθος, ἡ δὲ γοῆτις
Μορφὴ θηλυτέρης ἔργον ἔχει Παφίης.

Οἱ πρεσβύτεροι—τριχῶν Schol. Hermogenis p. 393. Conf. Antiphanem in Antæo. Τριχῶν abundat etiam apud Eurip. Iphig. Aul. Μήτ'— πλόκαμον ἐκτέμῃς ΤΡΙΧΟΣ. Hinc etiam corrig. Etymologus V. ἀναίρειν. Wass. Ubi ex h. l. laudat ἀνέρσει. At in ἔνερσις, ἐνέρσει· nam non dubito, quin ibi ad h. l. respexerit. Et sic præter Suidam et Varin. in ἔνερσις, etiam Clem. Alex. II. Pædag. p. 199. Distinctionem majorem, quam Hudsonus post τεττίγων posuerat, sustuli: nam ea non est in *Ed. secunda Stephani*, quam se summa religione sequutum profitetur, neque in Bas. neque in Vascos. Abest etiam a Suida et Schol. Aristoph. Nec dubito, quin per errorem inrepserit in Edit. Porti. Etiam sententia ipsa postulat eam tolli, ut cuique, qui modo verba Græca intelligit, liquet. Et apertum est ex iis, quæ habet Clem. Alex. l. d. καὶ κρώβυλον, ὃ ἐμπλοκῆς ἐστὶν εἶδος, ἀνεδοῦντο χρυσοῦν, (χρυσῶν recte emendavit Episcopus Oxon.) ἐνέρσει τεττίγων κοσμούμενοι· ubi mihi suspecta sunt illa, ὃ ἐμπλοκῆς ἐστὶν εἶδος, tanquam a studioso quodam, qui verba Lexicographorum, nam apud eos hæc leguntur, ad marginem transcripserit, profecta. Paullo ante οἱ πρεσβύτεροι τῶν εὐδαιμόνων sunt *grandes jam natu inter opulentos,* non, ut Schol. et Interpretes Latini accipiunt. Ita Perizon. ad Ælian. IV. Var. Hist. 22. Sed in re non multum interesse utro modo vertas, nec facile quemquam τοὺς πρεσβυτέρους pro *hominibus tempore antiquioribus* accepturum, puto. Ceterum an ex Herodot. II. 36. sine controversia possit confici, hunc morem adhuc obtinuisse apud Athenienses, quo tempore Historiam scribebat Herodotus, quod putat Salmas. in lib. de Coma p. 542. quærant alii. Duck.

Καὶ Ἰώνων] Poll. VII. 71. λινοῦς χιτὼν, ὃν Ἀθηναῖοι ἐφόρουν ποδήρη, καὶ αὖθις Ἴωνες. add. Clem. Alex. l. d. et Excerpt. Peiresc. p. 234. D.

Σκευὴ] Lectioni, quæ in margine est, nullum dari posse locum existimo. Steph.

Ἡ σκευὴ κατέσχε] per hypallagen, pro: οἱ πρεσβύτεροι τῶν Ἰώνων κατέσχον τὴν σκευὴν ταύτην. Bauer.

Μετρίᾳ—ἐσθῆτι] *vili vestitu Lacedæmonii utebantur primi.* Ἐς τὸν νῦν τρόπον scil. κατεσκευασμένῃ· quod Reisk. Anim. p. 5. subaudit. G.

Τοὺς πολλοὺς] in Aug. cod. superscr. τοὺς πένητας, ut ad v. μείζω κεκτημένοι, πλούσιοι. Gott.

Ἰσοδίαιτοι] Vid. Spanh. ad Julian. Orat. I. p. 134. Quæ mox sequuntur, ἐγυμνώθησάν τε πρῶτοι, illustrant Casaub. ad D. Hal

ἐς τὸ φανερὸν ἀποδύντες, λίπα μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι ἠλείψαντο. τὸ δὲ πάλαι καὶ ἐν τῷ Ὀλυμπιακῷ ἀγῶνι διαζώματα ἔχοντες περὶ τὰ αἰδοῖα οἱ ἀθληταὶ ἠγωνίζοντο· καὶ οὐ πολλὰ ἔτη ἐπειδὴ πέπαυται. ἔτι δὲ καὶ ἐν τοῖς βαρβάροις ἔστιν οἷς νῦν, καὶ μάλιστα τοῖς Ἀσιανοῖς, πυγμῆς καὶ πάλης ἆθλα τίθεται, καὶ διεζωσμένοι τοῦτο δρῶσι. πολλὰ δ' ἂν καὶ ἄλλα τὶς

p. 475. et Perizon. ad Ælian. III. Var. Hist. 38. Ἀποδῦναι inter verba propria Gymnasiorum ex h. l. memorat Poll. III. 153. D.

Ἐγυμνώθησαν] *prorsus nudati sunt, ut essent sine subligaculo.* Πρῶτοι non nimis urgendum est; Cretenses enim fuere primi, a quibus Lacedæmonii, ut alia, hunc morem acceperunt, si quidem fides habenda est Platoni, Reip. L. V. p. 452. ὅτε ἤρχοντο τῶν γυμνασίων πρῶτον μὲν Κρῆτες, ἔπειτα Λακεδαιμόνιοι. Laudavit h. l. Thuc. Dionys. de jud. Thuc. p. 856. G.

Ἐγυμν. τε πρ.] nempe inter Græcos, Helladem incolentes. Ita tollatur dubitatio B. Gottleberi de Cretensibus. Nudatos autem intelligi utique cum subligacula, vel campestri; nam et de barbaris paullo post: διεζωσμένοι τοῦτο δρῶσι. B.

Ἐς τὸ φαν. ἀποδύντες] Si ἀποδύντες est, exutis vestibus, rursus habes Activum pro Passivo vel Medio; deinde εἰς τὸ φανερὸν erit, per breviloquentiam cum Ellipsi προελθόντες, exutis vestibus in conspectum progressi; aut pro φανερῶς. Quid tamen, si sit a verbo ἀποδύνειν, *abire*, prodire? Tum vero simpliciter sit, in publicum, in conspectum prodeuntes. Nam, exutos, jam dixerat, ἐγυμνώθησαν. B.

Λίπα] Pro λιπαρὸν Suidas h. v. et λίπα ἀλείφονται ex Æliano adducit. v. Hesych. λίπα, ὕφα, ἄλειφα οὐ κλίνονται inquit Etymologus in ἄλειφα. Wass. add. Eustath. ad Od. ζ'. p. 1560. Duck.

Μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι] in Cod. Aug. Schol. interl. notatur: ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ γυμνάζεσθαι. Reisk. in Dil. Abresch. p. 9. legit: πρὸ, l. potius μετὰ τὸ γυμνάζεσθαι. Sed in anim. l. c. tuetur vulgatam; et sic dicere maluisse Thuc., quam aut πρὸ τοῦ γυμν. aut μετὰ τὸ γυμν. quia tam ante luctam, quam post, uncti sint. Lectio vulgata est sana, quam etiam Dionys. l. c. habet: λίπα μετὰ τοῦ γυμν. ἠλείψαντο. G.

Μετὰ τοῦ γυμνάζ. ἠλείψ.] Simpliciter est pro, ἐγυμνάσαντο καὶ ἠλείψ. Ita Græci dicunt, μετὰ τοῦ αἰσχροῦ καὶ ἐπισφαλὲς, i. e. αἰσχρὸν καὶ (ἅμα) ἐπισφ. Nam et luctandi usum inter novos mores proprie censet, quem et barbaris servari, nominatim deinde addat. Bauer.

Διαζώματα ἔχοντες etc.] Ex lege et more sacri agonis olim nudi decertarunt: sed, ita ut pudor et honos oculis servaretur, non sine subligaculo, cujus quidem meminit Homerus, et in alio insigni loco prætur istum a Scholiaste citatum, sc. Il. ψ'. ubi de Euryali cum Epeo pugilatus agone. Vide Fabri Agonisticon, l. 2. c. 2. 3. 4. Huds. Διαζώματα—ἠγωνίζοντο. Magister in ζῶμα. Wass. De Ὀλυμπιακὸς et Ὀλυμπικὸς leg. quæ disputat Küster ad Aristoph. Plut. 583. add. infr. V. 49. Duck.

Καὶ οὐ πολλὰ] Tempus, quo primum præcincti certare desierunt, diverse traditur. Nonnulli factum volunt Olympiade XXXII, ut Homeri Schol. Anonym. ad Il. ψ'. Etymol. Auctor in voce γυμνάσια. Alii Olympiade XIV. factum memorant, ut Eustath. ad Hom. Il. ψ'. Anonym. in Olympiadis istius anno primo. Si vero tam vetus institutum fuerit, quomodo Thucyd. qui annis circiter trecentis post hæc scripsit, tradere potuit, non ita pridem morem istum desiisse? Omnino censeo negativam inducendam, scribendumque καὶ πολλὰ ἔτη. Meursius de Arch. Ath. l. 1. c. 6. Huds.

Οὐ πολλὰ ἔτη] non nimis urgendum, etsi vel secula quædam sint, quod Meurs. objicit; nam et Cic. de Nat. D. 2. 50. init. *nuper, id est, paucis ante seculis,——inventa.* Negativam vero delere, plane fuerit contra mentem Thucydidis, diuturnitatem et perpetuitatem moris ostendere volentis. B.

Πέπαυται] Reisk. in anim. ad h. l. corrigit: πέπαυνται et subaudit: ἔχοντες διαζώματα. Deinde conjicit: ἔτι δὲ καὶ νῦν ἐν τῶν βαρβάρων ἔστιν οἷς—Sic certe mollius fluere orationem: verum Thucydidem non magnam suavitatis curam in oratione habuisse. Sed vir magnus in corrigendis tam multis locis, solo ingenio adjutus, raro hujus præcepti memor fuisse videtur. G.

Ἔστιν οἷς] quasi unum voc. accipe, pro τισίν. B.

Διεζωσμένοι] Suidas in σέσωσται legit διεζωμένοι, et σεσωμένος pro σεσωσμένος. vid. Vossium ad Catullum 321. Wass.

Ἄλλα τὶς—] Reisk in anim. l. c. conjicit: ἄλλα τὶς λέγων ἀποδείξειε. G.

ἀποδείξειε τὸ παλαιὸν Ἑλληνικὸν ὁμοιότροπα τῷ νῦν βαρβαρικῷ διαιτώμενον.

ζ'. 7. Τῶν δὲ πόλεων ὅσαι μὲν νεώτατα ᾠκίσθησαν, καὶ ἤδη πλωϊμωτέρων ὄντων, περιουσίας μᾶλλον ἔχουσαι χρημάτων, ἐπ' αὐτοῖς τοῖς αἰγιαλοῖς τείχεσιν ἐκτίζοντο, καὶ τοὺς ἰσθμοὺς ἀπελάμβανον, ἐμπορίας τε ἕνεκα καὶ τῆς πρὸς τοὺς προσοίκους ἕκαστοι ἰσχύος· αἱ δὲ παλαιαὶ, διὰ τὴν λῃστείαν ἐπιπολὺ ἀντισχοῦσαν, ἀπὸ θαλάσσης μᾶλλον ᾠκίσθησαν, αἵ τε ἐν ταῖς νήσοις καὶ ἐν ταῖς ἠπείροις. ἔφερον γὰρ ἀλλήλους τε καὶ

Διαιτώμενον] proprie διαιτησάμενον, et hoc pro infinitivo. v. L. H. 61. pr. ἀπέδειξα οὐκ ὀρθῶς αὐτὸν ὑποπτευόμενον, pro ὑποπτεύεσθαι. De verbo διαιτᾶσθαι v. Valcken. V. C. ad Xenoph. Mem. p. 243. G.

Καὶ ἤδη πλωϊμωτέρων ὄντων] *cum navigationis esset major facultas*, (q. d. cum navigabilius esset). Plur. positus pro Sing. Ita loquitur c. 8. πλωϊμώτερα ἐγένετο· cf. supra c. 4. Minos ναυτικὸν ἐκτήσατο. Imitatur Dionys. A. R. I. 63. πλωΐμων δὲ γενομένων. Schol. refert πλωϊμωτέρων ad πόλεων, et ut Steph. videtur, legit οὐσῶν. Sed quis dicat πόλις vel πολίτης πλώϊμος; G.

Ἰσθμοὺς ἀπελάμβανον] *angustias, isthmos occupabant*. Sic besetzten die Erdengen. G.

Ἀπελάμβανον] verte, *interceperunt*, wegnehmen; quia Isthmi sunt inter *medias* continentes, quarum utrisque sic imminerent, inter medias locati et interjecti; sie setzten sich zwischen ein. Bauer.

Ἕκαστοι] Reisk. in anim. p. 5. legit. ἕκασται. Gottl.

Ἀντισχοῦσαι] Hic contra lectionem margini adscriptam ἀντισχοῦσαν, in contextum recipiendam censeo, licet refragante Scholiaste. Opponuntur enim hæc, πλωϊμωτέρων ὄντων, et διὰ τὴν λῃστείαν ἐπιπολὺ ἀντισχοῦσαν. *Olim*, inquit, *quia* ἀντεῖχεν ἡ λῃστεία, id est, *vigebant latrocinia, urbes remotius a mari condi solitæ sunt: at postea ubi profligatis a Minoë prædonibus*, πλωϊμώτερα ἐγένετο (id est, *mare magis apertum navigationi fuit*: vel, *tutior navigatio fuit*) *ad ipsa littora condi cœptæ*. At vero alterius scripturæ absurditas refutatione opus habere non videtur: quæ tamen a me admissa fuit in contextum, quod nollem eum a suis scholiis dissentire. Sed suspicatus sum postea, (quod etiamnum suspicor) fieri posse, ut ipse quoque Scholiastes ἀντισχοῦσαν et ἐναντιωθεῖσαν scriptum reliquerit. Nam et ipsa expositio, quæ nullo modo convenire videtur, si ad πόλεις referatur, tolerabilis fuerit, meo quidem judicio, ad λῃστείαν relata: ut videlicet intelligamus λῃστείαν μετὰ μάχης ἐναντιωθεῖσαν iis, qui urbes ad mare condere volebant. Nam quod modo exposui, ἀντεῖχεν ἡ λῃστεία, *vigebant latrocinia*, in eo vulgo receptam opinionem secutus sum de significatione verbi ἀντέχειν pro *vigere, durare, grassari*. Quam alioqui mihi valde suspectam reddunt cum aliorum scriptorum, tum vero hujus ipsius aliquot loci, in quibus eo utitur: et vero ab illis potius adducor, ut credam, hic ἀντέχειν dici absolute, quod sermone vernaculo *tenir bon*, vel, *tenir fort*. Steph.

Διὰ τὴν λῃστείαν ἀντισχοῦσαν] Sic ex optimis MSS. recepi, quam lectionem dudum veram pronunciarunt Steph. Grammius, Reiskius et Heilman. Ad stabiliendam eam facit locus VII. 71. ἐπὶ πολὺ ἀντισχούσης τῆς ναυμαχίας, *cum navale prælium diu durasset, sive nimis atrox fuisset*. Abresch. Dil. p. 9. defendit ἀντισχοῦσαι, sc. αὐτῇ, et post λῃστείαν distinguit; "*postquam diu prædonibus restiterant*. Sed contorta videtur explicatio, nec ex antiquorum temporum simplicitate intelligitur, quomodo hi homines sine navibus prædonibus resistere potuerint. Reiskius in Dil. Abresch. p. 10. legi malebat: παλαιαὶ, αἱ ἐπὶ πλεῖστον ἀντισχοῦσαι, *quæ diutissime perdurarunt ad nostra usque tempora* διὰ τὴν λῃστείαν, ἀπὸ θαλάσσης. Sed ipse nil tribuit huic conjecturæ, in anim. ad h. l. receptam tuetur. Horreus, Obss. ad Thuc. p. 427. varie vertit: *urbes vetustæ* (ἀντισχοῦσαι), *quam maxime resistentes, validæ*; vel: *urbes*—διὰ τὴν λῃστείαν, *quæ sc. fiat a mari, huic sc.* λῃστείᾳ *maxime contrariæ, non* μετὰ μάχης, *sed ratione situs*. Quid durius esse potest hac interpretatione? Denique jungit ἀντισχοῦσαι cum ἀπὸ θαλάσσης, sublata distinctione: *quam maxime, vicissim, e contra a mari magis remotæ*." Sed hoc est argutari, nec habere rationem usus loquendi. Gottl,

Ἀντισχοῦσαν] v. plura in Ind. v. ἀντέχω. B.

Καὶ ἐν ταῖς] Etiamsi nonnullis in locis articulum omittat, ubi ab aliis ponitur, tamen

τῶν ἄλλων ὅσοι ὄντες οὐ θαλάσσιοι κάτω ᾤκουν· καὶ μέχρι τοῦδε ἔτι ἀνῳκισμένοι εἰσί.

η΄. 8. Καὶ οὐχ ἧσσον λῃσταὶ ἦσαν οἱ νησιῶται, Κᾶρές τε ὄντες καὶ Φοίνικες. οὗτοι γὰρ δὴ τὰς πλείστας τῶν νήσων ᾤκισαν. μαρτύριον δέ· Δήλου γὰρ καθαιρομένης ὑπὸ Ἀθηναίων ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ, καὶ τῶν θηκῶν ἀναιρεθεισῶν ὅσαι ἦσαν

hic ante ἐν non omisisse, sed scripsisse καὶ αἱ ἐν ταῖς, mihi persuadeo: ut vocula τε, quæ est in αἵτε, illam καὶ sibi respondentem habeat. STEPH.

Ἔφερον] Suidas in φέρειν, ἔφερον ἀλλήλους οὐχ ἧττον. ubi sine Auctoris nomine Schol. corrasit. Herodotus et noster Homerum habent opinor auctorem. Il. β΄. 301. ἐστὲ δὲ πάντες Μάρτυροι, οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι. Schol. ἀποφέρουσαι. Herodotus I. 88. ΦΕΡΟΥΣΙ τε καὶ ἄγουσι τὰ σά. vox est prædas abigentium: Homerus Il. έ. 483. ἀτὰρ οὔτι μοὶ ἐνθάδε τοῖον, Οἷόν κ' ἠὲ ΦΕΡΟΙΕΝ Ἀχαιοὶ, ἤ κεν ἌΓΟΙΕΝ. WASS.

Ἔφερον γὰρ ἀλλήλους] invadebant. Sic marg. Ald. Vin. ut Schol. in marg. Flor. Vin. ἔφερον γὰρ καὶ ἦγον. Junguntur n. hæc duo. Sed non semper. Xen. Cyr. I. p. 41. ἄγουσιν ἡμῶν τὰ χρήματα. G.

Οὐ θαλάσσιοι] i. e. οὐκ ἔμπειροι τῆς θαλάσσης. s. ut in f. c. IV. οὐ χρώμενοι θαλάσσῃ, periti rerum maritimarum. GOTTL.

Μέχρι τοῦδε ἔτι] Clar. abest ἔτι perperam. Non tantum conjungitur cum πρὸς, ut V. Cl. dudum observarunt, sed cum ὑπὸ, εἰς. Arist. Anim. Hist. II. p. 39. μέχρις ὑπὸ μέσην τὴν γαστέρα. et alibi, μέχρις εἰς σαρκώδη. etiam μέχρις ἐπὶ τριετοῦς. vocula οὗ æque superfluit apud Herod. μ. οὗ τῶν διαλλαγῶν. LXX. Job. XXII. 5. (XX. 4) ἀπὸ τοῦ ἜΤΙ ἀφ' οὗ ἐτέθη et IV. 20. μέχρι ἑσπέρας οὐκ ἜΤΙ εἰσίν. D. Hal. Antiq. IV. 2. formulam variat μέχρι τότε διέμεινεν ἕως διανέστησεν αὐτὸν, καὶ ἠφανίσθη. At fortasse melius ibi Vat. μέχρι τούτου, quomodo inter alios Demosthenes. WASS.

Ἀνῳκισμένοι] i. e. ἄνω ᾤκουν, *loca mediterranea habitabant*. Κάτω οἰκεῖν, i. e. *loca maritima*. Reisk. in Abresch. Dil. p. 10. et Anim. ad h. l. malit: ἄνω ᾠκισμέναι. Sine caussa. Cæterum prop. dicendum erat: ἀνῳκισμέναι· urbes enim, non homines οἰκίζεσθαι dicuntur. Forte respexit Hesych. ad h. l. ἀνῳκισμένος—ἄνω οἰκῶν. Suidas: ἀνῳκισμένος, ἐν τοῖς ἀνωτάτω γενηθεὶς, ἢ ἄνω ὤν· ubi fortasse leg. ἄνω οἰκῶν. G.

Καὶ οὐχ ἧσσον. Priscian. XVIII, 1195. ἧττον, ἀντὶ τοῦ, καὶ μᾶλλον ἐλῄστευον. vid. Diodorum I. et Tournefort. Itinerar. I. 154. WASS.

Οὐχ ἧσσον] Sane verti potest, *non minime*, i. e. vel maxime; ut apud Homer. οὐ γὰρ ἄμεινον, i. e. οὐκ ἀγαθόν. Sed hic comparandi vis constiterit comparativo: οὐχ ἧσσον, scil. τῶν κάτω οἰκούντων, non minus, quam qui continentem inferius habitarent, c. 7. extr. ὄντες οὐ θαλάσσιοι, non tamen navigarent; non minus, ait, illis prædabantur insulani. BAVER.

Νησιῶται, Κᾶρές τε, etc.] Cares olim fuisse insulanos clare testatur Strabo, lib. XII. illosque Phœnicibus successisse tradit Conon, istis verbis: Φοινίκων δ' ἐκπεσόντων, Κᾶρες ἔσχον. ὅτι καὶ τὰς ἄλλας νήσους περὶ τὸ Αἰγαῖον ᾤκησαν. Vide Meursii Cretam et Rhodum. HUDS.

Τῶν νήσων ᾤκησαν] Melior fortasse scriptura hæc ᾤκισαν, quæ significat *plurimas insulas illos condidisse: id est, colonias in eas deduxisse*, vel, *urbes in illis condidisse*, aut, *incolis eas frequentasse*. STEPH.

Ὤικισαν] recepi pro ᾤκησαν. Vidit jam verum Stephanus; Reisk. anim. ad h. l. probat, i. e. *incolis repleverunt*. Mox: τὰς πολλὰς αὐτῶν κατῴκισε. G.

Ὤικισαν] non video, cur non et ᾤκησαν locum hic habeat. BAVER.

Μαρτύριον] Ita alibi: supra παράδειγμα. Mela I. 11. *regnasse eo signo accolæ affirmant, quod*, etc. WASS.

Μαρτύριον δέ·] sc. τούτου. Plat. in Symp. plenec. VI. τεκμήριον δὲ τούτου. Τὸ γὰρ—G.

Καθαιρομένης] Legendum esse καθαιρομένης, non καθαιρουμένης, apparet ex ἐκάθηραν, et ἐκάθηρε, et ἐκαθάρθη, et κάθαρσιν, quæ pag. 207. habentur eadem de re, nimirum in hujus historiæ narratione. Nisi forte aliquis καθαιρεῖσθαι, præter usitatam significationem, etiam pro καθαίρεσθαι poni existimet: quod nemo mihi persuaserit. STEPH. Hanc veram esse lectionem, non καθαιρουμένης, apparet ex ἐκάθηραν et ἐκάθηρε, quæ habentur p. 207. HUDS. De Delo vide Platonem Phæd. p. 44. d. WASS.

Καθαιρομένης] Satis dixerunt Interpretes pro hac lectione; itaque non erat, ut Pet. Horreus, Obss. ad Thuc. p. 408. s. defenderet καθαιρουμένης, quod idem significaret ac καθαιρομένης, adjecta longa disputatione justo subtiliori, posse etiam verti: *Delo insula*

τῶν τεθνεώτων ἐν τῇ νήσῳ, ὑπὲρ ἥμισυ Κᾶρες ἐφάνησαν, γνωσθέντες τῇ τε σκευῇ τῶν ὅπλων ξυντεθαμμένῃ, καὶ τῷ τρόπῳ, ᾧ νῦν ἔτι θάπτουσι. καταστάντος δὲ τοῦ Μίνω ναυτικοῦ, πλωϊμώτερα ἐγένετο παρ᾽ ἀλλήλους· οἱ γὰρ ἐκ τῶν νήσων κακοῦργοι ἀνέστησαν ὑπ᾽ αὐτοῦ, ὅτεπερ καὶ τὰς πολλὰς αὐτῶν κατῴκιζε. καὶ οἱ παρὰ θάλασσαν ἄνθρωποι μᾶλλον ἤδη τὴν κτῆσιν τῶν χρημάτων ποιούμενοι, βεβαιότερον ᾤκουν· καί τινες καὶ τείχη περιεβάλλοντο, ὡς πλουσιώτεροι ἑαυτῶν γιγνόμενοι. ἐφιέμενοι γὰρ τῶν κερδῶν, οἵ τε ἥσσους ὑπέμενον

depressa, aut, *devicta*, *occupata*: quæ omnia sunt ἀπροσδιόνυσα. G.

Ὑπὲρ ἥμισυ—ἐφάνησαν] Hunc locum laudat Quinctil. I. O. L. IX. 4. p. 854. Burm. ἐν ἐρύμασι Κ. ἐφάνησαν. Sine sensu. Ἐρύμασι ortum est ex ὑπὲρ ἥμισυ, ut manifestum, et corrigi debebat hæc vitiosa lectio a Burmanno, nec in Quinctiliani textu poni. Merito Gesnerus eam expunxit e cod. Gothano, et reposuit ὑπὲρ ἥμισυ. G.

Ξυντεθαμμένῃ] Magis placet. Estque observandum, dici γνωσθέντες τῇ σκευῇ ξυντεθαμμένῃ, pro eo, quod usitatius dicitur, γνωσθέντες ἐκ τῆς ξυντεθαμμένης σκευῆς. At vero γνωσθέντες ξυντεθαμμένοι multo etiam inusitatius esset pro γνωσθέντες ἐκ τοῦ ξυνταφῆναι, vel ἐκ τοῦ ξυντεθαμμένοι εἶναι. Steph.

Sequor Abreschium, cui lectio recepta præplacet præ altera: ξυντεθαμμένοι, quæ est in bonis codd. Quam si quis malit, sensus sit, veluti legatur: ἅτε τεθαμμένοι σὺν αὐτῇ. (v. Diluc. p. 10.) Horreus, in Obss. Thuc. p. 422. defendit ξυντεθαμμένοι, tanquam elegantius, et ξυντεθαμμένῃ postulare articulum τῇ, denique γνωσθέντες τῇ pro ἐν τῇ, forsan minus esse Thucydideum. Sed lectoribus paucis hæc omnia probabit. Reisk. in Dil. Abresch. l. c. et anim. ad h. l. malit ξυντεθαμμένων, n. ὅπλων. Sine caussa. Schol. vulgatam quoque habuisse videtur in suo exemplo, ut e verbis συνέθαπτον ἀσπιδίσκιον—patet. Gottl.

Ξυντεθαμμένοι] Vel ideo sic legendum, quod ξυντεθαμμένοι, si referatur ad σκευῇ, simpliciter ponatur, omisso αὐτῇ, vel pro ᾗ ἦσαν ξυντεθαμμένοι, sin ad τρόπῳ retuleris, καὶ obstiterit, aut redundet; nisi ξυνθάπτειν sit pro simplici θάπτειν. Baver.

Ἔτι θάπτουσι] clausi hic parenthesin. Insequentibus verbis: καταστάντος δὲ—redorditur Thucyd. interruptum sermonem, c. 5. per hanc digressionem, quod δὲ docet; quod ut Latinorum *igitur*, *itaque*, *autem*, ita adhibetur. (v. obs. nostram ad Plat. Alcib. 1. c. 1.) Καταστάντος δὲ—*Cum igitur Minos classem instruxisset*, (ut supra dixi) n. c. 4. Μίνως ναυτικὸν ἐκτήσατο. Huc respicit Scholiastes: τὸ σχῆμα ἐπανάληψις. n. reperti superiorem sermonem. G.

Καταστάντος δὲ τοῦ Μίνω] De maritimo imperio Minois vide Schefferum de mil. navali l. 2. c. 1. p. 56. et Annot. ad init. cap. 4. Huds. Πλωϊμώτερα pro πλωϊμώτερον, sing. pro plur. Steph. ad D. Hal. c. XVI. Duck.

Καταστάντος δὲ) Sane refertur ad c. 4. Μίνως ναυτ. ἐκτήσ. Nec tamen qua structuram inde pendeat, sed non minus apte proximis continuetur: plane uti supra: Minos classem paravit, prædones abegit; nam adhuc omnes latrocinabantur: quod deinde pluribus probat; ita et hic: Minois autem re navali constituta, cessaverunt illa latrocinia. B.

Οἱ ἐκ τ. νήσ. κακοῦργοι ἀνέστ.] Brevitatem nota, solemnem admodum Nostro, pro tali ambitu: οἱ ἘΝ ταῖς νήσοις κακ. ἀνέστ. ἘΞ αὐτῶν. v. Ind. Sed et Theophr. ita Char. Eth. C. 2. ἄρας τὶ τῶν ἈΠῸ τῆς τραπέζης, auferens aliquid eorum, quæ sint a mensa, i. e. τῶν ἐν τῇ τραπέζῃ, eorum, quæ sint *in* mensa, aliquid aufert *ex* ea. Et c. 4. τὰ ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας διηγήσασθαι, narrat ea, quæ sint *ex* concione h. e. narrat *ex* concione (reversus), quæ *in* ea, ibi, sint gesta Baver.

Μᾶλλον—τὴν κτῆσιν ποιούμενοι] Ita loquitur Thucydides paullo post, c. 13. Ἑλλάδος—τῶν χρημάτων τὴν κτῆσιν ἔτι μᾶλλον ἢ πρότερον ποιουμένης. Non itaque est, ut cum Reiskio in anim. ad h. l. dicamus, ante ποιούμενοι videri προὔργου vel δι᾽ ἐπιμελείας deesse. Mox: ὡς πλουσιώτεροι ἑαυτῶν—ditiores quam antea fuerant, facti. G.

Καὶ τείχη etc.] Τείχη περιεβάλλοντο. sc. ταῖς πόλεσιν, id est: τὰς πόλεις τείχεσιν ἐκύκλουν. Sic Cicero Tusc. l. 5. *cum fossam latam cubiculari lecto circumdedisset.* Æ. Port. Huds.

τὴν τῶν κρεισσόνων δουλείαν, οἵ τε δυνατώτεροι περιουσίας ἔχοντες, προσεποιοῦντο ὑπηκόους τὰς ἐλάσσους πόλεις. καὶ ἐν τούτῳ τῷ τρόπῳ μᾶλλον ἤδη ὄντες, ὑστέρῳ χρόνῳ ἐπὶ Τροίαν ἐστράτευσαν.

θʹ. 9. Ἀγαμέμνων τέ μοι δοκεῖ, τῶν τότε δυνάμει προὔχων, καὶ οὐ τοσοῦτον τοῖς Τυνδάρεω ὅρκοις κατειλημμένους τοὺς Ἑλένης μνηστῆρας ἄγων, τὸν στόλον ἀγεῖραι. λέγουσι δὲ καὶ οἱ τὰ σαφέστατα Πελοποννησίων μνήμῃ παρὰ τῶν πρότερον δεδεγμένοι, Πέλοπά τε πρῶτον, πλήθει χρημάτων, ἃ ἦλθεν ἐκ

Καὶ ἐν τούτῳ τῷ τρόπῳ μᾶλλον ἤδη ὄντες,] "*et cum hoc in statu ditiores atque potentiores nunc essent facti,*" i. e. *majori apparatu rerum instructi*, sc. ἢ πρότερον, quod paullo ante expressit post μᾶλλον. Sic Scholiastes in cod. Aug. in margine interpretatur v. ἐν τούτῳ τ. τρόπῳ· addit enim: τῷ δυνατῷ καὶ εὐπόρῳ. Τρόπος h. l. est *status, conditio*, in qua aliquis versatur, et ὁ ὢν ἐν τρόπῳ τινὶ, est is qui in aliquo est statu, veluti h. l. δυνατῷ. Interpres vulgatus v. ἐν τούτῳ τῷ τρόπῳ vertit: *hac ratione*, quod probat unice Abreschius in Auct. Dil. p. 216., et post μᾶλλον, aut δυνατοὶ, aut e superioribus δυνατώτεροι supplendum esse pronunciat. Sed dubito, an hæc verba in hac structura hic et alibi sic converti possint. Jam τὸ μᾶλλον pro more loquendi Thuc. potius pertinet ad ὄντες, ita ut non opus sit supplemento τοῦ δυνατοὶ l. δυνατώτεροι. Veluti paullo ante dicit: (c. 7.) urbes περιουσίας μᾶλλον ἔχουσαι χρημάτων· it. h. c. μᾶλλον ἤδη κτῆσιν τῶν χρημάτων ποιούμενοι. L. II. 42. μᾶλλον ἡγησάμενοι. In quibus locis τὸ μᾶλλον jungitur verbis, et præstantiam quandam s. abundantiam significat. GOTTL.

Μᾶλλον ὄντες] Ego sic interpreter: magis est, ut tali conditione jam fuerint, quam, ut in illa prisca: *Sie mochten vielmehr schon in dieser Verfassung seyn, als sie vor Troja giengen*: probabilius est, ait, vero propius, ita jam constitutos magis, quam aliter, quam prisco illo statu, disjecto et infesto, expeditionem Trojanam suscepisse. Tamen et illi rationi accessero: certe et sic possit. BAVER.

Ὑστέρῳ] Si ὕστερον χρόνῳ legas, multos lectioni huic fidem facientes locos invenies. STEPH.

Ἀγαμέμνων—προὔχων Hermogenes. WASS.

Οὐ τοσοῦτον] non sequitur, aut redditur, ὅσον, vel ἤ· quare ad priora refer. ἃ—παραλαβὼν, non tantum, non magis Tyndarei fide obligatos habens, *quam* (potius) illa, quam dixi, potentia nixus; quasi scripsisset μᾶλλον προὔχων, vel μ. ὅτι προεῖχε, (vel, διὰ τὸ προέχειν δυνάμει,) ἢ——ἄγων, vel, ἢ διὰ τὸ ἄγειν. Aut positum est pro, ἧσσον διὰ τὸ—ἄγειν, ἢ διὰ τὸ—προύχειν. B.

Τυνδάρεω ὅρκοις] Helenæ tam excellens forma erat, ut accensi ea plurimi conjugem sibi postularent. Itaque Tyndarus cum metueret, ne in se insurgerent illi, quibus Helenam denegaret, consilio Ulyssis usus omnes juramento obstringit, se injuriam, si quis cuperet inferre ei, quem eligeret generum, junctis viribus propulsuros. Hanc historiam tradunt Plutarchus in Theseo, Apollodorus, lib. 3. Pausanias in Laconicis, et Scholiastes Sophoclis ad verba Teucri in Ajace Mastigophoro. HUDS. Locus Sophoclis est Ajac. p. 63. Ed Steph. Adnotavit eum Palmer. in Exercitat. ad Thucyd. p. 43. DUCK.

Τοῖς Τυνδάρεω ὅρκοις] Hujus jurisjurandi meminit Pausan. in Lacon. p. 108. Achilles οὐκ ἐνεχόμενος τοῖς ὅρκοις τοῦ Τυνδάρεω. Respicit autem h. l. ad notam illam Fabulam, qua Tyndareus, rapta a Theseo Helena, nondum matura, et mox recuperata, dicitur ejus procos jurejurando obstrinxisse, ut, si cui data in matrimonium, ab alio raperetur, omnes quotquot adessent, hanc injuriam ulciscerentur. G.

Τὰ σαφέστατα Πελ.—δεδεγμένοι] *qui certissimas Peloponnesiorum res, a majoribus memoriæ consignatas acceperunt.* Scholiastæ trajectio dura h. l. non est admittenda. Ceterum hujus loci meminit Hermog. περὶ μεθόδου δειν. p. 58. Sturm., eoque demonstrat, veteres in narrationibus, relatione aliorum (ἀναφορᾷ) usos esse, fidei conciliandæ caussa. G.

Πρῶτον, πλήθει χρημάτων] Scholiastæ structuram probat Abresch. Dil. p. 11. vertens: *opulentissimum.* Sed nusquam ita loquitur Thuc. Quia sequitur ὕστερον, quod respondet τῷ πρῶτον· probabilius est, interpretem vulgatum sensum Thucyd. rectius

τῆς Ἀσίας ἔχων ἐς ἀνθρώπους ἀπόρους, δύναμιν περιποιησάμενον, τὴν ἐπωνυμίαν τῆς χώρας, ἐπηλύτην ὄντα, ὅμως σχεῖν, καὶ ὕστερον τοῖς ἐκγόνοις ἔτι μείζω ξυνενεχθῆναι, Εὐρυσθέως μὲν ἐν τῇ Ἀττικῇ ὑπὸ Ἡρακλειδῶν ἀποθανόντος,

expressisse. Idem sentit Steph. in adn. ad Schol., p. 591., qui πρῶτον jungit v. ἐπωνυμίαν τῆς χώρας σχεῖν. G.

Πλήθει χρημάτων] Aliter Plutarchus in Theseo: *Pelops* (inquit) *non pecuniarum magis vi, quam liberorum, plurimum inter alios Peloponnesios polluit reges, quod multas filias summis viris collocasset*, etc. *Acacius.* Huds.

Ἃ ἦλθεν ἐκ τῆς Ἀσίας ἔχων] prop. ἃ ἐλθὼν ἐκ τῆς Ἀσίας (ἐξελθὼν τ. Ἀ.) εἶχε. Loquitur, ut h. l., L. VIII. 8. τὰ χρήματα—ἃ ἦλθον ἔχοντες—it. c. 33. v. Gloss. G.

Ἃ ἦλθεν—ἔχων] Hyperbatum est, pro, ἃ ἔχον ἦλθεν, ut apud Terent. Adelph. *Tu illas, abi, et transduce*, i. e. Tu abi, et traduc illas. Baver.

Εἰς ἀνθρώπους] Lege ἐς cum MSS. antea εἰς. Wass.

Τὴν ἐπωνυμίαν τῆς χώρας ἐπηλύτην ὄντα ὅμως σχεῖν] Referendum videtur potius τῆς χώρας ad ἐπωνυμίαν, unde Genit. pendet, quam ad ἐπηλύτην, ut ordinat Abresch. Dil. p. 11.—δύναμιν περιποιησάμενον (καίπερ), ἐπηλύτην ὄντα τῆς χώρας, ὅμως σχεῖν (αὐτῇ) τὴν ἐπωνυμίαν. In hac structura ἐπηλύτην τῆς χώρας, quæ dura est, Abresch. τὸ σχεῖν pro παρασχεῖν sumit. Æ. Portus malebat legi παρασχεῖν· et pro χώρας, χώρᾳ. Sed nihil opus; nec codex ullus adjuvat conjecturam. Dure Thucydides, ut alia, locutus est τὴν ἐπ. τ. χώρας—σχεῖν, pro τῇ χώρᾳ παρασχεῖν s. δεδωκέναι· quia tamen sensus apparet, σχεῖν sumendum pro παρασχεῖν, et Dat. supplendus, αὐτῇ, quanquam parum simpliciter hoc dictum est. Sed culpa non est ad interpretes sed ad auctorem ipsum conferenda. Notavit id jamdudum Dionys. Ep. II. ad Amm. T. VI. p. 806. Totum caput, ob parenthesin, lævi et facili oratione caret, ita ut priora et extrema non sibi respondeant. Ἀγαμ. ἐμοὶ δοκεῖ—οὐ τοσοῦτον—στόλον ἀγεῖραι——ἃ μοι δοκεῖ Ἀγαμ. —οὐ χάριτι τὸ πλεῖον ἢ φόβῳ—ποιήσασθαι. Proprie sequi debebat: ὅσον φόβῳ—ποιήσασθαι. Quam anacoluthiam etiam notavit Abreschius in Dil. p. 12. Ceterum talia loca occurrunt in optimis auctoribus, nec desunt in sacris, in primis in Epistolis Paullinis; quod Abreschius, et post eum, Baverus, V. Cel., ut magnum Ernestium taceam, monere, et exemplis docere, non prætermiserunt. Gottl.

Ἐπωνυμίαν—σχεῖν] Ut largiar, ἔχειν pro παρέχειν poni posse; in iis tamen solis locum habeat, ubi res ita *comparata* sit *naturâ*, id denique *habeat* in se, ut efficere possit: v. c. φόβον ἔχειν, ita esse comparatum, ut timorem efficiat; habere, (in se,) quod timendum sit: ita Latini, *habere* veniam, excusationem, admirationem, i. e. admirabilitatem, conditionem veniæ; *posse* ignosci, excusari; sed id non convenit phrasi, ἐπωνυμίαν τῆς χώρας ἔχειν· quod sit, nomen habere regionis, a regione. Ego sic intelligo: Pelopem habuisse, abstulisse, consecutum esse, ἐπων. τῆς χώρας, ut ab ipso regio diceretur. Ita et Steph. expl. Quid simplicius? Quid ex usu loquendi mollius? ex quo etiam Archon ille dicatur ἐπώνυμος, a quo annus signetur, quo fuerit Archon; ut dicerent: ἐπὶ ἄρχοντος, v. c. Κλεωνύμου. Baver.

Ἐπηλύτην] Videri cuipiam possit deesse καίπερ ante ἐπηλύτην, ut legatur, καίπερ ἐπηλύτην ὄντα ὅμως σχεῖν. Sed ita et alibi invenies apud hunc Scriptorem ὅμως, non præcedente καίπερ, vel καίτοι. Steph.

Ὅμως σχεῖν] Quomodo dici potest cognomen regionis obtinuisse, quum de nomine ejus regis appellata sit Peloponnesus? Consentaneum certe rationi fuisse videtur, ut δεδωκέναι potius quam σχεῖν diceret. Ego igitur perinde esse puto ac si dixisset, *Obtinuisse honorem hunc, ut regio cognomen ab eo acciperet.* Vel, *Potestatem accepisse regionem de suo nomine Peloponnesum vocandi.* Steph.

Ἔτι μείζω ξυνενεχθῆναι,] Quid ergo *majus* ejus posteris obtigisse? An ἐπωνυμίαν, ut magis, latius, frequentius, constantius, diuturnius, ab iis appellaretur Peloponnesus? Hoc prætulerim alteri, ex quo μείζω sit neutr. Plur. μείζω χρήματα, opes majores; nam illud propius ad propositum. B.

Ξυνενεχθῆναι] Schol. Camer. exponit per εὐτυχηθῆναι. Wass. Etiam Reg. et Cass. habent Scholion ἀντὶ εὐτυχηθῆναι, ἢ συναχθῆναι. Duck.

Suidas h. v. explicat: εὐτυχηθῆναι ἢ αὐξηθῆναι, respiciens ad h. l. In codd. Bas. et Aug. Scholion interlineare reperitur: ξυνενεχθῆναι, ἀντὶ τοῦ εὐτυχηθῆναι ἢ συναχθῆναι. G.

Ὑπὸ Ἡρακλειδῶν ἀποθανόντος] *ab Heraclidis interfecti.* Sic τελευτᾶν ὑπὸ et alia.

Ἀτρέως δὲ μητρὸς ἀδελφοῦ ὄντος αὐτῷ, καὶ ἐπιτρέψαντος Εὐρυσθέως ὅτ' ἐστράτευε, Μυκήνας τε καὶ τὴν ἀρχὴν, κατὰ τὸ οἰκεῖον, Ἀτρεῖ· (τυγχάνειν δὲ αὐτὸν φεύγοντα τὸν πατέρα διὰ τὸν Χρυσίππου θάνατον) καὶ ὡς οὐκέτι ἀνεχώρησεν Εὐρυσθεὺς, βουλομένων καὶ τῶν Μυκηναίων, φόβῳ τῶν Ἡρακλειδῶν, καὶ ἅμα δυνατὸν δοκοῦντα εἶναι, καὶ τὸ πλῆθος τεθεραπευκότα, τῶν Μυκηναίων τε καὶ ὅσων Εὐρυσθεὺς ἦρχε τὴν βασιλεῖαν Ἀτρέα παραλαβεῖν, καὶ τῶν Περσειδῶν τοὺς Πελοπίδας μείζους καταστῆναι. ἅ μοι δοκεῖ Ἀγαμέμνων παραλαβὼν, καὶ ναυτικῷ τε ἅμα ἐπιπλέον τῶν ἄλλων ἰσχύσας, τὴν στρατείαν, οὐ χάριτι τὸ πλεῖον ἢ φόβῳ ξυναγαγὼν, ποιήσασθαι. φαίνεται γὰρ ναυσί τε πλείσταις

v. anim. ad Plat. Alc. II. p. 123. Cf. Abresch. Dil. p. 491. et ad Æschyl. L. II. p. 410. G.

Κατὰ τὸ οἰκεῖον, Ἀτρεῖ·] Palmerius Diluc. Abresch. p. 15. post h. v. notat: λείπει τι. In Aug. cod. ad v. Ἀτρεῖ, adscriptum, τὸν Ἀτρέα. Quid sit, obscurum est. G.

Ἀνεχώρησεν] Schol. interl. in Aug. explicat: ὑπέστρεψεν sc. ἑαυτὸν, ut in sacris capitur. G.

Καὶ τὸ πλῆθος τεθεραπευκότα] *et auram favoremque plebis aucupatus esset.* G.

Εὐρυσθέως—παραλαβεῖν] D. Halic. p. 136. in quibus inquit σκολιὰ, καὶ πολύπλοκος, καὶ δυσεξέλικτος ἡ τῶν ἐνθυμημάτων κατασκευὴ γίνεται. WASS.

Παραλαβεῖν] scil. αὐτὸν, Pelopem, vel αὐτοὺς, nempe posteros, παῖδας. Durius quidem, cum intercesserit ξυνενεχθῆναι, scil. αὐτῷ, vel αὐτοῖς: unde promtum sit, repetere αὐτὸν, seu αὐτούς. BAVER.

Καὶ ναυτικῷ τε] Reisk. in anim. ad h. l. vult legi δέ. Sed ita τὸ καὶ non commode stare potest. G.

Τὴν στρατιὰν] Cum verbo ποιήσασθαι non immerito fortasse quispiam στρατείαν malit: sed si ad eundem accus. et hunc infinitivum et participium ξυναγαγὼν referre oportet, cogimur scripturam nostram retinere. STEPH.

Τὴν στρατείαν—ποιήσασθαι] Sic recepi pro στρατιὰν, quod crebro permutatum cum στρατείαν· v. c. L. I. 15. ubi στρατιὰς pro στρατείας ἐποιοῦντο. Monuere dudum Stephanus, Æm. Portus et Reisk. anim. ad h. l. p. 6. ita esse legendum. Jungendum autem est cum ποιήσασθαι, idemque est ac στρατεύειν. Abresch. in Auct. p. 216. defendit στρατιὰν, conjungens cum ξυναγαγὼν, intellecto in ποιήσασθαι, στόλον: quæ valde dura est ellipsis. Locus Aristidis T. II. 19. laudatus: τὸν στόλον τοῦτον ἐποιησάμεθα nostro non est similis. Nemo dubitat στόλον ποιεῖσθαι, esse idem ac ἀγείρειν στόλον· sed an ποιήσασθαι, simpliciter ita poni possit. Initium capitis: Ἀγαμέμνων δοκεῖ—στόλον ἀγεῖραι confirmat lectionem στρατείαν. In ξυναγαγὼν potius στόλον suppleam, vel στρατιώτας, ex στρατείαν. GOTTL.

Στρατείαν—ξυναγαγὼν ποιήσ.] Etiamsi στρατείαν legeris quod propter verbum ποιήσασθαι plane necessarium sit; tamen et στρατιὰν intelligas, ex στρατείᾳ repetendam, ut ξυναγαγὼν habeat, quo referatur. Unde cum rursus, si στρατιὰν legeris, στρατείαν intelligere possis ad ποιήσασθαι, res eodem redierit. Sed τὸ πλεῖον potest esse pro τοὺς πλείονας· quod si junxeris τῷ ξυναγαγὼν, sane leg. στρατείαν. B.

Τὸ πλεῖον] i. e. μᾶλλον. Græv. cod. habet μᾶλλον, quæ glossa est. cf. II. 37. et Schol. c. 38. Variat Noster τὸ μᾶλλον ἢ cum τὸ πλεῖον ἢ—Mox ad v. ὡς Ὅμηρος—in marg. Flor. Vin. scriptus v. Hom. Il. ά. 281. Ἀλλ' ὅγε φέρτερός ἐστιν, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάσσει. (Agamemnon) et alibi. G.

Πλείσταις] De lectione, quæ est in contextu, dubitari non potest, quum satis nota sit ellipsis præpositionis σὺν cum hujusmodi Dativis: at πλεῖστος, quod margini adscriptum est, ab hoc loco plane alienum judico. STEPH. In Camer. adscripta erat interpretatio, dictum hoc esse quemadmodum illud, πλεῖστος τῇ δυνάμει. DUCK.

Ναυσὶ πλείσταις] omissum est σύν. v. Ind. Varia lectio, πλεῖστος, pæne poëtica sit; quanquam Græci dicunt de uno homine, πολὺς ἦν, et Latini, *multus* est in eo; sed alio sensu. B.

αὐτὸς ἀφικόμενος, καὶ Ἀρκάσι προσπαρασχὼν, ὡς Ὅμηρος τοῦτο δεδήλωκεν, εἴ τῳ ἱκανὸς τεκμηριῶσαι. καὶ ἐν τοῦ σκήπτρου ἅμα τῇ παραδόσει, εἴρηκεν αὐτὸν "ΠΟΛΛΗΙΣΙ ΝΗΣΟΙΣΙ ΚΑΙ ΑΡΓΕΙ ΠΑΝΤΙ ΑΝΑΣΣΕΙΝ." οὐκ ἂν οὖν νήσων ἔξω τῶν περιοικίδων (αὗται δὲ οὐκ ἂν πολλαὶ εἴησαν) ἠπειρώτης ὢν ἐκράτει, εἰ μή τι καὶ ναυτικὸν εἶχεν. εἰκάζειν δὲ χρὴ καὶ ταύτῃ τῇ στρατείᾳ οἷα ἦν τὰ πρὸ αὐτῆς.

ι. 10. Καὶ ὅτι μὲν Μυκῆναι μικρὸν ἦν, ἢ εἴ τι τῶν τότε πόλισμα νῦν μὴ ἀξιόχρεων δοκεῖ εἶναι, οὐκ ἀκριβεῖ ἄν τις σημείῳ χρώμενος ἀπιστοίη, μὴ γενέσθαι τὸν στόλον τοσοῦτον, ὅσον οἵ τε ποιηταὶ εἰρήκασι, καὶ ὁ λόγος κατέχει. Λακεδαι-

Προσπαρασχὼν] non redundat hic πρὸς, sed sign. *insuper*, præter suas; non ipse modo habuit multas naves in suos usus, sed Arcadibus quoque præbuit eas, quibus abundaret, neque egeret. Ita Horat. Epist. 2. 2. ubi plus *apposcere* visus, i. e. præter illud. Baver.

Ὡς τοῦτο δεδήλ.] redundat τοῦτο. B.

Εἴ τῳ ἱκανὸς τεκμηριῶσαι.] Imitati sunt alii hanc dictionem, cujus fundus est hic locus. Ælian. V. H. VIII. 6. εἴ τῳ πιστὸς ὑπὲρ τῆς ἀγραμματίας—Θρᾳκῶν τεκμηριῶσαι. L. II. 41. ἐπεί τοι καὶ Ἡρόδοτος ἱκανὸς τεκμηριῶσαι. ubi legendum videtur cum Toupio ad Long. S. XXVI. εἴ τῳ καὶ Ἡροδ.—Long. S. XXVIII. ἱκανὸς δὲ τοῦτο τεκμηριῶσαι καὶ Πλάτων. Dionys. Hal. de adm. vi Dem. p. 115. ἱκανὴ γὰρ αὕτη (Grammatica) καὶ τὰς ἄλλας τεκμηριῶσαι. Gottl.

Ἐν τοῦ σκήπτρου] i. e. *eo loco, quo poeta fingit, Agamemnoni sceptrum traditum esse* (a Thyeste) Il. β'. v. 108. Sceptrum hoc fuit hasta, quam Chæronenses tanquam Deum venerati sunt. v. Pausan. IX. 40. p. 795. Ita Sceptrum Jovis in gemmis est *hasta pura*. v. Lipperti Diactylioth. p. 7. Sic שֵׁבֶט Ps. 2. 9. v. Michael. Præf. ad T. I. p. 49. Illustrat hoc etiam locus Æschyli, Ε. ἐ. Θ. v. 535. Ὄμνυσι δ' αἰχμὴν, ἣν ἔχει, μᾶλλον θεοῦ σέβειν πεποιθώς.—v. Justin. L. 43. 3. Stanlei. T. II. 757. plura collegit. Reiskius in Dilucid. Abresch. p. 15. scriptum fuisse suspicatur: καὶ ἐν τοῖς περὶ τοῦ σκήπτρου, i. e. in illa Iliadis parte, quæ de sceptro Agamemnonis agit. In animadv. tamen ad h. l. conjecturam non confirmat, sed τὴν τοῦ σκήπτρου παράδοσιν esse eam Iliadis partem Rhaps. B. a versu 101. usque ad 109. ubi enarret poeta successionem sceptri per majores Agamemnonis. Verum quidem est, carmina Homeri veteribus secundum argumenta citari, veluti Κατάλογος, Τάφος Πατρόκλου, Νεκυομαντεία, ut notarunt dudum Kuhnius et Perizon. ad Ælian. XIII. 14. Sed emendatio solo ingenio Reiskii nititur. G.

Ἐν τῇ—παραδόσει] Ita Paullus, Rom. 11. ἐν τῷ Ἠλίᾳ λέγει ἡ γραφή, i. e. in historia Eliæ, in narratione de Elia, in ea parte, quæ agat de Elia. Baver.

Ἔξω τῶν περιοικίδων] ἔξω possit esse χωρὶς, *præter*; ut infra alio loco expl. B. Gottleberus; sed hic proprie sit, extra finitimas, i. e. longius sitas, extra illarum ambitum. Baver.

Εἴησαν] In lectione margini adscripta redundat vocula ἄν. Steph. Versus Homeri est Il. β'. 108. Duck.

Στρατείᾳ] Ita correxi pro στρατιᾷ. Ita vult legi quoque Reisk. Anim. ad h. l. (p. 6.) Gottl.

Μυκῆναι] Huc respexit Scholiastes Hermogenis. p. 62. Wass.

Μικρὸν ἦν] Pro ἐστί. Mox εἴ τι supple ἄλλο. G.

Scil. πόλισμα. ἦν pro ἐστὶν expl. B. Gottl. Sed nil opus: semper enim ut *parvum* oppidum designatur etiam belli Trojani tempore; unde et apud Virg. Æn. 2. *parvæ Mycenæ*. Cedit enim Thuc. parvum fuisse τῇ ὄψει, at non τῇ δυνάμει. Baver.

Τῶν τότε] Reisk. l. c. excidisse credit περιφανῶν aut ἐνδόξων. Paullo ante pro ἦν legit νῦν. Pro μικρὸν posse etiam legi μικραί, quanquam et subaudit τι vel χρῆμα. Non est ut moneamus, his correctionibus nihil esse tribuendum—G.

Λόγος κατέχει) Fama diu durans obtinet, s. invalescit. Ita fere Eurip. Hippol. 1466. τῶν γὰρ μεγάλων ἀξιοπενθεῖς φῆμαι μᾶλλον κατέχουσιν, i. e. *de magnorum virorum interitu luctuoso diu durans fama maxime percrebescit*, ut Valkenar. V. Cel. vertit, et

μονίων γὰρ εἰ ἡ πόλις ἐρημωθείη, λειφθείη δὲ τά τε ἱερὰ καὶ τῆς κατασκευῆς τὰ ἐδάφη, πολλὴν ἂν οἶμαι ἀπιστίαν τῆς δυνάμεως, προελθόντος πολλοῦ χρόνου, τοῖς ἔπειτα πρὸς τὸ κλέος αὐτῶν εἶναι· καίτοι Πελοποννήσου τῶν πέντε τὰς δύο μοίρας νέμονται, τῆς τε ξυμπάσης ἡγοῦνται, καὶ τῶν ἔξω ξυμμάχων πολλῶν· ὅμως δὲ, οὔτε ξυνοικισθείσης πόλεως, οὔτε ἱεροῖς καὶ κατασκευαῖς πολυτελέσι χρησαμένης, κατὰ κώμας δὲ τῷ παλαιῷ τῆς Ἑλλάδος τρόπῳ οἰκισθείσης, φαίνοιτ᾽ ἂν ὑποδεεστέρα. Ἀθηναίων δὲ τὸ αὐτὸ τοῦτο παθόντων, διπλασίαν ἂν τὴν δύναμιν εἰκάζεσθαι ἀπὸ τῆς φανερᾶς ὄψεως τῆς πόλεως, ἢ ἔστιν. οὔκουν ἀπιστεῖν εἰκὸς, οὐδὲ τὰς ὄψεις

loci Thucyd. non fuit immemor. v. Ejus adn. ad Hippol. p. 322. G.

Λακεδαιμονίων] Commoda collocatio nominis præcipui, de quo agatur, et plane Logica; quia idem est, ac si dicat: vel Lacedæmoniorum urbs exemplo sit; quibus deinde Athenas opponat. B.

Ἀπιστ. τ. δυν. πρὸς τὸ κλ. αὐτ. εἶναι] Nisi additum sit, τῆς δυνάμεως, quod simpliciter satis referatur ad ἀπιστίαν· sane πρὸς τὸ κλέος αὐτῶν, eodem referatur, ut sit pro περὶ, *de* gloria eorum, *qua* famam eorum; vel pro Genitivo. Quid, si τῆς δυνάμ. est glossema? Sed πρὸς intellige, *pro* gloria illorum, quæ est illorum fama: plane ut nos: *zu seinen Jahren ist er recht gross*; i. e. quanquam sit ea ætate; ita et h. l. quamvis sint, cum tamen sint ea fama. Baver.

Πέντε] in Schol. enumerantur hæ partes, Μεσσηνιακὴ, rel. omnes primo casu, et tamen sequ. τῆς Ἤλιδος. Legendum forte, ἦλις, vel (ἡ) ἦλις. B.

Πόλεως] Ne hunc quidem locum articulo carere posse existimo: articulo τῆς inquam ante genitivum πόλεως. Cur autem id dicam, vel ipsa interpretatio Latina satis ostendet. Steph.

Πολυτελέσι] Exscripsit Schol. Suidas in πολυτελές. Wass.

Κατὰ κώμας] i. e. κατὰ δήμους. Suidas v. κώμη (p. 364.) Εἴρηκε δὲ Θουκυδίδης τοὺς δήμους κώμας ἐν πρώτῃ. Κατὰ κώμας δὲ τῷ παλαιῷ τρόπῳ οἰκηθεῖσα. Corrigi debebat a Kustero οἰκισθεῖσα· Sed non ei succurrebat, Suidam huc respexisse: in animo habebat hujus libri c. 5. κατὰ κώμας οἰκουμένας. Res docet, falsum esse in hoc Kusterum. Monuit id jam diligentissimus Abresch. in Obss. Misc. T. III. p. 147. cf. Auct. Dil. p. 217. G.

Ὑποδεεστέρα] Sc. τοῦ αὐτῆς κλέους. Respicit ad superiora, h. c. πολλὴν ἀπιστίαν τῆς δυνάμεως πρὸς τὸ κλέος αὐτῶν—Mox c. XI. ὑποδεέστερα ὄντα τῆς φήμης. Schol. cum πόλεως conjungit; sed falso, ut etiam monuit Steph. (p. 591). G.

Ὑποδεεστέρα Intell. aut ἡ πόλις, e Genit. τῆς πόλεως· ubi tamen Genitivi absoluti sint pro Nominativo ejusdem subjecti; aut δύναμις e superiori, τῆς δυνάμεως; Quid, si, mutato accentu, legeris, ὑποδεέστερα, ut supra, πλωϊμώτερα ἐγίγνετο· ut sit: *omnia videantur, appareant minora famâ?* B.

Ἀθηναίων] Ita MSS. semper, numquam Ἀθεναίων, ut nummi Veteres. Wass. Et Inscriptiones. vid. Spanhem. de Præstant. et Usu Numism. Dissertat. II. p. 89. 92. Salmas. ad Inscript. Herod. Att. p. 61. seqq. Montfaucon. Palæogr. Græc. p. 127. et sqq. Duck.

Ἀθηναίων παθόντων] *Quodsi fingamus, idem hoc Atheniensibus accidere.* G.

Ἀπὸ τῆς φανερᾶς ὄψεως] *Ab externa specie urbis, quæ in oculos incurrit.* G.

Φανερᾶς ὄψεως] φανερὸς opponitur rei internæ, solidæ, sed occultæ. Ita Rom. 2. extr. ὁ ἐν τῷ φανερῷ Ἰουδαῖος, qui externa signa Judæi habeat; opp. τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ, vere, intime Judæo. Ceterum h. l. φανερᾶς utique redundat; nam ὄψις per se omnis est φανερά· aut sign. *speciem*, quæ *nunc* sit, quæ *hodie* appareat. Ceterum ὄψις, rei veræ et æquo judicio opponitur etiam Joh. 7. 24. μὴ κρίνετε κατ᾽ ὄψιν· cui opp. vere, juste judicare, nempe vim, δύναμιν spectare; quod et hic jubet Thuc. Baver.

Ἢ ἔστιν] ad hæc verba Schol. apponit: τὰ κατὰ Μυκήνην καὶ τὸν στόλον εἰς Τροίαν· male vero, inepte et contra mentem Nostri. Unde et, quæ sequuntur in Schol. ἡ διάνοια, rel. quæ recte habent, ab eodem Scholiaste

τῶν πόλεων μᾶλλον σκοπεῖν ἢ τὰς δυνάμεις· νομίζειν δὲ τὴν στρατιὰν ἐκείνην, μεγίστην μὲν γενέσθαι τῶν πρὸ αὐτῆς, λειπομένην δὲ τῶν νῦν· τῇ Ὁμήρου αὖ ποιήσει εἴ τι χρὴ κἀνταῦθα πιστεύειν, ἣν εἰκὸς ἐπὶ τὸ μεῖζον μὲν ποιητὴν ὄντα κοσμῆσαι, ὅμως δὲ φαίνεται καὶ οὕτως ἐνδεεστέρα. πεποίηκε γὰρ χιλίων καὶ διακοσίων νεῶν· τὰς μὲν Βοιωτῶν, εἴκοσι καὶ ἑκατὸν ἀνδρῶν· τὰς δὲ Φιλοκτήτου, πεντήκοντα· δηλῶν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τὰς μεγίστας καὶ ἐλαχίστας. ἄλλων γοῦν μεγέθους πέρι ἐν νεῶν καταλόγῳ οὐκ ἐμνήσθη. αὐτερέται δὲ ὅτι ἦσαν καὶ μάχιμοι πάντες ἐν ταῖς Φιλοκτήτου ναυσὶ δεδήλωκε. τοξότας γὰρ πάντας πεποίηκε τοὺς προσκώπους. περίνεως

nequeunt esse. Forte illud Schol. vel prior pars referatur ad verbum ἀπιστεῖν, cui egregie conveniat. B.

Ὁμήρου ποιήσει] *Carminibus Homericis fidem habere.* Accurate dixit ποιήσει, non ποιήμασι, quibus rhapsodiæ singulæ intelliguntur. Eustath. Il. ά. p. 6. αἱ δὲ αὐταὶ ῥαψῳδίαι καὶ ποιήματα ἐκαλοῦντο, ὡς μέρη. ποίησις μὲν γὰρ, ἡ ὅλη βίβλος. In principio idem Eustatius Iliadem τὴν τῆς Ἰλιάδος ποίησιν, ut Odysseam paullo post dicit. G.

Ἣν εἰκὸς—] Reisk. in Dil. Abresch. p. 17. aut ἣν statuit delendum, aut legendum αὐτὴν —εἰκὸς μὲν τὸν Ὅμηρον, ποιητὴν ὄντα, αὐτὴν ἐπὶ τὸ μεῖζον κοσμῆσαι. Sed nulla vestigia hujus lectionis apparent; nec opus repetitione τὸν Ὅμηρον, qua elegantia loci perit. Ποιητὴν ὄντα, i. e. more poetarum, qui solent augere et exaggerare res (κοσμῆσαι). GOT.

Εἰκὸς] non sign. *probabile, credibile est*; neque enim suo ipse testi fidem deroget; sed, fieri *potest*, fortasse factum sit. Ita sæpe Theodoretus adhibet, cujus loca congessi in Glossar. Theodor. v. εἰκός. B.

Κοσμῆσαι] Cod. Gr. κοσμήσειν ad supplendum hiatum. male. WASS.

Χιλίων καὶ διακοσίων] Scholiast. hic ex Homero, ut ait, MCLXVI. numerat. Eustathius ad Il. β'. 358. ex Catalogo Homeri MCLXXXVI. Varie proditus est numerus. Vid. Cerd. ad Virg. II. Æn. 298. et Meziriac. ad Ovid. Epist. Hermion. p. 319. De Bœotorum navibus est apud Poëtam in Catalogo v. 16. et de Philoctetæ ibid. v. 226. DUCK.

Ἑκατὸν ἀνδρῶν] In Aug. Schol. interlineare est: τὰς μεγάλας, et ad v. sequ. τὰς δὲ Φιλοκτήτου, τὰς μικρὰς δηλονότι. Eustath. ad Il. B. p. 260. huc respexit: ἐπεὶ γάρ φασι περὶ μὲν τοῦ Φιλοκτήτου ἐν τοῖς ἑξῆς εἶπεν ἐκ πεντήκοντα ἐρετῶν εἶναι τὰς αὐτοῦ νῆας. (Iliad. B. 509.) περὶ δὲ Βοιωτῶν, ὅτι ἐξ ἑκατὸν εἴκοσιν αὐτοῖς ἑκάστη ναῦς—(ib. v. 510). G.

Αὐτερέται] Secundum vulgatas Pollucis editiones legendum esset ἀντερέται, non sine manifesto errore; Nam αὐτερέτης dicitur, quasi qui sit αὐτὸς ἑαυτῷ ἐρέτης. Musæus autem (non ille antiquus Poëta, ut vulgo creditur, sed alius multis seculis posterior) in suo poëmatio pro αὐτερέτης ὢν dixit αὐτὸς ἐὼν ἐρέτης, in hoc versu, Αὐτὸς ἐὼν ἐρέτης, αὐτόστολος, αὐτόματος νηῦς. STEPH. Pollux l. 1. c. 11. Αὐτερέτας (ita enim legend. ex Cod. Palatino) Θουκυδίδης ὠνόμασε τοὺς καὶ ἐρέττοντας καὶ ἀπομαχομένους· περίνεως δὲ καλεῖ τοὺς ἄλλους ἐπιβάτας. HUDS. Αὐτερέται, non ἀντερέται, Hesych. Pollux, Heliodorus. Eustath. WASS. Vid. Interpretes Pollucis I. 95. Αὐτερέται sunt μάχιμοι, non ἐρέται. Jungerm. ibid. 120. DUCK.

Αὐτερέται] Pollux respexit ad h. l. I. 95, αὐτερέτης, οὕτω Θουκυδίδης ὠνόμασε τοὺς καὶ ἐρέττοντας καὶ ἀπομαχομένους. cf. L. III. 18. Ceterum, ut notat Abresch. Dil. p. 16., expressit hunc locum Procopius, (B. V. L. I. c. II. δισχίλιοι ἔπλεον, αὐτερέται πάντες· περίνεως ἦν ἐν αὐτοῖς οὐδείς. Idem L. IV. B. G. 20. περίνεως δ' οὐκ ἦν ἐν τούτῳ τῷ στόλῳ, ἀλλ' αὐτερέται πάντες. G.

Ἐν ταῖς Φιλοκτ. ναυσὶ δεδήλ.] Ita jungendum atque interpungendum, non post ναυσὶ commate posito; neque enim in Philoctetis tantum navibus, aut de iis, hoc ostendit Homerus, interprete Thucydide; quid enim inde proficeret ad caussam et summam? Sed, ex his navibus, de quibus hoc diserte tradat poëta, conjecturam, vult, capi ad reliquas, de omnibus atque universis. BAVER.

Τοξότας] Homer. Il. β'. v. 227. Τόξων εὖ εἰδότες ἶφι μάχεσθαι. DUCK.

Πεποίηκε] *Finxit remiges sagittarios esse.* GOTTL.

Περίνεως] Suidas h. v. WASS. et in Πρωτόνεως. DUCK.

δὲ οὐκ εἰκὸς πολλοὺς ξυμπλεῖν, ἔξω τῶν βασιλέων, καὶ τῶν μάλιστα ἐν τέλει· ἄλλως τε καὶ μέλλοντας πέλαγος περαιώσεσθαι μετὰ σκευῶν πολεμικῶν· οὐδ' αὖ τὰ πλοῖα κατάφρακτα ἔχοντας, ἀλλὰ τῷ παλαιῷ τρόπῳ ληστικώτερον παρεσκευασμένα. πρὸς τὰς μεγίστας γοῦν καὶ ἐλαχίστας ναῦς τὸ μέσον σκοποῦντι, οὐ πολλοὶ φαίνονται ξυνελθόντες, ὡς ἀπὸ πάσης τῆς Ἑλλάδος κοινῇ πεμπόμενοι.

ιά. 11. Αἴτιον δ' ἦν οὐχ ἡ ὀλιγανθρωπία τοσοῦτον, ὅσον ἡ ἀχρηματία. τῆς γὰρ τροφῆς ἀπορίᾳ τόν τε στρατὸν ἐλάσσω ἤγαγον, καὶ ὅσον ἤλπιζον αὐτόθεν πολεμοῦντα βιοτεύσειν. ἐπειδὴ δὲ ἀφικόμενοι μάχῃ ἐκράτησαν, δῆλον δέ. τὸ γὰρ ἔρυμα

Περίνεως] i. e. τοὺς περιττοὺς ἐν τῇ νηὶ ἐπιβάτας, οἷον δούλους. Suid h. v. ex Scholio nostro descripsit. G.

Ἔξω τῶν] i. e. χωρίς. v. Thom. M. in ἔξω. Sive ἄνευ. v. Schol. ad III. 61. V. 26. G.

Τῶν μάλιστα ἐν τέλει] *quibus esset summa imperii delata.* G.

Πλοῖα κατάφρακτα] Vide Bayfium et Schefferum de re Navali, et Vossium de triremium et liburnicarum constructione. HUDS.

Τὸ μέσον] Hunc locum ob oculos habuit Eustath. p. 260. a. WASS. et p. 329. DUCK.

H. l. laudavit Eustath. p. 260. ut notarunt Wassius et Duck., non qua verba, sed argumentum: ἔστι γὰρ κατὰ τὸν Θουκυδίδου κανόνα, τὸ μέσον τοῦ πλείονος καὶ ἐλάττονος λαβόντα, τεκμήρασθαι, πόσοι δύνανται εἶναι τῷ ἀριθμῷ, οἱ τοῦ πλήθους—Cf. p. 329. Medius numerus sunt LXXXV. unde in mille et ducentis navibus centum et duo millia fuisse credibile est. Τὸ σκοποῦντι magis ornatui servit, quam necessitati. Ita Noster, v. c. II. 49. τὸ μὲν οὖν ἁπτομένῳ σῶμα οὐκ ἄγαν θερμὸν ἦν. cf. c. 96. ej. libri. G.

Ὡς—πεμπόμενοι] ὡς hic *non auget*, neque argumentandi vim habet, sed *restringendi* et minuendi: pauci, inquit, erant, *ut* ex omni Græcia missi: i. e. pauci sane, pro illa conditione, si cogitemus, ab universa Græcia missos: quod cogitantes, majorem numerum exspectemus, non ita paucos: pauciores erant, quam quos ex universa Græcia collectos credamus. Ita Latini, nominatim Livius, particula *ut* in utramque partem utitur, et colligendi conditione, et imminuendi et coërcendi. v. Ind. Exc. Liv. v. *ut*. Adde 38. 24. ne eam quidem, *ut amans*, gratuitam: i. e. quod tamen ab amante exspectaretur, ut eo dignum. V. et ad C. 21. n. 3. BAVER.

Αἴτιον] Hermogenes Cap. XIII. περὶ μεθόδου δεινότητος, αἴτιον ἦν οὐχ ἡ ὀλιγανθρωπία, ὅσον ἡ ἀχρηματία. Non est infrequens in talibus concisum genus loquendi. supr. Cap. IX. τῶν τότε δυνάμει προὔχων, καὶ οὐ τοσοῦτον τοῖς Τυνδάρεω ὅρκοις—et Cap. CXXXVIII. γίγνεται παρ' αὐτῷ μέγας, καὶ ἴσος οὐδείς πω Ἑλλήνων. Nec desunt exempla aliorum Scriptorum. Eodem modo καίπερ, vel καίτοι ante ὅμως sæpe deesse observat Stephanus, Cap. IX. Sed omnes MSS. et Edd. tuentur vulgatum. DUCK.

Ἡ ὀλιγανθρωπία τοσοῦτον] Hermog. l. c. haud dubie memoriæ vitio omisit τοσοῦτον. Laudat locum rhetor, ut ἴσα in hac ῥήσει demonstraret: ὀλιγανθρωπία, ἀχρηματία, ἀπορία —G.

Τῇ ἀπορίᾳ] i. e. διὰ τὴν ἀπορίαν, τῆς ἀπορίας ἕνεκα. B.

Βιοτεύειν] τὸ ζῆν. Thucyd. inquit Hesych. WASS.

Βιοτεύσειν] i. e. πορίσειν τὰ πρὸς τὸν βίον. v. Ammon. h. v. et Valken. et Hesych. G.

Simpliciter est, victurum, vitam sustentaturum; nam βιοτεύειν est verbum neutrum; ut apud Xen. M. 1. ῥᾷστά τε καὶ ἥδιστα βιοτεύειν. B.

Ἐκράτησαν] Post ἐκράτησαν ponendum censeo τελείαν στιγμήν, post δῆλον δὲ, duntaxat ὑποστιγμήν. Neque enim ἐπειδὴ δὲ pro ἐπειδὴ δὴ accipiendum puto, sed (quod valde mirum videri possit) pro ἔπειτα δέ. Quod quamvis in hac significatione acceptum, huic loco optime conveniat, nunquam tamen ausus fuissem annotare, nisi alii ejusdem Scriptoris hunc illius particulæ usum (de quo alioqui levis tantum erat primo suspicio) comprobassent, qui tamen loci nunc mihi in promtu non sunt: sed unum aut duos ex illis in hoc ipso esse libro recordor. Fortasse quidem dixerit aliquis, ἀφικόμενοι potius pro ἀφίκοντο esse accipiendum, quam ἐπειδὴ pro ἔπειτα: cui et ego non ægre assentirer, si in aliis omnibus, quos observavi, locis idem participium

τῷ στρατοπέδῳ οὐκ ἂν ἐτειχίσαντο. φαίνονται δ' οὐδ' ἐνταῦθα πάσῃ τῇ δυνάμει χρησάμενοι, ἀλλὰ πρὸς γεωργίαν τῆς Χεῤῥονήσου τραπόμενοι καὶ λῃστείαν, τῆς τροφῆς ἀπορίᾳ. ᾗ καὶ μᾶλλον οἱ Τρῶες αὐτῶν διεσπαρμένων τὰ δέκα ἔτη ἀντεῖχον βίᾳ, τοῖς ἀεὶ ὑπολειπομένοις ἀντίπαλοι ὄντες. περιουσίαν δὲ εἰ ἦλθον ἔχοντες τροφῆς, καὶ ὄντες ἀθρόοι, ἄνευ λῃστείας καὶ γεωργίας ξυνεχῶς τὸν πόλεμον διέφερον, ῥᾳδίως ἂν μάχῃ κρα-

sequeretur. Sic autem δῆλον et alibi usurpat, sequente γάρ. Alicubi etiam τεκμήριον δὲ, vel μαρτύριον δὲ, eodem sensu: quum adjicitur argumentum, quo probetur, quod dictum est. STEPH.

Ἐπειδὴ δὲ ἀφικόμενοι—] Hic locus varie viros doctos exercuit. Mihi quidem post ἀφικόμενοι simplicissimum videtur, subintelligere: ἦσαν. vel part. positum esse pro ἀφίκοντο. Scholiastes infra hunc usum notat. Reiskii enim conjecturæ nulla codd. auctoritate adjuvantur. In Dilucid. att. Abresch. p. 18. legit: ἐπειδὴ πολλοὶ, aut ἀθρόοι, τήνδε ἀφικόμενοι, μάχῃ ἐκράτησαν ἂν, "*nam si multi* (numero ingente) *illuc venissent, procul dubio vicissent*, commissa pugna." In anim. ad h. l., Reiskius nihil emendat. Post βιοτεύσειν autem comma ponendum, et post ἐκράτησαν, punctum putat: δὲ autem delet. *Tantum copiarum secum ducebant, quantum putabant posse bello gerendo sibi victum comparare, posteaquam appulsi pugna hostem vicissent.* Aut :" *nam, cum primum appellerent aut ingrederentur in hosticum, pugna commissa hostem summovebant.*" Heilmanus p. 13. post ἐκράτησαν parenthesin statuit: (δῆλον δὲ τ. γ. ἐρ' τ. στρ. οὐκ ἂν ἐτειχίσαντο). Sed τὸ δὲ, post φαίνονται, non convenit superioribus. Stephanus ἐπειδὴ pro ἔπειτα sumit. Ita Plato in Phædon. videtur cepisse, c. 47. (qui locus exstat apud Euseb. Præp. Ev. 14. 15. ubi legitur ἐπεὶ δὲ, quod Vigerus capit pro ἀλλὰ) ἀπὸ δὴ θαυμαστῆς ἐλπίδος ᾠχόμην φερόμενος, ἐπειδὴ προϊὼν—ὁρῶ ἄνδρα. Sed hic locus Platonis nondum satis integer est. GOTTL.

Ἐπειδὴ—ἐκράτησαν] Non video, cur se ita in h. l. torqueant Viri docti; neque vero Particip. ἀφικόμενοι, præsertim, cum pendeat ab ἐπειδὴ, pro verbo finito ponatur; quod plane insolitum istius ævi scriptoribus, in hac vero structura cum conjunctione plane inauditum. Verba δῆλον δὲ, usque ad ἐτειχίσαντο, sunt in parenthesi, et δὲ redundat post φαίνονται (v. Ind.) quod est consequens, respondens τῷ, ἐπειδὴ: vel pro οὖν est δὲ, vel post parenthesin videbatur inserendum; et vero abest a 4. Codd. Ita et redundat apud Hom. Il. 1. 324. εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι. Nam, quod apud Theophrast. Ch. Eth. περὶ ἀγρ. extr. ταῦτα ἀναμιμνησκόμενος, pro ἀναμιμνήσκεται positum invenias, corruptus haud dubie locus est, et verbum excidit, ἀπαιτεῖν, vel tale. Nec vero id *per se* ponit Noster, ut, eos vicisse, dicat; sed quid deinde, nihilo minus, post victoriam fecerint: ergo illud tantum est antecedens, et insertum præcipuæ sententiæ. Quid, quod pro δὲ legi possit, δή. BAVER.

Δῆλον δέ.] Sc. ἐκ τούτων. Ita supra: (c. 8.) μαρτύριον δέ. Ante δῆλον colon scripsi. G.

Τὸ γὰρ ἔρυμα] Pæne est, ut tempora confundat Noster; nam ἔρυμα illud diu post primum prœlium condidere. Iliad. 7, 435. γὰρ hic est, *alioqui*, aut certe hoc post γὰρ intelligendum. B.

Οὐδ' ἐνταῦθα] i. e. οὐδὲ τότε, ne *tum* quidem. Ita sæpe Liv. *ibi* pro *tum*, quod et addit; "*ibi tum* consul, cet." BAVER.

Ἀντεῖχον] Quum Dativus βίᾳ jungatur verbo ἀντεῖχον, delenda quæ post ipsum interpunctio est. STEPH.

Ἀντεῖχον βίᾳ] Cum Steph. et Reiskio βίᾳ conjunxi cum ἀντεῖχον. GOTTL.

Ἧι—καὶ—ἀντεῖχον·] Notabilis Metonymia: qua, inopia, nempe Græcorum Trojani restiterunt Græcis: i. e. quæ inopia Græcorum fecit, ut Trojani iis resistere possent; vel: qua inopia Græci ita distinerentur, ut paucioribus relictis Trojani pares essent. v. Philol. Thuc. p. 258. lit. d. Adde, Rom. 8. 3. ubi lex dicitur ἀσθενεῖν διὰ τῆς σαρκὸς, i. e. pravitas infirma ipsa fecisse, obstitisse, quo minus lex valeret in homine; et memorabilius, ac propius ad h. l. 2 Petr. 2. 8. βλέμματι καὶ ἀκοῇ ὁ δίκαιος τὴν—ψυχὴν ἐβασάνιζεν· i. e. illi homines, Sodomitæ, cruciabant animum ejus adspectu et auditu impietatis ipsorum. Ceterum τὸ βίᾳ malim jungere τῷ ἀντίπαλοι, quam τῷ ἀντεῖχον, quod jam habeat Dativum tamen: et pæne minus redundet, βίᾳ ἀντίπαλοι, viribus pares, quam, βίᾳ ἀντεῖχον. BAVER.

Τοῖς ἀεὶ ὑπολειπομένοις] In Aug. cod., ad marginem scripta sunt v. τοῖς κατὰ καιρόν. G.

Διέφερον] Gr. διεφέροντο. Suidas cum Edd. Hesych. nescio an huc spectans, διεφέροντο, διεμάχοντο. WASS.

τοῦντες εἷλον· οἵ γε καὶ οὐκ ἀθρόοι, ἀλλὰ μέρει τῷ ἀεὶ παρατυχόντι ἀντεῖχον. πολιορκίᾳ δ᾽ ἂν προσκαθεζόμενοι, ἐν ἐλάσσονί τε χρόνῳ καὶ ἀπονώτερον τὴν Τροίαν εἷλον. ἀλλὰ δι᾽ ἀχρηματίαν, τά τε πρὸ τούτων ἀσθενῆ ἦν, καὶ αὐτά γε δὴ ταῦτα ὀνομαστότατα τῶν πρὶν γενόμενα, δηλοῦται τοῖς ἔργοις ὑποδεέστερα ὄντα τῆς φήμης, καὶ τοῦ νῦν περὶ αὐτῶν διὰ τοὺς ποιητὰς λόγου κατεσχηκότος.

ιβ΄. 12. Ἐπεὶ καὶ μετὰ τὰ Τρωϊκὰ ἡ Ἑλλὰς ἔτι μετανίστατό τε καὶ μετῳκίζετο, ὥστε μὴ ἡσυχάσασα αὐξηθῆναι. ἥ τε γὰρ ἀναχώρησις τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ἰλίου χρονία γενομένη πολλὰ ἐνεόχμωσε, καὶ στάσεις ἐν ταῖς πόλεσιν ὡς ἐπιπολὺ ἐγίγνοντο, ἀφ᾽ ὧν ἐκπίπτοντες τὰς πόλεις ἔκτιζον. Βοιωτοί τε

Lectio cod. Gr. διεφέροντο non est spernenda: medium certe videtur usitatius. Hesych. διεφέροντο, διεμάχοντο. it. διαφέρονται, μάχονται. Infra tamen, c. 31. utitur simplici in act. ὀργῇ φέροντες τὸν πόλεμον. Item L. VI. 54. τοὺς πολέμους διέφερον. Ubi tamen Duckerus int. ὑπέμενον, ἐξήνυον. Dionys. II. 41. A. R. p. 322. ut Noster, τὸν πόλεμον διέφερον. G.

Pertulerunt, tolerarunt; ad extremum sustinuere; hinc et διηνεκὲς, perpetuum. Schol. ἐξήνυον, perfecerunt; nimium pro re. B.

Μέρει τῷ] Non τῷ, sed τῳ absque accentu, scripsisse Scholiastem credibile est, aut potius credendum est, quum dicat συνεγκλίνουσι, et exponat τινί. Neque tamen lectionem hanc affert, tanquam quæ sibi, sed ut quæ aliis quibusdam placeat. Verum illis, qui huic loquendi generi assueti fuerint, lectio nostra magis placebit. STEPH.

Ὀνομαστότατα] Magis convenire crediderim ὀνομαστότερα, ut legisse Valla videtur. STEPH.

Τοῦ νῦν—λόγου κατεσχηκ.] Transpositum, pro, τοῦ νῦν—κατεσχ. λόγου. ut Liv. 6. 19. *imminentem molem libertati*, pro, libertati imm. mol. et 40. 6. *caput mediæ canis præcisæ*. pro canis med. (vel in medio) præc. v. Ind. BAVER.

Διὰ τοὺς ποιητὰς] *per poetas*. GOTTL.

Ita et Latinis *propter* nonnunquam est, *per*; Cic. p. Mil. "servi fidelissimi, *propter* quos vivit," i. e. quorum operâ; p. Rosc. Amer. "*parentes, propter quos* lucem aspexerit." B.

Ἡ Ἑλλὰς μετανίστατο] i. e. ἐν τῇ Ἑλλάδι μετὰ τὰ Τρωϊκὰ μεταναστάσεις ἦσαν. v. supra c. 2. G.

Μετῳκίζετο] Rectius μετῳκίζετο, ut μετοικίας supra dixit. STEPH. Κατῳκίζετο, quod in quibusdam MSS. est, non placet. WASS.

Ὥστε μὴ ἡσυχάσασα αὐξηθῆναι] Enenkelius accuratius vertit, tanquam esset negatio ante αὐξηθῆναι, quæ latet in contextu verborum: "*cum non quiescerent, crescere et vires colligere nequibant.* Si immutes orationem, et suppleas μᾶλλον, ἢ, ὥστε—i. e. *sedes magis transferebant, quam ut, otii expertes, crescere potuerint*" reperies negationem. Heilmanus sequitur, ut plerumque, Enenkelium: "*So dass es wegen Mangel nöthigen Ruhestandes nicht aufkommen konnte.*" Huic interpretationi Scholiastes favet, qui otium incrementi caussam adfert, ut revera est, ut mox apparet: μόγις τε ἐν πολλῷ χρόνῳ ἡσυχάσασα βεβαίως. GOTTL.

Simplicissimum fuerit, ut ἡσυχάσασα pendeat ab αὐξηθῆναι· ne, vel, quo minus quieta (esset, et sic) cresceret: quasi sit, ὥστε μὴ ἡσυχάσαι καὶ (οὕτω) αὐξηθῆναι, vel, ὥστε μὴ αὐξ. ἐν τῷ (vel διὰ τοῦ) ἡσυχάζειν. BAVER.

Ἐπιπολὺ] MS. Clar. ἐπιτοπολύ. *Plerumque, magna ex parte.* Utrumque agnoscit Pollux. Noster fere alias ἐπιπολὺ, sed et ἐπιπλεῖστον et ἐπιτοπλεῖστον. WASS.

Ἐκπίπτοντες] Reisk. anim. ad h. l. malit οἱ ἐκπίπτοντες. Sed ipse Vir sagacissimus agnoscit, articulum posse haud ægre abesse. Usitatius est ita scribere; sed et subinde occurrit participium sine articulo, imprimis apud Poëtas. De articuli omissione v. Plutarch. Plat. Quæst. T. X. p. 199. G.

Τὰς πόλεις ἔκτιζον,] h. e. πόλεις τινὰς ἔκτιζον. Ita alibi: ἦσαν γὰρ οἱ Σπαρτιᾶται αὐτῶν πρῶτοί τε καὶ ὁμοίως σφίσι συγγενεῖς. Itaque non erat, ut Brunerus apud Palæph. c. 34. 2. pro διέτριβον ἐκεῖ τὰς ἡμέρας, legendum

γὰρ οἱ νῦν, ἑξηκοστῷ ἔτει μετὰ Ἰλίου ἅλωσιν, ἐξ Ἄρνης ἀναστάντες ὑπὸ Θεσσαλῶν, τὴν νῦν μὲν Βοιωτίαν, πρότερον δὲ Καδμηΐδα γῆν καλουμένην ᾤκησαν· (ἦν δὲ αὐτῶν καὶ ἀποδασμὸς πρότερον ἐν τῇ γῇ ταύτῃ, ἀφ' ὧν καὶ ἐς Ἴλιον ἐστράτευσαν) Δωριεῖς τε ὀγδοηκοστῷ ἔτει ξὺν Ἡρακλείδαις Πελοπόννησον ἔσχον· μόγις τε ἐν πολλῷ χρόνῳ ἡσυχάσασα ἡ Ἑλλὰς βεβαίως, καὶ οὐκέτι ἀνισταμένη, ἀποικίας ἐξέπεμψε· καὶ Ἴωνας μὲν Ἀθηναῖοι καὶ νησιωτῶν τοὺς πολλοὺς ᾤκισαν, Ἰταλίας δὲ καὶ Σικελίας τὸ πλεῖστον Πελοποννήσιοι, τῆς τε ἄλλης Ἑλλάδος ἔστιν ἃ χωρία· πάντα δὲ ταῦτα ὕστερον τῶν Τρωϊκῶν ἐκτίσθη.

putaret τινὰς ἡμέρας. Alia exempla sunt collecta in Miscell. Obss. Vol. III. 149. cf. Abresch. Dil. 129. G.

Τὰς πόλεις] verterim, *reliquas* urbes, illas, quæ deinde constiterunt; alias, quas dicam. Ita Joh. 1. 21. ὁ προφήτης εἶ σύ; i. e. ecquis alius prophetarum, nempe præter Messiam aut Eliam, quem se esse, negasset Johannes. Baver.

Ἐξ Ἄρνης] Vide Steph. Byzant. h. v. et ibi Interpretes. Duck.

Ἄρνης] Hæc urbs Thessaliæ Bœotiæ fuit colonia, ut Steph. Byzant. tradit. G.

Ἀναστάντες ὑπὸ Θεσσαλῶν] i. e. ἀνάστατοι γενόμενοι ὑπὸ — *Sedibus expulsi* — Suidas: Ἀναστήσας, ἀναστάτους ποιήσας καὶ μετοικίσας. active, ut Demosth. in ὑποθ. περὶ εἰρήνης (T. I. p. 55. Reisk.) τὸ Φωκέων ἔθνος ἀνάστατον πεποίηκε. G.

Καδμηΐδα] Καδμηϊάδα, quod est in Cass. nusquam alibi inveni, et errori scribentis tribuendum puto. Stephanus in Βοιωτία, ἐκαλεῖτο δὲ—καὶ Καδμηΐς, ὡς Θουκυδίδης. Eustath. in Il. δʹ. 487. παράγονται δὲ Καδμεῖοι μὲν ἀπὸ τῆς Καδμηΐδος γῆς. Duck.

Καδμηΐδα] Varia Bœotiæ nomina recenset Stephan. Byz. p. 229. ubi et hujus meminit, ex h. l. ἐκαλεῖτο δὲ Ἀονία καὶ Μεσσαπία καὶ Ὠγυγία καὶ Καδμηΐς, ὡς Θουκυδίδης. Locum Stephani jam pro scriptura h. v. laudabat Duckerus. G.

Καὶ ἀποδασμὸς] Reisk. in anim. ad h. l. p. 6. conjicit: ἀποδασμὸς καὶ πρότερον. G.

Ἀφ' ὧν] Sc. τινὲς l. ἔνιοι. Hoc supplebat Reisk. in Dil. Abresch. p. 18. G.

Μόγις] Clar. μόλις. Tho. Magistro interprete. ἀντὶ τοῦ μετὰ βίας. μόλις ἀντὶ τοῦ βραδέως. Illud Ionum, hoc vero Atticorum, Corinthus et Helladius apud Photium dicunt esse. Verum μόλις apud nostrum, Isocr. Xenoph. Platon. Sophoc. Æschyl. Herodot. Cæterum Ecclesiastic. XXI. 20. pro μόλις Clemens Alex. μόγις. ubi etiam pro τοῦ νώτου eleganter Alexandrinus τῶν νώτων. Homerus δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινός. Virgil. "*Terga* dabo." Terent. "*Cervices*." Glossæ utrumque *vix*, et *vix tandem* reddunt. Qui plura cupis de voce μόλις, adeas Schol. Nicandri p. 17. Schol. Sophoclis p. 226. Ed. Steph. 1568. Schol. Theocriti ad Idyl. ιέ. 4. Schol. Æschyli Steph. pagg. 8. et 302. De μόγις Schol. Oppiani ad ά. 550. Verum Grammaticis οἰμώζειν λέγω. Wass.

Καὶ οὐκέτι ἀνισταμένη] Ut hic post ἡσυχάσασα βεβαίως, subjungit καὶ οὐκέτι ἀνισταμένη: sic postquam initio hujus proœmii, (id est non procul ab ejus principio) dixit de Græcia, οὐ πάλαι βεβαίως οἰκουμένη, subjungit, ἀλλὰ μεταναστάσεις τε οὖσαι τὰ πρότερα.—Steph.

Οὐκέτι ἀνισταμένη] *quum non amplius sedibus suis moveretur*. G.

Καὶ Ἴωνας] Eam Asiæ partem, quæ Ionia appellatur, coloniam Atheniensium factam esse docent etiam Herodotus, *aliique*, quos affert Meursius de Fort. Ath. c. 6. Huds.

Καὶ Ἴωνας μὲν Ἀθηναῖοι] Hæc in Asiam minorem deducta colonia est maxime memorabilis. Ab Atheniensibus, qui Iones vetustissimis temporibus dicti sunt (L. VI. 82. Herod. I. 143.) inditum regioni nomen Ioniæ. cf. Eustath. ad Iliad. B. p. 292. qui locum ex Strab. VIII. p. 587 et 588. laudavit. Gottl.

Ἰταλίας δὲ καὶ Σικελίας] Intelligitur hoc etiam e dialecto Dorica in Magna Græcia usitata, Lacedæmonios in hanc partem Italiæ colonias deduxisse. G.

Ἰταλίας] Ubi et Tarentum, Spartana colonia per Phalanthum. Hor. Carm. 2. 6. 12.

Regnata petam Laconi
Rura Phalantho. Baver.

Σικελίας] Ubi ipsæ Syracusæ Corinthiorum colonia. Ceterum pleræque harum coloniarum haudquaquam favent argumentationi Thucydidis, quippe ob *turbas* do-

ιγ΄. 13. Δυνατωτέρας δὲ γενομένης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῶν χρημάτων τὴν κτῆσιν ἔτι μᾶλλον ἢ πρότερον ποιουμένης, τὰ πολλὰ τυραννίδες ἐν ταῖς πόλεσι καθίσταντο, τῶν προσόδων μειζόνων γιγνομένων· (πρότερον δὲ ἦσαν ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι πατρικαὶ βασιλεῖαι) ναυτικά τε ἐξηρτύετο ἡ Ἑλλὰς, καὶ τῆς θαλάσσης μᾶλλον ἀντείχοντο. πρῶτοι δὲ Κορίνθιοι λέγονται ἐγγύτατα τοῦ νῦν τρόπου μεταχειρίσαι τὰ περὶ τὰς ναῦς, καὶ τριήρεις ἐν Κορίνθῳ πρῶτον τῆς Ἑλλάδος ναυπηγηθῆναι. φαίνεται δὲ καὶ Σαμίοις Ἀμεινοκλῆς Κορίνθιος ναυπηγὸς ναῦς ποιήσας τέσσαρας. ἔτη δ' ἐστὶ μάλιστα τριακόσια ἐς τὴν τελευτὴν τοῦδε τοῦ πολέμου, ὅτε Ἀμεινοκλῆς Σαμίοις ἦλθε. ναυμαχία

mesticas pleræque ejectæ et cedere coactæ; ut Parthenii, duce Phalantho, fugientes, Telegonus Tusculum condens, alii. B.

Τὰ πολλὰ] In cod. Aug. in Schol. interl. notatur: τὰ πολλὰ, τὰ ἐπὶ πολύ. G.

Ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι] Hoc exponunt Steph. ad Schol. Spanhem. ad Julian. Orat. I. p. 128. et Bos. Observ. Critic. C. III. ubi in Schol. Aristoph. ad Acharn. v. 61. pro ἐπὶ ῥητοῖς λαβὼν πέρασι, recte emendat γέρασι. Sed hoc præceperat Küster. ad Suid. in βασιλεὺς· quamquam nonnihil de hac emendatione dubitans, quæ, mea sententia, certa est. Duck.

Cum certis honoribus et juribus, s. *certis conditionibus et præmiis honorariis.* Infra c. 25. vocat: γέρα νομιζόμενα. ubi v. Schol. Suid. ῥητὸν, ὡρισμένον, φανερὸν, Θουκυδίδης. Hom. Il. φ΄. 445. μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ, similiter ut Noster. Hoc loco Nostri utebatur Kusterus ad corrigendum Scholiasten in Aristoph. Acharn. ad v. 61. p. 118. ubi vulgarem lectionem: ἐπὶ ῥητοῖς πέρασι, scite mutavit in γέρασι. cf. Valkenar. ad Eurip. Hippol. p. 217. Suidas, qui idem Schol. Aristophanis exscripsit, habet quoque πέρασι, ubi eadem monuit Kusterus. Gottl.

Γέρατα sunt quasi stipendia, commoda, (*ut militiæ commoda*) emolumenta, *Deputate, Accidentien*; ut, quod ex præda cuique assignatum cesserit, ejus γέρας vocatur apud Homer. Il. 1. Apud quem etiam talia γέρατα regentium urbes memorantur, Iliad. 6. 193. ubi Bellerophonti, cum dimidia parte regii honoris, assignatum legitur τέμενος, portio agri (ut Clericis vel sacerdotibus assolet, *Wiedmuth*,) arbustis consita et aranda: nec minus apud Herod. L. 6. p. 192. Edit. Bas. recensentur γέρατα regum Spartanorum, quid de victimis, conviviis, aliis caussis, iis destinatum et eximium fuerit: ubi ibidem diserte vocantur γέρεα; (Ionice, p. γέρατα, ut κέρεα L. 2. p. κέρατα.) Baver.

Ναυτικά τε] Hanc lectionem temere sollicitabat Reisk. in Dil. Abresch. p. 18. leg. ναυτικῷ τε—Infra c. 25. ἢ καὶ μᾶλλον ἐξηρτύοντο τὸ ναυτικόν. G.

Ἀντείχοντο] *Majorem rei nauticæ curam habebant.* Grammius in θαλάσσης subint. διὰ, et vertit: *prævalebant*—Sed V. D. debebat hanc vim exemplis probare. Non opus est supplere διὰ, cum ἀντέχεσθαι genit. admittat hac vi. v. Gloss. G.

Μεταχειρίσαι] Suidas in h. v. Schol. scrinia compilavit. Wass. H. Steph. reprehendit Scholiastæ interpretationem hujus verbi. Sed Salmas. de Mod. Usur. p. 327. putat μεταχειρίζειν etiam habere significationem mutandi. Et Observat. ad Jus Attic. et Rom. p. 692. scribit, antea solis quinqueremibus usos fuisse Græciæ populos, eamque rationem mutasse Corinthios institutis triremibus pro quinqueremibus, ut hic Schol. Duck.

Καὶ τριήρεις] Vide Scaligeri Animadversiones ad Eusebii Chron. p. 61. Huds.

Ἀμεινοκλῆς] Ita MSS. et Themistius Orat. XXVI. Amenoclem vocat Plin. N. H. VII. 56. Confer Herodot. I. 163. Wass. Plinius auctore, ut ait, Thucydide scribit, Aminoclem primum triremem instituisse. Verum Thucydides a Corinthiis quidem triremes primum inventas esse dicit, sed Aminoclem earum inventorem non facit. Salmas. ad Jus Attic. et Rom. p. 693. ubi et alia vid. huc pertinentia. Duck.

Quæ Plinius VII. 56. ex h. l. protulit, tanquam Aminocles invenerit triremes, castigat Duck. ad h. l. G.

Ναυμαχία] Ad h. l. vid. Wess. ad Herod.

τε παλαιοτάτη ὧν ἴσμεν γίγνεται Κορινθίων πρὸς Κερκυραίους. ἔτη δὲ μάλιστα καὶ ταύτῃ ἑξήκοντα καὶ διακόσιά ἐστι μέχρι τοῦ αὐτοῦ χρόνου. οἰκοῦντες γὰρ τὴν πόλιν οἱ Κορίνθιοι ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ, ἀεὶ δή ποτε ἐμπόριον εἶχον, τῶν Ἑλλήνων τοπάλαι κατὰ γῆν τὰ πλείω ἢ κατὰ θάλασσαν, τῶν τε ἐντὸς Πελοποννήσου καὶ τῶν ἔξω, διὰ τῆς ἐκείνων παρ' ἀλλήλους ἐπιμισγόντων. χρήμασί τε δυνατοὶ ἦσαν, ὡς καὶ τοῖς παλαιοῖς ποιηταῖς δεδήλωται. ἀφνειὸν γὰρ ἐπωνόμασαν τὸ χωρίον. ἐπειδή τε οἱ Ἕλληνες μᾶλλον ἐπλώϊζοντο, τὰς ναῦς κτησάμενοι τὸ ληστικὸν καθῄρουν· καὶ ἐμπόριον παρέχοντες ἀμφότερα, δυνατὴν

III. 53. p. 223. G.

Παλαιοτάτη] Quidam MSS. et Edd. παλαίτάτη. quomodo semper D. Halicarn. παλαιότερα Aristot. Hist. An. IV. 1. et Categ. p. 53. et παλαιογενὴς Aristoph. Νεφ. 357. ita leg. ex Vat. noster p. XI. ex Marg. παλαιοτάτου. Wass.

Καὶ ταύτῃ] om. quidam MSS. male. Wass.

Ἔτη—ταύτῃ ἐστὶ ἑξ. κ. διακ.] Nota Dativi usum: ei prœlio sunt 260 anni, i. e. præterlapsi sunt tot anni ex quo gestum est. Ita Luc. 1. 36. οὗτος μὴν ἕκτος ἐστὶν αὐτῇ, hic ei est mensis sextus, i. e. agitur mensis sextus, ex quo gravida est. Neque aliter verbum ἔχειν adhibetur, Joh. 5. 11. 17. Ceterum καὶ non frustra præmisit ταύτῃ, sed respexit illam priorem, quæ et *ipsa* non multum abesset a tempore vel ætate ipsius; illa 300 annis, hæc et *ipsa* pæne trecentis. Baver.

Ἀεὶ δή ποτε ἐμπόριον] Eustathius ad Hom. Il. β'. p. 290. huc respexit: Θουκυδίδης δὲ ἐμπόριον αὐτὴν Ἑλλάδος λέγει. n. Corinthum, s. Ephyren. cf. Strab. VIII. p. 580. G.

Ἐπιμισγόντων] Supra c. 2. οὐδὲ ἐπιμιγνύντες ἀλλήλοις, οὔτε κατὰ γῆν οὔτε διὰ θαλάσσης. Verbum est Ionicum ἐπιμίσγω, quo utitur sæpius Herodotus, unde Noster desumsisse videtur. Occurrit etiam apud Xenoph. Cyr. VII. p. 512. cf. Ernesti d. h. v. ad Cass. H. in Jov. v. 12. G.

Ποιηταῖς] Homer. intelligit, qui Il. β'. 570.

Οἳ δὲ Μυκήνας εἶχον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Ἀφνειόν τε Κόρινθον.

Wass. vid. ibi Eustath. et Casaub. ad Dion. Chrys. Corinthiac. p. 464. Duck.

Τοῖς παλαιοῖς ποιηταῖς] Intelligit maxime Homerum, qui Corinthum ἀφνειὸν vocat, Il. β'. 570. Ad Thucydidis locum respexit Aristides, Ἰσθμ. εἰς Ποσ., καὶ τοῦτ' εἶναι, ὑφ' οὗ ἐκ παλαιοτάτου ἀφνειόν τε ὕμνηται χωρίον ὑπὸ τῶν ποιητῶν. Cur dicatur Corinthus a poeta ἀφνειὸς, explicat Strab. VIII. p. 580. διὰ τὸ ἐμπόριον ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ κείμενον. Quem locum Strabonis laudat Eustath. Il. β'. p. 290. Ceterum præter Homerum, Pindarus Corinthi divitias celebrat, Olymp. Od. 13. v. 4. ubi ὀλβίαν Κόρινθον appellat; ad quem locum Schmidius hunc Thucyd. locum non prætermisit, Gottl.

Ἐπειδή τε] forte δὲ leg. aut τε pro eo positum. Baver.

Τὸ ληστρικὸν] Si verum est, quod a Scholiaste scribitur pag. 3. ληστικὸν quidem esse τὸ σύστημα, videlicet τοὺς λῃστὰς, at vero ληστρικὸν dici τὸ κτῆμα, lectioni margini adscriptæ altera anteponenda est. Sic vero et pag. 7. ληστικώτερον παρεσκευασμένα legimus: verum ληστρικῶς vicissim habemus apud Dion. Halic. ubi scribit ληστρικῶς διασκευασάμενος; itidemque apud hunc Enarratorem p. 23. videmus τὸ ληστρικῶς opponi τῷ φιλικῶς. Steph.

Ἀμφότεροι] Ἀμφότερα pro κατ' ἀμφότερα apud Thucydid. accipiendum esse docet Suidas in voce. Verum utrum ἀμφότερα pro ἀμφοτέρωθεν sumi possit (ut censet Æ. Port.) pronunciare non ausim. Huds. Ἀμφότερα quidam MSS. hoc est, *utrinque*, eleganter, *hinc, illuc*. Il. IV. 145.

Πολέες τέ μιν ἠρήσαντο Ἱππῆες φορέειν, βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα,
ἈΜΦΟΤΕΡΟΝ, κόσμος θ' ἵππῳ, ἐλατῆρί τε κῦδος.

Locum hunc respexit Eustath. in Il. β'. p. 290. Wass.

Ἐμπόριον παρέχοντες ἀμφότερα] Recepi ἀμφότερα, e MSS., i. e. κατὰ γῆν τε καὶ κατὰ θάλασσαν· paullo ante: ἐμπόριον εἶχον h. l. variat: παρέχοντες. Palmerius in Exerc. ad auct. gr. p. 44. legit: ἀμφοτέροις, hoc sensu: *emporium*, i. e. *mercatum præbentes utrisque Græcis, tam iis, qui ab Ægaeo, quam qui ab Ionio veniebant Cenchreas et Lechæum.* Cum Palmerio facit Reiskius, in anim. ad h. l., n. *Græcis*,

ἔσχον χρημάτων προσόδῳ τὴν πόλιν. καὶ Ἴωσιν ὕστερον πολὺ γίγνεται ναυτικὸν ἐπὶ Κύρου, Περσῶν πρώτου βασιλεύοντος, καὶ Καμβύσου τοῦ υἱέως αὐτοῦ. τῆς τε καθ' ἑαυτοὺς θαλάσσης Κύρῳ πολεμοῦντες ἐκράτησάν τινα χρόνον. καὶ Πολυκράτης Σάμου τυραννῶν ἐπὶ Καμβύσου, ναυτικῷ ἰσχύων, ἄλλας τε τῶν νήσων ὑπηκόους ἐποιήσατο, καὶ Ῥήνειαν ἑλὼν, ἀνέθηκε τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Δηλίῳ. Φωκαεῖς τε Μασσαλίαν οἰκίζοντες, Καρχηδονίους ἐνίκων ναυμαχοῦντες.

ιδ'. 14. Δυνατώτατα γὰρ ταῦτα τῶν ναυτικῶν ἦν. φαίνεται δὲ καὶ ταῦτα, πολλαῖς γενεαῖς ὕστερα γενόμενα τῶν Τρωϊκῶν, τριήρεσι μὲν ὀλίγαις χρώμενα, πεντηκοντόροις δ' ἔτι καὶ

tam intra, quam extra, Isthmum habitantibus: quod paullo ante sit: τῶν τε ἐντὸς Πελοποννήσου, καὶ τ. ἔξω. In Diluc. Abresch. tamen idem Reiskius putabat: perinde esse, ἀμφότερα scribatur, an ἀμφοτέροις. G.

Ἀμφότεροι Duck. Ed. in quo verbo, si non est vitio operarum, latet Palmerianum, ἀμφοτέροις· quod pæne prætulerim alteri, ἀμφότερα, in quo suppleas, ἐπὶ, in utramque partem. Etsi vix habeant ἀμφότεροι, quo referantur, cum antea non sint nominati; sit ergo ἀμφότερα, ἐπ' ἀμφότερα, scil. τῆς Ἑλλάδος, versus Atticam et Lacedæmonem, superiora Græciæ et inferiora. Bauer.

Πολυκράτης—ναυτικῷ ἰσχύων,] cf. L. III. 104. Πολυκράτης—ἰσχύσας τινὰ χρόνον ναυτικῷ, καὶ τῶν ἄλλων νήσων ἄρξας, καὶ τὴν Ῥήνειαν ἑλὼν, ἀνέθηκε τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Δηλίῳ. G.

Ῥήνειαν] Apud Plut. in Nic. T. III. p. 340. est Ῥηνίαν. Herod. VI. 97. habet Ῥιναίη. Difficile est, in tanta varietate aliquid certi pronunciare. Ῥήνεια tamen frequentius occurrit. v. Wessel. ad l. c. Herod. et quos laudat. cf. quæ habent Wass. et Duck. G.

Ἑλὼν] Cl. ἀνελὼν, forte pro ἂν ἑλών. Wass. Nisi potius in libris, qui ἀνελὼν habent, ultima syllaba vocis præcedentis temere repetita est. Infr. III. 104. de eadem re Ῥήνειαν ἑλών. Ῥήνειαν hic habent *scripti* et *editi*. Et sic Pausan. Messen. c. ult. Sed varie scribitur, Ῥήνεια, Ῥήναια, Ῥηναία, et Ῥηνία. vid. Holsten. ad Steph. in Ῥήνη, et Cellar. II. Geogr. 14. In Homeri hymn. Apoll. v. 44. vulgo est Ῥηναία, quod ibi Barnes. edidit. Ῥηναῖα: non scio quam bene. Duck.

Ἀνέθηκε τῷ Ἀπόλλ.] Vide Thucyd. l. 3. p 207. Huds.

Φωκαεῖς] De lectione Marg. Φωκαιεῖς vid. quædam in Annot. Stephani ad Schol. Φωκαεῖς hic habent omnes alii *scripti* et *editi*. Nectamen minus rectum est Φωκαιεῖς, quemadmodum a Νίκαια, Νικαεὺς et Νικαιεύς. v. Spanhem. Dissert. IV. de Præstant. et Usu Numism. §. ult. et ad Callimach. in. Add. p. 755. ubi eosdem Asiaticos ab Herodoto aliisque Veteribus etiam Φωκεῖς dictos scribit. De eo si nulla controversia est, a Φωκεὺς æque recte fit Latinum Phocensis, ac pleraque alia gentilia Græca in εὺς apud Latinos in *ensis* exeunt. Hoc tamen negant Viri magni, Scalig. ad Euseb. Chron. p. 81. Salmas. ad Solin. p. 66. aliique ad Justin. XXXVII. 1. et XLIII. 3. Vellem Illustris Spanhemius indicasset loca veterum, ubi Asiatici Φωκεῖς dicantur. Nam in Herodoto compluribus locis est Φωκαιέες. vid Lib. I. c. 152. 163. et seqq. In Eustathio autem ad Dionys. perieg. v. 70. variat scriptura, de quo ibi Huds. et hic Steph. ad Schol. Duck.

Καρχηδονίους ἐνίκων] Hac de re Herodot. lib. 1. Huds. c. 166. et Justin. XLIII. 5. Duck.

Φωκαεῖς--Καρχηδονίους ἐνίκων] Justin. XLIII. 5. "*Carthaginiensium quoque exercitus, cum bellum, captis piscatorum navibus, ortum esset, sæpe fuderunt, pacemque victis dederunt.*" Intt. huius loci non immemores, addunt Herod. I. 166. G.

Πολλαῖς γενεαῖς] *Multis hominum ætatibus*, Menschenalter. Fere ita apud Diodor. L. I. 24. Hercules dicitur floruisse γενεᾷ πρότερον τῶν Τρωϊκῶν, *una hominum ætate ante bellum Trojanum*. v. de hac v. Perizon. Origg. Ægypt. c. XI. p. 176. Solet Diodorus γενεὰν XXX. annis æquare; nec longe abest ab hoc spatio Herodotus, II. 142. v. Wessel. ad utrumque locum et Diodori et Herodoti. G.

Πεντηκοντόροις] Nos: *mit funfzig Rudern*. G.

πλοίοις μακροῖς ἐξηρτυμένα, ὥσπερ ἐκεῖνα. ὀλίγον τε πρὸ τῶν Μηδικῶν καὶ τοῦ Δαρείου θανάτου, ὃς μετὰ Καμβύσην Περσῶν ἐβασίλευσε, τριήρεις περί τε Σικελίαν τοῖς τυράννοις ἐς πλῆθος ἐγένοντο, καὶ Κερκυραίοις. ταῦτα γὰρ τελευταῖα πρὸ τῆς Ξέρξου στρατείας ναυτικὰ ἀξιόλογα ἐν τῇ Ελλάδι κατέστη. Αἰγινῆται γὰρ καὶ Αθηναῖοι, καὶ εἴ τινες ἄλλοι, βραχέα ἐκέκτηντο, καὶ τούτων τὰ πολλὰ πεντηκοντόρους· ὀψέ τε, ἀφ' οὗ Αθηναίους Θεμιστοκλῆς ἔπεισεν Αἰγινήταις πολεμοῦντας, καὶ ἅμα τοῦ βαρβάρου προσδοκίμου ὄντος, τὰς ναῦς ποιήσασθαι, αἷσπερ καὶ ἐναυμάχησαν· καὶ αὗται οὔπω εἶχον διὰ πάσης καταστρώματα.

ιέ. 15. Τὰ μὲν οὖν ναυτικὰ τῶν Ελλήνων, τοιαῦτα ἦν, τά τε παλαιὰ, καὶ τὰ ὕστερον γιγνόμενα. ἰσχὺν δὲ περιεποιήσαντο ὅμως οὐκ ἐλαχίστην οἱ προσχόντες αὐτοῖς, χρημάτων τε προσόδῳ, καὶ ἄλλων ἀρχῇ. ἐπιπλέοντες γὰρ, τὰς νήσους κατεστρέφοντο, καὶ μάλιστα ὅσοι μὴ διαρκῆ εἶχον χώραν.

Πλοίοις μακροῖς] Salmas. Observ. ad Jus Attic. et Rom. p. 725. legit μικροῖς. Aliter exponit Scheffer. II. de Re naval. 2. p. 85. ex cujus sententia locus non indiget emendatione. Duck.

Μετὰ Καμβύσην—ἐβασίλευσε] Omittitur hic et apud alios Smerdis, Magus, rex septem mensium parum legitimus. Hinc in canone Ptolemæi non in regibus refertur. G.

Κερκυραίοις] Si Κερκυραίαν scribere quis malit, non male fortasse arbitretur dictum a Thucydide forma eadem, qua Κορινθίαν, Ἀργείαν, aliaque multa dicit, subaudiens χώραν vel γῆν. Steph.

Βραχέα,—καὶ τούτων τὰ πολλὰ πεντηκ.] Ex voc. ναυτικὰ intellige ναῦς, immo πλοῖα, quia neutra sequuntur. Nam et in βραχέα jam intelligendæ sunt *singulæ* naves, ut ex toto partes, quia notat, eos habuisse naves parvas; quanquam ναυτικὰ βραχέα hic esse possunt classes exiguæ, *numero* quidem navium, sed tamen et *modo* ac magnitudine; certe in πολλὰ intell. πλοῖα, *singula* navigia; etiamsi τούτων retuleris ad ναυτικὰ, ut sit, in his classibus harum classium, pleræque, scil. naves, rel. Baver.

Ὀψέ τε ἀφ' οὗ] intell. ὀψὲ δέ ἐστιν, dudum est, nempe retro ab illo primo initio, et propius illis temporibus, quibus ista scriberet Thuc. serum est, inquit i. e. non diu factum, propius a nostra ætate abest, sero post illas primas classes. B.

Θεμιστοκλῆς ἔπεισεν] Vid. Plutarch. in vita Themistoclis. Huds.

Ἀθηναίους Θεμιστοκλῆς ἔπεισεν] n. ut pecuniam, quæ ex metallis Laureoticis redibat, triremibus ædificandis ad bellum Æginéticum, impenderent; quos reditus antea Athenienses inter se dispertiti erant. v. Herod. VII. 144. p. 569. et Valken. qui Polyæn. commode laudat, l. 30. 64. cf. Plut. Them. T. I. p. 446. Nep. Them. 2. qui haud dubie sua ex Herodoto sumserunt. G.

Καταστρώματα] Vid. Is. Voss. de Construct. Trirem. p. 722. Tom. XII. Antiq. Rom. Græv. Duck.

Nos: *Verdecke.* G.

Αὗται οὔπω εἶχον διὰ πάσης καταστρ.] Pleonasmi speciem habet: hæ *naves* non habebant per *totam*, scil. *navem*, tabulata. Sed enim qui aliter efferret? Baver.

Γιγνόμενα.] Sic reposui ex Clar. pro γενόμενα. Wass.

Μὴ διαρκῆ]. Particulam μὴ habet *Editio Florentina*, sicut et *Veteres Codices:* in *aliis* autem *Edit.* non extat. Valla quidem certe agnoscit et ipse hanc negationem in sua interpretatione: quippe qui ita vertat: *Et ii præcipue, qui regionem non omnia suppeditantem habebant.* Ubi fortasse rectius dixisset. *Non omnia ad victum necessaria suppeditantem.* Est enim hic alioqui generalior quam per se sit vox *Omnia:* nisi quis διαρκῆ malit ita brevius et ejus etymo propius exponere, *sufficientem victui*, vel, *ad victum.* Aut (ut loquitur Livius) *sufficien-*

κατὰ γῆν δὲ πόλεμος, ὅθεν τὶς καὶ δύναμις παρεγένετο, οὐδεὶς ξυνέστη· πάντες δὲ ἦσαν, ὅσοι καὶ ἐγένοντο, πρὸς ὁμόρους τοὺς σφετέρους ἑκάστοις· καὶ ἐκδήμους στρατείας πολὺ ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν ἐπ' ἄλλων καταστροφῇ οὐκ ἐξῄεσαν οἱ Ἕλληνες. οὐ γὰρ ξυνειστήκεσαν πρὸς τὰς μεγίστας πόλεις αἱ ὑπήκοοι, οὐδ' αὐτοὶ ἀπὸ τῆς ἴσης κοινὰς στρατείας ἐποιοῦντο, κατ' ἀλλήλους δὲ μᾶλλον ὡς ἕκαστοι οἱ ἀστυγείτονες ἐπολέμουν. μάλιστα

tem alimentis. Est autem valde rationi consentaneum, quod hic scribitur: cum quo pulchre convenit, quod ab Appiano ἐν Ἰβηρικῇ, pag. 191. meæ editionis, legitur, his verbis: καὶ ὑπεκρίνατο αὐτοῖς καὶ συνάχθεσθαι, ὡς δι' ἀπορίαν λῃστεύουσί τε καὶ πολεμοῦσι καὶ παρασπονδηκόσι. Τὸ γὰρ λυπρόγεων, ἔφη, καὶ πενιχρὸν ὑμᾶς εἰς ταῦτα ἀναγκάζει. δώσω δ' ἐγὼ πενομένοις φίλοις γῆν ἀγαθὴν, καὶ ἐν ἀφθόνοις συνοικιῶ. Sunt tamen, qui particulam non addendam, sed potius ὅσαι pro ὅσοι reponendum censeant: ut dicat Thucydides, *illos, qui rei navali operam dabant,* vel, *ad rem navalem animum adjecerant, eas potissimum insulas solitos esse subigere, quæ haberent* χώραν διαρκῆ, id est, *agrum uberem,* vel *feracem.* Qui sensus rationi est et ipse consentaneus: sed præterquam quod nullius exemplaris auctoritate nititur hæc lectio, non dubito, quin hic scriptor, agrum uberem significare volens, alio usurus fuerit vocabulo, et χώραν εὔγεων, aut εὔφορον potius dicturus in hac significatione, quam διαρκῆ. Steph.

Μὴ διαρκῆ εἶχον χώραν] Negationem non abesse posse docet consilium navigantium: quod sibi deesset, ad cultum vitæ; hoc insulis subigendis sibi parare studebant. Διαρκὴς fere idem ac αὐτάρκης. Sic infra vocat Athenas urbem αὐταρκεστάτην καὶ ἐς πόλεμον καὶ ἐς εἰρήνην. (L. II. 36.) Gottl.

Ὅσοι καὶ ἐγένοντο] Quum videri possint πλεονάζειν hæc verba, ὅσοι καὶ ἐγένοντο, (satis enim erat dicere, πάντες δὲ ἦσαν πρὸς τοὺς ὁμόρους τοὺς σφ. ἑκάστοις) multo certe justius pleonasmum seu perissologiam esse diceremus in lectione margini adscripta, si quidem hæc, ἦσαν καὶ ἐγένοντο, tanquam per synonymiam posita, ferri eodem censeremus: sed non dubito, quin potius ita interpungendus sit hic locus, πάντες δὲ ὅσοι ἦσαν, καὶ ἐγένοντο πρὸς ὁμόρους τοὺς σφ. ἑκάστοις. Verum quid hic particula καὶ agere dicetur? eam certe abesse satius fuerit; quamvis enim multis otiosam in locis esse videamus (quod παρέλκειν vocant) non tamen in hujusmodi. Illa autem expuncta legeretur, πάντες δὲ ὅσοι ἦσαν, ἐγένοντο πρὸς ὁμ. τοὺς σφ. ἑκάστοις. quum tamen dici itidem possit, satis fuisse ita loqui, πάντες δὲ ἐγένοντο πρὸς ὁμ. etc. Atque (ut verum fatear) alteram lectionem potius Thucydideam esse crediderim. Cæterum horum verborum, πρὸς ὁμόρους τοὺς σφ. ἑκάστοις, itidemque istorum, pag. 42. εἰ μή εἴ τι πρὸς περιοίκους τοὺς αὐτῶν ἑκάστοις, meminisse te oportebit, ubi tibi istud loquendi genus occurret, κατὰ τὸ ὅμορον, de bellis videlicet, quæ certis de causis inter τοὺς ὁμόρους esse consueverunt. Steph.

Πάντες δὲ ἦσαν—ἑκάστοις] *Sed omnia, quotquot etiam fuerunt bella, finitimi populi inter se gesserunt.* Difficultas, quam hic videre sibi visus est Stephanus, nulla est, ut etiam monet Abresch. Dil. p. 18. Τὸ καὶ respondet fere latinorum *tandem.* G.

Ὅσοι καὶ ἐγένοντο] Καὶ est h. l. *quidem vere* vel, forte; si qua *tamen* bella essent, *wenn ja etwa einige waren.* Abresch. accipit καὶ pro *tandem*, recte. v. et ad 4. 48. 2. B.

Ἐκδήμους στρατείας] Sc. ἐς. In Aug. superscriptum est: οἷον ἐκδημοῦντες. G.

Πόλεις αἱ ὑπήκοοι] *Neque subjectæ civitates majoribus se conjungebant.* Reiskius malit in Dil. Abresch. p. 21. πόλεις αἱ ἐνδεέστεραι, οὖσαι ἀνυπήκοοι, et Schol. hanc emendationem confirmare putat. Sed hæc lectio apud Scholiasten in quibusdam codd. variat. v. not. ad Schol. Credibile est, Scholiasten legisse ἀνυπήκοοι, ut apparet ex οὐ γὰρ ὑπήκουον· quæ lectio orta est ex articulo αἱ· sed si ἀνυπήκοοι esset a Thucydide, articulus αἱ præmissus esset, qui hic non videtur abesse posse, ut Stephanus quoque monet. (Adnot. ad Schol. p. 594.) Vulgata certe rei ipsi convenientior esse videtur. G.

Ὑπήκοοι] Si vera lectio, jungenda est τῷ ξυνειστήκεσαν· ξυνειστ. ὑπήκοοι, i. e. ὡς ὑπήκ. vel ὥστε εἶναι ὑπ. quasi ὑπηκόως, obedienter, promte, obnoxie; non adjungebant se illis parituræ, ut iis adessent ad bellum una gerendum. Nam alioqui non minus articulus αἱ præmitti debebat. οὐ est pro οὐδέ· nec per se communiter bella parabant. Baver.

Κοινὰς στρατείας] Suidas in ἀπὸ τῆς ἴσης cum Edd. Wass. Suidas Kusteri ibi habet στρατείας, vett. Edd. στρατιὰς, pro quo tamen Portus quoque malebat στρατείας. Duck.

δὲ ἐς τὸν πάλαι ποτὲ γενόμενον πόλεμον Χαλκιδέων καὶ Ἐρετριέων, καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ἐς ξυμμαχίαν ἑκατέρων διέστη.

ιϛʹ. 16. Ἐπεγίγνετο δὲ ἄλλοις τε ἄλλοθι κωλύματα μὴ αὐξηθῆναι. καὶ Ἴωσι, προχωρησάντων ἐπὶ μέγα τῶν πραγμάτων, Κῦρος καὶ ἡ Περσικὴ βασιλεία, Κροῖσον καθελοῦσα, καὶ ὅσα ἐντὸς Ἅλυος ποταμοῦ πρὸς θάλασσαν, ἐπεστράτευσε,

Ὡς ἕκαστοι] Sc. ἔτυχον ὄντες. G.

Πόλεμον Χαλκιδέων καὶ Ἐρετριέων] Ut Herodot. L. V. p. 427. est auctor, Milesii Eretriensibus opem tulerant in bello contra Chalcidenses, quum Samii contra Eretrienses atque Milesios Chalcidensibus opem tulissent. Hoc bellum ortum est super Lelanto fertilissimo campo, aquis calidis, quæ scaturiebant in eo, insigni. v. Spanh. ad Callim. h. in Del. v. 289. p. 569. it. Valken. ad Herod. l. c. et quos citat. G.

Τὸ ἄλλο—διέστη] *Reliqui Græci in partis utriusque auxilium discessere.* G.

Κωλύματα μὴ αὐξηθῆναι. καὶ] Scholiastes eam sequitur interpunctionem, quam habes hic, πραγμάτων intelligens τῶν Περσικῶν: at Valla non distinguit post Ἴωσι, utpote ad Ionum res id referens, quod Schol. ad res Persarum refert. Ego, quamvis Scholiastem sequutus sim, Vallæ tamen interpunctionem multo magis mihi placere, et melius cum præcedentibus videri cohærere fateor. Perinde ac si ita dixisset Thucydides: ἐπεγίγνετο δὲ καὶ ἄλλοις μὲν ἄλλοθι κωλύματα τοῦ μὴ αὐξηθῆναι, οὐχ ἥκιστα δὲ τοῖς Ἴωσιν, οἷς ἤδη ἐπὶ μέγα αὐξηθεῖσι Κῦρος ἐπεστράτευσε. Vel, οἷς μεγάλην ἤδη αὔξησιν εἰληφότων τῶν πραγμάτων. Sic autem hic accipit πράγματα Thucydides, ut quum dicit, ὅτι ἐν ταῖς ναυσὶ, τῶν Ἑλλήνων τὰ πράγματα ἐγένετο. Possit tamen etiam, servata hypodiastole post Ἴωσι, servari hic sensus: ut dicamus, Ἴωσι Κῦρος ἐπεστράτευσε, προχωρησάντων [αὐτοῖς] ἐπὶ μέγα, etc. Alioqui expuncta inde hypostigme dicendum erit, Ἴωσι προχωρησάντων τῶν πραγμάτων Κῦρος [αὐτοῖς] ἐπεστράτευσε. Sed operæ pretium est considerare, quam variis modis depravatus fuerit in vulg. editt. hic locus, ut, qui in eas incidet, non decipiatur. In Ald. et Florentina legitur, κωλύματα τοῦ μὴ αὐξηθῆναι, καὶ Ἴωσι. προχωρησάντων ἐπὶ μέγα τῶν πραγμάτων Κῦρος, etc. posita videlicet stigme post Ἴωσι. In Germanica vero habetur, κωλύματα τοῦ μὴ αὐξηθῆναι, καὶ Ἴωσι, προχωρησάντων ἐπὶ μέγα τῶν πραγμάτων. Κῦρος, etc. collocata ante Κῦρος stigme. At in Parisiensi quadam hæ duæ voces καὶ Ἴωσι trajectæ sunt; ita enim in ea legitur, κωλύματα τοῦ μὴ αὐξηθῆναι. προχωρησάντων ἐπὶ μέγα τῶν πραγμάτων, καὶ Ἴωσι Κῦρος καὶ ἡ Περσ. etc. Annotatam præterea invenio ex quodam vet. cod. hanc lectionem, καὶ Ἴωσι, προχωρησάντων ἐπὶ μέγα τῶν πραγμάτων. Κῦρος γὰρ καὶ ἡ Περσ. etc. Sed suspecta mihi est ejus hoc in loco fides. Ac de his quidem satis. Quod autem attinet ad articulum τοῦ, qui in aliis editionibus post κωλύματα positus est, eum partim ex aliquot veterum codicum, partim ex Scholiastæ auctoritate prætermisimus: qui deesse illum dicit, intelligens nimirum esse subaudiendum. Quod mihi fit verisimile, quia et alibi Thucydides eandem dat verbalibus constructionem, quam et ipsis verbis: ut igitur diceretur ἐκώλυσε μὴ αὐξηθῆναι, ita dixit κωλύματα μὴ αὐξηθῆναι. Sed et de hoc obiter admonebo, quod Scholiastes omittere non debuit, nimirum sicut λείπει articulus τοῦ, ita vicissim παρέλκειν negativam μή: sicut et supra, in quendam locum pag. 6. eam Ἀττικῶς παρέλκειν observavit. Steph. Camer. quoque τοῦ deesse existimat per ellipsin. Duck.

Κωλύματα μὴ αὐξηθ.] scil. ὥστε μὴ αὐξ. male Schol. λείπει τὸ τοῦ. recte ille, si μὴ absit; nunc nihil agit. Bauer.

Καὶ Ἴωσι] Referendus mihi videtur hic dativus ad ἐπεστράτευσε, ut Scholiastes vult, et verba προχωρησάντων—τῶν πραγμάτων ad Iones, non ad Persas, supplendumque, αὐτοῖς. "*Ionibus quidem, quorum res magna incrementa ceperant, Cyrus—bellum intulit*"—hoc idem est ac si dixisset: bello inferendo Iones coërcuit, ne major eorum potentia fieret. Abreschius vero in Addend. ad Æschyl. p. 647. putat, Ἴωσι pendere ab ἐπεγίγνετο κωλύματα, atque punctum ante Ἴωσι delet, et προχωρησάντων—τῶν πραγμάτων quoque ad Iones refert. Probat Abreschius hanc mutatam interpunctionem in Diluc. p. 21. et aliis exemplis firmare studet. Mihi quidem interpunctio vulgata quæ simplicior videtur, magis placuit, quam Abreschiana; itaque eam retinui. Ceterum in Aug. cod. τῶ προχωρησάντων superscriptum: sc. τῶν Περσῶν. Gottl.

Καὶ Ἴωσι] i. e. nominatim, maxime, imprimis; ut Eph. 6. 18. 19. *precamini pro omnibus*, et pro me, i. e. maxime pro me. B.

καὶ τὰς ἐν τῇ ἠπείρῳ πόλεις ἐδούλωσε· Δαρεῖός τε ὕστερον, τῷ Φοινίκων ναυτικῷ κρατῶν, καὶ τὰς νήσους.

ιζʹ. 17. Τύραννοι δὲ ὅσοι ἦσαν ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πόλεσι, τὸ ἐφ᾽ ἑαυτῶν μόνον προορώμενοι, ἔς τε τὸ σῶμα καὶ ἐς τὸ τὸν ἴδιον οἶκον αὔξειν, δι᾽ ἀσφαλείας ὅσον ἠδύναντο, μάλιστα τὰς πόλεις ᾤκουν. ἐπράχθη τε ἀπ᾽ αὐτῶν οὐδὲν ἔργον ἀξιόλογον, εἰ μὴ εἴ τι πρὸς περιοίκους τοὺς αὐτῶν ἑκάστοις. οἱ γὰρ ἐν Σικελίᾳ ἐπὶ πλεῖστον ἐχώρησαν δυνάμεως. οὕτω πανταχόθεν

Ἐδούλωσε] At c. 18. δουλωσόμενος ἦλθε· promiscuus ergo in hoc Medii et Activi usus. BAVER.

Τύραννοι δὲ ὅσοι—] Abreschius ordinem hunc facit, ut verba: οἱ γὰρ ἐν Σικ. ἐ. πλ. ἐχ. δυνάμεως, statim sequantur v. ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πόλεσι, eaque uncis includit. Τύραννοι—ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πολ. (οἱ γὰρ ἐν Σικ. ἐπὶ πλ. ἐχ. δυνάμεως) τὸ ἑαυτῶν μόνον, etc. Scholiastæ tamen ratio simplicior est, ut vel aliquid suppleatur: "*Sed mihi non est sermo de Siculis tyrannis. Hi enim—*" vel sumatur γὰρ pro δέ. G.

Τὸ ἐφ᾽ ἑαυτῶν] i. e. τὸ καθ᾽ ἑαυτούς. Hesych. enim explicat τὸ ἐφ᾽ ἑαυτοῦ, καθ᾽ ἑαυτόν. Reisk. in anim. p. 6. malit: τῷ ἐφ᾽ ἑαυτῶν, i. e. *nulli alii rei prospicientes, quam suæ tantum ætatis* (brevi) *spatio, tam in rebus ad corpus pertinentibus, quam in potentia suæ domus modis omnibus, quibus possent, beneficio pacis, augenda.* G.

Αὔξειν] Quomodo cum verbo αὔξειν non minus τὸ σῶμα, quam τὸν ἴδιον οἶκον, jungere possimus? Hoc ne faciendum sit, non post προορώμενοι, sed post σῶμα interpungo: et aliquid præterea de hoc loco in meis annotationibus in Scholiastem vide. STEPH.

Ἔς τε τὸ σῶμα—αὔξειν] i. e. ἔς τε τὸ ἀσφαλίζειν, ὅσον ἠδύναντο μάλιστα τὸ σῶμα, καὶ ἐς τὸ αὔξειν τὸν ἴδιον οἶκον. Sic Abresch. Dil. p. 26. qui hunc usum τοῦ ἐς illustrat e c. 136. h. l. ἐναντιωθῆναι ἐς τὸ σῶμα σώζεσθαι. Reiskius in Dilucid. Abresch. p. 27. legit: ἔς τε τὸ δι᾽ ἀσφαλείας τὸ σῶμα ἔχειν, καὶ ἐς τὸ τὸν ἴδιον οἶκον αὔξειν ὅσον ἠδύναντο μάλιστα, τὰς πόλεις ᾤκουν. Sed hæc magis est explicatio, quam lectio, quæ probabilis ulla ex parte haberi possit. GOTTL.

Ἔς τε τὸ σῶμα] simpliciter est pro, περὶ τὸ σ. qua corpus; alterum, ἐς, ἐς τὸ—αὔξειν, consilium notat. Antanaclasis Figura est. BAVER.

Δι᾽ ἀσφαλείας] i. e. ἐν ἀσφαλείᾳ, μετ᾽ ἀσφαλείας, ἀσφαλῶς. Ita Græci διὰ τιμῆς ἄγειν, διὰ χειρῶν ἔχειν, δι᾽ ὀργῆς ἔχειν et alia. BAVER.

Μάλιστα] Minime separari debet μάλιστα ab ὅσον: quum alii testentur loci, Thucydideum esse ita loqui, ὅσον ἠδύναντο μάλιστα. Expungenda igitur quæ post ἠδύναντο est interpunctio. STEPH. Habet Suidas in μάλιστα, Schol. secutus. Hesych. σφόδρα, πάνυ. WASS.

Εἰ μὴ εἴ τι etc.] Idem omnino sensus est lectionis margini adscriptæ, non repetita particula εἰ, sicut in altera. Verum horum πρὸς περιοίκους bellorum an aliquod ἀξιόλογον fuisse ἔργον dicemus? Hanc Thucydidis mentem fuisse non puto: sed non secus accipiendum hunc locum, quam si scripsisset, ἀλλὰ μόνον ἐπράχθη τὶ πρὸς περιοίκους τοὺς αὐτῶν ἑκάστοις, ut per τὶ intelligamus res aliquas gestas esse, non memorabiles illas quidem, sed qualescunque. Valla tamen hoc animadvertisse non videtur: quippe qui verterit: *A quibus nullum opus memoria dignum actum est, nisi aliquod adversus suos quibusque vicinos.* Videndum autem (nam et de hoc obiter monebo) an ἔργον ἀξιόλογον ex Cap. XIV. exponere debeamus ὅθεν τὶς καὶ δύναμις παρεγένετο. Ego certe sub appellatione illa istud quidem, sed cum aliis multis, comprehendi existimo. Cæterum observandum simul est in horum locorum collatione, cum, postquam hic dixit, nullum, unde aliquid potentiæ accesserit, excitatum esse bellum, addere, sed *a singulis adversus sibi finitimos tantum gesta fuisse*: tanquam hæc ex illo bellorum genere non sint, eorum inquam, ex quibus aliquid potentiæ acquiritur: atque hoc pro iis facere, quæ de altero loco dixi, ut eodem modo nullum ἀξιόλογον ἔργον bellis adversus τοὺς περιοίκους gestis velle tribuere dicamus. STEPH. Quidam MSS. εἰ μή τι, minus eleganter. WASS.

Εἰ μὴ εἴ τι] i. e. ὅ, τι. Exempla hujus usus collegit Abresch. Diluc. p. 27. G.

Εἰ μὴ εἴ τι] εἰ μὴ est pro πλὴν, ἀλλὰ, ἐκτὸς, præterquam, extra quam; ut Gal. 1. 7. quod (Evangelium) non est aliud; *nisi* quidam turbant vos, i. e. sed tantum, præterquam quod, rel. BAVER.

ἡ Ἑλλὰς ἐπὶ πολὺν χρόνον κατείχετο, μήτε κοινῇ φανερὸν μηδὲν κατεργάζεσθαι, κατὰ πόλεις τε ἀτολμοτέρα εἶναι.

ιή. 18. Ἐπειδὴ δὲ οἵ τε Ἀθηναίων τύραννοι καὶ οἱ ἐκ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ἐπιπολὺ καὶ πρὶν τυραννευθείσης οἱ πλεῖστοι καὶ τελευταῖοι, πλὴν τῶν ἐν Σικελίᾳ, ὑπὸ Λακεδαιμονίων κατελύθησαν (ἡ γὰρ Λακεδαίμων μετὰ τὴν κτίσιν τῶν νῦν ἐνοικούντων αὐτὴν Δωριέων, ἐπὶ πλεῖστον ὧν ἴσμεν χρόνον

Οἱ γὰρ—] *Non loquor de Siculis; qui enim in Sicilia fuerunt*—v. Schol. G.

Ἀτολμοτέρα εἶναι] Admitti (meo quidem judicio) non potest ἀτιμοτέρα, quod margini est adscriptum, nisi forte ad illud φανερὸν respici in eo dicamus: quoniam quæ μηδὲν φανερὸν (id est *illustre*) κατεργάζεται, ea merito, cum aliis, quæ φανερόν τι κατεργάζονται, collata, et judicabitur et appellabitur ἀτιμοτέρα. Sed enim sive ἀτιμοτέρα εἶναι, sive ἀτολμοτέρα εἶναι (quod magis mihi placet) legamus, quomodo cum κατείχετο posse jungi dicemus? Scholiastes tamen vult inde pendere (ut certe nullum aliud verbum, a quo pendere queant, comparet) non addens, quonam id fieri modo possit: ego vero ad illum ejus locum quum venero, qui fieri hoc posse mihi videatur docebo. Steph.

Μήτε κοινῇ—κατὰ πόλεις τε ἀτολμοτέρα εἶναι] Valde laborat Stephanus in hoc loco expediendo: μήτε requirere aliud μήτε subsequens. Sed Abresch. Dil. p. 28. scite tollit hanc difficultatem, resolvens ἀτολμοτέρα in μὴ, cui jungit τε, unde fit μήτε, et τολμοτέρα, s. τολμιστέρα, aut μᾶλλον τολμᾷν. Gottl.

Μήτε—κατεργ. καὶ—εἶναι] Nil opus analysi Abreschiana, ut et duriori, et a re vel caussa et contexto aliena; neque enim commode dixeris: non qua singulas urbes Græci multum audebant; id quod nemo miretur; sed, singulæ urbes erant timidiores, magis inertes, quam scilicet forent absque illis impedimentis. Nec vero comparativum tunc poneret, si μὴ referretur ad τολμηρὸς, quod latere dicat in ἀτολμοτέρα. Quid multa? μήτε est, καὶ μὴ, *et non*; cui recte subjiciatur aliud *et*; quod et Latini faciunt, ut et τῷ *neque* τὸ *et*, et hoc illi suggerant. Liv. 30. 30. extr. *neque*—peterem—*et*—petii; et contra 35. 12. init. *et* Antiochum venturum; *nec* Philippum aut Nabin quieturos. Qua ratione quis dicere vereatur, aut durum putet: *nec* lubet dicere, *et* difficile est? Neminem ista offenderint, ne adverterint quidem, qui sciat, *neque* esse, et *non*. Piget, Stephanum in his tricis obhæsisse. v. et ad c. 23. Adde Horat. Epod. 2. 5. 6. 7. *Neque excitatur*—*Neque horret*—*Forumque* vitat. Joseph. A. I. 2. 15. 5. οὐδ' αὐτὸς—ἐνέκαμνε, καὶ τοῦ θεοῦ (sic lege pro, τῷ θεῷ) κατεφρόνει: *et* ipse *non* fatigatus est, *et* Deo fisus: vel καὶ pro ἀλλά. Baver.

Ἐπειδὴ δὲ] Hermog. Περὶ μεθόδου δεινότητος Cap. IV. Μακρὸν δὲ γίνεται ὑπέρβατον, ὁπόταν ἡ αἰτία ἑτέρας αἰτίας χρείαν ἔχῃ, οἷον, ἐπειδὴ δὲ οἵ τε Ἀθηναίων—ὑπὸ Λακεδαιμονίων κατελύθησαν. πῶς, ὦ Θουκυδίδη; ἡ γὰρ Λακεδαίμων—καὶ ἀεὶ ἀτυράννευτος ἦν. αἰτίαν τῆς αἰτίας ἀποδίδωσιν· ἔτη γάρ ἐστι μάλιστα—καθίστασαν· εἶτα ἐπανέρχεται ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, μετὰ δὲ τὴν τῶν τυράννων κατάλυσιν. Duck.

Hunc locum inter exempla ὑπερβατοῦ laudat Hermog. Περὶ μεθ. δειν. c. 16. usque ad verba: τυράννων διάλυσιν. Gottl.

Οἱ ἐκ τῆς Ἑλλ. τύρ. κατελ.] i. e. οἱ ἐν τῇ Ἑλλάδι τύρ. καταλυθέντες ἐξηλάσθησαν ἐξ αὐτῆς. Duplex brevitas; et in ἐκ, in quo lateat ἐν, et in κατελύθησαν dejecti sunt, in quo sit consequens, *ejecti sunt*. Aut, si hoc simplicius sit, transposite intellige, οἱ τύρ. κατελ. ἐκ τῆς Ἑλλ. Sic quoque remanebit brevitas in κατελύθησαν. Baver.

Τελευταῖοι] Reiskius in Diluc. Abresch. p. 30. et in anim. p. 7. malit γενναιότατοι, aut τελειότατοι, *perfectissimi, robustissimi, nobilissimi*. Sine caussa. G.

Ὑπὸ Λακεδαιμονίων κατελύθησαν] Factum hoc est opera Cleomenis, regis Lacedæmoniorum, qui Atheniensibus opem tulit, iisque pristinum civitatis statum restituit, a Clisthene mutatum. Hic Clisthenes cum Cylone, affectatæ tyrannidis comperto et reliquis reis expulsus est a Cleomene. Pluribus narrat hæc Herodot. L. V. 68. 72. cf. Thuc. I. 126. 127. Valkenarius V. Cel. ad Herod. l. c. Pausan. III. 212. et Schol. Arist. Nub. v. 37. G.

Κτίσιν] Non κτίσιν, sed κτῆσιν nonnulli Codices habent: quam lectionem sequendo, intelligendum esset, non *ex quo eam condiderunt*, verum, *ex quo eam possederunt*. (nam si dicere voluisset, *ex quo eam occuparunt*, alio usus verbo fuisset) sed non dubito, quin κτίσιν, non κτῆσιν, Thucydides scripserit. Steph.

Δωριέων] n. *ab Heraclidis*. Hoc nomine

στασιάσασα, ὅμως ἐκ παλαιτάτου καὶ εὐνομήθη, καὶ ἀεὶ ἀτυράννευτος ἦν. ἔτη γάρ ἐστι μάλιστα τετρακόσια καὶ ὀλίγῳ πλείω ἐς τὴν τελευτὴν τοῦδε τοῦ πολέμου, ἀφ᾽ οὗ Λακεδαιμόνιοι τῇ αὐτῇ πολιτείᾳ χρῶνται· καὶ δι᾽ αὐτὸ δυνάμενοι, καὶ τὰ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι καθίστασαν.) μετὰ δὲ τὴν τῶν τυράννων κατάλυσιν ἐκ τῆς Ἑλλάδος, οὐ πολλοῖς ἔτεσιν ὕστερον καὶ ἡ ἐν Μαραθῶνι μάχη Μήδων πρὸς Ἀθηναίους ἐγένετο. δεκάτῳ δὲ ἔτει μετ᾽ αὐτὴν αὖθις ὁ βάρβαρος τῷ μεγάλῳ στόλῳ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα δουλωσόμενος ἦλθε. καὶ μεγάλου κινδύνου ἐπικρεμασθέντος, οἵ τε Λακεδαιμόνιοι τῶν ξυμπολεμησάντων Ἑλλήνων ἡγήσαντο, δυνάμει προὔχοντες, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, ἐπιόντων τῶν Μήδων, διανοηθέντες ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν, καὶ ἀνασκευασάμενοι, ἐς τὰς ναῦς ἐμβάντες,

Δωριέων Heraclidæ Spartani superbientes libenter utebantur. v. Valken. ad Herod. L. III. p. 224. G.

Ἐπὶ πλεῖστον ὧν ἴσμεν χρόνον] n. ἐπὶ πλεῖστ. χρ. (τῶν πόλεων) ὧν ἴσμεν—*diutissime ex his civitatibus, quas novimus*, seditionibus jactata—Quæ sequuntur, Lacedæmonem ab antiquissimis temporibus bonis legibus esse usam, non conveniunt Herodoteis, L. I. c. 65. ubi dicuntur Lacedæmonii habuisse pessimas leges, usque ad Lycurgum. Οὕτω μὲν μεταβαλόντες εὐνομήθησαν. G.

Μάλιστα τετρακόσια] Πεντηκόσια omnino legendum esse censet *Auctor notarum* ad Chronicon Marmor. p. 52. Vide Meursii Miscell. Lacon. l. 2. c. 5. et Marshami Chron. p. 427. ed. Lond. Huds. Scaliger ad Euseb. Chron. p. 61. hæc ἔτη ὀλίγῳ πλείω definit annis XVII. ut CCCCXVII. anni effluxerint, ex quo Lacedæmonii Lycurgi legibus uti cœperunt, usque ad finem belli Peloponnesiaci. Sed longius intervallum fuisse putant, quos hic laudat Hudsonus. Duck.

Τετρακόσια καὶ ὀλίγῳ πλείω] Auctore Scal. ad Euseb. Chron. p. 61. effluxerunt CCCCXVII. anni. v. not. Huds. et Ducker. G.

Καὶ δι᾽ αὐτὸ δυνάμενοι,] Reisk. in Dil. Abr. p. 30. legit: καὶ διὰ τὸ δυνάμενον, *propter potentiam suam*. Gottl.

Δυνάμενοι] i. e. δυνατοὶ ὄντες: ut infra hoc cap. ἴσχυον κατὰ γῆν pro, ἰσχὺν εἶχον, ἰσχυροὶ ἦσαν. Bauer.

Καθίστασαν.] Signum parentheseos cum Abreschio (Diluc. p. 30.) et Reiskio, (Anim. p. 7.) huc transposui. Olim erat post χρῶνται positum. G.

Μετὰ δὲ τὴν—κατάλυσιν] Tyrannis *igitur* sublatis—Reisk. in anim. l. c. corrigebat δὴ pro δὲ, sine caussa. Monui jam τὸ δὲ post digressionem poni, et respondere lat. *igitur*, *itaque*, cum superiora, quæ interrupta sunt, repetuntur. Cicero quoque in ejusmodi contextu τὸ *autem* sic adhibet. (Offic. l. 43.) G.

Δεκάτῳ δὲ ἔτει] Scalig. ad Euseb. Chron. p. 100. et V. de Emendat. Temp. p. 406. undecim annos inter pugnam Marathoniam et Salaminiam interfuisse putat: Petav. X. de Doctr. Temp. 23. et seqq. aliique Viri docti tantum decem. Revocat eorum argumenta ad examen, et, omnibus adcurate expensis, Scaligeri sententiam probat Vir Clariss. Hier. Van Alphen in Commentar. Chronolog. ad Daniel. Cap. IX. Part. III. c. 3. Plane verba hæc Thucydidis de Xerxe δεκάτῳ δὲ ἔτει μετ᾽ αὐτὴν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα δουλωσόμενος ἦλθε, nihil juvant adversarios Scaligeri, et, quod Idem recte animadvertit, bene exponi possunt, de initio expeditionis a Xerxe susceptæ, qui decimo anno post pugnam Marathoniam e Perside movit, et, quum Sardibus in Lydia hiemasset, teste Herodoto VII. 37. deinde versus Græciam progressus est. Nec debuerat Petav. Rat. Temp. Part. II. lib. 3. c. 11. scribere: *Marathonia pugna commissa est decimo anno ante Salaminiam, auctore Thucydide, lib. I. p. 13.* Nam ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἦλθε, non est, *pugna commissa est*. Duck.

Hæc verba non nimis urgenda arbitror; interfuere enim undecim anni inter pugnam Marathoniam et Salaminiam. Sed Thucyd. non de pugna Salaminia loquitur, sed de impetu Xerxis in Græciam facto; unde

ναυτικοὶ ἐγένοντο. κοινῇ τε ἀπωσάμενοι τὸν βάρβαρον, ὕστερον οὐ πολλῷ διεκρίθησαν πρός τε Ἀθηναίους καὶ Λακεδαιμονίους, οἵ τε ἀποστάντες βασιλέως Ἕλληνες καὶ οἱ ξυμπολεμήσαντες. δυνάμει γὰρ ταῦτα μέγιστα διεφάνη· ἴσχυον γὰρ οἱ μὲν κατὰ γῆν, οἱ δὲ ναυσί· καὶ ὀλίγον μὲν χρόνον ξυνέτεινεν ἡ ὁμαιχ-

accurate scripsit diligentissimus auctor. v. n. Dukeri ad h. l. G.

Δουλωσόμενος] at supra c. 15. ἐδούλωσε: ibi activum, hic medium eadem de re. V. Philol. Thucyd. p. 73. 80. et Indic. Baver.

Ναυτικοὶ ἐγένοντο] Plutarch. (T. 1. p. 447. in vita Themistoclis) ἀντὶ μονίμων ὁπλιτῶν ναύτας καὶ θαλαττίους ἐποίησε. Qui locus est e Platone, Legg. IV. p. 825. ἀντὶ πεζῶν ὁπλιτῶν νομίμων (leg. μονίμων) ναυτικοὺς γενομένους—n. Athenienses. G.

Διεκρίθησαν πρός τε Ἀθηναίους—] Hunc locum pulchre comparabat cum Isocrateo, in Paneg. c. 2. p. 14. Venerandus Morus, ubi ita: αἱ πολιτεῖαι, δι' ὧν οἰκοῦσι τὰς πόλεις (Græci) οὕτω τοὺς πλείστους αὐτῶν διειλήφασιν, i. e. *Græcorum respublicæ sic diviserunt plerosque Græcos, ut cogerentur, se vel Atheniensibus vel Lacedæmoniis adjungere.* Gottl.

Ταῦτα—μέγιστα] Sc. τὰ ἔθνη. Non opus est, ut hoc verbum cum Reiskio in anim. ad h. l. textui addamus. G.

Ταῦτα—μέγιστα] Ita supra, c. 6. παρ' Ἀθηναίους, ὡς βέβαιον ὄν, ἀνεχώρουν, i. e. ὡς βεβαίους ὄντας. Baver.

Μέγιστα διεφάνη.] In quodam meorum Schediasmatum locos proponens, in quibus vox præcedens cum sequente ita coaluit, ut ex duabus facta una fuerit, locum istum in exemplum affero. Dico enim et in hoc et in quodam alio, particulam δὴ, verbo, quod ipsam sequebatur, adhæsisse, et quidem litera η in ι mutata: atque ita pro duobus vocabulis unum tantummodo remansisse. Omnino enim persuasum habeo, a Thucydide scriptum fuisse, δυνάμει γὰρ ταῦτα μέγιστα δὴ ἐφάνη, quod verbum compositum διαφαίνεσθαι usum huic loco minime habeat convenientem; ut mecum fatebuntur quicunque sunt in Græco sermone exercitati. Verum quorsum particulam δὴ Thucydides huic loco adhiberet? Hoc si quis roget, in promptu est quod respondeam: observavi enim, cum vocula δὴ post nomina superlativi gradus (quod multi fortasse mirentur) frequentur uti. Sic enim pag. 1. κίνησις γὰρ αὕτη μεγίστη δὴ τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο. Sic etiam p. 101. στρατόπεδόν τε μέγιστον δὴ τοῦτο ἀθρόον Ἀθηναίων ἐγένετο. Eodemque modo in fine p. 67. ἐπὶ τὴν πλείστους δὴ βλάψασαν καταφρόνησιν. Sic denique et p. 156. ἐν τοῖς πλεῖσται δὴ νῆες ἅμ' αὐτοῖς ἐνεργοὶ κάλλει ἐγένοντο. Quibus in locis quamvis nomini jungi, id est ipsum nomen proxime subsequi, hanc voculam videamus; ut tamen non ad ipsum, sed ad verbum eam pertinere dicamus, Græcæ linguæ poscere consuetudo videri queat. Steph.

Διεφάνη] Elegans est conjectura Stephani, legentis: δὴ ἐφάνη, quæ, si codd. addicerent, in textum recipienda esset. Non raro δὴ cum verbis simplicibus sequentibus coalescit, mutatum in δι, ut exemplis ostendit Hemsterhus. ad Lucian. T. 1. p. 387. Arridet quoque hæc correctio Stephani Ernestio, ad Xenoph. Mem. L. II. 1. 24. qui pro διέσῃ legit δὴ ἔσῃ· quamquam, ut hoc in transitu moneam, verior lectio est διαιτήσῃ, quod verbum in repetita hac narratione de Hercule Prodicio, occurrit apud Justin. Mart. Apolog. II. p. 127. ed. Thirlbii, et in mentem venerat Valkenario Præstantissimo ad l. Xenoph. p. 243. Abreschio vero hæc ratio Stephani non probatur in Dilucidatt. p. 29. qui ita resolvit διεφάνη, ceu scriptum esset, δυνάμει γὰρ ταῦτα μέγιστά τε ἦν καὶ διαφανέστατα. Verbum ipsum occurrit apud Nostrum, veluti L. II. 51. IV. 108. VI. 17. ut et adverbium διαφανῶς, L. II. 65. Restituerunt hoc verbum Herodoto L. VIII. 83. post Abreschium, Eruditissimi editores: ἠώς τε διέφαινε, pro δὴ ἔφαινε, quod habet cod. Mediceus. In hac verbi auctoritate igitur non est, ut meris conjecturis locum tribuamus. Plura de eo erudite disputavit Abreschius l. c. Gottl.

Ὁμαιχμία] Ὁμαιχμία γὰρ, Θουκυδίδῃ μὲν οὐ μὴν ἥδιον πρὸς τὴν ἀκοὴν inquit Pollux I. 153. utitur D. Halic. noster Herodotum sequitur. Καὶ ὀλίγον—ἀλλήλους ex Herodoto laudat Suidas in ὁμαιχμίη, ubi om. δὲ, et. οἱ ante Ἀθηναῖοι. Wass. Rursus Poll. IV. 30. τὸ γὰρ ὁμαιχμίαν πονηρόν. Mihi vero unus Thucydides pluris est, quam decem Polluces. Suidas perperam ex Herodoto laudat, quæ sunt Thucydidis. Observarunt ibi Interpretes. Duck.

Ἡ ὁμαιχμία] i. e. ξυμμαχία. Dionys. A. R. III. c. 33. p. 510. Reisk. jungit τῇ φιλίᾳ. Φιλίαν τε καὶ ὁμαιχμίαν ποιήσασθαι. Pollucis notam de h. v. graviter castigarunt Wass. et Dukerus ad h. l. G.

μία. ἔπειτα δὲ διενεχθέντες οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, ἐπολέμησαν μετὰ τῶν ξυμμάχων πρὸς ἀλλήλους· καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἴ τινές που διασταῖεν, πρὸς τούτους ἤδη ἐχώρουν. ὥστε ἀπὸ τῶν Μηδικῶν ἐς τόνδε αἰεὶ τὸν πόλεμον, τὰ μὲν σπενδόμενοι, τὰ δὲ πολεμοῦντες ἢ ἀλλήλοις ἢ τοῖς ἑαυτῶν ξυμμάχοις ἀφισταμένοις, εὖ παρεσκευάσαντο τὰ πολέμια, καὶ ἐμπειρότεροι ἐγένοντο, μετὰ κινδύνων τὰς μελέτας ποιούμενοι.

ιθʹ. 19. Καὶ οἱ μὲν Λακεδαιμόνιοι, οὐχ ὑποτελεῖς ἔχοντες φόρου τοὺς ξυμμάχους, ἡγοῦντο, κατ᾽ ὀλιγαρχίαν δὲ σφίσιν αὐτοῖς μόνον ἐπιτηδείως ὅπως πολιτεύσωσι θεραπεύοντες.

Εἴ τινές που διασταῖεν,] *Si qui unquam disjuncti essent litigando, s. inter illos orta esset contentio.* Homer. Il. ά. v. 6. ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε. G.

Διασταῖεν,] Possis et interpretari, si qui discederent in partes, aliis se adjungere vellent. Ita hoc ipso vocabulo supra usus est, et voc. διεκρίθησαν. v. Ind. BAVER.

Τὰ πολέμια,] Ostendit hic locus, quam periculosum sit, quempiam tantum suæ conjecturæ tribuere, etiam quæ alioqui optimis niti argumentis videatur, ut absque veteris alicujus libri assensu suæ conjecturali lectioni locum in ipso textu (ut vulgari voce utar) dare audeat. Hic enim quis vel ex conjectura τὰ πολεμικὰ reponendum esse non dicat? (fortasse autem nec desit, qui juret) at hanc tamen, non illam vocem, in *veteribus* etiam *libris* legimus. Esto: sed fieri potest, ut in illis etiam libris peccatum sit: dicet aliquis. Atqui et in quodam alio Thucydidis loco, nec non apud Scholiastem idem vocabulum πολέμια in eadem illa significatione legimus. Esto, (dicet idem) sed quid si et ibi erratum sit? annon enim quod huic loco, idem et aliis accidere potuit? Hæc respondebit, qui suam illam conjecturalem lectionem τὰ πολεμικὰ mordicus sibi retinendam existimabit: verum quid ad id responsurus tandem est, illud vocabulum πολέμια apud Dionysium Halicarnasseum etiam usum eundem, et quidem non uno in loco, habere? Sed quid dico, non uno hanc significationem in loco apud eum occurrere? Si in ducentis dicam, fortasse non mentiar. Sic enim τὰ πολέμια ἔργα διαφανὴς apud eum legimus, ac plerumque sine substantivi adjectione utitur: ut τὰ πολέμια γενναῖος, et τὰ πολέμια ἄλκιμος: nec non τὰ πολέμια κράτιστος, vel λαμπρὸς, vel δεινός. Eodem modo denique (ut alia quamplurima exempla omittam) et τὰ πολέμια ἀσκεῖν, nec non τὰ πολέμια πράττειν, item τὰ πολέμια παρασκευάζεσθαι, apud eum inveniemus. Quinetiam apud aliquem ex iis, qui Dionysio posteriores fuerunt, hunc nominis istius usum videor mihi observasse. STEPH.

Μετὰ—ποιούμενοι] Plutarch. Moral. 97. et huc spectat Vit. 848. WASS.

Μετὰ κινδύνων μελέτας ποιούμενοι] i. e. *Ipsis periculis,* (quibus de vita dimicabant) *exercitatiores facti, edocti.* Secundum illud tritum: *quæ nocent, docent.* GOTTL.

Φόρου] Non posse admitti accusativum pluralem φόρους, margini adscriptum, sed retinendum genitivum singularem φόρου, alii ejusdem Scriptoris ostendunt loci, qui eundem genitivum cum eodem nomine junctum habent. Sic enim p. 32. ἑαυτῶν δὲ ξυμμάχους φόρου ὑποτελεῖς. Sic p. 447. καὶ τῶν μὲν ὑπηκόων καὶ φόρου ὑποτελῶν. Qui tamen genitivus abesse potest, quum et absente illo eadem sit nominis ὑποτελεῖς significatio. Cæterum graviter Scholiastem errare, jungentem τοὺς ξυμμάχους cum ἡγοῦντο, meæ in illum annotationes ostendent. STEPH.

Οὐχ ὑποτελεῖς ἔχοντες φόρου τοὺς ξυμμάχους—] Ordo est: οὐκ ἔχοντες τοὺς ξυμμάχους ὑποτελεῖς φόρου, ἡγοῦντο sc. αὐτῶν. Non monuissem, quæ quisque facile videt, nisi Scholiastes tirones posset in fraudem inducere. V. L. φόρους, usui loquendi Thucydidis et aliorum adversatur. v. c. I. 56. 80. VII. 57. ubi semper in genitivo, sine varietate codicum. Τὸ φόρου quoque posset abesse; veluti L. V. III. ubi paullo insolentius de agris: ἔχοντας τὴν ὑμετέραν αὐτῶν ὑποτελῆ. Mecum sentit Stephanus. GOTTL.

Ἔχοντες — τάξαντες — θεραπεύοντες] hæc participia pendent partim ab ἡγοῦντο, partim ab ἦρχον, quod ipsa structura doceat, ut

Ἀθηναῖοι δὲ ναῦς τε τῶν πόλεων τῷ χρόνῳ παραλαβόντες, ἦρχον, πλὴν Χίων καὶ Λεσβίων, καὶ χρήματα τοῖς πᾶσι τάξαντες φέρειν. καὶ ἐγένετο αὐτοῖς ἐς τόνδε τὸν πόλεμον ἡ ἰδία παρασκευὴ μείζων ἢ ὡς τὰ κράτιστά ποτε μετὰ ἀκραιφνοῦς τῆς ξυμμαχίας ἤνθησαν.

κ΄. 20. Τὰ μὲν οὖν παλαιὰ, τοιαῦτα εὗρον, χαλεπὰ ὄντα παντὶ ἑξῆς τεκμηρίῳ πιστεῦσαι. (οἱ γὰρ ἄνθρωποι τὰς ἀκοὰς τῶν προγεγενημένων, καὶ ἢν ἐπιχώρια σφίσιν ᾖ, ὁμοίως ἀβασανίστως παρ᾽ ἀλλήλων δέχονται. Ἀθηναίων γοῦν τὸ πλῆθος Ἵππαρχον οἴονται ὑφ᾽ Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος, τύραννον ὄντα, ἀποθανεῖν· καὶ οὐκ ἴσασιν, ὅτι Ἱππίας μὲν πρεσβύτα-

signent *modum* et rationem, vel formam, qua usi imperarint utrique sociis: non *ita* imperabant, inquit, *ut* tributum exigerent, sed *ita, ut,* rel. Hoc—ni moneatur ac teneatur, obscura hic sint participia. In ἡγοῦντο intellige αὐτῶν, ut jam monuit B. Gottleberus; cui statim adde, e. c. 20. παρατυχόντες τῷ Ἱππάρχῳ, ἀπέκτεινον, scil. αὐτόν. Baver.

Κατ᾽ ὀλιγαρχίαν] Sociis nempe præfectos, harmostas dictos, dederunt. vid. Diod. XIII. 66. G.

Πολεμίων] Non πόλεων, sed πολεμίων legit Valla: quod etiam malo. Steph. At civitates, quæ in imperium Athen. concesserant non jam hostes, sed socii; itaque placet quod habent alii MSS. πόλεων. Wass.

Πόλεων] Hanc optimorum codd. lectionem recipi, quam desiderat etiam rei ratio, ut et superiora et consequentia. Probant eam, præter Wassium, Abreschius et Heilmanus. Gottl.

Καὶ χρήματα] Reisk. in Dil. Abresch. p. 31. delet καὶ, hac structura: ἦρχον, χρήματα φέρειν τάξαντες πᾶσι, πλὴν τῶν Λεσβίων. Sed nihil opus: in τάξαντες φέρειν, repetatur ἦρχον, vel ordo sit: Ἀθ. ἦρχον, ναῦς τε— παραλ. καὶ—τάξ. φόρον. Τὸ καὶ sequi debet ob superius τε. Imperium Atheniensium probat Noster e navibus imperatis, et e tributo, quod solvere Atheniensibus socii jubebantur. Gottl.

Καὶ ἐγένετο ἡ ἰδία παρασκευὴ μείζων, ἢ ὡς] i. e. ἐγένετο αὐτοῖς ἡ ἰδ. παρ. ε. τ. τ. πόλεμον μείζων, ἢ (ἐγένετό) ποτε, ὡς τὰ κρατ. ἤνθησαν. Notandæ voces post comparativum, ἢ ὡς. vid. Abresch. Auct. p. 415. Reiskius idem esse dicet, ὡς ac ἕως, vel ὅτων (anim. p. 7.) *quam quum olim adhuc integris sociis honestissime optimaque cum fama florerent.* Res fere eodem redit. G.

Παντὶ ἑξῆς τεκμηρίῳ πιστεῦσαι] Videtur sumsisse h. l. Noster τὸ πιστεῦσαι pro πιστῶσαι. Sensus desiderat certe hanc vim: "*quorum fidem approbare, confirmare per omnia fidei faciendæ idonea argumenta, perquam sit difficile.*" Reiskius haud dubie hac ex caussa conjiciebat: πιστῶσαι, (in anim. l. c.) Heilmanus hac vi τὸ πιστεύειν quoque sumi jubet. G.

Χαλεπὰ—πιστεῦσαι] Etsi πιστεύειν possit esse pro πιστῶσαι, *firmare,* quod aliis exemplis probo in Phil. Thuc. p. 81. 82. hic tamen interpreter magis activum pro passivo, πιστευθῆναι· χαλεπὰ πιστευθῆναι, *difficilia creditu;* difficile sit, licet signis ordine enumeratis, ea credere. Baver.

Οἱ γὰρ ἄνθρωποι] n. *vulgares,* paullo post vocat πλῆθος. Hæc verba usque ad finem, tanquam digressionem, uncinis inclusi. Apparet hoc e cap. 21. ubi τὸ δὲ, quod indicat, redire Nostrum ad superiorem orationem, digressione interruptam. vid. etiam Schol. ad c. 22. init. G.

Ὁμοίως] *Pariter atque si* ξένα, *aliena a sua gente essent.* Sic Reisk. in anim. l. c., qui legi quoque posse ὅμως conjicit. Ipse tamen nihil tribuit conjecturæ. G.

Ἀθηναίων γοῦν τὸ πλῆθος etc.] Vide Annot. ad lib. 6. c. 54. ubi fuse hac de re agit Thucyd. Huds.

Ἀποθανεῖν] *Interfectum esse.* De hujus verbi usu diximus ad Platonis Menex. c. 15. Ita ἐκπίπτειν, ἀπολέσθαι, ἀποθανεῖν, τελευτᾶν ὑπὸ τοῦ—G.

Πρεσβύτατος] Ita Schol. Aristoph. Σφ. 500. Wass. Vid. Meurs. in Pisistrato Cap. XI. et quæ in Præfat. tom. V. Antiquit. Græcar. habet Vir Clar. Jac. Gronovius. Duck.

Ἦρχε] In Aug. superscr. ἐτυράννει. G.

Πρεσβ. ἦρχε τ. Πεισ. υἱέων] transposite verba intellige, et per Hyperbaton: ἦρχεν Ἱππ. (ὡς) ὢν πρεσβ. τ. Πεισ. υἱέων. imperabat,

τος ὢν ἦρχε τῶν Πεισιστράτου υἱέων, Ἵππαρχος δὲ καὶ Θεσσαλὸς ἀδελφοὶ ἦσαν αὐτοῦ. ὑποτοπήσαντες δέ τι ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, καὶ παραχρῆμα Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων, ἐκ τῶν ξυνειδότων σφίσιν, Ἱππίᾳ μεμηνύσθαι, τοῦ μὲν ἀπέσχοντο, ὡς προειδότος, βουλόμενοι δὲ, πρὶν ξυλληφθῆναι, δράσαντές τι καὶ κινδυνεῦσαι, τῷ Ἱππάρχῳ περιτυχόντες περὶ τὸ Λεωκόριον καλούμενον τὴν Παναθηναϊκὴν πομπὴν διακοσμοῦντι, ἀπέκτειναν. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ἔτι καὶ νῦν ὄντα, καὶ οὐ χρόνῳ ἀμνηστούμενα, καὶ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες οὐκ ὀρθῶς οἴονται· ὥσπερ, τούς τε Λακεδαιμονίων βασιλέας μὴ μιᾷ ψήφῳ προστίθεσθαι

nempe Athenis, Atheniensibus, ut maximus, vel, quia erat maximus (filiorum) inter filios, Pisistrati, qui ideo non imperarent. Quis enim jungere velit, ἦρχε τῶν υἱέων: qui Genitivus, υἱέων, pendeat a πρεσβύτατος. Hyperbaton ergo est; quod hic monendum vel maxime erat. B.

Θεσσαλὸς] Quamvis et apud Scholiastem Θετταλὸς scriptum sit, Thucydidem tamen hoc geminum ττ pro gemino σσ non usurpasse constat, θάλασσα etiam, non θάλαττα, dicentem. St. Θετταλὸς Noster puto numquam. At cum Marg. Aristoph. Pl. Plato in Apol. et alibi, uti et Aristot. Theophrast. Demosth. apud D. Halicarn. Philochorus apud eundem. Xenoph. utroque modo Codicum vitio, sed frequentius Θεττ. Eupolis. Menand. Lysippus in Bacchis apud Stephanum de Urb. Aristot. contra in Rhet. habet Θεσσαλίσκον p. 105. Herodotus, sed semel, Θετταλικά. VII. 128. Dion. Halicarn. ter nostrum citans exhibet Θεσσ. Sic etiam Æschylus Pers. 489. Euripides Phœniss. 331. et bis in Alcest. Hippol. Androm. et alibi: numquam Θετταλία: denique ττ pro σσ rarissime exhibet, et fere in fragmentis, hoc est, in quibus Grammatici sibi nimium permiserunt. In Sophocle ter aut amplius, πράττειν, φύλαττε, ἥνυτον, ἔλαττον, κρείττουσιν. Sed et hæc mihi suspecta. In Comicis et eorum fragmentis nihil frequentius. Infra pro Πιτανάτην Dio Chrysost. Orat. VI. p. 191. Σκυρίτην habet memoriæ vitio. Miror hoc non observasse Seldenum, cujus notas publici juris fecit Clar. Wolfius. Ead. Orat. scribe etiam Παλιμβόθροις. W.

Θεσσαλὸς] Non scribendum est cum codd. quibusdam et Schol. Θετταλός· vetus Attica dialectus amat duplex σσ. Euripides quoque litteram σ frequentavit. Præter Intt. ad h. l. et Valkenarium Eruditiss. ad Eurip. Phœn. v. 406. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 91.—93. præclare de hac re egit. G.

Παραχρῆμα] Reiskius int. *in operis ipsa molitione*, ἐν ἀκμῇ τοῦ ἔργου (Anim. p. 7.) G.

Τοῦ μὲν ἀπέσχοντο] In Aug. superscr. τῆς ἐπιβουλῆς τοῦ Ἱππίου δηλονότι. G.

Δράσ. τι] τὶ intell. cum Emphasi: aliquid *magni*, forte, utile, illustre. Bauer.

Λεωκόριον] Cum aliunde, tum vero ex Scholiaste Λεωκόριον scribendum esse discimus. Steph. De Leocorio Hudson. ad Lib. VI. c. 57. Add. Maussac. ad Harpocrat. in Λεωκόριον, et quæ ad Meurs. Panathen. c. XIX. in Præfat. Tom. VII. Antiq. Græc. adnotat Gronovius. Duck.

Λεωκόριον] Templum ἐν μέσῳ τῷ Κεραμεικῷ. v. Harpocr. et Mauss. p. 230. G.

Τούς τε Λακεδαιμ.] Particulam τε in γε mutandam esse contendo, et hunc errorem in aliis etiam locis occurrere moneo. Steph. Locum Herodoti (qui occurrit, lib. 6. c. 57.) falsi arguit Thucydides, non expresso tamen Herodoti nomine, ob antiquioris (ut putat Palmerius) reverentiam. Vide Meursium de Regno Laced. c. 23. Huds.

Ὥσπερ, τούς τε Λακεδαιμονίων βασιλέας—] *Veluti, s. exempli caussa Lacedæmoniorum reges—assensum suum non uno, sed duobus calculis declarare, ut et*—καὶ respondet superiori τε, quod male mutari volebat Stephanus in γε. Gemino exemplo demonstrat sententiam suam: τούς τε Λακ. β.—καὶ τὸν—Monuit hoc quoque contra Stephanum Abresch. Dil. p. 31. Ceterum refutat h. l. Herodotum L. VI. 57.—τῶν βασιλήων γέρεα, δύο ψήφους τιθεμένους, τρίτην δὲ τὴν ἑωϋτῶν, scil, τοὺς—προσήκοντας ἔχειν. Monuere hoc post Meursium et Palmerium, Wesselingius et Valkenarius, ad l. c. Herod. Facit hoc Thucydides subinde, ut tacite contra patrem historiæ dissensum suum declaret, v. c. L. II. 97. collat. cum Herod. V. 3. ad quem locum lectu digna notavit laudatus Valkenarius. In cod. Aug. τῷ προστίθεσθαι superscriptum est: ἀντὶ τοῦ ψηφίζεσθαι. G.

Μιᾷ ψήφῳ προστίθ.] Hoc eodem verbo

ἑκάτερον, ἀλλὰ δυεῖν· καὶ τὸν Πιτανάτην λόχον αὐτοῖς εἶναι, ὃς οὐδ᾽ ἐγένετο πώποτε. οὕτως ἀταλαίπωρος τοῖς πολλοῖς ἡ ζήτησις τῆς ἀληθείας, καὶ ἐπὶ τὰ ἕτοιμα μᾶλλον τρέπονται.)

κά. 21. Ἐκ δὲ τῶν εἰρημένων τεκμηρίων, ὅμως τοιαῦτα ἄν τις νομίζων μάλιστα ἃ διῆλθον, οὐχ ἁμαρτάνοι· καὶ οὔτε ὡς ποιηταὶ ὑμνήκασι περὶ αὐτῶν, ἐπὶ τὸ μεῖζον κοσμοῦντες, μᾶλλον πιστεύων, οὔτε ὡς λογογράφοι ξυνέθεσαν ἐπὶ τὸ προσαγω-

cum eodem nomine utitur pag. 25. sed cum ejus accusativo, non dativo. Legimus enim, οὐ γὰρ ἡμεῖς, Σαμίων ἀποστάντων, ψῆφον προσεθέμεθα ἐναντίαν ὑμῖν. Steph. Δυεῖν, quæ vulgata scriptura est, defenditur testimonio Eustathii ad Hom. Il. κ'. p. 802. add. Nunnes. ad Phrynich. p. 42. Duck.

Et Pleonasmus hic est, et Ellipsis: hæc vocabuli ψῆφον, supplendi ad verbum προστίθεσθαι, hic in ipso voc. ψήφῳ, cum integra phrasis sit, ψῆφον προστίθεσθαι μιᾷ ψήφῳ. Simillimus Taciti locus est, Ann. 2. "*intendentis* manum repulit," i. e. repulit manum intendentis sibi manum, vel, illam. Et ex Nostro contuleris c. 14. naves non habebant per *omnem* (*navem*) tabulata; ubi similiter et deest voc. ναῦς, et rursus tamen redundat. Mira prorsus ratio, vix tamen mollius effingenda. Ceterum et Herodotus ita enarrat rem ipsam L. 6. p. 183. Ed. Herm. ut videatur in eodem errore versatus, quem Thuc. notat; dicit enim, absentibus regibus, seniores posuisse δύο ψήφους αὐτέων, *duo* suffragia illorum nomine et vice. Ceterum προστίθεσθαι hic est pro simplici τίθεσθαι, quo et Herod. utitur. Baver.

Ἀλλὰ δυεῖν] Auctoritatem hujus scripturæ, quæ recentior putatur, probat Eustathius, Il. κ'. p. 802. a Duckero laudatus: Τὸ δὲ δυεῖν σπάνιον παρά τοῖς παλαιοῖς (aliter ad Odyss. φ'. p. 1907.); ἐστὶ δ' ὅμως παρὰ Θουκυδίδῃ, qui huc respexit; it. ad L. IV. 8. ubi vid. Erud. Duck. et IV. 28. Ceterum docet quoque hic locus, τὸ δυεῖν, et dandi, non modo gignendi casu poni, contra Phrynichum, p. 90. ed. Paui: Δυεῖν ἐπὶ μόνης γενικῆς τίθεται, οὐχὶ δὲ δοτικῆς. G.

Πιτανάτην λόχον] A Pitana, δήμῳ, sive oppido minori Laconico, cujus mentionem facit Herod. III. 55. cf. Valken. obs. ad h. l. Cohors Πιτανάτης autem occurrit apud Herod. VIII. 52. qui Amompharetum tribunum fuisse dicit τοῦ Πιτανητέων λόχου. G.

Ὃς οὐδ' ἐγένετο] Ita Hesych. ὁ Πιτανάτης λόχος αὐτοσχεδιάζεται οὐκ ὢν ταῖς ἀληθείαις. Vide Meursii Att. Lect. l. 1. c. 16. Non dubito, quin Herodotum hic quoque innuat Thucyd. qui l. 9. c. 52. hujus cohortis mentionem facit. Huds. add. Spanhem. ad Callimach. hymn. in Dian. v. 172. et Th. Gale ad Herod. l. d. Duck.

Οὕτως ἀταλαίπωρος] Sic fere Aristophanes in Danaidibus: οὕτως αὐτοῖς ἀταλαιπώρως ἡ ποίησις διέκειτο. Hunc locum Thucydidis procul dubio ante oculos habuit Dionys. Halicarn. quum scriberet, p. 234. οὕτως ὀλίγον ἐστὶν ἐν ταῖς ἱστορίαις αὐτοῦ τὸ περὶ τὴν ἐξέτασιν ἀληθείας ἀταλαίπωρον. nonnulli legendum esse suspicantur ταλαίπωρον. vereor ne male. Steph.

Hunc locum laudavit Synes. in calv. encom. p. 73. Ἕλλησι γὰρ ἀταλαίπωρος τῆς ἀληθείας ἡ ζήτησις, ὡς ἐν δίκῃ τὸ γένος ὁ συγγραφεὺς (n. Thucydides) ἐλοιδόρησε. Imitatus est eum, ut jam Steph. et Duck. in emend. p. 665. notarunt, Dionys. Hal. L. IV. A. R. p. 718. Reisk. ubi de Fabio historico: οὕτως ὀλίγον ἐστὶν ἐν ταῖς ἱστορίαις αὐτοῦ τὸ περὶ τὴν ἐξέτασιν τῆς ἀληθείας ἀταλαίπωρον. In Reisk. est εὐταλαίπωρον, ex mera conjectura. Casaub. addit οὐκ hoc loco Thucydideo motus: οὐκ ὀλίγον ἐστὶν—quod probabilius est. G.

Ἕτοιμα] i. e. quæ nil negotii habeant, exposita sint et pervulgata, facile inveniantur, nempe auditione et fama, quam et nosse et sequi, in promtu sit. Ita Hor. Carm. 1. 31. 17. *frui paratis*, i. e. parabilibus, quæ facile habeam et sine molestia consequar. Baver.

Ἐκ δὲ τῶν εἰρημένων] Referuntur hæc ad superiora, digressione finita, ut τὸ ὅμως indicat. Abreschius diluc. p. 32. orationem aptiorem superioribus reddit ita: ὅμως δέ τις νομίζων, (i. e. εἰ δέ τις ὅμως νομίζοι) ἐκ τ. εἰρ. τεκμ., τοιαῦτα εἶναι μάλιστα ἃ διῆλθον—ἡγησάμενος δὲ (i. e. ἡγήσαιτο δὲ) εὑρῆσθαι ἀποχρώντως ὡς παλαιά, οὐχ ἁμαρτάνοι. Mox in τοιαῦτα, subaudit Reisk. οἷα εἶπον. G.

Λογογράφοι] Primo articulus deest οἱ λόγογρ. deinde ipsi historici, rerum scriptores, intelligi possunt, immo debent, qui et sic dicuntur, et λόγοι historiæ sunt, ut apud Lucam, Act. 1. 1. τὸν πρῶτον λόγον ἐποιησάμην, *priorem historiam scripsi*; neque vero præter poëtas alii tum erant, qui ista componerent in modum fabularum Romanensium, vel heroicarum. Herodotus quidem

γότερον τῇ ἀκροάσει, ἢ ἀληθέστερον, ὄντα ἀνεξέλεγκτα, καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ χρόνου αὐτῶν ἀπίστως ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνενικηκότα· εὑρῆσθαι δὲ ἡγησάμενος ἐκ τῶν ἐπιφανεστάτων σημείων, ὡς παλαιὰ εἶναι, ἀποχρώντως. καὶ ὁ πόλεμος οὗτος, καίπερ τῶν ἀνθρώπων, ἐν ᾧ μὲν ἂν πολεμῶσι, τὸν παρόντα ἀεὶ μέγιστον κρινόντων, παυσαμένων δὲ, τὰ ἀρχαῖα μᾶλλον θαυμαζόντων, ἀπ᾽ αὐτῶν τῶν ἔργων σκοποῦσι, δηλώσει ὅμως μείζων γεγενημένος αὐτῶν.

κβ′. 22. Καὶ ὅσα μὲν λόγῳ εἶπον ἕκαστοι, ἢ μέλλοντες πολεμήσειν, ἢ ἐν αὐτῷ ἤδη ὄντες, χαλεπὸν τὴν ἀκρίβειαν αὐτὴν

suas narrationes semper appellat λόγου vocabulo, ut 2. 35. et alibi. Et vero Herodotus ipse fabulosus interdum est, et auribus magis, quam fidei rerum, servit: quod et Theopompi crimen est. Quid, quod et rhetores esse possunt λογοποιοὶ, ut Isocrates in Panegyrico, alii? Nam et orationes dicuntur λόγοι, ut c. 22. λόγῳ εἶπον: Ita Paullus, 2 Cor. 10. 10. λόγον opponit ἐπιστολαῖς. BAVER.

Ἀπίστως] Adverbium hic notat: ita, ut jam credi non possint; incredibiliter aucta, ultra fidem exaggerata: ὥστε εἶναι ἄπιστα. BAVER.

Ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνενικηκότα] *Vetustate temporis in fabulas degenerarunt:* quasi, *obtinuerunt, ut in fabularum numero reponerentur.* Sic expl. in margine Ald. Vinar. Reiskius in Dil. Abresch. p. 33. sine ulla caussa emendat: ἄπιστα καὶ ἐπὶ τὸ μυθῶδες —Paullo post v. 4. lacunam statuit aliquot verborum, hunc circiter in sensum: ὡς περὶ τῶν πάλαι δεῖ ἐννοεῖν. "*Non erret quis putans, ex signis exstantioribus satis deprehendi, quomodo oporteat de rebus antiquis judicari.*" In anim. p. 7. idem Reisk. pro ἀπίστως, vult legi aut ἀπύστως, *absque sensu*, aut ἀΐστως, *insensibiliter, inobservate*, aut tandem ἀπὸ vel ἐκ πίστεως, *quæ pervicerunt, ut e fide pristina, qua gauderent olim, ad fabularum speciem deciderent.* Vereor, ut eruditus lector aliquam eligat harum emendationum. GOTTL.

Ὡς παλαιὰ εἶναι] In Aug. superscr. οὐχ ἁμαρτάνει δηλονότι. Marg. Flor. Vin. habet οὕτω, quæ explicatio est τοῦ ὡς. G.

Ὡς παλ. εἶναι ἀποχρ.] Adverbium hoc, ἀποχρώντως, *satis*, pendet aut ab εὑρῆσθαι, ἀποχρ. εὑρ. satis (certo, liquido, perspicue,) inveniri, (credat,) ὡς παλαιὰ εἶναι, ut in rebus antiquis potest, quoad perduci ad notitiam certam fidemque possit illarum obscuritas; ita εἶναι redundet, ut in ἑκὼν εἶναι. v. Ind. Aut pendet ab εἶναι, tali ordine ac sensu: εὑρῆσθαι εἶναι ἀποχρώντως, scil. μεγάλα, ἐπιφανῆ, magna, illustria, ὡς παλαιὰ, qualia esse possint antiqua, nondum satis exculta et constituta. Illud præplacet, tum, quia negavit, magna fuisse illa vetera; tum, quia, difficile esse, dixit, aliquid certi de his invenire aut constituere. Possis et sic: εὑρ. ἀποχρ. εἶναι ὡς παλ. satis certo inveniri esse talia, qualia esse par sit vetusta. Tunc tamen diceret, οἷα. BAVER.

Καὶ ὁ πόλ.] καὶ hic est pro οὖν, vel sign. sic etiam hoc bellum, vel, ita fiet, ut hoc bellum—appareat. B.

Παυσαμένων] Sc. ἀνθρώπων bellum gerere. In Marg. Flor. Vin. παυσαμένου. Tanquam sic scribendum fuisse Thucydidi V. D. indicare volebat, ob superius πόλεμος. G.

Λόγῳ εἶπον] In orationibus habendis, quæ sunt partim e genere deliberativo (ἢ μέλλοντες πολεμήσειν) partim cohortationes ad virtutem, (ἢ ἐν αὐτῷ ἤδη ὄντες). G.

Ὅσα μὲν λ. εἶπ.] Illud ὅσα non habet verbum, quo referatur: nam sequitur, χαλεπὸν τὴν ἀκρίβ. διαμνημονεῦσαι ἦν. Novus ergo accusativus intervenit, τὴν ἀκρίβειαν· est ergo, ὅσα εἶπον, pro, εἴ τινα εἶπον, si qua dixerunt; vel: quod attinet ea, quæ—dixerint. BAVER.

Λόγῳ εἶπον] Non redundat λόγῳ, primo, quia notat orationes justas, publice habitas: deinde, quia infra opponuntur τὰ ἔργα τῶν λεχθέντων, quod vide. B.

Ἐν αὐτῷ ἤδη ὄντ.] scil. τῷ πολέμῳ, vel, ἐν τῷ πολεμεῖν· Alterutrum repete ex πολεμήσειν. BAVER.

Χαλεπὸν τὴν ἀκρίβειαν αὐτὴν] n. verba dicentium eadem memoria tenere et litteris consignare difficile fuit. Totus locus egregium testimonium de præstantia et summa fide historiæ Thucydideæ exhibet. G.

Ἀκρ. τ. λεχθ.] Ipsa verba orationum, vel, τὰ λεχθέντα διαμνημον. ἀκριβῶς, κατ᾽ ἀκρίβειαν· abstractum pro concreto, ἀκριβῆ, vel ἀκριβῶς, ut erant, ad verbum, ut dicta sunt, ut vere

τῶν λεχθέντων διαμνημονεῦσαι ἦν, ἐμοί τε ὧν αὐτὸς ἤκουσα, καὶ τοῖς ἄλλοθέν ποθεν ἐμοὶ ἀπαγγέλλουσιν· ὡς δ' ἂν ἐδόκουν μοι ἕκαστοι περὶ τῶν αἰεὶ παρόντων τὰ δέοντα μάλιστα εἰπεῖν, ἐχομένῳ ὅτι ἐγγύτατα τῆς ξυμπάσης γνώμης τῶν ἀληθῶς λεχθέντων, οὕτως εἴρηται. τὰ δ' ἔργα τῶν πραχθέντων ἐν τῷ πολέμῳ, οὐκ ἐκ τοῦ παρατυχόντος πυνθανόμενος ἠξίωσα γράφειν, οὐδ' ὡς ἐμοὶ ἐδόκει, ἀλλ' οἷς τε αὐτὸς παρῆν, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων, ὅσον δυνατὸν, ἀκριβείᾳ περὶ ἑκάστου ἐπεξελθών. ἐπιπόνως δὲ εὑρίσκετο, διότι οἱ παρόντες τοῖς ἔργοις ἑκάστοις, οὐ ταυτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἔλεγον, ἀλλ' ὡς ἑκατέρων τις εὐνοίας ἢ μνήμης ἔχοι. καὶ ἐς μὲν ἀκρόασιν ἴσως τὸ μὴ μυθῶδες αὐτῶν, ἀτερπέστερον φανεῖται. ὅσοι δὲ βουλήσονται

habitæ conciones. Bauer.

Τῶν ἀεὶ παρόντων] Non abundat τὸ ἀεὶ, nec interpretem puto recte cepisse vim particulæ, cujus usus est elegans. Τὰ ἀεὶ παρόντα, sunt res, serie et nexu inter se ita copulatæ, ut nunquam abesse debeant. Notavit usum τοῦ ἀεὶ Wessel. ad Diod. T. II. p. 456. et nos diximus quædam de h. part. ad Menexenum Platon. c. 8. p. 31. G.

Περὶ τῶν ἀεὶ παρόντων] Nescio, quid sibi velit explicatio B. Gottleberi, quæ neque e verbis efficiatur, ubi adsit περὶ, de rebus; neque ἀεὶ παρόντα sint res necessariæ et consentaneæ; immo hæc sunt τὰ δέοντα, Nostro memorata. Quid simplicius, quam, vertere: *de rebus, quæ suo quæque tempore agendæ proponerentur*, instarent, adessent: de qualibet caussa? Hæc est vis Thucydidea τῆς ἀεὶ *subinde*, aliud alio tempore, *von Zeit zu Zeit; über die respective, jedesmalige Sache, Angelegenheit*. v. Ind. in ἀεί. B.

Πραχθέντων ἐν τῷ] Participium λεχθέντων margini adscriptum habere hic locum non potest: ac ne alterum quidem, πραχθέντων, fuisse adjiciendum videri possit: sed talis pleonasmus in hac adjectione esse, qualis est paulo ante, ubi dicitur, καὶ ὅσα μὲν λόγῳ εἶπον ἕκαστοι. Steph.

Ἔργα τῶν λεχθέντων] i. e. res ipsæ, veritas eorum, quæ dicerentur: quod verum esset ex iis, quæ (vulgo) referrentur, vel ad me deferrentur. Λεχθέντα autem dupliciter intelligas, ac fortasse conjunctim, ut est confertus et πυκνὸς sensibus Thucydides: partim, quæ in orationibus ponerentur a concionantibus: ut ἔργα sint res ipsæ, de quibus dicerent; partim, quæ vulgo ferrentur et gestæ narrarentur. Omnino mihi in mentem venit, supra posita, ὅσα λόγῳ εἶπον, non spectare utique conciones habitas, sed omnino sermones, rumores vulgo jactatos, et ad Nostrum delatos: quorum ἀκρίβεια sit, veritas, quod verum in iis esset, a quibus se excerpsisse, dicat, quæ viderentur consentanea rei. In quo tamen non assevero: hoc dico, *posse* ita explicari, nec quidquam esse in textu, quod de concionibus publicis utique cogat interpretari. B.

Ἐπεξελθὼν] i. e. παρηκολουθηκὼς ἄνωθεν πᾶσιν ἀκριβῶς. Reiskius suspicatur, in animadv. p. 7., deese εὗρον. Debebat tale quid sequi, non participium; sed subaudiendum ἐπυθόμην e superiori πυνθανόμενος, in verbis παρὰ τῶν ἄλλων, "*ab aliis audivi*, περὶ ἑκάστου—*re quacunque, quoad fieri potuit, accuratissime investigata.*" Gottl.

Καὶ ἐς μὲν ἀκρόασιν—ξύγκειται] Laudat. hæc Dion. Halic. p. 139. ubi est ἀνθρώπινον. Wass. ut et p. 146. Ὅσοι δὲ βουλήσονται—ὠφέλιμα. Id. p. 6. Duck.

Καὶ ἐς μὲν ἀκρόασιν ἴσως—φανεῖται] Alludit ad hunc locum Dionys. περὶ συνθέσεως ὀνομ. p. 165. Reisk. ὅτι εἰς μὲν ἀκρόασιν ἧττον ἐπιτερπὴς ἡ γραφή ἐστι—Laudatur etiam ipsis verbis apud eundem de Thucyd. Hist. jud. p. 823. usque ad finem capitis; it. in arte, p. 399. usque ad v. ὠφέλιμα. In ἀτερπ. φανεῖται, subint. ἄλλοις. Lectionem ἑκατέρων, quæ paullo ante occurrit, probat Reisk. Dici enim εὔνοιάν τινος, *benevolentiam erga aliquem*. G.

Ἀτερπέστερον] Pindar. Ol. 1. 44. Καί που τι καὶ βροτῶν φρένας, ὑπὲρ τὸν ἈΛΗΘΗ͂ λόγον Δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις Ἐξαπατῶντι ΜΥ͂ΘΟΙ. Wass.

Ἀτερπέστερον] In Aug. superscr. τῶν συγγραμμάτων. G.

Ὅσοι δὲ βουλήσονται] Perplexa est oratio, quam Abresch. in Dil. p. 33. sic expedivit: (Ἐμοὶ) δὲ ἀρκούντως ἕξει, (τοὺς ἔπειτα, ant

τῶν τε γενομένων τὸ σαφὲς σκοπεῖν, καὶ τῶν μελλόντων ποτὲ αὖθις, κατὰ τὸ ἀνθρώπειον, τοιούτων ὄντων καὶ παραπλη-

ἐκείνους, vel ἅπαντας, ut Schol.) κρίνειν αὐτὰ ὠφέλιμα, ὅσοι καὶ τῶν μελλόντων ποτὲ αὖθις ἔσεσθαι, τοιούτων (ὄντων) καὶ παραπλησίων, κατὰ τὸ ἀνθρώπειον, βουλήσονται, σκοπεῖν τὸ σαφὲς τῶν γενομένων—Sic intellexit Lucianus T. II., de conscrib. hist. c. 42. p. 55. Genitivos absolutos ille extulit per: εἴποτε καὶ αὖθις τὰ ὅμοια καταλάβοι. Tum σαφὲς τῶν γενομένων, per ἀλήθειαν τῶν γεγενημένων, et ὠφέλιμα κρίνειν, per εὖ χρῆσθαι τοῖς ἐν ποσί, *recte uti præsentibus.* Reisk. in anim. p. 7. putat, ὠφέλιμα κρίνειν idem esse atque ὠφέλιμα πρὸς τὸ κρίνειν. "*habebit ea satis utilia ad judicationem rerum futurarum.*" Gottl.

Ὅσοι βουλήσονται] i. e. *si qui* voluerint; sequitur enim, ἀρκούντως ἕξει, satis erit; vel, si ὅσοι verteris, *quicunque*, in ἀρκ. ἕξει suppleveris, τούτοις, vel αὐτοῖς. Ita omnia plana erunt; neque opus fuerit duriori structura Abreschii, primo supplentis, ἐμοί, in ἀρκ. ἕξει, deinde, κρίνειν αὐτὰ, ut homines, posteri, ea judicent utilia. Quis ita Græce loquitur, ut Infinitivum ponat sine subjecto? Neque vero locum hic habeant Genitivi consequentiæ, qui neque habeant, unde pendeant, nec vero cum articulo, τῶν μελλόντων ἔσεσθαι, possint efferri: Stephanus quoque inter difficillimos censet hunc locum. Scilicet una illa explicatione τοῦ ὅσοι, conciderit omnis difficultas: Satis erit, inquit, *si qui* voluerint hæc (a me posita) judicari utilia, σκοπεῖν, i. e. ὥστε σκοπ. vel πρὸς, εἰς τὸ σκ (ut ἱκανὸς, δυνατὸς, ἄξιος, infinitivo junguntur,) τὸ σαφὲς, exploratam veritatem et gestarum rerum, et eorum, quæ alio tempore futura et eventura sint eadem, vel similia, ut sunt res humanæ, quarum semper orbis quidam volvatur, ut eodem fere initio, modo, eventuque recurrant et gerantur. Vel sic: si qui voluerint considerare fidem exploratam rerum gestarum, et illa judicare utilia τῶν μελλόντων, scil. πέρι, i. e. πρὸς τὰ μέλλοντα, κατὰ τὰ μ. ad futura, qua futura, ad ea, quæ, more et ordine ingeniorum et casuum humanorum, rursus, eodem ordine vel simili, processura sint, his vero satis fuerit. Hoc nimirum addit, quia improbat eos, qui aures tantum permulcere fabulis velint; quales Paullus notat 2 Tim. 4. 3. 4. κνηθομένους τὴν ἀκοήν· (plane, ut ἀκρόασιν hic memorat Noster;) qui a vero aversas aures ad *fabulas* (ut hic μυθῶδες) accommodent. Sed voc. ὄντων haud dubie ejiciendum; nec vero est in Edit. Basil. neque ullo modo locum habeat, ob Infin. ἔσεσθαι. Bauer.

Ἀνθρώπειον] Ita recte quidam MSS. Nam Iones ἀνθρωπήϊος et Attica vetus: atque ita Magister, neque aliter Rhodienses Hesychio teste. Noster autem alibi, vid Indicem. Plato, Dion. Halicarn. Xenoph. Aristophanes. et e recentioribus Clem. Alex. Justinus M. Lucian. Eleganter etiam Philo Eunuchum vocat alicubi ἀνθρωπείου παράκομμα νομίσματος. Utraque forma Hippocrates. ἀνθρώπεια πήματα Æschylus Pers. 406. Agam. 1362. Wass. Ἀνθρώπειον etiam Dion. Halicarn. p. 65. idque una cum ὄντων, quæ erat lectio marginis, in contextum recipi voluerat Cl. Wasse. Duck.

Καὶ παραπλησίων] In Aug. superscr. sc. ποιότητος, et ad marg. μεγέθους. G.

Τοιούτων καὶ παρ.] Retinenda potius quæ in contextu est lectio. Quomodo enim τοιούτων ὄντων (ut alii legunt) dici poterit, quum μελλόντων præcedat, quod ad hoc τοιούτων fertur? μελλόντων (inquam) cum futuro ἔσεσθαι. Ut autem τοιούτων καὶ παραπλησίων hic dicitur, sic in concione Periclis, τοιαῦτα καὶ παραπλήσια: pag. 81. καὶ τὰ μὲν Πελοποννησίων ἔμοιγε τοιαῦτα καὶ παραπλήσια δοκεῖ εἶναι. Aliter autem ὅμοια καὶ παραπλήσια dici videtur, pag. 78. ab eodem Pericle, in ejusdem concionis principio, Ὁρῶ δὲ καὶ νῦν ὅμοια καὶ παραπλήσια ξυμβουλευτέα μοι ὄντα.

Sed est præterea quod celare te nolim super hoc loco. Apud Dionysium Halicarn. afferentem hunc locum in *Arte rhetorica*, capite περὶ λόγων ἐξετάσεως, post ὠφέλιμα legitur, χρῆσθαι ταῖς παλαιαῖς ἱστορίαις: atque his verbis adjunguntur alia tanquam ex eodem loco sumta: quum tamen neque ista, neque quatuor illa sint Thucydidis, sed Dionysii loquentis de illo Thucydidis loco. Postquam enim dixit Dionysius, Thucydidem innuere, historiam esse quandam ab exemplis petitam philosophiam, hunc ejus locum nobis proponit, sumto ab iis verbis initio, ὅσοι δὲ βουλήσονται τῶν τε γενομένων τὸ σαφὲς σκοπεῖν. Sed a me et locus ipsius Dionysii est afferendus. Ita igitur ille: τοῦτο καὶ Θουκυδίδης ἔοικε λέγειν, περὶ ἱστορίας λέγων, ὅτι καὶ ἱστορία φιλοσοφία ἐστὶν ἐκ παραδειγμάτων, Ὅσοι δὲ βουλήσονται τῶν τε γεν. τὸ σ. σκο. καὶ τῶν μελλ. ποτὲ αὖθις κατὰ τὸ ἀνθρώπειον τ. καὶ παραπλ. ἔσεσθαι, ὠφέλιμα, χρῆσθαι ταῖς παλαιαῖς ἱστορίαις, καὶ τοῖς παραδείγμασι τῶν ἐθῶν, ὡς ἱστορία τοῦ βίου. Sed minime dubium est, quin inter ὠφέλιμα et χρῆσθαι omissa sint verba, quæ hunc Thucydidis sermonem clauderent, et principium alius sermonis Dionysii essent: id est, eorum, quæ de historiæ laude adjiciebat iis, quæ dixerat et quæ Thucydidis testimonio confirmabat.

σίων ἔσεσθαι, ὠφέλιμα κρίνειν αὐτὰ, ἀρκούντως ἕξει. κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον, ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν, ξύγκειται.

Arbitror autem et inter articulum τοῖς ac nomen παραδείγμασι voces aliquot, aut aliquam saltem vocem, desiderari, videlicet vel ποιήμασι, vel ποιητῶν βιβλίοις, quum paulo ante laudem illam poëticæ etiam, ex Platonis sententia, tribuisset. Credibile est igitur locum hunc ista vel simili adjectione posse integrum reddi: ut cum ea ita legatur: ὠφέλιμα κρίνειν αὐτὰ ἀρκούντως ἕξει. χρῆσθαι οὖν δεῖ ταῖς παλαιαῖς ἱστορίαις καὶ τοῖς ποιήμασιν, ὡς παραδείγμασι τῶν ἠθῶν (nam ἠθῶν retineri posse non videtur) ὡς ἱστορία τοῦ βίου: nisi forte φιλοσοφία potius ex hujus sermonis principio huc advocandum aliquis existimat. Verum et de hoc monebo, participium λέγων in illo principio male post ἱστορίας positum videri, et post παραδειγμάτων esse ponendum; tunc autem post λέγειν interpungendum non fuerit. Cæterum ad loci Thucydidis interpretationem quod attinet, vix alius apud hunc Scriptorem habet difficiliorem, et quæ magis quæsita, sed minus inventa sit: quum ne Scholiastes quidem certam viam nobis ad eam aperiat; ut docebo, quum ad ejus scholium venero, ubi et, quomodo intelligendum atque interpretandum hunc locum existimem, minime te celabo. Steph. Adde quæ ad Dionys. Halicarn. l. d. pag. 65. adnotat Sylburgius. Duck.

Τοιούτων ὄντων] Reisk in Dil. Abresch. p. 34. pro ὄντων malit μελλόντων, "*quum quæ contingent, aliquando talia contingent, aut similia, ut inter homines*, (semper eosdem manentes)." In anim. p. 7. τὸ ὄντων delendum censet. Certe non est necessarium. Gottl.

Κτῆμά τε] Hæc repetit ad verbum Lucianus in præceptis de scribenda Historia; et Quintilianus hujus loci sensum pulcherrime expressit, lib. X. *Totum historiæ opus non ad intuitum rei pugnamque præsentem, sed ad memoriam posteritatis et ingenii famam componitur.* Huds. Κτῆμα—ξύγκειται laudat D. Hal. p. 25. ubi habet κτ. δὲ εἰσαεὶ, et pro παραχρῆμα, non bene παραυτίκα. at p. 139. ἐς αἰεὶ vid. Plin. Ep. V. 8. Quintil. X. 1. Wass. Non est, cur recedatur a vulgata scriptura ἐς ἀεὶ, quam etiam Lucian. habet de Hist. scrib. p. 634. Nec dubito, quin pro eo, quod est in eodem libello p. 603. ἥν τις, ὡς ὁ Θουκυδίδης φησὶν, ὡς ἀεὶ κτῆμα συντιθείη, legendum sit ἐς ἀεί. Et sic emendatum erat a nescio quo ad oram Edit. Ald. Duck.

Κτῆμά τε—ἢ ἀγώνισμα—] Bene interpres vertit τε *nam*. Lucianus l. c. usitatius dixit: κτῆμά τε γὰρ—(v. Abresch. Dil. l. c.) Thucydides autem historiam suam vocat κτῆμα ἐς ἀεὶ, *possessionem* h. e. *monumentum perenne, quod perpetuo ipsius proprium est.* v. Gesner. ad h. l. Lucianus paullo post κτῆμα, ἀλήθειαν, et ἀγώνισμα, τὸ μυθῶδες exponit: καὶ μὴ τὸ μυθῶδες ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν γεγενημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον. Respondent sibi pulchre ἐς ἀεὶ et ἐς τὸ παραχρῆμα. Certamen (ἀγώνισμα) ἐς τὸ παρὸν, ut Lucianus variat, unica victoria, veluti in Olympiorum celebritate, contentum est; auctor non curat, quid posteri de se sentiant: κτῆμα vero ad memoriam posteritatis et ingenii famam componitur. Illud exprimit Noster L. VI. 83. λόγου ἡδονῇ τὸ παραυτίκα τέρπεσθαι. Genus hoc scriptorum vocari *commissiones*, ut constat e Suet. Cal. 53. post Casaubonum monuit Gesnerus ad locum cit. Luciani. Attingit et. h. l. idem Lucianus, (quom. histor. sit consc.) T. II. p. 7. ἥν τις, ὡς ὁ Θουκυδίδης φησὶν, ἐς ἀεὶ κτῆμα συντιθείη. Ceterum hunc locum Thucyd. ante oculos habuit Polybius (H. L. III. p. 294. Ernest.) eumque clarius expressit: "Ἱστορίας—ἐὰν ἀφέλῃ τις τὸ διὰ τί, καὶ πῶς, καὶ τίνος χάριν, ἐπράχθη, καὶ τὸ πραχθὲν πότερα εὔλογον ἔσχε τὸ τέλος, τὸ καταλειπόμενον αὐτῆς, ἀγώνισμα μὲν, μάθημα δὲ οὐ γίνεται, καὶ παραυτίκα μὲν τέρπει, πρὸς δὲ τὸ μέλλον οὐδὲν ὠφελεῖ τὸ παράπαν." Quod noster dicit κτῆμα, Polybius variat τῷ μαθήματι, quod vero non tam grave verbum est, ac κτῆμα. Verbis Nostri: τῶν μελλόντων—ὠφέλιμα κρίνειν αὐτὰ, respondent: πρὸς δὲ μέλλον οὐδὲν ὠφελεῖ. Gottl.

Κτῆμά τε ἐσαεὶ] non *suam* veluti possessionem aut *monumentum* (quod non sign. κτῆμα) innuit Thuc. ut vult B. Gottleberus; neque enim *mortui* scriptoris κτῆμα dixeris libros ejus; immo posterorum, legentium, utentium, κτῆμα illud est, et esse vult Noster, eorum utique, quos antea notasset non auribus servire, sed velle vera cognoscere, et ex iis futura sagaciter conjectare; his nimirum futurum erat, et vero nunc est, verissimum idem et utilissimum κτῆμα, in omne tempus; non præsenti, inquit, aurium voluptati, sed perpetuæ ac veræ utilitati in omne tempus, ξύγκειται, compositum, datum est hoc opus, hic liber, vere historicus. Nuspiam vero ea arrogantiâ Noster inveniatur, ut, poetarum fastu, sibi *monumentum ære perennius* positum sese ire, profiteatur aut speret. Et satis idoneus monitor esset

κγ'. 23. Τῶν δὲ πρότερον ἔργων μέγιστον ἐπράχθη τὸ Μηδικόν. καὶ τοῦτο ὅμως δυεῖν ναυμαχίαιν καὶ πεζομαχίαιν ταχεῖαν τὴν κρίσιν ἔσχε. τούτου δὲ τοῦ πολέμου μῆκός τε μέγα προὔβη, παθήματά τε ξυνηνέχθη γενέσθαι ἐν αὐτῷ τῇ Ἑλλάδι οἷα οὐχ ἕτερα ἐν ἴσῳ χρόνῳ. οὔτε γὰρ πόλεις τοσαίδε ληφθεῖσαι ἠρημώθησαν, αἱ μὲν ὑπὸ βαρβάρων, αἱ δ' ὑπὸ σφῶν αὐτῶν ἀντιπολεμούντων. (εἰσὶ δὲ αἳ καὶ οἰκήτορας μετέβαλον ἁλισκόμεναι) οὔτε φυγαὶ τοσαίδε ἀνθρώπων· καὶ φόνος, ὁ μὲν, κατ' αὐτὸν τὸν πόλεμον, ὁ δὲ, διὰ τὸ στασιάζειν. τά τε πρότερον ἀκοῇ μὲν λεγόμενα, ἔργῳ δὲ σπανιώτερον βεβαιούμενα, οὐκ ἄπιστα κατέστη, σεισμῶν τε πέρι, οἳ ἐπὶ πλεῖστον ἅμα μέρος γῆς καὶ ἰσχυρότατοι οἱ αὐτοὶ ἐπέσχον· ἡλίου τε ἐκλείψεις, αἳ πυκνότεραι παρὰ τὰ ἐκ τοῦ πρὶν χρόνου μνημονευόμενα

Lucianus ἀλήθειαν interpretatus: quin et jam Schol. ita. BAVER.

Ἀγώνισμα] Agn. Pollux III. 141. huc spectat Lucianus de Hist. conscrib. 631. WASS. De sententia horum verborum vid. Casaubon. ad Sueton. Caligul. c. LIII. Interpretes ad Plin. V. Ep. 8. et Bos Observat. Critic. c. III. DUCK.

Ξύγκειται] Legitur etiam ξύγκεινται, quod mirum videri non debet, quum plerisque locis non observetur a Thucydide illa consuetudo nomini plurali neutrius generis subjungendi verbum numeri singularis. Non dubito autem, quin hoc verbum ad illa, quæ ὠφέλιμα dixit, referatur: ut perinde sit, ac si dixisset, ξύγκειται, vel ξύγκεινται ὡς κτῆμα μᾶλλον, ἢ ὡς ἀγώνισμα. Scholiastes tamen eo non refert, sed cum κτῆμα jungit: exponens σαφές ἐστι, nec non ξυγγράφεται. Verum illa quidem prior expositio admitti non potest: at vero in posteriore, potius ξυγγέγραπται, quam ξυγγράφεται, dicendum fuerat. Sic apud Dion. Hal. legimus in Archæologia, καὶ λόγον διεξῆλθε μετὰ πολλῆς συγκείμενον φροντίδος· ubi certe συγκείμενον accipi pro συγγεγραμμένον, non pro συγγραφόμενον, constat. Atque ita utitur verbi hujus participio in hoc libri decimi loco, πολλὰ καὶ ἐκ παρασκευῆς συγκείμενα διεξιόντες. STEPH.

Τῶν δὲ πρότερον ἔργων] Reisk. in Dil. Abresch. p. 35. malit: τῶν δὴ, quod incipiat agere de bello Peloponnesiaco. Temere. Referuntur hæc ad c. 21. cum quo hæc per δὲ iterum copulat. G.

Τῶν δὲ πρ.] δὲ hic est οὖν ut ergo ad caussam accedam, ad propositum veniam. BAVER.

Δυεῖν ναυμ.—εἶχε] Si δυεῖν est Genitivus, explicandi vim habet, vel caussam indicat: eventum habuit celerem binorum prœliorum mari terraque, i. e. per bina prœlia allatum, constitutum, inclinatum; (*entschieden*) B.

Τούτου—νόσος] D. Hal. p. 187. WASS.

Τούτου δὲ τοῦ πολέμου] Hic locus exstat apud Dionys. de admiranda vi Demosth. p. 1074. usque ad νόσος. G.

Πολέμου μῆκος μέγα προὔβη] Hypallage est, pro ὁ πόλεμος προὔβη ἐς μέγα μῆκος· Vel pro: τὸ μῆκος τοῦ πολ. προὔβη ΕΙΣ μέγα, i. e. ὥστε εἶναι μέγα. BAVER.

Ξυνηνέχθη] D. Halic. p. 187. male ξυνέβη. WASS. Habet etiam τῇ Ἑλλάδι πολλὰ, οἷα, et αἱ δὲ σφῶν αὐτῶν. at p. 129. et p. 146. ὑπὸ σφῶν αὐτ. DUCK.

Πόλεις τοσαίδε] Hæc acerbe convellit D. Halicarn. Ep. ad Pompeium p. 129. WASS.

Καὶ φόνος] Etiamsi οὔτε φόνος potius sequi debuerit, quam καὶ φόνος, locum tamen minime suspectum mendi habere oportet, quum idem hujus particulæ pro illa usus et alibi apud hunc Scriptorem spectetur. STEPH.

Οὔτε φυγαὶ—καὶ φόνος] hic rursus καὶ sequitur οὔτε, ut c. 17. extr. BAVER.

Ἀκοῇ λεγόμ.] v. Indic. B.

Σεισμῶν πέρι] pro σεισμοὶ, quod conveniret τῷ, ἄπιστα κατέστη. sed illud περὶ per hyperbaton refertur ad ἀκοῇ λεγόμενα. BAVER.

Γῆς καὶ] Malim, cum Valla, superlativum ἰσχυρότατοι, quod margini adscriptum est. STEPH. Et sic pro ἰσχυρότεροι expressum voluit Cl. WASS.

Ἰσχυρότατοι] In tanta consensione librorum recepi ita pro ἰσχυρότεροι. Dionys. l. c. quoque habet ἰσχυρότατοι. G.

Παρὰ τὰ] Ne hunc quidem locum mendi

ξυνέβησαν· αὐχμοί τε ἔστι παρ' οἷς μεγάλοι, καὶ ἀπ' αὐτῶν καὶ λιμοί· καὶ ἡ οὐχ ἥκιστα βλάψασα, καὶ μέρος τι φθείρασα, ἡ λοιμώδης νόσος. ταῦτα γὰρ πάντα μετὰ τοῦδε τοῦ πολέμου ἅμα ξυνεπέθετο. ἤρξαντο δὲ αὐτοῦ Ἀθηναῖοι καὶ Πελοποννήσιοι, λύσαντες τὰς τριακοντούτεις σπονδὰς, αἳ αὐτοῖς ἐγένοντο μετὰ Εὐβοίας ἅλωσιν. Διότι δ' ἔλυσαν, τὰς αἰτίας ἔγραψα

suspectum esse debere dico, quamvis lector exspectare potius debuerit, παρὰ τὰς ἐκ τοῦ πρὶν χρόνου μνημονευομένας, (ut habet Dion. Halic.) quam παρὰ τὰ ἐκ τοῦ πρὶν χρόνου μνημονευόμενα. sic enim et alibi neutro genere utitur. STEPH.

Πυκνότεραι παρὰ τὰ μνημον.] Primo παρὰ est pro Genitivo, qui sequi debebat Comparativum; deinde vel Neutrum μνημονευόμενα est pro feminino, ad πυκνότεραι, vel hoc pro Neutro: quia pertinet non solum ad proximum, ἐκλείψεις, sed ad omnia reliqua incommoda; quod manifesto ostendat Neutrum, μνημονευόμενα. BAUER.

Καὶ ἡ οὐχ ἥκιστα] Huic lectioni margini adscriptæ deesse articulus videri queat, ut vicissim redundare posterior in altera. Magis certe necessarium in priori quam in posteriori loco esse constat, si in alterutro tantum ponere voluisset: sed talis tamen repetitionis articuli exemplum deesse non puto. STEPH. Utroque modo scribitur οὐχ ἥκιστα et οὐχήκιστα. sed apud Thucyd. fere ut in contextu. WASS.

Καὶ ἡ οὐχ ἥκιστα—ἡ λοιμώδης] Notandus duplex articulus. Posterior abesse poterat. In Aug. scriptum ad φθείρασα, τοὺς Ἀθηναίους. GOTTL.

Ἡ—βλάψασα, ἡ νόσος,] Non tam redundat articulus, quam femininum pro Neutro positum est, τὸ οὐχ ἥκιστα βλάψαν, ἡ νόσος. Ita intelligenti non redundet articulus. Dedit tamen Genus Nomini, quo referretur; sed per appositionem interpretemur: et, quod vel maxime nocuit, ille pestilens morbus: vel per parenthesin: καὶ (ἡ οὐχήκ. βλ.) ἡ λοιμ. ν. B.

Ἅμα] Redundare hoc, dicit Schol. Non crediderim, sed augendæ rei causa additur, omnia simul, in eodem bello, simul cum bello, ipso belli tempore cuncta, et bello, et vero inter se, ingruerunt. Quid enim, si quædam horum simul, uno vel tempore, vel loco etiam, incubuerunt? B.

Τριακοντούτεις] Huc respicit Suid. h. v. et laudat Aristophanem, quasi is quoque hac voce utatur. Sed Aristophanes non τριακοντούτεις, verum τριακοντούτιδας σπονδὰς dicit Equit. 1385. et Acharn. 193. 251. Et sic Thucyd. infr. c. 87. vid Jungerm. et Kuhn. ad Poll. I. 56. DUCK.

Διότι] Novum cuipiam videri possit apud hunc Scriptorem διότι pro διὰ τί, id est *cur*, *qua de causa*: sed apud alios quoque talem ejus usum habemus. Facile tamen crediderim δι' ὅ, τι scriptum ab illo fuisse: quamvis et καθότι ubique apud eum nobis occurrat, non καθ' ὅ, τι. quod καθότι a Scholiaste exponi videmus illo διότι p. 353. sed hanc expositionem sequendo, vel διότι aliud quam hic significaret, vel illi καθότι alium, quam consuetum, tribuere usum vellet. Cæterum, sicut pro διότι dixi videri posse scribendum δι' ὅ, τι, ita ἐξότου male scriptum esse conjuncte pro ἐξ ὅτου, in iis, quæ proxime sequuntur, ostendam. Quum autem dicendum esset, τὰς δ' αἰτίας δι' ἃς ἔλυσαν, (videlicet τὰς σπονδὰς) ἔγραψα πρῶτον, maluit ita loqui, διότι δ' ἔλυσαν, τὰς αἰτ. etc. Sed mirum videri possit, duo hæc τὰς αἰτίας et τὰς διαφορὰς, id est, *causas et dissensiones*, sive *controversias*, aut *dissidia*, aut *contentiones*, ab eo velut separari; quum tamen non aliæ αἰτίαι, id est *causæ*, fuerint, quam αἱ διαφοραὶ, id est *dissensiones* (sive τὰ διάφορα, ut frequentius loquitur, *dissidia*: vel *ea, de quibus dissidebant*) adeo ut alius fortasse ita fuerit loquuturus, ἔγραψα δὲ πρῶτον τὰς διαφορὰς, τὰς τοῦ λῦσαι αἰτίας γενομένας, subaudiendo τὰς σπονδὰς cum verbo λῦσαι. id est, *Primum autem controversias scripsi, quæ in causa fuerunt, cur fœdera solverint.* Verum sic etiam alibi Thucydides ea, quæ alioqui eodem pertinent, et velut connexa sunt, separare videtur. STEPH.

Διότι ἔλυσαν] Sc. σπονδάς. Τὰς αἰτίας ἔγραψα dicit, non γράφω, aut, ut plures habent codd. προγράφω, quod haud dubie historiam absolverat, priusquam prooemium scriberet. GOTTL.

Ἔγραψα] Apud Dionysium Halicarnasseum, nec non in meo vet. exemplari, προέγραψα legitur; quamvis pleonasmum ista lectio habeat. Est enim hujusmodi, ut eo delectatum dicere hunc scriptorem possimus. Nam sic in hoc ipso libro, p. 17. πρότερον προεροῦντα dicitur: et libro 8. p. 503. πρότερον προὐσκέπτετο. Talis vero est pleonasmus et quum dicitur aliquis πρότερος ἄρχειν. Item cum πρὶν, sequente itidem verbo composito, illam præpositionem præfixam habente: ut p. 44. πρὶν ἐν αὐτῷ γενέσθαι προδι-

πρῶτον, καὶ τὰς διαφορὰς, τοῦ μή τινας ζητῆσαί ποτε, ἐξ ὅτου τοσοῦτος πόλεμος τοῖς Ἕλλησι κατέστη. τὴν μὲν γὰρ ἀληθεστάτην πρόφασιν, ἀφανεστάτην δὲ λόγῳ, τοὺς Ἀθηναίους ἡγοῦμαι, μεγάλους γιγνομένους, καὶ φόβον παρέχοντας τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἀναγκάσαι ἐς τὸ πολεμεῖν. αἱ δ᾽ ἐς τὸ φανερὸν

άγνωτε. Neque enim hoc bicomposito προδιάγνωτε uti necesse erat, quum διάγνωτε sufficere posset. Alioqui verbo προδιάγνωτε uti volens, poterat fortasse (si satis diligenter, quæ ad brevitatem faciunt, considerasset) illo contentus esse, et hæc, πρὶν ἐν αὐτῷ γενέσθαι, omittere: nam bicomposito προδιάγνωτε præfixa præpositio menti nostræ verba illa repræsentare poterat. Steph.

Τοῦ μή τινας] Lectionem margini adscriptam alteri præfero, non solum quod eam habeamus tam apud Scholiastem, quam in vet. exemplari, sed multo etiam magis, quod observarim, hunc numerum singularem potius quam illum pluralem talibus locis adhiberi. Steph.

Ἐξ ὅτου] Quum ἐξότου prior Editio mea haberet, sicut et quæ illam præcesserunt, malui nunc, ex una voce duas faciens, scribere ἐξ ὅτου, quum et idem ille vetus liber assentiatur, et ἐξ ὅτου sonet ἐκ τίνος αἰτίας. Postea autem et apud Dionysium Halicarnasseum scripturam hanc reperi. Idem.

Τὴν μὲν—πολεμεῖν.] Vid. Halicarn. p. 134. ubi μὲν οὖν; pro v. πρόφασιν, αἰτίαν male; dein λόγῳ δὲ ἀφανεστάτην; pro ἡγοῦμαι, οἴομαι. Posituram semper negligunt in his libris Sylburgius et Hudsonus. Wass.

Πρόφασιν] Dionys. Halicarn. in commentariolo de *Thucydidis idiomatis*, pro voce πρόφασιν aliam synonymam habet, videlicet αἰτίαν: sicut et pro verbo ἡγοῦμαι legitur apud eum οἴομαι, quod itidem illi synonymum esse novimus. Nec non λόγῳ δὲ ἀφανεστάτην, apud eum scriptum est, iisdem quibus hic verbis, sed aliter collocatis. Quæ mutationes quamvis nullo modo sensum mutent, vix tamen apud eum alias duas hujuscemodi in tam vicinis locis invenias: ut credibile sit eum, lapsu memoriæ, duo synonyma pro illis duobus posuisse: præsertim quum etiam Scholiastes πρόφασιν legat, et αἰτίαν exponat. Steph.

Πρόφασιν] Dionys. hunc locum citavit Ep. II. ad Amm. p. 796. et pro πρόφασιν habet αἰτίαν, quæ vox illam explicat. Deinde οἴομαι, pro ἡγοῦμαι. Memoriæ vitio. Gottl.

Πρόφασιν] i. e. αἰτίαν, *veram* caussam et interiorem. Dion. non legisse αἰτίαν videtur, sed explicasse, quia ibi non agebat de hoc voc. Bauer.

Ἀφανεστάτην] Adiectivum pro verbo vel participio ἠφανισμένην. B.

Μεγάλους γιγνομένους] Cf. c. 88. hujus libri. Gottl.

Ἀναγκάσαι—πολεμεῖν.] Dionys. l. c. notat, Nostrum his verbis usum esse pro Subst. ἀνάγκης et πολέμου. v. Schol. G.

Τοὺς Ἀθην.—ἀναγκ.] Nil agit Dionysii explicatio, partim, quia nil expedit; neque enim in verbo pro Substantivo est difficultas; sed in brevitate; deinde, quia ne posita quidem sunt verba pro Nomine, hic quidem, sed recte habent. Immo vera vis difficultatis est in Participio, τοὺς Ἀθην. μεγ. γεν. quod positum est pro Substantivo, ut supra, διὰ τὰς ἀφράκτους οἰκίας, i. e. διὰ τὴν ἀφραξίαν, v. διὰ τὸ ἄφρακτον, τῶν οἰκιῶν. c. 22. τὸ μὴ μυθῶδες αὐτῶν, i. e. τὸ μὴ εἶναι αὐτὰ μυθώδη, id, quod non sunt fabulose ornata; Anglus sentiat et expresserit: *their being not fabulous.* Ita et hic τ. Ἀθ. μεγ. γενομένους, est, τὸ τοὺς Ἀθηναίους γεγονέναι μεγάλους, τὴν αὔξησιν τῶν Ἀθηναίων: id, quod nimis potentes essent, nimias opes Atheniensium. Ita omnia plana fuerint, utut brevius, more Nostri, conferta: Veram caussam scil. esse puto, nimiam Atheniensium potentiam, quæ eos subegerit ad bellandum: vel sic: opes Atheniensium (tanquam, ut,) veram caussam, eos incitasse, puto, ad bellum; quasi Germanice efferas: *Das Grosswerden der Athenienser war die eigentliche Ursache, die sie zum Kriege antrieb.* Italus hic minus laboret, cui promtum sit, vertere: *l'esser gli Atenesi (troppo) valenti:* Anglus: *the Athenian republick's (state's) waxing great.* Sane debebat: τὴν ἀληθ. πρόφ. οἴομαι εἶναι τοὺς Ἀθ. μεγάλους γινομένους, vel, τὸ μεγ. γενέσθαι τοὺς Ἀθ. ἥτις (vel, ὃ,) ἠνάγκασεν αὐτοὺς εἰς τὸ πολ. Quid planius? Quid orationi Nostri similius? Sed et aliis solenne: Horat. Carm. 1. 7. 12. 13.

Minuit furorem
Vix una sospes navis ab ignibus:

i. e. *hoc*, ea res, ea caussa min. fur. *quod* vix una navis sospes evasit: quasi, vix unius navis evasio, si ita loqui liceat. Ita Carm. 3. 24. 24.

Dos est magna parentium
Virtus, et — — —
castitas,
Et *peccare nefas*, aut *pretium emori*.

λεγόμεναι αἰτίαι, αἵδ' ἦσαν ἑκατέρων, ἀφ' ὧν λύσαντες τὰς σπονδὰς, ἐς τὸν πόλεμον κατέστησαν.

κδ'. 24. ΕΠΙ'ΔΑΜΝΟ'Σ ἐστι πόλις ἐν δεξιᾷ ἐσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον· προσοικοῦσι δ' αὐτὴν Ταυλάντιοι βάρβαροι, Ἰλλυρικὸν ἔθνος. ταύτην ἀπῴκισαν μὲν Κερκυραῖοι, οἰκιστὴς δ' ἐγένετο Φάλιος Ἐρατοκλείδου, Κορίνθιος γένος, τῶν ἀφ'

i. e. ea est magna dos, *quod* peccare est nefas, et morte punitur: ut egregie expl. Bentl. et Cel. Jani. Plura notavi in Ind. Exc. Liv. v. *Participii usus*. Baver.

Ἐς τὸ φαν. λεγ.] v. *Ind.* Baver.

Ἐπίδαμνός ἐστι] Hic locus aliquando me torsit, non bene intelligentem differentiam inter Ἰόνιον πέλαγος et Ἰόνιον κόλπον, licet aliquando unum pro altero ponatur. Intelligit igitur Thucydides per Ἰόνιον κόλπον id mare, quod aliis Adriaticum dicitur, quod etiam sæpe Ionium appellatur, et est pars Ionii magni. Ideo plures Ionium nomen ultra Acroceraunia versus Dalmatiam extendunt, licet alii Acroceraunia fecerint terminum Ionii maris et principium Adriatici. Sic Theophrastus Apolloniam vocat τὴν περὶ τὸ Ἰόνιον, *quæ est ad Ionium*. lib. 8. de hist. plant. cap. 10. quod repetit lib. 3. cap. 2. de Caussis plant. Sic et Conon apud Photium de eadem urbe: *et fluvius Aous per mediam eam fluens exit in Ionium mare*. Sic Appianus civilium 5. de divisione imperii inter Octavium et Antonium: *terminum iis esse Scodram Illyridis urbem in medio Ionii recessus sitam*. Sic et Dio lib. 40. de Octavio, qui bellum in Dalmatia gesserat (de quo Cæsar civil. 3.) *tunc enim aliquando Ionium adnavigavit, et C. Antonium cepit, et quorundam oppidorum dominus factus est. Salonem vero non cepit.* Dalmatiam manifeste ad Ionium ponit. Ergo, ut. Appianus vocavit Adriaticum mare *Ionium recessum*, sic Thucydides de eodem Adriatico dixit *Ionium sinum*: nam κόλπος sinus maris proprie est pars, quæ in terras se insinuat. At *Ionium magnum* (quod vocat Virgil. lib. 3.) multum extendebatur inter Peloponnesum et Italiam, et plures comprehendebat sinus, ut Corinthiacum, Adriaticum. Ionium vero anguste sumtum Acroceraunorium montium promontorio finiebatur. Palmerius Exercit. p. 44. Huds.

Ἐσπλέοντι τὸν Ἰόνιον] Lectionem, quæ est in contextu, habet etiam Dionys. Halicarnasseus: quamvis alioqui talis præpositionis pleonasmus, qualem altera habet, in aliis quibusdam Thucydidis locis occurrat. Steph. Quod in Harpocr. v. Ἰόνιος, vulgo editur, ἐς δεξιὰ, ferri posset, nisi et Thucydides, et Cod. Medic. repugnarent. Nam et ita fere Xenoph. VI. Ἀναβ. 4. ἡ Θρᾴκη αὕτη ἐστὶν—ἐπὶ δεξιὰ εἰς τὸν πόντον εἰσπλέοντι. Sed multo frequentius est ἐν δεξιᾷ, ἐν ἀριστερᾷ. Arrian. Peripl. Pont. Eux. pag. 12. Ed. Huds. ἀπὸ δὲ τοῦ ἱεροῦ πλέοντι ἐν δεξιᾷ Ῥῆβας ποταμός. et p. 18. τάδε μὲν τὰ ἀπὸ Βυζαντίου πλεόντων ἐν δεξιᾷ ὡς ἐπὶ Διοσκουριάδα. Lucian. Scyth. p. 592. et Ver. Histor. p. 689. Nec placet scriptura Cod. Voss. ad. Poll. II. 161. εἰς δεξιὰ εἰσπλέοντι—εἰς ἀριστερὰ, pro vulg. ἐν δεξιᾷ—ἐν ἀριστερᾷ. Duck.

Ἐν δεξιᾷ ἐσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον·] Hemsterhus. in præf. Duck. ad Thuc. malit legi: ἐνδέξια, quod magis Atticum videatur. Sic legitur apud Hesych. in ἐνδέξια, ubi v. Intt. Ita est pro adverbio loci capiendum. v. Etymol. M. in v. ἐν δεξιᾷ et ἐπιδέξια, i. e. ἐκ δεξιᾶς χειρός. Erudite Hemsterh. de h. v. egit. l. c. cf. Polluc. II. 159. Harpocration v. Ἰόνιος. (p. 196.) hunc locum laudans, legit ἐς δεξιά. Maximus Tyr. et Dionys. l. c. item Schol. Pindari (p. 184.) et Pseudodem. §. 199. qui habet: εἰς τὸν Ἰόνιον—vulgatam habent, quam cum codd. optimi tueantur, nec Hemsterhusius damnet et locus (L. III. 24.) ei faveat, ἐν δεξιᾷ· retinendam censui. Ἰόνιος κόλπος est *Adriaticum mare*, quod magnam Ionii partem constituit. v. Harpocr. l. c. Unde Diodor. L. XII. p. 497. Ἐπιδάμνιοι κατοικοῦντες ἐπὶ τὸν Ἀδρίαν. Ceterum notat Abresch. Dil. p. 35. Procop. B. G. L. I. 7. descripsisse hæc ad verbum: ἄρας ἐξ Ἐπιδάμνου—ὁρμίζεται ἐς Ἐπίδαυρον, ἥ ἐστιν ἐν δεξιᾷ ἐσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον. Ante oculos habuit h. l. Nostri Procop. Or. IV. περὶ κτισμάτ. Ἰουστιν. p. 33. Hoeschel. ἐκ τοῦ Ἀδριατικοῦ καλουμένου πελάγους ἐπιῤῥοή τις ἀποσαλεύουσα τῆς ἄλλης θαλάσσης—καὶ σχίζουσα τὴν γῆν ἐπιπλεῖστον, ποιεῖται τὸν Ἰόνιον κόλπον· ἐν δεξιᾷ μὲν ἠπειρώτας—ἔχουσα—Gottl.

Προσοικοῦσι—ἔθνος] Priscian. p. 1203. habet προσοικ. αὐτόν. Wass.

Ἀπῴκισαν] Diod. l. c. ἄποικοι ὑπάρχοντες Κερκυραίων καὶ Κορινθίων. vid. c. 26. cf. Strab. VII. p. 486. Ἐπίδαμνος Κερκυραίων κτίσμα, ἡ νῦν Δυῤῥάχιον. G.

Φάλιος Ἐρατοκλείδου] Locum hunc reddere suspectum alii plerique possunt, qui ante

Ἡρακλέους, κατὰ δὴ τὸν παλαιὸν νόμον ἐκ τῆς μητροπόλεως κατακληθείς. ξυνῴκισαν δὲ καὶ τῶν Κορινθίων τινὲς, καὶ ἄλλοι ἐκ τοῦ Δωρικοῦ γένους. προελθόντος δὲ τοῦ χρόνου ἐγένετο ἡ τῶν Ἐπιδαμνίων πόλις μεγάλη καὶ πολυάνθρωπος. στασιάσαντες δὲ ἐν ἀλλήλοις ἔτη πολλὰ, ὡς λέγεται, ἀπὸ

hujusmodi genitivum habent articulum ὁ, cum quo υἱὸς subauditur: verum omissionis hujus suspicione liberare librarium possunt alii nonnulli, in quibus itidem prætermissum esse articulum videmus. De utrisque autem in titulum hujus operis dictum fuit. STEPH. A Phalio Heraclidæ dicuntur conditores Epidamni. Anthol. III. 1. Holsten. ad Steph. Ἐπίδαμνος. DUCK.

Κατὰ δὴ τὸν παλαιὸν νόμον] Quænam fuerint jura, quæ coloniæ originibus suis debebant, non alienum erit paucis hoc loco perstringere. Primo igitur ii, qui in coloniam mittebantur, armis et commeatu, a civibus suis instruebantur de publico, ut docet Libanius in Argumento orationis Demosthenis, περὶ τῶν ἐν Χεῤῥονήσῳ. Præterea publica iis Diplomata debebantur, quæ ἀποίκια vocabant, teste Hyperide in orat. Deliaca apud Harpocrat. Sed quod præcipuum, est, sacra patria coloni secum asportabant, ignemque sacrum e penetrali urbis depromtum et accensum; quod docet Auctor Etymolog. in Πρυτανεῖα. qui quidem ignis si casu exstinctus esset, ex Prytaneo conditorum accendi eum oportebat. Moris quoque erat, ut coloniæ quotannis legatos in *majorem patriam* (sic Curtius lib. 4. vertit, quam Græci μητρόπολιν dicunt) mitterent Diis patriis sacra facturos, ut testantur Polybius, cap. 114. legationum, et Curtius, lib. 4. Solenne etiam erat, ut coloniæ ab originibus suis Pontifices acciperent, ut constat ex Thucydide, pag. 60. vers. ult. et Scholiaste ad eundem locum; quin etiam, si aliquando coloni aliam coloniam aliquo deducere vellent, moris erat, ut ducem a *majore patria* postularent, ut hoc in loco docet Thucyd. nam Corcyræi coloni erant Corinthiorum, ideoque Phalium ex Metropoli arcessebant, ut coloniæ Epidamnum deducendæ dux esset. Plura hac de re vide in Valesii notis ad Excerpta Polybii p. 7. HUDS. Add. Spanhem. Dissert. IX. de Usu et Præst. Numism. p. 570. seqq. DUCK.

Κορίνθιος γένος] Delevit hoc caput Scholii B. Gottleberus, reposito altero, κατὰ τὸν νόμον. Sed tamen verba Scholii, οὐ κατὰ γένος, et Κορίνθιος, ἐκ Κορίνθου, referri ad illa magis verba videntur. BAUER.

Καὶ ἄλλοι] Nihil muto, etsi nonnulli MSS. aliter. WASS.

Πόλις μεγάλη] Margini adscripta lectio admitti non potest: quoniam convenienter quidem πολυάνθρωπος πόλις dicitur, at πολυάνθρωπος δύναμις non item. STEPH.

Στασιάσαντες] οἱ Ἐπιδάμνιοι. cod. Aug. GOTTL.

Ὑπὸ πολέμου] Quamvis dicatur φθείρεσθαι ὑπό τινος, potius quam φθείρεσθαι ἀπό τινος; tamen vetus meum exemplar ἀπὸ hic, non ὑπὸ habet. Itidemque et pag. 313. non meum exemplar tantum, sed aliæ quoque, ἀπὸ in significatione τοῦ ὑπὸ habent. Sic autem et apud Dionys. Halicarn. in Antiq. Rom. et in Thucyd. p. 313. v. 10. præpositio ἀπὸ usum eum habet, qui alteri illi ὑπὸ peculiaris esse existimatur. STEPH. Aristides in Lib. de Dict. Simpl. c. XIII. ait simplicem orationem esse στασιάσαντες, et asperiorem reddi, si dicas, ἐπειδὴ δὲ ἐστασίασαν. Refert etiam Hermogenes περὶ μεθόδου δεινότητος c. XXXV. hæc, στασιάσαντες—ἐφθάρησαν inter exempla ἀμφιβολίας. Nam ambiguum esse, a bello, an a seditionibus perierint. Non posse dici eos a bello periisse. Itaque sententiam esse e bello seditiones ortas, et a seditionibus interitum. Neminem enim dicere ἀπὸ πολέμου ἐφθάρησαν. Non adsequor, quid velit, et videtur argutari. DUCK.

Ἀπὸ πολέμου—ἐφθάρησαν] *Eorum vires fractæ sunt.* Recepi, præeuntibus codd. plerisque, ἀπό pro ὑπό. Abresch. in Diluc. p. 35. quoque præfert ἀπὸ, et accipit pro *post, ob, propter;* quamquam ὑπὸ eundem sensum fundere dicit. Lectioni ὑπὸ locus L. II. 51. favet μηδ᾽ ἂν ὑπ᾽ ἄλλου κοσμήματος—διαφθαρῆναι, i. e. adflictum iri. Audiendos tamen h. l. optimos codd. arbitror. Non raro confunditur ὑπὸ cum ἀπό. v. c. Plat. in Phæd. 47. ἀπὸ θαυμαστῆς ἐλπίδος ᾠχόμην φερόμενος· ubi Stephanus malebat: ὑπὸ, sed parum probante Fischero, V. Cl. qui formam cum ὑπὸ explicat; *spe duci,* cum ἀπὸ autem, *repelli a spe;* sed nullis exemplis hanc rationem firmat. Duckero, Hermog. locum p. 381. non intelligenti, Abreschius l. c. subvenit ita, ut dicat, Hermogenem velle nihil aliud, quam, ut neget, Græcum esse dicere: φθαρῆναι ἀπὸ τοῦ—eo sensu, quo

πολέμου τινὸς τῶν προσοίκων βαρβάρων ἐφθάρησαν, καὶ τῆς δυνάμεως τῆς πολλῆς ἐστερήθησαν. τὰ δὲ τελευταῖα, πρὸ τοῦδε τοῦ πολέμου, ὁ δῆμος αὐτῶν ἐξεδίωξε τοὺς δυνατούς. οἱ δὲ ἀπελθόντες μετὰ τῶν βαρβάρων ἐλῄζοντο τοὺς ἐν τῇ πόλει κατά τε γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν. οἱ δὲ ἐν τῇ πόλει ὄντες Ἐπιδάμνιοι, ἐπειδὴ ἐπιέζοντο, πέμπουσιν ἐς τὴν Κέρκυραν πρέσβεις, ὡς μητρόπολιν οὖσαν, δεόμενοι μὴ σφᾶς περιορᾷν φθειρομένους, ἀλλὰ τούς τε φεύγοντας συναλλάξαι σφίσι, καὶ τὸν τῶν βαρβάρων πόλεμον καταλῦσαι. ταῦτα δὲ ἱκέται καθεζόμενοι ἐς τὸ Ἡραῖον ἐδέοντο. οἱ δὲ Κερκυραῖοι τὴν ἱκετείαν οὐκ ἐδέξαντο, ἀλλ' ἀπράκτους ἀπέπεμψαν.

κέ. 25. Γνόντες δὲ οἱ Ἐπιδάμνιοι οὐδεμίαν σφίσιν ἀπὸ Κερκύρας τιμωρίαν οὖσαν, ἐν ἀπόρῳ εἴχοντο θέσθαι τὸ παρόν· καὶ πέμψαντες ἐς Δελφοὺς, τὸν θεὸν ἐπηρώτων, εἰ παραδοῖεν Κορίν-

dicatur φθαρῆναι ὑπὸ τοῦ—Reiskius in Dilucidatt. Abresch. p. 36. conjicit: ὑπὸ δήμου τινὸς, aut ὑπὸ γένους, aut ἔθνους τινός. Sed hic non quæritur, quomodo potuerit vel debuerit Thucyd. scribere, sed quomodo scripserit. Ergo nil mutandum est. G.

Προσοίκων βαρβάρων] Diod. l. c. οἱ φυγάδες ἀθροισθέντες καὶ παραλαβόντες ἔπλευσαν τοὺς Ἰλλυρίους κοινῇ μετ' αὐτῶν ἐπὶ τὴν Ἐπίδαμνον. GOTTL.

Δυνάμεως τῆς πολλῆς] In Aug. adscriptum οὐ μὴν τῆς πάσης. G.

Τῆς δυνάμ. τ. πολλῆς] Eodem modo dictum, quo supra c. 2. τῆς γῆς ἡ ἀρίστη, i. e. τὰ ἄριστα τῆς γῆς, τὸ ἄριστον μέρος. Ita et hic, τ. δυν. τ. πολλῆς, pro, τοῦ πολλοῦ (μέρους) τ. δυνάμεως, multum ex pristina potentia amisere. BAVER.

Ἐξεδίωξε] Pollux IX. 157. WASS.

Τοὺς δυνατοὺς] *Ditiores, opulentiores.* v. c. 26. ubi Schol. h. v. cum respectu ad h. l. πλουσίους interpretatur. Paullo post ad v. οἱ δὲ ἐν τῇ πόλει ὄντες, adscr. in Aug. ὁ δῆμος δηλονότι. n. infima plebs. G.

Τοὺς δυνατοὺς] Cum δήμῳ opponantur, magis intelligam *principes*, proceres, quam opulentiores, qui et in *populo* esse possent. BAVER.

Πέμπουσιν πρέσβεις, ὡς μητρόπολιν οὖσαν] Hunc morem coloniarum, quæ legatos mittere in metropolin tenebantur, explicat Vales. not. in Exc. Polyb. T. III. 160. Ern. GOTTL.

Ὡς μητρόπ.] Non ex more, aut solemniter, quod huc nihil faciat, sed necessitate subacti, periculoque compulsi, ad auxilium petendum, quod inde justissimo jure expectarent. B.

Τούς τε φεύγοντας] In meo vet. libro φεύγοντας legitur. Dici autem vel φεύγοντας vel φυγόντας de exsulibus (qui et φυγάδες) sed pro reis (quibus opponuntur οἱ διώκοντες) φεύγοντας tantum, neminem latere debet. Verum ad locum hunc quod attinet, lectionem, quam in contextu habes, confirmat tibi pagina 16. v. 10. in qua itidem legitur, τούς τε φεύγοντας etc. STEPH.

Τούς τε φεύγοντας] In Aug. superscript. est: τοὺς πλουσίους. v. Schol. ad c. 28. h. l. GOTTL.

Ἱκέται] Priscian. XVIII. p. 1178. ordinem invertit: καθ. εἰς τὸ Ἡ. ἱκέται, sed p. 1174. recte citat; denique p. 1186. corrupte, καθ. δὲ αἰσχύνης ἱκ. δ. ε. τὸν Ἡραῖον. ex secundo Lib. WASS. De Heræo Palmer. II. Græc. Ant. 10. p. 352. DUCK.

Ἐν ἀπόρῳ εἴχοντο—] *Nesciebant, quomodo se e præsenti discrimine expedirent, s. qua ratione sibi consulerent in præsenti.* Reisk. tentavit locum dupliciter. In Diluc. Abresch. p. 37. εἶχον ποῖ θέσθαι vel εἶχον τὸ θέσθαι, quod probat in anim. p. 8. G.

Ἐν ἀπ. εἴχοντο θέσθαι] Si retinenda lectio εἴχοντο, est pro κατείχοντο, *conturbabantur*, συνείχοντο, *coërcebantur*, et in θέσθαι, suppleveris, ὥστε, vel, πρὸς τὸ, κατὰ τὸ θ. Sed, si unquam, hic certe ingeniose et feliciter a Reiskio emendatum, immo divisum εἶχον τὸ θ. *rationem agendi in re proposita habebant* ἐν ἀπόρῳ, *in dubio*, i. e. dubiam, ἄπορον. Nil simplicius: nisi, quod τὸ bis ingratius recurrat. BAVER.

Ἐπηρώτων] Verisimile est ἐπήροντο a Thucydide scriptum fuisse (quod et in vet. meo

θίοις τὴν πόλιν, ὡς οἰκισταῖς, καὶ τιμωρίαν τινὰ πειρῷντο ἀπ' αὐτῶν ποιεῖσθαι. ὁ δ' αὐτοῖς ἀνεῖλε, παραδοῦναι, καὶ ἡγεμόνας ποιεῖσθαι. ἐλθόντες δὲ οἱ Επιδάμνιοι ἐς τὴν Κόρινθον, κατὰ τὸ μαντεῖον παρέδοσαν τὴν ἀποικίαν, τόν τε οἰκιστὴν ἀποδεικνύντες σφῶν ἐκ Κορίνθου ὄντα, καὶ τὸ χρηστήριον δηλοῦντες. ἐδέοντό τε μὴ σφᾶς περιορᾶν διαφθειρομένους, ἀλλ' ἐπαμῦναι. Κορίνθιοι δὲ, κατά τε τὸ δίκαιον, ὑπεδέξαντο τὴν τιμωρίαν, (νομίζοντες οὐχ ἧσσον ἑαυτῶν εἶναι τὴν ἀποικίαν ἢ Κερκυραίων·) ἅμα δὲ καὶ μίσει τῶν Κερκυραίων, ὅτι αὐτῶν παρημέλουν, ὄντες ἄποικοι. οὔτε γὰρ ἐν πανηγύρεσι ταῖς κοιναῖς διδόντες γέρα τὰ νομιζόμενα, οὔτε Κορινθίῳ ἀνδρὶ προ-

exstat) et postea illo ἐπηρώτων expositum fuisse. Steph. Sic etiam loquitur Dion. Halic. Wass.

Steph. præfert plurium codd. ἐπήροντο. Usitatum est verbum quidem hac in re; v. c. L. III. 92. sed tamen non semper adhibetur. Ἐπηρώτων occurrit h. libr. c. 118. Mox πειρῷντο recepi pro πειρῷντ', quorum illud Thucydidis mori convenientius. G.

Πειρῷντ' ἀπ'] Magis Thucydideæ consuetudini convenit vocalem per apostrophum non elidere, præsertimque in locis hujusmodi: quum in locis etiam iis, qui multo magis elisionem requirere videntur, non habeamus. Steph.

Ἐλθόντες δὲ] Reisk. in Dil. Abresch. 37. conjicit: δή. G.

Δὲ pro οὖν, ut sæpius: ita nil opus, δὴ legere. Baver.

Ἐδέοντό τε] Lectio margini adscripta ex errore (ut opinor) nata est: videlicet ex repetita per imprudentiam syllaba το. S.

Κατὰ τὸ δίκ.] Schol. expl. κατὰ τὸ δοκοῦν δίκαιον, quasi non *vere* justum fuerit, sed visum tantum habere speciem juris. Non videtur sic simpliciter positurus fuisse Noster, si non et ipsi justum videretur; quippe et rationem affert vere justi; certe ὡς adderet. B.

Μίσει τῶν Κερκυραίων] Diod. XII. p. 497. de Epidamniorum perfugio ad Corinth. exponens, paullo aliter: τοὺς δὲ Κερκυραίους μισοῦντες, διὰ τὸ μόνους τῶν ἀποίκων μὴ πέμπειν τὰ κατειθισμένα ἱερεῖα τῇ μητροπόλει. v. Wess. ad h. l. G.

Ἄποικοι] De hoc Scalig. ad Euseb. Chron. p. 78. Spanhem. de Usu Numism. p. 569. et Palmer. l. d. p. 356. Duck.

Οὔτε γὰρ ἐν πανηγύρεσι] Ideo Corinthios graviter infensos Corcyræis fuisse dicit Diodorus Siculus (lib. 12. p. 303. Ed. Steph.) quod more reliquarum coloniarum sacra patria Corinthum mittere negligerent. Sed aliud dicit Thucydides his verbis, *sc.* quod γέρα ista, quæ a colonis præstari solebant in publicis solennibus ac ludis, illis non tribuerint: neque (ut mos erat coloniis) ab originibus suis pontificem acceperint. Qui mos imprimis notandus est, quoniam ex hac (ut opinor) unica hujus Scholiastæ in locum annotatione id discimus. Illa autem γέρα νομιζόμενα idem Enarrator interpretatur τὰς τιμὰς καὶ προεδρίας, id est, *principem in consessu locum.* Sed et multa alia privilegia intelligi putat Valesius, cujusmodi sunt ἐπιγαμίαι, κτῆσις γῆς, et cætera, quæ in Decretis Græcorum passim leguntur. Vide Annott. ad v. 2. p. 58. Huds.

Ἐν πανηγύρεσι] Gr. ἐν ταῖς πανηγύρεσι, eleganter. Wass.

Οὔτε γὰρ--] *Nempe neque in*—Ita verti potest γάρ. Reiskio in anim. p. 8. videtur aut γὰρ delendum, aut ἐφαίνοντο, vel ἑωρῶντο addendum. Gottl.

Διδόντες] Ad ea, quæ inter var. lect. Huds. adnotat e nota Stephani, adde hæc ejusdem: doceo in iis, quæ ad Scholiastem annotavi, alia tamen huic loco remedia quærentem. Duck.

Οὔτε—διδόντες γέρα—οὔτε προκαταρχόμενοι—περιφρονοῦντες] Subaudiendum cum Steph. mihi videtur ἦσαν, quod nullum verbum sequitur, ad quod referantur participia.—Abreschio in Diluc. p. 36. videntur pertinere hæc participia ad ἦσαν, quod est sub finem cap., καὶ ἦσαν οὐκ ἀδύνατα. Sed valde durum videtur, post aliquot periodos adsumere verbum, inprimis, h. l., quum ἦσαν sequatur, ob præcedens ἐξηρτύοντο—Res ipsa paullo aliter a Diod. XII. c. 30. p. 497. commemoratur, ut jam monuere Hudsonus ad h. l. et Wessel. ad l. c. qui tamen verbum

καταρχόμενοι τῶν ἱερῶν, ὥσπερ αἱ ἄλλαι ἀποικίαι· περιφρονοῦντες δὲ αὐτοὺς, καὶ χρημάτων δυνάμει ὄντες κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὅμοια τοῖς Ἑλλήνων πλουσιωτάτοις, καὶ τῇ ἐς πόλεμον παρασκευῇ δυνατώτεροι. ναυτικῷ δὲ καὶ πολὺ προέχειν ἔστιν ὅτε ἐπαιρόμενοι, καὶ κατὰ τὴν τῶν Φαιάκων προενοίκησιν τῆς Κερκύρας, κλέος ἐχόντων τὰ περὶ τὰς ναῦς. ᾗ καὶ μᾶλλον ἐξηρτύοντο τὸ

esse dicit, quod Diodorus tradat, ex colonia in matricem sacra solemni ritu fuisse transmissa. v. Curt. IV. 2 *Carthag. legati ad celebrandum sacrum anniversarium more patrio tunc venerant: quippe Carthaginem Tyrii condiderant semper parentum loco culti.* Jura metropoleon, ratione coloniarum, copiose explicavit Spanh. de usu et pr. num. Diss. IX. p. 575. cf. Vales. in Excerpt. Polyb. p. 160. qui hunc locum Thucydidis laudare non neglexit. E quo patet, sacrorum principes ex metropoli esse delectos. Gottl.

Κορινθίῳ ἀνδρὶ—] Reisk. (in Diluc. Abresch. p. 37.) accipit pro ἐπὶ Κ. α., *sub auspiciis viri Corinthii.* In Anim. p. 8. subaudit ἐν, i. e. *cum viro Corinthio, per virum Corinth. facientes sacrorum auspicia.* Quod sic intelligendum est: Corcyræos non detulisse principi alicui viro munia sacerdotis summi, qui hostiæ capiti vinum infuderit, molam falsam insperserit, et crines frontis abscissos conjecerit in ignem. v. Dionys. L. VII. p. 1495. Reisk., qui Romanos ritus sacrificales eosdem dicit ac Græcorum. cf. Pollux, I. 57. et Kuhn. Gottl.

Ἄλλαι ἀποικ.] Nil agit Schol. addens ἐκπεμφθεῖσαι, quod et per se intelligatur; nam quæ colonia non mittitur? et tamen nihil expediat, *a quo* missæ sint. Haud dubie voluit addere, aut debuit, ὑπ' αὐτῶν, a Corinthiis. Sed crediderim, ad omnes pertinere, ut a quibuscunque missæ coloniæ ita coluerint suos auctores vel conditores, seu Corinthios, seu alios populos. Bauer.

Ὅμοια] Miretur hic aliquis ὅμοια, et suspectum habeat, tanquam, male scriptum pro ὅμοιοι· sed quamvis ejus officio fungatur, ejus tamen sedem occupare non puto: quum et alibi tali adhibitum loco observarim, et hic a meo etiam exemplari agnoscatur. Steph.

Χρημάτων—ὅμοια τοῖς Ἑλλήνων πλουσιωτάτοις] idem est, ac si dixisset: ὄντες πλούσιοι —ὁμοίως τοῖς τῶν Ἑλλήνων πλουσιωτάτοις, vel, ut alias Attici loquuntur: πλούσιοι ἐν τοῖς μάλιστα, (l. πλουσιωτάτοις.) ut Plato fere Sympos. 1. Σωκράτους ἐραστὴς ὢν ἐν τοῖς μάλιστα τῶν τότε—Joseph. X. 2. φίλος ὢν ἐν τοῖς μάλιστα τῷ βασιλεῖ. Iones v. ὅμοια ita adhibent. Herod. VII. 116. ἀνὴρ δόκιμος ὅμοια τῷ μάλιστα. It. L. III. 57. θησαυρὸς ἐν Δελφοῖς ἀνακέεται, ὅμοια τοῖσι πλουσιωτάτοισι, i. e. πλούσιος ὁμ.—Hunc locum comparabat Hemsterhus. ὁ πάνυ, ad Lucian. T. 1. p. 4. cum h. l. Nostri, et inde probat: veterem Ἀτθίδα cum Ionica fere totam congruere. Notavit et hunc usum τοῦ ὅμοια Wesseling. ad Diodor. XIII. p. 542. hoc loco Thucydidis non prætermisso. G.

Ὅμοια] v. Phil. Th. Paull. p. 64. Ita Phil. 2. 7. εἶναι ἴσα θεῷ. p. ἴσος. Possis et intelligere, κατὰ, καθ' ὅμοια, ἐν ὁμοίῳ, pari conditione. Gottleberi ratio, explicantis, ὁμοίως, hic non procedit; nam relinquit durissimam structuram, et plane abhorrentem ab omni usu linguæ, ὄντες δυνάμει χρημάτων, quod nemo dixerit; si sit, ἐν δυν. χρ. magis feram; Neque exempla τοῦ μάλιστα quidquam probant, ubi semper articulus adsit cum ἐν, ἐν τοῖς μάλιστα, sc. οὖσι τοιούτοις. Aptius afferatur Homericum, οὐ γὰρ καλὰ, verbo sequente pro καλῶς. Sed, ut dixi, illa structura ὄντες δυνάμει χρημάτων, quæ tunc admittenda sit et agnoscenda, si ὅμοια sit pro ὁμοίως, facit, ut hic locum non habeat ὅμοια pro adverbio, utut per se possit. Bauer.

Προέχειν—ἐπαιρόμενοι] i. e. ἐπαιρ. διὰ τὸ προέχειν, v. ὅτι προεῖχον. v. Philol. Thuc. P. I. p. 93. Vel Metonymia est ἐπαιρόμενοι pro καυχώμενοι, gloriantes; tunc simplex erit usus Infinitivi. B.

Καὶ κατὰ τὴν—] Reiskio (in *anim.* p. 8.) videtur delendum καὶ. Sine caussa. Vertendum καὶ *imprimis, etiam propterea.* G.

Καὶ κατὰ τὴν—προενοίκ.] Durior structura ex pluribus Genitivis; κατὰ τὴν προενοίκησιν est pro verbo ὅτι οἱ Φαίακες προενῴκησαν. κατὰ hic sign. διὰ, *propter*, non ὁμοίως, ut male expl. Schol. Quid enim sit: gloriabantur, se navibus valere, *quemadmodum* Phæaces ibi antea habitarunt? Quid absurdius, certe contortius? Nam sic abstractum ponatur pro concreto, κατὰ τοὺς Φαίακας προενοικήσαντας. Ceterum καὶ ante κατὰ redundat, aut sign. *etiam*; *et* per se inflati erant potentia navali, *et vero* propter habitationem ibi Phæacum: quod alias græce est, ἄλλως τε, καὶ rel. B.

Τὰ περὶ τὰς ναῦς] Suppl. κατὰ, vel cum Schol. ἐς. illud quoque script. in marg. Flor. Vin. G.

ναυτικὸν, καὶ ἦσαν οὐκ ἀδύνατοι. τριήρεις γὰρ εἴκοσι καὶ ἑκατὸν ὑπῆρχον αὐτοῖς, ὅτε ἤρχοντο πολεμεῖν.

κστ΄. 26. Πάντων οὖν τούτων ἐγκλήματα ἔχοντες οἱ Κορίνθιοι, ἔπεμπον ἐς τὴν Ἐπίδαμνον ἄσμενοι τὴν ὠφέλειαν, οἰκήτορά τε τὸν βουλόμενον ἰέναι κελεύοντες, καὶ Ἀμπρακιωτῶν καὶ Λευκαδίων καὶ ἑαυτῶν φρουρούς. ἐπορεύθησαν δὲ πεζῇ ἐς Ἀπολλωνίαν, Κορινθίων οὖσαν ἀποικίαν, δέει τῶν Κερκυραίων, μὴ κωλύωνται ὑπ᾽ αὐτῶν κατὰ θάλατταν περαιούμενοι. Κερκυραῖοι δὲ, ἐπειδὴ ᾔσθηντο τούς τε οἰκήτορας καὶ φρουροὺς ἥκοντας ἐς τὴν Ἐπίδαμνον, τήν τε ἀποικίαν Κορινθίοις δεδομένην, ἐχαλέπαινον· καὶ πλεύσαντες εὐθὺς πέντε καὶ εἴκοσι ναυσὶ, καὶ ὕστερον ἑτέρῳ στόλῳ, τούς τε φεύγοντας ἐκέλευον κατ᾽ ἐπήρειαν δέχεσθαι αὐτοὺς (ἦλθον γὰρ ἐς τὴν Κέρκυραν οἱ

Ἧι—ἐξηρτύοντο] Quo referas ᾗ? Nempe ad προενοίκησιν· qua etiam, scil. adiuti, qua opportunitate usi, vel fama certe incitati, parassent naves. Possit tamen, more græco, ᾗ simpliciter esse adverbii vice, ᾗ. scil. ὁδῷ. Baver.

Πολεμεῖν.] In Aug. superscr. πρὸς Κορινθίους. Gotti..

Ἑαυτῶν] Gr. αὐτῶν puto male. Noster alibi sæpe retinet ἑαυτῶν. Hippocrates ἑαυτέων. Wass. Ap. Plin. XIV. 7. est Ambraciotes. Duck.

Κορινθίων οὖσαν etc.] Corcyræos in ejus conditu socios Corinthiis addit Scymnus Chius, his versibus:

Οἷς πλησιόχωρός ἐστιν ἡ Ἀπολλωνία
Κορινθίων Κερκυραίων τε κτίσις.

Quibus consentit Pausanias in Eliacorum 2. Vide Palmerii Gr. antiq. p. 150. Huds. Add. Spanhem. l. d. p. 570. Duck.

Τούς τε φεύγοντας—αὐτούς] Suidas in ἐπήρεια. Ἐπηρεάζω est, injuriam facio tam re quam verbis, et fere in contumeliam inferioris. Noster: Καὶ παρήγγειλε παραφυλάσσειν, μὴ ἄρα που τὶς ἀπὸ τῆς ἄλλης στρατιᾶς ἐνὼν ΕΠΗΡΕΑ΄ΖΟΙ αὐτοῖς. Recentiores pro calumniari, invehi, obtrectare, in foro lites facessere, corpus dehonestare. Grammatici βιάζει, βλάπτει, et κατ᾽ ἐπήρειαν, reddunt κατ᾽ ἀπειλὴν ἐν τῷ πολέμῳ, vel τὴν πολέμου καταδρομὴν proprie a voce Ἄρης. Una cum ὑβρίζω, προσπηλακίζω, ὕβρις, λοιδορία conjungit Demosthenes. Audiamus Aristotelem Rhet. II. Τρία ἐστὶν εἴδη ὀλιγωρίας, καταφρόνησίς τε, καὶ ἘΠΗΡΕΑΣΜΟ`Σ, καὶ ὕβρις· ὅ, τε γὰρ καταφρονῶν ὀλιγωρεῖ· ἃ γὰρ οἴονται μηδενὸς ἄξια εἶναι, τούτων καταφρονοῦσι. Τῶν δὲ μηδενὸς ἀξίων, ὀλιγωροῦσι. καὶ ὁ ἘΠΗΡΕΑ΄ΖΩΝ, φαίνεται καταφρονεῖν· ἔστι γὰρ ὁ ἘΠΗΡΕΑΣΜΟ΄Σ ταῖς βουλήσεσιν, οὐχ ἵνα τι αὐτῷ, ἀλλ᾽ ἵνα μὴ ἐκείνῳ. Idem Polit. III. 16. Οἱ ἐν πολιτικαῖς ἀρχαῖς πολλὰ πρὸς ἘΠΗ΄ΡΕΙΑΝ καὶ χάριν εἰώθασι πράττειν. Alibi utitur de mulcta a parente imposita. Pollux idem valere tradit atque ἐργολαβεῖν. et alio in loco: Τῶν ἐκ Δικαστηρίου ὀνομάτων τὸ συκοφαντεῖν, ἐργολαβεῖν, ἘΠΗΡΕΑ΄ΖΕΙΝ, καταψεύδεσθαι, καταψευδομαρτυρεῖν.—καὶ τὸ πρᾶγμα συκοφαντία, ἘΠΗΡΕΑΣΜΟ`Σ, ἐπήρεια, ψευδολογία. Iterum in Cap. περὶ ψόγου Ῥήτορος. ἀπατεὼν, ἐπιβουλεύων, ἘΠΗΡΕΑ΄ΖΩΝ, δημεύων. Diodorus XVII. Græci ora, naribus mutilati dicunt se περιόντας ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπονείδιστον μὲν ἕξειν τὴν ἐκ τῆς τύχης ἘΠΗ΄ΡΕΙΑΝ. Et, in Syracusarum direptione Lib. XIX. Παρῆν ὁρᾶν πᾶσαν τὴν πόλιν πεπληρωμένην ὕβρεως καὶ φόνων, καὶ παντοίων ἀνομημάτων. οἱ μὲν γὰρ διὰ τὰς προϋπαρχούσας ἔχθρας οὐδεμιᾶς ἘΠΗΡΕΙ΄ΑΣ ἀπείχοντο. Josephus etiam de Civium suorum injuriis in Alexandrum Antiq. XIII. 14. μύρια εἰς ὕβριν καὶ ἘΠΗ΄ΡΕΙΑΝ πραξάντων. XV. 2. quando Herodes Pontificatum dabat obscuro cuidam, posthabito Alexandræ filio, οὐκ ἤνεγκεν, inquit, Ἀλεξάνδρα τὴν ἘΠΗ΄ΡΕΙΑΝ: et infra, χαλεπῶς ἔφερε τὴν ἀτιμίαν. D. Petrus I. 3. 16. ἵνα ἐν ᾧ ΚΑΤΑΛΑΛΩ͂ΣΙΝ ὑμῶν ὡς κακοποιῶν, καταισχυνθῶσιν οἱ ἘΠΗΡΕΑ΄ΖΟΝΤΕΣ. D. Matth. V. 43. 44. ἠκούσατε ὅτι ἐρρήθη, ἀγαπήσεις τὸν etc. προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἘΠΗΡΕΑΖΟ΄ΝΤΩΝ ὑμᾶς καὶ διωκόντων. Illud hic obiter rogo, a quibus audivistis? nempe ab Euripide. Πρὸς σοῦ μὲν, ὦ παῖ, τοῖς φίλοις εἶναι φίλον, τά τ᾽ ἐχθρὰ μισεῖν. vid. Æschylum 2. Diodor. 599. b. Pindarus apud Stobæum p. 307. ἘΠΗΡΕΑ΄ΖΟΝΤΑ΄ τι, καὶ παθεῖν ἔοικε. Wass. Add. Salmas. Ob-

τῶν Ἐπιδαμνίων φυγάδες, τάφους τε ἀποδεικνύντες καὶ ξυγγένειαν, ἣν προϊσχόμενοι, ἐδέοντο σφᾶς κατάγειν) τούς τε φρουροὺς, οὓς οἱ Κορίνθιοι ἔπεμψαν, καὶ τοὺς οἰκήτορας ἀποπέμπειν. οἱ δὲ Ἐπιδάμνιοι οὐδὲν αὐτῶν ὑπήκουσαν. ἀλλὰ στρατεύουσιν ἐπ᾽ αὐτοὺς οἱ Κερκυραῖοι ναυσὶ τεσσαράκοντα μετὰ τῶν φυγάδων, ὡς κατάξοντες αὐτοὺς, καὶ τοὺς Ἰλλυριοὺς προσλαβόντες. προσκαθεζόμενοι δὲ τὴν πόλιν, προεῖπον, Ἐπιδαμνίων τε τὸν βουλόμενον καὶ τοὺς ξένους, ἀπαθεῖς ἀπιέναι. εἰ δὲ μὴ, ὡς πολεμίοις χρήσεσθαι. ὡς δ᾽ οὐκ ἐπείθοντο, οἱ μὲν Κερκυραῖοι (ἔστι δ᾽ ἰσθμὸς τὸ χωρίον) ἐπολιόρκουν τὴν πόλιν.

κζ΄. 27. Κορίνθιοι δ᾽, ὡς αὐτοῖς ἐκ τῆς Ἐπιδάμνου ἦλθον ἄγγελοι, ὅτι πολιορκοῦνται, παρεσκευάζοντο στρατιάν· καὶ ἅμα ἀποικίαν ἐς τὴν Ἐπίδαμνον ἐκήρυσσον, ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ

servat. ad Jus. Attic. et Rom. p. 288. Duck.

Τούς τε φεύγοντας] In Aug. superscr. τοὺς πλουσίους, et in marg. Ald. Vin. τοὺς δυνατοὺς Ἐπιδαμνίων, οὓς ὁ δῆμος ἐξεδίωξε. Ἐκέλευον n. Corcyræi, κατ᾽ ἐπήρειαν, *in perniciem*—αὐτοὺς, n. Ἐπιδαμνίους. Gottl.

Ἀποδεικνύντες] In Aug. superscr. οἱ πλούσιοι. Gottl.

Ἀλλὰ στρατεύουσιν] *Itaque bellum iis intulerunt.* Sequor Schol., qui ἀλλὰ per καὶ expl. quod sic capitur pro διὸ, *proinde*—Probat Abresch. Dil. p. 37. et exemplis hunc usum firmat. Reiskius (in Dil. Abresch. p. 38.) malit, præeunte cod., deleri τὸ ἀλλὰ, quod repetitum ei videtur e fine vocis præcedentis, legitque: στρατεύουσιν οὖν, aut δὴ ἃ στρατεύουσιν—G.

Recte sane pro οὖν explicant τὸ ἀλλὰ Viri docti; sed conferre etiam possis cum Latino *at;* ut apud Livium, I. "Deditisne vos, rel. Dedimus. *At* ego recipio," i. e. ego contra, quod ad me attinet. Rom. 6. 5. si morti ejus socii fuimus: ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα, *tum vero* et similiter reviviscemus. Suo modo compares usum ἀλλὰ cum substantivis, 2 Cor. 7. 11. ubi sæpius repetitum ἀλλὰ sign. et, *tum, porro.* Quod tamen per οὖν positum sit, vel *igitur* notet, ei e diverso, vel congruo, παραλλήλως, suggerere liceat, quod Horat. Epod. 2. 9. *Ergo* ponit pro *contra ea.*

Ergo aut adulta vitium propagine
Altas maritat populos.

Ante dixerat: *neque* excitatur classico,—neque horret—maris forumque vitat, rel. *Ergo,* i. e. contra ea, sed potius, immo. Gall. *en recompense,* de l'autre côté, *dafür,* dahingegen. Baver.

Ἰλλυριοὺς] Quidam MSS. Ἰλλυρικούς. male. Et infra τὴν πόλιν, at sequitur paullo post. Et Dionysius eadem utitur formula non semel. Sic προσκαθέζεσθαι κομμωτικῇ Clem. Alex. Πόλιν agn. p. 1283. Priscianus. Wass.

Τῇ πόλει] Constructio margini adscripta non est Thucydidea, quantum meminisse possum: ac ne apud alios quidem inveniri puto. Altera autem utitur et ubi præpositionem a verbo separat, ut pag. 377. ἣν πρὸς τῇ πόλει κρατοῦσα καθέζηται. Ubi Scholiastes: ἂν κρατοῦντες τῶν Συρακουσίων, προσκαθέζωνται τῇ πόλει. Steph.

Προσκαθεζόμενοι δὲ τὴν πόλιν] Recepi lectionem optimorum codd. difficiliorem vulgata, τῇ πόλει, et Thucydidi accommodatiorem. Sic adscripsit cod. Bas. docta manus. Non intelligi potest, cur librarii insolentiorem lectionem et difficiliorem descripserint, nisi eam invenissent in suis libris. Hanc lectionem præfert Abresch. vulgatæ, Diluc. p. 37. et e Pausania, Nostrum imitante, probat; Achaic. p. 558. Ἡρακλείαν δὲ προσεκάθηντο—cf. Abresch. anim. ad Æschyl. L. II. p. 334. Gottl.

Χρήσεσθαι] Prior Editio mea χρήσασθαι habet, sicut et cæteræ ea superiores: quod ausus non fuerim mutare in χρήσεσθαι, (licet id requirente structura orationis) donec in veteri exemplari inveni. Steph.

Στρατιὰν] Reisk. in Dil. Abresch. p. 38. legit: παρεσκευάζοντο ὡς στρατείαν. In anim. vero (p. 8.) malit tantummodo, στρατείαν. Sed nil mutandum. Solet enim Noster plerumque regionem adjicere, si στρατείαν ad hibet, in quam expeditio suscipitur. v. c. IV.

ὁμοίᾳ τὸν βουλόμενον ἰέναι. εἰ δέ τις τοπαραυτίκα μὲν μὴ ἐθέλει ξυμπλεῖν, μετέχειν δὲ βούλεται τῆς ἀποικίας, πεντήκοντα δραχμὰς καταθέντα Κορινθίας μένειν. ἦσαν δὲ καὶ οἱ πλέοντες πολλοὶ, καὶ οἱ τὸ ἀργύριον καταβάλλοντες. ἐδεήθησαν δὲ καὶ τῶν Μεγαρέων ναυσὶ σφᾶς ξυμπροπέμψαι, εἰ ἄρα κωλύοιντο ὑπὸ Κερκυραίων πλεῖν. οἱ δὲ παρεσκευάζοντο αὐτοῖς ὀκτὼ ναυσὶ ξυμπλεῖν, καὶ Παλῆς Κεφαλλήνων, τέσσαρσι. καὶ Ἐπιδαυρίων ἐδεήθησαν, οἳ παρέσχον πέντε. Ἑρμιονῆς δὲ, μίαν· καὶ Τροιζήνιοι, δύο· Λευκάδιοι δὲ, δέκα· καὶ Ἀμπρακιῶται, ὀκτώ. Θηβαίους δὲ χρήματα ᾔτησαν, καὶ Φλιασίους· Ἠλείους τε ναῦς τε κενὰς καὶ χρήματα. αὐτῶν δὲ Κορινθίων νῆες παρεσκευάζοντο τριάκοντα, καὶ τρισχίλιοι ὁπλῖται.

κή. 28. Ἐπειδὴ δὲ ἐπύθοντο οἱ Κερκυραῖοι τὴν παρασκευὴν, ἐλθόντες εἰς Κόρινθον μετὰ Λακεδαιμονίων καὶ Σικυωνίων πρέσβεων, οὓς παρέλαβον, ἐκέλευον Κορινθίους τοὺς ἐν Ἐπιδάμνῳ φρουρούς τε καὶ οἰκήτορας ἀπάγειν, ὡς οὐ μετὸν αὐτοῖς Ἐπιδάμνου. εἰ δέ τι ἀντιποιοῦνται, δίκας ἤθελον δοῦναι ἐν Πελοποννήσῳ παρὰ πόλεσιν, αἷς ἂν ἀμφότεροι ξυμβῶσιν.

74. Τὴν ἐπὶ Θρᾴκης στρατείαν παρεσκεύαζεν— VI. 92. μὴ ἀποκνεῖν τὴν ἐς τὴν Σικελίαν στρατείαν. Gottl.

Ἐπὶ τῇ ἴσῃ] H. l. pulchre comparavit Ernesti cum Callimachio, H. in Jov. v. 63. ἐπ' ἰσαίῃ γάρ ἔοικε Πήλασθαι. cf. L. V. 79. ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις δίκας διδόντας—G.

Ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ] Supple μοίρᾳ, αἴσῃ, parte, sorte, conditione. Τιμῇ, quod Schol. supplet, alienum est ab. h. l. Bauer.

Κορινθίας] Lectionem margini adscriptam Κορινθίοις sequitur Valla: sed Κορινθίας meum etiam exemplar habet. Fortasse autem et quum Χίας dicebant (quod et apud hunc Scriptorem legimus) δραχμὰς subaudiebant, quod hic ad Κορινθίας adjungi videmus. Steph.

Τὸ ἀργύριον καταβάλλοντες] i. e. ἐκτίνοντες, κατατιθέντες. Demosth. contra Timocr. p. 712. ἐὰν δὲ μὴ καταβάλῃ τὸ ἀργύριον—G.

Παρεσκευάζοντο αὐτοῖς—ξυμπλεῖν] *Instituerunt, decreverunt cum illis navigare*— Gottl.

Παλῆς Κεφαλλ.] Παλῆς cum duplici λ effertur a Thucyd. l. 2. Vid. Var. Lect. ad p. 101. Huds. Suspicor eum, qui vetustam scripturam Cod. Cass. mutavit, voluisse facere Παλεῖς, quemadmodum hi sæpe apud alios vocantur; sed imprudentem reliquisse η. Schol. ibi habet Παλῆις, ι adscripto ad η, quod vulgo sub eo scribitur. Κεφαλήνων Idem Cod. perperam pro Κεφαλλήνων vid. Eustath. ad Dion. Perieg. v. 431. et ad Homer. Od. ά. p. 1396. Duck.

Παλῆς] Si hæc ratio scribendi pro ει, ῃ, post Euripidis tempora usurpata fuit, ut notat Præstantiss. Valken. ad Euripid. Phœn. v. 268.; scripsit Thucydides Παλλεῖς, ut codd. habent. Et sic in reliquis. Gottl.

Οὐ μετὸν αὐτοῖς Ἐπιδ.] Adhibitum μετὸν, ut ἐξὸν, προσῆκον, δοκοῦν. Thucyd. sic utitur τῷ εἰρημένον. v. Duck. in Add. p. 668. Gottl.

Εἰ δέ τι] In præcedente Editione ausus non fueram εἰ δέ τι scribere, quam scripturam nunc non dubitavi tibi exhibere, utpote in illo vetusto libro inventam. Neque tamen alteri locum in margine saltem dare recusavi. Steph.

Εἰ δέ τι ἀντιποιοῦνται] Reisk. conjicit: (anim. ad h. l.) εἰ δ' ἔτι πλεόνων ἀντιποιοῦνται, "*quod si Epidamnii hac satisfactione contenti non sint, sed plus postulent.*" Non video, quid opus sit emendatione. G.

Εἰ δέ τι ἀντιποιοῦνται] Sane debebat, τινὸς ἀντιπ. Sed aut Antiptosis est, non utique insolita Nostro, aut ἀντιποιεῖσθαι est *reniti*, repugnare, contra tendere; si quid contra habeant. Bauer.

ὁποτέρων δ᾽ ἂν δικασθῇ εἶναι τὴν ἀποικίαν, τούτους κρατεῖν. ἤθελον δὲ καὶ τῷ ἐν Δελφοῖς μαντείῳ ἐπιτρέψαι. πόλεμον δὲ οὐκ εἴων ποιεῖν· εἰ δὲ μὴ, καὶ αὐτοὶ ἀναγκασθήσεσθαι ἔφασαν, ἐκείνων βιαζομένων, φίλους ποιεῖσθαι οὓς οὐ βούλονται, ἑτέρους τῶν νῦν ὄντων μᾶλλον, ὠφελείας ἕνεκα. οἱ δὲ Κορίνθιοι ἀπεκρίναντο αὐτοῖς, ἢν τάς τε ναῦς καὶ τοὺς βαρβάρους ἀπὸ Ἐπιδάμνου ἀπαγάγωσι, βουλεύσεσθαι. πρότερον δὲ, οὐ καλῶς ἔχειν, τοὺς μὲν πολιορκεῖσθαι, ἑαυτοὺς δὲ δικάζεσθαι. Κερκυραῖοι δὲ ἀντέλεγον, ἢν καὶ ἐκεῖνοι τοὺς ἐν Ἐπιδάμνῳ ἀπαγάγωσι, ποιήσειν ταῦτα. ἑτοῖμοι δὲ εἶναι καὶ ὥστε ἀμφοτέρους

Παρὰ πόλεσιν, αἷς ξυμβῶσιν] *Velle se, rem disceptari in iis urbibus Peloponnesi, de quibus convenisset inter ipsos.* "Ueber welche sie sich unter einander vergleichen könnten." Abresch. in Dil. 38. putat, accipi posse verba: αἷς ξυμβῶσι, pro πρὸς ἃς ξυμβῶσι, i. e. συνέλθωσι, i. e. *in quas convenire seseque conferre vellent.* Quæ dura est interpretatio. In αἷς repeto cum Heilmano, præp. παρὰ, i. e. παρ᾽ αἷς (δίκας δοῦναι) ξυμβῶσιν. Gottl.

Αἷς ξυμβῶσι] Dativus datus est prægresso Dativo; ac si sit, παρ᾽ αἷς ξυμβ. scil. δικάζεσθαι. Simili brevitate Liv. 4. 4. "in quam (domum)—feminæ convenisset (in eam) nuberet: e qua pactus esset vir domo, (ex ea) duceret:" ac si Græce sit, ᾗ ξυμβαίη. Baver.

Εἰ δὲ μὴ,] Præcessit: bellum facere vetabant; sequi ergo debebat εἰ δὲ, scil. ποιήσαιντο ὅμως, si *tamen* pugnare vellent. Sed εἰ δὲ μὴ, sin minus, refer ad superiora, quæ *vellent* et *juberent* ab iis fieri; sin minus, scil. ista facerent. Nota et, ποιεῖν πόλεμον, pro ποιεῖσθαι. Baver.

Φίλους ποιεῖσθαι, οὓς οὐ βούλονται, ἑτέρους τῶν νῦν ὄντων μᾶλλον] "*Coactum se iri facere, potius alios, quam qui nunc essent amicos.*" Τὸ μᾶλλον referam cum Steph. potius ad ποιεῖσθαι. Possit quoque cum Schol. Flor. ed. referri τὸ μᾶλλον, ad φίλους, i. e. *alios, longe meliores amicos quam præsentes,* a quibus n. mala paterentur. Jungitur enim μᾶλλον Subst. v. c. ἡ μᾶλλον εὐρυχωρία VII. 3. ἡ μᾶλλον ἐξουσία, ib. c. 12. v. alia exempla in Diluc. Abresch. p. 663. Abreschius jungit μᾶλλον τῷ βούλονται, ut sit ordo: καὶ αὐτοὺς ἀναγκασθήσεσθαι—ὠφ. ἐν. φίλους ποιεῖσθαι, ἑτέρους τῶν νῦν ὄντων, οὓς βούλονται μᾶλλον οὐ n. ποιεῖσθαι. Hic ordo valde contortus videtur. Notatu dignum est, quod ad marg. Flor. Vinar. docta manus scripsit: ἰσχυόντων, ut in Scholio vulgato, quod expl. ἰσχυόντων, nempe τὸ μᾶλλον retulerunt ad ὄντων. v. not. ad Schol. Hanc interpretationem Scholiastæ, expressit Interpres vulgatus. Cæterum in Aug. ad h. v. notatur: δι᾽ ὅτι (διότι leg.) ἄποικοι ἦσαν καὶ ᾐδοῦντο αὐτούς. G.

Μᾶλλον] Nescio, cur ad φίλους trahendum sit, aut omnino hic laborandum. Simplex ordo est: dicebant, fore, si illi vi agerent, ut et ipsi cogerentur adsciscere sibi alios amicos, magis, quam eos, i. e. præ iis, vel, pro iis, eorum loco, qui nunc essent, alios præoptare, relictis, qui nunc essent, nempe Corinthiis. Et lectio ἰσχυόντων, et explicatio Schol. præsertim ad Athenienses trahentis, nugatoria tota est, et a contexto aliena. Quid enim ineptius dixerint Corcyræi, quam, si ipsos coëgerint Corinthii, vel injuria agant, se optaturos esse socios *validiores?* Quasi vero de *viribus* hic agatur, non de æquo. Athenienses quidem ab eventu accivit Schol. B.

Ἀπάγωσι] Magis placet Marg. C. et alii, qui ἀπαγάγωσι exhibent. ἀγάγωμεν, ἀγάγω et similia apud Homerum. Reduplicationes amat Noster, ut ἀντεπέπλεον pro ἀντέπλεον 29. 13. Sic infra. Wass.

Ἀπαγάγωσι] Sic ducibus codd. et editt. vett. recepi pro ἀπάγωσι. Scholiastes quoque sic legit, quod interp. h. v. per ἀποστήσωσι. Male huc trahit Wassius ἀντεπέπλεον· est enim ab ἀντεπιπλέω; ut monuit jam Abresch. Dil. p. 39. G.

Τοὺς μὲν πολ. ἑαυτ. δὲ δικάζεσθαι] Τοὺς μὲν, intell. Epidamnios, quorum ex injuria bellum ortum esset: ἑαυτοὺς, utrosque reliquos, Corcyræos et Corinthios, judicio contendentes, velut si jure agatur, ut tamen inter judicandum armis et vi agant, paci bellum miscentes, vim juri inferentes. Baver.

Ἀντέλεγον] *Responderunt, eadem regesserunt.* Suidas, ut noster Schol., ἀντιλέγειν, ἀντὶ τοῦ ἴσα λέγειν. Πλάτων. G.

μένειν κατὰ χώραν, σπονδὰς δὲ ποιήσασθαι ἕως ἂν ἡ δίκη γένηται.

κθ΄. 29. Κορίνθιοι δὲ οὐδὲν τούτων ὑπήκουον· ἀλλ' ἐπειδὴ πλήρεις αὐτοῖς ἦσαν αἱ νῆες, καὶ οἱ ξύμμαχοι παρῆσαν, προπέμψαντες κήρυκα πρότερον πόλεμον προεροῦντα Κερκυραίοις, ἄραντες ἑβδομήκοντα ναυσὶ καὶ πέντε, δισχιλίοις τε ὁπλίταις, ἔπλεον ἐπὶ τὴν Επίδαμνον, Κερκυραίοις ἐναντία πολεμήσοντες. ἐστρατήγει δὲ τῶν μὲν νεῶν Αριστεὺς ὁ Πελλίκου, καὶ Καλλικράτης ὁ Καλλίου, καὶ Τιμάνωρ ὁ Τιμάνθους. τοῦ δὲ πεζοῦ, Αρχέτιμός τε ὁ Εὐρυτίμου, καὶ Ισαρχίδας ὁ Ισάρχου. ἐπειδὴ δὲ ἐγένοντο ἐν Ακτίῳ τῆς Ανακτορίας γῆς, οὗ τὸ ἱερὸν τοῦ Απόλλωνός ἐστιν, ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ Αμπρακικοῦ κόλπου, οἱ Κερκυραῖοι κήρυκά τε προέπεμψαν αὐτοῖς ἐν ἀκατίῳ ἀπεροῦντα μὴ πλεῖν ἐπὶ σφᾶς, καὶ τὰς ναῦς ἅμα ἐπλήρουν, ζεύξαντές τε τὰς παλαιὰς, ὥστε πλωΐμους εἶναι, καὶ τὰς ἄλλας ἐπισκευάσαντες. ὡς δὲ ὁ κήρυξ τε ἀπήγγειλεν οὐδὲν

Δὲ] Particula δὲ locum hunc depravare videtur: ut ostendent quæ in scholium huc pertinens annotabo. Steph.

Ἕτοιμοι δὲ—] Offendit Steph. τὸ δὲ, quod turbet sensum. Reisk. malit τε. Sed πλεονάζει, ut sæpe, h. l. hæc particula. G.

Ὥστε] Reisk. in anim. ad h. l. legit: τέως· haud dubie, quod sequitur ἕως. Sed non semper respondent sibi hæ particulæ. G.

Ἕως ἡ δίκη γένηται] v. Ind. in ἕως. B.

Ἐπειδὴ πλήρεις αἱ νῆες] *Postquam naves sociis navalibus essent instructæ.* Paullo post: αἱ νῆες ἐπεπλήρωντο. G.

Προπέμψαντες κήρυκα πρότερον] Poterat abesse πρότερον· sed frequenter talia loca in optimis scriptoribus obvia sunt. G.

Προπ. κήρ.] Nescio, cur in contemtum Corcyræorum trahat Schol. caduceatorem missum. Immo palam et sine fraude agentium hoc erat; et sine denuntiatione tali non solebant tum bella suscipi. B.

Πελλίκου] Scriptura hæc Πελλίχου ex illo meo exemplari petita est. Steph.

Ἐν ἀκατίῳ] Scripturam hanc agnovisse videtur Scholiastes, qui etiam ex eo, quod in tali navigio venirent, ostendere voluisse dicit, se de pace cogitare: sive, animos ad pacem inclinatos habere. Altera autem lectio ἐν Ἀκτίῳ plane (ut opinor) ab hoc loco aliena est, et ex alio irrepsit, qui parvo intervallo præcedit, sc. v. 3. Hinc autem et alia pleraque menda orta esse comperi, voce, quæ parvo intervallo præcederet, aut eodem plane aut eodem fere modo scripta, in alius locum irrepente. At vero tertia illa lectio, ἐναντία ἀπεροῦντα, aut alicujus est male quod in veteri libro scriptum erat legentis, aut stulta alicujus παραδιόρθωσις vocem illam ἀκατίῳ non intelligentis, et interim tamen vestigiis alterius scripturæ insistentis. Scio alioqui talia menda ex eo etiam potuisse nasci, quod Librarius, aliquo sibi dictante, soni affinitate deciperetur. Sed hoc de iis potius locis suspicandum est dici, in quibus mendosa lectio magis ad emendatam similitudine soni accedit, quam hic mendosa illa ad alteram accedat. Steph. Vide Etymol. Auctorem. in voce ἄκατος, et Schefferum de Militia Navali. p. 70. Huds.

Ἐν ἀκατίῳ] Sic scripsi præeuntibus optimis codd. "*in nave actuaria,*" quæ non ascenderet in terram. Sic Reisk. in anim. p. 8. et ante eum Valla et Stephanus ceperunt. G.

Ζεύξαντες τὰς παλαιὰς] Sc. ναῦς. Laudat hunc locum Hermog. p. 354. tanquam exemplum ὀνόματος ναυπηγικοῦ. Reisk. anim. ad h. l. p. 8. notat ad παλαιάς· "*immo vero καινάς.* Ζευγνύειν ναῦν esse *navem, transtris, remis, rudentibus instruere.*" Heilmanus vertit: *Sie machten in den alten Schiffen das Ruderwerk zurechte, dass sie in See gehen konnten, und besserten die ubrigen aus.* Steph. adn. ad Schol. p. 601. τὰς ἄλλας intelligit: *medias inter veteres et novas.* Grammius melius v. τὰς ἄλλας

εἰρηναῖον παρὰ τῶν Κορινθίων, καὶ αἱ νῆες αὐτοῖς ἐπεπλήρωντο οὖσαι ὀγδοήκοντα (τεσσαράκοντα γὰρ Ἐπίδαμνον ἐπολιόρκουν) ἀνταναγαγόμενοι καὶ παραταξάμενοι ἐναυμάχησαν· καὶ ἐνίκησαν οἱ Κερκυραῖοι παραπολὺ, καὶ ναῦς πεντεκαίδεκα διέφθειραν τῶν Κορινθίων. Τῇ δὲ αὐτῇ ἡμέρᾳ αὐτοῖς ξυνέβη καὶ τοὺς τὴν Ἐπίδαμνον πολιορκοῦντας παραστήσασθαι ὁμολογίᾳ, ὥστε τοὺς μὲν ἐπήλυδας ἀποδόσθαι, Κορινθίους δὲ δήσαντας ἔχειν, ἕως ἂν ἄλλο τι δόξῃ.

λ'. 30. Μετὰ δὲ τὴν ναυμαχίαν οἱ Κερκυραῖοι τροπαῖον στήσαντες ἐπὶ τῇ Λευκίμνῃ, τῆς Κερκύρας ἀκρωτηρίῳ, τοὺς μὲν ἄλλους οὓς ἔλαβον αἰχμαλώτους ἀπέκτειναν, Κορινθίους δὲ δήσαντες εἶχον. ὕστερον δὲ, ἐπειδὴ οἱ Κορίνθιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι ἡσσημένοι ταῖς ναυσὶν, ἀνεχώρησαν ἐπ' οἴκου, τῆς θαλάσσης ἁπάσης ἐκράτουν τῆς κατ' ἐκεῖνα τὰ χωρία οἱ Κερκυραῖοι, καὶ πλεύσαντες ἐς Λευκάδα τὴν Κορινθίων ἀποικίαν,

ἐπισκευάσαντες, int. de instructione navium, armamentis indigentium, veluti velis, remis, περιφράγμασι, ἐπάλξεσιν etc. Gottl.

Ἐπισκευάσ.] Quod Schol. notat, de *vetustorum* operum refectione dici hoc verbum, ab *hoc* utique loco est alienum, ubi de vetustis navibus antea dictum sit. Simpliciter notat, aptare, " zu rechte machen," *raccommoder, refaire.* Bauer.

Οὖσαι ὀγδοήκοντα] Diodor. Sic. I. 12. οἱ μὲν οὖν Κορίνθιοι ἔχοντες ναῦς ἑβδομήκοντα etc. Huds.

Ἀνταναγαγόμενοι] Ideo rectius ἀνταναγαγόμενοι scribitur, quod sequatur καὶ παραταξάμενοι : alioqui et illud ἀνταναγόμενοι admitti posset. Talis autem lectionis diversitas et alibi occurret. Steph.

Καὶ ἐν.—παραπολὺ] Schol. Aristoph. Pl. 445. et Suidas in παραπολὺ, qui exp. παντελῶς, et infra πάνυ ex Aristophane et Dexippo exempla adducens. Οἱ abest Schol. Aristoph. Wass.

Πεντεκαίδεκα] Herodotus bis πεντεκαίδεκα II. 7. Noster V. 56. τρίτον καὶ δέκατον ἔτος. V. 81. τέταρτον καὶ δέκατον. et V. 83. πέμπτον καὶ δέκατον. et III. 79. τρεῖς δὲ καὶ δέκα ναῦς. Herodot. I. 86. δὶς ἑπτὰ. I. 119. ἔτη τρία καὶ δέκα. vid. et Thucydidem p. 339. 15. 405. 16. 422. 8. δέκα δύο Polybius 61. Wass.

Ναῦς—διέφθειραν] *Corruperunt, inutiles ad navigandum s. inhabiles reddiderunt.* v. Glossar. G.

Τοὺς τὴν Ἐπίδαμνον πολιορκοῦντας παραστήσασθαι—] i. e. *sub potestatem redigerent.* Sic. I. 98. πολιορκίᾳ παρεστήσαντο, sc. αὐτούς. Hic locus confirmat correctionem fragmenti Characis apud Steph. Byz. in Ἡφαιστία, a Valkenario ad Herod. VI. p. 503. s. allato κἀκεῖνος πολιορκίᾳ παρεστήσατο αὐτοὺς, ut MSS. apud Stephanum habent, quos Salmas. et Berkelius cum eo sine caussa repudiabant. cf. L. III. 35. etc. Παραστῆναι contra esse *dedere se, in deditionem venire,* docuit Valken. ad Herod. loc. cit. οὗτοι παρέστησαν. cf. Wessel. ad Herod. L. III. 13. G.

Ἀποδόσθαι] *Vendere.* Reisk. in Dil. Abresch. p. 59. malit, ἀπολέσθαι, e cap. 30. pr. ubi ἀπέκτειναν. G.

Τροπαῖον] Τρόπαιον, quod Gr. habet, sæpissime etiam apud alios legitur. Hoc Eustath. ad Homer. Il. ἑ. p. 531. et Odyss. π'. p. 1800. κοινὸν, τροπαῖον autem Ἀττικὸν esse dicit Schol. Aristoph. Plut. 453. et ex eo Suid. h. v. τροπαῖον veterum Atticorum, τρόπαιον recentiorum esse. Itaque, si hos sequimur, in Thucydide ubique scribendum est τροπαῖον. Add. Etymol. M. h. v. Leucimnen rursus memorat in fin. hujus Cap. I. 47. et III. 79. De ea vid. Palmer. II. Græc. Ant. 10. p. 352. et 361. cujus emendatio loci Plin. IV. H. N. 12. etiam Harduino in mentem venit. Duck.

Τροπαῖον] Cur non scribendum sit τρόπαιον apud Thucydidem, præter Scholiasten docuit Ducker. ad h. l. cf. Greg. de dial. p. 8. et Kœn. it. quæ diximus ad Platon. Menex, c. 10. G.

Τῆς γῆς ἔτεμον] Sc. τὴν πολλὴν. Ita L. II. 56. et paullo post ibidem ut h. l. τῆς τε γῆς

τῆς γῆς ἔτεμον, καὶ Κυλλήνην τὸ Ἠλείων ἐπίνειον ἐνέπρησαν, ὅτι ναῦς καὶ χρήματα παρέσχον τοῖς Κορινθίοις. τοῦ τε χρόνου τὸν πλεῖστον μετὰ τὴν ναυμαχίαν ἐπεκράτουν τῆς θαλάσσης, καὶ τοὺς τῶν Κορινθίων ξυμμάχους ἐπιπλέοντες ἔφθειρον. μέχρις οὗ Κορίνθιοι περιϊόντι τῷ θέρει πέμψαντες ναῦς καὶ στρατιὰν, ἐπεὶ σφῶν οἱ ξύμμαχοι ἐπόνουν, ἐστρατοπεδεύοντο ἐπὶ Ἀκτίῳ, καὶ περὶ τὸ Χειμέριον τῆς Θεσπρωτίδος, φυλακῆς ἕνεκα τῆς τε Λευκάδος καὶ τῶν ἄλλων πόλεων ὅσαι σφίσι φίλιαι ἦσαν. ἀντεστρατοπεδεύοντο δὲ καὶ οἱ Κερκυραῖοι ἐπὶ τῇ Λευκίμνῃ ναυσί τε καὶ πεζῷ. ἐπέπλεόν τε οὐδέτεροι ἀλλήλοις, ἀλλὰ τὸ θέρος τοῦτο ἀντικαθεζόμενοι, χειμῶνος ἤδη ἀνεχώρησαν ἐπ᾽ οἴκου ἑκάτεροι.

λά. 31. Τὸν δ᾽ ἐνιαυτὸν πάντα τὸν μετὰ τὴν ναυμαχίαν, καὶ τὸν ὕστερον, οἱ Κορίνθιοι ὀργῇ φέροντες τὸν πρὸς Κερκυ-

ἔτεμον· et paullo ante: ἔτεμον τήν τε γῆν. Rectius dixisset Scholiastes, hanc rationem non tam Atticorum quam Thucydidis propriam esse. GOTTL.

Τοῦ τε χρόνου τὸν πλεῖστον] Codd. τὸ πλεῖστον, ex imperitia librariorum fluxit, Thucydideæ rationis expertium. Masculino utitur, quod præcedit χρόνου. vid. not. ad c. 5. G.

Μετὰ τὴν ναυμαχίαν] Lectioni margini adscriptæ nec meum vet. exemplar assentitur, nec video, quomodo possit admitti. STEPH.

Lectio Marg. ναυμαχίας, hunc sensum habet, ut monet Abresch. Dil. p. 39. "*beneficio hujus prælii, maris imperium obtinuerunt.*" Sed lectio vulgata recte habet. G.

Περιϊόντι correxi cum Reiskio in anim. ad h. l. quam emendationem probabat Abresch. in Diluc. p. 39. Conjicit idem Reisk. quoque παριόντι. Sed illud magis vulgatæ convenit. G.

Περιϊόντι τῷ θέρει] Ita, an περιόντι τῷ θέρει, legendum sit, pendet a temporum ratione: utrum eo ipso anno, eadem æstate, an sequenti, redierint Corinthii? Sane alterum hoc consentaneum magis videtur rebus tantisper gestis: nisi ineunte statim vere coeperunt; quin et verbum ἐπέπλεόν τε æstatis opus notat, statim post prœlium navale actum; nec diu illud passuri Corinthii videntur fuisse, et addit: quia eorum socii laborabant: quare rediisse possint περιόντι τῷ θέρει, cum superesset etiam tum pars æstatis, opportuna gerendis rebus. Quanquam fateor, tunc scribendum fuisse, περιόντος τοῦ θέρους, quod non tempus, sed opportunitatem et caussam notet: alteri lectioni melius congruat Dativus, temporis index: ac tamen vel sic debebat, τοῦ θέρους περιϊόντος vel τῷ περιϊόντι θ. aut ἐν addere: vel ἅμα. Certe non sic leviter aut tentanda, aut ejicienda lectio fuit. BAVER.

Ἐπὶ Ἀκτίῳ] *Ad, prope, Actium*; alias Noster adhibet ἐν, de cujus præp. usu v. Duck. ad h. l. c. 100. et quos citat. GOTTL.

Χειμῶνος—ἤδη] Sc. ὄντος, vel ἐρχομένου· ne quis ad ἀνεχώρησαν referat. B.

Ἐνιαυτὸν] Pronomine τοῦτον, quod habet margini adscripta lectio, minime indiget hic locus: sic tamen ut ferri in eo possit.—STEPH.

Ὀργῇ] Hoc loquendi genus ὀργῇ φέροντες (ne quis de illo dubitet) Scholiastes etiam agnoscit. STEPH.

Ὀργῇ φέροντες τὸν—πόλεμον] Pro φερόμενοι graviter irati διὰ τ. π. ut Schol. cepit. Sic Noster V. 8. θυμῷ ἔφερον, explicat Schol. ἐφέροντο. Abresch. Dil. p. 39. non improbat hanc Scholiastæ rationem, ubi alia de h. v. monuit erudite. Heilmanus h. l. "*magno impetu, acerrime bellum contra Corcyræos gesserunt.*" φέρειν πόλεμον esse *gerere bellum*, Vir Doctiss. it probatum e c. 11. h. l. ubi est διαφέρειν πόλεμον. Sed hoc non est *gerere*, sed *tolerare*, *sustinere* bellum. v. Schol. qui διέφερον interpretatur ὑπέμεινον. cf. L. VI. 54. τοὺς πολέμους διέφερον, i. e. ut Schol. Cass. exponit, δήνυον, ad quem locum vid. Duck. De h. voce, quæ interdum θυμὸν significat, ut variat N. ut et de aliis, quibus eadem vis est subjecta, v. Eustath. ad Hom. Il. ά. (T. I. p. 8.) GOTTL.

Ὀργῇ φέροντες τὸν πόλεμον] Nil aliud sign.

ραίους πόλεμον, ἐναυπηγοῦντο, καὶ παρεσκευάζοντο τακράτιστα νεῶν στόλον, ἔκ τε αὐτῆς Πελοποννήσου ἀγείροντες καὶ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ἐρέτας, μισθῷ πείθοντες. πυνθανόμενοι δὲ οἱ Κερκυραῖοι τὴν παρασκευὴν αὐτῶν, ἐφοβοῦντο, καὶ (ἦσαν γὰρ οὐδενὸς Ἑλλήνων ἔνσπονδοι, οὐδὲ ἐπεγράψαντο ἑαυτοὺς οὔτε ἐς τὰς Ἀθηναίων σπονδὰς, οὔτε ἐς τὰς Λακεδαιμονίων) ἔδοξεν αὐτοῖς, ἐλθοῦσιν ὡς τοὺς Ἀθηναίους, ξυμμάχους γενέσθαι, καὶ ὠφέλειάν τινα πειρᾶσθαι ἀπ' αὐτῶν εὑρίσκεσθαι. οἱ δὲ Κορίνθιοι, πυθόμενοι ταῦτα, ἦλθον καὶ αὐτοὶ ἐς τὰς Ἀθήνας πρεσβευσόμενοι, ὅπως μὴ σφίσι πρὸς τῷ Κερκυραίων ναυτικῷ καὶ τὸ αὐτῶν προσγενόμενον, ἐμπόδιον γένηται θέσθαι τὸν πόλεμον, ᾗ βούλονται. καταστάσης δὲ ἐκκλησίας, ἐς ἀντιλογίαν ἦλθον. καὶ οἱ μὲν Κερκυραῖοι ἔλεξαν τοιάδε.

λβ'. 32. "ΔΙΚΑΙΟΝ, ὦ Ἀθηναῖοι, τοὺς, μήτε εὐεργεσίας μεγάλης, μήτε ξυμμαχίας προυφειλομένης, ἥκοντας παρὰ τοὺς

nisi, plane ad verbum, iracunde ferentes bellum, ægre ferentes, indignati et offensi tarditate belli, impatientia doloris festinantes ad exitum belli: ὀργῇ est Nomen pro Adverb. ὀργίλως, μετ' ὀργῆς· ut c. 22. ἀκριβείᾳ διεξελθὼν, p. ἀκριβῶς, μετ' ἀκριβείας. Ita χαλεπῶς φέρειν, graviter ferre. Bauer.

Ἐναυπηγοῦντο etc.] Vide Diod. Sic. l. 12. p. 304. Ed. Steph. Huds.

Ἀγείροντες] Alteri lectioni favet Dion. Halic. Wass.

Αὐτῶν] Alii Ἀττικόν. At I. 41. νεῶν—σπανίσαντες παρὰ Κορινθίων εἴκοσιν ἐλάβετε. Homerus varietatem hanc eandem ita captat, Il. β'. 258.

Εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι ὥς νύ περ ὧδε,
Μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπείη,
Εἰ μὴ ἐγώ σε λαβὼν etc.

Hoc tamen loco retinuerim αὐτῶν. Confer Il. α'. 240. et 393. Wass.

Καὶ (ἦσαν γὰρ] Herodoteum hoc est; quippe Herodotus ita *caussam* præmittere solet per parenthesin cum γὰρ, p. ὅτι. Bauer.

Ἐπεγράψαντο] Reisk. anim. ad h. l. p. 8. malit ἀπεγράψαντο. G.

Ὠφέλειαν—εὑρίσκεσθαι] *Sibi comparare, acquirere.* Hoc sensu h. verbum esse frequens, uti quoque ποιεῖσθαι atque ποιεῖν ἑαυτῷ, bene illustravit exemplis Abreschius, Dil. p. 40. G.

Τὸ αὐτῶν] n. Ἀττικῶν. Mox ᾗ βούλονται, *quemadmodum*—Sic marg. Ald. Vin. G.

Τὸ—αὐτῶν] Var Lect. Ἀττικὸν, minime Græca; debebat, τὸ (τῶν) Ἀθηναίων. Ubi enim dicuntur Ἀττικοὶ; male etiam tuetur hanc lectionem. Wass. loco Homeri, Il. 2. 258. ubi Ulysses dicit: non iam caput humeris Ulyssis institerit, pro, *meis.* Quid simile? Hic unus idemque loquitur; illic, apud Nostrum, *duo* sunt subjecta distincta. B.

Προυφειλομένης] Durius est illud προοφειλομένης, sicut et alia verba hujusmodi: ideoque potius cum crasi iis utuntur. [Verum dici potest Thucydidem vocalium hiatum et dictionis asperitatem ubique fere affectasse.] At vero προσοφειλομένης tam alienum est ab hoc loco, quam προυφειλομένης (positum pro προοφειλομένης) ei convenit: quum προυφείλεσθαι quidem significet *prius deberi*, vel *antea deberi*: at προσοφείλεσθαι *præterea deberi*, vel *insuper deberi*. Steph. Quæ uncinulis inclusa sunt, non leguntur in Adnotat. Stephani, et videntur esse Hudsoni. Duck.

Reisk. malit (anim. p. 8.) προσοφειλομένης, si plures codd. addicant. Dubitat enim, an ab ullo Græco auctore usurpatum sit τὸ προοφείλειν. Προσόφλειν autem, sive προσοφείλειν, usitatius esse. Sensum esse: "*præsertim si non sit magnum aliquod beneficium, quod rependere debeant hi, ad quos se conferant beneficii auctores.*" Ceterum in margine cod. Aug. scripta hæc: εὐτελίζει τοῦ Κορινθίου τὴν χάριν τῶν Κ. νεῶν. G.

Τοὺς πέλας] Ineptit haud dubie Schol. explicans τοὺς πέλας, *propinquos*, non loco, sed γνώμῃ, sententia, animo. Quo quid alienius ab h. l. Qua enim in re iam conveniebat Atheniensibus cum Corcyræis? Quo si ita esset: non laborarent utique in petendo

πέλας ἐπικουρίας (ὥσπερ καὶ ἡμεῖς νῦν) δεησομένους, ἀναδιδάξαι πρῶτον, μάλιστα μὲν, ὡς καὶ ξύμφορα δέονται· εἰ δὲ μὴ, ὅτι γε οὐκ ἐπιζήμια· ἔπειτα δὲ, ὡς καὶ τὴν χάριν βέβαιον ἕξουσιν. εἰ δὲ τούτων μηδὲν σαφὲς καταστήσουσι, μὴ ὀργίζεσθαι, ἢν ἀτυχῶσι. Κερκυραῖοι δὲ μετὰ τῆς ξυμμαχίας τῆς αἰτήσεως καὶ ταῦτα πιστεύοντες ἐχυρὰ ὑμῖν παρέξεσθαι, ἀπέστειλαν ἡμᾶς. τετύχηκε δὲ τὸ αὐτὸ ἐπιτήδευμα πρός τε ὑμᾶς ἐς τὴν χρείαν ἡμῖν ἄλογον, καὶ ἐς τὰ ἡμέτερα αὐτῶν ἐν τῷ παρόντι ἀξύμφορον. ξύμμαχοί τε γὰρ οὐδενός πω ἐν τῷ πρὸ τοῦ χρόνῳ ἑκούσιοι γενόμενοι, νῦν ἄλλων τοῦτο δεησόμενοι ἥκομεν, καὶ ἅμα ἐς τὸν παρόντα πόλεμον Κορινθίων ἔρημοι δι' αὐτὸ καθέστημεν. καὶ περιέστηκεν ἡ δοκοῦσα ἡμῶν πρότερον

impetrandove auxilio. Nec vero usquam πέλας sic dicitur. Sane de loco aut vicinia vix magis cogitandum videatur; nisi, quod omnes Græci, maritimi utique et Græciam incolentes, dici possint πέλας. Sed omnino sign. *alios*. Etsi serior hic usus vocabuli est, Macedonicorum magis scriptorum. Sed et paullo post, τῇ τοῦ πέλας γνώμῃ, simpliciter verterim, aliorum consilio. Baver.

Ὡς καὶ ξύμφορα—ὅτι γε—] Videatur παρέλκειν part. καί: sed, ut Baverus V. C. ad h. l. notat, servit oppositioni, ὅτι γε οὐκ ἐπιζήμια, ubi γε est *saltem*, certe. G.

Σαφὲς] Admitti non potest lectio margini adscripta, σαφῶς: quum alioqui καταστήσουσι non habiturum sit aliud nomen, quocum jungatur, quam μηδέν· et dici non possit μηδὲν τούτων καταστήσουσι σαφῶς, pro eo quod est, *nihil horum manifestum facient*, sed dicendum sit μηδὲν τούτων καταστήσουσι σαφὲς, vel σαφὲς καταστήσουσι. Ceterum quod sequitur, καὶ ταῦτα ἐχυρὰ ὑμῖν παρέξεσθαι, quidam putarunt perinde esse, ac si hoc ipso loquendi genere utens diceret, καὶ ταῦτα ὑμῖν σαφῆ καταστήσειν· et ita Melanchthon in hujus concionis interpretatione se intellexisse ostendit. Quippe qui verterit: *Sic igitur miserunt nos Corcyræi ad petendam societatem, ut confiderent hæc quoque se vobis declaraturos esse.* Sed potius (ut opinor) dicendum fuerat, *se firmam hujus rei fidem vobis facturos esse.* Steph.

Σαφὲς καταστήσουσι] Primo futurum Indic. est, pro καταστήσωσι, aor. 1. Conj. Deinde pro varia lect. affertur, σαφῶς· quod si vere legitur, καταστήσουσι notet, *demonstrent*, probent. Sed σαφὲς præferendum, quia καθιστάναι notat, *efficere*, reddere. Baver.

Κερκυρ. δὲ] Schol. δὲ expl. γάρ. Malim explicare οὖν, vel γοῦν, quod sit, veluti per assumtionem, ex majori in syllogismo: Ita ergo et nunc Corcyræi, rel. *Nun haben uns die Corcyräer*, rel. jam vero, atqui. Baver.

Μετὰ τῆς ξυμμαχίας τῆς αἰτήσεως] Reisk. in Dil. Abresch. p. 41. genit. αἰτήσεως non ad ξυμμαχίας, sed ad ἐχυρὰ refert. Sed naturalis ordo verborum servandus, quem res ipsa probat: nec repetit Vir Doctiss. hanc obs. in anim. ad h. l. Τὸ δὲ, quod præcedit, sign. οὖν, non γὰρ, ut vult Schol. Cod. Clar. L. III. 14. loco γίγνεσθε δὲ ἄνδρες, præbet οὖν, quæ glossa est; ut etiam monet Abresch. Dil. p. 40. Mox ἐχυρὰ, *certa*. Gottl.

Ὑμᾶς] Partem Adnotat. Stephani dedit Hudson. inter. var. lect. Addit. Steph. Intelligit enim (meo quidem judicio) eos institutum ipsorum tanquam inconsultum reprehensuros, et se id damnosum sibi esse experturos. Duck.

Αὐτῶν] Potius αὑτῶν quam αὐτῶν scribendum puto, quum præcedat ἡμέτερα. Steph.

Ξύμμαχοι] Huc spectat Hermogenis Scholiasta, p. 44. Ed. Aldinæ: σύμμαχοι perperam scribens. Wass. Stephanus præter ea, quæ Huds. in var. lect. lit. *s* ex eo descripsit, hæc habet: quamvis fateor illum (*dativum*) non semper subaudiendum relinqui. Duck.

Περιέστηκεν] Dionys. Halicarnasseus, acris Thucydidis reprehensor, hunc locum imitatus est lib. 6. p. 374. nam in Valerii ad plebem oratione ita clauditur quædam periodus: καὶ περιέστηκεν ἡ δοκοῦσα ἡμῶν τοῦ κοινοῦ πρόνοια, ἰδίᾳ πρὸς ἑκάτερον μέρος ἀπέχθεια φερομένη. En! περιέστηκε φερομένη dicit, quod alius diceret, περιέστηκεν εἰς τὸ φέρεσθαι, sicut a Thucydide dicitur, περιέστηκε φαινομένη, quum dicendum esset (usitatam sequendo orationis formam) περιέστηκεν εἰς τὸ φαίνεσθαι. Steph. in notis ad Dion. Halic. Huds. Vid.

σωφροσύνῃ, τὸ μὴ ἐν ἀλλοτρίᾳ ξυμμαχίᾳ τῇ τοῦ πέλας γνώμῃ ξυγκινδυνεύειν, νῦν ἀβουλία καὶ ἀσθένεια φαινομένη. τὴν μὲν οὖν γενομένην ναυμαχίαν, αὐτοὶ καταμόνας ἀπεωσάμεθα Κορινθίους. ἐπειδὴ δὲ μείζονι παρασκευῇ ἀπὸ Πελοποννήσου καὶ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ἐφ' ἡμᾶς ὥρμηνται, καὶ ἡμεῖς ἀδύνατοι ὁρῶμεν ὄντες τῇ οἰκείᾳ μόνον δυνάμει περιγενέσθαι, καὶ ἅμα μέγας ὁ κίνδυνος, εἰ ἐσόμεθα ὑπ' αὐτοῖς· ἀνάγκη, καὶ ὑμῶν, καὶ ἄλλου παντὸς ἐπικουρίας δεῖσθαι· καὶ ξυγγνώμη, εἰ μὴ μετὰ κακίας, δόξης δὲ μᾶλλον ἁμαρτίᾳ, τῇ πρότερον ἀπραγμοσύνῃ ἐναντία τολμῶμεν.

λγ'. 33. "Γενήσεται δὲ ὑμῖν πειθομένοις καλὴ ἡ ξυντυχία κατὰ πολλὰ τῆς ἡμετέρας χρείας. πρῶτον μὲν, ὅτι ἀδικουμένοις,

Steph. Operar. in Dion. C. XVI. et II. Schediasm. 4. Duck.

Καὶ περιέστηκεν—νῦν ἀβουλία] *Et prudentia, quam antea præ nobis ferebamus,—redacta, mutata fuit, in imprudentiam.* Proprie dicendum erat: περιέστηκεν ἐς τὸ φαίνεσθαι, ut infra c. 120. πλείω—ἐς τοὐναντίον αἰσχρῶς περιέστη. Ita loquitur, ut Noster h. l. notante Stephano, Dionys. Hal. A. R. L. VI. p. 1139. περιέστηκεν ἡ—πρόνοια—ἀπέχθεια φερομένη. Usitatius Demosthenes in παραγγραφῇ ad Pantænet. p. 969. ὁρῶν τὸ πρᾶγμά μοι περιεστηκὸς εἰς ἄτοπον. G.

Ξυγκινδυνεύειν] Revocavi ξυγκινδυνεύειν ex Edd. Vasc. Steph. et Bas. et Codd. Cass. et Gr. pro eo, quod in Edd. Porti et Hudsoni erat ξυνκινδυνεύειν. Hoc leue est; sed tamen monendum erat. Duck.

Τὸ μὴ ἐν ἀλλοτρίᾳ—ξυγκινδυνεύειν] Addit hæc per epexegesin. Secundum Baver. V. Cl. proprie debebat dicere: τοῦ μὴ ξυγκ. s. ὥστε μὴ ξυγκινδυνεύειν, et hoc esse pro ξυγκ. ἐθέλειν. Monuit hoc jam Steph. in Adnot. ad Schol. p. 602. Ἐν ἀλλοτρίᾳ ξυμμαχίᾳ est: ἐν τῷ ξυμμαχεῖν ἄλλοις, s. ἄλλῳ· sed tunc sequi debuisset: τῇ αὐτῶν, s. αὐτοῦ γνώμῃ ξυγκινδυνεύειν. Gottl.

Ξυγκινδυνεύειν] i. e. ἐθέλειν ξυγκινδ. Metonymia. Baver.

Τὴν μὲν οὖν etc.] Hunc locum mendi suspectum habere nos vetant ea, quæ scribit Scholiastes, videlicet λείπειν hic præpositionem κατά. nam hoc λείπειν ita intelligendum est, ut in Proparasceue docui. Steph.

Τὴν μὲν οὖν ναυμαχίαν] Pro κατὰ τὴν μ. v. sive sunt accus. absol. "*quod attinet ad navale prælium*"—Pro καταμόνας mox conjicit Reisk. (anim. ad h. l.) κατὰ μόνας διενέγκαντες ἀπεωσάμεθα—ut accusat. haberet verbum, quo referri posset. Thucydidem sic edidisse, vix cuiquam persuadebit Vir Doctiss. G.

Τὴν—ναυμαχίαν] Scil. κατά· sign. ἐν τῇ ναυμαχίᾳ. Baver.

Ἐφ' ἡμᾶς] *Adversus nos.* Ita ἐπὶ, ut et ἐς quarto casu junctum sumitur apud Atticos. Frequenter Noster verbis motum significantibus addit ἐπὶ hac vi. v. Valken. ad Eurip. Phœn. p. 28. G.

Ἀνάγκη καὶ ὑμῶν—ἐπικουρίας δεῖσθαι] *Necesse est, ut et vestro, et aliorum, auxilio indigeamus.* Abresch. (Dil. p. 41.) monet videri posse, ἐπικουρίας esse plur., ob superiora: νῦν ἄλλων τοῦτο δεησόμενοι ἥκομεν· sed reddendum modo esse δεῖσθαι, *indigere*. G.

Ἐπικουρίας δεῖσθαι] Δεῖσθαι hic est, *precari*, petere: quod multo magis sign. antea: ἄλλων τοῦτο δεησόμενοι ἥκομεν· ubi nullo modo esse potest, *indigere*, cum sit futurum, et voluntatem et consilium veniendi notet. B.

Εἰ μὴ μετὰ κακίας—] Prop. κακίᾳ, sequitur enim, δόξης ἁμαρτίᾳ. Sed ita Noster variare constructionem solet. Sensus est: *quoniam sensimus, nos male adhuc egisse, id jam corrigere laboramus.* vid. Baver. ad h. l. G.

Μετὰ κακίας] i. e. κακοὶ ὄντες, ut a) inertes et ignavi, b) improbi, segnes et cunctabundi ad alios juvandos, nostri unice memores, aliorum negligentes. Baver.

Ἀπραγμοσύνῃ] Vide Schol. Hermogenis p. 44. Wass.

Ξυντυχία] Lectionem margini adscriptam ξυμμαχία, pro ξυντυχία, Vallæ interpretatio agnoscit: quam tamen adulterinam puto, et ab aliquo profectam, qui annotasset, his verbis, ἡ ξυντυχία τῆς ἡμετέρας χρείας, intelligi istud, videlicet ξυμμαχία. Vide et quæ hoc de loco dicam apud Scholiastem. Steph.

καὶ οὐχ ἑτέρους βλάπτουσι, τὴν ἐπικουρίαν ποιήσεσθε· ἔπειτα, περὶ τῶν μεγίστων κινδυνεύοντας δεξάμενοι, ὡς ἂν μάλιστα μετ᾽ ἀειμνήστου μαρτυρίου τὴν χάριν κατάθησθε. ναυτικόν τε κεκτήμεθα, πλὴν τοῦ παρ᾽ ὑμῖν, πλεῖστον. καὶ σκέψασθε, τίς εὐπραξία σπανιωτέρα, ἢ τίς τοῖς πολεμίοις λυπηροτέρα, [ἤ,] εἰ ἣν ὑμεῖς ἂν πρὸ πολλῶν χρημάτων καὶ χάριτος ἐτιμήσασθε δύναμιν ὑμῖν προσγενέσθαι, αὕτη πάρεστιν αὐτεπάγγελτος, ἄνευ κινδύνου καὶ δαπάνης διδοῦσα ἑαυτήν· καὶ προσετι φέρουσα ἐς μὲν τοὺς πολλούς, ἀρετήν,

Ἡ ξυντυχία—τῆς ἡμετέρας χρείας] i. e. ξυντετυχηκυῖα ἡμῖν χρεία, *quod enim nobis contigit, auxilio vestro indigere, multis modis vobis est profuturum.* Reisk. anim. ad h. l. legit ὑμετέρας, *vestræ indigentiæ*, aut *commodi vestri.* Cæterum ξυμμαχία codd. quorundam et Junt. glossam sapit τῆς ξυντυχίας. G.

Καλὴ ἡ ξυντ.—χρείας] Nescio, cur Schol. et alii Intt. jungant ξυντυχία τῆς χρείας· qua periphrasi, utut per se satis commoda, nihil hic opus sit, cum simplicissime jungas, κατὰ πολλὰ τῆς ὑμετέρας χρείας, per multas partes, ad multa, multas partes vestræ utilitatis. Ξυντυχία καλὴ est prospera sors, percommode oblata copia. Nihil simplicius. Et quid tandem sit ξυντυχία τῆς ὑμετέρας χρείας; certe ὑμετέρας abesset. B.

Ἔπειτα, περὶ τῶν μεγίστων—] Docta manus ad marg. Junt. Vinar. scripsit: *videtur* ἔπειτα, ὅτι. Sed hæc particula repeti potest ἀπὸ κοινοῦ. Mox pro κατάθησθε, sequi debebat, καταθήσεσθε, propter superius ποιήσεσθε. G.

Πρῶτ. μὲν ὅτι—ἔπειτα] Pertinet hoc ad varietatem et inconstantiam Nostro quæsitam, ut in altera parte omiserit ὅτι: cui similia notavi in Phil. Th. p. 275. Sic paullo post: ἐς τοὺς πολλοὺς ἀρετὴν, οἷς δὲ ἐπαμυνεῖσθε, χάριν· ubi similiter debebat, ἐς ἐκείνους, οἷς ἐπ. B.

Ναυτικόν τε κεκτήμεθα] *Classem enim habemus*—Sic τε supra c. 22. κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον, ἢ ἀγώνισμα—ξύγκειται. G.

Σπανιωτέρα] Verti *magis singularis.* Noster VII. 68. Κινδύνων οὗτοι ΣΠΑΝΙΩ´ΤΑΤΟΙ, οἳ ἂν ἐλάχιστα ἐκ τοῦ σφαλῆναι βλάπτοντες, πλεῖστα διὰ τὸ εὐτυχῆσαι ὠφελοῦσι. Wass. Theophil. Corydall. §. 57. Exposit. Rhetor. in Fabric. T. XIII. Bibl. Gr. male: καὶ σκέψασθε τῆς εὐπραξίας σπανιώτερα. Duck.

Τίς εὐπραξία σπανιωτέρα] i. e. *quæ fortunæ occasio rarior, id est vobis lætior, exoptatior esse potest*—Paullo post apertius: ἄνευ κινδύνου καὶ δαπάνης διδοῦσα ἑαυτήν, ut Abresch. Dil. l. c. notat. Scholiastes hic non est audiendus. v. not. ad Schol. G.

Ἤ, εἰ ἣν] Addidi τὸ ἤ, quod haud dubie absorpsit insequens εἰ· manifeste est hæc particula necessaria, ut monuere Abresch. Dil. p. 41. et Reisk. anim. ad. h. l. p. 9. Baver. ad h. l. putat, non opus esse τῷ ἤ, quod τὶς—σπανιωτέρα dictum sit pro αὕτη σπανιωτάτη. Sed dura est explicatio, propter sequens εἰ. Potest quidem ita resolvi comparativus, ut notum, sed non in tali structura. Abresch. in Auct. p. 218. aliud exemplum talis aberrationis e L. III. 39. profert, ubi ἤ in cod. Dan. obfuit τῇ εἰ. G.

Εἰ, ἣν] Etiam præter ea, quæ a me jam notata ad h. l. repetivit B. Gottleberus, cacophonia vitatur triplicis vocalis et soni ter recurrentis. Et vero auctoritate librorum caret τὸ ἤ. Quare parenthesi certe inclusi, omissurus rectius, ni B. Gottleberus notam suam opposuisset. B.

Προσγενέσθαι] Non puto futurum tempus hic locum habere posse: ideoque libenter προσγενέσθαι retineo. Steph.

Ἐτιμήσασθε] Suidas: ἐτιμήσασθε, ἀντὶ τοῦ ἠγοράσατε. Θουκυδίδης· ἣν ἡμεῖς πολλῶν χρημάτων ἐτιμήσασθε. G.

Πρὸ πολλ.—ἐτιμήσ. προσγενέσθαι] i.e. προετιμήσ. πολλῶν χρ. prætulissetis omnibus rebus, ut vobis accederet. B.

Κινδύνου] Magis Thucydideum est ἄνευ κινδύνου καὶ δαπάνης, quam ἄνευ κινδύνων καὶ δαπάνης. Steph. Κινδύνων] Huic Euphonia favet, illud a sermonis proprietate commendatur. Verum præcedit genit. plur. bisque Homerus ἄνευ θεοῦ ἦδε γε βουλῆ, et ἄνευ κινδύνου Philopon. in Aristot. de Anima. Wass.

Κινδύνου] V. L. κινδύνων, est in quibusdam; sed judice Camerario recepta lectio est Ἀττικωτέρα. Gottl.

Ἀρετὴν] Pro εὐδοξία Harpocrat. vid. Etymol. ita et Andocides, vid. Suidam. Wass.

Ἀρετὴν] Reisk. accipit pro δόξαν ἀρετῆς, et pro πολλοὺς malit: πόνους. (in Diluc. Abresch.

οἷς δὲ ἐπαμυνεῖτε, χάριν, ὑμῖν δ' αὐτοῖς, ἰσχύν· ἃ ἐν τῷ παντὶ χρόνῳ ὀλίγοις δὴ ἅμα πάντα ξυνέβη. καὶ ὀλίγοι ξυμμαχίας δεόμενοι, οἷς ἐπικαλοῦνται, ἀσφάλειαν καὶ κόσμον οὐχ ἧσσον διδόντες ἢ ληψόμενοι παραγίνονται. τὸν δὲ πόλεμον, δι' ὅνπερ χρήσιμοι ἂν εἴημεν, εἴ τις ὑμῶν μὴ οἴεται ἔσεσθαι, γνώμης ἁμαρτάνει, καὶ οὐκ αἰσθάνεται, τοὺς Λακεδαιμονίους φόβῳ τῷ ὑμετέρῳ πολεμησείοντας, καὶ τοὺς Κορινθίους δυναμένους παρ' αὐτοῖς, καὶ ὑμῖν ἐχθροὺς ὄντας, καὶ προκαταλαμβάνοντας ἡμᾶς νῦν ἐς τὴν ὑμετέραν ἐπιχείρησιν, ἵνα μὴ τῷ κοινῷ ἔχθει κατ' αὐτῶν μετ' ἀλλήλων στῶμεν· μηδὲ δυεῖν φθάσαι ἁμάρτωσιν, ἢ κακῶσαι ἡμᾶς, ἢ σφᾶς αὐτοὺς βε-

p. 42.) In cod. Aug. a manu rec. in margine adscriptum: εὐδοξίαν. G.

Φέρουσα—ἀρετὴν] i. e. laudem, opinionem virtutis, nempe et liberalitatis atque officii, et fortitudinis. Baver.

Ἐς τοὺς πολλοὺς] Apud reliquos, apud omnes Græcos. B.

Παντὶ] Lectio margini adscripta nullo ferri modo potest: hanc vero Valla recte interpretatus esse videtur, *quæ cuncta perpaucis ex omni memoria pariter contigerunt.* Steph.

Οἷς ἐπικαλοῦνται] n. ἐκείνοις, *a quibus auxilium petunt.* G.

Τὸν δὲ πόλεμον—μὴ οἴεται ἔσεσθαι] Ordo est: εἰ δέ τις οἴεται ὑμῶν, τὸν πόλεμον μὴ ἔσεσθαι—"*Si quis vestrum in ea opinione versatur, bellum nullum futurum, quo orto vos adjuvare possemus*"—Baverus capit ita: εἰ δὲ τις ὑμ. οἴεται, τ. πολ. μὴ ἔσεσθαι (τοιοῦτον), δι' ὅνπερ χρήσιμοι ἂν εἴημεν. Non satis respondet consequentibus, quibus docet, bellum certe futurum esse, ob Lacedæmoniorum invidiam, qua potentiam Atheniensium nollent justo majorem fieri, et inimicitias Corinthiorum. G.

Τὸν δὲ πόλ. εἴ τις μὴ οἴεται ἔσεσθαι] Omissum est τοιοῦτον· εἴ τις μὴ οἴεται τ. πολ. ἔσεσθαι τοιοῦτον, δι' ὃν, (pro, δι' οὗ) rel. si quis putat, non *tale* hoc bellum fore, ex quo, rel. Et hoc ipsum apte congruit iis, quæ sequuntur, secus ac censet B. Gottleb. Sane enim oriturum bellum non erat, si Athenienses non adjuvissent Corcyræos: at hoc volebant Corcyræi; *bellum* ergo suadebant, quod utile foret Atheniensibus, occupaturis consilia Peloponnesiorum, idque adjuncto Corcyræorum robore: quibus adjunctis non possent non bellum movere; quare nemo diceret; non adjuvemus Corcyræos, quia bellum non erit, in quo nobis prosint. Quæ ratio? Immo diceret; non sunt juvandi, ne oriatur, non, *quia non* orietur. Baver.

Γνώμης ἁμαρτάνει] v. Ind. B.

Πολεμησείοντας] Agn. Suidas in πολεμησείειν, et expl. πολεμικῶς ἔχειν. vid. Il. ζ' 57. Eustath. Il. Bas. Ed. 33. 7. et Marcellin. Wass.

Suidas h. v. Πολεμησείειν, πολεμιμῶς ἔχειν. Θουκυδίδης ἐν τῇ ά. qui locus haud dubie innuitur. Paullo post: πολέμου ἐπιθυμοῦντες. De hoc v. ut et aliis desiderativis v. Piers. ad Mœrid. p. 14. G.

Παρ' αὐτοῖς] Recepi αὐτοῖς, ut referatur ad Lacedæmonios; quæ lectio in optimis codd. reperitur. Mox ὑμᾶς et ἡμετέραν editt. vett. contextis non tam convenit, ut recepta lectio. Sensus: Corinthios cum Lacedæmoniis Corcyræis subactis, deinde Athenienses petituros. G.

Ἐπιχείρησιν] Hic quoque merito lectionem, quæ in contextu est, alteri nos prætulisse, alii cum aliorum tum ipsius etiam Thucydidis loci ostendunt. Steph.

Κατ' αὐτῶν] Non absurda est lectio codd. Gr. Aug. et Flor. ed. κατ' αὐτούς. Τὸ κατὰ enim cum accusat. quoque est *contra*. Quædam loca itaque, ubi ita τὸ κατὰ sumendum, non corrigenda sunt. v. c. apud Ælian. L. II. V. H. c. 14. κατὰ Κλέωνα ἦν τὸ δρᾶμα, non debebat mutari in Gronoviana in Κλέωνος. v. Abresch. Anim. ad Æschyl. L. I. p. 107. G.

Φθάσαι ἁμάρτωσιν] Per Enallagen pro φθάσαντες ἁμάρτωσιν. F. Port. Huds. v. 7. δυεῖν pro δυοῖν edi voluit Cl. Wass.

Μηδὲ δυεῖν φθάσαι ἁμάρτωσιν] *Neve e duobus commodis altero excidant, ut aut nobis priores inferant damnum, aut se confirment, s. majores opes parent.* Reisk. in anim. p. 9. conjicit: μηδὲ ἐς ἓν δυεῖν, "*neque excidant τῷ prævenire ad unum de duobus.*" Ordinem enim esse: μηδὲ ἁμάρτωσι τοῦ φθάσαι ἐς ἓν δυεῖν. Sed nihil opus. Probanda est

βαιώσασθαι. Ὑμέτερον δέ γ' αὖ ἔργον προτερῆσαι, τῶν μὲν, διδόντων, ὑμῶν δὲ, δεξαμένων τὴν ξυμμαχίαν, καὶ προεπιβουλεύειν αὐτοῖς μᾶλλον, ἢ ἀντεπιβουλεύειν.

λδ'. 34. "Ην δὲ λέγωσιν, ὡς οὐ δίκαιον τοὺς σφετέρους ἀποίκους ὑμᾶς δέχεσθαι, μαθέτωσαν, ὡς πᾶσα ἀποικία, εὖ μὲν πάσχουσα, τιμᾷ τὴν μητρόπολιν, ἀδικουμένη δὲ, ἀλλοτριοῦται. οὐ γὰρ ἐπὶ τῷ δοῦλοι, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ὅμοιοι τοῖς λειπομένοις εἶναι ἐκπέμπονται. ὡς δὲ ἠδίκουν, σαφές

Scholiastæ ratio, jungentis τὸ φθάσαι τῷ κακῶσαι. G.

Φθάσαι ἁμάρτ.] i. e. κατὰ τὸ φθάσαι, ἐν τῷ φθάσαι; φθάνειν hic est, assequi, attingere. δυεῖν pendere potest vel a φθάνειν, ubi sit pro, εἰς δύο, i. e. εἰς θάτερον, alterutrum; vel ab ἁμάρτωσι, ne excidant duabus rebus φθάσαι, i. e. ὥστε μὴ φθ. quo minus iis potiantur. Quod Schol. jungit φθάσαι κακῶσαι, per ordinem verborum fieri nequit; debebat enim: μηδὲ δυεῖν ἁμάρτωσι, ἢ φθ. κακ. Nec vero sic expedierit usum vocab. δυεῖν, necessario referendi ad φθάσαι· φθάνειν est simpliciter aliquo pervenire, re aliqua potiri, jam tenere; ut Phil. 3. 16. εἰς ὃ ἐφθάσαμεν, quo jam pervenerimus, quod jam teneamus. Nec vero φθάσαι ad infinitivos retuleris, cum participio jungi poscat ac debeat; ἁμάρτωσι φθάσαι est, per periphrasin, pro, μὴ φθάσωσι, μὴ ἐπιτύχωσι, vel ἀτυχεῖν, non tenere. BAVER.

Ὑμέτερον δὲ] Hæc verba cum Reiskio et Bavero, qui illum sequitur, retuli ad caput superius, et, ut res docet, cum v. ἢν δὲ λέγωσιν—caput novum descripsi. Ceterum pro ὑμέτερον legit Heilmanus: ἡμέτερον, et sic vertit: *Wir haben also nur darauf zu denken, ihnen durch unsern Antrag—zuvor zu kommen.* Sed rectius ad Athenienses pertinet, ob superiora. Admonentur enim Athenienses, ut Corinthios præveniant. Mox pro τῶν μὲν, legit Reisk. (Diluc. Abresch. p. 42.) ἡμῶν μὲν διδόντων—Sine ulla caussa. In Aug. cod. ad ἡμέτερον, ut ibi legitur: ἡμέτερον ἔργον ἀπὸ κοινοῦ, scriptum est. Mox ad τῶν μὲν, adjectum: ἡμῶν, δηλονότι διδόντων. G.

Ὑμέτ.—ἔργον] Haud dubie legendum, ὑμέτ. non ἡμέτερον· nec satis intelligo Schol. Cod. Aug. a B. Gottlebero allatum, quorsum pertineat, ἡμέτερον (ut legit) ἔργον intelligi ἀπὸ κοινοῦ; nisi voluit, ἡμέτερον, *nostrum*, referri ad utrosque, et ad Corcyræos et Athenienses simul, commune esse utrisque. BAVER.

Αὐτοῖς] Omittit Clar. male. WASS.

Προεπιβουλεύειν—ἢ ἀντεπιβουλεύειν] Abresch. in Dilucidatt. p. 42. laudat locum Hermog. περὶ Μεθ. δειν. p. 366. inter plura παρισώσεως exempla, et explicat προεπιβουλεύειν, per φθάνειν ἐπιβουλεύειν, alterum per ἀμύνεσθαι δεύτερον. Sensus est: "vestrum est, ut, accepta societate, illis prius dolos nectatis, quam expectetis opportunitatem, qua vos ex illorum insidiis, tanquam laqueis, expediatis." G.

Προεπιβουλ. μᾶλλ. ἢ ἀντ.] Non *doli* utique nectendi conditio hic requiritur; nam qui dolus hic agebatur? Immo aperte omnia agebantur, etiam præsentibus Corinthiis et audientibus. *Nocendi* tantum notionem affert præposit. ἐπὶ, et sensus est: Vestrum est, i. e. prudentiæ vestræ, utilitatis et securitatis, nocere Corinthiis, occupare commoda priores, antequam illi occupent, i. e. antequam classis nostra illis adjungatur, ut in extr. Orat. diserte proponitur; hanc ergo occupari a vobis, decet magis, quam committi, ut illi invadant, et sic vos cogamini deinde circumspicere, sero quidem ac frustra, per quæ illos vicissim lædatis. BAVER.

Ἐκπέμπονται.] Non minus ἐκπέμπονται quam ἐκπέμπεται legi potest: etiamsi præcedat ἀλλοτριοῦται. Nam ἐκπέμπονται (quod extat in meo veteri codice) ad ἄποικοι, ut ἐκπέμπεται ad ἀποικία refertur. Fateor tamen, alium quam Thucydidem ἐκπέμπεται potius scripturum fuisse, respiciendo ad vicinius nomen ἀποικία, præsertim quum jam ei verbum singularis numeri ἀλλοτριοῦται, non plurale ἀλλοτριοῦνται, aptatum fuerit. STEPH.

Ἐκπέμπονται] Τὸ ἀποικία, requirebat ἐκπέμπεται proprie; sed non est, ut cum Steph. dicamus, alium scripturum fuisse potius ἐκπέμπεται. In ejusmodi collectivis optimus quisque scriptorum Græcorum et Latinorum pro singulari, plurali utitur, quod hic numerus latet in collectivis; ut ex ἀποικίας vocabulo facile efficiuntur ἄποικοι. v. Abresch. in Diluc. p. 42. ubi exempla qui velit reperiet. Sic Livius sæpe. v. Drakenb. ad L. III. 38. GOTTL.

ἐστι. προκληθέντες γὰρ περὶ Ἐπιδάμνου ἐς κρίσιν, πολέμῳ μᾶλλον ἢ τῷ ἴσῳ ἠβουλήθησαν τὰ ἐγκλήματα μετελθεῖν. καὶ ὑμῖν ἔστω τι τεκμήριον ἃ πρὸς ἡμᾶς τοὺς ξυγγενεῖς δρῶσιν, ὥστε ἀπάτῃ τε μὴ παράγεσθαι ὑπ' αὐτῶν, δεομένοις τε ἐκ τοῦ εὐθέος μὴ ὑπουργεῖν. ὁ γὰρ ἐλαχίστας τὰς μεταμελείας ἐκ τοῦ χαρίζεσθαι τοῖς ἐναντίοις λαμβάνων, ἀσφαλέστατος ἂν διατελοίη.

λέ. 35. "Λύσετε δὲ οὐδὲ τὰς Λακεδαιμονίων σπονδὰς, δεχόμενοι ἡμᾶς, μηδετέρων ὄντας ξυμμάχους. εἴρηται γὰρ ἐν αὐταῖς, τῶν Ἑλληνίδων πόλεων ἥτις μηδαμοῦ ξυμμαχεῖ, ἐξεῖναι παρ' ὁποτέρους ἂν ἀρέσκηται ἐλθεῖν. καὶ δεινὸν, εἰ τοῖσδε μὲν ἀπό τε τῶν ἐνσπόνδων ἔσται πληροῦν τὰς ναῦς, καὶ προσέτι καὶ ἐκ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος, καὶ οὐχ ἥκιστα ἀπὸ τῶν ὑμετέρων ὑπηκόων· ἡμᾶς δὲ ἀπὸ τῆς προκειμένης τε ξυμμαχίας εἴρξουσι, καὶ ἀπὸ τῆς ἄλλοθέν ποθεν ὠφελείας. εἶτα ἐν ἀδικήματι θήσονται, πεισθέντων ὑμῶν ἃ δεόμεθα. πολὺ δὲ ἐν πλείονι αἰτίᾳ ἡμεῖς, μὴ πείσαντες ὑμᾶς, ἕξομεν. ἡμᾶς μὲν γὰρ, κινδυνεύοντας καὶ οὐκ ἐχθροὺς ὄντας, ἀπω-

Δεομένοις τε ἐκ τοῦ εὐθέος μὴ ὑπουργεῖν] i. e. "*auxilium vero vestrum implorantibus, illico, sine ulla mora et hæsitatione, negetis.*" Junxi cum Stephano, Interprete vulgato et Reisk. ἐκ τοῦ εὐθέος, τῷ ὑπουργεῖν. (anim. ad h. l. p. 9.) Sed Heilmanus connectit cum δεόμενοι, et opponi credit h. v. ἀπάτῃ. "*noch ihnen in demjenigen, warum sie euch geradezu ansprechen, willfahret.*" Miror, cur neget Vir Doctiss., εὐθὺς adjectivum non indicare temporis celeritatem, sed si sit adverbium. Videtur Heilmanus niti Phrynichi auctoritate, qui p. 58. discernit τὸ εὐθὺ et εὐθὺς, quorum illud de loco, hoc de tempore adhiberi dicit. Sed non negat, illud tanquam adjectivum, ita adhiberi, quod tamen ex hoc loco constat, et paullo rarius est. Ceterum, quid sit εὐθὺ (*recta,*) εὐθὺς et ἐπ' εὐθείας, (*celeriter, sine mora,*) plures docuere; veluti Hemst. ad Luc. T. I. 437. Valken. ad Ammon. p. 90. it. ad Eurip. Hippol. p. 291. Ruhnken. ad Tim. p. 92. Ernest. ad Callim. Hymn. in. Apoll. p. 62. qui et monuit, εὐθὺ esse *statim*, item *recta*, ad Hom. Batrachom. v. 156. Qui omnes tamen non mentionem fecerunt hujus formæ: ἐκ τοῦ εὐθέος, idem significantis ac εὐθύς. Ad hæc verba scriptum est in August. γνώμη. G.

Λύσετε—οὐδὲ τὰς σπονδ.] Quid ergo *præterea* soluturi non erant? Transposita sunt nimirum verba, cum deberet: οὐδὲ λύσετε, vel, οὐ λύσετε δὲ τὰς σπονδ. BAVER.

Ὁποτέρους ἂν ἀρέσκηται ἐλθεῖν] Baverus V. Cl. ad h. l. notat: si cui ὁποτέροις placeat, intelliget εἶναι s. μένειν, aut ex præced. ξυμμαχεῖν. Abresch, in Auct. p. 219. dat. duobus exemplis defendit. Sed unius cod. Dan. auctoritas contra lectionem vulgatam nihil momenti habet. G.

Ὠφελείας] Idem est ac ξυμμαχίας. v. Schol. I. 3. cf. c. 26. 28. ej. libri. Variat orationem Noster. G.

Πεισθέντων ὑμῶν] Sc. ποιεῖν ἐκεῖνα—judice Bavero, (ad h. l.) rectius scripsisset Noster: πεισθέντας ὑμᾶς, vel πεισθῆναι. Deinde πεισθέντων intelligendum esse quasi ποιησάντων, aut ποιεῖν supplendum, propter sequens, ἃ δεόμεθα. Reiskius in anim. p. 9. putat: post δεόμεθα excidisse τυχεῖν. Pro brevitate Thucydidis magis consentaneum est, subaudiri ποιεῖν. Abresch. in Auct. p. 219. fere ita: εἶτα ἐ. ἀδ. θήσ. (ἐκεῖνα) ἃ δεόμεθα, ὑμῶν πεισθέντων, *ubi precibus nostris adducti fueritis*, ὥστε n. δέχεσθαι ἡμᾶς, quod ex δεχόμενοι ἡμᾶς, initio cap. adsumit. G.

Πολὺ δὲ ἐν πλείονι] *Nos multo magis vos reprehenderemus, accusaremus, nisi persuaderi vobis pateremini.*—Reisk. in anim.

σεσθε. τῶνδε δὲ οὐχ ὅπως κωλυταὶ ἐχθρῶν ὄντων καὶ ἐπιόντων γενήσεσθε, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς ὑμετέρας ἀρχῆς δύναμιν προσλαβεῖν περιόψεσθε, ἣν οὐ δίκαιον, ἀλλ' ἢ κἀκείνων κωλύειν τοὺς ἐκ τῆς ὑμετέρας μισθοφόρους, ἢ καὶ ἡμῖν πέμπειν, καθ' ὅ, τι ἂν πεισθῆτε, ὠφέλειαν· μάλιστα δὲ ἀπὸ τοῦ προφανοῦς δεξαμένους, βοηθεῖν· (πολλὰ δὲ, ὥσ-

p. 9. conjicit: οὐ πολὺ δὲ—ἕξομεν; *nos autem nonne vos multo gravius insimulabimus?* G.

Τῶνδε οὐχ ὅπως κωλυταὶ—γενήσεσθε] *Istos vero, qui hostes in vos irruunt, non modo non justis coërcebitis terminis, sed etiam*—οὐχ ὅπως est, *non modo non*, et sequente negatione, et sine ea. Itaque non opus esse arbitror, cum Bavero, V. Cl. post οὐχ, intell. μόνον, propter ἀλλὰ καὶ, hoc ordine: περιόψεσθε οὐ μόνον, ὅπως γενήσεσθε κωλυταὶ τῶνδε, ἐχθ. ὄντων καὶ ἐπ., ἀλλὰ καὶ (περιόψεσθε) προσλαβεῖν (αὐτοῖς) δύν. ἀπὸ τ. ὑμετ. ἀρχῆς. Hac ratione in priori membro περιόπτεσθαι significat: *negligere, operam non impendere*; in altero, *parvi pendere, non curare*. Quæ durities ordinis non quærenda in Nostro, ubi ea facile carere possumus. De usu τοῦ οὐχ ὅπως v. Duck. ad L. III. 194. Gottl.

Καὶ ἐπιόντων] Om. Cl. at sine sententiæ dispendio abesse nequit. Wass.

Προσλαβεῖν] Non προσλαβεῖν, sed προλαβεῖν, Valla legit. Verum sequente etiam pagina, illud, non hoc, scriptum est, et a Scholiaste agnoscitur. Steph.

Οὐχ ὅπως—γενήσεσθε, ἀλλὰ καὶ—προσλαβ. περιόψεσθε] Alio modo, quam ego conatus sum, rem expedit B. Gottleberus, suppleto οὐ post ὅπως. Mallem, aut adesset τὸ οὐ, aut probatum dedisset Vir Optimus, sic omitti solere; Latinis quidem solemne, omitti, post *non modo* sed sequente *ne quidem*: quod hic non sequitur, sed aliquid, quod *affirmetur*, περιόψεσθε. Quare nondum me pœniteat allatæ interpretationis haudquaquam indignæ aspera Nostri structura, ac ne asperæ quidem, sed construendo eliciendæ haud ægre. Certe enim simplicius μόνον omiseris ante *sed etiam*, quam οὐ suppleris, ubi affirmationem verba loquantur. Gesnerum sequi si placeat, placentem sibi in repetendo vocabulo significatione alia; qua de re attuli quædam in Prolus. Horat. 1786 et 1787. dicere possim, ὅπως esse bis intelligendum, primo, ut positum sit οὐχ ὅπως pro, οὐ μόνον, rursum deinde ὅπως pro ἵνα. Sed non placet; quare aut Gottleberi, aut mea ratio valeat, et alterutra eligatur. Baver.

Ἣν] Sc. προσλαβεῖν. G.

Τοὺς ἐκ τῆς ὑμετέρας μισθοφόρους] Hæc scriptura, non quæ margini adscripta est, in vet. meo exemplari exstat: quod si tamen τὰς μισθοφορίας Thucyd. scripsisse putaretur, ita μισθοφορίας dixisse ἀντὶ τῶν μισθοφόρων videri posset, ut πρεσβείαν dicere ἀντὶ τῶν πρέσβεων consuevit. Nisi forte illud durius, quam hoc, judicari debet. Steph.

Ἀλλ' ἢ κἀκείνων κωλύειν—μισθοφόρους] Ordo est: ἀλλὰ καὶ (χρὴ) ἢ τοὺς ἐκείνων μισθοφ. ἐκ τῆς ὑμετέρας, (γῆς) κωλύειν, i. e. *aut debetis vel prohibere, quo minus milites mercenarios e vestra regione cogant*—n. ut iis hac ratione aditum intercludatis. Baverus præfert lectionem μισθοφορίας, hoc ordine et sensu: κωλύειν τοὺς ἐκ τῆς ὑμετέρας, *arcere, prohibere vestros cives*, μισθοφορίας ἐκείνων *a stipendiis et mercenaria militia istorum, s. quo minus illis mercenarii fiant.* Duram esse hanc interpretationem, vix monendum videtur. G.

Κἀκ. κωλ. τ. μισθοφ.] Si probanda lectio, μισθοφόρους, quam non commovissem, nisi altera μισθοφορίας, auctoritatem et ipsa haberet, sensum esse credam: κωλύειν κἀκείνων, sc. ἀπὸ, etiam ab illis arcere, avocare, mercenarios e vestra regione. In Gottlebeiana ratione κωλύειν simpliciter positum intelligatur, suppleto, ἐξιέναι, μισθοφορεῖν, quod ex μισθοφορίας, modo suo, repetas. Si tamen vera lectio est μισθοφορίας, explicari alio modo, quam ego dixerim, posse vix videatur: aut legendum, ΤΑ'Σ μισθοφορίας· sive junxeris, ἐκείνων κωλ. τὰς μισθοφορίας, ut supra explicavi, suppleto ἀπὸ, ἀπ' ἐκείνων, sive κωλύειν τὰς μισθ. ἐκείνων, (τὰς) ἐκ τ. ὑμετ. Fateor idem, in mea ratione, quam duriorem appellet B. Gottleberus (in Thucydide autem qui tandem vitari duriora ubique possint?) fateor tamen, ad μισθοφορίας addi oportuisse a Thuc. vel supplendum, τῆς μισθ. Sed maneat altera lectio, τοὺς μισθοφόρους. Baver.

Βοηθεῖν πολλὰ δὲ,—ἡ ἀλλοτρίωσις. ἀλλὰ μάλιστα—ἐᾶν] Verba, ἀλλὰ—μηδένα ἐᾶν, non habent in proximo, unde pendeant; unde, nisi dixerimus, Infinitivos pro Imperativis esse positos, pendere possint ab illo, vel jungi illi superiori, δεξαμένους βοηθεῖν· ut

περ ἐν ἀρχῇ ὑπείπομεν, τὰ ξυμφέροντα ἀποδείκνυμεν· καὶ μέγιστον, ὅτι οἵ τε αὐτοὶ πολέμιοι ὑμῖν ἦσαν (ὅπερ σαφεστάτη πίστις) καὶ οὗτοι οὐκ ἀσθενεῖς, ἀλλ᾽ ἱκανοὶ τοὺς μεταστάντας βλάψαι· καὶ ναυτικῆς καὶ οὐκ ἠπειρώτιδος τῆς ξυμμαχίας διδομένης, οὐχ ὁμοία ἡ ἀλλοτρίωσις·) ἀλλὰ μάλιστα μὲν, εἰ δύνασθε, μηδένα ἄλλον ἐᾶν κεκτῆσθαι ναῦς. εἰ δὲ μὴ, ὅστις ἐχυρώτατος, τοῦτον φίλον ἔχειν.

λϛʹ. 36. " Καὶ ὅτῳ τάδε ξυμφέροντα μὲν δοκεῖ λέγεσθαι, φοβεῖται δὲ, μὴ δι᾽ αὐτὰ πειθόμενος, τὰς σπονδὰς λύσῃ, γνώτω τὸ μὲν δεδιὸς αὐτοῦ, ἰσχὺν ἔχον, τοὺς ἐναντίους μᾶλλον φοβῆσον· τὸ δὲ θαρσοῦν, μὴ δεξαμένου, ἀσθενὲς ὂν, πρὸς

verba, πολλὰ δὲ, rel. ad verba, οὐχ ὁμ. ἡ ἀλλοτρίωσις, sint in parenthesi. Obstet tamen ἀλλὰ, pro quo diceret, καὶ, vel δέ· etsi ἀλλὰ non semper contrarium notat, sed sæpius et conjunctum ; post parenthesin utique, vel hyperbaton, ubi possit plane esse pro οὖν, et Latino, *denique*. BAVER.

Ὅτι οἱ αὐτοὶ—βλάψαι] Ulpian. in Argum. Olynth. ά. Demosthenis. DUCK.

Οἵ τε αὐτοὶ] n. Corinthii. Pro ὑμῖν Reisk. in Dilucidatt. Abr. 42. et anim. p. 9. conjicit ἡμῖν τε καὶ ὑμῖν. Si accederet codd. auctoritas, sequerer Reiskium ; propendeo tamen in hanc sententiam, ut ὑμῖν præferam, quod melius convenit superioribus c. 33. Κορινθίους δυναμένους παρ᾽ αὐτοῖς καὶ ὑμῖν ἐχθροὺς ὄντας—et illud per se intelligitur, Corinthios fuisse Corcyræorum hostes. G.

Καὶ οὗτοι] *Iique.* Baverus pro ὅπερ, recepit ὥσπερ· nescio unde, et explicat: *uti certis argumentis constat.* Sed melius cohæret ὅπερ, h. e. *quod præstat firmissimam fidem et amicitiam* n. nos nunquam a vobis defecturos, quod Corinthii non modo nostri, sed et vestri sunt hostes. G.

Ὅπερ σαφεστ. πίστις] Debebat ἥπερ. πίστις est vinculum fidei, pignus, firmamentum ; quo sensu maxime in plurali dicitur, πίστεις παρέχειν, argumenta afferre, fidem facere. B.

Οὐχ ὁμοία ἡ ἀλλοτρίωσις] i. e. *quam ναυτικὴν ξυμμαχίαν si contemseritis ; res videri vobis non potest eadem, ac si terrestrem repudiassetis.* Reiskius in anim. p. 9. subaudit : τῇ ἀπαλλοτριώσει ξυμμαχίας ἠπειρώτιδος καὶ οὐ ναυτικῆς. G.

Εἰ δὲ μὴ] Sc. δύνησθε κωλύειν, si tamen prohibere non possitis, quo minus alii classe valeant. Hoc, velut e diverso, repetas ex verbis, μηδένα ἐᾶν quæ cum ipsa negent, alia negatio opponi non possit ; sed, μηδένα ἐᾶν, idem est, ac si dicat, πάντας (τοὺς ἄλλους) κωλύειν· cui recte iam subjiciatur, *sin minus.* BAVER.

Ἐχυρώτατος] In Steph. et al. Edd. ὀχυρώτατος.] Non minus placet ἐχυρώτατος, præsertim, quum pag. 26. ἐχυρωτέρα δύναμις scriptum sit, et alibi quoque hæc scriptura exstet. STEPH. Ἐχυρὸς non tantum ad *loca*, sed et *personas* spectat. Plutarch. Solone. ἐχυρὸς ἦν πρὸς τοὺς καλούς. Apud Josephum p. 186. pro ὀχυρώτατον omnino leg. ἐχυρώτατον, cui favet Codex Samb. Noster pag. 26. 6. vid Schol. p. 462. Voce ὀχυρόω usi Ælian. V. H. XIII. 1. Xenoph. D. Halicarn. WASS.

Ὅστις ἐχυρώτατος] Reiskius in Dilucidatt. Abresch. p. 42. reponit : ἐχυρωτάτας, n. ναῦς κέκτηται. In anim. p. 9. conjicit : ὅστις ταύτῃ ἐχυρώτατος, *qui ex hac parte firmissimus est.* Lectio vulgata non eget medicina. G.

Τὸ δεδιὸς αὐτοῦ] Baver. ad h. l. expl. *conscientiam timidam rupti et violati fœderis:* et oppositum θαρσοῦν esse, *alacrem conscientiam servatæ fidei.* Τὸ δεδιὸς est timor, ne hostes fœdus ruptum ulciscantur, ut θαρσοῦν est confidentia nimia ; arrogantia, qua quis nimium sibi tribuit, veluti h. l. se, etiam sine alieno auxilio, hostibus parem esse. G.

Τὸ δὲ θαρσοῦν] Sc. αὐτοῦ, μὴ δεξαμένου sc. ἡμᾶς. Mox cum Reisk. post ὂν comma posui, et post ἐχθροὺς illud delevi. Sic in cod. Aug. Dicitur enim ἀδεὴς πρός τινα, *non formidandus alicui.* In Dil. Abresch. idem Reisk. conjiciebat : δεξαμένου. In ed. Flor. Vinar. erudita manus ad h. l. in margine scripsit : " leg. vel πρὸς ἰσχύοντας, τοῖς ἐχθροῖς ἀδεέστερον ἐσόμενον· vel hoc modo : ἰσχύοντας τοὺς ἐχθροὺς τοῖς αὐτοῖς ἀδεέστερον"— Sed nil tentandum h. l. arbitror. GOTTL.

Ἀσθενὲς ὂν—] In cod. Aug. adscriptum erat : ἀλλὰ τὰ ἀσθενῆ καὶ ἐπιβλαβῆ. G.

Πρὸς ἰσχ. τ. ἐχθρ.] Non video, cur non

ἰσχύοντας τοὺς ἐχθροὺς ἀδεέστερον ἐσόμενον. καὶ ἅμα οὐ περὶ τῆς Κερκύρας νῦν τὸ πλέον ἢ καὶ τῶν Ἀθηνῶν βουλευόμενος· καὶ οὐ τὰ κράτιστα αὐταῖς προνοῶν, ὅταν ἐς τὸν μέλλοντα καὶ ὁσονοὺ παρόντα πόλεμον, τὸ αὐτίκα περισκοπῶν, ἐνδοιάζῃ χωρίον προσλαβεῖν, ὃ μετὰ μεγίστων καιρῶν οἰκειοῦται καὶ πολεμοῦται. τῆς τε γὰρ Ἰταλίας καὶ Σικελίας καλῶς παράπλου κεῖται, ὥστε μήτε ἐκεῖθεν ναυτικὸν

æque aptum sit hoc additamentum priori, ἀσθενὲς ὄν, cum manifesto satis opponantur vocc. ἀσθενὲς et ἰσχύοντας, πρὸς etiam notet, *contra*, adversus. Sane et sequenti congruit; ac forte ita medium interposuit Thuc. quod ad utrumque referretur, quasi simpliciter ac per se esset pro ablativis; cum hostes habeat potentes. Baver.

Νῦν τὸ πλέον ἢ—βουλευόμενος] i. e. οὐ μᾶλλον περὶ τῆς Κερκ. ἢ κ. τ. Α. βουλευόμενος (γνώτω) Repetit h. v. quoque Reisk. p. 9. anim. ad h. l. *Ein solcher bedenklicher Mann mag wissen, dass er über das Schicksal Athens eben sowohl einen Ausspruch thut, oder dasselbe entscheidet, als über das Schicksal von Corcyra.* In cod. Aug. ad γνώτω notatum erat: κατὰ κοινοῦ τὸ γνώτω. Quod Scholion huc pertinere arbitror. G.

Ὁσονοὺ] Pro lectione ὅσον οὔπω faciunt alii quidam Thucyd. loci: ut L. 4. ὅσον δὲ οὐδέπω παρεῖναι. et l. 6. ὅσον οὔπω πάρεισι. Steph. Ὁσονοὺ] Loca, quæ adfert Stephanus, nihil faciunt pro lectione ὅσον οὔπω. Nam Thucydides non minus sæpe dicit ὁσονοὺ et ὁσονοὺκ, quam ὅσον οὔπω, et ὅσον οὐδέπω. Vid. Ind. Et utrumque recte dici docet Thom. Mag. Porro ubique varie scribitur ὁσονοὺ, ὅσον οὐ, ὁσονοὺκ, et ὅσον οὐκ. Duck.

Χωρίον προσλαβεῖν—] i. e. Corcyram, a cujus benevolentia sive inimicitia maximarum rerum momenta in utramque partem pendent; hoc est: si socii simus Corcyræorum, haud exigua commoda percepturi, et contra ea si alieni ab iis fuerimus, s. hostes, maxima damna experturi sumus. G.

Πολεμοῦται] Convenientius, quam πολεμεῖσθαι, videtur huic loco esse πολεμοῦσθαι: quod habes et p. 32. duobus in locis. Pro eodem autem et ἐκπολεμοῦσθαι dicitur. Steph. Sed Harpocration dicit ἐκπολεμῶσαι esse εἰς πόλεμον καταστῆσαι· quod huic loco non convenit. Duck.

Πολεμοῦται] *inimica redditur*. Baverus recepit πολεμιοῦται, quod nec πολεμοῦται, nec πολεμεῖται, huic loco conveniret; τὸ πολεμεῖται ne passive quidem dici posse. Sed parum memor erat, dici posse πολεμεῖν τινα, pro τινι, et ita quoque πολεμεῖσθαι. Thom. M. enim p. 703. πεπολέμηται expl. ὁ πολεμηθείς. v. Oudendorpium, et quos laudat. Ceterum Abreschius merito dubitat, quin eodem sensu πολεμεῖν dici queat ac πολεμοῦν. Baveri conatum, edentis pro πολεμοῦται, πολεμιοῦται, non improbat quidem Reiskius; debere tamen, si ea ratio firma sit, omnibus in locis mutari πολεμοῦσθαι in πολεμιοῦσθαι, ubi significet: *ad inimicitiam stimulari, efferari.* Sed, opinor, auctoritas h. verbi debebat a Bavero probari primum, antequam illud in textum adsumeret: ut nihil dicam de codd. auctoritate, quæ necessaria erat. Τὸ πολεμοῦσθαι occurrere hac vi, qua vertimus; probat locus apud Nostrum, I. 57. Περδίκκας ἐπεπολέμωτο, i. e. *hostis redditus est Atheniensibus.* Moeris: πεπολέμωται, ὁ ἐς ἔχθραν προαχθείς. (p. 305. ed. Pierson.) Ita quoque Thom. M. πεπολέμωται expl. πολέμιος γενόμενος. Uti Noster L. V. 98. πῶς οὐ πολεμώσεσθε αὐτοὺς, ὅταν —ἡγήσωνταί ποτε, ὑμᾶς καὶ ἐπὶ σφᾶς ἥξειν. Gottl.

Πολεμοῦται] Sane non debebam in contextum recipere πολεμιοῦται, sed tentandi caussa proponere; quippe auctoritate caret, et Abreschius ad me scribebat: "vereor, ut patronum inveniat hoc novi commatis verbum;" quem Reisk. tamen invenit; sed scilicet emendandi semper cupidum et fautorem. Quare a me quidem non sollicitetur ultra πολεμοῦται. Baver.

Τῆς τε γὰρ Ἰταλίας] Vide Xenophontis Ἑλληνικῶν lib. 6. pag. 585. Ed. Leuncl. et Diod. Siculum, lib. 12. p. 313. Ed. Steph. Huds.

Παράπλου κεῖται] i. e. ἐν παράπλῳ κεῖται, *sita idoneo ad trajiciendum loco.* Sic loquitur Noster c. 44. f. Est autem hic locus ita resolvendus, quasi dixerit: τῆς τε γὰρ Ἰταλίας—ἐν καλῷ παράπλου κεῖται. Xiphil. p. 148. ἡ Ἀπολλωνία ἐν καλῷ μὲν τῆς γῆς, ἐν καλῷ δὲ τῆς θαλάττης—κεῖται. Ceterum h. l. imitatus est Procopius Or. IV. de æd. Justin. c. 9. et B. G. II. 12. καλῶς παράπλου κεῖσθαι et ib. c. 44. ἐν παράπλῳ. v. Abresch. Dil. ad I. c. 120. p. 120. Reisk. in Dil. Abresch. malit: καλῶς ὡς παράπλουν κεῖται, et remittit lectores ad c. 46. h. l. vel: τῇ τε γὰρ Ἰταλίᾳ καὶ Σικελίᾳ— G.

ἐᾶσαι Πελοποννησίοις ἐπελθεῖν, τό, τε ἐνθένδε πρὸς τἀκεῖ παραπέμψαι, καὶ ἐς τἆλλα ξυμφορώτατόν ἐστι. βραχυτάτῳ δ' ἂν κεφαλαίῳ, τοῖς τε ξύμπασι καὶ καθ' ἕκαστον, τῷ δ' ἂν μὴ προέσθαι ἡμᾶς μάθοιτε. τρία μὲν ὄντα λόγου ἄξια τοῖς Ἕλλησι ναυτικὰ, τὸ παρ' ὑμῖν, καὶ τὸ ἡμέτερον, καὶ τὸ Κορινθίων. τούτων δ' εἰ περιόψεσθε, τὰ δύο ἐς τὸ αὐτὸ ἐλθεῖν, καὶ Κορίνθιοι ἡμᾶς προκαταλήψονται, Κερκυραίοις τε καὶ Πελοποννησίοις ἅμα ναυμαχήσετε· δεξάμενοι δὲ ἡμᾶς ἕξετε πρὸς αὐτοὺς πλείοσι ναυσὶ ταῖς ὑμετέραις ἀγωνίζεσθαι." Τοιαῦτα μὲν οἱ Κερκυραῖοι εἶπον· οἱ δὲ Κορίνθιοι μετ' αὐτοὺς τοιάδε.

λζ'. 37. "ΑΝΑΓΚΑΙΟΝ, Κερκυραίων τῶνδε οὐ μόνον

Ξυμφορώτατόν ἐστι.] Reiskio videntur in anim. ad h. l. verba sic ordinanda esse: ξυμφ. ἐστι τοῖς τε ξύμπασι καὶ καθ' ἕκαστον. βραχυτάτῳ δ' ἂν κεφαλαίῳ τῷδε ἂν μὴ—Pertinent haud dubie v. τοῖς ξύμπ. et καθ' ἕκαστον ad βραχυτ. κεφ.—*ut universa et singula in summam brevissimam cogam*, i. e. *ut omnia breviter complectar.*—Erudita manus ad marginem Juntinæ Vinariensis notabat: Sic explico: βραχυτάτῳ κεφαλαίῳ τῷδε τῶν τε ξυμπάντων, καὶ τῶν καθ' ἕκαστον μὴ προέσθαι—quæ fere cum nostra enarratione conveniunt. In Ald. Vinar. προέσθαι vertitur; despicere et repudiare. G.

Προέσθαι] Ferri non potest illa, quam Margo habet, scriptura. STEPH.

Τρία μὲν ὄντα] Reisk. conjicit in anim. ad h. l. τρία μὲν ἴστε ὄντα, *nostis tres esse potissimum classes.* Non opus est addere verbum, cum a μάθοιτε pendeant h. v., ut et τὰ δύο ἐς τὸ αὐτὸ ἐλθεῖν. Ὄντα autem pro εἶναι. Sic Baver. V. C. ad h. l. cepit; et manus docta ad marg. Junt. Vinar. scripsit: εἶναι. G.

Τούτων δ' εἰ] Ne ea quidem, quæ in Marg. est, tolerari posse videtur. STEPH.

Τούτων δ' εἰ περιόψεσθε] Quidam codd. et vett. editt. habent ἓν, quod retinuit Baverus, tanquam Thucydidis rationi accommodatum, et sic in not. ad h. l. explicat: εἰ περιόψεσθε ἓν τούτων, *nostrum*, scil. *quasi unum, cogitate, duas classes conjunctum iri*, quod valde contortum est. Deinde more Nostri, pergit hic Vir Doct., orationem obliquam in rectam mutatam esse: καὶ Κορ. προκ.—ubi ὅτι intelligi aut καὶ pro γὰρ accipi possit. Mitto quæ argutatus est Baverus in Diss. Thuc. p. 64. Stephanus et post eum Abresch. in Auct. p. 219. non tolerari posse statuunt τὸ ἕν. Si ei locus esset, scriptum oportebat; nisi id Noster reliquerit supplendum: τούτων δὲ ἓν εἰ περιόψεσθε, τὰ δύο ὄψεσθε ἐς τὸ αὐτὸ ἐλθεῖν—In Junt. Vinar. docta manus quoque delevit τὸ ἕν. G.

Τούτων δὲ εἰ περιόψ.] Sane melius absit τὸ ἕν. si tamen retineatur, quippe auctoritate non destitutum: aliter, quam ego institui, explicari vix queat: molliora afferenti ac simpliciora facile cessero. Nam ὄψεσθε, quod suppleri vult B. Gottl. et langueat, et non habeat, unde repetatur. Anacoluthon quidem in Nostro agnoscere, contortum nemini videatur, multo minus argutantis: et ad Rom. 8. 3. quam commodissime adhibeatur; ubi similiter Nominativus, τὸ ἀδύνατον, caret verbo ei responsuro. Non argutiæ istæ sunt, sed plane necessitatis hermeneuticæ; sed nemini obtrudantur, simpliciora et probabiliora afferenti; si non, his mecum utatur. BAVER.

Τὰ δύο] Δύο Etymologus, et Magister. Ita, Hesychio teste, Dores. Neque aliter scribendum. Homer. Iliad. α'. 16. vid. Eustathium, p. 20. Il. β'. Catalog. v. 238. WASS.

Ὑμετέραις] Legitur etiam ἡμετέραις, quæ lectio non minus, quam altera placet, ut sit sensus: *nostrarum navium adjunctione, plures habebitis, quibus cum illis dimicetis: quum alioqui nostras adversum vos dimicantes habituri essetis.* STEPH.

Ἀναγκαῖον—ἀμφοτέρων] Schol. in Hermogenem p. 80. WASS.

Ἀναγκαῖον] In marg. cod. Aug. legitur: ἡ δημηγορία Κορινθίων. GOTTL.

Κερκυρ. τῶνδε] Articulus τῶν præmitti, ex usu, sed non utique Nostri, poterat ac debebat vocabulo Κερκυραίων· vel scribi, τῶνδε τῶν Κερκ. BAVER.

Ἵνα τὴν ἀφ' ἡμῶν τε ἀξίωσιν—] Ut, quod

περὶ τοῦ δέξασθαι σφᾶς τὸν λόγον ποιησαμένων, ἀλλ᾽ ὡς καὶ ἡμεῖς τε ἀδικοῦμεν, καὶ αὐτοὶ οὐκ εἰκότως πολεμοῦνται, μνησθέντας πρῶτον καὶ ἡμᾶς περὶ ἀμφοτέρων, οὕτω καὶ ἐπὶ τὸν ἄλλον λόγον ἰέναι· ἵνα τὴν ἀφ᾽ ἡμῶν τε ἀξίωσιν ἀσφαλέστερον προειδῆτε, καὶ τὴν τῶνδε χρείαν μὴ ἀλογίστως ἀπώσησθε· φασὶ δὲ ξυμμαχίαν, διὰ τὸ σῶφρον, οὐδενός πω δέξασθαι· τὸ δ᾽ ἐπὶ κακουργίᾳ καὶ οὐκ ἀρετῇ ἐπετήδευσαν, ξύμμαχόν τε οὐδένα βουλόμενοι πρὸς τἀδικήματα οὐδὲ μάρτυρα ἔχειν, οὔτε παρακαλοῦντες αἰσχύνεσθαι. καὶ ἡ πόλις αὐτῶν ἅμα, αὐ-

a vobis petamus, eo certius ante capiatis, καὶ τὴν τῶνδε χρείαν (antea ξυντυχίαν τῆς χρείας c. 33. vocabat) *nec utilitatem, ex istorum societate ad vos redundantem, temere repudietis.* Reisk. in animadv. p. 9. legit προσίησθε, *admittatis,* pro προειδῆτε. G.

Ἀφ᾽ ἡμῶν ἀξίωσ.] Pro ἡμῶν, postulationem nostram; B. Gottleberus ita expl. ac si legatur, τὴν ἀφ᾽ ὑμῶν. B.

Τὴν τῶνδε χρείαν—ἀπώσησθε·] Priusquam legerem explicationem B. Gottleberi, sane mihi præplacentem: χρείαν interpretabar necessitatem, egestatem Corcyræorum, nempe auxilii egentium; preces, desiderium, postulationem, χρείας indicem atque interpretem, (per Metonym.) ne Athenienses illam temere ἀπώσαιντο, repellerent, non audirent, non darent, quo egerent Corcyræi, negarent auxilium, quo opus haberent. Sed illud magis probo; utut mea explicatio haudquaquam spernenda videatur. Illam alteram amplexus, χρείαν τῶνδε explicet utilitatem, quæ *ab illis* ostendatur, quam capere ex adjutis illis sociatisque detur. B.

Φασὶ δὲ] *Aiunt igitur.* Baverus τὸ δὴ huc bene convenire statuit. Sine caussa. In repetitionibus solet δὲ ita adhiberi; ut monuimus. G.

Τὸ δὲ ἐπὶ] i. e. τοῦτο δ᾽ ἐπί. Pro οὐδὲ μάρτυρα, videtur leg. οὔτε μάρτυρα. G.

Ἐπὶ κακουργίᾳ—ἔχειν] Hæc laudat Schol. Hermogenis, p. 44. Wass.

Ἔχειν, οὔτε παρ.] Pro παρακαλοῦντος, quod habes in marg. e regione interpretationis Vallæ, scribe παρακαλοῦντα (adnotavit Steph. in marg. suæ Edit. 2. Vallam videri legisse παρακαλοῦντος) hæc enim est scriptura, quam eum sequutum esse ista ejus verba ostendunt, *aut testem, a quo verecundiæ admonerentur.* Verum hoc quoque animadvertendum, particulam οὔτε ab illo post ἔχειν non agnosci: sed potius hunc locum perinde verti ac si scriptum esset, τὸν παρακαλοῦντα αἰσχύνεσθαι. quanquam et absque articulo fortasse effici idem sensus potest. Sed nostrum scripturam longe illi præfero: et intelligo, οὔτε παρακαλοῦντες πρὸς ξυμμαχίαν, αἰσχύνεσθαι, εἰ μὴ τυγχάνοιεν. id est, *non erubescere, si repulsam paterentur.* Steph.

Οὔτε παρακαλοῦντες αἰσχύνεσθαι] i. e. οὔτε (βουλόμενοι) αἰσχύνεσθαι, παρακαλοῦντές (τινα ξύμμαχον εἶναι) *neque pudore suffundi voluerunt aliorum auxilium implorantes.* Qui n. eos dehortati fuissent, talia facere, quæ ipsis essent dedecori. Hæc ut et sequentia intricata sunt. Abreschius in Diluc. p. 44. intelligit hæc verba, tanquam scripserit Noster: οὔτε βούλονται ξύμμ. τινα ἔχειν πρὸς τὰ ἀδικήματα, οὐδὲ μάρτυρα, οὔτε αἰσχ. παρακαλοῦντες (i. e. ἵνα μὴ αἰσχύνωνται εἰ παρακαλοῖεν) Abreschius ex τε fecit οὔτε, negativa adscita ex οὐδένα. Deinde in verbis οὐδὲ μάρτυρα ἔχειν, οὔτε παρακ. αἰσχύνεσθαι, speciem figuræ ἓν διὰ δυοῖν inesse putat, pro: οὐδὲ παρακαλοῦντες σὺν τῇ ἑαυτῶν αἰσχύνῃ μάρτυρα ἔχειν. In marg. Flor. Vin. sic expl. οὐ βουλόμενοι αἰσχύνεσθαι παρακαλοῦντες συμμάχους. Lectio altera, παρακαλοῦντα, expressa est a Valla: "*quod videlicet nollent ullum malefactorum suorum aut socium habere, aut testem, a quo verecundiæ admonerentur.*" Quam lectionem si quis præferat; (ut Vir doctus in Juntina Vinar.) sic explicanda est cum Abreschio l. c. οὐδὲ μάρτυρα ἔχειν—παρακαλοῦντα (αὐτοὺς μὴ ἀδικεῖν.) Bavero Nominativus recte habere videtur (anim. ad h. l. p. 10.) hoc sensu: *si quem hortentur et vocent ad societatem injuriarum et latrociniorum.* Gottl.

Παρακαλοῦντες αἰσχ.] Vera haud dubie lectio, παρακαλοῦντες, non παρακαλοῦντα. Ecquis enim Corcyræos παρεκάλει, vocabat ad societatem injuriæ? Quin, si vocaret, nempe ut socios, recte eos puderet obsequi hortanti ad latrocinia. At hic refertur, quod reprehendatur in illis: nolunt sociis quasi onerari, ne pudore suffundantur, si eos hortentur secum latrocinari. Nam, quod cum Abreschio suppleas, μὴ ἀδικεῖν, unde hoc repetas? Baver.

τάρκη θέσιν κειμένη, παρέχει αὐτοὺς δικαστὰς ὧν βλάπτουσι τινὰς μᾶλλον, ἢ κατὰ ξυνθήκας γίγνεσθαι, διὰ τὸ, ἥκιστα ἐπὶ τοὺς πέλας ἐκπλέοντας, μάλιστα τοὺς ἄλλους, ἀνάγκῃ καταίροντας, δέχεσθαι. κἀν τούτῳ τὸ εὐπρεπὲς ἄσπονδον, οὐχ ἵνα μὴ ξυναδικῶσιν ἑτέροις, προβέβληνται, ἀλλ᾽ ὅπως καταμόνας ἀδικῶσι· καὶ ὅπως ἐν ᾧ μὲν ἂν κρατῶσι βιάζωνται· οὗ δ᾽ ἂν λάθωσι, πλέον ἔχωσιν· ἤν δέ που τι προσλάβωσιν, ἀναισχυντῶσι. καίτοι εἰ ἦσαν ἄνδρες (ὥσπερ φασὶν) ἀγαθοὶ, ὅσῳ ἀληπτότεροι ἦσαν τοῖς πέλας, τοσῷδε φανερωτέραν ἐξῆν

῾Η πόλις—αὐτάρκη θέσιν κειμένη] i. e. *urbs opportune sita est, adeo, ut in præda potiunda cives sibi ipsis sufficiant, nec aliorum societate opus habeant.* Sic in marg. Ald. Vin. *idoneo loco sita.* Pro κειμένη emendat Reisk. in anim. ad h. l. κεκτημένη, et deinde αὐτοῖς. G.

Αὐτάρκη θέσιν κειμ.] v. Indic. BAVER.

Παρέχει δικαστὰς αὐτοὺς—] Ordo est: μᾶλλον ἐκείνων, ὧν βλάπτουσι τινὰς, ἢ κατὰ ξυνθήκας (τοῦτο) γίγνεσθαι, (sc. τὸ εἶναι δικαστὰς) sic Abresch. in Diluc. l. c. Baverus non probat τοῦτο, quod supplet Abreschius, quod non habeat, quo referatur; sed et hoc addidimus ex addendis p. 819. Videtur hujus loci paullo obscurioris sensus esse: *præbet* (urbs eorum ob opportunitatem) *ipsos judices hominum, quorum aliquos lædunt, s. injuria afficiunt magis, quam ex æquo jure aliquo societatis fieri fas est.* G.

Τινὰς] Reisk. post hæc verba inserit ἀνάγκῃ e sequentibus, quod illuc aberraverit: "*Præstat ipsis situs suus hanc facultatem, ut necessario sint judices, non autem vi pactorum delecti, injuriarum, si quos male tractant.*" G.

῏Η κατὰ ξυνθ.] Τοῦτο, quod supplent Abres. et Gottleberus, ut et durum, et obscurius, concoquere non possum: Immo Thucydideum magis sit; sicut δικασταὶ est prædicatum Corcyræorum, ita et κατὰ ξυνθήκας esse, per periphrasin pro, ξυνθεμένους, ξυνθήμονας. Apparet enim, μᾶλλον ostendere, illud magis in Corcyræos cadere, quam hoc, ut sint magis δικασταὶ, quam κατὰ ξυνθήκας, i. e. ex compromisso, ex æquo agant, æquo jure disceptent cum læsis, vel soli cum solis, vel ad judicem arbitrumve lectum. Nihil simplicius, aut contexto aptius. Sed nec Gottleberi altera ratio spernatur, ut dicantur esse judices magis, quam pacto, i. e. vi majori, quam si disceptent ex compromisso; cui explicationi tamen obstiterit voc. τινὰς, utut redundet; et aliquod potentius vocabulum poneret, quam μᾶλλον, v. c. δυνατωτέρους, δεινοτέρους, et omnino adjectivum potius, quam adverbium. Sed accipi potest, ut dixi, illa altera ratio. Et vero, per Dilogiam, in altero, κατὰ ξυνθήκας, explices γενέσθαι, venire ad pactionem, descendere; ut Luc. 10. 32. γενόμενος κατὰ τὸν τόπον, cum *venisset ad* illum locum: ita, ἐς λόγους ἐλθεῖν, *inire* disceptationem. BAVER.

Τοὺς πέλας] Paullo post vocat ἄλλους, i. e. *cæteros.* vid. Gloss. G.

Μάλιστα τοὺς ἄλλους] Si μάλιστα δὲ legas, participium ἐκπλέοντας positum erit pro ἐκπλέειν, qui participii usus valde durus esset. Alteram autem lectionem retinendo, illa oratio resolvi in hanc poterit, διὰ τὸ αὐτοὺς, οἳ ἥκιστα ἐπὶ τοὺς πέλας ἐκπλέουσι, μάλιστα τοὺς ἄλλους δέχεσθαι, ἀνάγκῃ καταίροντας, id est, οὓς ἀνάγκη ἐστὶν ἐκεῖσε καταίρειν. Est enim apud eum (ne fallaris) dativus ἀνάγκῃ, non nominativus ἀνάγκη. Alius tamen, structura magis usitata utens, dixisset, διὰ τὸ αὐτοὺς ἥκιστα μὲν ἐπὶ τοὺς πέλας ἐκπλέειν, μάλιστα δὲ τοὺς ἄλλους δέχεσθαι, ἅτε δὴ ἀνάγκῃ ἐκεῖσε καταίροντας. STEPH.

᾽Ανάγκῃ] In cod. Aug. superscr. est ab antiqua manu: διὰ πνευμάτων βίαν. GOTTL.

Δέχεσθαι] Si hoc voc. præfigendum est Scholio, τὸ δὲ δέχεσθαι, quod fecit Gottl. delendum utique est δέ· sed non video, quidni et priori Scholio annecti potuerit: quod factum est ad c. 44. ubi ad vocc. μετέγνωσαν explicatum continuo annectitur explicatio συμμαχίας et ἐπιμαχίας, non posito textu. B.

Τὸ εὐπρεπὲς ἄσπονδον] Camerarius post adnotatam varietatem scripturæ addit: Explicator legisse videtur, ἄσπονδον, οὐχ ἵνα μὴ ξυναδικῶσιν ἑτέροις, προβέβληνται. DUCK.

Καταμόνας] Grammaticus MS. Bibl. Sang. Καταμόνας, ἀντὶ τοῦ ἰδίᾳ. Θουκυδίδης ά. Ξενοφῶν ἀπομνημονευμάτων γ΄. n. L. III. c. 7. Hoc Scholion debeo Ruhnquenii diligentiæ, ad Xen. l. c. Hoc verbum etiam occurrit apud Lucian. in Jov. Trag. princ. T. II. p. 642. G.

Προσλάβωσιν] Reiskius in anim. p. 10.

αὐτοῖς τὴν ἀρετὴν, διδοῦσι καὶ δεχομένοις τὰ δίκαια, δεικνύναι.

λη΄. 38. "Ἀλλ' οὔτε πρὸς τοὺς ἄλλους, οὔτε ἐς ἡμᾶς τοιοίδε εἰσίν. ἄποικοι δὲ ὄντες, ἀφεστᾶσί τε διαπαντὸς, καὶ νῦν πολεμοῦσι, λέγοντες, ὡς οὐκ ἐπὶ τῷ κακῶς πάσχειν ἐκπεμφθείησαν. ἡμεῖς δὲ οὐδ' αὐτοί φαμεν ἐπὶ τῷ ὑπὸ τούτων ὑβρίζεσθαι κατοικίσαι, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ἡγεμόνες τε εἶναι καὶ τὰ εἰκότα θαυμάζεσθαι. αἱ γοῦν ἄλλαι ἀποικίαι τιμῶσιν ἡμᾶς, καὶ μάλιστα ὑπὸ ἀποίκων στεργόμεθα. καὶ δῆλον ὅτι εἰ τοῖς πλέοσιν ἀρέσκοντες ἐσμὲν, τοῖσδ' ἂν μόνοις οὐκ ὀρθῶς ἀπαρέσκοιμεν, οὐδ' ἐπιστρατεύοιμεν

conjicit: *πρὸς ἰσχὺν* l. *βίαν λάβωσιν*—Paullo ante in cod. Aug. ad *κρατῶσι*, scriptum: *φανερῶς*, et ad *λάθωσι*, *λάθρα*. G.

Ἀληπτότεροι ἦσαν] Particula ἂν cum ἦσαν nihil opus est. STEPH.

Ἀληπτότεροι] Mihi notare videtur, qui non possint vinci, capi, in potestatem redigi adversariorum, propter *αὐτάρκη θέσιν* supra memoratam: infra vocat *προύχοντας*. Sensus est: quo sunt potentiores et superiores concertantibus: eo magis poterant ostendere ac debebant, se jure grassari, non vi; qui, cum cogi non possent, neque extrahi ad judicium, ultro descenderent in disceptationem æquam, eique sese offerrent. Hæc profecto interpretatio, ut a verbo admittitur ipso, ita tenori toti disputationis aptior est, quam altera Scholiastæ. Quippe, si accusari argui ve non possent, i. e. innocentes essent: cur in judicium venirent? sin ob potentiam: est id ipsum, quod volo. Quid, quod *ἄληπτος*, forensi conditione, notat *ἀνεξέλεγκτον*, qui argui nequeat, nempe, quia *clam* admiserit; ut Manlius objicit Patribus, apud Liv. 6. 16. *Quo magis argui jubetis præstigias vestras; eo magis vereor, ne abstuleritis etiam observantibus oculos.* At Corcyræi aperte satis improbeque agebant, facile coarguendi, si apud alios judices res ageretur. Sed enim non committebant se in judicium; nec vero extrahi eo poterant, ut loco tuti, ibique manentes. Eo nimirum erant *ἄληπτοι*, qui cogi non possent ad caussam dicendam et damnum restituendum. BAVER.

Ἀρετὴν] i. e. justitiam, æquitatem, liberalitatem. *ἐνδεικνύναι* autem est pro medio, nempe, *suam* virtutem. B.

Δεχομένοις] Hoc participio *λαμβάνουσι* expositum ad aliquo fuit illud *δεχομένοις*. STEPH. Præterea, *λαμβάνουσι*, *παρήχησιν* hic aperte captatam tolleret. WASS. In Cass. interpretatio illa *λαμβάνουσι* scripta erat inter versus super *δεχομένοις*. DUCK.

Ἄποικοι δὲ ὄντες] E Cass. et Aug. pro δ' recepi δὲ, quod rectius est. G.

Κατοικίσαι] Magis placet altera lectio, quæ annotata hic non fuit, *ἀποικίσαι*, quæ cum *ἄποικοι* et *ἀποικίαι* conveniet. Alioqui certe *μετοικίσαι* pro *ἀποικίσαι* positum dicetur. STEPH. Videtur Stephanus, quum hoc scribebat, alias res egisse, nec satis attente inspexisse Thucydidem, qui non *μετοικίσαι*, sed *κατοικίσαι* dicit. Neque enim poterat ignorare, non minus recte de hac re *κατοικίσαι*, quam *ἀποικίσαι*, dici. DUCK.

Ὑπὸ ἀποίκων] Reisk. in anim. p. 10. legit: *ὑπὸ τῶν ἀποίκων*. G.

Εὐπρεπῶς] Haud scio, an alibi apud hunc Scriptorem exstet adverbium *ἐκπρεπῶς*, quod margini est adscriptum: Valla tamen ita legit, et *ἐπιστρατεύομεν*. Sed nostra lectio magis placet, repetendo *ἀπὸ κοινοῦ* particulam ἂν cum *ἐπιστρατεύοιμεν*· ut perinde sit, ac si dictum foret, *οὐδ' ἂν ἐπιστρατεύοιμεν εὐπροσώπως, εἰ μὴ καὶ ἀδικοίμεθά τι οὐ μετρίως, ἀλλὰ διαφερόντως*. STEPH. Scholiastes ad III. 55. *ἐκπρεπέστερον* exponit *ἔξω τοῦ πρέποντος*. Hanc significationem hic quoque sequutus Valla vertit, *neque abs re bellum eis intulimus*. Quamquam autem etiam alii bonæ notæ Codices hanc scripturam exhibent, tamen puto audiendum Stephanum. Nam si ea esset sententia, quam expressit Valla, omittenda fuissent illa *μὴ καί*. DUCK.

Οὐδ' ἐπιστρατεύοιμεν εὐπρεπῶς] Lectioni quorundam codd. *ἐκπρεπῶς* favet Abresch. in Dil. p. 45. et in Auct. p. 220. quod v. Hesychius explicat *ἐκδήλως*. Schol. et ita habuisse videtur in suo cod. quod *προδήλως* interpretatur, ut et Valla. In cod. Aug. qui habet *ἐκπρεπῶς*, superscr. est quoque *ἐκδήλως*, et in marg. explicatur: *ὑπερβαλλόντως*. Baverus omnino dubitat de h. v. integritate. De qua etsi non dubitandum est, quod *ἐκπρεπὴς* et *ἐκπρεπέστατα* occurrit apud Eurip. in Phœniss. v. 171. (ubi v. Valken. V. C.)

εὐπρεπῶς, μὴ καὶ διαφερόντως τι ἀδικούμενοι. καλὸν δ' ἦν, εἰ καὶ ἡμαρτάνομεν, τοῖσδε μὲν, εἶξαι τῇ ἡμετέρᾳ ὀργῇ, ἡμῖν δὲ αἰσχρὸν βιάσασθαι τὴν τούτων μετριότητα. ὕβρει δὲ καὶ ἐξουσίᾳ πλούτου, πολλὰ ἐς ἡμᾶς ἄλλα τε ἡμαρτήκασι, καὶ Ἐπίδαμνον ἡμετέραν οὖσαν, κακουμένην μὲν οὐ προσεποιοῦντο, ἐλθόντων δὲ ἡμῶν ἐπὶ τιμωρίᾳ, ἑλόντες βίᾳ ἔχουσι.

λθ'. 39. "Καὶ φασὶ δὴ δίκῃ πρότερον ἐθελῆσαι κρίνεσθαι· ἥν γε οὐ τὸν προὔχοντα καὶ ἐκ του ἀσφαλοῦς προκαλούμενον λέγειν τι, δοκεῖν δεῖ τηρεῖν, ἀλλὰ τὸν ἐς ἴσον τὰ ἔργα ὁμοίως

tamen contextui h. l. non convenit. Εὐπρεπῶς est *honeste*, s. *juste*. Paullo ante τὸ εὐπρεπὲς ἄσπονδον. c. 39. τὸ εὐπρεπὲς τῆς δίκης. G.

Εὐπρεπῶς] Ita, non ἐκπρεπῶς, legendum, recte agnoscunt fere omnes, et B. Gottl. qui, ut recte idem εὐπρεπῶς expl. juste, honeste, recte, jure; ita conferre non debebat εὐπρεπὲς ἄσπονδον· hic enim εὐπρεπὲς sign. speciosum specie decora; multo minus τὸ εὐπρεπὲς τῆς δίκης· ubi si εὐπρεπὲς notet *justum*, pleonasmus inducatur non ignoscendus; immo hic notat *speciem*, prætextum, calumniam, simulationem juris. v. Indic. BAVER.

Ἥν γε οὐ προὔχοντα—] Sc. δίκην. Sensus est: *Qui superior est*, s. *potentior, et opibus suis confidenter et audacter* (ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς) *nixus*, s. *fretus, alterum in judicium vocat, hunc non credibile est, se judicis sententiæ subjecturum*. G.

Ἥν γε οὐ τὸν προὔχοντα, κ. τ. λ.] Primo nugatur haud dubie Schol. cum sua Ellipsi εἰς ante ἥν· quid enim sit, λέγειν τι εἰς δίκην; nec verbum τηρεῖν abesse videtur posse, quod simplicia et plana omnia reddat: nec vero προκαλούμενον videtur carere posse verbo aliquo, vel re, *ad quam* provocet ille προὔχων· quod verbum ei reddatur per λέγειν τι, jubentem aliquid dicere, pro caussa, quo se defendat. Denique προὔχοντα non utique interpreter, superiorem, potentiorem, sed, quasi media forma sit, προεχόμενον, prætendentem, qui verbo et simulatione prætexat δίκην, juris speciem, suæ iniquitati. Quid aptius disputationi universæ? Ita et infra dicuntur παρέχεσθαι τὸ εὐπρεπὲς τῆς δίκης, præbere speciem juris, simulare, se velle jure æquo disceptare. Scio, media forma dici debuisse, παρεχόμενον. Nempe ex illorum sententia, qui in discrimine Verborum mediorum, velut in formula symbolica, asseverent; cui me non multum sane tribuere professum in Disp. Thuc. nondum poenituit, tot postea exemplis subinde firmatum, quam vana esset omnis asseveratio et jactatio falsæ subtilitatis, in qua notanda omnem fere Græcitatem ponerent atque exhaurirent nonnulli μικρολόγοι Critici. Usus consulendus est scriptorum, non Scholiastæ audiendi, aut Atticistæ illi, quos ipsi, si revixerint, Attici rideant. Interim, quod gravius sit, et illa interpretatio apta est, ut vocabulo, ita tenori et rei. Vocab. ἐκπρεπῶς, cujus auctoritatem defendit B. Gottl. deinde offendi apud Joseph. Ant. Jud. 3. 5. 1. extr. ἐκπρεπῶς ἠσκήντο, et c. 2. 3. θρησκεύοντα τὸν θεὸν ἐκπρεπῶς· sed utrobique sign. eximie, insigniter; non aptum huic loco. BAVER.

Δεῖ τηρεῖν] Verbum τηρεῖν nec in meo veteri est, nec a Scholiaste agnoscitur: sed nec Valla certe illud agnoscit. Potest autem vel abesse vel adesse, prout participium προὔχοντα exponemus: in cujus tamen expositione constare sibi Scholiastes non videtur. STEPH.

Ἐς ἴσον] Libentius legerem ἐς τὸ ἴσον. ID.

Ἐς ἴσον—] i. e. *sed cujus verba factis ex æquo respondent*. Steph. malit ἐς τὸ ἴσον. Sed non opus. Abreschius enim in Dilucid. p. 45. exemplum profert ex Aristid. T. I. p. 75. τῶν μὲν ἡττῶνται, τοῖς δὲ ἐς ἴσον καθίστανται. Qui locus colorem ducit ex nostro. G.

Ἐς ἴσον—καθιστάντα] Vertunt: qui facta et res verbis similia præbeat, et congruere jubeat ac probet. Sed primo ita redundet ὁμοίως. Ecquis enim dixerit: facta et verba *pariter similia* reddere? Cui ergo similia? Immo, facta verbis congrua: Deinde, si ita verteris, opposita laborent, si quidem προὔχοντα verteris, superiorem, valentiorem; quæ enim ratio sit opponendi potentiorem et facta verbis congrua exhibentem? Immo huic opponatur *falsus*, simulator, vanus. Tum utique, si ita verteris, ut volunt, προὔχοντα explices, ut ego dixi, prætendentem jus simulatum, utentem vana specie juris. Ego vero sic interpreter: eum, qui *et* facta *et* dicta (sic enim diserte loquitur hic Noster,) in æquum deduxerit, ex æquo disceptet cum adversariis, nulla sibi potentia arrogata, sed et oratione utatur, qua ex æquo refellat et audiat dicta alterius partis, et rem caussamque deducat in eam conditionem

καὶ τοὺς λόγους, πρὶν διαγωνίζεσθαι, καθιστάντα. οὗτοι δ' οὐ πρὶν πολιορκεῖν τὸ χωρίον, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡγήσαντο, ἡμᾶς οὐ περιόψεσθαι, τότε καὶ τὸ εὐπρεπὲς τῆς δίκης παρέσχοντο· καὶ δεῦρο ἥκουσιν, οὐ τἀκεῖ μόνον αὐτοὶ ἁμαρτόντες, ἀλλὰ καὶ ὑμᾶς νῦν ἀξιοῦντες οὐ ξυμμαχεῖν, ἀλλὰ ξυναδικεῖν· καὶ διαφόρους ὄντας ἡμῖν, δέχεσθαι σφᾶς. οὓς χρῆν, ὅτε ἀσφαλέστατοι ἦσαν, τότε προσιέναι, καὶ μὴ ἐν ᾧ ἡμεῖς μὲν ἠδικήμεθα, οὗτοι δὲ κινδυνεύουσι, μηδ' ἐν ᾧ ὑμεῖς τῆς τε δυνάμεως αὐτῶν τότε οὐ μεταλαβόντες, τῆς ὠφελείας νῦν μεταδώσετε, καὶ τῶν ἁμαρτημάτων ἀπογενόμενοι, τῆς ἀφ' ἡμῶν αἰτίας τὸ ἴσον ἕξετε· πάλαι δὲ κοινώσαντας τὴν δύναμιν, κοινὰ καὶ τὰ ἀποβαίνοντα

(in die Lage), ut nil commodi, nihil ponderis habeat, quo prægravet alterum, ut non minus isto cogi possit ad jus observandum, nullo veluti momento potentiæ superior adversario, non minus libere dicturo, quam ipse dicat. Bauer.

Διαγωνίζεσθαι] In Aug. supersc. δικάζεσθαι. G.

Χρῆν] Gr. Cl. ἔχρην. ab editis stat T. Magister. pro ἔπρεπε, καὶ πρέπει Sophocl. Eurip. Aristoph. Verum tam ἔχρην quam χρῆν pro χρή. Cæterum in adliterationibus istis frequens noster, quo nomine reprehenditur apud Dion. Halic. Anacreon.

Μεθύοντα γάρ με κεῖσθαι
Πολὺ κρεῖσσον ἢ θανόντα.

Noster alibi, χρηματιεῖσθαι ἢ μαχεῖσθαι. W.

Οὗτοι δὲ κινδυνεύουσι] Reiskius in Dil. Abresch. p. 46. et in anim. ad h. l. conjicit: οὗτοι δὲ δίκας διδόναι κινδυνεύουσι. G.

Ἀπογενόμενοι] Si ἄπο γενόμενοι scribere malimus, non carebit exemplo (ut opinor) iste particulæ ἄπο usus. Steph.

Καὶ τῶν ἁμαρτ. ἀπογενόμενοι] *Et peccati alieni haud participes*. G.

Κοινώσαντας] Non placet κοινωνήσαντας, quod aliam constructionem postulet: quam et infinitivo κοινωνεῖν statim post dari vides: ex quo tamen subortam esse lectionem illam κοινωνήσαντας credibile est. Steph.

Κοινώσαντας τὴν δύναμιν—μὴ κοινωνεῖν] V. L. κοινωνήσαντας Steph. recte rejicit: sequi enim deberet: τῆς δυνάμεως. Abresch. in Auct. p. 220. intelligit ita, ceu scripsisset Noster; πάλαι δὲ κοινώσαντες (ὑμῖν) τὴν δύναμιν, κοινὰ καὶ τὰ (ἀπ' αὐτῆς) ἀποβαίνοντα (τούτους) ἔχειν (χρῆν·) οὕτω δὲ μόνων ἐγκλημάτων (ὑμᾶς) ἀμετόχους μὴ κοινωνεῖν (χρὴ) τῶν μετὰ τὰς πράξεις (ἐγκλημάτων) τούτων, n. Corcyræorum. Ideo autem δεικτικῶς, quia præsentes aderant, ut perpetuo οἵδε et οὗτοι de iisdem, inde a. c. 37. usque 40. Aliter versionum auctores ceperunt. v. Abresch. l. c. Ceterum Reisk. conjicit in Dil. Abresch. p. 46. et anim. ad h. l. ἀμετόχοις, et mox τὰ μετὰ τὰς πράξεις ταῦτα, explicat: ὁ πόλεμος ὁ ἐκ τῆς τῶν Κερκυραίων ὕβρεως καὶ ἀδικίας γεγονώς. Doctus vir in Florent. Vinar. bibl. probat ἀμετόχους, sc. ὄντας, aut, si quis malit ἀμετόχως, supplet ἔχοντας. Sensus est: *cum vero in solorum criminum societatem non veneritis,* (non convenit) *vos eorum, quæ sequuntur hæc* (male) *facta, participes esse,* h. e. incommodorum belli, ex Corcyræorum injustitia orti. Τὸ μόνων incommodum est, si quoque cum Stephano mutetur in μόνους. Heilmanus (p. 48.) locum ita capit hoc ordine: οὐδὲ μόνων ἐγκλ. μετόχους, οὕτω κοιν. τούτων τῶν μετὰ τὰς πράξεις (i. e. μετὰ τὰ ἀποβαίνοντα τῶν πράξεων). Τὸ οὕτω Heilmanus non copulativam particulam sumit, pro *sic*, ut Portus, sed vertit: *hac ratione*. Ἀμετόχους resolvit in οὐ μετόχους. Τούτων refert ad Corcyræos, ut sit pro τούτοις, etsi κοινωνεῖν non cum dat. personæ jungi soleat. Sed ratio hæc est valde contorta. Τούτων quidem ad Corcyræos pertinet; sed pendet a πράξεις, et cum Abreschio in τῶν subint. ἐγκλημάτων, l. χρημάτων, vel tale quid. Τὰ μετὰ τὰς πράξεις, sunt ea, quæ consequuntur actiones pravas *(die Früchte, Folgen der Verbrechen.)* G.

Πάλαι δὲ κοινώσ. τ. δύν. rel.] Breviter expediam locum difficilem; moneo, κοινώσαντας—ἔχειν sane pendere a coepta structura, οὓς χρῆν, nempe Corcyræos: alterum vero, ἀμετόχους ὄντας,—μὴ—κοινωνεῖν, quod manifesto referatur ad Athenienses, pendere non posse ab illo, οὓς χρῆν, sed tamen ex illo repeti posse, ὑμᾶς δὲ χρὴ· aut, nisi τούτων obstet, κοινωνεῖν esse, socios et participes reddere. Sed et Genitivi duo durius se excipiunt, κοινωνεῖν τούτων, socios esse, scil. Corcyræorum, τῶν μετὰ τὰς πράξεις, qua consequentia facinorum. Aliter

ἔχειν. ἐγκλημάτων δὲ μόνων ἀμετόχους, οὕτω τῶν μετὰ τὰς πράξεις τούτων μὴ κοινωνεῖν.

μ'. 40. "Ὡς μὲν οὖν αὐτοί τε μετὰ προσηκόντων τῶν τοῦ δικαίου κεφαλαίων ἐς ὑμᾶς ἐρχόμεθα, καὶ οἵδε βίαιοι καὶ πλεονέκται εἰσὶ, δεδήλωται. ὡς δὲ οὐκ ἂν δικαίως αὐτοὺς δέχοισθε, μαθεῖν χρή. εἰ γὰρ εἴρηται ἐν ταῖς σπονδαῖς, ἐξεῖναι παρ' ὁποτέρους τις τῶν ἀγράφων πόλεων βούλεται ἐλθεῖν, οὐ τοῖς ἐπὶ βλάβῃ ἑτέρων ἰοῦσιν ἡ ξυνθήκη ἐστὶν, ἀλλ' ὅστις, μὴ ἄλλων ἑαυτὸν ἀποστερῶν, ἀσφαλείας δεῖται, καὶ ὅστις μὴ τοῖς δεξαμένοις, εἰ σωφρονοῦσι, πόλεμον ἀντ' εἰρήνης ποιήσει· ὃ νῦν ὑμεῖς μὴ πειθόμενοι ἡμῖν πάθοιτε ἄν. οὐ γὰρ τοῖσδε μόνον ἐπίκουροι ἂν γένοισθε, ἀλλὰ καὶ ἡμῖν ἀντὶ ἐνσπόνδων, πολέμιοι. ἀνάγκη γὰρ, εἰ ἴτε μετ' αὐτῶν, καὶ ἀμύνεσθαι μὴ ἄνευ ὑμῶν τούτους. καίτοι δίκαιοί γ' ἐστὲ, μάλιστα μὲν ἐκ-

enim explicare τούτων non liceat, neque ad πράξεις referre; ac forte rectius afuerit. Alioquin possit esse eximium sane exemplum Dilogiæ, qualis est in scriptura s. ut uni subjecto, diserte posito, addatur prædicatum, alteri tribuendum, quod in illo, utut semel posito, delitescat; quale ex Rom. 1. 32. notavi in Log. Paull. p. 2. 367. BAVER.

Μόνων] Nec μόνων, nec μόνον, sed μόνους libenter scripserim: ἀμετόχους quidem certe retinens, non autem in ἀμετόχως mutans, cui non video, quomodo locus esse possit. STEPH.

Μὴ ἄλλων ἑαυτὸν ἀποστερῶν] "*Sed qui, dum non ab aliorum, quos socios habuit, amicitiæ fœdere desciscit, aliorum auxilio et præsidio opus habet.*" Paullo post variat orationem: τοὺς ἑτέρων ἀφισταμένους, pro τοὺς ἄλλων ἑαυτοὺς ἀποστεροῦντας. GOTTL.

Μὴ—ἀποστερῶν—δεῖται] Particulam μὴ, non credo, referri ad ἀποστερῶν, ut vult B. Gottl. sed ad δεῖται, hoc sensu: ὅστ. μὴ δεῖται ἀσφ. ἀποστ. ἑαυτ. qui non ideo petat securitatem, vel auxilio egeat, quia ab aliis se subduxerit. Quippe similis negatio sequitur: ὅστις μὴ—πόλεμον—ποιήσει. Deinde ἀποστερεῖν non tantum sign. a sociis desciscere, sed, aliorum imperio et auctoritati sese subtrahere. Hanc enim Corinthii sibi asserebant in Corcyræos, ut in colonos. Notat, quasi defraudare alterum et privare sua fide, suo officio; ut 1 Cor. 7. 5. conjuges Paullus vetat sese ἀποστερεῖν ἀλλήλων, fraudare se amore et officio conjugali. Nota et variatos numeros: οὐ τοῖς—ἰοῦσιν, ἀλλ' ὅστις—δεῖται, pro, οἵτινες δέονται. Illud quoque durius, quod negationem, vel infitiationem, οὐ τοῖς—ἰοῦσιν, sequitur alia, opposita per ἀλλὰ, quod fere soleat affirmationem secum habere. Hanc asperitatem vitaverit Gottleberi ratio; non itidem in altero membro, ὅστις μὴ—ποιήσει: et illam meam rationem caussæ et tenori aptiorem putaverim. BAVER.

Καὶ ὅστις μὴ—] Hæc verba doctus Vir in Flor. ed. bibliothecæ Vinar. sic explanavit: οὐδ' ὅστις τοῖς δεξαμένοις, μὴ δεξαμένοις εἰ σωφρονοῦσι, πόλεμον—ποιήσει. Incommodum est additamentum, εἰ σωφρονοῦσι, quod non verterunt Vinsemius atque Enenkel. Quod supplet doctus ille vir: μὴ δεξαμένοις, durum est. Portus retulit ad ὅστις· durum et hoc videtur: ὅστις—εἰ σωφρονοῦσιν. Pertinere videtur ad δεξαμένους, i. e. si ratione et consilio in iis recipiendis usi sunt. G.

Εἰ σωφρονοῦσι,] Difficilis vero locus, ut si qui alius; aut supplendum videtur: non facturis, vel, quod non fecerint, si quidem sapiant; aut pro εἰ legendum μή: hoc alterum plana omnia atque expedita reddiderit. B.

Ἀνάγκη γὰρ—καὶ ἀμύνασθαι] h. e. *necesse enim erit, si iis fœdere juncti fueritis, ut, cum propulsemus hostes a nobis, et vosmet ipsi nos sentiatis.* Interpres Latinus parum recte vertit h. l., ut vidit Heilmanus, qui subint. ante ἀμύνασθαι, ἡμᾶς, (ut Reisk. maluit legi in Dil. Abresch. p. 46. et in anim. p. 10.) vel ἡμῖν supplet in v. ἀνάγκη. Enenkelius hunc sensum quoque expressit: *necesse est enim, si cum istis jungamini, eandem vos cum eis perpeti fortunam.* G.

Δι' ἀνακωχῆς] Ἀνακωχὴ vox glossematica et obscura, cujus ob usum Thucydidem re-

ποδὼν στῆναι ἀμφοτέροις, εἰ δὲ μὴ, τοὐναντίον, ἐπὶ τούτους μεθ᾽ ἡμῶν ἰέναι· (Κορινθίοις μέν γε ἔνσπονδοι ἐστὲ, Κερκυραίοις δὲ οὐδὲ δι᾽ ἀνοκωχῆς πώποτ᾽ ἐγένεσθε) καὶ τὸν νόμον μὴ καθιστάναι, ὥστε τοὺς ἑτέρων ἀφισταμένους δέχεσθαι. οὐδὲ γὰρ ἡμεῖς, Σαμίων ἀποστάντων, ψῆφον προσεθέμεθα ἐναντίαν ὑμῖν, τῶν ἄλλων Πελοποννησίων δίχα ἐψηφισμένων, εἰ χρὴ αὐτοῖς ἀμύνειν· φανερῶς δὲ ἀντείπομεν, τοὺς προσήκοντας ξυμμάχους αὐτόν τινα κολάζειν. εἰ γὰρ τοὺς κακόν τι δρῶντας δεχόμενοι τιμωρήσετε, φανεῖται καὶ ἃ τῶν ὑμετέρων οὐκ ἐλάσσω ἡμῖν πρόσεισι, καὶ τὸν νόμον ἐφ᾽ ὑμῖν αὐτοῖς μᾶλλον ἢ ἐφ᾽ ἡμῖν θήσετε.

μά. 41. “Δικαιώματα μὲν οὖν τάδε πρὸς ὑμᾶς ἔχομεν ἱκανὰ, κατὰ τοὺς Ἑλλήνων νόμους. παραίνεσιν δὲ καὶ ἀξίωσιν

prehendit Dionys. Halicarn. in libello περὶ τῶν τοῦ Θουκυδίδου ἰδιωμάτων. Huds. Locus est pag. 133. Sed fortassis hic quoque, ut alibi, quemadmodum adnotarunt Viri docti, κριτικώτερος, quam par erat, fuit Dionysius. Nam quomodo ætate Thucydidis obsoletum et obscurum potuit esse nomen ἀνακωχὴ, quum Herodotus, paullo ante eum, et non multo post, Sophocles, usi fuerint verbo ἀνακωχεύειν? Quin et ipse Dionysius suo se gladio jugulat, III. Antiq. 16. scribens ἀνακωχὰς δεχημέρους ποιησάμενος. Posset quidem videri non adeo sui oblitus fuisse, ut voce a se damnata uti voluerit, atque ideo hic præferendum, quod est in Cod. Vatic. ἀνοχάς. Sed hoc firmius esset, nisi etiam alibi usurpasset, quæ in Thucydide reprehendit, quorum nonnulla observarunt Sylburgius ad l. d. περὶ τῶν τοῦ Θουκ. ἰδιωμ. et H. Steph. Annotat. in Dionys. Halicarn. c. XVI. Scholiastæ interpretationem descripsit Suidas in ἀνακωχή. Add. Ammon. h. v. ubi pro ἀνοχὴ μακρὰ πολέμου, e Schol. Thuc. Thom. Mag. et Suida, scribendum est μικρά. Duck.

Ἀνοκωχῆς] Ita recepi pro ἀνακωχῆς, postquam Valkenarius (anim. ad Ammon. I. 5. p. 24.) docuit ἀνοκωχὴν obsoletum esse vocabulum pro ἀνοχῇ vel ἀνακωχῇ. Sic melius intelligitur, cur Dionysius (Ep. II. ad Amm. de idiom. Thucyd. p. 793. Reisk.) hanc vocem tanquam obsoletam et obscuram reprehenderit, qua usus tamen fuit Herodotus et ipse Dionysius A. R. III. 16. Parum sibi constans fuerit Dionysius, si ἀνακωχὴν, vocem a se adhibitam, obsoletam damnasset. Gottl.

Πώποτε] Forte ita legendum, hiatu insuper habito. Et sic Thom. Mag. in διακωχή. Wass.

Ἀμύνειν] Hic quoque Scholiasten descripsit Suidas in ἀμύνασθαι. Duck.

Τοὺς προσήκοντας ξυμμάχους] Videri possit participium πλεονάζειν, sed, monente Bavero, rationem totius sententiæ reddit. “*Dass es einem jeden Theile frey stehe, die ihm zukommenden Bundsgenossen zu bestrafen.*” Αὐτόν τινα, *unumquemque*, expl. Marg. Ald. Vinar. G.

Φανεῖται] Qui φανεῖτε pro φανεῖται hic legit, miror, unde illud habuerit, et quomodo admitti posse existimaverit. Steph.

Φανεῖται καὶ ἃ] Superiora requirebant pro ἃ, masculinum; sed neutrum frequenter sequitur, ubi masculino vel feminino opus erat. v. c. infra c. 59. ἐπὶ τὴν Μακεδονίαν, ἐφ᾽ ὅπερ—ἐξεπέμποντο. G.

Φανεῖται καὶ ἃ τ. ὑμετέρων] Ex accurata ratione debebat, φαν. καὶ τῶν ὑμετέρων οὐκ ἐλάσσω, ἃ ἡμ. πρόσεισι. ἃ, intellige χωρία. Quod ex c. 59. B. Gottl. affert, ἐς Μακεδονίαν, ἐφ᾽ ὅπερ, pro, ἐφ᾽ ἥνπερ, aliter explicem, suppleto, ἔργον, πρᾶγμα· πρόσεισι autem, a προσίημι, pro futuro positum est, quippe quo careat hoc verbum. Baver.

Οὐκ ἐλάσσω ἡμῖν] Reisk. in Dil. Abresch. p. 46. conjicit: οὐκ ἐλάσσω τῶνδε ἡμῖν, et per τῶνδε int. Corcyræos. G.

Δικαιώματα—τοιάνδε] Dion. Hal. et om. ἱκανὰ, et alia reprehendit immerito. Wass. Est p. 134. περὶ τῶν τοῦ Θουκ. ἰδιωμ. Duck.

Παραίνεσιν δὲ καὶ ἀξίωσιν] Hæc nomina, notante Dionys. l. c., posita pro παραινεῖν καὶ ἀξιοῦν. v. Scholiastes Aug. G.

Ὥστ᾽ ἐπιχρῆσθαι] i. e. *tanquam ejusmodi amici, ut vestra opera utamur propterea, quod*

χάριτος, τοιάνδε, ἣν οὐκ ἐχθροὶ ὄντες, ὥστε βλάπτειν, οὐδ' αὖ φίλοι, ὥστ' ἐπιχρῆσθαι, ἀντιδοθῆναι ἡμῖν ἐν τῷ παρόντι φαμὲν χρῆναι. νεῶν γὰρ μακρῶν σπανίσαντές ποτε πρὸς τὸν Αἰγινητῶν ὑπὲρ τὰ Μηδικὰ πόλεμον, παρὰ Κορινθίων εἴκοσι ναῦς ἐλάβετε· καὶ ἡ εὐεργεσία αὕτη τε καὶ ἡ ἐς Σαμίους, τὸ δι' ἡμᾶς Πελοποννησίους αὐτοῖς μὴ βοηθῆσαι, παρέσχεν ὑμῖν Αἰγινητῶν μὲν ἐπικράτησιν, Σαμίων δὲ κόλασιν. καὶ ἐν καιροῖς τοιούτοις ἐγένετο οἷς μάλιστα ἄνθρωποι ἐπ' ἐχθροὺς τοὺς σφετέρους ἰόντες, τῶν ἁπάντων ἀπερίοπτοί εἰσι παρὰ τὸ νικᾶν. φίλον τε γὰρ ἡγοῦνται τὸν ὑπουργοῦντα, ἢν καὶ πρότερον ἐχθρὸς ᾖ· πολέμιόν τε τὸν ἀντιστάντα, ἢν καὶ τύχῃ φίλος ὤν· ἐπεὶ καὶ τὰ οἰκεῖα χεῖρον τίθενται φιλονεικίας ἕνεκα τῆς αὐτίκα.

μβ'. 42. "Ων ἐνθυμηθέντες, καὶ νεώτερός τις παρὰ πρεσ-

eam jure quodam nostro postulare possimus. Reisk. anim. ad h. l. explicat ἐπιχρῆσθαί τινι, *mutua officia permutare*, vel, *alicujus opera uti propterea, quod tu ipse ei antea operam dederis.* G.

Ὥστ' ἐπιχρῆσθαι,] Possis et ad Athenienses referre; nec rursus amici sumus, quorum opera, vel, ut nostra opera utamini; ut sit sensus: sane non sumus amici vobis, a quibus multum commodi speretis: sed tamen æquum sit, certe injuria nos a vobis non affici, sed negando certe juvari, sicuti nos abstinuimus tali in vos injuria. Ceterum nugatur Schol. cum ἐπιχρῆσθαι expl. *sæpe uti*; quod in h. l. qui convenit? Immo simpliciter notat χρῆσθαι. Baver.

Ἐπικράτησιν] Duriusculum putat IX. 142. Pollux. D. Laertius, ψυχὴν δὲ κρᾶμα ὑπάρχειν ἐκ τούτων κατὰ μηδενὸς ἘΠΙΚΡΑΤΗΣΙΝ. Wass.

Ἁπάντων] Quidam πάντων male. Vid. p. 81. 12. 110. 5 et passim. ἅπαντα apud Platonem, Æschin. D. Hal. ob vehementiam. Wass. Ἀπερίοπτοι e Thucyd. laudat Poll. II. 58. Imitatus est hunc locum Thucydidis Dion. Halic. II. 11. Καὶ οὐδενὸς τῶν ἀνηκέστων ἀπεχόμενοι παρὰ τὸ νικᾶν. vid. Henr. Steph. ad Dionys. cap. XVI. et in Annot. ad illum locum p. 10. Duck.

Ἀπερίοπτοί εἰσι παρὰ τὸ νικᾶν] *Reliqua omnia præ vincendi studio, negligunt, s. nihil aliud cogitant, quam ut victores discedant.* Reisk. anim. ad h. l. malit: εὐπερίοπτοι *facili negotio contemnentes.* Lectio recepta proba est, et reperitur in optimis codd. veluti Cass. Rostg. et Aug. Scholion ad h. v. ἀπερίοπτοι, ἀπροόρατοι, ἢ ἀπρονόητοι, ἢ ἀνεπίστροφοι. Baverus notat, ἀπερίοπτος, nomen verbale activo sensu dictum esse. G.

Ἀπερίοπτοι] Omnino mediorum verborum verbalia utroque sensu, et activo et passivo, inveniuntur. Περιόπτεσθαι est, quasi Latinum, *circumspicere*, contemplari. (obiter corrigi velim in Edit. mea Oratt. Thuc. p. 15. not. 2. lin. antepen. *reperii* in *reperi.*) Etiam apud Joseph. A. I. 2. 15, 5. reperi, τῷ θεῷ κατεφρόνει, (ubi tamen leg. τοῦ θεοῦ, quia sequitur, τοῦ παρεσχηκότος,) i. e. confisus est Deo, respexit Deum. Baver.

Ἀντιστάντα] Ut retineri posset ἀνθιστάντα (quod habuit præcedens editio, sicut et illa priores) activam ejus significationem in neutram, contra Græcæ linguæ consuetudinem, mutare oporteret. Steph.

Ἐπεὶ καὶ τὰ οἰκεῖα] pro καὶ γὰρ, quod probat Abresch. Dil. p. 46. e Luc. Tim. 53. ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, cf. c. 9. ἐπεὶ καὶ ὅμοια ποιήσομεν τοῖς— G.

Non opus erat, moneri a B. Gottl. hoc notare καὶ γάρ. quis enim nesciat? Et tamen loca, quibus firmet, aliena sunt ab h. l. nam in illis a) καὶ redundat, quod hic non facit, ubi sign. *adeo*, etiam, *ipsas* res domesticas, ipsam rempubl. b) ἐπεὶ in illis notat *alioqui*, si hoc non fecero, fecerimus; si non ita sit; hic autem simpliciter est, *quia.* B.

Νεώτερός τις] h. e. ἕκαστός τις, s. πᾶς τις. Sic L. VIII. 91. Non itaque erat, ut Reiskius in Dil. Abresch. p. 47. corrigeret: νεώτερος ὅστις, *reputantes, quisquis est junior.* Gottl.

I. e. εἴ τις (ἔτι) ἐστὶ νεώτ. Sed debebat

βυτέρου αὐτὰ μαθὼν, ἀξιούτω τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς ἀμύνεσθαι· καὶ μὴ νομίσῃ δίκαια μὲν τάδε λέγεσθαι, ξύμφορα δὲ, εἰ πολεμήσει, ἄλλα εἶναι. τό τε γὰρ ξυμφέρον, ἐν ᾧ ἄν τις ἐλάχιστα ἁμαρτάνοι, μάλιστα ἕπεται· καὶ τὸ μέλλον τοῦ πολέμου (ᾧ φοβοῦντες ὑμᾶς Κερκυραῖοι κελεύουσιν ἀδικεῖν) ἐν ἀφανεῖ ἔτι κεῖται· καὶ οὐκ ἄξιον, ἐπαρθέντας αὐτῷ, φανερὰν ἔχθραν ἤδη καὶ οὐ μέλλουσαν πρὸς Κορινθίους κτήσασθαι· τῆς δὲ ὑπαρχούσης πρότερον διὰ Μεγαρέας ὑποψίας σῶφρον ὑφελεῖν μᾶλλον. ἡ γὰρ τελευταία χάρις καιρὸν ἔχουσα, κἂν ἐλάσσων ᾖ, δύναται μεῖζον ἔγκλημα λῦσαι. μηδ᾽ ὅτι ναυτικοῦ ξυμμαχίαν μεγάλην διδόασι, τούτῳ ἐφέλκεσθε. τὸ γὰρ μὴ ἀδικεῖν τοὺς ὁμοίους, ἐχυρωτέρα δύναμις, ἢ τῷ αὐτίκα φανερῷ ἐπαρθέντας, διὰ κινδύνων τὸ πλέον ἔχειν.

esse, *ἀξιοῦτε*, ad *ἐνθυμηθέντες*· dedit autem proximo, *νεώτερος*. B.

Ἀμύνεσθαι] Ita legit Eustath. Il. 546. c. et *ἀμείβεσθαι* reddit, *κολάζειν* vero Suidas in *ἀμύνασθαι*. Wass. Suidæ interpretatio est e Scholiaste ad vers. 3. pag. 90. nec ad hunc locum refertur. Potius huc pertinet, quod est in princ. ejusdem articuli apud Suidam: Ἀμύνασθαι. Θουκυδίδης μὲν ἀντὶ τοῦ ἀμείβεσθαι. vid. hic Schol. qui recte censet, *ἀμείβεσθαι*, quod nonnulli MSS. habent, ex interpretatione esse. Duck.

I. e. *ἀμείβεσθαι*, *uns gleiche Gefälligkeit zu erweisen.* Sic Scholiastes alter. Ita fere L. IV. 63. τὸν εὖ καὶ κακῶς δρῶντα ἐξ ἴσου ἀμυνούμεθα. Ceterum hunc locum laudat Scholiastes ad Eurip. Phœniss. v. 695. p. 691.—ἀμύνεται, ἀντὶ τοῦ ἀμείβεται· ὡς καὶ Θουκυδίδης· ἀξιούτω τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς ἀμύνεσθαι. Idem facit Eustathius, (Il. έ. p. 414.) Φησὶν ὁ Γραμματικὸς Ἀριστοφάνης, τὸ ἀμύνεσθαι—τεθεῖσθαι καὶ ἀντὶ ψιλοῦ τοῦ ἀμείψασθαι ὁτιοῦν.—Καὶ ἐκ τῶν Θουκυδίδου τὸ, ἀξιούτω—v. Valkenar. l. c. Gottl.

Εἰ πολεμήσει] prop. *πολεμήσετε*. Retulit Noster ad *νεώτερός τις*—Quod uni tribuit, proprie omnibus erat tribuendum. v. Baver. ad h. l. G.

Plane amat ita loqui Thuc. ut uni tribuat, quasi reliquorum personam sustinenti, quod de universis intelligi velit. Ita C. 36. *sciat suum* timorem—firmiorem fore; nec *se* de Corcyræis solis consultare,—neque optime consulere Athenis, si *dubitet*, rel. i. e. *vos* ista facere. cf. ad 4. 64. n. 4. Baver.

Τὸ μέλλον τοῦ πολέμου—] "*Et quem eventum bellum sit habiturum, obscurum est.*" Male hic Schol. v. not. G.

Κελεύουσιν] Κελεύω Suidas δοτικῇ inquit, καὶ αἰτιατικῇ, dein Scholia exscribit non præter solitum. Scilicet, aliquando retinet vim, *κέλω*, *hortor*, ut sæpe apud Homerum, unde Eustath. ad Il. λ'. κελεύων ὔμμ' ἅμ' ἕπεσθαι, haud, ait, esse vocem δεσποτικήν. Noster alibi, etiam pro *peto, auctor sum.* Sic Terent. *Jubeo Chremetem*, in familiari sermone dicere non veritus est. Virgil. de petitione et optatis, *Tuus, o Regina, quid* OPTES, *Explorare labor, mihi* JUSSA *capessere fas est.* vid. Epictetum sent. XVI. et Apollon. Rhod. III. 172. et 195. et Theognidem, quem versione donavit amicus noster Ἑλληνικώτατος Antonius Blackwall, Scholæ Derbiensis Moderator, v. 468. Gr. οἱ Κερκυραῖοι non male. Wass. In Cass. adscriptum est Scholion *παραινοῦσιν*. Duck.

Τῆς δὲ ὑπαρχούσης—ὑποψίας σῶφρον ὑφελεῖν] Baverus supplet *τὶ*, *μέρος*, vel intellecto *περὶ*, interpretatur: *quod attinet ad suspicionem*, et in *ὑφελεῖν* supplet: *αὐτήν*. Addit *διὰ Μεγαρέας*, quod illi Corinthiis opem tulerant. v. I. 27. 48. Megarenses tamen urbe et portubus arcebantur. G.

Ἡ γὰρ—λῦσαι] Plutarch. Mor. 538. ubi κἂν ἐλάττων ᾖ, καιρὸν ἔχ. Wass.

Τελευταία χάρις] v. Indic. Baver.

Ἢ τῷ αὐτίκα—τὸ πλέον ἔχειν] i. e. *quam velle magno cum periculo commoda sibi parare, venari, quæ in præsenti quidem specie vana animum alliciunt, sed cito pereunt.* Reisk. (in Diluc. Abresch. p. 47.) malit: ἐλθεῖν. In Florent. ed. Vin. bibl. docta

μγ'. 43. "Ἡμεῖς δὲ περιπεπτωκότες οἷς ἐν τῇ Λακεδαίμονι αὐτοὶ προείπομεν, τοὺς σφετέρους ξυμμάχους αὐτόν τινα κολάζειν, νῦν παρ' ὑμῶν τὸ αὐτὸ ἀξιοῦμεν κομίζεσθαι, καὶ μὴ, τῇ ἡμετέρᾳ ψήφῳ ὠφεληθέντας, τῇ ὑμετέρᾳ ἡμᾶς βλάψαι. τὸ δ' ἴσον ἀνταπόδοτε, γνόντες τοῦτον ἐκεῖνον εἶναι τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ ὅ, τε ὑπουργῶν, φίλος μάλιστα, καὶ ὁ ἀντιστὰς, ἐχθρός. καὶ Κερκυραίους τε τούσδε, μήτε ξυμμάχους δέχησθε βίᾳ ἡμῶν, μήτε ἀμύνητε αὐτοῖς ἀδικοῦσι. καὶ τάδε ποιοῦντες, τὰ προσήκοντά τε δράσετε, καὶ τὰ ἄριστα βουλεύσεσθε ὑμῖν αὐτοῖς." Τοιαῦτα δὲ καὶ οἱ Κορίνθιοι εἶπον.

μδ'. 44. Ἀθηναῖοι δὲ, ἀκούσαντες ἀμφοτέρων, γενομένης καὶ δὶς ἐκκλησίας, τῇ μὲν προτέρᾳ οὐχ ἧσσον τῶν Κορινθίων ἀπεδέξαντο τοὺς λόγους, ἐν δὲ τῇ ὑστεραίᾳ μετέγνωσαν, Κερκυραίοις ξυμμαχίαν μὲν μὴ ποιήσασθαι, ὥστε τοὺς αὐτοὺς

manus in marg. adscripsit τὸ pro τῷ. G.

Ἡμεῖς δὲ] i. e. ἡμ. οὖν. B.

Περιπεπτωκότες οἷς ἐν τῇ] De Thucydidea hujus loci brachylogia vide quæ apud Scholiasten annotavi. STEPH.

Αὐτόν τινα] *Unumquemque*, αὐτὸν ἕκαστον, ut Plato loquitur, v. c. Alc. 1. c. 21. αὐτὸς αὐτῷ ἕκαστος. Supra c. 40. αὐτόν τινα. G.

Καὶ μὴ τῇ etc.] Interpungendum est post μὴ, ne hæc particula ad ὠφεληθέντας tendere videatur, quum tendat ad βλάψαι. Admonitum autem lectorem volo, non paucos hunc scriptorem locos huic similes habere; id est, in quibus itidem post negativam particulam interpungere oporteat, ne cum viciniore voce jungatur, quum contra cum remotiori jungi debeat. STEPH.

Ὠφεληθέντας] Reisk. in Dil. Abresch. p. 47. et anim. p. 10. subaudit: ὑμᾶς. G.

Δέχησθε] Lectionem cod. Cassel., quam etiam confirmat cod. Aug., probat unice Abresch. Dil. 47. et exemplis confirmat, ubi ita diversitas modorum reperiatur; v. c. Xenoph. Κ. Π. L. VIII. 6. ubi Isingrin. ed. recte præbeat: μήτε αὐτοί ποτε ἄνευ πόνου σῖτον παραθῆσθε, μήτε ἵπποις—χόρτον ἐμβάλλετε. Steph. et noviss. Angl. παράθεσθε, quod secutus quoque est Zeun. V. C. et παραθῆσθε vitiosam lectionem habet. cf. Luc. X. 4. μὴ βαστάζετε, καὶ μηδένα ἀσπάσησθε. Quæ exempla etsi probant, scriptores optimos interdum sic scripsisse; hanc anomaliam tamen non semper venati sunt. G.

Βίᾳ ἡμῶν] *Nobis invitis*. cf. c. 68. οὐ γὰρ ἂν Κέρκυραν—βίᾳ ἡμῶν εἶχον. Forma est poetica. Sic Eurip. Phœn. v. 18. δαιμόνων βίᾳ, quod Max. Tyr. Diss. IX. p. 368. profert: δαιμόνων ἄτερ' haud dubie lapsu memoriæ. Nec debebat Davisius in textum recipere βίᾳ, pro ἄτερ, ut acutissime judicat Valken. ad Eurip. Phœn. p. 10. cf. Markl. Præf. ad Max. p. 27. Utitur et hac forma Æschylus Ἑ. ἐ. Θ. v. 537. βίᾳ Διὸς, ubi Schol. ἀνάγκῃ, ἀκουσιότητι. Usus est hac forma quoque Arrian. Exp. Alex. III. 2. ubi dormitavit Interpres Latinus, ut jam monuit Davis. ad l. c. Maximi. Gemina his notavit Abresch. in Auctar. p. 222. GOTTL.

Sane est, invitis nobis; sed addenda est *injuriæ* notio; cum *offensa* nostra, ut nobis ægre faciatis. BAUER.

Βουλεύσεσθε ὑμῖν etc.] Scripturam margini appositam, ἐν ὑμῖν αὐτοῖς, profectam esse a quopiam arbitror, qui ὑμῖν αὐτοῖς cum τὰ ἄριστα jungi non animadvertebat. STEPH.

Τοιαῦτα δὲ] Non dubito, quin δὴ, non δὲ, a Thucydide scriptum hic fuerit: præsertim quum statim eadem particula δὲ sequatur. STEPH.

Οὐχ ἧσσον] Μᾶλλον. In Aug. ad h. v. adscriptum ἀλλὰ πάνυ καὶ μᾶλλον· quæ est expl. h. verborum. G.

Μετέγνωσαν] Brevius dictum, pro, μεταγνόντες ἐψηφίσαντο· sententia mutata, decreverunt; vel; ita mutavere sententiam priorem, ut—decernerent, sciscerent. Ita 3. 36. μετάνοια καὶ ἀναλογισμὸς, ὠμὸν—ἐγνῶσθαι. Vid. Indic. v. Brevitas. BAUER.

Ξυμμαχίαν] Ammonius in συμμαχεῖν· συμμαχίαν μὲν οὐ ποιήσασθαι, quod rotundius; sed aliter libri. WASS. Ostendit ibi Am-

ἐχθροὺς καὶ φίλους νομίζειν (εἰ γὰρ ἐπὶ Κόρινθον ἐκέλευον σφίσιν οἱ Κερκυραῖοι ξυμπλεῖν, ἐλύοντ' ἂν αὐτοῖς αἱ πρὸς Πελοποννησίους σπονδαί·) ἐπιμαχίαν δὲ ἐποιήσαντο, τῇ ἀλλήλων βοηθεῖν, ἐάν τις ἐπὶ Κέρκυραν ἴῃ, ἢ Ἀθήνας, ἢ τοὺς τούτων ξυμμάχους. ἐδόκει γὰρ ὁ πρὸς Πελοποννησίους πόλεμος καὶ ὣς ἔσεσθαι αὐτοῖς, καὶ τὴν Κέρκυραν ἐβούλοντο μὴ προέσθαι τοῖς Κορινθίοις, ναυτικὸν ἔχουσαν τοσοῦτον, ξυγκρούειν δὲ ὅτιμάλιστα αὐτοὺς ἀλλήλοις, ἵνα ἀσθενεστέροις οὖσιν, ἤν τι δέῃ, Κορινθίοις τε καὶ τοῖς ἄλλοις ναυτικὸν ἔχουσιν, ἐς πόλεμον καθιστῶνται. ἅμα δὲ τῆς τε Ἰταλίας

monius discrimen inter συμμαχεῖν et ἐπιμαχεῖν· sed corruptum est, quod editur, ἐπ' αὐτοῖς ἐπίοιεν πολέμιοι, εἶθ' ἕτεροι ἐπιστρατεύοιεν. Forte, εἶθ' ἑτέροις ἐπιστρατεύοιεν αὐτοί. Suidas in συμμαχία Scholiasten exscripsit; sed pro μόνον perperam habet μόνῳ. DUCK.

Μὴ ποιήσασθαι] Ammon. p. 131., cujus locum Intt. laudarunt, pro μὴ habet οὐ· quippe memoriter citabat locum. Deinde omittit Ammonius, ut videtur, post ἐπιμαχίαν, verbum ἐποιήσαντο, quod, judice Valkenario, potest abesse, ut structura docet. Ceterum putat Dounæus, (Præl. in Dem. Phil. de pace p. 135.) hunc locum, ob duorum vocabulorum sedem permutatam, hoc ordine legendum esse: Κερκυραίοις μὲν ἐπιμαχίαν μὴ ποιήσασθαι, et deinde ξυμμαχίαν δ' ἐποιήσαντο. Inductus fuit hic Vir Doctiss. ad hanc correctionem, quod h. l. hæc vocabula distinguuntur. Ἐπιμαχίαν esse *fœdus ad tuendos fines initum*, (vulgo *defensivum*) ξυμμαχίαν autem *fœdus, quo exhibeantur auxilia ad quodvis bellum, sive socius lacessat sive lacessatur*. Correctionem defendit Dounæus e verbis: εἰ γὰρ ἐπὶ Κορ. ἐκελ. σφ. οἱ Κερκ. ξυμπλεῖν· hanc enim esse ἐπιμαχίαν· deinde e verbis: ἐπιμαχίαν δὲ ἐποιήσαντο— colligit, hanc esse ξυμμαχίαν, quum bellum defendatur, ut, cum inferatur, sit ἐπιμαχία. Sed Abresch. in Dil. p. 49. non probat: ξυμμαχίαν quidem esse *quamlibet societatem*, non vero ἐπιμαχίαν. v. Schol. ad c. 53. Perspicuum hoc esse e L. VI. 97. et L. V. 27. ψηφίσασθε—ἐπιμαχεῖν. Cum quo loco confertur Suidas in voc. ἐπιμαχεῖν, qui e scriptore anonymo habet: φιλίαν σφίσιν ἔνσπονδον εἶναι ἐπὶ τῷ τῇ ἀλλήλων ἐπιμαχεῖν. Intelligitur inde, ἐπιμαχεῖν idem esse ac τῇ ἀλλήλων βοηθεῖν, et ἐπικουρεῖν. v. Etym. et Ammon. v. ἐπίκουροι. Apud Nostrum V. 27. c. 22. 23. et 29. ξυμμαχία commutatur cum v. σπονδαί, ita, ut σπονδὰς et ξυμμαχίαν ποιεῖσθαι promiscue scripserit; cf. infra c. 55. quanquam alias distinguat, v. c. c. 76. Sed Dounæum refutat alius locus, L. V. 48. Κορίνθιοι δὲ Ἀργείων ὄντες ξύμμαχοι—ξυνεπιστρατεύειν μηδενί. GOTTL.

Ξυμμαχ. ἐπιμαχ.] Sane, ex vi vocabb. etymologica, ξυμμαχία est conditio auxilii ferendi, *Defensiv-Bündniss*, ἐπιμαχία fœdus aggrediendi et impugnandi hostis: *Offensiv-Alliance*. Sed enim, cum loco suo movendi verba non adsit ratio Critica, nec notatio nimis urgenda sit, aut in usu loquendi servetur, simplicius est, ξυμμαχίαν, ut frequentius vocab. et per se latius patens, esse *genus*, et complecti omnia jura et auxilia fœderum, qua defendendis sociis, qua hostibus eorum bello petendis: ἐπιμαχίαν autem esse speciem vel formam, quasi ἐπιβοήθειαν, conditionem opis ferendæ contra impugnantes, non tamen, ut hi sint hostes defendentium; ut Romani Clusinos juvabant contra Gallos, Campanos contra Samnites juvare jubebantur, apud Liv. L. 5. et 7. BAVER.

Τῇ ἀλλήλων] Flor. τῷ ἀλλήλων, quod placet. vid. pag. 21. 6. 23. 17. WASS. Nihil muto. Deest χώρα, γῇ, vel simile quiddam: nam mox dicit ἐπὶ Κέρκυραν, ἢ Ἀθήνας. Dionys. Halic. III. 34. ἐμβαλόντες εἰς τὴν ἀλλήλων γῆν. Thucyd. infr. c. 50. δείσαντες, μὴ ἐς τὴν γῆν σφῶν πειρῶσιν ἀποβαίνειν. Scriptor anonymus apud Suidam in ἐπιμαχεῖν· φιλίαν σφίσιν ἔνσπονδον εἶναι, ἐπὶ τῷ τῇ ἀλλήλων ἐπιμαχεῖν. DUCK.

Τῇ ἀλλήλων] Sc. γῇ s. χώρᾳ, nec opus, ut cum Wassio τῷ, quod est in Flor., legatur, ut monuit Duckerus. Pro ἀλλήλων docta manus in Flor. Vin. bibl. in margine scripsit: ἀλλήλοιν. G.

Προέσθαι] i. e. προδοῦναι. Sic superscr. in Aug. et in margine additum: καὶ ἐὰν μὴ δέξωνται τοὺς Κερκυραίους. G.

Ξυγκρούειν δὲ—] Κατὰ κοινοῦ τὸ ἐβούλοντο. Ita Schol. Aug. G.

καὶ Σικελίας καλῶς ἐφαίνετο αὐτοῖς ἡ νῆσος ἐν παράπλῳ κεῖσθαι.

με΄. 45. Τοιαύτῃ μὲν γνώμῃ οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς Κερκυραίους προσεδέξαντο, καὶ τῶν Κορινθίων ἀπελθόντων, οὐ πολὺ ὕστερον δέκα ναῦς αὐτοῖς ἀπέστειλαν βοηθούς. ἐστρατήγει δὲ αὐτῶν Λακεδαιμόνιός τε ὁ Κίμμωνος, καὶ Διότιμος ὁ Στρομβίχου, καὶ Πρωτέας ὁ Ἐπικλέους. προεῖπον δὲ αὐτοῖς μὴ ναυμαχεῖν Κορινθίοις, ἢν μὴ ἐπὶ Κέρκυραν πλέωσι, καὶ μέλλωσιν ἀποβαίνειν, ἢ ἐς τῶν ἐκείνων τὶ χωρίον· οὕτω δὲ, κωλύειν κατὰ δύναμιν. προεῖπον δὲ ταῦτα, τοῦ μὴ λύειν ἕνεκα τὰς σπονδάς. αἱ μὲν δὴ νῆες ἀφικνοῦνται ἐς τὴν Κέρκυραν.

μστ΄. 46. Οἱ δὲ Κορίνθιοι, ἐπειδὴ αὐτοῖς παρεσκεύαστο, ἔπλεον ἐπὶ τὴν Κέρκυραν ναυσὶ πεντήκοντα καὶ ἑκατόν. ἦσαν δὲ Ἠλείων μὲν, δέκα, Μεγαρέων δὲ, δώδεκα· καὶ Λευκαδίων, δέκα, Ἀμπρακιωτῶν δὲ, ἑπτὰ καὶ εἴκοσι, καὶ Ἀνακτορίων, μία· αὐτῶν δὲ Κορινθίων, ἐννενήκοντα. στρατηγοὶ δὲ τούτων ἦσαν μὲν καὶ κατὰ πόλεις ἑκάστων, Κορινθίων δὲ Ξενοκλείδης ὁ Εὐθυκλέους, πέμπτος αὐτός. ἐπειδὴ δὲ προσέμιξαν τῇ κατὰ

Ἐν παράπλῳ κεῖσθαι] Thucydideum plane loquendi genus, quod multi postea sunt imitati, ut videre est apud Casaubonum in notis ad Dion. Halic. p. 344. Huds.

Supra c. 36. καλῶς παράπλου κεῖσθαι. Strab. VII. p. 499. Alm. ἄλλαι δ' ἐν τῷ παράπλῳ νησίδες εἰσίν—G.

Aut pro εἰς παράπλουν, vel pro *via* et itinere positum, ut præter eam commode navigarent ad Italiam; neque enim Genit. Ἰταλίας pendeat a παράπλῳ (neque enim *præternavigare* volebant Italiam) sed a καλῶς· pulchre, opportune *qua* Italiam sita erat Corcyra, ut, ad Italiam, vel ex illa, commeantes, hanc stationem, hoc præsidium haberent. B.

Δέκα ναῦς αὐτοῖς] Lacedæmonio Cimonis filio in contumeliam tantum decem naves Periclis suasu attributas scribit Plutarchus in Pericle; quem vide p. 197. Ed. Francof. Huds. vid. Diodor. XII. p. 304. c. Wass.

Λακεδαιμόνιος ὁ Κίμμωνος] Hujus loci meminit Schol. Aristid. T. II. p. 152. Λακεδαίμων τε ὁ Κίμωνος, ut probaret, Cimonem λακωνίζαι. Quam bene, nihil dicere attinet. G.

Ἐπὶ Κέρκ.] Non utique est, *adversus* Corcyram, ut hostiliter: etsi res hic ferat; diceret tamen, ἐπὶ Κερκυραίους. Quippe et supra c. 37. ἐπὶ τὸν ἄλλον λόγον ἰέναι. Bauer.

Ἀποβαίνειν] Sc. ἐς τὴν γῆν. Sic I. 116. nisi est glossa, e margine in textum illata. G.

Ἐς τὴν Κέρκυραν] Ἐς Κέρκυραν Gr. sint articulo rectius. Pro λύειν Ar. κωλύειν, forte πω λύειν. Wass.

Ἔπλεον ἐπὶ τὴν Κέρκυραν] *Adversus Corcyram.* Ἐπὶ verbis motum significantibus junctum, *adversus* significat; v. Valken. ad Eurip. Phœniss. p. 28. G.

Πέμπτος αὐτὸς] Homerica ratio numerandi, v. c. Il. κ΄. v. 495., quam Herodotus, (v. c. VI. 103.) et Noster, ut et alii imitati sunt Latini consimiliter ita. Cic. Offic. III. 10. "*Petivit* (Dionysius tyrannus), *ut se ad amicitiam tertium adscriberent.*" cf. Wass. ad L. II. 13. G.

Πέμπτ. αὐτ.] Sane αὐτὸς non est *primus*, princeps: nec tamen hoc velle videtur Schol. sed inde efficere, quia *unus* nominetur; quod non est temere factum; cur enim reliquos tacet, aut alium non nominat? Latini quoque dicunt, *tertius ipse* fuit. Nam Ciceronis locus, a B. Gottl. allatus, nil agit,

Κέρκυραν ἠπείρῳ, ἀπὸ Λευκάδος πλέοντες, ὁρμίζονται ἐς Χειμέριον τῆς Θεσπρωτίδος γῆς. ἔστι δὲ λιμὴν, καὶ πόλις ὑπὲρ αὐτοῦ κεῖται ἄπο θαλάσσης, ἐν τῇ Ελαιάτιδι τῆς Θεσπρωτίδος, Εφύρη. ἔξεισι δὲ παρ' αὐτὴν Αχερουσία λίμνη ἐς τὴν θάλασσαν. διὰ δὲ τῆς Θεσπρωτίδος Αχέρων ποταμὸς ῥέων ἐσβάλλει ἐς αὐτὴν, ἀφ' οὗ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἔχει. ῥεῖ δὲ καὶ Θύαμις ποταμὸς, ὁρίζων τὴν Θεσπρωτίδα καὶ Κεστρίνην, ὧν ἐντὸς ἡ ἄκρα ἀνέχει τὸ Χειμέριον. οἱ μὲν οὖν Κορίνθιοι τῆς ἠπείρου ἐνταῦθα ὁρμίζονταί τε καὶ στρατόπεδον ἐποιήσαντο.

ubi *tertius* simpliciter ponatur, duobus jam nominatis; ubi nec nos aliter possimus: *als den dritten;* propius contuleris nostrum, utut fere obsoletum, *selbdritte,* i. e. *er selbst war der dritte.* BAVER.

Ἐς Χειμέριον] Totum h. l. ante oculos habuit Strabo, VII. 499. qui ἄκραν Χειμέριον vocat, ut Noster. G.

Ἐν τῇ Ἐλαιάτιδι] Aut pars agri Thesprotici Ἐλαιάτις vocabatur [forsan, ut conjicit Palmerius, a portu Ἐλαίας, quem memorat Ptolemæus] cujus tamen rei nullum auctorem habeo: aut Ἐλειάτιδι scribendum, et significabit Ephyram in palustri loco sitam, ut distinguatur a cæteris, quæ eodem nomine vocabantur. *F. Port.* Ἐλαιούντιδι pro Ἐλαιάτιδι rescribendum censeo; ita enim illa regio appellabatur, ob Elæunte oppido, quod in confiniis Thesprotiæ situm erat. *Berkelius.* Vide Palmerii Græc. Antiq. p 281. etc. et p. 292. HUDS.

Ἐφύρη] Deinde, ut Strabo VII. Κίχυρος, pro Ἐλαιάτιδι rescribit Berkelius Ἐλαιούντιδι. V. Holsten. WASS. Holstenius ad Stephan. v. Ἐλαία retinet scripturam vulgatam. Ea si recte habet, nihil probabilius est sententia Palmerii, quam etiam sequitur Cellar. II. Geogr. Ant. 13. p. 1038. ubi vitio operarum puto scribi, in Græcis exemplaribus Thcuydidis esse Ἐλεάτιδι. Nam ita legisse Vallam, ut qui verterit, *in palustribus Thesprotibus sita,* suspicatur Portus. H. Stephanus in marg. Edit. secundæ remittit Lectorem ad Annotata sua; nec tamen in his quidquam de hac voce habet. Ἐφύρη cur casu tertio scribi debeat, non video, et utique cum Interpretibus Thucydidis et Palmerio cum πόλις jungendum puto. Nec adsentior Cellario, aliam esse πόλιν, quam memorat Thucydides, aliam Ἐφύρην putanti, ut ex eo patet, quod χειμέριον *portum juxta promontorium esse* scribit; *urbis autem nomen quodnam fuerit, dubitari.* Nam si Ἐφύρη, quod editur, et Cellarius probare videtur, relinquitur, non alius esse potest horum verborum sensus, quam πόλιν illam in Ephyre, urbem scilicet in urbe, sitam esse: quod intelligi non potest. Strabo Lib. VII. p. 327. de Ephyre ita scribit: ὑπέρκειται δὲ τούτου μὲν τοῦ κόλπου Κίχυρος, ἡ πρότερον Ἐφύρα, πόλις Θεσπρωτῶν· quæ a Thucydide sumta esse apertum est, et monuit Palmerius. In Cass. quoque et Græv. est Ἐφύρη· in quo tamen non multum præsidii foret, nisi sententia alteri scripturæ repugnaret. Nam in his ι, quod subscriptum vocant Grammatici, plerumque omittitur. De Acherusio lacu et Acheronte fluvio Palmer. II. Græc. Ant. 5. et 8. DUCK.

Ἀχέρων—ἐσβάλλει ἐς αὐτὴν] Strabo L. VII. p. 499. vocat Ἀχερουσίαν λίμνην, Γλυκὺν λιμένα, εἰς ὃν ἐμβάλλει ὁ Ἀχέρων ποταμὸς, ῥέων ἐκ τῆς Ἀχερουσίας λίμνης. Utrumque verbum ἐσβάλλειν et ἐμβάλλειν, ut et ἐκβάλλειν, de fluviis exonerantibus se in mare l. lacum, dicitur. Plat. in Phædon. 60. 61. εἰς τὸν Τάρταρον ἐμβάλλει, et absolute. G.

Θύαμις] Vid. Strabon. VII. p. 324. Cic. Attic. VII. 11. Athenæum III. 1. Pausan. I. 11. et Ptolemæum. Plinio et Athenæo flumen est Thesprotiæ. Hodie juxta Theuenotum Calama. Est et ejusdem nominis pagus in Gedrosia. De Thuamia agri Phliasii adi Xenophont. Hist. VII. p. 624. Noster Θυάμου ὄρους meminit p. 209. 4. WASS. De Thyami fluv. et Cestrine etiam Palmer. II. Græc. Ant. 4. et 5. Λευκίμνη, de qua Cap. seq. supra quoque Cap. 30. in quibusdam MSS. est Λευκίμμη. Vid. Casaub. ad Strab. VII. 324. DUCK.

Ἡ ἄκρα ἀνέχει—] *Exsurgit Chimerium promontorium.* G.

Ἀνέχει ἡ ἄκρα τὸ Χειμέρ.] Nescio, cur non vertatur, *promontorium,* (die Landspitze) sustinet (locum) Chimerium; illi impositum est. BAVER.

μζ'. 47. Οἱ δὲ Κερκυραῖοι ὡς ᾔσθοντο αὐτοὺς προσπλέοντας, πληρώσαντες δέκα καὶ ἑκατὸν ναῦς, ὧν ἦρχε Μεικιάδης, καὶ Αἰσιμίδης, καὶ Εὐρύβατος, ἐστρατοπεδεύσαντο ἐν μιᾷ τῶν νήσων, αἳ καλοῦνται Σύβοτα. καὶ αἱ Ἀττικαὶ δέκα παρῆσαν. ἐπὶ δὲ τῇ Λευκίμνῃ αὐτοῖς τῷ ἀκρωτηρίῳ ὁ πεζὸς ἦν, καὶ Ζακυνθίων χίλιοι ὁπλῖται βεβοηθηκότες. ἦσαν δὲ καὶ τοῖς Κορινθίοις ἐν τῇ ἠπείρῳ πολλοὶ τῶν βαρβάρων παραβεβοηθηκότες. οἱ γὰρ ταύτῃ ἠπειρῶται ἀεί ποτε φίλοι αὐτοῖς εἰσιν.

μή. 48. Ἐπειδὴ δὲ παρεσκεύαστο τοῖς Κορινθίοις, λαβόντες τριῶν ἡμερῶν σιτία, ἀνήγοντο ὡς ἐπὶ ναυμαχίᾳ ἀπὸ τοῦ Χειμερίου νυκτός. καὶ ἅμα ἕῳ πλέοντες, καθορῶσι τὰς τῶν Κερκυραίων ναῦς μετεώρους τε καὶ ἐπὶ σφᾶς πλεούσας. ὡς δὲ κατεῖδον ἀλλήλους, ἀντιπαρετάσσοντο, ἐπὶ μὲν τὸ δεξιὸν κέρας Κερκυραίων, αἱ Ἀττικαὶ νῆες, τὸ δὲ ἄλλο αὐτοὶ ἐπεῖχον, τρία τέλη ποιήσαντες τῶν νεῶν, ὧν ἦρχε τριῶν στρατηγῶν ἑκάστου εἷς. οὕτω μὲν Κερκυραῖοι ἐτάξαντο. Κορινθίοις δὲ τὸ μὲν δεξιὸν κέρας αἱ Μεγαρίδες νῆες εἶχον, καὶ αἱ Ἀμπρακιώτιδες· κατὰ δὲ τὸ μέσον, οἱ ἄλλοι ξύμμαχοι ὡς ἕκαστοι. εὐώνυμον δὲ κέρας αὐτοὶ οἱ Κορίνθιοι, ταῖς ἄριστα τῶν νεῶν πλεούσαις, κατὰ τοὺς Ἀθηναίους καὶ τὸ δεξιὸν τῶν Κερκυραίων, εἶχον.

μθ'. 49. Ξυμμίξαντες δὲ, ἐπειδὴ τὰ σημεῖα ἑκατέροις ἤρθη, ἐναυμάχουν, πολλοὺς μὲν ὁπλίτας ἔχοντες ἀμφότεροι ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων, πολλοὺς δὲ τοξότας τε καὶ ἀκοντιστάς·

Λευκίμνῃ] Apud Strab. VII. p. 499. editur *Λευκίμμη*, in Almel. Præfert tamen e Nostro Casaubonus *Λευκίμνη*. G.

Ἦσαν—παραβεβοηθηκότες] i. e. *παρῆσαν εἰς τὸ βοηθεῖν*, præsto erant qui—Vim h. v. explicavit Casaub. ad Athen. I. 3. cf. Abresch. Auct. qui alia de h. v. notavit. Gottl.

Παρεσκεύαστο τοῖς Κορινθ.] Scil. *τὰ πάντα*· vel simpliciter verbum positum pro substant. et verbo *esse*, vel *fieri*, ac si sit, *ἡ παρασκευὴ ἐγεγόνει*. Baver.

Τριῶν ἡμερῶν] Ut hic dicit *τριῶν ἡμερῶν σιτία* pro *εἰς τρεῖς ἡμέρας*, ita et alibi loquitur. Steph.

Τριῶν ἡμερῶν σιτία] i. e. *ἐς τρεῖς ἡμέρας*, ut alias loquitur. G.

Ναυμαχίᾳ] Exempla utriusque constructionis apud hunc Scriptorem exstare puto, ejus tamen potius, quam in contextu habemus. Steph. *Ὡς* abest Cl. et mox *τῶν* etiam Gr. Ar. non bene. Wass.

Μετεώρους] *Νῆας* habebant Suidæ exemplaria, quomodo semper Herodotus, forma Ionica. Noster *ναῦς*, hic et alibi, atque ita D. Halicarn. p. 242. 20. Thucyd. laudans. Ita etiam ipse in Antiqq. V. II. 543. v. 98. *αἱ* non agnoscunt Gr. Ar. C. recte. W.

Τὸ δὲ ἄλλο] n. *μέσον καὶ εὐώνυμον κέρας*. Mox *τρία τέλη*, i. e. *μέρη*, *drey Geschwader*. G.

Ἑκατέροις ἤρθη] Laudat Suidas in *σημεῖα*. Wass. Vid. Lips. IV. de Milit. Rom. Dial. ult. Kusterus ad Suidam non recte adnotat, locum illum e Cap. LXIII. hujus libri esse. Duck.

Ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων] *Auf dem Verdecke*. In cod. Aug. explicatur: *σανιδωμάτων*. G.

τῷ παλαιῷ τρόπῳ ἀπειρότερον ἔτι παρεσκευασμένοι. ἦν τε ἡ ναυμαχία καρτερὰ, τῇ μὲν τέχνῃ, οὐχ ὁμοίως, πεζομαχίᾳ δὲ τοπλέον προσφερὴς οὖσα. ἐπειδὴ γὰρ προσβάλλοιεν ἀλλήλοις, οὐ ῥᾳδίως ἀπελύοντο, ὑπό τε τοῦ πλήθους καὶ ὄχλου τῶν νεῶν· καὶ μᾶλλόν τι πιστεύοντες τοῖς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὁπλίταις ἐς τὴν νίκην, οἳ καταστάντες ἐμάχοντο, ἡσυχαζουσῶν τῶν νεῶν. διέκπλοι δ' οὐκ ἦσαν, ἀλλὰ θυμῷ καὶ ῥώμῃ τοπλέον ἐναυμάχουν, ἢ ἐπιστήμῃ. πανταχῇ μὲν οὖν πολὺς θόρυβος, καὶ ταραχώδης ἦν ἡ ναυμαχία, ἐν ᾗ αἱ Ἀττικαὶ νῆες παραγιγνόμεναι τοῖς Κερκυραίοις, εἴπῃ πιέζοιντο, φόβον μὲν παρεῖχον τοῖς ἐναντίοις, μάχης δὲ οὐκ ἦρχον δεδιότες οἱ στρατηγοὶ τὴν πρόῤῥησιν τῶν Ἀθηναίων. μάλιστα δὲ τὸ δεξιὸν κέρας τῶν Κορινθίων ἐπόνει. Οἱ γὰρ Κερκυραῖοι εἴκοσι ναυσὶν αὐτοὺς τρεψάμενοι, καὶ καταδιώξαντες σποράδας ἐς τὴν ἤπειρον, καὶ μέχρι τοῦ στρατοπέδου πλεύσαντες αὐτῶν, καὶ ἐπεκβάντες, ἐνέπρησάν τε τὰς σκηνὰς ἐρήμους, καὶ τὰ χρήματα διήρπασαν. ταύτῃ μὲν οὖν οἱ Κορίνθιοι, καὶ οἱ ξύμμαχοι ἡσσῶντό τε, καὶ οἱ Κερκυραῖοι ἐπεκράτουν. ᾗ δὲ αὐτοὶ ἦσαν οἱ Κορίνθιοι,

Ἀπειρότερον—παρεσκευασμένοι] *Sine arte* (τακτικῇ) *instruendæ aciei navalis.* Mox τῇ μὲν τέχνῃ, οὐχ ὁμοίως it. ῥώμῃ τοπλέον ἢ ἐπιστήμῃ. G.

Οὐχ ὁμοίως] Sc. καρτερὰ, non ita, minus valens arte; aut adverb. pro adject. ὁμοία, arte impar, deterior. Baver.

Προσφερὴς] i. e. ὁμοία. Sic in Aug. explicatur. Suid. προσφερεῖς, ὁμοίας. G.

Τοῖς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὁπλίταις] Vid. Scheffer. II. de Re navali 5. Διέκπλους, de quibus mox, rursus dicit in pugnis navalibus, II. 89. VII. 36. et 70. Et sic sæpe alii. Vid. Kuhn. ad Polluc. I. 153. et Scheffer. III. de Milit. Nav. 6. eoque etiam pertinent, quæ adnotavit Freinshem. ad Flor. II. 2. in fin. Suidas in διέκπλοι descripsit scholia ad h. l. sed verba illa καὶ διασχίζειν τὴν τῶν ἐναντίων τάξιν, quæ Kusterus in scholiis non legi dicit, sunt e Scholiaste ad II. 89. Duck.

Διέκπλοι οὐκ ἦσαν] *Durch die Schiffe durchzuschlüpfen und andere Nebenwendungen zu machen.* Infra διεκπλεῖν, c. 50. *navigando pertransire et præterire.* Gottl.

Διέκπλοι] V. c. ut navis procurrens extra ordinem e medio, vel ab alterutro cornu, insinuaret sese ordini navium hostilium, aut, per medias elapsa, a tergo adoriretur aliam aut persequeretur. Baver.

Ἐν ᾗ αἱ Ἀττικαὶ] Hic Thucydides περὶ τῶν Ἀθηναίων νεῶν τὸν λόγον ποιούμενος, πρὸς τοὺς αὐτῶν στρατηγοὺς μετέβη. Schol. ad Sophocl. p. 219. 225. Ed. Steph. Huds. Ἐν ᾗ—Ἀθηναίων] Hæc laudans Schol. Sophoclis ad Antig. 133. ἐκεῖνος, inquit, περὶ τῶν Ἀθήνηθεν νεῶν τὸν λόγον ποιούμενος, ἔτρεψε τὸν λόγον πρὸς τοὺς αὐτῶν στρατηγούς. εἴποι habet pro εἴ πη, hinc corrigendus, et τοῖς ἐναντίοις omittit contra MSS. Idem ad vers. 266. εἴ πη agnoscit, atque etiam τοῖς ἐναντίοις· sed utroque loco παραγενόμεναι perperam exhibet. Supra p. 98. antep. Gr. τε καὶ ῥώμῃ· ita ter hac in pagina; proinde in textum non recepi. Idem v. 14. delet copulam. Wass.

Ἐπόνει] Sic Sall. in Catil. 60. *laborare*, ubi Cortius h. l. non prætermisit. G.

Nil solemnius Livio, quam ut voc. *laborandi*, utatur de periculo in pugna; pro quo et *premi* subinde ponit: quo et Noster utitur c. 49. πιεζομένους, si talia notari in Thuc. placet. Vix attinebat, notari, ut tralatitium. Baver.

Ταύτῃ] Huc spectat Libanius Parentatione in Julianum Imp. p. 252. Wass. In Cass. est scholion ad supplendam ellipsin, ἐν τῇ μερίδι. Duck.

ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ, πολὺ ἐνίκων, τοῖς Κερκυραίοις τῶν εἴκοσι νεῶν ἀπὸ ἐλάσσονος πλήθους ἐκ τῆς διώξεως οὐ παρουσῶν. οἱ δ' Ἀθηναῖοι ὁρῶντες τοὺς Κερκυραίους πιεζομένους, μᾶλλον ἤδη ἀπροφασίστως ἐπεκούρουν, τὸ μὲν πρῶτον ἀπεχόμενοι, ὥστε μὴ ἐμβάλλειν τινί· ἐπειδὴ δὲ ἡ τροπὴ ἐγίγνετο λαμπρῶς, καὶ ἐνέκειντο οἱ Κορίνθιοι, τότε δὴ ἔργου πᾶς εἴχετο ἤδη καὶ διεκέκριτο οὐδὲν ἔτι, ἀλλὰ ξυνέπεσον ἐς τοῦτο ἀνάγκης, ὥστε ἐπιχειρῆσαι ἀλλήλοις τοὺς Κορινθίους καὶ Ἀθηναίους.

ν′. 50. Τῆς δὲ τροπῆς γενομένης, οἱ Κορίνθιοι τὰ σκάφη μὲν οὐχ εἷλκον ἀναδούμενοι τῶν νεῶν ἃς καταδύσειαν, πρὸς δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἐτράποντο, φονεύειν διεκπλέοντες μᾶλλον ἢ ζωγρεῖν· τούς τε αὑτῶν φίλους (οὐκ ᾐσθημένοι, ὅτι ἥσσηντο οἱ

Ἀπροφασίστως] *Sine hæsitatione, inculpate, citra reprehensionem* (tanquam fœdus violarent) *se jam ipsis posse opem ferre.* Stephanus sine caussa reprehendit h. l. Scholiasten. vid. Abresch. Dil. p. 52. G.

Qs. sine exceptione, sine discrimine, defenderent tantum, an impugnarent; libere, remota specie defensionis directo et simpliciter hostem exhibebant: *ohne Weitläuftigkeit, ohne weiteres Bedenken, oder Umstände.* Bauer.

Διεκέκριτο οὐδὲν ἔτι] *Man machte weiter keinen Unterschied, man war nicht länger zurückhaltend.* G.

Διεκέκρ. οὐδ.] Discrimen sublatum erat, defensuri, an impugnaturi venissent: Corcyræi, an ipsi Athenienses, hostes essent. B.

Ξυνέπεσον] Non video, qui admitti possit ξυνέπεσεν. Steph. In Reg. et Cass. adscriptum erat scholion τὰ πράγματα. Duck.

Ξυνέπεσε] Recepi optimam lectionem pro ξυνέπεσον scil. πράγματα, quod supplet Schol. Cass. et Aug. qui ita quoque in suis codd. habuere. G.

Non mutavi lectionem a B. Gottl. receptam; quæ tamen cur magis altera probetur, non video; et cum Steph. prætulerim, ξυνέπεσον, nempe Athenienses. Plures ita legunt; et Scholion mancum videtur, quod incipiat, ἤγουν τὰ πράγματα· illud ἤγουν, aut, vel satis arguat, aliquid præmissum intercidisse. B.

Ἀναδούμενοι] Vid. Kuhnium ad Pollucem I. 125. Æschylus Pers. 418. ὑπτιοῦτο δὲ ΣΚΑ'ΦΗ ΝΕΩ͂Ν, etc. vid. locum. Wass. Clar. Wasse hic deleverat distinctiones post εἷλκον et ἀναδύσειαν. Kuhnius ita distinguit: τὰ σκάφη μὲν οὐχ εἷλκον ἀναδούμενοι τῶν νεῶν, ἃς καταδύσειαν πρὸς δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἐτράποντο, etc. Ut Thucydides dicat, Corinthios non pro more traxisse religatas a suis puppibus scaphas hostium, sed potius ad cædem hominum, demersis navibus, se contulisse. Ita σκάφη νεῶν per periphrasin erunt ναῦς, ut apud Æschylum quoque exponit Scholiastes. Idque etiam suspicabatur H. Stephanus in Thes. prolato loco Euripidis, in quo σκάφος νεὼς pro navi dicitur: quod verum puto. Nam si hic σκάφη pro alveis navium accipias cum Scholiaste, non facile dictu est, quomodo alvei navium submersarum a puppibus victricium religari potuerint. Scribit ille quidem ad Cap. 54. et ex eo Suidas in καταδύσαντες, καταδῦναι hic non esse *deprimere* naves, sed *lacerare.* Verum hæc expositio, ut ibi adnotat Stephanus, merito in dubium vocari potest, nec facile ullius probati Scriptoris testimonio confirmari poterit. Illa autem, quæ sequuntur, ἃς καταδύσειαν, per ellipsin erunt exponenda, hunc in modum, ut mihi videtur: conversi ad cædem hominum, *qui fuerant in navibus,* quas submerserant, quique, malis, antennis, tabulisve arreptis, per mare ferebantur. Sed tota structura orationis valde intricata est. Morem religandi puppibus naves captivas sæpe memorant Thucydides et omnes alii. vid. Xenoph. 1. Græc. p. 445. Liv. XXX. 10. 24. Duck.

Σκάφη—οὐχ εἷλκον—ζωγρεῖν] Ordo verborum, ab Abresch. constitutus, hic est: Τῆς τροπῆς γεν. οἱ μὲν Κορ. οὐχ εἷλκον τὰ σκ. τῶν νεῶν, ἃς καταδύσειαν, ἀναδ. (αὐτὰς) ἀλλὰ διεκπ. (αὐτὰς) ἐτράπ. μ. πρὸς (τὸ) φον. τ. ἀνθρ., ἢ ζωγρεῖν. Duckerus et alii intricatam structuram hujus loci notant, quæ est ab hyperbato: τὰ σκ. μ. οὐχ εἷλκον ἀναδ. τ. ν. ἃς καταδύσειαν. quo soluto, nulla videtur esse difficultas. Artic. ante infinitivum,

ἐπὶ τῷ δεξιῷ κέρᾳ) ἀγνοοῦντες ἔκτεινον. πολλῶν γὰρ νεῶν οὐσῶν ἀμφοτέρων, καὶ ἐπιπολὺ τῆς θαλάσσης ἐπεχουσῶν, ἐπειδὴ ξυνέμιξαν ἀλλήλοις, οὐ ῥᾳδίως τὴν διάγνωσιν ἐποιοῦντο, ὁποῖοι ἐκράτουν, ἢ ἐκρατοῦντο. ναυμαχία γὰρ αὕτη Ἕλλησι πρὸς Ἕλληνας νεῶν πλήθει μεγίστη δὴ τῶν πρὸ αὐτῆς γεγένηται. ἐπειδὴ δὲ κατεδίωξαν τοὺς Κερκυραίους οἱ Κορίνθιοι ἐς τὴν γῆν, πρὸς τὰ ναυάγια καὶ τοὺς νεκροὺς τοὺς σφετέρους ἐτράποντο· καὶ τῶν πλείστων ἐκράτησαν, ὥστε προσκομίσαι πρὸς τὰ Σύβοτα, οἷ αὐτοῖς ὁ κατὰ γῆν στρατὸς τῶν βαρβάρων προσεβεβοηθήκει.

quem supplevimus, subinde omittitur, ut mox fin. c. δείσαντες—μὴ—αἱ σφ. νῆες ὀλίγαι ἀμύνειν ὦσι· nisi forte post ἐτράποντο, absorptus est articulus. Plura exempla hujus generis collegit Abresch. Dil. p. 53. Καταδύειν autem h. l. non est *submergere*, ut vertunt interpretes; sed τιτρώσκειν, ut Schol. ad c. 54. explicat, memor hujus loci: καταδύσαντες, ἀντὶ τοῦ τρώσαντες—τοιοῦτο δέ ἐστι καὶ τὸ, ἃς καταδύσειαν. Interdum διαφθείρειν et τραυματίζειν Græci dicunt, *corrumpere, ad navigandum inutiles reddere*, s. perforare naves. cf. Abresch. ad L. II. 92. p. 266. Mecum facit etiam Heilmanus, p. 58. Ἀναδούμενοι in Scholio interlineari cod. Aug. explicatur: ἀναπλεκόμενοι, ἀναδεσμεύοντες. Quod autem Noster ἃς καταδύσειαν pro ὧν dixit, quæ consuetudo est Atticorum, ut Scholiastes notat; hoc factum videtur, ut Abreschio in Dil. ad h. l. placet, propterea, ut pateret, ἐν περιφράσει dictum esse τὰ σκάφη τῶν νεῶν, (quæ non sunt scaphæ navium submersarum, ut male vertit Enenkel. sed carinæ navium, vel *ipsæ naves*) vitaretque amphiboliam. Sed simplicius videtur dicere, Thucydidem h. l. neglexisse Atticismum, ut fecit L. II. 51. ταπεινὴ ὑμῶν ἡ διάνοια ἐγκαρτερεῖν ἃ ἔγνωτε, pro οἷς. Pro νεῶν ἃς καταδύσειαν legendum videtur Reiskio in Diluc. Abresch. p. 54. τῶν νεῶν, ἀλλὰ κατέδυσαν, haud dubie quod καταδύειν *submergendi* vi caperet. Sed in anim. ad h. l. p. 10. καταδύειν ναῦν dicit, non modo esse, *demergere undis navem hostilem perforatam, sed etiam exarmare et subigere, ita ut in potestate tua sit, et tu eam abducere possis.* Cæterum hunc locum laudavit Gregor. de dial. p. 23. vid. adnot. ad Schol. G.

Τὰ σκάφη εἷλκ. ἀναδ. τῶν νεῶν, ἃς καταδ.] Si καταδύειν non debet esse *submergere*, sed *perforare*, quod alterum mihi non probatur, ut alienum a natura vocabuli; si tamen sit; ordo verborum simpliciter erit: οὐχ εἷλκον τὰ σκάφη, ἀναδούμενοι (ἐκ vel ἀπὸ, quod et in ἀπαρτᾶν, *suspendere*, omitti solet,) τῶν νεῶν, ἃς κατ. Sed plane suam vim servet voc. καταδύειν, et εἷλκον ἀναδούμενοι est quasi pro uno vocabulo, modum trahendi signante: religatas trahebant religando, nempe a suis navibus secum abduxerunt. Sed aliud rei subest, cur hoc factum neget Thuc. nempe, veluti faciendum fuerit, vel utilitatis caussa, vel moris. Scilicet moris fuisse possit, ut captarum, vel demersarum navium scaphas suspenderent a suis navibus, victoriæ signum, quasi spolia navis. Quod autem ἃς dixit pro ὧν, neque Atticismus est, cum et Attici soleant respicere casum priorem, neque e periphrasi ab Abresch. ficta, sed, quia promiscuum est, et utrumque licet: ut c. 5. 2. αἰχμαλώτων—ΟΥ͂Σ εἶχον, non ὯΝ. Baver.

Πρ. τ. ἀνθρ. ἐτρ. διεκπλ. φον. rel.] Nescio, qui ferri possit ordo ab Abresch. institutus, cum πρὸς referatur ad ἀνθρώπους. Nimirum hoc est, verbis vim facere. Ordo est simplicissimus: διεκπλ. ἐτράπ. πρὸς τοὺς ἀνθρ. φονεύειν μᾶλλον ἢ ζωγρεῖν scil. αὐτοὺς, pro, φονεύσοντες, ζωγρήσοντες, vel suppleto ὥστε. Satis notum est, Infinitivum sæpius notare *consilium* facti, quod significet verbum, a quo pendeat Infinit. v. Ind. vocc. Infinit. et Philol. Th. Paull. p. 64. Ita Actor. 10. 33. πάρεσμεν ἀκοῦσαι, et 4. 27. 28. συνήχθησαν—ποιῆσαι. Baver.

Διεκπλέοντες] Reisk. in anim. ad. h. l. malit διακελεύοντες, *invicem sese adhortantes*, quanquam usitatius sit διακελευόμενοι. Sed non verisimile est, librarios faciliorem lectionem in difficiliorem mutasse. Gottl.

Ναυμαχία γὰρ αὕτη] Reisk. in Dil. Abresch. p. 55. corrigit ναυμ. ἄρα— Gotlt.

Ναυμ. γὰρ] Si γὰρ suam vim obtinet: refertur ad magnitudinem cædis, et concursum tot navium, ante memoratum; possit tamen esse pro καὶ, vel οὖν, et μεγίστη pro μείζων. B.

Ναυάγια] Agn. Suidas in ναυάγιον. Sic noster Lib. VII. p. 425. atque ita laudat D. Halicarn. p. 150. ita loquitur Xenophon. Wass.

Οἷ αὐτοῖς] Particula margini adscripta pro

ἔστι δὲ τὰ Σύβοτα, τῆς Θεσπρωτίδος λιμὴν ἔρημος. τοῦτο δὲ ποιήσαντες, αὖθις ἀθροισθέντες ἐπέπλεον τοῖς Κερκυραίοις. οἱ δὲ ταῖς πλωΐμοις, καὶ ὅσαι ἦσαν λοιπαὶ μετὰ τῶν Ἀττικῶν νεῶν, καὶ αὐτοὶ ἀντεπέπλεον, δείσαντες, μὴ ἐς τὴν γῆν σφῶν πειρῶσιν ἀποβαίνειν. ἤδη δὲ ἦν ὀψὲ, καὶ ἐπεπαιώνιστο αὐτοῖς ὡς ἐπίπλουν, καὶ οἱ Κορίνθιοι ἐξαπίνης πρύμναν ἐκρούοντο, κατιδόντες εἴκοσι ναῦς Ἀθηναίων προσπλεούσας· ἃς ὕστερον τῶν δέκα βοηθοὺς ἐξέπεμψαν οἱ Ἀθηναῖοι, δείσαντες (ὅπερ ἐγένετο) μὴ νικηθῶσιν οἱ Κερκυραῖοι, καὶ αἱ σφέτεραι δέκα νῆες ὀλίγαι ἀμύνειν ὦσι.

να'. 51. Ταύτας οὖν προϊδόντες οἱ Κορίνθιοι, καὶ ὑποτοπήσαντες ἀπ' Ἀθηνῶν εἶναι οὐχ ὅσας ἑώρων, ἀλλὰ πλείους, ἐπα-

οἷ magis placet, quum motum ad locum significet. Steph. Debuerat dicere, quum οἷ motum ad locum significet. Sed satis apparet, alteram lectionem ei magis placuisse, quod etiam Huds. adnotarat. Duck.

Οἷ αὐτοῖς ὁ στρατὸς προσεβεβοηθήκει.] i. e. παρῆν, *aderat, præsto erat*, ἐς τὸ βοηθεῖν. Sic c. 47. παραβοηθεῖν. v. Abresch. Auct. p. 223. Marg. Ald. Vin. habet ad οἷ, ἢ οὗ. G.

Καὶ ὅσαι] Reisk. in anim. delet καί. G.

Ἐπεπαιώνιστο] Habes ἐπεπαιώνιστο apud Scholiastem (etsi alterum verbum frequentius occurrat) quamvis autem ὡς ἐπίπλουν apud eundum legamus, scripsisse tamen ὡς ἐς ἐπίπλουν suspicor. Steph. Etsi Græci non παιῶνα, sed παιᾶνα ᾄδειν dicunt, tamen promiscue παιωνίζω et παιανίζω usurpant. Stanl. ad Æschyl. Sept. cont. Theb. v. 274. cui adsentior. Ita Æsch. l. d. Aristoph. Equit. 1315. et Pac. 554. Lucian. Zeux. p. 583. Thucydid. IV. 96. et sæpe alibi. vid. Ind. sed tamen apud eum omnibus locis scriptura variat. Duck.

Καὶ ἐπεπαιώνιστο] *Et clamorem sustulerant ad congrediendum cum hoste.* Nos dicimus: *Man hatte schon das Feldgeschrey zum Angriff erschallen hören.* De verbo παιωνίζειν v. quos Duck. laudat. Diodorus L. XIII. p. 553. scribit παιανίζω. utrumque probum est. v. Wessel. ad Diod. XIII. c. 16. p. 554. G.

Ὡς ἐπίπλουν] Suidam, qui hæc corrupte citaverat in Παιᾶνας, emendat Cl. Kusterus. conf. I. 50. et Spanheim. ad Juliani Orat. I. p. 233. Wass. Ubi multis agit de pæane, et rursus ad Callim. hymn. Apoll. v. 98. Add. Luisin. II. Parerg. 12. Lips. IV. de Milit. Rom. 11. et Camerar. ad Xenoph. Cyrip. pag. 356. Duck.

Ὡς ἐπίπλουν] Steph. probabat lectionem quorundam codd. ὡς ἐς ἐπίπλουν. Male. Est enim πρὸς supplendum, quod Attici post ὡς omittunt. Suidas in v. Παιᾶνας (p. 65.) explicat h. l. ὡς πρὸς τὸ ἄρξαι τὸν πόλεμον. De hac ellipsi v. Valk. ad Phœn. v. 1409. Ernest. ad Xen. Mem. II. 7. et Koen. ad Greg. p. 32. et quos laudat. Gottl.

Πρύμναν ἐκρούοντο] De hac phrasi vide Schefferum de Militia Navali, l. 3. c. 4. et Gronovii Observat. l. 4. c. 26. Huds. Poll. I. 125. Suid. in πρύμναν. Salmas. Epist. CXIII. et seq. Duck.

Remis inhibebant, h. e. *remorum ministerio ad puppim navem convertebant.* Sic ipse explicat Cicero Epp. ad Attic. XIII. 21. ubi Grævius hujus loci non immemor fuit. G.

Simpliciter hic est, recedebant, sese recipiebant. Sic et verba intelligas, ad *puppim convertere*; non, quo *vertatur* navis, quasi tergum vertat hostibus, sed ut retro cedat, fronte in hostem versa, sensim referens se, non fugiens. Ita diligenter expl. Schol. et recte. Sane deinde dicit, ἀποτραπόμενοι. Sed hoc omnino est, *recedere*, abire; et deinde nimirum, longius a conspectu hostium convertere naves. Baver.

Ὑστ. τ. δέκα βοηθ. ἐπ.] Potest jungi, ὕστ. τ. δέκα, post illas decem; sed et sic, ὕστ. ἐπεμψ. βοηθοὺς τῶν δέκα. Hoc tamen sensu scriberet, opinor, ταῖς δέκα. Utrumque forte voluit, quasi ἀπὸ κοινοῦ, quod ita medium inservit. Baver.

Ἀμύνειν] i. e. πρὸς τὸ ἀμύνειν, i. e. βοηθεῖν. G.

Ὀλίγαι ἀμ.] i. e. ἐλάσσονες ἢ ὥστε ἀμύνειν, i. e. ταπεινότεραι, ἢ ὥστε ἐγκαρτ. B.

Οὐχ ὅσας ἑώρ. ἀλλὰ πλείους,] i. e. οὐ μόνον ὅσ. ἑώρ. non eas tantum, quas viderent. Ὅσας h. l. non auget, sed minuit, vel circumscribit. Ita Liv. 24. 8. *non ea sunt merita in me*

νεχώρουν. τοῖς δὲ Κερκυραίοις (ἐπέπλεον γὰρ μᾶλλον ἐκ τοῦ ἀφανοῦς) οὐχ ἑωρῶντο, καὶ ἐθαύμαζον τοὺς Κορινθίους πρύμναν κρουομένους· πρὶν τινὲς ἰδόντες εἶπον, ὅτι νῆες ἐκεῖναι ἐπιπλέουσι· τότε δὴ καὶ αὐτοὶ ἀνεχώρουν. ξυνεσκόταζε γὰρ ἤδη, καὶ οἱ Κορίνθιοι ἀποτραπόμενοι τὴν διάλυσιν ἐποιήσαντο. οὕτω μὲν ἡ ἀπαλλαγὴ ἐγένετο ἀλλήλων, καὶ ἡ ναυμαχία ἐτελεύτα ἐς νύκτα. τοῖς δὲ Κερκυραίοις στρατοπεδευομένοις ἐπὶ τῇ Λευκίμνῃ, αἱ εἴκοσι νῆες αἱ ἐκ τῶν Ἀθηνῶν αὗται, ὧν ἦρχε Γλαύκων τε ὁ Λεάγρου καὶ Ἀνδοκίδης ὁ Λεωγόρου, διὰ τῶν νεκρῶν καὶ ναυαγίων προσκομισθεῖσαι, κατέπλεον ἐς τὸ στρατόπεδον, οὐ πολλῷ ὕστερον ἢ ὤφθησαν. οἱ δὲ Κερκυραῖοι (ἦν γὰρ νὺξ) ἐφοβήθησαν, μὴ πολέμιαι ὦσιν, ἔπειτα δὲ ἔγνωσαν, καὶ ὡρμίσαντο.

νβʹ. 52. Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ ἀναγόμεναι αἵ τε Ἀττικαὶ τριάκοντα νῆες καὶ τῶν Κερκυραίων ὅσαι πλώϊμοι ἦσαν, ἐπέπλευσαν ἐπὶ τὸν ἐν τοῖς Συβότοις λιμένα, ἐν ᾧ οἱ Κορίνθιοι ὥρμουν, βουλόμενοι εἰδέναι εἰ ναυμαχήσουσιν. οἱ δὲ, τὰς μὲν ναῦς ἄραντες ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ παραταξάμενοι μετεώρους, ἡσύχα-

vestra, i. e. non tam parva, non tam pauca, aut levia. B.

Καὶ ἐθαύμαζον τοὺς Κορινθίους—] *Mirabantur*, i. e. *non poterant animo concipere, quid esset, cur Corinthii remis inhiberent*. Ad πρύμναν κρουομένους in cod. Aug. est Schol. interlineare: νικήσαντες γὰρ ἦσαν. Gottl.

Ἐθαύμ. τ. Κορινθ.] Non, quo jam vincerent Corinthii, sed, quod vix bene prœlium repetissent, idque tam alacres. Baver.

Διάλυσιν ἐποιήσ.] Non video, quo jure hoc Schol. magis referatur a B. Gottl. ad ἀπαλλαγὴ, quam ad διάλυσιν, cum tamen Schol. utatur verbo διελύθησαν. Baver.

Ἀνδοκίδης] De hoc Andocide oratore v. Plut. de X. Oratt. Vol. IX. p. 316. et Phot. bibl. cod. CCLXI. Plura congessit de eo. J. G. Hauptmann, in libello de Andocide orat. Attico, in Oratt. Gr. Reiskii T. VIII. p. 335. cf. Duck. ad h. l. G.

Λεωγόρου] Sic Andocides Orat. I. pag. 246. non Λεογόρου. Wass. Λεωγόρας etiam Aristoph. Nubib. v. 109. et ibi apud Schol. Plato Comicus, Athenæus IX. 9. et Plutarch. Vit. X. Rhetor. Item alius apud Lucian. Phalar. 2. p. 737. Est hic Andocides Rhetor, cujus supersunt Orationes quædam. Plut. l. d. De Leogora Schol. Aristoph. ad Nub. et ex eo Suidas in φασιανοί. Duck.

Ὡρμίσαντο] Sc. αὐτὰς, *sie liessen sie einlaufen.* Proprie debebat activo uti ὥρμισαν, ut Homerus, (Od. γʹ. 11.) τὴν δ᾽ (navem) ὥρμισαν. Sed respicit Noster ad Corcyræos, qui se in suas stationes receperant, et deinde Atheniensium naves susceperunt. G.

Ἀναγόμεναι] Docta manus in Ald. bibl. Vin. adscripsit: ἀνταναγόμεναι, i. e. solventes, ut hostili classi obviam irent. Commoda emendatio, si MSS. codd. adjuvaretur. G.

Ἐπὶ τὸν ἐν τοῖς Συβ.] Fuit igitur (ut existimabat Palmerius, reclamante licet Scholiaste) et Sybota portus in Thesprotiæ continente desertus, et alius in insula, quæ etiam Σύβοτα vocabatur. Vide Gr. antiq. p. 276. Huds. Non una, sed plures erant hoc nomine insulæ, ut constat e Cap. 47. ubi Schol. tres fuisse dicit. Unde autem Clar. Hudsonus intelligere potuerit, Scholiasten negare Sybota portum desertum in continenti fuisse, quod neque Palmerius, neque Holstenius ad Stephan. v. Σύβοτα observarunt, non scio. Nam et hic, et supra cap. 50. et III. 76. disertis verbis eum memorat. Duck.

Ἀπὸ τῆς γῆς] Cl. ἀπὸ γῆς. Mallem ναῦς etiam omisisset, ut Act. XXVII. 13. et Noster non uno in loco. Wass. Τὰς ναῦς ἄραντες mihi non magis suspectum est, quam ἄραντες ἀπὸ τῆς γῆς· nam hoc quoque infre-

ζον, ναυμαχίας οὐ διανοούμενοι ἄρχειν ἑκόντες, ὁρῶντες προσγεγενημένας τε ναῦς ἐκ τῶν Ἀθηναίων ἀκραιφνεῖς, καὶ σφίσι πολλὰ τὰ ἄπορα ξυμβεβηκότα, αἰχμαλώτων τε πέρι φυλακῆς, οὓς ἐν ταῖς ναυσὶν εἶχον, καὶ ἐπισκευὴν οὐκ οὖσαν τῶν νεῶν, ἐν χωρίῳ ἐρήμῳ. τοῦ δὲ οἴκαδε πλοῦ μᾶλλον διεσκόπουν, ὅπη κομισθήσονται, δεδιότες μὴ οἱ Ἀθηναῖοι, νομίσαντες λελύσθαι τὰς σπονδὰς, διότι ἐς χεῖρας ἦλθον, οὐκ ἐῶσι σφᾶς ἀποπλεῖν.

νγʹ. 53. Ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς, ἄνδρας ἐς κελήτιον ἐμβιβάσαντας, ἄνευ κηρυκίου προπέμψαι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ πεῖραν ποιήσασθαι, πέμψαντές τε ἔλεγον τοιάδε. "ΑΔΙΚΕΙΤΕ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πολέμου ἄρχοντες, καὶ σπονδὰς λύοντες.

quentius est, quam ἄραντες solum. Schol. ad II. 23. quum dicitur ἄραντες, supplet τὰς ναῦς· alii τὰς ἀγκύρας. Thucydides alibi dicit ἄραντες ταῖς ναυσὶ, supr. c. 29. et IV. 129. Ἀπὸ γῆς non minus recte dici arbitror, quam ἐν γῇ, et ἐκ γῆς, de quibus Salmas. Ep. III. Duck.

Ἀκραιφνεῖς] Vox glossematica et obscura, ut vult Dionys. Halicarn. p. 133. qui tamen eadem utitur p. 185. dicit enim: εἰλικρινὴς ἁρμονία καὶ ἀκραιφνὴς χαρακτὴρ κατὰ πᾶν. Huds.

Καὶ ἐπισκευὴν οὐκ οὖσαν τῶν νεῶν] Kuhn. ad Ælian. II. Var. Hist. 13. putat, Atticam phrasin esse, pro ἐπισκευῆς οὐκ οὔσης. Sed ὁρῶντες potest repeti ἀπὸ κοινοῦ. Duck.

Ἐπισκευὴν οὐκ οὖσαν τῶν νεῶν] Sc. ὁρῶντες· *naves refici non posse*—Sic ἐπισκευάζειν τὰς ναῦς VII. 37. ubi v. Duck. cf. Morus, V. Cl. ad Isocr. Paneg. p. 113. G.

Ἐπισκευὴν] i. e. facultatem, copiam, conditionem (*Möglichkeit,*) navium reficiundarum: Metonymia. Bauer.

Τοῦ δὲ οἴκαδε] Nihil deesse puto huic loco, sed præpositionem περὶ cum verbo διεσκόπουν subaudiendam relinqui. Fortasse autem et quum dicitur ὧν ἐνθυμηθέντες, aliquis illam subaudiri existimet. Cæterum ὅποι potius, quam ὅπη, scribendum est. Steph. Ὅποι et ὅπη passim confunduntur, et idem fere denotant. Mox οἱ abest Gr. bene; de inimicis inimicorum erat illa sollicitudo. Paullo post προσπέμψαι mendose quidam libri. Wass. Supra cap. 29. προπέμψαντες κήρυκα πρότερον. Homer. Il. ά. 442. πρό μ' ἔπεμψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων. Ubi est pro simplici *mittere*. In superiore loco Thucydidis pro *prius mittere*: quam significationem quum non omnino requirat hic locus, non plane damnandum videtur προσπέμψαι. Nam et alibi προσπέμπειν κήρυκα dixit Thucydides. vid. Steph. Thes. Aristoph. Equit. 471. προσπέμπων φίλους. Duck.

Τοῦ—πλοῦ διεσκ.] Sc. πέρι, εἰς τὸν πλοῦν, qua cursum. B.

Ἀποπλεῖν] Adverbium οἴκαδε margini adjectum, ex hoc qui parvo intervallo præcedit loco, τοῦ δὲ οἴκαδε πλοῦ, sumtum esse crediderim. Steph.

Ἐδόκει αὐτοῖς—ἐμβιβάσαντας] Pro ἐμβιβάσασι. Ita Act. 15. 22. 23. ἔδοξε τοῖς ἀποστόλοις—πέμψαι,—γράψαντες. p. γράψασι. B.

Ἄνευ κηρυκίου] Κηρυκείου, quod est in Reg. hic etiam legit Suidas, et simul Scholiasten descripsit. Κηρύκειον etiam sæpe apud alios legas. In Pollucis exemplaribus VIII. 138. varia est scriptura. Duck.

Ἄνευ κηρυκείου] Aut, quia videri nollent bellum habere cum Atheniensibus, extra quod nil opus esset caduceo; vel quod se traderent legati, experiundi caussa, tractandos illis, ut vellent, vel hostiliter, quod in gestantes caduceum non liceret, et hujus juri et religioni, non amicitiæ aut fœderi, datum interpretarentur; ac tamen nescirent, ipsisne impune abire liceret, utut a caduceatoribus temperatum foret. B.

Προπέμψαι] *Mittere*, idem ac simplex πέμψαι, apparere videtur hoc, quod c. 29. supra addit πρότερον. Inclinat tamen Eruditiss. Duckerus eo, ut præferat προσπέμψαι. G.

Scio, et Latinis *præmittere* subinde valere pro simplici: ut apud Virg. Æn. I. 644. *præmisit Achaten*, i. e. misit; ut ipse non secuturus. At hic eo retulerim πρὸ, quod reditum meditarentur, *ante* quem experiri vellent, ut ipse Thuc. addit, πεῖραν ποιήσασθαι, an permissuri eum essent Athenienses, non impedituri. Bauer.

Ἀδικεῖτε] In cod. Aug. adscriptum: δημηγορία Κορινθίων γ̄. Gottl.

ἡμῖν γὰρ πολεμίους τοὺς ἡμετέρους τιμωρουμένοις ἐμποδὼν ἵστασθε, ὅπλα ἀνταιρόμενοι. εἰ δ᾽ ὑμῖν γνώμη ἐστὶ κωλύειν τε ἡμᾶς ἐπὶ Κέρκυραν, ἢ ἄλλοσε, εἴποι βουλόμεθα, πλεῖν, καὶ τὰς σπονδὰς λύετε, ἡμᾶς τούσδε πρώτους λαβόντες, χρήσασθε ὡς πολεμίοις." Οἱ μὲν δὴ τοιαῦτα εἶπον· τῶν δὲ Κερκυραίων τὸ μὲν στρατόπεδον ὅσον ὑπήκουσεν, ἀνεβόησεν εὐθὺς λαβεῖν τε αὐτοὺς καὶ ἀποκτεῖναι. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τοιάδε ἀπεκρίναντο. "ΟΥΤΕ ἄρχομεν πολέμου, ὦ ἄνδρες Πελοποννήσιοι, οὔτε τὰς σπονδὰς λύομεν· Κερκυραίοις δὲ τοῖσδε ξυμμάχοις οὖσι βοηθοὶ ἤλθομεν. εἰ μὲν οὖν ἄλλοσέ ποι βούλεσθε πλεῖν, οὐ κωλύομεν· εἰ δὲ ἐπὶ Κέρκυραν πλευσεῖσθε, ἢ ἐς τῶν ἐκείνων τι χωρίον, οὐ περιοψόμεθα κατὰ τὸ δυνατόν.

νδ΄. 54. Τοιαῦτα τῶν Ἀθηναίων ἀποκριναμένων, οἱ μὲν Κορίνθιοι τόν τε πλοῦν τὸν ἐπ᾽ οἴκου παρεσκευάζοντο, καὶ τροπαῖον ἔστησαν ἐν τοῖς ἐν τῇ ἠπείρῳ Συβότοις. οἱ δὲ Κερκυραῖοι τά τε ναυάγια καὶ νεκροὺς ἀνείλοντο τὰ κατὰ σφᾶς, ἐξενεχθέντα ὑπό τε τοῦ ῥοῦ καὶ ἀνέμου, ὃς γενόμενος τῆς νυκτὸς διεσκέδασεν αὐτὰ πανταχῇ· καὶ τροπαῖον ἀντέστησαν ἐν τοῖς ἐν τῇ νήσῳ Συβότοις ὡς νενικηκότες. γνώμῃ δὲ ἑκάτεροι τοιᾷδε τὴν νίκην προσεποιήσαντο. Κορίνθιοι μὲν, κρατήσαντες τῇ ναυμαχίᾳ μέχρι νυκτὸς, ὥστε καὶ ναυάγια πλεῖστα καὶ νεκροὺς προσκομίσασθαι, καὶ ἄνδρας ἔχοντες αἰχμαλώτους οὐκ ἐλάσ-

Πρώτους λαβόντες] Eund. sensum utraque lectio efficit. STEPH.

Τῶν δὲ Κερκ. τὸ μὲν στρ.] Aliena sunt, quæ disputat Schol. quasi comma sit post τῶνδε, et sequatur distributio Corcyræorum et Atheniensium. Immo nil impedit, jungi, τῶν Κερκ. B.

Καὶ νεκροὺς] Scholiastes et τοὺς νεκροὺς et ἐξενεχθέντων, tanquam diversam lectionem affert: ex qua prius quidem illud (id est, additum articulum) libenter sumo: at hoc posterius, genitivum videlicet, loco accusativi, plane rejicio. Fateor tamen, quod ad prius illud attinet, paullo post eodem, quo hic, modo post τὰ κατὰ σφᾶς αὐτοὺς ναυάγια legi, καὶ νεκροὺς, sine articulo: sed quidni et hic deesse illum dicamus? STEPH.

Ναυάγια καὶ νεκροὺς ἀνείλοντο] *Tabulas navium et mortuos ad sepeliendum sustulerunt.* Sequitur Noster Herodotum, L. VIII. 12. p. 624. οἱ δὲ νεκροὶ καὶ τὰ ναυήγια ἐξεφορέοντο. Homerus quidem Od. M. 67. vocat: πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν, ut notat Valkenarius, qui cum Herodoteis, Æschylum Pers. v. 421. et ejusdem Agam. v. 668. pulchre comparat. Sequitur mox ὥστε καὶ ναυάγια —καὶ νεκροὺς προσκομίσασθαι. Pro νεκροὺς aliter dicunt Græci ναυαγοὺς, v. c. Xenoph. H. G. I. 6. p. 42. Apud. Plat. in Menex. c. 14. male ceperat Ficinus οὐκ ἀναιρεθέντες ἐκ τῆς θαλάσσης, "*ex mari utique non aliter recepti, hic jacent.*" Explicavit hanc formam Wessel. in Obss. I. 1. et ad Herod. IX. 27. G.

Ναυάγια καὶ νεκροὺς] Νεκροὶ hic non sunt ναυαγοί· neque enim de naufragio sermo est, sed de prœlio: νεκροὶ, in pugna occisi. Nec quidquam expedit illa collatio locorum, aut similiter dictorum; quid enim difficultatis subest? Illud gravius et utilius moneretur, signum hoc fuisse victoriæ et non pulsorum e loco pugnæ, quod colligere potuissent tabulas et occisos; quod non possent scilicet pulsi et fugientes BAVER.

Οὐκ ἐλάσσους χιλίων] In Cass. erat scriptum: χίλιοι γὰρ ἦσαν καὶ πεντήκοντα. G.

σους χιλίων, ναῦς τε καταδύσαντες περὶ ἑβδομήκοντα, ἔστησαν τροπαῖον· Κερκυραῖοι δὲ, τριάκοντα ναῦς μάλιστα διαφθείραντες, καὶ ἐπειδὴ Ἀθηναῖοι ἦλθον, ἀνελόμενοι τὰ κατὰ σφᾶς αὑτοὺς ναυάγια, καὶ νεκροὺς, καὶ ὅτι αὐτοῖς τῇ τε προτεραίᾳ πρύμναν κρουόμενοι ὑπεχώρησαν οἱ Κορίνθιοι, ἰδόντες τὰς Ἀττικὰς ναῦς, καὶ ἐπειδὴ ἦλθον οὐκ ἀντέπλεον ἐκ τῶν Συβότων, διὰ ταῦτα τροπαῖον ἔστησαν. οὕτω μὲν ἑκάτεροι νικᾷν ἠξίουν.

νέ. 55. Οἱ δὲ Κορίνθιοι ἀποπλέοντες ἐπ' οἴκου, Ἀνακτόριον, ὅ ἐστιν ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ Ἀμπρακικοῦ κόλπου, εἷλον ἀπάτῃ· (ἦν δὲ κοινὸν Κερκυραίων καὶ ἐκείνων) καὶ καταστήσαντες ἐν αὐτῷ Κορινθίους οἰκήτορας, ἀνεχώρησαν ἐπ' οἴκου· καὶ τῶν Κερκυραίων ὀκτακοσίους μὲν, οἳ ἦσαν δοῦλοι, ἀπέδοντο, πεντήκοντα δὲ καὶ διακοσίους δήσαντες ἐφύλαττον, καὶ ἐν θεραπείᾳ εἶχον πολλῇ, ὅπως αὐτοῖς τὴν Κέρκυραν ἀναχωρήσαντες προσποιήσειαν. ἐτύγχανον δὲ καὶ δυνάμει αὐτῶν οἱ πλείους πρῶτοι ὄντες τῆς πόλεως. ἡ μὲν οὖν Κέρκυρα οὕτω περιγίγνεται τῷ πολέμῳ τῶν Κορινθίων, καὶ αἱ νῆες τῶν Ἀθηναίων ἀνεχώρησαν ἐξ αὐτῆς. αἰτία δὲ αὕτη πρώτη ἐγένετο τοῦ πολέμου τοῖς Κορινθίοις ἐς τοὺς Ἀθηναίους, ὅτι σφίσιν ἐν σπονδαῖς μετὰ Κερκυραίων ἐναυμάχουν.

νστ΄. 56. Μετὰ ταῦτα δ' εὐθὺς καὶ τάδε ξυνέβη γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις καὶ Πελοποννησίοις διάφορα ἐς τὸ πολεμεῖν.

Καταδύσαντες] Agn. Suidas h. v. et Schol. exscribit. WASS.

I. e. διαφθείραντες, ut mox variat. v. Scholiast. G.

Non idem est cum διαφθείραντες, ne ex Scholiastæ quidem mente, qui majus ponat διαφθείρειν, quam καταδῦσαι· falso tamen, quia hoc est submergere, deprimere. B.

Τριάκοντα ναῦς μάλιστα] Naves omnino triginta ipsas naves: nos: *just, gerade dreissig Schiffe.* Sic μάλιστα adjectum numeris. v. Schol. G.

Ad numerum 30. refertur μάλιστα, sed non sign. *plane,* ipsas 30. sed *forte* ferme, ad, *gegen* 30. Ad διαφθείραντας referri cum Schol. nemini probabitur. B.

Ἐπειδὴ ἦλθον] Nominativus Ἀθηναῖοι, quem habet lectio margini adscripta, non dubito quin sumtus sit ex his paulo ante præcedentibus, καὶ ἐπειδὴ Ἀθηναῖοι ἦλθον. Undecunque autem sumtus sit, ad alium nominativum, videlicet Κερκυραῖοι, hoc verbum ἦλθον referendum constat. STEPH. De Anactorio Palmer. III. Græc. antiq. 3. DUCK.

Ἀντέπλεον] Lectio cod. Bas. ἀντεπέπλεον præplacet, quam in textum recepissem, si plures codd. addicerent. Sic. c. 50. αὐτοὶ ἀντεπέπλεον, ubi quidam codd. ἀντέπλεον. G.

Ἐτύγχανον δὲ καὶ] Reisk. in anim. p. 10. aut καὶ delendum, aut γένει ei præponendum statuit. G.

Ὄντες] Jugulat Gr. sed sine causa sontica; sic enim Auctor sæpe, et sententia suavius exit. WASS.

Ἐν σπονδαῖς] *Quum intercederet inter ipsos et Athenienses fœdus.* Ἐπιμαχίαν h. l. σπονδὰς vocat, et paullo ante ξυμμαχίαν. G.

Scil. ὄντες, vel pro, ἔνσπονδοι ὄντες, vel simpliciter, tempore fœderis, vigente fœdere, cum esset fœdus: ut, in *pace* hostilia ausus, i. e. cum (tamen) pax esset. BAVER.

Μετὰ ταῦτα—] In Aug. adscriptum est β̄ αἰτίαι. G.

Τῶν Κορινθίων πρασσόντων] Cum Corinthii se instruerent, s. id agerent—*damit umgiengen.* G.

τῶν γὰρ Κορινθίων πρασσόντων ὅπως τιμωρήσωνται αὐτοὺς, ὑποτοπήσαντες τὴν ἔχθραν αὐτῶν οἱ Ἀθηναῖοι, Ποτιδαιάτας, οἳ οἰκοῦσιν ἐπὶ τῷ ἰσθμῷ τῆς Παλλήνης, ὄντας Κορινθίων ἀποίκους, ἑαυτῶν δὲ ξυμμάχους φόρου ὑποτελεῖς, ἐκέλευον τὸ ἐς Παλλήνην τεῖχος καθελεῖν, καὶ ὁμήρους δοῦναι· τούς τε ἐπιδημιουργοὺς ἐκπέμπειν, καὶ τολοιπὸν μὴ δέχεσθαι, οὓς κατὰ ἔτος ἕκαστον Κορίνθιοι ἔπεμπον· δείσαντες, μὴ ἀποστῶσιν, ὑπό τε Περδίκκου πειθόμενοι καὶ Κορινθίων, τούς τε ἄλλους τοὺς ἐπὶ Θρᾴκης ξυναποστήσωσι ξυμμάχους.

νζʹ. 57. Ταῦτα δὲ πρὸς τοὺς Ποτιδαιάτας οἱ Ἀθηναῖοι προ-

Τιμωρήσωνται] In vet. est quidem *τιμωρήσονται*, non *τιμωρήσωνται*, sed in simili loquendi genere illam, non hanc, scripturam habet, p. 32. *ὅπως μὴ ἀποστήσωνται.* Et pag. 110. nov. ed. scriptum est in eo quoque, *ἔπρασσεν ὅπως πόλεμος γένηται*, non *ὅπως γενήσεται.* Scio tamen esse vicissim quosdam locos, qui faciant pro illa scriptura *τιμωρήσονται*, in futuro indicativi; nam (ut non longe abeam) p. 35. legitur, *ἔπρασσεν ὅπως ὠφέλειά τις γενήσεται*, non *γένηται.* STEPH.

Ὅπως τιμωρήσωνται] Lectio quorundam codd. *τημωρήσονται* Atticorum usui magis est consentanea, qui futurum *τῷ ὅπως* jungunt; ut plures notarunt, v. c. Abresch. Dil. 745. 750. Valken. ad Theoc. p. 30. Ernest. ad Xenophontem, (Mem. II. 4. 2.) Ven. Mor. Isocr. Paneg. p. 55. Sed Noster non videtur se huic legi adstringere, sed conj. utitur plerumque. v. c. c. 62. *ὅπως εἴργωσι.* c. 76. *ὅπως πόλεμος γένηται.* etc. c. sup. *ὅπως—προσποιήσειαν.* G.

Ὑποτοπήσαντες] i. e. *ὑπονοήσαντες*, *suspicati*—Suid. *ὑποτοπήσας, αἰτιατικῇ· ὑπονοήσας.* G.

Ὑποτοπ. τ. ἔχθρ.] i. e. suspicati, Corinthios esse, fore alienos, inimicos. Ita Virg. Ge. II. 443. *suspecti tibi sint imbres*, i. e. metuas, ne veniant: et Hom. *μή σοι—μελέτω θάνατος*, ne sit tibi mors curæ, i. e. noli metuere, ne moriaris. Nomen ipsum pro verbo, vel prædicato. BAVER.

Ἐπὶ τῷ ἰσθμῷ] Vid. Steph. de Urb. in Παλλήνη et Ποτίδαια, et quæ ibi adnotantur. Add. Thucyd. IV. 120. DUCK.

Ἐπιδημιουργοὺς] Apud Dorienses, inquit Hesychius, qui publica negotia resque civitatis administrant, Demiurgi vocantur, qui similes sunt iis, qui ab Atheniensibus Demarchi vocantur, id est, Tribuni. Peloponnesii autem Dorici sunt generis: quo factum est, ut Achæorum magistratus Demiurgos Dorice Livius diceret. l. 38. c. 30. Eosdem *ἐπιδημιουργοὺς* appellat Thucyd. Vide Turnebi Adversar. l. 14. c. 11. HUDS. Suidas in *δημιουργός.* Καὶ μηκέτι δέχεσθαι τοὺς κατ᾽ ἔτος ἐκπεμπομένους Κορινθίων Ἐπιδημιουργοὺς κελεύοντες, nescio an huc spectans? WASS. Idem, quod Hesychius, de Doriensibus scribit Eustath. ad Od. ρʹ. 1825. et de Argivis ac Thessalis Etym. M. De more Magistratuum a Metropolibus in colonias mittendorum Spanhem. Dissertat. IX. p. 581. de Usu et Præstant. Numism. DUCK.

Ἐπιδημιουργοὺς] Epidimiurgos, s. Demiurgos. Hoc verbum in versione retinendum puto. Fuisse eos magistratus a Corinthiis missos, apparet e Liv. XXXVIII. 30. Atheniensium demarchis similes fuere. cf. Schol. Drakenborchius, dialecto Doricæ congruenter, edidit *Damiurgis.* v. præter Intt. Liv. Duck. ad h. l. GOTTL.

Δείσαντες] Sc. Ἀθηναῖοι. Sic in Aug. superscriptum. G.

Ταῦτα] Sive *ταῦτα*, sive *τοιαῦτα* legas, perinde est: sed *πρὸς τοὺς* in *περὶ τοὺς* mutare haud possis. STEPH.

Ταῦτα δὲ πρὸς τοὺς Ποτιδαιάτας—προπαρεσκευάζοντο] Abresch. in Dil. p. 55. lectionem *περὶ* quorundam codd. defendit tanquam veram, quia, quæ c. 56. narrentur, non tam adversus Potidæatas, quam Corinthios tetendisse, apertum sit. Brevissime itaque scriptum esse pro: *ταῦτα δὲ περὶ τ. Π. οἱ Ἀθηναῖοι παρεσκ. εὐθὺς μετὰ τὴν ἐ. Κερκ. ναυμαχίαν πρὸς ἐκείνους.* Præpositionem *πρὸς* in composito suppeditare supplementum. Sed Abreschius humani aliquid passus est, dum dedit in notis, *προσπαρεσκευάζοντο*, cum tamen legatur; *προπαρεσκευάζοντο*, in qua lectione omnes consentiunt codd. Itaque tota explicatio Abreschii corruit. Sensit errorem Abreschius in Auctario, p. 223. addit enim: excidisse ac prætermissa esse verba, in Dilucidatt., l. c., *modo legatur προσπαρεσκευάζοντο*, ante verba, *quia quæ*—G.

παρεσκευάζοντο εὐθὺς μετὰ τὴν ἐν Κερκύρᾳ ναυμαχίαν. οἵ τε γὰρ Κορίνθιοι φανερῶς διάφοροι ἦσαν, Περδίκκας τε ὁ Ἀλεξάνδρου, Μακεδόνων βασιλεὺς, ἐπεπολέμωτο, ξύμμαχος πρότερον καὶ φίλος ὤν. ἐπολεμώθη δὲ, ὅτι Φιλίππῳ τῷ ἑαυτοῦ ἀδελφῷ καὶ Δέρδᾳ, κοινῇ πρὸς αὐτὸν ἐναντιουμένοις, οἱ Ἀθηναῖοι ξυμμαχίαν ἐποιήσαντο. δεδιώς τε ἔπρασσεν, ἔς τε τὴν Λακεδαίμονα πέμπων, ὅπως πόλεμος γένηται αὐτοῖς πρὸς Πελοποννησίους, καὶ τοὺς Κορινθίους προσεποιεῖτο, τῆς Ποτιδαίας ἕνεκα ἀποστάσεως. προσέφερε δὲ λόγους καὶ τοῖς ἐπὶ Θρᾴκης Χαλκιδεῦσι καὶ Βοττιαίοις ξυναποστῆναι· νομίζων, εἰ ξύμμαχα ταῦτα ἔχοι ὅμορα ὄντα τὰ χωρία, ῥᾷον ἂν τὸν πόλεμον μετ᾽ αὐτῶν ποιεῖσθαι. ὧν οἱ Ἀθηναῖοι αἰσθόμενοι, καὶ βουλόμενοι προκαταλαμβάνειν τῶν πόλεων τὰς ἀποστάσεις (ἔτυχον γὰρ τριάκοντα ναῦς ἀποστέλλοντες καὶ χιλίους ὁπλίτας ἐπὶ τὴν

Πρὸς τοὺς Ποτιδ.] Sane et, *adversus* Potidaceuses, ut ipse c. 57. extr. ait, ne *deficerent:* unde et *obsides* dare jussi: et alieni ab Athen. et hostiliter satis se gessisse memorantur c. 58. BAVER.

Φανερῶς διάφοροι ἦσαν] Recte Cl. φανερῶς ἤδη δ. ἦ. WASS. Confirmant etiam alii Mss. Et sic Thucydides alibi. v. Indic. DUCK.

Ὁ Ἀλεξάνδρου] Qui Macedonum imperium constituit, fuit alter Alexander: de quo vide Herodot. l. 8. c. 136. etc. HUDS. Herodotus non memorat ibi Alexandrum, qui Imperium Macedoniæ constituerit; nec Alexander ille apud Herodotum l. d. alius est ab eo, de quo hic agit Thucydides. Vid. de eo et Perdicca Spanhem. d. Lib. Diss. VII. p. 372. seqq. Ad Alexandrum hunc in Cass. referuntur, quæ Schol. infr. hoc cap. adnotat ad Ἀρχεστράτου Λυκομήδους. Recte. vid. Herodot. IX. 43. 44. DUCK.

Περδίκκας ὁ Ἀλεξάνδρου] Hic Alexander, Perdiccæ pater fuit Amyntæ filius, (Herod. VIII. c. 139. p. 686. et φιλέλλην dictus v. Schol. et Harpocr. p. 21. Ἀλέξανδρος,—ὁ ἐπικαλούμενος φιλέλλην, υἱὸς μὲν Ἀμύντου, πατὴρ δὲ Περδίκκου. cf. Aristid. p. 199. et 574. T. I. Jebb. et T. II. p. 470.) Frater hujus Perdiccæ, (II.) Philippus, paullo post commemoratur et c. 59. II. 95. Perdiccæ filius fuit Archelaus, (vid. Nost. L. II. 100.) cui priores reges octo fuerunt, ut Perdiccæ septem secundum Herodotum, l. c. In hac historia regum Maced. consentiunt mire Herodotus atque Thucydides, ut jam notavit Præstantiss. Valkenar. ad Herod. p. 686. Addi potest Platonis auctoritas, qui in Gorgia (p. 312. Bas. 2.) in quo quædam reperiuntur singularia, ad reges Macedoniæ pertinentia, hunc Perdiccam quoque patrem Archelai vocat, quem e serva Alcetæ, fratris Perdiccæ, procrearit. Hic Archelaus, Perdiccæ F., occisus fuit a Crateva, s. Cratero, ut eum vocat Diod. Sic XIV. p. 672. ubi v. Wessel. Attingit idem Plato Alc. Sec. p. 228. ad quem notavimus quædam. Historiam regum Maced. bene illustravit Spanh. de Us. et pr. num. T. I. p. 371. GOTTL.

Επεπολέμωτο] Valla: *hostis erat effectus.* In Flor. ed Vin. bibl. manus docta adscripserat. Sed melius: *bello fuerat lacessitus ab Atheniensibus:* nisi quis legat; ἐπεπολεμίωτο. Sed hoc verbum auctoritate destituitur, et Valla non reprehendendus videtur. Mœris quidem: πεπολέμωται, ὁ εἰς ἔχθραν προαχθείς. (p. 305.) Thomas M. his addit: καὶ πολέμιος γενόμενος. In cod. Aug. super h. v. scriptum: πολέμιος ἦν. Hanc explicationem contextus postulat. G.

Ἔς τε] Reisk. in anim. ad h. l. ἐς delet. G.

Πελοποννησίους] Indigna est hæc lectio Ἀθηναίους, quæ marginem occupet. Nam αὐτοῖς de illis ipsis intelligitur. STEPH.

Προσεποιεῖτο] In cod. Aug. Schol. interlineare est: ἀντὶ φίλους ἐποιεῖτο. G.

Προσέφερε λόγους] *Rem cum iis communicavit.* G.

Ἐπὶ τὴν γῆν αὐτοῦ] Præeuntibus optimis codd. et monente Reisk. incisum post αὐτοῦ posui. Τὸ αὐτοῦ refertur ad Perdiccam. G.

Ἐπιστέλλουσι τοῖς ἄρχουσι—] Sequenda Scholiastæ explicatio. Grammius interpre-

γῆν αὐτοῦ, Ἀρχεστράτου τοῦ Λυκομήδους μετ' ἄλλων δέκα στρατηγοῦντος·) ἐπιστέλλουσι τοῖς ἄρχουσι τῶν νεῶν, Ποτιδαιατῶν τε ὁμήρους λαβεῖν, καὶ τὸ τεῖχος καθελεῖν, τῶν τε πλησίον πόλεων φυλακὴν ἔχειν, ὅπως μὴ ἀποστήσωνται.

νή. 58. Ποτιδαιάται δὲ πέμψαντες μὲν καὶ παρ' Ἀθηναίους πρέσβεις, εἴπως πείσειαν μὴ σφῶν πέρι νεωτερίζειν μηδὲν, ἐλθόντες δὲ καὶ ἐς τὴν Λακεδαίμονα μετὰ Κορινθίων, ἔπρασσον ὅπως ἑτοιμάσαιντο τιμωρίαν, ἣν δέῃ. ἐπειδὴ ἔκ τε Ἀθηναίων ἐκ πολλοῦ πράσσοντες οὐδὲν εὕροντο ἐπιτήδειον, ἀλλ' αἱ νῆες, αἱ ἐπὶ Μακεδονίαν, καὶ ἐπί σφας ὁμοίως ἔπλεον, καὶ τὰ τέλη τῶν Λακεδαιμονίων ὑπέσχοντο αὐτοῖς, ἢν ἐπὶ Ποτίδαιαν ἴωσιν Ἀθηναῖοι, ἐς τὴν Ἀττικὴν ἐσβαλεῖν, τότε δὴ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον ἀφίστανται μετὰ Χαλκιδέων καὶ Βοττιαίων, κοινῇ ξυνομόσαντες· καὶ Περδίκκας πείθει Χαλκιδέας, τὰς ἐπὶ θαλάσσῃ πόλεις ἐκλιπόντας, καὶ καταβαλόντας, ἀνοικίσασθαι ἐς Ὄλυνθον, μίαν τε πόλιν ταύτην ἰσχυρὰν ποιήσασ-

tabatur: *per litteras mandat.* v. Duck. ad L. IV. 8. et Gloss. h. v. G.

Πρέσβεις] Reisk. (in anim. p. 10.) vult post hoc verbum aut subaudiri, ἔπρασσον, quod sequitur, aut excidisse, οὐδὲν ἤνυον, aut ἐσπούδαζον. Prius probabile est. G.

Πέμψ. πρέσβεις] Non video, cur excidisse aliquid videatur, cum omnia pendeant a subjecto ἔπρασσον. Baver.

Ἐπειδὴ] Reisk. in anim. l. c. legit: ἐπεὶ δέ, Gottl.

Εὕροντο] Schol. legisse videtur εὗρον. v. Schol. ad τότε δή. Forte οὐδὲν εὗρον τὸ ἐπιτήδειον, sc. ὄν. G.

Αἱ ἐπὶ Μακεδονίαν—] Abesse posset αἱ, ut in Reg. non legitur: attamen stare potest, modo subintelligatur πλεύσασαι, ex ἔπλεον. Abreschius hoc non improbat; (in Dil. p. 57.) conjicit tamen αἳ posse legi, ut ἀπὸ κοινοῦ adsumatur ἔπλεον. Prius præplacet, itaque distinxi verba duplici inciso. G.

Τὰ τέλη τῶν Λακεδαιμ.] Ad ea, quæ adnotat Schol. add. Meurs. Miscell. Laconicor. II. 4. et III. 7. Sed non Lacedæmoniorum solum, verum etiam aliorum Magistratus τέλη dicuntur. Xenoph. VI. Hist. Græc. 5. princ. τὰ μέγιστα τέλη ἐν ἑκάστῃ πόλει. Est enim nomen generale. Schol. parv. Hom. ad Il. κ'. 56. τέλος significat καὶ τὰς ἀρχὰς, καὶ τὰ ἀξιώματα, ὡς ἔνεστιν εὑρεῖν παρά τε Θουκυδίδῃ καὶ Ξενοφῶντι. Et Eustath. ibid. p. 789. Ulpian. ad Demosth. Leptin. p. 282. Ed. Paris. τέλος καὶ τὴν τῶν ἀρχόντων τιμὴν ὀνομάζουσιν, ὥσπερ καὶ Θουκυδίδης λέγει, Λακεδαιμονίων τὰ τέλη, τοὺς ἄρχοντας ὀνομάζων αὐτῶν. Ita οἱ ἐν τέλει pro his, qui in Magistratu sunt. vid. Leopard. l. Emend. 5. Æschyl. Sept. contr. Theb. 1032. etiam in singulari dicit: Τοιαῦτ' ἔδοξε τῷδε Καδμείων τέλει. Ubi Schol. β' recte interpretatur ἐξουσία· nam v. 1014. eosdem vocat δήμου προβούλους, et v. 1033. Καδμείων προστάτας. Schol. ά perperam, τῷ τάγματι πάντων τῶν Θηβαίων καὶ πλήθει. Duck.

Ὑπέσχοντο] Cl. rectius ὑπέσχετο. Wass.

Τότε δὴ κατὰ τὸν καιρὸν] Possit alicui in mentem venire, ut diligenter monet Abresch. in Dil. l. c. extrema verba esse interpretationem τοῦ τότε, in primis quod frequenter τότε δὴ, sine isto comitatu, Noster scripsit; sed ita L. II. 84. loquitur ut hic. Paullo obscurioribus verbis apud Græcos et Latinos scriptores additæ glossæ, quæ deinde in textum irrepserunt: sed vix credibile est, sciolum aliquem hoc loco glossam τοῦ τότε adjecisse. Quippe brevitatis magistri μακρολογίαν interdum non contemnunt. G.

Τότε δὴ, rel.) i. e. tum vero, nempe *ideo*, his rebus moti, inducti; ita demum, hinc, his de caussis; ita non redundet subjectum, κατὰ τὸν καιρὸν ἐκ. neque aut emendatione aut excusatione indigeat. Ita et Schol. expl. Baver.

Ἰσχ. ποιήσ.] Cur hic Medio utitur? Nempe sign. in *suos* usus, sibi, *suum* locum munire. Baver.

θαι. τοῖς τε ἐκλείπουσι τούτοις, τῆς ἑαυτοῦ γῆς τῆς τε Μυγδονίας περὶ τὴν Βόλβην λίμνην ἔδωκε νέμεσθαι, ἕως ἂν ὁ πρὸς Ἀθηναίους πόλεμος ᾖ. καὶ οἱ μὲν ἀνῳκίζοντό τε, καθαιροῦντες τὰς πόλεις, καὶ ἐς πόλεμον παρεσκευάζοντο.

νθ'. 59. Αἱ δὲ τριάκοντα νῆες τῶν Ἀθηναίων ἀφικνοῦνται ἐς τὰ ἐπὶ Θρᾴκης, καὶ καταλαμβάνουσι τήν τε Ποτίδαιαν καὶ τἄλλα ἀφεστηκότα. νομίσαντες δὲ οἱ στρατηγοὶ ἀδύνατα εἶναι πρός τε Περδίκκαν πολεμεῖν τῇ παρούσῃ δυνάμει, καὶ τὰ ξυναφεστῶτα χωρία, τρέπονται ἐπὶ τὴν Μακεδονίαν, ἐφ' ὅπερ καὶ τοπρότερον ἐξεπέμποντο. καὶ καταστάντες, ἐπολέμουν μετὰ Φιλίππου, καὶ τῶν Δέρδου ἀδελφῶν, ἄνωθεν στρατιᾷ ἐσβεβληκότων.

Ἐκλείπουσι] Ἐκλιποῦσι quidam Mss. mendose. Deinde v. 5. voces τῶν Ἀθηναίων perperam omittit Gr. Wass.

Βολβὴν] Etiam in Scylace p. 63. Ed. Gron. Βολβὴ, ὀξυτόνως. At Thucyd. IV. 103. Æschyl. Pers. v. 494. Aristot. Hist. Anim. II. 17. et Steph. in Βολβαὶ, Βόλβη, ut hic quidam libri. Qui in Cod. Reg. emendavit Βοιβὴν, fortassis ante oculos habuit ea, quæ leguntur ap. Steph. in Βοίβη. Sed Stephanum in vitiosos Codices incidisse, non sine ratione suspicatur Vossius ad Scylacem. D.

Τὰ ἐπὶ Θρᾴκης] Sæpe legas apud Thucydidem τὰ ἐπὶ Θρᾴκης, non adjecto illo substantivo: quod alioqui et ab Aristophane additur. Steph. Χωρία sine dubio ex interpretatione est. In Cass. adscriptum erat scholion, μέρη δηλονότι. Τὰ ἐπὶ Θρᾴκης Cap. 68. Duck.

Ἀφεστηκότα] Sc. χωρία. G.

Τῇ παρούσῃ δυνάμει] n. ὀλίγῃ οὔσῃ. Sic in cod. Aug. adscriptum. G.

Πολεμ. πρ. Περδ. καὶ τὰ χωρ.] Scil. ἅμα, contra utrosque simul. B.

Ἐφ' ὅπερ] Putet aliquis scribendum esse ἐφ' ἥνπερ, non ἐφ' ὅπερ, quum illud, non hoc, apte ad Μακεδονίαν possit referri: sed a multis (speciatim a Suida in voce Θουκυδίδης) proponitur hic locus ita scriptus, ἐφ' ὅπερ, quum exemplum afferre volunt ἀνακολουθίας, quæ est in generis diversi usu. Ego tamen crediderim, ἐφ' ὅπερ non dictum esse pro ἐφ' ἥνπερ, sed potius, τρέπονται ἐπὶ τὴν Μακεδονίαν non aliter esse accipiendum, quam si dictum esset, τρέπονται ἐπὶ τὸ ἐν Μακεδονίᾳ ἔργον, aut certe aliquod hujusmodi nomen, neutrius et ipsum generis, illis verbis, ἐπὶ τὸ ἐν Μακεδονίᾳ, subjunctum esset. Steph.

Ἐφ' ὅπερ] Prop. sequi debebat ἐφ' ἥνπερ, sed subaudiendum cum Steph. ἔργον aut tale quid. Abresch. in Dil. p. 58. nubem exemplorum congessit, ubi pro masculino aut feminino, neutrum adjectivum aut pronomen positum est. Supra c. 40. εἰ γὰρ τοὺς κακόν τι δρῶντας δεχόμενοι τιμωρήσετε, φανεῖται καὶ ἃ τῶν ὑμετέρων οὐκ ἐλάσσω ἡμῖν πρόσεισι. Idem Abresch. in Auct. exempla e Platone hujus usus illustrandi caussa protulit, p. 224. G.

Nempe, εἰς τὸ τρέπεσθαι ἐς Μακεδονίαν· ad *quod* missi essent, nempe, ut Macedoniam infestarent. B.

Καὶ καταστάντες] Reisk. eleganter conjicit in Dil. Abresch. 59. et in anim. l. c. καὶ κάτω στάντες, propter ἄνωθεν, "*a parte maris et meridie Macedoniam invadentes, Philippo et fratribus e parte terræ continentis et boreali tractu Perdiccam oppugnantibus.*" Sed lectio vulgata est sana. Καταστάντες ἐπολέμουν μ. Φ., i. e. *cum Philippo bellum gerere cœperunt*: idem est ac κατέστησαν ἐς πόλεμον. v. Kuhn. ad Paus. El. I. p. 443. quod probat Abresch. Dil. ad II. 1. p. 157. Ita L. V. 4. καὶ καταστάντες ἐκ τῶν τείχεων ἐπολέμουν, ubi Duckerus Portum et Acacium, male intelligentes τὸ καταστάντες, de munitione Bricinniarum, reprehendit. L. II. 1. καταστάντες τε ξυνεχῶς ἐπολέμουν. ubi Schol. καταστάντες, ἀρχὴν τοῦ πολέμου ποιήσαντες. Gottl.

Καταστάντες] Nullo modo probari potest conjectura Reiskii, κάτω στάντες. Quis enim sic loquitur? Et κάτω illud friget, nec *stando* quidquam proficerent. Inepta plane loquendi ratio. Καταστάντες est, cum eo venissent, castra posuissent, *da sie Posto gefasst hatten*: quod alibi est, ἱδρυμένοι. Baver.

Δέρδου] Δέρδα secundo casu in Cass. ut Πυθαγόρα, Ἀρχύτα et alia, quæ etiam communiter per ου et α efferuntur. Duck.

ξ΄. 60. Καὶ ἐν τούτῳ οἱ Κορίνθιοι, τῆς Ποτιδαίας ἀφεστηκυίας, καὶ τῶν Ἀττικῶν νεῶν περὶ Μακεδονίαν οὐσῶν, δεδιότες περὶ τῷ χωρίῳ, καὶ οἰκεῖον τὸν κίνδυνον ἡγούμενοι, πέμπουσιν ἑαυτῶν τε ἐθελοντὰς, καὶ τῶν ἄλλων Πελοποννησίων μισθῷ πείσαντες, ἑξακοσίους καὶ χιλίους τοὺς πάντας ὁπλίτας, καὶ ψιλοὺς τετρακοσίους. ἐστρατήγει δὲ αὐτῶν Ἀριστεὺς ὁ Ἀδειμάντου, κατὰ φιλίαν τε αὐτοῦ οὐχ ἥκιστα οἱ πλεῖστοι ἐκ Κορίνθου στρατιῶται ἐθελονταὶ ξυνέσποντο· ἦν γὰρ τοῖς Ποτιδαιάταις ἀεί ποτε ἐπιτήδειος. καὶ ἀφικνοῦνται τεσσαρακοστῇ ἡμέρᾳ ὕστερον ἐπὶ Θρᾴκης, ᾗ Ποτίδαια ἀπέστη.

ξα΄. 61. Ηλθε δὲ καὶ τοῖς Ἀθηναίοις εὐθὺς ἡ ἀγγελία τῶν πόλεων, ὅτι ἀφεστᾶσι· καὶ πέμπουσιν, ὡς ᾔσθοντο καὶ τοὺς μετὰ Ἀριστέως ἐπιπαρόντας, δισχιλίους ἑαυτῶν ὁπλίτας καὶ τεσσαράκοντα ναῦς, πρὸς τὰ ἀφεστῶτα, καὶ Καλλίαν τὸν Καλλιάδου πέμπτον αὐτὸν στρατηγόν. οἳ ἀφικόμενοι ἐς Μακεδονίαν πρῶτον, καταλαμβάνουσι τοὺς προτέρους χιλίους Θέρμην ἄρτι ᾑρηκότας, καὶ Πύδναν πολιορκοῦντας. προσκαθε-

Ἐπιτήδειος] i. e. φίλος. v. Hesych. L. IV. 78. Νικονίδας Περδίκκᾳ ἐπιτήδειος ὤν· ubi Schol. φίλος. cf. VIII. 47. Apud Lysiam Or. I. p. 26. Reisk. ἐπιτήδειος καὶ φίλος conjunguntur. G.

Ἡμέρᾳ] Non recte abest a Gr. Antiqui fere addunt, noster in primis. Wass.

Ὕστερον ἐπὶ Θρᾴκης, ᾗ] Malim cum Valla ἧ, quam ᾗ, eodem alioqui sensu. Jungetur autem ἧ cum ὕστερον. Vide quæ annotavi apud Scholiastem. Steph.

Ἐπὶ Θρᾴκης] Reisk. in Dil. Abresch. p. 59. corrigit: ἐπὶ Θρᾴκην, ἧς ἡ Ποτιδ. Sed genit. constanter est in talibus. L. VIII. 16. φυγὴν ἐποιεῖτο ἐπὶ τῆς Σάμου. Ita ἀποπλέοντες ἐπ᾽ οἴκου I. 55. ἀνεχώρησαν ἐπ᾽ οἴκου ib. etc. In animadv. p. 11. pro ᾗ legit ἧ, ut Steph. malebat, aut ἧς. Si codd. addicerent plures, ἧ recepissem ob ὕστερον. G.

Ἦλθε—ἡ ἀγγελία] Alias dicunt Græci: ἧκεν ἡ ἀγγελία, s. ἄγγελος, frequentius, ut scite notat Dorvillius ad Charit. p. 37. qui lectu digna præbet. G.

Ἦλθε—ὅτι ἀφεστᾶσι] Graviora iis, quæ ad voc. ἔρχεσθαι moneantur, notanda sunt. 1) Genit. ἀγγελία τῶν πόλεων, p. περὶ τ. πόλ. 2) distracta structura, et plane pleonastica, nuntius de civitatibus, quod defecissent, pro breviori, de defectione urbium. B.

Ἐπιπαρόντας] *Qui a Corinthiis advenissent post priores ab Atheniensibus missas copias.* Sic Reiskius int. in anim. p. 11. τοὺς ἐπιπαρόντας, i. e. *præterea advenisse*, potius vertam. In Dilucid. Abresch. p. 59. idem Reisk. suspicabatur: ἐκεῖ περιόντας. Sed ipse nil tribuit huic conjecturæ Vir Doctiss. G.

Καλλίαν τὸν Καλλ.] Nide Gronovii Observat. l. 4. c. 7. p. 107. Huds.

Αὐτῶν] Quin genuina scriptura sit ea, quam in margine habes, dubitare te vetabunt multi, quibus hoc loquendi genus adhibetur, loci: quod plane idem est cum Gallico, quo dicitur, *luy cinquieme*, id est, *ipse cum aliis quatuor*. Steph. Qui Thucydidem ex professo illustrare adgressi sunt, tuto εἰς τὸ κείμενον recipere potuissent αὐτόν. Duck.

Αὐτὸν] Correxi e codd. et re ita postulante. Probat hanc correctionem Dorvill. ad Chariton. p. 103. qui pluribus de hoc loquendi genere disputat. Ita semper loquitur Noster, v. c. supra c. 46. Κορινθίων δὲ Ξενοκλείδης—πέμπτος αὐτός. Sic Homerus et Herodotus. (VI. 103.) Demosth. contra Mid. p. 552. αἱρεθέντα τρίτον αὐτόν. Gottl.

Πέμπτον αὐτῶν] Notum est satis, αὐτὸν æque dici posse ac solere; sed, res qui cogat ita legere, non video, cum eodem redeat. Et quid prohibebat Nostrum aliquando variare, ponendo, quod non minus recte diceretur? Baver

Θέρμην] Ita libri: Θέρμα Siciliæ, Θέρμος Ætoliæ oppidum. vid. ad Steph. Berkelium et Holsten. At Polyb. p. 57. Θέρμην vocat illud in Sicilia πολίχνιον. Θέρμη ἡ Θεσσαλο-

ζόμενοι δὲ καὶ αὐτοὶ τὴν Πύδναν ἐπολιόρκησαν μὲν, ἔπειτα δὲ ξύμβασιν ποιησάμενοι καὶ ξυμμαχίαν ἀναγκαίαν πρὸς τὸν Περδίκκαν, ὡς αὐτοὺς κατήπειγεν ἡ Ποτίδαια, καὶ ὁ Ἀριστεὺς παρεληλυθὼς, ἀπανίστανται ἐκ τῆς Μακεδονίας· καὶ ἀφικόμενοι ἐς Βέῤῥοιαν, κἀκεῖθεν ἐπιστρέψαντες, καὶ πειράσαντες πρῶτον τοῦ χωρίου, καὶ οὐχ ἑλόντες, ἐπορεύοντο κατὰ γῆν πρὸς τὴν Ποτίδαιαν, τρισχιλίοις μὲν ὁπλίταις ἑαυτῶν, χωρὶς δὲ τῶν ξυμμάχων πολλοῖς, ἱππεῦσι δὲ ἑξακοσίοις Μακεδόνων τοῖς μετὰ Φιλίππου καὶ Παυσανίου. ἅμα δὲ νῆες παρέπλεον ἑβδομήκοντα. κατ᾽ ὀλίγον δὲ προϊόντες, τριταῖοι ἀφίκοντο ἐς Γίγωνον, καὶ ἐστρατοπεδεύσαντο.

ξβʹ. 62. Ποτιδαιάται δὲ καὶ οἱ μετὰ Ἀριστέως Πελοποννήσιοι προσδεχόμενοι τοὺς Ἀθηναίους, ἐστρατοπεδεύοντο πρὸς Ὀλύνθῳ ἐν τῷ ἰσθμῷ· καὶ ἀγορὰν ἔξω τῆς πόλεως ἐπεποίηντο. στρατηγὸν μὲν οὖν τοῦ δὴ πεζοῦ παντὸς οἱ ξύμμαχοι ᾕρηντο Ἀριστέα, τῆς δὲ ἵππου, Περδίκκαν. ἀπέστη γὰρ εὐθὺς πάλιν

νίκη, καὶ Ἠμαθία. Schedæ MS. Angeli Aprotii. Urbs Thessalonica a Cassandro ædificata, nomen habet uxoris, quæ Philippi Amyntæ filia erat. Wass.

Ἐκ τῆς Μακεδ.] Ex hoc loco deprehenditur, Macedoniam olim angustis limitibus coarctatam fuisse, quando Berrhœa censebatur fuisse extra ejus limites. Fuit autem Berrhœa proprie Bottiæorum civitas. *Palmerius.* Huds.

Βέῤῥοιαν] Vid. Addend. p. 666. Wass.

Ἐπιστρέψαντες] Reisk. in anim. p. 11. ἐπιστρέφειν explicat h. l. *morari alicubi, vel insistere, gradum figere, animum ad aliquid convertere eique inhærere;* et κἀκεῖθεν cohærere cum ἐπορεύοντο. In Diluc. Abresch. l. c. malit idem Reiskius καὶ deleri, reddi enim rationem, cur abscesserint. Sed prior explicatio præstat. Sensus est: Berrhœam quum venissent, Athenienses se eo convertisse, ut occuparent hanc urbem. Abresch. in Auct. p. 225. comparat cum Aristoph. Vesp. 420. ἅπας ἐπίστρεφε δεῦρο. Vulgata versio: et inde reversi, mira est. Gottl.

Ἐπιστρέψαντες] Sane incongruum est, ut *reversi* vel *conversi* dicantur eo, quo commodum venissent, vel ubi essent ac versarentur. Nec tamen alium sensum admiserit additum κἀκεῖθεν. Nempe distinguenda est *urbs* Berœa et regio Berœa; in hanc venere ita, ut a tergo relinquerent urbem, ut non oppugnatnri; sed repente, ex itinere a relicta urbe ad ipsam convertebantur. Bauer.

Τοῦ χωρίου] Sic Thom. Mag. in πειρῶ, et Moeris v. πειράσαντες. Duck.

Πειράσαντες πρῶτον τοῦ χωρίου] h. e. ἀπόπειραν ποιησάμενοι. v. Thom. M. h. v. qui laudato hoc loco, docet, hoc verbum hoc sensu, genitivo jungi. Hujus loci quoque mentionem fecit Mœris, p. 319. ad quem v. Pierson. Eustath. ad Il. Δ. p. 445. proprie passivum hac vi adhiberi dicit; locum tamen e Thucydide laudat huic similem: τῶν τειχῶν—πειρᾷν, (VII. 12.) At Libr. IV. 25. τὸν λιμένα—ἐπειρῶντο, ubi e MSS. leg. ἐπείρων· ejusdem lib. c. 70. τῆς Νισαίας πειρᾷν. G.

Γίγωνον] Γεργωνίδα appellat Artemidorus Ephesius: χωρίον Schol. Auctor Etymol. Γίγωνις Ἄκρα μεταξὺ Μακεδονίας καὶ Πελλήνης, inde Γιγὼν ὁ Διόνυσος inquit. pro navium tutela apud Phœnices Hesychius v. accipit. Æthiopum regem fuisse ait Steph. Gigonem. Indigitamenta Orphei in Baccho hunc titulum minime agnoscunt. Ibi pro Πρωτογόν᾽ ἤρικε παιὲ, ubi merito hæret Scaliger, fortasse legendum Εὑρεσιπαιέ· supra dixerat πολυόργιον, εὕρηκε Παιάν. vel potius εὕρετο. Meminit Γιγωνίας πέτρας, sed juxta oceanum, Apollodor. III. 3. vid. Herodot. VII. 123. Wass.

Πρὸς Ὀλύνθῳ] Non πρὸς Ὀλύνθῳ, sed πρὸ Ὀλύνθου, legit Valla, ut e regione interpretationis illius annotavi. Steph.

Στρατηγὸν] Lectionis margini adscriptæ potius, quam alterius exempla occurrunt: sed tamen ne hanc quidem a Thucydidis stylo alienam dixerim. Idem.

τῶν Ἀθηναίων, καὶ ξυνεμάχει τοῖς Ποτιδαιάταις, Ἰόλαον ἀνθ' αὑτοῦ καταστήσας ἄρχοντα. ἦν δὲ ἡ γνώμη τοῦ Ἀριστέως, τὸ μὲν μεθ' ἑαυτοῦ στρατόπεδον ἔχοντα ἐν τῷ ἰσθμῷ, ἐπιτηρεῖν τοὺς Ἀθηναίους, ἢν ἐπίωσι, Χαλκιδέας δὲ, καὶ τοὺς ἔξω ἰσθμοῦ ξυμμάχους, καὶ τὴν παρὰ Περδίκκου διακοσίαν ἵππον ἐν Ὀλύνθῳ μένειν· καὶ ὅταν Ἀθηναῖοι ἐπὶ σφᾶς χωρῶσι, κατὰ νώτου βοηθοῦντας ἐν μέσῳ ποιεῖν αὐτῶν τοὺς πολεμίους. Καλλίας δ' αὖ ὁ τῶν Ἀθηναίων στρατηγὸς, καὶ οἱ ξυνάρχοντες, τοὺς μὲν Μακεδόνας ἱππέας καὶ τῶν ξυμμάχων ὀλίγους ἐπὶ Ὀλύνθου ἀποπέμπουσιν, ὅπως εἴργωσι τοὺς ἐκεῖθεν ἐπιβοηθεῖν. αὐτοὶ δ' ἀναστήσαντες τὸ στρατόπεδον, ἐχώρουν ἐπὶ τὴν Ποτίδαιαν. καὶ ἐπειδὴ πρὸς τῷ ἰσθμῷ ἐγένοντο, καὶ εἶδον τοὺς ἐναντίους παρασκευαζομένους ὡς ἐς μάχην, ἀντικαθίσταντο καὶ αὐτοί. καὶ οὐ πολὺ ὕστερον ξυνέμισγον. καὶ αὐτὸ μὲν τὸ τοῦ Ἀριστέως κέρας, καὶ ὅσοι περὶ ἐκεῖνον ἦσαν Κορινθίων τε καὶ τῶν ἄλλων λογάδες, ἐτρέψαντο τὸ καθ' ἑαυτοὺς, καὶ ἐπεξῆλθον διώκοντες ἐπιπολύ· τὸ δὲ ἄλλο στρατόπεδον Ποτιδαιατῶν καὶ Πελοποννησίων ἡσσᾶτο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἐς τὸ τεῖχος κατέφυγεν.

ξγ'. 63. Ἐπαναχωρῶν δὲ ὁ Ἀριστεὺς ἀπὸ τῆς διώξεως, ὡς ἑώρα τὸ ἄλλο στράτευμα ἡσσημένον, ἠπόρησε μὲν, ὁποτέρωσε διακινδυνεύσει χωρήσας, ἢ ἐπὶ τῆς Ὀλύνθου, ἢ ἐς τὴν Ποτίδαιαν. ἔδοξε γοῦν ξυναγαγόντι τοὺς μεθ' ἑαυτοῦ ὡς (εἰς) ἐλάχιστον χωρίον, δρόμῳ βιάσασθαι ἐς τὴν Ποτίδαιαν. καὶ πα-

Τὸ μὲν—στρατόπεδον ἔχοντα] i. e. ὥστε αὐτὸν, ἔχοντα τ. στρατόπεδον—ἐπιτηρεῖν—G.

Ἐτρέψαντο τὸ καθ' ἑαυτοὺς] Sc. στίφος. Chariton. p. 123. πρῶτος ἐτρέψατο τοὺς καθ' αὑτόν· quem locum cum nostro comparat Dorvill. p. 624. Gottl.

Ὡς εἰς] Verba hæc ὡς εἰς ἐλάχιστον χωρίον ad præcedentia, non ad sequentia pertinent: ideoque ita interpungendus est hic locus: ἔδοξε γοῦν ξυναγαγόντα τοὺς μεθ' ἑαυτοῦ ὡς εἰς ἐλάχιστον χωρίον, δρόμῳ βιάσασθαι ἐς τὴν Ποτ. Admonet vero et Scholiastes, ὡς ἐλάχιστον sequentibus adnecti oportere: sed debuit etiam admonere, particulam ὡς vel ὅτι, superlativo junctam, interdum apud hunc Scriptorem ab illo ita divelli. Steph.

Ἔδοξε γοῦν ξυναγαγόντι—τὴν Ποτίδαιαν] Ordo est, secundum Abreschium: (Dil. 59.) ἔδ. γ. ξυναγ. τ. μ. ἑαυτοῦ δρόμῳ βιασ. ἐς τ. Ποτ. ὡς (ἐς) χωρίον· ἐλάχιστον sc. διάστημα. Hanc ellipsin pluribus exemplis probat, v. c. δι' ἐλάσσονος, κατ' ὀλίγον, κατὰ βραχὺ, διὰ πολλοῦ, etc. Hoc paullo durius h. l. videatur, quod præpositio nulla τῷ ἐλάχιστον juncta sit, quæ tamen in adlatis exemplis additur. Posterior explicatio Schol. congruit Abreschianæ, quam et probat Grammius. Huc redit etiam interpretatio Acacii, quæ haud dubie probabilior est vulgari Porti, quam sequitur Heilmanus. Χωρίον frequenter de urbe apud Nostrum. Reisk. conjicit in Dil. Abresch. l. c., ut et anim. p. 11. pro χωρίον, χρώμενοι, n. *adminiculo cursus copiis in angustum contractis irrumpere in urbem*. G.

Βιάσασθαι ἐς τὴν Ποτίδαιαν] i. e. βίᾳ, s. μετὰ βίας ἐσελθεῖν ἐς τὴν Ποτίδαιαν, n. καὶ αἱρεῖν αὐτήν. Sic fere VII. 69. βουλόμενοι βιά-

ρῆλθε παρὰ τὴν χηλὴν διὰ τῆς θαλάσσης βαλλόμενός τε καὶ χαλεπῶς, ὀλίγους μέν τινας ἀποβαλὼν, τοὺς δὲ πλείους σώσας. οἱ δ' ἀπὸ τῆς Ὀλύνθου τοῖς Ποτιδαιάταις βοηθοὶ (ἀπέχει δὲ ἑξήκοντα μάλιστα σταδίους, καὶ ἔστι καταφανὲς) ὡς ἡ μάχη ἐγένετο, καὶ τὰ σημεῖα ἤρθη, βραχὺ μέν τι προῆλθον, ὡς βοηθήσοντες, καὶ οἱ Μακεδόνες ἱππεῖς ἀντιπαρετάξαντο, ὡς κωλύσοντες· ἐπεὶ δὲ διὰ τάχους ἡ νίκη τῶν Ἀθηναίων ἐγίγνετο, καὶ τὰ σημεῖα κατεσπάσθη, πάλιν ἐπανεχώρουν ἐς τὸ τεῖχος, καὶ οἱ Μακεδόνες παρὰ τοὺς Ἀθηναίους· ἱππεῖς δ' οὐδετέροις παρεγένοντο. μετὰ δὲ τὴν μάχην, τροπαῖον ἔστησαν οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπέδοσαν τοῖς Ποτιδαιάταις. ἀπέθανον δὲ Ποτιδαιατῶν μὲν καὶ τῶν ξυμμάχων, ὀλίγῳ ἐλάσσους τριακοσίων, Ἀθηναίων δὲ αὐτῶν, πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, καὶ Καλλίας ὁ στρατηγός.

ξδ'. 64. Τὸ δ' ἐκ τοῦ ἰσθμοῦ τεῖχος εὐθὺς οἱ Ἀθηναῖοι

σασθαι ἐς τὰ ἔξω, i. e. μετὰ βίας ἐξελθεῖν. G.

Ἔδοξε—ξυναγαγ.—βιάσ. εἰς Ποτ.] Ordo et sensus aut hic sit: visum ei est, contractis copiis in angustum, quam maxime posset, cursu perrumpere ad Potidæam. Quod, ut simplicius fuerit ad structuram, ita ad rem nihil fecerit additum: contractis in angustum copiis: quid enim hoc prodesset non mansuro? Ergo alteram rationem prætulerim: contracto exercitu ad Potidæam cursu tendere, ὡς ἐλάχιστον, tanquam proximum locum, et minimi intervalli; quasi per hypallagen, ἐλάχιστον χωρίον, cujus διάστημα esset ἐλάχιστον, locum ἐλάχιστα remotum. Baver.

Διὰ τῆς θαλάσσης] *Præter*, l. *propter mare*. Exempla hujus usus collegit Abresch. Dil. p. 60. G.

Σώσας] Ita Mss. sed Marg. διασώσας, quomodo Isocrates, Demosthenes, Xenoph. Plato. Noster διασώζομαι bis terque. Dionys. Halicarn. qui nostrum fere sequitur p. 418. διασῶσαι τὸ σῶμα, et quidem ipse Thucyd. 119. 3. hoc ergo reponendum. Wass. Sed Thucydidem alibi quoque verbo simplici in re simili uti docet Index. Nec pauca illius apud alios sunt exempla. Neque tamen diffiteor, non tam probabile esse, scribas διὰ de suo addidisse, quam de composito detraxisse. De voce χηλὴ vid. quæ ad VII. 53. inter Var. Lect. adnotat Huds. Add. Kuhn. ad Poll. I. 99. Suidas in χηλαὶ descripsit Scholiasten. Duck.

Καταφανὲς] Τὸ χωρίον. v. Schol. ad h. v. G.

Καὶ τὰ σημεῖα] Vid Lipsium de Militia Rom. l. 4. Huds. Suidas in σημεῖα ἀρθῆναι nescio an huc referri debeat. Confer Platonem 462. Wass. Vid. supra ad Cap. 49. Duck.

Καὶ τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπέδοσαν] Vid. Turneb. V. Advers. 7. Herald. I. Advers. 9. et, qui Heraldo quædam debet, Kirchmann. de Funerib. Append. Cap. IV. Add. quæ adnotantur ad Ælian. XII. Var. Hist. 27. Liv. XXXI. 38. *Caduceatore ad Consulem misso, qui inducias ad sepeliendos equites peteret.* Et XXXIII. 11. Idem XXIII. 46. tacitas inducias ejus rei causa memorat: *posterum diem induciis tacitis, sepeliendo utrimque cæsos in acie, consumserunt.* Duck.

Ὑποσπόνδους] In cod. Aug. ad marg. scriptum: διὰ σπονδῶν. Gottl.

Qs. subjectos pacto, sub eo tutos: vel pro adverbio, ὑποσπόνδως, pacto de iis tollendis initio. Baver.

Τὸ δ' ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ τεῖχος] Vertitur: *murum, qui Isthmum spectabat*, ut mox: τὸ δ' ἐς Παλλήνην, et s. cap. variat τὸ ἐκ τῆς Παλλήνης τεῖχος. Ἐκ h. l. induit significationem adverbii, ἔξω, notante Abresch. Dil. 61. G.

Ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ] i. e. a parte, a regione Isthmi: nempe, mutato spectantis situ, quod *in* Isthmum versum esset, etiam *ex* Isthmo ex altera parte pertinebat: ut *pomœrium* Romanis, tum extra murum, tum interius

ἀποτειχίσαντες ἐφρούρουν. τὸ δ᾽ ἐς τὴν Παλλήνην, ἀτείχιστον ἦν. οὐ γὰρ ἱκανοὶ ἐνόμιζον εἶναι ἔν τε τῷ ἰσθμῷ φρουρεῖν, καὶ ἐς τὴν Παλλήνην διαβάντες τειχίζειν· δεδιότες, μὴ σφίσιν οἱ Ποτιδαιάται καὶ οἱ ξύμμαχοι γιγνομένοις δίχα ἐπίθωνται. καὶ πυνθανόμενοι οἱ ἐν τῇ πόλει Ἀθηναῖοι τὴν Παλλήνην ἀτείχιστον οὖσαν, χρόνῳ ὕστερον πέμπουσιν ἑξακοσίους καὶ χιλίους ὁπλίτας ἑαυτῶν, καὶ Φορμίωνα τὸν Ἀσωπίου στρατηγόν. ὃς ἀφικόμενος ἐς τὴν Παλλήνην, καὶ ἐξ Ἀφύτιος ὁρμώμενος προσήγαγε τῇ Ποτιδαίᾳ τὸν στρατὸν, κατὰ βραχὺ προϊὼν, καὶ κείρων ἅμα τὴν γῆν. ὡς δὲ οὐδεὶς ἐπεξῄει ἐς μάχην, ἀπετείχισε τὸ ἐκ τῆς Παλλήνης τεῖχος· καὶ οὕτως ἤδη κατὰ κράτος ἡ Ποτίδαια ἀμφοτέρωθεν ἐπολιορκεῖτο, καὶ ἐκ θαλάσσης ναυσὶν ἅμα ἐφορμούσαις.

ξέ. 65. Ἀριστεὺς δὲ, ἀποτειχισθείσης αὐτῆς, καὶ ἐλπίδα οὐδεμίαν ἔχων σωτηρίας, ἢν μή τι ἀπὸ Πελοποννήσου ἢ ἄλλο παράλογον γίγνηται, ξυνεβούλευε μὲν, πλὴν πεντακοσίων, ἄνεμον τηρήσασι τοῖς ἄλλοις ἐκπλεῦσαι, ὅπως ἐπιπλέον ὁ σῖτος ἀντίσχῃ· καὶ αὐτὸς ἤθελε τῶν μενόντων εἶναι. ὡς δ᾽ οὐκ ἔπειθε, βουλόμενος τὰ ἐπὶ τούτοις παρασκευάζειν, καὶ ὅπως

post murum, dicitur, et Græce dici possit, ἐκ τοῦ τείχους. B.

Ἀποτειχίσαντες] Harpocrat. in ἀποτειχίσάι, et ex eo Suidas: qui etiam ἀποτείχισιν exponit τὴν τῶν τειχῶν ἀφαίρεσιν, sed alia est significatio hujus vocis Cap. 65. Duck.

Τὸ δὲ ἐς Παλλήνην] Sc. τεῖχος, *murus, qui versus Pallenen spectabat.* Heilmanus reprehendit hanc versionem; non enim de urbe Pallene sermonem esse, sed de Chersoneso hujus nominis. Supplet igitur: τὸ δὲ sc. μέρος. Non attendit V. D. ad finem h. cap. ubi dicit: ἀπετείχισε τὸ ἐκ τῆς Παλλήνης τεῖχος. Itaque hæc verba non possunt verti: *dass nach Pallene hin keine Maver gezogen sey.* Manifestum esse puto, de urbe, non de peninsula, sermonem esse. Pars muri Pallenen versus non erat circumvallata, ut ea, quæ Isthmum spectabat: sed paullo post hoc factum est, ut jam e fine capitis indicavimus, (*war noch nicht mit einer Circumvallationslinie umzogen.*) De Pallene peninsula, Dionys. R. A. I. p. 124. Reisk. et Steph. Byz. h. v. p. 620. de urbe hujus nominis in hac peninsula sita, Cell. G. A. p. 1048. Gottl.

Γιγνομένοις δίχα] *Si sejuncti essent in duas partes.* Hac forma utitur quoque Eurip. Iphig. in Tauris, v. 952.

—— ὅπως
Δαιτὸς γενοίμην πώματος αὐτῶν δίχα.

Noster eam subinde adhibet. v. Gloss. Xenoph. Cyrop. VIII. 7. 20. eleganter ad animum a corpore separatum transfert:— ἡ ψυχὴ ἐπειδὰν τοῦ ἄφρονος σώματος δίχα γένηται. cf. Valken. V. Cel. Diatr. in Eur. fragm. c. 23. G.

Ἀφύτιος agn. Steph. Strabonis Ep. 330. Scylax 26. Herodot. VII. 123. oppugnasse Lysandrum, ait Pausanias III. pag. 253. Rem narrat Plutarchus Lysand. 444. ubi legendum Ἀφυταίων. v. Aristot. Pol. 173. 8. An huc pertineat ἡ Ἀφυταῖος ἄμπελος apud Theophrast. Caus. Pl. III. 20. nescio. Wass.

Ἢ ἄλλο παράλογον] i. e. ἀπροσδόκητον, quod L. II. 91. jungitur τῷ παραλόγῳ. G.

Παράλογον] Ineptit haud dubie Schol. explicans terræ motum. Qui enim tam singularem casum, nec frequentem aut ulla conditione conjectandum, respicerent? Aut quod auxilium inde sperarent obsessi? Bauer.

Αὐτὸς ἤθελε τῶν μενόντων εἶναι] Sc. τὶς, s. εἷς τις. G.

τὰ ἔξωθεν ἕξει ὡς ἄριστα, ἔκπλουν ποιεῖται λαθὼν τὴν φυλακὴν τῶν Ἀθηναίων. καὶ παραμένων ἐν Χαλκιδεῦσι, τά τε ἄλλα ἐπολέμει, καὶ Σερμυλίων λοχήσας πρὸς τῇ πόλει, πολλοὺς διέφθειρεν. ἔς τε τὴν Πελοπόννησον ἔπρασσεν ὅπῃ ὠφέλειά τις γενήσεται. μετὰ δὲ τῆς Ποτιδαίας τὴν ἀποτείχισιν, Φορμίων μὲν ἔχων τοὺς ἑξακοσίους καὶ χιλίους, τὴν Χαλκιδικὴν καὶ Βοττικὴν ἐδῄου, καὶ ἔστιν ἃ καὶ πολίσματα εἷλε.

ξστ'. 66. Τοῖς δ' Ἀθηναίοις καὶ Πελοποννησίοις αἰτίαι μὲν αὗται προεγεγένηντο ἐς ἀλλήλους· τοῖς μὲν Κορινθίοις, ὅτι τὴν Ποτίδαιαν, ἑαυτῶν οὖσαν ἀποικίαν, καὶ ἄνδρας Κορινθίων τε καὶ Πελοποννησίων ἐν αὐτῇ ὄντας ἐπολιόρκουν· τοῖς δ' Ἀθηναίοις ἐς τοὺς Πελοποννησίους, ὅτι ἑαυτῶν τε πόλιν ξυμμαχίδα καὶ φόρου ὑποτελῆ ἀπέστησαν, καὶ ἐλθόντες σφίσιν ἀπὸ τοῦ προφανοῦς ἐμάχοντο μετὰ Ποτιδαιατῶν. οὐ μέντοι ὅγε πόλεμός πω ξυνεῤῥώγει, ἀλλ' ἔτι ἀνοκωχὴ ἦν. ἰδίᾳ γὰρ ταῦτα οἱ Κορίνθιοι ἔπραξαν.

ξζ'. 67. Πολιορκουμένης δὲ τῆς Ποτιδαίας, οὐχ ἡσύχαζον,

Ἐπολέμει] Valla interpretari voluit, quod in margine habes verbum ξυνεπολέμει· vertit enim, *illis sociis cum alia prælia fecit, tum permultos Sermylior.* Steph. Mss. quidam ξυνεπολέμει, qua voce utitur in Ep. Plato. Bellum una cum sociis, quorum dux erat, Cap. 6. administravit. Hac forma apud Nostrum ξυμπροθυμεῖν ξυμπέμπειν, ξυμπράσσειν, ξυμπολιτεύειν. Nihil tamen immuto, quia singulariter effertur; potest etiam habere vim simplicis. Wass.

Σερμυλίων] Quod in Reg. et Cass. est Ἑρμυλίων, id eo pertinere puto, quod Casaub. ad Strab. l. p. 50. adnotat, multorum nominum initiis modo Σ, modo adspirationem præponi. Add. Holsten. ad Steph. v. Ἡράκλεια, et Reland. I. Dissert. 4. §. 5. Schol. Reg. hic, Ἑρμυλίων ἢ Σερμυλίων, Ἑρμυλὶς ἢ Σερμυλίς. Urbem Stephanus vocat Σερμυλίαν. ubi vid. Holsten. Duck.

Ἔς τε τὴν Πελοπόννησον] Scil. ἄνδρας πέμπων. G.

Βοττικὴν] Regio est inter Axii et Ludiæ ostia. vid. Herodotum VII. 123. 127. qui Βοττιαιΐδα. Livium XXVI. 25. Plin. IV. 11. trans Strymonem perperam locat. MSS. et Auctores universi τ geminant, ut a Botyæo vel Botyeio Phrygiæ distinguatur. vid. et Dionys. Halicarn. p. 196. Immani errore Diodorus XII. p. 311. εἰς Πακτωλὸν τῆς Βοττικῆς exhibet: ubi meo periculo legas Σπαρτωλὸν, ut ipse alicubi Thucydides, et Suidas. De *gentis* origine Aristoteles apud Plutarchum in Theseo, p. 7. et Quæst. Rom. p. 298. ubi μηθὲν ex MS. P. legendum. In hac regione civitas Castoria; auctor Cantacuzenus 275. illam denique et totam provinciam a Barbaris excisam narrat p. 303. Adi Suidam v. Νίκαια. Wass.

Ἐς ἀλλήλους] Non male Marg. πρὸς ἀλλήλους, si libri accederent. Αἰτία, quod paullo post repetitur in Gr., ex præcedentibus satis intelligitur, ut alibi passim. Idem.

Τοῖς μὲν Κορινθίοις] Reisk. in anim. p. 11. conjicit:—Κορινθίοις εἰς τοὺς Ἀθηναίους. In Dilucid. Abresch. p. 62. addit caussas hujus emendationis, quod sequatur τοῖς δ' Ἀθ. ἐς τοὺς Πελοπ. et ἐπολιόρκουν. Sed hæc e contextu facile possunt suppleri, sine correctione. G.

Ἐλθ. σφ. ἐμάχ. μετὰ Ποτιδ.] Ἐλθόντες hic, simpliciter positum, sign. expeditionem fecissent, cum exercitu accessissent; σφίσιν refertur ad ἐμάχοντο, et μετὰ Ποτιδ. est, sociis Potidæens ibus, ut eos juvarent. Baver.

Οὐ μέντοι ὅγε πόλεμος—ξυνεῤῥώγει] *Bellum nondum eruperat.* Ita Aristoph. Equitt. v. 641. ἐξ οὗ γὰρ ἡμῖν ὁ πόλεμος κατεῤῥάγη. it. in Acharn. A. II. Sc. 5. Transfertur h. v. ad ea, quæ magna vi erumpunt vel vehementi cum impetu in obstantia quævis feruntur, ut Eruditiss. Valken. docuit ad Eurip. Hippol. p. 309. G.

ἀνδρῶν τε σφίσιν ἐνόντων, καὶ ἅμα περὶ τῷ χωρίῳ δεδιότες· παρεκάλουν τε εὐθὺς ἐς τὴν Λακεδαίμονα τοὺς ξυμμάχους, καὶ κατεβόων ἐλθόντες τῶν Ἀθηναίων, ὅτι σπονδάς τε λελυκότες εἶεν, καὶ ἀδικοῖεν τὴν Πελοπόννησον. Αἰγινῆται δὲ φανερῶς μὲν οὐ πρεσβευόμενοι, δεδιότες τοὺς Ἀθηναίους, κρύφα δὲ οὐχ ἥκιστα μετ᾽ αὐτῶν ἐνῆγον τὸν πόλεμον, λέγοντες οὐκ εἶναι αὐτόνομοι κατὰ τὰς σπονδάς. οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, προσπαρακαλέσαντες τῶν ξυμμάχων τε καὶ εἴ τις τι ἄλλο ἔφη ἠδικῆσθαι ὑπὸ Ἀθηναίων, ξύλλογον σφῶν αὐτῶν ποιήσαντες τὸν εἰωθότα, λέγειν ἐκέλευον. καὶ ἄλλοι τε παριόντες ἐγκλήματα ἐποιοῦντο ὡς ἕκαστοι, καὶ Μεγαρεῖς, δηλοῦντες μὲν καὶ ἕτερα οὐκ ὀλίγα διάφορα, μάλιστα δὲ, λιμένων τε εἴργεσθαι τῶν ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀρχῇ, καὶ τῆς Ἀττικῆς ἀγορᾶς, παρὰ τὰς σπονδάς. παρελθόντες δὲ τελευταῖοι Κορίνθιοι, καὶ τοὺς ἄλλους ἐάσαντες πρῶτον παροξῦναι τοὺς Λακεδαιμονίους, ἐπεῖπον τοιάδε.

ξή. 68. "ΤΟ ΠΙΣΤΟΝ ὑμᾶς, ὦ Λακεδαιμόνιοι, τῆς καθ᾽

Περὶ τῷ χωρίῳ δεδιότες] *Solliciti, metuentes oppido;* ita infra c. 74. δείσαντες περὶ τῇ χώρᾳ. it. IV. 70. δείσας περὶ τοῖς Πελοποννησίοις. Cum gen. τὰ δὲ περὶ τῶν ἐν ἀφανεῖ δεδιότων. VII. 75. ut φοβεῖσθαι περὶ τοῦ—Xenoph. Cyr. I. 4. 22. δείσας περί τε τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ Κύρου. Videtur hæc forma ex Homero desumta, v. c. Il. β'. 240. 242. cum utroque casu:

Οὔτι τόσον νέκυος πέρι δείδια Πατρόκλοιο,
Ὅσσον ἐμοὶ κεφαλῇ πέρι δείδια (*timeo*)—G.

Οὐ πρεσβευ.—δεδιότες, κρύφα δὲ—ἐνῆγον.] Possit alicui videri δὲ redundare, quia participium præcedat; sed illud particip. pendere possit ab ἐνῆγον· suaserunt bellum non πρεσβευόμενοι, non per legatos, i. e. ἀλλὰ κρ., sed occulte. B.

Εἴ τις ἄλλο] Reisk. in anim. ad h. l. legit ἄλλος, *alius quis Lacedæmoniorum, qui socius non esset.* Lectio vulgata recte se habet. G.

Ἄλλοι] Non dubium est, quin ἄλλοι τε, non ἄλλα τε, scribendum sit, quum sequatur οἱ Μεγαρεῖς, quod cum ἄλλοι τε, non cum ἄλλα τε, cohæret: ut si Latine dicas, *cum alii, tum vero Megarenses.* STEPH.

Μεγαρεῖς] Semel de diversa scriptura horum nominum, quale hic unum habes, te monebo, eam in meo veteri exemplari esse potius per ῆ ut hic in Marg. habes Μεγαρῆς, quum in textu (ut vulgo vocant) sit Μεγαρεῖς. Sic Πλαταιεῖς et Πλαταιῆς (ut alia pleraque hujusmodi omittam) legitur. Sed hoc Ἀττικώτερον· sicut et ἱππῆς, quod apud Aristophanem quoque invenies. STEPH. Etiam Clar. Hudsonus verbo monet, scripturam hujusmodi nominum in Codicibus vetustis, tam per εις, quam ης esse. Inane est discrimen, quod inter propria et appellativa e Chœrobosco adfertur in Etymol. M. v. ἱππῆς. Ὡς ἕκαστοι sæpe dicit Thucyd. Vid. Indic. In qua formula περισσῶς poni τὸ ὡς adnotatum est in Reg. et Cass. ad Cap. 15. vid. Gronov. ad Lucian. 1. var. Hist. p. 648. τὸ μέσον δὲ οἱ σύμμαχοι, ὡς ἕκαστοι. Ubi imitatus est Thucydidem I. 48. DUCK.

Εἴργεσθαι] De hoc Periclis decreto vid. Aristoph. B. 1337. A. 531. et Tzetzen Chil. XI. 955. versum 961. ex Ms. ita suppleas, τὴν Ἀσπασίας οὖσαν γὰρ Μεγαρικὴν ἑταίραν, et legendum συνευνέτιν. WASS.

Ὑμᾶς] Hæc repetitio ferri potest, nec exemplo caret. Mox quidam Codd. πλέονι poëtice. WASS.

Τὸ πιστὸν—τῆς καθ᾽ ὑμᾶς αὐτοὺς πολιτείας καὶ ὁμιλίας] *Integritas et fides, quam in republica administranda et in rebus privatis invicem vobis probatis.* Hæc fides effecta fuit apud Lacedæmonios legum et institutorum Lycurgi severitate, ut et, qui republicæ præessent, modum tenerent in imperando, et cives, modeste parendo, nihil committerent, quod reipublicæ statum turbaret. In cod. Aug. ad h. v. scriptum: δημηγορία τρίτη Κορινθίων. G.

Ἐς τοὺς ἄλλους] Reiskius putat, (anim. ad h. l.) deesse post ἄλλους, ἡμᾶς. G.

ὑμᾶς αὐτοὺς πολιτείας καὶ ὁμιλίας ἀπιστοτέρους ἐς τοὺς ἄλλους, ἤν τι λέγωμεν, καθίστησι· καὶ ἀπ' αὐτοῦ, σωφροσύνην μὲν ἔχετε, ἀμαθίᾳ δὲ πλείονι πρὸς τὰ ἔξω πράγματα χρῆσθε. πολλάκις γὰρ προαγορευόντων ἡμῶν ἃ ἐμέλλομεν ὑπὸ Ἀθηναίων βλάπτεσθαι, οὐ περὶ ὧν ἐδιδάσκομεν ἑκάστοτε τὴν μάθησιν ἐποιεῖσθε, ἀλλὰ τῶν λεγόντων μᾶλλον ὑπενοεῖτε ὡς ἕνεκα τῶν αὐτοῖς ἰδίᾳ διαφόρων λέγουσι· καὶ δι' αὐτὸ οὐ πρὶν πάσχειν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν τῷ ἔργῳ ἐσμὲν, τοὺς ξυμμάχους τούσδε παρεκαλέσατε, ἐν οἷς προσήκει ἡμᾶς οὐχ ἥκιστα εἰπεῖν, ὅσῳ καὶ μέγιστα ἐγκλήματα ἔχομεν, ὑπὸ μὲν Ἀθηναίων ὑβριζόμενοι, ὑπὸ δὲ ὑμῶν ἀμελούμενοι. καὶ εἰ μὲν ἀφανεῖς που ὄντες ἠδίκουν τὴν Ἑλλάδα, διδασκαλίας ἂν ὡς οὐκ εἰδόσι προσέδει. νῦν δὲ τί δεῖ μακρηγορεῖν, ὧν τοὺς μὲν δεδουλωμένους ὁρᾶτε, τοῖς δ' ἐπιβουλεύοντας αὐτοὺς, καὶ οὐχ ἥκιστα τοῖς ἡμετέροις ξυμμάχοις, καὶ ἐκ πολλοῦ προπαρεσκευασμένους, εἴποτε ἄρα πολεμήσονται; οὐ γὰρ ἂν Κέρκυράν τε ὑπολαβόντες βίᾳ ἡμῶν εἶχον, καὶ Ποτίδαιαν ἐπολιόρκουν. ὧν τὸ μὲν, ἐπικαιρότατον

Ἤν τι λέγωμεν] Sc. κατ' αὐτῶν, i. e. *si conquerimur de vicinorum nostrorum perfidia et dominatione.* Apte noster hunc εὐφημισμὸν tribuit Corinthiis. G.

Ἀπ' αὐτοῦ] τοῦ πιστοῦ, *moderationem sive modum in rebus vestris tenetis*—G.

Πρὸς τὰ ἔξω πράγματα] Nos: *in die auswärtigen Angelegenheiten.* Itaque non modo cum Scholiaste ξύμμαχοι, sed omnes Græciæ populi, præter Lacedæmonios, sunt intelligendi. v. Gramm. p. 608. G.

Ἀλλὰ τῶν λεγόντων] Gen. pendet a prævio περὶ, non ab ὑπονοεῖν. v. Abresch. Dil. p. 62. alioquin dicendum erat τοὺς λέγοντας. G.

Ἰδίᾳ διαφόρων] Speciem anaphoræ hic notat Abresch. p. 62. ut L. II. 37. τὰ ἴδια διάφορα Cl. Baver. pro διαφερόντων positum esse credit, et frustra corrigere sic Steph. G.

Τῶν—ἰδίᾳ διαφόρων] Suppleri etiam possit, ὄντων. Baver.

Ἐν τῷ ἔργῳ ἐσμὲν] n. *cum sumus injuria affecti.* Gottl.

Τί δεῖ μακρηγορεῖν] Περὶ ἐκείνων. Mox ad δεδουλωμένους spectavit Pollux, III. 85., ut et c. 69. ὑπ' ἐκείνων δεδουλωμένους. G.

Εἴποτε ἄρα] Non indignum hoc censuit Scholiastes, de quo admoneret, in uno exemplari illud ἄρα non legi: sed quum taceat, utram lectionem præferat, ego non itidem tacebo, verum εἴποτε ἄρα magis mihi placere dicam, quod aliis in locis ita loqui hunc Scriptorem observarim. Ex iis autem unum habet pag. 152. εἴποτε ἄρα ἐδυνήθησαν. Cæterum de participio ὑπολαβόντες, quod statim sequitur, id est, de ejus significatione, a Budæo dissentio. Nihilo enim magis hic ὑπολαβεῖν habere τοῦ προλαβεῖν significationem puto, quam in quibusdam aliis hujus Scriptoris locis, quos cum hoc contuli. Steph. Vide ejus Append. ad Script. al. de Dial. Att. p. 185. Huds. Budæus in Commentar. p. 193. sequitur Thom. Mag. in ὑπάγω, ubi h. l. adferens itidem τε omittit, ut Gr. In Cass. est interpretatio δεξάμενοι. D.

Εἰ—πολεμήσονται] Aut pro passivo dictum πολεμηθήσονται, i. e. si bello petantur; ut c. 65. τά τε ἄλλα ἐπολέμει, esse potest cetera bello persequebatur, premebat; aut pro activo, πολεμήσουσι· quod pæne prætulerim; quia non tam *metuisse* hic arguantur Athenienses ab aliis bellum, quam ipsi parasse se ei gerendo. Ἄρα autem hic sign. *forte,* εἴπως, aut *nimirum,* videlicet, εἰ ἄρα si quidem, si nempe; ut 1 Cor. XV. 15. εἴπερ ἄρα νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται· ubi tamen esse possit, *si ergo,* nempe, ut illi volunt; ex istorum sententia. Baver.

Κέρκυραν—ὑπολαβόντες] Versio hæc defendi potest, e L. VI. 58. τοῖς ἐπικούροις—τὰ ὅπλα ὑπολαβεῖν. Schol. ad I. 143. ὑπολαβεῖν, int. ὑποκλέπτειν. v. Addenda p. 666. G.

Ἐπικαιρότατον] In cod. Moscov. ad marg. not. γρ. ἐπικαιριώτατον· quod usitatius videtur verbum fuisse. G.

χωρίον πρὸς τὰ ἐπὶ Θράκης ἐπιχρῆσθαι, ἡ δὲ ναυτικὸν ἂν μέγιστον παρέσχε Πελοποννησίοις.

ξθ'. 69. "Καὶ τῶνδε ὑμεῖς αἴτιοι, τό, τε πρῶτον ἐάσαντες αὐτοὺς τὴν πόλιν μετὰ τὰ Μηδικὰ κρατῦναι, καὶ ὕστερον τὰ μακρὰ στῆσαι τείχη· ἐς τόδε τε αἰεὶ ἀποστεροῦντες οὐ μόνον τοὺς ὑπ' ἐκείνων δεδουλωμένους ἐλευθερίας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὑμετέρους ἤδη ξυμμάχους. οὐ γὰρ ὁ δουλωσάμενος, ἀλλ' ὁ δυνάμενος μὲν παῦσαι, περιορῶν δὲ, ἀληθέστερον αὐτὸ δρᾷ, εἴπερ καὶ τὴν ἀξίωσιν τῆς ἀρετῆς ὡς ἐλευθερῶν τὴν Ἑλλάδα φέρεται. μόλις δὲ νῦν τε ξυνήλθομεν, καὶ οὐδὲ νῦν ἐπὶ φανεροῖς. χρῆν γὰρ

Ἐπιχρῆσθαι] Ἀποχρῆσθαι est ex interpretatione. Wass. Stephanus in Thes. scribit, in vulg. Lexicis citari ἀποχρῆσθαι τὰ ἐπὶ Θράκης, pro *obtinere Thraciam*: sed sine nomine auctoris, cujus si non auctoritas, at certe fides exemplarium desiderari possit. Apparet, auctores Lexicorum ante oculos habuisse hæc verba Thucydidis; sed iidem perperam omiserunt præpositionem πρὸς, qua addita plane alia est syntaxis. Utrum autem legendum sit ἐπιχρῆσθαι, an ἀποχρῆσθαι, non definio. Hoc plurium Mss. et Edd. auctoritate nititur, quam ἐπιχρῆσθαι, et videtur illi hic adcommodari posse ea significatio, quam in Plutarchi et Luciani locis apud Stephanum habet. Scholiastes Cass. non habet scholion illud, quod est in edito. Suidas dicit, ἐπιχρῆσθαι apud Thucyd. esse τὸ πολλάκις κεχρῆσθαι. Duck.

Defendit Abresch. hanc lectionem in Dil. p. 62. et Schol. ad c. 41. πολλάκις χρῆσθαι h. l. accommodat, quod Suidas repetiit, ut Duckerus monuit, qui videtur lectioni ἀποχρῆσθαι favere, quod est ἀρκούντως et ἱκανῶς χρῆσθαι. Abreschius ἐπιχρῆσθαι illustrat aliis verbis, in quibus præp. ἐπὶ auget; v. c. ἐπιορκεῖν, ἐπιλέγειν. Baverus pro simplici positum esse ἐπιχρῆσθαι, et, sive legamus ἀποχρῆσθαι, sive ἐπιχρῆσθαι, neutrum plus significare. Quod confirmat quoque Abres. Auct. p. 226. G.

Τῶνδε ὑμεῖς αἴτιοι—κρατῦναι] Inter exempla σφοδρότητος in oratione refert Aristid. Rhetor, in Lib. de Dict. civ. Cap. V. item quod mox sequitur, ἡσυχάζετε γὰρ μόνοι Ἑλλήνων, pro quo habet ἡσ. δὲ μόνοι τῶν Ἑλλ. Pro κρατῆσαι τὴν πόλιν ibi recte emendatum est κρατῦναι. Duck.

Καὶ τῶνδε ὑμεῖς αἴτιοι] Magna vis et acerbitas inest in hac parte orationis invectivæ, quam etiam notavit Aristides de Dict. civ. c. 5. a Duckero laudatus. Hanc σφοδρότητα imitatus est Demosthenes in Olynth. oratt. Quæ culpat. h. l. Thuc. in Lacedæmoniis, orator accommodat ad Athenienses, et Philippo tribuit animum δραστήριον Atheniensium, quem Noster h.l. laudat. Gottl.

Ἐάσαντες αὐτοὺς τὴν πόλιν] Miserunt quidem Lacedæmonii legatos ad Athenienses, qui eos ab hoc instituto abstraherent, sed irrito conatu. v. infra c. 90. 91. s. Diod. Sic. L. XI. c. 39. p. 434. G.

Οὐ γὰρ ὁ δουλ.—δρᾷ] Stobæus p. 311. et Hermogenes Aldi, qui minus recte ὁ μὲν δουλ. Wass. Δεδουλωμένος e Thucydide laudat Pollux III. 75. Duck.

Οὐ γὰρ ὁ δουλωσάμενος—] Reisk. in anim. ad h. l. quod breviter hic dixerit Noster, explicatius sic dicturum fuisse: οὐ γὰρ ὁ δουλωσάμενος μόνον τοῦτο δρᾷ, h. c. ἀποστερεῖ τῆς ἐλευθερίας. Mox pro: ἀλλ' ὁ δυνάμενος Baverus credit dicendum fuisse, ἢ ὁ δυνάμενος, aut positivo utendum. G.

Οὐ γὰρ ὁ δουλωσ.—δρᾷ ἀλλ' ὁ, rel.] Etiam per omissionem μόνον et καὶ explices hæc verba: non ille *modo*, qui redigat in servitutem, sed et ille, isque multo verius, hoc facit. Baver.

Ὁ δυνάμενος—δρᾷ] Hæc verba in usum suum convertit Schol. Greg. Naz. 1. Invect. p. 32., ut Abresch. indicavit in Auct. p. 227. Mox super ἀληθέστερον in cod. Mosq. supersc. est: ὡς, ut maluerit librarius ἀληθεστέρως, citra rationem Thucydidis. G.

Ἀξίωσιν—φέρεται] Cit. T. Mag. in ἀξιῶ. Si μόλις cum Mss. intellige βραδέως. Si μόγις, μετὰ βίας, quomodo utrumque Atticis in usu esse ait Th. Magister. At certe apud Homerum confunduntur. Denique μόγος et μόλος idem sonant. Wass.

Καὶ οὐδὲ νῦν ἐπὶ φανεροῖς] Brevius poterat, omisso νῦν, dicere: οὐδὲ τοῦτο. v. Baver. Sensus est: *Vix tandem convenimus; et tamen cur convenerimus, et quonam consilio, obscurum videtur.* Gottl.

Ἐπὶ φανεροῖς] Cum hæc verba recte expli-

οὐκ εἰ ἀδικούμεθα ἔτι σκοπεῖν, ἀλλὰ καθότι ἀμυνούμεθα. οἱ γὰρ δρῶντες βεβουλευμένοι, πρὸς οὐ διεγνωκότας ἤδη καὶ οὐ μέλλοντες ἐπέρχονται. καὶ ἐπιστάμεθα, οἵᾳ ὁδῷ οἱ Ἀθηναῖοι καὶ ὅτι κατ' ὀλίγον χωροῦσιν ἐπὶ τοὺς πέλας. καὶ λανθάνειν μὲν οἰόμενοι, διὰ τὸ ἀναίσθητον ὑμῶν, ἧσσον θαῤῥοῦσι· γνόντες δὲ εἰδότας περιορᾷν, ἰσχυρῶς ἐγκείσονται. ἡσυχάζετε γὰρ μόνοι Ἑλλήνων, ὦ Λακεδαιμόνιοι, οὐ τῇ δυνάμει τινὰ, ἀλλὰ τῇ μελλήσει, ἀμυνόμενοι· καὶ μόνοι οὐκ ἀρχομένην τὴν αὔξησιν τῶν ἐχθρῶν, διπλασιουμένην δὲ καταλύοντες. καίτοι ἐλέγεσθε ἀσφαλεῖς εἶναι, ὧν ἄρα ὁ λόγος τοῦ ἔργου ἐκράτει. τόν τε γὰρ

cet mecum B. Gottl., non videtur illa præfigere debuisse Scholio, cui præfixa legerentur verba χρῆν γὰρ, οὐκ, εἰ ἀδικούμεθα, rel. quæ manifesto satis respiceret Schol. dicens: nondum enim liquet vobis, nos esse læsos. Poterant tamen et ad φανερὰ referri, et Schol. ita intellexisse: nam utrisque illud Schol. congruit. BAVER.

Οἱ γὰρ δρῶντες βεβουλευμένοι] n. Athenienses innuit, qui ante constituerant, quomodo Lacedæmoniorum vires comminuerent, qui cunctando, nihil statuebant. Unde βεβουλευμένοι illi, et οὐ διεγνωκότες hi vocantur, i. e. οὐ κεκρικότες, ut Abreschius (Dil. p. 63.) interpretatur. Reiskius in anim. ad h. l. legit: πρὸς οὐδ' ἐγνωκότας, καὶ οὐ μέλλοντες πρὸς οὐ μέλλοντας (vel ῥαθυμοῦντας) ἐπέρχονται. *Strenui aggrediuntur eos, qui vel id ipsum ignorant, hostem advenire; et non cunctantes aggrediuntur eos, qui segnes sunt et torpidi.* Fortasse sic scribere potuisset Thucydides; sed certe non ita scripsit. G.

Οἱ δρῶντ. βεβουλ.] Alterum participiorum positum est pro adverbio, qs. βεβουλευμένως. σὺν βουλῇ, consulto, consilio ante inito; ut apud Joseph. Ant. I. 2. 16. γ. τοῖς ἐπ' ἀπωλείᾳ—ὡρμημένοις χρῆσεσθαι θέλουσιν, i. e. σὺν ὁρμῇ, μεθ' ὁρμῆς· quod nisi ita ibi explices, θέλουσιν aut redundet, aut plane ejiciendum sit. BAVER.

Μέλλοντες] Μέλλοντας ex emend. Gr. at recte Mss. et Schol. Mox v. 4. μὲν γὰρ Cl. quod idem significat. WASS.

Καὶ ἐπιστάμεθα οἵᾳ ὁδῷ] Ulpian. in Prolegom. ad Demosth. Olynthiacas observat imitationem Demostheneam hujus loci: sed e memoria laudat, καὶ ἴσμεν οἵᾳ ὁδῷ χωροῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τοὺς πέλας. DUCK.

Καὶ ἐπιστάμεθα οἵᾳ ὁδῷ] Ulpianus hujus loci meminit in προλεγομένοις ad oratt. Olynth. Demosthenis, p. extr., ut jam Duck. indicavit, sed memoriæ vitio: καὶ ἴσμεν οἵᾳ ὁδῷ χωρ. οἱ Ἀθ. ἐπὶ τοὺς πέλας. G.

Θαῤῥοῦσι] Reisk. in anim. ad h. l. malit θαῤῥήσουσι, quod non est necessarium. Nam θαῤῥοῦσι h. l. fut. sec. esse potest, quod est Atticorum. Sic ξυνδιατελεῖ apud Platon. in Phæd. c. 40. ad quem locum vid. Eruditiss. Fischer. quod ante Eum jam monuerat diligentissimus Abresch. in Auctar. Dil. p. 242. ubi alia exempla rem confirmant. Non opus itaque est correctione Stephani apud Callim. H. in Dian. 22. reponentis καλέσουσι pro καλέουσι· ubi scite idem monuit A. Fabri. GOTTL.

Ἰσχυρῶς] Proprie dicendum erat ἰσχυροτέρως· certe positum est pro comparativo, ut monet Baver. G.

Ἐγκείσονται] i. e. incumbere solent, amant. Eo minus erat, quod θαῤῥήσουσι corrigeret Reisk. Nam et hic futurum pro præsenti ponitur. BAVER.

Ἡσυχάζετε γὰρ μόνοι τῶν Ἑλλήνων] Hæc verba tanquam exemplum σφοδρότητος laudat Aristid. de dict. civ. I. 5. ubi pro γὰρ est δέ. G.

Οὐ τῇ δυνάμει τινὰ ἀλλὰ τῇ μελλήσει ἀμυνόμενοι] h. e. *non vi armata, sed minis vanis ulciscentes aliorum injurias, vobis illatas.* Baver. reprehendens int. lat., reddit: futuro semper auxilio, quod speretur semper, nunquam re tribuatur, quasi esset: μέλλοντες ἀμύνεσθαι. Quæ interpretatio fere eodem redit. G.

Αὔξησιν] Quidam Mss. δύναμιν, sed ex interprete. Firmat Diodorus, ubi Thucyd. fere exscribit. p. 262. d. 268. et alibi. WASS.

Bene defendit lectionem hanc Wassius, præ δύναμιν, quæ est glossa, commode laudans Diod. Sic. XI. p. 434. Λακεδαιμόνιοι—ὑπώπτευσαν αὐτῶν τὴν αὔξησιν· qui ad hunc Thuc. locum respexisse videtur. G.

Ἀσφαλεῖς] Bene Scholiastes προσεκτικοί. Philox. Gloss. ἀσφαλὲς, cautum. Reisk. in Misc. Lips. T. VI. p. 287. interpretatur:

Μῆδον αὐτοὶ ἴσμεν ἐκ περάτων γῆς πρότερον ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον ἐλθόντα, ἢ τὰ παρ᾽ ὑμῶν ἀξίως προαπαντῆσαι· καὶ νῦν τοὺς Ἀθηναίους οὐχ ἑκὰς, ὥσπερ ἐκεῖνον, ἀλλ᾽ ἐγγὺς ὄντας, περιορᾶτε, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπελθεῖν αὐτοὶ, ἀμύνεσθαι βούλεσθε μᾶλλον ἐπιόντας, καὶ ἐς τύχας, πρὸς πολλῷ δυνατωτέρους ἀγωνιζόμενοι, καταστῆναι· ἐπιστάμενοι καὶ τὸν βάρβαρον αὐτὸν περὶ αὑτῷ τὰ πλείω σφαλέντα, καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς Ἀθηναίους πολλὰ ἡμᾶς ἤδη τοῖς ἁμαρτήμασιν αὐτῶν μᾶλλον ἢ τῇ ἀφ᾽ ὑμῶν τιμωρίᾳ περιγεγενημένους. ἐπεὶ

fidi, certi, constantes, spem non fallentes, quod ab hoc loco alienum est, ut mecum sentit Abresch. Dil. p. 64. qui exempla hujus usus v. ἀσφαλὴς protulit. G.

Ὧν ἄρα] E Schol. Aug. patet, legi in cod. aliquo ἄν· non male, opinor. Quamvis cauti et circumspecti dicebamini; profecto rumor rem ipsam superaverit. G.

Ὧν ἄρα—ἐκράτει] Nescio, cur ἂν h. l. præferam τῷ ἄρα· quid enim notet, nisi, *fortasse*; quasi mitius efferre velit, quod ἄρα planius et certius dicat: ἄρα enim est, *ergo*, hoc sensu: fama illa de vobis, de vestra diligentia, *ut nunc apparet*, ut res docet, ut jam videmus, major erat vero. Obs. etiam, ὧν ὁ λόγος, i. e. περὶ ὧν, fama de vobis: deinde ἐκράτει τοῦ ἔργου, notat, major erat fama vero, re ipsa, ultra verum laudabamini. Schol. expl. vehementius, quam pro verbis: ψευδὴς ἦν, falsa erat fama; hoc non utique dicunt, sed tantum, majorem vero, re ipsa, ex parte veram, non omnino. Baver.

Καὶ νῦν τοὺς] Al. Καὶ τοὺς νῦν. Bene. Wass.

Νῦν τοὺς Ἀθην.] Nescio, cur Wass. præferat alteram lectionem, τοὺς νῦν Ἀθην. quasi Athenienses, qui *nunc* sint, opponantur iis, qui *olim* fuerint; at semper erant iidem et esse h. l. dicuntur. Sensus est; ut *olim*, ante, Persarum peccatis vicimus: ita *nunc* Atheniensium peccata nobis prosunt. Baver.

Ἐς τύχας] Schol. interlineare cod. Aug. expl. ἀδήλους ἐκβάσεις. et mox ad καταστῆναι, in eodem cod. scriptum: ἀπὸ κοινοῦ βούλεσθαι. vitiose pro βούλεσθε. G.

Περὶ αὑτῷ] *Sua ipsius culpa.* Sine caussa idonea reprehendit hanc versionem Baverus, tanquam a sensu et contextu alienissimam. Pro περὶ αὑτῷ edidit περὶ αὐτῷ, quod explicat: ἐν αὐτῷ sc. τῷ ἐς τύχας καταστῆναι. Dure, et citra usum τοῦ περί. Noster quidem L. VI. 33. περὶ σφίσι αὐτοῖς πταίσωσι, ubi Schol. περὶ αὑτοὺς σφαλῶσι. Cum hoc casu eodem sensu dicitur, possetque, opinor, et hic esse περὶ αὑτὸν. Exempla hujus usus collegit Abresch. Dil. p. 598. et Auctar. p. 226. Gottl.

Περὶ αὑτῷ] Si περὶ cum Dat. est pro περὶ cum accusat., sane περὶ αὑτῷ esse possit pro περὶ αὑτὸ, circa illud, in ea re; unde non sit aliena ab usu mea interpretatio; quam tamen facile damnaverim, cum deinde quoque memoret hostium peccata, per quæ vicerint Lacedæmonii; sed enim vereor, ut vel περὶ ἑαυτῷ, vel περὶ ἑαυτὸν, significare possit, suamet culpa, per se; ceterum e contexto vix aliter explicetur; si quidem αὑτῷ legeris. B.

Καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς Ἀθηναίους] i. e. ἐν τῷ πολέμῳ τῷ πρὸς αὐτούς. Sic Reisk. περιφράζει hæc verba in anim. ad h. l. p. 11., ut Portus ea jam cepit. Mox ἡμᾶς sc. ἀγωνιζομένους, et antea post καὶ sc. ἐπιστάμενοι. In Diluc. Abresch. p. 65. idem Reiskius sic locum constituebat:—πρὸς αὐτοὺς τ. Ἀ. πολλά· ἡμᾶς δ᾽ ἤδη—*scientes, barbarum quidem plurima per se ipsum, multa quoque per Athenienses passum fuisse: nos autem vicisse magis per illorum (Atheniensium) errores, quam vestram opitulationem aut vindicationem.* Ingeniosa est hæc explicatio; sed tamen contextui non accommodata. Reprehendunt Lacedæmoniis Corinthii, nimis rebus suis, in fortunæ casibus incertis, præfidentes, exemplo Persarum et ipsorum Atheniensium; quorum illi sua culpa, ut et hi, inferiores hostibus fuerint etc. G.

Πολλὰ] i. e. πολλάκις. Callim. H. in Dian. 27. πολλὰς ἐτανύσσατο χεῖρας, i. e. πολλάκις. Sic Stanl. ad Æsch. Agamemn. 732. et Abresch. ad Aristæn. p. 166. cf. Ernest. ad h. l. p. 74. Gottl.

Ἀφ᾽ ὑμῶν] Quum præcedat ἡμᾶς, non dubium, quin hic itidem ἡμῶν scribendum sit: alioqui certe ὑμᾶς et ὑμῶν scribi oporteret. De his autem verbis πρὸς αὐτοὺς τοὺς Ἀθηναίους vide quæ apud Scholiastem annotavi. Steph.

αἵ γε ὑμέτεραι ἐλπίδες ἤδη τινὰς που καὶ ἀπαρασκεύους διὰ τὸ πιστεῦσαι ἔφθειραν. καὶ μηδεὶς ὑμῶν ἐπ' ἔχθρᾳ τοπλέον ἢ αἰτίᾳ νομίσῃ τάδε λέγεσθαι. αἰτία μὲν γὰρ, φίλων ἀνδρῶν ἐστιν ἁμαρτανόντων· κατηγορία δὲ, ἐχθρῶν ἀδικησάντων.

ό. 70. "Καὶ ἅμα, εἴπερ τινὲς καὶ ἄλλοι, νομίζομεν ἄξιοι εἶναι τοῖς πέλας ψόγον ἐπενεγκεῖν· ἄλλως τε καὶ μεγάλων τῶν διαφερόντων καθεστώτων, περὶ ὧν οὐκ αἰσθάνεσθαι ἡμῖν γε δοκεῖτε, οὐδ' ἐκλογίσασθαι πώποτε, πρὸς οἵους ὑμῖν Ἀθηναίους ὄντας, καὶ ὅσον ὑμῶν καὶ ὡς πᾶν διαφέροντας, ὁ ἀγὼν ἔσται. οἱ μέν γε, νεωτεροποιοὶ, καὶ ἐπινοῆσαι ὀξεῖς, καὶ ἐπιτελέσαι ἔργῳ, ὃ ἂν γνῶσιν· ὑμεῖς δὲ τὰ ὑπάρχοντά τε σώζειν καὶ ἐπιγνῶναι μηδὲν, καὶ ἔργῳ οὐδὲ τἀναγκαῖα

Αἰτίᾳ] Confer Isocratem Paneg. p. 98, 20. Wass.

Ἢ αἰτίᾳ νομίσῃ ταῦτα λέγεσθαι] *Quam ut conqueramur de vobis*; h. e. non odio erga vos hoc dicimus, sed objurgamus vos. *Wir beschweren uns über euch, wir führen euch dieses zu Gemüthe, um darüber weiter nachzudenken*. v. Schol. G.

Αἰτίᾳ] Aut ἐπὶ supple, ἐπ' αἰτίᾳ, accusandi caussa; aut αἰτίαν intellige quasi αἰτίασιν, accusationem, accusantium more. Baver.

Ἄξιοι—ἐπενεγκεῖν] Plutarch. de Adul. 71. ubi pro τοῖς πέλας legit ἑτέροις. Ibi pro ὑπερείδει, lege ὑπερείπει καὶ διεργάζεται τὴν κακίαν. Supra ἐπ' ἔχθρᾳ. vid. Euripidem Hec. 1237. Wass.

Τοῖς πέλας] Apud Plut. de discr. am. et adul. (T. VI. p. 264. Reisk.) qui h. l. laudavit memoriter, pro τοῖς πέλας, est τοῖς ἑτέροις. Pro ἄξιοι in editt. Turn. Vulc. et Bong. est ἀνάξιοι. Forte ἂν ἄξιοι leg. G.

Πρὸς οἵους] i. e. οἷοί εἰσιν οἱ Ἀθηναῖοι, πρὸς οὕς, G.

Νεωτεροποιοὶ] Ita Codices et Scholiastæ in Thucyd. Hermogen. p. 133. Dion. Halic. p. 219. ad ἐξικέσθαι, qui τὰ ἀναγκαῖα non male repræsentat. vide eundem p. 220. 45. Wass.

I. e. non contenti sua sorte semper nova et majora animo concipiunt, s. aggrediuntur. Locum laudavit Dionys. Ep. II. ad Amm. de iis, quæ propria sunt Thucydidi, p. 804. usque ad ἐξικέσθαι. G.

Ἐπινοῆσαι ὀξεῖς καὶ ἐπιτελέσαι ἔργῳ] *Tam promti sunt in excogitandis quam gerendis rebus.* Ut Themistocles. v. Nep. I. Celeritas hac structura bene exprimitur, et sublimitas sententiæ, quæ inest in re ipsa. Imitatus est h. l., opinor, Demosth. Olynth. Γ. p. 32. Reisk. καὶ γνῶναι πάντων ὑμεῖς (Athenienses) ὀξύτατοι τὰ ῥηθέντα· καὶ πρᾶξαι δὲ δυνήσεσθε νῦν, ἐὰν ὀρθῶς ποιῆτε. Callimachus H. Jov. 87. sublimem hanc γνώμην quoque ad Ptolemæum Ægypti regem transtulit:

Ἑσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τά κεν ἠοῖ νοήσῃ.

Non immemor fuit Ernesti, V. Cel. hujus loci Thucydidei, quem fundum hujus pulcherrimæ sententiæ recte habet. Similiter fere L. VI. 12. s. πρᾶγμα μέγα εἶναι, καὶ μὴ εἶναι νεωτέρῳ βουλεύσασθαί τε καὶ ὀξέως μεταχειρίσαι. Abresch. in Auct. p. 227. notat, Herodianum eam (L. II. 45.) ad Severum accommodasse νοῆσαι τε ὀξὺς, καὶ τὸ νοηθὲν ἐπιτελέσαι ὀξύς. Cæterum Abreschius argutari videtur, cum τῷ ἐπινοῆσαι vim tribuit ob νεωτεροποιοί· *excogitare præterea, excogitatis addere nova*, ut vim præp. in verbo exprimat; sed idem est ac νοῆσαι, ut ἐπιτελέσαι est τελέσαι. Mox variat Noster: γνῶσιν et ἐπιγνῶναι, ubi apertum est, ἐπὶ nil significare. G.

Ἐπιγνῶναι μηδὲν] Sc. ὀξεῖς, h. e. *tardi estis*. G.

Ut facile concesserim, ἐπινοῆσαι non esse plus simplici νοῆσαι· hic tamen agnoverim aliquam vim præposit. ἐπὶ, ut sit: et nihil novi, nec quidquam præterea, decernere; nempe, quia præcessit; tantum ut *vetera teneatis*; nec vero unquam, ubi γινώσκειν sit decernere, ἐπιγινώσκειν, inveneris: quod aliter est in ἐπινοεῖν, ut in ἐφευρίσκειν, ubi ἐπὶ nihil addit. Etiam cap. 71. in voc. ἐπιτεχνήσεως aliquid tribuerim τῷ ἐπὶ, quia de novis inventis sermo est, et subinde mutandis. Scilicet non possunt talia una observatiuncula comprehendi; contextus audiendus est, per quem nunc retineant vim suam particulæ, nunc redundent. Baver.

ἐξικέσθαι. αὖθις δὲ οἱ μὲν, καὶ παρὰ δύναμιν τολμηταὶ, καὶ παρὰ γνώμην κινδυνευταὶ, καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς εὐέλπιδες· τὸ δὲ ὑμέτερον, τῆς τε δυνάμεως ἐνδεᾶ πρᾶξαι, τῆς τε γνώμης μηδὲ τοῖς βεβαίοις πιστεῦσαι· τῶν τε δεινῶν μηδέποτε οἴεσθαι ἀπολυθήσεσθαι. καὶ μὴν καὶ ἄοκνοι πρὸς ὑμᾶς μελλητὰς, καὶ ἀποδημηταὶ πρὸς ἐνδημοτάτους. οἴονται γὰρ οἱ μὲν, τῇ ἀπουσίᾳ ἄν τι κτᾶσθαι, ὑμεῖς δὲ, τῷ ἐπελθεῖν, καὶ τὰ ἕτοιμα ἂν βλάψαι. κρατοῦντές τε τῶν ἐχθρῶν, ἐπὶ

Αὖθις δὲ οἱ μὲν] Ipse Dionysius elegantiam hujusce loci in Rhetoricis annotat; et in Historia sua p. 355. sic imitatur: δι' ἣν καὶ παρὰ γνώμην τολμηταὶ γίνονταί τινες καὶ παρὰ δύναμιν μαχηταί. Livius etiam l. 45. c. 23. in oratione legatorum Rhodiorum locum hunc Latine est interpretatus. *Atheniensium populum* (inquit) *fama est celerem et supra vires audacem esse ad conandum: Lacedæmonium cunctatorem, et vix in ea, quibus fidit, ingredientem.* Huds. Observarunt hoc etiam H. Steph. ad Dion. Hal. C. XVI. et Casaub. ad eumd. pag. 26. Steph. quoque in Dicæarchi Sympract. p. 69. scribit, se de hoc loco Thucydidis egisse in suis Schediasmat. et duo ex eo menda sustulisse: de quo in Schediasm. illius editis nihil invenio. Duck.

Παρὰ γνώμην κινδυνευταὶ] *ultra consilium temerarii;* sic bene Acacius vertit, ut sequentia docent. Τῆς γνώμης μηδὲ τοῖς βεβαίοις πιστεῦσαι, i. e. ut Abresch. in Auct. p. 229. recte explicat: μηδὲ τῇ βεβαίᾳ γνώμῃ πιστεῦσαι. Non audiendus Baverus, qui hunc gen. partim ad ἐνδεᾶ vult referri, partim ad sequentia: ut sit: κατὰ τὴν γνώμην. Cæterum Dionys. de idiom. Thuc. p. 808. f. h. l. iis adnumerat, in quibus insunt μειρακιώδεις σχηματισμοὶ τῶν ἀντιθέτων τε καὶ παρομοίων καὶ παρισώσεων, characteri Thucydidis minime convenientes. G.

Ἐν τοῖς δεινοῖς] Quidam libri ἐπὶ τοῖς δ., sed Dion. Halic. ἐν cum aliis MSS. et Edd. Wass.

Τὸ δὲ ὑμέτερον] Sc. ἔργον. Ponitur h. l. ἀντὶ τῶν σωμάτων πρᾶγμα, ut Dion. de idiom. Thuc. p. 804. hoc loco laudato, dicit: nempe sequi debebat ob οἱ μὲν—ὑμεῖς δὲ— Baverus caussam mutatæ constructionis in eo invenisse sibi visus est, ut oppositorum æquabilitatem Noster vitaret, ne nimia concinnitate luxuriaretur. G.

Τῆς δὲ γνώμης μηδὲ τ. βεβ. πιστ.] Si hæc sit periphrasis γνώμης βεβαίας, scripturus fuisse Thuc. videatur, τῷ βεβαίῳ· ut supra τὸ πιστὸν τῆς πολιτείας, non τὰ πιστά. Et sane Genit. ita absolute vel simpliciter poni solet, ut ego explicavi; cesserim tamen B. Gottlebero, vel a senserim, ni pluralis obstare videatur. Sed παρὰ γνώμην κινδυνευταὶ, quod vertitur, ultra consilium temerarii, non assequor: quid enim sit, ultra consilium temerarium esse? Aut quæ temeritas non est ultra consilium? Quare aut Heilmanno assenserim, vertenti: plus audent, quam ipsi (ab initio) cogitassent; nempe, re ipsa et successu illecti et elati, progrediuntur longius, quam antea constituerint; vel παρὰ γνώμην intelligam, plus, quam credibile sit, ultra, quam quisquam putet. Quo quid simplicius? Sed, quod τῆς δυνάμεως ἐνδεᾶ vertitur, minora, faciliora viribus, tenuiora, quam possitis, cum plura et majora possitis, sane contexto aptissimum est; sed diceret Thuc. si hoc vellet, ἐνδεέστερα, vel ὑποδεέστερα. Interim meliora non allaturo contextus sufficerit. Baver.

Πρὸς ὑμᾶς μελλητὰς—] Expressit hoc Livius, laudatus ab Hudsono, (L. XLV. 23.) "Atheniensium populum fama est celerem et supra vires audacem esse: Lacedæmoniorum *cunctatorem*, et vix in ea, quibus fidit, ingredientem." Paullo ante: μηδὲ τοῖς βεβαίοις τῆς γνώμης πιστεῦσαι. Archidamus, rex Lacedæmoniorum, c. 84. h. libri: Καὶ τὸ βραδὺ καὶ μέλλον, ὃ μέμφονται μάλιστα ὑμῶν, μὴ αἰσχύνεσθε. G.

Ἀποδημηταὶ π. ἐνδ.] Agn. Pollux IX. 9. Vocem ἐνδ. servant Hesiodus, Xenoph. Aristoteles. Lex vetus apud Æschinem in Tim. Μηδὲ ἀρξάτω ἀρχὴν μηδεμίαν, μήτ' ἜΝΔΗΜΟΝ, μήθ' ὙΠΕΡΌΡΙΟΝ. Sic ξεῖνον τῷ ἐνδήμῳ opponit Theognis 792. Dion. Halicarn. Ant. V. 55. αὐταὶ γίνονται μηνυταὶ πρὸς τὸν ἘΝΔΗΜΟΫ́ΝΤΑ τῶν ὑπάτων· sic etiam ἐκδημῆσαι Clemens. Alexand. στρωμ. IV. p. 640. ἘΚΔΗΜΗ͂ΣΑΙ ἐκ τοῦ σώματος καὶ ἘΝΔΗΜΗ͂ΣΑΙ πρὸς τὸν Θεόν. Wass. Add. Spanhem. ad Callim. hymn. in Apoll. v. 13. et Interpretes Pollucis l. d. Duck.

Ἀπουσίᾳ] In cod. Aug. superscr. ἀποδημίᾳ. Gottl.

Κρατοῦντές τε τῶν ἐχθρῶν ἐπὶ πλεῖστον ἐξέρχονται] Abresch. in auct. p. 229. vel e

πλεῖστον ἐξέρχονται, καὶ νικώμενοι, ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπίπτουσιν. ἔτι δὲ, τοῖς μὲν σώμασιν ἀλλοτριωτάτοις ὑπὲρ τῆς πόλεως χρῶνται, τῇ δὲ γνώμῃ, οἰκειοτάτῃ ἐς τὸ πράσσειν τι ὑπὲρ αὐτῆς. καὶ ἃ μὲν ἂν ἐπινοήσαντες, μὴ ἐπεξέλθωσιν, οἰκείων στέρεσθαι ἡγοῦνται· ἃ δ' ἂν ἐπελθόντες κτήσωνται, ὀλίγα πρὸς τὰ μέλλοντα τυχεῖν πράξαντες. ἢν δ' ἄρα που [του]

κρατοῦντες intelligi vult τὸ κρατεῖν, *longissime victoriam persequuntur*, vel supplendum: αὐτοὺς, hostes ulciscuntur. Prius præplacet. G.

Κρατ.—ἐξέρχονται] Nescio, quid sit opus supplemento Abreschiano, ubi ἐξέρχονται neutrum sit, nec casum requirat; immo simpliciter omnia procedunt: ubi vicerint hostes suos, longissime progrediuntur, multum terræ vel agri occupantes et pervagantes, et victoriæ fructum persequentes. Bayer.

Ἀναπίπτουσιν] Athenæus lib. 1. τὸ ἀναπίπτειν κυρίως ἐπὶ ψυχήν ἐστιν, οἷον ἀθυμεῖν, ὀλιγωρεῖν. Eadem fere verba occurrunt apud Suidam. Huds. Citat Eustath. p. 1641. 7. et Suidas in ἀναπίπτειν ex Athenæi I. p. 23. Wass.

Animum despondent. v. Suid. h. v. et quos laudat Küsterus. G.

Significare hic videtur, *recidunt*, nempe a conatu, a spe et conditione commodi; minimum perdunt, minimo damno afficiuntur, quia tantum plura non acquisierint, suis retentis; aut sign. *recedunt;* non multum retro cedunt, non longe refugiunt ab hoste. Utrolibet sensu bene responderit diverso ἐξέρχονται. B.

Ἔτι δὲ] Προσέτι, vel, ut alias Græci, nominatim Plato: πρὸς δέ. G.

Ἀλλοτριωτάτοις] Scio inveniri aliam lectionem, ὡς οἰκειοτάτοις· verum ex scholio eam irrepsisse manifestum est. Libet autem ostendere, quam procul a mente Thucydidis aberrarint Interpretes. Valla ita: *Quin etiam in defendenda urbe ministerio alienissimorum quoque utuntur, sed consilio intimorum.* Quasi videlicet Thucydides vocabulo σώμασι ita uteretur, ut eo usus est quicunque hoc distichum scripsit:

Σώματα πολλὰ τρέφειν καὶ δώματα πόλλ' ἀνεγείρειν,
Ἀτραπὸς εἰς πενίην ἐστὶν ἑτοιμοτάτη.

At *Vitus Winsemius* sic: *Præterea in militia peregrinis utuntur, sed civium auxilio res gubernantur.* Atqui vel Scholiastæ admonitio de subaudienda particula ὡς, longe aliud his verbis significari, admonere eos poterat. Plura autem hic de isto loquendi genere non dicam, quod de eo in quodam Schediasmate fuse disseruerim. Steph. Hoc quoqne in editis Schediasmatum libris frustra quæras. Duck.

Τοῖς μὲν σώμασιν ἀλλοτριωτάτοις] h. e. *corpora pro urbe objectant, tanquam sint non sua, sed aliena;* n. non parcunt corpori, vilipendentes illud in discriminibus belli subeundis. Sic fere Vener. Morus ad Isocr. Pan. p. 60. *sic utuntur corpore in prœliis, quasi illud sit alius hominis corpus.* Et ita quoque Scholiastes explicare videtur, ut docet τὸ ὡς. Sed Valla atque Vinsemius locum capiunt, tanquam Athenienses utantur peregrinis militibus, sed contra mentem Thucydidis. Minus recte locum intellexit Stephanus, vertens: *corporibus alienissimis pro civitate, at consilio maxime proprio utuntur.* Quam tamen versionem probat Grammius. Maxime laudat Ablancurtium, qui ita: "*ils deliberent eux mêmes et se servent de toute sorte des gens pour l'execution.*" Nec melius Heilmanus: *ihren Leibern nach halten sie sich im geringsten nicht an ihre Vaterstadt gebunden.* Sequitur: τῇ δὲ γνώμῃ οἰκειοτάτῃ ἐς τὸ πράσσειν τὶ ὑπὲρ αὐτῆς, i. e. *a consilio s. prudentia eorum, quæ tota ad ipsos pertinet, reipublicæ rationes pendent.* G.

Ἃ μὲν ἂν ἐπινοήσαντες] Ordo secundum Abresch. Auct. 229. hic est: καὶ στέρ. μὲν ἡγ. οἰκείων, ἂν μὴ ἐπεξέλθωσιν, ἃ ἐπινοήσαντες (εἰσιν) ἐπεξέρχεσθαι. vid. sup. p. 126. 8. G.

Ἃ δ' ἂν—κτήσωνται, ὀλίγα πρὸς τὰ μέλλοντα τυχεῖν πράξαντες] Ὀλίγα sc. ἡγοῦνται. "*Quæ vero commoda armis sibi pepererunt, hæc admodum exigua putant, si ea comparent cum futuris commodis, quæ studio et opera multa consequi se posse sperant.*" Abresch. in Dil. p. 65. fere sic explicat: πράξαντες αὐτὰ, ἡγοῦνται ὀλίγα τυχεῖν πρὸς τὰ μέλλοντα κτηθῆναι ὑπ' αὐτῶν. In auct. p. 229. levi mutatione: πράξ. (αὐτὰ,) ὀλίγα ἡγοῦνται πρὸς τὰ μέλλοντα τυχεῖν. cf. IV. 55. οἷς τὸ μὴ ἐπιχειρούμενον ἀεὶ ἐλλιπὲς ἦν τῆς δοκήσεώς τι πράξειν. Reiskius in animad. p. 11. conjicit: καταπραξάντων, *si ex animi sententia rem gesserint.* In Diluc. Abresch. p. 65. malebat idem Reisk., τάξαντες, aut εἰ τύχοιεν πράξαντες magna quadam inconstantia. Ba-

καὶ πείρᾳ σφαλῶσιν, ἀντελπίσαντες ἄλλα ἐπλήρωσαν τὴν χρείαν. μόνοι γὰρ ἔχουσί τε καὶ ὁμοίως ἐλπίζουσιν ἃ ἂν ἐπινοήσωσι, διὰ τὸ ταχεῖαν τὴν ἐπιχείρησιν ποιεῖσθαι ὧν ἂν γνῶσι. καὶ ταῦτα μετὰ πόνων πάντα καὶ κινδύνων δι' ὅλου τοῦ αἰῶνος μοχθοῦσι· καὶ ἀπολαύουσιν ἐλάχιστα τῶν ὑπαρχόντων, διὰ τὸ ἀεὶ κτᾶσθαι, καὶ μήτε ἑορτὴν ἄλλο τι ἡγεῖσθαι ἢ τὸ τὰ δέοντα πρᾶξαι· ξυμφοράν τε οὐχ ἧσσον ἡσυχίαν ἀπράγμονα, ἢ ἀσχολίαν ἐπίπονον. ὥστε εἴ τις

verus putabat: πράξαντες esse pro πρᾶξαι, quod pendeat ab ἡγοῦνται, vel jungendum esse τυχεῖν πράξαντες. Æm. Portus fere ita: ὀλίγα ἡγοῦνται αὐτὰ πρὸς τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι, s. πρὸς τὰ ἐσόμενα καὶ κτηθησόμενα συγκρίναντες· vel, πρὸς τὰ μέλλοντα, ὧν αὐτοὺς ταῖς αὐτῶν πράξεσι τεύξεσθαι καὶ κρατήσειν ἐλπίζουσι. Quæ extrema circumlocutio nostræ int. convenit. Gottl.

Ἃ μὲν—ἃ δ' ἂν] Ἃ positum est pro εἴ τινα, certe in priori membro; alioqui non congruat sequentibus: putant, se suis privari; nam in altero quidem possit et ad πράξαντες referri. Bauer.

Ἢν δ' ἄρα του καὶ πείρᾳ] Sic reposui pro που, quod librarii, pro non intellecto του pro τινὸς, ut expl. Scholiastes Aug., correxerunt. Difficiliorem lectionem optimi codd. tuentur. Sequitur quoque: ἀντελπίσαντες ἄλλα— G.

Ἔχουσί τε] Trajectio, quæ est in MSS. nullo Auctoris exemplo defendi potest. Wass.

Μόνοι γὰρ ἔχουσί τε καὶ—] i. e. καὶ γὰρ μόνοι, ἃ ἂν ἐπιν. ἐλπίζουσί τε (ἕξειν) ὁμοίως, καὶ ἔχουσι. Rationem statim addit: διὰ τὸ— v. Abresch. Dil. p. 65. G.

Μετὰ πόνων] Πόνου Gr. quod ob numeri varietatem non displicet. At vid. p. 106. 3. (ed. Duck.) Wass.

Αἰῶνος] Ex Homero Od. σ'. 202. ἵνα μηκέτ' ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν ΑἸΩ͂ΝΑ φθινύθω. Idem.

Ἐλάχιστα] Schol. Aug. cod. superscr. οὐκ ἐλάχιστα. Sic Schol. vulgatus ad ἐπ' ἐλάχιστον paullo ante. G.

Ἑορτὴν] Huc spectat Origines contra Celsum VIII. 392. Δῆλον, ὅτι οἱ τὸ θεῖον ἐξητασμένως σέβειν θέλοντες ΕΥ̓ΛΟΓΟ'Ν τι πράττοιεν, μεταλαμβάνοντες τῶν δημοτελῶν ἑορτῶν· ἑορτὴ γὰρ, ὥς φησί τις καὶ τῶν Ἑλληνικῶν σοφῶν, καλῶς λέγων, οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν, ἢ τὸ τὰ δέοντα πράττειν. ubi sententia summi viri μὴ μεταλ. cum MS. flagitat. Sallust. in Orat. Marii, *Sudorem, pulverem, et alia talia relinquant nobis, quibus illa* EPULIS *jucundiora sunt.* D. Joan. IV. 34. ἐμὸν ΒΡΩ͂ΜΑ' ἐστιν, ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με. Ubi v. 30. Θ. οὖν, nam hujusmodi particulas fere negligit. Probant Alex. Cant. et 18. MSS. et Æthiop. Confer Dionem XXXVIII. p. 83. d. Ælian. V. H. XIII. 1. Pindar. Nem. VIII. Ὄψον λόγοι φθονεροῖς. Hesiod. apud Polybium p. 489. Antiphont. apud Stobæum p. 97. Wass.

Καὶ μήτε ἑορτὴν—τὰ δέοντα πρᾶξαι] *Nec ullum alium diem festum habent*, h. e. *nullam voluptatem majorem esse putant, nisi eam, quæ in exercendis officiis contineatur.* Origines contra Cels. p. 404. Hœsch., ut jam notavit Wassius, hanc gravissimam sententiam laudat: ἑορτὴ γὰρ, ὥς φησί τις καὶ τῶν Ἑλληνικῶν σοφῶν, καλῶς λέγων, οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν, ἢ τὸ τὰ δέοντα πράττειν. Attingit h. l. Noster Laconum ἡσυχίαν ἀπράγμονα diebus feriatis, ut paullo post eorum disciplinam austeram notat; quod observat Abresch. Auct. p. 231. s. Quasi dicat Noster: Athenienses semper, ne diebus quidem festis exceptis, occupati sunt, non tam otiosi, veluti Lacedæmonii; nihil enim majus, nihilque excellentius, officiis recte obeundis, putant. Loca, huic similia, quoad sententiam, qui requirat; Abreschium adeat in Diluc. p. 66. et Auct. l. c. quæ, quod h. l. nihil lucis adferrent, omisimus adscribere. Gottl.

Μηδὲ ἑορτήν· rel.] i. e. in ipsis festis nil agunt, nisi utilia et bellicæ virtuti apta, sensus excitatura et firmatura generosos, libertatis et imperandi amorem, veteris famæ tuendæ curam, virtutis honorem; talibus enim censebantur Atheniensium festa; et hæc explicatio convenit contexto. In hanc sententiam et Pericles disputat, 2. 36. et Paullus, 1 Cor. 5. jubet Corinthios, et omnino Christianos, ἑορτάζειν, festum agere, virtutis studio. Bauer.

Ἡσυχίαν ἀπράγμονα] Petit Lacedæmonios h. l., ut monuimus, non minus ob otium quam propter molestissimos labores et justo severiorem vitam; (ἀσχολίαν ἐπίπονον) quæ ἐπίπονος ἄσκησις vocatur, L. II. 39. cf. Abresch. Auct. l. c. G.

Ἀσχολίαν ἐπίπονον] Non video, cur Lace-

αὐτοὺς ξυνελὼν φαίη πεφυκέναι ἐπὶ τῷ μήτε αὐτοὺς ἔχειν ἡσυχίαν, μήτε τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἐᾷν, ὀρθῶς ἂν εἴποι.

οά. 71. "Ταύτης μέντοι τοιαύτης ἀντικαθεστηκυίας πόλεως, ὦ Λακεδαιμόνιοι, διαμέλλετε· καὶ οἴεσθε τὴν ἡσυχίαν οὐ τούτοις τῶν ἀνθρώπων ἐπιπλεῖστον ἀρκεῖν, οἳ ἂν τῇ μὲν παρασκευῇ δίκαια πράσσωσι, τῇ δὲ γνώμῃ, ἢν ἀδικῶνται, δῆλοι ὦσι μὴ ἐπιτρέψοντες· ἀλλ' ἐπὶ τῷ μὴ λυπεῖν τε τοὺς ἄλλους, καὶ αὐτοὶ ἀμυνόμενοι μὴ βλάπτεσθαι, τὸ ἴσον νέμετε. μόλις δ' ἂν πόλει ὁμοίᾳ παροικοῦντες, ἐτυγχάνετε τούτου· νῦν δ' (ὅπερ καὶ ἄρτι ἐδηλώσαμεν) ἀρχαιότροπα ὑμῶν τὰ ἐπιτηδεύματα πρὸς αὐτούς ἐστιν. ἀνάγκη δ' ὥσπερ τέχνης ἀεὶ τὰ ἐπιγιγνόμενα κρατεῖν· καὶ

dæmonios utique tangat, cum et ad Athenienses referri possit, quibus iners otium haud minus sit miserum, quam vel occupatissimum bellum. Nil tamen intercessero, quo minus et ad Lacedæmonios trahatur. B.

Οἴεσθε] Docet nos Scholiastes, alios interrogative alios pronuntiative hæc legisse, καὶ οἴεσθε τὴν ἡσυχίαν οὐ τούτοις τῶν ἀνθρ. S.

Καὶ οἴεσθε τὴν ἡσυχίαν οὐ τούτοις—ἀρκεῖν—] Perinde est ac si dixisset: οὐκ οἴεσθε τὴν ἡσυχίαν ἀρκεῖν ἐπὶ πλεῖστον—Sic ordinat Abresch. Auct. p. 230. quod Reisk. probat in anim. p. 12. "*neque existimatis, quietem illis quam maxime prodesse.*" Vinsemius ante hos duumviros jam ita struxerat orationem in versione sua: (p. 71.) *et non putatis*—it. Acacius: "*an ignoratis*"—Doctus vir anonymus in Flor. ed. Vin. putat, delendam esse negationem. G.

Τῇ μὲν παρασκευῇ δίκαια πράσσωσι—ἀδικῶνται] Reiskius in anim. l. c. hæc verba ita constituit: τῇ μὲν γνώμῃ δίκαια πράσσωσι, τῇ δὲ παρασκευῇ ἢν ἀδικῶνται—"*qui justitiam et æquitatem excolendo, ex animi sui sententia agant; ita autem comparatas habent res suas, ut si injuriam quis ipsis afferat*"—Sed hæc inversio nullius nititur codicis auctoritate, nec est necessaria, quanquam hic ordo est rei congruentior, quam in vulgatis verbis. Sensus est: "*non existimatis—quietem s. otium illis suppeditare, qui æquum, in apparatu rerum omnium, servent: injuriaque sibi illata, ostendant, se ita comparatos, ut non patiantur sibi injuriam fieri,*" n. ob illam παρασκευήν. In μὴ ἐπιτρέψοντες, suppl. ἀδικεῖσθαι. G.

Ἀλλ' ἐπὶ τῷ μὴ λυπεῖν—τὸ ἴσον νέμετε] i. e. *sed juris æquabilitatem hanc esse creditis, si neminem lacessatis,* attamen *defendendis aliis non damno afficiamini.* Τὸ ἴσον paullo ante δίκαια Noster dicit, dum docet, veram quietem inesse quidem in eo, si quis suum cuique tribuat, attamen injuria affectus, se ulciscatur. Sed Lacedæmoniorum quietem non esse talem; eos enim in æquitate erga alios observanda nolle, si se tueantur contra aliorum vim, sive injurias propulsent, detrimenti quid pati. Hoc necessario in omni bello gerendo sequi, vel docet locus e Polyb. XI. 4. ab Abreschio prolatus, παντὶ πολέμῳ τοῦτο παρέπεται κατὰ τὸ πλεῖστον, εἶναι ἀλυσιτελῆ. Cum tota Corinthiorum oratione idem Abreschius (Auct. p. 234.) vult conferri, c. 83. 84. 118. 120. 121. 144. G.

Πόλει ὁμοίᾳ] *In civitate, quæ iisdem ac vos institutis, tali ἡσυχίᾳ utatur.*

Νῦν δ' etc.] Vide, quanta sit brevitas in hac apodosi (cui nunc particula νῦν sequente δὲ servit) quum perinde sit, ac si dictum foret, νῦν δὲ οὐχ ὁμοίᾳ πόλει παροικούντων ὑμῶν, ἀλλὰ πολὺ διαφερούσῃ, καὶ δὴ τοιαύτῃ ὥστε ἀρχαιότροπα εἶναι τὰ ὑμῶν ἐπιτηδεύματα πρὸς αὐτοὺς, πῶς ἂν τούτου τυγχάνοιτε· sed qui sub illis paucis verbis latere hæc non animadvertit, non mirum, si satis apta apodosis illi esse videatur. Steph. Νῦν δ' ὅπερ—δεῖ Stobæus pag. 244. ubi ἀρχαιότροπα ἡμῶν, pro νόμιμα μόνιμα, et ἀναγκαζομένους corrupte, at pro δ' rectius utroque loco δὲ exhibet. Wass.

Ἀρχαιότροπα ὑμῶν ἐπιτηδεύματα] i. e. *mores vestri antiqui,* i. e. *simplicitas et candor, nihil valent adversus Atheniensium calliditatem et consilium;* nos dicimus: *altväterisches Betragen*— Gottl.

Ἀνάγκη etc.] Ausim propemodum conten-

ἡσυχαζούσῃ μὲν πόλει τὰ ἀκίνητα νόμιμα ἄριστα, πρὸς πολλὰ δὲ ἀναγκαζομένοις ἰέναι, πολλῆς καὶ τῆς ἐπιτεχνήσεως δεῖ. διόπερ καὶ τὰ τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τῆς πολυπειρίας ἐπιπλέον ὑμῶν κεκαίνωται. μέχρι μὲν οὖν τοῦδε ὡρίσθω ὑμῶν ἡ βραδυτής. νῦν δὲ τοῖς τε ἄλλοις, καὶ Ποτιδαιάταις, ὥσπερ ὑπεδέξασθε, βοηθήσατε, κατὰ τάχος ἐσβαλόντες ἐς τὴν Ἀττικήν· ἵνα μὴ ἄνδρας τε φίλους καὶ ξυγγενεῖς τοῖς ἐχθίστοις πρόησθε, καὶ ἡμᾶς τοὺς ἄλλους ἀθυμίᾳ πρὸς ἑτέραν τινὰ ξυμμαχίαν τρέψητε. δρῷμεν δ' ἂν ἄδικον οὐδὲν οὔτε πρὸς θεῶν τῶν ὁρκίων, οὔτε πρὸς ἀνθρώπων τῶν αἰσθανομένων. λύουσι γὰρ σπονδὰς οὐχ οἱ δι' ἐρημίαν ἄλλοις προσιόντες, ἀλλ' οἱ μὴ βοηθοῦντες οἷς ἂν ξυνομόσωσι. βουλομένων δὲ ὑμῶν προθύμων εἶναι, μενοῦμεν. οὔτε γὰρ ὅσια ἂν ποιοῖμεν

dere, scripsisse Thucydidem κρατεῖ, non κρατεῖν· et vice versa in fine periodi δεῖν, non δεῖ· ac non secus intelligendum esse hunc locum, quam si ita scriptum haberemus, ἀνάγκη δὲ, ὥσπερ τέχνης ἀεὶ τὰ ἐπιγιγνόμενα κρατεῖ, οὕτω καὶ ἡσυχαζούσῃ μὲν πόλει τὰ ἀκίνητα νόμιμα ἄριστα εἶναι, πρὸς πολλὰ δὲ ἀναγκ. ἰέναι, πολλῆς καὶ τῆς ἐπιτεχνήσεως δεῖν. STEPH.

Ἀνάγκη δ'. ὥσπερ τέχνης—κρατεῖν] *Necesse autem est præstent novissima quæque, veluti artis opera inventis novis ornata, potiora habentur vetustis,* (ὥσπερ τέχνης sc. τὰ ἐπιγιγν. ἀεὶ κρατεῖ τ. ἀρχαιοτρόπων.) Valde incertum est, Thucydidem ad Homeri locum, a Schol. laudatum respexisse. G.

Τὰ ἐπιγιγνόμενα] Huc spectat Antiphanes Alcestide. τοῦτο γιγνώσκων, ὅτι ἘΝ ΚΑΙΝΟ͂Ν ἘΓΧΕΙΡΗΜΑ, κἂν πολμηρὸν ᾖ, Πολλῶν ΠΑΛΑΙΩ͂Ν ἐστὶ χρησιμώτερον. WASS.

Ἄριστα] sc. ἐστί. Quæ sequuntur, Abresch. in Dil. p. 67. ita ordinat: πρὸς πολλὰ δὲ ἀναγκαζομένοις ἰέναι δεῖ καὶ πολλῆς ἐπιτεχνήσεως, ob Stephanum, qui malebat scribi pro κρατεῖν, κρατεῖ, et δεῖν pro δεῖ. Male utrumque. Cæterum excitavit Abreschius locum Liban. Orat. XIX. p. 483. e Nostro desumtum: οὐκ ἀκουσόμεθα τοῦ λέγοντος, ὡς ἐν ταῖς τέχναις τὰ ἐπιγιγνόμενα κρατεῖ. Ἐπιτέχνησις autem illa inest in inveniendis artibus, quibus ea supplerentur, quæ præceptionibus non essent definita. Veluti leges, quæ non ad tam multiplicia diversaque tempora, quæ incidunt in civitate aliqua, spectare possunt, pro temporum ratione, supplentur, restringuntur, vel accuratius determinantur etc., ut sequentia docent. G.

Κεκαίνωται] *Innovata sunt;* partim instituta et leges pro temporum ratione, partim civitatis forma: de qua mutatione breviter dixit Ælian. L. V. 13. Abresch. in Diluc. p. 67. putabat, Hesych. in κεκαινοτόμηται huc respexisse, caputque glossæ faciebat; κεκαίνωται) κεκαινοτόμηται, νενεωτέρισται. G.

Μέχρι μὲν οὖν τοῦδε] Inter exempla βαρύτητος ponit Aristides, de Dictione civ. Cap. II., sed habet μέχρις οὖν, et διωρίσθω. DUCK.

Πρὸς ἑτέραν τινὰ] i. e. εἰς ἑτέραν φιλίαν. Sic in Reg. cod. explicatur. GOTTL.

Δρῷμεν ἂν—] Post h. v. subaudiri vult Reisk. anim. p. 12. τοῦτο δρῶντες, aut addendum; quod non probo. Deinde legendum esse: πρὸς θεῶν τινα τῶν ὁρκίων. Verum est, hanc præpositionem cum gen. in jurejurando exprimendo adhiberi; veluti Xenoph. Œcon. II. 3. πρὸς τῶν θεῶν. Aristoph. Plut. 395. πρὸς τῆς Ἑστίας, *per Vestam.* Sed h. l. signif. *adversus,* l. *apud.* Exempla v. apud Abresch. auct. p. 231. G.

Αἰσθανομένων] Hunc locum non recte capiunt Interpp., et Scholiasta alludit ad τὸ ἀναίσθητον Lacedæm. 37. 20. qui nempe ad sociorum injurias occalluerant. Vide infra Cap. 82. lin. 1. WASS.

Ἀνθρώπων τῶν αἰσθανομένων] i. e. φρονίμων, ut recte Schol. Reisk. in anim. l. c. explicat αἰσθανομένους, *homines sensu et judicio præditos.* Rejicit itaque emendationem in Diluc. Abresch. p. 68. αἰσχυνομένων. G.

Αἰσθανομένων] i. e. αἴσθησιν ἐχόντων, ut recte explicatur; ita supra, τοὺς Ἀθηναίους δυναμένους παρ' ἑαυτοῖς, i. e. δύναμιν ἔχοντας, δυνατοὺς ὄντας. V. Ind. v. *Verbum pro Adject. et esse.* BAUER.

μεταβαλλόμενοι, οὔτε ξυνηθεστέρους ἂν ἄλλους εὕροιμεν. πρὸς τάδε βουλεύεσθε εὖ, καὶ τὴν Πελοπόννησον πειρᾶσθε μὴ ἐλάσσω ἐξηγεῖσθαι, ἢ οἱ πατέρες ὑμῖν παρέδοσαν."

οβ'. 72. Τοιαῦτα μὲν οἱ Κορίνθιοι εἶπον. τῶν δὲ Ἀθηναίων, (ἔτυχε γὰρ πρεσβεία πρότερον ἐν τῇ Λακεδαίμονι περὶ ἄλλων παροῦσα,) καὶ ὡς ᾔσθοντο τῶν λόγων, ἔδοξεν αὐτοῖς παριτητέα ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους εἶναι, τῶν μὲν ἐγκλημάτων περὶ

Πρὸς τάδε—παρέδοσαν] Dion. Halicarn. ubi ἔλαττον male. WASS.

Τὴν Πελοπόννησον] Lectionem margini adscriptam non dubito, quin amplecti oporteat, ut verbum ἐξηγεῖσθαι suum genitivum habeat. STEPH. Dion. Halicarn. tamen p. 135. habet τὴν Πελοπόννησον, et ἐξηγεῖσθαι hic pro προάγειν ἔξω τὴν Πελοπόννησον ἡγουμένους αὐτῆς poni scribit: quæ interpretatio mihi satis obscura est. DUCK.

Τὴν Πελοπόννησον] Steph. amplectitur lectionem Marg. τῆς Πελοποννήσου, propter ἐξηγεῖσθαι, sine caussa. Noster enim cum hoc casu verbum construit L. VI. 85. τοὺς ἐκεῖ ξυμμάχους ἐξηγούμεθα. it. L. I. 76. pr. Sciolus haud dubie correxit accusativum. G.

Πειρᾶσθε μὴ ἐλάσσω ἐξηγεῖσθαι] Dionys. de Thuc. idiom. p. 803. statuit, ἐξηγεῖσθαι positum esse pro προάγειν ἔξω τὴν Πελοπόννησον ἡγουμένους αὐτῆς· quam interpretationem obscuram habet Duckerus ad h. l. Certe vox Thucydidea facilior est intellectu, quam hæ verborum ambages. Dionysio suppeditavit, ut expedit Abresch. (Dil. p. 69.) τὸ ἔξω, præpositio in ἐξηγεῖσθαι, quæ indicium ei fecit verbi extrinsecus adsciscendi. Placuit ei προάγειν, non quod ἡ πρὸ lateat in ἐξ, sed quod hoc compositum usitatum noverat in hac re. Infra c. 75. προαγαγεῖν τὴν ἀρχὴν ἐς τόδε. c. 144. οἱ πατέρες ἡμῶν—ἐς τάδε προήγαγον αὐτά. Simplicissimum est dicere τὸ ἐξηγεῖσθαι esse idem ac ἡγεῖσθαι. Sic c. 76. infra, fere, ut h. l. τὰς ἐν τῇ Πελοποννήσῳ πόλεις ἐπὶ τὸ ὠφέλιμον καταστησάμενοι ἐξηγεῖσθε, cf. III. 93. Apparet ex his et aliis locis, non semper præpositiones in verbis vim aliquam habere, quod pluribus in locis pro compositis simplicia verba substituuntur. Pro ἐλάσσω habet Dionys. ἔλαττον, memoriæ vitio. Thucydides enim certe scripsisset ἔλασσον. Cæterum pro ἢ οἱ, in Aug. est ἥ, male, sed manus recentior emend. ἤ. G.

Τῶν δὲ Ἀθ.] Vide Triclinii Schol. ad Sophoclis Antigonem. HUDS. p. 218. Ed. H. Steph. ubi Triclin. dicit, illud τῶν Ἀθηναίων esse ἀναπόδοτον. DUCK.

Sequi debebat: οἱ πρέσβεις, (ἔτυχε—παροῦσα) ὡς ᾔσθοντο—ἔδοξε καὶ αὐτοῖς—Reisk. in Dil. Abresch. p. 73. volebat τὸ καὶ expungi; sed transponatur, cum Abreschio, post ἔδοξε "visum etiam iis est."—Ne quis obtruderet Thucydidi h. l. orationem ἀναγταπόδοτον cum Triclinio Schol. Sophoclis in Antig. v. 111. p. 218. Steph., Abreschius in Diluc. p. 70. hunc ordinem facit: τῶν δὲ Ἀθηναίων ἡ πρεσβεία· ἔτυχε γὰρ πρότερον ἐν τῇ Λακ. παροῦσα· ὡς ᾔσθοντο—ex usu Herodoti et Thucydidis, qui unum alterumque vocabulum verbis parenthesis immisceant, quæ extra eam fuisseut collocanda. Probat hoc e Nostro, L. III. 70. καὶ ἦν γὰρ Πειθίας ἐθελοπρόξενός τε τῶν Ἀθηναίων καὶ τοῦ δήμου παρειστήκει, ὑπάγουσιν αὐτὸν οὗτοι οἱ ἄνδρες. Alia loca ex Herodoto laudavit; v. c. VI. 87. 102. L. IX. 92. Hæc ratio acute est excogitata, sed valde dura. Thuc. debebat scribere τῶν δὲ Ἀθ. πρέσβεις, sed vel omisit πρέσβεις, quod e v. πρεσβεία lectores facile possent desumere πρέσβεις, vel in Κορίνθιοι laterent legati. Pertinet hic locus ad parum accurate scripta loca, quæ Noster, altera recensione historiæ, fortasse mutaturus fuisset. G.

Τῶν δὲ Ἀθην. ἔτ. γὰρ rel.] Simplicissime intelligi et solvi potest structuræ durities, si γὰρ pro ὅτι acceperis: καὶ, ὅτι ἔτ. πρεσβ. Ἀθην. παροῦσα καὶ ὡς ᾔσθ.— —ἔδοξεν αὐτοῖς, rel. Ita et in altero loco: καὶ, ἦν γὰρ Πειθίας— —ὑπάγουσιν αὐτὸν, i. e. καὶ ὅτι Πειθίας (τὶς) ἦν ἐθελοπρ.—ὑπάγ. αὐτ. Nec vero incuria, sed data opera ita locutum Nostrum, credere suadet et indoles ejus, et universa asperitas orationis, et Herodoti imitatio, et quod sæpius ita loquitur, et ipsum acumen structuræ. BAVER.

Ἔδοξεν αὐτοῖς] Sequi debebat ἀπολογησαμένοις, ut legi vult Reisk. in anim. p. 12., item δηλώσαντας. Non opus est correctione, resolvatur modo, cum Schol., παριτητέα, in δίκαιον εἶναι παριέναι, vel παριέναι· accusativus deinde pendet ab infinitivo. Exemplis ab Abreschio in Dilucid. p. 71. et in Auct. p. 252. prolatis subjici potest locus e Plat. Alc. sec. c. 12. huic fere similis: τοὺς οὖν Ἀθηναίους ἀγανακτοῦντας τῷ πράγματι, καὶ ἀπορουμένους, τίνι χρὴ μηχανῇ τῶν παρόντων

μηδὲν ἀπολογησομένους, ὧν αἱ πόλεις ἐνεκάλουν, δηλῶσαι δὲ, περὶ τοῦ παντὸς ὡς οὐ ταχέως αὐτοῖς βουλευτέον εἴη, ἀλλ᾽ ἐν πλέονι σκεπτέον. καὶ ἅμα τὴν σφετέραν πόλιν ἐβούλοντο σημῆναι, ὅση εἴη δύναμιν, καὶ ὑπόμνησιν ποιήσασθαι τοῖς τε πρεσβυτέροις, ὧν ᾔδεσαν, καὶ τοῖς νεωτέροις ἐξήγησιν ὧν ἄπειροι ἦσαν· νομίζοντες μᾶλλον αὐτοὺς ἐκ τῶν λόγων πρὸς τὸ ἡσυχάζειν τραπέσθαι, ἢ πρὸς τὸ πολεμεῖν. προσελθόντες οὖν τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἔφασαν βούλεσθαι καὶ αὐτοὶ ἐς τὸ πλῆθος αὐτῶν εἰπεῖν, εἴ τι μὴ ἀποκωλύοι. οἱ δ᾽ ἐκέλευόν τε παριέναι, καὶ παρελθόντες οἱ Ἀθηναῖοι ἔλεγον τοιάδε.

ογ΄. 73. "Η ΜΕΝ πρέσβευσις ἡμῶν οὐκ ἐς ἀντιλογίαν τοῖς ὑμετέροις ξυμμάχοις ἐγένετο, ἀλλὰ περὶ ὧν ἡ πόλις ἔπεμψεν. αἰσθόμενοι δὲ καταβοὴν οὐκ ὀλίγην οὖσαν ἡμῶν,

κακῶν ἀποτροπὴν εὑρεῖν, βουλευομένοις αὐτοῖς δοκεῖν κράτιστον εἶναι, βλέψαντας πρὸς Ἄμμωνα, ἐκεῖνον ἐπερωτᾷν. Gottl.

Ἀπολογησομένους—δηλῶσαι δὲ] i. e. ἀλλὰ δηλώσοντας, vel δηλῶσαι ἐθέλοντας. Nam et ἀπολογησομένους est idem, quod θέλοντας ἀπολογεῖσθαι. Possit et pendere δηλῶσαι ab ἔδοξεν παριτητέα. Baver.

Δηλῶσαι δὲ] Pro εἰς τὸ, s. ὥστε δηλῶσαι. Sic Abresch. in Dil. p. 73. qui, sive jungatur infinitivus v. περὶ τοῦ παντὸς, s. βουλευτέον περὶ τοῦ παντὸς, nihil interesse putat. C. 73. dicit quidem Noster: βουλόμενοι περὶ τοῦ παντὸς λόγου δηλῶσαι· malim tamen περὶ παντὸς ad βουλευτέον referri. Reisk. in Dil. Abresch. p. 73. δηλῶσαι credit pendere ab ἐβούλοντο, quod insequenti periodo occurrit; sed ipse Vir Doctiss. deleri voluit hoc non satis cogitate scriptum commentum. G.

Περὶ τοῦ παντὸς] Verba hæc περὶ τοῦ παντὸς sequentibus jungo, ita locum hunc interpungens, δηλῶσαι δὲ, περὶ τοῦ παντὸς ὡς οὐ ταχέως αὐτοῖς βουλευτέον εἴη. quum tamen vulgo recepta structura sit hujusmodi, δηλῶσαι δὲ ὡς οὐ ταχέως αὐτοῖς βουλευτέον εἴη περὶ τοῦ παντός.

Ἐν πλέονι] Sc. χρόνῳ. G.

Ἐν πλέονι] Non modo tempore, sed et cura, diligentia; pluribus. Baver.

Σημῆναι] Superscriptum in cod. Aug. h. v. Ἰακῶς. Vult significare Ionice dictum esse pro σημᾶναι. Notavit et Scholiastes. Sed σημῆναι, ut et ἐσήμηνε, transierunt, ut alia, v. o. ἐμίηνα, e lingua Ionica, in Atticam. De σημῆναι plura loca possent laudari, si res non esset harum rerum peritis satis cognita. G.

Τοῖς τε πρεσβυτέροις] In margine cod. Aug. scriptum: τῶν Λακεδαιμονίων. G.

Τοῖς τε πρεσβ.] Additum in cod. τῶν Λακεδαιμονίων, glossema videtur. B.

Μᾶλλον] Quomodo τραπέσθαι futuri significationem absente particula ἂν accipere potest? et tamen hanc accipere necesse foret. Conjecturam itaque meam, veteris libri auctoritate confirmatam, sequens, scribe, μᾶλλον ἂν αὐτοὺς ἐκ τῶν λόγων πρὸς τὸ ἡσυχ. Steph.

Παρελθόντες—ἔλεγον] Bene παρέρχεσθαι· dicuntur enim, qui prævia meditatione ad dicendum prodeunt, παριέναι s. παρέρχεσθαι. cf. init. s. c. it. 79. v. Abresch. ad c. 90. Gottl.

Πρέσβευσις] Ex his vocibus, quæ a Dionysio Halicarnasseo in Thucydide velut poëticæ notantur, (e quibus una est vox πρέσβευσις) nonnullæ ab ispo Dionysio in Antiqu. Rom. usurpari solent. Huds.

Verbum hoc Thucyd. proprium. Intt. Dionys. de Idiom. Thuc. p. 794. male πρεσβευσία, ut et καταβολὴ, pro πρέσβευσις et καταβοὴ ediderunt. Manifestum est, Dionysium respexisse ad h. l.; nec καταβολὴ pertinere potest ad γλωσσηματικά. Mirandum est, Reiskium non e MSS. dedisse veram lectionem. Ceterum in Aug. ad h. v. notatur: δημηγορία Ἀθηναίων Ε. G.

Ἐς ἀντιλογίαν] i. e. ἵνα ἀντιλέγωμεν. Subst. pro verbo positum. G.

Ὑμετέροις] Sic Reisk. in anim. ad h. l. legit, quod præeuntibus codd. optimis revocavi. Corinthios quidem nunc non poterant socios suos vocare Athenienses. G.

Καταβοὴν] Reprehendit, ut nimis poëticum, Dionysius acêrbus Censor, quando ita ipse loquitur, αὐτοκατάκριτος. κραυγὴ explicat

παρήλθομεν, οὐ τοῖς ἐγκλήμασι τῶν πόλεων ἀντεροῦντες, (οὐ γὰρ παρὰ δικασταῖς ὑμῖν οὔτε ἡμῶν, οὔτε τούτων, οἱ λόγοι ἂν γίγνοιντο) ἀλλ' ὅπως μὴ ῥᾳδίως περὶ μεγάλων πραγμάτων, τοῖς ξυμμάχοις πειθόμενοι, χεῖρον βουλεύσησθε· καὶ ἅμα βουλόμενοι περὶ τοῦ παντὸς λόγου τοῦ ἐς ἡμᾶς καθεστῶτος δηλῶσαι, ὡς οὔτε ἀπεικότως ἔχομεν ἃ κεκτήμεθα, ἥ τε πόλις ἡμῶν ἀξία λόγου ἐστί. καὶ τὰ μὲν πάνυ παλαιὰ τί δεῖ λέγειν; ὧν ἀκοαὶ μᾶλλον λόγων μάρτυρες, ἢ ὄψεις τῶν ἀκουσομένων; τὰ δὲ Μηδικὰ, καὶ ὅσα αὐτοὶ ξύνιστε, εἰ καὶ δι' ὄχλου μᾶλλον ἔσται ἀεὶ προβαλλομένοις, ἀνάγκη λέγειν. καὶ γὰρ ὅτε

Hesychius. Adi Aristophanem Acharn. 711. Suidam I. 50. Corinthum p. 3. eruditissimi Hemsterhusii Pollucem II. 126. Nostrum secuti Philo, Plutarchus, Appianus, Josephus, alii. Denique Oratorem agit Thucydides. Paullo supra, D. Halicarn. πρεσβευσία, sed corrupte. vid. Pollucem IV. 26. VIII. 137. καταβόησις convicium, Glossæ. Wass. Dionys. Halicarn. p. 133. in Thucydide reprehendit καταβολὴ, tamquam poëticum. Sed Cl. Wass. pro eo haud dubie recte cum Sylburgio legit καταβοή. Pro πρεσβευσία etiam quidam Mss. Dionys. habent πρέσβευσις. Duck.

Καταβοὴν] i. e. μέμψιν. κατηγορίαν. v. Suid. Etsi reprehendit hanc vocem Dionys. l. c.; ea tamen usus est ipse. V. c. A. R. L. VI. 1137. πολλῇ καταβοῇ ἐχρῶντο. L. VII. p. 1344. De h. v. vid. Hemsterhus. ad Poll. II. 126. Greg. de dial. p. 21. τὴν πρεσβείαν πρέσβευσιν, καὶ τὴν καταβόησιν καταβοὴν—Καὶ μᾶλλον Θουκυδίδης. cf. Koen. G.

Παρήλθομεν] Huc spectant verba Suidæ v. παρελθεῖν pro αὐτίκα, ἐπελθεῖν, inquit, τὸ ἀναβαλλόμενον χρόνῳ τοῦτο διαπράξασθαι. Hæc interpretatio huic loco minus convenit. Hesych. παρ. εἰσελθόντων. Wass. Suidas locum illum descripsit e Scholiasta Thucyd. ad I. 90. Duck.

Ἀλλ' ὅπως μὴ ῥᾳδίως πειθόμενοι—] Interpres Latinus addidit: *ut vos moneamus*; sine necessitate. Melior ratio est Abreschii, (Dil. p. 73.) qui e fine periodi βουλόμενοι δηλῶσαι huc transfert: ἀλλὰ (βουλόμενοι δηλῶσαι) ὅπως—καὶ ἅμα (βουλόμενοι δηλ.) περὶ— Gottl.

Ὧν ἀκοαὶ—] i. e. *illa pervetusta pendent ab aliorum narratione magis, quam ab audientium evidentia.* Reisk. in anim. legit λόγῳ, ut ad ὧν et μάρτυρες pertineat: "*quorum narrationi magis aures audientium, quam oculi sunt testes.*" In cod. Aug. ad h. v. in margine scriptum: οἱ ἀγῶνες δὲ τὸ δίκαιον κεφαλαιοῦσι μετὰ τοῦ συμφέροντος. G.

Τὰ δὲ Μ.—προβαλλόμενοι] Suidas in προβάλλεσθαι, qui etiam αὐτοὶ cum quibusdam Mss. et Valla, εἰ vero omittit. Wass. Dion. Halicarn. p. 134. inter ἰδιώματα Thucydidis ait esse commutationes masculinorum et fœmininorum a communi forma loquendi remotas, et pro exemplo adfert ὄχλον pro ὄχλησιν. Sed tamen etiam alii, iique probatissimi, Scriptores ita utuntur voce ὄχλος. Et Grammatici hac significatione ὄχλον potius, quam ὄχλησιν, dicendum esse præcipiunt. Vid. Ammon. et Th. Mag. Quæ sequuntur ita ordinat Perizon. ad Sanct. Minerv. I. 6. ἀνάγκη ἡμῖν ἀεὶ προβαλλομένοις λέγειν, et locum vertit: *necesse est, nos, qui semper ea proferimus, apud vos quoque illa dicere, licet minus grata vobis futura.* In Porti versione Latina recte est, *quod hæc semper proferamus*, non *quæ*, ut hic. Duck.

Καὶ ὅσα αὐτοὶ] *Vosmet ipsi*—Sic recepi pro αὐτοῖς e tot MSS. et Suida. Contextus quoque hanc lectionem flagitat, præcipue illa: ἢ ὄψεις (ὑμῶν) τῶν ἀκουσομένων. Hanc lectionem probant Abresch. in Dil. p. 73. et Reisk. in anim. ad h. l. Doctus vir in ed. Flor. Vin. defendit αὐτοῖς et subint. ἡμῖν, vel αὐτοῖς, pro ἑαυτοῖς, conjicit. In προβαλλομένοις supplendum ἡμῖν, ut, præter Int., Perizonius ad Sanctii Min. I. 6. et Abresch. l. c. faciunt: Ἀνάγκη δὲ λέγειν τὰ Μηδικὰ, καὶ ὅσα αὐτοὶ ξύνιστε, (ἡμῖν) προβαλλομένοις, εἰ καὶ (τοῦτο) μᾶλλον δι' ὄχλου ἔσται (ὑμῖν). Reisk. in anim. ad h. l. προβαλλομένοις explicat: *recusantibus, detrectantibus, repudiantibus, fastidientibus* (vobis). G.

Αὐτοὶ ξύνιστε] Si legerimus αὐτοῖς, sensus fuerit: quæcunque illi bello adjuncta, illud consecuta, scitis: quasi sit: ὅσα ἴστε γενόμενα σὺν αὐτοῖς. Sed nemo facile hanc lectionem alteri prætulerit. προβαλλομένοις, si cum B. Gottl. retuleris ad ξύνιστε, non erit pro Infinitivo; pro quo tamen habere malim, referendo ad verba δι' ὄχλου ἔσται. Baver.

Καὶ γὰρ ὅτε ἐδρῶμεν etc.] Hunc locum imi-

ἐδρῶμεν, ἐπ' ὠφελείᾳ ἐκινδυνεύετο, ἧς τοῦ μὲν ἔργου μέρος μετέσχετε, τοῦ δὲ λόγου, μὴ παντὸς, εἴ τι ὠφελεῖ, στερισκόμεθα. ῥηθήσεται δὲ οὐ παραιτήσεως μᾶλλον ἕνεκα, ἢ μαρτυρίου, καὶ δηλώσεως, πρὸς οἵαν ὑμῖν πόλιν μὴ εὖ βουλευομένοις ὁ ἀγὼν καταστήσεται. φαμὲν γὰρ Μαραθῶνί τε μόνοι προκινδυνεῦσαι τῷ βαρβάρῳ, καὶ ὅτε τὸ ὕστερον ἦλθεν, οὐχ ἱκανοὶ ὄντες κατὰ γῆν ἀμύνεσθαι, ἐσβάντες ἐς τὰς ναῦς πανδημεὶ, ἐν Σαλαμῖνι ξυνναυμαχῆσαι, ὅπερ ἔσχε, μὴ κατὰ πόλεις αὐτὸν ἐπιπλέοντα τὴν Πελοπόννησον πορθεῖν, ἀδυνάτων ὄντων πρὸς ναῦς πολλὰς ἀλλήλοις ἐπιβοηθεῖν. τεκμήριον δὲ μέγιστον αὐτὸς ἐποίησε.

tatus est Demosthenes in oratione *pro corona*: ἃ πολλῶν μὲν ἕνεκα, εἰκότως ἀκούσατέ μου, μάλιστα δὲ αἰσχρόν ἐστιν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ ἐγὼ μὲν τὰ ἔργα τῶν ὑπὲρ ὑμῶν πόνων ὑπέμεινα, ὑμεῖς δὲ μηδὲ τοὺς λόγους αὐτῶν ἀνέξεσθε. Huds.

Λόγου] Commemoratione, n. cum laude, quæ gloria est. G.

Εἴ τι ὠφελεῖ] In Aug. adscriptum ad h. v. ἧς ὠφελείας. G.

Στερισκόμεθα] Quum jam olim annotassem στερισκώμεθα in margine, e regione interpretationis Vallæ, quod is scripturam hanc sequutus esse videatur: postea et meum vetus exemplar ei assentiri comperi. Steph. Id est, *nos autem omni commemoratione, si quid prosit, ne privemur*, ut Steph. in marg. Ed. 2. Duck.

Μὴ παντὸς—στερισκόμεθα] Reisk. in anim. ad h. l. legit πάντως et στερισκώμεθα· ut jam antea Steph. maluit στερισκώμεθα, quæ emendatio placet Bavero, ad h. l. quanquam non negat, vulgatam intelligi posse; quam bene habere puto. Gotti.

Τοῦ—λόγου—μὴ—στερισκόμ.] Nempe λόγος est jus, materia, copia, conditio, venia commemorandæ rei: et στερισκόμεθα est, *possumus* privari, arceri *debemus*. Ita Latini: tribunis *auxilii latio* est, i. e. jus ferendi auxilii; *actionem habere*, i. e. jus agendi; et Græci, ἀπαλλαγὴ οὐκ ἔστιν, i. e. conditio liberandi se a malo. Baver.

Μαραθῶνί] In Clem. Alex. VI. Strom. p. 626. perperam Μαραθωνῖται μόνον προκινδυνεῦσαι, ται pro τε, errore obvio. Sylburgio ibi non venit in mentem locus Thucydidis. Duck.

Μαραθῶνι τε μόνοι] Frequentius additur præpositio ἐν Μαραθῶνι. v. c. L. II. 34. Dem. pro coron. 60. qui sua hausit ex h. l., qui fundus esse videtur. "μὰ τοὺς ἐν Μαρ. προκινδυνεύσαντας." Alia loca collegimus ad Plat. Menex. c. XI. p. 39. Sed exquisitius videtur, omittere in talibus præpositionem. Sic Plat. Menex. l. c. οἱ Μαραθῶνι δεξάμενοι τὴν τῶν βαρβάρων δύναμιν. Eurip. in Phœn. 611. Μυκήναις. Callim. H. in Lav. Pall. 18. —ὄκα τὰν Ἴδᾳ Φρὺξ ἐδίκαζεν ἔριν, ut R. Bentleius verissime correxit, pro Ἴδαν, quam emendationem, præter Ernestium, probat Hemsterh. ad Luc. T. I. p. 252. cf. Wessel. et Valken. ad Herod. IX. p. 705. et ad Eurip. Hippol. p. 226. Cel. Zeun. hanc ellipsin notavit quoque ad Xenoph. de Rep. Lac. p. 54. G.

Προκινδυνεῦσαι] Hinc decantatum illud mutuatus est jusjurandum Demosthenes: Οὐκ ἔστιν ὅπως ἡμάρτετε· οὐ ΜΑ' τοὺς ἐν Μαραθῶνι ΠΡΟΚΙΝΔΥΝΕΥ'ΣΑΝΤΑΣ etc. Vid. Plutarch. de Gloria Athen. Quintilian. XII. 10. Lucian. in Demosth. Encom. et Longinum Cap. XVI. mox v. 5. ἂν ὄντων Mss. ut 40. 13. Wass.

Προκινδυνεῦσαι τῷ βαρβάρῳ] Notandus Dat. incommodi: *in perniciem barbari*. Προκινδυνεῦσαι explicat cum Scholiaste fere Abreschius (Dil. p. 74.) κινδυνεῦσαι πρὸ καὶ ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ πρὸς τὸν βάρβαρον et κατὰ τοῦ βαρβάρου. Nimis argute, opinor. Est enim προκινδυνεῦσαι *ante alios pugnare*. Τῷ βαρβάρῳ explicat idem Abreschius *adversus barbarum*; cujus usus plura exempla collegit. cf. Auct. Dilucid. p. 232. Reisk. in Dil. Abresch. l. c. et Baverus malebant: προσκινδυνεῦσαι. Sed adversantur codd. optimi, et Demosthenes, l. c., qui ad h. l. respexit, Longinus, qui locum Demosthenis laudat, (περὶ ὕψους S. XVI.) it. Clem. Alex. Strom. p. 626. G.

Sane omni modo præstat προκινδ. seu intellexeris, præ ceteris Græcis, seu pro ceteris; sed Dativus ei durius jungatur, cui sane aptius sit, προσκινδυν. Baver.

Ἀδυνάτων ὄντων] Sc. Πελοποννησίων, ex præced. Πελοπόννησον. Ita Baverus. G.

Τῷ πλέονι] Malim cum Bavero masculino

νικηθεὶς γὰρ ταῖς ναυσὶν, ὡς οὐκέτι αὐτῷ ὁμοίας οὔσης τῆς δυνάμεως, κατὰ τάχος τῷ πλέονι τοῦ στρατοῦ ἀνεχώρησε.

οδ΄. 74. "Τοιούτου μέντοι τούτου ξυμβάντος, καὶ σαφῶς δηλωθέντος, ὅτι ἐν ταῖς ναυσὶ τῶν Ἑλλήνων τὰ πράγματα ἐγένετο, τρία τὰ ὠφελιμώτατα ἐς αὐτὸ παρεσχόμεθα, ἀριθμόν τε νεῶν πλεῖστον, καὶ ἄνδρα στρατηγὸν ξυνετώτατον, καὶ προθυμίαν ἀοκνοτάτην· ναῦς μέν γε ἐς τὰς τετρακοσίας, ὀλίγῳ ἐλάσσους τῶν δύο μοιρῶν· Θεμιστοκλέα δὲ ἄρχοντα, ὃς αἰτιώτατος ἐν τῷ στενῷ ναυμαχῆσαι ἐγένετο. ὅπερ σαφέστατα ἔσωσε τὰ πράγματα· καὶ αὐτὸν διὰ τοῦτο ὑμεῖς ἐτιμήσατε, μάλιστα δὴ ἄνδρα ξένον τῶν ὡς ὑμᾶς ἐλθόντων. προθυμίαν δὲ καὶ πολὺ τολμηροτάτην ἐδείξαμεν, οἵ γε, ἐπειδὴ ἡμῖν κατὰ γῆν οὐδεὶς ἐβοήθει, τῶν ἄλλων ἤδη μέχρι ἡμῶν δουλευόντων, ἠξιώσαμεν, ἐκλιπόντες τὴν πόλιν, καὶ τὰ οἰκεῖα διαφθείραντες,

genere accipi, quam neutro, quod facit Scholiastes. Illud est Thucydidi solemne. Supra c. 5. τὸν πλεῖστον τοῦ βίου. v. ad L. II. c. 45. G.

Τούτου ξυμβάντος] Wass. malit: ξυμβάντος τούτου. G.

Τοιούτου—τούτου ξυμβ.] Τοιούτου est pro τοιούτῳ τρόπῳ, et μέντοι pro οὖν. B.

Δηλωθέντος] Simpliciter ponitur, ut Latinis, *audito*, *cognito*, i. e. cum esset cognitum. Ita c. 76. καθεστῶτος, scil. τούτου. B.

Ἐν ταῖς ναυσὶ τῶν Ἑλλ. τὰ πράγμ.] Πράγματα sunt vis, potentia, felicitas bellica, conditio rei bene gerundæ; opes; ut c. 89. init. γίνεσθαι cum ἐν hic est, pendere a re navali, in ea verti, ea censeri. BAVER.

Στρατηγὸν ξυνετώτατον] Lys. in Epit. p. 105. vocat Themistoclem ἱκανώτατον εἰπεῖν καὶ γνῶναι καὶ πρᾶξαι. G.

Προθυμίαν ἀοκνοτάτην] Paullo post vocat: τολμηροτάτην, *animum acerrimum, studium efficacissimum.* G.

Τετρακοσίας] Ar. C. τριακοσίας. Numerus totius classis πάρεξ τῶν πεντηκοντέρων, erant, inquit Herodotus, διηκόσιαι, καὶ ἑβδομήκοντα, καὶ μία. vid. Nepotem Themist. p. 43. WASS.

Ναῦς ἐς τὰς τετρακοσίας] Numerum posuit rotundum navium Græcarum, ut et Demosth. de cor. c. 70. τριακοσίων οὐσῶν τῶν πασῶν τριήρεων. τὰς διακοσίας ἡ πόλις (Atheniensium) παρέσχετο. Sic reliqui oratores; v. c. Isocr. Paneg. c. 31. κεκτημένοι τριήρεις διπλασίας μὲν, ἢ σύμπαντες οἱ ἄλλοι. Lys. Epit. p. 105. Reisk. Ita secundum Diod. Sic. L. XV. 58. Athenienses ducentas naves dederunt. Accuratius si numerum navium ineamus, classis fuit 378. navium (Herod. VIII. c. 48.) Athenienses secundum Herodotum (VIII. 44.) miserunt 180. naves. cf. Plut. in Them. c. 14. p. 467. Reiskius in versione vernacula oratt. Thucyd. h. l. capit ita, tanquam Athenienses miserint quadringentas naves. Male, ut e locis laudatis patet. Egregie egerunt de hac re Valken. ad Herod. L. VIII. p. 619. et 640. et Ven. Morus ad Isocr. Pan. p. 71. qui hunc Thuc. locum non prætermisit. Ceterum lapsus est Wassius in loco Herodoti laudando (VIII. 2.), qui agit de pugna ad Artemisium. Monuit id quoque Heilmanus ad h. l. G.

Ἐς τὰς τετρακοσ.] Ἐς hic est, ut 400. naves essent; ad numerum illum quadringentarum, quem universi conficeremus. BAVER.

Αὐτὸ] v. Valk. ad Herod. VIII. 677. G.

Ὑμεῖς ἐτιμήσατε] Themistoclem sapientiæ ergo oleæ ramo donarunt Lacedæmonii, et curru, qui Spartæ cæteris præstabat. Plutarchus in Themistocle. HUDS.

Ἐτιμήσατε] Oleæ ramo et curru. v. Plut. in Them. c 17. p. 472. ἐκείνῳ δὲ (Them.) σοφίας ἀριστεῖον ἔδοσαν θαλλοῦ στέφανον· καὶ τῶν κατὰ τὴν πόλιν ἁρμάτων τὸ πρωτεῦον ἐδωρήσαντο—Lacedæmonii præterea miserunt ex juventute sua, qui eum ad fines usque prosequerentur. Vulgo ei δευτερεῖα tribuebantur (Plat. Menex. 10.) Aristide vero auctore dignus erat maxime, οὐχ ἥκιστα δὴ πάντων ἄξιος, (sic leg. pro ἥκιστα π. ἄ.) ἐκ δευτερείων τὰ πρωτεῖα ἔχειν. (T. II. p. 177. Jebb.) G.

Ὥς] Accentum addidi, qui est in Ald. et

μηδ᾽ ὡς τὸ τῶν περιλοίπων ξυμμάχων κοινὸν προλιπεῖν, μηδὲ σκεδασθέντες ἀχρεῖοι αὐτοῖς γενέσθαι, ἀλλ᾽ ἐσβάντες ἐς τὰς ναῦς, κινδυνεῦσαι, καὶ μὴ ὀργισθῆναι, ὅτι ἡμῖν οὐ προετιμωρήσατε. ὥστε φαμὲν οὐχ ἧσσον αὐτοὶ ὠφελῆσαι ὑμᾶς, ἢ τυχεῖν τούτου. ὑμεῖς μὲν γὰρ ἀπό τε οἰκουμένων τῶν πόλεων, καὶ ἐπὶ τῷ τὸ λοιπὸν νέμεσθαι, ἐπειδὴ ἐδείσατε ὑπὲρ ὑμῶν καὶ οὐχ ἡμῶν τοπλέον, ἐβοηθήσατε· ὅτε γοῦν ἦμεν ἔτι σῶοι, οὐ παρεγένεσθε. ἡμεῖς δὴ ἀπό τε τῆς οὐκ οὔσης ἔτι ὁρμώμενοι, καὶ ὑπὲρ τῆς ἐν βραχείᾳ ἐλπίδι οὔσης κινδυνεύοντες, ξυνεσώσαμεν ὑμας τε τὸ μέρος, καὶ ἡμᾶς αὐτούς. εἰ δὲ προσεχωρήσαμεν πρότερον τῷ Μήδῳ, δείσαντες, ὥσπερ καὶ ἄλλοι, περὶ τῇ χώρᾳ, ἢ μὴ ἐτολμήσαμεν ὕστερον ἐσβῆναι ἐς τὰς ναῦς, ὡς διεφθαρμένοι· οὐδὲν ἂν ἔτι ἔδει ὑμᾶς μὴ ἔχοντας ναῦς ἱκανὰς ναυμαχεῖν, ἀλλὰ καθ᾽ ἡσυχίαν ἂν αὐτῷ προεχώρησε τὰ πράγματα ᾗ ἐβούλετο.

οέ. 75. "Αρ᾽ ἄξιοι ἐσμὲν, ὦ Λακεδαιμόνιοι, καὶ προθυμίας

Bas. ed. ὧς enim est οὕτως. v. Schol. G.

Ἢ τυχεῖν τούτου] i. e. τοῦ ὠφελεῖν. G.

Τὸ λοιπὸν] In Aug. Schol. interl. est: λοιπὸν χρόνον. G.

Ἐπειδὴ ἐδείσατε] Potest etiam interpungi post ἐδείσατε, tollendo etc., ut in Var. lect. STEPH.

Ἀπὸ τῆς οὐκ οὔσης ἔτι] *Quæ jam nulla esset*, h. e. ἐφθαρμένης, ut in Cass. explicatur: *quæ esse desiisset civitas.* Sic Latini, nominatim Cicero, loqui solent, e Græco fonte haurientes. G.

Οὐκ οὔσης] Magis eo respiciat, quod, relicta urbe et regione sua, plane carerent sede et patria; οὐκ οὔσης, sc. ἡμῖν, quæ nobis jam nulla esset, quam non haberemus. BAVER.

Εἰ δὲ προσεχωρήσαμεν—τῷ Μήδῳ] *Sed si nos regi Persarum nos dedidissemus, subjecissemus.* G.

Ἧι] Gr. οἷ, ut pag. 75. 13. WASS.

Ἆρ᾽ ἄξιοι ἐσμὲν] Hermog. Lib. II. περὶ ἰδεῶν cap. 8. e memoria, ut puto, αρα ἄξιοι δοκοῦμεν ὑμῖν ὦ Λακεδαιμόνιοι; et inter exempla βαρύτητος orationis ponit. DUCK.

Ἆρ᾽ ἄξιοι ἐσμὲν—διακεῖσθαι] *Et ita non digni videmur, opinor, hujus alacritatis et intelligentiæ recti consilii caussa, quam tunc temporis probavimus—quibus Græci tum valde invideant.* Sustuli interrogationem, citra mentem Scholiastæ, monentibus Abreschio (in Diluc. 75.) et Reiskio, (in Miscell. Lips. VI. 661.) Negatio ante οὕτω hoc requirit. Hujus loci meminit Hermogenes, sed pro ἐσμὲν scripsit haud dubie memoriter δοκοῦμεν. Abresch. in auct. p. 233. credit, factum hoc esse potuisse, ut eo magis interiorem sensum sisteret. Reiskius, l. c., præferebat lectionem cod. Clar. καὶ ξυνέσεως· sed sciolus, qui ignorabat, τῆς γνώμης pendere a ξυνέσεως, haud dubie τὸ καὶ inserebat. Explico autem cum Abreschio, τῆς γνώμης ξυνέσεως, per γνώμην ξυνετήν. Reiskius in anim. ad h. l. p. 12. perinde esse dicit, ξυνέσεως legatur, absque καὶ, an copula interseratur. Γνώμης ξύνεσιν esse, *intelligentiam veri et recti consilii*; si copula addatur; γνώμην esse *bonam voluntatem erga patriam et honestorum consiliorum constantiam*, et ξύνεσιν, *prudentiam.* Prior ratio præstat. Heilmanus v. ξυνέσεως habet glossam, quæ in textum irrepserit e Scholio: sine caussa idonea. Doctus vir in Flor. Vinar. bibl. ξυνέσεως vult deleri. Ejusmodi structura duorum nominum est Thucydidea. Ceterum Gen. γνώμης pendet a ξυνέσεως, et hic, ut et ἀρχῆς, ab ἕνεκα. v. Abresch. l. c. Baverus negat, ἀρχῆς ab ἕνεκα pendere, sed ab ἐπιφθόνως διακεῖσθαι, et videtur Schol. secutus. Caussas esse προθυμίαν et γνώμης ξύνεσιν, cur Atheniensibus non invidendum sit imperium. Non video, cum ἐπιφθόνως διακεῖσθαι passive accipiendum sit, quomodo ἀρχῆς inde pendere possit. Commemoraverat Noster tria illa, capite superiori, (in princ.) quibus præstarent reliquos Græcos, et ita eorum

ἕνεκα τῆς τότε, καὶ γνώμης ξυνέσεως, ἀρχῆς τε ἧς ἔχομεν, τοῖς Ἕλλησι μὴ οὕτως ἄγαν ἐπιφθόνως διακεῖσθαι; καὶ γὰρ αὐτὴν τήνδε ἐλάβομεν οὐ βιασάμενοι, ἀλλ᾽ ὑμῶν μὲν οὐκ ἐθελησάντων παραμεῖναι πρὸς τὰ ὑπόλοιπα τοῦ βαρβάρου, ἡμῖν δὲ προσελθόντων τῶν ξυμμάχων, καὶ αὐτῶν δεηθέντων ἡγεμόνας καταστῆναι. ἐξ αὐτοῦ δὲ τοῦ ἔργου κατηναγκάσθημεν τὸ πρῶτον προαγαγεῖν αὐτὴν ἐς τόδε, μάλιστα μὲν ὑπὸ δέους, ἔπειτα δὲ καὶ τιμῆς, ὕστερον καὶ ὠφελείας. καὶ οὐκ ἀσφαλὲς ἔτι ἐδόκει εἶναι, τοῖς πολλοῖς ἀπηχθημένους, καί τινων καὶ ἤδη ἀποστάντων κατεστραμμένων, ὑμῶν τε ἡμῖν οὐκέτι ὁμοίως φίλων, ἀλλ᾽ ὑπόπτων καὶ διαφόρων ὄντων, ἀνέντας κινδυνεύειν. καὶ γὰρ ἂν αἱ ἀποστάσεις πρὸς ὑμᾶς ἐγίγνοντο. πᾶσι δὲ ἀνεπίφθονον, τὰ ξυμφέροντα τῶν μεγίστων πέρι κινδύνων εὖ τίθεσθαι.

οστ΄. 76. "Ὑμεῖς γοῦν, ὦ Λακεδαιμόνιοι, τὰς ἐν τῇ Πελοποννήσῳ πόλεις ἐπὶ τὸ ὑμῖν ὠφέλιμον καταστησάμενοι ἐξηγεῖσθε· καὶ εἰ τότε ὑπομείναντες διὰ παντὸς ἀπήχθεσθε ἐν τῇ ἡγεμονίᾳ, ὥσπερ ἡμεῖς, εὖ ἴσμεν, μὴ ἂν ἧσσον ὑμᾶς λυπηροὺς γενομένους τοῖς ξυμμάχοις, καὶ ἀναγκασθέντας ἂν ἢ ἄρχειν ἐγκρατῶς, ἢ αὐτοὺς κινδυνεύειν. οὕτως οὐδ᾽ ἡμεῖς θαυμαστὸν οὐδὲν πεποιήκαμεν, οὐδ᾽ ἀπὸ τοῦ ἀνθρωπείου τρόπου, εἰ ἀρχήν

invidiæ expositi essent. In Aug. cod. ad v. ἐπιφθόνως διακεῖσθαι adscriptum est: ἐφθονοῦντο γάρ. n. Athenienses. Gottl.

Ἆρ᾽ ἄξιοι ἐσμὲν—διακεῖσθαι] Si interrogatio tollitur post διακεῖσθαι, legendum etiam est, ἄρ᾽ cum acuto. Sed ita languet oratio et jacet: ἆρα est, num quid, ecquid digni sumus? Qui interrogandi modus graviter affirmet; ut apud Liv. *Ecquid sentitis, in quanto errore versemini?* Baver.

Ξυνέσεως] Cl. male καὶ ξυνέσεως. vid. Indicem. Wass.

Ἐπιφθόνως διακ.] Cum hoc nil aliud sit, nisi φθονεῖσθαι· non video, si active dicatur, φθονεῖν τινί τινος, quidni et passive, φθονεῖσθαι τινός. Certe Genitivi sunt simpliciter, omisso περὶ, vel pro κατὰ cum accusat. Baver.

Καὶ γὰρ αὐτὴν] In cod. Aug. adscriptum: τὴν ἀρχὴν δηλονότι. G.

Ὠφελείας] In Aug. Schol. interlineare est ad h. v. τῶν φόρων. Gottl.

Καὶ οὐκ ἀσφαλὲς] i. e. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς, sive ut sit καὶ pro γὰρ, sive scribendum fuerit, καὶ γὰρ, ut mox sub f. cap. (vid. VIII. 76. et Gloss.) G.

Κινδύνων] Reisk. in anim. ad h. l. conjicit, ante κινδύνων deesse, ἄνευ. G.

Ἐξηγεῖσθε] Hic quoque ἐξηγεῖσθε primo adspectu videri possit accusativo junctum: sed non dubium est, quin hic ad participium καταστησάμενοι feratur: ut post ἐξηγεῖσθε subaudiatur αὐτῶν. Ad pronomen autem quod attinet, si ὑμῶν scribatur, cum nomine ὠφέλιμον junctum erit, tanquam naturam substantivi ὠφέλειαν accipiente. Steph. Puto legendum ὑμῶν. Wass.

Sc. αὐτῶν, potest etiam accus. suppleri. Supra c. 71. καὶ τὴν Πελοπόννησον πειρᾶσθε μὴ ἐλάσσω ἐξηγεῖσθαι. v. Baver. Noster construxit ἐξηγεῖσθαι cum acc. L. VI. 85. G.

Ἄρχειν ἐγκρατῶς] i. e. καρτερικῶς. Abreschio videtur (Dil. p. 75.) Hesychius h. l. intendisse, dum explicat ἐγκρατῶς, ὑποτακτικῶς. Ut Noster τὸ ἐγκρατῶς sumit; ita Plato Menex. 8. τὸ ἐγκρατὲς τῆς πόλεως, i. e. potentia urbis. Gottl.

Οὕτως] *Quapropter, proinde;* sic c. 81. it. L. VI. 92. v. Abresch. Dil. p. 77. G.

τε διαδιδομένην ἐδεξάμεθα, καὶ ταύτην μὴ ἀνεῖμεν, ὑπὸ τῶν μεγίστων νικηθέντες, τιμῆς, καὶ δέους, καὶ ὠφελείας· οὐδ᾽ αὖ πρῶτοι τοῦ τοιούτου ὑπάρξαντες, ἀλλ᾽ ἀεὶ καθεστῶτος, τὸν ἥσσω ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου κατείργεσθαι· ἄξιοί τε ἅμα νομίζοντες εἶναι, καὶ ὑμῖν δοκοῦντες, μέχρις οὗ τὰ ξυμφέροντα λογιζόμενοι, τῷ δικαίῳ λόγῳ νῦν χρῆσθε. ὃν οὐδείς πω, παρατυχὸν ἰσχύϊ τι κτήσασθαι, προθεὶς, τοῦ μὴ πλέον ἔχειν ἀπετράπετο. ἐπαινεῖσθαί τε ἄξιοι, οἵτινες χρησάμενοι τῇ ἀνθρωπείᾳ φύσει, ὥστε ἑτέρων ἄρχειν, δικαιότεροι ἢ κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν γένωνται. ἄλλους γ᾽ ἂν οὖν οἰόμεθα, τὰ ἡμέτερα λαβόντας δεῖξαι ἂν μάλιστα, εἴ τι μετριάζομεν· ἡμῖν δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἐπιεικοῦς ἀδοξία τοπλέον ἢ ἔπαινος οὐκ εἰκότως περιέστη.

οζ΄. 77. "Καὶ ἐλασσούμενοι γὰρ ἐν ταῖς ξυμβολαίαις

Διαδιδομένην] Quidam Mss. διδομένην, sed recte διαδιδομένην, quod *per manus traditum* interpretatur Sallustius. Wass. Magis probo διδομένην, nec illud *per manus traditum* huc convenire puto. Accepimus, ait, *imperium dantibus et deferentibus sociis*, ἐλάβομεν τὴν ἀρχὴν ἡμῖν προσελθόντων τῶν ξυμμάχων, καὶ αὐτῶν δεηθέντων ἡγεμόνας καταστῆναι, Cap. præced. cui sententiæ magis congruit διδομένην, quam διαδιδομένην. Duck.

Εἰ ἀρχήν τε διαδιδομένην] Duckerus malit διδομένην, quod probat Reisk. anim. p. 12. qui conjicit præterea: παραδιδομένην, aut νὴ Δία διδομένην, quod ipse gravitati Thucyd. non consentaneum putat. Etsi simplex, aut παραδιδομένην rectius videtur, quam vulgatum; non ausus sum tamen in Thucyd. hoc verbum mutare. v. Schol. De re, cf. L. II. 36. κτησάμενοι γὰρ, πρὸς οἷς ἐδέξαντο, ὅσην ἔχομεν ἀρχήν. G.

Διαδιδομένην] Non video, quî minus hoc recte dicatur, quam διαδέχεσθαι, διαδοχὴ, διάδοχος, quæ notent, ab *alio* accipere. Baver.

Χρησάμενοι τῇ ἀνθρωπείᾳ φύσει] i. e. *qui pro innata ingenii humani indole aliis imperandi, justitiæ funguntur officiis magis, quam opes et potentia suadere possint, omni laude* sunt majores. Χρῆσθαι τῇ ἀνθρωπείᾳ φύσει est, *humanam naturam sequi, studiis ejus obtemperare*, s. *insitis et propriis naturæ principiis congruentem se præbere.* De hac forma eruditissime exposuit Hemsterhus. ad Callim. H. in Dian. v. 69. p. 103. Τὸ ἄρχειν h. l. bene explicat Baverus, ἄρχειν ἐθέλειν, φιλεῖν. Hoc est naturæ humanæ accommodatum. Attingit hanc rem Cicero, L. I. Off. 4. "*huic veri videndi cupiditati adjuncta est appetitio principatus*"—cf. L. II. de fin. c. 14. G

Δικαιότεροι] In cod. Aug. Schol. interl. est: ἀντὶ τοῦ μετριώτεροι. G.

Ἢ κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν γένωνται] Baverus Conjunctivum haud satis aptum h. l. habet; scribendum putat fuisse ἐγενόμεθα, ita ut ad Atthen. referatur. Debebat, vel poterat, ob superiora et consequentia, hanc ῥῆσιν ad Athenienses referre Noster; sed infinita sententia non h. l. videtur inepta. Abresch. in Auct. p. 233. credit: vitandi ergo τὸ φορτικὸν hæc in tertia persona Athenienses dicere. G.

Τοπλέον] Πλεόνων p. 45. 5. Wass. Sed ibi alii quoque πλείονι. Τοπλέον, vel τὸ πλέον, obvium est in Thucydide. Duck.

Ἐν ταῖς ξυμβολαίαις δίκαις] Sigonius l. 3. de Rep. Athen. ait συμβόλαια pacta fuisse, tum inter privatos de ratione pecuniarum, tum inter civitates de dando et accipiendo jure inter privatos. Huds. Συμβόλαια in universum sunt *pacta, conventa, contractus*, et συμβόλαιος δίκη *controversia, judicium de pacto et contractu.* vid. Bud. Comm. L. Gr. et Salmas. de Modo Usurar. p. 425. Τὸ φιλόδικον Atheniensium multis locis perstringit Aristophanes, præsertim in Vespis. De eo hic etiam monet Schol., apud quem paullo ante ad verba καὶ παρ᾽ ἡμῖν. Reg. et Cass. pro φιλονικεῖν rectius, ut puto, habent φιλοδικεῖν. Duck.

In caussis, controversiis, cum sociis, ad pactorum et contractuum æquitatem spectantibus, etsi deteriori fuimus conditione—Nos dicimus: *ob wir gleich zu kurz gekommen sind*—Gottl.

πρὸς τοὺς ξυμμάχους δίκαις, καὶ παρ' ἡμῖν αὐτοῖς ἐν τοῖς ὁμοίοις νόμοις ποιήσαντες τὰς κρίσεις, φιλοδικεῖν δοκοῦμεν. καὶ οὐδεὶς σκοπεῖ αὐτῶν, τοῖς καὶ ἄλλοθί που ἔχουσιν ἀρχὴν, καὶ ἧσσον ἡμῶν πρὸς τοὺς ὑπηκόους μετρίοις οὖσι, διότι τοῦτο οὐκ ὀνειδίζεται. βιάζεσθαι γὰρ οἷς ἂν ἐξῇ, δικάζεσθαι οὐδὲν προσδέονται. οἱ δὲ, εἰθισμένοι πρὸς ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ ἴσου ὁμιλεῖν, ἤν τι, παρὰ τὸ μὴ οἴεσθαι χρῆναι, ἢ γνώμῃ, ἢ δυνάμει τῇ διὰ τὴν ἀρχὴν, καὶ ὁπωσοῦν ἐλασσωθῶσιν, οὐ τοῦ πλείονος μὴ στερισκόμενοι, χάριν ἔχουσιν, ἀλλὰ τοῦ ἐνδεοῦς, χαλεπώτερον φέρουσιν, ἢ εἰ ἀπὸ πρώτης ἀποθέμενοι τὸν νόμον, φανερῶς ἐπλεονεκτοῦμεν. ἐκείνως δὲ οὐδ' ἂν αὐτοὶ ἀντέλεγον, ὡς οὐ

Καὶ οὐδεὶς σκοπεῖ—] Ordo est: διότι τ. οὐκ ὀν. καὶ τοῖς ἄλλοθί που ἔχ. ἀ., καὶ ἧσσον—μετρίως οὖσι. Sequi nunc debet fere, quod reticuit Noster: καὶ οὐδὲν ἀπεικός· βιάζονται γάρ. βιάζεσθαι δὲ—Sic Abresch. supplet sententiam, in Diluc. p. 78. Vidit jam pulchre lacunam Stephanus ad h. l. "*atque ista hujus rei* (cur nemo hanc dominationem erga subjectos tyrannis exprobret) *caussa est, quod vim faciunt*"—Τὸ γὰρ post βιάζεσθαι demonstrat, reticuisse Nostrum aliquid, quod γὰρ immutat Abreschius, eique ob nexum substituit δέ. G.

Τοῖς καὶ] Si τοῖσδε legas, quod erit pro τούτοις, necesse erit hoc tanquam δεικτικῶς poni: quum tamen dicere non possimus, certos quosdam ab illo δείκνυσθαι: ideoque alteri lectioni acquiescendum est. Sed in utraque animadvertendum est, dativos ad verbum ὀνειδίζεται tendere: non secus, quam si scriptum foret, καὶ οὐδεὶς σκοπεῖ αὐτῶν διότι τοῦτο οὐκ ὀνειδίζεται τοῖς καὶ ἄλλοθί που ἔχουσιν ἀρχ. etc. Steph.

Τοῖς καὶ ἄλλοθί που ἔχουσιν] Schol. supplet παρὰ, quod Duckerus in notis ad Schol. p. 610. reprehendit. Sed Abreschius bene defendit Scholiasten, non agi h. l. de subjectis aliorum imperio, sed in universum de omnibus, qui quamvis Atheniensibus non pareant, tamen illorum imperium vituperent, non item aliorum, qui minus modeste erga subditos se gerant. G.

Διότι] Rectius fortasse δι', ὅ, τι scriberetur, ne διότι pro ὅτι positum videatur, tanquam dictum sit διότι τοῦτο οὐκ ὀνειδίζεται, pro τοῦτο οὐκ ὀνειδίζεσθαι. Potius enim intelligit, διά τινα αἰτίαν τοῦτο οὐκ ὀνειδίζεται. Fateor tamen, me in iis, quas e regione interpretationis Vallæ adscripsi, emendationibus illud διότι non hoc, sed illo modo exposuisse. Ita enim ibi: *Nemoque eorum considerat, istud crimen non objectari iis, qui usquam alibi imperium habent, etiamsi alioqui minus in subd.* At vero, si δι', ὅ, τι scribamus, aut certe διότι retinentes, eo, quo dixi, modo exponamus, ita interpretandus erit hic locus: *Nemoque eorum considerat, quamobrem istud non objectetur iis, qui usque* etc. Verum et aliud hic animadvertendum est, ante verba hæc βιάζεσθαι γὰρ οἷς ἂν ἐξῇ, subaudiendum nobis esse βιάζονται γάρ. ut totius loci hæc sententia sit: *Nemoque eorum considerat, cur istud non object.* etc. *atque istam hujus rei causam esse, quod illi vim faciant. At illi, quibus est vim faciendi potestas, judiciis nihil insuper opus habent.* Cæterum de διότι significante *cur*, sive, *quamobrem*, (nisi potius scribendum est δι', ὅ, τι) dictum a me fuit pag. 14. Steph.

Παρὰ τὸ μὴ οἴεσθαι χρῆναι) i. e. παρ' ἐκεῖνο, ὃ μὴ οἴονται χρῆναι—Durior usus est infinitivorum, quos Noster amat. Abresch. in auct p. 234. supplet post μὴ χρῆναι, n. ἐλασσωθῆναι. Mox: οὐ χάριν ἔχουσιν sc. ἡμῖν, μὴ στερισκόμενοι (idem foret, si legeretur στερίσκεσθαι) χαλεπώτερον (τοῦτο) φέρουσιν, ἢ εἰ ἀπὸ πρώτης (ἀρχῆς). G.

Ἀλλὰ τοῦ ἐνδεοῦς] Sc. στερισκόμενοι. Τὸ ἐνδεὲς est, τὸ ἔλασσον, εὐτελὲς, ut oppositio docet. Τὸ πλεῖον sign. commoda, ergo τὸ ἐνδεὲς minora, non eadem commoda. Sensus igitur est: *non gratiam habent, quod iis pleraque commoda concedimus, nec eos omnibus privamus; magis multo indignantur, quod non æquis partibus sive æquo jure nobiscum utuntur.* Reiskius in anim. h. l. p. 13. subaudit quoque στερισκόμενοι, hoc sensu: "*parte illa juris privati, quam desiderant, ut vi sibi ereptam.*" Baverus supplet: πέρι, ἕνεκα. Facilius est, superius verbum repeti. Abresch. ad h. l. p. 79. improbat Scholiasten, qui ὑπὲρ supplet. G.

Ἐκείνως δὲ] Scholiastes exponit τὸ δὲ, per γὰρ, eumque sequitur Stephanus. Sed pro-

χρεὼν τὸν ἥσσω τῷ κρατοῦντι ὑποχωρεῖν. ἀδικούμενοί τε, ὡς ἔοικεν, οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον ὀργίζονται, ἢ βιαζόμενοι. τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ἴσου, δοκεῖ πλεονεκτεῖσθαι· τὸ δ' ἀπὸ τοῦ κρείττονος, καταναγκάζεσθαι. ὑπὸ γοῦν τοῦ Μήδου δεινότερα τούτων πάσχοντες ἠνείχοντο· ἡ δὲ ἡμετέρα ἀρχὴ, χαλεπὴ δοκεῖ εἶναι. εἰκότως· τὸ παρὸν γὰρ ἀεὶ βαρὺ τοῖς ὑπηκόοις. ὑμεῖς γ' ἂν οὖν εἰ καθελόντες ἡμᾶς ἄρξαιτε, τάχα ἂν τὴν εὔνοιαν, ἣν διὰ τὸ ἡμέτερον δέος εἰλήφατε, μεταβάλοιτε· εἴπερ οἷα καὶ τότε πρὸς τὸν Μῆδον δι' ὀλίγου ἡγησάμενοι ἀπεδείξατε, ὅμοια καὶ νῦν γνώσεσθε. ἄμικτα γὰρ τά τε καθ' ὑμᾶς αὐτοὺς νόμιμα τοῖς ἄλλοις ἔχετε, καὶ προσέτι εἷς ἕκαστος ἐξιὼν, οὔτε τούτοις χρῆται, οὔθ' οἷς ἡ ἄλλη Ελλὰς νομίζει.

οή. 78. "Βουλεύεσθε οὖν βραδέως, ὡς οὐ περὶ βραχέων. καὶ μὴ ἀλλοτρίαις γνώμαις καὶ ἐγκλήμασι πεισθέντες, οἰκεῖον πόνον πρόσθησθε. τοῦ δὲ πολέμου τὸν παράλογον, ὅσος ἐστὶ, πρὶν ἐν αὐτῷ γενέσθαι, προδιάγνωτε. μηκυνόμενος γὰρ φιλεῖ ἐς τύχας τὰ πολλὰ περιΐστασθαι. ὧν ἴσον τε ἀπέχομεν, καὶ

prie præcedere debebat: νῦν μὲν εἰθισμένοι, pro quo est: οἱ δὲ εἰθισμένοι—Si hoc animo teneamus; sequi nunc potest: ἐκείνως δὲ—v. Abresch. Dil. p. 79. nos fere: *in jenem Falle aber*—G.

Τὸ ἀπὸ τοῦ ἴσου] Sc. γεγονὸς, δοκεῖ (αὐτοῖς) πλεονέκτημα—(sic capiendi sunt infinitivi) Sensus est: *Etenim si injuria iis infertur, ab iis, quibuscum eadem juris æquabilitate fruuntur, credunt, se lædi citra jus a talibus, qui debeant nihil plane sibi arrogare: sin a potentioribus tale quid sibi accidit; putant hanc vim, a necessitate sibi impositam, sustinendam, tolerandam esse, cui propulsandæ sint impares.* Gottl.

Ὑπὸ γοῦν—ὑπηκόοις] Stobæus p. 244. ubi ἀεὶ, non αἰεὶ, quomodo et Mss. Wass.

Τάχα ἂν] i. e. ταχέως, non *fortasse*, ut vulgatus int. vertit. v. Abresch. Dil. p. 80. G.

Ἄμικτα γὰρ τά τε etc.] Sc. *vestra enim jura cum aliis non communicatis.* Tanti civitatis jus Spartanis fuit, ut id ipsum nemini communicarint, nisi extrema urgente necessitate. Vide Meursii Miscell. Lacon. l. 4. c. 10. p. 288. Huds.

Ἐξιὼν] Sc. ἐς πόλεμον. Ἐξιέναι et ἔξοδος, n. ἐς μάχην, verba propria de hac re. v. Valken. ad Eur. Phœn. v. 766. Abresch. Auct. p. 234. Mox: οὔτε τούτοις χρῆται, sc. νομίμοις. Laconicæ juventuti major erat licentia belli quam pacis tempore. Abresch. citat Crag. de Rep. Lac. L. III. T. XII. Inst. 6. G.

Νομίζει] Sc. χρῆσθαι. L. II. 38. ἀγῶσι—καὶ θυσίαις νομίζοντες. ubi v. not. Argumentatur autem sic: Quisque Lacedæmone in alias urbes profectus, nec suis, nec Græcis legibus vitam accommodat: quid facturi sint Lacedæmonii, si principatum nacti fuerint? Ceterum videtur Thucydides hic innuere Pausaniam. Scholiastes Augustanus ad marginem adscripsit: τὸν Παυσανίαν αἰνίττεται. G.

Οἷς ἡ ἄλλη Ἑλλ. νομίζει] i. e. ἃ νομίζει. Dativus enim, more Græco, datus est verbo χρῆται, quod præcederet. Baver.

Βουλεύεσθε—μὴ πρόσθησθε—προδιάγνωτε δὲ] Hæc Syntaxis ex linguæ indole et exemplis repetenda est. Plat. Ion. εἰπὲ καὶ μὴ ἀποκρύψῃ. v. Thom. M. in μὴ (p. 611.) in primis Abresch. Auct. 235. et quos laudat. G.

Τοῦ πολέμου—περιΐστασθαι] Stobæus p. 352. ubi et τὸ παράλογον, ἴσον. sed non ita Attici. v. Th. Magistrum. Τὸν παράλογον habet Schol. et Noster alibi, notantibus Gramm. vett. Philo, Plutarch. D. Hal. Joseph. utraque forma. παράλογος πολὺς Pollux

ὁποτέρως ἔσται, ἐν ἀδήλῳ κινδυνεύεται. ἰόντες τε οἱ ἄνθρωποι ἐς τοὺς πολέμους, τῶν ἔργων πρότερον ἔχονται ἃ χρῆν ὕστερον δρᾶν· κακοπαθοῦντες δὲ ἤδη, τῶν λόγων ἅπτονται. ἡμεῖς δὲ ἐν οὐδεμιᾷ πω τοιαύτῃ ἁμαρτίᾳ ὄντες, οὔτ' αὐτοὶ, οὐθ' ὑμᾶς ὁρῶντες, λέγομεν ὑμῖν, ἕως ἔτι αὐθαίρετος ἀμφοτέροις ἡ εὐβουλία, σπονδὰς μὴ λύειν, μηδὲ παραβαίνειν τοὺς ὅρκους, τὰ δὲ διάφορα δίκῃ λύεσθαι κατὰ τὴν ξυνθήκην. ἢ θεοὺς τοὺς ὁρκίους μάρτυρας ποιούμενοι, πειρασόμεθα ἀμύνεσθαι πολέμου ἄρχοντας ταύτῃ ᾗ ἂν ὑφηγῆσθε."

οθ'. 79. Τοιαῦτα μὲν οἱ Ἀθηναῖοι εἶπον. ἐπειδὴ δὲ τῶν ξυμμάχων ἤκουσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι τὰ ἐγκλήματα τὰ ἐς τοὺς Ἀθηναίους, καὶ τῶν Ἀθηναίων ἃ ἔλεξαν, μεταστησάμενοι

II. 119. Diodor. et Jos. τὰ παράλογα. Προδιάγνωτε recte servat Stobæus. WASS. Etiam Suidas et ex eo Schol. Luciani ad Abdicat. ex h. l. adferunt τοῦ πολέμου τὸν παράλογον· quod ita dictum est, ut supr. Cap. 5. τὸν πλεῖστον τοῦ βίου. H. Steph. in Append. Thes. p. 157. scribit, Th. Magistrum potius debuisse dicere, ὁ παράλογος esse Thucydideum, quam Atticum: quia Pollux hunc usum non alii tribuat, quam Thucydidi; quod minime facturus fuisse videatur, si ceteris Atticis cum Thucydide communis fuisset. Mihi non adcurate ratiocinari videtur Stephanus. Nam ex eo, quod Pollux Thucydidi hunc usum tribuit, non magis confici potest, eum solum sic loquutum, quam Aristophani, Platoni, Menandro, et multis aliis propria fuisse omnia vocabula et loquendi genera, quibus eos usos fuisse sæpe dicit Pollux. DUCK.

Πολέμου τὸν παράλογον] Stob. τὸ παράλογον, citra cationem Thucydidis, qui ob v. πόλεμος masculino utitur, utjam monuimus. G.

Μηκυνόμενος γὰρ φιλεῖ—περιΐστασθαι] *Quod bellum enim trahitur, plerumque solet converti in fortunæ casus incertos, s. adversos.* GOTTL.

Ἰόντες—ἐς τοὺς πολέμους) V. L. τοῖς πολέμοις Thucydidi convenientior esse videtur, ut vulgata explicationem difficilioris redoleat. Sic Herod. VII. c. 160. ὀνείδεα κατιόντα ἀνθρώπῳ—i. e. εἰς ἄνθρωπον, ut explicat scite Valken. ad l. c. simulque h. l. Thucydidei mentione facta, præfert V. L. vulgatæ. G.

Nullo modo probari potest altera lectio, τοῖς πολέμοις. Quis enim ita loquitur, ἰέναι πολέμῳ. Aliud sit, si præpositio accedat, quæ casum aliquem regat. BAUER.

Τῶν ἔργων] Vide nos ad Sallustium in oratione Marii. WASS.

Τῶν λόγων] Intelligi velim, περὶ τῶν ξυμβατηρίων λόγων. STEPH.

Ἐν οὐδεμιᾷ] Alius ita loquutus esset, ἐν οὐδεμιᾷ πω τοιαύτῃ ἁμαρτίᾳ οὔτε αὐτοὶ ὄντες, οὔθ' ὑμᾶς ὄντας ὁρῶντες. IDEM.

Ἢ θεοὺς] Fortasse aliquis εἰ δὲ μὴ margini adscripserat ad voculæ ἢ expositionem. IDEM. Lib. V. cap. 36. ἢ τότε ποιεῖν αὐτοὺς— Plato Phædro, πᾶσα ψυχὴ φύσει θεᾶται τὰ ὄντα, Ἢ (alioqui) οὐκ ἂν ἦλθεν εἰς τόδε τὸ ζῶον. Demosth. Lysias, alii. Sed cap. seq. ἢν δὲ μὴ ἐπακούσωσι. WASS.

Ταύτῃ] Sc. ὁδῷ—*hac ratione, via*—Mox ὑφηγεῖσθε idem est ac προηγεῖσθε. In Compositis ἡ ὑπὸ subinde est πρό. Sic ὑπολαμβάνειν apud Xenoph. de Ven. c. 3. de canum quodam genere: εἰσὶ δὲ αἱ κύκλοις πολλαῖς χρώμεναι, ὑπολαμβάνουσαι ἐκ τοῦ πρόσθεν τὰ ἴχνη—Paullo post ὑποθέουσι est προθέουσι. v. Eruditiss. Schneid. ad Pseudodem. de eloc. p. 141. Plura exempla protulit Bud. C. Gr. L. p. 536. GOTTL.

Ὑφηγῆσθε] Eodem modo dictum, quo ὑποδεῖξαι, et vero idem plane hic notat: quacunque præiveritis, initium feceritis, exemplum dederitis, nobis præmonstraritis, quid et nos facere conveniat: priores feceritis in nos, quod nos vobis reddamus. BAUER.

Τοιαῦτα μὲν] Pro δὲ, quod est in Reg. et Cass. fortassis scribendum est δή; ut in illo, quod est supra cap. 43. Τοιαῦτα δὲ καὶ οἱ Κορίνθιοι εἶπον, placebat Stephano. Sic cap. 53. Οἱ μὲν δὴ τοιαῦτα εἶπον. Vid. Var. lect. p. 49. DUCK.

πάντας, ἐβουλεύοντο κατὰ σφᾶς αὐτοὺς, περὶ τῶν παρόντων. καὶ τῶν μὲν πλεόνων ἐπὶ τὸ αὐτὸ αἱ γνῶμαι ἔφερον, ἀδικεῖν τε τοὺς Ἀθηναίους ἤδη, καὶ πολεμητέα εἶναι ἐν τάχει. παρελθὼν δὲ Ἀρχίδαμος ὁ βασιλεὺς αὐτῶν, ἀνὴρ καὶ ξυνετὸς δοκῶν εἶναι καὶ σώφρων, ἔλεξε τοιάδε.

π΄. 80. " ΚΑΙ αὐτὸς πολλῶν ἤδη πολέμων ἔμπειρός εἰμι, ὦ Λακεδαιμόνιοι, καὶ ὑμῶν τοὺς ἐν τῇ αὐτῇ ἡλικίᾳ ὁρῶ· ὥστε μήτε ἀπειρίᾳ ἐπιθυμῆσαί τινα τοῦ ἔργου (ὅπερ ἂν οἱ πολλοὶ πάθοιεν) μήτε ἀγαθὸν καὶ ἀσφαλὲς νομίσαντα. εὕροιτε δ'

Πολεμητέα] Schol. Aristoph. ad Acharn. 393. πολεμιστέα legisse videtur. Utroque noster modo. Articulum, quem ante Ἀρχίδαμος quidam Codd. habent, etiam alibi addit Thucyd. Wass. Demosthenem ἐν τῷ περὶ συμμοριῶν eodem artificio uti, in reprimendis Atheniensibus, ad bellum adversus Regem Persarum inflammatis, quo hic Archidamum in Lacedæmoniis, cupiditate bellandi cum Atheniensibus flagrantibus, observat Dion. Hal. in Art. Rhetor. p. 46. et 56. Duck.

Ἀδικεῖν τε τοὺς Ἀθηναίους καὶ πολεμητέα εἶναι] Memoriter laudavit h. l. Schol. Aristoph. ad Acharn. v. 193. πολεμιστέα τοῖς Ἀθηναίοις εἶναι, ut probaret Atticam rationem, esse plur. in verbalibus pro sing. E quo etiam non Thucydidis esse proprium ita loqui, ut Schol. ad C. 118. infra innuit, sed Atticorum. G.

Ἀρχίδαμος] Sc. Archidamus II. Leotychidæ successor, et ejus e Zeuxidamo filio nepos, nam Zeuxidamus diem ante patrem obiit. Ejus res gestas, et sub ipso concitatum bellum Pelop. (a quo primum ejus decennium Ἀρχιδάμιος πόλεμος denominatum, teste Harpocr.) breviter refert Pausan. Vide Meursium de Regno Laced. c. 17. Huds.

Ἔλεξε τοιάδε] In vett. editt. a librariis scriptum. Δημογορία Ἀρχιδάμου. In cod. Mosqu. additur: βασιλέως Λακεδαιμονίων πρὸς αὐτούς. Artificium dicendi laudat Dionys. Art. rhet. p. 294. hujus loci memor: Παρὰ τῷ Θουκυδίδῃ Ἀρχίδαμος, ὅν φησιν ὁ Θουκυδίδης συνετὸν εἶναι καὶ σώφρονα—G.

Καὶ αὐτὸς] In Aug. cod. notatur: Δημογορία Ἀρχιδάμου, ἀποτρέπουσα τοὺς Λακεδαιμονίους πολεμεῖν. G.

Ὑμῶν τοὺς] Baver. malit τοὺς, pro τινὰς, sed exempla desidero, quæ hunc casum quoque sine accentu pro τινὰς positum probent. Του pro τινὸς est c. 106. hujus libri. Valla vertit: *et tales esse scio ex vobis, qui ætatis ejusdem sunt:* quasi scriptum esset: τοιούτους ὁρῶ, ὥστε—Item τῳ pro τινί. v. L. II. 43. et Abresch. G.

Μήτε ἀπειρίᾳ] Videndum, ne vera lectio sit μήγε. neque enim huic μήτε potest ἀνταποδίδοσθαι illud, quod est ante ἀγαθόν. Atque ut libere, quod de totius loci scriptura sentio, dicam, vel ita scribendum fuisse videtur, ὥστε μήγε ἀπειρίᾳ ἐπιθ. τινὰ τοῦ ἔργου (ὅπερ ἂν οἱ π. πάθοιεν) μήτε ἀγαθὸν μήτε ἀσφ. etc. aut certe retinendo quidem καὶ ἀσφαλὲς, sed non ponendo μήτε ante ἀγαθόν. Cur minime ἐπιθυμήσει aliquis? διὰ τὸ μήτε ἀγαθὸν μήτε ἀσφαλὲς νομίσαι. Quod si ἀγαθὸν (particula μήτε illi non præfixa) et καὶ ἀσφαλὲς scriberetur, ista ad ἀπειρίαν referrentur; hoc enim ἀπειρίας esset, ἀγαθὸν καὶ ἀσφαλὲς illud νομίσαι. Addo autem et hoc, posse quidem retineri μήτε ἀπειρίᾳ ἐπιθ. itidemque μήτε ἀγαθὸν καὶ ἀσφαλὲς, sed mutando νομίσαντα in νομίσαι· ut μήτε posterius cum hoc νομίσαι jungatur, sicut μήτε prius cum illo ἐπιθυμῆσαι jungitur, id est, ad illud refertur. Steph.

Ὥστε μήτε ἀπειρίᾳ ἐπιθυμῆσαι—μήτε ἀγαθὸν—νομίσαντα] Pendet νομίσαντα ab ἐπιθυμῆσαι, illudque positum est pro substantivo, νομίσει, ut respondeat ἀπειρίᾳ. Sic egregie Abreschius h. l. expedit, gen. ἔργου gerendo vicem pronominis αὐτοῦ. Quod si adesset, scribendum fuisse: ὥστε μήτε ἀπειρίᾳ τινὰ—μήτε ἀσφαλὲς νομίσαντα τὸ ἔργον, ἐπιθυμῆσαι αὐτοῦ. Participiis uti Nostrum, exempla ab Abreschio adlata docent. v. c. III. 77. πολλῷ θορύβῳ καὶ πεφοβημένοι. ib. c. 82. ἐν μὲν εἰρήνῃ—πολεμουμένων δὲ—Ita non opus est correctione Stephani: μήγε ἀπειρίᾳ—μήτε ἀγαθὸν μήτε ἀσφ., aut retinendo καὶ ἀσφαλὲς, sed μήτε ante ἀγαθὸν delendo, ut ab ἐπιθυμῆσαι pendeat. Æm. Portus cum Steph. malebat νομίσαι. Ceterum quod attinet ad rem; Lacedæmoniorum juventus pariter ac Atheniensium, maximam partem οὐκ ἀκουσίως ὑπ' ἀπειρίας ἥπτετο τοῦ πολέμου. Archidamus tamen non dehortatur ipsos a bello (sciebat enim illos non parituros), sed monet, ne id modo suscipiant; sed, quæ usus belli postulet, apparent. v. Dionys. l. c. Hanc artem Thucydidis imitatum esse

ἂν τὸν πόλεμον τόνδε, περὶ οὗ νῦν βουλεύεσθε, οὐκ ἂν ἐλάχιστον γενόμενον, εἰ σωφρόνως τὶς αὐτὸν ἐκλογίζοιτο. πρὸς μὲν γὰρ τοὺς Πελοποννησίους καὶ ἀστυγείτονας παρόμοιος ἡμῶν ἡ ἀλκὴ, καὶ διὰ ταχέων οἷόν τε ἐφ᾽ ἕκαστα ἐλθεῖν· πρὸς δὲ ἄνδρας, οἳ γῆν τε ἑκὰς ἔχουσι, καὶ προσέτι θαλάσσης ἐμπειρότατοί εἰσι, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἄριστα ἐξήρτυνται, πλούτῳ τε ἰδίῳ καὶ δημοσίῳ, καὶ ναυσὶ, καὶ ἵπποις, καὶ ὅπλοις, καὶ ὄχλῳ, ὅσος οὐκ ἐν ἄλλῳ ἑνί γε χωρίῳ Ἑλληνικῷ ἐστιν· ἔτι δὲ καὶ ξυμμάχους πολλοὺς φόρου ὑποτελεῖς ἔχουσι· πῶς χρὴ πρὸς τούτους ῥᾳδίως πόλεμον ἄρασθαι, καὶ τίνι πιστεύσαντας, ἀπαρασκεύους ἐπειχθῆναι; πότερον ταῖς ναυσὶν; ἀλλ᾽ ἥσσους ἐσμέν. εἰ δὲ μελετήσομεν, καὶ ἀντιπαρασκευασόμεθα, χρόνος ἐνέσται. ἀλλὰ τοῖς χρήμασιν; ἀλλὰ πολλῷ ἔτι πλέον τούτου ἐλλείπομεν, καὶ οὔτε ἐν κοινῷ ἔχομεν, οὔτε ἑτοίμως ἐκ τῶν ἰδίων φέρομεν.

πα΄. 81. "Τάχ᾽ ἄν τις θαρσοίη, ὅτι τοῖς ὅπλοις αὐτῶν καὶ τῷ πλήθει ὑπερφέρομεν, ὥστε τὴν γῆν δῃοῦν ἐπιφοιτῶντες. τοῖς δὲ ἄλλη γῆ ἐστι πολλὴ, ἧς ἄρχουσι, καὶ ἐκ θαλάσσης, ὧν δέονται, ἐπάξονται. εἰ δ᾽ αὖ τοὺς ξυμμάχους ἀφιστάναι πειρασόμεθα, δεήσει καὶ τούτοις ναυσὶ βοηθεῖν, τὸ πλέον οὖσι νησιώταις. τίς οὖν ἔσται ἡμῶν ὁ πόλεμος; εἰ μὴ γὰρ ἢ

Demosthenem, notat idem Dionys. p. 352. Gottl.

Τὸν πόλεμον] Hæc in aliis Mss. desunt; in aliis sedem mutant. Possunt abesse. Wass.

Πλούτῳ τε ἰδίῳ καὶ δημοσίῳ—] Locus pulcherrimus. Archidami oratio πολυσύνδετος et παθητική. Similis locus est apud Demosthenem in Orat. ad Φιλίππου Ἐπιστ. p. 152. ὅτι δὲ χρὴ μήτε ὀῤῥωδεῖν ἡμᾶς τὴν ἐκείνου δύναμιν, μήτε ἀγεννῶς ἀντιταχθῆναι πρὸς αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ σώμασι, καὶ χρήμασι, καὶ ναυσὶ, καὶ πᾶσιν, ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, ἀφειδῶς ὁρμῆσαι πρὸς τὸν πόλεμον, ἐγὼ πειράσομαι διδάσκειν. cf. Orat. περὶ συντάξεως, p. 170. Reisk. Item Nostrum c. 85. G.

Ἀντιπαρασκευασόμεθα] Sic recepi præeuntibus codd. et probantibus magno Hemsterhus. ad Thom. M. p. 852. et Abresch. in Auct. ad I. 142. p. 261. Attici frequenter ita. Talia loca tentarunt Viri docti sæpius, sine caussa. v. c. Plato Alc. I. f. σὺ δ᾽ ὑπ᾽ ἐμοῦ παιδαγωγήσῃ. Ubi Faber non bene: ὡς ὑπὸ σοῦ ἐπαιδαγωγήθην, s. ὡς σὺ ἐμὲ ἐπαιδαγώγησας. Vulgata bene se habet. cf. Ernest. ad Xenoph. mem. III. 7. f. Gottl.

Hic utique *medium* esse debet, ubi sit, *nos* parabimus; neque attinebat, loca afferri, ubi pro *passivo* poneretur, quod hic locum non haberet. Nimii omnino sunt Viri docti in disputatione de Verbis Mediis, quasi tota Græcitas in iis versetur. Baver.

Καὶ οὔτε ἐν κοινῷ ἔχομεν] In *ærario*. Probat hanc Schol. et Int. Latini explicationem Wessel. ad Herod. VII. p. 569. Confirmat hæc Arist. Pol. II. 7. οὔτε ἐν τῷ κοινῷ τῆς πόλεως ἔστιν οὐδὲν πολέμους μεγάλους ἀναγκαζομένοις πολεμεῖν— G.

Φέρομεν] Reisk. in Diluc. Abresch. p. 81. corrigit φέροιμεν. Sine caussa. G.

Θαρσοίη] Θαῤῥοίη Gr. Ar. C., sed illud sanius est. Wass. Quod paullo ante in optimis quibusdam Mss. est ἀντιπαρασκευασόμεθα, id minime rejiciendum arbitror. Et potest suspicio esse, alteram scripturam ab illis ortam, qui nesciebant, vel non cogitabant, non infrequentem esse in hoc Scriptore unius futuri pro altero usum: de quo monet H. Stephanus ad Dionys. Halic. Cap. XVI. Duck.

ναυσὶ κρατήσομεν, ἢ τὰς προσόδους ἀφαιρήσομεν, ἀφ᾽ ὧν τὸ ναυτικὸν τρέφουσι, βλαψόμεθα τἀπλέω. κἂν τούτῳ οὐδὲ καταλύεσθαι ἔτι καλόν· ἄλλως τε καὶ εἰ δόξομεν ἄρξαι μᾶλλον τῆς διαφορᾶς. μὴ γὰρ δὴ ἐκείνῃ γε τῇ ἐλπίδι ἐπαιρώμεθα, ὡς ταχὺ παυθήσεται ὁ πόλεμος, ἢν τὴν γῆν αὐτῶν τάμωμεν. δέδοικα δὲ μᾶλλον, μὴ καὶ τοῖς παισὶν αὐτὸν ὑπολίπωμεν. οὕτως εἰκὸς, Ἀθηναίους φρονήματι, μήτε τῇ γῇ δουλεῦσαι, μήτε ὥσπερ ἀπείρους καταπλαγῆναι τῷ πολέμῳ.

πβ΄. 82. "Οὐ μὴν οὐδὲ ἀναισθήτως αὐτοὺς κελεύω τούς τε ξυμμάχους ἡμῶν ἐᾶν βλάπτειν, καὶ ἐπιβουλεύοντας μὴ καταφωρᾶν, ἀλλὰ ὅπλα μὲν μήπω κινεῖν, πέμπειν δὲ καὶ

Καταλύεσθαι] In Aug. Schol. interlineari explicatur τὸν πόλεμον παῦσαι, ut in Scholio subjecto. G.

Οὕτως εἰκὸς] Quomodo hunc locum legisse Scholiastem dicemus, vel saltem suspicabimur? Ἀθηναίων certe lectum ab eo fuisse testari videtur ejus expositio: sed an negativam particulam ante εἰκὸς scriptam invenerit, an de suo adjecerit, dubitari potest. Utrocunque autem modo se res habeat, ejus expositio istam præ se fert lectionem, οὕτως οὐκ εἰκὸς Ἀθηναίων φρονήματι. Quod autem ad ea, quæ proxime sequuntur, attinent, præterquam quod μήτε non videtur agnoscere ante δουλεῦσαι, etiam pro dativo τῇ γῇ alium affert, videlicet ἡμῖν. Sed fieri potest, ut negativam voculam de suo posuerit ante εἰκὸς (expositionis gratia) ex illo μήτε sumtam, et post ἡμῖν adjecerit διὰ τὴν γῆν, aut aliquid hujusmodi. Eum denique aliter locum hunc legisse persuasum habeo, sed non tamen tam diversam, quam præ se fert ejus expositio, lectionem ejus fuisse. Ut autem illum missum faciens, ad sensum veniam, quem ei, quam haberemus, lectioni subesse puto, primum quidem οὕτως sonare arbitror *usque adeo*: atque hæc velut epiphonema esse, οὕτως εἰκὸς Ἀθην. etc. deinde φρονήματι esse dictum pro ὑπὸ φρονήματος, *præ animi magnitudine*. Postremo, his verbis τῇ γῇ δουλεῦσαι (si ita scripsit Thucydides) significari, δουλικόν τι vel δουλοπρεπές τι διὰ τὴν γῆν ποιῆσαι, id est, τῷ περὶ τῆς δῃώσεως τῆς γῆς φόβῳ. STEPH.

Οὕτως εἰκὸς, Ἀθηναίους φρονήματι, μήτε τῇ γῇ—] i. e. *nec verisimile est, Athenienses ob elatum animum facturos aliquid terræ caussa, aut tanquam imperitos bello consternatum iri.* Nempe, eos inituros pacis conditiones quascunque, ne ager ipsorum vastetur. Abresch. Dil. p. 81. jungit εἰκὸς v. φρονήματι, et vertit cum Scholiaste εἰκὸς, *decet.* Τῇ γῇ esse casum caussæ, pro διὰ τὴν γῆν, sive τῆς γῆς ἕνεκα sc. *nobis*, ut Schol. velit. Idem esse, ac si Thucydides scripserit: οὕτως εἰκὸς τῷ τῶν Ἀθην. φρονήματι, μήτε τῇ γ. δ. (αὐτοὺς)—Sed contorta est hæc structura, nec τὸ εἰκὸς h. l. est πρέπον, ut monet contra Abreschium Baverus, sed *verisimile est*, quod vel cum dat. construitur, vel *similitudinem* significat: Quamquam in eo non assentior Bavero, tanquam εἰκὸς nullo in loco capiatur pro *decet*: Noster subinde ita. v. c. L. II. in or. Cnemi p. 56. Bas. Potest Scholiastes quoque h. l. docere, qui jungit τὸ εἰκὸς cum φρονήματι. Τὸ φρονήματι cum Bavero explico: διὰ τὸ φρόνημα, ut c. 80. ἀπειρίᾳ pro, διὰ τὴν ἀπειρίαν. Durum etiam id, tanquam resolvi possit cum Abreschio Ἀθηναίους in Ἀθηναίων, ut Scholiasten legisse putabat Stephanus. Ceterum δουλεύειν τῇ γῇ idem esse videtur ac in orat. Periclis, c. 143. γῆς ἕνεκα οὐχ ὑπακούειν. vid. Abresch. Auct. p. 236. Reiskius in anim. p. 13. malit legi τῇ τύχῃ, *fortunæ servire, seu temporibus se accommodare*; quanquam non negat δουλεύειν τῇ γῇ, posse exponi: *præ caritate patriæ metuque, ne ea ab hostibus corrumpatur, conditionibus quibusque acerbis et indignis subscribere.* GOTTL.

Εἰκὸς] Non utique nego, εἰκὸς posse esse, *decens*, congruum, æquum: nam et εἰκότως ita dicitur, ut sit jure, merito; et apud Hom. Il. I. 120. οὐ δὲ ἔοικε, et vs. 126. οὐκ ἐπέοικε, dignum, iniquum est; sed cum Dativo notat *simile* dignum; Germanice dixeris: *es sieht dem Stolze der Athenienser ähnlich*; at non ita Græce dixeris. BAVER.

Καταφωρᾶν] Recte Schol. ἐλέγχειν. Suid. repetiit. Mox ἀλλὰ, sc. κελεύω. G.

I. e. ostendere arguendo, nos deprehendisse et agnovisse consilia illorum. Es Metonym. Anteced. p. Consequ. BAVER.

αἰτιᾶσθαι, μήτε πόλεμον ἄγαν δηλοῦντας, μήθ᾽ ὡς ἐπιτρέψομεν· κἀν τούτῳ καὶ τὰ ἡμέτερα αὐτῶν ἐξαρτύεσθαι, ξυμμάχων τε προσαγωγῇ, καὶ Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων, εἴ ποθέν τινα ἢ ναυτικοῦ ἢ χρημάτων δύναμιν προσληψόμεθα. ἀνεπίφθονον δὲ, ὅσοι ὥσπερ καὶ ἡμεῖς ὑπ᾽ Ἀθηναίων ἐπιβουλευόμεθα, μὴ Ἕλληνας μόνον ἀλλὰ καὶ βαρβάρους προσλαβόντας, διασωθῆναι. καὶ τὰ αὐτῶν ἅμα ἐκποριζώμεθα. καὶ ἢν μὲν ἐπακούσωσί τι πρεσβευομένων ἡμῶν, ταῦτα ἄριστα. ἢν δὲ μὴ, διελθόντων ἐτῶν δύο καὶ τριῶν, ἄμεινον ἤδη, ἢν δοκῇ, πεφραγμένοι, ἴμεν ἐπ᾽ αὐτούς. καὶ ἴσως ὁρῶντες ἡμῶν ἤδη τήν τε παρασκευὴν, καὶ τοὺς λόγους αὐτῇ ὅμοια ὑποσημαίνοντας, μᾶλλον ἂν εἴκοιεν, καὶ γῆν ἔτι ἄτμητον ἔχοντες, καὶ περὶ παρόντων ἀγαθῶν καὶ οὔπω ἐφθαρμένων βουλευόμενοι. μὴ γὰρ ἄλλο τι νομίσητε τὴν γῆν αὐτῶν ἢ ὅμηρον ἔχειν· καὶ οὐχ ἧσσον, ὅσῳ

Μήθ᾽ ὡς ἐπιτρέψομεν] Baverus h. l. bene explicat; supplet enim post μήτε, δηλοῦντας, sed ita ut sit pro καὶ δηλοῦντας, ὡς μὴ ἐπιτρέψομεν. Solet Noster negationem iniquo loco ponere. v. c. III. 44. οὐκ ἀξιῶ ὑμᾶς τὸ χρήσιμον ἀπώσασθαι. i. e. οὐκ ἀπώσασθαι—Et sic quoque cepit Interpres Latinus. G.

Non pœnitet me meæ interpretationis, præsertim a B. Gottl. et Interpr. Vulg. probatæ; sed tamen et sic possit: nec tamen ostendamus, nos permissuros; non ut dicamus hoc nimirum, aut profiteamur, sed, ut tacendo et leniter agendo præbeamus illam de nobis opinionem. Baver.

Ἀνεπίφθονον—] Sc. πᾶσι, ὅσοι (ἐπιβουλεύονται ὑπὸ τινῶν) ὥσπερ κ. ἡ. ὑπ᾽ Ἀθ. ἐπ. (αὐτοὺς) προσλαβόντας μὴ Ἑ. μ.—διασωθῆναι. Ita scite Abreschius, (Auct. p. 235.) qui δίασωθῆναι expl. δι᾽ αὐτῶν σωθῆναι, ut vim exprimat præpositionis. Sed nimis subtiliter. Διασωθῆναι esse idem videtur ac σωθῆναι. Reisk. in anim. l. c. malit legi: ὅσοι ἐπιβουλεύονται, ὥσπερ καὶ ἡμεῖς ἐπιβουλευόμεθα. Sed pro brevitate Thuc. subintelligitur illud ἐπιβουλεύονται, quo non est opus in contextu. Baverus resolvit ita: ὅσοι pro ἐκείνοις οἳ, et sequi debuisse ἐπιβουλεύονται. Sed primam personam dedisse τῷ ἡμεῖς. Quæ ratio inusitata et valde dura: illa vero facilior, et lectori diligenti ipsa in mentem venit. G.

Ὅσοι—ἐπιβουλ.—διασωθῆναι] Etiam Abresch. cogitur ex ἐπιβουλευόμεθα supplere ad ὅσοι, ἐπιβουλεύονται· satis duriter, ut e sequenti: et mea ratio Thucydidis ingenio aptior. v. Phil. Thuc. Paull. p. 107. 108. ubi simillimum exemplum attuli, et quod plane eximat omnem dubitationem, e 3. 67. ἢν οἱ ἡγεμόνες, ὥσπερ ὑμεῖς νῦν, ποιήσησθε. Quid manifestius? Quid similius huic loco? διασωθῆναι hic est, conari, quærere, studere salutem et securitatem parare. Sed διασωθῆναι esse, per *alterum* servare, quis unquam audivit? Hoc nimirum est, in minutis argutantem nugari, et graviorum oblivisci, levioribus unice attentum. Baver.

Τὰ αὐτῶν ἐκποριζώμεθα] Baverus junxit hæc superioribus, et infinitivum sequi debuisse statuit, quod pendeat a κελεύω. G.

Ἐπακούσωσι] Verbum ἐσακούειν, quod in margine habes, a Thucydide hujusmodi locis adhibetur potius, quam alterum. Steph. Recte Stephanus. Firmant et alii Mss. vid. Indicem. Wass.

Ἢν δοκεῖ] Monente Bavero, jungenda erant prop. h. v. ἴμεν ἐπ᾽ αὐτούς. G.

Καὶ γῆν ἔτι ἄτμητον ἔχοντες] *In primis, et quidem,* alterum καὶ servit ἐξεργασίᾳ. v. Baver. G.

Ὅμηρον] Agnoscit et explicat Suidas in ὅμηρον. ἐνέχυρον, τὸ εἰς εἰρήνην διδόμενον ἐπὶ συνθήκαις. Confer Harpocr. et Hesych. v. ὁμηρεῖν. Etymol. p. 335. 20. Wass.

Ὅμηρον ἔχειν] Baverus supplet ὑμᾶς· *nolite putare, terram vobis alio, quam pignoris loco esse.* G.

Nondum pœnitet interpretationis a B. Gottlebero probatæ; verum tamen et sic possis: terram *habere* pignus, i. e. *esse,* in se continere, præbere, efficere, παρέχειν, ita esse comparatum, ut sit pignoris loco. Ita ἐχέγγυον dicitur, quod *habeat* pignus, i. e. sit, præbeat. Baver.

Οὐχ ἧσσον ὅσῳ ἄμεινον] i. e. τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ ἄμεινον, ut L. VII. 63. v. Abresch.

ἄμεινον ἐξείργασται. ἧς φείδεσθαι χρὴ ὡς ἐπιπλεῖστον, καὶ μὴ ἐς ἀπόνοιαν καταστήσαντας αὐτοὺς, ἀληπτοτέρους ἔχειν. εἰ γὰρ ἀπαράσκευοι, τοῖς τῶν ξυμμάχων ἐγκλήμασιν ἐπειχθέντες, τεμοῦμεν αὐτὴν, ὁρᾶτε, ὅπως μὴ αἴσχιον καὶ ἀπορώτερον τῇ Πελοποννήσῳ πράξωμεν. ἐγκλήματα μὲν γὰρ καὶ πόλεων καὶ ἰδιωτῶν οἷόν τε καταλῦσαι. πόλεμον δὲ ξύμπαντας ἀραμένους ἕνεκα τῶν ἰδίων, ὃν οὐχ ὑπάρχει εἰδέναι καθότι χωρήσει, οὐ ῥᾴδιον εὐπρεπῶς θέσθαι.

πγʹ. 83. "Καὶ ἀνανδρία μηδενὶ, πολλοὺς μιᾷ πόλει μὴ ταχὺ ἐπελθεῖν, δοκείτω εἶναι. εἰσὶ γὰρ καὶ ἐκείνοις οὐκ ἐλάσσους χρήματα φέροντες ξύμμαχοι· καὶ ἔστιν ὁ πόλεμος οὐχ ὅπλων τοπλέον, ἀλλὰ δαπάνης, δι' ἣν τὰ ὅπλα ὠφελεῖ, ἄλλως τε καὶ ἠπειρώταις πρὸς θαλασσίους. πορισώμεθα οὖν πρῶτον αὐτὴν, καὶ μὴ τοῖς τῶν ξυμμάχων λόγοις πρότερον ἐπαιρώμεθα. οἵπερ δὲ καὶ τῶν ἀποβαινόντων τοπλέον ἐπ' ἀμφότερα τῆς αἰτίας ἕξομεν, οὗτοι καὶ καθ' ἡσυχίαν τὶ αὐτῶν προΐδωμεν.

πδʹ. 84. "Καὶ τὸ βραδὺ καὶ μέλλον, ὃ μέμφονται μάλιστα ἡμῶν, μὴ αἰσχύνεσθε. σπεύδοντές τε γὰρ, σχολαίτερον ἂν παύσαισθε, διὰ τὸ ἀπαράσκευοι ἐγχειρεῖν· καὶ ἅμα ἐλευθέραν καὶ εὐδοξοτάτην πόλιν διαπαντὸς νεμόμεθα. καὶ δύναται

Auct. p. 236. οὐχ ἧσσον, esse μᾶλλον. v. supra c. I. 8. καὶ οὐχ ἧσσον λησταὶ ἦσαν οἱ νησιῶται. cf. L. II. 52., ut οὐχ ἥκιστα, μάλιστα. v. Mœris p. 182. cf. Pierson. Usum particulæ illustravit quoque Schwebel. ad Onos. p. 65. G.

Μὲν γὰρ πόλεων] Gr. Cl. male. Copulam sæpe geminat Noster. Wass.

Ξύμπαντας] Ξύμπαντας ἡμᾶς ἀρ. Gr., sed solus. v. 46. 15. 45. 12. Idem.

Οὐ ῥᾴδιον εὐπρεπῶς θέσθαι] Vide nos ad Sallustii Jug. Cap. LXXXV. Wass.

Θέσθαι πόλεμον] i. e. καταθέσθαι. Sic Plat. in Menex. c. 14. πόλεμον ὡς μετρίως ἔθεντο. Thuc. I. 121. dicit καταθέσθαι. G.

I. e. finire, ἀποθέσθαι. Sed apud Platon. loco allato a B. Gottl. μετρίως ἔθεντο τὸν πόλεμον, esse possit, modeste habuerunt bellum, moderate gesserunt, et usi sunt; ut θέσθαι τὰ παρόντα, uti præsentibus, rel. Baver.

Οὐχ ὅπλων τοπλέον, ἀλλὰ δαπάνης] Proprie sequi debebat ἢ, veluti L. II. 37. οὐκ ἀπὸ μέρους τὸ πλεῖον ἐς τὰ κοινὰ, ἢ ἀπ' ἀρετῆς προτιμᾶται. ubi vid. Schol. τὸ—πλεῖον, ἀντὶ τοῦ μᾶλλον, ut legendum est. cf. c. 39. ej. libr. G.

Δι' ἣν] *Per quas* (pecunias) Int. vulgatus: *propter quas*; male. Proprie dicendum, δι' ἧς, ut monet Baver. ad h. l. Διὰ, cum accusativo, *per*, jam sumitur ab Homero. v. c. νύκτα δι' ὀρφναίην. Od. ά. 143. Clark. ad Il. θ΄. v. 510. G.

Μάλιστα] Non pertinet μάλιστα ad ἡμῶν, sed ad ὃ, quod est ante verbum μέμφονται, id est, cunctatio, de qua magis, quam de alia re ulla, nos accusant. Steph.

Σχολαίτερον] Reisk. in Dil. Abresch. p. 84. conjiciebat: ταχύτερον. Contra rei rationem, ut etiam monet Abresch. in Dilucidatt. ad h. l. G.

Καὶ ἅμα—διαπαντὸς] T. Magister. Wass. Est apud Thomam in ἐπίδοξος, ubi variam lectionem indicat: ἔνδοξος μέντοι, καὶ εὔδοξος γράφεται παρὰ Θουκυκίδῃ· καὶ ἅμα—διαπαντός, Duck.

Εὐδοξοτάτης] Schol. legisse videtur Ste-

μάλιστα σωφροσύνη ἔμφρων τοῦτ' εἶναι. μόνοι γὰρ δι' αὐτὸ εὐπραγίαις τε οὐκ ἐξυβρίζομεν, καὶ ξυμφοραῖς ἧσσον ἑτέρων εἴκομεν· τῶν τε ξὺν ἐπαίνῳ ἐποτρυνόντων ἡμᾶς ἐπὶ τὰ δεινὰ, παρὰ τὸ δοκοῦν ἡμῖν, οὐκ ἐπαιρόμεθα ἡδονῇ. καὶ ἤν τις ἄρα ξὺν κατηγορίᾳ παροξύνῃ, οὐδὲν δὴ μᾶλλον ἀχθεσθέντες ἀνεπείσθημεν. πολεμικοί τε καὶ εὔβουλοι διὰ τὸ εὔκοσμον γιγνόμεθα, τὸ μὲν, ὅτι αἰδὼς σωφροσύνης πλεῖστον μετέχει, αἰσχύνης δὲ εὐψυχία· εὔβουλοι δὲ, ἀμαθέστερον τῶν νόμων τῆς ὑπεροψίας παιδευόμενοι, καὶ ξὺν χαλεπότητι σωφρονέστερον ἢ ὥστε αὐτῶν ἀνηκουστεῖν· καὶ μὴ τὰ ἀχρεῖα ξυνετοὶ ἄγαν ὄντες, τὰς τῶν

phano ἐνδοξοτέραν. Sed correximus eam vocem e MS. v. not. Sed lectio vulgata est proba, quam notat Thom. M. v. ἐπίδοξος. Vox εὔδοξος rarior est; occurrit tamen bis, notante Sallierio, apud Eurip. in Med. v. 592. Hippol. v. 773. G.

Διαπαντὸς] Sic e bonis codd. et Thoma M. auctore, v. ἐπίδοξος scripsi. Ita quoque c. 85. h. lib. G.

Οὐκ ἐπαιρώμεθα ἡδονῇ] i. e. ἣν παρέχουσι οἱ ξὺν ἐπαίνῳ ἐποτρύνουσι ἡμᾶς ε. τ. δεινὰ, *harum laude volumptate, illecebris—nos abripi non patimur.* G.

Ἀνεπείσθημεν] In meo veteri libro scriptum est ἀνεπείσθημεν, et recte: quia nullum hic locum vocula ἂν habere potest, quæ in altera est lectione. STEPH.

Baverus recepit: ἂν ἐπείσθημεν· in notis tamen ἂν intelligi jubet. Placet hæc lectio, quam confirmat Bas. cod. et editt. vett. Verisimile est, coaluisse ἂν ἐπείσθημεν in unam vocem. Stephanus tamen non probat ἂν ἐπείσθημεν. G.

Τὸ μὲν] i. e. πολεμικοὶ μέν. Ita oratio concinnior esset: sequitur enim: εὔβουλοι δέ. In Aug. Schol. interlineare est: τὸ μὲν, πολεμικόν. G.

Πλεῖστον] Gr. πλέον. Vid. 3. 19. 91. 9. 107. 5. 138. 11. Utroque modo noster, sed recepta lectio huic loco accommodatissima. ἀμαθέστερον quidam Mss. perperam. WASS.

Ὅτι αἰδὼς—αἰσχύνης] Baverus notat: τὸ εὔκοσμον, τὴν αἰδῶ et αἰσχύνην non inter se differre iisque significari *tarditatem Lacedæmoniorum in audendo et subeundis periculis.* Ex modestia autem et consiliorum gravitate, auctore Thucydide, fortitudo nascitur. Qui enim in omnia prudenter inquirit, circumspicit, ne se committat fortunæ dubiæ, et prudenter cunctatur. v. not. ad Schol. G.

Αἰδὼς—εὐψυχία] Simplex interpretatio est: ubi est pudor, ibi et gravitas: hanc enim pudet temeritatis; ubi autem est fortitudo, ibi est pudor: fortem enim pudet trepidare in re prudenter cœpta. Quare, cum utrobique modestia sit et pudor, et in gravitate, et in fortitudine, consequens est, ut pudor reddat et graves ac prudentes, et vero fortes. Unde non debet, inquit Archidamus, opprobrio esse nobis illa cunctatio, nec timor videri. αἰδῶ, si ab αἰσχύνῃ distinctam utique volueris, interpretere licet verecundiam et observantiam *legum,* quas insuper habere vereantur: hinc σώφρονες erunt *modesti;* nam et Cicero *modestos* vocat legibus unice parentes. BAVER.

Ἀμαθέστερον τῶν νόμων τῆς ὑπεροψίας παιδευόμενοι] Ita ex optimis codd. recepi, pro ἀμαθέστεροι· illud melius convenit τῷ παιδευόμενοι· sequitur quoque σωφρονέστερον, pro quo tacite dedit Baverus σωφρονέστεροι. Pendet autem genitivus ὑπεροψίας ab ἀμαθέστερον, qui est resolvendus ita: ἀμαθέστερον παιδευόμενοι ἢ ὥστε ὑπερόπτεσθαι τῶν νόμων, ut deinde faciliori utitur structura: σωφρονέστερον ἢ — Reiskius probat ἀμαθέστερον in Diluc. Abresch. p. 85. Abresch. vero in Dil. p. 82. retinet ἀμαθέστεροι, et παιδευόμενοι pro nomine, ut mox ὠφελούμενοι c. 85. positum putat, exemplis additis e L. II. 51. IV. 69. Sed si ἀμαθέστερον legitur; hæc ratio non valet. Dicit autem ἀμαθέστερον, cum respectu ad ea, quæ Corinthii dixerant, c. 68. ἀμαθίᾳ δὲ πλείονι πρὸς τὰ ἔξω πράγματα χρῆσθε. Notum est, Athenienses exprobrasse ἀμαθίαν Lacedæmoniis, tanquam ἀμούσοις. vid. Ælian. V. H. XII. 50. et Periz. cf. Nostr. L. IV. 84. GOTTL.

Καὶ μὴ τὰ ἀχρεῖα ξυνετοὶ ἄγαν ὄντες—] Latinum interpretem sensum bene expressisse puto. Abreschius (in Diluc. p. 84.) constituit locum ita hoc ordine: καὶ μὴ, ξυνετοὶ ἄγαν ὄντες τὰ ἀχρεῖα, μεμφόμενοι λόγῳ καλῶς τὰς τ. πολεμίων παρασκευὰς, ἀνομοίως ἔργῳ ἐπεξιέναι (παιδευόμενοι·) νομίζειν δὲ (παιδευόμενοι) οὔτε τὰς διανοίας τῶν πέλας παραπλησίους εἶναι,

πολεμίων παρασκευὰς λόγῳ καλῶς μεμφόμενοι, ἀνομοίως ἔργῳ ἐπεξιέναι· νομίζειν δὲ τάς τε διανοίας τῶν πέλας παραπλησίους εἶναι, καὶ τὰς προσπιπτούσας τύχας οὐ λόγῳ διαιρετάς. ἀεὶ δὲ ὡς πρὸς εὖ βουλευομένους τοὺς ἐναντίους ἔργῳ παρασκευαζόμεθα. καὶ οὐκ ἐξ ἐκείνων ὡς ἁμαρτησομένων ἔχειν δεῖ τὰς ἐλπίδας, ἀλλ᾽ ὡς ἡμῶν αὐτῶν ἀσφαλῶς προνοουμένων. πολύ τε διαφέρειν οὐ δεῖ νομίζειν ἄνθρωπον ἀνθρώπου, κράτιστον δὲ εἶναι ὅστις ἐν τοῖς ἀναγκαιοτάτοις παιδεύεται.

πέ. 85. "Ταύτας οὖν ἃς οἱ πατέρες τε ἡμῖν παρέδοσαν μελέτας, καὶ αὐτοὶ διαπαντὸς ὠφελούμενοι ἔχομεν, μὴ παρῶμεν, μηδ᾽ ἐπειχθέντες ἐν βραχεῖ μορίῳ ἡμέρας, περὶ πολλῶν σωμάτων, καὶ χρημάτων, καὶ πόλεων, καὶ δόξης, βουλεύσωμεν, ἀλλὰ καθ᾽ ἡσυχίαν. ἔξεστι δ᾽ ἡμῖν μᾶλλον ἑτέρων, διὰ ἰσχύν. καὶ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους πέμπετε μὲν περὶ τῆς Ποτιδαίας, πέμπετε δὲ περὶ ὧν οἱ ξύμμαχοι φασὶν ἀδικεῖσθαι, ἄλλως τε καὶ ἑτοίμων ὄντων αὐτῶν δίκας δοῦναι. ἐπὶ δὲ τὸν διδόντα, οὐ πρότερον νόμιμον ὡς ἐπ᾽ ἀδικοῦντα ἰέναι. παρασκευάζεσθε δὲ τὸν πόλεμον ἅμα. ταῦτα γὰρ καὶ κράτιστα βουλεύσεσθε, καὶ τοῖς ἐναντίοις φοβερώτατα." Καὶ ὁ μὲν Ἀρχίδαμος τοιαῦτα

καὶ τὰς προσπιπτούσας τύχας λόγῳ διαιρετάς. Admittit igitur Abreschius Scholiastæ rationem, τε copulandam esse cum οὐ, atque οὐ scriptum pro μὴ, quod præcesserit καὶ μὴ, i. e. μήτε, cui subjici debuerit τε—μὴ, non τε—οὐ. Artificiosa est quidem verborum collocatio, sed intricatior pro verborum simplicitate, et alienior a sensu verborum, qui superioribus parum est congruus. Laudat enim Archidamus simplicem educationem popularium suorum et severitatem, qua leges revereri discant: rebus inutilibus et artibus vanis plane indoctos esse, quibus quidem homines vulgo utantur ad reprehendendum hostium apparatum non sine ingenii quadam specie et ostentatione; (τὰς τῶν πολ. παρ. καλῶς μεμφόμενοι.) non autem eos pares esse re ipsa ingeniose dictis congruenter agendi, n. hostem reprimendi (ἔργῳ ἐπεξιέναι *re ipsa exsequi*). Ita institutos eos credere, vicinos quoque valere acri ingenio et consilio, quo se adversus hostes scite tueri possint; ipsisque esse persuasum, fortunæ casus non meris verbis mutari tollique posse. Nostram explicationem v. νομίζειν δ. τ. διανοίας—παραπλησίους εἶναι, adjuvant consequentia, in primis extr. cap. πολύ τε διαφέρειν οὐ δεῖ νομίζειν ἄνθρωπον ἀνθρώπου. G.

Τὰ ἀχρεῖα] P. τῶν ἀχρείων· supplendum κατὰ, περί. Sunt autem haud dubie subtilitates et leves contentiones Atheniensium in concionibus, ex artium studio natæ. Baver.

Τάς τε] Marg. τάς τε τῶν πέλας δ. ordine opinor venustiore. Wass.

Παρασκευαζόμεθα] Scribendum potius παρασκευαζώμεθα· quod perinde sit, ac si dixisset παρασκευάζεσθαι δεῖ, ut sequitur ἔχειν δεῖ. Steph.

Hæc lectio non tentanda cum Stephano, qui malebat παρασκευαζώμεθα· non enim. h. l. adhortatur Archidamus cives suos, sed, quid faciant, quæ instituta sequantur, docet. Mecum defendit vulgatam Abreschius (Diluc. p. 85.) qui post καὶ οὐκ repetit παρασκευαζόμεθα, et ante ἡμῶν αὐτῶν supplet ἐξ. G.

Ἔχειν δεῖ] Reisk. in anim. p. 13. conjicit, ἔχειν οἰόμεθα δεῖν. Sine caussa. G.

Δεῖ] Reisk. anim. l. c. conjicit δεῖν, quod pendeat ab illo οἰόμεθα. Sed hoc nulla nititur auctoritate. G.

Ὠφελούμενοι ἔχομεν] Pro ἔχοντες ὠφελούμεθα, ut monuit Æ. Portus. G.

Περὶ τῆς] Τῆς omittunt alii libri, uti passim noster. Wass.

εἶπε· παρελθὼν δὲ Σθενελαΐδας τελευταῖος, εἷς τῶν Ἐφόρων τότε ὤν, ἔλεξε τοῖς Λακεδαιμονίοις ὧδε.

πϛ΄. 86. "ΤΟΥΣ μὲν λόγους τοὺς πολλοὺς τῶν Ἀθηναίων οὐ γιγνώσκω· ἐπαινέσαντες γὰρ πολλὰ ἑαυτοὺς, οὐδαμοῦ ἀντεῖπον, ὡς οὐκ ἀδικοῦσι τοὺς ἡμετέρους ξυμμάχους, καὶ τὴν Πελοπόννησον· καίτοι εἰ πρὸς τοὺς Μήδους ἐγένοντο ἀγαθοὶ τότε, πρὸς δ' ἡμᾶς κακοὶ νῦν, διπλασίας ζημίας ἄξιοί εἰσιν, ὅτι ἀντ' ἀγαθῶν κακοὶ γεγένηνται. ἡμεῖς δὲ ὅμοιοι καὶ τότε καὶ νῦν ἐσμὲν, καὶ τοὺς ξυμμάχους, ἢν σωφρονῶμεν, οὐ περιοψόμεθα ἀδικουμένους, οὐδὲ μελλήσομεν τιμωρεῖν· οἳ δ' οὐκέτι μέλλουσι κακῶς πάσχειν. ἄλλοις μὲν γὰρ χρήματά ἐστι πολλὰ καὶ νῆες καὶ ἵπποι· ἡμῖν δὲ, ξύμμαχοι ἀγαθοὶ, οὓς οὐ παραδοτέα τοῖς Ἀθηναίοις ἐστὶν, οὐδὲ δίκαις καὶ λόγοις διακριτέα, μὴ λόγῳ καὶ αὐτοὺς βλαπτομένους· ἀλλὰ τιμωρητέα ἐν τάχει, καὶ παντὶ σθένει. καὶ ὡς ἡμᾶς πρέπει βουλεύεσθαι ἀδικουμένους, μηδεὶς διδασκέτω. ἀλλὰ τοὺς μέλλοντας ἀδικεῖν, μᾶλλον πρέπει πολὺν χρόνον βουλεύεσθαι. ψηφίζεσθε οὖν, ὦ Λακεδαιμόνιοι, ἀξίως τῆς Σπάρτης τὸν πόλεμον· καὶ μήτε τοὺς Ἀθη-

Ἔλεξε τοῖς] Malo ἔλεξεν ἐν τοῖς Λακ. Quo dictum modo fuit pag. 37. ἐν οἷς προσήκει ἡμᾶς οὐχ ἥκιστα εἰπεῖν. STEPH.

Λόγους τοὺς πολλοὺς] Non absimiliter ille apud Plutarchum p. 216. cuidam non abs re, sed pluribus agenti Ὦ ξένε, οὐκ ἐν δέοντι τῷ δέοντι χρῇ. et supra alius, interroganti Perinthiorum legato multum loquaci, quid responsi ferret, Τί δ' ἄλλο, ἔφη, ἢ ὅτι σὺ μόλις ἐπαύσω λέγων, ἐγὼ δὲ σιωπῶν. Ita legendum ex Ms. Denique simili in causa Cleomenes: Ὧν εἰρήκατε, ἔφη, τὰ μὲν ἐξ ἀρχῆς οὐ μέμνημαι, διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὰ μέσα οὐ συνίημι· τὰ δ' ἐπὶ πᾶσιν οὐ δοκιμάζω. vide Euripid. Orest. v. 639. et Herodot. III. 46. Ion Grammaticus:

Οὐ γὰρ λόγοις Λάκαινα πυργοῦται πόλις.
Ἀλλ' εὖτ' ἂν Ἄρης νεοχμὸς ἐμπέσῃ στρατῷ,
Βουλὴ μὲν ἄρχει, χεὶρ δ' ἐπεξεργάζεται. W.

Τοὺς μὲν λόγους—] Hæc brevis oratio Sthenelaidæ moribus Lacedæmoniorum est accommodata. Ejus facit mentionem Plut. in comm. an seni sit ger. resp. T. IX. p. 204. Reisk. iisque orationibus adnumerat e genere πολιτικῷ, quæ ὄγκον et μέγεθος spirent. In Aug. et Cass. Schol. interl. est ad verba: τοὺς μὲν λόγους] τὸν σκοπόν φησι τοῦ λόγου. G.

Πολλὰ] Abest a nonnullis libris, non recte; sequitur ἀγαθοί. WASS.

Ἐγένοντο ἀγαθοὶ] *Fortes fuerunt.* v. ad Platon. Menex. c. 14. Laudat Athen. veram fortitudinem, conjunctam cum animo bono, patriæ amante; sequitur enim κακοὶ, i, e. superbi, ad injuriam inferendam proclives. G.

Οἳδ' οὐκέτι μέλλουσι κακῶς πάσχειν] Hi enim non mala passuri sunt, ἀλλ' ἤδη πάσχουσι, ut supplet Abreschius l. c. Interpres Latinus οὐκέτι μέλλουσι vertit parum recte: *sine ulla cunctatione.* Quid hoc sit, *sine ulla cunctatione mala pati,* nemo facile intelligat. Reisk. in anim. p. 13. putat: τιμωρεῖν· οἳδ' οὐκέτι μέλλουσι κακῶς πάσχειν, idem esse dictum atque τιμωρεῖν τοῖς οὐκέτι etc. Ita lusus videatur inesse in μέλλω, vel acumen: *non cunctabimur opem ferre iis, qui nunquam cunctantur injuria affici.* Sed tam severo scriptori vix tribui potest tale acumen. GOTTL.

Οἳδ' οὐκέτι] Steph. malit: οἱ δ', aut οἱ δέ. Si οἳδ' retineatur, dicendum, γὰρ subaudiendum, et verisimiliorem esse ellipsin τοῦ γὰρ, quam τοῦ ἐπειδή. G.

Ἄλλοις μὲν χρήματά ἐστι πολλὰ—] Ἄλλοις n. Atheniensibus; respicit ad verba Archidami c. 80. G.

Μήτε τοὺς ξυμμάχους καταπροδιδῶμεν] Sequi proprie debebat, propter ἐᾶτε, infinitivus. Sed nostro talis structura inæqualis non infrequens; occurrit etiam apud alios bonos scriptores. G.

ναίους ἐᾶτε μείζους γίγνεσθαι, μήτε τοὺς ξυμμάχους καταπροδιδῶμεν, ἀλλὰ ξὺν τοῖς θεοῖς ἐπίωμεν ἐπὶ τοὺς ἀδικοῦντας."

πζ΄. 87. Τοιαῦτα λέξας, ἐπεψήφιζεν αὐτὸς, Ἔφορος ὢν, ἐς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Λακεδαιμονίων. ὁ δὲ (κρίνουσι γὰρ βοῇ, καὶ οὐ ψήφῳ) οὐκ ἔφη διαγιγνώσκειν τὴν βοὴν ὁποτέρα μείζων, ἀλλὰ βουλόμενος αὐτοὺς φανερῶς ἀποδεικνυμένους τὴν γνώμην, ἐς τὸ πολεμεῖν μᾶλλον ὁρμῆσαι, ἔλεξεν, "Ὅτῳ μὲν ὑμῶν, ὦ Λακεδαιμόνιοι, δοκοῦσι λελύσθαι αἱ σπονδαὶ, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἀδικεῖν, ἀναστήτω ἐς ἐκεῖνο τὸ χωρίον· (δείξας τι χωρίον αὐτοῖς) ὅτῳ δὲ μὴ δοκοῦσιν, ἐς τὰ ἐπὶ θάτερα." ἀναστάντες δὲ διέστησαν, καὶ πολλῷ πλείους ἐγένοντο οἷς ἐδόκουν αἱ σπονδαὶ λελύσθαι. προσκαλέσαντές τε τοὺς ξυμμάχους, εἶπον, "Ὅτι σφίσι μὲν δοκοῖεν ἀδικεῖν οἱ Ἀθηναῖοι, βούλεσθαι δὲ καὶ τοὺς πάντας ξυμμάχους παρακαλέσαντες, ψῆφον ἐπαγαγεῖν· ὅπως κοινῇ βουλευσάμενοι, τὸν πόλεμον ποιῶνται, ἢν δοκῇ." καὶ οἱ μὲν ἀπεχώρησαν ἐπ' οἴκου διαπραξάμενοι ταῦτα· καὶ οἱ Ἀθηναίων πρέσβεις ὕστερον, ἐφ' ἅπερ ἦλθον χρηματίσαντες. ἡ δὲ διαγνώμη αὕτη τῆς ἐκκλησίας, τοῦ τὰς σπονδὰς λελύσθαι, ἐγένετο ἐν τῷ τετάρτῳ καὶ δεκάτῳ ἔτει τῶν τριακον-

Ἐπεψήφιζεν αὐτὸς Ἔφορος—] *Ephorus populum in suffragia misit, s. populo potestatem suffragii ferendi dedit.* De hac vi hujus vocis v. Ernestium ad Xenoph. Mem. I. 1. p. 8. et quos laudat. cf. Duck. ad Thuc. L. VI. 47. p. 386. it. Abresch. auct. Dil. p. 236. ubi alia hujus usus verba sunt collecta. G.

Κρίνουσι γὰρ etc.] De suffragiorum ratione apud Laced. vide Plutarchi Lycurgum, et Cragium de Repub. Laced. l. 1. c. 8. Ex totius hujus loci serie patet, Lacedæmonem pura Aristocratia non usam fuisse, ut plures credunt: sed et Democraticum temperamentum in magnis negotiis usurpasse, ut docet Isocrates in Areopagitico. *Palmerius.* Huds. Est in Exercit. Palmer. pag. 45. De varia significatione τοῦ ἐπιψηφίζειν vid. Bud. Comment. p. 167. et Vales. ad Harpocrat. h. v. Duck.

Ἀναστάντες δὲ] Reisk. in Dil. Abresch. p. 91. legit δὴ, sine caussa. G.

Ψῆφον ἐπαγαγεῖν] Vid. Cap. CXIX. Wass.

Πόλεμον ποιῶνται] *Bellum gerant.* Si scripsisset ποιῶσι, hoc esset, bellum facerent, s. concitarent. G.

Ἀπεχώρησαν] Partem adnotationis Stephanianæ descripsit Huds. in Var. Lect. Addit porro Stephanus: sed te semel monitum velim, sæpe hanc diversam lectionem, absque ulla sensus differentia, occurrere. Duck.

Χρηματίσαντες] Suidas v. χρηματισάμενοι hic Schol. exscribit. πραγματεύσασθαι Hesychio, ut hoc in loco. Dion. Halicarn. XI. 28. ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ βήματος ΧΡΗΜΑΤΙ'ΖΩΝ τε καὶ δικάζων τοῖς δεομένοις, et Jos. Ant. VIII. 12. 2. Demosth. ὁ δὲ τοῦτο ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου ΕΠΡΑΓΜΑΤΕΥ'ΕΤΟ. Wass.

Ἐφ' ἅπερ ἦλθον χρηματίσαντες] *Perfecta illa re, cujus caussa venerunt.* Mox ἡ διαγνώμη voc. Ἀττικώτερον est secundum Thom. M. p. 211. quam διάγνωσις. Sed v. not. ad Schol. Τὸ διαγινώσκω ita adhibet, pro *statuere, decernere,* Diod. XI. p. 434. Lacedæmonii διέγνωσαν, κωλύειν τοὺς Ἀθηναίους ἀνοικοδομεῖν τὰ τείχη. Aliis in locis simplex adhibetur, ut mox c. 91. Alia exempla v. in glossario. Gottl.

Διαγνώμη] T. Mag. et Suidas hac voc. Wass.

τουτίδων σπονδῶν προκεχωρηκυιῶν, αἳ ἐγένοντο μετὰ τὰ Εὐβοϊκά.

πή. 88. Ἐψηφίσαντο δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι τὰς σπονδὰς λελύσθαι, καὶ πολεμητέα εἶναι, οὐ τοσοῦτον τῶν ξυμμάχων πεισθέντες τοῖς λόγοις, ὅσον φοβούμενοι τοὺς Ἀθηναίους, μὴ ἐπὶ μεῖζον δυνηθῶσιν, ὁρῶντες αὐτοῖς τὰ πολλὰ τῆς Ἑλλάδος ὑποχείρια ἤδη ὄντα.

πθ΄. 89. Οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι τρόπῳ τοιῷδε ἦλθον ἐπὶ τὰ πράγματα ἐν οἷς ηὐξήθησαν. ἐπειδὴ Μῆδοι ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς Εὐρώπης, νικηθέντες καὶ ναυσὶ καὶ πεζῷ ὑπὸ Ἑλλήνων, καὶ οἱ καταφυγόντες αὐτῶν ταῖς ναυσὶν ἐς Μυκάλην διεφθάρησαν, Λεωτυχίδης μὲν ὁ βασιλεὺς τῶν Λακεδαιμονίων, ὅσπερ ἡγεῖτο τῶν ἐν Μυκάλῃ Ἑλλήνων, ἀπεχώρησεν ἐπ᾽ οἴκου, ἔχων τοὺς ἀπὸ Πελοποννήσου ξυμμάχους· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, καὶ οἱ ἀπὸ Ἰωνίας καὶ Ἑλλησπόντου ξύμμαχοι, ἤδη ἀφεστηκότες ἀπὸ βασιλέως ὑπομείναντες Σηστὸν ἐπολιόρκουν, Μήδων ἐχόντων· καὶ ἐπιχειμάσαντες εἷλον αὐτὴν, ἐκλιπόντων τῶν βαρβάρων. καὶ μετὰ τοῦτο ἀπέπλευσαν ἐξ Ἑλλησπόντου ὡς ἕκαστοι κατὰ

Τριακοντουτίδων σπονδῶν] v. c. 23. h. libri, ubi vocantur hæ σπονδαὶ τριακοντούτεις. Utrumque dicitur. v. Polluc. I. 56. et Jungerm. Etymologus in τριακοντούτης hujus loci meminit, sed vitiose: ὡς παρὰ τῷ συγγραφεῖ (Thucyd.) τῶν τριακοντουτίδων νεῶν· ubi reponendum est σπονδῶν. G.

Ἐψηφίσαντο—ηὐξήθησαν] D. Halic. p. 141. Wass.

Ἐψηφίσαντο] Hunc locum excerpsit Dionys. de Thucyd. hist. jud. p. 834. Reisk., ut reprehenderet Thucydidem, quod prætextu belli c. 24. enarrato, post duo millia versuum demum ad veram caussam venisset. G.

Φοβούμενοι τοὺς Ἀθηναίους] Non necesse videtur poni hypostigmen post Ἀθηναίους, quod hæc φοβούμενοι τοὺς Ἀθηναίους separari a sequentibus non debeant: quum perinde sit, ac si dictum foret, φοβούμενοι μὴ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ μεῖζον δυνηθῶσιν. Conferendus est autem hic locus cum iis, quæ eadem de re dicit pag. 14. in sine procemii. Gottl.

Τοὺς Ἀθηναίους] Steph. hypostigmen post Ἀθηναίους delet. In Aug. quoque omittitur. Gottl.

Οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι—] Hac digressione incrementa potentiæ Atheniensium, a bello inde cum Xerxe gesto usque ad bellum Peloponnesiacum describit. Quod tempus est L. annorum. v. cap. 118. G.

Λεωτυχίδης] Res ab eo gestæ a Pausania commemorantur, et Herodoto, l. 7. Vide Meursium de Regno Laced. Cap. 17. Huds.

Ἀφεστηκότες ἀπὸ βασιλέως] Ἀπὸ non agnoscunt quidam libri: quia præcesserat. Noster præpos. non adhibet 470. 12. 417. 10. quam alibi retinet. Utroque modo loquitur D. Halic. et Demosth. vid. Diodorum 263. a. Wass. Supra Cap. XVIII. Οἵ τε ἀποστάντες βασιλέως Ἕλληνες. Duck.

Ὑπομείναντες] Aliquis fortasse malit παραμείναντες: sicut τῷ παραμεῖναι utitur, eadem de re loquens pag. 42. Fateor tamen ibi non uti verbo illo sine adjectione, sed dicere παραμεῖναι πρὸς τὰ ὑπόλοιπα τοῦ βαρβάρου. hoc enim Lacedæmonios facere noluisse ibi dicit, quod hic scribit ab Atheniensibus factum fuisse. Steph.

Non est, ut Stephanus hoc verbum suspectum faciat, tanquam scribendum fuisset παραμείναντες. Occurrit enim supra c. 76. quo hæc spectant, sermone quasi resumto. v. Abresch. Diluc. p. 91. Ἀπὸ βασιλέως, n. *rege Persarum*, qui, ut notum, κατ᾽ ἐξοχὴν ita vocatur, subinde βασιλεὺς ὁ μέγας. vid. ad Menex. c. 14. p. 47. G.

Ὡς ἕκαστοι] Pro ὡς ἑκάστοις συνέβη. concisum et eloquens loquendi genus, Thucy-

πόλεις. Ἀθηναίων δὲ τὸ κοινὸν, ἐπειδὴ αὐτοῖς οἱ βάρβαροι ἐκ τῆς χώρας ἀπῆλθον, διεκομίζοντο εὐθὺς ὅθεν ὑπεξέθεντο παῖδας, καὶ γυναῖκας, καὶ τὴν περιοῦσαν κατασκευήν. καὶ τὴν πόλιν ἀνοικοδομεῖν παρεσκευάζοντο, καὶ τὰ τείχη. τοῦ τε γὰρ περιβόλου βραχέα εἱστήκει, καὶ οἰκίαι, αἱ μὲν πολλαὶ ἐπεπτώκεσαν, ὀλίγαι δὲ περιῆσαν, ἐν αἷς αὐτοὶ ἐσκήνησαν οἱ δυνατοὶ τῶν Περσῶν.

στ΄. 90. Λακεδαιμόνιοι δὲ, αἰσθόμενοι τὸ μέλλον, ἦλθον πρεσβείᾳ, τὰ μὲν, καὶ αὐτοὶ ἥδιον ἂν ὁρῶντες μήποτ᾽ ἐκείνους, μήτε ἄλλον μηδένα τεῖχος ἔχοντα· τὸ δὲ πλέον, τῶν ξυμμάχων ἐξοτρυνόντων, καὶ φοβουμένων τοῦ τε ναυτικοῦ αὐτῶν τὸ πλῆθος, ὃ πρώην οὐχ ὑπῆρχε, καὶ τὴν ἐς τὸν Μηδικὸν πόλεμον τόλμαν γενομένην. ἠξίουν τε αὐτοὺς μὴ τειχίζειν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἔξω Πελοποννήσου μᾶλλον, ὅσοις ξυνειστήκει, ξυγκαθε-

didi familiare. Huds.

Ἐπειδὴ αὐτοῖς οἱ βάρβαροι—ἀπῆλθον] Pro ἀπὸ τῆς χώρας αὐτῶν. Sic c. 106. τὸ δὲ πλῆθος ἀπεχώρησεν αὐτοῖς τῆς στρατιᾶς ἐπ᾽ οἴκου. v. Abresch. Dil. p. 91. et in Auctar. p. 240. Quod ab rem attinet; Diod. L. XI. p. 434. hunc locum Thuc. ante oculos habuit. G.

Αὐτοῖς—ἀπῆλθον] v. Ind. v. Dat. Ita Hom. Il. 1. 200. ΜΟΙ γέρας ἔρχεται ἄλλη, p. τὸ γέρας μου. Herodot. τὰ δὲ ΟΙ ὅπλα ἔχουσιν, i. e. τὰ ὅπλα αὐτοῦ. Bauer.

Διεκομίζοντο—παῖδας] Cf. cum h. l. c. 144. ubi narrat Pericles, patres sustinuisse Medos, et τὰ ὑπάρχοντα reliquisse—Diod. l. c. Ἀθηναῖοι μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς νίκην μετεκόμισαν ἐκ Τροιζῆνος καὶ Σαλαμῖνος τέκνα καὶ γυναῖκας εἰς τὰς Ἀθήνας. cf. Plutarch. in Themist. p. 458. Reisk. οἱ πλεῖστοι τῶν Ἀθηναίων ὑπεξέθεντο γονέας καὶ γυναῖκας εἰς Τροιζῆνα—Justin. II. 12. scribit: "Athen. conjuges liberosque — *abditis insulis* — demandant." i. e. Salamina et Æginam. v. Intt. G.

Καὶ οἰκίαι—] Nom. absol. "*quod attinet ad ædes plerasque.*" v. Schol. Ita L. III. 105. οἱ δὲ Ἀκαρνᾶνες, οἱ μὲν, οἱ δὲ—IV. 71. ubi v. Duck. G.

Ἐσκήνησαν] i. e. ᾤκησαν. Suid. ἐσκήνησαν, ἀντὶ τοῦ ᾤκησαν. Gottl.

Ἦλθον ἐς πρεσβείαν] Dubitari possit de lectione margini adscripta, an πρεσβεία nominandi casu, an πρεσβείᾳ dandi casu, scribendum in ea sit: sed magis hic, quam ille, placet. Steph. Πρεσβείᾳ aliquot Mss. vid. p. 280. 17. 281. 9. Aristoteles Pol. εἰς π. sed potior lectio ἦλθον πρεσβείᾳ. Wass.

Ἦλθον πρεσβείᾳ] Sic recepi præeuntibus præstantissimis codicibus, pro ἐς πρεσβείαν, quæ glossa haud dubie est dativi, et facilior lectio. Conservavit eam quoque Schol. Basil. γράφεται δίχα τοῦ εἰς, πρεσβείᾳ δοτικῶς. Sic leg. est pro πρεσβείαν. Probant Steph. et Abreschius. Græcos autem solere verba plurima cum dativo, loco accusativi cum εἰς vel πρὸς, construere, exempla ubivis obvia probant, quorum magnam copiam attulit Abresch. Diluc. p. 92. Sic L. II. 44. καὶ τῇ πόλει (λήθη ἔσται) διχόθεν, ἐκ τοῦ ἀσφαλείᾳ ξυνοίσειν. Ctes. Pers. 56. καταφεύγει Παρυσάτιδι τῇ μητρί— G.

Πρεσβείᾳ ἦλθον] Si tamen ita legendum, non utique sit, εἰς πρεσβείαν, sed, ἐν πρεσβείᾳ, διὰ πρεσβείας, πρεσβεύοντες. Bauer.

Πρώην] Πρὶν Cl. Marg. Cam. pessime. Πρώην ex πρωΐαν eleganter, vid. Æschinem. Demosth. p. 37. Mox ξυγκαθελεῖν, pro quo alii ξυγκαταβάλλειν, etiam alibi Noster. Wass.

Ἠξίουν τε αὐτοὺς μὴ τειχίζειν, ἀλλὰ καὶ] Sequentia docent, supplendum esse οὐ μόνον— ἀλλὰ καὶ--Plene sic loquitur Noster L. VIII. 68. f. καὶ οὐ μόνον μὴ ὑπήκοον ὄντα, ἀλλὰ καὶ— Non opus est cum Reiskio legere, (anim. p. 13.) ἠξίουν τε οὐ μόνον αὐτούς. Noster omittit οὐ μόνον, I. 144. οἱ γοῦν πατέρες ἡμῶν, ὑποστάντες Μήδους, καὶ οὐκ ἀπὸ τοσῶνδε ὁρμώμενοι, ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπάρχοντα ἐκλείποντες—i. e. οὐ μόνον οὐκ ἀπὸ—Diod. V. p. 399. διόπερ ἐν ταῖς νήσοις, ἀλλὰ καὶ—v. ad h. l. Wesseling. it. p. 7. et 141. Reisk. anim. ad Gr. auctores, ad Polyb. T. IV. p. 330., et quos laudat. G.

Ἀλλὰ καὶ] Simplicius hic interpreter, et *præterea*. Neque enim οὐ μόνον omitti solet, sed tantum μόνον, sequente ἀλλὰ καί. B.

Τῶν ἔξω Πελοποννήσου] Sc πολισμάτων,

λεῖν μετὰ σφῶν τοὺς περιβόλους· τὸ μὲν βουλόμενον καὶ ὕποπτον τῆς γνώμης οὐ δηλοῦντες ἐς τοὺς Ἀθηναίους, ὡς δὲ τοῦ βαρβάρου, εἰ αὖθις ἐπέλθοι, οὐκ ἂν ἔχοντος ἀπὸ ἐχυροῦ πόθεν, ὥσπερ νῦν ἐκ τῶν Θηβῶν, ὁρμᾶσθαι· τήν τε Πελοπόννησον πᾶσιν ἔφασαν ἀναχώρησίν τε καὶ ἀφορμὴν ἱκανὴν εἶναι. οἱ δ᾽ Ἀθηναῖοι, Θεμιστοκλέους γνώμῃ, τοὺς μὲν Λακεδαιμονίους ταῦτ᾽ εἰπόντας, ἀποκρινάμενοι, ὅτι πέμψουσιν ὡς αὐτοὺς πρέσβεις περὶ ὧν λέγουσιν, εὐθὺς ἀπήλλαξαν· ἑαυτὸν δ᾽ ἐκέλευεν ἀποστέλλειν ὡς τάχιστα ὁ Θεμιστοκλῆς ἐς τὴν Λακεδαίμονα, ἄλλους δὲ πρὸς ἑαυτῷ ἑλομένους πρέσβεις, μὴ εὐθὺς ἐκπέμπειν, ἀλλ᾽ ἐπισχεῖν μέχρι τοσούτου, ἕως ἂν ἱκανὸν τὸ τεῖχος αἴρωσιν, ὥστε ἀπομάχεσθαι ἐκ τοῦ ἀναγκαιοτάτου ὕψους. τειχίζειν δὲ πάντας πανδημεὶ τοὺς ἐν τῇ πόλει, καὶ αὐτοὺς, καὶ γυναῖκας, καὶ παῖδας, φειδομένους μήτε ἰδίου μήτε δημοσίου οἰκοδομήματος, ὅθεν τις ὠφέλεια ἔσται ἐς τὸ ἔργον, ἀλλὰ καθαιροῦντας πάντα. καὶ ὁ μὲν ταῦτα διδάξας, καὶ

propter ὅσοις. Sic cepit interpres Lat. Frid. Portus refert ὅσοις ad πολίταις, nisi legatur ὅσαις. G.

Ὅσοις ξυνειστήκει] *Qaibus societas cum Lacedæmoniis et reliquis Peloponnesiis intercedebat.* Supra c. 1. καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ὁρῶν ξυνιστάμενον. Interpres vulgatus aliter. Sed εἱστήκει, ut paullo ante, dicendum fuisset. Gottl.

Sc. τείχη. Hoc et tenori aptum, et verbo, in quo non urgenda sit præpositio. Si altera interpretatio probetur, suppleas, ἡ ξυμμαχία Sed enim unde hæc repetas? Et aliud sit, ξυνίστασθαι esse, jungi societate, aliud, ξυνίστατο αὐτοῖς, quod, simpliciter ita positum, nemo interpretetur temere, *societas ei erat.* Baver.

Τὸ μὲν βουλόμενον] D. Halicarn. in Epist. II. ad Ammæum § 10. inter idiotismos Thucyd. et hoc recenset, neque propterea in Antiqq. non adhibet. ut VII. 24. πολέμιον μὲν τὸ βουλόμενον ὑμῶν ἡγούμενος, δειλὸν δὲ τὸ δυνάμενον. IX. 9. et alibi. Quod ad Historiam spectat, adi Diodorum XI. p. 262. d. Nepotem Themistocl. p. 48. Wass. Dionys. Halic. non abstinuisse ab imitando hoc genere loquendi Thucydidis, observat etiam H. Steph. Operar. in Dionys. Cap. XVI. Duck.

Pro βούλησιν. Notavit hoc ἰδίωμα Thuc. Dionys. Ep. II. ad Amm. p. 799. Reisk. Sed ipse usus est Dionys., ut notavit Duck. Bene Valla expressit, "*quid vellent ac suspicarentur, non patefacientes illi quidem Atheniensibus*—Cf. Diodor. l. c. ὑπώπτευσαν αὐτῶν τὴν αὔξησιν, qua de caussa ædificationem murorum inhibere statuunt. G.

Ὡς δὲ τοῦ βαρβάρου] Diod. l. c. τὸν γὰρ Ξέρξην, εἰ πάλιν παραγενηθέιη—ἕξειν ἑτοίμας πόλεις τετειχισμένας—ἐξ ὧν ὁρμώμενον ῥαδίως καταπολεμήσειν τοὺς Ἕλληνας—G.

Ἀναχώρησιν τε καὶ ἀφορμὴν—εἶναι] i. e. ἀναχωρήσεως ἀφορμήν. Origenes contra Celsum, p. 5. Hœschel. in simili loco: εἴ τις παρὰ Σκύθαις γενόμενος ἀναφωρήσεως μὴ ἔχων καιρὸν, βιοῦν παρ᾽ ἐκείνοις ἀναγκάζοιτο. G.

Ἀναχώρ. καὶ ἀφορμ.] Non agnosco equidem hic Hendiadyin; sed distinguo ἀναχώρησιν, locum, præsidium, quo reciperet sese, et ἀφορμὴν, unde erumperet. Utrumque vero usus belli poscebat. Baver.

Θεμιστοκλέους γνώμῃ] Secundum Diodorum l. c. Athenienses primum Laconicorum legatorum jussis dicto non audientes erant: illi tamen architectos jubent et fabros illico manus ab opere continere. Themistocles igitur συνεβούλευεν ἔχειν ἡσυχίαν—G.

Τειχίζειν—πανδημεὶ—] Diod. l. c. p. 435. πανδημεὶ τειχίζειν τὴν πόλιν, e Nostro desumsit, e quo reposuerunt Rhodom. et Wessel. pro τειχίζων, τειχίζειν. v. Wessel. l. c. G.

Καὶ ὑπειπὼν, τὰ ἄλλα—] Sic interpunxi cum Reisk. in anim. p. 13. Melior est interpunctio quam vulgata, eamque secutus est interpres Latinus. Probabat quoque eam Abresch. in Auctar. Dil. p. 240. G.

ὑπειπὼν, τὰ ἄλλα ὅτι αὐτὸς τἀκεῖ πράξοι, ᾤχετο. καὶ ἐς τὴν Λακεδαίμονα ἐλθὼν, οὐ προσῄει πρὸς τὰς ἀρχὰς, ἀλλὰ διῆγε, καὶ προὐφασίζετο. καὶ ὁπότε τὶς αὐτὸν ἔροιτο τῶν ἐν τέλει ὄντων ὅ, τι οὐκ ἐπέρχεται ἐπὶ τὸ κοινὸν, ἔφη, "Τοὺς ξυμπρέσβεις ἀναμένειν, ἀσχολίας δέ τινος οὔσης αὐτοὺς ὑπολειφθῆναι· προσδέχεσθαι μέντοι ἐν τάχει ἥξειν, καὶ θαυμάζειν, ὡς οὔπω πάρεισιν."

στά. 91. Οἱ δὲ, ἀκούοντες, τῷ μὲν Θεμιστοκλεῖ ἐπείθοντο, διὰ φιλίαν αὐτοῦ· τῶν δὲ ἄλλων ἀφικνουμένων, καὶ σαφῶς κατηγορούντων, ὅτι τειχίζεταί τε καὶ ἤδη ὕψος λαμβάνει, οὐκ εἶχον ὅπως χρὴ ἀπιστῆσαι. γνοὺς δὲ ἐκεῖνος κελεύει αὐτοὺς μὴ λόγοις μᾶλλον παράγεσθαι, ἢ πέμψαι σφῶν αὐτῶν ἄνδρας

Οὐ προσῄει πρὸς τὰς ἀρχὰς] Nepos. in Them. c. 7. Themistocles *adire ad magistratus noluit*. G.

Ἀλλὰ διῆγε—] i. e. ἐβράδυνε. Locum laudavit Thom. Mag., ut probaret, διάγειν esse βραδύνειν. G.

Διῆγε] Sc. τὸ πρᾶγμα. rem extraxit, prolatavit. Possit tamen suppleri, τὸν χρόνον. BAVER.

Ὅτι οὐκ] Aliquis fortasse διότι scribere hic malit, aut δἰ, ὅ, τι, ut in duobus locis, quorum antea facta mentio fuit: at ego nihilo magis istud ὅτι suspectum habeo, quam mox ὡς, in his θαυμάζειν ὡς οὔπω πάρεισιν. STEPH. Ὅτι pro διότι etiam in interrogatione poni, dudum ex Homero, Herodoto, Aristophane, aliisque adnotarunt Viri docti. Quæri tamen potest, cur tam inconstanter modo ὅτι, modo ὅ, τι scribatur. Herodot. I. 47. Ἐπηρωτέοντας ὅ, τι ποιέων τυγχάνει ὁ Λυδῶν Βασιλεὺς Κροῖσος. Ibid. 111. Εἴρετο προτέρη ὅτι μὲν οὕτω προθύμως Ἅρπαγος μετεπέμψατο. Et sic sæpe apud alios. Schol. Aristoph. ad Vesp. v. 22. scribit in ὅ, τι pro quare, abundare ὃ, Ἀττικῶς, nec aliud esse, quam τί. Τί autem dicitur per ellipsin τοῦ διὰ, *quid*, id est, *propter quid*. Itaque ex illius sententia, quum hanc significationem habet, semper scribendum est ὅ, τι. Διῆγε Thom. Magister, cujus locum hic adscripserat Cl. Wasse, in διάγω exponit ἐβράδυνε. Interpres non male, *rem trahebat*. Vid. Suid. in διάγειν et διῆγε. Quæ hic Schol. de significatione verborum παρελθεῖν et ἐπελθεῖν scribit, etiam ap. Ulpian. ad Demosth. περὶ τῶν ἐν Χεῤῥονήσῳ p. 58. et Suidam in παρελθεῖν leguntur. Sed vid. hic Steph. ad Schol. add. quæ supr. ad cap. 73. adnotantur. DUCK.

Ὅ, τι] Scripsi ita pro ὅτι, cum Duckero, qui ex Schol. Aristoph. Vesp. v. 22. docet, in ὅ, τί abundare ὅ, et τί per ellipsin τοῦ διὰ, esse *propter quid*, i. e. quare. Mox οὐκ ἐπέρχεται, i. e. *non visat*, obeat. Herod. V. 97. ἐπελθὼν ἐπὶ τὸν δῆμον—Noster cum dat. Mox: Θεμιστοκλῆς ἐπελθὼν τοῖς Λακεδαιμονίοις. De παρέρχεσθαι et ἐπέρχεσθαι v. Gloss. h. v. G.

Ὕψος] Alii πέρας: sed receptum egregie tuetur Nepos huc respiciens, *non multum superesse munitionis*, sed et noster p. 52. 20. WASS.

Τειχίζεταί τε καὶ ὕψος λαμβάνει] Sc. τεῖχος, quod e τειχίζεται sumendum. v. Nep. Them. 7. *non multum superesse munitionis*. Forma loquendi est Herod. IX. 6. Τὸ τεῖχος ἤδη ἐπάλξεις ἐλάμβανε. cf. Nostrum L. IV. 69. αἱ οἰκίαι ἐπάλξεις λαμβάνουσαι. Rem habet et Diod. l. c. G.

Οὐκ εἶχον ὅπως χρὴ ἀπιστῆσαι] *non poterant non credere*. Sic Plato Prot. p. 197. σοὶ δὲ λέγοντι οὐκ ἔχω, ὅπως ἂν ἀπιστῶ. Alia exempla vid. apud Abresch. in auct. p. 240. G.

Ὅπως χρὴ ἀπιστ.] Si tantum ad Lacedæmonios nuntios referatur: sane simpliciter fuerit: non poterant fidem eis derogare. Sed tunc, opinor, non diceret, χρὴ, sed tantum, οὐκ εἶχον ἀπιστῆσαι; certe illud melius congruerit meæ interpretationi, ut ὅπως sit, quasi pro ὁποτέροις, utris, vel ex utra parte, in utram partem, *oporteret* fidem non haberi, utrum Themistocli an suis? BAVER.

Παράγεσθαι] Suidas h. v. λογ. μόνοις παραγ. Quod merito Kustero displicet. WASS.

Μεταπείθεσθαι Suidas, qui h. l. laudat male sic: λόγοις μόνοις παράγεσθαι, ἢ πέμψαι σφῶν αὐτῶν ἄνδρας, οἵτινες ἀπαγγελοῦσι. GOTTL.

οἵτινες χρηστοὶ, καὶ πιστῶς ἀναγγελοῦσι σκεψάμενοι. ἀποστέλλουσιν οὖν· καὶ περὶ αὐτῶν ὁ Θεμιστοκλῆς τοῖς Ἀθηναίοις κρύφα πέμπει, κελεύων ὡς ἥκιστα ἐπιφανῶς κατασχεῖν, καὶ μὴ ἀφεῖναι πρὶν ἂν αὐτοὶ πάλιν κομισθῶσιν. ἤδη γὰρ καὶ ἧκον αὐτῷ οἱ ξυμπρέσβεις, Ἀβρώνυχός τε ὁ Λυσικλέους, καὶ Ἀριστείδης ὁ Λυσιμάχου, ἀγγέλλοντες ἔχειν ἱκανῶς τὸ τεῖχος. ἐφοβεῖτο γὰρ, μὴ οἱ Λακεδαιμόνιοι σφᾶς, ὁπότε σαφῶς ἀκούσειαν, οὐκέτι ἀφῶσιν. οἵ τε οὖν Ἀθηναῖοι τοὺς πρέσβεις ὥσπερ ἐπεστάλη κατεῖχον· καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς ἐπελθὼν τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἐνταῦθα δὴ φανερῶς εἶπεν, "Ὅτι ἡ μὲν πόλις σφῶν τετείχισται ἤδη, ὥστε ἱκανὴ εἶναι σώζειν τοὺς ἐνοικοῦντας ἐν αὐτῇ. εἰ δέ τι βούλονται Λακεδαιμόνιοι ἢ οἱ ξύμμαχοι πρεσβεύεσθαι παρὰ σφᾶς, ὡς πρὸς διαγιγνώσκοντας τολοιπὸν ἰέναι τά τε σφίσιν αὐτοῖς ξύμφορα καὶ τὰ κοινά. τήν τε γὰρ πόλιν ὅτε ἐδόκει ἐκλιπεῖν ἄμεινον εἶναι, καὶ ἐς τὰς ναῦς ἐσβῆναι, ἄνευ ἐκείνων ἔφασαν γνόντες τολμῆσαι· καὶ ὅσα αὖ

Σφῶν] Gr. Marg. habent *αὐτῶν*. Noster alibi *σφῶν αὐτῶν*. Vid. T. Magistrum in Σφὲ, et Indicem Thucyd. Wass.

Πιστῶς ἀναγγελοῦσι] Præferenda est h. lectio alteri *ἀπαγγελοῦσι*, quod, ut Abresch. in Diluc. p. 101. docet, ἡ ἀνὰ referri soleat ad superiorem dignitate locum, veluti regionem mediterraneam, tempusque superius. C. 109. ὁ Μεγάβυζος—ἐς τὴν Ἀσίαν ἀνεκομίσθη, ubi alii libri dant: ἐκομίσθη. Sed hæc ratio mihi nimis argute excogitata videtur. Ἀναγγέλλειν est, *renunciare*, nec, si quid video, non admodum differt ab *ἀπαγγέλλω*, quod habet etiam Suidas. G.

Ἀναγγελοῦσι] Renuntiarent, ut missi. Apage illas nugas de præposit. *ἀνὰ*, quas ne memorari quidem operæ sit! Piget interdum, tanta lectione subactos Viros non videre, quam nulla fere vis sit particularum, sed usque hærere in istis minutis. Nam et *ἀνακομίζεσθαι* nil est, nisi *redire*: ut *ἀνεκομίσθησαν ἐπ' οἴκου*. Bauer.

Σκεψάμενοι] Oculis, ut bene supplet Schol. ὀφθαλμοῖς. cf. præter Diod. Schol. ad Aristoph. Equit. v. 811. G.

Κρύφα πέμπει] Sc. *τινὰ* vel *τινὰς*, *κελεύων* (*αὐτοῖς*) *cum his mandatis, ut occulte, sine strepitu, nullo motu, hos legatos retinerent Athenienses, nec eos prius dimitterent, quam ipsi revertissent*—Reiskius conjiciebat in Dilucidatt. Abresch. p. 102. *ὤκιστα*. Quam bene, nihil dicere attinet. Just. II. 15. Themistocles per servum magistratibus scribit Atheniensium, legatos vinciant, pignusque teneant, ne in se gravius consulatur. Diod. l. c. Athenienses Lacedæmoniorum legatos custodiæ tradidisse commemorat. G.

Ὡς πρὸς διαγ.] Observandum hic invertisse illum (suo more) verborum ordinem, quum dicendum esset, *τολοιπὸν ἰέναι ὡς πρὸς διαγιγνώσκοντας τά τε σφίσιν αὐτοῖς ξυμφ.* etc. Steph.

Κοινά.] Κοινῇ mavult Steph. At *κοινὰ* ob varietatem gratius. Paullo post *ἐς* omittit Cl. male. Wass.

Τὰ κοινὰ] Abresch. Diluc. l. c. legit *τὰ κοινῷ*, i. e. *τὰ τῷ κοινῷ*, quod duobus articulis concurrentibus alter apud Nostrum omitti soleat, v. c. L. II. c. 11. *διὰ τὸ καταφρονοῦντας ἀπαρασκεύους γενέσθαι*. Conjectura est elegans, quam, si adjuvaretur a codd., recepissem. Steph. malebat *κοινῇ*. G.

Τὰ κοινὰ] Eleganter haud dubie Abresch. respexit *ἰδίᾳ*· sed Græce magis daret, *κοινῇ*. Neque omissi articuli exemplum afferre debebat 2. 11. ubi alterum particip. ab altero pendeat: *διὰ τὸ ἰέναι ἀπαρασκεύους*, (*ὡς*, vel *ἅτε*), *καταφρονοῦντας*. Bauer.

Ἄνευ ἐκείνων] Quidam Mss. *ἔξω*. utroque modo Noster. Lib. III. 61. *ἔξω τῶν ἄλλων* et V. *ἔξω τούτων*, ubi Schol. *ἄνευ*. quomodo etiam *ἐκτός*. Wass.

Γνόντες] i. e. *διαγνόντες*, quod paullo ante adhibuit. *Quum decrevissent*, s. statuissent, Abresch. Dil. p. 103. Diod. l. c. quoque habet compos. *διέγνωσαν, κωλύειν τοὺς Ἀθηναίους*—G.

μετ' ἐκείνων βουλεύεσθαι, οὐδενὸς ὕστεροι γνώμῃ φανῆναι. δοκεῖν οὖν σφίσι καὶ νῦν ἄμεινον εἶναι, τὴν ἑαυτῶν πόλιν τεῖχος ἔχειν, καὶ ἰδίᾳ τοῖς πολίταις καὶ ἐς τοὺς πάντας ξυμμάχους ὠφελιμώτερον ἔσεσθαι. οὐ γὰρ οἷόν τ' εἶναι, μὴ ἀπὸ ἀντιπάλου παρασκευῆς, ὁμοιόν τι ἢ ἴσον ἐς τὸ κοινὸν βουλεύεσθαι. ἢ πάντας οὖν ἀτειχίστους ἔφη χρῆναι ξυμμαχεῖν, ἢ καὶ τάδε νομίζειν ὀρθῶς ἔχειν."

στβ'. 92. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἀκούσαντες, ὀργὴν μὲν φανερὰν οὐκ ἐποιοῦντο τοῖς Ἀθηναίοις· (οὐ δὲ γὰρ ἐπὶ κωλύμῃ, ἀλλὰ γνώμης παραινέσει δῆθεν τῷ κοινῷ ἐπρεσβεύσαντο. ἅμα δὲ καὶ προσφιλεῖς ὄντες ἐν τῷ τότε διὰ τὴν ἐς τὸν Μῆδον προθυμίαν μάλιστα αὐτοῖς ἐτύγχανον) τῆς μέντοι βουλήσεως ἁμαρτάνοντες, ἀδήλως ἤχθοντο. οἵ τε πρέσβεις ἑκατέρων ἀπῆλθον ἐπ' οἴκου ἀνεπικλήτως.

στγ'. 93. Τούτῳ τῷ τρόπῳ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν πόλιν ἐτείχισαν ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ. καὶ δήλη ἡ οἰκοδομία ἔτι καὶ νῦν ἐστιν ὅτι κατὰ σπουδὴν ἐγένετο. οἱ γὰρ θεμέλιοι παντοίων λίθων

Nil attinebat, hoc explicari; quid enim frequentius aut notius, quam, γινώσκειν esse *judicare, censere?* Immo διαγινώσκειν notabilius est tali sensu, cum primitus sit *distinguere.* Bauer.

Μετ' ἐκείνων βουλεύεσθαι] Non video, unde hic infinitivus βουλεύεσθαι pendere dici possit: (nam φανῆναι quidem, sed non ille quoque, ad ἔφασαν referri potest) quid si igitur illum scripsisse, μετ' ἐκείνων ἔδει βουλεύεσθαι, suspicari me dicam? Steph.

Καὶ ὅσα—βουλεύεσθαι] Steph. suspicatur, Thucyd. scripsisse: μετ' ἐκείνων ἔδει βουλεύεσθαι. Abresch. in Diluc. p. 103. huic infinit. jungit ἐδόκει, e Scholio, quod vulgo ad φανῆναι scriptum est, sed ad βουλεύεσθαι pertinet, hoc ordine: καὶ γὰρ ἔφασαν, ὅτε ἐδόκει ἄμεινον εἶναι ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν καὶ ἐσβῆναι ἐς τὰς ναῦς, γνόντες (τοῦτο) τολμῆσαι ἄνευ αὐτῶν· καὶ ὅσα αὖ (ἐδόκει) βουλεύεσθαι μετ' ἐκείνων, οὐδενὸς (ἔφασαν) ὕστερον γνώμῃ φανῆναι. Heilmanus neutrum probat, tanquam nimis contortum; Græcos in sermone indirecto, accusativo cum infinitivo addendis ὅσα, ὡς, ὃς, ποῖα, ἐπεὶ—uti, Latinos vero conjunctivo: *tum si quid cum illis in commune consultaverint, nemini consilio et prudentia secundos fuisse*—Gottl.

Δοκεῖν] Legendum δοκεῖν, non δοκεῖ. Steph.

Καὶ ἐς τοὺς πάντας] Proprie dicendum erat: καὶ πᾶσι τοῖς ξυμμάχοις, ob superiora: τοῖς πολίταις—Sed hujus mutatæ constructionis non unum est exemplum. G.

Οὐ γὰρ οἷόν τ' εἶναι—*Fieri non posse, ut, cum sit apparatus rerum, s. opes dissimiles, idem et æquale in rei publicæ salutem possit capi consilium.* G.

Μάλιστα] Codd. omnes τὰ μάλιστα. quomodo Noster alibi, Demosthenes, Aristot. D. Halicarn. 747. 23. Wass. Προσφιλεῖς e Thucydide laudat Pollux III. 63. Vid. ibi Jungerm. Utuntur eo sæpe etiam alii. Duck.

Ἀνεπικλήτως] Agnoscit Pollux VIII. 68. et ex Xenoph. Κυρ. ἀνεπίκλητον. Josephus, ἀνεπίκλητόν σοι παρασχόμενος τὴν ἐμαυτοῦ πίστιν. Ælian. III. Var. Hist. 15. ἐπίκλημα προσειλήφασι. Xenophontis Codd. ad oram habent ἀνεπίπληκτον, quomodo locutus olim Eupolis. vide et Hesychium. Cæterum οἵ τε π.—ἀνεπικλήτως habentur apud Suidam in ἀνεπικλήτως. Wass. De loco Xenophontis vid. Jungerm. ad Pollucem. Verba Josephi apud Suidam sunt ex Archæolog. XVIII. 4. Duck.

Δήλη ἡ οἰκοδομία—ἐστιν ὅτι—] i. e. δῆλον ἔτι καὶ νῦν ἐστιν, ὅτι οἰκοδομία—noto Græcismo. Plato Rep. V. 463. γνώσεται τὸν Ἡσίοδον ὅτι τῷ ὄντι ἦν σοφός. In δήλη vult suppleri Abreschius Diluc. p. 103. ἐστὶ, quod tamen est in textu. In auctar. p. 240. exempla hujus constructionis plura reperiuntur. G.

ὑπόκεινται, καὶ οὐ ξυνειργασμένων ἔστιν ᾗ, ἀλλ' ὡς ἕκαστοί ποτε προσέφερον· πολλαί τε στῆλαι ἀπὸ σημάτων καὶ λίθοι εἰργασμένοι ἐγκατελέγησαν. μείζων γὰρ ὁ περίβολος πανταχῇ ἐξήχθη τῆς πόλεως. καὶ διὰ τοῦτο πάντα ὁμοίως κινοῦντες, ἠπείγοντο. ἔπεισε δὲ καὶ τοῦ Πειραιῶς τὰ λοιπὰ ὁ Θεμιστοκλῆς οἰκοδομεῖν· (ὑπῆρκτο δ' αὐτοῦ πρότερον ἐπὶ τῆς ἐκείνου ἀρχῆς, ἧς κατ' ἐνιαυτὸν Ἀθηναίοις ἦρξε·) νομίζων τό, τε χωρίον καλὸν εἶναι, λιμένας ἔχον τρεῖς αὐτοφυεῖς, καὶ αὐτοὺς ναυτικοὺς γεγενημένους, μέγα προφέρειν ἐς τὸ κτήσασθαι δύναμιν. τῆς γὰρ δὴ θαλάσσης πρῶτος ἐτόλμησεν εἰπεῖν ὡς ἀνθεκτέα ἐστὶ, καὶ τὴν ἀρχὴν εὐθὺς ξυγκατεσκεύαζε. καὶ ᾠκοδόμησαν τῇ ἐκείνου γνώμῃ τὸ πάχος τοῦ τείχους, ὅπερ νῦν ἔτι δῆλόν ἐστι περὶ τὸν Πειραιᾶ. δύο γὰρ ἅμαξαι ἐναντίαι ἀλλήλαις τοὺς λίθους ἐπῆγον. ἐντὸς δὲ οὔτε χάλιξ, οὔτε πηλὸς ἦν, ἀλλὰ ξυνῳκοδομημένοι μεγάλοι λίθοι, καὶ ἐν τομῇ ἐγγώνιοι, σιδήρῳ πρὸς ἀλλήλους τὰ ἔξωθεν καὶ

Ἔπεισε δὲ καὶ etc.] Vide Pausaniam in initio Atticorum, et Meursii Piræeum c. 2. Huds.

Ἔπεισε—τοῦ Πειραιῶς τὰ λοιπὰ οἰκοδομεῖν.] Pausan. Attic. p. 1. hæc Nostri illustrat: ὁ Πειραιεὺς δῆμος—πρότερον, πρὶν ἢ Θεμιστοκλῆς Ἀθηναίοις ἦρξεν, ἐπίνειον οὐκ ἦν—Θεμιστοκλῆς δὲ ὡς ἦρξε—(τοῖς τε γὰρ πλέουσιν ἐπιτηδειότερος ὁ Πειραιεὺς ἐφαίνετο οἱ προκεῖσθαι—) τοῦτο σφίσιν ἐπίνειον εἶναι κατεσκευάσατο. Pausaniam habuisse Thucydidem ante oculos, patet. cf. Nep. Them. c. 6. *Quum Phalerico portu neque magno neque bono Athenienses uterentur; hujus consilio triplex Piræei portus constitutus est.* v. Intt. G.

Ὑπῆρκτο] Notis parenthesis libenter incluserim hæc verba, ὑπῆρκτο δ' αὐτοῦ etc. ut ultimum sit ἦρξε. impersonaliter enim illud ὑπῆρκτο dicitur: quod tamen non animadvertit Scholiastes, ut apud eum admonui. Steph.

Ἧς κατ' ἐνιαυτὸν Ἀθηναίοις ἦρξε—] n. Themistocles archon hoc persuasit Atheniensibus anno quarto Olymp. LXXI. v. Plut. in Them. p. 475. Usitatius fuisset, si Gen. junctus esset τῷ ἦρξε. Sed Homerum imitatus est Noster, qui Dat. adhibet, v. c. Il. π. 65. ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι—ut cum eo Pausan. fecit, loco paullo ante excitato. Abresch. Dil. p. 105. addit, Latinos quoque gen. junxisse τῷ *regnare*. De structura cum quarto casu v. Abresch. ad Æsch. L. II. p. 306. G.

Πρῶτος ἐτόλμ.] Scholiastæ verba, locum hunc exponentia, suspicionem aliquam movere possunt, eum aliquod verbum aut aliqua verba hic in suo exemplari invenisse ultra ea, quæ habemus. Nam hæc, τῆς θαλάσσης ὡς ἀνθεκτέα ἐστὶ, exponit, ὅτι δεῖ πάσῃ δυνάμει ἀντέχεσθαι τῆς θαλάσσης. quum tamen in lectione illa nihil, quod verbis illis πάσῃ δυνάμει respondeat, habeamus. Nam ἀνθεκτέα ἐστὶ dictum pro ἀνθεκτέον ἐστὶ (sicut ἐπιχειρητέα pro ἐπιχειρητέον, aliaque hujusmodi multa dicit) non plus significat, quam ἀντέχεσθαι δεῖ. Steph. Mox pro συγκατεσκεύαζε, quod in tribus postremis Edd. erat, revocavi ξυγκατ. e Reg. Cass. Gr. Vasc. et Bas. Et sic in aliis melioris notæ Mss. et Edd. esse mihi persuadeo. Duck.

Δύο γὰρ ἅμαξαι—ἐπῆγον—] Sensus est: *duo currus ex adverso sibi obvios, potuisse sese in isto muro evitare.* Huc referendum Nepotis illud arbitror: *isque* (portus) *mœnibus circumdatus, ut ipsam urbem dignitate æquipararet, utilitate superaret.* Hæc dignitas inerat in latitudine muri; ut duo plaustra, lapidibus impleta, e regione præterirent: deinde quod neque χάληξ οὔτε πηλὸς esset— Frustra quærit difficultates Reiskius in Dil. Abresch. p. 105. tanquam verba indicent: lapides tantæ magnitudinis fuisse, ut unum unus currus non potuerit portare, sed duo debuerint jungi. Itaque tentat pro ἐναντίαι corrigere συνημμέναι. Sine ratione. G.

Σιδήρῳ πρὸς ἀλλήλους] Imitatus est Noster

μολύβδῳ δεδεμένοι. τὸ δὲ ὕψος ἥμισυ μάλιστα ἐτελέσθη οὗ διενοεῖτο. ἐβούλετο γὰρ τῷ μεγέθει καὶ τῷ πάχει ἀφιστάναι τὰς τῶν πολεμίων ἐπιβολάς· ἀνθρώπων τε ἐνόμιζεν ὀλίγων καὶ τῶν ἀχρειοτάτων ἀρκέσειν τὴν φυλακὴν, τοὺς δ᾽ ἄλλους ἐς τὰς ναῦς ἐσβήσεσθαι. ταῖς γὰρ ναυσὶ μάλιστα προσέκειτο· ἰδὼν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τῆς βασιλέως στρατιᾶς τὴν κατὰ θάλασσαν ἔφοδον εὐπορωτέραν τῆς κατὰ γῆν οὖσαν· τόν τε Πειραιᾶ ὠφελιμώτερον ἐνόμιζε τῆς ἄνω πόλεως. καὶ πολλάκις τοῖς Ἀθηναίοις παρῄνει, ἢν ἄρα ποτὲ κατὰ γῆν βιασθῶσι, καταβάντας ἐς αὐτὸν, ταῖς ναυσὶ πρὸς ἅπαντας ἀνθίστασθαι. Ἀθηναῖοι μὲν οὖν οὕτως ἐτειχίσθησαν, καὶ τἄλλα κατεσκευάζοντο εὐθὺς μετὰ τὴν Μήδων ἀναχώρησιν.

στδ´. 94. Παυσανίας δὲ ὁ Κλεομβρότου ἐκ Λακεδαίμονος στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων ἐξεπέμφθη μετὰ εἴκοσι νεῶν ἀπὸ Πελοποννήσου. ξυνέπλεον δὲ καὶ Ἀθηναῖοι τριάκοντα ναυσὶ, καὶ τῶν ἄλλων ξυμμάχων πλῆθος· καὶ ἐστράτευσαν ἐς Κύπρον, καὶ αὐτῆς τὰ πολλὰ κατεστρέψαντο· καὶ ὕστερον ἐς Βυζάντιον, Μήδων ἐχόντων, καὶ ἐξεπολιόρκησαν ἐν τῇδε τῇ ἡγεμονίᾳ.

Herod. I. 186. οἰκοδόμεε γέφυραν, δέουσα τοὺς λίθους σιδήρῳ τε καὶ μολίβδῳ. Scribitur μόλιβδος, ut recepit Wesseling., et μόλυβδος. Incertus est Wass. ad h. l. De μόλυβδος et μόλυβος v. Sallier. et Pierson. ad Mœrid. p. 257. et Wesseling. ad Diod. II. p. 125. In tanta varietate codd. et Grammaticorum, scribatur rectius μόλυβδος, an μόλιβδος· nihil mutare ausus sum. G.

Μολύβδῳ] Μολίβδῳ quidam scripti; et sic apud Aristot. et Dioscor. Mœris, Μόλυβδος Ἀττικῶς. μόλυβος Ἑλληνικῶς. Cl. Huds. μόλυβος Ἀττικῶς. at potius μόλιβος. nam illud Homeri et Poëtarum. μόλιβδος tamen passim apud LXX. et μόλιβος in quibusdam Mss. uti et Alex. Job. XIX. 24. Ezek. XXII. 37. μολίβου et μολίβδου Alex. nunquam μολύβου aut μολύβδου. Jos. 1232. μολίβδις. Utroque modo Glossæ, Suidas, Hesych. In Clem. Alex. Mss. variant. 206. 12. puto μολίβ. a recentioribus. Corrige obiter Oppianum in Halieut. IV. 302.

. . . . θαλλοὺς γὰρ ὁμοῦ δήσαντες ἐλαίης,
Ὄττι μάλ᾽ εὐφυέας, μόλιβδον μέσον ἐγκατέθηκαν.

Ibi Pal. 1. μόλυβον recte. Wass. De structura murorum apud veteres Vid. Lips. III. Poliorcet. 5. Duck.

Ἐπιβολάς·] Cum aliunde, tum vero ex Scholiastæ expositione, ἐπιβολὰς scribendum esse constat. Steph.

Προσέκειτο] Suidas, Προσέκειτο, προσεῖχε. Θουκυδ. ά. Duck.

I. e. προσεῖχε. Sic Suidas, respiciens ad h. l., explicat. G.

Ἐς αὐτὸν, ταῖς ναυσὶ] Ita potius interpunge, ut post αὐτὸν, non post ναυσὶ, ponatur hypostigme. Steph. E præcedentibus Edd. aliæ nullam distinctionem habebant, aliæ perperam post ναυσὶ eam locabant. Duck.

Παυσανίας] Confer Diodorum XI. 265. a. qui pro XX. navibus L. habet, et Nostrum I. 128. Plutarch. Cimon. 482. b. Wass.

In cod. Aug. legitur ad h. v. Τὰ κατὰ Παυσανίαν. G.

Μετὰ εἴκοσι νεῶν] Diodorus Sic. L. XI. p. 437. de hac re ita: οὗτος πεντήκοντα τριήρεις ἐκ Πελοποννήσου λαβὼν, τριάκοντα δὲ παρ᾽ Ἀθηναίων μεταπεμψάμενος, ὧν Ἀριστείδης ἡγεῖτο, πρῶτον μὲν εἰς τὴν Κύπρον ἔπλευσε—Sed decepit eum series rerum apud Nostrum, qua instauratas Athenas munitumque Piræeum et expeditionem in Cyprum condensat; ut scite notavit Wesselingius, l. c. G.

Ἐς Βυζάντιον] Diod. l. c. Βυζάντιον μὲν ὑπὸ Περσῶν κρατούμενον ἐχειρώσατο—G.

Ἐν τῇδε τῇ ἡγεμονίᾳ] Stephanus hinc ordi-

στέ. 95. Ἤδη δὲ καὶ βιαίου ὄντος αὐτοῦ, οἵ τε ἄλλοι Ἕλληνες ἤχθοντο, καὶ οὐχ ἥκιστα οἱ Ἴωνες, καὶ ὅσοι ἀπὸ βασιλέως νεωστὶ ἠλευθέρωντο. φοιτῶντές τε πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, ἠξίουν αὐτοὺς ἡγεμόνας σφῶν γενέσθαι κατὰ τὸ ξυγγενὲς, καὶ Παυσανίᾳ μὴ ἐπιτρέπειν, ἤν που βιάζηται. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐδέξαντό τε τοὺς λόγους, καὶ προσεῖχον τὴν γνώμην ὡς οὐ περιοψόμενοι, τἄλλα τε καταστησόμενοι, ᾗ φαίνοιτο ἄριστα αὐτοῖς. ἐν τούτῳ δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι μετεπέμποντο Παυσανίαν, ἀνακρινοῦντες ὧν πέρι ἐπυνθάνοντο. καὶ γὰρ ἀδικία πολλὴ κατηγορεῖτο αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τῶν ἀφικνουμένων, καὶ τυραννίδος μᾶλλον ἐφαίνετο μίμησις ἢ

tur novam periodum, et sine distinctione legit, Ἐν τῇδε τῇ ἡγεμονίᾳ ἤδη καὶ βιαίου ὄντος αὐτοῦ. Addit: quod autem ἡγεμονίαν hic vocat, aliquando post στρατηγίαν appellat. Duck.

Stephanus orditur ab his verbis novam periodum; probat etiam Duckerus, malitque induci δὲ καί. Si quis malit rationem Stephani sequi; saltem τὸ καὶ non potest admittere; quod in quibusdam optimæ notæ codd. non deprehenditur. Gottl.

Δὲ καὶ] Copula male abest a Cl. et Aliis. infra v. ult. leg. γίγνεσθαι cum Gr. Ar. C. Vid. Indicem. Wass. Probo sententiam Stephani, et utramque particulam abesse malim, ut in Reg. Duck.

Αὐτοῦ] In cod. Aug. τοῦ Παυσανίου. G.

Οὐχ ἥκιστα] *Maxime Iones*—G.

Νεωστὶ ἠλευθέρωντο] Tenendum, hanc vocem non esse de *proximo* tempore capiendam, ut ἐχθὲς καὶ πρώην et Latinorum *nuper, modo*; ut Platon. Gorg. p. 311. Bas. 2. τὰ χθὲς καὶ πρώην γεγονότα, comprehendunt sedecim l. septendecim annos. Hom. Il. β'. 303. χθιζὰ καὶ πρωϊζὰ γεγενημένα novem annos complectuntur. v. Eustath. p. 225. ed. Roman. et Schol. min. κατεσμίκρυνε τὸν ἐνναετῆ χρόνον. Sic pro ὀλίγου apud Phil. leg. ad Cai. p. 1018. Hoc loco quoque viginti fere anni effluxerant. Iones liberati a Persarum jugo primum per Aristagoram. Thuc. IV. 102. v. Herod. (L. V. p. 389.) c. 11. 124. Sardes capiunt cum Atheniensibus Olymp. LXIX. Iones quidem postea et alii socii a Persis cæsi et fracti, Miltiadis victoria vero eriguntur, Olymp. LXXII. 3. G.

Νεωστὶ] Quid, quod Cic. de Nat. D. 2. 50. init. *nuper*, ipse expl. *paucis ante seculis?* Baver.

Κατὰ τὸ ξυγγενὲς] Vid. Spanhem. Dissert. IX. de Usu et Præst. Numism. pag. 582. Duck.

Προσεῖχον τὴν γνώμην] Quamvis προσέχειν τὴν γνώμην, non τῇ γνώμῃ dici soleat, tamen hic dativus, non ille accusativus, in meo veteri libro extat. Steph.

Προσεῖχον τὴν γνώμην] Optimi codd. habent γνώμῃ, ut L. VII. 23. quoque hæc lectionis varietas reperitur. Abresch. Dil. p. 106. excitat locum Aristidis (T. 1. p. 264.) ἀνδρείᾳ καὶ γνώμῃ προσέχοντας. Non spernenda quidem hæc lectio est, si suppleatur νοῦν, quod frequenter omittunt Attici veteres, contra Thomæ M. sententiam, in προσέχω (p. 748.), veluti Demosth. or. contra Midiam p. 522. Reisk. τούτῳ τῷ λόγῳ ὑμᾶς προσέχειν δεῖ, et ita posset h. l. suppleri quoque νοῦν τῇ γνώμῃ, n. *Græcorum et maxime Ionum voluntati animum advertebant.* Sed tamen hanc formam loquendi amat Noster, quæ subinde occurrit, et L. II. 11. absque lectionis varietate. Quare præferendam arbitror γνώμην. v. Duck. ad VII. 23. G.

Καταστησόμενοι] Lectionem margini adpositam omnino rejiciendam censeo. Steph. Valla vertit, *Ubi cætera consituissent.* Hinc Stephanus ad marg. Edit. suæ sec. colligit, cum legisse καταστησάμενοι, omissa particula τε. Duck.

Ἢ στρατηγία] Admonet Scholiastes, alios velle, particulam nomini στρατηγία præfixam esse σύνδεσμον, id est, conjunctionem: aliis autem placere, esse ἄρθρον, id est, articulum. Hic certe ita scriptam habemus, ut sit conjunctio: et hanc scripturam agnoscit Valla, quum vertit, *potius cum videri tyrannum agere, quam ducem.* Ad sensum quidem certe quod attinet, parum interest, an hanc an illam scripturam sequaris. Fortasse tamen aliquis, scribendo ἣ (id est, *quam*) aliquid amplius, quam cum articulo ἡ dici existimet. Steph.

Τυραννίδος μᾶλλον—μίμησις ἢ στρατηγία]

στρατηγία. ξυνέβη τε αὐτῷ, καλεῖσθαί τε ἅμα, καὶ τοὺς ξυμμάχους τῷ ἐκείνου ἔχθει παρ᾽ Ἀθηναίους μετατάξασθαι, πλὴν τῶν ἀπὸ Πελοποννήσου στρατιωτῶν. ἐλθὼν δὲ ἐς Λακεδαίμονα, τῶν μὲν ἰδίᾳ πρός τινα ἀδικημάτων εὐθύνθη, τὰ δὲ μέγιστα ἀπολύεται μὴ ἀδικεῖν. κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ οὐχ ἥκιστα Μηδισμὸς, καὶ ἐδόκει σαφέστατον εἶναι. καὶ ἐκεῖνον μὲν οὐκέτι ἐκπέμπουσιν ἄρχοντα, Δόρκιν δὲ, καὶ ἄλλους τινὰς μετ᾽ αὐτοῦ, στρατιὰν ἔχοντας οὐ πολλήν· οἷς οὐκέτι ἐφίεσαν οἱ ξύμμαχοι τὴν ἡγεμονίαν. οἱ δὲ, αἰσθόμενοι ἀπῆλθον· καὶ ἄλλους οὐκέτι ὕστερον ἐξέπεμψαν οἱ Λακεδαιμόνιοι, φοβούμενοι, μὴ σφίσιν οἱ ἐξιόντες χείρους γίγνωνται· (ὅπερ καὶ ἐν τῷ Παυσανίᾳ ἐνεῖδον) ἀπαλλαξείοντες δὲ καὶ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου, καὶ τοὺς Ἀθηναίους νομίζοντες ἱκανοὺς ἐξηγεῖσθαι, καὶ σφίσιν ἐν τῷ τότε παρόντι ἐπιτηδείους.

στστ'. 96. Παραλαβόντες δὲ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ἡγεμονίαν τούτῳ τῷ τρόπῳ, ἑκόντων τῶν ξυμμάχων, διὰ τὸ Παυσανίου μῖσος, ἔταξαν ἅς τε ἔδει παρέχειν τῶν πόλεων χρήματα πρὸς τὸν βάρβαρον, καὶ ἃς, ναῦς. πρόσχημα γὰρ ἦν ἀμύ-

E Scholiaste apparet, fuisse, qui legi mallent, ἤ. Sed τὸ μᾶλλον arguit, τὸ ἢ veram esse lectionem. G.

Μᾶλλον ἢ στρατηγία] Immo Thucydideum magis ἥ· imperium magis erat tyrannis, propius tyrannidi; neque necesse est utique, ut ἢ sequatur, cum suppleri ex ipso illo, ἡ στρατηγία, possit, ἢ στρατηγία. Ita et Latini *magis* simpliciter, non subjecto, *quam*. Baver.

Ἔχθει] Ar. C. ἄχθει. At vide 54. 7. Wass.

Πρός τινα] Reiskius in anim. p. 13. conjicit πρός τινας. G.

Μὴ ἀδικεῖν] Putet quis enallagen esse pro ἀδικῆσαι· sed ἀδικεῖν potest esse aoristus secundus. Sic ξυνδιατελεῖ apud Platon. in Phædon. c. est fut. sec. Plura exempla Abresch. in Auct. p. 242. G.

Ἀδικεῖν] Nunquam vero verba *pura* habent aoristum 2. nec possunt. ἀδικεῖν esse potest, ἄδικος εἶναι. Et res ut præsens cogitetur. Ita I. 2. φαίνεται—πάλαι· οἰκουμένη—μεταναστάσεις οὖσαι, καὶ—ἀπολείποντες—quæ omnia debebant efferri in præterito. 3. 12. ἀδικεῖν προαποστάντες· ubi præsens jungitur ipsi aoristo. 3. 45. τὸ πάλαι ΚΕΙ͂ΣΘΑΙ αὐτὰς, propositas *fuisse*. Eodem plane modo, quo hic, 3. 65. οὐ νομίζομεν—ἁμαρτάνειν, p. ἁμαρτῆσαι, et mox: εἰ ἐμαχόμεθα,—ἀδικοῦμεν· et deinde; εἰ—ἐπεκαλέσαντο, τί ἀδικοῦμεν. Baver.

Φοβούμενοι] Reisk. in Diluc. Abresch. p. 106. φοβούμενοι μὲν μὴ— G.

Recte haud dubie Reisk. addit μὲν, quia sequitur ἀπαλλαξ. δέ. Baver.

Ἀπαλλαξείοντες — πολέμου] Thom. Mag. Wass. In ἀπήλλαξεν. Et Suidas in ἀπαλλάξειεν. Duck.

Ἀπαλλαξείοντες] i. e. ἀπαλλάξειν μέλλοντες. v. Thom. Mag. in ἀπήλλαξεν, qui laudavit hunc locum. Ducker. Suid. in ἀπαλλάξειεν addit. G.

Vertendum potius, *cupientes*, studentes *liberari*, defungi. Neque in ἀπαλλάξειν resolvendum erat, verum in ἀπαλλάττεσθαι, vel απαλλαγῆναι, ut Suidas expl., qui audiendus erat. Baver.

Ἐν τῷ τότε παρόντι] Supra omittebat Noster c. 90. τότε, quod non simpliciter necessarium, quoniam e contextis facile intelligitur. G.

Ἐπιτηδείους] i. e. φίλους. L. VIII. 47. ἐπιτήδειος commutatur paullo post cum φίλος. Lysias Or. I. p. 26. Reisk. ἐπιτήδειος καὶ φίλος. G.

Ἑκόντων τῶν ξυμμ.] Omittit Ar. male. agnoscit Sallustius. Herodotus VII. 144. ἅμα Ἑλλήνων τοῖσι βουλομένοισι. Wass. Habet etiam Suidas in Ἑλληνοταμίαι. Duck.

νεσθαι ὧν ἔπαθον, δῃοῦντας τὴν βασιλέως χώραν. καὶ Ἑλληνοταμίαι τότε πρῶτον Ἀθηναίοις κατέστη ἀρχὴ, οἳ ἐδέχοντο τὸν φόρον. οὕτω γὰρ ὠνομάσθη τῶν χρημάτων ἡ φορά. ἦν δ' ὁ πρῶτος φόρος ταχθεὶς, τετρακόσια τάλαντα, καὶ ἑξήκοντα. ταμιεῖόν τε Δῆλος ἦν αὐτοῖς, καὶ ξύνοδοι ἐς τὸ ἱερὸν ἐγίγνοντο.

στζ'. 97. Ἡγούμενοι δὲ αὐτονόμων τοπρῶτον τῶν ξυμμάχων, καὶ ἀπὸ κοινῶν ξυνόδων βουλευόντων, τοσάδε ἐπῆλθον πολέμῳ

Ἑλληνοταμίαι] Vid. Suidam, Schol. et Thucyd. perperam exscribentem in Ἑλληνοταμίαι, et Harpocr. ead. voc. Confer Plutarch. Aristide 333. πεντακοσίων καὶ ἑξήκοντα male Diodor. vid. Nepotem in Aristide. Wass. De Ἑλληνοταμίαις habet etiam Andocides Orat. III. in fin. et Pollux VIII. 114. ubi vid. Jungerman. Suidas in Ἑλληνοταμίαι hunc locum Thucydidis descripsit a παραλαβόντες usque ad ἀρχὴ, omissis tantum verbis τούτῳ τῷ τρόπῳ· sed perperam apud eum est, κατέστη τοῖς Ἀθηναίοις πρώτη ἀρχή. Ceterum, quia φόρου nomen grave et odiosum erat Græcis, pro eo deinde cœpit dici σύνταξις. Harpocrat. in σύνταξις, et Spanhem. ad Julian. Orat. I. p. 166. Duck.

De his quæstoribus Græciæ v. Wass. et Duck. not. Vocantur etiam Ἑλληνοταμιαῖοι. G.

Ἦν δὲ ὁ πρῶ——] Ad classes ædificandas exercitusque comparandos, quantum pecuniæ quæque civitas daret, Aristides delectus est, qui constitueret. Ejus arbitrio quadringenta et sexaginta talenta quotannis Delum sunt collata. Corn. Nepos. Vide etiam Plutarchum in Aristide. Huds.

Πρῶτος φόρος] Delectus fuit Aristides, ab universa Græcia, qui constitueret, quantum pecuniæ quæque civitas daret, ad classes ædificandas. Ejus arbitrio quadringena et sexagena talenta quotannis Delum sunt collata. v. Nep. Arist. 3. qui hunc locum ante oculos habuit. Nec omisit eum laudare Bos. Mox e verbis ἐς τὸ ἱερὸν intelligitur, veteres in templis, tanquam locis tutissimis, pecunias deposuisse. cf. Periz. ad Æl. XIII. 2. p. 850. et quos laudat. G.

Ταμιεῖόν τε Δῆλος ἦν] Id enim (ut inquit Nepos) commune ærarium esse voluerunt. Scil. vel quia locus erat munitissimus et nulli suspectus, vel quia Delii templum in magna veneratione nedum Græcis, sed exteris etiam gentibus erat. Solebant enim Antiqui thesauros privatos et publicos in Deorum templis ac fanis deponere, ut eorum religione et metu securitas pararetur: ut patet ex Cicer. de Legibus I. 2. et Plauti Bacch. Vide Brodæi Miscell. 4. 17. Huds.

Ταμιεῖον] Gr. Flor. ταμεῖον. at fere poëtarum, aut pro cella penuaria. Ab editis stat D. Halic. 541. 572. Joseph. 1179. Apud Isocratem tamen ταμιεῖον pro cella privata, sed figurate. Wass. Ταμεῖον quidem non raro pro ærario publico legitur in prosæ Scriptoribus, ut Plutarch. Quæst. Rom. 41. et 42. Dion. Lib. LV. p. 565. Herodian. I. 6. et VII. 4. Sed hæc et alia hujusmodi loca suspecta esse possunt propter varietatem scripturæ in quibusdam. Ita, quod in Dion. Halic. p. 551. in Vulgatis est ταμείου, MS. Vat. habet ταμιείου. Et in Exceptis ejusd. p. 747. Pacii Codex ταμιεῖον pro ταμεῖον. In Plut. quoque quod l. d. est ταμεῖον, rursum in Publicolæ vita in Stephani Ed. et his, quæ post eam prodierunt, est ταμιεῖον. Ταμεῖον pro *cella penuaria* est in Theophr. Char. C. IV. et Menandro ap. Harpocr. v. Κτησίου Διὸς, qui locus fortassis non eget emendatione. Nam ibi sermo est de cella promtuaria. Et sic Gloss. Ταμεῖον, τὸ ἰδιωτικὸν, *cellarium*, *cella*, et, Ταμιεῖον, τὸ δημόσιον, *Fiscus*, *ærarium*. Diodor. Sic. XI. 266. de hoc communi ærario Græcorum et conventibus in Delo, Εὐθὺς οὖν ὁ μὲν Ἀριστείδης συνεβούλευσε τοῖς συμμάχοις ἅπασι, κοινὴν ἄγουσι σύνοδον ἀποδεῖξαι τὴν Δῆλον κοινὸν ταμιεῖον. Videndum etiam, an huc pertineant verba Etymol. M. Σύνοδος, ἡ ἐκ πολλῶν συναγωγὴ ἐπί τινι· ὡς Θουκυδίδης, ἀεὶ σύνοδοι ἐπὶ τὸ ἱερὸν ἠγέροντο. Duck.

Ταμιεῖόν τε Δῆλος] In Aug. superscr. ἡ Δῆλος. *Ταμιεῖον locus, in quem hæc summa pecuniæ fuit collata, s. deposita.* Ob sanctitatem singularem templi Apollinis tanquam propugnatoris Deli et Custodis, θεὸς δ' ἀεὶ ἀστυφέλικτος Call. h. Del. v. 26. dicitur. Vid. præter Spanh. Intt. ad Hes. h. v. et Ernestium. Ceterum Hudsonus verbis Nepotis, explicandi caussa adjicit male: "*vel quia locus erat munitissimus*:" ἀτείχιστος enim Delus fuit, et omni armatorum præsidio vacua. v. Paus VIII. p. 509. cf. Spanh. ad Callim. H. in Del. 24. p. 398. et Staver. ad Nep. Arist. 3. et quos laudat. G.

Ξύνοδοι] Nesico, cur non pecuniarum collationes significare intelligas, de quibus hic

τε καὶ διαχειρίσει πραγμάτων μεταξὺ τοῦδε τοῦ πολέμου καὶ τοῦ Μηδικοῦ, ἃ ἐγένετο πρός τε τὸν βάρβαρον αὐτοῖς καὶ πρὸς τοὺς σφετέρους ξυμμάχους νεωτερίζοντας, καὶ Πελοποννησίων τοὺς ἀεὶ προστυγχάνοντας ἐν ἑκάστῳ. ἔγραψα δὲ αὐτὰ, καὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ λόγου ἐποιησάμην διὰ τόδε, ὅτι τοῖς πρὸ ἐμοῦ ἅπασιν ἐκλιπὲς τοῦτο ἦν τὸ χωρίον, καὶ ἢ τὰ πρὸ τῶν Μηδικῶν Ἑλληνικὰ ξυνετίθεσαν, ἢ αὐτὰ τὰ Μηδικά. τούτων δὲ ὅσπερ καὶ ἥψατο ἐν τῇ Ἀττικῇ ξυγγραφῇ Ἑλλάνικος, βραχέως τε καὶ τοῖς χρόνοις οὐκ ἀκριβῶς ἐπεμνήσθη· ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀρχῆς ἀπόδειξιν ἔχει τῆς τῶν Ἀθηναίων, ἐν οἵῳ τρόπῳ κατέστη.

unice sermo, non de conciliis, non sane ibi habitis. Quare Schol. rectius, ξυνελάσεις· nam ξυνελεύσεις ne Græcum quidem satis sit. Quod si πρόσοδος χρημάτων dicitur: quidni et σύνοδος? Bauer.

Διαχειρίσει] Thom. Mag. ἐν πολέμῳ τε καὶ διαχειρήσει πραγμάτων. Wass. Est apud Thom. in διαχρῶμαι. Sed non est habenda illius ratio. Nec dubito, quin in Poll. v. 156. pro διαχείρησις sit legendum διαχείρισις. Nam a διαχειρίζω, unde ibi nomen deductum refert, non potest esse διαχείρησις. Duck.

Διαχειρίσει] *Und in Handhabung anderer öffentlichen Angelegenheiten.* Apud Thomam M., ubi laudantur hæc verba p. 224. in διαχειρῶμαι, male legitur διαχειρήσει, quod post Duck. et Oudendorp. admonitiones, corrigi in textu debebat. G.

Ἐκβολὴν] Cicer. VII. ad Attic. 1. Sed hæc fuerit, ut ait Thucydides, ἐκβολὴν λόγου non inutilis. Wass. Add. Thom. Mag. h. v. Duck.

Καὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ λόγου—] i. e. παρέκβασιν, *egressionem.* v. Heusing. ad Offic. L. II. 22. Thomas M. h. v. p. 280. sine caussa damnat παρέκβασιν, ut docet Triller. l. c. Scholiastes supra ad c. 6. utitur hoc vocabulo: ταῦτα δὲ ἐν παρεκβάσει εἴρηται. item παρεκβολὴ adhibetur a Schol. Bas. ad h. l. Hunc locum excerpsit a verbis ἔγραψα— usque ad κατέστη, Dionys. de Thuc. Hist. Jud. p. 836. G.

Ἐκλιπὲς] Scribendum potius ἐλλιπὲς, ut habes in margine: utitur autem hoc vocabulo et alibi. Cæterum apud Vallam deest vox Græca (quæ respondeat Thucydideæ Ἑλληνικὰ) hoc in loco, *scribentibus aut res ante Medicum bellum gestas.* Scribendum est enim, *aut res Græcas.* Steph. Descripsit hunc locum Dionys. Halicarn. p. 141. ab ἔγραψα usque ad κατέστη, ubi etiam est ἐκλιπές. Vid. Indicem. Wass. Dionysium de ἐλλιπὲς, quod præfert Stephanus, non cogitasse apparet ex his illius verbis, αὐτὸς γὰρ ὡς ἘΚΛΕΙΦΘΈΝΤΑ τὸν τόπον τοῦτον· ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἄξιον ἱστορίας ὑπείληφεν, αὐταῖς λέξεσιν οὕτω γράφων. Duck.

Τούτων δὲ, ὅσπερ—] Ordo est: Ἑλλάνικος δὲ, ὅσπερ καὶ τούτων ἐπεμνήσθη, βραχέως τε καὶ οὐκ ἀκρ. τ. χρόνοις, ἥψατο (αὐτῶν) ἐν τῇ Ἀττ. ξυγγραφῇ. Interpretes non bene capiunt τούτων pro mascul. "*in hoc autem numero est*"—cum sit neutrum, sive illud referas ad ἥψατο, sive ad ἐπεμνήσθη. Abreschius paullo aliter constituit ordinem, in primis si ὥσπερ legatur, et Dat. χρόνοις a præpositione ἐπὶ, in ἐπεμνήσθη pendere credit; quod durum videtur. Nimis argutatur vir eruditissimus fere ubique in præpositionibus compositorum. Non semper præpos. in verbis aliquid significare, monuit Ernest. Hom. Il. L. ά. v. 3. et alibi. Τοῖς χρόνοις οὐκ ἀκριβῶς est: κατὰ τοὺς χρόνους. Ceterum Hellanicus h. l. est ille Mitylenæus s. Lesbius, qui Ἀτθίδα s. ξυγγραφὴν Ἀττικὴν, a Marathonia inde pugna ad Thucyd. usque tempora scripsit. v. Harpocr. in Ἀλόπη, p. 25. it. Voss. de hist. Gr. p. 201. De ejus ratione historiæ scribendæ v. Dionys. de Thucyd. Hist. jud. p. 821, 826. Reisk. G.

Ἑλλάνικος etc.] Hellanici duo exstiterunt: unus Lesbius, sive Mitylenæus, alter Milesius; nisi Mitylenæus per errorem, ut videtur nonnullis, dictus fuerit Milesius. Ille (quem citat Thucydides) videtur esse Mitylenæus, duodecim annis (ut constat ex Pamphila apud Gellium, I. 15. c. 23.) ante Herodotum natus. Præter alia conscripsit Ἀτθίδα, sive Historiam Atticam, ab Harpocr. memoratam in voce Ἀλόπη. cujus Historiæ conclusio videtur fuisse brevis congeries gestorum ab Atheniensibus post victoriam Marathoniam usque ad tempora Thucyd. H.

Ἀπόδειξιν ἔχει] Reisk. in anim. p. 13. conjicit: οὐκ ἔχει. G.

στη΄. 98. Πρῶτον μὲν Ἠϊόνα τὴν ἐπὶ Στρυμόνι, Μήδων ἐχόντων, πολιορκίᾳ εἷλον, καὶ ἠνδραπόδισαν, Κίμωνος τοῦ Μιλτιάδου στρατηγοῦντος. ἔπειτα Σκῦρον τὴν ἐν τῷ Αἰγαίῳ νῆσον, ἣν ᾤκουν Δόλοπες, ἠνδραπόδισαν, καὶ ᾤκισαν αὐτοί. πρὸς δὲ καὶ Καρυστίους αὐτοῖς, ἄνευ τῶν ἄλλων Εὐβοέων, πόλεμος ἐγένετο. καὶ χρόνῳ ξυνέβησαν καθ᾽ ὁμολογίαν. Ναξίοις δὲ ἀποστᾶσι μετὰ ταῦτα ἐπολέμησαν, καὶ πολιορκίᾳ παρεστήσαντο. πρώτη τε αὕτη πόλις ξυμμαχὶς παρὰ τὸ καθεστηκὸς ἐδουλώθη· ἔπειτα δὲ καὶ τῶν ἄλλων ὡς ἑκάστη ξυνέβη.

στϑ΄. 99. Αἰτίαι δὲ ἄλλαι τε ἦσαν τῶν ἀποστάσεων, καὶ μέγισται, αἱ τῶν φόρων καὶ νεῶν ἔκδειαι, καὶ λειποστράτιον,

Ἠϊόνα] Ita Mss. Stephanum, Scholiasten, et Eustathium reprehendit Holsten. et unam hujusce nomiuis urbem tantum agnoscit. In Olymp. LXXVII. 3. Diodor. p. 272. d. Xenoph. 442. Thucyd. 217. 243. 272. 274. Voss. ad Scylacem p. 37. Pausan. 614. Plutarch. Vit. 482. Herodot. VII. 25. et 113. Polyæn. VII. 24. Pyrrhi Ligorii numus cum urna et urceo apud Harduin. 572. HIONEΩN. Cantacuzeno Ἀνακτορόπολις. Wass. Ad ea, quæ contra Stephanum, Scholiasten Thucyd. et Eustathium disputat Holstenius, add. Berkel. ad Steph. in Ἠϊών. Duck.

Ἠϊόνα] Navale et emporium Amphipolitanum, quinque et viginti stadiis ab Amphipoli situm. v. L. IV. 102. ejusd. lib. c. 7. Ἠϊόνα τὴν ἐπὶ Θρᾴκης, c. 50. ἐν Ἠϊόνι τῇ ἐπὶ Στρυμόνι. Sic Paus. Arcad. p. 242. Ἠϊόνα τὴν ἐπὶ Στρυμονι. E quo loco apparet, Cimonem Milt. F. Eionem cepisse astu, dum mœnia e crudo laterculo exstructa, Strymone ad ea detorto, ita ejus aquis diluit, ut alluvie resolverentur. Plut. in Cim. p. 185. Reisk. Ἠϊόνα πόλιν, ἐπὶ τῷ Στρυμόνι κειμένην· ut apud Herodot. VII. 25. uterque. Steph. Byz. et Eustath. cum eo, p, 179. hanc Eionem male faciunt urbem in Chersoneso, provocantes ad auctoritatem Thucydidis; sed a Berkelio copiose est castigatus, p. 378. Ceterum rem repetiit Diod. XI. c. 60. 449. Ἠϊόνα—Περσῶν κατεχόντων ἐχειρώσατο. G.

Σκῦρον] Vid. Addenda. Wass.

Hesychius: πόλις καὶ νῆσος, ἢ λατύπη. Ita interpretatur quoque Σκῦρον, Schol. Pindari Pyth. γ. p. 224. Σκῦρον—λέγουσι τὴν λατύπην, τὴν ἀπὸ τῆς κατεργασίας τῶν λίθων ἀποπίπτουσαν. v. Intt. ad Hesych. it. Wass. in addend. ad Thuc. p. 666. Insula itaque ob saxosa loca nomen est nacta. G.

Ὤικισαν] Non dubito, quin ᾤκησαν, non ᾤκισαν scribendum sit, et male apud Scholiasten quoque hoc pro illo scriptum sit. Vel illud certe ᾤκουν, quod præcedit, fidem nobis de lectione illa facere videtur. Sic autem p. 62. Ἑστιαίας δὲ (aut Ἑστιαιέας δὲ) ἐξοικίσαντες αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχον. Ubi tamen dici possunt γῆν ἔχειν, qui eam non incolunt. Cæterum quæ in eo, de quo nunc agitur, loco est scripturæ diversitas, eadem et alibi occurrit: nam p. 5. quum ita in textu legatur, οὗτοι γὰρ δὴ τὰς πλείστας τῶν νήσων ᾤκησαν, in margine ex aliis libris ᾤκισαν tibi datur: sed ibi quoque ᾤκησάν ab οἰκῶ retinendum esse dico. Steph. Nihil mutandum videtur. Diodor. Sicul. XI. 272. Σκῦρον δὲ, Πελασγῶν ἐνοικούντων καὶ Δολόπων, ἐξεπολιόρκησε· καὶ κτίστην Ἀθηναῖον καταστήσας, κατεκληρούχησε τὴν χώραν. Corn. Nep. Cim. II. *Scyrum—vacuefecit; sessores veteres urbe insulaque ejecit:* agros civibus divisit. Hoc est, quod Thucydides dicit, Σκῦρον ᾤκισαν Athenienses, duce Cimone. Duck.

Ὤικισαν] Bene tuitus est hanc lectionem Duckerus, e Diod. XI. c. 60. et Nepot. Cim. 2. contra Stephanum, ᾤκησαν defendentem. (Σκῦρον—ἐξεπολιόρκησε· καὶ κτίστην Ἀθηναῖον καταστήσας, κατεκληρούχησε τὴν χώραν). Addi potest locus luculentus Plut. Cim. p. 188. Ὤικισαν δὲ καὶ Σκῦρον. G.

Παρὰ τὸ καθεστηκὸς] Sc. νόμιμον, ut loquitur Noster L. III. 9. Τὸ καθεστὼς νόμιμον est ἔθος. v. Schol. G.

Ἔκδειαι] Quamvis alia exemplaria ἔκδειαι, alia ἔνδειαι habeant, Scholiastes tamen magnum inter hæc duo discrimen statuit: sed de quo illi non assentior, ut apud eum dixi. Steph. Altera interpretatio Scholiastæ, ἀπολείψεις, ἀτέλειαι huic loco convenit. Ἐν-

εἴτῳ ἐγένετο. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι ἀκριβῶς ἔπρασσον, καὶ λυπηροὶ ἦσαν, οὐκ εἰωθόσιν οὐδὲ βουλομένοις ταλαιπωρεῖν προσάγοντες τὰς ἀνάγκας· ἦσαν δέ πως καὶ ἄλλως οἱ Ἀθηναῖοι οὐκέτι ὁμοίως ἐν ἡδονῇ ἄρχοντες, καὶ οὔτε ξυνεστράτευον ἀπὸ τοῦ ἴσου, ῥᾴδιόν τε προσάγεσθαι ἦν αὐτοῖς τοὺς ἀφισταμένους. ὧν αὐτοὶ αἴτιοι ἐγένοντο οἱ ξύμμαχοι. διὰ γὰρ τὴν ἀπόκνησιν ταύτην τῶν στρατειῶν, οἱ πλείους αὐτῶν, ἵνα μὴ ἀπ᾽ οἴκου ὦσι, χρήματα ἐτάξαντο ἀντὶ τῶν νεῶν τὸ ἱκνούμενον ἀνάλωμα φέρειν. καὶ τοῖς μὲν Ἀθηναίοις ηὔξετο τὸ ναυτικὸν ἀπὸ τῆς δαπάνης, ἣν ἐκεῖνοι ξυμφέροιεν, αὐτοὶ δὲ, ὁπότε ἀποσταῖεν, ἀπαράσκευοι καὶ ἄποροι ἐς τὸν πόλεμον καθίσταντο.

ρ΄. 100. Εγένετο δὲ μετὰ ταῦτα καὶ ἡ ἐπ᾽ Εὐρυμέδοντι ποταμῷ ἐν Παμφυλίᾳ πεζομαχία καὶ ναυμαχία Ἀθηναίων καὶ τῶν ξυμμάχων πρὸς Μήδους. καὶ ἐνίκων τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἀμφότερα Ἀθηναῖοι, Κίμωνος τοῦ Μιλτιάδου στρατηγοῦντος· καὶ εἷλον τριήρεις Φοινίκων, καὶ διέφθειραν τὰς πάσας, ἐς διακοσίας. χρόνῳ δὲ ὕστερον ξυνέβη Θασίους αὐτῶν ἀποστῆναι,

δεια, *inopia*, *penuria*, hic locum non habet. Ἔκδεια autem est, quum quis non totum solvit, quam reliquationem vocant. Vid. Suid. in ἔκδεια, Vales. ad Harpocrat. h. v. et Salmas. de Mod. Usur. p. 713. Cur Steph. et Port. verterint *ejurationes tributorum et navium*, non intelligo. Valla sequutus est alteram scripturam: nam vertit *tributorum penuria naviumque*. De λειποστρατίῳ Poll. VIII. 40. Herodoto V. 27. est λειποστρατία. vid. Thom Mag. in λειποτάξιον. DUCK.

Ἔκδειαι] Nos: *der Rückstand in den abzutragenden Abgaden und Schiffen*, reliquatio. vid. not. Duckeri ad h. l. GOTTL.

Ἔπρασσον] Pro ἐσέπρασσον, *exigebant*. Simplex et compositum de pecunia exigenda adhibetur. vid. Wessel. ad Diod. I. 18. p. 22. Medio alias utuntur Græci. v. c. Diod. XII. 28. ἐπράξατο τοὺς Σαμίους τὰς γεγενημένας τὴν πολιορκίαν δαπάνας. G.

Ita Xen. M. S. 1. οὐκ ἐπράττετο χρήματα. BAVER.

Οὐκέτι ἐν ἡδονῇ ἄρχοντες] i. e. *eorum imperium non amplius gratum et acceptum fuit*. G.

Ἀπ᾽ οἴκου] Malim ἄπ᾽ hic scribi, ut vel hæc scriptura vocem illam non pro ἀπὸ, sed pro ἄπο esse positam testetur. Ut autem hic pro militandi immunitate, ita et pro navigandi pecuniæ penduntur supra pag. 16. STEPH.

Ἐγένετο—διακοσίας] Dion. Halic. p. 142. WASS.

Εὐρυμέδοντι] Locum memorat et res gestas Harpocration. retulit ad annum IV. Artaxerxis Euseb. Ol. LXXIX. 4. IDEM.

Κίμωνος τοῦ Μιλτιάδου] v. Aristid. T. I. p. 151. Jebb. Plut. in. Cim. p. 176. G.

Εἷλον τριήρεις Φοινίκων] v. Plut. Cim. p. 199. διακοσίας αἰχμαλώτους ἔλαβον οἱ Ἀθηναῖοι. G.

Χρόνῳ δὲ ὕστ.] Diodorus non convenit cum Thucydide de tempore hujus Thasiorum defectionis, quam Thucydides ponit antequam Sparta terræ-motibus concuteretur, Diodorus autem post terræ-motum. Palmerius Exercitationib. p. 109. HUDS.

Θασίους] Vid. Syncellum 4064. Aristot. Hist. An. 136. Motrayii Numus Tab. XXIX. ΘΑΣΙΟΝ. Ita scribunt Herodot. Strabo, Archestratus Γαστερονομία, Hegemon Thasius, qui Cratini tempore floruit, Scylax, Hippocr. Pausan. Apollodor. M. Heracleota, Diodor. Polyænus, Aristophanes, Pl. Galenus Tom. II. 358. Plutarchus Bruto, Dionys. Perieg. Schol. Homeri Od. κ΄. 235. Chron. Paschale, Clemens Alex. Zenobius apud Suidam, Hesychius Θάσιος παῖς Ἀγλαοφῶντος, sed ibi legendum γένος Ἀγ. pars est Epig. Simonidis, vid. Pausan. Phocic. Cap. XXVII. Ex Latinis Virg. Statius, Varro, Cloatius Verus apud Macrob. Mela,

διενεχθέντας περὶ τῶν ἐν τῇ ἀντιπέρας Θρᾴκῃ ἐμπορίων, καὶ τοῦ μετάλλου, ἃ ἐνέμοντο. καὶ ναυσὶ μὲν ἐπὶ Θάσον πλεύσαντες οἱ Ἀθηναῖοι, ναυμαχίᾳ ἐκράτησαν, καὶ ἐς τὴν γῆν ἀπέβησαν. ἐπὶ δὲ Στρυμόνα πέμψαντες μυρίους οἰκήτορας αὐτῶν καὶ τῶν ξυμμάχων ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς χρόνους, ὡς οἰκιοῦντες τὰς τότε καλουμένας Ἐννέα ὁδοὺς, νῦν δὲ Ἀμφίπολιν, τῶν μὲν Ἐννέα ὁδῶν αὐτοὶ ἐκράτησαν ἃς εἶχον Ἠδωνοί· προελθόντες δὲ τῆς Θρᾴκης ἐς μεσόγειαν, διεφθάρησαν ἐν Δραβήσκῳ τῇ Ἠδωνικῇ ὑπὸ τῶν Θρᾳκῶν ξυμπάντων, οἷς πολέμιον ἦν τὸ χωρίον αἱ Ἐννέα ὁδοὶ κτιζόμενον.

Nepos, geminant Xenophon Hist. Gr. I. 432. Ptolemæus: at uterque insulam intelligit. Urbem Xenophon alibi Θάσον vocat. Livii exemplaria, et Excerpta Polybii variant. Plinius IV. 12. 23. Thassus, opinor male. De Urbis excidio sub Lysandro consule Diodorum XIII. p. 388. Wass.

Θάσος] Ita scribendum esse auctor est Wassius, non Θάσσος. Sic Mela II. 7. "in *Ægæo* mari prope Thraciam, *Thasos*, Imbros, Samothrace." Dionys. v. 523. Ὠγυγίη τε Θάσος Δημητέρος ἀκτή.

Πέμψαντες οἰκήτορας] Sollemnis forma πέμπειν et ἐκπέμπειν οἰκήτορας s. ἀποίκους, colonos mittere in locum, incolis vacuum. G.

Οἰκιοῦντες] Ita recepi pro οἰκειοῦντες, præeuntibus optimis codd. quod mutatum videtur ab imperitis librariis, qui nescirent, hoc esse futurum Atticum, ab οἰκίζω. Hæc forma futuri occurrit quoque L. III. 4. ὡς σφῶν οὐδὲν νεωτεριούντων, et alibi. Patet quoque lectionis veritas ex verbis οἰκήτορας. Accedit, Thucydidem τὸ οἰκειοῦν adhibere *conciliandi* vi. Unicus esset locus Thucyd., ubi οἰκειοῦντες esset ἰδιοποιοῦντες, *sibi vindicantes*, quem Steph. quoque laudavit in Thes. L. G. T. II. p. 1233. Mox adhibet: ἐκράτησαν τῶν Ἐννέα ὁδῶν, quod hac in re usurpatur frequenter. Rem accurate Noster L. IV. 102. Athenienses Agnone coloniæ duce emisso expulsis Edonis hanc urbem condidisse—ἔκτισαν τὸ χωρίον τοῦτο, ὅπερ πρότερον Ἐννέα ὁδοὶ ἐκαλεῖτο. Mox adhibet ᾤκισεν. repetiit Plut. Cim. p. 188. αὐτὴν τὴν Ἠϊόνα καὶ τὴν Ἀμφίπολιν οἰκίσαντες. Huc respexit Nepos Cim. 2. Primum imperator apud flumen Strymona magnas copias fugavit, oppidum Amphipolim constituit, *eoque decem millia Athen. in coloniam misit.* G.

Καλουμένας Ἐννέα ὁδοὺς] Appellationis originem indicat Hyginus, Fab. LIX. cum ait, novies Phyllidem eo die, quo Demophoontis reditum præstolabatur, littus versus cucurrisse: indicatque id Coluthus lib. de raptu Helenæ. Vide Meursium de Regn. Athen. l. 3. c. 7. Huds. Errorem Stephani, qui in Ἀμφίπολις etiam Μυρίκην et Ἠϊόνα dictam scribit, redarguunt ibi Interpretes, et Voss. ad Scylac. p. 64. Ed. Gron. Duck.

Δραβήσκῳ] Stephanus Δραβῆσκος. Geogr. MS. Vatic. Δράβησκος, teste Holstenio. vid. Appianum B. Civil. IV. 650. Strabonis Epit. Lib. VII. in fin. male Δραβίσκος. Latini scriptores, haud memorant. Vid. Nostrum 272. 19. Campi cujusdam nomen esse videtur. Wass. Apud Appian. quoque l. d. Δραβίσκος. Stephano χωρίον, id est, locus, vel campus, non oppidum, ut Cellar. II. Geogr. 13. qui hoc etiam non obscure ex Thucydidis verbis conjici putat. Si hoc conjicere voluit ex his διεφθάρησαν ἐν Δραβήσκῳ, non firma est illius conjectura. Nam ἐν nominibus urbium additum sæpe notat τὴν περίχωρον. Steph. Ἰσσὸς—ἐν ᾗ Ἀλέξανδρος Δαρεῖον ἐνίκησε. Lucian. de conscrib. Histor. p. 621. τὰς ἐν Εὐρώπῳ γιγνομένας σφαγάς. Vid. Perizon. ad Ælian. II. V. H. 25. Straboni in Epit. l. d. est πόλις, et MS. Vatic. apud Holsten. ad Steph. Δράβησκος Ἠδωνῶν πόλις ἐν Θράκῃ. Idem colligi potest ex Appiano de situ Philipporum: ἐκ δὲ τῆς δύσεως πεδίον μέχρι Μυρκίνου τε καὶ Δραβίσκου. Add. infr. ad Cap. 113. Duck.

Ἐν Δραβήσκῳ] Fuit urbs Edonum in Thracia. Plura congessere Intt., in primis Eruditiss. Duckerus. G.

Ἠδωνικῇ] MS. Ar. Ἰδωνικῇ. Error ex adsc. ι ΗΙΔΩΝΗ. Wass. Potius putem ex eo ortum, quod η & ι eodem sono proferebantur, ut Δράβησκος et Δράβισκος, et infinita alia hujus generis. Nam nusquam hoc nomen cum diphthongo in prima syllaba inveni. Duck.

Ξυμπάντων] Heilmanus (p. 117.) conjicit ξυστάντων, quod τὸ ξυμπάντων otiosum

ρά. 101. Θάσιοι δὲ νικηθέντες μάχαις, καὶ πολιορκούμενοι, Λακεδαιμονίους ἐπεκαλοῦντο, καὶ ἐπαμύνειν ἐκέλευον ἐσβαλόντας ἐς τὴν Ἀττικήν. οἱ δὲ ὑπέσχοντο μὲν κρύφα τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἔμελλον. διεκωλύθησαν δὲ ὑπὸ τοῦ γενομένου σεισμοῦ. ἐν ᾧ καὶ οἱ Εἵλωτες αὐτοῖς καὶ τῶν περιοίκων Θουριᾶταί τε καὶ Αἰθεεῖς ἐς Ἰθώμην ἀπέστησαν. πλεῖστοι δὲ τῶν Εἱλώτων ἐγένοντο οἱ τῶν παλαιῶν Μεσσηνίων τότε δουλωθέντων ἀπόγονοι· ᾗ καὶ Μεσσήνιοι ἐκλήθησαν οἱ πάντες. πρὸς μὲν οὖν τοὺς ἐν Ἰθώμῃ πόλεμος καθειστήκει Λακεδαιμονίοις· Θάσιοι δὲ, τρίτῳ ἔτει πολιορκούμενοι, ὡμολόγησαν Ἀθηναίοις, τεῖχός τε καθελόντες καὶ ναῦς παραδόντες, χρήματά τε ὅσα ἔδει ἀποδοῦναι αὐτίκα, ταξάμενοι, καὶ τολοιπὸν φέρειν, τήν τε ἤπειρον καὶ τὸ μέταλλον ἀφέντες.

ρβ'. 102. Λακεδαιμόνιοι δὲ, ὡς αὐτοῖς πρὸς τοὺς ἐν Ἰθώμῃ ἐμηκύνετο ὁ πόλεμος, ἄλλους τε ἐπεκαλέσαντο ξυμμάχους, καὶ Ἀθηναίους. οἱ δ' ἦλθον, Κίμωνος στρατηγοῦντος πλήθει οὐκ ὀλίγῳ. μάλιστα δ' αὐτοὺς ἐπεκαλέσαντο, ὅτι τειχομαχεῖν ἐδόκουν δυνατοὶ εἶναι. τοῖς δὲ, πολιορκίας μακρᾶς καθεστηκυίας, τούτου ἐνδεᾶ ἐφαίνετο. βίᾳ γὰρ ἂν εἷλον τὸ

sit et rei non conveniat; hoc sensu: "*a Thracibus, qui arma subito sumserant,*" laudatque L. VI. 21. εἰ ξυστῶσιν αἱ πόλεις φοβηθεῖσαι. Sed vereor, ut probet alicui hanc conjecturam. Οἱ ξυστάντες vel ξυνεστῶτες sunt, qui se quavis ratione conjungunt, et inter se conspirant; opponiturque τοῖς διαστᾶσι. (VI. 79.) Bene Scholiastes explicat συνέλθωσιν αἱ πόλεις ἐς κοινὴν βοήθειαν. Sic VI. 21. VII. 33. VIII. 66. 73. G.

Καὶ ἔμελλον] Sc. ἐπαμύνειν, s. ἐσβαλεῖν, ut ad marg. Flor. Vinar. scribitur. G.

Θουριᾶται] Scribitur Θουριᾶται et Θουρεᾶται. Huds. Paullo ante, post ἔμελλον, restitui distinctionem majorem, quæ in Cass. Gr. Vasc. et Bas. pro minima, quam tres postremæ Edd. habent. Duck.

Αἰθεεῖς] Non ita Gentile ab Αἰθαία secundum Stephanum Byzant. formari debet, neque ita apud Thucydidem legisse videtur. Quis autem veram servaverit lectionem tute ipse judicabis. Huds. Αἰθεεῖς] Situm hujus populi ignorat Cellar. p. 767. urbs Αἰθαία Stephano, qui Philochorum exscribit. Apud eum Αἰθαία, et inde gentile Αἰθαιεύς. Suidas Αἴθες, ἐθνικόν. Antiqui omnes, quam Græci quam Latini, hac in re plane silent. De secessione vid. Pausan. Mess. IX. Gr. mox δὲ καὶ τῶν Εἱλ. sed præcedit. Wass.

Ὡμολόγησαν] i. e. ὁμολογίαν ἐποιοῦντο, compositionem fecerunt his conditionibus. Ita L. IV. 65. G.

Τῆς δὲ πολιορκίας—) Reposui ex optimis codd. τῆς pro τοῖς, sic Scholiastes quoque legit, qui recte exponit δὲ pro γάρ. Reisk. in anim. p. 13. τοῖς δὲ sc. Atheniensibus, dativum loco genitivi esse credit. Parum recte; ut sequentia docent. G.

Ἐνδεᾶ] Miretur quis hoc adjectivum ἐνδεᾶ, absque ullo quocum jungatur substantivo: et fortasse scribendum ἔνδεια suspicetur: at ego illum adjectivi usum tanquam Thucydideum, ex collatione cum quibusdam aliis agnosco. Steph.

Τούτου ἐνδεᾶ ἐφαίνετο] Τούτου sc. τειχομαχεῖν. In ἐνδεᾶ cum Reiskio, l. c. subaud. τὰ παρόντα, aut τὰ πράγματα τῶν Ἀθηναίων. "*apparebat, Atheniensibus non esse peritiam hujus rei parem exspectationi Lacedæmoniorum; nam alias fuissent urbem vi capturi.*" Abresch. in Diluc. p. 109. qui idem supplet, sententiam hunc esse dicit: *Lacedæmonios ope atque vi artis poliorceticæ, cujus periti erant Athenienses, expugnare cupiisse locum.* Huc tendere quoque Schol. ad τούτου ἐνδεᾶ.

χωρίον. καὶ διαφορὰ ἐκ ταύτης τῆς στρατείας πρῶτον Λακεδαιμονίοις καὶ Ἀθηναίοις φανερὰ ἐγένετο. οἱ γὰρ Λακεδαιμόνιοι, ἐπειδὴ τὸ χωρίον βίᾳ οὐχ ἡλίσκετο, δείσαντες τῶν Ἀθηναίων τὸ τολμηρὸν καὶ τὴν νεωτεροποιΐαν, καὶ ἀλλοφύλους ἅμα ἡγησάμενοι, μήτι, ἢν παραμείνωσιν, ὑπὸ τῶν ἐν Ἰθώμῃ πεισθέντες νεωτερίσωσι, μόνους τῶν ξυμμάχων ἀπέπεμψαν· τὴν μὲν ὑποψίαν οὐ δηλοῦντες, εἰπόντες δὲ, ὅτι οὐδὲν προσδέονται αὐτῶν ἔτι. οἱ δ᾽ Ἀθηναῖοι ἔγνωσαν οὐκ ἐπὶ τῷ βελτίονι λόγῳ ἀποπεμπόμενοι, ἀλλά τινος ὑπόπτου γενομένου· καὶ δεινὸν ποιησάμενοι, καὶ οὐκ ἀξιώσαντες ὑπὸ Λακεδαιμονίων τοῦτο παθεῖν, εὐθὺς ἐπειδὴ ἀνεχώρησαν, ἀφέντες τὴν γενομένην ἐπὶ τῷ Μήδῳ ξυμμαχίαν πρὸς αὐτοὺς, Ἀργείοις τοῖς ἐκείνων πολεμίοις ξύμμαχοι ἐγένοντο· καὶ πρὸς Θεσσαλοὺς ἅμα ἀμφοτέροις οἱ αὐτοὶ ὅρκοι καὶ ξυμμαχία κατέστη.

ργ΄. 103. Οἱ δ᾽ ἐν Ἰθώμῃ δεκάτῳ ἔτει, ὡς οὐκέτι ἐδύναντο ἀντέχειν, ξυνέβησαν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, ἐφ᾽ ᾧ τε ἐξίασιν ἐκ Πελοποννήσου ὑπόσπονδοι, καὶ μηδέποτε ἐπιβήσονται αὐτῆς· ἢν δέ τις ἁλίσκηται, τοῦ λαβόντος εἶναι δοῦλον. ἦν δέ τι καὶ χρηστήριον τοῖς Λακεδαιμονίοις Πυθικὸν προτοῦ, τὸν

Sed v. not. ad Schol. Equidem præfero Reiskianam rationem. G.

Ἐνδεᾶ ἐφαίν.] Scil. τὰ πράγματα, ἔργα, vel πάντα· it. c. 46. init. ἐπειδὴ αὐτοῖς παρεσκεύαστο, et 48. init. Equidem sic interpreter: illis autem, vel ipsis Lacedæmoniis, hoc deesse inveniebatur; minor ipsis, quam Atheniensibus, usus inveniebatur, erat urbium oppugnandarum; nempe longiori obsidione; ipsi enim urbem vi potius cepissent; sed enim hoc non procedebat. Baver.

Τὸ τολμηρὸν καὶ τὴν νεωτεροποιΐαν] Prop. τὴν τόλμην, κ. τ.—Sed illud congruentius Thuc. loquendi consuetudini. G.

Οὐκ ἐπὶ τῷ βελτίονι λόγῳ] Se a Lacedæmoniis non bene de se sentientibus dimissos esse; nos: *nicht in der besten Meynung*— G.

Βελτ. λόγῳ] Verterim, non optimo animo, consilio, γνώμῃ· nempe, ut illos amolirentur. Baver.

Ἐξίασιν] Sicut in quodam pag. 27. loco, male ἐξίησι pro ἔξεισι antea legebatur, ita hic male ἐξιᾶσιν· quum hoc quoque sit ab ἐξίημι, quod ne huic quidem loco convenit, sed ἔξειμι· a quo scribendum est ἐξίασιν. Habet autem futuri significationem: adeo ut perinde sit, ac si ἐξελεύσονται scriptum esset. Atque hic futuri usus post ἐφ᾽ ᾧ, id est, quod Scholiastes idioma Thucydidis appellat. Ita enim et pag. 62. σπονδὰς ποιησάμενοι ἐφ᾽ ᾧ τοὺς ἄνδρας κομιοῦνται. Alii enim potius hic quidem ἐπὶ τῷ κομίζεσθαι, illic autem, ἐπὶ τῷ ἐξιέναι dicerent. Steph. Add. quæ Idem scribit Append. Thes. pag. 130. Nec tamen necesse est, ἐφ᾽ ᾧ τε mutare his ἐπὶ τῷ· nam non minus ἐφ᾽ ᾧ τε cum infinitivo dicitur. vid. Dion. Halic. X. 18. Ctes. in Excerpt. Persic. C. XXXIV. et XXXVIII. Duck.

Ἐφ᾽ ᾧ τε] n. λόγῳ s. τρόπῳ, *hac lege ut*— Abundat autem τε. Plene sic loqui forte potuisset: ἐπὶ τῷ τρόπῳ ὡς, l. ὥστε. Mox ἐξίασιν idem est ac ἐξελεύσονται. Notum est, τὸ εἶμι vim futuri habere. v. Mœris in ἄπεισι, Thom. M. e. v. et Phryn. p. 12. Gottl.

Μηδέποτε] Gr. Ar. Marg. μηκέτι, ut apud Homer. Il. β΄. 261. et nostrum 235. 19. Sed minus placet ob vicinitatem οὐκέτι. Wass. De Jove Ithomete vid. quos laudat Holsten. ad Stephan. in Ἰθώμη. Scholiastes ait Ἰθωμήτα Dorice dici, pro Ἰθωμήτου scilicet. Si Thucydides postremam syllabam Dorice extulit, credibile est, eum idem sequutum in illa, quæ præcedit, et scripsisse

ἱκέτην τοῦ Διὸς τοῦ Ἰθωμήτα ἀφιέναι. ἐξῆλθον δὲ αὐτοὶ, καὶ παῖδες, καὶ γυναῖκες. καὶ αὐτοὺς Ἀθηναῖοι δεξάμενοι κατ' ἔχθος ἤδη τὸ Λακεδαιμονίων, ἐς Ναύπακτον κατῴκισαν, ἣν ἔτυχον ᾑρηκότες νεωστὶ, Λοκρῶν τῶν Ὀζολῶν ἐχόντων. προσεχώρησαν δὲ καὶ Μεγαρῆς Ἀθηναίοις ἐς ξυμμαχίαν, Λακεδαιμονίων ἀποστάντες, ὅτι αὐτοὺς Κορίνθιοι περὶ γῆς ὅρων πολέμῳ κατεῖχον. καὶ ἔσχον Ἀθηναῖοι Μέγαρα καὶ Πηγάς· καὶ τὰ μακρὰ τείχη ᾠκοδόμησαν Μεγαρεῦσι τὰ ἀπὸ τῆς πόλεως ἐς Νίσαιαν· καὶ ἐφρούρουν αὐτοί. καὶ Κορινθίοις μὲν οὐχ ἥκιστα ἀπὸ τοῦδε τὸ σφοδρὸν μῖσος ἤρξατο πρῶτον ἐς Ἀθηναίους γενέσθαι.

ρδ'. 104. Ἰνάρως δὲ ὁ Ψαμμητίχου, Λίβυς, βασιλεὺς Λιβύων τῶν πρὸς Αἰγύπτῳ, ὁρμώμενος ἐκ Μαρείας τῆς ὑπὲρ Φάρου πόλεως, ἀπέστησεν Αἰγύπτου τὰ πλέω ἀπὸ βασιλέως Ἀρ-

Ἰθωμάτα. Nam hoc est Doricum. Steph. Ἰθωμήτης—καὶ Δωρικῷ τρόπῳ, Ἰθωμάτας. Et sic Paus. Messen. Cap. XXVI. et XXXIII. Duck.

Ἰθωμήτα] Rectius scribendum Ἰθωμάτα puto cum Duck. e Scholio: si extrema syllaba Dorice effertur h. l. haud dubie quoque proxima ita efferenda. Gottl.

Μεγαρῆς] Hæc est Attica terminatio, ut Ἀχαρνῆς, Πλαταιῆς et alia hujusmodi. vid. Steph. Append. Thes. p. 13. et 30. De Pegis et Nisæa Holsten. ad Steph. Quæ hic et ap. Herod. I. 59. Νίσαια, Stephano et aliis est Νισαία, de quo monet Sylburg. ad Pausan. Attic. c. XXXIX. Scholiastæ Theocr. XII. Id. 27. Νίσα, quod ibi emendat Heinsius. Ab hoc Megarenses Græciæ cognomine Nisæorum a Megarensibus Siciliæ distingui adnotat Casaub. ad Athen. XIV. 22. Ovid. tamen Epist. XV. 54. Nisiades dicit de Megarensibus Siciliæ. Duck.

Quamvis Attica est hæc scriptura, tamen antiquior Attic. ratio esse videtur, quam optimi habent codd. per εῖς. v. Valk. ad Eurip. Phœn. p. 95. G.

Ἰνάρως etc.] De defectione Ægyptiorum a Persarum rege vide Diodorum Siculum, l. 11. p. 279. Ed. Steph. Huds. Ἰνάρως] Ctesias cap. 32. Lydium vocat perperam. vid. Herodot. III. 12. 15. VII. 7. et Cl. Montefalconii Palæograph. II. 4. Wass. In Herodoto quoque est Ἰνάρως, in Diodoro Ἰναρὼς, ap. Schol. Aristoph. Plut. 178. Ἴναρως, in Ctesia apud Photium Biblioth. Cod. LXXII. Ἴναρος. Ibi perperam legi Ἰνάρου Λυδίου ἀνδρὸς, etiam observarunt Casaubon. ad Baron. Exercitat. XVI. § 77. et Usserius in Annalib. ad A. P. I. 4254. Nam Herodotus III. 12. dicit ἀπὸ Ἰνάρω τοῦ Λίβυος, et VII. 7. Ἰνάρως ἀνὴρ Λίβυς, ut hic Thucydides, et infra Cap. 110. Ἰνάρως ὁ τῶν Λιβύων βασιλεύς. Errorem illum sequuti sunt omnes, qui hæc Excerpta Photii e Ctesia vel separatim, vel una cum Herodoto ediderunt. Sed non tam Ctesiæ, aut Photii, quam, ut recte post Casaubonum Hudsonus in Var. Lect. ad Cap. 110., librariorum vitium est, qui in Photio e Λιβύων fecerunt Λυδίων, quemadmodum e Λιβύων scriba Cod. Gr. infr. l. d. Λυβίων. Ψαμμίτιχος, ut hic quidam scripti, sæpe etiam Herodotus, Diodor. Sicul. I. 42. IV. 415. et Schol. Aristoph. Plut. l. d. At Idem Nubib. 397. Ψαμμήτιχος. Montfaucon. l. d. exhibet partem vetustæ Inscriptionis, qua continentur nomina Atheniensium, qui bellis, quæ hic memorat Thucydides, interierunt. Duck.

Sic apud Herod. III. 12. VII. 7. alii aliter. v. Wass. et Duck. ad h. l. Ceterum hoc loco Thucydidis utitur Wessel. ad Herod. III. 15., ut doceat, Inarum fuisse Λιβύων regem, contra Ctes. excerpt. p. 818., ubi male vocatur Λύδιος ἀνήρ. Gottl.

Ἐκ Μαρείας] Apud Valent. Æg. num. p. 208. est Μαρεωτῶν, qui vero de gente potius, quam de urbe, explicandus videtur Cellario, Georg. ant. T. II. P. III. p. 10. qui plura de hac urbe congessit. cf. Athen. I. 25. Vinum Mareoticum, nomen habet ἀπὸ τῆς ait, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κρήνης Μαρείας, καὶ τῆς παρ' αὐτὴν πόλεως ὁμωνύμου, quæ urbs Athenæi tempore erat κώμη. Steph. de urb. ubi est Μάρεια, πόλις καὶ λίμνη, τῇ Ἀλεξανδρείᾳ παρακειμένη· ἡ καὶ Μαρεῶτις λέγεται. G.

ταξέρξου· καὶ αὐτὸς ἄρχων γενόμενος, Ἀθηναίους ἐπηγάγετο. οἱ δὲ (ἔτυχον γὰρ ἐς Κύπρον στρατευόμενοι ναυσὶ διακοσίαις αὑτῶν τε καὶ τῶν ξυμμάχων) ἦλθον, ἀπολιπόντες τὴν Κύπρον· καὶ ἀναπλεύσαντες ἀπὸ θαλάσσης ἐς τὸν Νεῖλον, τοῦ τε ποταμοῦ κρατοῦντες, καὶ τῆς Μέμφιδος τῶν δύο μερῶν, πρὸς τὸ τρίτον μέρος, ὃ καλεῖται Λευκὸν τεῖχος, ἐπολέμουν. ἐνῆσαν δὲ αὐτόθι Περσῶν καὶ Μήδων οἱ καταφυγόντες, καὶ Αἰγυπτίων οἱ μὴ ξυναποστάντες.

ρέ. 105. Ἀθηναίοις δὲ ναυσὶν ἀποβᾶσιν ἐς Ἁλιὰς, πρὸς Κορινθίους καὶ Ἐπιδαυρίους μάχη ἐγένετο· καὶ ἐνίκων Κορίνθιοι. καὶ ὕστερον Ἀθηναῖοι ἐναυμάχησαν ἐπὶ Κεκρυφαλείᾳ Πελοποννησίων ναυσί· καὶ ἐνίκων Ἀθηναῖοι. πολέμου δὲ καταστάντος πρὸς Αἰγινήτας Ἀθηναίοις, μετὰ ταῦτα ναυμαχία γίγνεται ἐπ᾽ Αἰγίνῃ μεγάλη Ἀθηναίων καὶ Αἰγινητῶν· καὶ οἱ ξύμμαχοι ἑκατέροις παρῆσαν. καὶ ἐνίκων Ἀθηναῖοι, καὶ ναῦς ἑβδομήκοντα λαβόντες αὐτῶν, ἐς τὴν γῆν ἀπέβησαν, καὶ ἐπολιόρκουν Λεωκράτους τοῦ Στροίβου στρατηγοῦντος. ἔπειτα Πελοποννήσιοι ἀμύνειν βουλόμενοι Αἰγινήταις, ἐς μὲν τὴν Αἴγιναν τριακοσίους ὁπλίτας πρότερον Κορινθίων καὶ Ἐπιδαυρίων ἐπικούρους διεβί-

Ἀρταξέρξου] N. μακρόχειρος. v. Diod. Sic. L. II. p. 279. Plura lecturis dabunt, Wass. et Duck. cf. Ctes. Pers. p. 818. G.

Ἐς Κύπρον] Rem attingit Plato in Menex. c. 12. ἦσαν δὲ οὗτοι—οἱ εἰς Κύπρον στρατεύσαντες, καὶ οἱ εἰς Αἴγυπτον πλεύσαντες καὶ ἄλλοσε πολλαχόσε—G.

Ἐς Ἁλιάς] Strabo VIII. 373. Ἑρμιόνη ἐστὶ τῶν οὐκ ἀσήμων πόλεων· ἧς τὴν παραλίαν ἔχουσιν Ἁλιεῖς λεγόμενοι, θαλαττουργοί τινες ἄνδρες. vid. Diodor. XI. p. 282. Eustath. Ἁλιὰς perperam scribit. vid. Steph. et Hesych. in ἁλική. Scylax p. 20. Μετὰ τὴν Ἐπιδουρείαν χώραν, Ἁλία, καὶ λιμήν. Pausan. II. 36. ἡ Ἁλίκη τὰ μὲν ἐφ᾽ ἡμῶν ἐστιν ἔρημος. vid. Xenoph. Hist. Græc. 515. b. 624. d. Ἁλεὺς etiam Δῆμος τῆς Κῶ Schol. Theocr. Confer Nostrum 115. 23. Demosth. in Olymp. p. 691. ΑΛΑΙΕΥ`Σ Insc. vet. in Bacchi Theat. Athen. ΝΙΚΩΝ ΛΥΣΙΟΥ ΑΛΙΕΥΣ Wheler. 366. vid. Pausan. VI. 334. Wass. Inscriptio hæc pertinet ad Halæenses ex δήμῳ Attico, cui Ἁλαὶ nomen erat. De quo Meurs. de Populis Attic. Duck.

Πρὸς Κορινθίους—μάχη ἐγένετο—] v. Aristid. in hymn. in Panath. T. I. p. 155. Jebb. G.

Καὶ ἐνίκων Κορ.] Cum Thucydide pugnat Diodorus Sic. qui victoriam adjudicat Atheniensibus p. 282. Ed. Steph. Cum Thucydide tamen consentit Trogus, et cum Atheniensis fuerit Thucydides, plus fidei meretur, quam Diodorus. *Palmerius.* Huds. Est in Palmer. Exercit. p. 45. qui respicit ad ea, quæ leguntur in Justin. III. 6. ubi etiam Interpretes adnotant, tum Athenienses a Peloponnesiis ad Halias victos esse. Sed si de hac pugna sensit, nonnulla aliter ac Thucydides, et perperam, scribit. Duck.

Κεκρυφαλείᾳ] Cum Ar. C. scribit Diodor. p. 282. d. κεκρυφαλίᾳ male. Κεκρυφάλιον est reticulum muliebre, unde ad retis et stomachi cavitatem transfertur, vid. Aristot. Hist. An. II. ult. Hesych. Schol. Nicandri p. 30. Aldin. Unus, opinor, Plinius hanc insulam agnoscit. Κερκυφαλία etiam cum Diodoro Aristides I. 269. Wass. Præter Plinium IV. H. N. 12. princ. etiam Schol. ad h. l. Thucyd. et alii apud Stephanum insulam esse dixerunt. Locum Aristidis descripsit Photius in Biblioth. qui itidem habet Κεκρυφαλίᾳ. Adnotavit Harduin. ad Plin. Errorem Stephani in Historia observant ad eum Interpretes. Duck.

Ἑβδομήκοντα] Ita Libri, quibus accedit etiam Lysias in Orat. Funebri p. 510. De

βασαν, τὰ δὲ ἄκρα τῆς Γερανείας κατέλαβον· καὶ ἐς τὴν Μεγαρίδα κατέβησαν Κορίνθιοι μετὰ τῶν ξυμμάχων, νομίζοντες ἀδυνάτους ἔσεσθαι Ἀθηναίους βοηθεῖν τοῖς Μεγαρεῦσιν, ἔν τε Αἰγίνῃ ἀπούσης στρατιᾶς πολλῆς, καὶ ἐν Αἰγύπτῳ· ἢν δὲ καὶ βοηθῶσιν, ἀπ' Αἰγίνης ἀναστήσεσθαι αὐτούς. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τὸ μὲν πρὸς Αἰγίνῃ στράτευμα οὐκ ἐκίνησαν, τῶν δ' ἐκ τῆς πόλεως ὑπολοίπων οἵτε πρεσβύτατοι καὶ οἱ νεώτατοι ἀφικνοῦνται ἐς τὰ Μέγαρα, Μυρωνίδου στρατηγοῦντος. καὶ μάχης γενομένης ἰσοῤῥόπου πρὸς Κορινθίους, διεκρίθησαν ἀπ' ἀλλήλων, καὶ ἐνόμισαν αὐτοὶ ἑκάτεροι οὐκ ἔλασσον ἔχειν ἐν τῷ ἔργῳ. καὶ οἱ μὲν Ἀθηναῖοι (ἐκράτησαν γὰρ ὅμως μᾶλλον) ἀπελθόντων τῶν Κορινθίων, τροπαῖον ἔστησαν. οἱ δὲ Κορίνθιοι, κακιζόμενοι ὑπὸ τῶν ἐν τῇ πόλει πρεσβυτέρων, καὶ παρασκευασάμενοι ἡμέρας ὕστερον δώδεκα μάλιστα, ἐλθόντες ἀνθίστασαν τροπαῖον καὶ αὐτοὶ ὡς νικήσαντες. καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐκβοήσαντες ἐκ τῶν Μεγάρων, τούς τε τὸ τροπαῖον ἱσ-

numero consentit etiam Diodor. XI. 282. d. infra v. 18. *μάχης ἰσοῤ. γ.* C. meliore ordine. Wass.

Ἔν τε Αἰγίνῃ] Expungenda quæ post Αἰγίνῃ est interpunctio, quum hæc verba ἔν τε Αἰγίνῃ ad participium *ἀπούσης* ferantur. Nam brevitatis causa *ἀπούσης ἐν Αἰγίνῃ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ* dixit pro eo, quod est *ἀπούσης ἐκεῖθεν* vel *ἀπούσης ἀπ' αὐτῶν, καὶ ἔν τε Αἰγίνῃ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ οὔσης.* Poteris autem ita hunc defectum supplere. *Absente tum apud Æginam tum apud Ægyptum multo exercitu.* Quod si non πολλῆς tantum, sed præfixo articulo τῆς πολλῆς scriptum foret, verterem, *magna parte exercitus.* Ejus porro, qui in Ægypto erat, exercitus mentionem facit pag. 60. Steph. Hæc distinctio, accedente auctoritate Mss. videtur recipienda. Duck.

Delevi interpunctionem post Αἰγίνῃ, præeuntibus codd. optimis. Probant Steph. et Duck. G.

Ἐν τῷ ἔργῳ] i. e. *μάχῃ.* Plato Menex. c. XI. τὸ ἐν Πλαταιαῖς ἔργον. Sic apud Nostrum (II. 7.) *γεγενημένου τοῦ ἐν Πλαταιαῖς ἔργου.* Quod mox c. 107. *ἔργον παρὰ τοὺς Λακεδαιμονίους* dicitur; apud Diod. XI. p. 465. dicitur, *ἐν τῇ μάχῃ.* ubi vid. Wessel. G.

Ἡμέρας δώδεκα] In marg. Vin. Flor. notatur: *ἡμέραις.* G.

Ἐκβοήσαντες] Ex Scholiastæ expositione colligi non potest (ut ad eum docebo) illum *ἐκβοήσαντες* legisse: verum etiamsi pro hoc illius expositio aperte faceret, alterum tamen *ἐκβοηθήσαντες* potius recipiendum censerem: præsertim cum hoc et alibi eodem modo utatur: quod de illo haud scio an dici itidem possit. Steph. Ἐκβοήσαντες, quod habent quidam Mss. agnoscit Schol. Noster 59. 11. eodem significatu *ἐβοήθησαν.* De hac voce ampliandum puto, quia apud Homerum *βοὴν ἀγαθὸς* et apud Æschylum in Supplic., *εἰ βραδύνοιμεν βοῇ.* ubi *βοὴ* pugna, et auxilium. Hac etiam voce יָצָא et צָבָה vertunt Seniores. Apud Nostrum aliosque *αὐτοβοεὶ* primo incursu valet: alibi quidem plenius, *ἐμβοήσαντες, ἀθρόοι ὥρμησαν.* vid. Esaiam XLII. 13. vid. Galæum ad Herod. II. 62. Wass. Galeus ibi nihil de hac voce habet. ad I. 62. ubi est *βοηθέουσιν,* adnotat, *mallem ad Ionicam formam βωθέουσιν*; quod nihil huc facit. Ἐκβοηθεῖν, ἐπιβοηθεῖν, et alia cum *βοηθέω* et præpositione composita, satis usitata sunt. Sed vix credo vel simplex *βοάω,* vel alia ex hoc et præpositione composita, ea significatione, quam hic locus postulat, apud probatos Scriptores inveniri. Nec magis puto huic loco convenire *ἐκβοήσαντες,* quam si quis pag. seq. pro *ἐβοήθησαν ἐπ' αὐτοὺς* velit dicere *ἐβόησαν ἐπ' αὐτούς.* Duck.

Ἐκβοηθήσαντες] Apud Diod. quidem (L. XIII. p. 730.) fere, ut hic *ἐκβοήσας ἐπὶ τὸν τόπον.* Sed Wessel. veram lectionem ἐκβοη-

τάντας διαφθείρουσι, καὶ τοῖς ἄλλοις ξυμβαλόντες ἐκράτησαν.

ρστ΄. 106. Οἱ δὲ, νικώμενοι ὑπεχώρουν. καί τι αὐτῶν μέρος οὐκ ὀλίγον προσβιασθὲν, καὶ διαμαρτὸν τῆς ὁδοῦ, ἐσέπεσεν ἔς του χωρίον ἰδιώτου, ᾧ ἔτυχεν ὄρυγμα μέγα περιεῖργον, καὶ οὐκ ἦν ἔξοδος. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι γνόντες, κατὰ πρόσωπόν τε εἶργον τοῖς ὁπλίταις, καὶ περιστήσαντες κύκλῳ τοὺς ψιλοὺς, κατέλευσαν πάντας τοὺς ἐσελθόντας. καὶ πάθος μέγα τοῦτο τοῖς Κορινθίοις ἐγένετο. τὸ δὲ πλῆθος ἀπεχώρησεν αὐτοῖς τῆς στρατιᾶς ἐπ' οἴκου.

ρζ΄. 107. Ἤρξαντο δὲ κατὰ τοὺς χρόνους τούτους καὶ τὰ μακρὰ τείχη Ἀθηναῖοι ἐς θάλασσαν οἰκοδομεῖν, τό, τε Φαληρόνδε καὶ τὸ ἐς Πειραιᾶ. καὶ Φωκέων στρατευσάντων ἐς Δωριᾶς, τὴν Λακεδαιμονίων μητρόπολιν, Βοιὸν, καὶ Κυτίνιον, καὶ

θήσας putat, quæ e compendio scribendi corrupta sit, provocans ad h. l., ubi cum Duckero defendit ἐκβοηθήσαντες, et ita Reisk. anim. l. c. et in Diluc. Abresch. p. 109. legendum contendit. Abreschius in Diluc. l. c. nil mutandum censet, sed probat explicationem Scholiastæ μετὰ βοῆς ἐξελθόντες, aliaque exempla verborum non compositorum, quibus hæc vis prægnans est, protulit. Meliorem tamen lectionem e codd. optimis recepi. Hoc verbum ἐκβοηθεῖν, ut et βοηθεῖν pertinet quoque ad verba prægnantia, ut mox c. 107. ἐβοήθησαν ἐπ' αὐτοὺς οἱ Ἀθηναῖοι. L. IV. 16. ἀπὸ πάντων ἤδη βεβοηθηκότες, i. e. *qui ad opem ferendam convenerant.* cf. L. IV. 42. VIII. 60. Gottl.

Ἐκβοήσ.] Melius haud dubie, ἐκβοηθήσαντες, sed nulla admodum vi, nisi metonymiæ, excurrentes ad auxilium, immo simpliciter, ad prœlium. Baver.

Οὐκ ὀλίγον προσβιασθὲν] Abresch. Dil. p. 110. interpretatur: μέτα βίας προσωτέρω ἀπεληλαθὲν, ratione præpositionis in verbo habita; Scholiasten non satis vim compositi adsecutum esse. Itaque triplicem constructionis ordinem profert: καί τι αὐτῶν μ. οὐκ ὀλίγον προσβιασθὲν, vel: καί τι ἐσέπεσεν ἐς χ. ἰδ. τιν., βιασθὲν πρὸς αὐτὸ, καὶ διαμαρτὸν τῆς ὁδοῦ, l. καί τι—διαμαρτὸν τῆς ὁδοῦ, καὶ βιασθὲν πρὸς χωρίον τ. ἰδ. ἐσέπεσεν ες αὐτό. Locus hic planus, non indigebat, opinor, hac intricata et arguta enarratione. Προσβιασθὲν haud dubie idem est βιασθέν. Infra c. 110. ἀνεσταυρώθη, est ἐσταυρώθη. Monuimus hoc supra ad c. 97. G.

Ἔς του] Si ἔς του legas, ita dictum erit του pro τινὸς, ut sæpe τῳ (rejecto itidem in præcedentem accentu) occurrit pro τινί. Interjici autem vocabulum inter hosce duos genitivos, minime novum est apud Thucydidem. Steph.

Περιεῖργον] Sc. αὐτούς. G.

Κατέλευσαν] Vid. Herodot. I. 167. Wass.

Ἐς Πειραιᾶ] Ut Πλαταιᾶ, a Πλαταιεύς. G.

Ἐς Δωριᾶς τὴν Λακ. μητρ.] Lacedæmonii, qui a Doriensibus traxerunt originem, initio urbes tantum tres tenebant; Bœum, Cytinium, et Erineum: hinc progressi, auctis viribus, Græciæ imperium obtinuerunt. Vide Meursii Miscell. Lacon. l. 3. c. 9. Huds. Δώριον infr. III. 92. Wass. Cl. Hudsonus, quum hic scribit Δωριᾶς, videtur probare sententiam Stephani et Porti: quam etiam confirmant quidam libri scripti. Et sane, si est a nominativo Δωριεὺς, ut videtur e Diodor. Sic. XI. 283., accusativus plur. non est Δωριὰς, sed Δωριᾶς, Attice, ut Πλαταιᾶς. Vid. Eustath. in Homer. Il. β΄. p. 269. et Steph. Append. ad Thesaur. p. 57. Duck.

Δωριᾶς] Ita correxi pro Δωριὰς, præeunte Duckero. Si enim auctore Eustathio (Il. β΄. 269.) a Πλαταιεὺς, αἰτιατικὴ πληθυντικὴ est Πλαταιεῖς et Πλαταιᾶς· eodem modo Δωριᾶς fit pro Δωριεῖς, quorum illud est Atticis proprium. Sic c. 14. Ἑστιαιᾶς. G.

Τὴν Λακεδαιμονίων μητρόπολιν] *Unde Lacedæmonii originem suam traxerunt.* G.

Βοίον] Vid. Hesychium in Λιμοδωριεῖς. Strabon. et Steph. Ἐρινεόν. Steph. aliquando Ἐρίνειος. Sic sane Plato p. 106. confer Philochorum, apud D. Halic. p. 198. Aristides Leuctr. Κοιτινίου male. Wass. In Diodor.

Ἐρινεὸν, καὶ ἑλόντων ἓν τῶν πολισμάτων τούτων, οἱ Λακεδαιμόνιοι, Νικομήδους τοῦ Κλεομβρότου, ὑπὲρ Πλειστοάνακτος τοῦ Παυσανίου βασιλέως, νέου ὄντος ἔτι, ἡγουμένου, ἐβοήθησαν τοῖς Δωριεῦσιν, ἑαυτῶν τε πεντακοσίοις καὶ χιλίοις ὁπλίταις, καὶ τῶν ξυμμάχων μυρίοις. καὶ τοὺς Φωκέας ὁμολογίᾳ ἀναγκάσαντες ἀποδοῦναι τὴν πόλιν, ἀπεχώρουν πάλιν· καὶ κατὰ θάλασσαν μὲν αὐτοὺς διὰ τοῦ Κρισσαίου κόλπου εἰ βούλοιντο περαιοῦσθαι, Ἀθηναῖοι ναυσὶ περιπλεύσαντες ἔμελλον κωλύσειν. διὰ δὲ τῆς Γερανείας οὐκ ἀσφαλὲς ἐφαίνετο αὐτοῖς, Ἀθηναίων ἐχόντων Μέγαρα καὶ Πηγὰς, πορεύεσθαι. δύσοδος τε γὰρ ἡ Γεράνεια, καὶ ἐφρουρεῖτο ἀεὶ ὑπὸ Ἀθηναίων· καὶ τότε ᾐσθάνοντο αὐτοὺς μέλλοντας καὶ ταύτῃ κωλύσειν. ἔδοξε δ᾽ αὐτοῖς ἐν Βοιωτοῖς περιμείνασι σκέψασθαι ὅτῳ τρόπῳ ἀσφαλέστατα διαπορεύσονται. τὸ δέ τι καὶ ἄνδρες τῶν Ἀθηναίων ἐπῆγον αὐτοὺς κρύφα, ἐλπίσαντες δῆμόν τε καταπαύσειν, καὶ τὰ μακρὰ τείχη οἰκοδομούμενα. ἐβοήθησαν δὲ ἐπ᾽ αὐτοὺς

L. XI. pag. 283. perperam Κυντίνιον, Ἐρίβυον, καὶ Ἐριναιόν. Duck.

Νικομήδους τοῦ Κλ.] Diodorus Sic. pag. 273. habet Νικομ. Κλεομένους, proculdubio Librarii errore. Huds.

Τοῦ Παυσανίου βασιλέως] Minus proprie Thucydides eum semel iterumque, qui regnum pro pupillo gubernabat, regem vocat. Pausanias enim non erat rex, sed tutelam gerebat regis Plistarchi: qui cum diem obierit vixdum annos pubertatis atque regnum consequutus, ei successit Plistoanax, Pausaniæ tutoris filius. Vide Meursium de Regno Laced. c. 12. Huds. Regem Lacedæmoniorum vocant etiam Plutarch. Consol. ad. Apollon. p. 182. Ed. Steph. Suidas in Παυσανίας, et Schol. Aristoph. Equit. 84. Hic βασιλέως ad Πλειστοάνακτος referri potest. Duck.

Βασιλέως] n. Πλειστοάνακτος. Diodorus (XI. p. 464. Wessel.) enim habet Πλειστοάνακτος τοῦ βασιλέως. Mecum facit Duckerus. In Aug. distinguitur: Παυσανίου, βασιλέως νέου ὄντος ἔτι ἡγουμένου. G.

Κρισσαίου] Reg. Κρισαίου. Sic Steph. et alii, sed plerique Κρίσσα, et Κρισσαῖος. vid. Holsten. ad Steph. Palmer. Græc. Antiq. VI. 4. et Muncker. ad Antonin. Liber. C. VIII. Duck.

Κωλύσειν] Quidam κωλύειν. Utroque modo Homerus, sed cum futuro inf. frequentius. Herodot. II. 150. ἔμελλε διαχέειν. vid. p. 91. 23. Gronov. ad Herodot. p. 918. v. 56. ἀεὶ addunt Ar. C. sed immediate sequitur. Wass.

Δύσοδός τε γὰρ ἡ Γεράνεια] Thom. Magist. Δυσπρόσοδον χωρίον, ὃ δύσκολον περὶ τὴν εἴσοδον, et addit e Thucyd. V. 65. χωρίον ἐρυμνὸν καὶ δυσπρόσοδον. Pergit, λέγει δὲ πάλιν καὶ δύσοδος χώρα, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας—οἷον—δύσοδος γὰρ ἡ Γεράνεια. κάλλιον δὲ τούτου τὸ δυσπρόσοδος. Nescio quid dicat. Nam neque δύσοδος hic idem significat, quod δυσπρόσοδος in altero illo loco; nec apparet, cur δυσπρόσοδος rectius aut elegantius dicatur, quam δύσοδος. Duck.

Τὸ δέ τι] Quid, quod—Gottl.

Τὸ δέ τι] i. e. partim etiam; *quid, quod,* h. l. friget. Baver.

Ἐβοήθησαν ἐπ᾽ αὐτοὺς] Insolentior hæc constructio occurrit infra c. 126. IV. 8. 25. item cum ἐς, L. IV. 42. VIII. 60. ut Demosth. contra Neær. p. 1379. Reisk. Vis hujus vocis est prægnans quæ dicitur. Facile suppleri potest verbum, quod intelligi debet, ut h. l. ἐπῆλθον μετὰ βοηθείας κατ᾽ αὐτῶν. Sic paullo post, c. 110. Ἐς Κυρήνην διεσώθησαν. Geminum huic est: ἐς πόλιν διασωθῆναι, *salvum et incolumem in urbem redire.* v. Valken. ad Eurip. Phœn. p. 275. Apud Nostrum L. V. 4. ἀπολιπόντες ἐκ τῶν Συρακουσίων, i. e. ἐξῆλθον τ. Σ. ἀπολιπόντες αὐτάς. Sic Luc. in Act. XXIII. 24. XXVI. 44. cf. Abresch. Diluc. p. 492. G.

Ἐβοήθ. ἐπ᾽ αὐτ.] Simpliciter vertendum

οἱ Ἀθηναῖοι πανδημεὶ, καὶ Ἀργείων χίλιοι, καὶ τῶν ἄλλων ξυμμάχων ὡς ἕκαστοι. ξύμπαντες δὲ ἐγένοντο τετρακισχίλιοι καὶ μύριοι. νομίσαντες δὲ ἀπορεῖν ὅπῃ διέλθωσιν, ἐπεστράτευσαν αὐτοῖς καί τι καὶ τοῦ δήμου καταλύσεως ὑποψία ἦν. ἦλθον δὲ καὶ Θεσσαλῶν ἱππεῖς τοῖς Ἀθηναίοις κατὰ τὸ ξυμμαχικὸν, οἳ μετέστησαν ἐν τῷ ἔργῳ παρὰ τοὺς Λακεδαιμονίους.

ρή. 108. Γενομένης δὲ μάχης ἐν Τανάγρᾳ τῆς Βοιωτίας, ἐνίκων Λακεδαιμόνιοι, καὶ οἱ ξύμμαχοι, καὶ φόνος ἐγένετο ἀμφοτέρων πολύς. καὶ Λακεδαιμόνιοι μὲν, ἐς τὴν Μεγαρίδα ἐλθόντες, καὶ δενδροτομήσαντες, πάλιν ἀπῆλθον ἐπ᾽ οἴκου, διὰ Γερανείας καὶ ἰσθμοῦ· Ἀθηναῖοι δὲ δευτέρᾳ καὶ ἑξηκοστῇ ἡμέρᾳ μετὰ τὴν μάχην ἐστράτευσαν ἐς Βοιωτοὺς, Μυρωνίδου στρατηγοῦντος. καὶ μάχῃ ἐν Οἰνοφύτοις τοὺς Βοιωτοὺς νικήσαντες, τῆς τε χώρας ἐκράτησαν τῆς Βοιωτίας καὶ Φωκίδος, καὶ Ταναγραίων τὸ τεῖχος περιεῖλον· καὶ Λοκρῶν τῶν Ὀπουντίων ἑκατὸν ἄνδρας ὁμήρους τοὺς πλουσιωτάτους ἔλαβον· τά τε τείχη τὰ ἑαυτῶν τὰ μακρὰ ἀπετέλεσαν. ὡμολόγησαν δὲ καὶ οἱ Αἰγινῆται μετὰ ταῦτα τοῖς Ἀθηναίοις, τείχη τε περιελόντες, καὶ ναῦς παραδόντες, φόρον τε ταξάμενοι ἐς τὸν ἔπειτα χρόνον. καὶ Πελοπόννησον περιέπλευσαν Ἀθηναῖοι, Τολμίδου τοῦ Τολμαίου στρατηγοῦντος.

ex tam frequenti usu Thucydidis: obviam iis egressi, eos impugnaverunt. Bauer.

Καὶ τῶν ἄλλων ξυμμάχων] Vel aliam lectionem sequutus est, vel (quod verisimilius est) Thucydidem non intellexit Valla, quum ita hunc locum est interpretatus, *exque omnibus fere aliis sociis, numero quatuordecim millia.* Neque enim tantum sociorum fuisse numerum Thucydides dicit, sed Athenienses et Argivos (quos fuisse mille scripsit) additis etiam sociis, hunc numerum effecisse. Animadvertendum autem et vocem ξύμπαντες male ab eo cum præcedentibus jungi. Steph.

Καί τι καὶ τοῦ δήμου] In marg. Flor. Vin. docta manus adscripsit: καί τις ἦν τοῦ δήμου, s. καίτοι καί τις ἦν. Si quid est mutandum; placeret καίτοι, quod est in quibusdam codd. Go.

Τανάγρᾳ] Vid. Diodor. 284. b. Ol. LXXX. 4. ubi οἰνοφύτοις *vinetis* vertit Rhodoman. Steph. Pausan. Strabo non agn. vid. Plutarch. Tom. II. p. 345. et Platonem p. 435. in Epitaph. Οἱ Λακεδαιμόνιοι Gr. ut 39. 19. Wass. Quod Thucydides ἐν τῷ ἔργῳ, id Diodorus ἐν τῇ μάχῃ, et Ulpian. in Demosth. Olynth. 1. p. 8. ἐν αὐτῇ τῇ παρατάξει dicunt. Sunt autem Thessali ab hac re a quibusdam notati tamquam perfidi, ut Ulpianus scribit. Duck.

Γενομένης δὲ μάχης ἐν Τανάγρᾳ] Meminit hujus prælii quoque Plato in Alcib. ά. c. 8. et in Menex. c. 13. unde hic locus accipit lucem. Duplex autem pugna fuit ad Tanagram; in priori Myronides, hostibus victis, Tanagram expugnavit, quod non, ut vult Thucyd. post, sed ante prælium ad Οἰνόφυτα factum est: posterius prælium ad Œnophyta commissum est. Præter ea, quæ diximus ad Plat. l. c. cf. Wessel. ad Diod. XI. p. 477. G.

Ἐνίκων Λακ.] Pugnam ancipitem fuisse tradit Diodorus l. XI. p. 284. Huds.

Τολμίδου] Ar. C. Τολμίδου στρατηγ. τοῦ Τ. ordine venustiore. et pro τῶν Gr. τὸ, an τὸ τῶν? immo nihil mutandum. Wass. Τολ-

καὶ τὸ νεώριον τῶν Λακεδαιμονίων ἐνέπρησαν, καὶ Χαλκίδα Κορινθίων πόλιν εἷλον, καὶ Σικυωνίους ἐν ἀποβάσει τῆς γῆς μάχῃ ἐκράτησαν.

ρθ'. 109. Οἱ δὲ ἐν τῇ Αἰγύπτῳ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ ξύμμαχοι ἔτι ἐπέμενον, καὶ αὐτοῖς πολλαὶ ἰδέαι πολέμων κατέστησαν. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον ἐκράτουν τῆς Αἰγύπτου οἱ Ἀθηναῖοι. καὶ βασιλεὺς πέμπει ἐς Λακεδαίμονα Μεγάβαζον, ἄνδρα Πέρσην, χρήματα ἔχοντα, ὅπως, ἐς τὴν Ἀττικὴν ἐσβαλεῖν πεισθέντων τῶν Πελοποννησίων, καὶ ἀπ' Αἰγύπτου ἀπαγάγοι Ἀθηναίους. ὡς δὲ αὐτῷ οὐ προυχώρει, καὶ τὰ χρήματα ἄλλως ἀναλοῦτο, ὁ μὲν Μεγάβαζος καὶ τὰ λοιπὰ τῶν χρημάτων πάλιν ἐς τὴν Ἀσίαν ἀνεκομίσθη. Μεγάβαζον δὲ

μίδα in Gr. pro varia lectione, a recto Τολμίδας. In Plutarcho et Diodoro quidem est Τολμίδης· sed tamen etiam alteram terminationem in usu fuisse, indicat hoc corruptum apud Plutarch. de Glor. Athen. princ. Καὶ Τολμίαν Πελοπόννησον περιπλέοντα, pro Τολμίδαν. Duck.

Χαλκίδα Κορινθίων] Unde Eustath. Il. β'. p. 279. ἦν δὲ καὶ Κορίνθου πόλις Χαλκίς· καὶ Αἰτωλικὴ δὲ, ὅθεν ὁ Ἀχελῷος. G.

Πολλαὶ ἰδέαι πολέμων] n. vario modo et varia fortuna bella gesta sunt. Vox est Herodotea, quæ a Platone frequenter adhibetur. Servit quoque periphrasi, ἰδέα σεισμοῦ ἐπεγένετο. Paus. Achaic. p. 587. v. Gloss. imitatur Nostrum Dion. V. p. 1220. καὶ πᾶσα ἄλλη κακῶν ἰδέα, et alibi. G.

Καὶ ἀπ'] Καὶ abest a quibusdam Mss. et Edd. et v. 99. ἐκομίσθη haud recte, pro ἀνεκομίσθη. Wass.

Ἀναλοῦτο] Ex Thomæ M. sententia hæc forma est Attica, Ἀνάλωσα καὶ ἀνάλωκα Ἀττικοί. Sic apud Nostrum VI. 31. v. Hemsterh. ad Thom. p. 55. Mœris tamen aliter: ἀνηλωμένον Ἀττικῶς, ἀναλουμένον Ἑλληνικῶς. cf. præter Intt. Mœridis p. 25. 26. Valken. ad Euripid. Phœn. v. 591. qui Atticam formam esse ἀνάλωσα, ἀνάλωμαι, pronunciat. L. III. c. 81. tamen est ἀνηλοῦντο, *se ipsos absumebant*, et L. II. 13. ἀπανηλώθη, L. VI. 31. est ἀναλώκει ubi corrector ἀνηλώκει male. v. Duck. VII. 48. ἀνηλωκέναι, ubi reponendum est ἀναλωκέναι. Etsi altera forma κοινὴ dicta reperitur apud Atticos; prior tamen Thucydidi restituenda videtur in omnibus locis. Quod valet de omnibus temporibus, quod littera verbi, semper producta, augmenti non est capax, ut subtiliter notat Valken. ad l. c. In Plutarch. Agesil. p. 649. T. III. Reisk. est κατηνάλωσαν, ubi quidam codd. κατανήλωσαν· utrumque Mosi Solano displicet, legenti καταναλώσαντες. Sed κατηνάλωσαν, quod et alias occurrit, augmento in præp. addito, v. c. ἠνάλωσα, et maxime in καταναλόω, κατηνάλωσα, verum esse puto. Gottl.

Haud dubie retentum est α, ne confunderetur cum verbo ἀνηλοῦν, προσηλοῦν, quod esset ab ἧλος, clavis affigere. Atticismum nil morer, in quo veteres argutentur, non sine dissensu, et multo magis recentiores, ac si in his omnis vertatur Græcitas. Quid enim constitueris in varietate Libb. et Atticistarum? Aut quid adeo intersit? Graviora sectanda sunt, quæ præ his tricis fere negligunt, in quibus facile, sed nullo usu, doctrinam jactaris. Baver.

Ἀνεκομίσθη] Semel de hoc quoque te monebo, quum sæpenumero lectiones occurrant in eo diversæ, quod aliæ vocabula simplicia, aliæ composita habeant (quæ diversitas in tribus hujus paginæ locis cernitur) plerumque eas Thucydideas potius videri, quæ composita, quam quæ simplicia habent: quum alioqui in magna earum parte sensum inde aut parum, aut nihil immutari videamus. Ut autem hic διεσώθησαν et ἐσώθησαν habes, sic etiam pag. 34. et σώσας et διασώσας. Verum ad illud ἀνεκομίσθη quod attinet, pro ἐκομίσθη, sicut in illo redundare dici potest præpositio, quod præcedat πάλιν, ita et in plerisque aliis verbis tali pleonasmo præpositionis gaudere Thucydidem sciendum est, cujus antea exempla fuerunt a me allata. Steph.

Vera est lectio, quamquam nihil aliud est quam ἐκομίσθη, quod πάλιν præcedit: amat enim Thucydides composita. v. Steph. ad h. l. G.

Μεγάβαζον] Aristoph. et Schol. Avib. 484. Μεγάβυζον. Schol. ibi om. δὲ et habet πολλῆς

τὸν Ζωπύρου πέμπει, ἄνδρα Πέρσην, μετὰ στρατιᾶς πολλῆς· ὃς, ἀφικόμενος κατὰ γῆν, τούς τε Αἰγυπτίους καὶ τοὺς ξυμμάχους μάχῃ ἐκράτησε, καὶ ἐκ τῆς Μέμφιδος ἐξήλασε τοὺς Ἕλληνας, καὶ τέλος ἐς Προσωπίτιδα τὴν νῆσον κατέκλεισε· καὶ ἐπολιόρκει ἐν αὐτῇ ἐνιαυτὸν καὶ μῆνας ἕξ, μέχρις οὗ ξηράνας τὴν διώρυχα, καὶ παρατρέψας ἄλλῃ τὸ ὕδωρ, τάς τε ναῦς ἐπὶ τοῦ ξηροῦ ἐποίησε, καὶ τῆς νήσου τὰ πολλὰ ἤπειρον· καὶ διαβὰς εἷλε τὴν νῆσον πεζῇ.

ρί. 110. Οὕτω μὲν τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα ἐφθάρη, ἓξ ἔτη πολεμήσαντα· καὶ ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν πορευόμενοι

στρατιᾶς. abest etiam ab eo μάχῃ et τῆς. male. Vid. Usser. in Annalib. Per. Jul. 4256. Wass. Μεγάβυζος etiam Diodor. et Photius in Excerptis Ctesiæ, ut in Cass. et Gr. Et sic plerumque apud alios hoc nomen scribitur. Interdum, sed rarius, Μεγάβαζος, ut Ἀρτάβαζος, Φαρνάβαζος; et apud Æschylum Μεγαβάζης. Vid. Reland. Dissertat. II. 8. ubi etiam quærit, utrum hoc nomen proprium, an muneris ac dignitatis fuerit apud Persas; de quo plura Turneb. XVIII. Adversar. 31. Casaub. et Menag. ad Laërt. II. 51. et Interpretes Æliani II. V. H. 2. Duck.

Μεγάβαζον—ἄνδρα Πέρσην] *Persam nobilem.* Sic II. 29. ἀνὴρ Ἀβδηρίτης, dignitatem videtur exprimere ἀνὴρ, nec otiosum est, uti gentilibus adjectum. Sic ἄνδρες Ἀθηναῖοι. v. Schol. Mox in Schol. Arist. Av. v. 484. qui a verbis: Μεγάβυζον—usque ad Ἕλληνας, legitur μετὰ πολλῆς στρατιᾶς, et ante ἐκράτησε, omissum est μάχῃ, memoriæ vitio. Ceterum Μεγάβυζος s. Μεγάβαζος an sit dignitatis nomen, Ducum regum Persiæ, sive proprium, disceptarunt docti Intt. Æliani, (L. II. 2. p. 70. f.) Non negari quidem potest Persarum στρατηγοὺς, sive, ut notat A. Gronovius, Præfectos Magorum ita dictos; h. l. est certe proprium, quod filius Zopyri dicitur. Notum est nomina dignitatis veluti Pharaonum, i. e. regum, successu temporis transiisse in propria. Ceterum hujus rei mentionem facit Scholiastes Aristophanis, ad Plut. v. 178. et cum Thucydide consentit: Μεγάβαζος ὁ τοῦ Βασιλέως Περσῶν στρατηγὸς τὸν ποταμὸν διακόψας, καὶ ἀλλαχόσε τρέψας εἷλεν ἐκείνους ἐπὶ ξηρᾶς καὶ ἀπέκτεινεν. Gottl.

Ἄνδρα Πέρσην] Non dignitatem utique notat; nam supra, in historia Pausaniæ, ἀνὴρ Ἀργίλιος, tenuis vero homo, atque adeo turpis. Baver.

Οὕτω μὲν] Marg. οὕτω μὲν οὖν. bene. v. 7. Cl. Gr. al. βασιλέως. perperam. Wass. Ὑπὸ βασιλέα, quod est in Cass. puto sic dici posse, ut ὑπό τινα εἶναι, ὑφ' ἑαυτὸν ποιεῖσθαι, apud Xenophontem, et alios in Thes. Steph. Theophr. Charact. C. XXIV. Τῶν ὑφ' αὐτόν τινι συντάξαι. Ælian. VI. V. H. 11. πᾶσαν ὑφ' ἑαυτὸν τὴν Σικελίαν ἐποιήσατο. Amyrtæum Saïten, Regem Ægypti memorat Chronic. Euseb. n. MDCIV., sed in Olympiade XCI. At Diodor. Sicul. hanc cladem Atheniensium in Ægypto confert in Olymp. LXXX. Duck.

Πολεμήσαντα] Quum valde durum hoc sit, πράγματα ἓξ ἔτη πολεμήσαντα, videndum, ne veram lectionem esse dicendum sit πολεμησάντων, quod jungatur cum Ἑλλήνων. Steph.

Ἓξ ἔτη πολεμήσαντα] Duram esse formam: πράγματα—πολεμήσαντα, quisque videt. Nolim tamen sollicitare lectionem cum Stephano, qui scribi jubet: πολεμησάντων, quod probat Reisk. anim l. c., rejiciens conjecturam olim propositam πολέμῳ ἀνθήσαντα. Sermonem esse h. l. tantummodo de bello Græcorum in Ægyyto. Quod omnes codd. receptam habent, nil mutandum est. Ut Abreschius monet, (Diluc. p. 110.) τὰ Ἑλλήνων πράγματα, per periphrasin, sunt οἱ Ἕλληνες, et accommodari solet structura in istiusmodi circumlocutione rei, quam circumloquuntur scriptores, at, ut h. l., quoque vocabulo, quod inservit periphrasi. Exempla adjecta ab Abreschio hoc docent. cf. Auct Dil. p. 244. Pausanias Achaic. ἰδέα σεισμοῦ ἐπεγένετο Ἑλίκῃ ἀνακινοῦσα ἐς τὸ ἔδαφος. G.

Πράγμ.—πολεμήσαντα] Hypallage ista est, nulli fere scriptori insolita; durior tamen Pausaniæ locus, ἰδέα σεισμοῦ, rem non conficit, quia, cum ἰδέα sit genus, *modus*, hic et ipse dici possit fecisse, quod ipse *motus*, cujus ἰδέα esset. At *res* Græcorum utique bellum non gerebant: nisi πολεμήσαντα interpretere, bello occupatæ, turbatæ, plenæ. Baver.

διὰ τῆς Λιβύης, ἐς Κυρήνην διεσώθησαν, οἱ δὲ πλεῖστοι ἀπώλοντο. Αἴγυπτος δὲ πάλιν ὑπὸ βασιλεῖ ἐγένετο, πλὴν Αμυρταίου τοῦ ἐν τοῖς ἕλεσι βασιλέως. τοῦτον δὲ διὰ μέγεθός τε τοῦ ἕλους οὐκ ἐδύναντο ἑλεῖν, καὶ ἅμα μαχιμώτατοί εἰσι τῶν Αἰγυπτίων οἱ ἕλειοι. Ινάρως δὲ ὁ τῶν Λιβύων βασιλεὺς, ὃς τὰ πάντα ἔπραξε περὶ τῆς Αἰγύπτου, προδοσίᾳ ληφθεὶς, ἀνεσταυρώθη. ἐκ δὲ τῶν Αθηναίων καὶ τῆς ἄλλης ξυμμαχίδος πεντήκοντα τριήρεις διάδοχοι πλέουσαι ἐς Αἴγυπτον, ἔσχον κατὰ τὸ Μενδήσιον κέρας, οὐκ εἰδότες τῶν γεγενημένων οὐδέν.

Ἐς Κυρήνην διεσώθησαν] v. dicta ad c. 107. Res ipsa valde augetur a Nicolao apud Diodorum, L. XIII. 25. p. 561. dicuntur enim Athenienses trecentas ibi naves cum ipsis hominibus amisisse, quum ducentas modo miserint. L. XI. 71. qui locus Thucydidi etiam adversatur, quem laudare non omisit Wesselingius. G.

Ὑπὸ βασιλεῖ ἐγένοντο] Lectio codd. quorundam et editt. velt., βασιλέως admodum dura, ut vix defendi posse videatur, Abreschius tamen anim. ad Æschylum L. II. p. 410. exemplum ex Æschylo notat, ubi τὸ ὑπὸ sub, δακρύω δ' ὑφ' εἱμάτων, minus tamen accommodandum h. l. Judice magno Hemsterhusio ad Arist. Plut. p. 87. lectio ὑπὸ βασιλεῖ, vel βασιλέα, quam habent codd. Cass. Bas. et Aug., unice probanda est. G.

Πλὴν Ἀμυρταίου] De eo v. Herod. II. 140. III. 15. Ex h. l. ut et Diod. XI. 71. et Ctesiæ exc. patet, Amyrtæum et Inarum, circa Olymp. LXXIX., excussisse jugum. v. Wessel. ad Herod. III. p. 201. Euseb. Chron. p. 133. auctor est, Ægyptum a Persis defecisse, et Amyrtæum regnasse Olymp. XCI. Falso: nam defectio Amyrtæi fuit prior bello Peloponnesiaco, et hoc incidit in Olymp. LXXXVII. 1. G.

Ἐν τοῖς ἕλεσι—] Quæ palustria etiam vocantur alias βουκόλια. v. Scalig. ad Euseb. p. 101. Commemorantur τὰ τοῦ Νείλου ἕλη, et τὰ κατ' Αἴγυπτον ἕλη. Hes. in Σάριν, inter Tonicum et Pelusiacum ostia. v. Strab. XVII. p. 1151. 54. Vocatur quoque inferior Ægypti pars Ἕλος inclusa Bolbitino et Sebennytico ostiis. Quæ regio insularis h. l. intelligenda videtur. Gottl.

Καὶ ἅμα μαχιμ.] Apud alium affirmari posset, deese ὅτι ante μαχιμώτατοι, sed apud hunc de ea re dubitationi locus relinquitur. Quinctiam servata eadem orationis forma plerique ex aliis dixissent, καὶ ἅμα διὰ τὸ μαχιμωτάτους εἶναι τῶν Αἰγυπτίων τοὺς Ἑλείους. Steph.

Τῶν Αἰγυπτίων οἱ ἕλειοι] i. e. οἱ περὶ τὰ ἕλεα οἰκέοντες, ut definit Herodot. II. 94. cf. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 54. sq. et Wessel. ad Hierocl. Synecdem. p. 726. In istis ἕλεσι receptacula fuisse latronibus, ab antiquissimis inde temporibus, erudite notat Valken. V. Cel. in epist. ad M. Röuer p. 39. G.

Ἀνεσταυρώθη] Ægypti cruces in usu fuisse testari videtur Justinus, l. 30. c. 2. Vide Lipsium l. de cruce, c. XI. Huds. Add. quæ de h. l. disputat Casaub. ad Baron. Exercit. XVI. §. 77. Duck.

Ἀνεσταυρώθη] n. ἐπὶ τρισὶ σταυροῖς, *super tres palos vel patibula, jussu Amistis, Xerxis filiæ, quæ dolebat interemiti ab Inaro Achæmenidis filii vicem.* v. Ctes. Pers. 36. p. 818. 19. Herod. Wessel., ubi plenior est historia de eo. Quid sit ἀνασταυροῦν ἐπὶ τρισὶ σταυροῖς, Plut. in Artax. p. 477. T. V. Reisk., docet: προσέταξε ἐκδεῖραι ζῶντα· καὶ τὸ μὲν σῶμα πλάγιον διὰ τριῶν σταυρῶν ἀναπῆξαι, τὸ δὲ δέρμα χωρὶς διαπατταλεῦσαι. Erudite de tota hac re egit magnus Casaubonus Ex. Bar. p. 440. sq. G.

Τριήρεις—κέρας] Suidas in ἔσχε exponit κατέπαυσε. Hesych. κατήχθησαν, κατεσχέθησαν, ἐπαύσαντο. absolute etiam apud Hippocratem ἔχειν, pro ἐν γαστρὶ ἔχειν IV. Epidem. et Arist. Polit. Aristoph. Ἔχ' ἀτρέμας. Ἔχ' ἥσυχος. Confer Diodor. XI. p. 280. d. Wass. Ἔσχον, κατέσχον, προσέσχον, verba nautica. Vid. Camer. ad Act. Apost. XXVII. 40. Suid. in Ποῦ e Ranis Aristoph. v. 190. Ποῦ σχήσειν δοκεῖς; ἀντὶ τοῦ, ποῦ ἀπάξαι (an ἀπάξειν?) τὴν ναῦν; Add. Thom. Mag. in ἐπέσχον et προσέσχον, ubi h. l. descripsit, et ἔσχον exponit προσωρμήσαντο, pro quo leg. προσωρμίσαντο, ut et apud Phot. Biblioth. Cod. CLXXXVI. in Cononis Narrat. VIII. pro προσορμησαμένων τῇ γῇ, προσορμισαμένων. Nam προσορμᾶν aliud est. Duck.

Ἔσχον] i. e. προσωρμίσαντο. Ita explicat Thom. M. in προσέσχον, ubi h. l. laudat. (p. 748.) G.

Οὐκ εἰδότες—] n. *socii navales*, qui per

καὶ αὐτοῖς ἔκ τε γῆς ἐπιπεσόντες πεζοὶ, καὶ ἐκ θαλάσσης Φοινίκων ναυτικὸν, διέφθειραν τὰς πολλὰς τῶν νεῶν, αἱ δ᾽ ἐλάσσους διέφυγον πάλιν. τὰ μὲν κατὰ τὴν μεγάλην στρατείαν Ἀθηναίων τε καὶ τῶν ξυμμάχων ἐς Αἴγυπτον οὕτως ἐτελεύτησεν.

ρια΄. 111. Ἐκ δὲ Θεσσαλίας Ὀρέστης ὁ Ἐχεκρατίδου υἱὸς τοῦ Θεσσαλῶν βασιλέως, φεύγων, ἔπεισεν Ἀθηναίους ἑαυτὸν κατάγειν. καὶ παραλαβόντες τοὺς Βοιωτοὺς καὶ Φωκέας, ὄντας ξυμμάχους, οἱ Ἀθηναῖοι, ἐστράτευσαν τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ Φάρσαλον. καὶ τῆς μὲν γῆς ἐκράτουν ὅσα μὴ προϊόντες πολὺ ἐκ τῶν ὅπλων, (οἱ γὰρ ἱππεῖς τῶν Θεσσαλῶν εἶργον,) τὴν δὲ πόλιν οὐχ εἷλον, οὐδ᾽ ἄλλο προὐχώρει αὐτοῖς οὐδὲν, ὧν ἕνεκα ἐστράτευσαν, ἀλλ᾽ ἀπεχώρησαν πάλιν, Ὀρέστην ἔχοντες, ἄπρακτοι. μετὰ δὲ ταῦτα οὐ πολλῷ ὕστερον χίλιοι Ἀθηναίων, ἐπὶ τὰς ναῦς τὰς ἐν Πηγαῖς ἐπιβάντες, (εἶχον δ᾽ αὐτοὶ τὰς Πηγὰς) παρέπλευσαν ἐς Σικυῶνα, Περικλέους τοῦ Ξανθίππου στρατηγοῦντος. καὶ ἀποβάντες Σικυωνίων τοὺς προσμίξαντας μάχῃ ἐκράτησαν. καὶ εὐθὺς παραλαβόντες Ἀχαιοὺς, καὶ διαπλεύσαντες πέραν, τῆς Ἀκαρνανίας ἐς Οἰνιάδας ἐστράτευσαν, καὶ ἐπολιόρκουν. οὐ μέντοι εἷλόν γε, ἀλλ᾽ ἀπεχώρησαν ἐπ᾽ οἴκου.

ριβ΄. 112. Ὕστερον δὲ, διαλιπόντων ἐτῶν τριῶν, σπονδαὶ

Synesin, e verbis τριήρεις πλέουσαι, intelligendi sunt. G.

Διέφθειραν τὰς πολλὰς τῶν νεῶν] i. e. *plurimas naves ad navigandum inutiles et inhabiles reddiderunt.* Dicitur hoc alias τραυματίζειν et τιτρώσκειν τ. ναῦς. v. Duck. ad VII. 41. Vel κατέδυσαν. Sic L. II. 92. Dicitur etiam de navi κατέδυ, et mox διεφθείρετο. G.

Τὰ μὲν] Malim τὰ μὲν δὴ κατὰ τὴν—Mire enim usu particulæ δὴ gaudet hic Scriptor. Steph. Gr. καὶ τὰ, alterutrum reponendum. Wass.

Si plures codd. confirmarent δὴ, quod inseri vult Stephanus, addidissem. Nec spernendum est τὸ καὶ cod. Gr. G.

Ἐκ τῶν ὅπλων] *a castris.* L. III. 1. τὸ μὴ προεξιόντας τῶν ὅπλων. Xenoph. H. G. II. 4. 4. ἀνίσταντο ἀπὸ τῶν ὅπλων. G.

Pressius verterim, a præsidio, ex statione; qnam scil. armati obtinerent. Bauer.

Διαπλεύσαντες πέραν] Scholiastes post πέραν jubet interpungere. Steph. In Bas. male posita erat distinctio post Ἀκαρνανίας. De Periclis expeditionibus in Acarnaniam et Œniadas Diodor. Sic. L. XI. p. 286. 287. ubi Interpres non recte *Œniades insulas* vertit. Vid. Palmer. III. Græc. Ant. 8. et Interpretes Stephani in Οἰνειάδαι. Duck.

Neglecta interpunctio in fraudem induxit Vallam: "*et transmissa Acarnania, ad Œniadas in expeditionem iverunt.*" Dictum est ut paullo ante: τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ Φάρσαλον—it. c. 114. τῆς Ἀττικῆς ἐς Ἐλευσῖνα. G.

Ὕστερον δὲ] Cum Thucydide rursus pugnat Diodorus Siculus circa tempora. Vide Palmerii Exercit. ad Gr. Auct. p. 111. Huds.

Σπονδαὶ—πενταετεῖς] Diod. Sic. XI. p. 469. has inducias ad Olymp. LXXXI. a. 3. refert, cum ad Olymp. LXXXII. a. 2. pertineant. Repugnarent hæc Thucydidi. Si Diodorus sua e Nostro desumsit, vel non intellexit ejus verba, vel sui oblitus est. v.

γίγνονται Πελοποννησίοις καὶ Ἀθηναίοις πενταετεῖς. καὶ Ἑλληνικοῦ μὲν πολέμου ἔσχον οἱ Ἀθηναῖοι, ἐς δὲ Κύπρον ἐστρατεύοντο ναυσὶ διακοσίαις αὐτῶν τε καὶ τῶν ξυμμάχων, Κίμωνος στρατηγοῦντος. καὶ ἑξήκοντα μὲν νῆες ἐς Αἴγυπτον ἀπ᾽ αὐτῶν ἔπλευσαν, Ἀμυρταίου μεταπέμποντος, τοῦ ἐν τοῖς ἕλεσι βασιλέως· αἱ δὲ ἄλλαι Κίτιον ἐπολιόρκουν. Κίμωνος δὲ ἀποθανόντος, καὶ λιμοῦ γενομένου, ἀπεχώρησαν ἀπὸ Κιτίου· καὶ πλεύσαντες ὑπὲρ Σαλαμῖνος τῆς ἐν Κύπρῳ, Φοίνιξι καὶ Κυπρίοις καὶ Κίλιξιν ἐναυμάχησαν καὶ ἐπεζομάχησαν ἅμα. καὶ νικήσαντες ἀμφότερα, ἀπεχώρησαν ἐπ᾽ οἴκου, καὶ αἱ ἐξ Αἰγύπτου νῆες πάλιν αἱ ἐλθοῦσαι μετ᾽ αὐτῶν. Λακεδαιμόνιοι δὲ μετὰ ταῦτα τὸν ἱερὸν καλούμενον πόλεμον ἐστράτευσαν. καὶ κρατήσαντες τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ, παρέδοσαν Δελφοῖς. καὶ αὖθις ὕστερον Ἀθηναῖοι, ἀποχωρησάντων αὐτῶν, στρατεύσαντες καὶ κρατήσαντες παρέδοσαν Φωκεῦσι.

ριγ΄. 113. Καὶ χρόνου ἐγγενομένου, μετὰ ταῦτα Ἀθηναῖοι, Βοιωτῶν τῶν φευγόντων ἐχόντων Ὀρχομενὸν καὶ Χαιρώνειαν, καὶ ἄλλ᾽ ἄττα χωρία τῆς Βοιωτίας, ἐστράτευσαν, ἑαυτῶν μὲν χιλίοις ὁπλίταις, τῶν δὲ ξυμμάχων ὡς ἑκάστοις, ἐπὶ τὰ

Wessel. ad l. c. et Dodvell. Ann. Thuc. p. 51. G.

Ἔσχον] Laudat h. l. Thom. Mag. in ἐπέσχον, et eadem significatione ἐπέσχον et ἔσχον dici auctor est, pro ἀπέσχοντο; per ellipsin scil. τοῦ ἑαυτούς. Duck.

Sc. ἑαυτοὺς, i. e. ἀπέσχοντο. Sic Thom. Mag. in ἐπέσχον, a Duckero laudatus, explicat. Hic annus itaque primus quinquennalium induciarum, et primus belli Persici fuit. vid. Dodvell. Ann. Thucyd. p. 71. G.

Κύπρον] Vid. Diodor. XII. 292. b. in Olymp. LXXXII. 3. 4. Suidam in Κίμων. Plutarch. Ælian. V. Var. Hist. 10. et Isocratem περὶ εἰρ. p. 276. Κίτιον, Citium, Κύπρου πόλισμα Laert. VII. §. 1. vid. Abulpharaiium p. 116. Hieron. vita Hil. Cutium, et Vatic. apud Josephum I. Archæol. 6. Κήτιος mendose. A recepta scriptura stant Diodor. Strabo, Plutarch. Concil. Constantinop. 1. In Notitia vet. Κίτην, sed in Cod. Reg. recte pag. 51. ubi pro Ἀρσεναῖ omnino rescribendum Ἀρσινόη. His accedit Nepos; nam codex Danielis, qui Cythio obtrudit, dignus non est cujus ratio habeatur. Pro nobis facit etiam Gentile Κιτιεὺς apud Laërtium, non Κιττιεὺς, quod ex Flor. depromsit Meibomius. Confer Diodor. XII. 3. XX. 50: et Plutarch. Cimone p. 491. Wass. Κίττιον, quod hic habet Cod. Reg. et Κιττιεὺς etiam alii interdum. vid. Casaub. et Menag. ad Laërt. l. d. et sic quoque Suidam scripsisse puto, pro eo, quod editur, ἐν Κυττίῳ δὲ τῆς Κύπρου. Plura de Citio habet Meurs. I. Cypr. 10. Duck.

Πόλεμον] Πόλεμον ἐπολέμησαν Ar. C. ut apud Homerum, et Demosthen. et Xenoph. Ἑλλ. V. Unde Ennius, "magnam pugnavimus pugnam." Sic ἐστρατευμένος στρατείας Demosth. in Mid. Polybius, Plutarchus. At Noster numquam alibi sic loquitur, et libri potiores illud alterum servant. Denique sequitur κρατήσαντες, et auctor de bello *suscepto* intelligi debet. Wass.

Τὸν ἱερὸν—] Reisk in anim. p. 14. ante ἱερὸν deesse credit ἐπὶ, aut πρός. Rarior certe est forma: στρατεύειν τὸν πόλεμον—An dicatur tamen στρατεύειν ἐπὶ πόλεμον, dubito. Notum vero est στρατεύειν ἐπί τινα. Paullo ante: c. III. ἐς Οἰνιάδας ἐστράτευσαν. G.

Ἐστράτ. τ. πόλεμον] Eodem modo dictum quo, πολεμεῖν πόλεμον I. 1. vel, ἐκδήμους στρατείας ἐξῆλθον. Baver.

Ὡς ἑκάστοις] Ita hic dictum est τῶν δὲ ξυμμάχων ὡς ἑκάστοις post ἑαυτῶν μὲν χιλίοις

χωρία ταῦτα, πολέμια ὄντα, Τολμίδου τοῦ Τολμαίου στρατηγοῦντος. καὶ Χαιρώνειαν ἑλόντες καὶ ἀνδραποδίσαντες, ἀπεχώρουν, φυλακὴν καταστήσαντες. πορευομένοις δὲ αὐτοῖς ἐν Κορωνείᾳ ἐπιτίθενται οἵ τε ἐκ τῆς Ὀρχομενοῦ φυγάδες Βοιωτῶν, καὶ Λοκροὶ μετ' αὐτῶν, καὶ Εὐβοέων φυγάδες, καὶ ὅσοι τῆς αὐτῆς γνώμης ἦσαν. καὶ μάχῃ κρατήσαντες, τοὺς μὲν διέφθειραν τῶν Ἀθηναίων, τοὺς δὲ, ζῶντας ἔλαβον. καὶ τὴν Βοιωτίαν ἐξέλιπον Ἀθηναῖοι πᾶσαν, σπονδὰς ποιησάμενοι

ὁπλίταις, ut p. 59. καὶ τῶν ἄλλων ξυμμάχων ὡς ἕκαστοι, post illa verba, καὶ Ἀργείων χίλιοι. Steph.

Τολμίδου—στρατηγοῦντος] Diod. XII. 6. p. 481. ad h. l. respiciens confirmat: Τολμίδης ὁ τῶν Ἀθηναίων στρατηγὸς εἷλε Χαιρώνειαν —Gottl.

Ἐν Κορωνείᾳ] Pausanias habet ἐν Ἁλιαρτίᾳ, quæ Coroneæ vicina erat urbs: Plutarchus in Pericle habet περὶ Κορώνειαν· melius quidem dixisset Thucydides in Κορωνιάτιδι. *Palmer.* Huds. Male Κωρωνείᾳ Ar., ut ex Demosthene, Platone, et Aristide Tom. II. pag. 97. patet. Wass. Addit Palmer. Exercit. p. 46. Thucydidem ideo minus bene dixisse ἐν Κορωνείᾳ, quia non in ipsa urbe commissum sit prœlium. Sed hoc nullius momenti est. vid. supr. ad Cap. 100. Duck.

Variant scriptores in loco, quo prælium fuit commissum. Pausanias (in Attic. p. 25.) habet: ἐν Ἁλιαρτίᾳ, quæ urbs est vicina Coroneæ. Diodorus Siculus (L. XII. 6.) cum Thucydide Κορώνειαν nominat, sed mox c. 7. περὶ Χαιρώνειαν. Wesselingius vero, hujus loci memor, corrigendum putat: Κορώνειαν· antea enim hoc dixerat, et Thucydidem auctorem habebat locupletem. Recipi ergo vera lectio in textum debebat. Quod Palmerius in Exerc. ad Gr. auct. p. 46. objicit, parum bene dixisse Nostrum ἐν Κορωνείᾳ, quod non in urbe commissum sit prælium, huic post Duckerum ad c. 100. h. libri, occurrit Wesselingius quoque l. c., τῷ ἐν intelligi sæpe τὴν περίχωρον. Accuratissime autem locum, quo accidit Atheniensibus hæc ξυμφορὰ, indicavit Xenophon, (L. III. Mem. c. 4.) qui ab omnibus interpretibus h. l. prætermissus est. Ἀλλ' ὁρᾷς, ὅτι ἀφ' οὗ ἥδε σὺν Τολμίδῃ τῶν χιλίων ἐν Λεβαδείᾳ συμφορὰ ἐγένετο. Lebadia autem est prope Coroneam. (v. Strab. L. IX. p. 634.) cf. Ernest. ad Xenoph. l. c., qui tamen falso prælium ad Chæroneam commissum esse scripsit. Cæterum commutari loca in præliis commemorandis, et hic locus docere potest. Cæterum manus docta in Flor. Vinar. bibl. ad marginem scripsit: Ἐκ Κορωνείας, vel mendum subest in v. πορευομένοις. Sed fallitur. Non refertur ἐν Κορωνείᾳ ad πορευομένοις· sed, ut e superioribus patet, locus prælii indicatur. Gottl.

Ἐπιτίθενται—οἱ φυγάδες Βοιωτῶν] n. ductu et auspiciis Spartonis. v. Plut. in Ages. T. III. 657. et in Pericle. p. 631. G.

Διέφθειραν] Inter quos et ipse Tolmides. Diodor. XII. 293. d. In eo prœlio cecidit Alcibiadis pater. Plato 435. Wass. Thom. Mag. usum formulæ ἐφ' ᾧ ostendens, laudat hæc ἐφ' ᾧ τοὺς ἄνδρας κομιοῦνται. Defectio Eubœæ ab Atheniensibus etiam adnotata est in Chron. Euseb. ad Num. MDCVI. ubi Scaliger eo refert, quæ princ. Cap. seq. de ea defectione scribit Thucydides. Sed lapsus est per incuriam Vir summus. Nam quæ hic referuntur, multis annis ante bellum Peloponnesiacum, cujus initium in annum primum Olymp. LXXXVII. incidit, gesta sunt, et quidem auctore Diodoro Siculo XII, 293. Olymp. LXXXIII. At Eusebii Chron. defectionem Eubœæ confert in Olymp. XCII. Itaque hæc alia est ab ea, quam hic narrat Thucydides, et posterior defectio, quam etiam in Olymp. XCII. memorat Diodor. XIII. 355. et Thucyd. VIII. 95. ubi res anni XXI. belli Peloponnesiaci exponit. Nec magnus ille Spanhemius videtur animum valde intentum rationibus Chronologicis habuisse, quum ad Aristoph. Nub. v. 212. scribebat, Eubœam, *quæ* ab initio belli Peloponnesiaci *ab Atheniensibus defecerat, mox a Pericle subactam.* Duck.

Τοὺς μὲν διέφθειραν τῶν Ἀθηναίων] Inter quos fuit ipse Tolmides. Diod. L. XII. 6. καθ' ἣν (μάχην) Τολμίδης μὲν μαχόμενος ἀνῃρέθη. Gottl.

Σπονδὰς ποιησάμενοι ἐφ' ᾧ τοὺς ἄνδρας κομιοῦνται] "*hac lege atque conditione, ut captivos reciperent.*" Ita ἐπὶ frequenter. Diod. XII. p. 480. ἔγραψε τοίνυν (rex Persarum Artaxerxes) τοῖς—σατράπαις, ἐφ' οἷς ἂν δύναιντο συλλύσασθαι πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Thom. M. laudavit hæc verba, ut ostenderet, jungi τῷ ἐφ' ᾧ futurum. G.

ἐφ᾽ ᾧ τοὺς ἄνδρας κομιοῦνται. καὶ οἱ φεύγοντες Βοιωτῶν κατελθόντες, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες, αὐτόνομοι πάλιν ἐγένοντο.

ριδ΄. 114. Μετὰ δὲ ταῦτα οὐ πολλῷ ὕστερον Εὔβοια ἀπέστη ἀπὸ Ἀθηναίων· καὶ ἐς αὐτὴν διαβεβηκότος ἤδη Περικλέους στρατιᾷ Ἀθηναίων, ἠγγέλθη αὐτῷ, ὅτι Μέγαρα ἀφέστηκε, καὶ Πελοποννήσιοι μέλλουσιν ἐσβάλλειν ἐς τὴν Ἀττικήν. καὶ οἱ φρουροὶ Ἀθηναίων διεφθαρμένοι εἰσὶν ὑπὸ Μεγαρέων, πλὴν ὅσοι ἐς Νίσαιαν ἀπέφυγον· ἐπαγαγόμενοι δὲ Κορινθίους καὶ Σικυωνίους καὶ Ἐπιδαυρίους, ἀπέστησαν οἱ Μεγαρεῖς. ὁ δὲ Περικλῆς πάλιν κατὰ τάχος ἐκόμιζε τὴν στρατιὰν ἐκ τῆς Εὐβοίας.. καὶ μετὰ τοῦτο οἱ Πελοποννήσιοι τῆς Ἀττικῆς ἐς Ἐλευσῖνα καὶ Θρίωζε ἐσβαλόντες, ἐδῄωσαν, Πλειστοάνακτος τοῦ Παυσανιου, βασιλέως Λακεδαιμονίων ἡγουμένου. καὶ τοπλέον οὐκέτι προελθόντες, ἀπεχώρησαν ἐπ᾽ οἴκου. καὶ Ἀθηναῖοι πάλιν ἐς Εὔβοιαν διαβάντες, Περικλέους στρατηγοῦντος, κατεστρέψαντο πᾶσαν. καὶ τὴν μὲν ἄλλην ὁμολογίᾳ

Ἐφ᾽ ᾧ κομ.] Locus Diod. Sic. huc non pertinet; ibi enim jungenda, ἐφ᾽ οἷς δύναιντο, quocunque modo possent; at h. l. ἐφ᾽ ᾧ est p. ἵνα. Baver.

Περικλέους] Vid. Diod. 293. d. et Aristoph. Acharn. 525. Wass.

Διεφθαρμένοι] Hujus victoriæ causa Apollinis λυχνοφόρου imaginem posuerunt Delphis, ut narrat Plutarchus in lib. de Oraculis Pythiæ. *Palmer.* Huds.

Τοῦ Παυσανίου] Vide quæ annotavimus ad pag. 59. v. 2. Idem. Hic quoque βασιλ. Λακ. conjungi potest cum Πλειστοάνακτος. Duck.

Πλειστοάνακτος] *Duce Plistoanacte, rege Lacedæmoniorum, Pausaniæ filio.* v. c. 107. V. 16. Πλειστοάναξ ὁ Παυσανίου, βασιλεὺς Λακεδαιμονίων. Plut. in Pericle, (p. 635.) Πλειστώνακτος ἡγουμένου, βασιλέως Λακεδαιμονίων. G.

Οὐκέτι προελθόντες, ἀπεχώρησαν] Quod Pericles Plistoanactem ταχὺ διαφθείρας χρήμασιν—ἔπεισεν ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἀπαγαγεῖν τοὺς Πελοποννησίους, ut auctor est Plut. Pericl. p. 635. G.

Καὶ Ἀθηναῖοι—ἔσχον] Dion. Halic. pag. 143. Diversitatem scripturæ apud illum adnotavit Hudsonus in Var. Lect. Duck.

Ἐς Εὔβοιαν διαβάντες] n. quinquaginta navibus, et quinque millibus militum. v. Plut. Pericl. p. 637. G.

Περικλέους στρατηγοῦντος] Diod. XI. p. 482. qui Nostrum ante oculos habuit, de hac re ita: Περικλῆς δὲ αἱρεθεὶς στρατηγὸς ἐστράτευσεν ἐπὶ τὴν Εὔβοιαν μετὰ δυνάμεως ἀξιολόγου, καὶ τὴν μὲν πόλιν τῶν Ἑστιαιέων ἑλὼν κατὰ κράτος, ἐξῴκισε τοὺς Ἑστιαιεῖς ἐκ τῆς πατρίδος. cf. Plut. in Pericl. c. 23. T. I. p. 637. E Pausania Eliac. p. 172. apparet, accidisse hanc rem Olymp. LXXXIII. a. 3. Wessel. ad Diod. l. c. Ante Jovis simulacrum Olympiæ erectam columnam æneam posuerunt, cui conditiones pacis tricennalis inscriptæ sunt. G.

Κατεστρέψαντο] Vid. Aristoph. Nub. 213. Wass.

Κατεστρέψαντο πᾶσαν—κατεστήσαντο] Carpit Aristoph. Νεφ. v. 213. quem locum jam indicavit Wassius, Periclem et Athenienses, quod hac expeditione Eubœa graviter tributis exigendis sit vexata. ὑπὸ γὰρ ὑμῶν παρετάθη καὶ Περικλέους (Eubœa). Ludit in παρετάθη, antea dixerat: Παρατέταται μακρὰ πόῤῥω πάνυ, distracta in longitudinem. Respondet Strepsiades: οἶδα—παρετάθη, i. e. ut Schol. explicat: εἰς φόρον ἐξετάθη· qui simul rei mentionem facit e Philochoro: Περικλέους στρατηγοῦντος, καταστρέψασθαι πᾶσάν φησι Φιλόχορος. καὶ τὴν μὲν ἄλλην ἐπὶ ὁμολογίᾳ κατασταθῆναι. Mox pro κατεστήσαντο apud Dion. l. c. est κατέστησαν, male, medium est hac vi, ut παρεστήσαντο, quod in V. L. reperitur, et adhibetur a Pausan. Eliac. p. 172. de eadem re. Lectionem κατεστήσαντο probam esse, locus Schol. confirmat. Philochorus enim haud dubie

κατεστήσαντο, Εστιαιᾶς δὲ ἐξοικίσαντες, αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχον.

ριέ. 115. Αναχωρήσαντες δὲ ἀπὸ Εὐβοίας οὐ πολλῷ ὕστερον σπονδὰς ἐποιήσαντο πρὸς Λακεδαιμονίους καὶ τοὺς ξυμμάχους τριακοντούτεις, ἀποδόντες Νίσαιαν, καὶ Αχαΐαν, καὶ Πηγὰς, καὶ Τροιζῆνα. ταῦτα γὰρ εἶχον Αθηναῖοι Πελοποννησίων. ἕκτῳ δὲ ἔτει Σαμίοις καὶ Μιλησίοις πόλεμος ἐγένετο περὶ Πριήνης· καὶ οἱ Μιλήσιοι ἐλασσούμενοι τῷ πολέμῳ, παρ' Αθηναίους ἐλθόντες, κατεβόων τῶν Σαμίων. ξυνεπελαμβά-

Thucydidem ante oculos habuit, in Ἀτθίδι, quo commentario res Atticas tradidit, (v. Suid. h. v. p. 612. et Voss. de H. G. L. I. p. 91. T. IV. opp.) quod iisdem fere verbis usus est. Gottl.

Ἑστιαίας] Ab Ἑστιαία Stephanus ἐθνικὸν habet Ἑστιαιεὺς, sed tamen ita, ut τρισυλλάβως etiam efferri dicat: quod mirum videri possit. Steph. Ἑστιαίας] Dion. Halic. Ἑστιαιεῖς, Diodor. Ἑστιαιέων, Athenæus Ἱστιαιεῖς forma Ionica. Stephanus tamen Ἑστιαιεὺς etiam τρισυλλάβως efferri scribit, nempe Ἑστιεὺς, ut Suidas, Ptolem. Themist. corrupte opinor, vel Ἑσταιεῖς. Unum hic gentile agnoscit Eustath. p. 212. male. Gens hæc juxta Hesych. et Phavorin. olim Παλαντία, lege ex Schol. Homeri Ταλαντία. Wass. Confer Interpretes Stephani ad Ἑστίαια, et Ἱστίαια. Ἑστιαίας, accusativus, a quo recto formari possit non intelligo. Duck.

Ἑστιαιᾶς] Sic scripsi pro Ἑστιαίας, quod non defendi potest. Si enim ab Ἑστιαιεὺς fit Ἑστιαιέας· illud Attici contrahunt in Ἑστιαιᾶς, ut c. 10. Δωριᾶς. Plut. in Pericl. p. 637. ut et Diodorus l. c. terminatione vulgari utuntur: Ἑστιαιεῖς sic malit Reisk. in anim. p. 14. legi. Mox pro ἐξοικίσαντες Plut l. c. Pericles πάντας ἀναστήσας ἐκ τῆς χώρας. G.

Τριακοντούτεις] Agnoscunt Suidas et Etymologus in τριακοντούτης. Mox Νίσαιαν. vid. Herodot. I. 59. Wass. et supr. ad Cap. 103. Duck.

Σπονδὰς—τριακοντούτεις] Plut. in Pericl. p. 637. Ἐκ τούτου σπονδῶν γενομένων Ἀθηναίοις καὶ Λακεδαιμονίοις εἰς ἔτη τριάκοντα. Diod. XII. 2. p. 495. has σπονδὰς τριακονταετεῖς vocat. G.

Νίσαιαν] Λιμένα Μεγάρων. v. Schol. ad c. 103. G.

Ἀχαΐαν etc.] Hæc rursus repetuntur p. 227. Attamen quæ fuerit illa Achaia, juxta cum ignarissimis ignoro. Nam de tota provincia, quæ Achaia dicitur, locum intelligere, absurdum foret. Sed si liceret aliquid mutare, libenter reponerem Χαλκίδα, de qua supra Thucyd. p. 60. et Eustathius ad Iliad. β'. p. 537. Ea Chalcis Corinthiorum fuit proculdubio eadem, quæ in Ætolia ponitur, prope Molycriam, opportune Corinthiis per mare Corinthium navigantibus. Nullam aliam in Corinthiorum regione invenire est. Stephanus et Eustathius male ex una duas faciunt. *Palmerius.* Huds.

Hanc urbem esse, non provinciam, hic locus docet; sed quænam sit, Palmerius (in Exerc. ad Gr. auct. p. 46.) se nescire fatetur. Malit itaque Χαλκίδα, quam eandem dicit ac eam, quæ in Ætolia ponatur, prope Molycriam. G.

Ἕκτῳ δὲ ἔτει] n. induciarum tricennalium. v. Schol. G.

Πριήνης] Ad Olymp. LXXXIV. 4. retulit Diodor. Lib. XII. p. 301. Ante C. N. 440. Wass. Add. Schol. Aristoph. Vesp. v. 283. Duck.

Σαμίοις καὶ Μιλησίοις πόλεμος ἐγένετο—] Plut. Pericl. p. 640. tradit, Periclem, adductum Aspasiæ precibus, suasisse bellum adversus Samios, Milesiorum potissimum gratia. Civitates hæ certabant armis de Priene. Male in Diodoro, (XII. p. 495.) editum est περὶ εἰρήνης ἀμφισβητήσαντες, pro Πριήνης, quod vitium agnovere Canterus N. L. IV. 9. et Wessel. e Nostro. Major erat religio in vitio scripturæ propagando, quam deceret tantum virum in re tam manifesta. G.

Κατεβόων τῶν Σαμίων] *Magnis clamoribus contra Samios invehebantur.* Nos: *Sie führten laute Klagen.* Sic L. V. 45. Sic καταβόησις supra c. 73. i. e. κατηγορία. v. Schol. Samii, victores Milesiorum, jussi ab Atheniensibus arma deponere, et apud se de controversia disceptare; sed jussis eorum non dicto audientes fuere. Itaque a Pericle denuo bello sunt lacessiti. v. Plut. Pericl. p. 637. et 640. G.

Κατεβόων] Non utique *clamandi* notione opus est; simpliciter enim sign. *accusare*: ut nos utimur Germ. *verschreyen*, nulla sane vociferandi conditione. Baver.

νοντο δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς Σάμου ἄνδρες ἰδιῶται, νεωτερίσαι βουλόμενοι τὴν πολιτείαν. πλεύσαντες οὖν Ἀθηναῖοι ἐς Σάμον ναυσὶ τεσσαράκοντα, δημοκρατίαν κατέστησαν, καὶ ὁμήρους ἔλαβον τῶν Σαμίων, πεντήκοντα μὲν παῖδας, ἴσους δὲ ἄνδρας, καὶ κατέθεντο ἐς Λῆμνον, καὶ φρουρὰν ἐγκαταλιπόντες ἀνεχώρησαν. τῶν δὲ Σαμίων (ἦσαν γάρ τινες οἳ οὐχ ὑπέμειναν, ἀλλ' ἔφυγον ἐς τὴν ἤπειρον) ξυνθέμενοι τῶν ἐν τῇ πόλει τοῖς δυνατωτάτοις καὶ Πισσούθνῃ τῷ Ὑστάσπου ξυμμαχίαν, ὃς εἶχε Σάρδεις τότε, ἐπικούρους τε ξυλλέξαντες ἐς ἑπτακοσίους, διέβησαν ὑπὸ νύκτα ἐς τὴν Σάμον. καὶ πρῶτον μὲν τῷ δήμῳ ἐπανέστησαν, καὶ ἐκράτησαν τῶν πλείστων· ἔπειτα τοὺς ὁμήρους ἐκκλέψαντες ἐκ Λήμνου τοὺς αὑτῶν, ἀπέστησαν, καὶ τοὺς φρουροὺς τῶν Ἀθηναίων, καὶ τοὺς ἄρχοντας, οἳ ἦσαν παρὰ σφίσιν, ἐξέδοσαν Πισσούθνῃ. ἐπί τε Μίλητον εὐθὺς παρεσκευάζοντο στρατεύειν. ξυναπέστησαν δὲ αὐτοῖς Βυζάντιοι.

ρις'. 116. Ἀθηναῖοι δὲ ὡς ᾔσθοντο, πλεύσαντες ναυσὶν ἑξήκοντα ἐπὶ Σάμου, ταῖς μὲν ἑκκαίδεκα τῶν νεῶν οὐκ ἐχρήσαντο· (ἔτυχον γὰρ αἱ μὲν, ἐπὶ Καρίας ἐς προσκοπὴν τῶν

Ὁμήρους ἔλαβον] Sequitur Nostrum Plutarchus p. 641. τῶν δὲ πρώτων λαβὼν ὁμήρους πεντήκοντα καὶ παῖδας ἴσους, εἰς Λῆμνον ἀπέστειλε—Paullo post: καὶ καταστήσας δημοκρατίαν, ἀπέπλευσεν εἰς τὰς Ἀθήνας. Diodor. Sic. XII. 495. male: καὶ τοὺς ἴσους ὁμήρους παῖδας λαβών· nisi excidit: ἄνδρας πεντήκοντα. v. Wessel. V. Cel. G.

Καὶ φρουρὰν ἐγκαταλιπόντες] Ad h. v. adnotat Schol. Aug. διὰ τοὺς ὁμήρους. G.

Ξυνθέμενοι—τοῖς δυνατωτάτοις—καὶ Πισσούθνῃ] Plut. in Pericle p. 641. ἔτι δὲ Πισσούθνης ὁ Πέρσης, ἔχων τινὰ πρὸς Σαμίους εὔνοιαν, ἀπέστειλεν αὐτῷ (Περικλεῖ) μυρίους χρυσοῦς, παραιτούμενος τὴν πόλιν. Pericles tamen nihil accepit, sed rebus apud Samios pro arbitrio compositis, translataque ad populum summa potestate Athenas revertit. Diod. XII. p. 495. vocat Pissuthnen τὸν τῶν Περσῶν σατράπην. G.

Σάρδεις] Schol. Σάρδις οἱ πολῖται. Huc pertinet Epig. Stratonis ineditum:

Ῥίμφα δ' ἀπὸ Σμύρνης ἐπὶ ΣΑΡΔΙ'ΑΣ ἔδραμεν ἄν μοι
Ὕστερον ἢ Ζήτης ἔτρεκεν, ἢ Κάλαϊς.

Qua forma vix alibi. Σάρδις pro Σάρδεις Herodot. vid. Nonnum Dionys. XLI. 28. Wass.

Ἐπανέστησαν] Reiskius (anim. ad h. l. p. 14.) malit: ἐπέστησαν, *derepente plebem obruerunt, aut factionem popularem subito oppresserunt.* G.

Ἐκκλέψαντες ἐκ Λήμνου τοὺς αὑτῶν] Restitui Nostro hanc lectionem pro κλέψαντες non tam propterea, quod ille composita amat; sed etiam, quod Diodorus L. XII. p. 495., qui h. l. ante oculos habuit, ita scripsit, et Plut. in Pericle, p. 641. ἐκκλέψαντος αὐτοῖς τοὺς ὁμήρους Πισσούθνου—quibus accedunt probi codd. Wesseling. p. 496. quoque probat hanc lectionem. G.

Ἐπὶ Σάμου] Siiliter locutus est Noster VI. 94. παρέπλευσαν ἐπὶ Μεγάρων. VII. 26. ἐπέπλει ἐπὶ τῆς Κερκύρας. Abresch. in Diluc. p. 114. exempla laudat, ubi accusativus reperitur. Lucianus quidem Mort. dial. XII. 3. τῶν πολεμίων μεγάλῳ στόλῳ ἐπιπλευσάντων τῆς Λιβύης, ubi tamen malit magnus Hemsterhusius: τῇ Λιβύῃ. Res est incerta, an ἐπιπλέειν aut simile huic verbum per se admittat genitivum, itemque an dici possit: ἐπιπλεῖν τὴν Κέρκυραν, aut πλεῖν ἐπὶ Κέρκυραν. Forte intelligitur in ἐπὶ Σάμου aliquid, n. νῆσον, s. πόλεις, ut sit dictum, ut εἰς ᾅδου. Gottl.

Ἐπὶ Σάμου] Dictum eodem modo, quo sæpius, ἀνεχώρησαν ἐπ' οἴκου. Apud Lucian. tamen, τῆς Λιβύης, intelligi possit μέρος τί. Bauer.

Φοινισσῶν νεῶν οἰχόμεναι, αἱ δ' ἐπὶ Χίου καὶ Λέσβου, περιαγγέλλουσαι βοηθεῖν) τεσσαράκοντα δὲ ναυσὶ καὶ τέσσαρσι, Περικλέους δεκάτου αὐτοῦ στρατηγοῦντος, ἐναυμάχησαν πρὸς Τραγίᾳ τῇ νήσῳ, Σαμίων ναυσὶν ἑβδομήκοντα, ὧν ἦσαν αἱ εἴκοσι στρατιώτιδες· ἔτυχον δὲ αἱ πᾶσαι ἀπὸ Μιλήτου πλέουσαι. καὶ ἐνίκων Ἀθηναῖοι. ὕστερον δὲ αὐτοῖς ἐβοήθησαν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν νῆες τεσσαράκοντα, καὶ Χίων καὶ Λεσβίων πέντε καὶ εἴκοσι, καὶ ἀποβάντες (ἐς τὴν γῆν,) καὶ κρατοῦντες τῷ πεζῷ, ἐπολιόρκουν τρισὶ τείχεσι τὴν πόλιν, καὶ ἐκ θαλάσσης ἅμα. Περικλῆς δὲ, λαβὼν ἑξήκοντα ναῦς ἀπὸ τῶν ἐφορμουσῶν, ᾤχετο κατὰ τάχος ἐπὶ Καύνου καὶ Καρίας, ἐσαγγελθέντων ὅτι Φοίνισσαι νῆες ἐπ' αὐτοὺς πλέουσιν. ᾤχετο γὰρ καὶ ἐκ τῆς Σάμου πέντε ναυσὶ Στησαγόρας, καὶ ἄλλοι ἐπὶ τὰς Φοινίσσας.

ριζ'. 117. Εν τούτῳ δὲ οἱ Σάμιοι ἐξαπιναίως ἔκπλουν ποιησάμενοι, ἀφράκτῳ τῷ στρατοπέδῳ ἐπιπεσόντες, τάς τε προ-

Περικλέους etc.] Strabo l. 14. narrat, Athenienses, misso Pericle Prætore et una Sophocle poëta, rebellantes Samios obsidione gravi adflixisse. Huds. Περικλέους] Confer omnino Plutarchum p. 167. γενομένης δὲ καρτερᾶς ναυμαχίας περὶ νῆσον, ἣν Τραγίας καλοῦσι. Libri Pliniani habent Ægeas, unde Cl. Harduinus Tragias. At forte apud Plutarch. et Plin. rescribendum Τραγίαν, Tragiam. Wass.

Περικλέους δεκάτου] Ut supra, c. 61. Καλλίαν πέμπτον αὐτῶν. Ratio loquendi est Homerica. v. c. Il. L. VII. v. 245.

Ἐκ δ' ἄγον
Ἀτὰρ ὀγδοάτην Βρισηΐδα—

cf. L. XII. 91. etc. vid. sis Raph. Adn. in N. T. p. 705. Inter hos collegas in prætura fuit Sophocles, (v. Strab. XIV. p. 946. Alm.) cujus dictum reprehendit Pericles apud Ciceronem, Off. I. 40. et Plut. c. 8. p. 604. G.

Ἐναυμάχησαν πρὸς Τραγίᾳ] Plut. Pericl. p. 641. γενομένης δὲ καρτερᾶς ναυμαχίας περὶ νῆσον, ἣν Τραγίας καλοῦσι. Strabo XIV. p. 942. vocat insulam Τραγαίας, Stephanus (de urbb. p. 714.) Τραχαίαν. G.

Ἐς τὴν γῆν] Non agnoscunt Gr. Cl. At v. 379. 3. Apud Homerum ἐπὶ χθόνα. Xen. Hel. I. περιπλεύσας ἀπέβη ἐς τὴν γῆν. Atque ita Thucyd. Lib. II. Wass. Utique recte dicitur ἀποβάντες ἐς τὴν γῆν. Sed non minus recte ἀποβάντες solum, ut supr. Cap. III. et Lib. VI. 52. in Nota Cl. Wass. Et sic Homer. Od. ξ'. 346. et Lucian. sæpissime in vera Histor. Eodemque modo etiam ἀπόβασις τῆς γῆς, vel εἰς τὴν γῆν, et ἀπόβασις solum dicitur. Sed quum verba illa ἐς τὴν γῆν hic ab aliquot bonæ notæ Mss. absint, mihi verosimilius videtur, ea primum ab alio explicationis causa in margine scripta, deinde in textum venisse, quam a Thucydide profecta esse. Idque eo magis mihi persuadeo, quod ea in Cass. inter versus pro scholio ita adscripta sunt, εἰς τὴν γῆν δηλονότι. Idem sentio de voc. τάγματι post πεζῷ in eodem Cass. Duck.

Hæc verba cum Duckero additamentum Scholiastæ cujusdam esse puto, quod abesse possunt, et aliis locis absunt, v. Duck. not., ut et h. l. optimi codd. ea non habent. Itaque tanquam suspecta uncinis inclusi. G.

Ἐπολιόρκουν τρισὶ τείχεσι] Casaub. ad Polyb. p. 178. *trinis castris oppidum obsident.* Sic enim, ait, interpretari malo, quam de triplici muro, quo fuerit urbs cincta. Duck.

Τρισὶ τείχεσι] *Trinis castris obsident oppidum.* Sic vertit Casaub. ad Polyb. p. 178. Strabo XIV. p. 946. Alm. πολιορκίᾳ κακῶς διέθηκαν ἀπειθοῦντας τοὺς Σαμίους. G.

Ἀφράκτῳ τῷ στρατοπέδῳ] i. e. *navibus firmo præsidio destitutis.* De navibus, non de castris, esse sermonem, confirmat Plut. Pericl. p. 642. Πλεύσαντος αὐτοῦ, (n. Pericle) Μέλισσος, στρατηγῶν τότε τῆς Σάμου, καταφρονήσας τῆς ὀλιγότητος τῶν νεῶν, ἢ τῆς ἀπειρίας τῶν στρατηγῶν, ἔπεισε τοὺς πολίτας ἐπιθέσθαι

φυλακίδας ναῦς διέφθειραν, καὶ ναυμαχοῦντες τὰς ἀνταναγομένας ἐνίκησαν, καὶ τῆς θαλάσσης τῆς καθ' ἑαυτοὺς ἐκράτησαν ἡμέρας περὶ τεσσαρεσκαίδεκα, καὶ ἐσεκομίσαντο καὶ ἐξεκομίσαντο ἃ ἐβούλοντο. ἐλθόντος δὲ Περικλέους, πάλιν ταῖς ναυσὶ κατεκλείσθησαν· καὶ ἐκ τῶν Ἀθηνῶν ὕστερον προσεβοήθησαν τεσσαράκοντα μὲν αἱ μετὰ Θουκυδίδου καὶ Ἄγνωνος καὶ Φορμίωνος νῆες, εἴκοσι δὲ αἱ μετὰ Τληπολέμου καὶ Ἀντικλέους· ἐκ δὲ Χίου καὶ Λέσβου, τριάκοντα. καὶ ναυμαχίαν μέν τινα βραχεῖαν ἐποιήσαντο οἱ Σάμιοι· ἀδύνατοι δὲ ὄντες ἀντισχεῖν, ἐξεπολιορκήθησαν ἐννάτῳ μηνὶ, καὶ προσεχώρησαν ὁμολογίᾳ, τεῖχός τε καθελόντες, καὶ ὁμήρους δόντες, καὶ ναῦς παραδόντες, καὶ χρήματα τὰ ἀναλωθέντα κατὰ χρόνους ταξάμενοι ἀποδοῦναι. ξυνέβησαν δὲ καὶ Βυζάντιοι, ὥσπερ καὶ πρότερον ὑπήκοοι εἶναι.

ριη'. 118. (Μετὰ ταῦτα δὲ ἤδη γίγνεται οὐ πολλοῖς ἔτεσιν ὕστερον τὰ προειρημένα, τά τε Κερκυραϊκὰ, καὶ τὰ Ποτιδαιατικὰ, καὶ ὅσα πρόφασις μεταξὺ τοῦδε τοῦ πολέμου κατέστη.

τοῖς Ἀθηναίοις. Καὶ γενομένης μάχης, νικήσαντες οἱ Σάμιοι, καὶ πολλοὺς μὲν αὐτῶν ἄνδρας ἑλόντες, πολλὰς δὲ ναῦς καταφθείραντες, ἐχρῶντο τῇ θαλάσσῃ, καὶ παρετίθεντο τῶν ἀναγκαίων πρὸς τὸν πόλεμον, ὅσα μὴ πρότερον εἶχον. G.

Προφυλακίδας] De his Scheffer. de Milit. Nav. II. 2. p. 101. et III. 4. p. 208. D.

Προφυλακίδας ναῦς] Nos: *Wachtschiffe*, naves, quæ custodiam agunt. G.

Θουκυδίδου etc.] Hic Thucydides Milesiæ fil. Alopecensis, Periclis adversarius, de quo Plutarchus in Pericle. Huds. Add. Flor. Christian. ad Aristoph. Vesp. v. 941. D.

Μετὰ Θουκυδίδου] Τοῦ Μιλησίου, princeps s. dux optimatum, Periclis adversarius, cujus artibus in exilium abire quoque coactus est. Meminit ejus filiorumque male moratorum, Milesiæ et Stephani, Plato in Menon. c. 22. et Gedik. V. Cl. De re, quam narrat h. l. Noster, conferri potest Diod. XII. 496. G.

Ἐννάτῳ μηνὶ] Firmat, lucemque huic loco infundit Plutarchus in Pericl. p. 129. Wass. Ἔνατος, quod habet Cass. scribendum volebant multi veterum, non ἔννατος: de quo vid. Eustath. ad Homer. Il. β'. p. 223. Suidas quoque, ἔνατος καὶ ἐνάτη δι' ἑνός. vid. et Etymol. M. in ἐννέα v. Duck.

Plut. in Pericl. p. 644. ἐννάτῳ δὲ μηνὶ παραστάντων, ὁ Περικλῆς τὰ τείχη καθεῖλε, καὶ τὰς ναῦς παρέλαβε, καὶ χρήμασι πολλοῖς ἐζημίωσε. Mox ἐξεπολιορκήθησαν, nempe machinis bellicis, arietibus et testudinibus, quas Pericles in hac oppugnatione primus adhibuerat, opera usus Artemonis, ut Diod. Sic. XII. p. 496. notat. v. Plin. VII. 56. G.

Καὶ χρήματα ἀναλωθέντα] Diod. l. c. κολάσας δὲ τοὺς αἰτίους, ἐπράξατο τοὺς Σαμίους τὰς εἰς τὴν πολιορκίαν γεγενημένας δαπάνας, τιμησάμενος αὐτὰς ταλάντων διακοσίων. G.

Μετὰ—πόλεμον] D. Halic. 141. Vim τοῦ μεταξὺ Æschyl. in Suppl. ita exprimit; ὡς ὠκύπτεροι Ἥκουσι, μῆκος δ' οὐδὲν ἐν ΜΕΣΩι χρόνου. Wass. P. 194. pen. ταξάμενοι κ. χ. α. etiam Th. Mag. in βούλομαι. Duck.

Μετὰ ταῦτα δὲ ἤδη] Hæc verba usque ad αὐτοῖς μὲν—tanquam παρενθετικὰ uncinis inclusi. Debebat autem ita sermo continuari: Γίγνεται μὲν οὖν τοῖς Λακεδ. διεγνῶσθαι λελύσθαι τε τὰς σπονδὰς—v. Abresch. Dil. p. 116. qui plura exempla collegit. Dionysius hunc locum quoque de Thucyd. Jud. p. 834. reprehendit ob ordinem narrationis, quod, propositis duabus belli caussis, falsam et posteriorum prius, veram posterius narrarit. Naturæ esse consentaneum, vera falsis præmitti. Hanc reprehensionem non esse satis justam, cum bellum ipsum nondum enarrare cœperit, per se patet. Ordinem in talibus caussis enarrandis arbitrarium esse, quis neget? Gottl.

Μεταξὺ τοῦδε τοῦ πολέμου] Interea temporis, hoc interjecto spatio usque ad hoc

ταῦτα δὲ ξύμπαντα ὅσα ἔπραξαν οἱ Ἕλληνες πρός τε ἀλλήλους, καὶ τὸν βάρβαρον, ἐγένετο ἐν ἔτεσι πεντήκοντα μάλιστα, μεταξὺ τῆς τε Ξέρξου ἀναχωρήσεως, καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦδε τοῦ πολέμου· ἐν οἷς Ἀθηναῖοι τήν τε ἀρχὴν ἐγκρατεστέραν κατεστήσαντο, καὶ αὐτοὶ ἐπὶ μέγα ἐχώρησαν δυνάμεως. οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι αἰσθόμενοι, οὔτε ἐκώλυον, εἰ μὴ ἐπὶ βραχὺ, ἡσύχαζόν τε τοπλέον τοῦ χρόνου. (ὄντες μὲν καὶ προτοῦ μὴ ταχεῖς ἰέναι ἐς τοὺς πολέμους, εἰ μὴ ἀναγκάζοιντο, τὸ δέ τι καὶ πολέμοις οἰκείοις ἐξειργόμενοι) πρὶν δὴ ἡ δύναμις τῶν Ἀθηναίων σαφῶς ἤρετο, καὶ τῆς ξυμμαχίας αὐτῶν ἥπτοντο. τότε δὲ οὐκέτι ἀνασχετὸν ἐποιοῦντο, ἀλλ᾽ ἐπιχειρητέα ἐδόκει εἶναι πάσῃ προθυμίᾳ, καὶ καθαιρετέα ἡ ἰσχὺς, ἢν δύνωνται, ἀραμένοις τόνδε τὸν πόλεμον.) αὐτοῖς μὲν οὖν τοῖς Λακεδαιμονίοις διέγνωστο, λελύσθαι τε τὰς σπονδὰς, καὶ τοὺς Ἀθηναίους ἀδικεῖν· πέμψαντες δὲ ἐς Δελφοὺς, ἐπηρώτων τὸν θεὸν, εἰ πολεμοῦσιν ἄμεινον ἔσται. ὁ δὲ ἀνεῖλεν αὐτοῖς, ὡς λέγεται, κατὰ

bellum. L. IV. 25. ἐν τούτῳ οὖν τῷ μεταξὺ, i. e. ἐν τούτῳ χρόνῳ τῷ μεταξὺ γιγνομένῳ. G.

Ἐγκρατεστέραν] Ar. ἐγκρατεστάτην. Suidas in ἐγκρατέστερος, ἐγκρατεστέραν ἐποίησαν, καὶ κατ. et δύναμιν ἐχώρησαν. WASS.

Τὸ δέ τι] Reiskius eleganter conjicit: (anim. p. 14.) Τότε δ᾽ ἔτι καὶ πολέμοις—Sed conjectura non est necessaria. G.

Πολέμοις] Πολεμίοις Ar. At illud elegantius et procul dubio a Thucydide. WASS.

Πρὶν δὴ] Forte: πρὶν ἢ. Sic freqnenter. G.

Πρὶν δὴ] Nil opus emendatione; solet enim δὴ subjici τῇ πρὶν, ut sit, donec nimirum, vel, donec tandem. v. Ind. BAUER.

Ἡ δύναμις ἤρετο] Alias ἦρτο, v. c. 130. πολλῷ τότε μᾶλλον ἦρτο. Sed nihil mutandum censet Abresch. Diluc. p. 117. Idem monet, ἐξείργεσθαι τῷ καὶ τῷ frequenter occurrere apud Herodotum, v. c. L. VII. 96. 99. 138. G.

Αὐτοῖς μὲν οὖν τοῖς Λακεδαιμονίοις] Τὸ οὖν indicat, Nostrum redire ad superiora, quæ enarravit: "*quo modo cumque se hæc habeant, quæ in superioribus commemorata sunt; hæc tamen certe constare, Lacedæmonii sibi persuadebant,*" cf. c. 130. G.

Ἀνεῖλεν] Corrige hinc Plutarch. Moral. 403. qui ἀνεῖλε νίκην καὶ κράτος, et pro ἄκλητος, ἀπαράκλητος. Eodemque loco, ut id obiter moneam, supple auctoris nobilissimi lacunam: ἀργυρέᾳ εὐλάκᾳ εὐλάξειν. Priore loco rescribe, ἀνεῖλε νίκην κατὰ κράτος πολεμοῦσι. καὶ βοηθήσειν. Flaccus: "Hic levare functum pauperem laboribus, *vocatus*, atque *non vocatus* audit." Asclepiades in Epig. inedito, ΚΛΗΘΕῚΣ, οὐκ ἌΚΛΗΤΟΣ ἐλήλυθα. Ita fere ludit Æschylus in Ἑπτ. ἐ. Θ.

Θεοῦ τε γὰρ θέλοντος ἐκπέρσειν πόλιν,
Καὶ μὴ θέλοντος φησίν.

et Δράτω τὲ πόλις, καὶ μὴ δράτω—Ἡμεῖς μὲν ἴμεν.

et Agam. Μαθοῦσιν αὐδῶ, κ᾽ οὐ μαθοῦσι λήθομαι. Χοηφ. Ἥκω μὲν οὐκ ἌΚΛΗΤΟΣ, ἀλλ᾽ ὑπάγγελος. Euripid. Orest. 612. WASS. Lacuna illa in Plutarcho recte expletur e Thucyd. V. 16. DUCK.

Ἀνεῖλεν αὐτοῖς] Respondit illis Apollo. Si de oraculis est sermo, θεὸς semper est Apollo. v. Schol. ad L. II. 15. v. Gloss. Alias: τάδε λέγει sc. θεὸς, v. c. Plato Alc. II. τάδε λέγει Ἄμμων, vel ὁ μὲν ἀνεῖπεν, Diod. Sic. XVIII. 51. ad quem locum v. Wessel. V. Cel. Ceterum hujus loci meminit Plut. de Pythiæ orac. T. VII. p. 586. Deest ibi post καὶ κράτος, infin. ἔσεσθαι, quem bene e Nostro supplet Reisk. deinde pro ἄκλητος habet ἀπαράκλητος, quam lectionem non damnat Reiskius, haud dubie, quod Plut. locum memoriter laudavit. Quamvis hoc oraculum a Thuc. prolatum est prosaice, versibus tamen conceptum fuisse videtur; quanquam aliter sentit Plutarchus. G.

κράτος πολεμοῦσι νίκην ἔσεσθαι· καὶ αὐτὸς ἔφη ξυλλήψεσθαι, καὶ παρακαλούμενος καὶ ἄκλητος.

ριθ΄. 119. Αὖθις δὲ τοὺς ξυμμάχους παρακαλέσαντες, ψῆφον ἐβούλοντο ἐπαγαγεῖν, εἰ χρὴ πολεμεῖν. καὶ ἐλθόντων τῶν πρέσβεων ἀπὸ τῆς ξυμμαχίας, καὶ ξυνόδου γενομένης, οἵ τε ἄλλοι εἶπον ἃ ἐβούλοντο, κατηγοροῦντες οἱ πλείους τῶν Ἀθηναίων, καὶ τὸν πόλεμον ἀξιοῦντες γενέσθαι· καὶ οἱ Κορίνθιοι, δεηθέντες μὲν καὶ κατὰ πόλεις πρότερον ἑκάστων ἰδίᾳ ὥστε ψηφίσασθαι πόλεμον, δεδιότες περὶ τῇ Ποτιδαίᾳ μὴ προδιαφθαρῇ· παρόντες δὲ καὶ τότε, καὶ τελευταῖοι ἐπελθόντες, ἔλεγον τοιάδε.

ρκ΄. 120. "ΤΟΥΣ μὲν Λακεδαιμονίους, ὦ ἄνδρες ξύμμαχοι, οὐκ ἂν ἔτι αἰτιασαίμεθα ὡς οὐ καὶ αὐτοὶ ἐψηφισμένοι τὸν πόλεμόν εἰσι, καὶ ἡμᾶς ἐς τοῦτο νῦν ξυνήγαγον. χρὴ γὰρ τοὺς ἡγεμόνας, τὰ ἴδια ἐξ ἴσου νέμοντας, τὰ κοινὰ προσκοπεῖν, ὥσπερ καὶ ἐν ἄλλοις ἐκ πάντων προτιμῶνται. ἡμῶν δὲ ὅσοι μὲν Ἀθηναίοις ἤδη ἐνηλλάγησαν, οὐχὶ διδαχῆς δέονται ὥστε φυλάξασθαι αὐτούς· τοὺς δὲ τὴν μεσόγειαν μᾶλλον καὶ μὴ

Παρακαλέσαντες] In Aug. interl. Schol. est: προτρέψαντες. GOTTL.

Τῶν πρέσβεων ἀπὸ τῆς ξυμμαχίας] Scholiastes ἀπὸ τῆς ξυμμαχίας exponit ἀπὸ τῶν ξυμμάχων, (quod ita dictum fuerit, ut πρεσβεία pro πρέσβεις) Valla autem non secus vertit, quam si legisset, τῶν πρέσβεων τῆς ξυμμαχίας, absque præpositione ἀπό· manente tamen eodem sensu. STEPH. Add. quæ Idem adnotat ad Cap. 35. DUCK.

Καὶ ἡμᾶς] Reisk. anim. l. c. putat, ante καὶ deesse οἳ, *quippe qui*—GOTTL.

Τοὺς ἡγεμόνας] Alludit ad Sarpedonis Orat. apud Homer. Il. μ΄. 310. WASS.

Χρὴ γὰρ τοὺς ἡγεμόνας—προτιμῶνται] Sensus est: "*Qui præsunt aliis, hos non decet in rebus suis præ aliis sibi quid tribuere, sed rem publicam in primis curare, prout præstant reliquis honore et insignibus.*" Hanc Scholiastæ explicationem probat etiam Abreschius in Diluc. p. 118., et ut omnia melius intelligantur, scriptum ponit: χρὴ γ. τ. ἡγεμ. τ. ἰδ. ἐξ ἴσου νέμοντας (adeoque οὐ προέχοντας ἐν αὐτοῖς, ut bene Schol.) οὕτω προσκοπεῖν τὰ κοινὰ, ὥσπερ καὶ προτιμῶνται ἐκ πάντων καὶ ὑπὲρ πάντας. Si igitur σκοποῦσι πρὸ τῶν ἰδίων τὰ κοινά· fit, eos προτιμᾶν αὐτά. Itaque Schol. ἐκ πάντων recte explicat: ὑπὲρ πάντας, et per τὸ ἐν ἄλλοις, προεδρίαν et hujusmodi res, quas apud Hom. Il. μ΄. v. 310. commemorat Sarpedon Glauco:

—Τίη δὴ νῶϊ τετιμήμεσθα μάλιστα
Ἕδρῃ τε, κρέασίν τε, ἠὲ πλείοις δεπάεσσιν
Ἐν Λυκίῃ, πάντες δὲ θεοὺς ὣς, εἰσορόωσι; G.

Προσκοπεῖν] Sane *hic* vim habere debet ἡ πρὸ, *præcipue* curandi, quia opp. ἐκ πάντων προτιμῶνται. Alibi sane redundet. BAUER.

Ἡμῶν—ἐνηλλάγησαν] Dion. Halic. p. 134. pro συνήλλαξαν. WASS. Ostendit ibi Dion. passiva pro activis a Thucydide usurpari; ut mox quoque κατῳκημένους, pro κατῳκηκότας. Ἐν τῇ μεσογείᾳ fortassis in suo exemplari invenit Dionysius: nam hæc etiam alibi in libris scriptis permutantur. Vid. supr. ad Cap. 18. Scriptura Cod. Dan. μεσόγαιαν non est sine exemplo aliorum. Τοὺς κάτω οἰκοῦντας etiam supr. Cap. 7. dicit pro iis, qui maritimas regiones habent. Contra οἱ ἄνω, qui mediterraneas colunt. infr. Cap. 137. et ἄνωθεν, e locis mediterraneis, supr. Cap. 59. Vid. Bernard. ad Joseph. I. B. I. procem. et Salmas. ad Solin. p. 432. Et sic opponuntur ἀναβαίνειν et καταβαίνειν. DUCK.

Ὅσοι—ἐνηλλάγησαν] Dionys. p. 797. notat: passivum esse pro activo συνήλλαξαν positum. G.

Τὴν μεσόγαιαν] Stephanus præter ea, quæ ex adnotatione illius descripsit Hudson. in Var. Lect. etiam hæc habet: Non μεσόγειαν autem, sed μεσόγειον alibi apud hunc ipsum

ἐν πόρῳ κατῳκημένους, εἰδέναι χρὴ, ὅτι, τοῖς κάτω ἢν μὴ ἀμύνωσι, χαλεπωτέραν ἕξουσι τὴν κατακομιδὴν τῶν ὡραίων, καὶ πάλιν ἀντίληψιν ὧν ἡ θάλασσα τῇ ἠπείρῳ δίδωσι· καὶ τῶν νῦν λεγομένων μὴ κακοὺς κριτὰς, ὡς μὴ προσηκόντων, εἶναι, προσδέχεσθαι δέ ποτε, εἰ τὰ κάτω πρόοιντο, κἂν μέχρι σφῶν τὸ δεινὸν προελθεῖν, καὶ περὶ αὑτῶν οὐχ ἧσσον νῦν βουλεύεσθαι. διόπερ καὶ μὴ ὀκνεῖν δεῖ αὐτοὺς τὸν πόλεμον ἀντ' εἰρήνης μεταλαμβάνειν. ἀνδρῶν γὰρ σωφρόνων μέν ἐστιν, εἰ μὴ ἀδικοῖντο, ἡσυχάζειν· ἀγαθῶν δὲ, ἀδικουμένους, ἐκ μὲν εἰρήνης, πολεμεῖν, εὖ δὲ παρασχὸν, ἐκ πολέμου πάλιν ξυμβῆναι· καὶ μήτε τῇ κατὰ πόλεμον εὐτυχίᾳ ἐπαίρεσθαι, μήτε τῷ ἡσύχῳ τῆς εἰρήνης ἡδόμενον ἀδικεῖσθαι. ὅ, τε γὰρ διὰ τὴν ἡδονὴν ὀκνῶν, τάχιστ' ἂν ἀφαιρεθείη τῆς ῥαστώνης τὸ τερπνὸν, δι' ὅπερ ὀκνεῖ, εἰ ἡσυχάζοι· ὅ, τε ἐν πολέμῳ εὐτυχίᾳ πλεονάζων, οὐκ ἐντεθύμηται θράσει ἀπίστῳ ἐπαιρόμενος. πολλὰ γὰρ

Scriptorem legimus. Unde autem Stephanus suspicari potuerit, Thucydidem hic potius scripsisse *κατὰ τὴν μεσόγειον*, quam *τὴν μεσόγειαν*, non possum scire. Nam infinita sunt exempla verbi *κατοικεῖν* cum accusativo sine præpositione positi, ut *κατοικεῖν χώραν*, *νῆσον*, *πόλιν*, *ἤπειρον*· quorum et ipse nonnulla in Thesauro protulit. Duck.

Τὴν μεσόγειαν μᾶλλον καὶ μὴ ἐν πόρῳ κατῳκημένους] Mutavit constructionem Noster, *τὴν μεσόγ.—καὶ ἐν πόρῳ κατῳκημένους*· quod active pro *κατῳκηκότας* positum, ut apud Herod. I. 96. *κατοικημένων τῶν Μήδων κατὰ κώμας*. it. L. II. 92. 102. Stephanus sine ratione credit, Thucydidem scripsisse: *κατὰ τὴν μεσόγειαν*. Dionys. Hal. Ep. II. ad Amm. p. 797. legit: *τοὺς δ' ἐν τῇ μεσογαίᾳ*, quam lectionem Reiskius anim. l. c. præfert vulgatæ. Si vulgatam servemus, deesse h. l. *ἐπέχουσι*. Nihil probare potest Dionys. pro veritate lectionis, adversantibus codd. Non rara sunt exempla mutatæ constructionis, quæ protulit Abresch. Diluc. p. 118. Mox *ἐν πόρῳ* est: *juxta, apud—prope*, et *ad transitum*. Reiskius intelligit l. c. per *πόρον*, isthmum Corinthiacum. Abreschius monet l. c. *πόρον* non generatim de quovis mari, verum de trajectu fere breviori dici, et amandat ad Misc. Obss. X. T. II. P. p. 217. Non improbat quoque Schol. explicationem, quoad sensum *πόρον* esse *τὰ ἐμπόρια*. Gottl.

Τοῖς κάτω] *Qui oram maritimam incolunt*, opp. *τοῖς ἄνω*, i. e. *κατῳκημένοις τὴν μεσόγαιαν*, ut paullo ante loquitur. G.

Τὴν κατακομιδὴν τῶν ὡραίων] i. e. deportationem frugum e mediterraneis regionibus ad portus, vendendi et exportandi caussa. Sic bene Reisk. anim. p. 14. *Ἀντίληψις* indicat, commutationem mercium intelligi. *Κατακομιδὴ* respectu maris dicitur. v. Abresch. Dil. p. 120. Monendum hoc erat propter interpretem, qui reddidit: *fructus in suas urbes comportaturos*. G.

Εἶναι] Sc. *χρή*. Mox *εἰ τὰ κάτω πρόοιντο*, fere sic Demosth. Olynth. *γ'*. p. 31. *ἐὰν τὰ παρόντα προώμεθα*. G.

Ἀνδρῶν γὰρ—ἐλλείπομεν] Stobæus p. 353. et *ξυμβῆναι* cum nostris agnoscit. In eandem sententiam Cyrus ad Laced. apud Herodot. I. 153. *ἢν ἐγὼ ὑγιαίνω, οὐ τὰ Ἰώνων πάθεα ἔσται ἄλεσχα, ἀλλὰ τὰ οἰκήϊα*. Wass.

Ἀνδρῶν γὰρ σωφρόνων—] Hic locus descriptus est a Stobæo, T. XLIX. p. 351. usque ad f. cap. G.

Εὖ δὲ παρασχὸν] *Occasione commodum oblata*. Herodoto frequens est *παρέχει* pro *ἔξεστι*. L. III. 142. *ἐμοὶ παρέχει νῦν ὑμέων ἄρχειν*. V. 49. *παρέχον δὲ τῆς Ἀσίης πάσης ἄρχειν*, et alibi. v. Eruditiss. Intt. ad Herodotum p. 395. Noster L. V. 14. *μετεμέλοντο, ὅτι μετὰ τὰ ἐν Πύλῳ καλῶς παρασχὸν οὐ ξυνέβησαν*. cf. VI. 63. G.

Ἐπαίρεσθαι] Post h. v. deest, auctore Reiskio, in anim. ad h. l. *ἀδικεῖν*. G.

Πλεονάζων] Liv. III. "Castris se pavidus tenebat. Quod ubi senserunt hostes, CREVIT ex METU alieno, ut fit, audacia." Wass.

Πολλὰ γὰρ κακῶς γνωσθέντα—] Artabanus

κακῶς γνωσθέντα, ἀβουλοτέρων τῶν ἐναντίων, τυχόντα κατωρθώθη· καὶ ἔτι πλείω, ἃ καλῶς δοκοῦντα βουλευθῆναι, εἰς τοὐναντίον αἰσχρῶς περιέστη. ἐνθυμεῖται γὰρ οὐδεὶς ὅμοια τῇ πίστει, καὶ ἔργῳ ἐπεξέρχεται, ἀλλὰ μετ' ἀσφαλείας μὲν δοξάζομεν, μετὰ δέους δὲ ἐν τῷ ἔργῳ ἐλλείπομεν.

ρκά. 121. "Ἡμεῖς δὲ νῦν καὶ ἀδικούμενοι τὸν πόλεμον ἐγείρομεν, καὶ ἱκανὰ ἔχοντες ἐγκλήματα. καὶ ὅταν ἀμυνώμεθα Αθηναίους, καταθησόμεθα αὐτὸν ἐν καιρῷ. κατὰ πολλὰ δὲ ἡμᾶς εἰκὸς ἐπικρατῆσαι, πρῶτον μὲν, πλήθει προύχοντας καὶ ἐμπειρίᾳ πολεμικῇ, ἔπειτα ὁμοίως πάντας ἐς τὰ παραγγελλόμενα ἰόντας. ναυτικόν τε, ᾧ ἰσχύουσιν, ἀπὸ τῆς ὑπαρχούσης τε ἑκάστοις οὐσίας ἐξαρτυσόμεθα, καὶ ἀπὸ τῶν ἐν Δελφοῖς καὶ Ολυμπίᾳ χρημάτων. δάνεισμα γὰρ ποιησάμενοι, ὑπολαβεῖν οἷοί τ' ἐσμὲν μισθῷ μείζονι τοὺς ξένους

apud Herodotum VII. 4. p. 513. Τὸ—εὖ βουλεύεσθαι, κέρδος μέγιστον εὑρίσκω ἐόν· εἰ γὰρ καὶ ἐναντιωθῆναί τι θέλει, βεβούλευται μὲν οὐδὲν ἧσσον εὖ, ἥσσωται δὲ ὑπὸ τῆς τύχης τὸ βούλευμα· ὁ δὲ βουλευσάμενος αἰσχρῶς, εἴ οἱ ἡ τύχη ἐπίσποιτο, εὕρημα εὕρηκε, ἧσσον δὲ οὐδὲν οἱ κακῶς βεβούλευται. G.

Πλείω, ἃ] Nil mutandum; varietate enim structuræ gaudet Thuc. v. Ind. Baver.

Ἃ, καλῶς δοκοῦντα βουλευθῆναι] Delendum arbitror τὸ ἃ, quod abest a plurimis codd., Ald. et Flor. Nisi post πλείω subint. ἐστὶ, ἃ—περιέστη. Prius tamen magis placet. Ἐς τοὐναντίον περιέστη, *in contrariam partem conversa sunt* s. *mutata*. Fere ita, L. IV. 12. ἐς τοῦτο περιέστη ἡ τύχη. Demosth. Olynth. Γ. p. 31. εἰς τοῦτο περιστήσεται τὰ πράγματα. Gottl.

Αἰσχρῶς περιέστη] Quidam legunt, καὶ αἰσχρ. quod sit, idque, *und zwar*: vel pro, εἰς τὸ (ἐναντίον καὶ) αἰσχρόν. Baver.

Ἐνθυμεῖται γὰρ οὐδεὶς ὅμοια τῇ πίστει—] i. e. *nemo in consilio capiendo quam habet fiduciam boni eventus* (s. δόξαν) *eandem in eo exsequendo probat, demonstrat*; in exsequendo enim timidiores redduntur homines, qui securi nimium de rebus futuris consilia capiunt. Τῷ ἐνθυμεῖσθαι τῇ πίστει, i. e. τῷ θάῤῥει, ut Schol. explicat, opponitur ἔργῳ ἐπεξέρχεσθαι. Reiskius in anim. ad h. l. legi vult: ὁμοίᾳ τῇ πίστει, (aut τῇ ὁμοίᾳ πίστει) ᾗ καὶ ἔργῳ, *eadem fiducia, qua*—Gemina his dicit Pericles infra, c. 141. καίπερ εἰδὼς, τοὺς ἀνθρώπους οὐ τῇ αὐτῇ ὀργῇ ἀναπειθομένους πολεμεῖν, καὶ ἐν τῷ ἔργῳ πράσσοντας. Appellat ὀργὴν, quam h. l. πίστιν vocat, aut θάρσος. G.

Ἐγείρομεν] Homerum sequitur. qui Il. λ'. 213. ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν. Hinc etiam Hesiodus Minervam vocat ἐγρεκύδοιμον. Wass.

Τὸν πόλεμον ἐγείρομεν] i. e. ποιούμεθα, *inferimus bellum*. Noster imitatus videtur Homerum Il. λ'. 213. ἔγειρε φύλοπιν—quem locum jam protulit Wassius. Herodotus VII. 5. fere similiter: ἐπὶ δὲ Αἴγυπτον ἐποιέετο τὴν στρατιᾶς ἔγερσιν, quanquam Wessel. e codd. optimis dedit ἄγερσιν. Ἐγείρειν στρατιὰν ἐπὶ—(quod est ποιεῖσθαι τὴν στρατιᾶς ἔγερσιν) idem est ac ἐγείρειν πόλεμον. G.

Ἔπειτα ὁμ.] Unum ex iis, de quibus semel admoneri lectorem oportet, istud quoque est, sæpe apud Thucydidem post πρῶτον μὲν, sequi ἔπειτα, non adjecta particula δὲ, quæ ab aliis ἀνταποδοτικῶς adjici consuevit. Steph.

Ἔπειτα] Sequi debebat δὲ, ob πρῶτον μέν. Sed ita Noster subinde. G.

Ἐξαρτυσόμεθα] Reisk. in Dil. Abresch p. 122. corrigit sine caussa ἐξαρτησόμεθα, *faciemus a nobis dependere, adjungemus nobis*. G.

Ἀπὸ τῶν ἐν Δελφοῖς] Repetuntur hæc a Pericle c. 143. Mox Ολυμπιάσιν in cod. Clar. non corrupte scriptum est, quod indicat Wassius, sed solet hac syntaxi uti. v. c. supra: Φαληρόνδε καὶ ἐς Πειραιᾶ. L. II. 21. ἐς Ἐλευσῖνα καὶ Θρίωζε pro ἐς Θρίαν, vel Θριάσιον πεδίον. ubi v. not. G.

Ὀλυμπίᾳ—] Cl. in Marg. Ὀλυμπιάσι. corrupte. Wass.

αὐτῶν ναυβάτας. ὠνητὴ γὰρ Ἀθηναίων ἡ δύναμις μᾶλλον ἢ οἰκεία· ἡ δὲ ἡμετέρα ἧσσον ἂν τοῦτο πάθοι, τοῖς σώμασι τὸ πλέον ἰσχύουσα ἢ τοῖς χρήμασι. μιᾷ τε νίκῃ ναυμαχίας κατὰ τὸ εἰκὸς ἁλίσκονται· εἰ δ᾽ ἀντίσχοιεν, μελετήσομεν καὶ ἡμεῖς ἐν πλέονι χρόνῳ τὰ ναυτικά. καὶ ὅταν τὴν ἐπιστήμην ἐς τὸ ἴσον καταστήσωμεν, τῇ γε εὐψυχίᾳ δήπου περιεσόμεθα. ὃ γὰρ ἡμεῖς φύσει ἔχομεν ἀγαθὸν, ἐκείνοις οὐκ ἂν γένοιτο διδαχῇ. ὃ δ᾽ ἐκεῖνοι ἐπιστήμῃ προὔχουσι, καθαιρετέον ἡμῖν ἐστι μελέτῃ. χρήματα δ᾽ ὥστ᾽ ἔχειν ἐς αὐτὰ, οἴσομεν. ἢ δεινὸν ἂν εἴη, εἰ οἱ μὲν ἐκείνων ξύμμαχοι ἐπὶ δουλείᾳ τῇ αὐτῶν φέροντες οὐκ ἀπεροῦσιν, ἡμεῖς δ᾽ ἐπὶ τῷ τιμωρούμενοι τοὺς ἐχθροὺς καὶ αὐτοὶ ἅμα σώζεσθαι, οὐκ ἄρα δαπανήσομεν. καὶ ἐπὶ τῷ μὴ ὑπ᾽ ἐκείνων αὐτὰ ἀφαιρεθέντες, αὐτοῖς τούτοις κακῶς πάσχειν.

ρκβ΄. 122. "Ὑπάρχουσι δὲ καὶ ἄλλαι ὁδοὶ τοῦ πολέμου

Ὠνητὴ—ἡ δύναμις] *Mercenariæ, conductitiæ copiæ.* G.

Ἧσσον ἂν τοῦτο πάθοι] n. τὸ ὑπολαμβάνεσθαι μισθῷ τοὺς ξένους, ob superiora; ὑπολαβεῖν—ναυβάτας, ratione addita: ὠνητὴ γὰρ— Schol. supplet μεταπεισθῆναι, quod quoad sensum idem est. Posset etiam suppleri: ὠνητὴν εἶναι. v. Abresch. Dil. p. 122. Bavero videntur in πάθοι latere incommoda et pericula mercenariæ et conductitiæ manus, veluti fuga, defectio, proditio. Sed nimis quæsitum videtur. Mox σώμασι verti vult *militibus* Abresch. l. c., sine caussa, ut agnoscit ipse V. Eruditiss. in Auctar. p. 249. Infra c. 141. σώμασιν ἑτοιμότεροι οἱ αὐτουργοὶ τῶν ἀνθρώπων ἢ χρήμασι πολεμεῖν. Gottl.

Ἐς τὸ ἴσον] Male ἧσσον. Jucunda autem tibi fuerit collatio hujus loci cum iis, quæ dicit Hermocrates in fine suæ concionis, quam habet pag. 391. τὴν δὲ εὐψυχίαν, αὐτὴν ἑαυτῆς, μετὰ τοῦ πιστοῦ τῆς ἐπιστήμης, θαρσαλεωτέραν ἔσεσθαι. Steph.

Ἐς αὐτὰ] Reisk. in anim. p. 14. malit: ἐς αὐτὰ δαπανᾷν, οἴσομεν. Sine caussa. G.

Ἦ δεινὸν ἂν εἴη—εἰ—] Etsi probat Abreschius in Diluc. p. 122. versionem interpretis: *alioqui facinus indignum fuerit;* malit tamen legi ἦ· aliter tamen videtur Steph. Thes. Gr. l. Vol. I. p. 1421. Non necessariam putem hanc mutationem; addi oporteret γὰρ, ut Baverus judicat. Hesych. ἦ γὰρ, ὄντως. cf. Hoogeveen. part. Gr. doctr. p. 334. Defendere tamen τὸ ἦ sine adjuncta particula sustinet Abresch. in Auct. p. 249. e Lys. Orat. II. p. 20. Tayl. ἦ πολὺ πλεῖστον ἐκεῖνοι κατὰ τὴν ἀρετὴν ἁπάντων τῶν ἀνθρώπων διήνεγκαν—et aliis locis. G.

Ἐπὶ δουλείᾳ] De Scæva in hanc sententiam Lucanus: *Infelix, quanta DOMINUM virtute parasti!* Wass.

Φέροντες οὐκ ἀπεροῦσιν] Sc. χρήματα, e superioribus: χρήματα οἴσομεν. Reisk. malit in anim. l. c. φόρους φέροντες. G.

Ἐπὶ τῷ—τιμωρούμενοι—σώζεσθαι] Male Schol. τιμωρούμενοι expl. τιμωρεῖσθαι· immo pendet a σώζεσθαι· ἐπὶ τῷ σώζεσθαι, ut salvi sitis; quanam re? τιμωρούμενοι. Baver.

Ὁδοὶ τοῦ πολέμου] *Subsidia s. viæ, ratio belli feliciter gerendi;* veluti ut belligerantes socios alliciant ad defectionem, proventus hostibus subtrahant. nos: *Mittel und Wege*—Homerus habet similem formam, γεφύρας πολέμοιο, Iliad. δ΄. 371. quæ Scholiastæ sunt, διέξοδοι τοῦ πολέμου. Herodotus L. VII. p. 650. διεξόδους βουλευμάτων. Dionys. Hal. L. VI. p. 1120. XI. p. 2289. ἐν τρίβῳ τοῦ πολέμου κεῖσθαι. Orpheus Arg. v. 57. habet δόλου τρίβον. Tacitus L. II. 5. *prœliorum vias* dicit, quas tractasse Germanicus dicitur, i. e. *agitasse, consultasse,* quibus feliciter gerenda sint bella cum Germanis. v. Ernest. V. Cl. Ad hanc rationem fere Liv. XXXI. 18. *seque ipsi per omnes vias leti interficerent.* Gottl.

Dissimilia loca attulit B. Gottl. ceteroquin recte interpretatus h. l. Nam γέφυραι πολέμοιο apud Hom. sunt periphrasis belli ipsius, cui tamen pontes tribuantur; sane *viæ* et ipsæ, vel itinera *Strassen,* propter ordines militum instructorum; et nos *Gas-*

ἡμῖν, ξυμμάχων τε ἀπόστασις, μάλιστα παραίρεσις οὖσα τῶν προσόδων, αἷς ἰσχύουσι, καὶ ἐπιτειχισμὸς τῇ χώρᾳ, ἄλλα τε ὅσα οὐκ ἄν τις νῦν προΐδοι. ἥκιστα γὰρ πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ, αὐτὸς δὲ ἀφ' αὑτοῦ τὰ πολλὰ τεχνᾶται πρὸς τὸ παρατυγχάνον. ἐν ᾧ ὁ μὲν εὐοργήτως αὐτῷ προσομιλήσας, βεβαιότερος· ὁ δὲ ὀργισθεὶς, περὶ αὐτὸν οὐκ ἐλάσσω πταίει. ἐνθυμώμεθα δὲ καὶ ὅτι εἰ μὲν ἡμῶν ἦσαν ἑκάστοις πρὸς ἀντιπάλους περὶ γῆς ὅρων διαφοραὶ, οἰστὸν ἂν ἦν· νῦν δὲ πρὸς ξύμπαντάς τε ἡμᾶς Ἀθηναῖοι ἱκανοὶ, καὶ κατὰ πόλιν ἔτι δυνατώτεροι. ὥστε, εἰ μὴ καὶ ἀθρόοι, καὶ κατὰ ἔθνη, καὶ ἕκαστον ἄστυ μιᾷ γνώμῃ ἀμυνούμεθα αὐτοὺς, δίχα γε ὄντας ἡμᾶς ἀπόνως χειρώσονται· καὶ τὴν ἧσσαν, εἰ καὶ δεινόν τῳ ἀκοῦσαι, ἴστω οὐκ ἄλλο τι φέρουσαν ἢ ἄντικρυς δουλείαν. ὃ καὶ λόγῳ ἐνδοιασθῆναι αἰσχρὸν τῇ Πελοποννήσῳ, καὶ πόλεις τοσάσδε ὑπὸ μιᾶς κακοπαθεῖν. ἐν ᾧ ἢ δικαίως δοκοῖμεν ἂν πάσχειν, ἢ διὰ δειλίαν

sen dicimus sensu militari et castrensi, et *τρίβος πολέμου* multo magis est periphrasis; quid, quod poëtica ista sunt? Neque apud Nostrum *ὁδοὶ* notant *modum* belli, sed auxilia, præsidia, *ressources*. Baver.

Παραίρεσις τῶν προσόδων] Opponuntur hæc dictis Archidami, c. 81. *εἰ δ' αὖ τοὺς ξυμμάχους ἀφεστᾶναι πειρασόμεθα.* v. Abresch. Auct. p. 250. Gottl.

Ἐπιτειχισμὸς] Infr. Cap. 142. *ἐπιτείχισις.* Alibi *ἐπιτείχισμα.* Vid. Schol. ad Cap. 142. Harpocrat. et ex eo Suidam in *ἐπιτείχισμα.* Ulpian. ad Demosth. 1. Philipp. pag. 31. et Chersones. pag. 63. et Casaub. ad Polyb. p. 178. Hujusmodi munitionem ad infestandos hostes structam *φρούριον* vocat Thuc. I. 142. et Diodor. Sicul. XIII. p. 335. *Δεκέλειαν φρούριον ἐποίησαν κατὰ τῆς Ἀττικῆς·* quod Plutarcho Alcib. pag. 369. est *ἐπιτειχίσαι.* Cornel. Nepos Alcib. Cap. IV. Latine ita effert: *Deceliam in Attica munierunt, præsidioque perpetuo ibi posito, in obsidione Athenas tenuerunt.* Duck.

Ἐπιτειχισμὸς τῇ χώρᾳ] h. e. *τειχισμὸς ἐπὶ τῇ χώρᾳ*, infra c. 142. *ἐπιτείχισις.* Munitur autem regio præsidio firmo. L. V. 51. *ἐπ' ἄλλῃ τινὶ γῇ* dicitur *τὸ χωρίον τειχισθῆναι.* De vi *τοῦ ἐπιτειχίζειν* et *ἐπιτειχίζεσθαι* v. Abres. Dil. p. 124. et de potestate *τοῦ ἐπὶ* in *ἐπιτειχισμὸς*, in Auctar. p. 250. G.

Ἀλλά τε—πταίει] Stobæus p. 372. ubi *ἐφ' αὑτοῦ* et *ἐλάσσω* cum nostris, non *ἐλάττω.* Wass. Suid. in *εὐοργήτως* describit Schol. D.

Ἐπὶ ῥητοῖς] i. e. *ἐπὶ τοῖς ὁμολογουμένοις*, ut Procop. B. P. II. 26. loquitur, notante Abreschio (Diluc. p. 124.) nos: *der Krieg richtet sich nicht nach vorgeschriebenen Maassregeln.* G.

I. e. certa et prævisa non sequitur bellum, ut dux dicat, se hoc aut illud facturum tali exitu; *bestimmt:* Ita supra negat, reges fuisse *ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι*, ut *constitutum* esset, quid caperent. Baver.

Ὁ δ' ὀργισθεὶς, περὶ αὐτὸν—] Cum Abresch. (Dil. p. 123.) incisum posui post *ὀργισθείς·* quanquam non damnat *ὀργίζεσθαι περί τί.* Sed prius probabilius. Reiskius (anim. ad h. l.) distinguit et scribit sic: *ὁ δ' ὀργισθεὶς, περὶ αὐτῷ οὐκ ἐλάσσω* (sub. *ἢ περὶ τοῖς πολεμίοις*) *πταίει.* Cum Dat. hæc forma reperitur apud Herod. IX. 100. *μὴ περὶ Μαρδονίῳ πταίσῃ ἡ Ἑλλάς·* ad quam videtur Reisk. hanc correctionem accommodasse. G.

Ὀργισθεὶς περὶ αὐτὸν] Tamen, jungi hæc, malim, ut magis ad ingenium nostri, ut sit, qui vehementius et festinantius atque cupidius (*zu hitzig*) in bello versetur; certe, ad *πταίει* relatum, aliquid redundans habere, et languere, existimem, et contra ad *ὀργισθεὶς* desiderari. Baver.

Αἰσχρὸν—πόλεις τοσάσδε ὑπὸ μιᾶς κακοπαθεῖν] E bonis codd. *ὑπὸ* pro *ἀπὸ* recepi, postulantibus legibus linguæ, quæ poni jubent neutris, quæ pro cognatæ significationis passivis adhibentur, *τὸ ὑπό.* Mox c. 126. *ἀπέθνησκον ὑπὸ τοῦ λιμοῦ.* Abreschius usum talium neutrorum exemplis satis multis ostendit. cf. sis, anim. ad Platon. Alcib. sec. p. 123. Gottl.

Ἐν ᾧ ἢ δικαίως—ἢ διὰ δειλίαν ἀνέχεσθαι]

ἀνέχεσθαι, καὶ τῶν πατέρων χείρους φαίνεσθαι, οἳ τὴν Ἑλλάδα ἠλευθέρωσαν· ἡμεῖς δὲ οὐδ' ἡμῖν αὐτοῖς βεβαιοῦμεν αὐτὸ, τύραννον δὲ ἐῶμεν ἐγκαθεστάναι πόλιν, τοὺς δ' ἐν μιᾷ μονάρχους ἀξιοῦμεν καταλύειν. καὶ οὐκ ἴσμεν ὅπως τάδε τριῶν τῶν μεγίστων ξυμφορῶν οὐκ ἀπήλλακται, ἀξυνεσίας, ἢ μαλακίας, ἢ ἀμελείας. οὐ γὰρ δὴ πεφευγότες ταῦτα, ἐπὶ τὴν πλείστους δὴ βλάψασαν καταφρόνησιν κεχωρήκατε· ἢ, ἐκ τοῦ πολλοὺς σφάλλειν, τὸ ἐναντίον ὄνομα ἀφροσύνη μετωνόμασται.

Reiskius in Dil. Abresch. p. 126. et anim. ad h. l. magis ingeniose quam vere corrigit. ἐν ᾧ δὴ δικαίως δοκοῖμεν ἂν πᾶσι νὴ Δία δουλείαν ἀνέχεσθαι, *quo in statu rerum videamur omnibus, per Jovem, merito servitutem pati.* Si vulgata servetur ἐν ᾧ δὴ (sic putat legendum Reiskius) δικαίως δοκ. ἂν πάσχειν, credit verba: ἢ διὰ δειλίαν ἀνέχεσθαι pro Scholio habenda et expungenda. Immo servanda est, pluribus de caussis, quas periti ipsi intelligunt; Demosthenis δεινότητι accommodatius esset νὴ Δία, quam Thucydidis gravitati. G.

Πόλιν] H. Stephanus ita ad h. v. adnotat: Scribendum esse πόλιν, non πόλει, doceo in iis, quæ ex adverso interpretationis Vallæ margini adscripsi. Sic autem et pag. 68. τὴν καθ. cet. quæ in Var. Lect. contulit Huds. In Marg. Edit. suæ sec. hæc scribit: Quum nos ne nobis quidem ipsis hanc rem (*libertatem* videlicet) stabiliamus, sed urbem, quæ tyrannidem occupet, in Græcia esse sinamus. Omnino enim τύραννον πόλιν, non τύραννον πόλει, scribendum est, ut etiam ex paulo post sequentibus apparet. Hæc ille. Sic populum *regem*, equum *bellatorem*, post Ebræos, Latini dicunt, et *aratorem* bovem utriusque linguæ Scriptores. Wass.

Τύραννον—πόλιν] Varians lectio πόλει orta videtur, quod librarii putarent, non recte dici τύραννον πόλιν. At dicitur, v. c. infra c. 124. et paullo post. Dicitur enim ὁ καὶ ἡ τύραννος. Exempla Wassii non in hunc locum cadunt: *populus rex, equus bellator.* Debebat in his masculinum jungi masculino. Nisi esset τύραννος voc, κοινὸν, non posset ita dici, ut non dici potest familia *regnator*, sed *regnatrix*, ut e linguæ legibus in vulgus notum est. Gottl.

Τριῶν] Hanc amat formulam noster. v. 41. 1. 43. 6. 170. 11. 187. 11. Proverb. XXV. 3. Lucret. V.

Principio, maria ac terras, cœlumque tuere:
Horum naturam *triplicem, tria* corpora, Memmi,
Treis species tam dissimiles, *tria* talia texta,
Una dies dabit exitio.

1 Cor. XIII. 13. Νυνὶ δὲ μένει πίστις, ἐλπὶς, ἀγάπη, τὰ ΤΡΙ'Α ΤΑΥ͂ΤΑ. Noster VI. 73. στρατηγὸν αὐτόν τε εἵλοντο τὸν Ἑρμοκράτην καὶ Η. καὶ Σ. ΤΟΥ'ΤΟΥΣ ΤΡΕΙ͂Σ. Aristoph. Nub. Τὸ χάος τουτὶ καὶ τὰς Νεφέλας, καὶ τὴν γλῶτταν, τρία ταυτί. Demosthenes de Coron. 344. Καίτοι τρία ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ πᾶσιν ἀνθρώποις ἔδειξαν ἐγκώμια etc. ἓν μὲν ἀνδρείας, ἕτερον δὲ, δικαιοσύνης, τρίτον δὲ, σωφροσύνης. W.

Οὐ γὰρ δὴ πεφευγότες—] Æm. Porto videtur esse hypallage, pro οὐ γὰρ δὴ πεφεύγατε τ. ἐ. τ. π. δ. β. κ. κεχωρηκότες. Non opus esse hac figura videtur. Sensus est: Cum ab his tribus non vobis cautum fuisset, eo processistis, ut rem longe gravissimam contemneretis, vilipenderetis, quod plurimis fraudi fuit. G.

Οὐ γὰρ δὴ πεφευγ. τ.] Possit explicari, ut expl. B. Gottl. nisi, quod γὰρ minus aptum sit tenori; qui enim procedat: ea res laborat tribus vitiis, negligentia, mollitie, ignorantia; hæc *enim* non fugientes, incidistis in superbum contemtum rerum. Hæc non cohærent. Nec vero mollities utique pariat superbiam *spernendi pericula.* Quanto melius sic: Nam quod simulatis, vos spernere pericula et hostes, aut quod velitis contemnere illos, nihil profuerit; tamen vel fugientibus illa vitia inhærebunt, si securi contemseritis minime contemnenda; κεχωρήκατε sit pro κεχωρήκοιτε, veneritis: *ihr würdet diese Fehler doch nicht entgehen, wenn ihr auch zur Verachtung der Gefahr euch wenden wolltet.* Baver.

Ἐπὶ τὴν πλείστους δὴ βλάψασαν] Baverus pro δὴ conjicit ἤδη. Sine causa. Ceterum ludit hic auctor alias gravissimus in verbis καταφροσύνη et ἀφροσύνη. Quasi dicat: καταφρόνησις, negligentia rerum magni momenti, quæ plurimos in errorem, s. in avia duxit, nomine insignienda videtur, ἀφροσύνης. G.

Καταφρόνησιν] Suidas exponit φρόνησιν, et Scholia corradit. Wass.

ρκγʹ. 123. "Τὰ μὲν οὖν προγεγενημένα τί δεῖ μακρότερον, ἢ ἐς ὅσον τοῖς νῦν ξυμφέρει, αἰτιᾶσθαι; περὶ δὲ τῶν ἔπειτα μελλόντων τοῖς παροῦσι βοηθοῦντας χρὴ ἐπιταλαιπωρεῖν. πάτριον γὰρ ἡμῖν ἐκ τῶν πόνων τὰς ἀρετὰς κτᾶσθαι, καὶ μὴ μεταβάλλειν τὸ ἔθος, εἰ ἄρα πλούτῳ τε νῦν καὶ ἐξουσίᾳ ὀλίγον προφέρετε. οὐ γὰρ δίκαιον, ἃ τῇ ἀπορίᾳ ἐκτήθη, τῇ περιουσίᾳ ἀπολέσθαι· ἀλλὰ θαρσοῦντας ἰέναι κατὰ πολλὰ ἐς τὸν πόλεμον, τοῦ τε θεοῦ χρήσαντος, καὶ αὐτοῦ ὑποσχομένου ξυλλήψεσθαι· καὶ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ἁπάσης ξυναγωνιουμένης, τὰ μὲν, φόβῳ, τὰ δὲ, ὠφελείᾳ. σπονδάς τε οὐ λύσετε πρότεροι (ἅς γε καὶ ὁ θεὸς, κελεύων πολεμεῖν, νομίζει παραβεβάσθαι) ἠδικημέναις δὲ μᾶλλον βοηθήσετε. λύουσι γὰρ οὐχ οἱ ἀμυνόμενοι, ἀλλ' οἱ πρότεροι ἐπιόντες.

ρκδʹ. 124. "Ὥστε πανταχόθεν καλῶς ὑπάρχον ὑμῖν πολεμεῖν, καὶ ἡμῶν κοινῇ τάδε παραινούντων, εἴπερ βεβαιότατον τὸ ταῦτα ξυμφέροντα καὶ πόλεσι καὶ ἰδιώταις εἶναι, μὴ

Χρὴ ἐπιταλαιπωρεῖν] i. e. ἐπικαταμένειν ἢ ἐπιπονεῖν, idque pro ἐπικαταμένειν τῇ ταλαιπωρίᾳ καὶ τῷ ταλαιπωρεῖν, *persistere in labore, continuare laborem*, ut Hesychius ad h. l. respiciens, explicat. Sic emendavit Hesychium, apud quem legitur, ἐπικαταμύειν, Abresch. in Lectt. Aristæn. p. 293. cf. Dilucid. p. 126. G.

Πάτριον γὰρ ἡμῖν] Quum hæc verba, καὶ μὴ μεταβάλλειν τὸ ἔθος, ad præcedentia referantur, et quod dixit πάτριον, ibi vocet ἔθος, magis commodum habitura fuisse locum videntur post ἐπιταλαιπωρεῖν· hoc modo περὶ δὲ τῶν ἔπειτα μελλόντων τοῖς παροῦσι βοηθοῦντας χρὴ ἐπιταλαιπωρεῖν, καὶ μὴ μεταβάλλειν τὸ ἔθος· (πάτριον γὰρ ἡμῖν ἐκ τῶν πόνων τὰς ἀρετὰς κτᾶσθαι) εἰ ἄρα πλούτῳ etc. Ut autem nunc collocata sunt hujus orationis membra, si verba ista, πάτριον γὰρ ἡμῖν ἐκ τῶν πόνων τὰς ἀρετὰς κτᾶσθαι, parenthesis notis includantur, verba hæc, καὶ μὴ μεταβάλλειν τὸ ἔθος, quum ad ea referantur, tamen per illam separabuntur. Steph.

Περιουσίᾳ] In marg. Aug. cod. ΓΡ. (γράφεται) τῇ περιουσίᾳ, unde videtur antea scriptum fuisse ἀπλουσίᾳ s. εὐπλουσίᾳ. G.

Κατὰ πολλὰ] *Multis rationibus ducti*, (*aus vielen Ursachen*) quarum quasdam mox commemorat. Reiskio inter legendum subnata est correctio (in Dilucid. Abresch. p. 126.) καὶ πολλοὺς i. e. ἀθρόους, *confidentes* et *numerosos*. G.

Παραβεβάσθαι] Suidas, παραβεβάσθαι τὰς σπονδάς. τὸ παθητικὸν τοῦ παραβεβηκέναι. πάνυ ἀκολούθως Θουκυδίδης. Postrema hæc Portus vertit: Thucydides ita loquitur, *admodum apte vim verborum sequens*, addito illo suo solenni N. L. Non intelligo, quæ sit sententia verborum Suidæ. Kusterum quoque ignorasse, quid ea sibi vellent, ex eo apparet, quod omissa versione Porti aliam non substituit. Duck.

Καλῶς ὑπάρχον πολεμεῖν, καὶ ἡμῶν—παραινούντων] Notandum, quod genit. consequentiæ junguntur nomin. absoluto καλῶς ὑπάρχον ὑμῖν. Adhibetur τὸ ὑπάρχον, ut ἐξὸν et alia hujus generis, veluti mox c. 125. δεδογμένον δὲ αὐτοῖς, ubi in quibusdam male δεδογμένου. G.

Ἰδιώταις] Huc fortassis respexit Suidas h. v. Ἰδιῶται, ἀντὶ τοῦ πολῖται. οὕτως Θουκυδίδης. Duck.

Ταῦτα ξυμφέροντα καὶ πόλεσι καὶ ἰδιώταις] Suidas in ἰδιῶται, ἀντὶ τοῦ πολῖται, non huc respexit, ut vult Duckerus, sed, ut arbitratur Abresch. Diluc. p. 126. ad L. II. c. 60. Pro ταῦτα corrigebat Reiskius in anim. ad h. l. ut et in Dil. Abresch. p. 127. ταὐτὰ, quod recepit Baverus. Sic quoque legit doctus anonymus in Flor. Vinar. margine. G.

μέλλετε Ποτιδαιάταις τε ποιεῖσθαι τιμωρίαν, οὖσι Δωριεῦσι, καὶ ὑπὸ Ἰώνων πολιορκουμένοις, (οὗ πρότερον ἦν τοὐναντίον) καὶ τῶν ἄλλων μετελθεῖν τὴν ἐλευθερίαν. ὡς οὐκέτι ἐνδέχεται περιμένοντας, τοὺς μὲν, ἤδη βλάπτεσθαι, τοὺς δ', εἰ γνωσθησόμεθα ξυνελθόντες μὲν, ἀμύνεσθαι δὲ οὐ τολμῶντες, μὴ πολὺ ὕστερον τὸ αὐτὸ πάσχειν· ἀλλὰ νομίσαντες ἐπ' ἀνάγκην ἀφῖχθαι, ὦ ἄνδρες ξύμμαχοι, καὶ ἅμα τάδε ἄριστα λέγεσθαι, ψηφίσασθε δὴ τὸν πόλεμον· μὴ φοβηθέντες τὸ αὐτίκα δεινὸν, τῆς δ' ἀπ' αὐτοῦ διὰ πλείονος εἰρήνης ἐπιθυμήσαντες· (ἐκ πολέμου μὲν γὰρ εἰρήνη μᾶλλον βεβαιοῦται· ἀφ' ἡσυχίας δὲ μὴ πολεμῆσαι, οὐχ ὁμοίως ἀκίνδυνον) καὶ τὴν καθεστηκυῖαν ἐν τῇ Ἑλλάδι πόλιν τύραννον ἡγησάμενοι ἐπὶ πᾶσιν ὁμοίως καθεστάναι, ὥστε τῶν μὲν ἤδη ἄρχειν, τῶν δὲ, διανοεῖσθαι, παραστησώμεθα ἐπελθόντες. καὶ αὐτοί τε ἀκινδύνως τολοιπὸν οἰκῶμεν, καὶ τοὺς νῦν δεδουλωμένους Ἕλληνας ἐλευθερώσωμεν." Τοιαῦτα μὲν οἱ Κορίνθιοι εἶπον.

ρκέ. 125. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, ἐπειδὴ ἀφ' ἁπάντων ἤκουσαν γνώμην, ψῆφον ἐπήγαγον τοῖς ξυμμάχοις ἅπασιν, ὅσοι παρῆσαν ἑξῆς, καὶ μείζονι καὶ ἐλάσσονι πόλει· καὶ τὸ πλῆθος ἐψηφίσαντο πολεμεῖν. δεδογμένον δὲ αὐτοῖς, εὐθὺς

Περιμένοντας] De hoc participio vide, quæ apud Scholiastem annotavi. STEPH.

Οὐκέτι ἐνδέχεται περιμένοντας] Hic casus, auctore Abreschio, pendet ab infinitivo μέλλειν, ex μέλλετε adsumendo. (Diluc. p. 127.) In Auctario p. 251. paullo aliter accipit: οὐκέτι ἐνδέχεται (μέλλειν ἡμᾶς τε καὶ ὑμᾶς) περιμένοντας, (τὸ) τοὺς μὲν, (i. e. ἡμᾶς μὲν) βλάπτεσθαι ἤδη· (intellige βλαπτόμεθα γὰρ ἤδη) τοὺς δὲ (pro ὑμᾶς δὲ) εἰ γνωσθησόμεθα —τολμῶντες, μὴ πολὺ ὕστερον τὸ αὐτὸ πάσχειν. Reiskius quoque non facit cum Scholiaste, qui putat περιμένοντας esse pro περιμενόντων· respici enim ad Potidæatas. Idem Reiskius malit deinde: τοὺς δ' οὐκ, εἰ γνωσθησόμεθα. GOTTL.

Εἰ γνωσθησόμεθα—οὐ τολμῶντες] In marg. Flor. Vinar. sic explicatur: *si cognitum erit, convenisse nos quidem, ut his de rebus consuleremus*, sed injuriam propulsare non audere. GOTTL.

Ἐκ πολέμου—ἀκίνδυνον.] Stobæus pag. 360. WASS.

Ἐκ πολέμου—] Hæc ῥῆσις, notante Wassio, excerpta est a Stobæo p. 358. usque ad ἀκίνδυνον. In hanc sententiam Cic. VII. Phil. 6. *si pace frui volumus, bellum gerendum est; si bellum omittimus, pace nunquam fruemur.* cf. c. 71. et c. 120. G.

Πόλιν τύραννον] Vel hic locus omnem tollere nobis potest dubitationem de lectione illa, quæ pag. 67. τύραννον πόλιν nobis exhibet, quum altera dativum πόλει exhibeat. Alibi tamen, quum dicere posset ἀνδρὶ δὲ ἢ πόλει τυράννῳ, dicere maluit, ἀνδρὶ δὲ τυράννῳ, ἢ πόλει ἀρχὴν ἐχούσῃ. vid. pag. 398. STEPH.

Τῶν δὲ διανοεῖσθαι] Vid. Steph. supr. ad Cap. I. DUCK.

Παραστησώμεθα] Sc. αὐτήν. G.

Ψῆφον ἐπήγαγον] i. e. ἐπέτρεπον ψῆφον τοῖς ξυμμάχοις, sive, ut cum Xenophonte (Memorabb. IV. 4. 2.) loquamur: ἐπέτρεπον τοῖς ξυμμάχοις ψηφίσασθαι, *sociis omnibus potestatem suffragii ferendi dederunt*: quod uno verbo exprimitur: ἐπιψηφίζειν. L. I. 1. p. 8. ubi v. Ernest. Alia verba hujus potestatis collegit Abresch. Diluc. p. 127. add. Hindenb. V. Cl. anim. ad Xenoph. Memorabb. p. 10. G.

Δεδογμένον] Perperam quidam libri δεδογμένου, ex ignoratione Atticismi; de quo Budæus in Commentar. H. Steph. Append.

μὲν ἀδύνατα ἦν ἐπιχειρεῖν ἀπαρασκεύοις οὖσιν, ἐκπορίζεσθαι δὲ ἐδόκει ἑκάστοις ἃ πρόσφορα ἦν, καὶ μὴ εἶναι μέλλησιν. ὅμως δὲ καθισταμένοις ὧν ἔδει, ἐνιαυτὸς μὲν οὐ διετρίβη, ἔλασσον δὲ, πρὶν ἐσβαλεῖν ἐς τὴν Αττικὴν, καὶ τὸν πόλεμον ἄρασθαι φανερῶς.

ρκστ΄. 126. Εν τούτῳ δὲ ἐπρεσβεύοντο τῷ χρόνῳ πρὸς τοὺς Αθηναίους, ἐγκλήματα ποιούμενοι, ὅπως σφίσιν ὅτι μεγίστη πρόφασις εἴη τοῦ πολεμεῖν, ἢν μή τι ἐσακούωσι. καὶ πρῶτον μὲν πρέσβεις πέμψαντες οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐκέλευον τοὺς Αθηναίους τὸ ἄγος ἐλαύνειν τῆς θεοῦ. τὸ δὲ ἄγος ἦν τοιόνδε. Κύλων ἦν Αθηναῖος, ἀνὴρ Ολυμπιονίκης, τῶν πάλαι εὐγενής τε καὶ δυνατός. ἐγεγαμήκει δὲ θυγατέρα Θεαγένους, Μεγαρέως ἀνδρὸς, ὃς κατ᾽ ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐτυράννει Μεγάρων. χρωμένῳ δὲ τῷ Κύλωνι ἐν Δελφοῖς ἀνεῖλεν ὁ θεὸς, ἐν τῇ

ad Thesaur. pag. 160. et Camerar. ad Act. Apost. II. 29. Sic Cap. præced. καλῶς ὑπάρχον ὑμῖν πολεμεῖν, Cap. 120 εὖ δὲ παρασχόν. Nec melius oorrector Codicis Græv. mox ἀδύνατον, pro ἀδύνατα. Vid. ad Cap. 1. Duck.

Inscitia Atticismi in quibusdam libris est: δεδογμένου. Sic ut h. l. est cap. superiori: καλῶς ὑπάρχον ὑμῖν πολεμεῖν. c. 120. εὖ δὲ παρασχόν. etc. Gottl.

Non Atticismus utique est, sed omnino Græcismus, omnes casus, accusativum utique, simpliciter adhibendi. Non placent istæ deliciæ Atticæ sæpius confictæ, et, ut magnum, jactatæ. Baver.

Τῆς θεοῦ] Quidam libri τοῦ θεοῦ. At vid. p. 70. 3. Wass.

Κύλων ἦν] Vide Herodotum l. 5. c. 7. Meursii Solonem, et Marshami Chronicon. Huds.

Vid. Herod. V. 71. p. 407. qui perpaucis rem narrat: Noster, præter morem, eleganter et perspicue. Unde Theon Sophista c. II. Progymm. hanc narrationem exemplum elegantis narrationis, adolescentibus ediscendæ, commendat. Ceterum Studiosis valde commendanda est observatio Valkenarii Eruditiss. ad l. c., qua de charactere scribendi Herodoti et Thucydidis scite disserit. Ille est passim dulcis et fusus, hic densus ac brevis; illius σύνθεσις ἡδεῖα καὶ καλὴ, hujus αὐστηρά. Hoc loco tamen dulcis et pulchra. G.

Ἀνὴρ Ὀλυμπιονίκης] Retulit etiam Diauli coronam Olympiade 35. si fides est Olympionicarum recensioni. Sed mirum est, quod in eadem recensione ponitur Olympiade 49. eundem Cylonem acropolin Athenarum occupavisse. Non est tamen impossibile; nam cursus victoria juveni maxime convenit; acropolis occupatio, licet non videatur convenire homini sexagenario, ut nec nuptiæ cum Megaclis filia, non est tamen ἀσύστατον. *Palmerius* Exercitat. pag. 47. Huds. Tangit historiam hanc Laërt. in Epimenide, et Hesych. in Κυλώνιον, apud quem paulo supra pro Κυλλὰς τὶς, leg. Κυλλαστίς. Sic enim Cod. Lambeth. apud Herodotum II. 77. Baroc. Κολλήστις, ut in contextu. Idem et Suidas in ἄγος, qui πεμψ. οἱ Λ. πρέσβεις legit. vid. Pausan. I. 28. Plutarch. Solone p. 84. Victor fuisse videtur Olymp. XXXV. A. M. 3310. Ἄρχοντος Δαμασίου. Vid. etiam de eo Herodot. V. 71. Mox Marg. et Cam. bene Μεγαρέως ἀνδρὸς Θεαγένους θυγατέρα. Wass. De Cylone add. Schol. Aristoph. Equit. v. 443. Duck.

Κύλων Ἀθηναῖος, ἀνὴρ Ὀλυμπιονίκης] Sic Herod. V. p. 407. ἦν Κύλων τῶν Ἀθηναίων ἀνὴρ Ὀλυμπιονίκης—Ordo, qui est in codd. quibusdam a librariis factus, probat, eos retulisse ἀνὴρ potius ad Ἀθηναῖος. Ita dictum esset, ut ἀνὴρ Σπαρτιάτης, VIII. 99. ἀνὴρ Ἀβδηρίτης II. 29. ἀνὴρ Πέρσης, L. IV. 50. etc. Gottl.

Ἀνὴρ Ὀλυμπ.] Non video, cur non ad Ὀλυμπιονίκης referamus ἀνὴρ, quod præponi soleat nomini, cui addatur, non postponi. Nam, et de *conditione* hominis dici, vel ἄνδρες δικασταὶ ostenderint, ut in N. T. ἄνδρες ἀδελφοί. Baver.

τοῦ Διὸς τῇ μεγίστῃ ἑορτῇ καταλαβεῖν τὴν Ἀθηναίων ἀκρόπολιν. ὁ δὲ, παρά τε τοῦ Θεαγένους δύναμιν λαβὼν, καὶ τοὺς φίλους ἀναπείσας, ἐπειδὴ ἐπῆλθεν Ὀλύμπια τὰ ἐν Πελοποννήσῳ, κατέλαβε τὴν ἀκρόπολιν ὡς ἐπὶ τυραννίδι· νομίσας ἑορτήν τε τοῦ Διὸς μεγίστην εἶναι, καὶ ἑαυτῷ τι προσήκειν, Ὀλύμπια νενικηκότι. εἰ δὲ ἐν τῇ Ἀττικῇ ἢ ἄλλοθί που ἡ μεγίστη ἑορτὴ εἴρητο, οὔτε ἐκεῖνος ἔτι κατενόησε, τό, τε μαντεῖον οὐκ ἐδήλου. ἔστι γὰρ καὶ Ἀθηναίοις Διάσια, ἃ καλεῖται Διὸς ἑορτὴ Μειλιχίου μεγίστη, ἔξω τῆς πόλεως· ἐν ᾗ πανδημεὶ θύουσι πολλοὶ, οὐχ ἱερεῖα, ἀλλὰ θύματα ἐπιχώρια. δοκῶν δὲ ὀρθῶς γιγνώσκειν, ἐπεχείρησε τῷ ἔργῳ.

Τὰ ἐν Πελοποννήσῳ] Nam et alibi agebantur, ut hic Scholiastes, et Spanhem. ad Morell. Ep. I. pag. 14. 82. et Ep. V. pag. 303. Sed pro Thucydide, quem hoc scribere dicit, ponendum est nomen Scholiastæ. Duck.

Διάσια] Meminit hujus ἑορτῆς Arist. Νεφ. v. 407. et v. 862. et Scholiastes videtur ad h. l. respexisse: ἑορτὴ Διὸς τὰ Διάσια Ἀθήνησιν, ἐν ᾗ πανδημεὶ ἔξω τείχους συνόντες ἑορτάζουσιν. Celebrati sunt hi dies festi *μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος*. n. sub. finem m. Aprilis. Hesych. *Διάσια, ἑορτὴ Ἀθήνησι, καὶ σκυθρωποὺς ἀπὸ τῆς ἑορτῆς εἶναι ἐπετέλουν, μετά τινος στυγνότητος θύοντες.* ad quem l. v. Intt. G.

Μειλιχίου] Conjectura Pii, quam hic in Var. Lect. ponit Hudson. est in illius Annotation. posterior. Cap. LXXIV. Ea hoc uno, sed plane infirmo fundamento nititur, quod Pausanias, Strabo, aliique sæpe Munychiam Piræeo vicinam memorant. Jovis Μειλιχίου crebra est apud Veteres mentio. Ad hunc locum pertinent, quæ Schol. Aristoph. Nubib. 407. et ex eo Suidas, habet: Διάσια Ἀθήνησιν ἑορτὴ Μειλιχίου Διός. Nec Athenis solum, sed alibi quoque cultum fuisse Jovem Μείλιχιον constat ex iis, quæ in Histor. Deor. Syntagm. II. congessit Giraldus. Sed et aliis Diis idem cognomen tribuitur, de quo vid. Brod. ad Anthol. Græc. I. 1. 4. Apollonius Acharnensis, Grammaticus opinor, apud Schol. Aristoph. l. d. Diasia a die festo Jovis Milichii diversa esse dicebat. Quas hujus sententiæ rationes habuerit, non addit Scholiastes. Sed ego in his rebus Thucydidi tutius, quam Apollonio illi, credi arbitror. Duck.

Ἐν ᾗ πανδημεὶ θύουσι—ἐπιχώρια] Pollux I. 26. et Scholiastes hunc locum aliter legisse videntur auctore Hemsterhusio ad Luc. Tim. 7. p. 114. *ἐν ᾗ πανδημεὶ ἑορτάζουσι, θύουσι δὲ πολλοὶ οὐχ ἱερεῖα, ἁγνὰ δὲ θύματα ἐπιχώρια.* Loqui enim Lucianum de Diasiis, quasi victimas eo die festo Jovi immolassent, quod negare videatur Thucydides. Sed attendenti paullo diligentius, hoc non plane negare videtur. Si *ἁγνὰ* restitui debeat; malit Abreschius in Diluc. p. 127. *ἀλλ' ἁγνὰ θύματα ἐπιχώρια.* E loco Pollucis nihil potest effici, nec e Scholiaste; Pollux pro more Grammaticorum vel memoriter citavit locum, vel pro Platone posuit Thucydidem, memoria lapsus, ut Kühnius arbitratur. Ita L. IX. 153. laudat *ἀνεχρήσατο* e Thucydide, quod nuspiam reperitur. v. not. ad c. 126. Gottl.

Οὐχ ἱερεῖα, ἀλλὰ θύματα] Vid. Kühnim ad Polluc. I. 26. Wass. Castellanus in lib. de Festis Græc. de Diasiis agens non obscure significat, sibi falsum videri, quod hic scribit Thucyd., in Diasiis non immolatas fuisse hostias animales. Hoc primum putat ostendi e Xenoph. extremo Lib. VII. Ἀναβ. ubi scriptum est, Athenienses Jovi Milichio more patrio victimas *ὁλοκαυτεῖν*, et Xenophontem ex hoc more Deo illi solidos porcos cremasse. Verum Thucydides de Diasiis Jovis Milichii, quæ Athenis agebantur, non de omnibus illius sacris, quæ vel Athenis, vel alibi fiebant, loquitur. Nec ex eo, quod illi aliis locis ac temporibus hostiæ mactabantur, sequitur, idem in Diasiis factum fuisse. Deinde profert locum Aristophanis, qui Nubib. 407. Strepsiadem inducit dicentem, *Διασίοισιν ὤπτων γαστέρα τοῖς συγγενέσι,* et ex eo conficit, Athenienses Jovi Milichio Diasiis *non tantum libamentis fecisse, sed victimas quoque immolasse videri.* Sed non firma est hæc argumentatio: Strepsiades propinquos suos Diasiis convivio excepit, iisque ventrem assum adposuit; Ergo Diasiis Jovi Milichio ἱερεῖα et victimæ immolabantur. Nec est, quod quis

οἱ δ' Ἀθηναῖοι, αἰσθόμενοι, ἐβοήθησάν τε πανδημεὶ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐπ' αὐτοὺς, καὶ προσκαθεζόμενοι ἐπολιόρκουν. χρόνου δὲ ἐπιγιγνομένου, οἱ Ἀθηναῖοι τρυχόμενοι τῇ προσεδρείᾳ, ἀπῆλθον οἱ πολλοὶ, ἐπιτρέψαντες τοῖς ἐννέα Ἄρχουσι τὴν φυλακήν τε καὶ τὸ πᾶν αὐτοκράτορσι διαθεῖναι, ᾗ ἂν ἄριστα διαγιγνώσκωσι. τότε δὲ τὰ πολλὰ τῶν πολιτικῶν οἱ ἐννέα Ἄρχοντες ἔπρασσον. οἱ δὲ μετὰ τοῦ Κύλωνος πολιορκούμενοι, φλαύρως εἶχον, σίτου τε καὶ ὕδατος ἀπορίᾳ. ὁ μὲν οὖν Κύλων καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἐκδιδράσκουσιν· οἱ δ' ἄλλοι, ὡς ἐπιέζοντο, καί τινες καὶ ἀπέθνησκον ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, καθίζουσιν ἐπὶ τὸν βωμὸν ἱκέται τὸν ἐν τῇ ἀκροπόλει. ἀναστήσαντες δὲ αὐτοὺς οἱ τῶν Ἀθηναίων ἐπιτετραμμένοι τὴν φυλακὴν, ὡς ἑώρων ἀποθνήσκοντας ἐν τῷ ἱερῷ, ἐφ' ᾧ μηδὲν κακὸν ποιήσουσιν, ἀπαγαγόν-

dicat, veteres post rem divinam convivia de partibus victimarum instruere, et cognatos amicosque ad ea vocare solitos fuisse. Neque enim ideo adfirmari potest, omnes, qui diebus festis convivia agitabant, vel ipsos iis diebus sacra fecisse, vel convivia illa de partibus victimarum adparasse. Ne dicam, nihil obstare, quominus iisdem illis Diasiis, quamquam ea præcipue Jovi Milichio sacra erant, tamen etiam aliis Diis sacra hostiis fieri potuerint. Suidas quidem in Διὸς κώδιον memorat, pelles victimarum Jovi Μειλιχίῳ et Κτησίῳ immolatarum, quas ad sacra quædam adhibebant Athenienses. Sed non dicit, victimas illas Diasiis immolatas fuisse. Itaque, nisi hoc disertioribus idoneorum scriptorum testimoniis demonstratum fuerit, non possum adsentiri Castellano, nec unum Codicem Thucydideum, quem sibi inspectum esse testatur Giraldus l. d., tot aliis, qui omnes in receptam scripturam conspirant, præferre. Duck.

Χρόνος ἐπιγίγνεται] Frequentius alias est χρόνος γίγνεται. Sic Herod. I. 73. χρόνου γενομένου. Plato Phæd. 1. ὁ πολὺς χρόνος ἐγένετο τῷ Σωκράτει. Multo rarius est χρόνος ἐκγίγνεται apud Herodot. II. 175. vid. Abresch. auct. p. 252. G.

Χρόνου ἐπιγιγνομένου] Aptissimum verbum et simplicissimum: tempus accedit; Ita et Herodot. et in Novo Test. χρόνου ἐπιγιγνομένου, et διαγενομένου. Ipsum γίνεσθαι minus huc aptum et usitatum hoc sensu. B.

Αὐτοκράτορσι] Spanhemius, quantum ex iis intelligere possum, quæ de significatione hujus vocabuli Dissertat. VII. de Usu et Præstant. Numismat. pag. 444. disserit, videtur putasse eos ἀνυπευθύνους fuisse. Sed Perizon. ad Ælian. V. Var. Hist. 13. populo ὑπευθύνους fuisse scribit, et ibidem ostendit, Thucydidem ideo τότε dicere, quod res deinde aliter se habuit, potestate Archontum a Solone multis partibus imminuta. D.

Ἐκδιδράσκουσιν] De Cylone idem prodit Schol. Aristoph. Equit. 443. Et Thucydidi potius fidem habendam puto, quam Suidæ in Κυλώνειον ἄγος scribenti, eum, quum in templum Furiarum fugisset, inde abstractum et interfectum esse. Duck.

Ἐπιτετραμμένοι] Homer. Ὧι λαοί τ' ἐπιτετράφαται. Wass.

Ἀναστήσαντες—αὐτοὺς οἱ τῶν Ἀθηναίων ἐπιτετραμμένοι] Herodotus paullo aliter videtur hanc rem tradere: (V. p. 407.) τούτους ἀνιστέασι οἱ Πρυτάνις τῶν Ναυκράρων. Noster autem paullo ante commemorat: Athenienses commisisse custodiendos eos τοῖς ἐννέα Ἄρχουσι— Valkenarius V. Cel. arbitratur, si hæc cum observatis Grammaticorum περὶ Ναυκράρων debeant conciliari, Thucydidem sequutum esse diversum Auctorem ab Herodoto. Pausanias V. p. 588. οἱ ἔχοντες τὰς ἀρχὰς διέφθειραν τῆς Ἀθηνᾶς ἱκέτας τῶν Κύλωνι ὁμοῦ τὴν ἀκρόπολιν κατειληφότων. Si Suidæ fides est habenda in Δήμαρχοι, hi Ναύκραροι fuere iidem ac δήμαρχοι, præfecti δήμοις. cf. Intt. ad Harpocr. Lex. p. 250. et Suid. Inprimis, quem laudat Valkenarius, Leopard. Emend. VII. 19. (T. III. Thes. Gruter. p. 144.) G.

Ἐφ' ᾧ μηδὲν κακὸν] Quamvis hic eodem, quo supra, modo utatur voculis ἐφ' ᾧ sequente infinitivo, non tamen idem genus loquendi est: quum his verbis ἐφ' ᾧ μηδὲν κακὸν ποιήσουσιν significetur ἵνα μηδὲν κακὸν ποιήσωσι. De altero autem talium verbo-

τες, ἀπέκτειναν. καθεζομένους δέ τινας καὶ ἐπὶ τῶν σεμνῶν θεῶν ἐν τοῖς βωμοῖς, ἐν τῇ παρόδῳ διεχρήσαντο. καὶ ἀπὸ τούτου ἐναγεῖς καὶ ἀλιτήριοι τῆς θεοῦ ἐκεῖνοί τε ἐκαλοῦντο, καὶ τὸ γένος τὸ ἀπ' ἐκείνων. ἤλασαν μὲν οὖν καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς ἐναγεῖς τούτους· ἤλασε δὲ καὶ Κλεομένης ὁ Λακεδαιμόνιος,

rum usu (quem Scholiast. inter idiomata hujus Scriptoris numerat) in p. 57. dictum fuit. Steph. Non video, cur ἐφ' ᾧ hic non possit eamdem significationem obtinere, quam in multis aliis hujusmodi loquendi generibus. Nam ἀναστήσαντες αὐτοὺς ἐφ' ᾧ μηδὲν κακὸν ποιήσουσιν αὐτοὺς (quod pronomen supplendum est) recte potest accipi ea significatione, quam expressit Portus. Vel, *quum persuasissent iis, ut surgerent, quum induxissent eos ad surgendum, hac conditione, ut nullo malo illos adficerent.* Significat Thucydides, eos non voluisse surgere, nisi accepta fide de incolumitate: eam autem violatam fuisse. Plutarchus quidem in Solone nihil aliud scribit, quam Megaclem Archontem iis persuasisse ἐπὶ δίκη κατελθεῖν, *ut se judicio sisterent*, nec pactum illud de incolumitate memorat. Sed id intercessisse etiam Herodotus docet V. 71. Τούτους ἀνιστέασι μὲν οἱ Πρυτάνις τῶν Ναυκράρων, οἵπερ ἐνέμοντο τότε τὰς Ἀθήνας ὑπεγγύους, πλὴν θανάτου, i. e. ut Valla vertit, *data fide puniendi eos citra mortem.* Nam ὑπεγγύους ibi referendum est ad τούτους, non ad τὰς Ἀθήνας, ut volebat Portus, qui hanc sententiam esse putat: *qui Athenas suæ potestati subjectas habebant, excepta capitali pœna.* Turbavit eum, quod post Ἀθήνας in vulg. Edd. Herodoti non est ὑποστιγμὴ, quam tamen sententia postulat. Ea posita, Herodot. scribens τούτους ἀνιστέασι — ὑπεγγύους, idem dicet, quod Plutarchus, Μεγακλῆς ἐπὶ δίκη κατελθεῖν ἔπεισεν (αὐτούς.) Quamquam hic de exceptione illa, vitam iis salvam fore, nihil addit. Duck.

Ἐφ' ᾧ μηδὲν κακὸν ποιήσουσιν] i. e. *quum induxissent eos, ut surgerent, descenderent ea conditione, nullo malo se eos adfecturos.* Ita bene Duckerus explicat. Herod. V. 407. τούτους ἀνιστέασι — ὑπεγγύους πλὴν θανάτου, quæ verba Wesselingius ex hoc loco Nostri illustrat. Nolebant hi miseri nisi accepta fide de incolumitate surgere. Τὸ ἐπὶ ita capi notum est. Bene tuetur Wesseling. ad Diod. XIII. p. 558. τὸ ἐπὶ in illo: οἱ ἐν ταῖς μάχαις τοῖς ἐναντίοις τὰ σώματα ἐγχειρίζοντες, ἐπ' ἐλπίδι σωτηρίας τοῦτο πράττουσι. G.

Σεμνῶν θεῶν] Εὐμένιδες a Sicyoniis, σεμναὶ θεαὶ ab Atheniensibus dicebantur, teste Pausania in Corinthiacis. Antiqui (ut inquit Helladius in Chrestomathia) solliciti fuerunt, ne male ominosa dicerent, ideo Ἐριννύας *Eumenides* vel *venerandas deas*, μῦσος *sceleratum* vocabant ἄγος. Sed Grammatici illa per Antiphrasin nominant. Vide Meursii Attic. Lect. l. 4. c. 1. Huds.

Διεχρήσαντο] Suidas in ἀνεχρήσαντο. Hesych. Wass. Suidas, ἀνεχρήσαντο, διέφθειραν. οὕτω Θουκυδίδης. Sed v. ibi Kuster. Duck.

Ἐπὶ τῶν σεμνῶν θεῶν ἐν τοῖς βωμοῖς — διεχρήσαντο] *Ad aras, in conspectu Eumenidum*, i. e. istarum Dearum simulacrorum, *interfecerunt.* Ita vertit Abresch. Dil. 128. σεμνὰς θεὰς esse Ἐριννύας, notum est. Ita quoque eas vocat Demosthenes, ἱεροποιὸς creatus ταῖς σεμναῖς θεαῖς contra Mid. p. 552. Notanda repetita præp. ἐπί. Mox διεχρήσαντο, verbum est Herodoteum. v. c. I. 23. de Arione κελεύειν τοὺς πορθμέας, ἢ αὐτὸν διαχρᾶσθαί μιν — v. Voc. Herod. rec. p. 12. et Gron. Obss. ad Herod. p. 63. Wessel. An legerit Pollux IX. 153. ἀνεχρήσαντο, incertum, quum nihil dicat, quam: Θουκυδίδης δὲ ἀνεχρήσατο, unde nil certi potest judicari, ad quemnam locum respexerit. Nec reposuit in textum Pollucis ἀνεχρήσαντο magnus Hemsterhusius, solius Suidæ caussa, apud quem est ἀνεχρήσαντο, quanquam arbitratur Vir S. Thucydidem eo tanquam inusitato verbo esse usum, cui substitutum sit notius. At omnes codd. tacent de ulla varietate. Itaque διεχρήσαντο sanum esse arbitror. Abreschius tamen notat, h. v. Dion. Cass. et Xiphilinum hac vi adhibuisse. v. c. XLVII. 34. ἀλλήλους οἱ πλείους ἀνεχρήσαντο. Exempla alia dabit Index in Reimariana locupletissimus. Gottl.

Ἐναγεῖς καὶ ἀλιτήριοι] Vid. Herodot. Plut. Schol. Aristoph. locis dd. et Pausan. et Achaicor. XXV. Notandum esse, quod etiam posteri eorum sic fuerint dicti, monet Spanhem. Dissert. IX. de Præst. et Usu Numism. p. 670. Et hinc Aristoph. Equit. 443. Ἐκ τῶν ἀλιτηρίων σε φημὶ γεγονέναι τῆς θεοῦ. Quæ mox de Cleomene dicit, ea pluribus exsequitur Herodot. V. 70. seqq. De ossibus mortuorum extra fines ejectis Plutarch. in Solone. Duck.

Ἐναγεῖς — ἐκαλοῦντο] Herod. V. p. 407. οἱ δὲ ἐναγέες Ἀθηναίων ὧδε ὠνομάσθησαν — G.

Ἤλασε δὲ Κλεομένης] Primum misso Athenas caduceatore ἐξέβαλε Κλεισθένεα, καὶ

ὕστερον μετὰ Ἀθηναίων στασιαζόντων· τούς τε ζῶντας ἐλαύνοντες, καὶ τῶν τεθνεώτων τὰ ὀστᾶ ἀνελόντες, ἐξέβαλον. κατῆλθον μέντοι ὕστερον, καὶ τὸ γένος αὐτῶν ἔτι ἐστὶν ἐν τῇ πόλει.

ρκζ΄. 127. Τοῦτο δὴ τὸ ἄγος οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐλαύνειν ἐκέλευον δῆθεν τοῖς θεοῖς πρῶτον τιμωροῦντες, εἰδότες δὲ Περικλέα τὸν Ξανθίππου προσεχόμενον αὐτῷ κατὰ τὴν μητέρα, καὶ νομίζοντες, ἐκπεσόντος αὐτοῦ, ῥᾷον σφίσι προχωρήσειν τὰ ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων. οὐ μέντοι τοσοῦτόν γ' ἤλπιζον παθεῖν ἂν αὐτὸν τοῦτο, ὅσον διαβολὴν οἴσειν αὐτῷ πρὸς τὴν πόλιν, ὡς καὶ διὰ τὴν ἐκείνου ξυμφορὰν τὸ μέρος ἔσται ὁ πόλεμος. ὢν γὰρ δυνατώτατος τῶν καθ' ἑαυτὸν, καὶ ἄγων τὴν πολιτείαν, ἠναντιοῦτο πάντα τοῖς Λακεδαιμονίοις· καὶ οὐκ εἴα ὑπείκειν, ἀλλ' ἐς τὸν πόλεμον ὥρμα τοὺς Ἀθηναίους.

ρκη΄. 128. Ἀντεκέλευον δὲ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς Λακεδαιμονίους τὸ ἀπὸ Ταινάρου ἄγος ἐλαύνειν. οἱ γὰρ Λακεδαιμόνιοι, ἀναστήσαντες ποτὲ ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ποσειδῶνος ἀπὸ Ταινάρου τῶν Εἱλώτων τοὺς ἱκέτας, ἀπαγαγόντες, διέφ-

μετ' αὐτοῦ ἄλλους πολλοὺς Ἀθηναίων, τοὺς ἐναγέας ἐπιλέγων. Τὸ ἐξέβαλε de conatu explicandum. vid. Wessel. et Valken. VV. DD. ad Herod. l. c. G.

Τῶν τεθ.—ἐξέβαλον] Th. Magister semel tantum in ἀνεῖλεν. WASS.

Τὰ ὀστᾶ ἀνελόντες] Thom. M. in ἀνεῖλεν, laudato hoc loco, (p. 66.) explicat illud: λαβόντες. "Ἀντὶ δὲ τοῦ ἔλαβε ποιηταὶ μόνοι, καὶ Θουκυδίδης ἅπαξ. Laudat deinde Sophoclem (Ajac. v. 238.) G.

Δῆθεν τοῖς θεοῖς] Stephanus ad Adnotationem, cujus partem in Var. Lect. descripsit Hudsonus, addit; δῆθεν ad participium tendere, eo sensu, quem in Marg. adscripserit. Ibi autem hæc scribit: Deorum ante omnia vicem ulciscentes scilicet: sed scientes Pericl. q. d. *hoc quidem prætexentes, se deorum vicem velle ulcisci.* DUCK.

Εἰδότες δὲ] Non placet hic particula δὴ, quum tam parvo intervallo præcesserit. at vero particulam δὲ perinde hic positam dicemus, ac si μὲν præcederet, cum τιμωροῦντες· hoc sensu: *illud quidem certe prætexentes, se velle deorum vicem ulcisci, sed revera, quod scirent, Periclem huic piaculo esse affinem* (nisi potius alio vocabulo utendum est) *et putarent* etc. STEPH. Plutarch. Pericl. p. 309. ἐκέλευον αὐτοῖς τὸ ἄγος ἐλαύνειν, ᾧ τὸ μητρόθεν γένος τοῦ Περικλέους ἔνοχον ἦν, ὡς Θουκυδίδης εἴρηκεν. ubi Interpr. *quo erat ex materno genere contactus Pericles.* DUCK.

Reisk. (anim. p. 15.) delet auctoritate codd. τὸ δέ. Stephani ratio melius placet, tanquam præcesserit μὲν, ideo sequi δέ. GOTTL.

Προσεχόμενον] Sc. τῷ ἄγει. ut recte Schol. Reisk. in anim. p. 15. legit προσεργχόμενον, aut ἐνεχόμενον. Si προσεχῇ esset, nihil offendi dicit. Sed locus hic sanus est, quod et contendit Abresch. Diluc. p. 129. G.

Ἐκπεσόντος] i. e. ἐκβληθέντος. G.

Προχωρήσειν] Talem usum alibi verbo προχωρεῖν dari videmus: ideoque hic προχωρήσειν quam προσχωρήσειν libentius legerim. STEPH.

Τοσοῦτόν γ' ἤλπιζον] Intuli γε, quod solet in hac forma adjici, ut exemplis docet Valkenar. ad Eurip. Hippol. p. 299. Sophocl. Ajac. 441. καίτοι τοσοῦτόν γ' ἐξεπίστασθαι δοκῶ. Electr. v. 334. καίτοι τόσοῦτόν γ' οἶδα. G.

Loca e poëtis allata B. Gottl. nil prosunt; quippe ubi γε, vel. γ' metro sit datum. Neque hic illo opus. BAUER.

Ξυμφορὰν] Agnoscit, et scholia in librum suum transmovit Suidas in ξυμφοράν. W.

Τοὺς ἱκέτας ἀπαγαγόντες, διέφθειραν] Malim interpungere post ἱκέτας, quam post ἀπαγαγόντες· ut hæc duo participia, quæ

θειραν. δι' ὃ δὴ καὶ σφίσιν αὐτοῖς νομίζουσι τὸν μέγαν σεισμὸν γενέσθαι ἐν Σπάρτῃ. ἐκέλευον δὲ καὶ τὸ τῆς Χαλκιοίκου ἄγος ἐλαύνειν αὐτούς· ἐγένετο δὲ τοιόνδε. ἐπειδὴ Παυσανίας ὁ Λακεδαιμόνιος τοπρῶτον μεταπεμφθεὶς ὑπὸ Σπαρτιατῶν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐν Ἑλλησπόντῳ, καὶ κριθεὶς ὑπ' αὐτῶν, ἀπελύθη μὴ ἀδικεῖν, δημοσίᾳ μὲν οὐκέτι ἐξεπέμφθη, ἰδίᾳ δὲ αὐτὸς τριήρη λαβὼν Ἑρμιονίδα, ἄνευ Λακεδαιμονίων ἀφικνεῖται ἐς Ἑλλήσποντον· τῷ μὲν λόγῳ, ἐπὶ τὸν Ἑλληνικὸν πόλεμον, τῷ δὲ ἔργῳ, τὰ πρὸς βασιλέα πράγματα βουλόμενος πράσσειν. ὥσπερ καὶ τοπρῶτον ἐπεχείρησεν, ἐφιέμενος τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχῆς. εὐεργεσίαν δὲ ἀπὸ τοῦδε πρῶτον ἐς βασιλέα κατέθετο, καὶ τοῦ παντὸς πράγματος ἀρχὴν ἐποιήσατο. Βυζάντιον γὰρ ἑλὼν τῇ προτέρᾳ παρουσίᾳ μετὰ τὴν ἐκ Κύπρου ἀναχώρησιν (εἶχον δὲ Μῆδοι αὐτὸ, καὶ βασιλέως προσήκοντές τινες καὶ

nullius conjunctionis vinculo connectuntur, non aliter accipiantur, quam si ita scriptum esset, πρῶτον μὲν ἀνέστησαν, ἔπειτα δὲ ἀπαγαγόντες διέφθειραν. Cæterum quod margini adscriptum est ἀπέκτειναν, alicujus illud διέφθειραν exponentis esse arbitror, aut certe ex simili, quam pag. præcedens habet, narratione sumtum est: ubi etiam ἀναστήσαντες et ἀπαγαγόντες. Steph. Utique rectius distinctio ponitur post ἱκέτας quam post ἀπαγαγόντες, et sic Reg. De terræ motu, quem paullo post memorat Thucydides, vid. Pausan. VII. 25. Duck.

Μεταπεμφθεὶς—ἀπὸ τῆς ἀρχῆς] Pseudo-Them. ep. II. p. 10. καὶ ἀφαιρεθεὶς τὴν ἀρχὴν ἰδιώτης ἀντὶ στρατηγοῦ γίνεται. G.

Λαβὼν Ἑρμ.] Græci solebant cognomenta indere navibus et etiam ad proram adfigere: sic et Ἑρμιονὶς e loco quodam in Laconia (vel potius in Argia.) Vide Bayfium de Re Navali. Huds.

Ἄνευ Λακεδαιμονίων] *Injussu Lacedæmoniorum*, i. e. *non publico sed privato civitatis nomine*, ἄνευ τῆς γνώμης τῶν Λακεδαιμονίων. vid. Schol. ad L. II. 72. Ut contra μετά τινος fieri dicitur, quod *ductu, auctoritate alicujus peragitur*. v. Abresch. Dil. p. 130. G.

Βουλόμενος] Abest Cl. Gr. non bene. Wass. Sedes hujus vocabuli in libris, qui id habent, variat. Unde suspicio oriri potest, ab aliquo, qui orationem ita supplendam putabat, in margine scriptum, eoque factum fuisse, ut scribæ ei pro arbitrio locum adsignaverint. Accedit, quo hæc suspicio confirmatur, quod phrasis Græca ἀφικνεῖται πράσσειν, *venit ad agendum*, hoc supplementum non desiderat. Duck.

Τὰ πρὸς βασιλέα πράγματα πράσσειν] *Perficere s. transigere ea, quæ cum rege Persarum de imperio Græciæ ipse tradendo egerat.* G.

Τὰ πρὸς βασιλ.] Nil aliud sign. nisi, favere regi, facere cum rege, stare a partibus ejus πράσσειν πρὸς τ. βασιλέα, vel τὰ τοῦ βασιλέως. Transposite dictum, pro, πράττειν τὰ πράγμ. πρὸς τ. βασ. ut cap. super. τὸ ἀπὸ Ταινάρου ἄγος ἐλαύνειν, pro, ἐλ. τὸ ἄγ. ἀπὸ Ταιν. Bauer.

Ἐπεχείρησεν] Cl. ἐνεχείρησεν utroque modo Auctor. Wass. In Var. Lect. Huds. fortassis vitio operarum editum est ἐνεχείρησαν. Duck.

Εὐεργεσίαν δὲ ἀπὸ τούτου] *Primum officium, quo ab eo inde tempore regis sibi benevolentiam conciliare, demereri studebat, totaque res hoc habuit initium.* G.

Βυζάντιον] Suidas in παρουσία· Βυζάντιον γὰρ ἑλεῖν τῇ προτ. π. lege ἑλὼν et verte, *priore adventu*, non ut Kusterus, *primo*. Wass. Paullo post in Cass. et Gr. distinctio posita est post τότε, non post αὐτῷ. Duck.

Βασιλέως προσήκοντες] Si Suidam sequamur, scribi debuisset pro βασιλέως, βασιλεῖ. Ita ille: προσήκων, δοτικῇ, κατὰ γένος ἀγχιστεύων. Sic Herod. IV., 14. et alii. Sed hanc Nostri structuram vindicat Abresch. in Auct. Dil. p. 252. exemplis e Lysia (Orat. II. p. 25.) προσήκοντας αὐτῶν, et Plat. Apol. Socr. p. 366. οἱ τούτων προσήκοντες. In Dilucidatt. p. 132. putabat Vir Doctiss. βασιλέως pendere a συγγενεῖς, quod fieri solet

ξυγγενεῖς, οἳ ἑάλωσαν ἐν αὐτῷ) τότε τούτους οὓς ἔλαβεν, ἀποπέμπει βασιλεῖ κρύφα τῶν ἄλλων ξυμμάχων· τῷ δὲ λόγῳ, ἀπέδρασαν αὐτόν. ἔπρασσε δὲ ταῦτα μετὰ Γογγύλου τοῦ Ἐρετριέως, ᾧπερ ἐπέτρεψε τό τε Βυζάντιον καὶ τοὺς αἰχμαλώτους. ἔπεμψε δὲ καὶ ἐπιστολὴν τὸν Γόγγυλον φέροντα αὐτῷ. ἐνεγέγραπτο δὲ τάδε καὶ ἐν αὐτῇ, ὡς ὕστερον ἀνευρέθη. "Παυσανίας ὁ ἡγεμὼν τῆς Σπάρτης τούσδε τέ σοι χαρίζεσθαι βουλόμενος, ἀποπέμπει δορὶ ἑλών· καὶ γνώμην ποιοῦμαι, εἰ καί σοι δοκεῖ, θυγατέρα τε τὴν σὴν γῆμαι, καί σοι Σπάρτην τε καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα ὑποχείριον ποιῆσαι. δυνατὸς δὲ δοκῶ εἶναι ταῦτα πρᾶξαι, μετὰ σοῦ βουλευόμενος. εἰ οὖν τι σὲ τούτων ἀρέσκει, πέμπε ἄνδρα πιστὸν ἐπὶ θάλασσαν, δι' οὗ τολοιπὸν τοὺς λόγους ποιησόμεθα."

sæpius. Thom. M. (p. 751. tamen: Οὐ μόνον προσήκοντες τούτῳ, ἀλλὰ καὶ οἱ προσήκοντες τούτου. Similiter Callim. dixit: ὄρος ἱερὸν Αὔγης, H. in Del. v. 70. ubi Spanh. ἱερὸν Αὔγῃ, non probante Ernestio, quod Gen. idem significat. Omnino poetæ et prosaici scriptores tales genit. usurpant pro Dat. qui a nostra lingua recedunt. Gottl.

Βασιλέως προσήκ.] Sane a προσήκ. pendet Genit. βασιλέως, ex ipso positu verborum. Sed nil laborandum: προσήκοντες induit naturam Substantivi, ut *cognatus, domesticus, vicinus, familiaris, proprius, amicus, inimicus*, alia, primitus adjectiva, et Dativo non minus frequenter juncta, sed et Genitivo, Græcis et Latinis. Bauer.

Γογγύλου] Vid. Diodor. p. 265. a. Wass.

Μετὰ Γογγύλου] *Opera, ductu Gongyli*, opp. ἄνευ Λακεδαιμονίων. Rem Diodorus L. XI. 44. p. 438. e Nostro desumsit, ut et Nepos c. 2. G.

Ἐπιστολὴν] v. Plut. in Cim. T. III. p. 183. Παυσανίου τοῖς μὲν βαρβάροις διαλεγομένου περὶ προδοσίας, καὶ βασιλεῖ γράφοντος ἐπιστολὰς— Cur dixerit Plut. ἐπιστολὰς, v. infra. G.

Καὶ ἐν αὐτῇ] Reisk. in anim. p. 15. aut delendum καὶ, aut ei addendum τοιάδε. Gesnerus in Chrestom. Gr. omisit τὸ καὶ, et sane incommodo est loco. In cod. Aug. additur, quod est in editt. vett. ἐπιστολὴ Παυσανίου πρὸς Ξέρξην, quod est a librariis. G.

Ἀποπέμπει] Stephanus malit ἀποπέμπω, propter sequentia: γνώμην ποιοῦμαι· nec videtur Duckerus improbare, quamquam non negat, tertiam personam mutari in primam, talibus tamen in locis eam non permitti. Reisk. in Diluc. Abresch. malit quoque ἀποπέμπω, et ita dedit Gesnerus in Chrestomathia Græca. Sed cum Abreschio in Diluc. p. 131. nihil mutandum puto, ut exemplis ab eo adlatis in utramque partem constat. v. Dorvill. in Char. 89. Quo jure Stephanus mutari vult hanc personam, eodem fere possit aliquis e Nep. 2. corrigere: γνώμην ποιεῖται, et in reliquis, ubi tertia persona utitur. G.

Γνώμην ποιοῦμαι etc.] Hic tertia persona utitur Corn. Nepos: qui totam hanc Epistolam et reliqua, quæ spectant ad Pausaniam et Themistoclem, ex Thucydide descripsit, et ad verbum fere vertit. Huds. Stephanus præter ea, quæ ex illius Adnotatione de ἀποπέμπει in Var. Lect. describit Hudsonus, hæc quoque habet. Neque tamen mutationis personæ tertiæ in primam exempla inveniri ignoro, sed talibus in locis eam permitti non puto. Duck.

Γνώμην ποιοῦμαι] *Decrevi*. In cod. Aug. explicatur h. v. διάθεσιν ποῖάν τινα. G.

Εἰ οὖν τι σὲ τούτων ἀρέσκει] Præter loca de hoc Atticismo laudata, addi potest Bergler. ad Alciphr. III. 51. p. 392. qui h. l. Thuc. non neglexit laudare. G.

Ἄνδρα πιστὸν] *Certum hominem ad eum mittas face*. Nep. 2. Ob verba Nostri, ἐπὶ θάλασσαν, Cl. Staveren. putat, Nepotem scripsisse: *ad mare mittas face*. Sed agnoscit ipse Vir Doctiss., sine codd. nihil esse tentandum. Latini scriptores præterea, vertentes Græca non tam verba plerumque, quam sensum expresserunt. Ceterum bene notat Wesseling. ad Herod. V. 32. duas epistolas a Pausania scriptas esse; alteram per Gongylum, alteram vero per Argilium quendam, ad Artabazum. v. Nep. c. 4. et Nostrum infra c. 131. Gottl.

Θάλασσαν] Θάλατταν Schol. Aristoph. Plut. 69. at hac forma noster vix ullibi.

ρκθ΄. 129. Τοσαῦτα μὲν ἡ γραφὴ ἐδήλου. Ξέρξης δὲ ἥσθη τε τῇ ἐπιστολῇ, καὶ ἀποστέλλει Αρτάβαζον τὸν Φαρνάκου ἐπὶ θάλασσαν, καὶ κελεύει αὐτὸν τήν τε Δασκυλῖτιν σατραπείαν παραλαβεῖν, Μεγαβάτην ἀπαλλάξαντα, ὃς πρότερον ἦρχε· καὶ παρὰ Παυσανίαν ἐς Βυζάντιον ἐπιστολὴν ἀντεπετίθει αὐτῷ, ὡς τάχιστα διαπέμψαι, καὶ τὴν σφραγῖδα ἀποδεῖξαι. καὶ ἤν τι αὐτῷ Παυσανίας παραγγέλλῃ περὶ τῶν ἑαυτοῦ πραγμάτων, πράσσειν ὡς ἄριστα καὶ πιστότατα. ὁ δὲ ἀφικόμενος, τά τε ἄλλα ἐποίησεν ὥσπερ εἴρητο, καὶ τὴν ἐπιστολὴν διέπεμψεν. ἀντεγέγραπτο δὲ τάδε. " Ὧδε λέγει βασιλεὺς Ξέρξης Παυσανίᾳ, καὶ τῶν ἀνδρῶν οὕς μοι πέραν θαλάσσης ἐκ Βυζαντίου διέσωσας, κείσεταί σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἐσαεὶ ἀνάγραπτος, καὶ τοῖς

Wass. Thucydidem neque in hoc, neque in aliis quibusdam vocabulis, gemino τ uti, adnotat e vetustis Grammaticis Eustath. ad Homer. Il. κ΄. p. 813. Add: Stephan. supr. ad Cap. XX. Σὲ ἀρέσκει, pro σοὶ, Atticorum esse adnotat Schol. Aristoph. Plut. 353. Ran. 103. Schol. Theocr. ad I. Idyll. 61. et Corinth. in libello de Dialectis. Vid. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 353. Duck.

Ἐπὶ θάλασσαν] Scholiastæ Aristophanis (Plut. v. 69.) θάλατταν ex h. l. non convenire Thucydidis rationi, jam monuere Wassius et Duckerus. Addi potest Valken. ad Eurip. Phœn. v. 406. p. 149. et quos laudat. G.

Δασκυλῖτιν] Δασκυλείτιν, quod est in Reg. fortassis potest esse a Δασκύλειον, quemadmodum Ptolemæus, Strabo, et Steph. in Βρύλλιον hanc urbem vocant. Sed frequentius est Δασκύλιον, unde gentilia Δασκυλίτις et Δασκυλῖτις. Vid. quæ adnotantur ad Stephan. v. Δασκύλιον. Duck.

Ἐπιστολὴν ἀντεπετίθει αὐτῷ] *Epistolam responsoriam dedit.* nos: *er gab ihm ein Antwortschreiben mit.* Harpocrat. p. 43. et ex eo Suidas: ἀντεπέστειλεν, vicissim litteras mittit. Thom. M. ἀντεπιτίθησιν, ὁ ἀντὶ τῆς κομισθείσης αὐτῷ ἐπιστολῆς ἑτέραν διδούς. Reiskius in anim. p. 15. interpretatur: *vicissim*, s. *responsoriam ei addebat epistolam*, Pausaniæ perferendam, non autem solummodo mittendam. Nam id non patiuntur sequentia de ostendendo sigillo regio. Idem Vir Doctiss. non refert διαπέμψαι ad ἐπιστολὴν, sed subaudit ἑαυτὸν, *se transferre ex Asia in Thraciam.* Sed manifestum est e sequentibus διέπεμψεν ἐπιστολὴν, explicationem Reiskii non admitti posse, ut taceam, non dici διαπέμπειν ἑαυτὸν, *se transferre.* G.

Ἀντεγέγραπτο] Reisk. conjicit eleganter ἀντενέγραπτο, in Diluc. Abresch. p. 132. Sed agnoscit in anim. l. c. vulgatam bene habere. G.

Κείσεταί σοι εὐεργ.] Hoc idem est ac si dixisset; εὐεργέτης ἀναγραφθήσῃ καὶ κληθήσῃ ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ. Nam qui de Rege et regno Persarum bene meriti erant, Ὀροσάγγαι ab iis dicebantur (εὐεργέται Græci vertere) et eorum nomina codicibus regiis inferebantur; ut nos sacri et profani scriptores docent. Vide Herodotum, l. 5. et 8. et c. 6. lib. Estheræ. Huds. Pro κείσεται Th. Mag. κεῖται v. ἀεί. bene. Mss. et Schol. a textu stant, ut ex κληθήσῃ patet. Wass. Ad ea, quæ hic adnotat Huds. add. Brisson. Lib. I. de Regno Persar. pag. 93. Herald. I. Adversar. 9. et Grot. ad Esther. VI. 1. Duck.

Κείσεταί] Lectio codd. Cl. et Reg. κεῖται, quam habet in cod. suo Thomas M. v. ἀεὶ, et quæ est in duobus aliis, auctore Oudendorpio, præferenda est. Τὸ κείσεται glossatorem prodit. Expressit h. l. notante Abreschio, (Auct. p. 251.) Achilles Tatius, V. 18. p. 462. Boden. κεῖταί σοι χάρις. Id. L. III. c. 22. p. 304. ἀποκείσεταί σοι παρ᾽ αὐτῷ ἡ χάρις. Go.

Τῶν ἀνδρῶν—εὐεργεσία] i. e. εἰς τοὺς ἄνδρας, vel περὶ τῶν ἀνδρῶν. Baver.

Ἐσαεὶ ἀνάγραπτος] Plane ut nos: *wohl angeschrieben.* Fundus hujus formæ elegantis esse videtur apud Herodot. VIII. 85. p. 658. Wessel.—εὐεργέτης βασιλῆος ἀνεγράφη. Imitati sunt alii, veluti Plato in Gorg. p. 325. Bas. 2. εὐεργέτης παρ᾽ ἐμοὶ

λόγοις τοῖς ἀπὸ σοῦ ἀρέσκομαι. καί σε μήτε νὺξ μήθ᾽ ἡμέρα ἐπισχέτω, ὥστε ἀνεῖναι πράσσειν τι ὧν ἐμοὶ ὑπισχνῇ· μηδὲ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου δαπάνῃ κεκωλύσθω, μηδὲ στρατιᾶς πλήθει, εἴποι δεῖ παραγίγνεσθαι· ἀλλὰ μετ᾽ Ἀρταβάζου ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, ὅν σοι ἔπεμψα, πρᾶσσε θαρσῶν καὶ τὰ ἐμὰ καὶ τὰ σὰ, ὅπῃ κάλλιστα καὶ ἄριστα ἕξει ἀμφοτέροις."

ρλ΄. 130. Ταῦτα λαβὼν ὁ Παυσανίας τὰ γράμματα, ὢν καὶ πρότερον ἐν μεγάλῳ ἀξιώματι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων διὰ τὴν Πλαταιάσιν ἡγεμονίαν, πολλῷ τότε μᾶλλον ἦρτο, καὶ οὐκέτι ἠδύνατο ἐν τῷ καθεστῶτι τρόπῳ βιοτεύειν· ἀλλὰ σκευάς τε Μηδικὰς ἐνδυόμενος ἐκ τοῦ Βυζαντίου ἐξῄει, καὶ διὰ τῆς Θράκης πορευόμενον αὐτὸν Μῆδοι καὶ Αἰγύπτιοι ἐδορυφόρουν. τράπεζάν τε Περσικὴν παρετίθετο, καὶ κατέχειν τὴν διάνοιαν οὐκ ἠδύνατο, ἀλλ᾽ ἔργοις βραχέσι προὐδήλου ἃ τῇ γνώμῃ μειζόνως ἐσέπειτα

ἀναγεγράφῃ. Charit. VII. p. 123. ἀναγράφω σε εὐεργέτην εἰς τὸν οἶκον τὸν ἐμόν. it. L. VIII. p. 137. πρῶτος εὐεργέτης εἰς οἶκον βασιλέως ἀναγραφήσῃ. Philo de vita Mos. T. II. p. 151. Mang. de vero sacrificio, quod inest in animi sanctimonia: ἧς τὸ εὐχάριστον ἀθανατίζεται καὶ ἀνάγραπτον στηλιτεύεται παρὰ τῷ θεῷ. Videtur Philo τῷ στηλιτεύεται respicere ad στήλην, ἐν ᾗ εὐεργετῶν εὐεργεσίαι ἀναγράφονται. v. Suid. T. III. 374. v. στήλη. cf. Dorvill. ad Char. p. 193. 624. G.

Ἀνάγραπτος] Cum res patiatur, malim ad literam capere de more Persarum, literis consignandi talia; cujus rei exemplum est in libro Estheræ; v. Periz. ad Æliani V. Hist. BAVER.

Δαπάνῃ] Reisk. malit in anim. p. 15. δαπάνη in nomin. et mox πλήθη. G.

Εἴποι] Reisk. in Abresch. Diluc. p. 132. malit: εἴ τι σοὶ δεῖ. G.

Πλαταιάσιν ἡγεμονίαν] *Apud Platæas.* Scribitur etiam Πλαταιᾶσι. Non esse dativum, qui est Πλαταίαις vel Πλαταιαῖς, veluti apud Plat. in Menex. sed nomen adverbiascens, cui non possit jungi ἐν, docuit etiam Reisk. ad Demosth. Orat. in Neær. p. 1878. ubi vulgo ἐν, quod Reisk. delevit. G.

Πολλῷ τότε μᾶλλον] Antea edebatur πολλῷ μᾶλλον τότε. WASS. Πλαταιᾶσιν quod est in Reg. et Cass. non rejiciendum videtur. Nam adverbia a nominibus facta retinere tonum nominis sui docent Grammatici, ut Θήβησι, Περγασῆσι. Πλαταιᾶσι est etiam in Plutarch. de Herodoti malignit. sub fin. In Pausan. variat scriptura. Vid. Kuhn. ad illius Lacon. C. V. qui Πλαταιάσιν præfert. DUCK.

Ἦρτο] v. Plut. in Cim. T. III. p. 183. Τοῖς—συμμάχοις τραχέως καὶ αὐθαδῶς προσφερομένου, καὶ πολλὰ δι᾽ ἐξουσίαν καὶ ὄγκον ἀνόητον ὑβρίζοντος—G.

Σκευάς τε Μηδικάς] *Veste Medica utebatur.* v. Nep. Paus. 3. Intelligitur inde σκευὴν esse vestem, et omnino ea, quæ ad cultum pertinent. Sic Herodot. I. 24. vid. supra I. 6. Sic σκευάριον, quod turpiter confusum est cum τεκμήριον apud Plat. Alc. I. c. 10. ad quem locum sine caussa negabat Eruditiss. Schneider. hujus significatus nullam esse auctoritatem. v. Alc. I. p. 115. edit. Berol. Ceterum Pseudo-Them. ep. II. p. 12. αὐτὸς ἤδη Μῆδος ἦν καὶ γνώμῃ καὶ διαίταις, καὶ οὐδὲ ἡ ἐσθὴς αὐτὸν ἔτι Ἕλληνα ἐποίει. GOTTL.

Τράπεζαν προετίθετο] *Sibi apponi curavit.* cf. Suid. v. Παυσανίας, ἐσθῆτι καὶ τραπέζῃ ἐχρῆτο Μηδικῇ. G.

Περσικὴν] Veram lectionem esse puto Περσικὴν, non Μηδικήν. etiamsi alioqui Persæ a veteribus Atheniensibus Medi vocarentur: et τὰ Περσικὰ appellatione τῶν Μηδικῶν ab hoc Scriptore intelligi videamus. Notum est illud, *Persicos odi puer apparatus.* STEPH.

Ἔργοις βραχέσι] i. e. *parvis rebus,* veluti vestimentis, victu, *prodebat,* quid in rebus gravioribus vellet efficere. n. gener regis, secundus ab eo esse cupiebat. cf. c. 132. μὴ ἴσος εἶναι βούλεσθαι τοῖς παροῦσι. Reiskius in Dil. Abresch. p. 133. tentat: μειρακιώδεσι, l. εὐπρεπέσι. Sine ulla caussa. G.

ἔμελλε πράξειν. δυσπρόσοδόν τε αὐτὸν παρεῖχε, καὶ τῇ ὀργῇ οὕτω χαλεπῇ ἐχρῆτο ἐς πάντας ὁμοίως, ὥστε μηδένα δύνασθαι προσιέναι. διόπερ καὶ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους οὐχ ἥκιστα ἡ ξυμμαχία μετέστη.

ρλά. 131. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι αἰσθόμενοι, τό, τε πρῶτον δι' αὐτὰ ταῦτα ἀνεκάλεσαν αὐτὸν, καὶ ἐπειδὴ τῇ Ἑρμιονίδι νηὶ τοδεύτερον ἐκπλεύσας, οὐ κελευσάντων αὐτῶν, τοιαῦτα ἐφαίνετο ποιῶν. καὶ ἐκ τοῦ Βυζαντίου βίᾳ ὑπ' Ἀθηναίων ἐκπολιορκηθεὶς, ἐς μὲν τὴν Σπάρτην οὐκ ἐπανεχώρει, ἐς δὲ Κολωνὰς τὰς Τρωϊάδας ἱδρυθεὶς, πράσσων τε ἐσηγγέλλετο αὐτοῖς ἐς τοὺς βαρβάρους, καὶ οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ τὴν μονὴν ποιούμενος. οὕτω δὴ οὐκέτι ἐπέσχον, ἀλλὰ πέμψαντες κήρυκα οἱ Ἔφοροι, καὶ σκυτάλην, εἶπον τοῦ κήρυκος μὴ λείπεσθαι. εἰ δὲ μὴ, πόλεμον αὐτῷ Σπαρτιάτας προαγορεύειν. ὁ δὲ, βουλόμενος ὡς ἥκιστα ὕποπτος εἶναι, καὶ πιστεύων χρήμασι διαλύσειν τὴν διαβολὴν, ἀνεχώρει τοδεύτερον ἐς Σπάρτην.

Δυσπρόσοδόν τε — πάντας] Th. Magister. Wass. Thomas χαλεπῶς legit, non χαλεπῇ. Ὀργὴν Casaub. ad Dion. Halic. IV. 244. hic accipit pro ingenio ac moribus, ut in illo Dionysii l. d. βαρὺς καὶ χαλεπὸς ὀργήν. Ita sæpe sumitur. Vid. Schol. ad Cap. 122. et 140. hujus lib. Aristoph. Equit. 41. Sophocl. Ajac. 646. et ad utrumque Schol. nec non Casaub. ad Aristoph. l. d. Add. Cl. Wass. infr. ad Cap. 140. Duck.

Καὶ τῇ ὀργῇ οὕτω χαλεπῇ] *Moribus tam difficilibus, superbis utebatur.* v. infra c. 140. ubi Scholiastes explicat ὀργὴν, διάνοιαν, τρόπον, σκοπόν. Pro χαλεπῇ Thom. M. v. δυσπρόσοδος habet χαλεπῶς· fortasse, quod ὀργὴν pro *ira* caperet. Plut. in Cim. (Tom. III. p. 183.) de eo: τὴν χαλεπότητα τοῦ Παυσανίου καὶ ὑπεροψίαν μὴ φέροντες. cf. eundem in Aristide c. 23. p. 532. ἑώρα τόν τε Παυσανίαν καὶ τοὺς ἄλλους ἄρχοντας τῶν Σπαρτιατῶν ἐπαχθεῖς καὶ χαλεποὺς τοῖς συμμάχοις εἶναι. G.

Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι] Vid. Aristotel. Polit. VII. 14. Mox puto legendum ἀνεκαλέσαντο. Ita certe Thom. Magist. Wass. Et apud Thomam in ἀνακαλοῦμαι, qui et τότε legit, ut Cass. et Gr. non τό, τε. Duck.

Τό, τε] Thomas M. in ἀνακαλοῦμαι legit τότε. Male. G.

Ἀνεκάλεσαν] Thom. M. in ἀνακαλοῦμαι legit, ἀνεκαλέσαντο· quod præfert Wassius; non video, cur. G.

Sane Medium, ἀνεκαλέσαντο, placeat iis, qui tam multum tribuant Mediis: sign. enim *ad se* domum revocarunt, *suum* civem. Baver.

Καὶ ἐκ τοῦ Βυζαντίου ἐκπολιορκηθεὶς] i. e. *vi adactus ab Atheniensibus cedere Byzantio.* Non est sermo de obsidione Byzantii, ut Scholiastes et Int. Latinus cepere: nec in superioribus obsidionis fit mentio, ut Palmer. jam monuit in Dilucidatt. Abresch. p. 133. Mox c. 134. sumitur ἐκπολιορκεῖν ita: ἐξεπολιόρκησαν αὐτὸν λιμῷ. G.

Ἱδρυθεὶς] Ἱδρυνθεὶς reponunt Schol. IV. at illud frequentius apud Thucyd. et sic ubique scripsisse autumant Magister, alii. Vid. II. 49. Ἱδρύνθησαν bis apud Homerum. Clem. Alex. VII. 5. Dion. Halic. 603, 15. Mox quidam Mss. πρὸς τοὺς βαρβ. quod verum puto. Wass.

Τὴν διαβολὴν] Undecumque lectio hæc, τὴν παραβολὴν, irrepserit, supposititiam esse puto: præsertim quum etiam verbum διαλύσειν cum altero accusativo τὴν διαβολὴν jungi solere sciamus. Interim tamen, Enarratorem utramque agnoscere lectionem non ignoro: nisi potius duo duorum Enarratorum scholia in unum confusa esse credendum est. Addo etiam verbum παραβάλοιτο, quod pag. 74. legitur, pro lectione illa τὴν παραβολὴν minime facere: etiamsi alioqui hanc vocem esse verbale nomen ab eo profectam constet. Steph.

Διαβολὴν] Male haud dubie παραβολὴν legitur; quod est periculum *sponte* susceptum, non invito oblatum. Neque e Cornelio

καὶ ἐς μὲν τὴν εἱρκτὴν ἐσπίπτει τοπρῶτον ὑπὸ τῶν Ἐφόρων· (ἔξεστι δὲ τοῖς Ἐφόροις τὸν βασιλέα δρᾶσαι τοῦτο·) ἔπειτα, διαπραξάμενος, ὕστερον ἐξῆλθε, καὶ καθίστησιν ἑαυτὸν ἐς κρίσιν τοῖς βουλομένοις περὶ αὐτῶν ἐλέγχειν.

ρλβ΄. 132. Καὶ φανερὸν μὲν εἶχον οὐδὲν οἱ Σπαρτιᾶται σημεῖον, οὔτε οἱ ἐχθροὶ, οὔτε ἡ πᾶσα πόλις, ὅτῳ ἂν πιστεύσαντες βεβαίως ἐτιμωροῦντο ἄνδρα γένους τε τοῦ βασιλείου ὄντα, καὶ ἐν τῷ παρόντι τιμὴν ἔχοντα. Πλείσταρχον γὰρ τὸν Λεωνίδου, ὄντα βασιλέα, καὶ νέον ἔτι, ἀνεψιὸς ὢν, ἐπετρόπευεν. ὑποψίας δὲ πολλὰς παρεῖχε, τῇ τε παρανομίᾳ, καὶ ζηλώσει τῶν βαρβάρων, μὴ ἴσος βούλεσθαι εἶναι τοῖς παροῦσι. τά τε ἄλλα αὐτοῦ ἀνεσκόπουν, εἴτι που ἐξεδεδιῄτητο τῶν καθεστώτων νομίμων, καὶ ὅτι ἐπὶ τὸν τρίποδά ποτε τὸν ἐν

quidquam effeceris, si verum est, quod supra monebat B. Gottl. sensum, non verba, secutum. Baver.

Ἔξεστι δὲ τοῖς Ἐφ.] Plato lib. 3. de legibus, ait, Ephororum potestatem tanquam frenum injectum esse Regum imperio. Vide Nic. Cragium de Rep. Laced. l. 2. c. 4. Huds.

Διαπραξάμενος] Sc. χρήμασι τοῦτο, n. ὥστε διαλύειν τὴν διαβολὴν παρὰ τῶν Σπαρτιατῶν. v. Abresch. Dil. p. 133. Nepos Paus. 3. legisse videtur παραβολήν· vertit enim: "*sperans, se pecunia periculum instans posse depellere.*" Sic παραβολὴν capitur, et παραβάλλεσθαι v. c. 133. cf. Abresch. Diluc. p. 214. Gottl.

Ἐξῆλθε] Sc. ὑπὸ τῶν Ἐφόρων, ut paullo ante; ἐς τὴν εἱρκτὴν ἐσπίπτει ὑπὸ τῶν Ἐφόρων, i. e. ἐσβάλλεται. Et ita ἐξῆλθε pro cognatæ significationis passivo. Sic ἀποθνήσκειν, τελευτᾷν, ἀπολέσθαι et alia. Πίπτειν quoque huc pertinet, quod notante Abresch. Auct. p. 254. Hesych. explicat: φονεύεσθαι. Nisi quis ita malit; sumat cum Abreschio, (Diluc. p. 132.) ἐξῆλθε prægnanti significatione, pro ἐξελθεῖν ἑαυτὸν ἐποίησε. Prior explicatio præstat. G.

Περὶ αὐτῶν] n. quæ crimini data ei initio hujus capitis memorantur. v. Schol. sed Reisk. in anim. p. 15. fatetur, se non satis intelligere περὶ αὐτῶν. Schol. κατηγορημάτων sibi non satisfacere. G.

Περὶ αὐτῶν] Crimina objecta repeti liceat voc. κρίσιν. Nisi tamen Schol. explicet, pro glossa deleverim. Baver.

Ἐπετρόπευσεν] Scribendum puto ἐπετρόπευεν, potius quam ἐπετρόπευσεν· quoniam præcedit, καὶ ἐν τῷ παρόντι τιμὴν ἔχοντα. Steph. Et sic edi voluit Clar. Wass. Duck.

Πλείσταρχον—ἐπετρόπευεν] Vulgari loquendi ratione genitivus ponendus fuisset, sed exquisitius h. e. Ἀττικώτερον accusat. posuit. Mœris: ἐπιτροπεῦσαι τὸν παῖδα, Ἀττικῶς. ἐπιτροπεῦσαι τοῦ παιδὸς, Ἑλληνικῶς. v. Pierson. ad h. l. cf. Thomam M. et Intt. p. 360. Gottl.

Ἐπετρόπευσε] Ita 1 Cor. 9. οἰκονομίαν πεπίστευμαι· et 2 Tim. 1. ὃ ἐπιστεύθην ἐγώ. Ergo active, πιστεύειν τινά τι, p. τινὶ, non Attice utique. Baver.

Παρανομίᾳ] Mox explicat: εἴτι ἐξεδεδιῄτητο τῶν καθεστώτων—νόμων. Ergo est vitæ ratio legibus Laconicis contraria. Ita Reisk. anim. p. 15. *insolentia in moribus a scitis et institutis patriis desciscens.* G.

Hoc B. Gottl. præfigit Schol. διὰ τὸ μὴ στέργειν, rel. Sed hæc verba retuleris etiam ad illa, μὴ ἴσος εἶναι βούλεσθαι τοῖς παροῦσι. Baver.

Τά τε ἄλλα ἀνεσκόπουν] *Paullo altius repetierunt*, ἄνωθεν ἐσκόπουν, habita vitæ ante actæ ratione. G.

Ἐξεδεδιῄτητο—τῶν νομίμων] i. e. ἔξω τῶν νομίμων—*præter leges ac instituta* (Laconica) *victum et cultum habuisset.* Hesychius: ἐκδιαιτηθῆναι, διατρυφῆναι. Sic leg. pro διατραφῆναι, cum Kustero ad Hes. et Abresch. Nymphis Heracleotes apud Athen. L. XII. p. 536. notante Abreschio, (Diluc. p. 133.) de eodem Pausania, τὰ τῆς Σπάρτης ἐξελθὼν νόμιμα. Plutarchus in Cat. Maj. p. 579. ita utitur nomine ἐκδιαίτησις—οἱ δὲ μοχθηρὰ συνειδότες αὐτοῖς ἐπιτηδεύματα, καὶ τῶν πατρίων ἐκδιαίτησιν ἐθῶν—G.

Ἐπὶ τὸν τρίποδα τὸν ἐν Δελφοῖς] Hanc rem,

Δελφοῖς, ὃν ἀνέθεσαν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τῶν Μήδων ἀκροθίνιον, ἠξίωσεν ἐπιγράψασθαι αὐτὸς ἰδίᾳ τὸ ἐλεγεῖον τόδε,

Ἑλλήνων ἀρχηγὸς, ἐπεὶ στρατὸν ὤλεσε Μήδων,
Παυσανίας, Φοίβῳ μνῆμ' ἀνέθηκε τόδε.

τὸ μὲν οὖν ἐλεγεῖον οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐξεκόλαψαν εὐθὺς τότε ἀπὸ τοῦ τρίποδος τοῦτο· καὶ ἐπέγραψαν ὀνομαστὶ τὰς πόλεις, ὅσαι ξυγκαθελοῦσαι τὸν βάρβαρον, ἔστησαν τὸ ἀνάθημα. τοῦ μέντοι Παυσανίου ἀδίκημα καὶ τοῦτ' ἐδόκει εἶναι, καὶ ἐπεί γε δὴ ἐν τούτῳ καθειστήκει, πολλῷ μᾶλλον παρόμοιον πραχθῆναι ἐφαίνετο τῇ παρούσῃ διανοίᾳ. ἐπυνθάνοντο δὲ καὶ ἐς τοὺς Εἵλωτας πράσσειν τὶ αὐτόν. καὶ ἦν δὲ οὕτως. ἐλευθέρωσίν τε γὰρ ὑπισχνεῖτο αὐτοῖς καὶ πολιτείαν, ἢν ξυνεπαναστῶσι, καὶ τὸ πᾶν ξυγκατεργάσωνται. ἀλλ' οὐδ' ὣς οὐδὲ τῶν Εἱλώτων μηνυταῖς τισι πιστεύσαντες, ἠξίωσαν νεώτερόν τι ποιεῖν εἰς αὐτόν· χρώμενοι τῷ τρόπῳ ὧπερ εἰώθασιν ἐς σφᾶς αὐτοὺς, μὴ ταχεῖς εἶναι περὶ ἀνδρὸς Σπαρτιάτου, ἄνευ ἀναμφισβητήτων τεκμηρίων, βουλεῦσαί τι ἀνήκεστον· πρίν γε δὴ αὐτοῖς, ὡς λέγεται, ὁ μέλλων τὰς τελευταίας βασιλεῖ ἐπιστολὰς πρὸς

ut et versus repetiit Demosthenes, *κατὰ Νεαίρας*, p. 1378. Reisk. Παυσανίας, ὁ τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεὺς, ἐπέγραψεν ἐπὶ τὸν τρίποδα ἐν Δελφοῖς, ὃν οἱ Ἕλληνες, οἱ συμμαχησάμενοι τὴν Πλαταιᾶσι μάχην—κοινῇ ποιησάμενοι ἀνέθηκαν ἀριστεῖον τῷ Ἀπόλλωνι ἀπὸ τῶν βαρβάρων —Sequuntur versus—ὡς αὐτοῦ τοῦ τε ἔργου ὄντος, καὶ τοῦ ἀναθήματος, ἀλλ' οὐ κοινοῦ τῶν συμμάχων—v. Nep. Paus. 1. Versus, quos Græci tripodi inscripserunt, apud Diodorum L. XI. 33. p. 430. reperiuntur:

Ἑλλάδος εὐρυχόρου σωτῆρες τόνδ' ἀνέθηκαν,
Δουλοσύνης στυγερᾶς ῥυσάμενοι πόλιας.

Sed dubitat Wesselingius ad h. l. fueritne hoc epigramma tripodi inscriptum. G.

Ἐλεγεῖον] Vid. aliud Epig. apud Athenæum XII. 9. confer Plutarch. de Herodoti mal. 873. qui v. ἐξεκόλαψαν usus est, et pro ἐπέγραψαν habet, ἐνεχάραξαν ad hunc respiciens locum. Wass.

Ὤλεσε] Eleganter Stephanus, ὤλεσα, et deinde, ἀνέθηκα. Sed ita, ut hic, ab aliis citatur. Wass.

Στρατὸν ὤλεσε—] Stephanus scriptum fuisse putat ὤλεσα et postea ἀνέθηκα, sed nec codd. nec Demosthenes l. c. et Plut. de malign. Herodoti, p. 464. Reisk. T. IX. addicunt. Suidas v. Παυσανίας quoque tertia persona hoc ἐλεγεῖον profert. G.

Ἐξεκόλαψαν] Rem attingit Demosthenes, l. c. qui habet: καὶ ἠνάγκασαν αὐτοὺς ἐκκόψαντας αὐτοὺς τὰ ἐλεγεῖα. Taylorus malit e Thucydide legi, adjuvantibusque quibusdam codd. ἐκκολάψαντας. Sed non arbitror mutandam esse vulgatam, quanquam Orator certe locum Thucydidis sui in mente habuit. Mecum sentit Valk. ad Herod. VIII. p. 657. cf. Wess. ad Diod. II. p. 100. et quem laudat Valk. Eust. in Il. ξ'. p. 990. 17. Plut. l. c. et Suidas utuntur in hac re commemoranda, τῷ ἐξεκόλαψαν. G.

Ἔστησαν τὸ ἀνάθημα] Ita mutavi ἐστήσαντο, præeuntibus optimis codd. et e legibus linguæ: etiam Gesnerus recepit ἔστησαν in Chrestomathia, et ita scribi jubet, et Valken. ad Herod. VIII. p. 657. Sic. L. II. 32. στῆσαι τρόπαιον Plat. Menex. 10. στήσαντες τρόπαια. Kusterus de V. M. 1. 53. nimis in h. v. argutari videtur. v. Glossar. G.

Παρόμοιον] Reisk. in Diluc. Abresch. p. 134. corrigit παράνομον, opinor, quod supra est: παρανομία, sed parum cogitate. G.

Ἐς τοὺς Εἵλωτας] Reposui ἐς pro εἰς, ut constantia et quædam esset in his levioribus. G.

Πολιτείαν] Jus civitatis commune cum aliis. G.

Τελευταίας ἐπιστολὰς] Plurali utitur et postea, ubi de una epistola sermo est. Sic

Αρτάβαζον κομιεῖν, ἀνὴρ Αργίλιος, παιδικά ποτε ὢν αὐτοῦ, καὶ πιστότατος ἐκείνῳ, μηνυτὴς γίγνεται· δείσας κατὰ ἐνθύμησίν τινα, ὅτι οὐδείς πω τῶν πρὸ ἑαυτοῦ ἀγγέλων πάλιν ἀφίκετο· καὶ παραποιησάμενος σφραγῖδα, ἵνα, ἢν ψευσθῇ τῆς δόξης, ἢ καὶ ἐκεῖνος μεταγράψαι τι αἰτήσῃ, μὴ ἐπιγνῷ, λύει τὰς ἐπιστολάς· ἐν αἷς ὑπονοήσας τι τοιοῦτον προσεπεστάλθαι, καὶ αὐτὸν εὗρεν ἐγγεγραμμένον κτείνειν.

ρλγ'. 133. Τόδε δὴ οἱ Εφοροι, δείξαντος αὐτοῦ τὰ γράμματα, μᾶλλον μὲν ἐπίστευσαν, αὐτήκοοι δὲ βουληθέντες ἔτι γενέσθαι αὐτοῦ Παυσανίου τι λέγοντος, ἀπὸ παρασκευῆς τοῦ

VIII. 39. Abreschius commode hac obs. refellit, qui ad 2 Cor. X. 10. plures epistolas ad Corinthios, quam habeamus, exstitisse, colligunt. vid. Diluc. p. 134. G.

Τὰς τελευτ. ἐπιστ.] Non argutandum in numero, neque una tantum aut certa epistola intelligenda; non magis, quam 2 Cor. 10. epistolæ sunt una tantum; quid enim puerilius tali sensu: epistola illa (prior ad Corinth.) est gravis et vehemens? Quid frigidius? Talia non sentiunt boni Critici! Immo omnino sunt epistolæ Paulli quælibet; et hic plures profecto erant; aut omnino dictum, ut nos dicimus, *Briefe*, securi, unæ sint literæ, an plures. BAVER.

Ἀνὴρ Ἀργίλιος] Est hoc nomen gentile, non proprium, ut Nepos c. 4. "cepit *Argilius quidam*;" quod longe secus esse, potest docere ἀνήρ. Sic ἀνὴρ Πέρσης, IV. 50. ἀνὴρ Σπαρτιάτης, VIII. 99. ἀνὴρ Ἀβδερίτης, L. II. 29. etc. Ortus igitur hic homo ex urbe Thessaliæ, Argilo. G.

Ἀνὴρ Ἀργίλιος] E Nepotis verbis, Argilius quidam, nil profecto effeceris, gentis an hominis nomen fuerit; intelligi licet, ἀνήρ τις. Ita et Ebræi vocab, איש, *viri*, præmittunt nominibus propriis, ut האיש מושה, *vir Moses*, Exod. BAVER.

Παιδικὰ ὢν αὐτοῦ] i. e. ἐρώμενος, n. honeste. Nepos c. 4. *quem puerum Pausanias amore venereo dilexerat*. Male. Nam Σπαρτιάτης ἔρως, ut auctor est Æl. (III. 12.) αἰσχρὸν οὐκ οἶδεν. Εἴτε γὰρ μειράκιον ἐτόλμησαν ὕβριν ὑπομεῖναι, εἴτε ἐραστὴς ὑβρίσαι, ἀλλ' οὐδετέροις ἐλυσιτέλησε τῇ Σπάρτῃ καταμεῖναι. Nepos itaque notionem, quæ sua ætate invaluerat, subjecit v. παιδικὰ, nec videtur glossa esse, amore venereo, ut fuerunt, qui ita statuerunt. v. Perizon. ad l. c. quanquam Pausanias, varius homo in omni genere vitæ et vitiis obrutus, hujus flagitii se, citra Laconum consuetudinem, reum fecisse existimari potest, quod Vir Præstantissimus non diffitetur. De h. v. vid. Dorvill. ad Charit. p. 27. et anim. ad Alcib. sec. Platon. p. 121. G.

Ἐνθύμησιν] Observat hanc vocem e Thucydide Pollux II. 231. Idem. VIII. 27. scribit, Thucydidem παρασημηνάμενος dicere ἐπὶ τῷ παρατυπώσασθαι τὴν σφαγῖδα. Puto veram esse suspicionem Jungermanni, eum memoriæ vitio labi. DUCK.

Δείσας κατὰ ἐνθύμησίν τινα] i. e. timor ejus animum, re diligentius examinata, occupaverat. G.

Παραποιησάμενος σφραγῖδα) i. e. ἴσην καὶ ὁμοίαν ἄλλην ποιησάμενος, quum illius sigillum effinxisset. Hesych. παραποιήσασθαι, παρασφραγίσαι. cf. Valken. Cel. ad Ammon. p. 74. hujus loci Nostri mentionem faciens, ut illustraret δυσπαραποίητα. Pollux respiciens ad h. l. (VIII. 27. p. 867.) memoriæ lapsu habet; παρασημηνάμενος. v. Jungerm. Nihil h. l. tentandum. Pseudo-Themistocles ep. II. p. 12. rem ita eloquitur: ἀπομάσσεται τὴν σφραγῖδα τοῦ Παυσανίου. G.

Ἢν ψευσθῇ] n. paullo ante: δείσας—ὅτι οὐδεὶς πάλιν ἀφίκετο. v. Pseudo-Them. l. c. Mox ἢ καὶ, scil. ἢν ἐκεῖνος—λύει τὰς ἐπιστολὰς—Pseudo-Them. p. 13. λύσας τὰς ἐπιστολὰς, καὶ τὰ πολλὰ περὶ καταδουλώσεως τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἔσχατον περὶ τῆς ἑαυτοῦ ἀπωλείας ἀναγνοὺς, φέρων ἀποδείκνυσι τοῖς Ἐφόροις. Manifeste auctor Thucydidem ante oculos habuit.—Μὴ ἐπιγνῷ, scil. laxatam fuisse epistolam. Λύει τὰς ἐπιστολὰς, Nepos c. 4. *vincula epistolæ laceravit*. Clar. Staveren debebat ex hoc Nostri loco recipere *laxavit*. Sic legitur in cod. MS. Thott. quem contulit Schlegelius. *Laceravit* est a Bosio. Probat τὸ *laxavit* quoque bresch. Dil. p. 134. In cod. Aug. margine ad h. l. scriptum est: περὶ ἀγνωμοσύνης Παυσανίου εἰς τοὺς ὑπηρετοῦντας αὐτῷ. GOTTL.

Τόδε δὴ οἱ Ἔφοροι] Ad h. verba in cod. Aug. in margine scriptum argumentum cap. περὶ ἀγνωμοσύνης Παυσανίου εἰς τοὺς ὑπηρετοῦντας αὐτῷ. G.

ἀνθρώπου ἐπὶ Ταίναρον ἱκέτου οἰχομένου, καὶ σκηνησαμένου διπλῆν διαφράγματι καλύβην, ἐς ἣν τῶν τε Ἐφόρων ἐντὸς τινὰς ἔκρυψε, καὶ Παυσανίου ὡς αὐτὸν ἐλθόντος, καὶ ἐρωτῶντος τὴν πρόφασιν τῆς ἱκετείας, ᾔσθοντο πάντα σαφῶς, αἰτιωμένου τοῦ ἀνθρώπου τά τε περὶ αὐτοῦ γραφέντα, καὶ τἄλλα ἀποφαίνοντος καθ' ἕκαστον, ὡς οὐδὲν πώποτε αὐτὸν ἐν ταῖς πρὸς βασιλέα διακονίαις παραβάλοιτο, προτιμηθείη δ' ἐν ἴσῳ τοῖς

Ἐπὶ Ταίναρον ἱκέτου οἰχομένου καὶ σκηνησαμένου διπλῆν καλύβην] Si credimus Pausaniæ in Lacon. p. 108. in ipso promontorio, cui Tænaro est nomen, templum, speluncæ simile, fuit, in cujus primo aditu Neptuni signum fuit. Hoc templum asylum fuisse, ex h. l. constat. v. Perizon. ad Æl. V. H. L. VI. 7. Videtur igitur hic homo Argilius tugurium, septo interposito, construxisse; quo facto Ephori quidam commode occultari potuerunt. Pausanias igitur nihil insidiarum potuit suspicari. G.

Ἐντὸς] Recte abest Cl. v. p. 64. Wass. Abundat quidem hæc vox, sed non delenda est cum Wassio. Videri posset ἐντὸς ortum ex interpretatione τοῦ ἐς ἣν sc. καλύβην. Prius tamen verisimilius. Tales pleonasmi crebro in optimis scriptoribus occurrunt. Exempla collegit Abresch. Dil. p. 136. Reiskius in anim. p. 15. h. l. ita constituendum putat: σκηνησαμένου, διπλῆν διαφράγματι καλύβην ἔστησαν, ἐς ἣν—ἔκρυψαν. Sed nulla caussa corrigendi h. l. mihi subesse videtur. G.

Παραβάλοιτο] Huc quidam putant respexisse Suidam in παραβαλέσθαι· παραβαλέσθαι, τὸ ἐξαπατῆσαι. Θουκυδίδης ά. οὕτω καὶ Ὅμηρος παραβλήδην ἀγορεύειν. Eadem habet Thom. Magister in παραβάλλω, et παραβλήδην, quod est apud Homer. Il. δ'. v. 6. exponit ἀπατητικῶς καὶ παραλογιστικῶς. Sed hoc non placet H. Stephano in Thesauro, qui παραβαλέσθαι hic putat esse *in discrimen conjicere*, ut alibi apud Thucydidem, et alios Scriptores. Budæus quoque in Commentar. pag. 452. non magnopere videtur eam significationem hujus vocis probasse. Tamen etiam Hesych. παραβαλλόμεναι exponit ἐξαπατῶσαι. Et Eustath. in Odyss. ά. pag. 1406. Suidæ explicationem τοῦ παραβαλέσθαι memorans addit, inde παραβαλέταιρος dici pro ὁ ἀπατῶν τοὺς φίλους. Credo Suidam hæc, ut pleraque alia, e vetustioribus Grammaticis descripsisse. Nec sententia loci respuit hanc interpretationem; *se nulla re ipsum decepisse*: quod est, quasi dicat, *se omnia ab eo injuncta cum fide obiisse*. Duck.

Ὡς οὐδὲν—αὐτὸν ἐν ταῖς—πρὸς βασιλέα διακονίαις παραβάλοιτο] *Quod nunquam in ministerio apud regem obeundo ipsum* in periculum adduxisset; n. proditione. Reisk. malit οὐδεπώποτε nunquam. Hesychius: παραβαλλόμενος, ἐναποκινδυνεύων, ὅ ἐστι, παραβόλως μαχόμενος, projecta audacia pugnans, cum quo conferatur Suidas παραβάλλεσθαι expl. πρὸς κίνδυνον ῥίπτειν ἑαυτόν. Duckerus probat h. vocis significationem decipiendi, et cum eo Abreschius, Diluc. p. 135. Mihi quidem verisimilius est, παραβαλέσθαι τινὰ esse, *in discrimen aliquem adducere*, quæ vis magis consentanea est h. l. quam decipiendi. Mecum sentit Reiskius anim. ad h. l. Malit enim aut προβάλοιτο, *deseruerit*, aut si vulgata bene habeat; *discrimini objecerit*. Fundus hujus potestatis, n. *objicere se periculo*, est Homer. Il. ί. v. 322. Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν. Noster L. III. 14. luculenter hanc vim comprobat: μὴ πρόησθε ἡμᾶς ἴδιον μὲν τὸν κίνδυνον παραβαλλομένους. Xenoph. Cyrip. II. 3. p. 202. παραβαλλόμενοι δὲ οὐκ ἴσα εἰς τὸν κίνδυνον ἵμεν. Vide, sis, Zeun. V. Cel. ad. h. l. qui plura de hac voce docte monuit. G.

Παραβάλοιτο] Aliena sunt ab h. l. quæcunque hic congerunt Intt. Nam alioqui παραβάλλεσθαι est, se in periculum conjicere, non *alium*, ut hic res postulat; sed hic sign. *decipere*, destituere, frustrari: ut alias παρακρούειν, i. e. apud Lucian. Tim. μῶν σε παρέκρουσα; num te fraudavi? Ita et διαβάλλειν, falso accusare; sic παράγειν, falsa spe lactare; et omnino παρὰ in plerisque compositis notat *falsum* et fraudem. Bauer.

Προτιμηθείη] i. e. *dignus hoc honore haberi debeat cum multis ipsius ministris, qui occidat*. Elegans ironia h. l. inest, ut monet Scholiastes. Nos fere simili ironia: *dass er nun eben so, wie viele seiner Diener, die vorzügliche Ehre haben sollte, sich tödten zu lassen*, d. i. *statt des Dankes den Tod zum Lohne erhalten sollte*. Ita video Reisk. exponere h. v. in anim. ad h. l. Abreschius Dil. p. 135. resolvit ita, ratione præpositionis in verbo habita: τιμηθείη δὲ πρὸ τούτων (n. τῶν πιστῶς διακεκονημένων αὐτῷ) ἐν ἴσῳ τ. π. τ. δ. ἀποθανεῖν, *quod pro fideliter ei præstitis officiis et ministeriis, dignus ab eo fuc-*

πολλοῖς τῶν διακόνων ἀποθανεῖν· κἀκείνου αὐτά τε ταῦτα ξυνομολογοῦντος, καὶ περὶ τοῦ παρόντος οὐκ ἐῶντος ὀργίζεσθαι, ἀλλὰ πίστιν ἐκ τοῦ ἱεροῦ διδόντος τῆς ἀναστάσεως, καὶ ἀξιοῦντος ὡς τάχιστα πορεύεσθαι, καὶ μὴ τὰ πρασσόμενα διακωλύειν.

ρλδ΄. 134. Ακούσαντες δὲ ἀκριβῶς, τότε μὲν ἀπῆλθον οἱ Εφοροι· βεβαίως δὲ ἤδη εἰδότες, ἐν τῇ πόλει τὴν ξύλληψιν ἐποιοῦντο. λέγεται δ᾽ αὐτὸν μέλλοντα ξυλληφθήσεσθαι ἐν τῇ ὁδῷ, ἑνὸς μὲν τῶν Εφόρων τὸ πρόσωπον προσιόντος ὡς εἶδε, γνῶναι ἐφ᾽ ᾧ ἐχώρει· ἄλλου δὲ νεύματι ἀφανεῖ χρησαμένου, καὶ δηλώσαντος εὐνοίᾳ, πρὸς τὸ ἱερὸν τῆς Χαλκιοίκου χωρῆσαι

rit habitus, qui, ut multi ministrorum, periret. Ubique fere vir Doctiss. vim præpositionum in compositis urget, ut ipse Diluc. p. 136. fatetur: quod locis plurimis manifeste non admitti potest, ut Grammatici veteres docti auctores sunt, v. c. Schol. Apoll. Rhod. Argon. III. 665. Schol. ad Aristoph. Plut. 499. p. 143. Hemst. et ad Equites, v. 37. παραιτησώμεθα· περιττὴ ἡ παρά· ἔστι γὰρ αἰτησώμεθα, παρακαλέσωμεν. Πλεονάζουσι γὰρ καὶ ἐλλείπουσιν ταῖς προθέσεσιν Ἀττικοί. GOTTL.

Nescio, quid sibi velit B. Gottl. addens: cum tam multos ipsius ministerio occidat. An hoc vidit in verbis, ἐν ἴσῳ τοῖς ἄλλοις; at nemo viderit. Immo Argilius suspicione tantum tangebatur, quod nemo redisset, ut conjiceret interfectos; nempe a Persis; ipse quidem Argilius neminem interfecerat. Abreschii ratio non modo ob anxiam interpretationem particularum abjicienda, sed et falsa plane, quia tali sensu, non πρὸ, sed ἀντὶ, aut ὑπὲρ, dicendum erat. προτιμηθείη est pro simplici, τιμηθείη, quia addit, ἐν ἴσῳ· ut προαιρεῖσθαι, προαίρεσις, προσκοπεῖν, προφυλάττειν, omnia pro simplicibus: v. Philol. Th. Paull. p. 219. sequ. Si tamen præstantiæ aut *præcipui* notam hic habeat πρὸ, sensus fuerit; cum potior reliquis esset, præcipuo præmio afficiendum fuisse; sed enim eo sese præstare, quod *pariter* cum reliquis morti objiciatur. Sed friget istud ludibrium. Nec vero turbarit quempiam, quod *præferendi* verbo addatur, ἐν ἴσῳ. Quippe 2 Cor. 12. 13. verbo ἡττήθητε additur ὑπὲρ, quæ plane diversa videantur. BAVER.

Ἀναστάσεως] Hoc immerito suspectum est Stephano. Mos supplicum erat καθίζεσθαι ἐπὶ τῆς Ἑστίας. quando aram relinquebant, surrexerunt; et hoc est ἀνάστασιν facere. quo fere sensu Sophocles. Noster infra Cap. 136. ὁ δὲ ἀκούσας ἀνίστησί τε αὐτὸν μετὰ τοῦ ἑαυτοῦ υἱέος. III. 28. ἐπὶ τοὺς βωμοὺς καθίζουσι. Πάχης δ᾽ ἈΝΑΣΤΗ΄ΣΑΣ αὐτοὺς, ὥστε μὴ ἀδικῆσαι, κατατίθεται ἐς Τένεδον, et alibi: Καθίζουσιν ἐς τὸ Ἡραῖον ἱκέται·—ὁ δὲ δῆμος ἈΝΙ΄ΣΤΗΣΙΝ αὐτούς. WASS.

Ἀλλὰ πίστιν—διδόντος τῆς ἀναστάσεως] Ordo est: διδοὺς πίστιν τῆς ἀναστάσεως ἐκ τοῦ ἱεροῦ. Significatur autem ἀνάστασις βεβαία, tuta et ab omni periculo libera: v. Reisk. anim. p. 16. Ceterum sine caussa de mendo fuit hic locus suspectus Stephano. Unde fuit, cum Gesnerus, (in Chrestom. Gr. p. 37.) legendum putaret: ἀναβάσεως, quod sollicitus fuerit de reditu Argilius. Sed ipse vidit Vir magnus nil esse mutandum. Dicitur autem ille ἀναστῆσαι sedentes ἱκέτας, qui eos inducit, ad relinquendum asylum. G.

Πίστιν—ἀναστάσεως] i. e. nullum periculum fore degresso: πίστις est confirmatio securitatis; vel ἀνάστασις habet Emphasin veram, ut sit tuta. BAVER.

Ἀκούσαντες δὲ] Sc. ταῦτα, l. τούτους τοὺς λόγους, auditis igitur his sermonibus—Non est, ut audiatur Reiskius, corrigens in Abresch. Diluc. p. 137. δὴ vel τάδε. G.

Ἐν τῇ ὁδῷ] Jungit hæc Valla consequentibus: *conspecto in via unius Ephororum vultu.* G.

Πρὸς τὸ ἱερὸν τῆς Χαλκιοίκου] Patet inde Minervam quoque ita dictam esse, quod ei esset dicatum æneum templum. Sed etiam ipsum templum quoque Chalciœcum. Nep. c. 5. *in ædem Minervæ, quæ Chalciœcus vocatur*: quanquam etiam pertinere posset ad Minervam. cf. Liv. XXXV. 36. v. Intt. ad Nepot. l. c. Pseudo-Themist. p. 15. addit Ἀθηνᾶς εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Χαλκ. Polyæn. VIII. 51. 802. Ἀθηνᾶς τῆς Χαλκιοίκου. GOTTL.

Χαλκιοίκου] Sane Minervæ epitheton esse, vel ex h. l. apparet; et natura docet voca-

δρόμῳ, καὶ προκαταφυγεῖν· ἦν δὲ ἐγγὺς τὸ τέμενος. καὶ ἐς οἴκημα οὐ μέγα, ὃ ἦν τοῦ ἱεροῦ, ἐσελθὼν, ἵνα μὴ ὑπαίθριος ταλαιπωροίη, ἡσύχαζεν. οἱ δὲ, τοπαραυτίκα μὲν ὑστέρησαν τῇ διώξει· μετὰ δὲ τοῦτο, τοῦ τε οἰκήματος τὸν ὄροφον ἀφεῖλον, καὶ τὰς θύρας, ἔνδον ὄντα τηρήσαντες αὐτὸν, καὶ ἀπολαβόντες εἴσω, ἀπῳκοδόμησαν. προσκαθεζόμενοί τε, ἐξεπολιόρκησαν λιμῷ. καὶ μέλλοντος αὐτοῦ ἀποψύχειν, ὥσπερ εἶχεν ἐν τῷ οἰκήματι, αἰσθόμενοι, ἐξάγουσιν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἔτι ἔμπνουν ὄντα. καὶ ἐξαχθεὶς, ἀπέθανε παραχρῆμα. καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν μὲν ἐς τὸν Κεάδαν, οὗπερ τοὺς κακούργους ἐμβάλλειν

buli, quod sign. æneum templum habens. Sed tamen et ædes ita vocetur, pro Χαλκοῦς οἶκος. v. Phil. Th. Paull. p. 7. Baver.

Ἐς οἴκημα—ἐσελθὼν—ἡσύχαζεν] *Ingressus in œcum, conclave, quod pertinebat ad fanum, —se ibi continuit quiete.* Οἴκημα h. l. est περίβολος, fani, s. œcus, *Saal, Halle*, templis veterum contiguus. Ἡσυχάζειν idem est ac μένειν; supra c. 84. permutantur h. verba. G.

Ἡσύχαζεν] Nempe a cursu, fatigatione, trepidatione, angore; vere ergo *quievit*, respiravit, se collegit paullulum; ἵνα μὴ—ταλαιπωροίη: non pendet ab ἡσύχαζεν, sed ab ἐσελθών. Baver.

Μετὰ δὲ τοῦτο] Lycurgus contra Leocratem (T. IV. Oratt. p. 226.) mentionem facit hujus rei ita: ἐπειδὴ ἔφθασε (Pausanias) καταφυγὼν εἰς τὸ τῆς Χαλκιοίκου ἱερὸν, τὴν θύραν ἀνοικοδομήσαντες καὶ τὴν ὀροφὴν ἀποσκευάσαντες, καὶ κύκλῳ περιστρατοπεδεύσαντες, οὐ πρότερον ἀπῆλθον, πρὶν ἢ τῷ λιμῷ ἀπέκτειναν. Gottl.

Ὄροφον] Quasi Glossam ex Nostro adducit Pollux, VII. 120. sed pro calami aquatilis genere apud Homerum invenitur. Vid. Eustath. p. 1495. Apud Nostrum alibi ὀροφὴ, Herodoto στέγη placuit. ὄροφος habes in Aristoph. Lysistr. v. 2. 9. ὀροφὴ Vesp. 1210. Wass. Verba hæc λέγεται δηλονότι, quæ paullo ante in Græv. post προκαταφυγεῖν leguntur, sunt ex interpretatione ab aliquo in margine scripta, qui significare voluit hic ἀπὸ κοινοῦ repetendum esse λέγεται, quod est in principio capitis, λέγεται δ' αὐτόν. Liquet e Schol. ad Χωρῆσαι δρόμῳ. Duck.

Ἀπολαβόντες εἴσω] Perperam Thom. Magister in εἴσω, Θουκυδίδης ἐν πρώτῃ· ἐντὸς αὐτὸν ἀπολαβόντες. Duck.

I. e. *cum senserunt cum intus esse, fores obstruxerunt.* Mater Pausaniæ primum laterem apposuisse fertur. v. Schol. G.

Ἀπῳκοδόμησαν] Vid. Schol. ad Καὶ ἐς οἴκημα οὐ μέγα. Tzetzes Chil. XII.

πάντων δ' ἀπορουμένων
Τί δέον πράττειν ἐπ' αὐτῷ, ἐξάγειν, μὴ ἐξάγειν,
Ἡ τούτου μήτηρ ἄρασα τοῦ Παυσανίου, λίθον,
Τοῦ ἱεροῦ ἐνέθηκε τοῦτον ἐν τοῖς προθύροις.
Ὃ γνόντες Λάκωνες ἀνέκτισαν τὰς πύλας etc.
Καὶ σχοίνοις ἐξ ὀρόφου
Μικρὸν κοπέντος μέρος τι, ἀνάγεται καὶ θνήσκει.

Vid. Diodor. XI. p. 265. et Plutarch. de his, qui sero etc. 560. ε. et Chrysermum apud Stobæum p. 228. Wass.

Ex hoc loco volebat Taylorus apud Lycurg. p. 227. corrigere pro ἀνοικοδομήσαντες, ἀποικοδομήσαντες. Sed vulgatam bene defendit Reisk. Ἀνοικοδομεῖν enim est fores humo aggesta, saxis, tignis, obstruere. Ita quoque habet Pseudo-Them. ep. II. p. 15. ἀνοικοδομήσαντες τὴν εἴσοδον, καὶ ἀνελόντες (f. ἀφελόντες) τὴν ὀροφὴν τοῦ οἴκου—Polyænus VIII. 51. e Nostro ita: καὶ τὸν προδότην ἐναποικοδομήσαντες διέφθειραν. G.

Ἀποψύχειν] Agn. Suidas h. v. Wass.

Ὥσπερ εἶχεν] *Ut erat*, i. e. eo habitu, quo hoc in tempore erat, αὐτῷ τῷ σχήματι. v. Schol. ad c. 136. Herodot. I. 24. de Arione, qui dicitur ῥῖψαι μὲν ἐς τὴν θάλασσαν ἑωϋτὸν ὡς εἶχε, σὺν τῇ σκευῇ πάσῃ· mox, ὥσπερ ἔχων ἐξεπήδησε, eo ipso habitu, quo exsiluerat. Gottl.

Ἐς τὸν Καιάδαν] Καιάδας sive Κεάδας (nam utroque modo scribitur) id ipsum fuit, quod Græcorum aliis Καίετον vel Καιετὸς, *locus effossus*, vel *terræ dehiscentis ruptura.* Hujusmodi rupturæ quum frequentes fuerint in agro Laconico, sunt qui Lacedæmona inde ab Homero (Il. β'. v. 581.) καιετάεσσαν (non ut vulgo scribitur κητώεσσαν) dici statuunt. Sc. ὅτι οἱ ἀπὸ τῶν σεισμῶν ῥωχμοὶ (ut ait Strabo) καιετοὶ λέγονται. Vide Strabonem, l. 8. pag. 367. Ed. Par. et Eustath. ad Homeri Odyss. δ'. v. 1. Huds. De voce Κεάδας vid. Paul. Leopard. XIII. Emendat.

εἰώθεσαν. ἔπειτα ἔδοξε πλησίον που κατορύξαι. ὁ δὲ θεὸς ὁ ἐν Δελφοῖς τόν τε τάφον ὕστερον ἔχρησε τοῖς Λακεδαιμονίοις μετενεγκεῖν, οὗπερ ἀπέθανε, (καὶ νῦν κεῖται ἐν τῷ προτεμενίσματι, ὃ γραφῇ στῆλαι δηλοῦσι) καὶ ὡς ἄγος αὐτοῖς ὂν τὸ πεπραγμένον, δύο σώματα ἀνθ' ἑνὸς τῇ Χαλκιοίκῳ ἀποδοῦναι. οἱ δὲ, ποιησάμενοι χαλκοῦς ἀνδριάντας δύο, ὡς ἀντὶ Παυσανίου ἀνέθεσαν.

ρλέ. 135. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, ὡς καὶ τοῦ θεοῦ ἄγος κρίναντος, ἀντεπέταξαν τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐλαύνειν αὐτό. τοῦ δὲ Μηδισμοῦ τοῦ Παυσανίου Λακεδαιμόνιοι, πρέσβεις πέμψαντες παρὰ τοὺς Ἀθηναίους, ξυνεπῃτιῶντο καὶ τὸν Θεμιστοκλέα, ὡς εὕρισκον ἐκ τῶν περὶ Παυσανίαν ἐλέγχων· ἠξίουν τε τοῖς αὐτοῖς κολάζεσθαι αὐτόν. οἱ δὲ, πεισθέντες (ἔτυχε γὰρ ὠστρακισμένος, καὶ ἔχων δίαιταν μὲν ἐν Ἄργει, ἐπιφοιτῶν δὲ καὶ ἐς τὴν ἄλλην Πελοπόννησον) πέμπουσι μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων, ἑτοίμων ὄντων ξυνδιώκειν, ἄνδρας οἷς εἴρητο ἄγειν ὅπου ἂν περιτύχωσιν.

ρλστ'. 136. Ὁ δὲ Θεμιστοκλῆς, προαισθόμενος, φεύγει ἐκ Πελοποννήσου ἐς Κέρκυραν, ὢν αὐτῶν εὐεργέτης. δεδιέναι δὲ

14. et Meursii Miscellanea Laconica III. 7. Wass. Non solum Καιάδας, et Κεάδας, verum etiam Καιάτας et Καιέτας scribitur. Vid. quos laudant Leopard. et Meursius. Suidam in βάραθρον, Κεάδας, et Καιάδας, Eustath. in Il. β'. p. 294. Casaub. ad Strab. III. 233. et VIII. 367. et Bochart. Hieroz. I. 3. 13. Quod autem Leopard. apud Ammonium in βάραθρον, pro εἰς τὸν Κεάδα emendat εἰς τὸν Καιάδαν, id propius ad scripturam vulgatam corrigi poterat εἰς τὸν Κεάδαν. Schol. Cassell. hic quoque Κεάδας, non Καιάδας, ut editus. D.

Ἐς τὸν Κεάδαν] Ita pro Καιάδαν præeuntibus optimis codd. scripsi. Præfert hanc scripturam Duckerus quoque. Celeberr. Valkenarius ad Ammon. in βάραθρον p. 29. dedit Κεάδας, quanquam Viris Doctissimis in diversum abeuntibus. Fuit autem Κεάδας apud Lacedæmonios, secundum Varinum, βασιλικὴ φρουρά. Εἰς δὲ τὸν Κεάδαν εἰώθασιν οἱ Λάκωνες τοὺς κακούργους ῥίπτειν. Idem locus fuit, ac apud Athenienses βάραθρον. v. Amm. l. c. Alia collegerunt Huds. Wass. et Ducker. Gottl.

Εἰώθεσαν] Dedi Ἀττικωτέραν lectionem ex bonis codd. Probat quoque Stephanus. Ita scribitur quoque infra. G.

Ὡς ἄγος—ὂν τὸ πεπραγμένον] Accus. abs. pro gen. G.

Ξυνεπῃτιῶντο καὶ τὸν Θεμιστοκλέα] Ephorus apud Plutarch. *de Herodoti malignitate*, T. IX. p. 397. Reisk. auctor est, Themistoclem conscium fuisse proditionis a Pausania agitatæ cum regiis ducibus, nec tamen sibi persuaderi hoc passum esse, neque admisisse Pausaniam, a quo ad spei societatem vocaretur. Confirmat hoc Pseudo-Themistocles epist. XIV. Hanc esse caussam, pergit Plutarchus, cur Thucydides hoc, ut plane falsum, attingere omiserit. Hæc videntur lucem adferre h. l., cum dicitur Themistocles quoque suspectus de Μηδισμῷ, cujus ipsum incusarat Ephorus. De hac criminatione Lacedæmoniorum v. Diod. XI. p. 445. Idem Diod. p. 446. narrat, Themistoclem in purgatione sui confessum esse, sibi hac de re quidem litteras a Pausania missas esse; sed irrito conatu. An Noster omiserit ea ex caussa hanc rem, quod damnaverit illam tanquam falso ab Ephoro traditam, in medio relinquam. Gottl.

Ἔτυχε γὰρ ὠστρακισμ.] De Ostracismo vide Plutarchi Aristiden, Diodorum Siculum, l. XI. et Meursii Attic. Lect. l. 5. c. 13. Huds. Vid. Diodorum p. 269. d. Plutarch. Apophth. 185. Wass.

Ἐς Κέρκυραν, ὢν αὐτῶν εὐεργέτης] Notent tirones duplicem synesin, numeri et generis.

φασκόντων τῶν Κερκυραίων ἔχειν αὐτὸν, ὥστε Λακεδαιμονίοις καὶ Ἀθηναίοις ἀπέχθεσθαι, διακομίζεται ὑπ' αὐτῶν ἐς τὴν ἤπειρον τὴν καταντικρύ. καὶ διωκόμενος ὑπὸ τῶν προστεταγμένων, κατὰ πύστιν οἷ χωροίη, ἀναγκάζεται κατά τι ἄπορον παρὰ Ἄδμητον τὸν Μολοσσῶν βασιλέα, ὄντα αὐτῷ οὐ φίλον, καταλῦσαι. καὶ ὁ μὲν οὐκ ἔτυχεν ἐπιδημῶν· ὁ δὲ, τῆς γυναικὸς ἱκέτης γενόμενος, διδάσκεται ὑπ' αὐτῆς τὸν παῖδα σφῶν λαβὼν καθίζεσθαι ἐπὶ τὴν ἑστίαν. καὶ ἐλθόντος οὐ πολὺ ὕστερον τοῦ Ἀδμήτου, δηλοῖ τε ὅς ἐστι, καὶ οὐκ ἀξιοῖ, εἴτι ἄρα αὐτὸς ἀντεῖπεν αὐτῷ Ἀθηναίων δεομένῳ, φεύγοντα τιμωρεῖσθαι. καὶ γὰρ ἂν ὑπ' ἐκείνου πολλῷ ἀσθενεστέρου ἐν τῷ παρόντι κακῶς

E voce Κέρκυραν repetendum, Κερκυραίων. Sic apud Ælian. XIII. 46. V. H.—αἱ Πάτραι, παῖς παρ' αὐταῖς δράκοντα μικρὸν ἐπρίατο, legendum est αὐτοῖς. v. Misc. Obss. Vol. III. p. 246. Apud Nostrum III. 5. καὶ ἡ ἄλλη Λέσβος—οὗτοι δὲ—G.

Δεδιέναι φασκόντων] Idem est ceu legeretur: δεδιέναι δὲ φ. τ. Κ. ἀπέχθεσθαι Λακ. καὶ Ἀθ. τῷ ἔχειν αὐτὸν, s. μὴ ἀπέχθωνται. v. Abresch. Diluc. p. 137. Nepos h. l. præ oculis habens, ita: (c. 8.) *ibi cum ejus principes civitatis animadvertisset timere, ne propter se bellum his Lacedæmonii et Athenienses indicerent*—G.

Κατὰ πύστιν—] Nos: *auf eingezogene Kundschaft, wo er hingienge.* Suidas expl. κατὰ φήμην, e Scholiaste. G.

Simpliciter pro πυθόμενοι, cum audissent: ut L. 2. in Orat. Periclis funebri, κατὰ πενίαν, i. e. πενὴς ὤν. Bauer.

Οἷ χωροίη] Mss. quidam ᾗ, ut 42. 10. vid. Aristoph. A. 836. Noster alibi et Demosthenes οἷ. Wass.

Παρὰ Ἄδμητον—] Diod. XI. p. 446. hanc rem paullo aliter narrat. Argis Themistoclem statim ad Admetum profugisse, ἱκέτην, et a rege primum benigne acceptum, sed, cum Lacedæmonii eum ad supplicium exposcerent, tanquam προδότην et λυμεῶνα τῆς ὅλης Ἑλλάδος, regis precibus commotum, accepto viatico, in fugam se dedisse, et opera duorum juvenum Ligurum in Asiam evasisse. cf. Plut. in Them. et Pseudo-Them. ep. XIX. admiscens multa fabulis similiora loquacius quam moribus Themistoclis consentaneum est. G.

Καταλῦσαι] Suidas h. v. agn. scholia, more suo furtim sublegens, omissa voce κυρίως. Etymol. minus accurate καταλύω, τελῶ τὴν ὁδόν. Glossæ, καταλύω εἰς πανδοχεῖον deverto. Vid. Pollucem I. 73. Wass.

Καταλῦσαι] h. l. sign. καταφυγεῖν, confugere. Bauer.

Οὐκ ἔτυχεν ἐπιδημῶν] *Non præsens erat,* s. ἐπίδημος, ut apud Call. h. in Dian. 226. ubi vid. Spanh. et Ern. 135. qui vertunt Dianam ἐπίδημον Μιλήτου, p. 329. *præsentem*, s. *advenam Mileti.* G.

Ἐπιδημῶν] Notandum, quod ἐπιδημεῖν hic dicitur de domino domus et terræ, *domi præsente.* Quæ B. Gottl. hic notat, et nota sunt, et ab h. l. aliena. Bauer.

Τὸν παῖδα σφῶν] Nep. c. 8. *filiam ejus parvulam arripuit.* Nisi alium scriptorem secutus est Nepos, falsus est vel corrigi debet. v. Intt. ad Nep. Cum Thucydide facit Plutarch. p. 485. Gottl.

Καθίζεσθαι ἐπὶ τὴν ἑστίαν] Hoc non erat tam *sedere ad focum* (ut nonnulli putant) quam *hærere illi arulæ* vel *larario*, quod ad focum excitari solitum erat, ubi jus esset ἀσυλίας, id est, *unde avelli nefas esset.* Nam et καθίζεσθαι Hesychius explicat προσάπτεσθαι, *arripere, tenere*, ut solebant, qui ad aras confugiebant. Vide Casauboni Animadvers. in Dionysium Halicarnasseum, l. 8. p. 481. Huds. Scriptura librorum, qui habent ἐπὶ τῆς ἑστίας, defendi potest auctoritate Dionys. Halic. l. d. ἱκέτης τοῦ ἀνδρὸς γίνεται καθεζόμενος ἐπὶ τῆς ἑστίας. Nam videri potest hæc scribens ante oculos habuisse verba Thucydidis. Admetum inimicum fuisse Themistocli etiam Aristides scribit Tom. III. p. 385. Duck.

Ἀσθενεστέρου] Ἀσθενέστερος Gr. ex emend. cum editis Schol. recte. Wass. Vallam legisse ἀσθενέστερον, quod est in Flor. adnotat in marg. Ed. 2. Stephanus. Nec improbandum videtur. Duck.

Καὶ γὰρ ἂν ὑπ' ἐκείνου—κακῶς πάσχειν] *Se enim nunc etiam ab homine multo invalidiore, quam rex esset, lædi posse.* Ita Acacius optime. Ἐκείνου non pendet ab ὑπὸ, sed ordo est: καὶ γ. ἂν ὑπὸ πολλῷ ἀσθενεστέρου ἐκείνου

πάσχειν· γενναῖον δὲ εἶναι, τοὺς ὁμοίους ἀπὸ τοῦ ἴσου τιμωρεῖσθαι. καὶ ἅμα, αὐτὸς μὲν ἐκείνῳ χρείας τινὸς, καὶ οὐκ ἐς τὸ σῶμα σώζεσθαι, ἐναντιωθῆναι· ἐκεῖνον δ᾽ ἂν, εἰ ἐκδοίη αὐτὸν, (εἰπὼν ὑφ᾽ ὧν καὶ ἐφ᾽ ᾧ διώκεται) σωτηρίας ἂν τῆς ψυχῆς ἀποστερῆσαι. ὁ δὲ ἀκούσας, ἀνίστησί τε αὐτὸν μετὰ τοῦ ἑαυτοῦ υἱέος, ὥσπερ καὶ ἔχων αὐτὸν ἐκαθέζετο, καὶ μέγιστον ἦν ἱκέτευμα τοῦτο.

ρλζ΄. 137. Καὶ ὕστερον οὐ πολλῷ τοῖς τε Λακεδαιμονίοις καὶ Ἀθηναίοις ἐλθοῦσι, καὶ πολλὰ εἰποῦσιν, οὐκ ἐκδίδωσιν, ἀλλ᾽ ἀποστέλλει, βουλόμενον ὡς βασιλέα πορευθῆναι, ἐπὶ τὴν ἑτέραν θάλασσαν πεζῇ, ἐς Πύδναν τὴν Ἀλεξάνδρου. ἐν ᾗ ὁλκάδος τυχὼν ἀναγομένης ἐπ᾽ Ἰωνίας, καὶ ἐπιβὰς καταφέρεται χειμῶνι ἐς τὸ Ἀθηναίων στρατόπεδον, ὃ ἐπολιόρκει Νάξον· καὶ (ἦν γὰρ ἀγνὼς τοῖς ἐν τῇ νηὶ) δείσας φράζει τῷ ναυκλήρῳ, ὅστις ἐστὶ, καὶ δι᾽ ἃ φεύγει· καὶ, εἰ μὴ σώσει

sc. Ἀδμήτου—v. Schol. Ita quoque capi vult Abresch. Diluc. p. 138. Vana itaque emendatio Reiskii ibidem est: vel ἀσθενέστερος vel ἀσθενέστερον. In animadv. p. 16. probat ἀσθενέστερος. G.

Ἀσθενεστέρου] Durior est structura, Viris doctis tentata, quam quæ se probet; ecquis enim ferat Latine dictum: *ab illo multo inferiore*, quod sit, ab homine, qui sit illo inferior? Ne sic quidem processerit: a multo inferiore *illo* p. quam ille sit. Et quæ sequuntur, utique suadent talem sensum; se nunc esse illo infirmiorem; at oportere, ita pergit, ex pari conditione vindictam poscere. Et vero friget illa altera ratio, cum per se, tum ob contexum. Quare aut ἀσθενέστερον, aut ἀσθενέστερος, prætulerim. Etiam, si illa ratio præferatur, ἐκείνου prorsus redundet. BAVER.

Καὶ ἅμα] Sc. δηλοῖ. GOTTL.

Χρείας] Non est genit., sed accusativus, qui pendet a sequente ἐς, quod Reisk. in anim. l. c. addi vult τῷ χρείας. In τινὸς subint. πράγματος. Sequitur καὶ οὐκ ἐς τὸ σῶμα σώζεσθαι, i. e. ἀλλ᾽ οὐκ ἐς τὴν τοῦ σώματος σωτηρίαν. Sensus: *zugleich äusserte er, er wäre ihm nur in einer Sache, die gewisse äusserliche Vortheile, aber nicht die Errettung seines Leibes und Lebens beträfe, entgegen gewesen.* Χρείας significare *res ad usum necessarias*, Abresch. in Dilucid. p. 139. exemplis satis multis ostendit .G.

Καὶ οὐκ ἐς τὸ σῶμα σώζεσθαι] Non male (ut opinor) post articulum τὸ hypostigme ponetur; neque enim jungi cum nomine σῶμα existimo, sed cum infinitivo σώζεσθαι. Perinde est autem, ac si dixisset, καὶ οὐ περὶ τῆς τοῦ σώματος σωτηρίας. Atque ut hic σώματος, ita illic σῶμα omitti posset. STEPH.

Αὐτὸν] Θεμιστοκλέα. Sic Schol. interl. cod. Aug. G.

Ὥσπερ καὶ ἔχων αὐτὸν ἐκαθέζετο] Heilmanus ad h. l. putat: αὐτὸν esse a manu recentiori: Scholiasten non legisse αὐτὸν, quod explicet: αὐτῷ τῷ σχήματι. Conjicit igitur αὐτοῦ. Sed falsus est Heilmanus: αὐτὸν enim refertur ad υἱέα. Lucem adfert loco sano Plutarch. Them. p. 485. ἔχων αὐτοῦ (Admeti) υἱὸν, ὄντα παῖδα, πρὸς τὴν ἑστίαν προσέπεσε. Paullo ante Noster: τὸν παῖδα σφῶν λαβὼν καθέζεσθαι ἐπὶ τὴν ἑστίαν. Pseudo-Themistocles ep. XX. p. 116. Ἀρίβδας δὲ ὁ μικρὸς ὑποχείριος ἦν ἐμοὶ, καὶ ξίφος ἐν θατέρᾳ. G.

Μέγιστον ἦν ἱκέτευμα] Apud Molossos scilicet, ut Plutarch. Themist. DUCK.

Ἑτέραν θάλασσαν] Ita et Plutarch. Vit. 124. qui ἑαυτὸν ait ostendisse τῷ τε ναυκλήρῳ καὶ τῷ κυβερνήτῃ hunc citans locum, neque discrepant Codices. vid. Diodor. p. 270. d. WASS. In Plutarch. l. d. μέχρις οὗ ἀναδείξειεν εἰς Νάξον ἑαυτὸν τῷ τ. ν. κ. τ. κ. verba illa εἰς Νάξον nullum bonum sensum habent. Videntur irrepsisse e præcedentibus, τῆς ὁλκάδος εἰς Νάξον καταφερομένης. Et Interpretes in versione Latina ea non expresserunt. DUCK.

Τῷ ναυκλήρῳ] Domino navis. (v. Nepos. c. 8.) G.

αὐτὸν, ἔφη ἐρεῖν, ὅτι χρήμασι πεισθεὶς αὐτὸν ἄγει· τὴν δὲ ἀσφάλειαν εἶναι, μηδένα ἐκβῆναι ἐκ τῆς νεὼς, μέχρι πλοῦς γένηται. πειθομένῳ δ᾽ αὐτῷ χάριν ἀπομνήσεσθαι ἀξίαν. ὁ δὲ ναύκληρος ποιεῖ τε ταῦτα, καὶ ἀποσαλεύσας ἡμέραν καὶ νύκτα ὑπὲρ τοῦ στρατοπέδου, ὕστερον ἀφικνεῖται ἐς Ἔφεσον. καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς ἐκεῖνόν τε ἐθεράπευσε χρημάτων δόσει, (ἦλθε γὰρ αὐτῷ ὕστερον ἔκ τε Ἀθηνῶν παρὰ τῶν φίλων, καὶ ἐξ Ἄργους, ἃ ὑπεξέκειτο,) καὶ μετὰ τῶν κάτω Περσῶν τινὸς πορευθεὶς ἄνω, ἐσπέμπει γράμματα εἰς βασιλέα Ἀρταξέρξην τὸν Ξέρξου, νεωστὶ βασιλεύοντα. ἐδήλου δ᾽ ἡ γραφὴ, ὅτι, " Θεμιστοκλῆς ἥκω παρὰ σὲ, ὃς κακὰ μὲν πλεῖστα

Χάριν ἀπομνήσεσθαι] Gr. χάριν μνημονεύσαντα ἀποδοῦναι ἀξίαν. ex Interprete. Wass.

Ποιεῖ τε] Recepi e bonis codd. ita, pro ποιεῖται. Reisk. anim. p. 16. probat hanc lectionem. G.

Ἀποσαλεύσας] Habet Suidas et Schol. exscripsit. ἐπιτηρήσας exponunt Hesych. Etymol. et Phavorinus. Glossæ, ἀποσαλεύω, *amoveo*, vid. Pollucem I. 103. Demosthenes, ἀποσαλεύειν ἐπ᾽ ἀγκύρα. Diodor. XX. Τὰς ἀγκύρας ἀφέντες, ὡς ἂν δυσὶ σταδίοις ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσαλεύειν. absolute, uti noster, Aristot. Hist. An. et Dio, et Dion. Halicarn. VII. 37. Simile quid, et ad hoc exemplum fecit apud Appian. Civ. IV. p. 617. Rebulus. Wass. Add. Steph. Thesaur. Corn. Nepos vertit: *procul ab insula in salo navem tenuit in ancoris.* Quod in Gloss. exponitur *amoveo*, fortassis κατ᾽ ἔλλειψιν dictum est, pro *amoveo a portu*. Duck.

Hesychius, respiciens ad h. l., ut monuere doctiss. Intt., ἀποτηρήσας, idque, ut Abresch. in Diluc. p. 142. monet, vel comprehensis una verbis, ἡμέραν κ. νύκτα, vel breviter, pro ἐπὶ καὶ ἐν τῷ σάλῳ τηρήσας. Ita Nepos cepit, (c. 8.) *diem noctemque procul ab insula in salo navem tenuit.* G.

Ἐκεῖνον ἐθεράπευσε χρημάτων δόσει] Nepos l. c. *cui ille pro meritis gratiam postea retulit.* Gottl.

Ἄνω] *In regiones mediterraneas,* " er reisete tiefer ins Land." Sic semper in oppos. τοῦ κάτω. G.

Ἀρταξέρξην τὸν Ξέρξου] Sic quoque Nepos, Plutarchus, et alii apud eum. Item Cicero X. ad Attic. 8. Diodorus tamen, et eo antiquiores quidam, quos memorat Plutarchus, ad Xerxem venisse tradiderunt. Hos sequitur Petav. Ration. Temp. I. 3. 6. II. 3. 10. et X. de Doctrin. Temp. 26. Sed vid. quæ adversus hanc sententiam adcuratissime disputat Celeberr. *van Alphen* Part. III. cap. 6. Commentar. in Danielis Cap. IX. Unum hoc addo; si quidquam veri est in eo, quod de hac epistola, a Themistocle ad Regem Persarum scripta, prodit Thucydides, non potuisse eum ad Xerxem venisse; nam hoc non patiuntur verba illa, ὅσον χρόνον τὸν σὸν πατέρα ἐπιόντα ἐμοὶ ἀνάγκῃ ἠμυνόμην. Thucydidem autem hoc de suo commentum esse, non facile cuiquam erit ostendere. Duck.

Diodorus L. XI. p. 446. tradit ex Ephoro, Dinone, Clitarcho et Heraclide, Themistoclem ad Xerxem litteras misisse. Sed Plut. in Them. p. 489. sequitur Thucydidem. v. Wessel. ad Diod. l. c. cf. Dodvell. Ann. Thuc. p. 41. G.

Νεωστὶ βασιλεύοντα] n. anno I. belli decennalis Laced. in Messenios, a. Chr. N. 465. Olymp. LXXVIII. 4. v. Ann. Thucyd. Dodvell. p. 41. sq. Complectitur autem circiter duos annos, a quo inde tempore Artaxerxes, post adventum Themistoclis, regnum acceperat. Peritioribus linguæ non erit mirum, τῷ νεωστὶ tam longum tempus comprehendi. Sic apud Plat. in Gorg. p. 324. dicitur Pericles νεωστὶ mortuus, quod tempus est circiter sedecim annorum. Sic πρώην, ἐχθὲς, πρὸ ὀλίγου, apud Latinos, τὸ *nuper*, *modo*, capitur, de quibus præter Duck. ad Flor. I. 11. et Ernest. in Cl. Cic. voc. *nuper* et *modo* cff. Censor. Eruditiss. in Act. Erud. Lips. ad annum hujus ætatis XLV. p. 401. et Schwarz. ad Plin. Pan. p. 500. G.

Νεωστὶ βασ. ut Inst. I. 21. 7. post pubertatem, i. e. ubi cœperit pubertas. Bauer.

Θεμιστοκλῆς ἥκω παρά σε] Ita legit Priscianus 1071. apud quem licentiæ hujus exempla prostant. Confer Plutarch. in Themist. 125. Ed. Francof. qui hunc locum diligenter expendit. Æm. Probum in Themist. Hæc fere verba usurpat Libanius

Ἑλλήνων εἴργασμαι τὸν ὑμέτερον οἶκον, ὅσον χρόνον τὸν σὸν πατέρα ἐπιόντα ἐμοὶ ἀνάγκῃ ἠμυνόμην· πολὺ δ' ἔτι πλείω ἀγαθὰ, ἐπειδὴ ἐν τῷ ἀσφαλεῖ μὲν ἐμοὶ, ἐκείνῳ δὲ ἐν ἐπικινδύνῳ πάλιν ἡ ἀποκομιδὴ ἐγίγνετο. καί μοι εὐεργεσία ὀφείλεται, (γράψας τήν τε ἐκ Σαλαμῖνος προάγγελσιν τῆς ἀναχωρήσεως, καὶ τὴν τῶν γεφυρῶν, ἣν ψευδῶς προσεποιήσατο τότε, δι' αὑτὸν, οὐ διάλυσιν) καὶ νῦν ἔχων σε μεγάλα ἀγαθὰ δρᾶσαι, πάρειμι, διωκόμενος ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων διὰ τὴν σὴν φιλίαν. βούλομαι δ' ἐνιαυτὸν ἐπισχὼν, αὐτός σοι περὶ ὧν ἥκω δηλῶσαι."

ρλή. 138. Βασιλεὺς δὲ, ὡς λέγεται, ἐθαύμασέ τε αὐτοῦ τὴν διάνοιαν, καὶ ἐκέλευσε ποιεῖν οὕτως. ὁ δ' ἐν τῷ χρόνῳ,

Demosth. Apolog. 463. Wass. Priscianus dicit, Græcos solita licentia utentes verbis primæ et secundæ personæ conjungere nomina, quum tamen nomina tertiæ personæ sint, eamque licentiam etiam Latinos imitari. At quomodo in his loquendi generibus nomina possunt dici tertiæ personæ esse, quum ipse tradat in his omnibus deese *Ego?* Vid. Sanct. Minerv. in Ellipsi v. Ens, et Periz. ad Sanct. I. 12. 2. Idem supplementum in Græcis locum habet, ut hic Scholiastes. Duck.

"Ος κακὰ etc.] Themistocles mala fatetur et damna, quæ Persis invexerat; sed ea beneficiorum commemoratione oblitterare tentat: nec frustra. siquidem laudabilem hunc morem observabant Persæ, ut hominem lege multandum, si obsequia præstita plura compererint, quam peccata commissa, suffragiis omnibus liberarent. Vide Herodot. I. 1. c. CXXXVII. Huds. Vid. Herald. I. Adversar. 9. Οἶκον pro *regno*, vel *regia*, hic et apud alios Græcos dici docet Casaubon. Exercitat. XIII. ad Baron. C. III. Corn. Nepos in Themist. ἐς τὸν ὑμέτερον οἶκον vertit, *in domum tuam*. Duck.

Τὸν ὑμέτερον οἶκον] *Vestrum regnum*. Nepos c. 9. vertit: *qui plurima mala in tuam domum intuli*. Mox πάλιν est *vicissim*, *contra*. Abresch. Diluc. exemplum addidit p. 142. Gottl.

Γράψας] Hudsonus putat, Nepotem γράψας pro ἔγραψα accepisse, et προσεποίησα legisse. Male utrumque. Nam hæc verba, quæ sunt in parenthesi, sunt Thucydidis, non Themistoclis, quæ vero Nepos accommodavit ad Themistoclem pro libertate interpretandi, quam sibi sumunt veteres. Collatio Thucydidis et Nepotis facile evincunt, Nepotem non reddidisse verbum de verbo. G.

Τὴν τῶν γεφυρῶν οὐ διάλυσιν] Thucydides et ejus exemplo alii sæpe particulam negativam præponunt substantivis. Sic ἡ οὐ περιτείχισις, quod e Thucydide adfert Eustath. ad Homer, Il. ά. p. 111. pro τὸ ἀτείχιστον, ut ille dicit. Rurs. Thucyd. V. 50. ἡ οὐκ ἐξουσία τῆς ἀγωνίσεως, quod Schol. exponit τὸ μὴ ἐξεῖναι ἀγωνίζεσθαι. Et Euripid. Hippol. v. 196. οὐκ ἀπόδειξις. Hæc et plura hujus generis adnotarunt Scaliger ad Catull. Carm. LXV. v. 83. Casaubon. ad Dionys. Halic. X. 669. et Henr. Steph. ad Corinth. de Dialect. Art. XL. Sed quod ibi e Thucyd. III. 10. tamquam exemplum hujus Atticismi proponit Corinthus, ξύμμαχοι μέντοι ἐγενόμεθα οὐκ ἐπὶ καταδουλώσει τῶν Ἑλλήνων Ἀθηναίοις, ἀλλ' ἐπ' ἐλευθερώσει, id ἀπροσδιόνυσον est: etsi hoc etiam in hanc sententiam laudat e Corintho Ach. Statius Observat. Cap. XIX. Vid. de hoc genere loquendi etiam Dion. Halicarn. pag. 134. Duck.

Δι' αὑτὸν] Correxi pro αὐτὸν ita, e cod. Aug. et re ita postulante. Refertur enim αὑτὸν ad Themistoclem, non ad Xerxem, ut vult Scholiastes. Sensus est: *pontem sua auctoritate non rescissum esse*. Οὐ διάλυσιν, pro διάλυσιν οὐ γενομένην. Ceterum hoc loquendi genus, de quo pluribus egit Duckerus, Hebraicam rationem redolere videtur. Τὸ לא enim nominibus simili modo adjicitur. G.

Βασιλεὺς δὲ] Hæc diffusius, et paulo etiam aliter, narrat Diodor. p. 271. c. d. v. et Plutarch. Themist. p. 125. Γλώσσης, non γλώττης, Noster, Æschylus, Sophocles, Euripides. Wass. Vid. ad Cap. CXXVIII. Duck.

Ἐθαύμασε—τὴν διάνοιαν] *Animum* s. *audaciam*. Paullo post: φύσεως ἰσχὺν δηλώσας

ὃν ἐπέσχε, τῆς τε Περσίδος γλώσσης, ὅσα ἠδύνατο, κατενόησε, καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων τῆς χώρας. ἀφικόμενος δὲ μετὰ τὸν ἐνιαυτὸν, γίγνεται παρ᾽ αὐτῷ μέγας, καὶ ὅσος οὐδείς πω Ἑλλήνων, διά τε τὴν προϋπάρχουσαν ἀξίωσιν, καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐλπίδα, ἣν ὑπετίθει αὐτῷ δουλώσειν· μάλιστα δὲ ἀπὸ τοῦ, πεῖραν διδοὺς, ξυνετὸς φαίνεσθαι. ἦν γὰρ ὁ Θεμιστοκλῆς βεβαιότατα δὴ φύσεως ἰσχὺν δηλώσας, καὶ διαφερόντως τὶ ἐς αὐτὸ μᾶλλον ἑτέρου ἄξιος θαυμάσαι. οἰκείᾳ γὰρ ξυνέσει, καὶ οὔτε προμαθὼν ἐς αὐτὴν οὐδὲν, οὔτ᾽ ἐπιμαθὼν, τῶν τε παραχρῆμα δι᾽ ἐλαχίστης βουλῆς κράτιστος γνώμων, καὶ τῶν μελλόντων ἐπιπλεῖστον τοῦ γενησομένου ἄριστος εἰκαστής. καὶ ἃ μὲν μετὰ χεῖρας ἔχοι, καὶ ἐξηγήσασθαι οἷός τε· ὧν δὲ ἄπειρος εἴη, κρῖναι ἱκανῶς οὐκ ἀπήλλακτο. τό, τε ἄμεινον ἢ χεῖρον ἐν τῷ ἀφανεῖ ἔτι προεώρα μάλιστα, καὶ τὸ ξύμπαν εἰπεῖν, φύσεως μὲν δυνάμει, μελέτης δὲ βραχύτητι, κράτιστος δὴ οὗτος αὐτοσχεδιάζειν τὰ δέοντα ἐγένετο. νοσήσας δὲ, τελευτᾷ τὸν

—Plut. in Themist. p. 492. habet: θαυμάσας τὸ φρόνημα καὶ τὴν τόλμαν. Cæterum Diodorus Sic. XI. p. 417. et Plut. l. c. rem paullo aliter narrant. GOTTL.

Αὐτῷ δουλώσειν] Cum δουλώσειν subaudiendum erit αὐτὸ, vel ἐκεῖνο, videlicet τὸ Ἑλληνικόν. Non absimile tamen vero fuerit scriptum fuisse ἣν ὑπετίθει αὐτὸ δουλώσειν. STEPH.

Καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐλπίδα—] Constructio paullo durior, sed non est, ut cum Stephano mutemus αὐτῷ in αὐτὸ vel ἐκεῖνο. Resolvi enim potest ita: καὶ τὴν ἐλπίδα, ἣν ὑπετίθει, αὐτῷ δουλ. τὸ Ἑλληνικόν. Ita quoque Abresch. Diluc. p. 143. Reisk. in anim. ad h. l. p. 16. conjicit: καὶ ἐλπίδα ἣν ὑπετίθετο αὐτῷ τὸ Ἑλληνικὸν δουλώσειν. G.

Ἀπὸ τοῦ—] Jungenda hæc sunt cum ξυνετὸς φαίνεσθαι, ut vidit Stephanus, et Abreschius probat Diluc. p. 144. Poterat etiam scribere: διὰ τοῦ. In πεῖραν διδοὺς subint. τοῦ εἶναι ξυνετός. G.

Ἦν γὰρ ὁ Θ.—δηλώσας] Schol. in Hermogenem inepte γὰρ δὴ Θ. hinc ergo emendandus est. Eadem ad θαυμάσαι adducit Dion. Halic. p. 133. et p. 136. ad ἐγένετο, ubi exemplaria ejus μάλιστα omittunt, et ἐπὶ πλεῖστον divisim exhibent. WASS. Dion. Halic. hoc totum ab ἦν γὰρ, usque ad τὰ δέοντα ἐγένετο, proponit tamquam exemplum tortuosæ, implicatæ, et explicatu difficilis enthymematum constructionis. DUCK.

Ἦν γὰρ ὁ Θεμιστοκλῆς—] Dionys. Halic. περὶ ἰδιωμ. p. 794. et 807. In Dionysii edit. Reisk. legitur bis ἦν, pro ἦν. Male. G.

Ἑτέρου] Sc. τινός. G.

Τῶν δὲ παραχρῆμα—καὶ τῶν μελλόντων—εἰκαστής.] Idem est ac si scripsissit: τοῦ γενησομένου καὶ ἀποβησομένου ἐκ τῶν μελλόντων ἀρ. εἰκ. ut Abresch. explicat in auct. p. 257. Nepos c. 1. ita hæc verba exprimit: "*quod et de instantibus verissime judicabat, et de futuris callidissime conjiciebat.*" Cicero, laudans h. l. L. X. Epp. ad Attic. 8., legit: τῶν μὲν παρόντων—τῶν δὲ μελλόντων. Prius est interpretamentum. Cicero, ut reliqui scriptores veteres, h. l. memoriter, vel non quoad verba citavit. Mox τὸ ἄμεινον καὶ τὸ χεῖρον— Dionysius omittit μάλιστα. Ceterum Reisk. facit hunc ordinem in anim. p. 16. τῶν μελλόντων εἰκαστὴς, ἐπὶ πλεῖστον τοῦ γενησομένου, *erat futurarum rerum conjector optimus, vel ad remotissimos usque eventus.* G.

Ἄπειρος] Doctus anonymus in Flor. Vin. legit: ἄπορος. Sine caussa. G.

Μελέτης δὲ βραχύτητι] Paullo ante: δι᾽ ἐλαχίστης βουλῆς. Nepos c. 1. exprimit: *celeriterque, quæ opus erat, reperiebat.* Intelligit ejus ἀγχίνοιαν, *præsentiam animi.* quam describit Cicero Offic. L. I. Cæterum quum putat Heilmanus (p. 158. *versionis Teutonicæ*) Portum legisse ταχύτητι, quod verterit: *consilii celeritate,* errat. Nam βραχύτης μελέτης sive βραχυτάτη μελέτη est ταχίστη. De v. αὐτοσχεδιάζειν diximus ad Plat. Menex. c. 3. p. 20. G.

βίον. λέγουσι δέ τινες καὶ ἑκούσιον φαρμάκῳ ἀποθανεῖν αὐτὸν, ἀδύνατον νομίσαντα εἶναι ἐπιτελέσαι βασιλεῖ ἃ ὑπέσχετο. μνημεῖον μὲν οὖν αὐτοῦ ἐν Μαγνησίᾳ ἐστὶ τῇ Ἀσιανῇ, ἐν τῇ ἀγορᾷ. ταύτης γὰρ ἦρχε τῆς χώρας, δόντος βασιλέως αὐτῷ, Μαγνησίαν μὲν, ἄρτον, ἣ προσέφερε πεντήκοντα τάλαντα τοῦ ἐνιαυτοῦ· Λάμψακον δὲ, οἶνον (ἐδόκει γὰρ πολυοινότατον

Φαρμάκῳ] Cum Scholiaste Diodor. p. 272. a. Vid. ibi ejus elogium. Euseb. ad Olymp. LXXVIII. Wass. In Diodor. nihil est, unde intelligi possit, eum pro vero habuisse id, quod de sanguine taurino a Themistocle hausto circumferebatur. Nam quum primum dixisset, καὶ τελευτήσας ἐν τῇ Μαγνησίᾳ— mox addit, ἔνιοι δὲ τῶν συγγραφέων φασὶ, ut hic Thucydides. Cicero in Bruto Cap. XI. a Clitarcho et Stratocle fictum putat. *Hanc enim mortem*, inquit, *rhetorice et tragice ornare potuerunt: illa mors vulgaris nullam præbebat materiam ad ornatum.* Symmachus, vetus Interpres Aristophanis fabulam e male intellectis Sophoclis versibus in Helena ortam dicit apud Schol. Aristoph. Equit. v. 84. vid. ibi Kuster. Duck.

Φαρμάκῳ—ἀποθανεῖν αὐτὸν] Diodor. Sicul. L. XI. p. 447. Wessel. commemorat, fuisse, qui putarent, Themistoclem sanguinem taurinum hausisse. Plutarch. Them. p. 499. ὡς μὲν πολὺς λόγος, αἷμα ταύρειον πιὼν, ὡς δ' ἔνιοι, φάρμακον ἐφήμερον προσενεγκάμενος, ἐν Μαγνησίᾳ κατέστρεψε. Πολὺς λόγος indicat, rem fuisse fabulosam, vulgo tamen creditam. Sic Herodotus λόγος ἐστί. v. Valken. ad L. VII. 598. Noster in talibus adhibet λέγεται. G.

Μνημεῖον] Pro μνῆμα agnoscit Pollux IX. 15. ut huic peculiare. illud passim apud Demosth. Xenoph. Pausan. Plutarch. et ipsummet Herodotum VII. 167. qui et μνημήϊον pro memoriali posuit I. 26. Sic enim ibi ex Baroc. Ms. legendum, uti et Sophocl. Elect. 938. Nam figurate loquitur Isocrates, non proprie, quando in Orat. in Philip. dicit, τρόπαιον μὲν τῶν βαρβάρων, μνημεῖον δὲ τῆς ἀρετῆς αὐτῶν. hoc sensu imagines apud Dion. Halic. Antiq. VIII. 59. et etiam μνῆμαι audiunt. Hinc fortasse decepti Suidas in voce μνημεῖον, et Eustath. ad Il. ζ'. Hæc de profanis vera aut veris proxima; de Ecclesiasticis alia res est. Seniores in primis Gen. XXIII. 6. pro קֶבֶר ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς μνημείοις ἡμῶν θάψον. Noster illa Poëtæ ob oculos habuit Πατρόκλοιο τάφου ΜΝΗ͂Μ' ἔμμεναι. Quod ad Pollucem adtinet, habes πολυάνδριον Strabonis IX. 4. ἡρῷον Pausan. II. 17. Wass. Pollux solum inter probatos auctores Thucydidem μνημεῖον pro μνῆμα dixisse adseverat; et Ammonius discrimen statuit inter μνῆμα et μνημεῖον· nam μνῆμα, inquit, est τάφος. μνημεῖον est μνημόσυνον. Hoc discrimen etiam Eustathius ad Homerum non uno loco adnotat; et tamen, quemadmodum μνῆμα etiam idem significat quod μνημόσυνον, sic itidem μνημεῖον pro μνῆμα apud τοὺς μεθ' Ὅμηρον dici auctor est. Vid. in Il. ζ'. p. 634. et Il. λ'. p. 1673. Salmasius quoque ad Solin. pag. 859. Ammonii sententiam usu ipso refutatam scribit. Hoc certum est, scriptores recentiores, Diodorum Siculum, Plutarchum, Dionem, Artemidorum, et alios, promiscue μνῆμα, μνημεῖον et τάφον de eadem re dicere. Et sic μνημεῖον Sardanapali dixit Aristobulus comes et scriptor rerum gestarum gestarum Alexandri M. apud Athen. XII. 7. Duck.

Μνημεῖον μὲν οὖν αὐτοῦ ἐν Μαγνησίᾳ—] *Quicquid de eo est, hoc certe constat, sepulcrum s. conditorium esse*— Nepos c. 10. *hujus ad nostram memoriam monumenta manserunt duo: sepulcrum prope oppidum, in quo est sepultus.* Plutarch. Themist. p. 500. καὶ τάφον μὲν οὖν λαμπρὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ Μάγνητες ἔχουσι. Ex hoc, et ex aliis locis apparet, jungi has particulas μὲν οὖν, ut exempla docent. Abreschius in Auct. p. 257. notat Philostratum amare has particulas, eandemque vim habere γοῦν. Plura de v. μνήματος disserunt Wassius et Duckerus, quæ ad Lexicon vel Indicem referenda erant. G.

Μαγνησίαν μὲν, ἄρτον] i. e. εἰς ἄρτον, ut Plutarch. Themist. p. 495. πόλεις αὐτῷ τρεῖς μὲν—δοθῆναι λέγουσιν εἰς ἄρτον καὶ οἶνον καὶ ὄψον. Sed et recte sine præpositione efferri, usus loquendi docet. Commode laudat Abreschius Platon. Alcib. I. p. 33. ad hunc ritum donandi regum Persarum, et Briss. de R. P. L. I. p. 151. G.

Λάμψακον] Hinc ejus ad servulos dictum, Ὦ παῖδες, ἀπολώμεθα ἄν, εἰ μὴ ἀπολώμεθα l. ἀπολώλειμεν, Plutarch. p. 328. Similis Antonii munificentia in Monesem. vid. Appian. B. Parth. p. 270. Duas præterea addunt quidam ex Troade civitates. v. Athenæum I. 23. Canibus regiis quatuor vicos attri-

τῶν τότε εἶναι), Μυοῦντα δὲ, ὄψον. τὰ δὲ ὀστᾶ φασὶ κομισθῆναι αὐτοῦ οἱ προσήκοντες οἴκαδε, κελεύσαντος ἐκείνου, καὶ τεθῆναι, κρύφα Ἀθηναίων, ἐν τῇ Ἀττικῇ. οὐ γὰρ ἐξῆν θάπτειν, ὡς ἐπὶ προδοσίᾳ φεύγοντος. τὰ μὲν κατὰ Παυσανίαν τὸν Λακεδαιμόνιον καὶ Θεμιστοκλέα τὸν Ἀθηναῖον, λαμπροτάτους γενομένους τῶν καθ᾽ ἑαυτοὺς Ἑλλήνων, οὕτως ἐτελεύτησε.

ρλθ΄. 139. Λακεδαιμόνιοι δὲ ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης πρεσβείας

butos tradit Herodotus I. 192. πολυοινότατον ex hoc loco habet Pollux VI. 22. WASS. Confer huc quæ de urbibus, Themistocli a Rege Persarum donatis, congessit Brisson. I. de Regn. Persar. pag. 101. DUCK.

Nepos Themist. c. 10. *Lampsacum, unde vinum sumeret.* v. Staveren. V. Cl. et quos laudat, et Diod. XI. p. 448. Λάμψακον, ἀμπελόφυτον ἔχουσαν χώραν. Mox Μυοῦντα δὲ ὄψον, idem vertit: *Myuntem, ex qua obsonium haberet.* Intelligendi sunt maxime *pisces delicatiores.* Diodorus, l. c., p. 447. de Myunte: ἔχουσαν θάλασσαν εὔιχθυν. De voce ὄψον v. Gloss. Vocabulum πολυοινότατον laudavit ex h. l. Pollux, VI. 22. πολυοινότατον χωρίον, ὡς Θουκυδίδης. G.

Τότε] Reisk. in anim. p. 16. conjicit τόθι aut ταύτῃ, *ibi locorum.* G.

Μυοῦντα δὲ ὄψον] Diodorus Sicul. dicit Myuntem illi cessisse εἰς ὄψον, ἔχουσαν θάλατταν εὔιχθυν. De significatione vocis ὄψον vide Bochartum de Animalibus sacris. HUDS. Hieroz. I. 1. 6. ubi multis ostendit, ὄψον Græcis esse *piscem:* quod et alii dudum docuerant. Vid. Scripta contentiosa Rob. Titii et Yuonis Villiomari IV. 14. Casaub. ad Athen. VII. 2. et VIII. 5. Voss. in Etymolog. et Menag. ad Diog. Laërt. VII. 21. cui add. locum Æliani I. V. H. 28. Scholiasten Thucydidis, qui Myunta urbem Cariæ facit, reprehendit Brisson. l. d. pag. 102. at tuetur Lederlin. Quod mox hic legitur, τὰ δὲ ὀστᾶ φασὶ κομισθῆναι αὐτοῦ οἱ προσήκοντες οἴκαδε aliorum narrationi adversari recte adnotat Portus. Nam hi ipsos Themistoclis propinquos ossa illius in Atticam reportasse tradiderunt. Vid. Pausan. Attic. Cap. I. et Corn. Nep. Themist. C. X. ibique Interpretes. DUCK.

Τὰ δὲ ὀστᾶ—οἱ προσήκοντες] Æmilius Portus malit: ὑπὸ τῶν προσηκόντων e Nepot. c. 10. *ossa ejus ab amicis esse sepulta.* Non probo. Si quid esset corrigendum; facilior ratio esset mutandi vulgatam in τοὺς προσήκοντας, propter φασὶ, ut κομισθῆναι sumatur active. Abresch. in Diluc. p. 145. malit, οἱ προσήκοντας· ut sit οἱ dativus reciproci pronominis. Librarium credidisse V. D. putat οἱ esse artic., itaque mutasse προσήκοντας in nomin., et more Thucydidis κομισθῆναι active esse pro κεκομικέναι. Durior etiam hæc interpretatio videtur. Potest, opinor, ordo hic constitui: οἱ προσήκοντές φασι τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ κομ. οἴκ. κελ. ἐκ. καὶ τεθῆναι— Sic etiam Abresch. l. c. vulgatam defendit. Sumere h. l. Schema illud, quod Lesbonax περὶ σχημ. extr. p. 188. Asianis tribuit, qui nominativum pro accus. adhibuerint, minime probabile videtur. Nam hi putantur usi primum accusativo: v. c. λέγεται Ἀλέξανδρον—τρῶσαι τοὺς Πέρσας, ἐλθὼν—pro ἐλθόντα. Sic Hom. Il. β΄. 350. Sed hujus loci constructio dissimilis est illi cum λέγεται— GOTTL.

Καὶ τεθῆναι] Confer Cl. Whelerum Itinerar. 419. WASS.

Οὐ γὰρ ἐξῆν θάπτειν etc.] Vide Pausaniam in initio Atticorum. Petiti leges Atticas, p. 562. et Meursii Them. Attic. l. 2. c. 2. HUDS. Add. Kirchmann. de Funeribus Rom. Append. C. VII. et Interpretes Æliani IV. V. H. 7. Valesius ad Notas Maussaci in Harpocration. v. Ὀργὰς, scribit, sacrilegos et proditores, quos in Attica sepeliri fas non erat, in Ὀργάδα, inter Atticam et Megaridem, projectos fuisse. Non scio, quo auctore hoc prodiderit. Nam neque ab iis, quos ibi laudat, neque ab aliis, qui de hac pœna proditorum egerunt, quidquam hujusmodi traditum invenio. Ex eo autem, quod e Telete descripsit Stobæus Serm. XL. p. 233. τοὺς ἀσεβεῖς τῶν Ἀθηναίων in Megaride sepeliri, non satis liquet, eos in Orgadem, quem locum Deabus sacrum fuisse dicit Helladius, de quo ad Cap. seq., abjectos fuisse. Nec credo de eodem loco agere Helladium et Teletem. DUCK.

Lex hæc fuit apud Athenienses: ἐάν τις ἢ πόλιν προδιδῷ, ἢ τὰ ἱερὰ κλέπτῃ, κριθέντα ἐν δικαστηρίῳ, ἂν καταγνωσθῇ, μὴ ταφῆναι ἐν τῇ Ἀττικῇ· τὰ δὲ χρήματα αὐτοῦ δημόσια εἶναι. v. Petit. Legg. Attic. p. 672. Wessel. De loco, quo projecti fuerunt proditores, non convenit. Saltem non fuit Ὀργὰς inter Atticam et Megaridem, ut merito, præter Duckerum ad h. l., dubitat Wesselingius, ad Petiti l. c. G.

τοιαῦτα ἐπέταξάν τε καὶ ἀντεκελεύσθησαν περὶ τῶν ἐναγῶν τῆς ἐλάσεως· ὕστερον δὲ φοιτῶντες παρ' Ἀθηναίους, Ποτιδαίας τε ἀπανίστασθαι ἐκέλευον, καὶ Αἴγιναν αὐτόνομον ἀφιέναι. καὶ μάλιστά γε πάντων καὶ ἐνδηλότατα προὔλεγον, τὸ περὶ Μεγαρέων ψήφισμα καθελοῦσι μὴ ἂν γενέσθαι πόλεμον· ἐν ᾧ εἴρητο αὐτοὺς μὴ χρῆσθαι τοῖς λιμέσι τοῖς ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀρχῇ, μηδὲ τῇ Ἀττικῇ ἀγορᾷ. οἱ δ' Ἀθηναῖοι οὔτε τἆλλα ὑπήκουον, οὔτε τὸ ψήφισμα καθῄρουν, ἐπικαλοῦντες ἐπεργασίαν Μεγαρεῦσι τῆς γῆς τῆς ἱερᾶς, καὶ τῆς ἀορίστου, καὶ ἀνδραπόδων ὑποδοχὴν τῶν ἀφισταμένων. τέλος δὲ, ἀφικομένων τῶν τελευταίων πρέσβεων ἐκ Λακεδαίμονος, Ῥαμφίου

Τὸ περὶ Μεγαρέων] *Adversus Megarenses, in damnum Megarensium.* Dicitur infra c. 140. ψήφισμα Μεγαρέων, et a Plutarch. p. 649. ψήφισμα τὸ Μεγαρικόν. G.

Ἐπ' ἐργασίαν] Non dubito, quin ἐπεργασίαν conjuncte scribere oporteat, vel ea de causa, quod vox ἐπικαλοῦντες (utitur autem et alibi Thucydides verbo ἐπικαλεῖν pro ἐγκαλεῖν) constructionem hanc non admittat. Nec vero adversum me facit, quod a Scholiaste dicitur περιττὴν, id est, supervacaneam esse præpositionem: quum supervacaneæ plerumque sint in compositione potius, quam seorsim positæ: et quidem paulo post hujus rei exemplum habeamus, ubi in participio ἀναπειθομένους vacare ἀνὰ scribit. Nec vero movere nos hoc debet, quod lectio altera ἐπ' ἐργασίαν verbis Scholiastæ præfixa sit, quum et alibi aliam verbis præfigi videamus, quam eam, quæ ab ipso agnoscitur. Steph. Add. quæ Idem in Thes. v. ἐπεργασία scribit. Non dubium est, quin Stephanus et Portus recte emendent ἐπεργασίαν, quod est etiam in Cass. et Gr. Idem mendum e Poll. VII. 147. sustulerunt Jungerm. et Kuhnius. Thom. Magister in ἐγκαλῶ habet ἐπικαλοῦντες ἐπ' ἐργασίᾳ τοῖς Μεγαρεῦσι. Sed non habeo auctoritatem probatorum Scriptorum, qui ἐγκαλῶ, vel ἐπικαλῶ σοι ἐπὶ τούτῳ dixerint: quæ etsi esset, tamen propter consensum librorum retinendus foret accusativus. Quam autem Thucydides hic γῆν ἱερὰν, eam Plutarch. Pericl. p. 306. Ed. Steph. ἱερὰν ὀργάδα vocat, et Periclem decreto adversus Megarenses hanc causam prætexuisse dicit, τὴν ἱερὰν ὀργάδα eos ἀποτέμνεσθαι, *intervertisse agrum sacrum*, ut bene Cruserius, non, *quod sacrum lucum cecidissent*, ut Xylander: qui non animadvertit, ἀποτέμνεσθαι apud Plutarchum et alios sæpe esse, *sibi aliquid vindicare, auferre, et intervertere.* Idem ager etiam Helladio lib. IV. Chrestomath. apud Phot. in Biblioth. est Ὀργάς. Ὀργὰς μὲν κοινῶς πᾶσα ἡ γῆ, ὅση ἐπιτηδεία πρὸς καρπῶν γονάς. Ὀργάδα δὲ ἰδίως ἐκάλουν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ταῖν θεαῖν ἀνειμένην, τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ καὶ τῆς Μεγαρίδος. Τὰ θεὰ apud illum sunt αἱ θεαὶ Ἐλευσίνιοι, ut hic Scholiastes, id est, Ceres et Proserpina, quibus sacra erant Eleusinia. Lucian. Reviviscent. pag. 408. Ed. Amstel. ἤν τινα καὶ τῶν μεμυημένων ἰδὼν ἐξαγορεύοντα ταῖν θεαῖν τὰ ἀπόῤῥητα. Lysis Pythagoreus apud Iamblich. de Vit. Pythag. C. XVII. βεβάλοις τὰ ταῖν Ἐλευσινίαιν θεαῖν μυστήρια διαγεῖσθαι. Atticis τὼ θεώ. Eustath. in Il. Ψ. p. 723. et Casaub. ad Athen. V. 14. Duck.

Ἐπεργασίαν] Sic reposui optimis codd. ducibus, et legibus linguæ postulantibus. Dicitur ἐπικαλεῖν τί τινι, quasi sit, si audire velimus Abresch., καλεῖν τι ἐπί τινι. Aristoph. Pac. v. 662. ταῦτ' ἐπικαλεῖς. Stephanus dudum sic conjecerat. Probat correctionem Abresch. Diluc. 147. Doctus anonymus in Flor. Vin. delendam præpositionem esse putabat. Gottl.

Τῆς γῆς ἱερᾶς] Plut. in Pericl. p. 650. Reisk. vocat ἱερὰν Ὀργάδα, quem agrum sacrum Megarenses sibi vindicasse Pericles criminabatur. v. Duck. ad h. l. Mox pro ἀορίστου Reiskius in Dil. Abresch. p. 147. conjicit leg. ἀθερίστου, *quem demetere non liceat;* sine caussa. G.

Ἀνδραπόδων] Aspasiæ servos. v. Athenæum p. 570. et Aristoph. Acharn. 525. et Schol. Vide et Aristotelem Ethic. p. 189. Sylburg. Οὐκέτι γιγνώσκουσιν Ἀθηναῖοι Μεγαρῆας. W.

Καὶ ἀνδραπόδων ὑποδοχὴν] n. Aspasiæ. Aristophanes salse rem attingit, ut solet in Acharn. v. 525.—οἱ Μεγαρεῖς Ἀνέκλεψαν Ἀσπασίας πόρνα δύο. Κἀντεῦθεν ἀρχὴ τοῦ πολέμου κατεῤῥάγη— v. Schol. p. 254. Alia loca laudavit Wass. ad h. l. G.

τε καὶ Μελησίππου καὶ Αγησάνδρου, καὶ λεγόντων ἄλλο μὲν οὐδὲν ὧν πρότερον εἰώθεσαν, αὐτὰ δὲ τάδε, "ὅτι Λακεδαιμόνιοι βούλονται τὴν εἰρήνην εἶναι, εἴη δ' ἂν, εἰ τοὺς Ἕλληνας αὐτονόμους ἀφεῖτε·" ποιήσαντες ἐκκλησίαν οἱ Ἀθηναῖοι, γνώμας σφίσιν αὐτοῖς προυτίθεσαν. καὶ ἐδόκει, ἅπαξ, περὶ ἁπάντων βουλευσαμένους, ἀποκρίνεσθαι. καὶ παριόντες ἄλλοι τε πολλοὶ ἔλεγον, ἐπ' ἀμφότερα γιγνόμενοι ταῖς γνώμαις, καὶ ὡς χρὴ πολεμεῖν, καὶ ὡς μὴ ἐμπόδιον εἶναι τὸ ψήφισμα εἰρήνης, ἀλλὰ καθελεῖν. καὶ παρελθὼν Περικλῆς ὁ Ξανθίππου, ἀνὴρ κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον πρῶτος Ἀθηναίων, λέγειν τε καὶ πράσσειν δυνατώτατος, παρῄνει τοιάδε.

ρμ΄. 140. "ΤΗΣ μὲν γνώμης, ὦ Ἀθηναῖοι, ἀεὶ τῆς αὐτῆς ἔχομαι, μὴ εἴκειν Πελοποννησίοις· καίπερ εἰδὼς τοὺς ἀνθρώπους οὐ τῇ αὐτῇ ὀργῇ ἀναπειθομένους τε πολεμεῖν, καὶ ἐν τῷ ἔργῳ πράσσοντας, πρὸς δὲ τὰς ξυμφορὰς καὶ τὰς γνώμας τρεπομένους. ὁρῶ δὲ καὶ νῦν ὅμοια καὶ παραπλήσια ξυμβου-

Ἀφεῖτε] Reisk. legit ἀφῆτε aut ἀφείητε. (anim. ad h. l. p. 16.) G.

Λέγειν τε καὶ πράττειν δυνατώτατος] *Maximus orator et reip. administrandæ peritissimus.* G.

Τῆς μὲν γνώμης] Laudat hanc orationem, seque eam admirari scribit Dionys. Halic. Judic. de Thucyd. p. 157. Add. Aristid. Tom. III. p. 226. Vir magnus non satis apte videtur componere phrasin Aristoph. Nubib. 157. ὁπότερα τὴν γνώμην ἔχοι, cum hac Thucydidea, quasi idem significantem. Nam aliud est in Aristophane ἔχω γνώμην, aliud hic ἔχομαι γνώμης· illud, *sum in sententia*, hoc, *persto in sententia*. Duck.

Τῆς γνώμης—ἀεὶ αὐτῆς ἔχομαι] *Persto in ea sententia.* In Aug. cod. adscripta sunt h. v. δημηγορία Περικλέους Θ. G.

Ὀργῇ] Hunc locum innuit Suidas in εὐοργήτως. Ὀργὴ, inquit, ὁ τρόπος, ita Schol. Thucyd. et Schol. Nicandri p. 71. Ald. in Ed. Sophocles Ajace pro studio: ἐμφερὴς ἐμοὶ, ὈΡΓΗ΄Ν θ' ὅμοιος. Clare Theognis:

Κύρνε φίλους κατὰ πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον
ἮΘΟΣ,
ὈΡΓῊΝ συμμίσγων ἥν τιν' ἕκαστος ἔχει.
Πουλύπου ὈΡΓῊΝ ἴσχε πολυπλόκου, ὃς ποτὶ
πέτρῃ
Τῇ προσομιλήσει τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.

vid. Indicem. Alcman. apud Schol. in Hippocr. ὀργὰς τοὺς τρόπους ἐκάλουν, ut Alcman. ἐν μὲν ἀνθρώποι ὈΡΓΑῚ βεβριμέναι μυρίαι. Pindarus Pyth. θ΄.

Καὶ γάρ σε—
Ἔτραπε μείλιχος ὈΡΓᾺ
Παρφάμεν τοῦτον λόγον.

Suidas iterum in ὀργὴ, pro διανοίᾳ, τρόπῳ, σκοπῷ. Confer Diodor. XII. 307. a. et Aristoph. Εἰρ. 602. 608. Wass. Suidas in ὀργὴ descripsit Schol. ad h. l. in εὐοργήτως ad Cap. CXXX. ubi vid. Duck.

Ἀναπειθομένους τε πολεμεῖν] Heringa V. Cl. Obss. c. VI. p. 49. conjicit: ἀναπειθομένους τοῦ πολεμεῖν. Dubito cum Abreschio in Auctar. p. 200. an ἀναπείθειν admittat genitivum. Baverus tamen defendit Heringam, quod genitivus ille sæpe pro ὥστε ponatur. Sed nil mutandum esse puto. Cohærent τε et καὶ, ut manifestum est: *non idem est ardor animorum, tum quum sibi persuaderi passi sunt bellum gerere, quam si bellum ipsum geritur.* Abreschius in Diluc. p. 149. putat, hanc Heringæ conjecturam adversari Thucydidis menti: quod dubito. Reiskius in Abresch. Dil. l. c. malit pro πράσσοντας legi: προσόντας. Ὀργῇ προσεῖναι esse ὀργῇ χρῆναι. Sed correctione non est opus. In anim. p. 16. ὀργῇ cohærere recte monet cum πράσσοντας, non cum ἀναπειθομένους. Opponitur ἐν τῷ ἔργῳ πράσσειν formæ, ἐν τῷ ἔργῳ ἐλλείπειν, supra c. 120. Est autem ὀργὴ h. l. γενναῖον φρόνημα, ut Schol. Aristoph. v. 1024. explicat, monente hoc eodem Abresch. Auctar. p. 260. cf. quæ adscripsit h. l. Wassius. G.

Πρὸς δὲ τὰς ξυμφορὰς—τρεπομένους] i. e.

λευτέα μοι ὄντα, καὶ τοὺς ἀναπειθομένους ὑμῶν δικαιῶ, τοῖς κοινῇ δόξασιν, ἤν ἄρα τι καὶ σφαλώμεθα, βοηθεῖν· ἢ μηδὲ, κατορθοῦντας, τῆς ξυνέσεως μεταποιεῖσθαι. ἐνδέχεται γὰρ τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων οὐχ ἧσσον ἀμαθῶς χωρῆσαι, ἢ καὶ τὰς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου. διόπερ καὶ τὴν τύχην, ὅσα ἂν παραλόγως ξυμβῇ, εἰώθαμεν αἰτιᾶσθαι. Λακεδαιμόνιοι δὲ πρότερόν τε δῆλοι ἦσαν ἐπιβουλεύοντες ἡμῖν, καὶ νῦν οὐχ ἥκιστα. εἰρημένον γὰρ δίκας μὲν τῶν διαφόρων ἀλλήλοις διδόναι καὶ δέχεσθαι, ἔχειν δὲ ἑκατέρους ἃ ἔχομεν, οὔτε αὐτοὶ δίκας πω ᾔτησαν, οὔτε ἡμῶν διδόντων δέχονται. βούλονται δὲ πολέμῳ μᾶλλον ἢ λόγοις τὰ ἐγκλήματα διαλύεσθαι, καὶ ἐπι-

sensus suos cogitationesque accommodare fortunæ casibus. Nempe cum solent res bene succedere, laudantur auctores belli et ipsum bellum; si res parum prospere geruntur, graviter reprehenduntur. G.

Καὶ τοὺς ἀναπειθομένους] *Eosque, qui sibi persuaderi passi sunt, gerendum esse bellum, obsecro, ut consilium, omnibus probatum, adjuvent, tueantur, etiam tum, cum in eo exsequendo eventus spei non respondeat.* Hæc sententia refertur ad eam, quæ exstat c. 121. ἐνθυμεῖται γὰρ οὐδεὶς ὅμοια τῇ πίστει, καὶ ἔργῳ ἐπεξέρχεται, *nemo tali opera rem exsequitur, quali fiducia deliberat.* Positum h. l. est ἀναπειθομένους pro πειθομένους, ut Scholiastes monet, quem Abreschius vero, qui nimis ubique fere urget præpositiones in verbis, vituperat, tanquam sit μεταπειθομένους. Quinam per ἀναπειθομένους intelligantur, docere Nostrum L. II. c. 61. (v. Auct. p. 260.) Amandat quoque Vir Doctiss. lectores in Diluc. p. 148. ad c. 139. h. libri, hinc liquere, illos præcipue intendi, qui censuerint, ὡς μηδὲ ἐμπόδιον εἶναι χρὴ τὸ ψήφισμα τῆς εἰρήνης, ἀλλὰ καθελεῖν, et quos in Periclis sententiam doceat traductos c. 145. G.

Ἢ μηδὲ κατορθοῦντας] Hæc verba paullo obscuriora sic videntur intelligenda: *aut* (nisi velitis hoc consilium sustentare, vos rogo) *nolitis tribuere vestræ prudentiæ, si res bene successerit,* s. *rem bene gesseritis.* Idem est ac si scripsisset ἢ (sc. δικαιῶ ὑμᾶς) κατορθοῦντας, μηδὲ τ. ξυνέσεως μεταποιεῖσθαι. Manifestum est, τὸ μηδὲ non pertinere ad κατορθοῦντας, sed ad τῆς ξυνέσεως μεταποιεῖσθαι. G.

Μήτε κατορθ.] Certissime hæc jungenda; nam, si μήτε ad τ. ξυνέσεως retuleris cum B. Gottl., desideres alterum μήτε, quod priori reddatur. Planus sensus est, plana dilemmatis ratio: aut manete in sententia, et rem juvate; aut, si defueritis, nempe aut pace præoptanda, aut bello segnius juvando, ne tum quidem prudentiam jactate, si recte cesserit, nempe pacis conservatio: ut deinde dicatis, vos plus vidisse ceteris: aut vobis attribuatis successum consiliorum, quæ vos tamen minime juveritis. Sed alterum hoc minus congruit iis, quæ subjicit: quod *in bello* multa contra opinionem cadant. Nisi ita collegeris: quia inopinato multa accidunt; eo consiliis non est tribuendus successus. Sed hoc everterit omnem rationem Periclis; nam, si nil prosunt consilia et auxilium, quid hortatur, ut adjuvent a semet decreta? Quare in illo substiterim; etenim, si segnius adjuvarent, pœnitentia et tædio belli, ut temere suscepti, haud dubie fracti et mutati viderentur. Hæ sunt maxime difficultates Nostri, non in Atticismis, quos consectantes, argumentorum vias prætereunt. Bauer.

Τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων οὐχ ἧσσον—τοῦ ἀνθρώπου] *Ut res nostræ non minus a fortuna pendeant, sine consilio cursum teneant, quam hominum cogitationes*— G.

Οὐχ ἥκιστα] i. e. μάλιστα. Mox εἰρημένον, i. e. κατὰ τὸ εἰρημένον, *quod attinet ad id, quod expressum est,* sc. in fœderis formula. L. V. 39. εἰρημένον, i. e. *cum lege cautum sit.* Sic capitur quoque ἐξὸν, προσῆκον, ὑπάρχον, δοκοῦν—et alia hujus generis. G.

Δίκας—δέχεσθαι] Thom. Magister in δίδωμι. Mox πω male abest a Gr. Wass.

Δίκας—δέχονται] Similia dicit Sthenelaidas c. 86.—οὐδὲ δίκαις καὶ λόγοις διακριτέα—ἀλλὰ τιμωρητέα ἐν τάχει καὶ παντὶ σθένει—Mox h. l. βούλονται δὲ πολέμῳ μᾶλλον—Ceterum h. l. laudat Thomas M. in δίδωμι, qui pro διαφόρων habet διαφορῶν, quod perinde est. G.

Πολέμῳ μᾶλλον] In Aug. ad h. v. adscriptum: τυραννικῶς. Gottl.

τάσσοντες ἤδη καὶ οὐκέτι αἰτιώμενοι πάρεισι. Ποτιδαίας τε γὰρ ἀπανίστασθαι κελεύουσι, καὶ Αἴγιναν αὐτόνομον ἀφιέναι, καὶ τὸ Μεγαρέων ψήφισμα καθαιρεῖν. οἱ δὲ τελευταῖοι οἵδε ἥκοντες, καὶ τοὺς Ἕλληνας προαγορεύουσιν αὐτονόμους ἀφιέναι. ὑμῶν δὲ μηδεὶς νομίσῃ περὶ βραχέως ἂν πολεμεῖν, εἰ τὸ Μεγαρέων ψήφισμα μὴ καθέλοιμεν· ὅπερ, μάλιστα προὔχονται, εἰ καθαιρεθείη, μὴ ἂν γίγνεσθαι τὸν πόλεμον· μηδ᾽ ἐν ὑμῖν αὐτοῖς αἰτίαν ὑπολίπησθε, ὡς διὰ μικρὸν ἐπολεμήσατε. τὸ γὰρ βραχὺ τοῦτο πᾶσαν ὑμῶν ἔχει τὴν βεβαίωσιν καὶ πεῖραν τῆς γνώμης. οἷς εἰ ξυγχωρήσετε, καὶ ἄλλο τι μεῖζον εὐθὺς ἐπιταχθήσεσθε, ὡς φόβῳ καὶ τοῦτο ὑπακούσοντες· ἀπισχυρισάμενοι δὲ, σαφὲς ἂν καταστήσητε αὐτοῖς, ἀπὸ τοῦ ἴσου ὑμῖν μᾶλλον προσφέρεσθαι.

ρμα΄. 141. "Αὐτόθεν δὴ διανοήθητε, ἢ ὑπακούειν πρίν τι βλαβῆναι, ἢ, εἰ πολεμήσομεν (ὥσπερ ἔμοιγε ἄμεινον δοκεῖ εἶναι) καὶ ἐπὶ μεγάλῃ καὶ ἐπὶ βραχείᾳ ὁμοίως προφάσει μὴ εἴξοντες, μηδὲ ξὺν φόβῳ ἕξοντες ἃ κεκτήμεθα. τὴν γὰρ αὐτὴν δύναται δούλωσιν ἥ τε μεγίστη καὶ ἡ ἐλαχίστη δικαίωσις ἀπὸ τῶν ὁμοίων πρὸ δίκης τοῖς πέλας ἐπιτασσομένη. τὰ δὲ

Τὸ Μεγαρέων] Sc. κατὰ, sive, ut paullo ante, περὶ Μ. G.

Εἰ τὸ Μεγαρέων] Suidas in προὔχοντο, εἰ τὸ Μ. ψ. μὴ καθέλοιεν ὅπ. μ. προὔχονται. ἀντὶ προβάλλονται. προτείνουσι. Wass. Add. Thom. Magist. in προΐσχω. Duck.

Μάλιστα προὔχονται] i. e. *obtendunt*, ut Schol. vel προφασίζονται, ut Hesych. προὔχοιο, προφασίζοιο. Sic legit Abresch. pro vitioso: προφητίζοιο, (Diluc. p. 148.) cf. Suid. in προεχώμεθα et προὔχοντο. Duckerus addit Thom. M. in προΐσχω. Gottl.

Μηδ᾽ ἐν ὑμῖν] Reisk. in anim. p. 16. conjicit: μὴ δὲ δεῖν ὑμῖν—ὑπολείπεσθαι. *id quod urgent Lacedæmonii, non fore bellum, si decretum illud tollatur, et non debere vos vobis reliquam facere hanc accusationem, levi de caussa vos bellum suscepisse.* ὑπολείπεσθαι esse in uno cod. Sed vulgata recte habet. Paullo ante: ὑμῶν δὲ μηδεὶς νομίσῃ—μηδ᾽ ἐν ὑμῖν αὐτοῖς—ὑπολίπησθε—G.

Βραχὺ τοῦτο] In codd. quibusdam βραχύ τι τοῦτο, eleganter. Baverus V. C. notat, parum abfuisse, quin reciperet. Mox malit Reiskius pro ὑμῶν, αὐτῶν. G.

Ὑπακούσοντες] Lectio bonorum codd. ὑπακούσαντες non spernenda. Aoristi ponuntur loco futuri, nec opus est τῷ ἄν. v. not. ad L. II. c. 3. G.

Αὐτόθεν] i. e. ἐκ τούτων, *ex his igitur*. Alias de loco, v. c. V. 83. ἐκ τοῦ Ἄργους αὐτόθεν. Quanquam Duckero hæc ex interpretamento videbantur adjecta, quod probat Valkenar. ad Herod. IV. p. 359. Simpliciter enim ponit αὐτόθεν Thucydides. G.

Ὥσπερ ἔμοιγε] Sc. τοῦτο τὸ πολεμεῖν. *uti hoc*—i. e. *quod*, ut I. 1. πόλεμον ὡς ἐπολέμησαν sc. αὐτόν. ubi v. notam. G.

Καὶ ἐπὶ μεγ.] Schol. supplet διανοίᾳ· male haud dubie; sed, si recte correxit B. Gottl. διανοήθητε, hoc Schol. non referetur ad illa verba, sed ad εἴξοντες. Quare errasse potius dicatur Schol. quam corrigatur; qui supplere debebat, δικαιώσει, postulatione. Baver.

Εἴξοντες] Propter superiorem infinitivum, sequi debebat, εἴξειν et ἕξοντες. Infinitivi pendent a διανοήθητε. v. Schol. G.

Δικαίωσις] Hoc inter poëtica apud Thucydidem refert D. Halicarn. περὶ τῶν Θουκυδίδου ἰδιωμάτων pag. 133. Ipsum tamen eo plus semel in Historia usum adnotat Sylburgius. Duck.

Ἀπὸ τῶν ὁμοίων] Sc. ἀνθρώπων. Reisk. anim. p. 16. putat, parum referre, utrum subaudiatur ἀνθρώπων, an πραγμάτων vel

τοῦ πολέμου καὶ τῶν ἑκατέροις ὑπαρχόντων ὡς οὐκ ἀσθενέστερα ἕξομεν, γνῶτε καθ' ἕκαστον ἀκούοντες. αὐτουργοί τε γάρ εἰσι Πελοποννήσιοι, καὶ οὔτε ἰδίᾳ, οὔτε ἐν κοινῷ χρήματά ἐστιν αὐτοῖς· ἔπειτα, χρονίων πολέμων καὶ διαποντίων ἄπειροι, διὰ τὸ βραχέως αὐτοὶ ἐπ' ἀλλήλους ὑπὸ πενίας ἐπιφέρειν. καὶ οἱ τοιοῦτοι, οὔτε ναῦς πληροῦντες, οὔτε πεζὰς στρατιὰς πολλάκις ἐκπέμπειν δύνανται, ἀπὸ τῶν ἰδίων τε ἅμα ἀπόντες, καὶ ἀπὸ τῶν αὑτῶν δαπανῶντες, καὶ προσέτι καὶ θαλάσσης εἰργόμενοι. αἱ δὲ περιουσίαι τοὺς πολέμους μᾶλλον, ἢ αἱ βίαιοι ἐσφοραὶ, ἀνέχουσι. σώμασί τε ἑτοιμότεροι οἱ αὐτουργοὶ τῶν ἀνθρώπων, ἢ χρήμασι πολεμεῖν, τὸ μὲν, πιστὸν ἔχοντες ἐκ τῶν κινδύνων κἂν περιγενέσθαι· τὸ δὲ, οὐ βέβαιον, μὴ οὐ προαναλώσειν, ἄλλως τε κἂν παρὰ δόξαν, ὅπερ εἰκὸς, ὁ πόλεμος αὐτοῖς μηκύνηται. μάχῃ μὲν γὰρ μιᾷ πρὸς ἅπαντας Ἕλληνας δυνατοὶ Πελοποννήσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι ἀντισχεῖν, πολεμεῖν δὲ μὴ πρὸς ὁμοίαν ἀντιπαρασκευὴν ἀδύνατοι, ὅταν μή τε βουλευτηρίῳ ἑνὶ χρώμενοι, παραχρῆμά τι ὀξέως ἐπιτελῶσι,

λόγων. Pro hoc tamen facere dictionem ἀπὸ τοῦ ἴσου, vel ἀπὸ τοῦ κρείττονος. Δικαίωσις ἥ τε μεγ. καὶ ἡ ἐλαχίστη, *mehr oder weniger unbillige Forderungen, Ansinnungen*—G.

Οὐκ ἀσθενέστερα ἕξομεν] Reisk. in Diluc. Abresch. p. 151. conjicit ἃ ἔχομεν *non infirmissima esse quæ nos habemus;* in anim. p. 16. ἀσθενέστερα (sc. ἐστὶν) ἃ ἔχομεν, *infirmiora sunt ea, quæ habemus.* G.

Αὐτουργοί] Qui proprie ita dicantur ostendit Perizon. ad Ælian. I. Var. Hist. 31. VII. 5. et XII. 43. Quos hic αὐτουργοὺς, Cap. CXLII. γεωργοὺς vocat. Duck.

I. e. οἱ ὄντες ἐν γεωργίᾳ καὶ περὶ γῆν πονούμενοι. v. Perizon. a Duckero jam laudatum. cf. c. 152. πῶς δὴ ἄνδρες γεωργοὶ, καὶ οὐ θαλάσσιοι. G.

Ἐν κοινῷ] *In ærario.* G.

Διὰ τὸ βραχέως αὐτοὶ] Stephanus corrigit: βραχέας, quod opp. χρονίοις πολέμοις· quæ ratio non satis idonea. Opponuntur enim hic, ut scite monet Abreschius, (Dil. p. 150.) χρόνιοι πόλεμοι καὶ διαπόντιοι, (transmarini) atque βραχέως ἐπιφέρειν πολέμους, i. e. *bella inferre atque gerere nec diu, nec procul a solo patrio.* Interpres Lat. refert modo h. v. ad tempus. Acacius male vertit: *levibus bellis.* Reisk. in anim. p. 16. de brevi spatio terræ explicat: βραχέας ἐπί τινα ἐπιφέρειν sc. τὴν ὁρμὴν vel τὰ ὅπλα, *e brevi spatio in aliquem incurrere.* Ad utrumque pertinere et ad tempus et ad locorum intervalla, cum Abeschio statuo. G.

Ἀνέχουσι] Pro βαστάζουσι Suidas v. ἀνέχει. Wass.

Αἱ περιουσίαι τοὺς πολέμους—ἀνέχουσι] *Sustinent, quasi nutriunt.* Hunc locum laudat Suidas in ἀνέχει, quod explicat: σώζει· οὐχ ὥς τινες ἀντὶ τοῦ ἐπέχει· καὶ Θουκυδίδης· αἱ περιουσίαι τῶν χρημάτων τοὺς πολέμους ἀνέχουσι, ἀντὶ τοῦ, σώζουσι. G.

Τὸ δὲ οὐ βέβαιον μὴ οὐ προαναλώσειν] *Has vero, pecunias, non defecturas.* Hanc Acacii interpretationem probat Abresch. Diluc. p. 150. qui non adsentitur Æm. Porti opinioni, negationes hic affirmare καινοπρεπῶς. Sensus est: *wenn sie den Umstand betrachten, so sind sie nicht gesichert, dass sie nicht eher ihr Geld aufzehren, als den Krieg geendiget sehen sollten, besonders wenn dieser in die Länge gezogen wird.* Gottl.

Μὴ πρὸς ὁμοίαν] Pro πρὸς μὴ ὁμοίαν, *dissimilem,* n. apparatum belli firmiorem, majorem. Sic Baverus V. Cl. explicat. Μὴ ὅμοιος est ἀνόμοιος, uti οὐ πολλοὶ, i. e. ὀλίγοι, et οὐχ ἧσσον, i. e. μᾶλλον—cf. Abresch. Auct. p. 261. Baverus conjicit quoque legendum esse: πολεμεῖν γε μὴν πρὸς ὁμοίαν—G.

πάντες τε ἰσόψηφοι ὄντες, καὶ οὐχ ὁμόφυλοι, τὸ ἐφ' ἑαυτὸν ἕκαστος σπεύδῃ· ἐξ ὧν φιλεῖ μηδὲν ἐπιτελὲς γίγνεσθαι. καὶ γὰρ οἱ μὲν ὡς μάλιστα τιμωρήσασθαί τινα βούλονται, οἱ δὲ, ὡς ἥκιστα τὰ οἰκεῖα φθεῖραι. χρόνιοί τε ξυνιόντες, ἐν βραχεῖ μὲν μορίῳ σκοποῦσί τι τῶν κοινῶν, τῷ δὲ πλείονι τὰ οἰκεῖα πράσσουσι. καὶ ἕκαστος οὐ παρὰ τὴν ἑαυτοῦ ἀμέλειαν οἴεται βλάψειν, μέλειν δέ τινι καὶ ἄλλῳ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τι προϊδεῖν· ὥστε τῷ αὐτῷ ὑπὸ ἁπάντων ἰδίᾳ δοξάσματι λανθάνειν τὸ κοινὸν ἀθρόον φθειρόμενον.

ρμβ'. 142. "Μέγιστον δὲ, τῇ τῶν χρημάτων σπάνει κωλύσονται, ὅταν σχολῇ αὐτὰ ποριζόμενοι διαμέλλωσι· τοῦ δὲ πολέμου οἱ καιροὶ οὐ μενετοί. καὶ μὴν οὐδ' ἡ ἐπιτείχισις,

Ἰσόψηφοι] Huc spectat Pollux VIII. 15. WASS.

Ἰσόψηφοι] Loci hujus meminit Pollux VIII. 15. p. 858. Jungermanus fatetur, se nescire, quo hic locus pertineat. G.

Ἐφ' ἑαυτὸν] Abreschio placet in Diluc. p. 151. ἐφ' ἑαυτῶν. Forte leg. ἐφ' ἑαυτοῦ. Baverus præfert σπεύδει, tanquam lectionem Nostro digniorem, et τελείαν στιγμὴν post ἐπιτελῶσι malit, quam ut cum Duckero referat ad ἐπιτελῶσι. G.

Ἐν βραχεῖ μὲν μορίῳ) Quod de Schediasmatibus suis dicit Stephanus in Adnotatione ad hæc verba, quam in Varias Lectiones contulit Hudsonus, qui de se addidit *fuse*, id de ineditis accipiendum est. Nam in editis nihil, quod huc pertineat, legitur. Habuisse autem illum in animo sex illis Schediasmatum libris, quos publicavit, etiam alios addere, ex Præfatione libri primi intelligi potest. In Thesauro v. μορίον putat, deesse χρόνου. In Cass. pro supplemento scriptum est scholion ἡμέρας. Et sic Thucyd. supra Cap. LXXXV. ἐν βραχεῖ μορίῳ ἡμέρας· quod cur huic loco non satis convenire existimaverit Stephanus l. d. non scio. DUCK.

Ἐν βραχεῖ—] Sc. ἡμέρας. Mox supplendum in τῷ δὲ πλείονι, μορίῳ ἡμέρας. G.

Τῷ αὐτῷ ὑπὸ ἁπάντων—δοξάσματι] Non quod omnium privatim idem sit δόξασμα, sed quod cunctis mos sit, ut alii hoc alii illud censeant; veluti quod præcedit: οἱ μὲν ὡς μάλιστα τιμωρήσασθαί τινα, οἱ δὲ ὡς ἥκιστα τὰ οἰκεῖα φθεῖραι. v. Abresch. Auct. p. 261. G.

Substant. est pro verbo, δοξασθέντι. Sed difficultas est in τῷ αὐτῷ· neque enim *idem* sentiebant omnes, immo plane diversa; cur ergo τῷ αὐτῷ; Aut eo pertinet, quod ex ejusmodi sensibus privatis, velut inter se mixtis et temperatis, conflatum prodeat δόξασμα, decretum, quod sapiat et referat omnia ista studia singulorum, quasi ad cujusque voluntatem compositum et attemperatum media quadam via, sed nil profectura; aut τῷ αὐτῷ sign. illo ipso decreto, quod e privatis studiis publice fiat; aut sign. utroque sensu, communiter, altero non minus, quam altero, per utrumque pariter, et eorum, qui ulcisci velint, et qui suis rebus parcere; ceterum hunc sensum vix effeceris ex τῷ αὐτῷ, utut commodissimum; sed tamen τῷ αὐτῷ, sæpe notat ἅμα, simul, uno tempore, una opera; ita tamen post αὐτῷ repetas, τῷ. BAVER.

Κωλύσονται] Pro κωλυθήσονται. De hoc usu futuri medii pro passivo, v. Hemsterhus. ad Thom. M. in τιμήσεται p. 852. Abresch. Auctar. p. 294. Ernest. ad Xenoph. Mem. III. 7. GOTTL.

Μέγιστον—κωλύσονται] i. e. ὃ δὲ μέγιστόν ἐστι, vel, μέγιστον δ' ἐστὶν, ὅτι κωλύσ. quod maximum sit, pecuniarum inopia impedientur; vel maximum erit, quod—impedientur. v. Ind. in Ellipsi. BAVER.

Τοῦ δὲ—μενετοί.] Magister voc. μενετός. WASS.

Τοῦ δὲ πολέμου] Secundum illud tritum: *Fronte capillata est, post hæc Occasio calva.* Fere ut Noster, de hac re Senec. III. 21.—*bellum, cujus maxima momenta in occasionibus sunt*—G.

Μενετοὶ οἱ καιροὶ] p. μένοντες, pass. pro activo: ut ἄνευκτος, non precatus; et Latinis *juratus, cognatus, pransus,* alia: Quin et apud Virg. Ge. 4. 229. *haustus sparsus aquarum Ore fove*, vix est, si *ore* legeris, quin *sparsus* sit pro *spargens*, vel sparsurus. Vid. tamen ibi Ill. Heyn. BAVER.

οὐδὲ τὸ ναυτικὸν αὐτῷ ἄξιον φοβηθῆναι. τὴν μὲν γὰρ, χαλεπὸν καὶ ἐν εἰρήνῃ πόλιν ἀντίπαλον παρασκευάσασθαι, ἤπου δὴ ἐν πολεμίᾳ τε, καὶ οὐχ ἧσσον ἐκείνοις ἡμῶν ἀντεπιτετειχισμένων. φρούριον δ᾽ εἰ ποιήσονται, τῆς μὲν γῆς βλάπτοιεν ἄν τι μέρος καταδρομαῖς καὶ αὐτομολίαις. οὐ μέντοι ἱκανόν γε ἔσται ἐπιτειχίζειν τε, καὶ κωλύειν ἡμᾶς πλεύσαντας ἐς τὴν ἐκείνων, καὶ, ᾗπερ ἰσχύομεν, ταῖς ναυσὶν ἀμύνεσθαι. πλέον γὰρ ἡμεῖς ἔχομεν τοῦ κατὰ γῆν ἐκ τοῦ ναυτικοῦ ἐμπειρίας, ἢ ἐκεῖνοι ἐκ τοῦ κατ᾽ ἤπειρον ἐς τὰ ναυτικά. τὸ δὲ τῆς θαλάσσης ἐπιστήμονας γενέσθαι, οὐ ῥαδίως αὐτοῖς προσγενήσεται. οὐδὲ γὰρ ὑμεῖς, μελετῶντες αὐτὸ εὐθὺς ἀπὸ τῶν Μηδικῶν, ἐξείργασθέ πω. πῶς δὴ ἄνδρες γεωργοὶ, καὶ οὐ θαλάσσιοι, καὶ προσέτι οὐδὲ μελετῆσαι ἐασόμενοι, διὰ τὸ ὑφ᾽ ἡμῶν πολλαῖς ναυσὶν ἀεὶ ἐφορμεῖσθαι, ἄξιον ἄν τι δρῷεν; πρὸς μὲν γὰρ ὀλίγας ναῦς ἐφορμούσας κἂν διακινδυνεύσειαν, πλήθει τὴν ἀμαθίαν θρασύνοντες· πολλαῖς δὲ εἰργόμενοι, ἡσυχάσουσι· καὶ ἐν τῷ μὴ μελετῶντι ἀξυνετώτεροι ἔσονται, καὶ δι᾽ αὐτὸ καὶ ὀκνηρότεροι. τὸ δὲ ναυτικὸν, τέχνης ἐστὶν, ὥσπερ καὶ ἄλλο

Τὴν μὲν—] Sc. ἐπιτείχισιν, *quod attinet ad munitionem*, (sunt absoluti accusativi) *difficile etiam est, urbem æque opibus parem atque aliam tempore pacis instruere.* Heilmanus ἀντίπαλον refert ad ἐπιτείχισιν, propter τὸ παρασκευάσασθαι. Quod non probandum, nulla certe durior posset esse structura. Πόλις ἀντίπαλος est urbs, quæ pares habet opes ac alia; quam Ithomam Reiskius esse credit in anim. p. 17. Idem Reiskius l. c. legit pro τὴν, ἥν. G.

Ἀντεπιτετειχισμένων] Reiskius in anim. legit ἀντεπιτετειχισομένων in paullo post futuro. Sed nil opus est correctione. Præteritum enim posuit pro futuro, quam enallagen notat Baver. in diss. p. 25. quanquam etiam idem monet, Nostrum rem futuram ut præsentem intueri. G.

Ἐκ τοῦ ναυτικοῦ] Reiskius in anim. p. 17. corrigit: τῆς τοῦ ναυτικοῦ. Doctus anon. in Flor. Vinar. ἐκ τῆς τοῦ ναυτικοῦ. Gottl.

Οὐδὲ μελετῆσαι] Supra c. 121. dicunt Peloponnesii: se μελετήσειν τὰ ναυτικὰ, cf. c. 80. Sed substiterunt in solo proposito μελέτης. cf. L. II. 87. ubi Lacedæmonii: καί που τὶ καὶ ἡ ἀπειρία πρῶτον ναυμαχοῦντας ἔσφηλεν. Ad hæc respexit Pericles paullo ante τὸ δὲ τῆς θαλάσσης—etc. Contulit jam Abreschius hæc loca in Auct. p. 262, G.

Ἐασόμενοι] Passive sumendum, ut monuit Abresch. Dil. 152. G.

Ἐν τῷ μὴ μελετῶντι] Sententiam Scholiastæ, participium hic pro infinitivo poni existimantis, probat H. Stephan. Append, ad Joann. Gramm. et Corinth. de Dialectis pag. 164. Ναῦς, quod vers. præcedenti abest a Reg. et Cass., merito suspectum esse potest. Duck.

Sc. τῆς θαλάσσης ἐπιστήμονες γενέσθαι. Baver. edidit, ἐν τῷ μελετῶντι, quod τὸ μὴ sit contra rem ipsam, cum Corinthii et socii vellent μελετᾷν τὰ ναυτικὰ, neque id negatum ivisset Pericles. Sed μὴ omnes codd. tuentur, et contextis convenit. Μελετῶντι recte capit pro μελετᾷν. Secus est in partic. quibus additur genitivus, quod per se intelligitur v. c. L. III. 10. ἐν τῷ διαλλάσσοντι τῆς γνώμης. Plura exempla vide in Diluc. Abresch. p. 152. G.

Si retinendum μὴ, ex auctoritate Libb. tunc ἐν notabit διὰ τὸ μὴ μελετᾷν, quia non meditantur. Sed, ut dixi, res ipsa adversatur. Baver.

Ἀξυνετώτεροι] n. in rebus nauticis quam nos. G.

Ὀκνηρότεροι] Sc. ἐς αὐτὰ, n. ναυτικά. Sic L. IV. 55. ἐς τὰ πολεμικὰ—ὀκνηρότεροι γενόμενοι. v. Abresch. Auct. p. 262. G.

τι, καὶ οὐκ ἐνδέχεται, ὅταν τύχῃ, ἐκ παρέργου μελετᾶσθαι, ἀλλὰ μᾶλλον μηδὲν ἐκείνῳ πάρεργον ἄλλο γίγνεσθαι.

ρμγ΄. 143. "Εἴτε καὶ, κινήσαντες τῶν Ολυμπιάσιν ἢ Δελφοῖς χρημάτων, μισθῷ μείζονι πειρῷντο ἡμῶν ὑπολαβεῖν τοὺς ξένους τῶν ναυτῶν, μὴ ὄντων μὲν ἡμῶν ἀντιπάλων, ἐσβάντων αὐτῶν τε καὶ τῶν μετοίκων, δεινὸν ἂν ἦν· νῦν δὲ τόδε τε ὑπάρχει, καὶ (ὅπερ κράτιστον) κυβερνήτας ἔχομεν πολίτας, καὶ τὴν ἄλλην ὑπηρεσίαν, πλείους καὶ ἀμείνους ἢ ἅπασα ἡ ἄλλη Ελλάς. καὶ ἐπὶ τῷ κινδύνῳ οὐδεὶς ἂν δέξαιτο τῶν ξένων τήν τε αὑτοῦ φεύγειν, καὶ μετὰ τῆς ἥσσονος ἅμα ἐλπίδος, ὀλίγων ἡμερῶν ἕνεκα μεγάλου μισθοῦ δόσεως, ἐκείνοις ξυναγωνίζεσθαι. καὶ τὰ μὲν Πελοποννησίων ἔμοιγε τοιαῦτα καὶ παραπλήσια δοκεῖ εἶναι· τὰ δὲ ἡμέτερα, τούτων τε ὧνπερ ἐκείνοις ἐμεμψάμην, ἀπηλλάχθαι, καὶ ἄλλα οὐκ ἀπὸ τοῦ ἴσου μεγάλα ἔχειν. ἤν τ' ἐπὶ τὴν χώραν ἡμῶν πεζῇ ἴωσιν, ἡμεῖς ἐπὶ τὴν ἐκείνων πλευσούμεθα. καὶ οὐκέτι ἐκ τοῦ ὁμοίου ἔσται, Πελοποννήσου τε μέρος τὶ τμηθῆναι, καὶ τὴν Αττικὴν ἅπασαν. οἱ μὲν γὰρ οὐχ ἕξουσιν ἄλλην ἀντιλαβεῖν ἀμαχεί· ἡμῖν δέ ἐστι γῆ πολλὴ, καὶ ἐν νήσοις, καὶ κατ' ἤπειρον. μέγα γὰρ τὸ τῆς θαλάσσης κράτος. σκέψασθε δέ· εἰ γὰρ ἦμεν

Ὅταν τύχῃ, ἐκ παρέργου] Nihil magis eleganter, nihil magis significanter ad eandem rem exprimendam dici potuisse arbitror: quum non contentus dixisse ἐκ παρέργου, addat et alterum illud loquendi genus minus usitatum, in eodem tamen vocabulo insistens: sed aut fallor, aut scripsit, ὅταν τύχῃ, καὶ ἐκ παρέργου. Steph. Ὡς ἂν τύχῃ ταῦτα ἐκ π. μ. Aristides pro Rhet. p. 183. Ed. Canterian. Wass.

Ὅταν τύχῃ] *Utcunque, non data opera.* Ἐκ παρέργου, per ἐπεξήγησιν additur. Non opus esse puto, cum Stephano inseri *καί*. G.

Εἴτε καὶ] *Etsi vel—s. quodsi vel*—Respondet Pericles ad ea, quæ Corinthii supra dixerant, c. 121. ναυτικὸν—ἐξαρτυσόμεθα, καὶ ἀπὸ τῶν ἐν Δελφοῖς καὶ Ὀλυμπίᾳ χρημάτων. vid. Abresch. Dil. p. 152. Doctus anonymus in Flor. Vin. εἰ δέ. G.

Ὀλυμπιάσιν] Dictum est ut Πλαταιᾶσιν, s. Πλαταιάσιν. vid. supra. G.

Ἀντιπάλων] Sc. ἐκείνοις. G.

Νῦν δὲ τόδε τε ὑπάρχει] Sc. τὸ εἶναι ἡμᾶς ἀντιπάλους, *ut nos iis sine sociorum auxilio pares simus.* Gottl.

Τὴν ἄλλην ὑπηρεσίαν] *Et reliquos socios navales.* Mox pro πᾶσα recepi ἅπασα. Plus valet ἅπας quam πᾶς, et proprie est, citra exceptionem *omnis.* Abresch. Auct 263. citabat Plat. Tim. p. 531. ἵνα τὸ πᾶν ὄντως ἅπαν ᾖ. G.

Πᾶσα] Ἅπασα Ar. C. quomodo sæpissime alibi. Hippocrates, Herodotus passim, et sic forte apud eum ex Ms. Ἁ legendum III. 14. Plato, D. Halic. ἁ, hic ἀθροιστικὸν, significationem intendit. Wass.

Τοιαῦτα καὶ παραπλήσια] Supra c. 140. ὅμοια καὶ παραπλήσια. Mox in τοιαῦτα sup. δοκεῖ. G.

Ὧνπερ ἐκείνοις] Delevi παρ', quod uncinis inclusum vulgo ante ἐκείνοις legebatur, sed abest ab optimis codd. A vicino ὧνπερ videtur παρ' ortum. Abresch. in Auct. p. 262. genio linguæ quidem non adversari credit, si dicatur τοῦτο ἐμεμψάμην ἐν aut παρά σοι· nullum tamen exemplum hujus duritiei protulit. Ceterum ὧνπερ non ab ἐμεμψάμην, sed a τούτων pendet; alioquin dicturus erat Thucydides ἅπερ— Gottl.

Ὧν—ἐκείνοις ἐμεμψ.] Si ἐκείνοις ad ἐμεμψάμην pertinet: tamen erit pro παρ' αὐτοῖς, ἐν αὐτοῖς, scil. εἶναι. Bauer.

Πεζῇ] Quidam πεζοί. Sed Noster numquam ita loquitur. Wass.

Θαλάσσης] Nonnulli θαλάττης. Ita vix

νησιῶται, τίνες ἂν ἀληπτότεροι ἦσαν; καὶ νῦν χρὴ ὅτι ἐγγύτατα τούτου διανοηθέντας, τὴν μὲν γῆν καὶ οἰκίας ἀφεῖναι, τῆς δὲ θαλάσσης καὶ πόλεως φυλακὴν ἔχειν, καὶ Πελοποννησίοις, ὑπὲρ αὐτῶν ὀργισθέντας, πολλῷ πλείοσι μὴ διαμάχεσθαι. (κρατήσαντές τε γὰρ, αὖθις οὐκ ἐλάσσοσι μαχούμεθα, καὶ ἢν σφαλῶμεν, τὰ τῶν ξυμμάχων, ὅθεν ἰσχύομεν, προσαπόλλυται. οὐ γὰρ ἡσυχάσουσι μὴ ἱκανῶν ἡμῶν ὄντων ἐπ' αὐτοὺς στρατεύειν.) τήν τε ὀλόφυρσιν μὴ οἰκιῶν καὶ γῆς ποιεῖσθαι, ἀλλὰ τῶν σωμάτων· οὐ γὰρ τάδε τοὺς ἄνδρας, ἀλλ' οἱ ἄνδρες ταῦτα κτῶνται. καὶ εἰ ᾤμην πείσειν, ὑμᾶς αὐτοὺς ἂν ἐξελθόντας ἐκέλευον αὐτὰ δῃῶσαι, καὶ δεῖξαι Πελοποννησίοις, ὅτι τούτων γε ἕνεκα οὐχ ὑπακούσεσθε.

ρμδ'. 144. "Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ἔχω ἐς ἐλπίδα τοῦ περιέσεσθαι, ἢν ἐθέλητε ἀρχήν τε μὴ ἐπικτᾶσθαι ἅμα πολεμοῦντες, καὶ κινδύνους αὐθαιρέτους μὴ προστίθεσθαι. μᾶλλον γὰρ πεφόβημαι τὰς οἰκείας ἡμῶν ἁμαρτίας, ἢ τὰς τῶν ἐναντίων διανοίας. ἀλλ' ἐκεῖνα μὲν καὶ ἐν ἄλλῳ λόγῳ ἅμα τοῖς ἔργοις δηλωθήσεται· νῦν δὲ τούτοις ἀποκρινάμενοι, ἀποπέμψωμεν, Μεγαρέας μὲν ὅτι ἐάσομεν ἀγορᾷ καὶ λιμέσι χρῆσθαι,

Noster, neque Tragici veteres. Wass. Vid. sup. 89. Duck.

Μὴ ἱκανῶν] Μὴ οὐχ ἱκανῶν Cl. eleganter. vid. 6. 14. 43. 13. Wass.

Ὀλόφυρσιν] Huc fortassis pertinet, quod adnotat Dionys. Halicarn. Περὶ τῶν Θουκυδ. ἰδιωμάτων p. 134. Thucydidem pro verbis nomina ponere, ut ὀλόφυρσιν pro ἀπολοφύρασθαι. Duck.

Ὀλόφυρσιν — ποιεῖσθαι] Duckerus notat, Dionys. περὶ τῶν Θουκ. ἰδιωμ. p. 796. intendere hunc locum; sed Abreschio videtur spectare Dionysius ad L. II. 51. Equidem cum Duckero facio. Dionysius tradit l. c. Thucydidem τὸ ὀλοφύρασθαι ὀνομαστικῶς ἐσχηματικέναι, i. e. verbum in nomen commutasse, vel nomine expressisse, n. per ὀλόφυρσιν ποιεῖσθαι, quod idem est ac ὀλοφύρασθαι, ut pro σπεύδειν dicitur, σπουδὴν ποιεῖσθαι. G.

Πείσειν ὑμᾶς αὐτοὺς] Quidam codd. nullam habent interpunctionem post πείσειν, non male, ut Stephanus quoque putavit. G.

Ἢν ἐθέλητε ἀρχὴν μὴ ἐπικτᾶσθαι] Docto anonymo in Flor. Vinar. videbatur delenda negatio. G.

Καὶ κινδύνους — προστίθεσθαι] *periculisque vos ultro objicere.* Homerus hoc effert: κεφαλὰς παρατίθεσθαι, Odyss. β'. 237. Virgil. Æn. II. 757. *caput objectare periclis.* Interpres Latinus parum accurate: *et pericula voluntaria addere nolitis:* quod est προστιθέναι, ut scite notat Heilmanus, qui vertit: *und euch nicht eigenwilligerweise Händel zuziehen wollet.* cf. L. I. 78. οἰκεῖον πόνον πρόσθησθε. Προστίθεσθαι est *adsciscere.* cf. Abresch. Diluc. L. II. 36. p. 191. Gottl.

Τούτοις ἀποκρινάμενοι] Hudsonus ad particulam adnotationis Stephani in Var. Lect. transcriptam in Notis hæc ejusdem addidit: Alius certe ita verba collocasset, νῦν δὲ τούτους ἀποπέμψωμεν, ἀποκρινάμενοι, Μεγαρέας μὲν etc. Sed nostrum hunc Scriptorem eodem dixisse modo videmus in iis, quæ concioni Archidami proxime subjungit pag. 91. Τοσόνδε εἰπὼν ἐπορεύετο, ὅτι ἥδε ἡ ἡμέρα etc. ab alio enim hic itidem aliter collocata verba fuissent: hoc videlicet modo, ἐπορεύετο, τοσόνδε εἰπὼν, ὅτι ἥδε ἡ ἡμ. Steph.

Μεγαρέας μὲν ὅτι—] Prop. ὅτι ἐάσομεν τοὺς Μεγαρέας χρῆσθαι etc. Trajectionem τοῦ ὅτι notarunt jam Stephanus et Abresch. Diluc. p. 154. qui exempla collegit præsertim in dictione εὖ οἶδ' ὅτι. G.

Μεγαρέας μὲν] Recte et oratorie præmisit hunc accusativum, quia præcipua caussa

ἣν καὶ Λακεδαιμόνιοι ξενηλασίας μὴ ποιῶσι, μήτε ἡμῶν, μήτε τῶν ἡμετέρων ξυμμάχων. οὔτε γὰρ ἐκεῖνο κωλύει ἐν ταῖς σπονδαῖς, οὔτε τόδε. τὰς δὲ πόλεις ὅτι αὐτονόμους ἀφήσομεν, εἰ καὶ αὐτονόμους ἔχοντες ἐσπεισάμεθα, καὶ ὅταν κἀκεῖνοι ταῖς ἑαυτῶν ἀποδῶσι πόλεσι, μὴ σφίσι (τοῖς Λακεδαιμονίοις) ἐπιτηδείως αὐτονομεῖσθαι, ἀλλὰ αὐτοῖς ἑκάστοις, ὡς βούλονται. δίκας δὲ ὅτι ἐθέλομεν δοῦναι κατὰ τὰς ξυνθήκας. πολέμου δὲ οὐκ ἄρξομεν, ἀρχομένους δὲ ἀμυνούμεθα. ταῦτα γὰρ δίκαια καὶ πρέποντα ἅμα τῇδε τῇ πόλει ἀποκρίνασθαι. εἰδέναι δὲ χρὴ, ὅτι ἀνάγκη πολεμεῖν· ἢν δὲ ἑκούσιοι μᾶλλον δεχώμεθα, ἧσσον ἐγκεισομένους τοὺς ἐναντίους ἕξομεν· ἔκ τε τῶν μεγίστων κινδύνων ὅτι καὶ πόλει καὶ ἰδιώτῃ μέγισται τιμαὶ περιγίγνονται. οἱ γοῦν πατέρες ἡμῶν, ὑποστάντες Μήδους, καὶ οὐκ ἀπὸ τοσῶνδε ὁρμώμενοι, ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπάρχοντα ἐκλείποντες, γνώμῃ τε πλείονι ἢ τύχῃ, καὶ τόλμῃ μείζονι ἢ δυνάμει, τόν τε βάρβαρον ἀπεώσαντο, καὶ ἐς τάδε προήγαγον αὐτά. ὧν οὐ χρὴ λείπεσθαι, ἀλλὰ τούς τε ἐχθροὺς παντὶ τρόπῳ ἀμύνεσθαι, καὶ τοῖς ἐπιγιγνομένοις πειρᾶσθαι αὐτὰ μὴ ἐλάσσω παραδοῦναι."

hæc erat, de qua ageretur; quasi sit; quod (primam controversiam) attinet de Megarensibus. BAVER.

Ξενηλασίας] De ξενηλασία Lacedæmoniorum multa congesserunt Meurs. II. Miscellan. Laconic. 9. et Crag. de Republ. Lacedæm. III. 3. Sed hic parum recte ex hoc loco Thucydidis scribit, Periclem mittendos censuisse legatos ad Lacedæmonios, petituros inter alia, ne Atheniensibus, sociisque, ac peregrinis aliis usu suæ urbis interdicerunt. Locus Dionys. Halic. ad p. 146. 1. a Stephano indicatus est d. pag. 134. De usu activorum pro passivis Stephan. Animadvers. ad Joann. Grammatic. de Dialectis artic. XXXI. DUCK.

Ξενηλασίας] Præter ea, quæ Duckerus monuit, huc faciunt Xenoph. de Rep. Lac. 14. p. 48. Zeun. Plut. in Lyc. 27. p. 223. it. in Inst. Lac. T. VI. p. 88. Wessel. ad Petit. legg. Att. p. 678. Schol. ad Thuc. I. 77. Cic. Off. III. 11. G.

Οὔτε γὰρ κωλύει—] Pro κωλύεται, ut notat Dionys. Epist. II. ad Amm. p. 97. apud quem præpositio ἐν deest. Itaque non opus est correctione Reiskii in anim. p. 17. legentis: κωλύεσθαι ἐν ταῖς σπονδαῖς, aut κωλύσειν τὰς σπονδάς. Locus Dionysii probat, hanc lectionem esse antiquissimam et probam. Abresch. in auctar. p. 263. resolvit κωλύει, per κώλυμα, l. ἐμπόδιόν ἐστι ταῖς aut ἐν σπονδαῖς, *nihil obstat*, impedit, obest fœderibus. Scribere quoque Nostrum: οὔτε ἐκεῖνο κωλύει πρὸς τὰς σπονδὰς, i. e. πρὸς τὸ εἶναι τὰς σπονδὰς, quo minus sint fœdera. GOTTL.

Τοῖς Λακεδαιμονίοις] In cod. Aug. ad h. l. notatum ὀλιγαρχικῶς. v. L. IV. 126. Schol. Bas. τὸ Λακεδαιμονίοις insititium habet e margine. Sed mera est conjectura, quæ nulla codd. auctoritate suffulcitur. Sed delet Valk. ad Herod. V. 424. GOTTL.

Ἀρχομένους] Reisk. in anim. p. 17. conjicit, ἄρχοντας. G.

Sane ἄρχειν frequentius dicitur de eo, qui primus lædat; unde, ἄρχειν χειρῶν ἀδίκων. Sed tamen ἄρχεσθαι est, *incipere*; et sæpe noster, ἄρχεσθαι πολέμου, de inferente bellum. BAVER.

Ἔκ τε τῶν μεγίστων κινδύνων—τιμαὶ περιγίγνονται] *Restant*, i. e. *sequuntur, excipiunt nos*— Supra c. 141. paullo aliter: ἐκ τῶν κινδύνων περιγίγνεσθαι, *evadere*. G.

Ὑποστάντες Μήδους] v. hujus libri c. 89. G.

Οὐκ ἀπὸ τοσῶνδε ὁρμώμενοι] *Minoribus opibus, potentia orsi sunt*. De forma ὁρμᾶσθαι ἀπὸ τοῦ— v. Gloss. G.

Ἐκλείποντες] Hoc efficacius quam ἐκλιπόντες. WASS.

ρμέ. 145. Ο μὲν Περικλῆς τοιαῦτα εἶπεν. οἱ δ᾽ Αθηναῖοι, νομίσαντες ἄριστα σφίσι παραινεῖν αὐτὸν, ἐψηφίσαντο ἃ ἐκέλευε. καὶ τοῖς τε Λακεδαιμονίοις ἀπεκρίναντο, τῇ ἐκείνου γνώμῃ, καθ᾽ ἕκαστά τε ὡς ἔφρασε, καὶ τὸ ξύμπαν, οὐδὲν κελευόμενοι ποιήσειν, δίκῃ δὲ κατὰ τὰς ξυνθήκας ἕτοιμοι εἶναι διαλύεσθαι περὶ τῶν ἐγκλημάτων, ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ. καὶ οἱ μὲν ἀπεχώρησαν ἐπ᾽ οἴκου, καὶ οὐκέτι ὕστερον ἐπρεσβεύοντο.

ρμστ΄. 146. Αἰτίαι δὲ αὗται καὶ διαφοραὶ ἐγένοντο ἀμφοτέροις πρὸ τοῦ πολέμου, ἀρξάμεναι εὐθὺς ἀπὸ τῶν ἐν Επιδάμνῳ καὶ Κερκύρᾳ· ἐπεμίγνυντο δὲ ὅμως ἐν αὐταῖς, καὶ παρ᾽ ἀλλήλους ἐφοίτων, ἀκηρύκτως μὲν, ἀνυπόπτως δὲ οὔ. σπονδῶν γὰρ ξύγχυσις τὰ γιγνόμενα ἦν, καὶ πρόφασις τοῦ πολεμεῖν.

Τὸ ξύμπαν] In Aug. cod. explicatur: τὸ κεφάλαιον. G.

Ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ] Supra c. 27. ἐκήρυσσον, ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ τὸν βουλόμενον ἰέναι. It. V. 79. Supra ad c. 27. monuimus, Callim. H. in Jov. v. 63. hunc locum imitatum esse. GOTTL.

Αἰτίαι δέ] Δὴ præfert Stephanus. Ita loquitur Dion. Halic. WASS.

Ἐπεμίγνυντο] Suidas in ἀκηρυκτεὶ, ἐμίγνυντο. male. WASS.

Ἐπεμίγνυντο ἐν αὐταῖς] Sc. διαφοραῖς, *in his discordiis re et ratione inter se conjuncti erant, negotiorum inter eos erat frequentia.* cf. L. I. 2. τῆς ἐμπορίας οὐκ οὔσης, οὐδ᾽ ἐπιμιγνύντες ἀλλήλοις— cf. II. 1. G.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ

ΟΛΟΡΟΥ

ΞΥΓΓΡΑΦΗΣ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

EPITOME LIBRI II.

Thebani, qui noctu per proditionem occupaverant Platæam, ab oppidanis partim occisi, partim capti sunt. Cap. VI. Quo facto, ruptis aperte fœderibus, utrimque ab Atheniensibus et Peloponnesiis summa vi bellum parari cœptum est. Cum priores Peloponnesii, duce Archidamo rege Lacedæmoniorum, Atticam invasissent: Pericles, Athenienses ad bellum sustinendum exhortatus, inter cætera reipublicæ agros suos donavit, rogavitque Athenienses, si forte eos non læderet hostis, uti ob eam rem nullam de ipso conciperent suspicionem. XIII. Peloponnesii Acharnas usque populabundi pervenerunt, magna cum indignatione plebis in Periclem, exire contra hostes prohibentem. XXII. Atheniensium equites in Phrygiis fugati sunt. Ipsi cum in aciem non prodirent, Peloponnesii domum reverterunt. XXIII. Æginetis, ab Atheniensibus pulsis, Lacedæmonii agros dederunt. XXVII. Sol defecit. XXVIII. Athenienses societatem cum Sitalce Thraciæ rege junxerunt. XXIX. Ea hyeme exequias bello cæsis fecerunt: quos Pericles princeps civitatis laudavit. XXXIV. Sequente anno Peloponnesii iterum Atticam ingressi, posteaquam sævissima Athenas pestis invasit; ipsi perpopulato omni agro domum se receperunt. XLVII. LVII. Legatos Peloponnesiorum, ad Persarum euntes regem, Athenienses in Thracia interceptos necarunt. LXVII. Potidææ ad hæc deditio et Platææ oppugnatio describuntur. LXX. LXXV.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ ΟΛΟΡΟΥ

ΞΥΓΓΡΑΦΗΣ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΑΡΧΕΤΑΙ δὲ ὁ πόλεμος ἐνθένδε ἤδη Ἀθηναίων καὶ Πελοποννησίων, καὶ τῶν ἑκατέροις ξυμμάχων· (ἐν ᾧ οὔτε ἐπεμίγνυντο ἔτι ἀκηρυκτεὶ παρ' ἀλλήλους, καταστάντες τε ξυνεχῶς ἐπολέμουν.) γέγραπται δὲ ἑξῆς ὡς ἕκαστα ἐγίγνετο κατὰ θέρος καὶ χειμῶνα.

"ΑΡΧΕΤΑΙ δὲ etc.] Quo anno cœptum hoc bellum, vide A. Gellium, l. 17. c. 21. et Meursium de Archont. Athen. p. 200. Huds. Lucianus Pseudom. pag. 752. illa ἄρχεται ὁ πόλεμος ἐνθένδεν ἤδη, quasi proverbii specie transfert ad narrandum principium doli, inter Cocconam et Alexandrum Pseudomantin compositi. Duck.

Cœptum est geri hoc bellum, auctore Gellio, (L. XVII. 21. N. A.) anno V. C. CCCXXIII., sub dictatore Aulo Posthumio Tuberto; de quo fit mentio apud Liv. IV. 26. Olymp. LXXXVII. Archonte Pythodoro, et Ænesia, Ephoro Spartæ A. M. MMMDLXXIII. tempore Artaxerxis Longimani et Darii Nothi. cf. Dodwell. Ann. Thuc. p. 61. et quos laudavit Duck. ad c. 2. Gottl.

Ἐν ᾧ] Recte expl. Schol. ἐξ οὗ. sign. enim verum initium belli, sin minus aperti, at turgentis et jam certi ac propediem erupturi, et tantum non moti. Bauer.

Ἀκηρυκτεὶ] *Sine præcone, qui belli index erat.* Paullo ante c. 146. sup. libri, ἀκηρύκτως. Scribitur autem ἀκηρυκτεὶ, ad rationem ἀνατεὶ, i. e. ἄνευ ἄτης, quod et scribitur ἀνατὶ apud Sophocl. in Antig., ut auctor est Scholiast. Eurip. Med. v. 1357. Illud rectius videtur, ut supra c. 143. ἀμαχεί. Sic ἀκλαυτεὶ apud Callim. H. in Dian. v. 267. Scholiastes ad L. I. 29. docet: Κήρυξ ἐν πολέμῳ, πρέσβεις ἐν εἰρήνῃ. Dicuntur loco laudato Corinthii κήρυκα præmisisse, προερροῦντα πόλεμον Κερκυραίοις. cf L. III. 52. G.

Conformatum est, ut αὐτοβοεὶ, πανδημεὶ, alia; quæ tamen de verbis efficta solemnius in (ι) desinant. De *belli* indice præcone quæ notat B. Gottl. et nota sunt, et ex parte falsa; quippe et in pace, dissidiis ortis, sed bello nondum moto, præcones miserunt, ut I. 29. et Pausaniæ præconem misere Spartani; et aliena sunt ab h. l. certe nil explicant, cur hic non commearint ἀκηρυκτεὶ, sine præcone. Nam, si *non sine* præcone belli indice, bellum scilicet erat; quod negat Thuc. Sed sensus est, præcone nondum utebantur commeantes, quia nimirum comite opus esset in bello, ut inviolati venirent et abirent, ut ostenderent, se non infestos venire, sed amice, et in caussa a bello segregata: pacis ergo magis index præco, quo nondum uterentur, ut bello nondum commoto velut aperto et certo; sed libere, ut inter pacatos, commeabant, nil egentes præconis, ut etiamnum tuti ab injuria belli nondum denuntiati. cf. I. 53. init. ἄνευ κηρυκείου. Ceterum dissonant ἀκηρυκτεὶ et ἀκηρύκτως· illud jam explicatum dedi; hoc sign. bellum internecinum, implacabile, ubi ne pacificationi quidem locus relictus sit: hinc jungitur, πόλεμος ἀκήρυκτος καὶ ἄσπονδος, vel inverse. Bauer.

Καταστάντες—ἐπολέμουν] i. e. κατέστησαν εἰς πόλεμον ξυνεχῶς, *sine ulla intermissione.* Sic Paus. Eliac. I. p. 443. Plene sic scribere poterat: καταστάντες ἐς πόλεμον, ξυνεχῶς ἐπολέμουν αὐτόν. *Semel bello cum fuissent impliciti, nihil remittentes illud gessere.* v. Abresch. Diluc. p. 157. G.

Possis etiam vertere: initio semel facto, bello indicto et certo: ut c. 2. καθεστῶτος φανερῶς τοῦ πολέμου. Bauer.

Κατὰ θέρος καὶ χειμῶνα] Nomine θέρους comprehendit ver et æstatem, χειμῶνος au-

β΄. 2. Τέσσαρα μὲν γὰρ καὶ δέκα ἔτη ἐνέμειναν αἱ τριακοντούτεις σπονδαὶ, αἳ ἐγένοντο μετ᾽ Εὐβοίας ἅλωσιν· τῷ δὲ πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ ἔτει, ἐπὶ Χρυσίδος ἐν Ἄργει τότε πεντήκοντα δυοῖν δέοντα ἔτη ἱερωμένης, καὶ Αἰνησίου Ἐφόρου ἐν Σπάρτῃ, καὶ Πυθοδώρου ἔτι δύο μῆνας Ἄρχοντος Ἀθηναίοις, μετὰ τὴν ἐν Ποτιδαίᾳ μάχην, μηνὶ ἕκτῳ, καὶ ἅμα ἦρι ἀρχομένῳ, Θηβαίων ἄνδρες ὀλίγῳ πλείους τριακοσίων (ἡγοῦντο δὲ αὐτῶν Βοιωταρχοῦντες, Πυθάγγελός τε ὁ Φυλίδου, καὶ Διέμπορος ὁ Ὀνητορίδου) ἐσῆλθον περὶ πρῶτον ὕπνον ξὺν ὅπλοις ἐς Πλάταιαν τῆς Βοιωτίας, οὖσαν Ἀθηναίων ξυμμαχίδα. ἐπηγάγοντο δὲ καὶ ἀνέῳξαν τὰς πύλας Πλαταιέων ἄνδρες, Ναυκλείδης τε καὶ οἱ μετ᾽ αὐτοῦ βουλόμενοι, ἰδίας ἕνεκα δυνάμεως,

tumnum et hiemem. Petav. X. de Doctrin. Temp. 28. Sic et alii Græci pariter ac Latini Scriptores annum in duas partes tribuunt. Vid. Serv. et Cerd. ad Virgil. III. Georg. 296. et Gronov. III. Observ. 14. Duck.

Κατὰ θέρος] Notum est, veteres hoc nomine complexos esse ver et æstatem, ut hieme, auctumnum. Sed locus Virg. Georg. III. 296. a Duckero adlatus, nihil probat. Ver enim non intelligitur verbis: "dum—frondosa reducitur *æstas*," ut volunt Servius et Cerda; sed *æstas*, qua cœli constantia ea est, ut oves in silvis et saltibus sub dio agere possint; ut explicat Illustris Heynius ad l. c. Gottl.

Ita per omnem historiam Thuc. dividit annos belli sui in θέρος et χειμῶνα, diligenter addens: καὶ τὸ θέρος ἐτελεύτα· καὶ ὁ χειμὼν ἐτελεύτα οὕτως· l. Ita hiemi auctumnum jungit Ovid. Fast. I. 459. 460.

Postera lux (a. d. v. Id. Jan.) *hiemem medio discrimine signat;*

Æquaque præteritæ, quæ superabit, erit. Quæ neque intelligi possint, nec vera constare, nisi initio facto a medio Octobri, id est autumni initio. Baver.

Ἐνέμειναν—σπονδαὶ] i. e. διέμειναν, *durarunt*. Abresch. in Diluc. l. c. videtur urgere præpositionem ἐν in verbo, ut solet. In loco Xenoph., Cyr. I. 2. 16. ab Abresch. laudato, ἐμμένει μαρτυρία καὶ τῆς μετρίας διαίτης, vis διαμένει quoque locum habet. G.

Ἐπὶ Χρυσίδος] Memorat hanc rursus Lib. IV. in fin. Apud nonnullos Scriptores perperam est Χρυσηΐς, pro Χρυσίς. Vid. Leopard. VI. Emendat. 11. De more Argivorum annos per Sacerdotes computandi, quem hic tangit Schol., multa habent, quos in Notis ad eum laudat Hudsonus. De characteribus temporis, ad quod initium hujus belli adligat Thucydides, consulendi sunt Scalig. V. de Emend. Temp. p. 410. Petav. X. de Doctrin. Temp. 28. Selden. in Apparat. Chronolog. ad Veter. Græcorum Epochas p. 238. Marmor. Arundell. Edit. Oxon. et Petit. IV. Eclog. Chronolog. 12. Porro Salmasium, in Exercit. Plin. p. 111. Ed. Traj. scribentem Græcos numquam dicere Ἄρχοντος τοῦ δεῖνα sine præpositione, sed semper cum præpositione ἐπὶ, recte reprehendit Petav. Exercitat. Miscellan. Cap. VII. Duck.

Ἐπὶ Χρυσίδος] *Sub Chrysidis sacerdotio*, s. *tempore Chrysidis, anno duodequinquagesimo ejus sacerdotii.* De usu hujus præpos. v. Gloss. Hunc morem Argivorum, quem attingit Schol., pluribus explicavit Vales. in not. ad Exc. Polyb. T. III. p. 161. Ernestin. Sacerdotes Junonis Argivæ vocabantur Ἡρεσίδες ut Palladis Argivæ, *Acestorides*. v. Spanh. ad Callim. Lav. Pall. v. 34. Sub Chryside, templum Junonis, anno hujus belli nono, conflagravit. G.

Ἦρι] Totum tempus comprehendit ἀπὸ ἰσημερίης, μέχρι πλειάδων ἐπιτολῆς. Wass.

Θηβαίων—τριακοσίων, et ἐσῆλθον—ξυμμαχίδα.] Theon. Progymn. Cap. IV. ubi male συμμαχίδα, cum nostro Diodor. p. 308. a. Wass.

Θηβαίων—ὀλίγῳ πλείους τριακοσίων] Diod. L. XII. p. 505. Wessel. de eadem re: Τῶν Βοιωτῶν ἀποστειλάντων στρατιώτας ἐπιλέκτους τριακοσίους νυκτός. Rem breviter narrat Demosth. κατὰ Νεαίρας, p. 1378. Reisk. Æn. Polior. p. 400. G.

Ἀνέῳξαν—ἄνδρες] T. Magister in ἀνέῳγεν. Confer omnino Demosthenem in Neæram p. 531. Wass. Mox ἔσοιτο, quod est in om-

ἄνδρας τε τῶν πολιτῶν τοὺς σφίσιν ὑπεναντίους διαφθεῖραι, καὶ τὴν πόλιν Θηβαίοις προσποιῆσαι. ἔπραξαν δὲ ταῦτα δι' Εὐρυμάχου τοῦ Λεοντιάδου, ἀνδρὸς Θηβαίων δυνατωτάτου. προϊδόντες γὰρ οἱ Θηβαῖοι, ὅτι ἔσοιτο ὁ πόλεμος, ἠβούλοντο τὴν Πλάταιαν, ἀεὶ σφίσι διάφορον οὖσαν, ἔτι ἐν εἰρήνῃ τε, καὶ τοῦ πολέμου μήπω φανεροῦ καθεστῶτος, προκαταλαβεῖν. ᾗ καὶ ῥᾷον ἔλαθον ἐσελθόντες, φυλακῆς οὐ προκαθεστηκυίας. θέμενοι δὲ ἐς τὴν ἀγορὰν τὰ ὅπλα, τοῖς μὲν ἐπαγομένοις οὐκ ἐπείθοντο, ὥστ' εὐθὺς ἔργου ἔχεσθαι, καὶ ἰέναι ἐς τὰς οἰκίας τῶν ἐχθρῶν· γνώμην δὲ ἐποιοῦντο, κηρύγμασί τε χρήσασθαι ἐπιτηδείοις, καὶ ἐς ξύμβασιν μᾶλλον καὶ φιλίαν τὴν πόλιν ἀγαγεῖν· (καὶ ἀνεῖπεν ὁ κήρυξ, εἴτις βούλεται κατὰ τὰ πάτρια τῶν πάντων Βοιωτῶν ξυμμαχεῖν, τίθεσθαι παρ' αὐτοὺς τὰ ὅπλα)

nibus aliis Mss. et Edit., habet etiam Theon. p. 52. Duck.

Ἀνέῳξαν τὰς πύλας—Ναυκλείδης] Demosth. l. c. ἀνοιξάντων τὰς πύλας τῆς νυκτὸς Ναυκλείδου, καὶ ἄλλων τινῶν μετ' αὐτῶν. Gottl.

Καὶ προσποιῆσαι] Ὑποτάττειν exponit Thom. Mag. in προσποιοῦμαι. Non necessaria hic est illa significatio τοῦ προσποιῆσαι. Duck.

Προσποιῆσαι] i. e. ὑποτάττειν, ut Thom. M. explicat, non probante Duckero hanc interpretationem. Sed Diod. XII. p. 505. confirmat Thomæ rationem: Ἐπαγγελλόμενοι τὴν πόλιν ὑπὸ τὴν τῶν Θηβαίων τάξειν συντέλειαν— Gottl.

Ἔπραξαν δὲ ταῦτα δι' Εὐρυμάχου] Demosth. l. c. ἔπραξε δὲ ταῦτα ἐκ Θηβῶν δι' Εὐρυμάχου τοῦ Λεοντιάδου Βοιωταρχοῦντος—G.

Θέμενοι δὲ ἐς τὴν ἀγορὰν τὰ ὅπλα] Male vertitur, *armis in foro positis*, cum hostilem urbem invaserunt. Sic potius reddi debet, *cum armati in foro constitissent*, aut *castra posuissent*. Nec rectius Scholiastes, qui interpretatur περιτιθέμενοι, id est, *arma induti*: nam iis jam induti erant. Male quoque vertitur τίθεσθαι παρ' αὐτοὺς τὰ ὅπλα, *apud ipsos arma ponere*, melius quidem Scholiastes, σὺν αὐτοῖς ὁπλίζεσθαι. Sic et Thucyd. l. 8. p. 520. καὶ θέμενοι τὰ ὅπλα, ἐξεκκλησίασαν, id est, *armis instructi et ordine collocati concionem habuerunt*; imminebat enim hostis. Phrasis hæc, τίθεσθαι τὰ ὅπλα, verbatim significat *ponere arma*; nonnulli sumi posse putant, pro ὅπλα κατατίθεσθαι vel ἀποτίθεσθαι, quam expositionem probare videtur Scholiastes, p. 240. 481. 521. mihi nondum locus occurrit, in quo ita proprie sumi credam, nisi qui armati consistunt, nec tamen reipsa pugnant, proprie arma dicuntur abjicere. Observandum autem, verba hæc quatuor modis usurpari: 1. pro τάττειν vel τάττεσθαι, ut in loco Thucydidis jam citato: 2. pro στρατοπεδεύεσθαι, ut in priori loco: 3. pro *castra munire*, ut apud Thucyd. p. 240. et 521. ubi Scholiastes ἔθεντο τὰ ὅπλα perperam explicare videtur ἀπέθεντο. nec auctoris mentem assequutus est Interpres, qui vertere debuit, *castra munierunt*: 4. pro πολιορκεῖν, quo sensu Thucydides lib. 8. præpositionem cum accusativo adhibuit, πρὸς αὐτὴν τὴν πόλιν τῶν Μιλησίων τὰ ὅπλα τίθενται. Vide Vigerium, c. 5. sect. 11. et Valesii notas ad Harpocr. p. 186. Huds.

I. e. στρατοπεδευσάμενοι, *quum castra in foro locassent*. v. Celeb. Valkenar. ad Herod. IX. p. 717. et Wessel., qui et ad Diod. T. I. p. 524. et T. II. p. 428. conferri potest. Aliter sumitur hæc forma paullo post. G.

Sign. cum armati in foro constitissent, *Posto gefasst hatten*. Castra enim in foro profecto non posuere, ubi nec soleant, nec possint; nec vero tam pauci unquam castra ponant; quis ita loquatur? Sed tantum instructi per ordines constitere. Aliquanto inconsultius expl. Schol. περιθέμενοι, cum se armassent. Ergone sine armis venerant, aut arma non induta attulerant? Et quomodo *in forum*; quasi forum armarint? Bauer.

Ἀνεῖπεν] Pro ἀνεβόησε, Thom. Magist. in ἀνεῖπον. vid. Aristoph. Acharn. v. XI. Wass.

Ἀνεῖπεν ὁ κήρυξ] Proclamavit, *der Herold rufte aus, machte bekannt*. G.

Τίθεσθαι παρ' αὐτοὺς τὰ ὅπλα] Qui velit—

νομίζοντες σφίσι ῥᾳδίως τούτῳ τῷ τρόπῳ προσχωρήσειν τὴν πόλιν.

γ΄. 3. Οἱ δὲ Πλαταιῆς, ὡς ᾔσθοντο ἔνδον τε ὄντας τοὺς Θηβαίους, καὶ ἐξαπιναίως κατειλημμένην τὴν πόλιν, καταδείσαντες, καὶ νομίσαντες πολλῷ πλείους ἐσεληλυθέναι (οὐ γὰρ ἑώρων ἐν τῇ νυκτὶ) πρὸς ξύμβασιν ἐχώρησαν, καὶ τοὺς λόγους δεξάμενοι ἡσύχαζον· ἄλλως τε, καὶ ἐπειδὴ ἐς οὐδένα οὐδὲν ἐνεωτέριζον. πράσσοντες δέ πως ταῦτα κατενόησαν οὐ πολλοὺς τοὺς Θηβαίους ὄντας, καὶ ἐνόμισαν, ἐπιθέμενοι, ῥᾳδίως κρατῆσαι. τῷ γὰρ πλήθει τῶν Πλαταιέων οὐ βουλομένῳ ἦν τῶν Ἀθηναίων ἀφίστασθαι. ἐδόκει οὖν ἐπιχειρητέα εἶναι. καὶ ξυνελέγοντο, διορύσσοντες τοὺς κοινοὺς τοίχους, παρ᾽ ἀλλήλους, ὅπως μὴ διὰ τῶν ὁδῶν φανεροὶ ὦσιν ἰόντες· ἁμάξας τε ἄνευ τῶν ὑποζυγίων ἐς τὰς ὁδοὺς καθίστασαν, ἵν᾽ ἀντὶ τείχους ᾖ. καὶ

cum Bœotis eandem societatem belli sequi, arma cum ipsis conjungat. Similis locus est apud Diodorum L. XII. 66. p. 524. ἐκήρυξέ τις ἀφ᾽ ἑαυτοῦ, τοὺς βουλομένους τίθεσθαι τὰ ὅπλα μετὰ Ἀθηναίων καὶ Μεγαρέων—ubi v. Wessel. G.

Οἱ δὲ Πλαταιῆς ὡς ᾔσθοντο] Demosthenes fere ita, l. c. αἰσθόμενοι δ᾽ οἱ Πλαταιεῖς ἔνδον ὄντας τοὺς Θηβαίους τῆς νυκτὸς καὶ ἐξαπίνης αὐτῶν τὴν πόλιν ἐν εἰρήνῃ κατειλημμένην, προσεβοήθουν καὶ αὐτοὶ, καὶ συνετάττοντο—G.

Τοὺς] Non agnoscunt quidam Mss. vid. p. 78. 8. et 226. 13. Wass.

Θηβαίους] Ita Mss. et Θήβη, non Θέβη, ut in numis Cl. Wheleri ἀρχαϊκῶς. Idem. Vid. supr. ad Lib. I. Cap. X. Conjectura Stephani, pro κρατῆσαι legentis κρατήσειν, confirmatur auctoritate Æneæ in Tactico Cap. II. ubi in pauca contrahit narrationem Thucydidis. Duck.

Οὐ πολλοὺς ὄντας] Demosthenes l. c. καὶ ἐπειδὴ ἡμέρα ἐγίγνετο (Noster paullo post accuratius: φυλάξαντες ἔτι νύκτα καὶ αὐτὸ τὸ περίορθρον) καὶ εἶδον οὐ πολλοὺς ὄντας τοὺς Θηβαίους—καὶ ἔγνωσαν, ὅτι οὐ πάντες πάρεισιν, ἐπιτίθενται, καὶ εἰς μάχην ἐλθόντες κρατοῦσι. Taylorus in Adnot. ad h. l. (Vol. II. app. crit. p. 1034.) male locum Thuc. L. II. 72. exscripsit, tanquam respexerit ad eum Demosthenes. G.

Ῥᾳδίως κρατῆσαι] Conjecturam Stephani, legentis κρατήσειν, confirmare videtur Æneas, (Comm. Pol. p. 400.) Nostrum ante oculos habens: κατανοήσαντες οὐ πολλοὺς αὐτοὺς ὄντας—ἐνόμισαν, ἐπιθέμενοι ῥᾳδίως κρατήσειν. Sed codd. non addicentibus, vulgata bene defendi potest, si subintelligatur ἄν. Sic L. V. 22. οὐκ ἔφασαν δέξασθαι. Quæ particula tamen non necessaria videtur, cum aoristi vim futuri habeant, ut γενέσθαι pro γενήσεσθαι, βουλεύσασθαι pro βουλεύσεσθαι, etc. Ita supra L. I. c. 140. ὑπακούσαντες pro ὑπακούσοντες defendi potest. v. Abresch. Diluc. p. 158. et Auctar. p. 264. G.

Τῷ γὰρ πλήθει—οὐ βουλομένῳ ἦν—] Sallustius in Jug. c. 84. imitatus est hanc Atticam constructionem: "quia neque *plebi* militia *volenti* putabatur," pro plebi volens—vid. Cort. ad l. c., qui h. locum Thuc. laudavit. G.

Τῷ γ. πλ. οὐ βουλ.] Nescio, quid ita gestiant *Viri docti omnia* ad Atticismum referre; immo Herodoti est, neque infrequens illi. Neque in Sallustii verbis, a B. Gottl. allatis, *militia plebi volenti* est pro *volens*, quis enim sic loquitur, ut *volens* sit passive, pro grato, accepto? Immo vis latet in εἶναι, volenti *esse*, i. e. γίνεσθαι, fieri, accidere, offerri. Bauer.

Ἁμάξας—ἐς τὰς ὁδοὺς καθίστασαν] Æn. l. c. sic: τὰς μὲν διόδους καὶ τὰς ῥύμας ἐτύφλωσαν ἁμάξαις ἄνευ ὑποζυγίων. Gottl.

Ἵν᾽ ἀντὶ τείχους ᾖ.] Post ἁμάξας sequi debebat pluralis ὦσι, quum tamen sequatur ᾖ. Aut igitur extrinsecus assumendum τοῦτο, ut non aliter intelligamus, quam si dictum esset ἵν᾽ ἀντὶ τείχους τοῦτο ᾖ (vel ἵνα τοῦτο ἀντὶ τείχους ᾖ) aut quemadmodum alibi post νόσος subjungit, quod neutro νόσημα subjungere oportebat, ita hic in fœminino ἁμάξας simul etiam respici ad neutrum ἅρματα dicendum est. Sed illud, quam hoc, potius dixerim. Cæterum locus ille, ubi eum posito fœminino νόσος vocem neutrius generis

τἄλλα ἐξήρτυον, ᾗ ἕκαστον ἐφαίνετο πρὸς τὰ παρόντα ξύμφορον ἔσεσθαι. ἐπεὶ δὲ, ὡς ἐκ τῶν δυνατῶν, ἕτοιμα ἦν, φυλάξαντες ἔτι νύκτα καὶ αὐτὸ τὸ περίορθρον, ἐχώρουν ἐκ τῶν οἰκιῶν ἐπ' αὐτούς· ὅπως μὴ κατὰ φῶς θαρσαλεωτέροις οὖσι προσφέρωνται, καὶ σφίσιν ἐκ τοῦ ἴσου γίγνωνται, ἀλλ' ἐν νυκτὶ φοβερώτεροι ὄντες, ἥσσους ὦσι τῆς σφετέρας ἐμπειρίας τῆς κατὰ τὴν πόλιν. προσέβαλλόν τε εὐθὺς, καὶ ἐς χεῖρας ᾖεσαν κατὰ τάχος.

δ'. 4. Οἱ δ' ὡς ἔγνωσαν ἐξηπατημένοι, ξυνεστρέφοντό τε ἐν σφίσιν αὐτοῖς, καὶ τὰς προσβολὰς, ᾗ προσπίπτοιεν, ἀπεωθοῦντο. καὶ δὶς μὲν ἢ τρὶς ἀπεκρούσαντο, ἔπειτα πολλῷ θορύβῳ, αὐτῶν τε προσβαλόντων, καὶ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν οἰκετῶν ἅμα ἀπὸ τῶν οἰκιῶν κραυγῇ τε καὶ ὀλολυγῇ χρωμένων λίθοις τε καὶ κεράμῳ βαλλόντων, καὶ ὑετοῦ ἅμα διὰ νυκτὸς πολλοῦ ἐπιγενομένου, ἐφοβήθησαν, καὶ τραπόμενοι, ἔφυγον διὰ τῆς πόλεως, ἄπειροι μὲν ὄντες οἱ πλείους, ἐν σκότῳ καὶ πηλῷ,

subjunxisse dico, extat pag. 110. fitque ibi hujus ἀνακολουθίας et a Scholiaste mentio. S.

Propr. ὦσι. Simplicissimum est, intelligere cum Stephano τοῦτο, n. τὸ καθιστάναι ἁμάξας. Abresch. in Diluc. p. 157. malit etiam figura illa explicari, qua scriptores non numeri rationem in consequentibus habeant, qui præcesserit. v. c. apud Nostrum L. VII. 29. φειδόμενος οὔτε πρεσβυτέρας—καὶ παῖδας καὶ γυναῖκας κτείνοντες. Sed fallitur Vir doctus. Loco enim laudato legitur φειδόμενοι. It. c. 48. et 62. ej. libri. Sed etiam in his verbum subaudiri potest. Latina exempla, v. c. e Quinct. Declam. 339. "Sed *multa* me dicturum, propter *quod* adprobari possit rogatio mea;" it. Senec. Controv. I. 2. "*multa* sunt, propter *quod* credibile fit, non esse"—aut oscitantiæ scriptorum, aut librariorum incuriæ sunt tribuenda. Gottl.

Φυλάξαντες—περίορθρον] Th. Magist. in ὀρθρεύω, qui τηρήσαντες ἔτι legit, contra Mss. In Schol. ad Οὐδὲν ἐνεωτ. pro Ἀθηναῖοι repone Θηβαῖοι. Wass. In Cass. hoc scholion refertur ad πράσσοντες, sed ne sic quidem recte, pro οἱ Πλαταιεῖς. Duck.

Καὶ αὐτὸ τὸ περίορθρον] i. e. πρωὶ, σκοτίας ἔτι οὔσης, sive cum esset ὄρθρος βαθὺς, ut Plato loquitur Criton. 1. G.

Περίορθρον] Ὄρθρου βαθέος, quod affert B. Gottl., invenitur etiam Luc. 24. 1. Bauer.

Ὅπως—ἐμπειρίας] Thom. Magister in εἰ. ubi etiam προσφέροιντο. Duck.

Προσφέρωνται] Ita legit quoque cod. vet. Ald. Vinar. Lectionem codd. quorundam, προσφέροιντο, habet quoque Thomas M. in voc. εἰ, p. 268. Librarii correxisse videntur h. v. propter γίγνωνται. Non spernenda est lectio, quod Græci sæpius binos modos in eodem contextu conjungunt. v. Oudend. ad Thom. l. c. G.

Φοβερώτεροι ὄντες] i. e. μᾶλλον φοβούμενοι. Auctor Etym. m. φοβερὸς, ὁ φοβούμενος, παρὰ Θουκυδίδῃ. Sic adscripsit quoque in marg. Ald. Vinar. manus docta, μᾶλλον φοβούμενοι. Ita sæpe apud Thuc. sed non laudato loco Etym. m. G.

Ξυνεστρέφοντο—αὐτοῖς] *Ordines densant*, "sie schlossen sich dicht an einander." Sic paullo post ὅσον μάλιστα ἦν ξυνεστραμμένον. Philoxen. Gloss. p. 182. συστρέφονται, *glomerantur*. G.

Ἀπὸ τῶν οἰκιῶν] Sic. III. 74. βάλλουσαι ἀπὸ τῶν οἰκιῶν τῷ κεράμῳ. Itaque hæc non recte a quibusdam Mss. absunt. Æneas l. d. ἡ γύναια καὶ οἱ οἰκέται ἦσαν ἐπὶ ταῖς κεράμοις, quod Casaubonus vertit, *in tectis stabant*. Κέραμον pro tecto dici docet Pollux VII. 162. Sed quæro, quis ἡ κέραμος dixerit. Duck.

Κραυγῇ—βαλλόντων] Theon Progymn. p. 55. qui κεράμοις inemendate legit. infra p. 254. pro σκότῳ Cl. σκότει, ex adscripto ι error. Wass. Tamen etiam ita Æneas l. d. et Theon eadem declinatione διά τε πηλοῦ καὶ σκότους. Duck.

Λίθοις τε καὶ κεράμῳ—] Diod. XII. p. 506. τῶν οἰκετῶν καὶ τῶν παίδων βαλλόντων κεραμίδας. Sic Thuc. III. 22. Gottl.

Ἄπειροι] In marg. Ald. Vin. scriptum: ἄποροι. G.

τῶν διόδων, ᾗ χρὴ σωθῆναι, (καὶ γὰρ τελευτῶντος τοῦ μηνὸς τὰ γιγνόμενα ἦν) ἐμπείρους δὲ ἔχοντες τοὺς διώκοντας, τοῦ μὴ ἐκφεύγειν· ὥστε διεφθείροντο οἱ πολλοί. τῶν δὲ Πλαταιέων τὶς τὰς πύλας, ᾗ ἐσῆλθον, καὶ αἵπερ ἦσαν ἀνεῳγμέναι μόναι, ἔκλεισε, στυρακίῳ ἀκοντίου ἀντὶ βαλάνου χρησάμενος ἐς τὸν μοχλόν· ὥστε μηδὲ ταύτῃ ἔτι ἔξοδον εἶναι. διωκόμενοι δὲ κατὰ τὴν πόλιν, οἱ μέν τινες αὐτῶν, ἐπὶ τὸ τεῖχος ἀναβάντες, ἔῤῥιψαν ἐς τὸ ἔξω σφᾶς αὐτοὺς, καὶ διεφθάρησαν οἱ πλείους· οἱ δὲ, κατὰ πύλας ἐρήμους, γυναικὸς δούσης πέλεκυν, λαθόντες καὶ διακόψαντες τὸν μοχλὸν, ἐξῆλθον οὐ πολλοί. αἴσθησις γὰρ ταχεῖα ἐπεγένετο. ἄλλοι δὲ ἄλλῃ τῆς πόλεως σποράδην ἀπώλλυντο. τὸ δὲ πλεῖστον καὶ ὅσον μάλιστα ἦν ξυνεστραμμένον, ἐσπίπτουσιν ἐς οἴκημα μέγα, ὃ ἦν τοῦ τείχους, καὶ αἱ

Ἧι χρὴ σωθῆναι] Sc. μερίδι, *qua parte salvi s. incolumes evadere possent.* G.

Τοῦ μὴ ἐκφεύγειν] Pro ὥστε μὴ ἐκφεύγειν. v. ad c. 22. h. libri. Gottl.

Οἱ πολλοί.] Legitur etiam διεφθείροντο πολλοὶ, non præfixo nomini πολλοὶ articulo. Nihil autem, quod ad sensum attinet, referre, utro modo legamus, existimabit lector, qui Græcæ linguæ parum erit peritus: sed quicumque in ea exercitatus erit, sciet, πολλοὶ quidem non aliud sonare, quam *multi*: at vero οἱ πολλοὶ, *major pars*. Si igitur Valla lectionem hanc οἱ πολλοὶ sequutus est, non recte vertit, *permulti interficiebantur*. St.

I. e. οἱ πλείους, ut paullo post. Abresch. in Diluc. p. 159. contra Stephanum ostendit, πολλοὺς etiam sine articulo esse eosdem hac τοὺς πολλούς. v. Nostrum L. VI. 38. μὴ μετὰ πολλῶν ἰσονομεῖσθαι. G.

Στυρακίῳ] Sic legit atque explicat Eustath. Il. κ'. 795. item Theon Progymn. 55. Pollux X. 27. εἰς τὸν Harpocrat. p. 324. antea ἐς. vid. Athenæum. Hesych. exponit λόγχην. Etymol. corrupte ἀκοντίῳ. vid. eundem in σαυρωτήρ, et Suidam, qui locum adducit. Ab arbore nomen tractum ait Eustath. ad Il. β'. 281. φυτὸν, ἐξ οὗ τὰ ἀκοντίσματα ἐοικότα τοῖς κρανείνοις. Et bona bello cornus. Adi Stapelium ad Theophrast. לִבְנֶה ῥάβδον στυρακίνην vertunt. θηλυκῶς θυμίαμα inquit Ammonius p. 72. χρησάμενον Theon. Wass. Sed Theon obliqua oratione utitur. Vid. etiam, quæ de voc. στύραξ et στυράκιον habent Casaub. ad Æneam Tactic. Cap. XVIII. et Bochart. Hieroz. II. 4. 12. et de βάλανος Casaub. ibid. et Salmas. ad Solin. p. 650. Athenæi locum hic significari puto eum, qui est Lib. XII. p. 514. ἐπὶ τῶν στυράκων μῆλα χρυσᾶ ἔχοντες. Εἰς, quod hic pro ἐς edi voluit Clar. Wass., habent etiam Suidas in στύραξ, et Theon. sed veteres in laudandis verbis Thucydidis Attica illa ἐς, ξὺν, et alia plerumque mutant in communia. Pollux ἐς retinet cum Mss. Thucydidis. Duck.

Στυρακίῳ ἀκοντίου—χρησάμενος] *Usus jaculi spiculo, illud loco pessuli in seræ vel vectis foramen immisit.* Mox pro εἰς reposui ἐς e Polluce. Εἰς, quod habent Harpoc. Suidas et Theon, nulla auctoritate nititur. v. Ducker. Gottl.

Πύλας ἐρήμους] Agnoscit Suidas et ad Schol. respicit, qui nescio an hic satis recte distinguat. Phœnix, canes suos πυλαωροὺς vocat, et Apollonius aulæ regiæ fores, πύλας. Denique θυρωρὸς, ὁ τῶν πυλῶν φύλαξ juxta Etymologum, et θυραυλοῦν dicuntur, qui extra urbem in stativis agunt. Dionys. Halic. IX. 15. et v. דלת per θύρας et πύλας indifferenter vertunt LXX. Hesych. πύλη, θύρα. Rem extra dubium ponit Sophocles Œdip. Tyr. 1268. videatur Theon p. 65. 76. 89. Wass.

Λαθόντες καὶ διακόψαντες] Lectio λαβόντες posset defendi; sed vulgata λαθόντες vera est, quod agnoscit etiam Abresch. in Diluc. p. 159. idem autem est ac: ἔλαθον διακόψαντες, ut supra c. 2. ἔλαθον ἐσελθόντες. G.

Σποράδην] Σποράδες maxime placet. Wass.

Οἴκημα] Citat Pollux ex III. Lib. corrupte, omitti μέγα, et δεσμωτήριον, non ut Schol. πύργον, interp. et idem fere Hesychius. Hoc sensu Dinarchus et Æsch. apud Harpocrat. p. 259. ejusque compilatorem Suidam. Apud Herodotum I. et Pindarum Ol. II. 16. pro cubiculo, et urbis sedibus, et certe pro cella Aristot. περὶ θαυμ. p. 93,

θύραι ἀνεῳγμέναι ἔτυχον αὐτοῦ, οἰόμενοι πύλας τὰς θύρας τοῦ οἰκήματος εἶναι, καὶ ἄντικρυς δίοδον ἐς τὸ ἔξω. ὁρῶντες αὐτοὺς δὲ οἱ Πλαταιεῖς ἀπειλημμένους, ἐβουλεύοντο εἴτε κατακαύσουσιν, ὥσπερ ἔχουσιν, ἐμπρήσαντες τὸ οἴκημα, εἴτε τι ἄλλο χρήσονται. τέλος δὲ οὗτοί τε καὶ ὅσοι ἄλλοι τῶν Θηβαίων περιῆσαν, κατὰ τὴν πόλιν πλανώμενοι, ξυνέβησαν τοῖς Πλαταιεῦσι σφᾶς τε αὐτοὺς παραδοῦναι καὶ τὰ ὅπλα, χρήσασθαι ὅ, τι ἂν βούλωνται. οἱ μὲν δὴ ἐν τῇ Πλαταίᾳ οὕτως ἐπεπράγεσαν.

έ. 5. Οἱ δὲ ἄλλοι Θηβαῖοι, οὓς ἔδει ἔτι τῆς νυκτὸς παραγενέσθαι πανστρατιᾷ, εἴτι ἄρα μὴ προχωροίη τοῖς ἐσεληλυθόσι, τῆς ἀγγελίας ἅμα καθ᾽ ὁδὸν αὐτοῖς ῥηθείσης περὶ τῶν γεγενημένων, ἐπεβοήθουν. ἀπέχει δ᾽ ἡ Πλάταια τῶν Θηβῶν σταδίους ἑβδομήκοντα, καὶ τὸ ὕδωρ τὸ γενόμενον τῆς νυκτὸς, ἐποίησε βραδύτερον αὐτοὺς ἐλθεῖν. ὁ γὰρ Ασωπὸς [ποταμὸς]

Ebræi בֵית בוֹר LXX. ἐκ λάκκου ταλαιπωρίας, et magis emphatice, כּוֹ אסרִיךְ׃ מִבּוֹר אֵין מַיִם LXX. Jerem. et Ezek. minus Attice οἰκία. De altera vocis apud Pollucem significatione vide Xenoph. Mem. II. 741. Harpocrat. Ælian. VI. 1. et Ezek. XVI. 23. Wass. Add. Jungerm. ad Polluc. IX. 45. Duck.

Ἐσπίπτουσιν ἐς οἴκημα] Diod. l. c. τινὲς δὲ εἰς οἰκίαν τινὰ καταφυγόντες—Gottl.

Αἱ θύραι] Altera lectio πλησίον adjicit, quo adverbio nihil opus esse puto, præsertim quum sequatur τὰς θύρας τοῦ οἰκήματος εἶναι. Steph.

Καὶ αἱ θύραι—αὐτοῦ] Pro οὗ αἱ θύραι. v. Abresch. Diluc. p. 159. Reiskius in animad. p. 17. conjicit: ὃ ἦν ἐχόμενον τοῦ τείχους. n. *contiguum erat mœnibus.* Subintelligi potest ἐχόμενον, non propterea inseri textui. Plene L. II. 96. τὸ ὄρος—ἐχόμενον Ῥοδόπης.—G.

Ebraismum plane sapit Pron. αὐτοῦ. Sed hæc verba in parenthesi posita intelligi possunt. Sed in verbis, ὃ ἦν τοῦ τείχους, non intelligam ἐγγὺς, sed μέρος· ædificium erat muri, pars muri, *es gehörte zur Maver.* Baver.

Ἐβουλεύοντο] *Deliberabant inter se.* Mox ὥσπερ ἔχουσιν, *ita ut erant;* ut Herodot. L. I. 24. de Arione: ῥίψαι μιν ἐς τὴν θάλασσαν ἑωϋτὸν, ὡς εἶχε, σὺν τῇ σκευῇ πάσῃ—G.

Εἴτε κατακαύσουσιν] Habebat mea prior Editio κατακαύσωσιν et χρήσωνται· sed meum veterem librum sequutus illa Indicativi futura substitui, κατακαύσουσιν et χρήσονται, quam scripturam tutiorem esse existimo: licet et aliquo exemplo alteram posse defendi existimem. Steph. De hoc genere loquendi χρήσασθαι, ὅ, τι ἂν βούλωνται Idem Append. ad scripta de Dialect. p. 94. Duck.

Χρήσασθαι ὅ, τι ἂν βούλωνται] Schol. Aug. vult suppleri ἀπὸ κοινοῦ, καὶ—n. καὶ χρήσασθαι. G.

Χρήσασθαι] Scil. ὥστε, vel, εἰς τὸ χρ. Baver.

Ἐπεβοήθουν] *Auxilium præstitum iverunt.* De conatu intelligendum est h. verbum. Non infrequens est modus loquendi apud Græcos et Latinos. v. S. Rev. Morum ad Isocr. Pan. p. 78. cf. not. ad Menex. Plat. p. 35. Ernest. ad Suet. 29. ubi *pepigit,* i. e. *pacisci voluit.* G.

Τὸ ὕδωρ τὸ γενόμενον] Demosth. T. II. p. 1379. similiter e Nostro: ὕδωρ γὰρ τὸ γενόμενον τῆς νυκτὸς πολὺ ἐκώλυσεν αὐτοὺς πάντας εἰσελθεῖν. Ὁ γὰρ Ἄσωπος ποταμὸς μέγας ἐῤῥύη, καὶ διαβῆναι οὐ ῥᾴδιον ἦν, ἄλλως τε καὶ νυκτός. G.

Ὁ γὰρ Ἄσωπος—ἐῤῥύη μέγας] *Copiosus fluxit.* Apud Callim. H. in Jov. v. 18. similis locus esse videtur: Λάδων οὔπω μέγας ἔῤῥεεν—sed aliter capiendus: *sed Ladon magnus nondum fluebat.* ubi v. Ernest. qui, Thucydidei loci non immemor, monet, τὸ μέγας fluminis epitheton esse. Vocabulum ποταμὸς, uncinis inclusum, defendi potest ex Demosthenis loco laudato. G.

ἐῤῥύη μέγας, καὶ οὐ ῥᾳδίως διαβατὸς ἦν. πορευόμενοί τε ἐν ὑετῷ, καὶ τὸν ποταμὸν μόγις διαβάντες, ὕστερον παρεγένοντο, ἤδη τῶν ἀνδρῶν, τῶν μὲν, διεφθαρμένων, τῶν δὲ, ζώντων ἐχομένων. ὡς δ' ᾔσθοντο οἱ Θηβαῖοι τὸ γεγενημένον, ἐπεβούλευον τοῖς ἔξω τῆς πόλεως τῶν Πλαταιέων. ἦσαν γὰρ καὶ ἄνθρωποι κατὰ τοὺς ἀγροὺς, καὶ κατασκευὴ, οἷα ἀπροσδοκήτου κακοῦ ἐν εἰρήνῃ γενομένου. ἠβούλοντο γὰρ σφίσιν, εἴ τινα λάβοιεν, ὑπάρχειν ἀντὶ τῶν ἔνδον, ἢν ἄρα τύχωσι τινὲς ἐζωγρημένοι. καὶ οἱ μὲν ταῦτα διενοοῦντο. οἱ δὲ Πλαταιῆς, ἔτι διαβουλευομένων αὐτῶν, ὑποτοπήσαντες τοιοῦτόν τι ἔσεσθαι, καὶ δείσαντες περὶ τοῖς ἔξω, κήρυκα ἐξέπεμψαν παρὰ τοὺς Θηβαίους, λέγοντες, ὅτι οὔτε τὰ πεποιημένα ὁσίως δράσειαν, ἐν σπονδαῖς σφῶν πειραθέντες καταλαβεῖν τὴν πόλιν, τά τε ἔξω ἔλεγον αὐτοῖς μὴ ἀδικεῖν. εἰ δὲ μὴ, καὶ αὐτοὶ ἔφασαν αὐτῶν τοὺς ἄνδρας ἀποκτενεῖν, οὓς ἔχουσι ζῶντας· ἀναχωρησάντων δὲ πάλιν ἐκ τῆς γῆς, ἀποδώσειν αὐτοῖς τοὺς ἄνδρας. Θηβαῖοι μὲν ταῦτα λέγουσι, καὶ ἐπομόσαι φασὶν αὐτούς· Πλαταιῆς δ' οὐχ ὁμολογοῦσι τοὺς ἄνδρας εὐθὺς ὑποσχέσθαι ἀποδώσειν, ἀλλὰ λόγων πρῶτον γενομένων, ἤν τι ξυμβαίνωσι· καὶ ἐπομόσαι οὔ φασίν. ἐκ γοῦν τῆς γῆς ἀνεχώρησαν οἱ Θηβαῖοι, οὐδὲν ἀδικήσαντες· οἱ δὲ Πλαταιῆς, ἐπειδὴ τὰ ἐκ τῆς χώρας κατὰ τάχος ἐσεκομίσαντο, ἀπέκτειναν τοὺς ἄνδρας εὐθύς. ἦσαν δὲ

Μόγις] Μόλις alii. dixi supra. WASS.

Ἐβούλοντο] Sic loquuntur Scriptores probatissimi, non ἠβουλόμην, nec ἠδυνάμην, si quid Thom. Magistro credimus. At Joann. Grammaticus et Corinthus dicunt Atticos in his η pro ε ponere. DUCK.

Ἠβούλοντο] Sic dedi pro ἐβούλοντο, ut supra c. 2. Duckerus edidit. Debebat constantia servari, nec Thomæ auctoritas aliquid valere. v. Intt. p. 258. 59. Confirmat ἠβούλοντο quoque, præter codd. bonos, margo Ald. Viuar. GOTTL.

Δράσειαν] Hic optativus pro præterito est capiendus, ut L. I. 50. τὰ σκάφη μὲν οὐχ εἷλκον ἀναδούμενοι τῶν νεῶν, ἃς καταδύσειαν, i. e. κατέδυον. v. Greg. de dial. p. 23. ad quem locum doctiss. Kœnius hunc nostrum laudare non omisit. G.

Πειραθέντες] Thom. Magist. in πειρῶ, Mœris p. 36. et Index. WASS.

I. e. ἀπόπειραν ποιούμενοι. Herodot. IV. 80. *Sitalces misit caduceatorem cum his mandatis:* Τί δεῖ ἡμέας ἀλλήλων πειρηθῆναι. v. Thom. M. in πειρῶ. G.

Τά τε ἔξω ἔλεγον αὐτοῖς μὴ ἀδικεῖν] Hunc locum adferebat Vigerus, (de idiot. Gr. dict. p. 374.) ut probaret, τε solum reperiri, ut *que* apud Latinos. Sed parum recte inspexit locum; præcedit enim conjunctio οὔτε, et ita potius repetitur, ut monuit Hoogevenius. Respondet τε præcedenti τε, quod est in οὔτε. Similis locus est apud Xenoph. Cyrop. III. 1. 10. διὰ τί οὔτε τὸν δασμὸν ἀπήγαγες, οὔτε στράτευμα ἀπέπεμπες, ἐτείχιζές τε τὰ ἐρύματα. Ubi Cel. Zeunius hujus loci meminit. G.

Τοὺς ἄνδρας εὐθὺς ὑποσχέσθαι ἀποδώσειν] Non referendum εὐθὺς ad ἀποδώσειν, sed cum Scholiaste ad ὑποσχέσθαι, ut sit: ἐξ εὐθείας, sive ἁπλῶς, *simpliciter, sine conditione.* Sequitur enim conditio: ἀλλὰ λόγων—Hesychius: εὐθὺ, ἁπλοῦν. G.

Ἐσεκομίσαντο] Sic ex optimis codd. correximus pro εἰσεκομίσαντο, ut constantiam etiam in his teneremus. G.

Ἀπέκτειναν τοὺς ἄνδρας] Cum Thucydide

ὀγδοήκοντα καὶ ἑκατὸν οἱ ληφθέντες· καὶ Εὐρύμαχος εἷς αὐτῶν ἦν, πρὸς ὃν ἔπραξαν οἱ προδιδόντες.

στ′. 6. Τοῦτο δὲ ποιήσαντες, ἔς τε τὰς Ἀθήνας ἄγγελον ἔπεμπον, καὶ τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπέδοσαν τοῖς Θηβαίοις· τά τ' ἐν τῇ πόλει καθίσταντο πρὸς τὰ παρόντα, ᾗ ἐδόκει αὐτοῖς. τοῖς δ' Ἀθηναίοις ἠγγέλθη εὐθὺς τὰ παρὰ τῶν Πλαταιέων γεγενημένα. καὶ Βοιωτῶν τε παραχρῆμα ξυνέλαβον ὅσοι ἦσαν ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ ἐς τὴν Πλάταιαν ἔπεμψαν κήρυκα, κελεύοντες αὐτοῖς εἰπεῖν μηδὲν νεώτερον ποιεῖν περὶ τῶν ἀνδρῶν οὓς ἔχουσι Θηβαίων, πρὶν ἄν τι καὶ αὐτοὶ βουλεύσωσι περὶ αὐτῶν· οὐ γὰρ ἠγγέλθη αὐτοῖς, ὅτι τεθνηκότες εἶεν. ἅμα γὰρ τῇ ἐσόδῳ γιγνομένῃ τῶν Θηβαίων, ὁ πρῶτος ἄγγελος ἐξῄει· ὁ δὲ δεύτερος, ἄρτι νενικημένων τε καὶ ξυνειλημμένων· καὶ τῶν ὕστερον οὐδὲν ᾔδεσαν. οὕτω δὴ οὐκ εἰδότες οἱ Ἀθηναῖοι ἐπέστελλον· ὁ δὲ κήρυξ ἀφικόμενος εὗρε τοὺς ἄνδρας διεφθαρμένους· καὶ μετὰ ταῦτα οἱ Ἀθηναῖοι, στρατεύσαντες ἐς Πλάταιαν, σῖτόν τε ἐσήγαγον, καὶ φρουροὺς ἐγκατέλιπον· τῶν τε ἀνθρώπων τοὺς ἀχρειοτάτους ξὺν γυναιξὶ καὶ παισὶν ἐξεκόμισαν.

ζ′. 7. Γεγενημένου δὲ τοῦ ἐν Πλαταιαῖς ἔργου, καὶ λελυμένων λαμπρῶς τῶν σπονδῶν, οἱ Ἀθηναῖοι παρεσκευάζοντο ὡς πολεμήσοντες. παρεσκευάζοντο δὲ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι αὐτῶν, πρεσβείας τε μέλλοντες πέμπειν παρὰ

pugnat Diodorus, qui captivos non jugulatos, sed receptos fuisse tradit, p. 308. Ed. Steph. Huds. Diodor. male τοὺς αἰχμαλώτους ἀπολαβόντες εἰς τὰς Θήβας ἀπηλλάγησαν. Wass.

Cum Nostro facit Demosth. p. 1379. ὡς οὖν ἀπέτυχον οἱ Θηβαῖοι τῆς πείρας, καὶ οἱ Πλαταιεῖς τοὺς ἄνδρας, οὓς ἔλαβον αὐτῶν ἐν μάχῃ ζῶντας, ἀπέκτειναν. Diodorus contra L. XII. p. 506. tradit, captivos receptos esse, non jugulatos: sed auctoritas Thucydidis major valet. Gottl.

Ἄγγελον πέμπουσι] Demosth. l. c. καὶ ὡς ἡμᾶς πέμπουσιν· εὐθὺς ἄγγελον, τήν τε πρᾶξιν φράσοντα, καὶ τὴν μάχην δηλώσοντα—G.

Αὐτοῖς] Abest Cl. eleganter quidem, haud æque tamen perspicue, p. 260. 1. ἀπέστελλον recte Steph. et Æ. Port. Wass.

Τεθνηκότες εἶεν) Sc. ὑπὸ τῶν Πλαταιέων i. e. *interfectos esse.* Sic τελευτᾶν sumi et cognatæ sign. vocabula, monuit Abresch. Diluc. p. 491. et Anim. ad Æschyl. II. 410. Diximus quoque de hoc usu ad Plat. Alcib. sec. p. 125. Hoc loco planum est e superioribus: ἀπέκτειναν τοὺς ἄνδρας εὐθύς· et paullo post: κήρυξ—εὗρε τοὺς ἄνδρας διεφθαρμένους. G.

Οὕτω δὴ—ἐπέστελλον] *Sic igitur dicere jubent præconem.* Τὸ δὴ indicat, sermonem per parentheses fuisse interruptum. Paullo ante scripserat: ἔπεμψαν κήρυκα— Breviter nunc repetit sermonem: ἐπέστελλον, n. τῷ κήρυκι εἰπεῖν— v. Abresch. Diluc. p. 160. Sic Plato adhibet τὸ δὲ, v. c. Alcib. I. c. 2. Ἐὰν εἰς τὸν Ἀθηναίων δῆμον παρέλθῃς— sequitur parenthesis, et mox: παρελθὼν δὲ ἐνδείξασθαι. vide, sis, quæ ibi notavimus. G.

Λαμπρῶς] Agnoscit Suidas h. v. et Schol. sequitur. Glossæ clare. Dion. Halic. Antiq. IX. 25. λαμπρῶς ἠγωνίσαντο, καὶ ἀνέπνευσαν ἐκ τοῦ δέους. Sic fere Hippocrates Prorrh. II. p. 416. Synes. Ep. LXVII. et III. in malam partem, ut hic et alibi apud Nostrum. Horatius audacter, "splendide *mendax.*" Ita, "*probe* madidus" et similia, quæ Comice dici solent, ut καλὴν δίκην apud Aristophanem. Wass.

βασιλέα, καὶ ἄλλοσε ἐς τοὺς βαρβάρους, εἴποθέν τινα ὠφέλειαν ἤλπιζον ἑκάτεροι προσλήψεσθαι· πόλεις τε ξυμμαχίδας ποιούμενοι, ὅσαι ἦσαν ἐκτὸς τῆς ἑαυτῶν δυνάμεως. καὶ Λακεδαιμόνιοι μὲν, πρὸς ταῖς αὐτοῦ ὑπαρχούσαις ἐξ Ἰταλίας καὶ Σικελίας, τοῖς τἀκείνων ἑλομένοις, ναῦς ἐπετάχθησαν ποιεῖσθαι κατὰ μέγεθος τῶν πόλεων, ὡς, ἐς τὸν πάντα ἀριθμὸν, πεντακοσίων νεῶν ἐσομένων· καὶ ἀργύριον ῥητὸν ἑτοιμάζειν, τά τ᾽ ἄλλα ἡσυχάζοντας, καὶ Ἀθηναίους δεχομένους μιᾷ νηῒ, ἕως ἂν ταῦτα παρασκευασθῇ. Ἀθηναῖοι δὲ τήν τε ὑπάρχουσαν ξυμμαχίαν ἐξήταζον, καὶ ἐς τὰ περὶ Πελοπόννησον μᾶλλον χωρία ἐπρεσβεύοντο, Κέρκυραν, καὶ Κεφαλληνίαν, καὶ Ἀκαρνᾶνας, καὶ Ζάκυνθον· ὁρῶντες, εἰ σφίσι φίλια ταῦτ᾽ εἴη, βεβαίως πέριξ τὴν Πελοπόννησον καταπολεμήσοντες.

ή. 8. Ολίγον τε ἐπενόουν οὐδὲν ἀμφότεροι, ἀλλ᾽ ἔῤῥωντο ἐς

Εἴποθεν] i. e. ὁπόθεν, *unde*—ut εἴπως pro ὅπως. v. Abresch. Diluc. p. 162. G.

Λακεδαιμονίοις] Valla non solum legit Λακεδαιμόνιοι, sed alia etiam aliter: aut saltem perinde vertit hunc locum, ac si ita legeretur, et interpungeretur, καὶ Λακεδαιμόνιοι μὲν πρὸς ταῖς αὐτοῦ ὑπαρχούσαις, τοῖς ἐξ Ἰταλίας καὶ Σικελίας τἀκείνων ἑλομένοις ναῦς ἐπέταξαν ποιεῖσθαι, hæc enim sunt interpretationis ejus verba, *et Lacedæmonii quidem, præter eas, quas habeant, negotium dederunt iis, qui ex Italia et Sicilia in partibus erant, ut naves conficerent.* Nostram autem lectionem retinendo, dicendum videtur, Λακεδαιμονίοις pro ὑπὸ Λακεδαιμονίων positum esse, et τοῖς τἀκείνων ἑλομένοις pro οἱ τἀκείνων ἑλόμενοι. Sed nimium durus hic dativi pro nominativo usus esset: ideoque potius aliquid mutandum dicerem, videlicet ἐπετάχθησαν in ἐπετάχθη. STEPH.

Καὶ Λακεδαιμόνιοι—τοῖς τἀκείνων ἑλομένοις ναῦς ἐπετάχθησαν ποιεῖσθαι] Hic locus exercuit interpretes ob duplicem dativum: Λακεδαιμονίοις, ut antea legebatur, et τοῖς ἑλομένοις. Quod durum esset, τοῖς ἑλομένοις positum pro nominativo; malebat Stephanus mutari ἐπετάχθησαν in ἐπετάχθη. Cui occurrit Abreschius sic in Dilucid. 161., ut dicat, ἐπετάχθησαν locum tenere ἐπετάχθη quod fuerit bis adhibendum: ostendere hoc quoque ναῦς, alioquin scripsisset νῆες. Solere quoque nonnunquam vocabulum plurale poni pro bis adhibendo in singulari. Durior etiam mihi videtur hæc ratio. Reiskius (in anim. p. 17.) tentat, Λακεδαίμονι, *in urbe Lacedæmone*, aut παρὰ Λακεδαιμονίοις. Sed hæ conjecturæ a nullo codice adjuvantur. Facillima ratio mihi visa est, si corrigatur Λακεδαιμόνιοι e bonis codd. et ἐπετάχθησαν capiatur active; quod non infrequens est omnino, et de ἀντιτετάχθαι notat Kusterus de V. M. I. 56. Itaque recepi Λακεδαιμόνιοι. Mox πρὸς ταῖς αὐτοῦ ὑπαρχούσαις— i. e. ibi, n. e Lacedæmone, ut Abreschius l. c. explicat. G.

Λακεδ. ἐπετάχθ. π.] Retineri possit Dat. Λακεδαιμονίοις, intelligenti pro, ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, tali sensu: a Lacedæmoniis naves jussæ erant fieri, imperatæ sociis, ut fierent. BAVER.

Ἡσυχάζοντας, καὶ—δεχομένους] Pro ἡσυχάζοντας δέχεσθαι, per ἓν διὰ δυοῖν. v. Abresch. l. c. GOTTL.

Ἡσυχ. καὶ δεχομ.] Non video, cur hic Hendiadyn inducamus; cum aliud sit,—quiescere, aliud recipere venientes; sed pro Infinitivo positum est utrumque, participium certe pro, καὶ ἡσυχάζειν καὶ—δέχεσθαι. Quid autem est, recipere Athenienses navi *una?* Intelligi nequit, nisi suppleto, *venientes;* si *una* tantum navi venissent; plures, vel pluribus venientes, ne reciperent; quippe suspectos ita, et hostilia agitantes. BAVER.

Ἀλλ᾽ ἔῤῥωντο ἐς τὸν πόλεμον] "Sie rüsteten sich mit aller Lebhaftigkeit zum Kriege," *ad bellum cupide ferebantur.* L. VII. 7. καὶ τἄλλα πολὺ ἐπέῤῥωντο, i. e. ἐπὶ τἄλλα ἔῤῥωντο. Mox ἔῤῥωτό τε πᾶς καὶ ἰδιώτης— Vox ἔῤῥωντο est ποιητικώτερον, quo usus est Hom. Il. λ΄. 50.—σὺν τεύχεσι—ῥώοντ᾽. Od. ώ. 68. ubi τεύχεσθαι est ἐῤῥωμένως κινεῖσθαι. Callim. H. in Del. 175. Τιτῆνες ῥώσονται— ubi v. Ernest. et, quem laudat, Hesych. in ἐῤῥώσαντο. G.

τὸν πόλεμον. οὐκ ἀπεικότως· ἀρχόμενοι γὰρ πάντες, ὀξύτερον ἀντιλαμβάνονται· τότε δὴ καὶ νεότης πολλὴ μὲν οὖσα ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, πολλὴ δ' ἐν ταῖς Ἀθήναις, οὐκ ἀκουσίως, ὑπὸ ἀπειρίας, ἥπτετο τοῦ πολέμου· ἥ τε ἄλλη Ἑλλὰς πᾶσα μετέωρος ἦν, ξυνιουσῶν τῶν πρώτων πόλεων. καὶ πολλὰ μὲν λόγια ἐλέγετο, πολλὰ δὲ χρησμολόγοι ᾖδον, ἔν τε τοῖς μέλλουσι πολεμήσειν, καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν. ἔτι δὲ Δῆλος ἐκινήθη ὀλίγῳ πρὸ τούτων, πρότερον οὔπω σεισθεῖσα, ἀφ' οὗ Ἕλληνες μέμνηνται. ἐλέγετο δὲ καὶ ἐδόκει ἐπὶ τοῖς μέλλουσι γενήσεσθαι σημῆναι. εἴτε τι ἄλλο τοιουτότροπον ξυνέβη γε-

Μετέωρος] Agnoscit Suidas h. v. et exempla ex Josepho aliisque adducit. Wass.

Χρησμολόγοι ᾖδον] Χρησμολόγοις junguntur μάντεις, L. VIII. 1. Dicuntur etiam hi veteratores λογοποιοὶ καὶ μάντεις apud Charit. p. 110. ubi cf. Dorvill. Anim. 575. Dixit ᾖδον, quod talia oracula versibus ederentur. G.

Ἔν τε τοῖς μέλλουσι πολεμήσειν] Proprie dicendum erat: ἔν τε ταῖς μελλούσαις, ob sequentia. Sed hæc Synesis generis non est infrequens. Stephanus defendit Thucydidem ita, ut perinde esse dicat, ac si dixisset: ἔν τε ταῖς τῶν μελλόντων πολεμήσειν, καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν. Sed hoc tamen durum est, pro hac structura illam adhibere. Simile exemplum est huic nostro apud Xenoph. Mem. II. 2. 3. αἱ πόλεις—τὴν ἀδικίαν παύσοντες, pro παύσουσαι. v. Ernest. G.

Ὀλίγῳ] Ὀλίγον, Cl. Gr. sed ὀλίγῳ πρὸ τούτων alibi apud Thucyd. Cæterum fallitur Schol. Callimachi, ut inspicienti patebit. Denique voces ὀλίγῳ πρὸ τούτων non possunt extendi ad Medici belli tempora, hoc est Per. Jul. 4224. cum secundus annus hujusce belli cadat in 4284. Itaque Noster prioris istius motus oblitus est. vid. Herodot. VI. 98. Plin. IV. 12. Ad Marci Varronis ætatem Mucianus prodidit BIS concussam. Seneca N. Q. VI. 26. Thucydides ait, *circa* Peloponnesiacum bellum tremuisse. Callisthenes et alio tempore ait hoc accidisse. Vel legendum, οὐχ οὕτω σεισθεῖσα. Wass.

Σεισθεῖσα] Hoc spectant Schol. Aristoph. Acharn. v. 12. et Schol. Callimach. Hymn. in Del. v. 11. Wass. Add. Spanhem. ad Callim. l. d. et Cerd. ad Virgil. III. Æneïd. v. 77. Duck.

Δῆλος ἐκινήθη—πρότερον οὐ σεισθεῖσα] Wassius putat, Thucydidem memoria lapsum, omisisse priorem motum terræ in hac insula, cujus mentionem facit Herod. VI. 98. p. 483. Sed Noster haud dubie motum terræ Herodoteum fictum habuit; addit enim Herodotus, ὡς ἔλεγον οἱ Δήλιοι, quæ verba declarant, ut scite judicat Valckenarius, rem incertam esse. Wesselingius defendit Thucydidem sic, ut v. ὀλίγῳ πρὸ τούτου, laxius sumta, ad Herodoteum referantur motum. Verum quidem est, particulas quasdam, recens actam rem proprie indicantes, de longiori, plurimos annos comprehendente temporis spatio sumi, veluti νεωστὶ, πρώην ὀλίγῳ etc., ut supra monui; hic usus tamen non est h. l. censentaneus. Quodsi Herodoteus motus terræ intelligendus esset, qui ante Peloponnesiacum bellum, septuaginta circiter annos, accidisse putatur: non facile intelligitur, quomodo res, tam longe anteacta paucissimisque nota, potuerit videri prodigium. Talia portenta paullo ante facta esse debent, si vim in animos habere velint. Vulgo credita est res, Delum bis motam fuisse, ut apparet e Plinio (H. N. L. IV. 12. p. 137.) et Seneca (N. Qu. VI. 26.); sed minime a Thucydide. Nemini quoque probabitur emendatio Wassii, legentis: οὐχ οὕτω σεισθεῖσα. Hujus loci mentionem facit Scholiastes Callimachi, H. in Del. ad v. 11. — Θουκυδίδης σεισμὸν γενόμενον μέγαν βουλόμενος ἐξηγήσασθαι, φησὶν, ὅτι τοσοῦτον ἦν μέγας, ὥστε τὴν Δῆλον νῆσον σεισθῆναι. Sed memoriter locus laudatur, maleque ἄτροπος ibi explicatur ἀκίνητος, cum sit *inculta* insula s. dura, ut docuit Ernest. p. 148. Vocari hanc insulam ἀκίνητον, apud Herod. VI. 98. *immotam*, qui κινεῖσθαι per σεισθῆναι interpretatur, alio sensu, quam apud Virgilium, (L. III. 77. Æn.) facile apparet. Poeta enim *immotam* vocat, quod olim *vaga* mari, inter Gyarum Myconumque Cycladas, consedit, ἐστήρικται. v. Illustr. Heyn. ad hunc Virgilii locum. Unde apparet, Delum non uno eodemque modo vocari ἀκίνητον. G.

Ἐλέγετο καὶ ἐδόκει — σημῆναι] Ingenium Thucydidis parum proclive ad religiones elucet etiam ex h. l.; non enim hanc rem prodigiosam habet, ut Herodotus, qui solet

νέσθαι, πάντα ἀνεζητεῖτο. ἡ δὲ εὔνοια παραπολὺ ἐπῄει τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους, ἄλλως τε καὶ προειπόντων, ὅτι τὴν Ἑλλάδα ἐλευθεροῦσιν. ἔῤῥωτό τε πᾶς καὶ ἰδιώτης καὶ πόλις, εἴτι δύναιτο καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ξυνεπιλαμβάνειν αὐτοῖς. ἐν τούτῳ τε κεκωλῦσθαι ἐδόκει ἑκάστῳ τὰ πράγματα, ᾧ μή τις αὐτὸς παρέσται. οὕτως ὀργῇ εἶχον

ejusmodi rebus immorari iisque delectari; sed multitudini relinquit. cf. Valk. Cel. ad Herod. VI. 98. G.

Πάντα ἀνεζητεῖτο] i. e. *omnia paullo altius indagabantur, quoad usque mens in præteritum respicere poterat, et cum præsentibus comparabantur.* ἀναζητεῖσθαι est ἄνωθεν ζητεῖσθαι, ut quoque Abresch. Diluc. p. 163. ubi alia verba hujus significationis, veluti ἀνασκοπεῖν, ἀνατιμᾶν, ἀναθηρᾶν, ἀνακρίνειν etc. explicantur. G.

Παραπολὺ ἐπῄει] Ita correxi, præeuntibus codd. optimis, pro ἐποίει. Scholiastes quoque legit ἐπῄει ut ex ejus explicatione patet. Profert Abreschius duo loca Dionis, quorum alter exstat L. XLV. p. 427. ἡ σπουδὴ τῶν ἀνθρώπων ἐς τὸν Καίσαρα ἐπῄει, quem e Nostro manifeste imitatus est: alter L. LV. p. 851. ἡ εὔνοια—ἐς αὐτὸν ἐπῄει, i. e. vergebat. Addi potest locus nostro simillimus e L. LXXVIII. p. 1347. ἡ γὰρ εὔνοια ἐς αὐτὸν ἐπῄει, ubi quoque male legitur ἐποίει. Etsi defendit Abresch. vulgatam; receptam a nobis ei tamen præfert. Reiskius in anim. p. 17. ita quoque legit. Mox: ἄλλως τε, *cum ob alia,* καὶ *tum* προειπόντων, Lacedæmoniis, ὅτι— Paullo ante: μᾶλλον ἐς τ. Λακεδαιμονίους, supplendum: ἢ ἐς τοὺς Ἀθηναίους. G.

Ἐπῄει] ἐποίει, si retineatur, notet Lacedæmoniis adjungebat homines. BAUER.

Ἄλλως τε καὶ] Simpliciter est, *præsertim.* BAUER.

Προειπόντων] Debebat προειπόντας, ad Λακεδαιμονίους. Sed sunt Genitivi simpliciter positi, scil. αὐτῶν, quia edixerant. Non minus distracte Theoph. Char. Eth. περὶ μικροφιλ. κυναρίου τελευτήσαντος, μνῆμα αὐτῷ ποιῆσαι, pro κυναρίῳ τελευτήσαντι μν. π. B.

Πολίτης] Fortassis præferendum est πόλις, quod est in plerisque Mss. et Edit. Nam Thucydides ἰδιώτῃ magis opponit πόλιν, quam πολίτην. Vid. I. 124. et 144. II. 65. Καὶ λόγῳ—αὐτοῖς. Thom. Mag. in συλλαμβάνει. DUCK.

Πόλις] Prætuli cum Duckero πόλις pro πολίτης, quæ vox librariis debetur. Optimi codd. non modo habent πόλις, verum etiam Noster conjungit hæc duo, v. c. I. 124. 144. II. 65. v. V. L. optimarum codd. G.

Ξυνεπιλαμβάνειν αὐτοῖς] Usitatius fuisset ξυνεπιλαμβάνεσθαι, de quo verbo accurate egit Hemsterhus. ad Lucian. Prom. p. 196. Laudasse h. l. Thomam, in συλλαμβάνει, monuit jam Duckerus. In συλλαμβάνω tamen γνησιότητα v. συνεπιλαμβάνω damnat, sine ulla caussa idonea. v. Intt. G.

Ἐν τούτῳ] Quomodo hunc locum, ἐν τούτῳ τε κεκωλῦσθαι etc. emendandum putem, in quodam Schediasmate doceo. STEPH. Non est in editis Schediasmatibus. Non multo aliter Thucydid. IV. 14. Καὶ ἐν τούτῳ κεκωλῦσθαι ἐδόκει ἕκαστος, ᾧ μή τινι καὶ αὐτὸς ἔργῳ παρῆν. Alium locum Thucyd. laudat Steph. ad Dionys. Halic. Cap. XVI. Καὶ ἐδόκει κωλύεσθαι πᾶν ἔργον, ᾧ μή τις παρῆν. Quid autem in hoc loco, quem emendasse se dicit Steph. difficultatis sit, ab aliis doceri cupio. DUCK.

Ἐν τούτῳ κεκωλῦσθαι ἐδόκει ἑκάστῳ τὰ πράγματα, ᾧ—] Ita fere loquitur L. IV. 14. Noster: καὶ ἐν τούτῳ κεκωλῦσθαι ἐδόκει ἕκαστος, ᾧ μή τινι καὶ αὐτὸς ἔργῳ παρῆν. Mox ᾧ pro οἷς positum ob πράγματα. Exempla quidem reperiuntur, ubi nomini pluralis numeri pronomen in singulari jungitur: ea tamen potius παροράματα scriptorum judico, quæ notanda et excusanda sunt, sed non tanquam exempla gratæ negligentiæ laudanda, multo minus imitanda. G.

Οὕτως ὀργῇ εἶχον οἱ πλείους τ. Ἀθηναίους] Alias additur præpositio in hac forma ἐν. Sic hujus libri c. 21. τὸν Περικλέα ἐν ὀργῇ εἶχον. Reiskius in anim. p. 17. legit cum Stephano: οὕτως ἐν ὀργῇ εἶχον aut οὕτω δι' ὀργῆς, aut οὕτως ὀργῆς. In Dilucidatt. Abresch. malebat idem Reiskius, (p. 167.) δι' ὀργῆς εἶχον. Sic et Noster, L. II. 60. δι' αἰτίας ἔχειν τινά. Item διὰ σπουδῆς ἔχειν τινά— v. Valken. ad Eurip. Phœn. p. 177. qui ad Herod. V. p. 412. malit: οὕτως ὀργῆς εἶχον οἱ πλείους ἐς τοὺς Ἀθηναίους— Sed h. l. nihil corrigere ausim, cum præpositio ἐν subintelligi possit, nec codd. correctionem adjuvent. Est autem οὕτως ὀργῇ idem ac οὕτω μεγάλῃ, quæ vox additur alias. Comparabat Abresch. in auctar. p. 265. cum h. l. Plat. Lys. p. 112. οἱ οὕτως ἄγνοιαν ἔχοντες, et Sueton. Tit. 7. *tam artifices* pro *tantos.* G.

Οὕτως ὀργῇ εἶχον] Οὕτως refertur ad verbum εἶχον ita prosequebantur ira. BAUER.

οἱ πλέους τοὺς Ἀθηναίους, οἱ μὲν, τῆς ἀρχῆς ἀπολυθῆναι βουλόμενοι, οἱ δὲ, μὴ ἀρχθῶσι φοβούμενοι. παρασκευῇ μὲν οὖν καὶ γνώμῃ τοιαύτῃ ὥρμηντο.

θʹ 9. Πόλεις δ᾽ ἑκάτεροι τάσδ᾽ ἔχοντες ξυμμάχους ἐς τὸν πόλεμον καθίσταντο. Λακεδαιμονίων μὲν οἵδε ξύμμαχοι. Πελοποννήσιοι μὲν οἱ ἐντὸς ἰσθμοῦ πάντες, πλὴν Ἀργείων καὶ Ἀχαιῶν. τούτοις δ᾽ ἐς ἀμφοτέρους φιλία ἦν. Πελληνῆς δὲ Ἀχαιῶν μόνοι ξυνεπολέμουν τοπρῶτον, ἔπειτα δὲ ὕστερον καὶ ἅπαντες. ἔξω δὲ Πελοποννήσου, Μεγαρῆς, Λοκροὶ, Βοιωτοὶ, Φωκῆς, Ἀμπρακιῶται, Λευκάδιοι, Ἀνακτόριοι. τούτων ναυτικὸν παρείχοντο Κορίνθιοι, Μεγαρῆς, Σικυώνιοι, Πελληνῆς, Ἠλεῖοι, Ἀμπρακιῶται, Λευκάδιοι· ἱππέας δὲ Βοιωτοὶ, Φωκῆς, Λοκροί. αἱ δ᾽ ἄλλαι πόλεις πεζὸν παρεῖχον. αὕτη μὲν Λακεδαιμονίων ξυμμαχία. Ἀθηναίων δὲ, Χῖοι, Λέσβιοι, Πλαταιῆς, Μεσσήνιοι οἱ ἐν Ναυπάκτῳ, Ἀκαρνάνων οἱ πλείους, Κερκυραῖοι, Ζακύνθιοι, καὶ ἄλλαι πόλεις αἱ ὑποτελεῖς οὖσαι ἐν ἔθνεσι τοσοῖσδε· Καρία ἡ ἐπὶ θαλάσσῃ, Δωριῆς Καρσὶ πρόσοικοι, Ἰωνία, Ἑλλήσποντος, τὰ ἐπὶ Θρᾴκης, νῆσοι ὅσαι ἐντὸς Πελοποννήσου, καὶ Κρήτης πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα· πᾶσαι αἱ ἄλλαι Κυκλάδες, πλὴν Μήλου, καὶ Θήρας. τούτων ναυτικὸν παρείχοντο Χῖοι, Λέσβιοι, Κερκυραῖοι, οἱ δ᾽ ἄλλοι πεζὸν καὶ χρήματα. ξυμμαχία μὲν αὕτη ἑκατέρων καὶ παρασκευὴ ἐς τὸν πόλεμον ἦν.

Λακεδαιμονίων] Confer Diodor. 308. d. qui minus distincte copias recenset. Wass.

Πελληνῆς] Jam monui antea de hac diversa orthographia, Πελληνεῖς et Πελληνῆς. Potius autem esse Atticam hanc, quam illam, constat: ac certe eam et in paulo post sequentibus habes, Μεγαρῆς, Φωκῆς, Δωριῆς. Steph.

Ναυτικὸν παρείχοντο] Mox παρεῖχον, eadem vi. Unde liquet promiscuus activi et medii hujus verbi usus. Differre tamen παρέχειν et παρέχεσθαι, docuit ex Ammonio pluribus Abresch. Diluc. p. 168. Sine discrimine adhibetur παρέχειν et παρέχεσθαι, ἐπὶ τῶν διὰ χειρὸς διδομένων, i. e. manu et quasi manu; at παρέχεσθαι medium, ἐπὶ τῶν διὰ χειρὸς διαθέσεων. cf. Glossar. G.

Τὰ ἐπὶ Θρᾴκης] Inter quæ apud Schol. Πέρινθος, nunc Heraclea, Ammian XXVII. 4. Idem tamen XXXI. 16. Perinthum vocat, et ante omnes Ptolemæus. Ita etiam Zosimus p. 56. Numi Severi a Whelero et aliis adducti. vid. Dionem LXXIV. 847. Numus etiam Getæ apud Harduinum, et circa An. Christi 1358. Cantacuzenus III. 28. διὰ Πειρίνθου. Vide Motraium Itin. I. p. 301. Insc. apud Reinesium III. 35. Situm ejus dabit Diodorus XVI. 77. W.

Scil. χωρία. Diod. Sic. L. XII. 42. p. 506. habet: τὰ ἐπὶ Θρᾴκην, quod corrigebat Rhodomanus, et Diodorus h. libri c. 46. ita habet; sed non sibi constat hic scriptor in usu hujus præpositionis. Genitivus certe usitatior est. v. Wessel. De situ Perinthi, (cujus urbis mentionem facit Schol.) v. Diod. L. XVI. 77. G.

Θήρας] Vid. Plin. II. 87. Senecam N. Q. VI. 21. Niceph. Constant. p. 37. Sch. Callimachi Ap. 37. 74. Cer. 110. Olim Calliste Herodot. IV. 147. Pausan. p. 724. Θηράσι ταῖς νήσοις Athenæus, hoc est, insulis Thera et Therasia. Adi Sponium Miscell. p. 342. Wass.

ί. 10. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι μετὰ τὰ ἐν Πλαταιαῖς εὐθὺς περιήγγελλον κατὰ τὴν Πελοπόννησον καὶ τὴν ἔξω ξυμμαχίδα στρατιὰν παρασκευάζεσθαι ταῖς πόλεσι, τά τε ἐπιτήδεια, οἷα εἰκὸς ἐπὶ ἔξοδον ἔκδημον ἔχειν, ὡς ἐσβαλοῦντες ἐς τὴν Ἀττικήν. ἐπειδὴ δὲ ἑκάστοις ἕτοιμα γίγνοιτο κατὰ τὸν χρόνον τὸν εἰρημένον, ξυνῄεσαν τὰ δύο μέρη ἀπὸ πόλεως ἑκάστης ἐς τὸν ἰσθμόν. καὶ ἐπειδὴ πᾶν τὸ στράτευμα ξυνειλεγμένον ἦν, Ἀρχίδαμος ὁ βασιλεὺς τῶν Λακεδαιμονίων, ὅσπερ ἡγεῖτο τῆς ἐξόδου ταύτης, ξυγκαλέσας τοὺς στρατηγοὺς τῶν πόλεων πασῶν, καὶ τοὺς μάλιστα ἐν τέλει, καὶ ἀξιολογωτάτους παρεῖναι, τοιάδε ἔλεξεν.

ιά. 11. "ΑΝΔΡΕΣ Πελοποννήσιοι, καὶ οἱ ξύμμαχοι· καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν πολλὰς στρατείας καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Πελοποννήσῳ καὶ ἔξω ἐποιήσαντο, καὶ ἡμῶν αὐτῶν οἱ πρεσβύτεροι οὐκ ἄπειροι πολέμων εἰσίν· ὅμως δὲ τῆσδε οὔπω μείζονα παρασκευὴν ἔχοντες ἐξήλθομεν· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πόλιν δυνατωτάτην νῦν ἐρχόμεθα, καὶ αὐτοὶ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι στρατεύοντες. δίκαιον οὖν ἡμᾶς μήτε τῶν πατέρων χείρους φαίνεσθαι, μήτε ἡμῶν αὐτῶν τῆς δόξης ἐνδεεστέρους. ἡ γὰρ Ἑλλὰς πᾶσα τῇδε τῇ

Ἀρχίδαμος] Wassius e Lysia ostendit, hoc bellum a duce Archidamo dictum esse πόλεμον Ἀρχιδάμιον. Sed parum accurate Lysiam laudavit. Est enim fragmentum Lysiæ, quod apud Harpocrationem exstat, illatum editionis Reiskianæ T. VI. p. 11. ex oratione Lysiæ contra Autandrum et Pytheam—Ἀρχιδάμιος ἐκλήθη πόλεμος, ὡς ἔοικεν, ἀπὸ τοῦ τὸν Ἀρχίδαμον ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ἀττικήν.—Prior pars belli constabat decem annis. Idem Harpocration (p. 118.) Δεκελεικὸς, Πελοποννησιακὸς πόλεμος, ἀπὸ μέρους τοῦ τελευταίου. G.

Ἡγεῖτο τῆς ἐξόδου] Unde decem priores anni hujus belli apud Lysiam Ἀρχιδάμιος πόλεμος, uti postremum decennium Δεκελεικός. vid. Xenoph. Isocr. Harpocrat. Etymologum, et Suidam. Noster ad hanc partitionem respicit V. 26. Wass.

Ἀξιολογωτάτους] Malim ἀξιωτάτους παρεῖναι· neque enim (ut opinor) ἀξιολογωτάτους cum hac adjectione diceret. Steph. At vide 41. 2. Schol. et Lib. IV. Cap. 24. de rebus potius, quam de hominibus, ἐγκλήματα καὶ ἄλλα οὐκ ἀξιόλογα δοκοῦντα εἶναι. Et sic fere Xenophon aliique. Noster I. 1. ἀξιολογώτατον πόλεμον. De homine tamen, licet rarius. Lib. III. καὶ ὅσοι αὐτῶν ἦσαν ἀξιολογώτατοι· unde nihil movendum. Recte ergo Glossæ vertunt, *dignissimus, perfectissimus.* Wass.

Καὶ ἀξιολογωτάτους παρεῖναι] Reisk. corrigit in animadv. p. 17. παριών. Sed quid opus est emendatione, cum infinitivus referri possit ad ξυγκαλέσας· supplendum ὥστε. Portus junxit infin. τῷ ἀξιολογωτάτους· non bene. Ἀξιολογώτατοι sunt *viri gravissimi, evocati ut præsentes essent.* Ita quoque Vinsemius: *præcipua dignitate viri*, quem Acacius, Portum sequens, reprehendit. G.

Ἀξιολ. παρεῖναι] i. e. ἀξίους παρεῖναι. Ita sæpius, ἀξιόλογον οὐδὲν et ἄξιον οὐδὲν promiscue ponuntur; et παρεῖναι ad ξυγκαλέσας referre, nimis pleonasticum sit, et frigeat. Ubi enim additur? Baver.

Ἄνδρες Πελοποννήσιοι] Eadem dignitas et vis inest in hoc, ac in Demosthenico: ἄνδρες Ἀθηναῖοι—*Männer von Peloponnes*—In Cod. Mosqu. huic orationi præfixa sunt: Δημογορία Ἀρχιδάμου βασιλέως Λακεδαιμονίων πρὸς τοὺς στρατηγοὺς τῶν ξυμμαχίδων πόλεων. G.

Ἄριστοι] *Longe fortissimi.* Mox ἡ Ἑλλὰς—ἐπῆρται, i. e. μετέωρος ἦν, ut supra c. 8. *Græcia fuit erecta exspectatione,* ut Livius loquitur II. 54. Idem L. XXI. 20. *civitatem omnem in exspectationem erectam inve-*

ὁρμῇ ἐπῆρται, καὶ προσέχει τὴν γνώμην, εὔνοιαν ἔχουσα, διὰ τὸ Ἀθηναίων ἔχθος, πρᾶξαι ἡμᾶς ἃ ἐπινοοῦμεν. οὔκουν χρὴ, εἴτῳ καὶ δοκοῦμεν πλήθει ἐπιέναι, καὶ ἀσφάλεια πολλὴ εἶναι, μὴ ἂν ἐλθεῖν τοὺς ἐναντίους ἡμῖν διὰ μάχης, τούτων ἕνεκα ἀμελέστερόν τι παρεσκευασμένους χωρεῖν, ἀλλὰ καὶ πόλεως ἑκάστης ἡγεμόνα καὶ στρατιώτην τὸ καθ' αὑτὸν ἀεὶ προσδέχεσθαι ἐς κίνδυνόν τινα ἥξειν. ἄδηλα γὰρ τὰ τῶν πολέμων, καὶ ἐξ ὀλίγου τὰ πολλὰ, καὶ δι' ὀργῆς αἱ ἐπιχειρήσεις γίγνονται. πολλάκις τε τὸ ἔλασσον πλῆθος, δεδιὸς, ἄμεινον ἠμύνατο τοὺς πλέονας, διὰ τὸ καταφρονοῦντας ἀπαρασκεύους γενέσθαι. χρὴ δὲ ἀεὶ ἐν τῇ πολεμίᾳ, τῇ μὲν γνώμῃ θαρσαλέους στρατεύ-

nerunt. Καὶ προσέχει γνώμην, *attendit, quo tandem res sit evasura.* G.

Εὔνοιαν etc.] Scholiastes ἔννοιαν se legisse aperte ostendit: sed εὔνοιαν libenter retineo, ut perinde sit, ac si diceretur, διὰ τὴν εἰς ἡμᾶς εὔνοιαν ἐπιθυμοῦσα, ut si Gallice dicas, *aiant affection que nous aions bonne issue.* Nam istud *affection* respondet alioqui Græco εὔνοια. At ἔννοια et σκοπὸς (nam hoc exponit illud Scholiastes) quem locum habere possunt in iis rebus, quæ in potestate nostra positæ non sunt, sed pro quibus vota facere tantum possumus? STEPH.

Εὔνοιαν ἔχουσα] i. e. et studiosa nostri exoptat, ut odio, quæ mente concepimus, exsequamur. Junxi εὔνοιαν ἔχουσα potius cum τῷ πρᾶξαι, ut sit: ὥστε πρᾶξαι s. τοῦ. Abreschius in Diluc. p. 170. ordinat verba sic: Πᾶσα ἡ Ἑλλὰς ἐπ. τῇδε τῇ ὁρμῇ, καὶ ἔχει τὴν γνώμην, πρὸς τὸ πρᾶξαι ἡμᾶς ἃ ἐπινοοῦμεν, εὔνοιαν ἔχουσα διὰ τὸ Ἀθ. ἔχθος—Idemque esse dicit προσέχειν τὴν γνώμην πρᾶξαι ἡμᾶς, quod ἵνα πράξωμεν. Bauerus ad h. l. parum Græcam loquendi formam habet, si προσέχειν γνώμην cum simplici infinitivo ponatur, ac non addatur, τῷ, l. πρὸς τό. At τὸ πρὸς e verbo προσέχειν, junxit infinitivo. Et sic video Virum eruditissimum capi velle, in Auct. p. 265. Præfert autem hanc structuram alteri propterea, quod infra legatur, L. V. 44. 48. τὴν γνώμην ἔχειν πρὸς τοὺς— Mihi quidem simplicior videtur prior ratio, quam Abreschius non improbat. Ceterum Stephanus, Fr. Portus et Grammius in ea opinione versantur, tanquam legerit Scholiastes ἔννοιαν, quod h. v. σκοπὸν explicet: sed σκοπὸς est interpretamentum τῆς γνώμης, ut Abreschius in Diluc. l. c. monuit. Et ita Scholiastes ad c. 65. 86. h. libri γνώμην explicat. Ceterum Vir Doctus in Flor. Vinar. leg. ἔννοιαν, et pro ἐθέλειν, quod est in vett. editt., ἐλθεῖν, aut ἐθέλειν ἐλθεῖν. Sine caussa. In v. καὶ ἀσφάλεια—εἶναι, repet. ἀπὸ κοινοῦ, δοκεῖ. G.

Εὔν. ἔχ. πρ. ἡμ.] Placet vero Gottleberiana ratio, ut εὔν. ἔχ. sit, benevole optans, (per Metonymiam antecedentis, vel caussæ,) et πρᾶξαι cum Emphasi, feliciter persequi. Abreschii ratio excusari nequit regimine præp. πρὸς, cui tamen desit artic. τῷ. Quod probare possim ratione, in qua sibi placeat B. Gesner. ad Scriptt. rei rust. et Horat. quam notavi in quadam Prolus. Horat. 1786. et instrui novo exemplo possit, et hunc locum juvare, bis intellecto διὰ τὸ, tali modo ac sensu: εὔν. ἔχουσα, benevola nobis, διὰ τὸ πρᾶξαι ἡμᾶς, quia nos faciamus, ἃ ἐνν. quæ cogitemus, διὰ τὸ ἔχθ. τ. Ἀθην. ob inimicitiam Atheniensium. Sed uti non licet tam dura omissione. Ac forte sit, cui non improbetur a me inita ratio, ut Infinitivus sit pro, ὅτι πράσσομεν, velut in εὔν. ἔχουσα lateat, νομίζουσα, ac si sit, benevole, favens credit, nos Atheniensium odio dare, quæ cogitemus. BAUER.

Πολλὴ] Deest Ar. C. sed male. Xenophon. Pæd. VII. ΠΟΛΥ' γὰρ ἐν ἀσφαλεστέρῳ ἔσεσθε. Isocrates de Pace. Μετὰ ΠΟΛΛΗ'Σ ἀσφαλείας τὴν πόλιν οἰκήσομεν. II. Macc. III. 22. Σῶα διαφυλάσσειν μετὰ ΠΑ'ΣΗΣ ἀσφαλείας, et XV. 1. Ubi, priore loco Ms. Laud. ἀφελείᾳ, secundo ἀρετῆς legisse videtur, vel ἐφοδείας. WASS.

Ἐς κίνδ. ἥξειν] Male hic Schol. supplet supplet χρὴ, nullo sensu; neque opus est, cum pendeat a προσδέχ. Forte huic Scholio præfigendum verbum προσδέχεσθαι. BAUER.

Ἐξ ὀλίγου] Sc. καιροῦ, *celeriter, subito.* Sic malim cum Abreschio intelligi h. v., quam cum interprete Latino: *parva manu.* Sollemne est Nostro in hac forma intelligi h. v. cf. Ducker. ad L. V. 65. GOTTL.

Ἐν τῇ πολεμίᾳ] Margo Ald. Vin. habet: ἐν πολεμίᾳ τῇ γῇ, sed glossam sapit. G.

ειν, τῷ δὲ ἔργῳ, δεδιότας παρεσκευάσθαι. οὕτω γὰρ πρός τε τὸ ἐπιέναι τοῖς ἐναντίοις εὐψυχότατοι ἂν εἶεν, πρός τε τὸ ἐπιχειρεῖσθαι ἀσφαλέστατοι. ἡμεῖς δὲ οὐδ' ἐπὶ ἀδύνατον ἀμύνεσθαι οὕτω πόλιν ἐρχόμεθα, ἀλλὰ τοῖς πᾶσιν ἄριστα παρεσκευασμένην. ὥστε χρὴ καὶ πάνυ ἐλπίζειν διὰ μάχης ἰέναι αὐτοὺς, εἰ μὴ καὶ νῦν ὥρμηνται, ἐν ᾧ οὔπω πάρεσμεν, ἀλλ' ὅταν ἐν τῇ γῇ ὁρῶσιν ἡμᾶς δῃοῦντάς τε καὶ τἀκείνων φθείροντας. πᾶσι γὰρ, ἐν τοῖς ὄμμασι καὶ ἐν τῷ παραυτίκα ὁρᾷν πάσχοντάς τι ἀήθες, ὀργὴ προσπίπτει· καὶ οἱ λογισμῷ ἐλάχιστα χρώμενοι, θυμῷ πλεῖστα ἐς ἔργον καθίστανται. Ἀθηναίους δὲ καὶ πλέον τι τῶν ἄλλων εἰκὸς τοῦτο δρᾶσαι, οἳ ἄρχειν τε τῶν ἄλλων ἀξιοῦσι, καὶ ἐπιόντες τὴν τῶν πέλας δῃοῦν μᾶλλον ἢ τὴν ἑαυτῶν ὁρᾷν. ὡς οὖν ἐπὶ τοσαύτην πόλιν στρατεύοντες, καὶ μεγίστην δόξαν οἰσόμενοι τοῖς τε προγόνοις καὶ ἡμῖν αὐτοῖς, ἐπ' ἀμφότερα ἐκ τῶν ἀποβαινόντων, ἕπεσθ' ὅποι ἄν τις ἡγῆ-

Παρεσκευάσθαι] Vid. Kusterum de Usu verb. Mediorum p. 44. WASS.

Πᾶσι γὰρ—πάσχοντας] Omnia alia egit Scholiastes, quum πᾶσι jungeret τῷ πάσχοντας, tanquam sit pro πάσχουσι. Pendet πάσχοντας ab ὁρᾷν, i. e. ἐν τῷ ὁρᾷν, s. διὰ τὸ ὁρᾷν, a quo infinitivo pendet accusativus. Tralatitium est, etiam Latinos ita loqui; quamvis præcessit verbum cum dativo, v. c. *licet*, *contigit*, etc. sequitur tamen accusativus cum infinitivo. v. c. *medios esse* jam non *licebit*. Abreschius sic expedit locum: πᾶσι γὰρ πάσχουσί τι ἄηθες ὀργὴ προσπίπτει, ἐν τῷ ὁρᾷν (αὐτοὺς τοῦτο) ἐν τοῖς ὄμμασι, καὶ ἐν τῷ παραυτίκα. Nempe nomen casu pronominis prætermissi prolatum esse monet V. D., et hoc addendo in constructione, constare structuræ rationem. Ἐν τοῖς ὄμμασι dictum fere ut ἑώρων τῇ ὄψει, L. VI. 31. v. Diluc. p. 171. alia exempla. Homerus fere ita: Il. ν'. 99. θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι. Reisk. legi malebat (anim. p. 17.) πᾶσι γὰρ ἐκ τοῦ ἐν τοῖς ὄμμασι. G.

Ὁρᾷν] Sc. δῃουμένην, quod videbatur Reiskio in animadv. l. c. deesse. Ceterum addit, si bene habeat vulgata, e superioribus repetendum esse tacite δῃοῦν, et subaudiendum esse, τοὺς πολεμίους. GOTTL.

Ὁρᾷν—πάσχ.] Si πάσχοντας pendet ab ὁρᾷν, ut recte expl. B. Gottl. nec vero aliter esse potest: nescio, cur defendat usum accusativi pro dativo; cui qui tandem hic locus? Ἐν τοῖς ὄμμασιν est, cum res est ante oculos, præsens, cum adest, cum sentitur: aut ἐν pro διὰ, per oculos, per sensum oculorum mala videntium commovetur. B.

Μᾶλλον ἢ τὴν etc.] Suspicetur aliquis, Vallam legisse ἢ τὴν ἑαυτῶν ὁρᾷν δῃουμένην, quod vertat (ut certe vertere debuit) *potius quam suam ab aliis vastari cernere*: sed eum tamen hoc participium in suo exemplari non habuisse, verum subaudiendum animadvertisse et ipsum existimo. STEPH. Ὡς μὲν οὖν. Gr. bene. IDEM. De sensu et constructione horum, πᾶσι γὰρ—πάσχοντας vid. Steph. ad Schol. DUCK.

Ἐπὶ τοσαύτην] Lectionem margini adscriptam locum habere posse haud puto. ST.

Ἕπεσθ' ὅποι] Malim ἕπεσθε integre scriptum, quum magis Thucydidea scriptura hæc sit. Eam certe et vet. liber habet, sicut et ὅποι. STEPH. Pro ὅπι quidam Mss. ὅπῃ sine causa. WASS. Στρατηγὸς, quod in nonnullis libris inter τις et ἡγῆται legitur, haud dubie glossema est. In Cass. pro scholio adscriptum erat, στρατηγὸς δηλονότι, itidem, ut in Schol. edito. DUCK.

Ἐπ' ἀμφότερα ἐκ τῶν ἀποβαινόντων, ἕπεσθ'—] i. e. *sive res prospere, sive minus feliciter eveniant, sequimini, quo vos*—Reisk. in anim. l. c. explicat ita: *sive hostes in dimicationem nobiscum descendant, sive pugnam detrectent*. Sed hic sensus mihi non satis sequentibus convenire videbatur. Mox στρατηγὸς, quod in quibusdam libris legitur, in Augustano cod., sicuti in Cass. pro Scholio adscriptum erat. G.

Ἐπ' ἀμφότερα] Reiskii interpretatio plane absona est; quomodo enim, aut quo miles sequatur, hoste pugnam detrectante? BAV.

ται, κόσμον καὶ φυλακὴν περὶ παντὸς ποιούμενοι, καὶ τὰ παραγγελλόμενα ὀξέως δεχόμενοι. κάλλιστον γὰρ τόδε καὶ ἀσφαλέστατον, πολλοὺς ὄντας ἑνὶ κόσμῳ χρωμένους φαίνεσθαι."

ιβ΄. 12. Τοσαῦτα εἰπὼν, καὶ διαλύσας τὸν ξύλλογον ὁ Ἀρχίδαμος, Μελήσιππον πρῶτον ἀποστέλλει ἐς τὰς Ἀθήνας τὸν Διακρίτου, ἄνδρα Σπαρτιάτην, εἴτι ἄρα μᾶλλον ἐνδοῖεν οἱ Ἀθηναῖοι, ὁρῶντες ἤδη σφᾶς ἐν ὁδῷ ὄντας. οἱ δὲ οὐ προσεδέξαντο αὐτὸν ἐς τὴν πόλιν, οὐδ' ἐπὶ τὸ κοινόν. ἦν γὰρ Περικλέους γνώμη πρότερον νενικηκυῖα, κήρυκα καὶ πρεσβείαν μὴ προσδέχεσθαι Λακεδαιμονίων ἐξεστρατευμένων. ἀποπέμπουσιν οὖν αὐτὸν πρὶν ἀκοῦσαι, καὶ ἐκέλευον ἐκτὸς ὅρων εἶναι αὐθημερόν· τό, τε λοιπὸν, ἀναχωρήσαντες ἐπὶ τὰ σφέτερα αὐτῶν, ἤν τι βούλωνται, πρεσβεύεσθαι. ξυμπέμπουσί τε τῷ Μελησίππῳ ἀγωγοὺς, ὅπως μηδενὶ ξυγγένηται. ὁ δὲ, ἐπειδὴ ἐπὶ τοῖς ὁρίοις ἐγένετο, καὶ ἔμελλε διαλύεσθαι, τοσόνδε εἰπὼν ἐπορεύετο, "ὅτι ἥδε ἡ ἡμέρα τοῖς Ἕλλησι μεγάλων κακῶν ἄρξει." ὡς δὲ ἀφίκετο ἐς τὸ στρατόπεδον, καὶ ἔγνω ὁ Ἀρχίδαμος, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι οὐδέν πω ἐνδώσουσιν, οὕτω δὴ ἄρας, τῷ στρατῷ προὐχώρει ἐς τὴν γῆν αὐτῶν. Βοιωτοὶ δὲ μέρος μὲν τὸ σφέτερον καὶ τοὺς ἱπ-

Περὶ παντός] Herodotus de Lacedæm. VII. 104. ἐλεύθεροι ἐόντες οὐ πάντα ἐλεύθεροί εἰσι, ἔπεστι γάρ σφι ΔΕΣΠΟ'ΤΗΣ, ΝΟ'ΜΟΣ, τὸν ὑποδειμαίνουσι πολλῷ ἔτι μᾶλλον ἢ οἱ σοὶ, σέ. ποιεῦσι γῶν τὰ ἂν ἐκεῖνος ἀνώγῃ. ἀνώγει δὲ τὠυτὸ αἰεὶ, οὐκ ἐῶν φεύγειν—ἀλλὰ μένοντας ἐν τῇ τάξει ἐπικρατέειν, ἢ ἀπόλλυσθαι. WASS.

Ἀποστέλλει] Sc. σκεψόμενον, aut simile participium intelligit Abresh. Diluc. p. 171. Sic et infra c. 67. III. 4. Cic. L. III. ad div. 9. quod te *adeunt* fere omnes, *si quid velis.* Hæc et alia exempla collegit Abres. l. c. GOTTL.

Ἐνδοῖεν] *Cederent, minus superbe se gerentes.* Capite sup. Archidamus de iis : οἱ ἄρχειν τῶν ἄλλων ἀξιοῦσι. G.

Εἴτι ἄρα ἐνδ.] Nil opus supplemento : omnis lingua ita loquitur : et nos : er schickte hin, *ob sie* etwa, etc. cum præsertim εἴτι etiam *consilium* mittendi notet, ut εἴπως. BAVER.

Πρεσβεύεσθαι] In Aug. notatur ad h. v. ἐκέλευον ἀπὸ κοινοῦ. G.

Ἀγωγοὺς] Cum Schol. explicat Phrynichus, et huic esse proprium innuit : id quod non ita est. vid. Aristid. Panath. προπομποὺς non male Suid. vid. Poll. III. 95. X. 55. W.

Προπομπούς. v. Suid. h. v. p. 36. G.

Ἥδε ἡ ἡμέρα etc.] Dictum hoc Melesippi in animo habuisse Virgilium existimo, cum scribit : *Ille dies primus lethi, primusque malorum Causa fuit.* HUDS.

Ἥδε ἡ ἡμέρα—μεγάλων κακῶν ἄρξει] i. e. ἀρχέκακος, ut Homero Il. έ. 63. dicitur, n. ἀρχὴ κακῶν, ut dies, quo primum commoda alicui obveniunt, dicitur ἀρχὴ πολλῶν ἀγαθῶν. Similiter dicuntur fere naves ab Atheniensibus missæ ἀρχὴ κακῶν, apud Herod. V. p. 426. ad qudm v. Valkenar. Ceterum laudat hunc locum Nostri, Schol. Aristoph. Pac. ad v. 435. p. 347. memoriter, sed omisso Thucydidis nomine : ἥδε ἡ ἡμέρα πολλῶν καὶ μεγάλων κακῶν τοῖς Ἕλλησι ἄρξει, ostenditque Aristophanem locum Thucydideum imitatum esse : σπένδοντες εὐχώμεθα τὴν νῦν ἡμέραν Ἕλλησιν ἄρξαι πᾶσι πολλῶν κἀγαθῶν. Protulit h. l. jam Abresch. Dil. p. 173. Virgilii locus, ab Hudsono laudatus : *Ille dies primus leti, primusque malorum Caussa fuit*, exstat L. IV. Æn. 169. ut jam notaverat Muretus, poetam ante oculos habuisse Nostrum (in V. L. p. 1111. Thes. Grut. T. II.) G.

πέας παρείχοντο Πελοποννησίοις ξυστρατεύειν· τοῖς δὲ λειπομένοις ἐς Πλάταιαν ἐλθόντες, τὴν γῆν ἐδῄουν.

ιγ'. 13. Ἔτι δὲ τῶν Πελοποννησίων ξυλλεγομένων τε ἐς τὸν ἰσθμὸν, καὶ ἐν ὁδῷ ὄντων, πρὶν ἐσβαλεῖν ἐς τὴν Ἀττικὴν, Περικλῆς ὁ Ξανθίππου, στρατηγὸς ὢν Ἀθηναίων, δέκατος αὐτὸς, ὡς ἔγνω τὴν ἐσβολὴν ἐσομένην, ὑποτοπήσας, ὅτι Ἀρχίδαμος αὐτῷ ξένος ὢν ἐτύγχανε, μὴ πολλάκις, ἢ αὐτὸς ἰδίᾳ βουλόμενος χαρίζεσθαι, τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ παραλίπῃ, καὶ μὴ δῃώσῃ, ἢ καὶ, Λακεδαιμονίων κελευσάντων, ἐπὶ διαβολῇ τῇ ἑαυτοῦ γένηται τοῦτο, ὥσπερ καὶ τὰ ἄγη ἐλαύνειν προεῖπον ἕνεκα ἐκείνου· προηγόρευε τοῖς Ἀθηναίοις ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὅτι Ἀρχίδαμος μέν οἱ ξένος εἴη, οὐ μέντοι ἐπὶ κακῷ γε τῆς πόλεως γένοιτο· τοὺς δ' ἀγροὺς τοὺς ἑαυτοῦ καὶ οἰκίας ἢν ἄρα μὴ δῃώσωσιν οἱ πολέμιοι, ὥσπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων, ἀφίησιν αὐτὰ δημόσια εἶναι, καὶ μηδεμίαν οἱ ὑποψίαν κατὰ ταῦτα γίγνεσθαι. παρῄνει δὲ καὶ περὶ τῶν παρόντων, ἅπερ καὶ πρότερον, παρασκευάζεσθαί τε ἐς τὸν πόλεμον, καὶ τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐσκομίζεσθαι· ἔς τε τὴν μάχην μὴ ἐπεξιέναι, ἀλλὰ τὴν πόλιν

Τοῖς λειπομένοις] i. e. λοιποῖς. Sic L. V. 114. Aliter λειπόμενοι sunt *posteri*, v. c. Plat. in Menex. c. 18. qui vocantur Pindaro Ol. β'. 29. λοίπὸν γένος. G.

Δέκατος αὐτὸς] Perpetua apud Nostrum formula, 216. 237. 257. atque ita libri omnes, itaque nihil movendum. Statius X. 547. "arma trahuntur, Fumantesque rotæ tellurem, et *tertius* hastæ Sulcus arat." Martial. XI. 4. Theocrit. Eid. ζ'. 2. Codex Cant. apud Laërtium III. 90. ἓν μὲν φρόνησις, ἓν δὲ δικαιοσύνη, ἄλλο ἀνδρεία, pro ἓν—ἄλλο δ. τρίτον—τέταρτον, σ. eleganter. Vid. Homerum Il. κ'. 495. Herodot. VI. 103. Manethon. I. 350. Wass.

Dux cum novem aliis collegis. Homerum hujus formæ fundum esse, notum est. v. c. Il. κ'. 495. v. Wass. G.

Ὅτι Ἀρχίδαμος—ξένος ὢν] De hac ἰδιοξενίᾳ, quæ inter Periclem et Archidamum intercessit, Suidas exponit ex incerto scriptore v. ἰδιοξενία. v. Toup. Em. in Suid. G.

Μὴ πολλάκις] *Ne forte.* Plat. in Phædon. 4. εἰ ἄρα πολλάκις, *si forsitan.* Sic *sæpe* pro τάχα. Virg. Æn. I. 148. "*Ac veluti magno in populo cum* sæpe *coorta est Seditio.*" v. Abresch. Diluc. p. 174. Hæc observatio docet, vanam esse conjecturam Reiskii, in Diluc. Abresch. l. c. μὴ (ὡς ξυμβαίνει πολλάκις), ἢ αὐτὸς—Idem Reiskius in anim. p. 18. πολλάκις notare h. l. *forsitan* confirmat. G.

Πολλάκις] Vereor, ut exemplis aut usu probetur significatio, *fortasse,* de *una* re, et, *semel* facta vel futura, a B. Gottl. hic posita, utut contexto apta; certe sign. *subinde,* interdum; neque aliud Virgilio notat; cum *sæpe* coorta est seditio, i. e. nonnumquam, interdum, aliquando; quem locum jam Abresch. attulerat, eumque unum, nil præterea. Baver.

Προηγόρευε τοῖς Ἀθ.] Idem refert Justinus, l. 3. c. 7. Simili prudentia Annibalis astutiam elusit Fabius. Huds.

Κατὰ ταῦτα γίγνεσθαι] Reiskius in anim. p. 18. putat, deesse βούλεται ante γίγνεσθαι, propter ἀφίησι. G.

Ἀφίησιν—γίγνεσθαι] Nil opus verbo suppleto: ἀφίησιν est, *sinit,* permittit, vult; quo sensu utrobique intelligatur, certe cum aliqua Dilogia, ut ad δημόσια sit, *relinquit,* dimisit, ad ὑποψίαν, patitur; immo utrobique sign. *permisit:* er *lies:* quod Germanicum similiter utrique congruat. B.

Ἐσκομίζεσθαι] Ἐκκομίζεσθαι C. non male. Noster, πρότερον ἐκκομισμένοι ἦσαν ἐς τὰς Ἀθήνας. Herodot. ἐκκομίσαι ἐκ τοῦ μέλλοντος. Sed alterum non minus probum. Wass. Διὰ χειρὸς ἔχειν v. 11. Clar. Wass. ad Sallust. Jug. XIV. putat idem esse, quod Latini dicunt *in manu habere,* i. e. *in potes-*

ἐσελθόντας φυλάσσειν· καὶ τὸ ναυτικὸν, ᾗπερ ἰσχύουσιν, ἐξαρτύεσθαι· τά τε τῶν ξυμμάχων διὰ χειρὸς ἔχειν· λέγων, τὴν ἰσχὺν αὐτοῖς ἀπὸ τούτων εἶναι τῶν χρημάτων τῆς προσόδου, τὰ δὲ πολλὰ τοῦ πολέμου, γνώμῃ καὶ χρημάτων περιουσίᾳ κρατεῖσθαι. θαρσεῖν τε ἐκέλευε, προσιόντων μὲν ἑξακοσίων ταλάντων ὡς ἐπιτοπολὺ φόρου κατ᾽ ἐνιαυτὸν ἀπὸ τῶν ξυμμάχων τῇ πόλει, ἄνευ τῆς ἄλλης προσόδου, ὑπαρχόντων δὲ ἐν τῇ ἀκροπόλει ἔτι τότε ἀργυρίου ἐπισήμου ἑξακισχιλίων ταλάντων. (τὰ γὰρ πλεῖστα, τριακοσίων ἀποδέοντα μύρια ἐγένετο, ἀφ᾽ ὧν ἐς

tate; nec probat interpretationem Scholiastæ. Vid. tamen Stephan. Thes. Duck.

Διὰ χειρὸς ἔχειν] Bene explicat Scholiastes; sed Wassius ad Sallust. Jug. c. 14. int. in *potestate habere*, quod Abreschius et Duckerus non probant. Hanc formam tamen ita accipi, quod Abreschius dubitat, patet e forma: διὰ χειρὸς ἔχειν πόλιν, i. e. *in potestate habere*, apud Plut. Demetr. T. V. p. 8. Reisk. cf. D'orvill. ad Char. p. 123. ubi plura de διὰ χειρός. Hoc loco quidem non ita verti potest: Forte huc respexit Hesychius, ut putat Abreschius, qui διὰ χειρὸς enarrat φυλάττειν. Musonius in Stobæi Tit. LIV. p. 370. ita: διὰ χειρός ἔχειν τὸν μανθάνοντα. Alciphr. ep. 26. p. 105. χάρτην διὰ χειρὸς ἔχειν in manu tenere, ubi Bergl. laudat ex Athen. XI. p. 504. διὰ χειρὸς ἔχειν—Πλάτωνα, i. e. ἐν χερσὶ, ut dicitur a Luci. Nigrin. T. I. 40. G.

Λέγων τὴν ἰσχὺν αὐτοῖς ἀπὸ τούτων] Reisk. l. c. ordinat sic: ἀπὸ τῆς προσόδου τῶν χρημάτων, τούτων, sc. ξυμμάχων. Durissimum videtur, τὸ ἀπὸ divellere a τούτων, sc. ξυμμάχων. Repetam potius ἀπὸ e contextu, ante προσόδου. Ceterum laudat hanc Periclis fiduciam Aristides T. II. p. 138. Jebb. Gottl.

Ἑξακοσίων] Huc respicit Plutarch. Aristid. Vid. Meurs. de Fortun. Attic. Cap. VII. Duck.

Ὑπαρχόντων—ἀπανηλώθη] Descripsit Sch. Aristoph. Plut. v. 1196. ubi pro ἔτι τότε ἀργυρ· legit ἀπὸ τοῦ ἀργυρ. pro μύρια ἐγένετο, περιεγένετο; pro ἀφ᾽ ὧν ἔς τε, ἀφ᾽ ὧν τε. denique καὶ ἐς τἆλλα, et εἰς Ποτίδαιαν ἐπανηλώθη. Wass.

Ὑπαρχόντων ἐν τῇ ἀκροπόλει—] Hunc locum descripsit Scholiastes Aristoph. Plut. v. 1196. usque ad ἀπανηλώθη, sed vitiose quædam scripta emendanda sunt ex h. l. Veluti pro ἀπὸ τοῦ ἀργυρίου legendum est: ἔτι τότε ἀργυρίου, quod Wassius pro V. L. venditabat, non bene. Pro περιεγένετο leg. μύρια ἐγένετο. Quam emendationem Scholiastæ res ipsa flagitat. v. Hemsterhus. Virum. Summum, p. 473. G.

Ἐπισήμου] Confer Andocidem Orat. III. p. 269. Wass.

Ἀργυρίου ἐπισήμου] Argenti signati magnam vim in ærario ἀκροπόλεως, in primis pacis tempore, fuisse reconditam, docent Æschines in or. π. τ. παραπρεσβείας p. 336. Reisk. et Andocides in or. περὶ τῆς πρὸς Λακεδ. εἰρήνης p. 92. qui iisdem verbis utitur fere, ita ut alter alterum præ oculis habuisse videatur. Unde notanda forma loquendi, ἀναφέρειν χρήματα, apud Schol. l. d., et τάλαντα χίλια apud oratores laudatos, εἰς τὴν ἀκρόπολιν, quum pecuniæ, quibus respublica non indigeret, in ærario reponebantur. cf. Hemsterhus. ad Aristoph. l. c. G.

Τὰ γὰρ πλεῖστα—ἀπανηλώθη] Hæc verba uncinis inclusi. Nexus enim orationis iis abrumpitur. Monuit quoque hoc Abresch. Diluc. p. 175. Pro τὰ πλεῖστα malit Reisk. in anim. l. c. πάντα. G.

Ἀφ᾽ ὧν ἔς τε τὰ προπύλαια—] Schol. Aristoph. l. c. omittit ἐς, non improbante magno Hemsterhusio, quod hæc orationis compositio ab ingenio Thucydidis haud abhorreat. Supplet post προπύλαια, ἐγένετο· "*ex quibus et propylæa sunt erecta, et in alias ædificationes itemque in Potidæam est expensum.*" Nec spernit Vir. summus ἐπανηλώθη, quod habet Scholiastes Aristophanis. Quod etsi eundem sensum præbet, retinendam tamen vulgatam lectionem cum Abreschio in Dilucid. p. 176. censeo, quam omnes libri tuentur. Προπύλαια autem quinque annorum spatio absoluta fuerunt, architecto Mnesicle, insumtis in hoc opus duobus millibus talentûm et duodecim. v. Harpocr. in προπύλαια ταῦτα. Vituperabat Phalereus Demetrius Periclem, quod tantam pecuniam in hæc vestibula, templo Palladis adjecta, conjecisset. v. Cicer. Offic. L. II. c. 17. De re cf. Plut. in Pericl. T. I. p. 621. Suid. in h. v. et Meurs. in Cecrop. c. 6. G.

Ἔς τε τ. ἀκρόπολ.] Nullo modo hic abesse

τε τὰ προπύλαια τῆς ἀκροπόλεως, καὶ τἆλλα οἰκοδομήματα, καὶ ἐς Ποτίδαιαν, ἀπανηλώθη.) χωρὶς δὲ, χρυσίου ἀσήμου καὶ ἀργυρίου, ἔν τε ἀναθήμασιν ἰδίοις καὶ δημοσίοις, καὶ ὅσα ἱερὰ σκεύη περί τε τὰς πομπὰς καὶ τοὺς ἀγῶνας, καὶ σκῦλα Μηδικὰ, καὶ εἴτι τοιουτότροπον, οὐκ ἐλάσσονος ἦν, ἢ πεντακοσίων ταλάντων. ἔτι δὲ καὶ τὰ ἐκ τῶν ἄλλων ἱερῶν προσετίθει χρήματα οὐκ ὀλίγα, οἷς χρήσεσθαι αὐτούς· καὶ ἢν πάνυ ἐξείργωνται πάντων, καὶ αὐτῆς τῆς θεοῦ τοῖς περικειμένοις χρυσίοις. ἀπέφαινε δ' ἔχον τὸ ἄγαλμα τεσσαράκοντα τάλαντα σταθμὸν χρυσίου ἀπέφθου, καὶ περιαιρετὸν εἶναι ἅπαν· χρησαμένους τε ἐπὶ σωτηρίᾳ, ἔφη, χρῆναι μὴ ἐλάσσω ἀντικαταστῆσαι πάλιν. χρήμασι μὲν οὖν οὕτως ἐθάρσυνεν αὐτούς. ὁπλίτας δὲ τρισχιλίους καὶ μυρίους εἶναι, ἄνευ τῶν ἐν τοῖς φρουρίοις, καὶ τῶν παρ' ἔπαλξιν ἑξακισχιλίων καὶ μυρίων. (τοσοῦτοι γὰρ ἐφύλασσον τοπρῶτον, ὁπότε οἱ πολέμιοι ἐσβάλοιεν, ἀπό τε τῶν πρεσβυτάτων καὶ τῶν νεωτάτων, καὶ μετοίκων, ὅσοι ὁπλῖται ἦσαν.

potest ἐς, ne verbum ἀπανηλώθη referatur ad προπύλαια, quasi primo casu posita. Neque enim res consumitur aut impenditur, sed pecunia in illam erogata. BAVER.

Καὶ σκῦλα Μηδ.] Vide Meursii Cecropiam, c. 21. HUDS.

Οὐκ ἐλάσσονος] Potius ἔλασσον, quam ἐλάσσονος scribendum videtur: et intelligendum, χρυσίου ἀσήμου καὶ ἀργυρίου οὐκ ἔλασσον ἦν, ἢ πεντακοσίων ταλάντων. Sed hic supervacaneam esse particulam ἢ recte admonet Scholiastes. Alioqui certe videri posset ἢ πεντακοσίων ταλάντων dictum esse pro ἢ πεντακόσια τάλαντα. STEPH.

Οὐκ ἐλάσσονος ἦν ἢ—ταλάντων] In quibusdam codd. ἔλασσον legitur, quod præplacet Stephano et Tayloro Lectt. Lys. p. 581. ob additum ἦν. Abreschius in Dilucid. p. 175. ingenio Thucydidis hanc lectionem accommodatam credit: οὐκ ἐλάσσονος ἢ πεντακοσίων ταλάντων. In ἐλάσσονος e prævio ὑπαρχόντων, per digressionem interrupto, repetit ὑπάρχοντος, et τὸ ἢ tuetur hac resolutione: χρυσίου ἀσήμου καὶ ἀργυρίου οὐκ ἐλάσσονος (ὑπάρχοντος, ἢ ὑπάρχει χρυσίον καὶ ἀργύριον) πεντακοσίων ταλάντων. Equidem facio cum Stephano et Tayloro; ἦν in omnibus codd. reperitur, quod ἔλασσον postulat. GOTTL.

Ἐλάσσονος ἤπερ] Cum Schol. dicat, ἤπερ esse περιττὸν, otiosum, redundare, videtur legisse ἔλασσον, quod est in Var. Lect. Sed tamen et post ἐλάσσονος abesse poterat, non debebat. In Genit. ἐλάσσονος supple, τιμήματος, summæ, æstimationis. Abreschii supplementum, ut pleraque hujus Viri, durum est, languidum, quasi inferctum, et ab usu linguæ et re ipsa alienum. Etenim unde sumas illud ὑπάρχοντος; deinde, etiamsi ὑπῆρχε, *adesset*, suppeditaret tantum pecuniæ, non ideo *expensum* omne intelligeretur. BAVER.

Τὸ ἄγαλμα τεσσαράκ.] Vide Meursii Cecropiam, p. 39. HUDS.

Χρυσίου ἀπέφθου] *Probatissimi auri*—n. per cocturam. Pollux III. 87. ἄπεφθος χρυσὸς, εἰλικρινής. VII. 98. explicatur: ἀκριβὴς, εἰλικρινὴς, ἀκήρατος, ἀκραιφνής. Est autem ἄπεφθος, ab ἀπὸ et ἑφθὸς, hæc compositio itaque non habet στερητικὸν quid. v. Jungerm. G.

Χρήμασι] Ad h. v. scriptum est in Cassel. ἕνεκα χρημάτων. Portus interpretabatur: περὶ μὲν οὖν τῶν χρημάτων. Nos: *in Ansehung des Gelds*—Abresch. in Auct. p. 266. Porti int. probat, et ut reperitur in Cass., explicat. Addidit hujus Dat. usus exempla. Ita Noster, L. IV. 86. οἷς τε τοὺς Ἀθηναίους ἐγκλήμασι καταπολεμοῦμεν—G.

Χρήμασιν] i. e. commemorandis, recensendis, demonstrandis: simpliciter, διὰ τῶν χρημάτων. BAVER.

Οἱ πολέμιοι ἐσβάλοιεν] *Hostes irrupturi essent.* Male Interpres Lat. secutus est Scholiasten. G.

Μετοίκων] Inquilinos inter ceteros ὁπλίτας militasse e Xenophonte ostendit Petit. Leg.

τοῦ τε γὰρ Φαληρικοῦ τείχους στάδιοι ἦσαν πέντε καὶ τριάκοντα πρὸς τὸν κύκλον τοῦ ἄστεως, καὶ αὐτοῦ τοῦ κύκλου τὸ φυλασσόμενον τρεῖς καὶ τεσσαράκοντα. ἔστι δὲ αὐτοῦ ὃ καὶ ἀφύλακτον ἦν, τὸ μεταξὺ τοῦ τε μακροῦ καὶ τοῦ Φαληρικοῦ. τὰ δὲ μακρὰ τείχη πρὸς τὸν Πειραιᾶ, τεσσαράκοντα σταδίων, ὧν τὸ ἔξωθεν ἐτηρεῖτο. καὶ τοῦ Πειραιῶς ξὺν Μουνυχίᾳ, ἑξήκοντα μὲν σταδίων ὁ ἅπας περίβολος, τὸ δ᾽ ἐν φυλακῇ ὄν, ἦν ἥμισυ τούτου.) ἱππέας δ᾽ ἀπέφαινε διακοσίους καὶ χιλίους, ξὺν ἱπποτοξόταις, ἑξακοσίους δὲ καὶ χιλίους τοξότας, καὶ τριήρεις τὰς πλωίμους τριακοσίας. ταῦτα γὰρ ὑπῆρχεν Ἀθηναίοις, καὶ οὐκ ἐλάσσω ἕκαστα τούτων, ὅτε ἡ ἐσβολὴ τοπρῶτον ἔμελλε Πελοποννησίων ἔσεσθαι, καὶ ἐς τὸν πόλεμον καθίσταντο. ἔλεγε δὲ καὶ ἄλλα, οἷά περ εἰώθει Περικλῆς, ἐς ἀπόδειξιν τοῦ περιέσεσθαι τῷ πολέμῳ.

ιδ΄. 14. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἀκούσαντες ἀνεπείθοντό τε, καὶ ἐσεκομίζοντο ἐκ τῶν ἀγρῶν παῖδας καὶ γυναῖκας, καὶ τὴν ἄλλην κατασκευήν, ᾗ κατ᾽ οἶκον ἐχρῶντο, καὶ αὐτῶν τῶν οἰκιῶν

Attic. pag. 546. Τῶν παρ᾽ ἔπαλξιν etiam in Aristoph. Acharn. v. 72. mentio est. D.

Στάδιοι ἦσαν πέντε καὶ τριάκ.] Pausanias in Arcadicis a Thucydide dissentit. Verum aut inquirendum, utro in Auctore corrupti sunt numeri, vel ita emendandus est Pausaniæ locus, ut conjicit Meursius in Piræeo, p. 46. Vide Ejusdem Attic. Lect. l. 3. c. 4. ut et de ambitu et magnitudine Athenarum, l. 1. c. 1. Huds. Pausan. VIII. 619. Ἀθηναίοις μὲν δὴ σταδίους μάλιστα εἴκοσιν ἀφέστηκε τῆς πόλεως ἡ πρὸς Φαληρῷ θάλασσα. vers. seq. quidam male ἄστεος. alterum illud Atticum est. Wass.

Ἔστι δὲ αὐτοῦ ὃ] Hic præsens pro imperfecto ἦν positum dici potest: quæ enim præcedunt et sequuntur per imperfectum narrantur. Sed ἔστινὃ non aliud valet, quam τι· estqui perinde, ac si dictum esset, μέρος τι αὐτοῦ ἀφύλακτον ἦν. Steph. Append. ad Script. de Dialect. pag. 141. Duck.

Τοῦ τε μακροῦ καὶ τοῦ Φαληρ.] Tres Athenarum muri scriptoribus commemorantur, unus μακρὸν τεῖχος, alter διὰ μέσου τεῖχος, tertius Φαληρικὸν τεῖχος. Sciendum autem, longum murum duplicem fuisse; unum βόρειον, alterum νότιον et διὰ μέσου nominatum. utrumque murum simul numero plurali μακρὰ τείχη vocabant. connectebant urbi Piræeum. Vide Meursii Att. Lect. l. 3. c. 4. et Athen. Att. l. 3. c. 9. Huds.

Πειραιᾶ] Corinth. de dial. p. 71. Atticorum est ἀντὶ τοῦ Εὔβοέα, Πειραιέα, Εὐβοᾶ καὶ Πειραιᾶ λέγειν. cf. Pierson. ad Mœr. p. 6. Eustath. ad Il. β΄. p. 279. Χοεὺς, Χοέως, Χοῶς—Χοᾶ. ὡς Πειραιεὺς—Πειραιῶς, Πειραιᾶ. G.

Πειραιῶς] Dedi e bonis codd. Πειραιῶς, quod scribitur ita supra (L. I. 93.) et Ἀττικώτερον est. v. Thom. M. (p. 700.) et Mœr. (p. 314.) Ita constanter apud Nostrum, v. c. II. 93. 94. VIII. 90. 92. v. Vener. Morum ad Xenoph. H. G. p. 100. G.

Τριακοσίας] Ita recte emendatum est in Reg. pro διακοσίας. Vid. Meurs. de Fortun. Attic. C. VII. et Petit. Leg. Attic. pag. 214. Ἱπποτοξότας in militia Atheniensi ex hoc loco observavit Spanhem. ad Julian. Orat. I. p. 114. Respicit etiam ad eos ludens Aristoph. Avib. v. 1179. Duck.

Ἀνεπείθοντο] Pro ἐπείθοντο v. Schol. ad c. 140. Etsi Abreschius fere ubique vim præpositionis in verbis urget; hoc loco tamen nil monuit. Plut. in Theseo, p. 49. διαφερομένους ἀλλήλοις—ἐπιὼν ἀνέπειθε—Mox, τοὺς μὲν ταῦτα ἔπειθεν—Et sic in pluribus. vid. not. ad L. I. c. 133. G.

Κατασκευὴν] Scribendum esse κατασκευὴν vel hic pag. 87. locus ostendit, ἦσαν γὰρ καὶ ἄνθρωποι κατὰ τοὺς ἀγρούς, καὶ κατασκευῇ, οἷα ἀπροσδ. etc. ubi lectio hæc a Scholiaste etiam agnoscitur. Sic vero et τὰς κατασκευὰς pag. seq. dicit. Steph.

καθαιροῦντες τὴν ξύλωσιν. πρόβατα δὲ καὶ ὑποζύγια ἐς τὴν Εὔβοιαν διεπέμψαντο, καὶ ἐς τὰς νήσους τὰς ἐπικειμένας. χαλεπῶς δὲ αὐτοῖς, διὰ τὸ ἀεὶ εἰωθέναι τοὺς πολλοὺς ἐν τοῖς ἀγροῖς διαιτᾶσθαι, ἡ ἀνάστασις ἐγίγνετο.

ιε΄. 15. Ξυνεβεβήκει δὲ ἀπὸ τοῦ πάνυ ἀρχαίου ἑτέρων μᾶλλον Ἀθηναίοις τοῦτο. ἐπὶ γὰρ Κέκροπος καὶ τῶν πρώτων βασιλέων ἡ Ἀττικὴ ἐς Θησέα ἀεὶ κατὰ πόλεις ᾠκεῖτο, πρυτανεῖά τε ἔχουσα καὶ ἄρχοντας· καὶ ὁπότε μή τι δείσειαν, οὐ ξυνῄεσαν βουλευσόμενοι ὡς τὸν βασιλέα, ἀλλ᾽ αὐτοὶ ἕκαστοι ἐπολιτεύοντο καὶ ἐβουλεύοντο. καί τινες καὶ ἐπολέμησάν ποτε αὐτῶν, ὥσπερ καὶ Ἐλευσίνιοι μετ᾽ Εὐμόλπου πρὸς Ἐρεχθέα. ἐπειδὴ δὲ Θησεὺς ἐβασίλευσε, γενόμενος μετὰ τοῦ ξυνετοῦ καὶ δυνατὸς, τά τε ἄλλα διεκόσμησε τὴν χώραν, καὶ καταλύσας τῶν ἄλλων πόλεων τά

Ξύλωσιν] *Tigna* verti, Polluce fretus, qui non, ut Schol. *supellectilem*, sed *asseres* intelligit, τὰ ἐρέψιμα ξύλα VII. 124. *Materiaturam* Vitruv. hujus loco ξυλίαν adhibet Herodian. VII. Glossæ reddunt *materiam*, *lignetum*. Suidas in ξύλων ἐρεψίμων interpretis interpretem agit, quod Kustero inobservatum. Wass. A Schol. Codd. Cass. absunt hæc verba τὴν ἀπὸ ξύλων κατασκευὴν, nec quidquam ibi adnotatur, quam σημείωσαι ξύλωσιν, ἰδία et cetera, quæ sunt in edito. In Eubœam missa fuisse pecora, quod ea pascuis abundabat, observat Bochart. Hieroz. II. 1. 19. Duck.

Nos: *Holzwerk*. Abresch. Diluc. p. 176. notat: hanc vocem, quam Scholiastes Thuc. propriam judicet, occurrere apud Liban. Orat. VI. p. 206. Gottl.

Ἐς τὴν Εὔβοιαν] Propter pascuorum abundantiam. G.

Ἐπὶ Κέκροπος] *Imperante Cecrope*. Κατὰ πόλεις, i. e. ut L. I. 10. ait: κατὰ κώμας, τῷ παλαιῷ τῆς Ἑλλάδος τρόπῳ, *pagatim* in parvis castellis vicisque habitabatur—ut Liv. L. XXXI. 30. ait: Fuere autem duodecim urbes, quas Strabo commemorat L. IX. p. 609. Charax apud Stephan. de Urbb. p. 42. undecim urbes συνοικίσαι ait εἰς Ἀθήνας; sed addita Cecropia sunt duodecim. Ita nulla est repugnantia. cf. Berkelium l. c. G.

Ἀεὶ ᾠκεῖτο] *Interrupta serie, variis oppidis culta, habitata fuit*. De hac vi τοῦ ἀεὶ diximus ad Platon. Menex. c. 8. Mox μή τι δείσειαν, *nihil timebant*, ut hic Optativus sumitur, pro ἔδεισαν. v. Gregor. de dial. p. 23. cf. supra h. l. c. 5. Gottl.

Ἐλευσίνιοι μετ᾽ Εὐμόλπου] Hoc idem est bellum, quod nonnulli cum Eumolpo, alii cum Eleusiniis gestum dicunt. Eleusinii enim bello isto ducem sibi Eumolpum adsciverant. Vide Meursium de Regno Athen. p. 109. et Attic. Lect. l. 6. c. 21. Huds.

Eleusinii *duce Eumolpo*. Unde hoc bellum dicitur Eleusinium. Oratores Græci in laude Atheniensium diligenter hanc rem commemorarunt, quos laudavimus ad Plat. Menex. c. 9. p. 33. Plutarch. in Thes. p. 49. Reisk. ἔστι δ᾽ ὅτε καὶ διαφερομένους ἀλλήλοις καὶ πολεμοῦντας, ἐπιὼν ἀνέπειθε κατὰ δήμους καὶ γένη. G.

Τά τε ἄλλα διεκόσμησε] *Inter alia instituta, quibus regionem melius constituit, et hoc adornavit*—G.

Καταλύσας τῶν ἄλλ.] Idem refert Plutarchus in Theseo. Vide Meursii Theseum, c. 16. et Athen. Att. l. 1. c. 8. Huds. Πόλεων abest Gr. at vid. princ. hujus Cap. κατὰ πόλεις ᾠκεῖτο. Wass. De mutata a Theseo forma Reipubl. Atheniensis rursus Meurs. de Fortun. Attic. Cap. III. Duck.

Καταλύσας τῶν ἄλλων πόλεων τά τε βουλευτήρια—] Hunc locum ante oculos habuit Plutarchus in Thes. p. 49. καταλύσας οὖν παρ᾽ ἑκάστοις πρυτανεῖα καὶ βουλευτήρια καὶ ἀρχὰς, ἓν δὲ ποιήσας ἅπασι κοινὸν ἐνταῦθα πρυτανεῖον καὶ βουλευτήριον. Ceterum hic locus docet, inter πρυτανεῖον et βουλευτήριον fere nullam esse differentiam, nisi quod πρυτανεῖον latius pateat. Mox ξυνῴκισε πάντας, i. e. *omnes in uno loco s. urbe esse jussit*. Plut. in Thes. p. 48. ita: συνῴκισε τοὺς τὴν Ἀττικὴν κατοικοῦντας εἰς ἓν ἄστυ. Cic. L. II. de Legg. 2. *Theseus Atticos demigrare ex agris, et in astu, quod appellatur, omnes se conferre jussit*. Gottl.

τε βουλευτήρια καὶ τὰς ἀρχὰς, ἐς τὴν νῦν πόλιν οὖσαν, ἓν βουλευτήριον ἀποδείξας καὶ πρυτανεῖον, ξυνῴκισε πάντας· καὶ νεμομένους τὰ αὑτῶν ἑκάστους, ἅπερ καὶ πρὸ τοῦ, ἠνάγκασε μιᾷ πόλει ταύτῃ χρῆσθαι, ἣ, ἁπάντων ἤδη ξυντελούντων ἐς αὐτὴν, μεγάλη γενομένη, παρεδόθη ὑπὸ Θησέως τοῖς ἔπειτα. καὶ ξυνοίκια ἐξ ἐκείνου Ἀθηναῖοι ἔτι καὶ νῦν τῇ θεῷ ἑορτὴν δημοτελῆ ποιοῦσι. τὸ δὲ πρὸ τούτου, ἡ ἀκρόπολις ἡ νῦν οὖσα, πόλις ἦν, καὶ τὸ ὑπ' αὐτὴν πρὸς νότον μάλιστα τετραμμένον. τεκμήριον δέ· τὰ γὰρ ἱερὰ ἐν αὐτῇ τῇ ἀκροπόλει καὶ ἄλλων θεῶν ἐστι, καὶ τὰ ἔξω πρὸς τοῦτο τὸ μέρος τῆς πόλεως μᾶλλον ἵδρυται, τό, τε τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου, καὶ τὸ Πύθιον, καὶ τὸ τῆς Γῆς, καὶ τὸ ἐν Λίμναις Διονύσου, ᾧ τὰ ἀρ-

Ἁπάντων ξυντελούντων] *Cum omnia* (curiæ, magistratus in singulis urbibus) *in eam urbem* (Athenas) *ad unum finem coirent, conjungerentur.* G.

Ξυνοίκια] Plutarchus in Theseo id festum non ξυνοίκια, sed μετοίκια vocat. Alterum erroris accusare piaculum foret, et utriusque appellationis ratio est evidens, nam et mutabant sedes Atticæ habitatores, et una congregabantur. Ergo mutatum fuit ejus festi nomen, et quod tempore Thucydidis ξυνοίκια dicebatur, tempore Plutarchi μετοίκια dictum est. Palmerius Exerc. p. 47. Vide Meursii Theseum, et Græciam feriatam. Stephanum in voce Ἀθῆναι. Petr. Castellanum de Festis. p. 198. Scaligeri animadvers. in Eusebium, p. 47. et Notas Histor. in Chronicon Marmor. p. 189. Huds.

Ξυνοίκια] Plut. p. 50. appellat μετοίκια. Meziriacus emendat h. v. in συνοίκια. Palmerius hanc diversitatem (in Exerc. ad Gr. auct. p. 47.) expedit ita, ut hos festos dies ætate Plutarchi μετοίκια dictos esse statuat. Sed sententia hæc fundamento destituitur. Charax apud Steph. Byz. p. 42. hos dies festos vocat ξυνοίκια. Melius conciliat Berkelius inter se hos scriptores, ut populum ex agro in urbem commigraturum dicat celebrasse μετοίκια, *demigrationis festum*, et jam in una urbe habitantem, *festum consociationis.* G.

Ἡ ἀκρόπολις] Vide Meursii Att. Lect. p. 367. Huds. Lib. VI. c. 33. et Cecrop. C. III. Duck.

Πρὸς νότον] Valla legit: πρὸς ἄρκτον· vertit enim: *quod sub ea spectat aquilonem*, quod Palmerius l. c. melius judicat. Sine codd. tamen nihil mutandum arbitror. Mox τεκμήριον δὲ, *quod inde probatur, perspicuum est.* Καὶ τὰ ἔξω, n. τὰ ἱερὰ ἔξω τῆς ἀκροπόλεως. Ante καὶ ἄλλων θεῶν, excidisse putat Reisk. anim. p. 18. καὶ Ἀθηνᾶς. Confirmat hanc conjecturam Bas. cod., qui dat: τῇ ἀκροπόλει τῆς τε Ἀθηνᾶς καὶ ἄλλων θεῶν. G.

Τό τε τοῦ Διὸς—καὶ] (Veluti) *tam templum Jovis Olympici, quam*— G.

Τὸ Πύθιον] Vide Meursii Pisistratum, c. 9. Huds.

Καὶ τὸ τῆς Γῆς] Cognomento Κουροτρόφου. Vide Meursii Athen. Att. l. 2. c. 7. Idem.

Ἐν Λίμναις] Λίμνῃ Ar. C. At Stephanus, qui, suppresso auctoris nomine, huc respexit, Λίμναι repræsentat. vid. Holstenium, cui addas licet Eustath. 119. Athenæum XI. p. 465. De Λιμναίᾳ vide Polyb. 494. Nostrum III. 106. Wass. Scholiasten, qui Limnas in arce fuisse scribit, erroris arguit Meurs. III. de Athen. Attic. 4. ex eo, quod Thucydides ipse inter templa, quæ extra arcem erant, templum Bacchi in Limnis memorat. Duck.

Harpocr. in ἐν Λίμναις Διονύσιον (p. 149.) Τόπος ἐστὶν ἐν Ἀθήναις Λίμναι, ἐν ᾧ ὁ τιμώμενος Διόνυσος. v. quos laudat Duckerus, et Kuster. ad Suid. v. ἐν Λίμναις Διονύσιον, qui Scholiastæ errorem castigavit. G.

Ὧι τὰ ἀρχαιότερα Διον.] His verbis innuit Thucydides hæc antiquiora Liberalia eviluisse, et non mansisse celebria, ut olim apud Athenienses, quod contra evenerat apud Ionas, moris antiqui retinentissimos. Vide Palmer. in Gr. Auct. p. 618. et Casaub. in Athenæum. Huds. Lib. VI. cap. 15. Conf. quæ in hunc locum Thucydidis scribunt Scalig. I. de Emendat. Tempor. pag. 30. Luisin. I. Parerg. 15. Selden. ad Marm. Arundell. pag. 36. Ed Oxon. Petit. Leg. Att. pag. 43. et Spanhem. ad argument. Aristophanis Ranar. Duck.

χαιότερα Διονύσια τῇ δωδεκάτῃ ποιεῖται ἐν μηνὶ Ανθεστηριῶνι, ὥσπερ καὶ οἱ ἀπ᾽ Αθηναίων Ιωνες ἔτι καὶ νῦν νομίζουσιν. ἵδρυται δὲ καὶ ἄλλα ἱερὰ ἀρχαῖα ταύτῃ. καὶ τῇ κρήνῃ, τῇ νῦν μὲν, τῶν τυράννων οὕτω σκευασάντων, Εννεακρούνῳ καλουμένῃ, τὸ δὲ πάλαι, φανερῶν τῶν πηγῶν οὐσῶν, Καλλιῤῥόῃ

᾽Ανθεστηριῶνι] Hic mensis fere respondet Februario. G.

Νομίζουσιν] *Veteri instituto et lege celebrant.* Suid. explicat : νομίσμασι χρῶνται. G.

᾽Εννεακρούνῳ] ᾽Εννέα quandoque Græce pro *multis*, non præcise pro *novem*. Sic quum dicit Nicander σφόνδυλοι ἐννεάδεσμοι, dicit Scholiastes ἐννεάδεσμοι idem esse quod πολύδεσμοι. in Hesychio ἐννεάκροσσον, πολλοὺς κροσσοὺς ἔχον. in Arato ἐννεάγηρα κορώνη, id est πολύγηρα. et Timavo amni Virgilius tribuit ora novem, cum non habeat nisi septem. Fortasse etiam eodem sensu Callirhoë dicta ἐννεάκρουνος. ejus enim aquæ non ex novem præcise fistulis erumpebant, sed ex duodecim, ut ex Cratino probat Suidas in voce δωδεκάκρουνος. Vide Hesychium, et Etymologici Auctorem. HUDS. Κελευσάντων quidam Codd. forte, pro κατασκευασάντων, quod servat Hesych. vid. Harpocrat. A Pisistrato exornatum tradit Pausan. 34. vid. Etymol. 343. 42. De eodem Cratinus apud Tzetzem in Chil.

Ἄναξ Ἄπολλον τῶν ἐπῶν τῶν ῥευμάτων
Κατασχῶσι πηγαὶ, Δωδεκάκρουνον στόμα,
᾽Ιλισσὸς ἐν φάρυγγι.

Unde duodecim fontium os fuisse subinfert misellus. Sed Comicus, huc spectans, uberius quiddam et exundantius invenit. Pro κατασχῶσι leg. cum Kustero ad Suid. in δωδεκάκρ. καναχοῦσι. Vide Philostratum de V. Soph. pag. 525. et Whelerum Itinerar. 383. WASS. Kusterus quoque l. d. miratur, unde Suidas expiscari potuerit, eumdem hunc fontem etiam δωδεκάκρουνον vocatum fuisse. Ita præter Suidam tradunt Hesychius in δωδεκάκρουνος, et Tzetzes Chil. VIII. 184. quorum auctoritati etiam Harduin. ad Plin. IV. H. N. 7. aliquid tribuit, nec non Olear. ad Philostrat. l. d. qui suspicatur, forte deinde, accedentibus tribus novis scatebris, etiam δωδεκάκρουνον dictum fuisse. At Meurs. in Ceramic. Gem. Cap. XIV. scribit, neminem Veterum umquam dixisse, quod tradit Suidas, et putat, errorem natum esse e male intellectis Cratini versibus apud Scholiasten Aristoph. Equit. 523. in quibus se ipse laudans Cratinus dicat, eam sibi versuum esse copiam, ut os simile fonti esse videatur, qui per duodecim tubos aquas effundit. Hanc sententiam probabo, quamdiu Suidam, Hesychium, et Tzetzen veterum Scriptorum testimoniis defensos non videbo. DUCK.

᾽Εννεακρούνῳ καλουμένῃ] Harpocr. h. v. p. 149.—κρήνη τὶς ᾽Αθήναις· πρότερον δ᾽ ἐκαλεῖτο Καλλιῤῥόη. cf. Pollux III. 47. De hoc fonte v. not. Wass. et Duck. Mox pro φανερῶν πηγῶν videtur legendum, λαμυρῶν πηγῶν, i. e. διὰ τὸ λαμυρὰς εἶναι τὰς πηγὰς, *quod fontes grata quadam jucunditate leniter manarent.* Thomas M. enim in λαμυρία (p. 568.) apud Thucydidem exstare dicit : λαμυρὰ πηγὴ, ἡ καθαρὰ καὶ ἡδεῖα. Quod quum ita in libris Thucydidis non reperiatur ; Hemsterhusius elegantissime divinat, Thomam huc respexisse, qua scriptura, pristini nominis ratio probabilior est, quam vulgata lectione φανερῶν, i. e. *scaturiginibus adhuc apertis et conspicuis.* Laudat hanc observationem Hemsterhusii ad Thom. l. c. Abreschius in Auct. Quodsi in cod. quodam hæc lectio confirmaretur, eam in textum recipere non dubitassem. G.

Καλλιῤῥόῃ] Ex hoc loco Plinium, apud quem IV. H. N. 7. legebatur *Enneacrunos, Callirhoë*, sublata distinctione emendant, et Solinum, qui Callirhoën et Enneacrunon duos fontes facit, reprehendunt Hermol. Barbarus et Harduinus ad Plin. et Meurs. Ceramic. Gemino Cap. XIV. Defendit tamen Solinum Vir doctus. Jac. Nic. Loënsis VI. Epiphyll. 15. et multis disputat, e verbis Thucydidis non posse ostendi Callirrhoën eumdem esse, qui deinde Enneacrunos dictus fuit. Et Barth. ad Stat. XII. Theb. 629. sententiam illius memorans, scribit, non facile decidi posse, unus fons, an duo fuerint. Mihi magis obscura et perplexa, quam vera esse videtur illa disputatio Loënsis. Etenim si Thucydides hic omisisset verba illa φανερῶν τῶν πηγῶν οὐσῶν, nemo dubitaret, quin unus ab eo fons significatus fuerit, non duo. Jam vero in eorum adjectione, quocumque demum modo ea interpreteris, nihil est, unde quisquam intelligere possit, non unum, sed duos fontes fuisse Callirrhoën et Enneacrunon. Et sic hunc locum acceperunt Harpocration, Hesychius, Suidas, et plerique alii Grammatici veteres apud Meursium l. d. eumdemque fontem, qui olim Callirhoë, postea Enneacrunon vocatum tradiderunt : quorum testi-

ὠνομασμένῃ, ἐκείνῃ τε ἐγγὺς οὔσῃ, τὰ πλείστου ἄξια ἐχρῶντο. καὶ νῦν ἔτι ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου πρό τε γαμικῶν καὶ ἐς ἄλλα τῶν ἱερῶν νομίζεται τῷ ὕδατι χρῆσθαι. καλεῖται δὲ διὰ τὴν παλαιὰν ταύτην κατοίκησιν καὶ ἡ ἀκρόπολις μέχρι τοῦδε ἔτι ὑπ' Ἀθηναίων πόλις.

ιϛ΄. 16. Τῇ τε οὖν ἐπὶ πολὺ κατὰ τὴν χώραν αὐτονόμῳ οἰκήσει μετεῖχον οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ ἐπειδὴ ξυνῳκίσθησαν, διὰ τὸ ἔθος ἐν τοῖς ἀγροῖς ὅμως οἱ πλείους τῶν τε ἀρχαίων καὶ τῶν ὕστερον μέχρι τοῦδε τοῦ πολέμου πανοικησίᾳ γενόμενοί τε καὶ οἰκήσαντες, οὐ ῥᾳδίως τὰς μεταναστάσεις ἐποιοῦντο, ἄλλως

monia quum elevare non posset, tacitus præterire malvit Loënsis. Ceterum Καλλιῤῥόη, quod hic quidam Mss. habent, etiam in Poll. III. 47. est. In Suida, Etymol. M. et Tzetze scriptura variat. Duck.

Καλλιῤῥόῃ] Sic dedi e codd. pro Καλλιρόῃ. Ita Harpocration quoque in λουτροφόρος—ὅτι—τὰ λουτρὰ ἐκόμιζον ἐκ τῆς νῦν μὲν Ἐννεακρούνου καλουμένης κρήνης, πρότερον δὲ Καλλιῤῥόης, Πολύστέφανος ἐν τῷ περὶ κρηνῶν φησί. v. Vales. p. 49. In Harpocratione tamen non factum est constanter, veluti p. 149. est Καλλιρόη. G.

Ἐκείνῃ] n. ἀκροπόλει. Mox in v. τὰ πλείστου ἄξια, merito ellipsis præpositionis ἐς dura videtur. Mox ponitur, ἐς ἄλλα τῶν ἱερῶν. Quærenti Stephano, cur id fiat, respondet Abreschius in Diluc. 177. omitti hic potuisse ἐς, quod Noster semel tantum statuisset h. præpos. usurpare, deinde vero non potuisse, ob verba: πρό τε γαμικῶν, omitti. Dubito, an hæc responsio Stephano satisfaciat. Meliora sunt, quæ subjungit Vir doctissimus, ex sequentibus τὸ ἐς adsumi posse, ut mox c. 18. suppleat Schol. ἐβράδυναν, quum præcedat ἐπίσχεσις, unde petendum potius fuerit ἐπείχοντο— Reiskius in Dilucid. Abresch. p. 179. ut etiam in anim. p. 18. emendat: ἐς τὰ πλείστου ἄξια. G.

Τὰ πλείστου ἄξια] Deesse puto ἐς ante τὰ πλείστου ἄξια, non autem relictum esse subaudiendum, ut Scholiastes existimat. Cur enim potius in sequenti periodo poneretur? Steph. Hæc sunt δεύτεραι φροντίδες Stephani, Nam in Append. ad scripta de Dial. p. 95. hoc tamquam notabile exemplum ellipseos præpositionis εἰς adtulerat. In Reg. super hæc verba manu vetusta inter versus scriptum erat εἰς. Et in Cass. recentiore manu λείπει εἰς. Mihi valde dura videtur hæc ellipsis. Duck.

Πρό τε γαμικῶν] Aquam hinc petitam ad lavacra nuptialia virginibus nubentibus, refert Pollux l. 3. c. 3. nec nubentibus tantum id factum, sed et ante nuptias morientibus. Vide Meursii Ceramicum Geminum, c. 14. Etymologici Auctorem, et Harpocrat. in voce λουτροφόρος. Huds. Add. Vales. ad Harpocrat. Quod nuptias inter ἱερὰ ponit Thucyd. id illustrat Spanhem. Dissert. XI. de Præst. et Us. Numism. p. 292. Duck.

Πρό τε γαμικῶν] Sc. ἱερῶν. G.

Τῇ τε οὖν—οἰκήσει μετεῖχον] Τὸ οὖν docet, Thucydidem sermonem, a cap. 14. interruptum resumere. v. Schol. Aug. Ἐπὶ πολὺ, antea c. 14., διὰ τὸ ἀεὶ εἰωθέναι ἐν ἀγροῖς διαιτᾶσθαι. Illud diuturnitatem, hoc (ἀεὶ) interruptam consuetudinem in agris vivendi indicat. Scholiastæ rationem, dativum pro genitivo esse positum, merito rejicit Abresch. in Diluc. pag. 179. Intelligi enim hic dativus debet sic: *quod attinet ad habitationem in agris*, s. *consuetudinem jure quodam suo in agris commorandi*, sive, uti Abreschius int., διὰ τὴν αὐτόνομον οἴκησιν, ut suppleatur post μετεῖχον, αὐτῆς. Structuræ ordinem idem Abreschius facit hunc: οἱ οὖν Ἀθ. τῇ τε ἐπὶ πολὺ αὐτον. οἰκ. κατὰ τ. χώραν μετεῖχον (αὐτῆς,) καὶ ἐπειδὴ ξυνῳκ. ὅμ. οἱ πλ. τῶν τε ἀρχαίων καὶ—οἰκήσαντες, διὰ τὸ ἔθος οὐ ῥᾳδίως τ. μεταστ. ἐποιοῦντο, ἄλλως τε καὶ— G.

Τῇ οἰκ.—μετεῖχον] Malim tamen cum Schol. agnoscere μετέχειν Dativo junctum, quam admittere languidam illam et hiulcam structuram Abreschii, quam benignius justo probat B. Gottl. Forte et Paullus ita, 1 Cor. 10. 30. χάριτι, διὰ τῆς χάριτος, beneficio Dei, aut pro, σὺν χάριτι, gratus, cum gratiarum actione. Et quam simplex, quam pronum sit, in Dativo illo intelligere ἐν, μετέχειν ἔν τινι, in re partem habere! B.

Πανοικησίᾳ—οἰκήσαντες] Th. Magister, qui πανοικεσίᾳ scribit, uti fere recentiores. W.

τε καὶ ἄρτι ἀνειληφότες τὰς κατασκευὰς μετὰ τὰ Μηδικά. ἐβαρύνοντο δὲ καὶ χαλεπῶς ἔφερον, οἰκίας τε καταλιπόντες, καὶ ἱερὰ, ἃ διὰ παντὸς ἦν αὐτοῖς ἐκ τῆς κατὰ τὸ ἀρχαῖον πολιτείας πάτρια· δίαιτάν τε μέλλοντες μεταβάλλειν, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἢ πόλιν τὴν αὑτοῦ ἀπολείπων ἕκαστος.

ιζ΄. 17. Ἐπειδὴ δὲ ἀφίκοντο ἐς τὸ ἄστυ, ὀλίγοις μέν τισιν ὑπῆρχον οἰκήσεις, καὶ παρὰ φίλων τινὰς ἢ οἰκείων καταφυγή· οἱ δὲ πολλοὶ τά τε ἔρημα τῆς πόλεως ᾤκησαν, καὶ τὰ ἱερὰ, καὶ τὰ ἡρῷα πάντα, πλὴν τῆς ἀκροπόλεως, καὶ τοῦ Ἐλευσινίου, καὶ εἴτι ἄλλο βεβαίως κλειστὸν ἦν· τό, τε Πελασγικὸν καλούμενον τὸ ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν, ὃ καὶ ἐπάρατόν τε ἦν μὴ οἰκεῖν, καί τι καὶ Πυθικοῦ μαντείου ἀκροτελεύτιον τοιόνδε διεκώλυε, λέγον ὡς—" τὸ Πελασγικὸν, ἀργὸν ἄμεινον." ὅμως ὑπὸ τῆς παραχρῆμα ἀνάγκης ἐξῳκήθη. καί μοι δοκεῖ τὸ μαντεῖον τοὐναντίον ξυμβῆναι ἢ προσεδέχοντο. οὐ γὰρ διὰ τὴν παράνομον ἐνοίκησιν αἱ ξυμφοραὶ γενέσθαι τῇ πόλει, ἀλλὰ διὰ τὸν πόλεμον ἡ ἀνάγκη τῆς οἰκήσεως· ὃν οὐκ ὀνομάζον τὸ μαντεῖον προῄδει μὴ ἐπ' ἀγαθῷ ποτὲ αὐτὸ κατοικισθησόμε-

Οὐδὲν ἄλλο] Sc. ἐποίουν, quod apud Græcos et Latinos sæpius abest. Exempla multa collegit Abresch. Diluc. p. 180. cf. Reisk. anim. ad Aristid. orat. Plat. I. p. 480. Hindenb. ad Xenoph. mem. p. 83. G.

Κληϊστὸν] Κληστὸν potius scribendum esse censet Steph. in Animadvers. ad lib. de Dialect. p. 30. Huds. Noster Homerum sequens alibi κλήσειν, et agn. Schol. Wass. Sic pro κλεὶς κλεῖδος, κλὴϊς κληΐδος, καὶ συναιρέσει κλῆδος. Eustath. ad Homer. Il. β΄. p. 174. κλήσειν pro κλείσειν est infr. IV. 8. Duck.

Κλειστὸν] Sic reposui ex optimis codd. pro κληϊστὸν, quam scripturam Intt. probant. Sed Valkenarius ad Eurp. Phœniss. p. 95. scite observavit, hanc scribendi rationem Ionicam, post Thucydidis ætatem, demum receptam esse. Non admittit propterea κλῆθρα in Phœniss. v. 268. sed κλεῖθρα. Sic L. VII. 70. κλήσεις, probum est. G.

Πελασγικόν] Vid. Hesych. v. Πελαργικοὶ, et Schol. in Lucianum, Strabonem p. 221. Schol. Aristoph. Ὀρν. 833. Wass. In Aristoph. et Schol. l. d. est Πελαργικὸν, de quo etiam monet Schol. Lucian. Bisaccus pag. 219. Duck.

Ὃ καὶ ἐπάρατόν τε etc.] Diris devoverunt Athenienses, si quis illic habitaret; causa devotionis istius, quia insidias ex illo loco Atheniensibus Pelasgi struxissent, ut docet Schol. Vide Meursii Att. Lect. l. 6. c. 1. Ejusdemque Cecropiam, pag. 11. Huds. Add. quæ adnotantur ad Polluc. VIII. 101. Duck.

Ὃ καὶ ἐπάρατον] i. e. εἰ καί. Quod sequitur μὴ, abundat, prout se habet structura; sed si dictum acceperis, pro ἐπάρατον ἦν, ὥστε μὴ οἰκεῖν αὐτὸ καὶ οἰκεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν, vim suam exserit. v. Abresch. Diluc. p. 181. G.

Ἀκροτελεύτιον] Agn. Suidas. Cicero ad Attic. V. "etsi bellum ἀκροτελεύτιον *habet illa tua epistola.*" Laudat etiam Pollux. II. 161. Wass. Stephan. Append. ad Script. de Dial. pag. 201. putat, Pollucem hoc vocabulum habuisse inter ea, quæ Thucydidî peculiaria, aut cum paucis communia essent. Duck.

Finis carminis. Suidas h. v. (p. 95.) Κυρίως τὸ ἔσχατον κεφαλαίου τινὸς ποιητικοῦ. v. Schol. Aristides frequentat h. v. apud quem T. III. p. 202. Schol. τὸ τέλος τοῦ ἐμμέτρου στίχου. v. Abresch. Diluc. p. 181. Gottl.

Ἐξῳκήθη] Pro ᾠκήθη. G.

Malim vertere, *impletum fuit* habitaturis; plane, *omne* frequentatum. Bauer.

Ἐνοίκησιν] Gr. οἴκησιν male. Utitur Dion. Halicarn. 70. 17. Wass.

νον. κατεσκευάσαντο δὲ καὶ ἐν τοῖς πύργοις τῶν τειχῶν πολλοὶ, καὶ ὡς ἕκαστός που ἐδύνατο. οὐ γὰρ ἐχώρησε ξυνελθόντας αὐτοὺς ἡ πόλις, ἀλλ' ὕστερον δὴ τά τε μακρὰ τείχη ᾤκησαν κατανειμάμενοι, καὶ τοῦ Πειραιῶς τὰ πολλά. ἅμα δὲ καὶ τῶν πρὸς τὸν πόλεμον ἥπτοντο, ξυμμάχους τε ἀγείροντες, καὶ τῇ Πελοποννήσῳ ἑκατὸν νεῶν ἐπίπλουν ἐξαρτύοντες. καὶ οἱ μὲν ἐν τούτῳ παρασκευῆς ἦσαν.

ιή. 18. Ὁ δὲ στρατὸς τῶν Πελοποννησίων προϊὼν ἀφίκετο τῆς Ἀττικῆς ἐς Οἰνόην πρῶτον, ᾗπερ ἔμελλον ἐσβαλεῖν. καὶ ὡς ἐκαθέζοντο, προσβολὰς παρεσκευάζοντο τῷ τείχει ποιησόμενοι μηχαναῖς τε καὶ ἄλλῳ τρόπῳ. ἡ γὰρ Οἰνόη, οὖσα ἐν μεθορίοις τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, ἐτετείχιστο, καὶ αὐτῷ φρουρίῳ οἱ Ἀθηναῖοι ἐχρῶντο, ὁπότε πόλεμος καταλάβοι. τάς τε οὖν προσβολὰς ηὐτρεπίζοντο, καὶ ἄλλως ἐνδιέτριψαν χρόνον

Κατεσκευάσαντο] Palmerius ad Aristophanis Concion. suspicatur, esse legendum κατεσκηνώσαντο, id est, *tentoria vel tuguriola sibi fecerunt*. Huds.

Domicilia sibi parabant. Cur Palmerius legi velit κατεσκηνώσαντο, sine codd. auctoritate, nullaque alia necessitate ductus, nemo facile probabit. Noster τὸ κατασκευάσασθαι ita capit subinde, ut apparet e L. IV. 75. VIII. 24. G.

Scil. οἰκίας, οἰκήματα· vel verte, ibant habitatum, parabant domicilia. B. Gottl. explicabat, κατασκευὴν ἐποιήσαντο· quam interpretationem delere non debebat, ut fecit, quippe unice veram, et ex usu Nostri, qui v. c. φυλάσσειν, sine casu verbi, simpliciter ponat pro φυλακὴν ποιεῖσθαι, stationem agere. V. Phil. Th. Paull. p. 24. extr. sequ. et Ind. v. *Verbum*. Bauer.

Νεῶν ἐπίπλουν ἐξαρτ.] Suidas in ἐπίπλους, et legit νηῶν Ionico more. Wass. Etiam CL. naves dicit, pro centum. Vid. infr. Cap. 23. Videtur addidisse L. Corcyræas, Cap. XXV. Duck.

Ἑκατὸν νεῶν ἐπίπλουν ἐξαρτύοντες] Suid. in ἐπίπλους, h. l. laudat, ut Wass. jam monuit; sed habet vitiose ΡΝ. νεῶν. Τὸ Ν, numerum quinquagenarium notans, ortum videtur ex seq. νεῶν· quanquam Duckerus aliter sentit. Τὸ νηῶν non est Thucydideum, qui semper habet νεῶν, non νηῶν Ionum. Gottl.

Ὁ δὲ στρατὸς—ἐσβαλεῖν] Locum adducit Suidas in ἀφίκετο. Wass. Sed omittit hæc τῶν Πελοποννησίων προϊὼν, et πρῶτον; et pro ἐς, εἰς; pro ἐσβαλεῖν, εἰσβαλεῖν habet. Addit deinde aliquid de syntaxi, quod satis obscurum est. Duck.

Ὁ δὲ στρατὸς—ἀφίκετο—ᾗπερ ἔμελλον—] Suidas, qui h. l. in ἀφίκετο, quanquam parum accurate habet, (v. Duck.) notat Syntaxin; οὕτω φησὶ Θουκυδίδης τὴν σύνταξιν, n. quod a singulari ἀφίκετο transit ad pluralem ἔμελλον. Verba Suidæ Duckero obscura videbantur. Gemina h. l. exempla collegit Abresch. in Diluc. p. 182. Gottl.

Ἧιπερ ἔμ.] Obscuritas verborum, Duckero notata, non est in Synesi illa numeri, nota illa satis et frequente, verum in verbo φησίν· quid enim est, Thucydides φησὶ τὴν σύνταξιν, quasi Thuc. illi nomen imposuerit. Si verum est φησὶ, significare debet, *ponit*, adhibet. Bauer.

Ἐς Οἰνόην] Altera erat Οἰνόη ad Marathonem. at illa, quæ ad Eleutheras, in confiniis Bœotiæ, hic loci memoratur a Thucydide, ut testatur Harpocrat. in voce Οἰνόη. Huds. Οἰνόη δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος, πρὸς Ἐλευθέραις. Harpocrat. vid. Hesych. in Οἰναῖοι τὴν χαράδραν, et Suidam. Herodot. V. 74. Pollucem VIII. 9. Pausan. Demosth. contra Timocr. Plutarch. Cim. p. 425. Eustath. Il. β'. 297. Platon. Protag. p. 217. Menex. 521. Lucian. Icarom. Liban. Decl. 451.

Χρόνον] Χρόνος sine pronomine, aut quantitatis nota apud Auctores haud infrequens est. Demosth. pro Cor. πρὸς τὸ βουλεύσασθαι δοῦναι χρόνον τῇ πόλει. Plato sæpe διὰ χρόνου. Theophrastus, ἡ διὰ χρόνου γεωργουμένη γῆ. Noster 467. 13. Wass. Homer. Od. δ'. 599. Σὺ δέ με χρόνον ἐνθάδ' ἐρύκεις, et Od. ζ'. 295. Ἔνθα καθεζόμενος μεῖναι χρόνον. In quibus deest ἐπί. Il. β'. 299. Καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον. Itaque non adsentior Stephano. Duck.

περὶ αὐτήν. αἰτίαν τε οὐκ ἐλαχίστην Ἀρχίδαμος ἔλαβεν ἀπ' αὐτοῦ, δοκῶν καὶ ἐν τῇ ξυναγωγῇ τοῦ πολέμου μαλακὸς εἶναι, καὶ τοῖς Ἀθηναίοις ἐπιτήδειος, οὐ παραινῶν προθύμως πολεμεῖν. ἐπειδή τε ξυνελέγετο ὁ στρατὸς, ἥ τε ἐν τῷ ἰσθμῷ ἐπιμονὴ γενομένη, καὶ κατὰ τὴν ἄλλην πορείαν ἡ σχολαιότης διέβαλεν αὐτὸν, μάλιστα δὲ ἡ ἐν τῇ Οἰνόῃ ἐπίσχεσις. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι ἐσεκομίζοντο ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ, καὶ ἐδόκουν οἱ Πελοποννήσιοι ἐπελθόντες ἂν διὰ τάχους, πάντα ἔτι ἔξω καταλαβεῖν, εἰ μὴ διὰ τὴν ἐκείνου μέλλησιν. ἐν τοιαύτῃ μὲν ὀργῇ ὁ στρατὸς τὸν Ἀρχίδαμον ἐν τῇ καθέδρᾳ εἶχεν. ὁ δὲ, προσδεχόμενος (ὡς λέγεται) τοὺς Ἀθηναίους, τῆς γῆς ἔτι ἀκεραίου οὔσης, ἐνδώσειν τι, καὶ κατοκνήσειν περιϊδεῖν αὐτὴν τμηθεῖσαν, ἀνεῖχεν.

ιθ'. 19. Ἐπειδὴ μέντοι προσβαλόντες τῇ Οἰνόῃ, καὶ πᾶσαν ἰδέαν πειράσαντες, οὐκ ἐδύναντο ἑλεῖν, οἵ τε Ἀθηναῖοι οὐδὲν ἐπεκηρυκεύοντο. οὕτω δὴ ὁρμήσαντες ἀπ' αὐτῆς, μετὰ τὰ ἐν Πλαταίᾳ τῶν ἐσελθόντων Θηβαίων γενόμενα ἡμέρᾳ ὀγδοηκοστῇ μάλιστα, τοῦ θέρους καὶ τοῦ σίτου ἀκμάζοντος, ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀττικήν. ἡγεῖτο δὲ Ἀρχίδαμος ὁ Ζευξιδάμου, Λακεδαιμονίων βασιλεύς. καὶ καθεζόμενοι ἔτεμνον, πρῶτον μὲν Ἐλευσῖνα, καὶ τὸ Θριάσιον πεδίον. καὶ τροπήν τινα τῶν

Ἥ τε ἐν—αὐτὸν] Laudat Suidas in σχολαίτερον, et ἡ δὲ, et γενομ. ἐπιμονὴ, et καὶ ἡ κατὰ τὴν legit, positura haud improbanda. WASS.

Ἥ τε ἐν τῷ ἰσθμῷ—διέβαλεν αὐτὸν] In Aug. ad h. l. scripta sunt περὶ τῆς τοῦ Ἀρχιδάμου διαβολῆς. G.

Διὰ τὴν ἐκείνου μέλλησιν] Reiskius in anim. p. 18. deesse putat post μέλλησιν, ἐκωλύοντο, aut ἐχρόνιζον. Hoc verbum supplendum est, quod per elegantem ellipsin omissum. Post εἰ μὴ διὰ hæc ellipsis non infrequens est. vid. Hoogeveen doctr. part. S. II. c. 16. p. 245. Schüzianæ ed. G.

Καθέδρᾳ] Suidas interp. ἡ ἐπίσχεσις. *Glossæ sessio.* Specta scriptoris auream plane ubertatem, ἐπιμονὴ, ἐπίσχεσις, ἕδρα, καθέδρα, διατριβὴ, ἀναβολὴ, μονὴ, σχολὴ, μέλλησις, ὄκνος. Καθέδρα tamen pro *obsidione* accipere videtur in Camillo Plutarchus, πρὸς τῷ Καπιτολίῳ καθέδρα καὶ σχολὴ γενομένη χρόνιος. et Josephus V. 2. 6. Antiq. at Dionys. Halic. sensu Thucydideo Antiq. III. IV. ἀχθόμενος ἐπὶ τῇ ἀπράκτῳ ΚΑΘΕ'ΔΡΑΙ. Contra autem Aristoteles aliique pro sessione. WASS.

Ἐν τῇ καθέδρᾳ] i. e. ἐπισχέσει, μελλήσει, ἐπιμονῇ—quibus verbis antea usus erat. Pro ἐν malit ἐπὶ Reisk. in anim. l. c., quod præferrem, si codd. addicerent. Notat Abresch. Diluc. p. 182. repetitionem hujus præpositionis, adjiciendis aliarum particularum bis terve repetitarum exemplis. G.

Καὶ κατοκ.—τμηθεῖσαν] T. Mag. in βούλομαι, qui μὴ κατοκνήσειν. male. WASS.

Ἀνεῖχεν] Sc. ἑαυτόν. Male Scholiastes. GOTTL.

Τῶν ἐσελθόντων] Reiskius in anim. (l. c.) deesse putat ὑπὸ vel παρά. G.

Τοῦ θέρους—ἀκμάζοντος] *Adulta æstate,* περὶ ἀκμὴν σίτου. Probat hanc versionem Abreschius Diluc. p. 182. et ante eum Palmerius, v. Dorvill. ad Charit. p. 303, G.

Θριάσιον πεδίον] Si scriptura libri Gr. a quo abest πεδίον, unius alteriusve probati Codicis auctoritate confirmaretur, eam minime adspernandam putarem. Etsi enim Herodotus, Strabo, Stephanus, et alii fere ubique dicunt Θριάσιον πεδίον, et ex his Plin. IV. H. N. 7. *campus Thriasius*; tamen interdum etiam Θριάσιον solum invenias. Vid. Plu-

Ἀθηναίων ἱππέων περὶ τοὺς Ῥείτους καλουμένους ἐποιήσαντο. ἔπειτα προὐχώρουν, ἐν δεξιᾷ ἔχοντες τὸ Αἰγάλεων ὄρος, διὰ Κεκροπίας, ἕως ἀφίκοντο ἐς Ἀχαρνὰς, χωρίον μέγιστον τῆς Ἀττικῆς τῶν δήμων καλουμένων. καὶ καθεζόμενοι ἐς αὐτὸ, στρατόπεδόν τε ἐποιήσαντο, χρόνον τε πολὺν ἐμμείναντες ἔτεμνον.

κ'. 20. Γνώμῃ δὲ τοιᾷδε λέγεται, τὸν Ἀρχίδαμον περί τε τὰς Ἀχαρνὰς ὡς ἐς μάχην ταξάμενον μεῖναι, καὶ ἐς τὸ πεδίον ἐκείνῃ τῇ ἐσβολῇ οὐ καταβῆναι. τοὺς γὰρ Ἀθηναίους, ἤλπιζεν, ἀκμάζοντάς τε νεότητι πολλῇ, καὶ παρεσκευασμένους ἐς πόλεμον ὡς οὔπω πρότερον, ἴσως ἂν ἐπεξελθεῖν, καὶ τὴν γῆν οὐκ ἂν περιϊδεῖν τμηθῆναι. ἐπειδὴ οὖν αὐτῷ ἐς Ἐλευσῖνα καὶ

tarch. Pelopid. pag. 512. et Arat. p. 1906. Ed. Steph. Aristid. Leuctric. sec. p. 159. DUCK.

Τὸ Θριάσιον πεδίον] Duckerus malit abesse πεδίον, quod alias absit, si plurium codd. auctoritas accesserit. Sed mox c. 20, 21. τὸ Θριάσιον πεδίον. G.

Ῥείτους] Vid. Pausaniam I. 38. Suidam, Hesych. et Etymol. WASS.

Περὶ τοὺς Ῥείτους] Pausan. in Attic. p. 36. et Etymol. m. scribunt Ῥειτούς. Sed nil mutandum, quum codd. Thucydidis constanter tueantur Ῥείτους. C.

Αἰγάλεων] Herodot. VIII. 90. Schol. Sophoclis Œdip. Col. p. 558. et Nos in Addendis. WASS. Plinio l. d. est Ægialeus. Quæ Κεκροπία sit, mihi aliunde non magis constat, quam Cellario II. Geogr. Ant. 13. Κρωπειὰν, quod in aliis Codd. est, in hoc tractu quoque nusquam memorari invenio. Nam Cecropium montem apud Senec. Hippol. princ. vel Κρωπίαν, δῆμον τῆς Λεοντίδος φυλῆς in Steph. de Urbib. huc pertinere non puto. Scriptura Cod. Reg. ἐν τῇ δεξιᾷ inusitatior est altera illa, quæ articulum omittit. DUCK.

Τὸ Αἰγάλεων ὄρος] Hæc est accuratissima scriptura hujus montis. Plinius L. IV. 7. male eum vocat, Aigialeum, et Suidas, Ἀγαλέον. Parum recte scribitur apud Strabon. VIII. 550. Αἰγαλέον. Ex hoc monte Xerxes pugnam Salaminiam spectavit. v. Herod. VIII. p. 661. ad quem v. Valkenar. et Wessel. Scholiastæ Sophoclis ad Œd. Col. v. 1052. est λόφος ἐπ' ἐσχάτων τοῦ δήμου Οἰάτιδος, prope petram, λεγομένην λείαν. Situs est hic mons prope Coryphasium et Cyparissiam, septem stadiis a mari. v. Strab. l. c. GOTTL.

Διὰ Κεκροπίας] Qualis sit hæc Cecropia, non constat Interpretibus. Multus est Cellarius, G. A. L. II. c. 13. in sententia confutanda, Cecropiam, acropolin, si quis velit h. l. intelligi. Equidem illam urbem Cecropiam esse puto, quæ inter duodecim illas, quibus Cecrops multitudinem incolarum Atticæ continuit, ne amplius a Caribus et Bœotis vexarentur, primo loco a Strabone ponitur; (L. IX. p. 609. Alm.) quæ non videtur esse ἀκρόπολις Cecropia, quæ deinde nomen Athenarum accepit, sed alia. Strabo enim paullo post dicit: πάλιν δ' ὕστερον εἰς μίαν πόλιν συναγαγεῖν λέγεται τὴν νῦν, τὰς δώδεκα Θησεύς. G.

Ἐς Ἀχαρνὰς] Dicitur et Ἀχάρνα, auctore Stephano de Urbb., p. 202. δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς, et Ἀχαρναὶ, veluti a Pausania in Attic. p. 31. ἔστι δὲ Ἀχαρναὶ δῆμος. G.

Τῆς Ἀττικῆς τῶν δήμων] Delevi cum Reiskio (anim. l. c.) incisum; idem enim est, ac si dixisset: τῶν τῆς Ἀττικῆς δήμων τῶν οὕτω καλουμένων. Sic supra c. 18. τῆς Ἀττικῆς ἐς Οἰνόην. Mox c. 21. τῆς Ἀττικῆς ἐς Ἐλευσῖνα. c. 25. τῆς Ἠλείας ἐς Φειάν.—G.

Λέγεται, τὸν Ἀρχίδαμον—] Ita Herodot. VII. 562. Ξέρξεα δὲ λέγεται εἰπεῖν πρὸς ταῦτα. cf. L. VII. p. 584. Thuc. I. 134. λέγεται, αὐτὸν—γνῶναι—Rem non indignam notatu attigit Jac. Gron. ad Arrian. de exped. Alex. p. 2. ubi: λέγεται δὴ Φίλιππον μὲν τελευτῆσαι—qui addidit plura exempla. Nominativus tamen infin. quoque jungitur hac structura: v. c. Plato in princ. Phædr. p. 1210. λέγεται ὁ Βορέας τὴν Ὠρείθυιαν ἁρπάσαι. GOTTL.

Οὐ καταβῆναι] Ar. μή. Nescio an οὐ μή. WASS.

Τμηθῆναι] V. L. τμηθεῖσαν, quæ in cod. Bas. notatur, vel a librario quodam desumta e c. 18. περιϊδεῖν τμηθεῖσαν, vel accommo-

τὸ Θριάσιον πεδίον οὐκ ἀπήντησαν, πεῖραν ἐποιεῖτο, περὶ τὰς Ἀχαρνὰς καθήμενος, εἰ ἐπεξίασιν. ἅμα μὲν γὰρ αὐτῷ ὁ χῶρος ἐπιτήδειος ἐφαίνετο ἐνστρατοπεδεῦσαι, ἅμα δὲ καὶ οἱ Ἀχαρνῆς, μέγα μέρος ὄντες τῆς πόλεως (τρισχίλιοι γὰρ ὁπλῖται ἐγένοντο) οὐ περιόψεσθαι ἐδόκουν τὰ σφέτερα διαφθαρέντα, ἀλλ᾽ ὁρμήσειν καὶ τοὺς πάντας ἐς μάχην. εἴτε καὶ μὴ ἐπεξέλθοιεν ἐκείνῃ τῇ ἐσβολῇ οἱ Ἀθηναῖοι, ἀδεέστερον ἤδη ἐς τὸ ὕστερον τό, τε πεδίον τεμεῖν, καὶ ἐς αὐτὴν τὴν πόλιν χωρήσεσθαι. τοὺς γὰρ Ἀχαρνέας, ἐστερημένους τῶν σφετέρων, οὐχ ὁμοίως προθύμους ἔσεσθαι ὑπὲρ τῆς τῶν ἄλλων κινδυνεύειν, στάσιν δὲ ἐνέσεσθαι τῇ γνώμῃ. τοιαύτῃ μὲν διανοίᾳ ὁ Ἀρχίδαμος περὶ τὰς Ἀχαρνὰς ἦν.

κά. 21. Ἀθηναῖοι δὲ, μέχρι μὲν οὗ περὶ Ἐλευσῖνα καὶ τὸ Θριάσιον πεδίον ὁ στρατὸς ἦν, καί τινα ἐλπίδα εἶχον, ἐς τὸ ἐγγυτέρω αὐτοὺς μὴ προϊέναι, μεμνημένοι καὶ Πλειστοάνακτα τὸν Παυσανίου Λακεδαιμονίων βασιλέα, ὅτε ἐσβαλὼν τῆς Ἀττικῆς ἐς Ἐλευσῖνα καὶ Θρίωζε στρατῷ Πελοποννησίων, πρὸ τοῦδε τοῦ πολέμου τέσσαρσι καὶ δέκα ἔτεσιν, ἀνεχώρησε πάλιν, ἐς τὸ πλέον οὐκέτι προελθών. διὸ δὲ καὶ ἡ φυγὴ αὐτῷ ἐγένετο ἐκ Σπάρτης, δόξαντι χρήμασι πεισθῆναι τὴν ἀναχώρησιν. ἐπειδὴ δὲ περὶ Ἀχαρνὰς εἶδον τὸν στρατὸν ἑξήκοντα σταδίους τῆς πόλεως ἀπέχοντα, οὐκέτι ἀνασχετὸν ἐποιοῦντο· ἀλλ᾽ αὐτοῖς, ὡς εἰκὸς, τῆς γῆς τεμνομένης ἐν τῷ ἐμφανεῖ (ὃ οὔπω ἑωράκεσαν οἵ γε νεώτεροι, οὐδ᾽ οἱ πρεσβύτεροι, πλὴν τὰ

data est ad superiora. Sed nil mutandum; subint. modo ὥστε—G.

Ἅμα μὲν—ἅμα δὲ] Τὸ ἅμα bis positum non abundat, sed Atticæ est elegantiæ. Videtur idem esse, ac si scripsisset: τὰ μὲν, τὰ δέ. G.

Μέρος] Quod legitur in quibusbam editt. μένος non admitti potest, quanquam Thucydides non respuit poëtica. Ita Stephanus bene monere videtur. G.

Τρισχίλιοι γὰρ ὁπλ.] Hæc est causa, cur εὐάνορες apud Pindarum nominantur, Nemeonic. Od. 2. Huds.

Καὶ τοὺς πάντας] Τοὺς ἅπαντας Gr. non male. v. 16. προσιέναι Gr. et infra p. 284. 4. Idem et Cl. ἐξιέναι. male. v. 2. τῆς a multis abest. bene. Wass.

Γνώμῃ] Reisk. anim. p. 18. conjicit πόλει. Mox c. 21. tentat: ἔτι καί τινα—. G.

Μεμνημένοι καὶ Πλειστοάνακτα—ἀνεχώρησε] Proprie sequi debebat: μεμνημένοι—τὸν Πλειστοάνακτα ἐσβαλόντα—ἀναχωρῆσαι—οὐκέτι προελθόντα. Hæc videtur constructio propria Thucydidis esse, quæ non usitata illa, sed paullo impeditior esse videtur. v. not. ad Schol. G.

Ἐς Ἐλευσῖνα καὶ Θρίωζε] Idem est ac ἐς Θρίαν. v. Steph. Byz. p. 401. Eustath. p. 111. ταυτόν ἐστιν εἰπεῖν ἔρχεσθον ἐς κλισίην, καὶ—κλισίηνδε. Ceterum et alibi adverbium nomini cum præpos. jungit, v. c. L. I. c. 107. Φαληρόνδε καὶ ἐς Πειραιᾶ. Hoc loco pro: καὶ Θρίαν, s, Θριάσιον πεδίον. Sed hæc structura non modo in urbium nominibus, sed et aliis occurrit, ut Abresch. ostendit exemplis. (Diluc. p. 183.) G.

Ἀνασχετὸν] Agnoscit et explicat Pollux III. 130. Noster ab Herodoto sumsit. Ἀνσχετὰ ἔργα apud Homer. Wass.

Πλὴν τὰ Μηδικὰ] Reiskius l. c. deesse pu-

Μηδικὰ) δεινὸν ἐφαίνετο· καὶ ἐδόκει τοῖς τε ἄλλοις, καὶ μάλιστα τῇ νεότητι, ἐπεξιέναι, καὶ μὴ περιορᾶν. κατὰ ξυστάσεις τε γιγνόμενοι, ἐν πολλῇ ἔριδι ἦσαν, οἱ μὲν, κελεύοντες ἐπεξιέναι, οἱ δέ τινες, οὐκ ἐῶντες. χρησμολόγοι τε ᾖδον χρησμοὺς παντοίους, ὧν ἀκροᾶσθαι ὡς ἕκαστος ὥρμητο. οἵ τε Ἀχαρνῆς, οἰόμενοι παρὰ σφίσιν αὐτοῖς οὐκ ἐλαχίστην μοῖραν εἶναι Ἀθηναίων, ὡς αὐτῶν ἡ γῆ ἐτέμνετο, ἐνῆγον τὴν ἔξοδον μάλιστα. παντί τε τρόπῳ ἀνηρέθιστο ἡ πόλις, καὶ τὸν Περικλέα ἐν ὀργῇ εἶχον· καὶ ὧν παρῄνεσε πρότερον, ἐμέμνηντο οὐδὲν, ἀλλ' ἐκάκιζον, ὅτι, στρατηγὸς ὢν, οὐκ ἐπεξάγοι· αἴτιόν τε σφίσιν ἐνόμιζον πάντων, ὧν ἔπασχον.

κβ'. 22. Περικλῆς δὲ, ὁρῶν μὲν αὐτοὺς πρὸς τὸ παρὸν χαλεπαίνοντας, καὶ οὐ τὰ ἄριστα φρονοῦντας, πιστεύων δὲ ὀρθῶς γιγνώσκειν περὶ τοῦ μὴ ἐπεξιέναι, ἐκκλησίαν τε οὐκ ἐποίει αὐτῶν, οὐδὲ ξύλλογον οὐδένα, τοῦ μὴ ὀργῇ τι μᾶλλον ἢ γνώμῃ ξυνελθόντας ἐξαμαρτεῖν. τήν τε πόλιν ἐφύλασσε, καὶ δι' ἡσυχίας μάλιστα, ὅσον ἠδύνατο, εἶχεν. ἱππέας μέντοι ἐξέπεμπεν ἀεὶ, τοῦ μὴ προδρόμους ἀπὸ τῆς στρατιᾶς ἐσπίπ-

tat ὑπὸ vel περί. Negligit, ut notum, hæc particula regimen suum interdum, et præpositio subaudiri potest; non necesse est, ut sic legatur cum Reiskio. GOTTL.

Τῇ νεότητι] *Juventuti* (Atticæ.) Unde Livius desumsisse videtur formam: *juventus Romana.* G.

Ὧν ἠκροᾶτο ὡς ἕκαστος] Lectionem margini adscriptam sequutus esse videtur Valla (quæ tamen et aliam interpretationem admittit) sed alterius interpretatio magis tibi placebit, ut opinor. STEPH. Valla vertit, *ad quos audiendos undique coibatur.* Stephanus in Marg. Ed. suæ 2. *Quæ quisque audiebat, ut ei animus erat,* id est, *ut animo affectus erat, ita ea interpretabatur.* DUCK.

Ὧν ἀκροᾶσθαι] Sic recepi pro ἠκροᾶτο ex optimis codd., quam lectionem etiam probat Abresch. in Diluc. p. 183. et cum interprete Latino supplet: διετέθειτο, hoc ordine: ὧν ὥρμητο ἀκροᾶσθαι ἕκαστος ὡς διετέθειτο. Sic emendabat quoque docta manus in marg. Ald. Vin. Τὸ ὡς, quod deest in Aug., non abundat, sed aptum cuique loco verbum intelligi debet. Sic L. 1. 67. ὡς ἕκαστοι, sc. se læsos putabant. Ὥργητο, ut veram lectionem, defendit in præf. Ducker. G.

Ἠκροᾶτο ὡς ἕκ. ὥρμ.] Mihi multo magis viget hæc lectio, quam Gottleberi ἀκροᾶσθαι· in qua tamen ὡς redundet, nec verbo suppleto opus sit. At illa lectio sign. quæ (oracula) audiebat, scil. ἕκαστος, nempe studiose, cupidus, attentus, ut cuique placebat; prout cujusque studiis accommodatius esset. BAVER.

Ἐκάκιζον] i. e. ᾐτιῶντο, ἐμέμφοντο. Sic Hesychius, quæ glossa huc pertinet, e certissima Reiskii emendatione, qui pro ἐκάθιζον ita correxit. Probat Abreschius eam in Diluc. p. 184. In his, qui Periclem increpabant, maxime fuit Cleon, ut auctor est Plut. in Pericl. p. 658. G.

Ὀρθῶς γιγνώσκειν] *Recte se decernere*, vel *decrevisse.* G.

Ἐκκλησίαν] Plutarch. p. 155. Ὁ δὲ [Περικλῆς] τοῦ δήμου τὸ συνεχὲς φεύγων, καὶ τὸν κόρον, οἷον ἐκ διαλειμμάτων ἐπλησίαζεν, οὐκ ἐπὶ παντὶ πράγματι λέγων, οὐδ' ΑΕΙ ΠΑΡΙΩΝ εἰς τὸ πλῆθος, ἀλλ' ἑαυτὸν (ὥσπερ τὴν Σαλαμινίαν τριήρη φησὶ Κριτόλαος) πρὸς τὰς ΜΕΓΑΛΑΣ χρείας ἐπιδιδοὺς, τἄλλα δὲ, φίλους καὶ Ῥήτορας ἑταίρους καθιεὶς, ἔπραττεν. WASS. De hoc genere loquendi, τοῦ μὴ—ἐξαμαρτεῖν, vid. Steph. Append. de Dialect. p. 102. et 181. DUCK.

Ξύλλογον] Σύνοδον. v. Polluc. IX. 142. GOTTL.

Ἱππέας—ἔστησαν] D. Hal. 114. WASS.

Τοῦ μὴ προδρόμους—) Pro ἵνα μὴ πρόδρομοι, *ne velites, equites levis armaturæ.* Ita mox

τοντας ἐς τοὺς ἀγροὺς τοὺς ἐγγὺς τῆς πόλεως, κακουργεῖν· καὶ ἱππομαχία τὶς ἐγένετο βραχεῖα ἐν Φρυγίοις, τῶν τε Ἀθηναίων τέλει ἑνὶ τῶν ἱππέων, καὶ Θεσσαλοῖς μετ᾽ αὐτῶν, πρὸς τοὺς Βοιωτῶν ἱππέας· ἐν ᾗ οὐκ ἔλασσον ἔσχον οἱ Ἀθηναῖοι καὶ Θεσσαλοί· μέχρις οὗ, προσβοηθησάντων τοῖς Βοιωτοῖς τῶν ὁπλιτῶν, τροπὴ ἐγένετο αὐτῶν, καὶ ἀπέθανον τῶν Θεσσαλῶν καὶ Ἀθηναίων οὐ πολλοί. ἀνείλοντο μέντοι αὐτοὺς αὐθημερὸν ἀσπόνδους. καὶ οἱ Πελοποννήσιοι τροπαῖον τῇ ὑστεραίᾳ ἔστησαν. ἡ δὲ βοήθεια αὕτη τῶν Θεσσαλῶν κατὰ τὸ παλαιὸν ξυμμαχικὸν ἐγένετο τοῖς Ἀθηναίοις· καὶ ἀφίκοντο παρ᾽ αὐτοὺς Λαρισσαῖοι, Φαρσάλιοι, Παράλιοι, Κρανώνιοι, Πειράσιοι, Γυρτώνιοι, Φεραῖοι. ἡγοῦντο δὲ αὐτῶν, ἐκ μὲν Λαρίσσης, Πολυμήδης καὶ Ἀριστόνους, ἀπὸ τῆς στάσεως ἑκάτερος. ἐκ δὲ Φαρσάλου, Μένων. ἦσαν δὲ καὶ τῶν ἄλλων κατὰ πόλεις ἄρχοντες.

κγ΄. 23. Οἱ δὲ Πελοποννήσιοι, ἐπειδὴ οὐκ ἐπεξῄεσαν αὐτοῖς οἱ Ἀθηναῖοι ἐς μάχην, ἄραντες ἐκ τῶν Ἀχαρνῶν, ἐδῄουν τῶν δήμων τινὰς ἄλλους, τῶν μεταξὺ Πάρνηθος καὶ Βριλήσσου ὄρους. ὄντων δὲ αὐτῶν ἐν τῇ γῇ, οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέστειλαν τὰς ἑκατὸν ναῦς περὶ Πελοπόννησον, ἅσπερ παρεσκευάζοντο, καὶ χιλίους ὁπλίτας ἐπ᾽ αὐτῶν, καὶ τοξότας τετρακοσίους. ἐσ-

cap. 32. τοῦ μὴ λῃστὰς κακουργεῖν τὴν Εὔβοιαν, —v. supra c. 4., V. 72. ad quem locum v. Abresch. Dil. p. 547. qui plura exempla excitavit. Πρόδρομοι iidem sunt ac Ψιλοί. L. III. 1. Photii glossa apud Dorv. ad Char. p. 699. illustrat προδρόμους per ἀδόξους, quod essent hi milites τάξεως ἀγεννεστάτης, ut recte Abresch. (Diluc. p. 184.) Dorvillium, nescientem rationem expositionis, edocet. G.

Ἐν Φρυγίοις] Inter Bœotiam et Atticam ponit Stephanus. Sed in Attica fuisse, quod dicit Scholiastes, ex ipso Thucydide adparet. Duck.

Ἔλασσον] Ἔλαττον, et οἱ Θεσσαλοὶ καὶ Ἀθηναῖοι et οὐ πολλοὶ, Dion. Hal. Wass.

Οὐ πολλοί.] Perexigua scripturæ mutatio valde sensum hic mutat, ut vides: quum modo non contrarium efficiat. Sed Valla οὐ πολλοὶ in suo exemplari habuit, cui meum assentitur. Adde, quod aliter potius loqui solet Thucydides, quam dicere ἀπέθανον οἱ πολλοὶ αὐτῶν. Steph. οὐ πολλοὶ etiam alii Mss. et Schol. Duck.

Παράλιοι] Antea Παράσιοι, qui populus in Thessalia plane ignotus. Heringa igitur in Obss. p. 162. emendandum putat Πειράσιοι, s. Παράλιοι. Quum utrique vero ad Melienses pertineant (v. L. III. 92.) induci potius vult Παρασίους, tanquam ex Schol. ortum. Sed legendum est haud dubie Παράλιοι, quod recepi. v. not. ad Schol. Gottl.

Κρανώνιοι] Sotion de Mirab. 130. ἐν Κρανῶνι, mendose. vid. Holstenium ad Steph. et Galen. 479. 4. Hippocrat. de Morbis popul. II. 1. Apud Schol. ad h. l. nescio an Πειράσιοι. De Parnethe vid. Cl. Whelerum Itiner. 455. Βρίλησσος est apud Sextum Emp. p. 51. De Gyrtoniis vid. Voss. ad Melamp. 141. Schol. Apollon. I. 57. Wass.

Φεραῖοι] Gens Achaiæ, Bœotiæ, Messeniæ et Thessaliæ. vid. Hippocrat. de Morb. vulg. V. 7. 237. qui ἐν Φαίρῃσι Thessal. Demosth. p. 2. 220. 223. ἐν Φερραῖς Libanius 107. et Nicandri Schol. p. 80. minus emendate. Adi etiam et Cantacuzenum 161. 662. Apollonii Schol. ά. 49. Wass.

Ἄραντες] Agnoscit Suidas h. v. Diodor. strictim p. 309. a. Wass. Suidas ibi, ut

τρατήγει δὲ Καρκῖνός τε ὁ Ξενοτίμου, καὶ Πρωτέας ὁ Επικλέους, καὶ Σωκράτης ὁ Αντιγένους. καὶ οἱ μὲν, ἄραντες, τῇ παρασκευῇ ταύτῃ περιέπλεον. οἱ δὲ Πελοποννήσιοι, χρόνον ἐμμείναντες ἐν τῇ Αττικῇ, ὅσον εἶχον τὰ ἐπιτήδεια, ἀνεχώρησαν διὰ Βοιωτῶν, οὐχ ᾗπερ ἐσέβαλον. παριόντες δὲ Ωρωπὸν, τὴν γῆν τὴν Πειραϊκὴν καλουμένην, ἣν νέμονται Ωρώπιοι Αθηναίων ὑπήκοοι, ἐδῄωσαν. ἀφικόμενοι δὲ ἐς Πελοπόννησον, διελύθησαν κατὰ πόλεις ἕκαστοι.

κδ'. 24. Αναχωρησάντων δὲ αὐτῶν, οἱ Αθηναῖοι φυλακὰς κατεστήσαντο κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν, ὥσπερ δὴ ἔμελλον διὰ παντὸς τοῦ πολέμου φυλάξειν· καὶ χίλια τάλαντα ἀπὸ τῶν ἐν τῇ ἀκροπόλει χρημάτων ἔδοξεν αὐτοῖς, ἐξαίρετα ποιησαμένοις, χωρὶς θέσθαι, καὶ μὴ ἀναλοῦν, ἀλλ᾽ ἀπὸ τῶν ἄλλων πολεμεῖν· ἢν δέ τις εἴπῃ ἢ ἐπιψηφίσῃ κινεῖν τὰ χρήματα ταῦτα ἐς ἄλλο τι, ἢν μὴ οἱ πολέμιοι νηΐτῃ στρατῷ

observavit Kuster., descripsit verba Scholiastæ ad Cap. 25. DUCK.

Χρόνον] Sc. τόσον. G.

᾽Ωρωπὸν] Hujus urbis meminerunt Demosthenes de Pace p. 22. Demades Orat. 239. Isocrates 446. Menedemus apud Laërtium 162. Liban. 451. Adeat Lector Salmasium in Plinianis p. 104. et Whelerum Itinerat. 456. WASS.

Παριόντες δὲ ᾽Ωρωπὸν—] Hujus loci meminit Stephanus Byz. p. 771., sed aliter ac hoc loco. Παριόντι ᾽Ωρωπὸν, τὴν Γραϊκὴν καλουμένην—Salmas. reponit: τὴν Γραίην—confirmat Steph. in Τάναγρα p. 692. ᾽Αριστοτέλης δὲ Γραῖαν, τὴν νῦν ᾽Ωρωπόν. Patet inde, Πειραικὴν esse vitiosam lectionem, et Γραικὴν reponendum, quod vulgatæ lectioni proxime accedit. Oropus urbs Bœotiæ in Atticæ confinio. G.

Τὴν Πειραϊκὴν] Locus hic exercuit Criticorum ingenia. Sed credo nihil mutandum esse. Nam cum Oropus situs fuerit ad mare e regione Eubœæ, satis convenit, quendam campum prope littus situm commodum ad transfretationem in Eubœam oppositam fuisse dictum Πειραϊκὸν πεδίον, vel γῆ Πειραϊκή. Sic ὁ Πειραιεὺς portus Athenarum dictus est ἀπὸ τοῦ πειρᾷν, a transfretando. *Palmerius.* Verum et altera lectio defendi potest autoritate Aristotelis, si fides Stephano sit habenda in voce ᾽Ωρωπός· ubi hæc occurrunt: ᾽Αριστοτέλης γοῦν τὸν ᾽Ωρωπὸν Γραῖαν φησὶ λέγεσθαι. Ἡ δὲ Γραῖα, τόπος τῆς ᾽Ωρωπίας, πρὸς τῇ θαλάσσῃ καὶ ᾽Ερετρίας καὶ Εὐβοίας κειμένη. Vide Hartungum et Leopardum in Thesauro Critico. HUDS. Hic locus apud Stephan. in ᾽Ωρωπὸς ita legitur: παριόντι (errore scribarum pro παριόντες) ᾽Ωρωπὸν τὴν Γραικὴν καλουμένην. Pro Γραικὴν ibi alii legunt Γραίην, alii Γραῖαν, alii Γραϊκὴν, ac perinde varie Thucydidem emendant. vid. Interpretes Stephani, Salmas. ad Solin. l. d. et quos laudat Cl. Hudson. Palmer. Exercit. pag. 48. Hartung. Locor. memorab. Decur. 1. Cap. 2. et Leopard. XX. Emend. 16. Add. Casaub. ad Strabon. IX. p. 404. DUCK.

Φύλακας] Hæc scripturæ diversitas, nihil sensum immutans, cum apud alios, tum apud Xenophontem etiam occurrit. Sed hic quum sequatur φυλάξειν, cogi nos puto φυλακὰς, non φύλακας legere. STEPH.

Φυλακὰς] Ita consentientibus codd. optimis reposui tanquam rectius pro φύλακας, quod jam dudum Stephanus malebat. GOTTL.

Ὥσπερ] Reiskius anim. p. 18. legit αἶσπερ. G.

Καὶ χίλια τάλαντα etc.] Vide Meursii Cecropiam, c. 26. p. 73. HUDS.

Εἴπῃ ἢ ἐπιψηφίσῃ] *Sententiam proferret aut decerneret*—GOTTL.

Ἢν μὴ οἱ πολ.] Vide Petiti Leges Atticas, p. 382. etc. HUDS.

Ἢν μὴ οἱ] Lexicon Ms. in Bibl. Coislin. ἢ ἐὰν—ἐπιπλέουσιν. ἢ ἐὰν βιασθῇ ὑπάρχει τοῖς ἀπιστήσασι πολεμίοις, corrupte. νηΐτῃ στόλῳ citat, opinor, ex Procopio, Suidas. WASS.

ἐπιπλέωσι τῇ πόλει, καὶ δέῃ ἀμύνασθαι, θάνατον ζημίαν ἐπέθεντο. τριήρεις τε μετ᾽ αὐτῶν ἐξαιρέτους ἑκατὸν ἐποιήσαντο κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν ἕκαστον τὰς βελτίστας, καὶ τριηράρχους αὐταῖς· ὧν μὴ χρῆσθαι μηδεμιᾷ ἐς ἄλλο τι, ἢ, μετὰ τῶν χρημάτων, περὶ τοῦ αὐτοῦ κινδύνου, ἢν δέῃ.

κέ. 25. Οἱ δ᾽ ἐν ταῖς ἑκατὸν ναυσὶ περὶ Πελοπόννησον Ἀθηναῖοι, καὶ Κερκυραῖοι μετ᾽ αὐτῶν, πεντήκοντα ναυσὶ προσβεβοηθηκότες, καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν ἐκεῖ ξυμμάχων, ἄλλα τε ἐκάκουν περιπλέοντες, καὶ ἐς Μεθώνην τῆς Λακωνικῆς ἀποβάντες, τῷ τείχει προσέβαλον, ὄντι ἀσθενεῖ, καὶ ἀνθρώπων οὐκ ἐνόντων. ἔτυχε δὲ περὶ τοὺς χώρους τούτους Βρασίδας ὁ Τέλλιδος, ἀνὴρ Σπαρτιάτης, φρουρὰν ἔχων· καὶ αἰσθόμενος, ἐβοήθει τοῖς ἐν τῷ χωρίῳ μετὰ ὁπλιτῶν ἑκατόν. διαδραμὼν δὲ τὸ τῶν Ἀθηναίων στρατόπεδον, ἐσκεδασμένον κατὰ τὴν χώραν, καὶ πρὸς τὸ τεῖχος τετραμμένον, ἐσπίπτει ἐς τὴν Μεθώνην, καὶ ὀλίγους τινὰς ἐν τῇ ἐσδρομῇ ἀπολέσας τῶν μεθ᾽ ἑαυτοῦ, τήν τε πόλιν περιεποίησε, καὶ ἀπὸ τούτου τοῦ τολμήματος πρῶτος τῶν κατὰ τὸν πόλεμον ἐπῃνέθη ἐν Σπάρτῃ. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, ἄραντες παρέπλεον, καὶ σχόντες τῆς Ἠλείας ἐς Φειὰν, ἐδῄουν τὴν γῆν ἐπὶ δύο ἡμέρας. καὶ προσβοηθήσαντας τῶν ἐκ τῆς κοίλης Ἤλιδος τριακοσίους λογάδας, καὶ τῶν αὐτόθεν ἐκ τῆς περιοικίδος Ἠλείων, μάχῃ ἐκράτησαν. ἀνέμου δὲ κατιόντος μεγάλου, χειμαζόμενοι ἐν ἀλιμένῳ χωρίῳ, οἱ μὲν πολλοὶ ἐπέβησαν ἐπὶ τὰς ναῦς, καὶ περιέπλεον τὸν Ἰχθῦν

Τὴν] Abest a Mss. ut Noster in III. et Demosthenes sine articulo. WASS.

Ζημίαν ἐπέθεντο] Delevi articulum τὴν, qui abest ab optimis codd. G.

Μεθώνην] Diodor. 309. b. recte addit τῆς Λακωνικῆς, quia Μεθώνη et oppidum Thraciæ. vid. Steph. et Nicetam Choniat. p. 393. 409. WASS.

Μεθώνην τῆς Λακωνικῆς] Addit hoc, ut distinguat a Methone Thraciæ. v. Wass. G.

Ἐν ἀλιμένῳ χωρίῳ) Auctore Abreschio, (in Diluc. p. 185.) respexit huc Suidas in Ἀλιμενώτης, τόπος λιμένα μὴ ἔχων, pro quo malit Abreschius: ἀλιμένῳ, γῆς τόπῳ λιμένα μὴ ἔχοντι, quod sibi nil constet de v. ἀλιμενώτης. Sed occurrit apud Xenoph. H. G. L. IV. 8. 7. p. 216. φοβούμενος τὴν ἀλιμενότητα τῆς χώρας. Ita correctio Abreschii falsa. Legendum potius est cum Toupio V. Cel. (in curis nov. in Suid. p. 164. Lips.) Ἀλιμενότης· τόπος λιμένα μὴ ἔχων. Cur addat, post ἀλιμενότης, Toupius: ἀλιμένωτος, nescio. Si Genitivus esse debet, dicendum ἀλιμενότητος. Ceterum e superioribus, τῆς Ἠλείας ἐς Φειὰν, corrigit Palmerius apud Diod. Sic. XII. p. 507. pro Φερίαν χωρίον Ἠλίων, Φείαν, et paullo post Φείας, quod in textum Diodori adsumendum erat a Magno Editore. GOTTL.

Ἀλιμένῳ τόπῳ] Utut frigeat additamentum Abreschii in loco Suidæ, ἀλιμένῳ γῆς τόπῳ· cur enim γῆς addatur? non tamen vindicatur vocab. ἀλιμενότης, eidem loco per locum Xenoph. a B. Gottl. allatum; quippe ubi ἀλιμενότης non sit locus ipse importuosus, sed locorum natura importuosa, qs. importuositas. ἀλιμενώτης, Gen. ου, non minus analogon est, quam ἀλίμενος· ut ἀσκάλαβος et ἀσκαλαβώτης, γαλέως et γαλεώτης. B.

Ἰχθῦν] Recte. vid. Strabon. VIII. p. 527.

καλούμενον τὴν ἄκραν ἐς τὸν ἐν τῇ Φειᾷ λιμένα. οἱ δὲ Μεσσήνιοι ἐν τούτῳ, καὶ ἄλλοι τινὲς οἱ οὐ δυνάμενοι ἐπιβῆναι, κατὰ γῆν χωρήσαντες, τὴν Φειὰν αἱροῦσι· καὶ ὕστερον αἵ τε νῆες περιπλεύσασαι ἀναλαμβάνουσιν αὐτοὺς, καὶ ἐξανάγονται ἐκλιπόντες Φειάν· καὶ τῶν Ἠλείων ἡ πολλὴ ἤδη στρατιὰ προσεβεβοηθήκει. παραπλεύσαντες δὲ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ ἄλλα χωρία ἐδῄουν.

κστ΄. 26. Ὑπὸ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον τοῦτον οἱ Ἀθηναῖοι τριάκοντα ναῦς ἐξέπεμψαν περὶ τὴν Λοκρίδα, καὶ Εὐβοίας ἅμα φυλακήν. ἐστρατήγει δὲ αὐτῶν Κλεόπομπος ὁ Κλεινίου· καὶ ἀποβάσεις ποιησάμενος, τῆς τε παραθαλασσίου ἔστιν ἃ ἐδῄωσε, καὶ Θρόνιον εἷλεν· ὁμήρους τε ἔλαβεν αὐτῶν, καὶ ἐν Ἀλώπῃ τοὺς βοηθήσαντας Λοκρῶν μάχῃ ἐκράτησεν.

κζ΄. 27. Ἀνέστησαν δὲ καὶ Αἰγινήτας τῷ αὐτῷ θέρει τούτῳ ἐξ Αἰγίνης Ἀθηναῖοι, αὐτούς τε καὶ παῖδας καὶ γυναῖκας, ἐπικαλέσαντες οὐχ ἥκιστα τοῦ πολέμου σφίσιν αἰτίους εἶναι. καὶ τὴν Αἴγιναν ἀσφαλέστερον ἐφαίνετο τῇ Πελοποννήσῳ ἐπικειμένην, αὐτῶν πέμψαντας ἐποίκους, ἔχειν· καὶ ἐξέπεμψαν

Agathem. p. 15. Ptolemæum, Plin. IV. 5, Melam. II. 3. Xenoph. Hellen. VI. Athenæum p. 346. De Φειᾷ adi Homerum, Hesych. et Holstenium ad Steph. Wass. In Ptolemæo, Strabone Lib. XVII. pag. 836. et Agathem. est Ἰχθύς; in Xenoph. VI. Græc. pag. 588. Ἰχθῦς. Cass. quoque hic Ἰχθῦν. Et hunc tonum etiam adpellativo dat Etymol. M. Duck.

Καὶ ἐξανάγονται ἐκλιπόντες Φειὰν] Pro brevitate Thucydidis scriptum pro: *ἀνάγονται ἐκ Φειᾶς ἐκλιπόντες αὐτήν*. v. Abresch. Dil. p. 185. G.

Ἐδῄουν] Sc. *αὐτά*. G.

Ναῦς ἐξέπεμψαν περὶ τὴν Λοκρίδα] i. e. *διὰ τὴν αἰτίαν τῆς Λοκρίδος*, *propter*—notabat hunc præpositionis usum Abreschius in Diluc. ad L. III. p. 348. quem repetiit in auctar. p. p. 267. et exemplis, e Platone desumtis, confirmavit. v. c. Legg. IX. 660. *ἐὰν ἐλευθέραν γυναῖκα βιάζηταί τις ἢ παῖδα περὶ τὰ ἀφροδίσια*. Palæph. Incred. c. 32. *προσέπλευσε πάλιν ὁ Περσεὺς περὶ τὴν ἀπαίτησιν τῶν χρημάτων*. G.

Περὶ τὴν Λοκρίδα] Friget profecto interpretatio Gottlebero probata, *propter Locridem*, Locridis caussa; ubi enim sic loquantur scriptores de copiis vel navibus ad locum missis? Immo simpliciter est, ut Liv. loqui amat, *circa Locridem*, ad regiones ibi sitas. Ita c. 23. *περὶ Πελοπόννησον ἀπέστειλαν*, ad Peloponnesum ad varias ibi regiones passim miserunt. Ita Liv. 1. 9. "legatos *circa* vicinas gentes misit," i. e. passim ad vicinas g. Baver.

Ἀποβάσεις ποιησ.] Eadem habet Diodorus, et iisdem fere verbis lib. 12. Huds.

Θρόνιον] Ar. C. Θράνιον. At cum editis Steph. Harpocration, Homer. Pausan. Diod. p. 309. Wass.

Θρόνιον] Πόλιν Λοκρῶν. v. Stephan. Byz. p. 402. G.

Ἀλώπῃ] Ἀλόπη etiam Hesychius, Homer. Il. β΄. 682. Pausanias, Hesiodus, Clemens Alexandrinus, aliique. Paulo infra Dionys. Halic. pag. 143. *ἀνέστησαν δὲ Αἰγινήτας*, omissa copula *καί*; et *καὶ γυναῖκας καὶ παῖδας*· item *ἀσφαλέστερον ἂν ἐφαίν.* et *Πελοποννησίων*. Illud *ἂν* non displicet. Idem *οὐχ ἥκιστα*. Wass.

Ἐποίκους] Agnoscit Suidas, in *ἀποίκησις* et *ἔποικος*· qui ex Schol. emend. et supplendus. vid. Aristot. Polit. et alibi passim, Philostratum Ep. 47. T. Magist. citat, *ἐποίκους ἔπεμψαν Ἀθηναῖοι*. Aristoph. Ὀρν. 1307. Ὥστε πτερῶν σοι τοῖς ἘΠΟΊΚΟΙΣ δεῖ ποθεν. Pindarus Ol. IX. 104. Υἷα δ᾽ Ἄκτορος ἐξόχως Τίμασεν ἘΠΟΊΚΩΝ. Wass. Πέμψαντες, quod Clar. Hudsonus e vetustis Editionibus revocasse videtur, nam in Vasc. et Bas. ita scriptum est, habet etiam Dionys. Halic. l.

ὕστερον οὐ πολλῷ ἐς αὐτὴν τοὺς οἰκήτορας. ἐκπεσοῦσι δὲ τοῖς Αἰγινήταις οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔδοσαν Θυρέαν οἰκεῖν, καὶ τὴν γῆν νέμεσθαι, κατά τε τὸ Ἀθηναίων διάφορον, καὶ ὅτι σφῶν εὐεργέται ἦσαν ὑπὸ τὸν σεισμὸν, καὶ τῶν Εἱλώτων τὴν ἐπανάστασιν. ἡ δὲ Θυρεᾶτις γῆ, μεθορία τῆς Ἀργείας καὶ Λακωνικῆς ἐστὶν, ἐπὶ θάλασσαν καθήκουσα. καὶ οἱ μὲν αὐτῶν ἐνταῦθα ᾤκησαν, οἱ δ' ἐσπάρησαν κατὰ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα.

κή. 28. Τοῦ δ' αὐτοῦ θέρους νουμηνίᾳ κατὰ σελήνην (ὥσπερ καὶ μόνον δοκεῖ εἶναι γίγνεσθαι δυνατὸν) ὁ ἥλιος ἐξέλιπε μετὰ μεσημβρίαν, καὶ πάλιν ἀνεπληρώθη, γενόμενος μηνοειδὴς, καὶ ἀστέρων τινῶν ἐκφανέντων.

κθ'. 29. Καὶ ἐν τῷ αὐτῷ θέρει Νυμφόδωρον τὸν Πύθεω, ἄνδρα Ἀβδηρίτην, οὗ εἶχε τὴν ἀδελφὴν Σιτάλκης, δυνάμενον παρ' αὐτῷ μέγα, οἱ Ἀθηναῖοι, πρότερον πολέμιον νομίζοντες, πρόξενον ἐποιήσαντο, καὶ μετεπέμψαντο, βουλόμενοι Σιτάλκην σφίσι τὸν Τήρεω, Θρᾳκῶν βασιλέα, ξύμμαχον γενέσθαι. ὁ δὲ Τήρης οὗτος, ὁ τοῦ Σιτάλκου πατὴρ, πρῶτος Ὀδρύσαις τὴν μεγάλην βασιλείαν ἐπιπλέον τῆς ἄλλης Θρᾴκης ἐποίησε. πολὺ γὰρ μέρος καὶ αὐτόνομόν ἐστι Θρᾳκῶν. Τηρεῖ δὲ τῷ Πρόκνην τὴν Πανδίονος ἀπ' Ἀθηνῶν σχόντι γυναῖκα, προσῆκεν ὁ Τήρης οὗτος οὐδέν. οὐδὲ τῆς αὐτῆς Θρᾴκης ἐγένοντο· ἀλλ' ὁ μὲν ἐν Δαυλίᾳ τῆς Φωκίδος νῦν καλουμένης γῆς ὁ Τηρεὺς ᾤκει, τότε

d. Nec tamen rejiciam πέμψαντας, quod est in quibusdam Mss. et Edd. DUCK.

Πέμψαντας] Ita recepi ex optimis codd. pro πέμψαντες, postulante infinitivo ἔχειν. Probabat quoque Duckerus et Reiskius. (anim. ad h. l.) GOTTL.

Ὕστερον οὐ πολλῷ] n. *anno insequenti*, ut conjicere licet e Diog. Laërt. p. 103. vid. Palmerius apud Abresch. in Dil. p. 185. G.

Ὁ ἥλιος] A. M. 3573. Per. Jul. 4283. vid. Plutarch. Pericl. WASS. De sententia verborum νεομηνίᾳ κατὰ σελήνην adeundi sunt Scalig. II. de Emendat. Temp. pag. 63. Petav. I. de Doctr. Temp. 8. et II. 11. et Petit. Eclog. Chronolog. IV. 7. DUCK.

Γενόμενος μηνοειδὴς] n. Sol factus est σεληνοειδὴς, instar lunæ corniculatus, et ut non plus fere luminis præberet, quam luna soleret. Ὥστε καί τινας ἀστέρας ἐκφαίνεσθαι. vid. Abresch. Diluc. p. 185. G.

Πύθεω] *Pythæ* filium, non *Pythei;* non est enim. a Πυθεὺς, sed Πύθης. Hic genit. est Ionicus, Πύθεω. Sic Herod. VII. 137. Νυμφοδώρου τοῦ Πύθεω, ἀνδρὸς Ἀβδηρίτεω. Apud. Pausan. Ἠλιακ. p. 192. occurrit Πύθου et Πύθης, et in Φωκικ. p. 357. Χάρων ὁ Πύθεω. G.

Βουλόμενοι Σιτάλκην—ξύμμαχον γενέσθαι] In Aug. cod. notatur ad h. l. προστάτην καὶ φροντιστήν. G.

Πολὺ—μέρος καὶ αὐτόνομον] *Ipsorum quoque Thracum pars non parva libera est,* (non tantum Græcorum). Reisk. in anim. p. 18. τὸ καὶ abesse posse putat; si servetur; notare *etiam* ; quod secutus sum. Paullo ante in Aug. cod. notatur: σημείωσαι περὶ τοῦ Τήρεω. G.

Τηρεῖ δὲ etc.] Vide Meursii Regn. Athen. p. 92. 95. et Berkelii notas ad Steph. Byz. voce Δαυλίς. HUDS.

Τηρεῖ δὲ τῷ Πρόκνην—σχόντι γυναῖκα—] Mentionem facit hujus loci Hermog. L. II. de form. or. p. 511. 12. ut ostendat, Thucydidem, scriptorem minus suavem, habere tamen subinde suavitatem quandam, ut h. l. G.

Ἐν Δαυλίᾳ] Strabo IX. p. 648. locum

ὑπὸ Θρᾳκῶν οἰκουμένης· (καὶ τὸ ἔργον τὸ περὶ τὸν Ἴτυν αἱ γυναῖκες ἐν τῇ γῇ ταύτῃ ἔπραξαν. πολλοῖς δὲ καὶ τῶν ποιητῶν, ἐν ἀηδόνος μνήμῃ, Δαυλιὰς ἡ ὄρνις ἐπωνόμασται. εἰκὸς δὲ καὶ τὸ κῆδος Πανδίονα ξυνάψασθαι τῆς θυγατρὸς διὰ τοσούτου, ἐπ' ὠφελείᾳ τῇ πρὸς ἀλλήλους, μᾶλλον, ἢ διὰ πολλῶν ἡμερῶν ἐς Ὀδρύσας ὁδοῦ.) Τήρης δὲ, οὔτε τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχων, βασιλεύς τε πρῶτος ἐν κράτει Ὀδρυσῶν ἐγένετο. οὗ δὴ ὄντα τὸν Σιτάλκην οἱ Ἀθηναῖοι ξύμμαχον ἐποιήσαντο, βουλόμενοι σφίσι τὰ ἐπὶ Θρᾴκης χωρία καὶ Περδίκκαν ξυνελεῖν αὐτόν. ἐλθών τε ἐς τὰς Ἀθήνας ὁ Νυμφόδωρος τήν τε τοῦ Σιτάλκου ξυμμαχίαν ἐποίησε, καὶ Σάδοκον τὸν υἱὸν αὐτοῦ, Ἀθηναῖον. τόν τε ἐπὶ

hunc aut non intellexit, aut depravatis exemplaribus usus est. Wass. Sed vid. quæ ibi adnotant Xylander et Casaub. Hermogenes II. de Form. Orat. in fine, de hoc loco ita scribit: εἰ δέ που καὶ γλυκύτητα ἔχει (ὁ Θουκυδίδης) μάλιστα μὲν ὥσπερ ἀλλότριόν τι τῆς ἰδέας αὐτοῦ ἐκφαίνεται τὸ μέρος ἐκεῖνο. οἷόν ἐστι καὶ τὸ, Τηρεῖ δὲ τῷ Πρόκνην τὴν Πανδίονος ἀπὸ Ἀθηνῶν σχόντι γυναῖκα, καὶ τὸ ἑξῆς. Daulia hic urbs, an regio sit, dubitat Æm. Portus. Sed potius urbs est. Vid. Interpretes Steph. in Δαυλὶς, et Brod. I. Miscel. 32. Duck.

Αἱ γυναῖκες] Procne atque Philomela. G.

Δαυλιὰς ἡ ὄρνις] Catull. c. LXIV. v. 14.

Daulias absumti fata gemens Ityli.

it. Ovid. Her. XV. 154. et ep. ad Liviam v. 105. G.

Κῆδος] Κῆδος, pro ἐπιγαμία, et κηδεία, et κηδεύματα apud Platon. et Demosth. Pollux III. 30. Vid. Hesych. κηδεσταί. Dionys. Halic. 718. Wass.

Τὸ κῆδος—διὰ τοσούτου—] i. e. *generum sibi potius elegisse, qui esset paullo vicinior, propinquior*—ut sequentia docent. Τὸ μᾶλλον jungendum est v. διὰ τοσούτου, ut etiam monuit Abresch. Diluc. p. 185. G.

Βασιλεὺς—πρῶτος ἐν κράτει] *Primus rex fuit Odrysarum, qui opibus valeret.* Male interpres: *per vim* adeptus est regnum. Ἐν κράτει idem est ac ἐγκρατῶς—ἐβασίλευσεν, i. e. ἰσχυρῶς. vid. Schol. ad L. I. 76. Hunc Teren fuisse primum Odrysarum regem, non Sitalcen, ut scribit Illustris Gatterer, in comm. de Herodoti et Thuc. Thracia p. 90. (T. IV. Comm. Gotting.) ex hoc loco patet. Cf. Valken. ad Herod. L. IV. p. 318. Odrysicum imperium longe maximum et opulentissimum fuisse eorum omnium, quæ tunc temporis in Europa fuerunt, inter Ionium mare et pontum Euxinum; docet Noster infra h. lib. c. 97. Herodotus quidem Odrysarum meminit. (L. IV. c. 92.) Sed de hac potentia regni Odrysiaci nihil dicit, haud dubie, quod iis temporibus, quibus res Thracicas accommodat, non tantæ fuere opes Odrysarum. Mox ad verba: οὗ δὴ ὄντα, adscriptum est in Aug. ἐπανάληψις. n. superiora repetit. G.

Ξυνελεῖν] Legitur etiam ξυνεξελεῖν αὐτόν. Steph. Non male. Wass.

Ξυνελεῖν) Reiskius in anim. l. c. malit ξυνεξελεῖν, quod non displicebat Wassio. In Diluc. Abresch. p. 186. ξυνελθεῖν, *una Perdiccam et Thraciæ plagas eorum juri addicere, communem caussam facere*, vel ξυμμαχεῖν vel etiam ξυνέχειν mira quadam inconstantia legi volebat. Sensus est: *una sibi conciliare*, ut recte Schol. explicat. G.

Ὁ Νυμφόδωρος—ξυμμαχίαν ἐποίησε—] Hic Nymphodorus et Sitalces prodidisse dicuntur Lacedæmoniorum legatos, in Asiam missos, secundum Herodotum; (VII. p. 565.) et auctore Thucydide, h. l. hic Abderites Sitalcen conciliavit Atheniensibus et ut infra tradit c. 67. filius Sitalcis, opera Nymphodori, legatos prodidit Atheniensibus. cf. Valken. ad Herod. l. c. Ceterum Sitalcen vocat Aristoph. Acharn. v. 142. φιλαθήναιον, qui ad parietes scripserit: Ἀθηναῖοι καλοί, v. Schol. G.

Σάδοκον] Historiam hanc tangit Aristoph. Acharn. 145. ubi Schol. Σάδωκον. Wass.

Καὶ Σάδοκον—Ἀθηναῖον] Aristoph. l. c. v. 145. ὁ δ' υἱὸς, ὃν Ἀθηναῖον ἐπεποιήμεθα—Locum hunc Thucyd. paullo post laudat Scholiastes; sed scripsit: Σάδωκον· sed scrib. Σάδοκον ex h. l. Ceterum Scholion apud Aristophanem vitiosissimum corrigit Præstantiss. Valken. ad Herod. L. IV. p. 319. Verba, quæ huc pertinent, ita sunt emendata: σύμμαχος Ἀθηναίοις· μέμνηται Θουκυδίδης· προστίθησι δὲ καὶ τὸ ὄνομα, λέγων οὕτως καὶ Σάδοκον, τὸν υἱὸν αὐτοῦ, Ἀθηναῖον. G.

Θρᾴκης πόλεμον ὑπεδέχετο καταλύσειν. πείσειν γὰρ Σιτάλκην πέμπειν στρατιὰν Θρᾳκίαν Ἀθηναίοις ἱππέων τε καὶ Πελταστῶν. ξυνεβίβασε δὲ καὶ τὸν Περδίκκαν τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ Θέρμην αὐτῷ ἔπεισεν ἀποδοῦναι. ξυνεστράτευσέ τ' εὐθὺς Περδίκκας ἐπὶ Χαλκιδέας μετ' Ἀθηναίων, καὶ Φορμίωνος. οὕτω μὲν Σιτάλκης τε ὁ Τήρεω, Θρᾳκῶν βασιλεὺς, ξύμμαχος ἐγένετο Ἀθηναίοις, καὶ Περδίκκας ὁ Ἀλεξάνδρου, Μακεδόνων βασιλεύς.

λ'. 30. Οἱ δ' ἐν ταῖς ἑκατὸν ναυσὶν Ἀθηναῖοι, ἔτι ὄντες περὶ Πελοπόννησον, Σόλιόν τε Κορινθίων πόλισμα αἱροῦσι, καὶ παραδιδόασι Παλιρεῦσιν Ἀκαρνάνων μόνοις τὴν γῆν καὶ πόλιν νέμεσθαι. καὶ Ἀστακον, ἧς Εὔαρχος ἐτυράννει, λαβόντες κατὰ κράτος, καὶ ἐξελάσαντες αὐτὸν, τὸ χωρίον ἐς τὴν ξυμμαχίαν προσεποιήσαντο. ἐπί τε Κεφαλληνίαν τὴν νῆσον προσπλεύσαντες, προσηγάγοντο ἄνευ μάχης. κεῖται δὲ ἡ Κεφαλληνία κατὰ Ἀκαρνανίαν καὶ Λευκάδα· τετράπολις οὖσα, Παλλῆς, Κράνιοι, Σαμαῖοι, Πρόναιοι. ὕστερον δ' οὐ πολλῷ ἀνεχώρησαν αἱ νῆες ἐς τὰς Ἀθήνας.

λά. 31. Περὶ δὲ τὸ φθινόπωρον τοῦ θέρους τούτου, Ἀθηναῖοι

Τόν τε—Καταλύσειν] Adfert Thom. Magist. in ὑφίσταμαι, et adnotat etiam alibi Thucyd. et Herodotum ὑποδέχομαι dicere pro ὑπισχνοῦμαι. De Therme ab Atheniensibus capta est supr. Lib. I. Cap. 61. Duck.

Τὸν Περδίκκαν] Qui fuerat hostis Atheniensium, quum antea socius et amicus exstitisset. v. L. I. 57. Fuit rex inferioris Macedoniæ. De eo et reliquis Macedoniæ regibus egit accurate Spanhem. de usu et præst. num. Diss. VII. 372. Commode etiam laudat Wasseus Platonis Gorg. p. 321. Francof. cum quo Diod. L. XIV. p. 671. conferendus, et Wessel. V. C. Vid. anim. ad Alc. sec. Plat. p. 122. G.

Τοῖς Ἀθηναίοις] Reisk. in anim. p. 18. legit αὐτοῖς. G.

Θέρμην] Urbem Macedoniæ, Thessalonicen postea dictam. v. Schol. ad L. I. 61. G.

Περδίκκας] De illo et Archelao multa Plato in Gorg. quæ Historiarum conditores latent. p. 321. Confer. Diod. p. 416. Wass. Et supr. ad I. 57. Duck.

Παλιρεῦσιν] Παλαιρεῦσιν Strabo. Wass. Locus Strabonis est Lib. X. pag. 459. Palmer. III. Græc. Antiq. 11. et Cellar. II. Geograph. Antiq. 13. putabant, urbem, quæ Straboni est Πάλαιρος, Thucydidi esse Πάλιρον. Sed non viderant libros scriptos Thucydidis. Duck.

Ἄστακον] Ad Acheloi ostium in Acarnania ponit Scylax. vid. Livium XXXVIII. 11. Ibi colonia Cephaleniæ. De Melanippo Astaci cujusdam filio consule Herodotum V. 67. De altero Bithyniæ Cedrenus 177. Ammian. XXII. 8. Cantacuzenus 273. Nicetus 233. Wass.

Καὶ ἐξελάσαντὲς αὐτὸν] In Aug. cod. adscriptum ad h. v. σημείωσαι τὴν σύταξιν. Innuit, opinor, quod repetit τὸ καὶ, quod locum modo haberet, si scripsisset: ἔλαβον κατὰ κράτος. Gottl.

Παλλῆς etc.] Scripturam hujus loci expendit Sylburgius in Notis ad Etymolog. M. pag. 30. Vid. Tzetzem ad Lycophr. v. 791. Παλέων cum simplici λ est apud Reinesium in Inscript. III. 85. ΠΟΛΙΣ ΠΑΛΕΩΝ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΛΑΝΙΑΣ. Wass. Add. de hoc loco Holsten. ad Stephan. in Κράνιον. De Κρανίοις Spanhem. Dissert. IX. de Præstant. et Usu Numism. pag. 666. et de Σαμαίοις rursus Holsten. ad Steph. in Σάμος. Παλῆς Thuc. I. 27. Duck.

Αἱ νῆες] Ita Noster semper in nominativo, at nunquam in accus. νῆας, sed ναῦς. v. Wess. Obss. p. 134. G.

Περὶ τὸ φθινόπωρον] i. e. ἐν φθινοπωρινῇ τοῦ ἔτους ὥρᾳ, quæ tempestas, ut interpretatur

πανδημεὶ, αὐτοὶ καὶ οἱ μέτοικοι, ἐσέβαλον ἐς τὴν Μεγαρίδα, Περικλέους τοῦ Ξανθίππου στρατηγοῦντος. καὶ οἱ περὶ Πελοπόννησον Ἀθηναῖοι, ἐν ταῖς ἑκατὸν ναυσὶν (ἔτυχον γὰρ ἤδη ἐν Αἰγίνῃ ὄντες) ἐπ' οἴκου ἀνακομιζόμενοι, ὡς ᾔσθοντο τοὺς ἐκ τῆς πόλεως πανστρατιᾷ ἐν Μεγάροις ὄντας, ἔπλευσαν παρ' αὐτοὺς, καὶ ξυνεμίχθησαν. στρατόπεδόν τε μέγιστον δὴ τοῦτο ἀθρόον Ἀθηναίων ἐγένετο, ἀκμαζούσης ἔτι τῆς πόλεως, καὶ οὔπω νενοσηκυίας. μυρίων γὰρ ὁπλιτῶν οὐκ ἐλάσσους ἦσαν αὐτοὶ Ἀθηναῖοι· χωρὶς δὲ, αὐτοῖς οἱ ἐν Ποτιδαίᾳ τρισχίλιοι ἦσαν. μέτοικοι δὲ ξυνεσέβαλον οὐκ ἐλάσσους τρισχιλίων ὁπλιτῶν. χωρὶς δὲ, ὁ ἄλλος ὅμιλος ψιλῶν οὐκ ὀλίγος. δῃώσαντες δὲ τὰ πολλὰ τῆς γῆς, ἀνεχώρησαν. ἐγένοντο δὲ καὶ ἄλλαι [πολλαὶ] ὕστερον ἐν τῷ πολέμῳ κατὰ ἔτος ἕκαστον ἐσβολαὶ Ἀθηναίων ἐς τὴν Μεγαρίδα, καὶ ἱππέων, καὶ πανστρατιᾷ, μέχρις οὗ Νίσαια ἑάλω ὑπ' Ἀθηναίων.

λβ'. 32. Ἐτειχίσθη δὲ καὶ Ἀταλάντη ὑπ' Ἀθηναίων φρούριον, τοῦ θέρους τούτου τελευτῶντος, ἡ ἐπὶ Λοκροῖς τοῖς Ὀπουντίοις νῆσος ἐρήμη πρότερον οὖσα, τοῦ μὴ λῃστὰς ἐκπλέοντας ἐξ

Schol. Arati ad διοσημεῖα, p. 117. πρὸ τῆς ἑσπερίου τῶν Πλειάδων ἀνατολῆς, sub finem mensis Octobris incidit, qua hiems instat. Ἑσπέριος πλειάδων ἀνατολὴ, χειμῶνα ἐπιφέρει —pergit Scholiastes. Colum. hoc ita effert, (L. XI. 2. 78.) quinto Kalendas Novembris *Vergiliæ occidunt; hiemat cum frigore et gelicidiis.* Nempe Græci τῇ ἑῴᾳ ἐπιτολῇ Pleiadum, æstatem ac messem; Πληϊάδων δυσσομενάων, ut ait Hesiodus, (E. 383. 84.) n. τῇ ἑῴᾳ δύσει, arationem esse jusserunt; quam tempestatem Thucydides τὸ φθινόπωρον dicit, finem Octobris, non Septembrem, ut in margine Latinæ versionis positum erat. Itaque mutavi. De re ipsa cf. Illustr. Heyn. ad Virg. Georg. I. 221. GOTTL.

Μέτοικοι] Apparet ex h. l. μετοίκους quoque stipendia facere potuisse, terra marique. Hoc loco poterat uti Præstantiss. Wessel. ad Diod. XIII. p. 620. Hi peregrini numero civium sunt adscripti, Olymp. XCIII. 3. cf. Ammon. v. ἰσοτελὴς et Valken. Erud. Anim. L. II. 7. p. 112. De μετοίκων ἀκολασίᾳ v. Xenoph. de rep. Athen. p. 55. Zeun. GOTTL.

Περικλέους] Diodor. XII. 309. d. v. 3. ἤδη male abest Cl. WASS.

Ἀθηναῖοι ἐν ταῖς etc.] Interpunge post Ἀθηναῖοι· quoniam hæc ἐν ταῖς ἑκατὸν ναυσὶν junguntur cum his, ἐπ' οἴκου ἀνακομιζόμενοι. Quod non animadvertens Scholiastes, extrinsecus assumit ὄντες cum illis verbis, ἐν ταῖς ἑκατὸν ναυσίν. STEPH.

Τὰ πολλά] Vid. Diod. p. 309. a. WASS.

Ἀταλάντη—φρούριον] Diod. XII. p. 508. ἔπειτα τὴν προκειμένην τῆς Λοκρίδος νῆσον, ὀνομαζομένην Ἀταλάντην, ἐπιτείχισμα τῆς Λοκρίδος κατεσκεύασε. Hoc ἐπιτείχισμα s. φρούριον Athenienses excitarunt, ut Locrensium agros inde depopulari possent. v. Wessel. G.

Ἐπὶ Λοκροῖς] Ἐπὶ pro παρὰ, ut l. 3. p. 205. ἐπὶ τῷ Ἅληκι pro παρὰ τῷ Ἅλ. ut monet Schol. sic in compositis ἐπιθαλάσσιος pro παραθαλάσσιος. HUDS. Schol. parvus Homeri ad Il. β'. 788. Οἱ δ' ἀγορὰς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θύρῃσι· ἐπὶ, inquit, νῦν ἀντὶ τοῦ παρά. Et Poëta Il. ή. 346. pro eo, quod supra ἐπὶ dixerat, παρὰ ponit, ἀγορὴ γένετ'— παρὰ Πριάμοιο θύρῃσι. Obvium est apud omnes. Vid. Viger. de Idiotism. Ling. Gr. IX. 4. 17. De Atalanta infra Lib. III. Cap. 89. DUCK.

Ἡ ἐπὶ Λοκροῖς—Ὀπουντίοις] Interpretes notarunt, ἐπὶ esse pro παρά. Sic Stephanus Byzant. p. 190. qui hujus loci meminit: Ἀταλάντη ἡ ἀπὸ Ἀθηναίων κτισθεῖσα παρὰ Λοκροῖς. Θουκυδίδης δευτέρᾳ. Tres fuisse Locros notavit Scholiastes ad L. III. 89. G.

Τοῦ μὴ λῃστὰς—κακουργεῖν] i. e. ἵνα μὴ— κακουργῶσι, v. c. 22. h. l. G.

Οποῦντος καὶ τῆς ἄλλης Λοκρίδος, κακουργεῖν τὴν Εὔβοιαν. ταῦτα μὲν ἐν τῷ θέρει τούτῳ, μετὰ τὴν τῶν Πελοποννησίων ἐκ τῆς Αττικῆς ἀναχώρησιν, ἐγένετο.

λγʹ. 33. Τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου χειμῶνος, Εὔαρχος ὁ Ακαρνὰν, βουλόμενος ἐς τὴν Αστακον κατελθεῖν, πείθει Κορινθίους τεσσαράκοντα ναυσὶ καὶ πεντακοσίοις καὶ χιλίοις ὁπλίταις ἑαυτὸν κατάγειν, πλεύσαντας· καὶ αὐτὸς ἐπικούρους τινὰς προσεμισθώσατο. ἦρχον δὲ τῆς στρατιᾶς Εὐφαμίδας τε ὁ Αριστωνύμου, καὶ Τιμόξενος ὁ Τιμοκράτους, καὶ Εὔμαχος ὁ Χρύσιδος. καὶ πλεύσαντες, κατήγαγον· καὶ τῆς ἄλλης Ακαρνανίας τῆς περὶ θάλασσαν ἔστιν ἃ χωρία βουλόμενοι προσποιήσασθαι, καὶ πειραθέντες, ὡς οὐκ ἠδύναντο, ἀπέπλεον ἐπ' οἴκου. σχόντες δ' ἐν τῷ παράπλῳ ἐς Κεφαλληνίαν, καὶ ἀπόβασιν ποιησάμενοι ἐς τὴν Κρανίων γῆν, ἀπατηθέντες ὑπ' αὐτῶν ἐξ ὁμολογίας τινὸς, ἄνδρας τε ἀποβάλλουσι σφῶν αὐτῶν, ἐπιθεμένων ἀπροσδοκήτως τῶν Κρανίων· καὶ βιαιότερον ἀναγαγόμενοι, ἐκομίσθησαν ἐπ' οἴκου.

λδʹ. 34. Εν δὲ τῷ αὐτῷ χειμῶνι, οἱ Αθηναῖοι, τῷ πατρίῳ νόμῳ χρώμενοι, δημοσίᾳ ταφὰς ἐποιήσαντο τῶν ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ πρῶτον ἀποθανόντων, τρόπῳ τοιῷδε. τὰ μὲν ὀστᾶ προτίθενται τῶν ἀπογενομένων, πρότριτα σκηνὴν ποιήσαντες,

Μετὰ τὴν τῶν] Inserui τὴν e cod. et edit. Basil., in quibus deest τῶν, in cod. tamen additum a manu recentioris librarii. Probat τὸ τὴν Abresch. in Auctar. p. 268. Reisk. (anim. p. 18.) legit quoque τήν. G.

Χρύσιδος] Ita et in vet. Χρύσιδος scriptum est: quum alioqui sit apud hunc Scriptorem et quædam sacerdos eodem nomine, sed alio accentu; nam Χρυσίδος scribi videmus. St.

Σχόντες] Thom. Magist. in ἐπέσχον, Σχόντες δὲ ἐν τῷ παράπλῳ ἐς Κεφαληνίαν. Male pro Κεφαλληνίαν. Vid. I. 27. Cranonii pro Cranii, de quo Hudson. in Var. Lect. legebatur quondam apud Liv. XXXVIII. 28. Emendavit ibi Sigonius. Duck.

Καὶ βιαιότερον ἀναγαγόμενοι] i. e. βιασθέντες καὶ ἀναγκασθέντες ἀνάγεσθαι—Ita explicat Abresch. Diluc. p. 186. et exemplis probat. Gottl.

Ἀθηναῖοι τῷ πατρ.] Vide Petiti Leg. Att. p. 500. 501. Huds.

Τῷ πατρίῳ νόμῳ—ταφὰς ἐποιήσαντο—] Hanc legem ex h. l. intulit Petitus legg. Attic. p. 54. et hunc totum locum p. 602. ed. Wessel. Demosthenes orat. in Lept. p. 499. Reisk. hunc morem publicæ laudationis vindicat solis Atheniensibus, ignarus scilicet rerum Romanarum. Sed Dionysius L. V. A. R. p. 885. Reisk. demonstrat, hunc ritum antiquiorem apud Romanos fuisse, quam apud Græcos. Valla vertit ταφὰς ἐποιήσαντο δημοσίᾳ, *bustum publice fecerunt*; quam versionem reprehendit Stephanus sine caussa. Ταφὰς ποιεῖσθαι, s. θάπτειν, significare, uti τὸ *sepelire*; καίειν τὰ σώματα, tralatitium est. v. Ernest. et Oudend. ad Suet. Dom. 15. ad Tac. II. Ann. 73. Anim. ad Phædon. p. 106. Ceterum originem harum laudationum docent Cic. legg. II. 25. Plut. in Popl. T. I. p. 401. cf. Taylor. Lectt. Lys. VI. oratt. Gr. p. 231. Philostratus (Heroic. c. 12. p. 721.) parum probabiliter hunc ritum a Trojani belli ætate repetit. G.

Πρότριτα] Hesych. πρὸ πολλοῦ, Vid. Theophrast. III. 7. Synesium Epist. IV. Suidas corrupte, Προτριτάτη. τρίτη ἐπάνω ἡμέρα. Wass. Kusterus bene correxit, πρότριτα. τῇ τρίτῃ ἐ. ἡ. De προθέσει mortuorum apud Athenienses in tertium diem ante τὴν ἐκφο-

καὶ ἐπιφέρει τῷ αὑτοῦ ἕκαστος, ἤν τι βούληται. ἐπειδὰν δὲ (καὶ) ἡ ἐκφορὰ ᾖ, λάρνακας κυπαρισσίνας ἄγουσιν ἅμαξαι, φυλῆς ἑκάστης μίαν. ἔνεστι δὲ καὶ τὰ ὀστᾶ, ἧς ἕκαστος ἦν φυλῆς. μία δὲ κλίνη κενὴ φέρεται, ἐστρωμένη, τῶν ἀφανῶν, οἳ ἂν μὴ εὑρεθῶσιν ἐς ἀναίρεσιν. ξυνεκφέρει δὲ ὁ βουλόμενος καὶ ἀστῶν καὶ ξένων. καὶ γυναῖκες πάρεισιν αἱ προσήκουσαι ἐπὶ τὸν τάφον, ὀλοφυρόμεναι. τιθέασιν οὖν ἐς τὸ δημόσιον σῆμα, ὅ ἐστιν ἐπὶ τοῦ καλλίστου προαστείου τῆς πόλεως. (καὶ ἀεὶ ἐν αὐτῷ θάπτουσι τοὺς ἐκ τῶν πολέμων, πλήν γε τοὺς ἐν Μαραθῶνι. ἐκείνων δὲ διαπρεπῆ τὴν ἀρετὴν κρίναντες, αὐτοῦ καὶ τὸν τάφον ἐποίησαν.) ἐπειδὰν δὲ κρύψωσι γῇ, ἀνὴρ ᾑρημένος ὑπὸ τῆς πόλεως, ὃς ἂν γνώμῃ τε δοκῇ μὴ ἀξύνετος εἶναι, καὶ ἀξιώματι προήκῃ, λέγει ἐπ᾽ αὐτοῖς ἔπαινον τὸν πρέποντα. μετὰ δὲ τοῦ-

ρὰν add. Interpretes Pollucis VIII. 146. Duck.

Πρότριτα] i. e. τῇ τρίτῃ ἐπάνω ἡμέρᾳ, ut explicat Suidas, ut recte ante Kusterum correxit Portus pro προτριτάτῃ. v. Kuhn. et Jungerm. ad Poll. VIII. 146. G.

Si tertio die ante vel retro fecerunt, sane et *in* triduum fecerunt; nec reprehendenda erat a B. Gottl. hæc explicatio Schol., cum præsertim addat, ἢ, nempe et aliam allaturus, non unam aut solam veram. Baver.

Ἐπειδὰν δὲ καὶ—] Reisk. in Dil. Abresch. p. 189. τὸ καὶ uncinis inclusum vult retineri, alterum vero in fin. versus deleri. G.

Λάρνακας κυπ.] Hunc locum respicit et illustrat Theodor. Therapeut. 8. καὶ ὁ Θουκυδίδης τῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ τετελευτηκότων διηγεῖται τὸ γέρας· καὶ ὅπως μὲν τὰ εὑρεθέντα σώματα τῶν προσηκόντων ἕκαστος ἠξίου τάφου. ἡλίκην δὲ τοῖς ἥκιστα εὑρεθεῖσιν ἐμηχανῶντο τιμὴν, κυπαριττίνας μὲν κατασκευάζοντες λάρνακας etc. Vide Gallæi Comment. in Orac. Sybill. pag. 100. Huds.

Φυλῆς ἑκάστης μίαν] Reiskius in Diluc. Abresch. l. c. et in anim. p. 18. legit μία. sc. ἅμαξα, quia non ad λάρνακα, sed ad ἅμαξαν. Equidem nihil mutandum censeo. G.

Τῶν ἀφανῶν] Hæc verba illustrat locus Chariton. ab Abreschio in Diluc p. 189. laudatus. (IV. p. 63. Dorvill.) νόμος οὗτος ἀρχαῖος Ἑλλήνων, ὥστε καὶ τοὺς ἀφανεῖς τάφοις κοσμεῖν. Plato itaque recte in Menex. c. 14. de ἀφανέσι dicere poterat ἐνθάδε κεῖνται. ubi non cum Wessel. in Obss. I. 1. legendum est: οὐ κεῖνται. v. not. p. 48. G.

Ἐπὶ τοῦ καλλίστου προαστείου] In Ceramico extra Urbem. Vide Meurs. de Popul. Att. in Κεραμεικός. Petit. Leg. Attic. p. 495. et Palmer. Exercitat. p. 48. Duck.

In Ceramico. Dicit autem hunc locum δημόσιον σῆμα, quod milites pro patria occisi ibi publice sepelirentur. G.

Καὶ ἀεὶ] At vid. Herodot. I. 30. Wass.

Τοὺς ἐκ τῶν πολέμων] Sc. ἀποθανόντας, *in præliis occisos.* Abreschius excitat in Auct. p. 268. ἀποθανεῖν ἐκ ψύξεως ex Aristid. T. I. p. 561. Plat. Apol. c. 20. τοὺς οὐκ ἀνελομένους, τοὺς ἐκ τῆς ναυμαχίας— G.

Ἐκείνων δὲ διαπρεπῆ τὴν ἀρετὴν κρίναντες] v. L. I. c. 73. ubi Athenienses, φαμὲν Μαραθῶνι μόνοι προκινδυνεῦσαι τῷ βαρβάρῳ— Similia jactant iidem Athenienses apud Herod. IX. 27. p. 705. οἵτινες μοῦνοι Ἑλλήνων δὴ μουνομαχήσαντες τῷ Πέρσῃ, καὶ ἔργῳ τοσούτῳ ἐπιχειρήσαντες, περιεγενόμεθα— Nullum nomen Μαραθωνομάχων fuisse magnificentius, satis constat. v. Valken. V. Cel. ad Herod. l. c. Eadem fere habet Plat. Menex. c. 10. 11. p. 39. s. Hanc egregiam horum militum virtutem exprimit Noster v. διαπρεπῆ, ut verbum διαπρέπει apud Pindar. Olymp. I. 3. ὁ δὲ χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ Ἅτε διαπρέπει νυκτὶ μεγάνορος ἔξοχα πλούτου. Æschylum Pers. v. 1011. dixisse διαπρέπον κακὸν, notabat Abresch. in auct. p. 268. G.

Ἀξιώματι] Certa res est, de qua dubie loquitur Stephanus. Pro τὸ μέγεθος Noster laudante Th. Magistro in ἀξιῶ. καὶ τὴν ἀξίωσιν τῆς ἀρετῆς, ὡς ἐλευθερῶν τὴν Ἑλλάδα φέρεται. Et, pro προσὸν τινὶ ἀξίωμα. et iterum, ἔχων ἐπ᾽ ἀξιώσει καὶ πρὸς ὀργὴν ἀντειπεῖν. Aristides οὐ τοὺς ἐν ἀξιώσει προὔχοντας. *prærogativa, dignatio, Glossæ.* Vid. plura in Indice Schol. Cum Marg. faciunt et alii Mss. Wass.

το ἀπέρχονται. ὧδε μὲν θάπτουσι· καὶ διὰ παντὸς τοῦ πολέμου, ὁπότε ξυμβαίη αὐτοῖς, ἐχρῶντο τῷ νόμῳ. ἐπὶ δ' οὖν τοῖς πρώτοις τοῖσδε Περικλῆς ὁ Ξανθίππου ᾑρέθη λέγειν. καὶ ἐπειδὴ καιρὸς ἐλάμβανε, προελθὼν ἀπὸ τοῦ σήματος ἐπὶ βῆμα ὑψηλὸν πεποιημένον, ὅπως ἀκούοιτο ὡς ἐπιπλεῖστον τοῦ ὁμίλου, ἔλεγε τοιάδε.

λέ. 35. "ΟΙ μὲν πολλοὶ τῶν ἐνθάδε ἤδη εἰρηκότων ἐπαινοῦσι τὸν προσθέντα τῷ νόμῳ τὸν λόγον τόνδε, ὡς καλὸν, ἐπὶ

Ὁπότε ξυμβαίη αὐτοῖς] n. ut milites fortes pro patria occidissent, orationibus hujusmodi eos condecorarunt. G.

Ἐπειδὴ καιρὸς ἐλάμβανε] *Quum tempus appropinquaret*, quasi dixisset, κατέλαβε, v. Abresch. Diluc. p. 187. et Dionys. L. X. ἐπεὶ δὲ κατελάμβανεν ὁ τῶν ἀρχαιρεσιῶν καιρός. Abreschius l. c. docet exemplis, dici posse: λαμβάνει με καιρὸς, et ἐγὼ λαμβάνω καιρόν· quam structuram cod. Clar. e correctione ortam habet. In cod. Aug. adscripta sunt ad h. l. verba: περὶ τοῦ ἐπιταφίου, et paullo post: τοῦ ὑπὸ Περικλέους. Gottl.

Οἱ μὲν—αὐτόν.] Dion. Halic. p. 17. Τί ἐστιν ὃ πεποίηκε ταύτην μεγαλοπρεπῆ τὴν σύνθεσιν; τὸ ἐκ τοιούτων συγκεῖσθαι ῥυθμῶν τὰ κῶλα. Τρεῖς μὲν γὰρ οἱ τοῦ πρώτου προηγούμενοι κώλου σπονδεῖοι πόδες εἰσίν. ὁ δὲ τέταρτος ἀνάπαιστος. ὁ δὲ μετὰ τοῦτον, αὖθις σπονδεῖος, ἔπειτα, κρητικός. ἅπαντες ἀξιωματικοί. Dein, cætera persequitur. Cæterum Pericles, in Orat. quam ἐπιτάφιον λόγον vocat, ita infit: τὴν νεότητα ἐκ τῆς πόλεως ἀνῃρῆσθαι, ὥσπερ τὸ ἔαρ ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ εἰ ἐξαιρεθείη. Aristot. Rhet. I. 7. 720. unde patet nostrum et hic et alibi Oratorum mentem et sensus, non autem verba, repræsentare. Ipsum audiamus: Καὶ ὅσα μὲν λόγῳ εἶπον ἕκαστοι, ἢ μέλλοντες πολεμήσειν, ἢ ἐν αὐτῷ ἤδη ὄντες, χαλεπὸν τὴν ἀκρίβειαν αὐτὴν τῶν λεχθέντων διαμνημονεῦσαι ἦν, ἐμοί τε ὧν αὐτὸς ἤκουσα, καὶ τοῖς ἄλλοθέν ποθεν ἐμοὶ ἀπαγγέλλουσιν· ὡς δ' ἂν ἐδόκουν μοὶ ἕκαστοι περὶ τῶν ἀεὶ παρόντων τὰ δέοντα μάλιστα εἰπεῖν, ἐχομένῳ ὅτι ἐγγύτατα τῆς ξυμπάσης γνώμης τῶν ἀληθῶς λεχθέντων, οὕτως εἴρηται. Cæterum hæc Pericles ex Herodoto sublegit VII. 162. Ἀμείβετο Γέλων —ἀγγέλλοντες τῇ Ἑλλάδι, ὅτι ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ τὸ ἔαρ αὐτῇ ἐξαραίρηται. Periclem nihil præter plebiscita scriptum reliquisse affirmat Plutarchus; et Schol. in Hermogenem p. 21. ita laudat ἀπὸ τοῦ Ἐπιταφίου Θουκυδίδου, nec aliter Theon. Wass. Judicat et alibi de hac oratione Dionys. Halic. v. p. 84. 104. et 131. et de principio Procemii Theoph. Corydal. ap. Fabric. Bibl. Græc. Vol. XIII. p. 685. Duck.

Οἱ μὲν πολλοὶ] Principium orationis tanquam grave et numerosum laudat Dionys. Hal. περὶ συνθ. ὀνομ. c. 18. (T. V. p. 113. Reisk.) usque ad verba ἀγορεύεσθαι. Hanc orationem aliis verbis conceptam fuisse, e charactere scribendi, qui Thucydidis est, apparet. Secundum Aristot. Rhet. I. 7. ita cœpit dicere Pericles: Τὴν νεότητα ἐκ τῆς πόλεως ἀνῃρῆσθαι, ὥσπερ τὸ ἔαρ ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ εἰ ἐξαιρεθείη. Color ductus est ex Herod. VII. 162. Pericles autem elegantius ad suam rem transtulit. v. Valk. et Wessel. VV. DD. ad l. c. cf. not. Wass. et Duck. ad h. l. G.

Τὸν προσθέντα τῷ ν.] Sic Dionys. Halic. p. 291. Ed. Sylburg. ὀψὲ γάρ ποτε, Ἀθηναῖοι προσέθησαν τὸν ἐπιτάφιον ἔπαινον τῷ νόμῳ etc. Hujus legis auctor multis (ut et Scholiastæ nostro) visus est Solon: quem Laërtius testatur modis omnibus favisse virorum fortium, et qui pro patria occubuissent, memoriæ. At Diodorus Sic. l. 11. testatur, ludos funebres Athenis primum fuisse actos in memoriam eorum, qui bello Persico fortiter pugnantes obierant: quo etiam tempore lege cautum ait, ut de laudibus eorum, quos resp. censuisset publice sepeliendos, concionem oratores, quibus id manus a civitate mandaretur, haberent. Quod et orationes funebres, quæ exstant apud Demosthenem et Lysiam, docent. Vid. Stephani notas in Dionys. p. 23. Huds.

Τὸν προσθέντα τῷ νόμῳ τὸν λόγον] Quæ ad hunc locum notavit Hudsonus, sunt Casauboni, ut e Dionysio Reiskiano, T. II. p. 885. intellexi. De re ipsa v. Diordor. Sic. XI. 430. Wessel. G.

Ὡς καλὸν—] Reiskius (in anim. ad h. l. p. 19.) eleganter conjicit: καλὸν ὄν. Absorberi fortasse potuit ὂν in hac vicinia, quod non infrequenter alias adjectivis neutrius generis, in accusativo aut nominativo, absolute posito, additur. Sic Noster I. 2. ἄδηλον ὂν—ὁπότε τις ἐπελθὼν—ἄλλος ἀφαιρήσεται— Paullo post βέβαιον ὄν. Plato in Menex. 10. ὡς ἕτοιμον σφίσιν ὂν—et alibi. Nostro loco similis est Aristoteleus, (L. II.

τοῖς ἐκ τῶν πολέμων θαπτομένοις ἀγορεύεσθαι αὐτόν. ἐμοὶ δ' ἂν ἀρκοῦν ἐδόκει εἶναι, ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἔργῳ γενομένων, ἔργῳ καὶ δηλοῦσθαι τὰς τιμὰς, (οἷα καὶ νῦν περὶ τὸν τάφον τόνδε δημοσίᾳ παρασκευασθέντα ὁρᾶτε·) καὶ μὴ ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ πολλῶν ἀρετὰς κινδυνεύεσθαι, εὖ τε καὶ χεῖρον εἰπόντι πιστευθῆναι. χαλεπὸν γὰρ τὸ μετρίως εἰπεῖν, ἐν ᾧ μόλις καὶ ἡ δόκησις τῆς ἀληθείας βεβαιοῦται. ὅ, τε γὰρ ξυνειδὼς καὶ εὔνους ἀκροατὴς τάχ' ἄν τι ἐνδεεστέρως πρὸς ἃ βούλεταί τε καὶ ἐπίσταται νομίσειε δηλοῦσθαι· ὅ, τε ἄπειρος, ἔστιν ἃ καὶ πλεονάζεσθαι, διὰ φθόνον, εἴτι ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ φύσιν ἀκούοι. μέχρι γὰρ τοῦδε ἀνεκτοὶ οἱ ἔπαινοί εἰσι περὶ ἑτέρων λεγόμενοι, ἐς ὅσον ἂν καὶ αὐτὸς ἕκαστος οἴηται ἱκανὸς εἶναι δρᾶσαί τι ὧν

Pol. c. 2.) λέγω δὲ τὸ μίαν εἶναι πόλιν πᾶσαν, ὡς ἄριστον, ὅτι μάλιστα. In Casaub. post ἄριστον uncis inclusum est ὄν. v. Ernest. ad Xenoph. Mem. I. 3. 28. et Fisch. ad Plat. Apolog. p. 92. Sine auctoritate tamen codd. τὸ ὂν adjicere nolui, quod etiam Dionysius non habet; quanquam vir doctiss. quidam hoc participium addi volebat. G.

Ἀνδρῶν — ἔργῳ γενομένων —] Acumen est in duplici. v. ἔργῳ· in priori vis argumentandi inest, cui respondet alterum, tanquam consequens. "Ut, qui viros se *egregie factis in bello* præstitissent, his etiam *factis ipsis* illustris aliquis honos tribuatur. Reiskius (in anim. p. 19.) hoc loco conjicit: ἔργῳ καὶ μόνῳ δηλοῦσθαι, *sola tantummodo re, non item verbis eos honorari.* Sed τὸ μόνῳ latet in contextu; καὶ μὴ ἐν ἑνί. Omitti illud sæpius solet, ubi facile intelligitur; v. c. in τοσοῦτον ἴσμεν, apud Eurip. Hippol. v. 804. "*hoc unum tantum novimus*" quod plene reperitur in Xenoph. Œcon. p. 500. 6. v. Valken. V. Cel. ad Eurip. Hippol. p. 250. Ernest. ad Xenoph. Mem. III. 13. 6. et Hindenb. anim. ad Xenoph. p. 156. Gottl.

Καὶ μὴ ἐν ἑνὶ — πιστευθῆναι] *Neque fides virtutis multorum* (in bello declaratæ) *mihi videtur in periculo versari, sive pendere debere ab unius oratoris vel dicendi arte, vel infantia.* Scilicet oratori, parum apte dicenti, et nimis exaggeranti militum virtutem, nemo fidem habet; qua re eorum gloria diminuitur: sicuti boni oratores, qui eorum res gestas amplificant nimis atque augent, eorum laudi revera minime favent. Sequutus sum Scholiasten in hujus loci interpretatione; mecum faciunt Grammius, qui Grammaticum contra Stephanum defendit, et Camerarius, qui ita vertit: *neque periculum adiri, ut in unius alicujus oratione, meliore aut deteriore, virtutis multorum versaretur fides.* Reliqui interpretes, veluti Valla, Acacius, Vinsemus, Æm. Portus et Stephanus τὸ ἀρετὰς referunt ad κινδυνεύεσθαι. Ceterum Reiskius credit, post πιστευθῆναι deesse ἢ οὐ. (anim. ad h. l.) Gottl.

Μετρίως εἰπεῖν] *Modum tenere in dicendo, media via incedere, inter nimium et parum.* G.

Non ita inepte expl. Schol. ξυμμέτρως, ἀξίως· idem enim vult, quod nos dixerimus, *der Sache angemessen.* Bauer.

Ἐν ᾧ] Sc. τῷ μετρίως εἰπεῖν, *qua dicendi ratione ægre quoque probabit audientibus orator, quæ vero consentanea esse duxerit.* Nempe, quod animi auditorum occupati sunt vel nimio favore vel invidia: ut sequentia docent. Reiskius (in anim. ad h. l.) vertit: *ibi loci, ubi vel ipsi veritatis opinioni certa fides adjungi nequit.* G.

Ἡ δόκησις τῆς ἀλ.] Laudat, et scholia describit Suidas in δόκησις ἀληθ. Duck.

Ὅ, τε ἄπειρος] Cum Schol. supplendum: καὶ μὴ εὔνους. Mox εἴ τι ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ φύσιν ἀκούοι, i. e. *si quid audiat, quod facultatis suæ tenuitatem superet,* s. *quod pro virium suarum tenuitate se perfecturum desperet, hoc nimis amplificatum, exaggeratum putat.* G.

Μέχρι γὰρ τοῦδε] Hunc locum vertit Sallustius initio Belli Catilin. Huds. Vide nos ad Sallustii Catilin. Cap. III. Huc respexit Augustus Orat. apud Dionem LIII. p. 497. Paullo post Εἰς ὅσον Dion. Halic. Wass. In Epist. ad Ammæum II. pag. 134. ubi inter exempla commutationis singularium et pluralium Thucydidi usitatæ ponit, quod singularibus, ἕκαστος et ἤκουσε, conjungit pluralia, φθονοῦντες et ἀπιστοῦσιν. Duck.

ἤκουσε· τῷ δὲ ὑπερβάλλοντι αὐτῶν φθονοῦντες, ἤδη καὶ ἀπιστοῦσιν. ἐπειδὴ δὲ τοῖς πάλαι οὕτως ἐδοκιμάσθη ταῦτα καλῶς ἔχειν, χρὴ καὶ ἐμὲ ἑπόμενον τῷ νόμῳ, πειρᾶσθαι ὑμῶν τῆς ἑκάστου βουλήσεώς τε καὶ δόξης τυχεῖν ὡς ἐπιπλεῖστον.

λϛʹ. 36. "Ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῶν προγόνων πρῶτον. δίκαιον γὰρ αὐτοῖς καὶ πρέπον δὲ ἅμα ἐν τῷ τοιῷδε τὴν τιμὴν ταύτην τῆς μνήμης δίδοσθαι. τὴν γὰρ χώραν ἀεὶ οἱ αὐτοὶ οἰκοῦντες, διαδοχῇ τῶν ἐπιγιγνομένων μέχρι τοῦδε ἐλευθέραν, δι' ἀρετὴν, παρέδοσαν. καὶ ἐκεῖνοί τε ἄξιοι ἐπαίνου, καὶ ἔτι μᾶλλον οἱ πατέρες ἡμῶν. κτησάμενοι γὰρ, πρὸς οἷς ἐδέξαντο, ὅσην ἔχομεν ἀρχὴν, οὐκ ἀπόνως, ἡμῖν τοῖς νῦν προσκατέλιπον. τὰ δὲ πλέω αὐτῆς αὐτοὶ ἡμεῖς οἵδε, οἱ νῦν ἔτι ὄντες μάλιστα ἐν τῇ καθεστηκυίᾳ ἡλικίᾳ, ἐπηυξήσαμεν, καὶ τὴν πόλιν τοῖς πᾶσι παρεσκευάσαμεν καὶ ἐς πόλεμον καὶ ἐς εἰρήνην αὐταρκεστάτην. ὧν ἐγὼ τὰ μὲν κατὰ πολέμους ἔργα, οἷς ἕκαστα ἐκτήθη, ἢ

Τῷ δὲ ὑπερβάλλοντι αὐτῶν φθονοῦντες, ἤδη καὶ ἀπιστοῦσιν.] Hæc verba usque ad ἀπιστοῦσιν laudavit Dionys. Ep. II. ad Amm. T. VI. p. 798. ubi legitur in quibusdam codd. ὑπερβάλλον. Pro αὐτῶν codd. quidam et margo Ald. Vin. habent αὐτὸν, quod præfert Abresch. Diluc. Thuc. Auct. p. 269. et comma separans ἤδη a φθονοῦντες tansponit, hoc ordine: τῷ δὲ ὑπερβάλλοντι (πράγματι) αὐτὸν φθονοῦντες ἤδη, (i. e. διὰ φθόνον ἤδη ut paullo ante, ἤδη refertur ad μέχρι γὰρ τοῦδε,) ἀπιστοῦσι, n. τοῖς λεγομένοις aut τῷ λέγοντι. Si legatur ὑπερβάλλον, idem Abreschius verba ita ordinat: φθονοῦντες ἤδη τὸ ὑπερβάλλον αὐτὸν, καὶ ἀπιστοῦσι (τοῖς λεγομένοις.) Utraque interpretatio contorta videtur; nec indicat Abreschius, quonam referat αὐτόν. In ὑπερβάλλοντι consentiunt codd. Thucydidis. In αὐτῶν, quod sequor, subintelligendum est cum Scholiaste ἐπαίνων. Sensus est: *Quod autem justo majorem laudem accipit, huic etiam ob invidiam nunc fidem non habent.* In marg. Flor. Vinar. manus docta αὐτῶν φθονοῦντες quoque retinet et int. "*invidentes laudes*"— GOTTL.

Ἀπὸ τῶν προγόνων] Confer Demosth. in Orat. Funeb. pag. 152. WASS. Paullo post in his καὶ πρέπον δὲ ἅμα conjunctionem δὲ Attice pro δὴ poni, et significare *etiam* e Budæi Commentar. pag. 928. adnotat Stephan. Append. ad script. de Dialect. p. 189. DUCK.

Ἐν τῷ τοιῷδε] *Tali tempore atque loco.* Acacius vertit: *in tali negotio.* G.

Τὴν χώραν ἀεὶ οἱ αὐτοὶ οἰκοῦντες] *Iidem interrupta temporis serie in hac regione habitarunt.* Ita L. I. 2. τὴν γοῦν Ἀττικὴν—ἄνθρωποι ᾤκουν οἱ αὐτοὶ ἀεὶ—ubi v. not. Unde dicuntur Athenienses αὐτόχθονες, veluti in Plat. Menex. c. 6. et alibi; item ἰθαγενεῖς, quos Suidas int. αὐτόχθονας. v. Wolf. ad Demosth. orat. fun. T. II. app. crit. p. 1043. De eleganti usu τοῦ ἀεὶ dixi ad Plat. Menex. c. 8. Mox δι' ἀρετὴν—h. e. *virtute eorum factum est, ut posteris relinquerent regionem, qua libere possent uti, ita, ut a nemine penderent*, s. *nemini subjecti essent.* G.

Κτησάμενοι—πρὸς οἷς ἐδέξαντο ἀρχὴν] i. e. *qui* (patres) *ad ea, quæ* (a majoribus) *acceperant, tam amplum imperium, quod nunc habemus, non sine multo sanguine et periculis partum, adjecerunt*— Cum Reiskio (anim. p. 19.) scripsi post ἀπόνως incisum. Confirmat hoc locus infra c. 62. huic similis: οἱ μετὰ πόνων (patres)—κατέσχον—καὶ—παρέδοσαν ἡμῖν αὐτά. Eadem fere habet Demosth. Olynth. Γ. p. 38. Reisk. καὶ μὴ παραχωρεῖν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῆς τάξεως, ἣν ὑμῖν οἱ πρόγονοι τῆς ἀρετῆς μετὰ πολλῶν καὶ καλῶν καὶ μεγάλων κινδύνων κτησάμενοι κατέλιπον. cf. Nostrum L. I. 122. G.

Τὰ δὲ πλέω] Inconstantes sunt codd. in h. v. Schol. cum aliis codd. legit: πλείω. infra c. 37. pro τὸ πλεῖον scribitur τὰ πλέω, c. 39. ταπλείω, it. L. IV. 10. et alibi. G.

Ἐν τῇ καθεστηκυίᾳ ἡλικίᾳ] i. e. ἐν μέσῃ ἡλικίᾳ, ut in cod. Aug. explicatur, i. e. *in media et constanti ætate*, n. virili. Hæc ætas vocatur Hippocr. Aphor. I. 13. ἀκμή. Apud eundem καθεστηκότες sunt, qui in tali ætate

εἴ τι αὐτοὶ ἢ οἱ πατέρες ἡμῶν βάρβαρον ἢ Ἕλληνα πόλεμον ἐπιόντα προθύμως ἠμυνάμεθα, μακρηγορεῖν ἐν εἰδόσιν οὐ βουλόμενος, ἐάσω. ἀπὸ δὲ οἵας τε ἐπιτηδεύσεως ἤλθομεν ἐπ' αὐτὰ, καὶ μεθ' οἵας πολιτείας, καὶ τρόπων ἐξ οἵων μεγάλα ἐγένετο, ταῦτα δηλώσας πρῶτον, εἶμι καὶ ἐπὶ τὸν τῶνδε ἔπαινον, νομίζων, ἐπί τε τῷ παρόντι οὐκ ἂν ἀπρεπῆ λεχθῆναι αὐτὰ, καὶ, τὸν πάντα ὅμιλον καὶ ἀστῶν καὶ ξένων, ξύμφορον εἶναι, αὐτῶν ἐπακοῦσαι.

versantur. v. Fœs. Œc. Hipp. p. 297. Dorvill. ad Charit. et, quem laudat, Wessel. ad Diod. XIX. p. 341. Confirmat hanc interpretationem Abresch. Diluc. p. 191. Male intellexit h. v. Heilmanus: *præsenti ætate*, "im gegenwärtigen Menschenalter." Ceterum respublicas secundum varias ætates hominum considerari, e Flori prœmio notum est, ubi hæc ἡλικία καθεστηκυῖα *juventa imperii* et quædam quasi *robusta maturitas* dicitur; ubi v. Ducker. p. 11. G.

Βάρβαρον ἢ Ἕ. π.] Agnoscit Th. Mag. in βαρβαρικός. WASS.

Βάρβαρον ἢ Ἕλληνα πόλεμον ἐπιόντα—ἠμυνάμεθα] Pro βαρβαρικὸν et Ἑλληνικὸν πόλεμον, bellum a barbaris et Græcis illatum. Βαρβαρικὸν autem secundum Ammonium est, (p. 28.) τὸ τῶν βαρβάρων. Dura est forma et nusquam obvia, πόλεμον ἐπιόντα ἀμύνεσθαι, frequens autem, τὸν ἐπιόντα πολέμιον ἀμύνεσθαι, veluti apud Nostrum, L. III. 56. Similia exempla reperiuntur L. IV. 64. III. 16. Itaque legendum quis putet, πολέμιον, quod verbum non raro mutatum est in πόλεμος, et vice versa, v. Hindenburg. ad Xenoph. L. III. 5. p. 130. cf. Nostri L. II. 64.; ubi pro πολεμίων cod. Dan. habet πολέμων. Equidem cum Abreschio vulgatam retinendam puto, quam tuentur omnes codd. et quæ a Thucydidis ingenio non est aliena. Thomas M. v. βαρβαρικὸς, legit πόλεμον. Jam vero ἐπιόντα πόλεμον protulit Abresch. Diluc. p. 190. ex Appian. L. V. Ἐμφυλ. 392. uti ἐπιόντα ὄλεθρον, ἐπιὸν κακὸν e Pausan. Bœot. p. 724. et Eliac. p. 465. Ceterum ut h. l. Thucydides dicit βάρβαρος et Ἕλλην πόλεμος, sic Pausan. Bœot. p. 794. dixit μάχας—βαρβάρους ἢ Ἕλληνας ἐνίκησεν. v. Abresch. l. c. p. 191. et Fisch. ad Anacr. Od. VI. p. 19. ubi κισσὸς πλόκαμος dictum est pro κίσσινος πλόκαμος, ut γυνὴ μαζὸς pro γυναικεῖος μαζὸς, apud Hom. Il. ώ. 58. GOTTL.

Βάρβ. ἢ Ἕλλην. πόλ.] Vocatur hæc figura *simplex pro possessivo*, ἁπλοῦν ἀντὶ κτητικοῦ. Ita Liv. dicit *magnitudinem Romanam*, p. Romanorum. V. Bentl. ad Horat. Carm. 2. 13. 8. Major tamen durities est in verbo ἐπιέναι. Sed nihil mutandum. BAVER.

Ἀπὸ—αὐτῶν] D. Hal. p. 47. ubi ἦλθον ἐπ' αὐτὰ, et ἀπὸ οἵας τε, et ἐπακοῦσαι αὐτῶν. WASS. Desiderantur etiam in Dionys. hæc, καὶ μεθ' οἵας πολιτείας· pro τρόπων ἐξ οἵων, in eo est τρόπων ἐξ ὧν, e. λεχθῆναι δεῖν αὐτά. D.

Καὶ τὸν πάντα ὅμιλον—ξύμφορον εἶναι] Casaubonus p. 26. Animadvers. ad Dionys. Halic. probat sententiam Scholiastæ τὸν πάντα ὅμιλον hic poni pro τῷ παντὶ ὁμίλῳ· ut apud Dionys. VI. Antiq. 26. et 28. μηδένα ἐξεῖναι pro μηδενί· et in Hom. Od. π΄. 465. Οὐκ ἔμελέν ΜΟΙ ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι, Ἄστυ ΚΑΤΑΒΛΩΣΚΟΝΤΑ· item Apollon. Rhod. I. Argon. 440. ὙΜΙΝ μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρειώ τε περῆσαι Ἐνθάδε κῶας ἜΧΟΝΤΑΣ. Verum primum, si Dionysio licuit dicere ἐξεῖναι μηδένα, ex eo non consequitur, itidem recte dici σύμφορόν ἐστι τὸν πάντα ὅμιλον. Deinde, dua illa loca Poëtarum non recte cum loco Thucydidis componuntur. Nam in iis accusativus participii dativum præcedentem sequitur, cujus commutationis casuum, quam etiam Cap. XI. hujus libri in Thucydide observat Scholiastes, innumera sunt in omnibus tam prosæ Scriptoribus, quam Poëtis, exempla. In hac oratione autem neque dativus est, neque participium. Nec maxima causa est, cur hic insolita enallage statui debeat, quum neque ullum exemplum hujusmodi συντάξεως adjectivi σύμφορον proferatur, et verba simpliciter ita exponi possint, καὶ ξύμφορον εἶναι, τὸν πάντα ὅμιλον—ἐπακοῦσαι αὐτῶν, *et utile esse, universam multitudinem ea audire*: ita ut ξύμφορον εἶναι, absolute ponatur, et accusativi τὸν πάντα ὅμιλον ad ἐπακοῦσαι ferantur. Et sic Vallam ea ordinasse ex illius versione adparet: *nec inutile (esse) ab omni cœtu civium pariter hostiumque audiri*. Nec Casaubonus diffitetur, ea aliter, atque ipse cum Scholiaste statuit, posse accipi. DUCK.

Ἀστῶν καὶ ξένων] Opponuntur ἀστοὶ τοῖς ξένοις s. μετοίκοις, qui iidem sunt ac peregrini, qui Athenis sedem fortunarum fixerant. v. Valken. ad Amm. II. 7. p. 110. cf. v. ἰσοτελὴς p. 75. Ceterum nulla enallage est

λζ'. 37. " Χρώμεθα γὰρ πολιτείᾳ οὐ ζηλούσῃ τοὺς τῶν πέλας νόμους, παράδειγμα δὲ αὐτοὶ μᾶλλον ὄντες τισὶν, ἢ μιμούμενοι ἑτέρους. καὶ ὄνομα μὲν, διὰ τὸ μὴ ἐς ὀλίγους ἀλλ' ἐς πλείονας ἥκειν, δημοκρατία κέκληται· μέτεστι δὲ, κατὰ μὲν τοὺς νόμους, πρὸς τὰ ἴδια διάφορα πᾶσι τὸ ἴσον, κατὰ δὲ τὴν ἀξίωσιν, ὡς ἕκαστος ἔν τῳ εὐδοκιμεῖ, οὐκ ἀπὸ μέρους τὸ πλεῖον ἐς τὰ κοινὰ ἢ ἀπ' ἀρετῆς προτιμᾶται· οὐδ' αὖ κατὰ

cum Scholiaste fingenda, ut bene monuit Duckerus. Ordo est; καὶ ξύμφορον εἶναι, τὸν πάντα ὅμιλον—ἐπακοῦσαι— Baverus mallit: ἐς τὸν ὅμιλον, sine caussa. Gottl.

Χρώμ. γὰρ πολ.] Γὰρ hic sign. *nempe*, scilicet, et incipit explicationem rei. Ceterum non est, quod hic notetur cum B. Gottl. nam παράδειγμα pendet ab ὄντες, quod sign. ita, ut simus, non a χρώμεθα. Baver.

Παράδειγμα δὲ αὐτοὶ μᾶλλον ὄντες τισὶν] Exemplum, nos: *Original, Vorbild*, quod opponitur ὁμοιώματι, εἰδώλῳ, ut Plato in Parmenide dicit p. 141., (imagini, effigiei, ad exemplum expressæ, ut Cic. Off. III. 17. loquitur.) Petit autem his verbis Lacedæmonios, quorum respublica imago erat aliarum, ut scite Schol. notat. cf. Plat. Menex. c. 8. Ceterum notanda constructio: χρώμεθα—παράδειγμα δὲ ὄντες καὶ μιμούμενοι. Talia loca, ubi sequentia non respondent superioribus, crebro occurrunt. G.

Καὶ ὄνομα μὲν] Sc. αὐτῆς, n. πολιτείας. v. Reisk. anim. p. 19. G.

Ὄνομα] p. ὀνόματι, κατὰ τὸ ὄνομα· ut clare positum est, neque aliter explicari potest, ut hic tamen possit, 1. 120. extr. ἥτις τοὐναντίον ὄνομα ἀφροσύνη κέκληται. Baver.

Ἀλλ' ἐς πλείονας ἥκειν] Sic ex optimis codd. correxi, pro οἰκεῖν, sensu quoque ita postulante. Definit enim democratiam, quæ spectat ad multitudinem, ad πλείονας, non autem ad ὀλίγους, i. e. *optimates*. Reiskius in anim. p. 19. quoque ita legendum statuit, aut διήκειν. Stephanus tamen in Thesaur. Gr. L. vulgatam defendit: *quod rempublicam gerimus non ad paucorum commodum, sed ad plurimorum utilitatem*. Sed contra contextum, admodum contorte. G.

Οἰκεῖν] Si ita legatur, est pro οἰκεῖσθαι, i. e. διοικεῖσθαι, habetur, administratur, v. Philol. Th. Paull. Baver.

Δημοκρατία] Vid. VI. 89. Æschylum Suppl. 706. Demosth. pag. 155. Euripid. Phœniss. 540. Suppl. 405. Platonem Menex. p. 519. A. Wass.

Δημοκρατία κέκληται] Hunc locum illustrat Noster infra c. 65. ἐγίγνετό τε λόγῳ μὲν δημοκρατία, ἔργῳ δὲ, ὑπὸ τοῦ πρώτου ἀνδρὸς ἀρχή. Cujus loci meminit Plutarch. in Pericle p. 605. et in reip. ger. præc. p. 200. (T. IX. Reisk.) item Aristid. orat. Plat. II. T. II. p. 121. Adfert et h. l. lucem alius, apud Nostrum L. IV. 126. ubi Brasidas ad Lacedæmonios: οἵγε μηδὲ ἀπὸ πολιτειῶν τοσούτων ἥκετε, ἐν αἷς οἱ πολλοὶ (sic legendum est pro οὐ πολλοὶ) ὀλίγων ἄρχουσιν, ἀλλὰ πλειόνων μᾶλλον ἐλάσσους. Atheniensium autem civitatem nomine quidem δημοκρατίαν fuisse, revera tamen ἀριστοκρατίαν, latet quoque in contextu h. l. Indicat hoc τὸ μὲν, et alia loca, quæ de reipublicæ Athen. forma agunt: veluti Plato in Menex. c. 8. disertis verbis: ἡ γὰρ αὐτὴ πολιτεία καὶ τότε ἦν, καὶ νῦν ἀριστοκρατία—καλεῖ δὲ ὁ μὲν αὐτὴν δημοκρατίαν, ὁ δὲ ἄλλο, ᾧ ἂν χαίρῃ. G.

Μέτεστι—ἴσον] Thom. Mag. in μέλει. D.

Πᾶσι τὸ ἴσον] Plato vocat in Menexeno c. 8. ἰσονομίαν, Cicero, *juris æquabilitatem*. πρὸς τὰ ἴδια διάφορα, *in caussis privatis*. G.

Ἔν τῳ εὐδοκιμεῖ] Codd. Bas. et Aug. habent: ἔν τινι εὐδοκιμεῖ. Sciolus haud dubie in margine explicabat τὸ τῳ, per τινὶ, quod deinde librarius intulit textui. Mox οὐκ ἀπὸ μέρους—προτιμᾶται, i. e. *non tam e certa quadam civium parte ad reipublicæ gubernacula præ aliis admoventur quam virtutis caussa*. Τὸ πλεῖον, sive τοπλεῖον, ut Thucydides scribere solet, est μᾶλλον, cui respondet ἢ, ut μᾶλλον—ἢ. In fine insequentis cap. variat Noster τὸ μᾶλλον ἢ, cum τοπλεῖον ἢ. Sequitur quoque τοπλέον part. ἀλλὰ, v. c. 1. 83. οὐχ ὅπλων τοπλέον, ἀλλὰ δαπάνης— Reiskius in Diluc. Abresch. p. 193. h. l. explicat, tanquam scriptum esset: οὐκ ἀπὸ τούτου τοῦ μέρους, ἐν ᾧ τις εὐδοκιμεῖ, μᾶλλον ἢ ἀπ' ἀρετῆς. In anim. vero (p. 19.) accipit μέρος *pro ordine et vicibus rempublicam gerendi, prout ad quemque, ex ætatis aut temporum successione, pervenerint*; ut sensus sit: *non ideo, quod ordo et vices remp. capessendi ad eum pervenerunt*. Sed vulgata interpretatio præstare videtur ob simplicitatem. In marg. Flor. Vinar. ἐς τὰ κοινὰ enarratur: *ad honores, ad magistratus, vel ad rempublicam*. G.

Οὐδ' αὖ—κεκώλυται] Dionys. Halic. pag. 133. Vid. Platonem Alcib. pag. 431. d. W.

Οὐδ' αὖ κατὰ πενίαν—κεκώλυται]. i. e. διὰ

πενίαν, ἔχων δέ τι ἀγαθὸν δρᾶσαι τὴν πόλιν, ἀξιώματος ἀφανείᾳ κεκώλυται. ἐλευθέρως δὲ τά τε πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύομεν, καὶ ἐς τὴν πρὸς ἀλλήλους τῶν καθ' ἡμέραν ἐπιτηδευμάτων ὑποψίαν, οὐ δι' ὀργῆς τὸν πέλας, εἰ καθ' ἡδονήν τι δρᾷ, ἔχοντες, οὐδὲ ἀζημίους μὲν, λυπηρὰς δὲ τῇ ὄψει ἀχθηδόνας προστιθέμενοι. ἀνεπαχθῶς δὲ τὰ ἴδια προσομιλοῦντες,

πενίαν, s. ὢν ἐν πενίᾳ, ut Stephanus explicat, *pauper*. Mox ἔχων δὲ, non est pro μὲν, ut vult Scholiastes, sed revera sensus est, ceu esset scriptum: οὐδ' αὖ πένης μὲν ὤν, ἔχων δέ τι—v. Steph. adn. ad Schol. p. 628. Abres. in Diluc. p. 191. τὸ δὲ vacare dicit, habito verborum respectu, vel valere μόνον δέ· ut addit in auctar. p. 270. Sic cepit interpres Latinus. Reiskius in anim. l. c. malit γε. Simplicissimum videtur, subintelligere μὲν ante πενίαν. Mox post κεκώλυται supplendum τῶν κοινῶν, ut Abresch. in auct. p. 270. vult, qui simul monet, interpretes non eodem modo intellexisse. De re ipsa Plato in Menex. c. 8. Τὰς ἀρχὰς καὶ κράτος δίδωσι (populus) τοῖς ἀεὶ δόξασιν ἀρίστοις εἶναι· καὶ οὔτε ἀσθενείᾳ, οὔτε πενίᾳ πατέρων ἀπελήλαται οὐδεὶς—cf. Aristot. Polit. IV. 8. Δοκεῖ ἀριστοκρατία μὲν εἶναι μάλιστα, τὸ τὰς τιμὰς νενεμῆσθαι κατ' ἀρετήν· ἀριστοκρατίας γὰρ ὅρος, ἀρετή. G.

Καὶ ἐς τὴν—ὑποψίαν—] i. e. *in quotidianis vitæ institutis liberi sumus a suspicione mutua.* Hæc suspicio vel invidia in consuetudine hominum quotidiana oriri solet ex diversis hominum moribus, institutis et conditione, quæ non apud omnes eadem est; unde inimicitiæ, rixæ vel vexationes oriri solent. In hac varietate vitæ morumque, Pericles cives suos laudat, quod liberaliter atque ingenue versentur, non autem tam suspiciose, ut Lacedæmonii, quos tacite carpit, a quavis re rationem exigant, quid alter acturus sit, quo tendant ejus res—ut sibi cavere et prospicere possit. G.

Εἰ καθ' ἡδον.] Tutior est hæc lectio, εἰ καθ' ἡδονήν τε δρᾷ. STEPH.

Οὐ δι' ὀργῆς τὸν πέλας, εἰ καθ' ἡδονήν τι δρᾷ ἔχοντες—] *nec ei, qui genio suo indulgeat, sive, præ libidine animi exsultet, irascimur.* Infra c. 65. similis forma occurrit bis: πρὸς ἡδονὴν λέγειν τι, i. e. *ita loqui, ut alteri placeas,* ut libenter audiunt falsa οἱ κνηθόμενοι τὴν ἀκοὴν, sive, ut Noster dicit L. III. 38. ἡσσώμενοι ἀκοῆς ἡδονῇ. Reiskius in Diluc. Abresch. p. 193. legit: εἰ οὐ καθ' ἡδονὴν—*si quid facit ingratum nobis,* sine codd. et contra contextus rationem. In quibusdam codd. est: οἱ καθ' ἡδονὴν, i. e. ἑαυτῷ, et δρᾶν. Male Mox in v. οὐδὲ ἀζημίους μὲν—ἀχθηδόνας προστιθέμενοι, sensus esse videtur: "*nec vultu tetrico dolorem præferentes* (ut Lacedæmonii,) *qui quidem nullam pœnam vel noxam infert, attamen molestus est.*" Valde laborant Intt. in hoc loco difficili. Portus uterque legebat: προτιθέμενοι· temere, judicibus Grammio (in adnot. ad Schol. p. 628. et Abreschio, (in Dilucidatt. p. 191.) qui, προστίθεσθαι de quibusvis adscitiis adhiberi docet, v. c. κόμη πρόσθετος etc., et vulgatam interpretationem probat: *vultu dolorem præferentes:* tanquam scripserit Noster: μεταβάλλοντες τὴν ὄψιν ἐς τὸ ἀχθηρὸν, s. ἀφανίζοντες τὴν ὄψιν, ἵνα φανῶσιν ἀχθεινοὶ, quod Seneca de tranquill. anim. c. 15. *frontem fingere,* vocat. Grammius refert τῇ ὄψει ad λυπηρὰς, *dolores adspectu ipso acerbos ac visu horridos.* Sed nimis argute. Heilmanus reprehendit Intt., quod junxerint: τῇ ὄψει προστιθέμενοι—Προστίθεσθαι enim esse sensu forensi sumendum, adjicere, imponere ex lege quadam; ut etiam Grammius explicat. Sed hoc est προστιθέναι, non προστίθεσθαι. Vertit itaque Heilmanus: "*si quis petulantia aliqua correptus peccat: multa ei irrogatur, sine pœnis illis, s. suppliciis fœdis visu.*" Sed Thucydides innuere videtur, ejusmodi vultum morosum, quem Lacedæmonii ex sua disciplina induant, gravem et molestum esse Atheniensibus, quamvis sit ἀζήμιος, *ut eum nemo metuat.* Ceterum v. ἀχθηδὼν, ad verba, Thucydidi propria, quæ γλωσσηματικὰ, ἀπηρχαιωμένα et δυσείκαστα τοῖς πολλοῖς vocantur, pertinere, notavit Dionysius, Epist. II. ad Amm. T. VI. p. 794. Ipse tamen Dionysius usus est L. VIII. Antiquitatt. c. 14. p. 1778. GOTTL.

Ἀχθηδόνας] Inter poëtica apud Thucydidem etiam hoc vocabulum numerat Dionys. Halicarn. Epist. ad Amm. II. p. 133. Sed nec ipse eo abstinuit, nec plerique alii prosæ Scriptores. DUCK.

Ἀνεπαχθῶς—τὰ ἴδια προσομιλοῦντες—] i. e. πρὸς τὸν πέλας, l. πρὸς ἀλλήλους ὁμιλοῦντες κατὰ τὰ ἴδια, *in rebus privatis invicem ita alius erga alium se gerit, ut ei non sit oneri,* Stephanus in Thes. G. L. v. προσομιλέω, dictum esse putat pro ὁμιλοῦντες πρὸς τὰ ἴδια· quod improbat Abresch. Dilucid. Thuc. p. 192. merito. G.

τὰ δημόσια διὰ δέος μάλιστα οὐ παρανομοῦμεν, τῶν τε ἀεὶ ἐν ἀρχῇ ὄντων ἀκροάσει, καὶ τῶν νόμων, καὶ μάλιστα αὐτῶν ὅσοι τε ἐπ᾽ ὠφελείᾳ τῶν ἀδικουμένων κεῖνται, καὶ ὅσοι ἄγραφοι ὄντες αἰσχύνην ὁμολογουμένην φέρουσι.

λή. 38. "Καὶ μὴν καὶ τῶν πόνων πλείστας ἀναπαύλας τῇ γνώμῃ ἐπορισάμεθα, ἀγῶσι μέν γε καὶ θυσίαις διετησίοις νομίζοντες, ἰδίαις δὲ κατασκευαῖς εὐπρεπέσιν, ὧν καθ᾽ ἡμέραν ἡ τέρψις τὸ λυπηρὸν ἐκπλήσσει. ἐπεισέρχεται δὲ, διὰ μέγεθος τῆς πόλεως, ἐκ πάσης γῆς τὰ πάντα· καὶ ξυμβαίνει ἡμῖν μηδὲν οἰκειοτέρᾳ τῇ ἀπολαύσει τὰ αὐτοῦ ἀγαθὰ γιγνόμενα καρποῦσθαι, ἢ καὶ τὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.

Ὅσοι ἄγραφοι—αἰσχύνην—φέρουσι] i. e. *leges non scriptæ* (instituta et mos majorum) *iis tamen* (qui eas negligunt) *maximam ignominiam apud omnes adferunt.* Heilmanus αἰσχύνην interpretatur: *reverentiam, observantiam.* Etsi in bonam partem sumitur interdum de pudore; (v. c. Thuc. I. 84.) attamen αἰσχύνην φέρειν, quod fere ita dictum est, ut c. 40. λογισμὸς ὄκνον φέρει· est *adferre, gignere dedecus, ignominiam,* ut nos: "Schande bringen." Ita plane apud Platon. in Menex. c. 19. ἡ νίκη αἰσχύνην φέρει—(ἡμῖν, ἂν μὲν νικῶμεν ὑμᾶς ἀρετῇ) ἡ δὲ ἧττα, ἐὰν ἡττώμεθα, εὐδαιμονίαν. Contextus flagitat hanc interpretationem et frequens usus verbi. Dionys. A. R. IX. p. 1178. ἀχθηδόνα σὺν αἰσχύνῃ conjungit. Cf. Ammon. in αἰδὼς, et αἰσχύνη. (p. 5.) G.

Μέν γε] Reiskius delet γε in Diluc. Abres. p. 193. Mox in θυσίαις—νομίζοντες, est subint. χρῆσθαι, "*more recepto solemus uti.*" Loquitur et ita Herod. IV. 63. ὑσὶ δὲ οὗτοι οὐδὲν νομίζουσι, item IV. 117. φωνῇ οἱ Σαυρομάται νομίζουσι Σκυθικῇ. Plura loca collegit Abresch. Diluc. p. 193. Regiminis rationem petendam ex intellecto χρῆσθαι, per se patet, quod νομίζειν non idem est ac χρῆσθαι, sed, *recepto more solere.* Noster L. I. 77. οὔτε τούτοις χρῆται, οὔθ᾽ οἷς ἡ ἄλλη Ἑλλὰς νομίζει, sc. χρῆσθαι. cf. L. II. 15. ubi additur: καὶ ἐς ἄλλα τῶν ἱερῶν νομίζεται τῷ ὕδατι χρῆσθαι. v. præter Abresch. l. c. Schwebel. ad Lamb. Bos. de ell. Gr. p. 463. De re ipsa v. Xenophont. de rep. Athen. c. 2. 9. p. 64. Zeun. Addit Noster: ἰδίαις κατασκευαῖς, veluti ædificiis, splendide exstructis, et varia supellectile exornatis. G.

Θυσίαις—νομίζοντες] Θυσίαι h. l. non sunt sacrificia, sed festa, feriæ, in quibus scil. fierent sacrificia, quibus et cœnæ festæ hilaresque adjicerentur; vocat enim ἀναπαύλας, recreationes. In νομίζοντες cum Dat. vix est, quin effugias ellipsin χρῆσθαι, aut casus enallagen. In loco tamen Nostri 1. 77. χρῆται—οἷς—νομίζει, Dativus pendet a χρῆται, more Pron. relativi, sequentis casum verbi præmissi. Baver.

Ἡ τέρψις] Pindar. Nem. IV.

Ἄριστος εὐφροσύνα
Πόνων κεκριμένων
Ἰατρός. αἱ δὲ σοφαὶ
Μοισᾶν θυγατέρες ἀοιδαὶ,
Θέλξαν νιν ἁπτόμεναι etc.

Wass. Ἐκπλήσσει Thom. Mag. hic et infr. C. 87. exponit ἐκβάλλει. add. ibi Schol. et Æschyl. Prometh. 134. Duck.

Ἡ τέρψις τὸ λυπηρὸν ἐκπλήσσει] Commode laudavit Wassius Pindarum Nem. Od. 4. v. 5. Ἄριστος εὐφροσύνα Πόνων κεκριμένων ἰατρὸς —ad quem Noster respexisse videtur. Ἐκπλήσσει, cod. Aug. explicat ἐκβάλλει, ut Thomas M., qui alium locum Nostri h. lib. c. 87. laudat: Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ· ὧν καθ᾽ ἡμέραν ἡ τέρψις τὸ λυπηρὸν ἐκπλήσσει. Καὶ αὖθις ἐν τῇ αὐτῇ· φόβος γὰρ μνήμην ἐκπλήσσει. Imitatus est hunc posteriorem locum manifeste Achilles Tatius L. VII. 10. p. 600. Boden. ἀληθὴς δέ ἐστιν—ὁ λόγος, ὅτι μνήμην ἐκπλήσσειν πέφυκε φόβος. Quem locum Thucydidis laudare debebat ad Achillem Tatium Editor, V. C. Mox διὰ μέγεθος τῆς πόλεως, v. Isocr. Paneg. c. XI. p. 30. Xenoph. de rep. Athen. c. 2. p. 65. Gottl.

Ἐκπλήσσει] Comparare licet duo loca: alterum Tac. Annal. "*corpora equorum, quos fluctus in litus eliserat,*" i. e. expulerat, alterum Livii, 5. 39. "privatos luctus *stupefecit* publicus pavor," i. e. obruit, vicit, sentiri prohibuit. Baver.

Πάσης γῆς] Hæc fuse persequitur Isocrates Paneg. p. 70. Wass.

Τὰ αὐτοῦ] Non videtur admitti posse marginis lectio: alteram autem recte Valla in-

λθʹ. 39. "Διαφέρομεν δὲ καὶ ταῖς τῶν πολεμικῶν μελέταις τῶν ἐναντίων τοῖσδε. τήν τε γὰρ πόλιν κοινὴν παρέχομεν, καὶ οὐκ ἔστιν ὅτε ξενηλασίαις ἀπείργομέν τινα ἢ μαθήματος, ἢ θεάματος, ὃ μὴ κρυφθὲν ἄν τις τῶν πολεμίων ἰδὼν ὠφεληθείη· πιστεύοντες οὐ ταῖς παρασκευαῖς τοπλέον καὶ ἀπάταις, ἢ τῷ ἀφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐς τὰ ἔργα εὐψύχῳ. καὶ ἐν ταῖς παιδείαις, οἱ μὲν ἐπιπόνῳ ἀσκήσει, εὐθὺς νέοι ὄντες, τὸ ἀνδρεῖον μετέρχονται· ἡμεῖς δὲ, ἀνειμένως διαιτώμενοι, οὐδὲν ἧσσον ἐπὶ τοὺς ἰσοπαλεῖς κινδύνους χωροῦμεν. τεκμήριον δέ· οὔτε γὰρ Λακεδαιμόνιοι καθ' ἑκάστους, μετὰ πάντων δ' ἐς τὴν γῆν ἡμῶν στρατεύουσι· τήν τε τῶν πέλας αὐτοὶ ἐπελθόντες, οὐ

terpretatur. Steph. Valla vertit, *ut non magis hinc nativis bonis fruamur.* Duck.

Τὰ αὐτοῦ ἀγαθὰ γιγνόμενα] i. e. *bona quæ hic*, n. *in regione Attica, proveniunt*, ut etiam intelligitur ex opp. τοῖς ἀγαθοῖς τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Sic explicat αὐτοῦ Schol. ad L. VI. 34. init. Τά τε αὐτοῦ, ἤγουν τὰ ἐν τῷδε τῷ τόπῳ. v. præter Abresch. ad L. IV. 30. in Diluc. p. 403. Celeberr. Valkenar. ad Herod. IV. p. 339. Similis locus est apud Plin. Paneg. 29. "*diversas gentes ita commercio miscuit, ut, quod genitum esset usquam, id apud omnes natum esse videretur. Nonne cernere datur, ut, sine ullius injuria, omnis usibus nostris annus exuberet?*" G.

Ταῖς τῶν πολεμικῶν μελέταις] Rationem, cur scripserit Thucydides ita, et non πολεμίων, qui cum Herodoto alias dicat πολέμια, non πολεμικὰ, invenit Abresch. in Diluc. p. 196. in eo, quod in casibus obliquis difficile sit discrimen, intelliganturne πολέμιοι, an πολέμια, res bellicæ. In his itaque casibus scribi πολεμικῶν. Πολέμια pro πολεμικὰ dici, v. voc. Herod. recensionem p. 16. Wessel. Inter alia loca laudat Abreschius L. II. 89. Sed ibi legitur πολεμίων, non, ut citat, πολεμικῶν quod frustra tentabat Wassius, scribens, ἐναντίων. Pro καὶ, quod proxime præcedit, malit Reiskius, (anim. p. 19.) κἂν. G.

Ξενηλασίαις] Huc respicit Plutarchus Lycurgo p. 36. ubi legendum γυναικὸς ἱερᾶς, non ἱερῶς. vid. Aristot. Polit. II. 9. Wass. De ξενηλασίᾳ Lacedæmoniorum vid. I. 144. et Spanh. ad Aristoph. Ran. v. 461. Duck.

Ξενηλασίαις—] De hoc more peregrinos usu urbis prohibendi apud Lacedæmonios, præter nostrum (L. I. 144. Schol. ad. I. 77.) v. Xenoph. de rep. Lac. c. 14. p. 48. Zeun. Plut. in Lycurgo c. 27. p. 223. it. in Instit. Laced. T. VI. p. 881. Wesseling. ad Petit. Legg. Att. p. 678. Cicero (Offic. III. 11.) hujus rei quoque mentionem facit, et reprehendit Lacedæmonios. Ceterum refellit Plutarch. in Lycurg. c. 27. p. 223. Nostrum, hanc ξενηλασίαν non esse factam, ne peregrini instituta Lycurgi in suos usus converterent; ἀλλὰ μᾶλλον, ὅπως μὴ διδάσκαλοι κακοῦ τινος ὑπάρξωσι. G.

Ἢ μαθήμ.] Plutarchus in Lycurgo: Ἀλλὰ καὶ τοὺς ἠθροισμένους etc. Sed et advenas nulla causa utili irrepentes in urbem abegit, non (ut Thucydides autumat) veritus, ne instituta sua effingerent, et aliquem haurirent ad virtutem profectum, quin potius, ne doctores alicujus noxæ forent. Huds.

Οὐ ταῖς παρασκευαῖς—καὶ ἀπάταις] i. e. *non artibus fraudulentis, clandestinis, quibus inest dolus, astutia, non vera prudentia, ut obtegantur vel obscurentur consilia.* Abresch. in auctar. Diluc. p. 271. explicat fere ita παρασκευὰς, *furta, quibus Lacedæmonia juventus præparabatur ad furta bellica.* Dictum est ταῖς παρασκ. κ. ἀπάταις pro ἀπατηλαῖς. Reisk. conjicit in Diluc. Abresch. p. 197. παρατροπαῖς, *avertendo alios*, a nostra consuetudine et contemplatione studiorum. Sine ratione. Gottl.

Ἰσοπαλεῖς κινδύνους] i. e. *Subimus pericula ejusmodi, ubi pares hosti reperimur.* G.

Καθ' ἑκάστους] Lectio notata in marg. Flor. Vinar. καθ' ἑαυτοὺς non displicet; *per se*, ut int. expressit. Opponuntur Lacedæmonii puri puti, reliquis auxiliis, μετὰ πάντων. Vulgata tamen recte habet; opponuntur enim c. 64. infra: πρός τε ξύμπαντας et πρὸς ἑκάστους. G.

Αὐτοὶ ἐπελθόντες] *Soli* (sine sociis) *invadimus aliorum agrum.* Præcedit: οὔτε—καθ' ἑκάστους μετὰ πάντων, *nunquam soli, sed cum omnibus sociis.* Mox pro τε, Reisk. anim. l. c. legit δέ. Opinor, vere. G.

χαλεπῶς ἐν τῇ ἀλλοτρίᾳ τοὺς περὶ τῶν οἰκείων ἀμυνομένους μαχόμενοι ταπλείω κρατοῦμεν. ἀθρόᾳ τε τῇ δυνάμει ἡμῶν οὐδείς πω πολέμιος ἐνέτυχε, διὰ τὴν τοῦ ναυτικοῦ τε ἅμα ἐπιμέλειαν, καὶ τὴν ἐν τῇ γῇ ἐπὶ πολλὰ ἡμῶν αὐτῶν ἐπίπεμψιν. ἢν δέ που μορίῳ τινὶ προσμίξωσι, κρατήσαντές τε τινὰς ἡμῶν, πάντας αὐχοῦσιν ἀπεῶσθαι, καὶ νικηθέντες, ὑφ' ἁπάντων ἡσσῆσθαι. καίτοι, εἰ ῥαθυμίᾳ μᾶλλον ἢ πόνων μελέτῃ, καὶ μὴ μετὰ νόμων τοπλεῖον ἢ τρόπων ἀνδρείας ἐθέλοιμεν κινδυνεύειν, περιγίγνεται ἡμῖν τοῖς τε μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκάμνειν, καὶ ἐς αὐτὰ ἐλθοῦσι, μὴ ἀτολμοτέρους τῶν ἀεὶ μοχθούντων φαίνεσθαι.

μ'. 40. "Καὶ ἔν τε τούτοις τὴν πόλιν ἀξίαν εἶναι θαυμάζεσθαι, καὶ ἔτι ἐν ἄλλοις. φιλοκαλοῦμέν τε γὰρ μετ' εὐτελείας, καὶ φιλοσοφοῦμεν ἄνευ μαλακίας· πλούτῳ τε

Ἀθρόᾳ τε τῇ δυνάμει] Non est, quod cum Reisk. legatur δὲ, pro quo sæpius Noster τε ponit. v. Ind. Si quid tamen mutandum sit, malim γε, quidem. 4. 9. extr. οὔτε γὰρ αὐτοὶ—ἐκείνοις ΤΕ βιαζομένοις, rel. i. e. δέ. Bauer.

Καί τοι—φαίνεσθαι] Dion. Halic. p. 135. ἡ παρὰ τοὺς χρόνους τῶν ῥημάτων ἐκβεβηκυῖα τὸ κατάλληλον φράσις, τοιαύτη τις ἐστί inquit. Wass. In Dionys. quoque est ἀτολμοτέροις. Parum interest, utro modo legatur. Duck.

Καὶ μὴ μετὰ νόμων—ἢ τρόπων ἀνδρείας] Heilmanus reprehendit Porti versionem, et verba sic jungit: μετ' ἀνδρείας νόμων ἢ τ. ἀ. quasi dicat: "*apud nos non inest fortitudo in legibus*, i. e. *a legibus efficitur, ut apud Lacedæmonios, quorum virtus speciosa severitate legum nititur: sed ab animi magnitudine proficiscitur.*" Dura est hæc structura: ἀνδρεία νόμων· quanquam varius usus genit. talis mihi non est ignotus. Idem sensus sine hac constructione efficitur. Enenkelius eleganter: "*enimvero si otiosi potius, quam laboribus addicti, nec tam legum verecundia, quam morum generositate pericula suspiciamus*"—Reiskius in Diluc. Abresch. p. 197. aut ex cod. legi vult ἀνδρείως, aut ἀνδρείᾳ, aut ὑπὲρ ἀνδρείας. Qualis inconstantia! Mox idem Reiskius (in anim. l. c.) vult ἐθέλομεν. Gottl.

Φιλοκαλοῦμεν μετ' εὐτελείας—] i. e. *modum tenemus in vitæ elegantia atque ornatu, non utimur justo majori, ut nec molles et prodigi videamur, nec nimis rudes in decentiæ studio* (quales sunt homines in oppidis minoribus). Sequitur: καὶ φιλοσοφοῦμεν, i. e. *humanioribus litteris studemus*, veluti eloquentiæ, poesi, elegantiæ vitæ, et omnino rebus, quibus tractandis magna felicitatis humanæ pars inest. Τὸ φιλοσοφεῖν ita capi, eleganter docuit Ernesti de philos. vitæ, (in opusc. orat. p. 159.) cf. Celeb. Morus ad Isocrat. Paneg. p. 6. 9. it. Præstantiss. Ruhnken. ad Hesych. h. v. Quid sit μαλακία in tractandis doctrinis amœnioribus, nostra ætas optime docere potest, quæ delectatur fabulis romanensibus et amatoriis, poëmatiis de Phyllide et vino et ejusmodi bellulis rebus. Lepidi et faceti hi homines vocant hæc studia: *les belles lettres*, seque, *les beaux esprits*. G.

Φιλοσοφοῦμεν] De Periclis cum Anaxagora, aliisque Philos. consuetudine adi Plutarch. 154. 162. et Moral. 353. B. infra pro πένεσθαι perperam exhibet Idem Moral. 533. πενίαν, et ἐργ. μ. διαφ. vid. Demosth. Amat. 163. Wass.

Ἄνευ μαλακ.] i. e. ut tamen non abstrahamur a studio et severitate rerum gerendarum, a vita civili, laboriosa, militari. Quo nomine et Cicero tuetur studia sua in literis collocata, p. Arch. Bauer.

Πλούτῳ τε ἔργου] Cl. Wasse adscripserat locum e Cap. 45. hujus Lib. ἐν ᾧ ἡ δόξα αὐτῶν παρὰ τῷ ἐντυχόντι ἀεὶ καὶ λόγου καὶ ἔργου καιρῷ ἀείμνηστος καταλείπεται. Eo vulgata scriptura et interpretatio Scholiastæ satis confirmatur. Duck.

Πλούτῳ τε ἔργου—ἢ λόγου κόμπῳ χρώμεθα] Sententia est: *divites sumus rebus ipsis, s. præclare factis*, ἐν καιρῷ *in tempore, ubi opus est; verbis autem inanibus et vanis haud utimur.* Junxi cum Abreschio (Diluc. Thuc.

ἔργου μᾶλλον ἐν καιρῷ ἢ λόγου κόμπῳ χρώμεθα· καὶ τὸ πένεσθαι οὐκ ὁμολογεῖν τινὶ αἰσχρὸν, ἀλλὰ μὴ διαφεύγειν ἔργῳ, αἴσχιον. ἔνι τε τοῖς αὐτοῖς οἰκείων ἅμα καὶ πολιτικῶν ἐπιμέλεια, καὶ ἑτέροις, πρὸς ἔργα τετραμμένοις, τὰ πολιτικὰ μὴ ἐνδεῶς γνῶναι· μόνοι γὰρ τόν τε μηδὲν τῶνδε μετέχοντα, οὐκ ἀπράγμονα, ἀλλ' ἀχρεῖον νομίζομεν· καὶ αὐτοὶ ἤτοι κρί-

p. 202. ad c. 41.) ἔργου πλούτῳ. Plato in Euthyphr. c. 13. habet σοφίας πλοῦτον, cui Euseb. Præp. ev. L. X. p. 471. πενίαν et ἀπορίαν σοφίας opponit. Addi potest πλοῦτος χρυσοῦ. apud Anacreontem Od. XXII. 1. ubi v. Fisch. V. C. it. πλοῦτος εὐπρεπείας apud Aristænet. I. 1. p. 4. Paullus ep. ad Rom. c. II. 4. πλοῦτον τῆς χρηστότητος prædicat. Ita et ἔργου πλόυτος commode dici potest. Dounæus contra, in Præl. in Demosth. Phil. *de pace* p. 120. quem sequitur Baverus, malit τὸ ἐν deleri, ut sibi opponantur καιρὸς ἔργου et κόμπος λόγου. Esse itaque καιρὸν ἔργων, pro ἔργοις εὐκαίροις, et λόγου κόμπον, pro λόγοις κομπώδεσι. GOTTL.

Πλούτῳ δὲ, rel.] Non placet h. l. πλοῦτος ἔργου, ut qui κακοζηλίαν et Ebraismum sapiat; et plane hic frigeat illa metaphora. De pecuniis, quæ simpliciter dicantur, per omnem orationem loquitur Pericles; (ut mox de πενίᾳ) quibus utantur magis ἐν καιρῷ ἔργου, ubi opus sit, res per illas effici, quam λόγων κόμπῳ, ut jactent divitias suas. Ita explicanti etiam ἐν retineri possit, quod sit etiam pro εἰς· utimur divitiis εἰς καιρὸν ἔργου, ad rem opportune gerendam, ad impensas, quibus opus sit, faciendas, quam εἰς κόμπον λόγου, ad meram ostentationem. Alteri certe parti, λόγων κόμπῳ, hoc aptius fuerit. Neque enim, qui jactet opes, iis utatur *in ipsa jactantia; ad* jactantiam quidem iis uti rectius dicatur. BAVER.

Καὶ τὸ πένεσθαι οὐχ ὁμολογεῖν—αἰσχρὸν—] Abresch. in auct. Diluc. Thuc. p. 272. accipiendum jubet, ceu inverso ordine scriptum esset: αἴσχιον καὶ μᾶλλον αἰσχρόν τινι (ἐστὶ) μὴ διαφύγειν ἔργῳ τὸ πένεσθαι, et, τὴν πενίαν, ἀλλ' οὐκ αἰσχρὸν, ὁμολογεῖν (αὐτὸ) s. ἀλλὰ τὸ ὁμολογεῖν αὐτὸ οὐκ αἰσχρόν ἐστι. Sententia clara etiam est, sine hoc inverso ordine, "*confiteri paupertatem, nemini turpe ducitur; sed nolle eam devitare recte factis, turpissimum est, s. nihil est turpius*—Mox, πρὸς ἔργα τετραμμένοις, i. e. *qui sellularias artes tractant*, veluti δημιουργοὶ, σκυτοτόμοι, τέκτονες, ἀνδριαντοποιοί· quales Plato Alcib. sec. 3. recenset. Heilmanus interpretatur: *agricolas*, quod ἔργα Hesiodi ita capiantur. Etenim civibus Atheniensibus non fuisse licitum, opificia tractare. Hi si comprehenduntur vilioris conditionis hominibus; illi certe non excluduntur. v. Schol. vulgatum et Cass. cum Augustano. G.

Τὸ πένεσθαι—αἴσχιον] Comparativus αἴσχιον hic pro positivo intelligendus est; quia simpliciter negat, turpem esse paupertatis confessionem: ergo solum illud turpe relinquitur, non fugere illam, cum possis, opere et industria. BAVER.

Τὰ πολιτικὰ μὴ ἐνδεῶς γνῶναι—] Abresch. Diluc. p. 198. probat πολεμικὰ quorundam codd. Distinguere enim Thucydidem eos, quibus res publicæ atque privatæ curæ sint, ab iis, qui τετραμμένοι sint ad ἔργα. Ita Scholiastes legisse videtur, ad v. μετέχοντα, quem Grammius recte reprehendit, si ita legerit: quod fiat nulla h. l. mentio rerum militarium; aut mendum Scholio inesse putat. Mihi quidem vulgata non mutanda videtur. Dicuntur Athenienses Lacedæmoniis præstare prudentia adeo, ut ne opificibus quidem res, ad rempublicam administrandam pertinentes, sint ignotæ, quod etiam curiosi talium rerum cognoscendarum reperiantur. Τὸ γνῶναι melius cadit in tales res, quam in bellicas. Mecum sentit Heilmanus. G.

Τὰ πολιτικὰ] Verior haud dubie lectio, quam πολεμικὰ, et contexto aptior, etiam verbo γνῶναι, ut recte monuit B. Gottl. Scilicet Athenienses etiam in circulis loquebantur de rebus civilibus et intererant omni concioni, etiam infimi; quod apparet ex Ælian. V. H. ubi Socrates ait, ex ejusmodi hominibus conflatam esse concionem, in quam prodire ideo non sit timendum. Eadem illis ratio nimirum, quæ Britannis, Londinii utique. BAVER.

Ἀπράγμονα] Vid. Isocrat. pag. 143. WASS.

Οὐκ ἀπράγμονα] *Non otiosum, qui non capessit rempublicam, qui forum vitat*—ἀλλ' ἀχρεῖον sed *inutilem civem;* nos dicimus: *einen Taugenichts einen unbrauchbaren Menschen.* Abreschius in Diluc. Thuc. p. 198. explicat ἀχρεῖον in universum, *inhabilem militiæ et imbellem.* Laudat hanc in rem L. I. 74. et 93. II. 44. Non ignotum est, ita capi *inutilem* turbam, pro *imbelli.* v. c. apud Justin. II. 11. 3. cf. Auctar. Diluc. p. 272. Sed latius patet h. l. ἀχρεῖος. Abreschius ad bellum refert hoc verbum, opinor, ut lec-

νομέν γε ἢ ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς τὰ πράγματα, οὐ τοὺς λόγους τοῖς ἔργοις βλάβην ἡγούμενοι, ἀλλὰ μὴ προδιδαχθῆναι μᾶλλον λόγῳ πρότερον ἢ ἐπὶ ἃ δεῖ ἔργῳ ἐλθεῖν. διαφερόντως γὰρ δὴ καὶ τόδε ἔχομεν, ὥστε τολμᾶν τε οἱ αὐτοὶ μάλιστα, καὶ περὶ ὧν ἐπιχειρήσομεν, ἐκλογίζεσθαι. ὃ τοῖς ἄλλοις ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει. κράτιστοι δ' ἂν τὴν ψυχὴν δικαίως κριθεῖεν οἱ τά τε δεινὰ καὶ ἡδέα [σαφέστατα] γιγνώσκοντες, καὶ διὰ ταῦτα μὴ ἀποτρεπόμενοι ἐκ τῶν κινδύνων.

tionem πολεμικὰ, quam paullo ante præfert vulgatæ, confirmet, et hac interpretatione adstruat. De voce ἀχρεῖος erudite exposuit Clarkius ad Homer. Iliad. β'. v. 268. Mox καὶ αὐτοὶ ἤτοι κρίνομεν—*Atque nos aut dijudicamus res, sive caussas agimus, aut veram earum rationem animo concipimus.* In cod. Cassel. notatum erat ad h. v. Ἡσίοδος, οὗτος μὲν πανάριστος, et, ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος· et in Aug. inverso ordine: Ἡσίοδος ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος, οὗτος μὲν πανάριστος. Sunt hemistichia ex Ἔργ. v. 293. 295. et plene sic se habent; οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτὸς πάντα νοήσει, ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται. Serviunt huic loco illustrando: prior versus spectat ad: ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς, et posterior ad: αὐτοὶ ἤτοι κρίνομεν—Reisk. in anim. p. 19. conjicit: καὶ οἱ αὐτοὶ ἤτοι κρίνομεν, ἢ ἐνθυμούμεθά γε ὀρθῶς—Rectius videtur τὸ γε, quod confirmat, transponi. Sed nullus cod. adjuvat conjecturam. Talia in Thucydide non sunt mutanda. GOTTL.

Διαφερόντως—κινδύνων] Stobæus 88. pro ὃ legit ὡς, supra: λόγους. Adi Platonem Gorg. 315. c. WASS.

Διαφερόντως—καὶ τόδε ἔχομεν—] Sc. τῶν ἄλλων. Hæc vox velut comparativus genitivo jungitur. Inest nempe in ea notio præstantiæ. Exempla qui velit, reperiet in Diluc. Abresch. p. 199. Sequitur h. part. quoque ἢ. v. c. Plat. in Phædon. 35. de cygnis: τέρπονται ἐκείνην τὴν ἡμέραν διαφερόντως ἢ ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ. Sensus est: *præstamus et hoc reliquis, ut res maxime arduas et difficillimas ad perficiendum suscipere audeamus, atque earum rationes, antequam eas aggrediamur, diligenter perpendamus.* cf. L. I. 70. pr. Hunc locum excerpsit Stob. S. VII. p. 88. a διαφερόντως, usque ad τῶν κινδύνων. G.

Ὃ τοῖς ἄλλ. etc.] Istud ὃ aut vacat, aut idem est, quod καθ' ὅ. HUDS.

Ὃ τοῖς ἄλλοις,—λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει] i. e. *quod apud alios* (n. Lacedæmonios) sc. aliter vel longe secus est: *quibus stupor, temeritas,* (ἀμαθία) *audaciæ mater est: consilium vero cunctationem vel timorem gignit.* Hic sensus esse videtur, quanquam v. ὃ τοῖς ἄλλοις, valde obscura sunt et justo breviora, Thucydidis ingenio tamen congruentia. Scribere voluisse videtur: ὃ τοῖς ἄλλοις ἄλλο ἐστὶ, καθ' οὓς—Sic fere Abreschius, qui ὃ quoque nominativum habet, supplet autem: ἐστὶν, s. λέγεται, *quod aliis,* s. *apud alios audit, et proverbii loco dici solet, ignorantia audaciam, ratiocinatio metum parit.* Sed hæc interpretatio non satis cohæret cum superioribus. Sequi enim fere debet: *cujus contrarium ab aliis dici solet.* Idem monuit Heilmanus ad h. l. Hudsonus capiebat ὃ pro καθ' ὅ, e Vigero (Idiot. II. §. 14.) quod etsi in aliis locis ita sumitur, ut notum: hic tamen non ita capiendum, ut Abresch. Diluc. p. 199. bene monet. ὃ enim est nominativus. Reiskius valde fluctuat. In Diluc. Abresch. p. 201. malit deleri ὃ, aut οὗ, vel ὅπου scribi, quod volebat Portus: quam correctionem Baver. ad h. l. vocat felicissimam: Abreschius autem eam rejicit in auct. p. 272. nullis enim sustentatur codd. Idem Reiskius conjiciebat: hæc verba absque illo ὃ rectius sic concipi: τοῖς δ' ἄλλοις, aut καὶ γὰρ τοῖς ἄλλοις, rursus in anim. ad h. l. p. 19. defendi posse ὃ putat, pro καθ' ὃ, vel δι' ὅ. Homerum et Herodotum ἃ et ὃ sic adhibere. Quis dubitat de hoc? Sed quæritur, an hic sumi possit. G.

Θράσος] Ita Codices, recte; minus eleganter Lucianus, haud infacetus scurra, θρασεῖς Epist. ad Nigrinum. Vide nos ad Sallustium. Noster Herodotum æmulatus est. VII. 49. Ἀνὴρ δὲ οὕτω ἂν εἴη ἄριστος, εἰ βουλευόμενος μὲν ὀῤῥωδέοι, πᾶν ἐπιλεγόμενος πείσεσθαι χρῆμα, ἐν δὲ τῷ ἔργῳ θρασὺς εἴη. WASS. Lucianus l. d. ἡ ἀμαθία μὲν θρασεῖς, ὀκνηροὺς δὲ τὸ λελογισμένον ἀπεργάζεται. Sententiam Thucydidis, non verba, exprimere voluit. Et sic Plutarchus in iis, quæ adnotantur ad p. 306. ult. Ὄκνον per ἀκυρολογίαν hic dici, pro μέλλησιν, scribit H. Steph. IV. Schediasm. 27. DUCK.

Γιγνώσκοντες] Γινώσκοντες etiam Stobæus. male. WASS.

καὶ τὰ ἐς ἀρετὴν ἠναντιώμεθα τοῖς πολλοῖς· οὐ γὰρ πάσχοντες εὖ, ἀλλὰ δρῶντες, κτώμεθα τοὺς φίλους. βεβαιότερος δὲ ὁ δράσας τὴν χάριν, ὥστε ὀφειλομένην δι' εὐνοίας ᾧ δέδωκε σώζειν· ὁ δ' ἀντοφείλων, ἀμβλύτερος, εἰδὼς, οὐκ ἐς χάριν, ἀλλ' ἐς ὀφείλημα τὴν ἀρετὴν ἀποδώσων. καὶ μόνοι οὐ τοῦ ξυμφέροντος μᾶλλον λογισμῷ, ἢ τῆς ἐλευθερίας τῷ πιστῷ ἀδεῶς τινὰ ὠφελοῦμεν.

μά. 41. "Ξυνελών τε λέγω, τήν τε πᾶσαν πόλιν, τῆς Ἑλλάδος παίδευσιν εἶναι, καὶ καθ' ἕκαστον δοκεῖν ἄν μοι τὸν αὐτὸν ἄνδρα παρ' ἡμῶν ἐπὶ πλεῖστ' εἴδη, καὶ μετὰ χαρίτων μάλιστ'

Ἠναντιώμεθα] Hesychius in ἤντησεν, scribit apud Thucydidem esse ἠντιώμεθα, pro ἐναντιώμεθα. Si huc respexit, vel aliis Codd. usus est, vel erravit. Duck.

Καὶ τὰ ἐς ἀρετὴν ἠναντιώμεθα—] *Liberalitatis ratio apud nos est alia, quam apud plurimos.* Ἀρετὴν recte explicat Scholiastes, εὐεργεσίαν· e contextu hoc patet, quicquid contra dicat Stephanus. Sic sæpe, ut genus pro forma aliqua dicatur. Cicero quidem, (Offic. III. 25.) *honestum* pro *justitia* capit. Mox οὐ γὰρ πάσχοντες εὖ—*non enim beneficiis accipiendis, sed dandis, amicos nobis paramus.* G.

Βεβαιότερος δὲ ὁ δράσας—] Aristoteles hanc sententiam pulchre illustrat: (Ethic. IX. 7.) οἱ εὖ πεποιηκότες φιλοῦσι καὶ ἀγαπῶσι τοὺς εὖ πεπονθότας, κἂν μηδὲν ὦσι χρήσιμοι, μηδ' εἰ ὕστερον γένοιντ' ἄν· ὅπερ καὶ ἐπὶ τῶν τεχνιτῶν συμβέβηκε. Πᾶς γὰρ τὸ οἰκεῖον ἔργον ἀγαπᾷ μᾶλλον, ἢ ἀγαπηθείη ἂν ὑπὸ τοῦ ἔργου, ἐμψύχου γενομένου. Μάλιστα δ' ἴσως τοῦτο περὶ τοὺς ποιητὰς συμβαίνει· ὑπεραγαπῶσι γὰρ οὗτοι τὰ οἰκεῖα ποιήματα, στέργοντες ὥσπερ—Τὸ γὰρ οὖν εὖ πεπονθὸς ἔργον ἐστὶν αὐτῶν· τοῦτο δὴ ἀγαπῶσι μᾶλλον, ἢ τὸ ἔργον τὸν ποιήσαντα—Τῷ μὲν οὖν πεποιηκότι, μένει τὸ ἔργον. Τὸ καλὸν γὰρ πολυχρόνιον· τῷ δὲ παθόντι, τὸ χρήσιμον παροίχεται—G.

Ὁ δ' ἀντοφείλων, ἀμβλύτερος—] *Qui vero gratiam referre debet, paullo remissior, tardior est, non sine aliquo sensu molestiæ, quod conscius sibi est, se non gratum alicui facere, sed par pari referre.* Pulchre sibi respondent antitheta χάριν et ὀφείλημα. V. L. cod. Bas. βραδύτερος glossam sapit. G.

Ὀφείλημα] Cl. a manu prima ὄφλημα· male omnino; illud ἐκ δανείου, hoc vero ἐκ καταδίκης· mendose etiam Dion. Halic. 407. 28. ὀφελήματα. De hac sententia ad Aristotelis Eth. p. 201. 1. lectorem remitto. Wass.

Καὶ μόνοι οὐ τοῦ ξυμφέροντος μᾶλλον λογισμῷ—] *Nos soli in beneficiis libere aliis tribuendis, non tam utilitatis rationem habere solemus, quam fiduciam ponere in liberalitate,* (quæ nempe non desiderat referendæ gratiæ officium, quod certi sumus, neminem nos his opibus et libertate privaturum). G.

Παίδευσιν] Sed audi salem Laconicum. Ἐπαινοῦντός τινος τὰς Ἀθήνας, Εὐδαμίδας ἔφη, Καὶ τίς ἂν ταύτην τὴν πόλιν δεόντως ἐπαινοίη, ἣν οὐδεὶς ἔστερξε γενόμενος βελτίων; Homerum æmulatur, qui Ὠκεανὸν θεῶν γένεσιν dixit. Stephanus male, opinor, explicat *magisterium*, nec bene T. Magister. Wass. Valla, Stephanus, et alii, qui παίδευσιν hic vertunt *magisterium*, pro *magistram*, eadem figura utuntur, qua Thucydides. Thomas Magist. in παιδεία ad hunc locum non respexit. Definit παίδευσιν παιδείας καὶ ἀρετῆς παράδοσιν. Hoc descripsit ex Ammonio, Ammonius e Platonis Ὅροις in fin. Sed additis de suo verbis καὶ ἀρετῆς, et aliis quibusdam. Eudamidæ dictum est in Plut. apophth. Lacon. p. 391. Duck.

Τὴν—πόλιν τῆς Ἑλλάδος παίδευσιν εἶναι] Isocrates Paneg. p. 33. ed. Mori. Τὰ γὰρ ὑφ' ἡμῶν κριθέντα τοσαύτην λαμβάνει δόξαν, ὥστε παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις ἀγαπᾶσθαι. Eustath. ad Iliad. β'. p. 284. ὅτι—πολὺ τὸ σεμνὸν αἱ Ἀθῆναι πάλαι ποτὲ εἶχον, δηλοῖ καὶ ὁ εἰπὼν τὰς Ἀθήνας, Ἑλλάδος μουσεῖον. Ἔτι δὲ καὶ Πίνδαρος Ἑλλάδος αὐτὰς ἔρεισμα καλέσας· καὶ Θουκυδίδης, Ἑλλάδος Ἑλλάδα—Cic. in Flacc. 26. Athenienses, *unde humanitas, doctrina,—jura, leges ortæ, atque in omnes terras distributæ putantur*—cf. Muret. ad Offic. Cic. I. 1. p. 2. Græv. G.

Παίδευσιν] i. e. παιδεύτριαν, magistram. Metonymia est. Sed ubi Thuc. Athenas vocat Ἑλλάδος Ἑλλάδα? Nec vero dignæ tales argutiæ Nostro. Baver.

Ἐπὶ πλεῖστ' εἴδη] Scholiastes legit, ἐπὶ πλεῖστ' ἂν εἴδη. quem non itidem hanc particulam in sequentibus agnovisse, sed μάλιστα εὐτραπέλως legisse, credibile est: quamvis alioqui nonnunquam repeti voculam illam videamus. Steph. Sic Thucyd. I. 136.

ἂν εὐτραπέλως τὸ σῶμα αὔταρκες παρέχεσθαι. καὶ ὡς οὐ λόγων ἐν τῷ παρόντι κόμπος τάδε μᾶλλον ἢ ἔργων ἐστὶν ἀλήθεια, αὐτὴ ἡ δύναμις τῆς πόλεως, ἣν ἀπὸ τῶνδε τῶν τρόπων ἐκτησάμεθα, σημαίνει. μόνη γὰρ τῶν νῦν ἀκοῆς κρείσσων ἐς πεῖραν ἔρχεται, καὶ μόνη οὔτε τῷ πολεμίῳ ἐπελθόντι ἀγανάκ-

ἐκεῖνον δ' ἂν, εἰ ἐκδοίη αὐτὸν—σωτηρίας ἂν τῆς ψυχῆς ἀποστερῆσαι. Aristoph. Nubib. 1052. Εἰ γὰρ πονηρὸν ἦν, Ὅμηρος οὐδέποτ' ἂν ἐποίει τὸν Νέστορ' ἀγορητὴν ἄν. Plura e Demosthene et Luciano sunt in Lexicis. Duck.

Καὶ καθ' ἕκαστον—ἐπιπλεῖστ' ἂν εἴδη] i. e. *cuique versatile est ingenium sic pariter ad plurima, ut non modo ad multas diversi generis res perficiendas aptus sit, sed et eas cum decore quodam et gratia faciat.* Nos dicimus: *mit Anstande, ohne ein steifes nölzernes Wesen zu zeigen.* Αὔταρκες dicitur σῶμα, quod habile est ad motus varios efficiendos. Supra vocat urbem αὐταρκεστάτην καὶ ἐς πόλεμον καὶ ἐς εἰρήνην, *suppeditantem, quæ ad bellum pacemque pertineant.* Mox λόγων κόμπος est verborum vanitas, opponiturque τῇ ἔργων ἀληθείᾳ. Gotti.

Ἐπὶ πλεῖστ' ἂν εἴδη] Ita Horat. Aristippum describit, Epist. I. 17. 23.

Omnis Aristippum decuit color et status
et res.

Baver.

Μόνη γὰρ—κρείσσων ἐς πεῖραν ἔρχεται] *Sola omnium civitatum, quæ exstant, sui præbet experimentum ac documentum, adeoque sentitur experientia.* Sic vertit Abresch. Dil. p. 201. quo auctore, Noster quoque scribere potuisset: μόνη γὰρ τῶν νῦν ἀκοῆς κρείσσων ἑαυτῆς πεῖραν παρέχει. Nos: *Unser Staat befindet sich—wirklich in dem Zustande, eine Probe davon abzulegen.* Usitate loquendo scriptum oportebat, ut Abreschius notat: μόνης γὰρ τῶν νῦν ἀκοῆς κρείσσονος ἐς πεῖραν αὐτῆς ἔρχονται. In auctar. p. 272. comparat hoc genus loquendi cum formis, ἰέναι ἐς πεῖραν, apud Nostrum L. VII. 21. εἰς ἐπιθυμίαν ἔρχεσθαι, Plat. in Gorg. p. 310. εἰς ἔχθος Eurip. Phœniss. v. 886. G.

Οὔτε τῷ πολεμίῳ ἐπελθόντι ἀγανάκτησιν ἔχει—οὔτε τῷ ὑπηκόῳ κατάμεμψιν] H. Stephanus in Thesauro scribit, esse, qui non recte apud Thucydidem ἔχω σοι ἀγανάκτησιν interpretentur, *tu mihi indignaris*, quum sonet *indignor tibi*, et ἔχω σοι κατάμεμψιν, *reprehendor*, quod sit contra *reprehendo*: et hac significatione μομφὴν ἔχειν esse in Aristophane et Euripidis Phœniss. Locus Aristoph. est Pac. 663. ὧν ἕνεκα μομφὴν ἔχει, et Eurip. l. d. 769. Ἐγὼ δὲ τέχνην μαντικὴν ἐμεμψάμην Ἤδη πρὸς αὐτὸν, ὥστε μοι μομφὰς ἔχειν, adeo ut *succenseat mihi.* Add. Æschyl. Prometh. 444. Λέξω δὲ, μέμψιν οὔτιν' ἀνθρώποις ἔχων, i. e. ut Schol. οὐχὶ μεμφόμενος τοῖς ἀνθρώποις, non *reprehendens homines.* Et tamen apertum est, significationem illum harum phrasium hic locum habere non posse. Nam Thucydides non dicit, *urbs hæc non indignatur hostibus*; nec, *urbs non reprehendit subjectos*: sed, *hostes non indignantur urbi*; et, *subjecti non reprehendunt urbem.* Itaque sententia postulat, ut ἔχειν ἀγανάκτησιν, et κατάμεμψιν hic sit, *præbere, adferre indignationem*, et *querelam*; ut in eo, quod e Thucyd. adfert Steph. τὸ λυποῦν ἔχει τὴν αἴσθησιν ἑκάστῳ, id est, ut ipse exponit, παρέχει. Nec inusitata est hæc significatio τοῦ ἔχειν. Menander ap. Stob. Serm. LXXXI. Πατὴρ ἀπειλῶν οὐκ ἔχει μέγαν φόβον. Luc. Hermot. p. 506. ἱδρῶτα οὐκ ὀλίγον ἔχων (ὁ ἐπ' ἀρετὴν οἶμος) τοῖς ὁδοιπόροις. Et Stephanum deinde sententiam mutasse intelligi potest ex illius Edit. 2. Thucydidis, ubi reprehendens versionem Vallæ, *Sola quæ nec hosti occurrens irascitur ob acceptam ab illo cladem, neque a subjectis male audit, tanquam indigna quæ dominetur*, ita scribit: *Invertit sensum. Nam ἀγανάκτησιν ἔχει non de ipsa civitate, sed de hoste dicitur. Soli*, inquit, *hoc contingit, ut neque hostis invadens de clade succenseat: neque ii, qui sub ejus sunt ditione, querantur, quod dominatu indignis pareant.* Duck.

Καὶ μόνη οὔτε—ἀγανάκτησιν ἔχει—] i. e. *Sola hæc urbs neque hostibus in suos fines irruentibus indignatur, si quid mali ab iis ipsi accidat* (h. e. ob civium magnum animum de suo statu non dejicitur) *neque* (urbs) *subjectos suos reprehendit*, s. *neque opus habet reprehensione, tanquam regi se putent ab indignis, qui rei publicæ præsint* h. e. (libenter parent magistratibus, et ita probant, sibi prudenter imperari)—*nec indiget præcone virtutum suarum Homero*, (ἐπαινέτου sc. τῶν ἡμετέρων ἔργων) *nec alio* (οὔτε ὅστις—i. e. ἄλλου του ποιητοῦ) *qui versibus heroicis se celebret.* Ita sumi h. v. docet Pindar. Isthm. δ'. v. 67. Nem. od. β'. v. 2. Apparet ex hac versione, nos non cepisse ἀγανάκτησιν et κατάμεμψιν ἔχειν, pro παρέχειν, ut Duck. ad h. l. et Abresch. in auctar. p. 272. volunt sumi, quorum hic hunc usum ex Herod. V. 101. τοῦ πυρὸς, οὐκ ἔχοντος ἐξήλυσιν ἐκ τοῦ ἄστεος et e Plat. VI. de Rep. 452. ἄλλον μηδένα λόγον ἔχειν περὶ τοῦ—confirmat. Etsi Wesselingius non

τησιν ἔχει ὑφ' οἵων κακοπαθεῖ, οὔτε τῷ ὑπηκόῳ κατάμεμψιν, ὡς οὐχ ὑπ' ἀξίων ἄρχεται. μετὰ μεγάλων δὲ σημείων καὶ οὐ δή τοι ἀμάρτυρόν γε τὴν δύναμιν παρασχόμενοι, τοῖς τε νῦν καὶ τοῖς ἔπειτα θαυμασθησόμεθα· καὶ οὐδὲν προσδεόμενοι οὔτε Ομήρου ἐπαινέτου, οὔτε ὅστις ἔπεσι μὲν τοαυτίκα τέρψει, τῶν δ' ἔργων τὴν ὑπόνοιαν ἡ ἀλήθεια βλάψει, ἀλλὰ πᾶσαν μὲν

improbat versionem Vallæ: *præbente*, et ad Scholiasten Thucydidis provocat, qui ἔχειν sic explicet; malit tamen Vir celeberrimus ἔχοντες, si erui posset e codd., quod sane melius vulgato est. Videtur Thucydides expressisse totum locum e Pindaro, (Isthm. δ'. v. 61.) ubi docet, viros fortissimos opprimi, Ajacis exemplo, qui, quod Græcos reprehenderit, (μομφὰν ἔχει παίδευσιν Ἑλλάνων) ob κακοκρισίαν, præmio virtutis sit defraudatus, eum tamen Homerum virtutis præconem invenisse (ἀλλ' Ὅμηρός τοι τετίμακε δι' ἀνθρώπων). Apparet, μομφὴν ἔχειν esse *reprehendere*, ut Chrysippus, Schmidius et illustris Heynius explicarunt, quod h. l. est κατάμεμψιν ἔχειν, ut apud Eurip. Phœn. v. 780. Similes formas explicavit Dorvillius ad Charit. p. 468. Noster itaque laudem Urbis ad Pindari locum accommodat contraria ratione: *ea non indiget, propter suam ipsius præstantiam, Homero, tanquam laudum suarum præcone: itaque ejus laus est major: Ajax vero hac laude virtutis a suis privatus, Homerum habuit laudatorem.* Ceterum in cod. Aug. ad v. ἐπελθόντι—scripta sunt ἰδιοτρόπως εἶπεν, ἀντὶ τοῦ ἐπέλευς θέντι (vitiose, fortasse dedit auctor Schol. ἐπέλευσιν θέντι) καὶ ἐπέλευσιν παθόντι. Nempe illud vult, opinor, modo quodam proprio esse dictum h. l. τὸ ἐπελθόντι et κακοπαθεῖ pro ἐπ. θ. et ἐπ. παθόντι. GOTTL.

Ἀγανάκτ. ἔχει—κατάμεμψιν] Aliena est ab h. l. explicatio B. Gottl. Quid enim sit; sola civitas nostra non indignatur hosti? Quod et falsum sit, et vero fieri vix possit; nec vero laudis quidquam habeat, huic certe loco aptæ, ubi de potentia et magnitudine disputet Athenarum, propter quam æquo animo patiantur exteri eorum imperium. Quid deinde faciat verbis, ὑφ' οἵων κακοπαθεῖ; quæ male refert ad magistratus, quasi ab his κακοπαθεῖν dicantur Athenienses? Falso vero et injuria! Nec vero video, cur ad Pindari sententiam respexisse dicatur Thuc. in qua tamen μομφὰν ἔχει est, crimen habet, i. e. affert, movet, in Græcos: est in eo, in Ajace, μομφὰ, aliquid, cur reprehendantur Græci. Quando enim aut ubi Ajax reprehendit eorum pravitatem in judicando? Sensit illam quidem in armis Achillis, verbis castigasse non legitur; ac tamen, si hic sensus sit, non ἔχει, sed εἶχε, locum habeat. Mihi simplicissimum videtur, comparari Latino, *admirationem habere*, i. e. mirabilem esse, habere, quod mirentur homines: cui similia plura Liv. habet. Ita et hic, ἀγανάκτ. ἔχει, habet (in se, in sua natura et conditione,) de quo indignentur victi et subjecti; quasi indignabilitatem, caussam et materiam indignandi. Ita ἔχειν proprie accipiatur: ὑφ' οἵων κακοπαθεῖ· sic bene cohæreat; queri aut indignari non potest, a quibus, i. e. quod a talibus viris, afficiatur malo: nos sumus ii hostes, a quibus vinci, quibus cedere, non sit indecorum; ut Ovid. Met. 9. 7. 12. 81. 5. 191. et hic Ciofan. et alibi in Met. *a tanto indignabere vinci*; quod et Annibal de Scipione prædicat, apud Liv. 30. 30. init. BAUER.

Ἐπαινέτου] Ob eminentiam *nominatim* laudat. Pindar. Isthm. IV.

Ἀλλ' Ὅμηρός τοι τετίμα-
κε δι' ἀνθρώπων, ὃς αὐτοῦ
Πᾶσαν ὀρθώσαις ἀρετὰν,
Κατὰ ῥάβδον ἔφρασεν
ΘΕΣΠΕΣΊΩΝ ἐπέων, λοιποῖς ἀθύρειν.

Notum hac in re Alexandri Magni effatum. et Pindar. iterum N. VII. 5. ά. vid. Themistium Orat. XIX. p. 233. et Philostratum Heroic. p. 691. Agathias Anthol.

Γνώσεται ἔνθεν ὅσον πάρος ἔσθενον. εἰ δέ με γῆρας
Ὕβρισεν, ἀκοῦμαι μάρτυρι ΜΑΙΟΝΊΔΗΙ.

Artemidor. III. 67. Τὴν Ἔφεσον συμβέβηκε καὶ αὐτὴν δι' ἑαυτὴν περιώνυμον εἶναι, καὶ πολλῶν ἀξιολόγων κηρύκων τετυχηκέναι. WASS.

Τῶν δ' ἔργων] Stephanus ad interpretationem horum verborum, quam in Var. Lect. contulit Huds., addit: *Viderint tamen alii, an alium ex his verbis elicere sensum poterunt.* DUCK.

Τῶν δ' ἔργων τὴν ὑπόνοιαν ἡ ἀλήθεια βλάψει] Ordo est cum Abresch. (Dil. p. 202.) hic faciendus: ἡ ἀλήθεια τῶν ἔργων, *rerum gestarum veritas*, ut Vinsemius ante eum fecit: vertit enim: "*nec indigemus*—alio, *qui postea tamen veritate rerum refutetur.*" Hæc verba jungenda esse, patet e proximo membro huic simili, ubi ἔργων ἀλήθεια opponitur λόγων κόμπῳ, qui κόμπος h. l. variatur v. ὑπονοίας, quæ est *oratio ornata tropis atque figuris*, ut docet locus Dionys. in Arte c. 9.

θάλασσαν καὶ γῆν ἐσβατὸν τῇ ἡμετέρᾳ τόλμῃ καταναγκάσαντες γενέσθαι, πανταχοῦ δὲ μνημεῖα κακῶν τε κἀγαθῶν ἀΐδια ξυγκατοικίσαντες. περὶ τοιαύτης οὖν πόλεως οἵδε τε γενναίως, δικαιοῦντες μὴ ἀφαιρεθῆναι αὐτὴν, μαχόμενοι ἐτελεύτησαν, καὶ τῶν λειπομένων πάντα τινὰ εἰκὸς ἐθέλειν ὑπὲρ αὐτῆς κάμνειν.

μβ΄. 42. "Διὸ δὴ καὶ ἐμήκυνα τὰ περὶ τῆς πόλεως, διδασκαλίαν τε ποιούμενος, μὴ περὶ ἴσου ἡμῖν εἶναι τὸν ἀγῶνα, καὶ οἷς τῶνδε μηδὲν ὑπάρχει ὁμοίως, καὶ τὴν εὐλογίαν ἅμα, ἐφ᾽ οἷς νῦν λέγω, φανερὰν σημείοις καθιστάς. καὶ εἴρηται αὐτῆς τὰ μέγιστα. ἃ γὰρ τὴν πόλιν ὕμνησα, αἱ τῶνδε καὶ

p. 321. ubi τῷ καθ᾽ ὑπόνοιαν λέγειν opponitur ἁπλῶς λέγειν, et mox talis oratio dicitur, ἐσχηματισμένος λόγος. v. Celeb. Ruhnqu. ad Tim. p. 141. Baverus autem conjungit ὑπόνοιαν ἔργων, ut Portus, (pater,) et explicat: *opinionem magnificam, a vero alienam, quo et cognito,* βλάπτηται, i. e. *arguatur et confutetur,* ut ὑπόνοια ἔργων sit: περὶ τῶν ἔργων. Haud dubie simplicissima est Abreschii ratio; in v. ὑπόνοιαν supplet τῶν ἐπέων αὐτοῦ, hoc sensu: *utpote cujus de carminibus conceptæ opinioni obfutura sit rerum gestarum veritas.* Intelligit n. opinionem legentium non res vere gestas, sed tropis exornatas et amplificatas legere se credentium. cf. Auctar. Diluc. p. 273. Ceterum in cod. Aug. Schol. interl. non bene explicatur ὑπόνοιαν, ἀλήθειαν, et ἀλήθεια, ὑπόνοια. Gottl.

Τὴν ὑπόν.] Quidquid hic sit ὑπόνοιαν, certe non potest notare, quod B. Gottl., orationem ornatam tropis et figuris; quis enim hoc ex vocab. ὑπονοίας effecerit? Et apud Dion. Halic. quo utitur B. Gottl. καθ᾽ ὑπόνοιαν est, per ambages, suspiciose, ut plus intelligatur, quam dicatur. Quare etiam nunc manserim in mea interpretatione. Neque vero ὑπόνοια significare, quod vult Abresch., potest, opinionem lectorum, legere se credentium res oratione amplificatas: Nam quis hæc in ὑπονοίᾳ, simpliciter ita posita, invenerit? Quam languida vero et contorta interpretatio! Ac, si talis opinio insideat animis legentium, non illi nocuerit veritas rerum, sed adjuverit confirmatam re ipsa, ut ex rebus videant, *vere* se judicasse de poëta ultra verum augente. Quare, dum meliora promantur, in mea interpretatione permanserim. Baver.

Θάλασσαν καὶ γῆν ἐσβατὸν—γενέσθαι] *Omnia maria et terras audacia nostra coëgimus, ut nobis paterent.* Τὸ καταναγκάσαντες pulcre indefessum laborem et sollertiam, artemque significat, qua maria quasi coacta sunt, ut concederent Atheniensibus aditum. Forma loquendi fere poëtica est, ut quædam in sequentibus poëticum quid spirant. G.

Μνημεῖα κακῶν] Sunt monumenta iræ erga hostes superbos, veluti tropæa, urbes direptæ et eversæ, et μνημεῖα ἀγαθῶν, monumenta benignitatis erga colonias, in quas sacra, leges et instituta egregia transtulerunt. Mox οἵδε τε scil. κείμενοι. Dicit hoc δεικτικῶς. Τὸ γενναίως pertinet ad μαχόμενοι. Reiskius (in anim. p. 20.) malit a verbis περὶ τοιαύτης novum caput incipi. G.

Πάντα τινὰ] i. e. πάντας, ἕκαστον. Non monuissem, ut notum, et hic utique manifestum, ob verba ἐθέλειν κάμνειν, nisi B. Gottl. accepisset, ut Neutr. Plur. quod miratus, delevi. Baver.

Διὸ δὴ—καθιστὰς] D. Hal. p. 47. Καὶ εἰ ἐμήκυνα, et omittit vocem ὁμοίως. Wass.

Διδασκαλίαν ποιούμενος] Dionys. in Τέχνῃ notat: hæc suasoriæ orationis probationem continere. Mox, περὶ ἴσου, n. Lacedæmonii minores erant potentia et opibus, quam Athenienses, quorum jactura et longe major erat, quam Lacedæmoniorum, si res eorum fractæ fuissent. Mox εὐλογίαν, i. e. *laudationem.* Σημείοις, i. e. τεκμηρίοις, μαρτυρίοις. v. Dionys. in Arte, T. V. p. 299. qui habet: Καὶ εἰ ἐμήκυνα. Mox post ὑπάρχει deest ὁμοίως. G.

Αὐτῆς] Ne muta genitivum αὐτῆς in dativum αὐτοῖς. Steph.

Καὶ εἴρηται αὐτῆς—] Reiskius in Diluc. Abresch. p. 206. corrigit: κἂν εἴρηται αὐτοῖς τὰ μέγιστα, καὶ τὴν εὐλογίαν—καθιστάς· ἃ γὰρ τὴν πόλιν— In anim. p. 20. mutat V. D. sententiam, et explicari quidem posse putat αὐτοῖς "*dictæ jam sunt a me laudes horum virorum maximæ, in eo scil. quod dixi eos pro tali patria dimicasse;* sed malit tamen vulgatam αὐτῆς· quod jam dudum Stephanus

τῶν τοιῶνδε ἀρεταὶ ἐκόσμησαν· καὶ οὐκ ἂν πολλοῖς τῶν Ἑλλήνων ἰσόῤῥοπος, ὥσπερ τῶνδε, ὁ λόγος τῶν ἔργων φανείη. δοκεῖ δέ μοι δηλοῦν ἀνδρὸς ἀρετὴν, πρώτη τε μηνύουσα, καὶ τελευταία βεβαιοῦσα, ἡ νῦν τῶνδε καταστροφή. καὶ γὰρ τοῖς τἄλλα χείροσι δίκαιον τὴν ἐς τοὺς πολέμους ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀνδραγαθίαν προτίθεσθαι. ἀγαθῷ γὰρ κακὸν ἀφανίσαντες, κοινῶς μᾶλλον ὠφέλησαν, ἢ ἐκ τῶν ἰδίων ἔβλαψαν. τῶνδε δὲ οὔτε πλούτου τὶς τὴν ἔτι ἀπόλαυσιν προτιμήσας ἐμαλακίσθη, οὔτε πενίας ἐλπίδι, ὡς κἂν ἔτι διαφυγὼν αὐτὴν πλουτήσειεν, ἀναβολὴν τοῦ δεινοῦ ἐποιήσατο· τὴν δὲ τῶν ἐναντίων τιμωρίαν ποθεινοτέραν αὐτῶν λαβόντες, καὶ κινδύνων ἅμα τόνδε κάλλιστον νομίσαντες, ἠβουλήθησαν μετ'

monuerat, et res ipsa suadet. G.

Δίκαιον τὴν—ἀνδραγαθίαν προτίθεσθαι] *Hanc virtutem convenit, quam probarunt patriæ, in illustri loco tamen proponere.* Ita Reiskius etiam explicat τὸ προτίθεσθαι, per ἐπαινεῖσθαι, δεικνύεσθαι, ἐν φανερῷ ἐκτίθεσθαι (in Dilucid. Abresch. p. 206.) Mox ad κοινῶς—ὠφέλησαν, notat Schol. Aug. τὸ κοινὸν δηλονότι. In marg. Flor. Vin. legitur κοινῷ. G.

Ἀνδραγαθ.: προτίθ.] Hoc si retuleris ad χείρονας, vel ad voc. χείροσιν, sign. prætendere fortitudinem reliquis vitiis, illius specie decora tegendis, excusandis, ac velut obruendis, et illi fortitudini condonandis; tunc δίκαιον erit, licitum est, non invidendum illis, sed concedendum. Sin ad dicentem referatur προτίθεσθαι, χείροσιν erit pro, ἐν τοῖς χείρ. vel περὶ τῶν χειρόνων. Baver.

Πλούτου] Ne hic quidem genitivus in dativum mutandus fuerit. Steph.

Τῶνδε—οὔτε πλούτου τὶς] *Horum vero nullus, aut divitiarum illecebris emollitus, segnior remissiorve est factus; aut spe paupertatis in meliorem fortunam commutandæ, pericula detrectavit.* Ita Acacius bene vertit. Subint. est in ἐμαλακίσθη, αὐτῷ. Si quis malit e vett. codd. et editt. πλούτῳ, suppleat αὐτοῦ, quæ lectio Thucydidis ingenio convenientior videtur, ut etiam judicat Abreschius in Diluc. p. 204. est enim magis recondita. Hac admissa, post ἀπόλαυσιν supplendum est αὐτοῦ. Sensus in utraque est idem, quare mutare nil volui. Baverus tamen tacite edidit πλούτῳ. Nescio an data opera. Πενίας ἐλπίδι, i. e. οὔτε ἐλπίδι ὡς διαφυγὼν τὴν πενίαν. Sic Abresch. l. c. ut interpres jam expressit. Ceterum, quid pauperes, tenuibus suis facultatibus privati, senserint, commemorat Noster infra, c. 65. Eos valde doluisse, per se quisque videt. G.

Τὴν δὲ τῶν—ἀπηλλάγησαν] D. Halic. p. 136. ubi ἐβουλήθησαν perperam; voces μετ' αὐτοῦ absunt, uti et copula in καὶ ἐν αὐτῷ, postremo ἀμύνεσθαι, quod non placet. vid. Euripid. Phœn. 1023. Wass. Stephanus in Edit. 2. Καὶ ἐν αὐτῷ τὸ ἀμύνασθαι—ἢ τὸ ἐνδόντες σώζεσθαι. Videtur hæc ita ordinasse, καὶ ἐν αὐτῷ (scil. τῷ ἔργῳ, ut Scholiastes exponit) τὸ ἀμύνασθαι καὶ παθεῖν μᾶλλον (de quo itidem Schol.) ἡγησάμενοι, ἢ τὸ ἐνδόντες σώζεσθαι. Ita τὸ ἀμύνασθαι καὶ παθεῖν, idem foret, quod ἀμύναντας παθεῖν. Hoc confirmatur auctoritate aliquot Mss. et mihi melius videtur, quam quod vulgo editur: nam non video, quomodo τῷ ante σώζεσθαι locum habere possit. Si quis conjungenda putet illa, καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἀμύνασθαι, legendum esset, καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἀμύνασθαι, καὶ τὸ παθεῖν μᾶλλον ἡγησάμενοι, ἢ τὸ ἐνδόντες σώζεσθαι· quam sententiam Interpres Latinus expressit. Ἀμύνεσθαι, quod non solum Dion. Halic. sed etiam plerique Mss. et Edd. habent, fortassis non rejiciendum est. De hac periodo idem est judicium Dionysii Halic. quod de ea, qua I. 138. Themistoclis vim ingenii describit Thucydides. Duck.

Τιμωρίαν—λαβόντες] i. e. ὑπολαβόντες, ut Reiskius emendabat in Diluc. Abresch. p. 206. Sine caussa. Noster enim h. v. sic subinde capit; v. c. L. IV. 106. δίκαιον εἶναι ἐλάμβανον, i. e. ὑπελάμβανον. τιμωρίαν λαβεῖν h. l. non significare, *pœnas sumere*, contextus docet. Pro αὐτῶν corrigit idem Reiskius, l. c. πάντων, *omnibus rebus desiderabiliorem*: quæ mera est conjectura. Hanc periodum usque ad ἀπηλλάγησαν tortuosam et intricatam habet Dionys. Ep. II. ad Amm. p. 806. Reisk., eamque comparat cum Thuc. I. 138. quo loco Themistoclis ingenium describitur. G.

αὐτοῦ τοὺς μὲν τιμωρεῖσθαι, τῶν δὲ ἐφίεσθαι· ἐλπίδι μὲν τὸ ἀφανὲς τοῦ κατορθώσειν ἐπιτρέψαντες, ἔργῳ δὲ περὶ τοῦ ἤδη ὁρωμένου σφίσιν αὐτοῖς ἀξιοῦντες πεποιθέναι· καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἀμύνασθαι καὶ παθεῖν μᾶλλον ἡγησάμενοι, ἢ τῷ ἐνδόντες, σώζεσθαι, τὸ μὲν αἰσχρὸν τοῦ λόγου ἔφυγον, τὸ δ' ἔργον τῷ σώματι ὑπέμειναν, καὶ δι' ἐλαχίστου καιροῦ τύχης ἅμα ἀκμῇ τῆς δόξης μᾶλλον ἢ τοῦ δέους ἀπηλλάγησαν.

μγ΄. 43. " Καὶ οἵδε μὲν προσηκόντως τῇ πόλει τοιοίδε ἐγένοντο· τοὺς δὲ λοιποὺς χρὴ ἀσφαλεστέραν μὲν εὔχεσθαι, ἀτολμοτέραν δὲ μηδὲν ἀξιοῦν τὴν ἐς τοὺς πολεμίους διάνοιαν

Τιμωρεῖσθαι] Vid. Euripidem Orest. 1164. confer eundem Suppl. 857. Wass.

Τοὺς μὲν τιμωρεῖσθαι—ἐφίεσθαι] i. e. *fortissimos milites, una cum hostium ultione, utrumque bonum,* n. fructum divitiarum et paupertatis remedium, *consecutos.* Ἠβουλήθησαν μετ' αὐτοῦ (sc. κινδύνου) τοὺς μὲν τιμωρεῖσθαι (πολεμίους), τῶν δὲ ἐφίεσθαι, n. τῆς ἀπολαύσεως τοῦ πλούτου καὶ διαφυγῆς τῆς πενίας. Ita cum Grammio locum interpretandum duco. Stephanus (p. 639.) Scholiastæ rationem probat. Sed e proxima periodo arcessenda sunt, quæ huc pertinent. G.

Καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἀμύνασθαι—ἢ τῳ ἐνδόντες] Pro τῷ recepi τῳ, simplicissima emendatione, quam Baver. in sua edit. oratt. in textum admisit, et Heilmanus unice probat (p. 226.) Sensus est : " *et præstantius esse existimantes, hostibus propulsandis s. in ipsa ultione, vel perpeti* (quæque incommoda) *quam alicui cedendo servari.*" Μᾶλλον, i. e. κρεῖττον, ut explicat Schol. Bas. et τῳ est τινὶ, ut notum. Ἐν αὐτῷ τῷ referendum puto cum Grammio ad ἀμύνασθαι, nec suppleo cum Scholiaste : ἔργῳ. Abreschius (in Diluc. p. 204.) ἀμύνασθαι malit, quam ἀμύνεσθαι quorundam codd. et lib. vett., item τὸ ἐνδόντες, quod vicem obeat Gerundii, *cedendo servari.* In παθεῖν subaudit art. τὸ, qui, quod ejus repetitio ingratior fuerit, a Thucydide sit omissus. In αὐτῷ supplet ἔργῳ, et pro ἐνδόντες proprie scribendum fuisse ἐνδοῦναι putat. Ordinem esse : μᾶλλον ἡγούμενοι καὶ τὸ παθεῖν τῷ ἀμύνασθαι ἐν αὐτῷ sc. τῷ ἔργῳ. Grammius in adnot. ad Schol. p. 631. tuetur vulgatam ; sed non explicat. Reiskius in Dilucid. Abresch. p. 206. pro τῷ ἐνδόντες corrigit ἐνδόντι, i. e. ἐν τῷ ἐνδοῦναι, ἐν τῷ εἴκειν, ἐν τῇ φυγῇ, ut Noster L. I. 142. τῷ μελετῶντι, pro μελετᾷν. Sed in anim. ad h. l. p. 20. idem Vir Doctiss. τῷ vult deleri. G.

Τῳ ἐνδόντες σώζ.] Multum sane arridet hæc lectio ; ita tamen, ut τῷ non ferri modo possit, construendo, τῷ i. e. ἐν τῷ σώζ. ἐνδόντες, i. e. διὰ τοῦ ἐνδοῦναι, cedendo servari. Nam τῷ apud ἐνδόντες redundat ac languet, cum fere simpliciter ponatur, ubi mollitiem et inertiam notet. Baver.

Τύχης] Agnoscit, et cum Schol. explicat Suidas consarcinator in τύχη. Vide Etymol. et Hesych. qui bonam fortunam intelligunt. Glossæ *successus.* Herodotus, ἐς τοσοῦτον τύχης ἀπίκνεο, ad tale gloriæ fastigium. et alibi, ἐπὶ τῇσι παρεούσῃσι τύχῃσι, rerum statu. W.

Δι' ἐλαχίστου καιροῦ τύχης—] Abreschius in Dilucid. 205. καιροῦ jungit v. τύχης, quod ex Aristide confirmat, veluti T. III. p. 431. τύχαι καὶ καιροὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων ἄγουσι πράγματα· ubi Scholiastes : ὅτι τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν τύχη τῷ καιρῷ. Ceterum eadem fere dicit c. 43. ὁ μετὰ ῥώμης καὶ κοινῆς ἐλπίδος γιγνόμενος ἀναίσθητος θάνατος. Gottl.

Προσηκόντως τῇ πόλει—] i. e. *tam egregie quam civibus præstantissimæ urbis dignum est, quæ a civibus talem virtutem jure quodam suo postulare potest.* Mox τοὺς λοιποὺς Plato vocat in Menex. c. 18. τοὺς λειπομένους, ut infra c. 46. Sensus est : *superstites quidem supplicare debent Diis, ut pro patria pugnantes, vitam tutius conservent quam illi;* (pro patria defuncti) *non minorem tamen putent sensum virtutis declarandum esse adversus hostes.* Reiskius in anim. l. c. ita : *animum erga patriam eum, qui bonas domini sui spes minus fallat, quam cæsorum animus ipsorum spes fefellit.* Idem Reikius supplet (in Dil. Abresch. p. 207.) post εὔχεσθαι, τύχην· quæ elegans quidem est conjectura : sed minus necessaria, nec Thucydideæ brevitati accommodata : hæc notio enim erui potest e voc. διανοίας. Illud enim : *optandum quidem est, ut superstites talem sensum, animum, habeant, quo sint tutiores,* idem est, ac si dixisset : *reliquos oportet quidem optare meliorem fortunam*—G.

ἔχειν, σκοποῦντας μὴ λόγῳ μόνῳ τὴν ὠφέλειαν· ἣν ἄν τις πρὸς οὐδὲν χεῖρον αὐτοὺς ὑμᾶς εἰδότας μηκύνοι, λέγων ὅσα ἐν τῷ τοὺς πολεμίους ἀμύνεσθαι ἀγαθὰ ἔνεστιν· ἀλλὰ μᾶλλον τὴν τῆς πόλεως δύναμιν καθ' ἡμέραν ἔργῳ θεωμένους, καὶ ἐραστὰς γιγνομένους αὐτῆς. καὶ ὅταν ὑμῖν μεγάλη δόξῃ εἶναι, ἐνθυμουμένους, ὅτι τολμῶντες, καὶ γιγνώσκοντες τὰ δέοντα, καὶ ἐν τοῖς ἔργοις αἰσχυνόμενοι ἄνδρες αὐτὰ ἐκτήσαντο· καὶ ὁπότε καὶ πείρᾳ του σφαλείησαν, οὔκουν καὶ τὴν πόλιν γε τῆς σφετέρας ἀρετῆς ἀξιοῦντες στερίσκειν, κάλλιστον δὲ ἔρανον αὐτῇ προϊέμενοι. κοινῇ γὰρ τὰ σώματα διδόντες, ἰδίᾳ τὸν ἀγήρων ἔπαινον ἐλάμβανον, καὶ τὸν τάφον ἐπισημότατον,

Σκοποῦντας μὴ λόγῳ μόνῳ—] *Ne quis* verbis *commoda virtutis, pro patria demonstrandæ, jactet,* (sequitur ἔργῳ) *quæ apud vos, haudquaquam eorum expertes, commemorare possit.* Paullo ante malit Reiskius in anim. ad h. l. πολέμους. Mox in οὐδὲν χεῖρον—ὑμᾶς εἰδότας, bene supplet Aug. Schol. ἐμοῦ. Gottl.

Ἐνθυμουμένοις] Pronomen ὑμῖν vult sequi dativum ἐνθυμουμένοις, non accusativum ἐνθυμουμένους. Steph. Non necesse est hæc conjungi, et ἐνθυμουμένους recte referri potest ad præcedentes accusativos σκοποῦντας, θεωμένους, et γιγνομένους. Ἐνθυμουμένοις suspicor a Stephano ortum esse contra Mss. et præcedentes Edd. Duck.

Ἐνθυμουμένους—] Ita recepi pro vulgato ἐνθυμουμένοις, quod Duckerus contra Stephanum recte rejecit. In superioribus est: χρὴ—σκοποῦντας· ita sequi debet: ἐνθυμουμένους. Cod. Aug. quoque confirmare videtur, ubi quidem a prima manu est ἐνθυμούμενος, sed recentior manus, accentu posito in penultima, mutavit in ἐνθυμουμένους. Probat hanc lectionem Reiskius in Diluc. Abresch. p. 207. et in anim. l. c. et sic recepit Baver. G.

Ἐν τοῖς ἔργοις αἰσχυνόμενοι] i. e. *viri, qui pudore quodam honesto rebus ipsis gerendis afficiebantur, ne sibi deessent.* Veluti turpem esse segnitiem et ignaviam. Respexit Thucydides ad Hom. Il. έ. v. 531. v. Schol. Mox ὁπότε—σφαλείησαν, non ad ἐνθυμούμενοι referendum, (est enim ἐνθυμουμένους in superioribus) sed ad totum membrum. v. Duck. p. 631. G.

Κάλλιστον ἔρανον—προϊέμενοι] *Nobilissimam symbolam ad conservandam patriam, rite ei inserviendo, contulere.* Eleganter vocat Thucydides uniuscujusque studium de patria bene merendi, ἔρανον, quod quisque suum ad ejus salutem confert. Imitatus est Nostrum Dion. in Τέχνῃ, p. 236. transferendo hoc vocabulo ad connubium, quo suscipiendis liberis ad propagandos posteros aliquid ad communem utilitatem confertur, "καὶ τοῦτον ἄν τις εἴποι δικαίως κάλλιστον ἔρανον, οὐ χρημάτων—ἀλλ' αὐτῆς τῆς φύσεως. Hesychius: Ἔρανον, συνεισφορὰ, δῶρον. Mox σώματα διδόντες, idem est, ac illud Homericum: παρθέμενοι κεφαλὰς, i. e. παραβάλλοντες (Odyss. β'. v. 237.) Virgil. Æn. II. 751. exprimit: *caput objectare periclis.* Abreschius (in Auct. Diluc. p. 274.) comparabat h. l. cum Diodori Sic. loco (T. I. p. 557.) τὸν ὀφειλόμενον τῇ φύσει θάνατον εἰς πατρίδος σωτηρίαν ἀναλώσαντες ἀθάνατον ἑαυτῶν δόξαν καταλελοίπασι. G.

Ἔρανον] Possis et vitam ipsam corpusque intelligere. In Hesychii loco, quem attulit B. Gottl. aut ἔρανος legendum, aut συνεισφοράν. Hoc vocabulo συνεισφέρειν eleganter sæpe utitur Theodoret. de iis, qui pro virili parte faciant sua: Exempla notavi in Glossar. Theodor. v. συνεισφέρειν. Baver.

Ἀγήρων] Ita e Thucydide Pollux II. 14. Wass. Variat scriptura etiam infr. Cap. 44. Vid. Steph. Thesaur. Duck.

Ἀγήρων ἔπαινον] Videtur Thucydides ante oculos habuisse locum Pind. in Isth. IV. 68.

Τοῦτο γὰρ ἀθάνατον φωνᾶεν ἕρπει
Εἴ τις εὖ εἴπῃ τι· καὶ πάγ-
καρπον ἐπὶ χθόνα καὶ διὰ πόν-
τον βέβακεν ἐργμάτων ἀ-
κτὶς καλῶν ἄσβεστος ἀεὶ—

Quæ poëta poësi tribuit, hæc Thucydides ad virtutem Atheniensium pulchre transfert. Totus hic locus ad Pindaricum accommodatus videtur. Lysias de horum defunctorum felicitate ita: ἐγὼ μὲν οὖν αὐτοὺς καὶ μακαρίζω τοῦ θανάτου καὶ ζηλῶ, καὶ μόνοις τούτοις ἀνθρώπων οἶμαι κρεῖττον γενέσθαι, οἵτινες, ἐπειδὴ θνητῶν σωμάτων ἔτυχον, ἀθάνατον μνήμην διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτῶν κατέλιπον—G.

Τὸν τάφον] Tyrtæus:

οὐκ ἐν ᾧ κεῖνται μᾶλλον, ἀλλ' ἐν ᾧ ἡ δόξα αὐτῶν παρὰ τῷ ἐντυχόντι αἰεὶ καὶ λόγου καὶ ἔργου καιρῷ ἀείμνηστος καταλείπεται. ἀνδρῶν γὰρ ἐπιφανῶν πᾶσα γῆ τάφος, καὶ οὐ στηλῶν μόνον ἐν τῇ οἰκείᾳ σημαίνει ἐπιγραφὴ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ μὴ προσηκούσῃ ἄγραφος μνήμη παρ' ἑκάστῳ τῆς γνώμης μᾶλλον ἢ τοῦ ἔργου ἐνδιαιτᾶται. οὓς νῦν ὑμεῖς ζηλώσαντες, καὶ τὸ εὔδαιμον, τὸ ἐλεύθερον, τὸ δὲ ἐλεύθερον, τὸ εὔψυχον κρίναντες, μὴ περιορᾶσθε τοὺς πολεμικοὺς κινδύνους. οὐ γὰρ οἱ κακοπραγοῦντες δικαιότερον ἀφειδοῖεν ἂν τοῦ βίου, οἷς ἐλπὶς οὐκ ἔστ' ἀγαθοῦ, ἀλλ' οἷς ἡ ἐναντία μεταβολὴ ἐν τῷ ζῆν ἔτι κινδυνεύεται, καὶ ἐν οἷς μάλιστα μεγάλα τὰ διαφέροντα, ἤν τι πταίσωσιν. ἀλγεινοτέρα γὰρ ἀνδρί γε φρόνημα ἔχοντι ἡ ἔν τῳ μετὰ τοῦ μαλακισθῆναι κάκωσις, ἢ ὁ μετὰ ῥώμης καὶ κοινῆς ἐλπίδος ἅμα γιγνόμενος ἀναίσθητος θάνατος.

Ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόληΐ τε, παντί τε δήμῳ,
"Οστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ
Νωλεμέως, αἰσχρᾶς δὲ φυγῆς ἐπὶ πάγχυ λάθηται,
Ψυχὴν καὶ θυμὸν τλήμονα παρθέμενος.
Τὸν δ' ὀλοφύρονται μὲν ὁμῶς νέοι ἠδὲ γέροντες,
Ἀργαλέῳ τε πόθῳ πᾶσα κέκηδε πόλις.
Καὶ τύμβος καὶ παῖδες ἐν ἀνθρώποις ἀρίσημοι,
Καὶ παίδων παῖδες, καὶ γένος ἐξοπίσω·
Οὐδέ ποτε κλέος ἐσθλὸν ἀπόλλυται, οὐδ' ὄνομ' αὐτοῦ,
Ἀλλ' ὑπὸ γῆς περ ἐὼν γίγνεται ἀθάνατος.

Pindarus P. XI. Εἴτις ἄκρον ἑλὼν, ἡσυχίᾳ Τε νεμόμενος, αἰνὰν "ΥΒΡΙΝ Ἀπέφυγεν. Vid. Isocratem Paneg. p. 82. WASS.

Οὐκ ἐν ᾧ κεῖνται—καταλείπεται] Enenkel. eleganter "*non tam, in quo ipsi quiescant, quam ubi eorum gloria, ut se quodque tempus offert, verbis factisque celebranda, perpetua et sine oblivione recondatur.*" G.

Ἀνδρῶν—τάφος] Stobæus pag. 614. WASS.

Profert hanc sententiam Stobæus, p. 612. quam, monente Bavero, illustrat Bentleius ad verba Horatii (Epod. IX. 25.):

—*cui* (Africano) *super Carthaginem*
Virtus sepulcrum condidit—

Ita Salamis Themistoclis est *sepulcrum*, in Germanici epigr. Anthol. III. 5. ut Homeri Ilias *sepulcrum* dicitur, in epigr. Anthol. III. 14. Mox ἐν τῇ οἰκείᾳ sc. γῇ, *patriæ*, quæ opponitur τῇ μὴ προσηκούσῃ. G.

Ἐνδιαιτᾶται] Huc referri potest illud Plutarchi 258. Τῶν Ἀθηναίων δέ τινος ἔπαινον ἐπιτάφιον ἀναγινώσκοντος τῶν πεσόντων ὑπὸ Λακεδαιμονίων, ποταποὺς οὖν εἶναι νομίζεις τοὺς ἡμετέρους νικήσαντας τούτους. WASS.

I. e. συνδιατρίβει, σύνεστι, ut Hesych. explicat. Paullo ante pro ἢ τοῦ ἔργου, legit Reisk. in Diluc. Abresch. p. 207. ἡ τοῦ ἔργου μᾶλλον ἢ τῆς γνώμης μνήμη ἐνδιαιτᾶται, *memoria magis rerum gestarum quam animi, s. voluntatis inhabitat.* Sed sic sententia pulcerrima perit. Ἔργον h. l. est monimentum sive lapideum sive æneum, inscriptione ornatum. Mox post ἀφειδοῖεν ἂν τοῦ βίου, supplendum est: ἐκείνων, οἷς—GOTTL.

Μὴ περιορᾶσθε τοὺς πολ. κινδ.] Thom. Mag. in περιορῶ ex h. l. ostendit, περιορᾶσθαι etiam activa significatione dici, pro καταφρονῶ. sed perperam apud eum editur περιορᾶσθαι. DUCK.

Κακοπραγοῦντες] Confer. Demosth. Coron. 349. 7. et Æschylum Pers. 600. Euripid. Hec. 956. Alcest. 782. WASS.

Ἀλγεινοτέρα—θάνατος] Stobæus pag. 88. ubi voculæ ἡ ἐν τῷ desunt. WASS. Nec mihi liquet, quæ sit illarum sententia. Sed totus locus est δυσνόητος. Portus παραφράζει, quomodo potest. An ubique rem acu tetigerit, non possim dicere. DUCK.

Ἀλγεινοτέρα—ἡ ἔν τῳ—κάκωσις] Pro τῷ dedi τῳ, ut Abreschius corrigit (Diluc. p. 206.); nisi velimus propagari lectionem nullius sensus, ut etiam judicat Duckerus ad h. l. Reiskius (in anim. p. 20.) sine auctoritate codd. emendat: ἢ ἐν τῷ ζῆν μετὰ— Suppleri potest in τῳ vel ἔργῳ, πράγματι, vel e πταίσωσιν, πταίσματι. Opponuntur autem τῷ μαλακισθῆναι, i. e. μαλακίᾳ, ῥώμη, item ἀλγεινότερος, et ἀναίσθητος. Alius, auctore Abreschio, e mente Thucydidis, scripturus fuisset: ἀλγεινότερον γὰρ ἀνδρί γε, φρόνημα ἔχοντι, μετὰ μαλακίας ἐν τῷ κακοῦσθαι, ἢ etc. Mox ἢ μετὰ ῥώμης congruunt cum iis,

μδ'. 44. "Διόπερ καὶ τοὺς τῶνδε νῦν τοκέας, ὅσοι πάρεστε, οὐκ ὀλοφύρομαι μᾶλλον ἢ παραμυθήσομαι. ἐν πολυτρόποις γὰρ ξυμφοραῖς ἐπίστανται τραφέντες. τὸ δ' εὐτυχὲς, οἳ ἂν

quæ dixit c. 42. supra, in fine orationis: δι' ἐλαχίστου καιροῦ τύχης, ἅμα ἀκμῇ δόξης ἀπαλλαγῆναι—Κάκωσιν interpretatur Hesychius, ταπείνωσιν, δείνωσιν. G.

Διόπερ—παραμυθήσομαι]. Dion. Halic. p. 47. Οὐ συνέφερε τῷ συμβουλευτικῷ οὐδὲ τῇ προτροπῇ τὸ θρηνεῖν. rectissime. Confer Platonem Orat. funebris extremo. De Periclis in filii morte lacrimis agit Plutarch. p. 172. Wass.

Ὀλοφύρομαι] Ad ea, quæ hic in Var. Lect. adnotat Hudson. adde, quam lectionem Valla sibi proponens (sive ex conjectura, sive in veteri libro inventam) reddit, *non magis defleo, quam consolor*. Steph. Ego vero alia omnia. Euripides Hecuba 163. Ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ κείναν στείχω; Ælianus V. H. Ἔλεγε γὰρ αὐτῷ, καλῶν ἐνταφίων μὴ ἈΜΟΙΡΗΣΕΙΝ, εἰ ἐν αὐτοῖς ἀποθάνοι· Καὶ γὰρ οὖν καὶ ΠΡΟΚΕΙ͂ΣΘΑΙ σὺν τῷ κόσμῳ τὸν νεκρὸν οὐ πάνυ τι ἀδόξως. Vid. Homerum Il. δ'. 16. Præsens vim futuri habet apud Virgilium, aliosque. Sed in Historicis Græcis Syntaxis hæcce rara avis. Cum Mss. facit D. Halic. Wass. Spanhem. quoque ad Callim. Hymn. in Del. v. 204. hoc Poëtarum proprium esse existimat. Sane Poëtæ frequentissime enallage illa utuntur, atque etiam in eadem periodo præsens et futurum conjungunt. Homer. Il. ά. 426. Καὶ τότ' ἔπειτά τοι ΕΙ͂ΜΙ Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ, Καί μιν ΓΟΥΝΑΣΟΜΑΙ. Anacr. Carm. XXX. Κἂν λύσῃ δέ τις αὐτὸν, Οὐκ ἜΞΕΙΣΙ, ΜΕΝΕΙ͂ δέ. Aristoph. Equitib. 1085. Αἰετὸς ὡς ΓΙΝΕΙ, καὶ πάσης γῆς ΒΑΣΙΛΕΥΣΕΙΣ. Nec tamen abstinent ea prosæ Scriptores. Xenoph. III. Cyrip. p. 81. Ed. Wech. Καθορῶντες ἡμῶν τὸ πλῆθος—ΚΑΤΑΦΡΟΝΗΣΟΥΣΙ, καὶ αὔριον ἘΞΙΑΣΙ πολὺ ἐῤῥωμενεστέραις ταῖς γνώμαις. Lucian. Dial. Irid. et Nept. Τὸν δράκοντα αὐτίκα ΜΕΤΕΙΣΙ, καὶ ΤΙΜΩΡΗΣΕΙ τῇ μητρί. Idem Dial. Charont. Mortuor. Mercur. et cet. Ὅτι μηκέτι ΔΕΙΠΝΗΣΕΙ πολυτελῆ δεῖπνα, μηδὲ νύκτωρ ἐξιὼν—ΠΕΡΙΕΙΣΙΝ ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεῖα. Aristænet. II. Ep. 1. ἭΚΩ τοίνυν, καὶ ΠΡΟΣΑΞΩ τὸν νέον. H. Stephan. in Append. ad Script. de Dialect. p. 138. observat, usum præsentis pro futuro potissimum conspici in verbo εἶμι, et ejus compositis, eamque observationem aliquot Poëtarum, Thucydidis, et Demosthenis locis confirmat, ac deinde ex Hom. Il. δ'. 161. adfert ἐκτελεῖ pro ἐκτελέσει, et Il. κ'. 62. μένω pro μενῶ, et θέω pro θεύσω, ex Eustathii sententia: quibus, si opus esset, etiam alia addi possent. Ad hunc locum Thucydidis autem quod attinet, in eo quidem propter consensum Mss. et Dion. Halic. nihil muto: nec tamen puto, Græcos promiscue in omnibus verbis hac enallage ita uti, ut præsens et futurum in eadem periodo ponant. Verba Æliani in adnotat. Cl. Wass. sunt ex I. V. H. 13. ubi etiam vid. Perizon. Duck.

Ὀλοφύρομαι] Ob τὸ παραμυθήσομαι, *oratione erigam, leniam*, Stephanus corrigebat: ὀλοφυροῦμαι, ut etiam in margine Flor. Vin. scriptum est. Sed nihil mutandum; satis exemplorum protulerunt Duckerus et Abresch. in Diluc. p. 207. et in auctar. Dilucidatt. p. 275. De hac enallage temporum cf. Ernest. ad Xenoph. Mem. III. 4. 4. Hindenburg. V. Cel. in anim. ad Xenoph. p. 126. Illa tamen huc non pertinent, quæ Duckerus ex Hom. Il. ά. v. 426. excitavit: καὶ τότ' ἔπειτά τοι εἶμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ, Καί μιν γουνάσομαι. et Anacr. Od. λ'. 8. οὐκ ἔξεισι, μενεῖ δέ—Εἶμι enim vim futuri habet, idemque est ac ἐλεύσομαι aut πορεύσομαι, ut scite explicat Schol. Basil. ad c. 36. h. libri. cf. Mœris in ἄπεισιν, Ἀττικῶς· ἀπελεύσεται, Ἑλληνικῶς. it. Th. Mag. ead. v. et Phrynichus, (p. 12. edit. Paui.) ἀπελεύσομαι, παντάπασι φυλάττου· οὔτε γὰρ οἱ δόκιμοι ῥήτορες—οὔτε Πλάτων κέχρηται τῇ φωνῇ. Ἀντὶ δὲ αὐτοῦ τῷ ἄπειμι χρῶ. v. Hemsterh. ad Thom. M. in ἐπελευσόμενος, it. Valken. V. Cel. ad Eurip. Hippol. p. 297. Mecum sentit Abresch. in Obss. Misc. T. III. p. 150., qui etiam lectionem ὀλοφύρομαι aliis exemplis stabilit. Ceterum notat Abresch. in auct. p. 274., disci posse ex h. l., quomodo negatio abundet, et non abundet: eam vacare, si ordo invertatur: παραμυθήσομαι μᾶλλον ἢ ὀλοφύρομαι. Hac inversione certe oratio est expeditior. Quod ad rem attinet, Dionysius in Art. p. 297. T. V. monet, Periclem scite omisisse lamentationem, quod suadenti et hortanti minus consentaneum sit, lamentari. Plato in Menexeni fin. ὥστε πρέπει αὐτὰ μᾶλλον κοσμεῖν ἢ θρηνεῖν. Mox in marg. Flor. Vin. pro ἐπιστάντες conjicit Vir quidam doctus ἐπίστασθε. Gotti.

Τὸ δὲ εὐτυχὲς, οἳ] Articulus οἳ cum εὐτυχὲς nullo modo construi potest. ita ergo sententiam exple, τὸ δὲ εὐτυχὲς τούτοις ἂν παραγένοιτο, οἳ ἂν etc. vel τὸ δὲ εὐτυχὲς τότε ἂν γένοιτο, εἴ τινες ἂν τῆς εὐπρ. etc. aut alio simili modo. Huds.

Τὸ δ' εὐτυχὲς, οἳ ἂν τῆς εὐπρεπεστάτης—λύπης] Impeditior est structura, ut monuere interpretes. Facillima ratio videtur hæc,

τῆς εὐπρεπεστάτης λάχωσιν, ὥσπερ οἵδε μὲν νῦν, τελευτῆς, ὑμεῖς δὲ, λύπης· καὶ οἷς ἐνευδαιμονῆσαί τε ὁ βίος ὁμοίως καὶ ἐντελευτῆσαι ξυνεμετρήθη. χαλεπὸν μὲν οὖν οἶδα πείθειν ὄν, ὧν καὶ πολλάκις ἕξετε ὑπομνήματα ἐν ἄλλων εὐτυχίαις, αἷς ποτὲ καὶ αὐτοὶ ἠγάλλεσθε· καὶ λύπη οὐχ ὧν ἄν τις μὴ πει-

ut, propter v. οἳ—λάχωσιν, post εὐτυχὲς suppleatur: ἐκείνοις ξυμβαίνει l. παραγίγνεται· "*felix eorum est sors, s. conditio, qui vel morte decora, ut isti,* (δεικτικῶς hoc capiendum) *vel luctu, quemadmodum vos, quam pulcerrimo et honestissimo afficiuntur.* Repetendum est ante ὑμεῖς δὲ, ὥσπερ, et εὐπρεπεστάτης refertur et ad τελευτῆς et ad λύπης, ubi suppl. ἐλάχετε. Ita rotundior et concinnior est sententia, quam in vulgata. Præiverunt hanc rationem L. B. Hohenneccius et Heilmanus, in vernacula versione. Abreschius contra in Diluc. p. 208. hanc ῥῆσιν jungit superioribus verbis, hoc ordine: ἐντραφέντες (sc. οἱ τῶνδε γονεῖς) ἐν πολυτρόποις ξυμφοραῖς, ἐπίστανται τόδε εὐτυχὲς (sc. εἶναι ἅπασιν) οἳ ἂν λάχωσι τῆς εὐπρεπεστάτης τελευτῆς, ὥσπερ οἵδε μὲν νῦν (ἔλαχον), ὑμεῖς δὲ λύπης (sc. ἐλάχετε τ. εὐπρεπ.). Ut ordinem hunc constituere posset Abreschius, pro τὸ δ', legit τόδε, contra codd. et, ni fallor, linguæ rationem. Nam post ὅδε, l. τόδε sequitur, ut notum, articulus, uti post οὗτος et τοῦτο. Quodsi ita ordinasset Thucyd. verba, scripturus erat: τόδε τὸ εὐτυχές. Lectio τὸ δ' sana est, et δὲ refertur ad omissum μὲν, post ἐπίστανται τραφέντες, i. e. ἑαυτοὺς τραφῆναι, ut recte Heilmanus explicat. Ceterum præeunte Abreschio, (Auct. p. 276.) cum h. l. comparari meretur Euripides (Phœn. v. 1212.) Παιδὸς στερηθεὶς, τῇ πόλει μὲν εὐτυχῶς, Ἰδίᾳ δὲ λυπρῶς. it. v. 1062. ubi Valken. docet, prævisse jam Homerum Il. δ'. 197. τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος. G.

Τὸ δ' εὐτυχὲς, οἳ ἂν] i. e. hæc vero felicitas est, hic felix exitus, *si qui*, rel. Ita sæpe relativo et Noster, et Liv. utuntur. Baver.

Ὥσπερ] Magis placet, particulam νῦν post ὥσπερ poni, ut habes in margine. Steph.

Καὶ οἷς ἐνευδαιμονῆσαι—ξυνεμετρήθη] Præeuntibus optimis codd. delevi ἐν ante οἷς, quibus et subscribit Abreschius (Diluc. p. 208.) Post καὶ e superioribus suppleo: τὸ εὐτυχὲς ἐκείνοις—"*iisque felicissimis esse contigit, quibus salus et incolumitas in vita tributa est et felix exitus, s. mors gloriosa.*" Mecum sentit Schol. Aug. λείπει τὸ ἐν ἐκείνοις. Abreschius οἷς s. ἐν οἷς interpretatur de rebus, subaudito ἔργοις, atque ἀπὸ κοινοῦ repetit ἐπίστανται, "*norunt, quibus rebus et felicem vitam agere, et felicem sortiri vitæ exitum contingat.*" De qua duritie ordinis supra monui. Reiskius eleganter pro ἐντελευτῆσαι conjicit: ἐνευτελευτῆσαι, et Abreschius in Dilucid. l. c. τελευτῆσαι præfert e cod. Reg. Reiskius hanc constructionem verborum facit: τὸ εὐτυχὲς, l. ἡ εὐτυχία ἐν τούτῳ συνέχεται, ἐὰν ὦσιν οἳ ἂν λάχωσιν—καὶ ταῦτα ἐν οἷς ξυνεμετρήθη—*felicitas sortis in eo continetur, ut aliquis adipiscatur—deinde continetur ea in ejusmodi rebus, in quibus fortunatam vitam degere et præclaram mortem obire a fatis tributum est.* Mox recte, opinor, Abreschius explicat v. χαλεπὸν—οὖν οἶδα πείθειν ὄν—ita: χαλεπὸν μὲν οὖν οἶδα, ὄν, πείθειν ὑμᾶς ταῦτα, ὧν—(Diluc. p. 209.) Reiskius legi vult, (anim. p. 20.) οἶδα οὐ πενθεῖν ὄν, *novi difficile esse, non lugere eos, quorum*—sine caussa idonea. G.

Ἐν οἷς—ξυνεμετρήθη] Ἐν si deleatur, nempe primum, ut per se positum, (nam in verbis utique retinendum videtur, vel propter antithesin;) sane οἷς magis referatur ad homines, quam ad res vitæ; sed hominibus ipsis minus convenerint verba, ἐνευδαιμ. et ἐντελευτ. quippe ubi scriptum non sit, *in quibus rebus felices agant et moriantur.* Quare ad res referamus οἷς, tali sensu: in quibus ut et viverent felices, et ita morerentur, vita illis sit descripta et assignata; (*zugemessen.*) Hoc ita pendebit ab εὐτυχές· felicitas est, si qui et vitam et mortem decoram nacti sint, et in iis rebus (posita est); in quibus ut feliciter viverent et morerentur, vita illis fuerit designata divinitus ac dispensata. Sed tamen ob prius οἷς ἐν malim et alterum οἷς referre ad homines; præsertim etiam ob καὶ præmissum. Sed tunc primum ἐν haud dubie rectius absit. At reliqua duo ἐν, ut dixi, in verbis tunc non habeant, quo referantur: nisi suppleveris ex prioribus, ut felices essent ut obirent in illis, nempe in vita et morte gloriosa. Baver.

Πείθειν] Confer Lysiam p. 520. Wass.

Καὶ αὐτοὶ ἠγάλλεσθε] In marg. Flor. Vin, scriptum est: μὴ λυπεῖσθε. G.

Καὶ λύπη—στερίσκηται] Ordo est: καὶ γὰρ λύπη ἐστὶν, οὗ ἄν τις ἐθὰς γενόμενος ἀφαιρεθείη, οὐ τῶν ἀγαθῶν, ὧν μὴ πειρασάμενος στερίσκηται. Abreschius in Dilucidatt. p. 210.) excitat

ρασάμενος ἀγαθῶν στερίσκηται, ἀλλ' οὗ ἂν ἐθὰς γενόμενος ἀφαιρεθείη. καρτερεῖν δὲ χρὴ καὶ ἄλλων παίδων ἐλπίδι, οἷς ἔτι ἡλικία τέκνωσιν ποιεῖσθαι· (ἰδίᾳ τε γὰρ τῶν οὐκ ὄντων λήθη οἱ ἐπιγιγνόμενοί τισιν ἔσονται·) καὶ τῇ πόλει διχόθεν, ἔκ τε τοῦ μὴ ἐρημοῦσθαι, καὶ ἀσφαλείᾳ, ξυνοίσειν. οὐ γὰρ οἷόν τε ἴσόν τι ἢ δίκαιον βουλεύεσθαι, οἳ ἂν μὴ καὶ παῖδας ἐκ

geminas huic sententias, v. c. Xenoph. VII. K. Π. p. 550. οὐ γὰρ τὸ μὴ λαβεῖν τ' ἀγαθὰ οὕτω χαλεπὸν, ὥσπερ τὸ λαβόντα στερηθῆναι λυπηρόν—Reiskius pro λύπη legi vult: λυπεῖ, *non ea nos tristitia et mœrore afficiunt.* Pro πειρασάμενος recepit Baverus πειρασόμενος. G.

Τέκνωσιν ποιεῖσθαι] i. e. τεκνῶσαι, τεκνοποιεῖν, παιδοποιεῖν, v. Abresch. in Dilucid. p. 212. Mox οἱ οὐκ ὄντες sunt *mortui*, ἀπογενόμενοι, τεθνηκότες, (v. Schol. ad c. 45.) *qui esse desierunt*, quibus opponuntur, οἱ λοιποὶ, quos supra (c. 43.) vocat. Λήθη est h. l. *obliviscendi materia*, vel *caussa oblivionem adferens.* Sic ζωὴ, ὄνειδος, πτῶμα, item Latinorum *casus*, pro *cadendi modo* et *occasione* sumitur. Alia exempla hujus usus collegit Abresch. in Dilucidatt. p. 212. et in auctar. p. 275. In v. καὶ τῇ πόλει, repetendum, λήθη ἔσται, et, καὶ (ἐκ τοῦ) ξυνοίσειν (n. αὐτοὺς) οἷς ἔτι ἡλικία τέκνωσιν ποιεῖσθαι (τῇ) ἀσφαλείᾳ (αὐτῆς) "*quod qui idonei liberis procreandis sunt securitati urbis consulturi sunt.*" Hi non sunt οἱ ἐπιγιγνόμενοι, sed, ut intelligenter monet Abresch. in Diluc. l. c., *eorum parentes*, οἷς ἔτι ἡλικία τέκνωσιν ποιεῖσθαι, ut sequentia quoque docent: οὐ γὰρ οἷόν τε—κινδυνεύωσι. Reiskius (in anim. p. 20.) quoque τὸ ξυνοίσειν pendere ait ab ἐκ, et locum ita enarrat: *cum privatim cuique, tum publice toti civitati exsistet oblivio jacturæ in his peremtis factæ: privatim quidem, per liberos succedaneos, quos jam deinceps quisque suscipiet; publice autem duplici modo: altero, quod urbs nova prole aucta non habebit, cur desolationem metuat: altero, quod ea novæ subolis susceptio securitati ejus conducet.* E Reiskii verbis extremis patet, eum non cum Abreschio facere, sed ἀσφ. ξυνοίσειν ad ἐπιγιγνομένους referre. Ἀσφαλείᾳ, pro εἰς ἀσφάλειαν positum, et ξυνοίσειν est συνεισενεγκεῖν, ut Hesych. interpretatur, qui, ut Abreschio videtur, ad hunc locum respexit. Canteri correctio legentis ξυνοικήσειν, pro quo malit Heilmanus, ξυνοικεῖν, dura est, nec hujus loci. Var. Lect. ἡδεῖα, pro ἰδίᾳ notata a Scholiaste MS. Basil., memorabilis est, huic loco accommodata et elegans. Jucunda est oblivio jacturæ, si, quæ amisimus, nobis compensantur. Nec obstare videntur τῇ πόλει, quæ respondent ἰδίᾳ; possent enim respicere ad τισὶν—Sed quod vulgata bonum sensum fundit, nihil mutandum censeo. Baverus ceterum verba ab ἰδίᾳ, usque ad ἔσονται parenthesi vult includi et ξυνοίσειν ab ἐλπίδι pendere. GOTTL.

Ἰδίᾳ] Alteram lectionem, ἡδεῖα, B. Gottl. arridentem, fateor, mihi videri nimis scitulam et bellulam, ut plane frigeat. Et vero ἰδίᾳ aperte respicit τῇ πόλει, utut sit in Parenthesi; quid enim? adest tamen; et solet Noster, aliique etiam in Parenthesin conjecta respicere in contexto directo. BAVER.

Ξυνοίσειν] Canter. in Syntagm. de rat. emend. Græc. Script. p. 42. legit ξυνοικήσειν, nescio quo sensu. Pro ξυνοίσειν etiam legendum puto ξυνοίσει, quod in nonnullis Mss. est, ut conveniat cum præcedenti ἔσονται. Nam conjungenda videntur illa καὶ τῇ πόλει διχόθεν συνοίσει. Infinitivus ξυνοίσειν unde pendere possit, non intelligo. Τοὺς οὐκ ὄντας dici mortuos sexcentis testimoniis ad Matth. II. 18. ostenderunt prope omnes, qui Nov. Testam. ex aliis Scriptoribus inlustrare adgressi sunt. DUCK.

Οἱ μὴ παῖδας—παραβαλλόμενοι κινδυνεύωσι] h. e. παραβάλλωνται ἐς κίνδυνον, ut loquitur Xenoph. K. Π. L. II. 3. p. 202. quem locum bene enarravit Zeunius, V. C.; vel ut Noster habet (III. 14.) μὴ πρόησθε ἡμᾶς ἴδιον τὸν κίνδυνον τῶν σωμάτων παραβαλλόμενοι, ubi subaud. ἐς vel πρός. Abresch. in Dilucidatt. p. 213. probat Schol. enarrationem, et ἐκ τοῦ ὁμοίου παραβάλλεσθαι idem esse ac συνοίσειν, i. e. συνεισενεγκεῖν. Periculi significatu, non esse cum interprete sumendum. Mihi quidem prior explicatio placet, quæ cum Interprete congruit. *Es ist nicht möglich, dass Leute, die nicht eben so, wie andere, Kinder haben, die sie den Gefahren, dem Staat zum Besten, aussetzen können*— G.

Παῖδ. παραβαλλ. κινδ.] Nescio, cur intelligam, ἐς κίνδυνον παραβάλλωνται· ac non simpliciter, qui non *ipsi* periclitentur pro virili parte liberis suis in pericula pro republ. datis. Hos enim, negat, pari sensu fore cum reliquis, non eodem ardore, quia in nullo ipsi casu periculi jactentur per liberos

τοῦ ὁμοίου παραβαλλόμενοι κινδυνεύωσιν. ὅσοι δ' αὖ παρηβήκατε, τόν τε πλείονα, κέρδος ὂν, εὐτυχεῖτε βίον, ἡγεῖσθε καὶ τόνδε βραχὺν ἔσεσθαι, καὶ τῇ τῶνδε εὐκλείᾳ κουφίζεσθε. τὸ γὰρ φιλότιμον ἀγήρων μόνον· καὶ οὐκ ἐν τῷ ἀχρείῳ τῆς ἡλικίας τὸ κερδαίνειν, ὥσπερ τινὲς φασὶ, μᾶλλον τέρπει, ἀλλὰ τὸ τιμᾶσθαι.

με. 45. "Παισὶ δ' αὖ ὅσοι τῶνδε πάρεστε, ἢ ἀδελφοῖς, ὁρῶ μέγαν τὸν ἀγῶνα. τὸν γὰρ οὐκ ὄντα ἅπας εἴωθεν ἐπαινεῖν· καὶ μόλις ἂν καθ' ὑπερβολὴν ἀρετῆς οὐχ ὅμοιοι, ἀλλ' ὀλίγῳ χείρους κριθείητε. φθόνος γὰρ τοῖς ζῶσι πρὸς τὸ ἀντίπαλον·

eo datos. 3. 14. κίνδυνον σωμάτων παραβάλλεσθαι, per hypallagen dictum est, pro, παραβάλλεσθαι τὰ σώματα εἰς κίνδυνον. B.

Ὅσοι—παρηβήκατε—κέρδος ὂν, εὐτυχεῖτε—] Παρηβήκατε, *ætate jam estis provecta, et ita procreandæ proli parum idonei, et plurimum vitæ tempus, id quod in lucro ponendum, bene feliciterque egistis; existimate, etiam hanc s. reliquam brevem fore.* Vulgata lectio probabilis et Thucydidi accommodata; quam etiam probat Abreschius in Diluc. p. 214. Baverus e quibusdam MSS. dedit: τόν τε πλείονα, κέρδος, ὃν εὐτυχεῖτε, βίον ἡγεῖσθε, *qui vitam, si quam ultra vivetis, pro lucro habetis,* retulitque ἡγεῖσθε ad παρηβήκατε, ita ut infinit. ἔσεσθαι aut ab ἡγεῖσθε, bis intellecto, aut ab ἐλπίδι pendeat. Sed apparet, verba πλείονα βίον ad exactam, non ad futuram s. reliquam vitam referenda esse. In marg. Flor. Vinar. scripta sunt n. v. ita: τόν τε πλείονα κέρδος, ὃν εὐτυχεῖτε, βίον ἡγεῖσθε, *et ita Valla*: n. *quo diuturniorem vitam feliciter traduxistis, eo plus lucri vos fecisse existimetis.* G.

T. πλείονα—βίον] Non urgeo lectionem mihi probatam: nec tamen video, cur πλείονα βίον ad *præteritum* utique referamus; nam profecto, qui *diutius* vixerit in *posterum*, habeat vitam πλείονα, quam adhuc, et *plus* vivat: ut Tac. in Ann. de futura vita ait: "si *plures* ad curas vitam perduxero." Baver.

Τῇ τῶνδε εὐκλείᾳ] Hæc verba δεικτικῶς sunt accipienda, de illis, quorum ossa erant proposita. v. Abresch. Diluc. p. 214. Mox pro ἀγήρω in Flor. Vin. margine scriptum: ἀγήρων. G.

Ἀγήρων] Marg. ἀγήρω, et firmat Plutarch. Moral. 783. Sic apud eundem ἔκπλεω, ἀνάπλεω. utroque modo Homerus. Noster hiatus amat. Ad senes ἀγήρων eleganter, quomodo Æschylus Agam. ἡβᾷ, utitur. Ἀεὶ γὰρ ἡβᾷ τοῖς γέρουσιν εὖ μαθεῖν. v. 593. vid. Valerium Flaccum I. 77, Confer Demosth. p. 156. c. Wass.

Παισὶ αὖ ὅσοι τῶνδε πάρεστε—] Plene ita scribendum erat: ὅσοι αὖ τῶνδε πάρεστε, παῖδες ἢ ἀδελφοὶ, ὑμῖν ὁρῶ μέγαν τὸν ἀγῶνα, ut mox: ὅσοι νῦν ἐν χηρείᾳ—ὑμῖν. Exempla hujus breviloquentiæ v. apud Abresch. in Dilucidatt. p. 215. G.

Καθ' ὑπερβολὴν—] *Etiamsi egregie facta patraveritis, quæ exempla sint virtutis; ægre tamen, non dicam æqualem, sed minorem laudem, horum defunctorum gloria consequamini necesse est.* Χείρους, i. e. ἥττους. G.

Πρὸς τὸν ἀντίπαλον] Suspicor scriptum potius fuisse τὸ ἀντίπαλον. magis enim Thucydideus hoc loco est neutrius generis usus. Steph. Stobæus Aurel. Allob. 1609. p. 224. πρὸς τὸ ἀντίπαλον, quomodo alibi noster. atque ita Cl. eleganter: hos firmat Theon. p. 9. et 102. ἀντίπαλα de hostium acie utitur Antiq. VI. 11. D. Halic. ἀντιπάλους vero non pro cætera sua elegantia Plutarchus. Josephus VII. B. 1321. Κἀκεῖνοι μὲν ἴσως ἐπ' ἀλλοτρίας γῆς οὐδὲν ἈΝΤΊΠΑΛΟΝ εὐράμενοι τοῖς πολεμίοις. Æschylus Prometh. 525.

Μηδάμ' ὁ πάντα νέμων
Θεῖτ' ἐμᾷ γνώμᾳ κράτος ἈΝΤΊΠΑΛΟΝ Ζεύς.

Scio Demostheni alia placuisse. Rem vero sic effert Æschylus Agamemn.

Παύροις γὰρ ἀνδρῶν ἐστι συγγενὲς τόδε,
Φίλον τὸν εὐτυχοῦντ' ἌΝΕΥ ΦΘΌΝΟΥ σέβειν
Δύσφρων γὰρ ἰὸς καρδίαν προσήμενος,
Ἄχθος διπλοΐζει τῷ πεπαμμένῳ νόσον.
Τοῖς τ' αὐτὸς αὐτοῦ πήμασιν βαρύνεται,
Καὶ τὸν ΘΥΡΑΙ͂ΟΝ ὌΛΒΟΝ εἰσορῶν, ΣΤΈΝΕΙ.

Archilochus:

Τοῖς μὲν τεθνεῶσιν ἔλεος ἐπιεικὴς θεός,
Τοῖς ζῶσι δ' ἕτερον ἀνοσιώτατον, φθόνος.

vid. Polybium I. p. 51. Mimnermus:

Δεινοὶ γὰρ ἀνδρὶ πάντες ἐσμὲν εὐκλεεῖ
Ζῶντι ΦΘΟΝΗ͂ΣΑΙ, κατθανόντα δ' αἰνέσαι.

Livius alicubi: "Non inviderunt laudes suas mulieribus viri Romani; adeo sine OBTRECTATIONE alienæ gloriæ vivebatur." Wass. Τὸ ἀντίπαλον rursus Thucyd. IV. 92. Πρός τε γὰρ τοὺς ἀστυγείτονας πᾶσι τὸ ἀν-

τὸ δὲ μὴ ἐμποδὼν ἀνανταγωνίστῳ εὐνοίᾳ τετίμηται. εἰ δέ με δεῖ καὶ γυναικείας τι ἀρετῆς, ὅσαι νῦν ἐν χηρείᾳ ἔσονται, μνησθῆναι, βραχείᾳ παραινέσει ἅπαν σημανῶ. τῆς τε γὰρ ὑπαρχούσης φύσεως μὴ χείροσι γενέσθαι, ὑμῖν μεγάλη ἡ δόξα, καὶ ἧς ἂν ἐπ' ἐλάχιστον ἀρετῆς πέρι ἢ ψόγου ἐν τοῖς ἄρσεσι κλέος ᾖ.

τίπαλον καὶ ἐλεύθερον καθίσταται. Nec dubium est, quin hic quoque melius ita legatur. Infinita sunt exempla hujus usus adjectivorum in Lingua Græca. Vid. Barnes. ad Euripid. Androm. v. 603. et ad Anacr. Carm. II. DUCK.

Τὸ ἀντίπαλον] Pro τὸν, more Nostri; v. Ind. v. Neutr. Ita 4. 19. τὰ ὑπεραυχοῦντα pro τοὺς ὑπεραυχοῦντας. et 20. extr. τὰ μέγιστα τιμήσει, p. τοὺς μεγίστους. v. et 2. 50. n. 2. BAVER.

Γυναικείας τι ἀρετῆς ἔσαι—] Pro τῶν γυναικῶν· sed nota Synesis, Nostro non inusitata. Abreschius simile exemplum ex Ælian. Anim. XIV. 4. profert: σποδειὰ πίττη προσανακραθεῖσα καταχρίεται τῶν λειψοτρίχων μερῶν, καὶ αἱ τέως φυγάδες ὑπαναφύονται. Muliebris illa virtus est haud dubie *modestia*: Scholiastes cod. Rostg. ad h. v. ἥτις γυναιξὶν ἀνήκει· ἴσως σωφροσύνην αἰνίττεται. Menander apud Stob. Tit. 75. p. 450. de virgine nubili: θυγάτηρ ἐπίγαμος κἂν ὅλως μηδὲν λαλῇ, Διὰ τοῦτο σιωπᾶν πλεῖστα περὶ αὐτῆς λέγει. G.

Γυν. ἀρετῆς] Etsi deinde de modestia loquitur; hic tamen, quoniam hic apparet, eum et feminas velle sua quadam laude condecorare, intelligam animi magnitudinem, liberalitatemque, qua condonaverint patriæ liberos suos, victo amore materno. BAV.

Τῆς τε γὰρ ὑπαρχούσης φύσεως—] i. e. *nulla major gloria vobis continget, quam si pudicitiam, castitatem in vobis, s. sexui vestro accommodatam desiderari non patiamini.* φύσιν explicat Abresch. in Diluc. p. 216. sexum. Χείροσι γενέσθαι, idem est, ac ἡττᾶσθαι. GOTTL.

Καὶ οἷς ἂν etc.] Verba primo adspectu obscura sunt: sed si relativi οἷς resolutio fiat, satis clara erunt: καὶ ἐν τούτοις, ὧν ἂν ἐπ' ἐλάχιστα etc. *Acacius.* HUDS. Hæc suis verbis effert Plutarch. Moral. p. 242. Apparet tamen, eum legisse ἧς cum plerisque Mss. De ἄρσην Thom. Mag. pag. 21. WASS. Verba Plutarchi in princip. libelli de Mulier. virt. sunt: Ὁ μὲν γὰρ (Thucydides) ἧς ἂν ἐλάχιστος ᾖ παρὰ τοῖς ἐκτὸς ψόγου πέρι ἢ ἐπαίνου λόγος, ἀρίστην ἀποφαίνεται. Quod Thucydides dicit, ἧς ἂν ἐπ' ἐλάχιστον κλέος ᾖ, id Plutarcho est, ἧς ἂν ἐλάχιστος λόγος ᾖ, *de qua quam minimus sermo sit.* Hoc melius intelligi potest, quam Acacii interpretatio τοῦ οἷς. DUCK.

Καὶ ἧς ἂν ἐπ' ἐλάχιστον—κλέος ᾖ] Pro οἷς e codd. correxi ἧς, ut Plutarchus quoque legit, (de mulier. virt. T. VII. p. 1.) nisi memoriter locum laudavit: ἧς ἂν ἐλάχιστος ᾖ παρὰ τοῖς ἐκτὸς ψόγου πέρι ἢ ἐπαίνου λόγος. Hæc verba explicant Thucydidea: ἐν τοῖς ἄρσεσι a Plut. exprimitur παρὰ τοῖς ἐκτὸς, quippe viri externa curant, ut mulieres τὰ ἔνδον, et κλέος est λόγος. Abresch. in Dil. p. 216. præfert cum Steph. et Duckero lectionem Plutarchi, hoc ordine: μεγάλη γὰρ ὑμῖν ἡ δόξα μήτε χειρ. γεν. τῆς ὑπαρχούσης (ὑμῖν) φύσεως, καὶ (τοιαύτης γυναικὸς) ἧς ἂν κλέος περὶ ἀρετῆς ἢ ψόγου ἐπ' ἐλαχ. ᾖ ἐν τοῖς ἄρσεσι. In marg. Flor. Vin. legitur ἧς, n. τῆς σωφροσύνης. Valla vertit h. l. "*cujus rei decus dedecusve minimum cadit in viros.*" Vulgatam lectionem Acacius ita resolvit: καὶ ἐν τούτοις, ὧν ἂν ἐπ' ἐλάχιστα. Duram esse ἀνάλυσιν loci, Intt. fatentur. Et quis non fateatur? Reiskius in Diluc. Abresch. 217. legi volebat: καὶ αἷς, aut ἧς. Priorem lectionem probabat in anim. ad h. l. p. 21. tanquam dixisset; ταύταις, αἷς καὶ ἐστὶ— redire enim Periclem ad mulieres. Ceterum Thucydideæ sententiæ similis est, quam habet Synes. de provid. p. 105. Μίαν ἀρετὴν Ὄσιρις ᾤετο γυναικὸς εἶναι, τὸ μήτε τὸ σῶμα αὐτῆς, μήτε τοὔνομα διαβῆναι τὴν αὔλιον, quæ, ut docet Toup. Em. in Suid. P. I. p. 25. est Menandri. Reperiuntur aliæ huic non adeo absimiles, prolatæ a Toupio l. c. Thucydideam sententiam non probat, sed Gorgiæ potius, qui non vult mulieris formam, sed famam, multis esse notam. Hunc locum illustrat Plutarchus, (in apopothegm. Lac. T. VI. p. 815.) quum quidam non suas, sed alienas laudassent mulieres, Arigeus inquit: μὰ τοὺς θεοὺς, εἶπε περὶ τῶν καλῶν κἀγαθῶν γυναικῶν, οὐδένα δεῖ λόγον εἰκῆ λέγεσθαι, ἀγνοεῖσθαι δ' αὐτὰς τὸ παράπαν, ὁποῖαι, πλὴν μόνοις τοῖς συμβιοῦσι. G.

Ψόγου] Musæus: Οὐδέποτ' ἀγρομένησι μεθωμίλησε γυναιξὶν, Μῶμον ἀλευομένη ζηλήμονα θηλυτεράων. Paulo supra pro πολίεσσιν lege πτολίεσσιν, et πτολίων cum Ms. Baroc. infra κερδαίνειν. Biantis dictum respicit. vid. Laërt. I. §. 87. Nam, ut ibi Periander §. 98. Κέρδος αἰσχρὸν βαρὺ κειμήλιον· ita supple ex Stobæo. Lacunam certe agnoscit Codex Cantab. WASS.

Κλέος] Reiskius in Diluc. Abresch. l. c. conjicit, κῆδος, *cura, studium.* In anim. ad

μϛʹ. 46. "Εἴρηται καὶ ἐμοὶ λόγῳ κατὰ τὸν νόμον ὅσα εἶχον πρόσφορα· καὶ ἔργῳ, οἱ θαπτόμενοι, τὰ μὲν, ἤδη κεκόσμηνται· τὰ δὲ, αὐτῶν τοὺς παῖδας τὸ ἀπὸ τοῦδε δημοσίᾳ ἡ πόλις μέχρις ἥβης θρέψει, ὠφέλιμον στέφανον τοῖσδέ τε καὶ τοῖς λειπομένοις τῶν τοιῶνδε ἀγώνων προτιθεῖσα. ἆθλα γὰρ οἷς κεῖται ἀρετῆς μέγιστα, τοῖσδε καὶ ἄνδρες ἄριστοι πολιτεύουσι. νῦν δὲ, ἀπολοφυράμενοι ὃν προσήκει ἑκάστῳ, ἄπιτε."

μζʹ. 47. Τοιόσδε μὲν ὁ τάφος ἐγένετο ἐν τῷ χειμῶνι τούτῳ· καὶ διελθόντος αὐτοῦ, πρῶτον ἔτος τοῦ πολέμου τοῦδε ἐτελεύτα. Τοῦ δὲ θέρους εὐθὺς ἀρχομένου, Πελοποννήσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι τὰ δύο μέρη, ὥσπερ καὶ τοπρῶτον, ἐσέβαλον ἐς τὴν Αττικὴν (ἡγεῖτο δὲ Αρχίδαμος ὁ Ζευξιδάμου, Λακεδαιμονίων βασιλεύς·) καὶ καθεζόμενοι ἐδῄουν τὴν γῆν. καὶ ὄντων αὐτῶν οὐ πολλάς πω ἡμέρας ἐν τῇ Αττικῇ, ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο

h. l. aptius quidem verbum esse dicit τὸ φροντὶς, sed nimis recedere a litterarum vestigiis. Cur mutari voluerit lectionem probam Reiskius, equidem non video. Mox in εἴρηται καὶ ἐμοὶ— variat orationem Noster, pro εἴρηται μὲν—ἔργῳ δὲ— Abresch. in auct. p. 277. credit, factum hoc esse, ut minus grata earundem vocularum, tam pauca intra verba, repetitio vitetur. Τὸ καὶ post εἴρηται transpositum videtur Bavero, et ad λόγῳ referendum, ut καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ opponantur. Equidem sic capiendum h. l. arbitror: *equidem verbis, legi congruenter, quæ facienda erant, feci*: et *revera* (civitas curavit) *ut occisi pro patria, honorifice sepelirentur.* G.

Τοὺς παῖδας—μέχρις ἥβης θρέψει] Plato in Menexeno c. 22. Τοὺς δὲ παῖδας συνεκτρέφει αὐτὴ, προθυμουμένη— Mox v. ἆθλα οἷς κεῖται ἀρετῆς μέγιστα— quoque ita efferuntur: τιμὴ τὰ πράγματα κρείσσονα ποιεῖ· *Honos alit artes.* Mox ἀπολοφυράμενοι, i. e. παυσάμενοι ὀλοφύρεσθαι, ut explicat Scholiastes ad c. 62. Gottl.

Ἆθλα—πολιτεύουσι] Stobæus pag. 248. ubi πολιτεύουσιν. Wass.

Ἄπιτε] Romana formula, *si vobis videtur, discedite Quirites.* Liv. II. 56. vid. Philostratum Vit. Apollon. V. 43. et Platonem Menex. p. 526. Pro ἄπιτε quidam Mss. ἀποχωρεῖτε ex Interprete. Wass. Quæro apud Interpretem. Paullo post Dan. non male τῷ πολέμῳ. Sic v. 56. 81. 83. Duck.

Ὃν προσήκει ἑκάστῳ, ἄπιτε.] In quibusdam codd. est ἕκαστος, quod possit etiam habere locum. Mox ἄπιτε, ut in Menex. f., pro quo in quibusdam codd. reperitur ἀποχωρεῖτε, quæ glossa est τοῦ ἄπιτε. Imitatus est Cicero, Catil. III. 12. *Vos, Quirites, quoniam nox est—atque in vestra tecta discedite* [ἄπιτε.] G.

Ἄπιτε] Nil aliud habet, nisi finem orationis; et formulam vel clausulam solemnem ritibus sacris, qualis hic esset: *ilicet.* Ciceronis locus haud similis, quippe ubi securitatis et quietis caussa moneat cives non simpliciter discedere, sed privato contineri. Baver.

Τάφος] i. e. ταφή. Sic sumitur τάφος quoque ad Homero, Il. ψʹ. v. 619. ubi Eustathius (p. 1319.) ad τάφου μνῆμα, ἤγουν ταφῆς. cf. Anim. ad Menex. Plat. p. 17. G.

Τὰ δύο μέρη] Alii hæc verba intelligunt non de diversis exercitus partibus, ut Portus, et Acacius, sed regionis, in quam impressionem fecerunt. Huds. Potius de duabus exercitus partibus intelligendum esse, liquet e Cap. X. et iis, quæ ibi adnotat Scholiastes. Sententiam Hudsoni in Var. Lection. de supplemento τοῦ κατὰ, non adspernor. Sed tamen fortassis hic quoque locum habere potest nota illa figura, qua pro genitivo nominativus, vel alius casus, ponitur; ita ut Πελοποννήσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι τὰ δύο μέρη, idem sit, quod Πελοποννησίων καὶ τῶν ξυμμάχων τ. δ. μ. Multa hujus generis ex utriusque Linguæ Scriptoribus habet Perizon. ad Ælian. X. V. H. 16. et Sanct. Minerv. IV. 8. Add. Stephan. ad Corinth. Artic. XXXIV. et Gronov. ad Arrian. de Exped. Alex. V. 20. Duck.

Ἤρξατο γενέσθαι] Melius videtur γίνεσθαι, quod optimi codd. habent. Imitati sunt h. l. Lucret. VI. 1136. s. Virgilius (L. IV.

γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, λεγόμενον μὲν καὶ πρότερον πολλαχόσε ἐγκατασκῆψαι, καὶ περὶ Λῆμνον καὶ ἐν ἄλλοις χωρίοις· οὐ μέντοι τοσοῦτός γε λοιμὸς, οὐδὲ φθορὰ οὕτως ἀνθρώπων οὐδαμοῦ ἐμνημονεύετο γενέσθαι. οὔτε γὰρ ἰατροὶ ἤρκουν τοπρῶτον θεραπεύοντες ἀγνοίᾳ, ἀλλ' αὐτοὶ μάλιστα ἔθνησκον ὅσῳ καὶ μάλιστα προσῄεσαν, οὔτε ἄλλη ἀνθρωπεία τέχνη οὐδεμία. ὅσα τε πρὸς ἱεροῖς ἱκέτευσαν, ἢ μαντείοις καὶ τοῖς

Georg. 478. ssq.), Ovidius (VII. 523.), item Procopius (B. P. L. II. 22.), quos cum Nostro contulimus. G.

λεγόμενον] Quæ non solum a Scholiaste, sed ab aliis etiam annotantur de ea, quæ subest huic loco, structuræ anacoluthia, aliter quam λεγόμενον legere hic nos vetant: nam λεγομένη cum nomine νόσος optime conveniret. Steph. Ἡ νόσος—χωρίοις] Corinthus, qui λεγόμενον μὲν πρότερον omissa copula. Suidas in νόσον ἔχειν· πρὸς τὸ σημαινόμενον ἡ σύνταξις· πρᾶγμα δηλονότι. Wass. H. Steph. ad Corinth. princ. et Artic. XLI. nec non ad Cap. III. hujus Libri probat sententiam Scholiastæ, Thucydidem, quum scripsisset νόσος, subjunxisse λεγόμενον, perinde quasi præcessisset νόσημα. Non rarum est apud Scriptores veteres, ut substantivo adponant adjectivum, vel pronomen alterius generis. Vid. Stolberg. ad Sophocl. Ajac. p. 139. 157. et Jac. Gronov. ad Lucian. Gall. p. 163. ubi et e Latinis exempla adfert. Quibus add. hoc ex Edicto Ædilium l. 1. §. 1. D. de Ædil. Ed. *Item si quod* mancipium *capitalem fraudem admiserit, mortis consciscendæ sibi causa quid fecerit, inve harenam depugnandi causa ad bestias* intromissus *fuerit.* et ex Ulpian. in l. 31. §. 17. eod. *In factum actio competit ad pretium reciperandum, si* mancipium redhibitum *fuerit.— Nec de tempore quæretur, an intra tempora* redhibitus *esse videatur.* In quibus credibile est animo scribentium obversatam fuisse vocem *servus.* Locus Homeri apud Scholiasten est ex Od. π'. v. 74. ubi Schol. parvus τὸ interpretatur νέφος, et ait, Poëtam πρὸς τὸ συνώνυμον ἀπαντῆσαι. Unde quomodo Barnes. intelligere potuerit, eum hoc, itidem, ut Suidam, ad πρᾶγμα referre, ipse viderit. Kusterus ad l. d. Suidæ recte adnotat, aliter hoc expedire Scholiasten Thucydidis, aliter Suidam. Eustathius ad Homer. consentit cum parvo Schol. et Scholiaste Thucydidis: ἐχρῆν μὲν γὰρ, inquit, εἰπεῖν ἡ μὲν, ὁ δὲ ἄλλως ἔφη τὸ μὲν, τουτέστι τὸ νέφος, ὃ ταυτὸν τῇ νεφέλῃ κατὰ πολυωνυμίαν. Hudsonus hic ediderat λεγόμενον καὶ μὲν πρότερον. Scripti et Editi, quod vidi, λ. μὲν καὶ π. quod revocandum putavi. Duck.

λεγόμενον] Melius est Scholiasten sequi, quam cum Porto et Reiskio (Misc. Lips. nov. V. VI. p. 511.) statuere: λεγόμενον esse absolute dictum, pro λεγομένου. Ante Reiskium et Portum, voluerat jam λεγόμενον, *cum dicatur*, explicari Camerarius ad Act. Apost. II. 29. p. 216. ut δέον, προσῆκον, δοκοῦν, δόξαν, μέλον. Scholiastæ rationem probat, præter Duckerum (ad h. l.), quoque Hemsterhusius ad Lucian. T. I. p. 400. et ante eum Davis. ad Cic. de N. D. L. II. c. 44. Genus loquendi dicitur σχῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον. Mox ἐγκατασκῆψαι, *pestis, hoc malum ingruens, jam ante ferebatur—irruisse.* Cepit h. v. vi neutra Noster. Alias dicitur Jupiter ἐγκατασκῆψαι βέλος, ut demonstravit Hemsterh. ad Luc. T. I. in Tim. p. 102. Sic Herod. I. 53. ἐνέσκηψεν ἡ θεὸς θήλειαν νόσον. Procop. II. B. P. 78. imitatus Nostrum dixit: ἐπέσκηψε δὲ τοῖς μὲν ὥρᾳ θέρους— vi neutra, ut h. l. Adhiberi h. v. propr. de fulmine emisso, et transferri ad mala quævis graviora, cum impetu in quemvis irruentia, eleganter docuit Valken. Præstantiss. ad Euripid. Hippol. p. 212. Gottl.

Οὐδὲ φθορὰ οὕτως] Pro οὕτω μεγάλη, quod e τοσοῦτος intelligi potest. Abresch. in Dilue. p. 221. commode adfert simile exemplum e Xenoph. K. A. p. 560. ἦν δὲ χιὼν πολλὴ, καὶ ψύχος οὕτως— ubi ex πολλὴ adsumendum est: μέγα. G.

Ἀλλ' αὐτοὶ (ἰατροὶ) ἔθνησκον] Ovid. Metam. VII. 561.

—*Inque ipsos sæva medentes*
Erumpit clades— G.

Οὔτε ἄλλη ἀνθρωπεία τέχνη—] Similis locus est apud Liv. VII. 2. "*quum vis morbi nec humanis consiliis, nec ope divina levaretur*"— G.

Πρὸς ἱεροῖς] Vid. Laërt. in Epimenide pag. 71. Wass. Th. Magister ita laudat, πρὸς ἱερεῖς ἱκέτευσαν, ἢ μαντείοις· atque inde egregiam observationem effingit, Atticos dicere πρὸς ἱερεῖς ἱκετεύω, non πρὸς ἱερέα. Strenue nugatur. Vid. Henr. Stephan. Append. de Dial. p. 158. Illa, ἀνθρωπεία τέχνη ex hoc loco adfert Pollux II. 5. Locus Demet. Phal. in Var. Lect. Huds. est p. 30. Edit. Oxon. Duck.

τοιούτοις ἐχρήσαντο, πάντα ἀνωφελῆ ἦν. τελευτῶντές τε αὐτῶν ἀπέστησαν, ὑπὸ τοῦ κακοῦ νικώμενοι.

μή. 48. Ηρξατο δὲ τὸ μὲν πρῶτον, ὡς λέγεται, ἐξ Αἰθιοπίας τῆς ὑπὲρ Αἰγύπτου, ἔπειτα δὲ καὶ ἐς Αἴγυπτον καὶ Λιβύην κατέβη, καὶ ἐς τὴν βασιλέως γῆν τὴν πολλήν. ἐς δὲ τὴν Αθηναίων πόλιν ἐξαπιναίως ἐνέπεσε· καὶ τοπρῶτον ἐν τῷ Πειραιεῖ ἥψατο τῶν ἀνθρώπων, ὥστε καὶ ἐλέχθη ὑπ' αὐτῶν, ὡς οἱ Πελοποννήσιοι φάρμακα ἐσβεβλήκοιεν ἐς τὰ φρέατα. κρῆναι γὰρ οὔπω ἦσαν αὐτόθι. ὕστερον δὲ καὶ ἐς τὴν ἄνω πόλιν ἀφίκετο, καὶ ἔθνησκον πολλῷ μᾶλλον ἤδη. λεγέτω μὲν οὖν περὶ αὐτοῦ, ὡς ἕκαστος γιγνώσκει, καὶ ἰατρὸς, καὶ ἰδιώτης, ἀφ' ὅτου εἰκὸς ἦν γενέσθαι αὐτὸ, καὶ τὰς αἰτίας ἅστινας νο-

In templis, ut πρὸς τῷ θεῷ, in Dei templo— Atticorum est sic loqui. v. Thom. Mag. in πρὸς ἱεροῖς ἱκετεύω— p. 751. apud Thomam: πρὸς ἱερεῖς· qui error scribendi fuit librariorum, quem sustulere e codd. Hemsterhusius et Oudendorpius et reliqui Intt. Thomæ. Subodoratus erat hunc errorem, librariorum, non ipsius Thomæ, Abreschius (in Diluc. p. 223.) Hactenus tamen Abreschius reprehendit Thomam, quod hic neget Atticum esse, ἱκετεύειν πρός τινα, prolato exemplo ex Aristide (T. I. p. 80.), οὐδ' ἱκέτευσαν (Asclepiadæ) εἰς πόλιν οὐδεμίαν, i. e. *supplicatum iverunt*, prægnanti significatione. Apparet inde, Duckeri castigationem, Thomæ M. non librariis injunctam, vanam esse. G.

Μαντείοις] Non minus placet μαντείαις. S.

Τελευτῶντές τε etc.] Id est, *finientes*, pro adverbio τελευταῖον. quod Thucydidi, Aliisque familiare. HUDS.

Ἀπέστησαν] In marg. cod. Aug. explicatur: κατεφρόνησαν. GOTTL.

Ἐξ Αἰθιοπίας] Lucretius (L. VI. v. 1139.)

Nam penitus veniens Ægypti e finibus ortus—

Amm. Marcell. XIX. 4. *Ut Thucydides exponit, clades illa, quæ in Peloponnesiaci belli principiis, Athenienses acerbo genere morbi vexavit, abusque ferventi Æthiopiæ plaga paullatim proserpens, Atticam occupavit.* Ceterum laudat h. v. ab ἤρξατο— usque Αἰθιοπίας, Pseudo-Demet. de eloc. p. 28. Fisch. tanquam exemplum membri, cujus initium habeat pæonem procatarcticum, et extremum catalecticum. Intulit hæc verba quoque: ἐξ Αἰθιοπίας—usque ad πολλὴν, Creperius, misellus Thuc. imitator, suæ historiæ apud Lucian. T. II. quom. hist. conscribenda sit. p. 22. GOTTL.

Ἐς—τὴν Ἀθηναίων πόλιν—ἐνέπεσε] Lucret. l. c. v. 1141. *Incubuit tandem populo Pandionis*— Ovid. VII. 524. imitatus h. l. *Dira lues—populis*— Incidit—ἐνέπεσε· quæ vox est propria de malis, quæ incidunt v. Burm. ad l. c. Ovidii. Plut. in Pericl. p. 66. ἡ λοιμώδης ἐνέπεσε φθορὰ— G.

Ἐσβεβλήκοιεν] Ἐμβεβλῆσθαι legisse videtur Aretæus pag. 6. sed male. Noster præposition. geminat. WASS. Verba Aretæi pag. 7. Edit. Turn. sunt: ὅθεν οὐδ' ἀπεοικὸς ἐν τῷ λοιμῷ τῷ ἐν Ἀθήνησι, μετεξετέρους δοκέειν εἰς τὰ φρέατα ἐν τῷ Πειραιεῖ, ὑπὸ Πελοποννησίων ἐμβεβλῆσθαι φάρμακα. DUCK.

Φάρμακα ἐσβεβλήκοιεν] Ovid. Met. VII. 533. "*Constat* ET IN FONTES VITIUM VENISSE"—Hunc locum excerpsisse Aretæum, p. 7. Turn. monuere interpretes. (v. Ducker.) Wassium vero nimis calide Aretæum vituperare, qui legerit ἐμβεβλῆσθαι, monet Abreschius (Diluc. p. 225.) Variavit orationem Aretæus, qui, ut solent veteres, non ipsa verba repetiit. G.

Κρῆναι γὰρ etc.] Sc. in Piræeo; nam supra meminit fontis Callirhoës, quæ erat in Arce. Vide Fabium Paulinum, pag. 172. et Meursii Ceramicum Geminum, C. XIV. HUDS.

Περὶ αὐτοῦ] Sc. νοσήματος. Respicit ad superiora, fuisse, qui putarent, venenum in puteos conjectum. Hunc locum imitatus est quoque Procopius, (L. II. de B. P. c. 22.), notante Abreschio (Diluc. p. 223.). Mox ἀφ' ὅτου sc. αἰτίου. Valla vertit h. l. *referatur igitur, hoc ut cognoscat quisque*— tanquam legerit: λεγέσθω et γιγνώσκῃ. Sed parum probat Vir doctus in Flor. Vin. marg. Hoc enim significat Thucydides: *dicat quisque seu medicus, seu quis alius, quæ morbi caussa fuerit*, i. e. morbi caussam exponat; *at ego rem ipsam proponam et effectum ipsum: de caussa tacebo.* G.

μίζει τοσαύτης μεταβολῆς ἱκανὰς εἶναι δύναμιν ἐς τὸ μεταστῆσαι σχεῖν· ἐγὼ δὲ, οἷόν τε ἐγίγνετο, λέξω, καὶ ἀφ' ὧν ἄν τις σκοπῶν, εἴποτε καὶ αὖθις ἐπιπέσοι, μάλιστ' ἂν ἔχοι τι προειδὼς μὴ ἀγνοεῖν, ταῦτα δηλώσω, αὐτός τε νοσήσας, καὶ αὐτὸς ἰδὼν ἄλλους πάσχοντας.

μθ'. 49. Τὸ μὲν γὰρ ἔτος, ὡς ὡμολογεῖτο, ἐκ πάντων μά-

Τοσαύτης μεταβολῆς—] n. hic annus immunis fuerat ab aliis morbis, et si quis morbo quodam laborabat, ille in istum convertebatur (ἐς τοῦτο πάντα ἀπεκρίθη)— G.

Ἐς τὸ μεταστῆσαι σχεῖν·] Vix mihi persuadere possum (inquit Steph.) locum hunc ita scripsisse Thucydidem: his enim verbis contentus esse poterat, ἅς τινας νομίζει τοσαύτης μεταβολῆς ἱκανὰς εἶναι, aut certe his, ἅς τινας νομίζει τοσαύτης μεταβολῆς δύναμιν σχεῖν. quid enim his verbis ἐς τὸ μεταστῆσαι post genitivum τῆς μεταβολῆς opus est? nam certe ipse Scholiastes μεταστῆσαι alio verbo, quam μεταβαλεῖν, nobis non exposuit. Verum si lectionem in textu retinere velimus, dicendum est, illud εἶναι redundare Atticorum more, vel cum Æ. Porto, hanc esse verborum seriem, καὶ τὰς αἰτίας τοσαύτης μεταβολῆς, ἅς τινας νομίζει ἱκανὰς εἶναι δύναμιν σχεῖν ἐς τὸ μεταστῆσαι. vel a superioribus inchoanda syntaxis et structura, hoc modo: ἀφ' ὅτου (a quo scilicet loco) εἰκὸς ἦν γενέσθαι αὐτὸ, καὶ τὰς αἰτίας (supple εἰκὸς ἦν) δύναμιν ἐς τὸ μεταστῆσαι σχεῖν. ita ut illa ἅς τινας νομίζει τοσαύτης μεταβολῆς ἱκανὰς εἶναι parenthesi includantur. *Fab. Paulinus.* HUDS.

Δύναμιν ἐς τὸ μεταστῆσαι σχεῖν] Gesnerus, et post eum Heilmanus (p. 235.) hæc verba glossam habent verborum proxime superiorum. Ego non. Hac ratione plura loca, in quibus hujusmodi μακρολογίαι occurrunt, inducenda essent. Requirit ἱκανὰς εἶναι, consequentia verba: δύναμιν σχεῖν ἐς τ. μ., quæ, si εἶναι non esset additum, potuissent abesse. Sed omnes codd. tuentur hanc lectionem. Cum Abreschio (in Diluc. p. 223.) probo ordinem, quem instituit Æm. Portus: καὶ τὰς αἰτίας τοσ. μετ., ἅς τινας νομ. ἱκανὰς εἶναι δύναμιν σχεῖν ἐς τὸ μεταστῆσαι. In τὰς αἰτίας repetendum λεγέτω. Verbum μεταβολῆς refertur ad sequentia (c. 49. init.) τὸ μὲν ἔτος— n. annum a morbis immunem mutatum esse in ἔτος νοσῶδες et μεταστῆσαι ad τοὺς δ' ἄλλους—ἐλάμβανε, n. reliquos incolumes subito ab hoc morbo correptos fuisse. Ceterum putat Stephanus, v. ἐς τὸ μεταστῆσαι superflua esse, vel εἶναι abundare; sed in ejusmodi verborum structura exemplo carere arbitratur l. c. Abreschius. Reiskius (in anim. p. 21.) h. l. sic vertebat—*caussas, quas putet idoneas et pares ejusmodi mutationi efficiendæ esse, atque vim ad exstinguendos homines habere.* Explicatio τοῦ μεταστῆσαι, *moriendi* notione, quæ, ut in μεθίστασθαι, frequens est; postponenda tamen Abreschianæ, quæ non omnes mortuos esse innuit, ut Reiskiana, videtur. Idem Reiskius (in Dil. Abresch. p. 225.) legi volebat: ἱκανὰς εἶναι, καὶ δύναμιν— GOTTL.

Δύν. ἐς τὸ μεταστ. σχ.] Quidquid afferant Intt. non vindicant hæc verba a suspicione glossematis: si καὶ tamen sit ante δύναμιν, magis feram; aut si σχεῖν pendeat ab ἱκανὰς εἶναι, frigide tamen satis et verbose. Sed maxime incommodum est verbum μεταστῆσαι, quod, cum significare nil possit h. l. aut ex Græco usu loquendi, nisi *mutare*, mutationem inducere, manifesto idem est cum voc. μεταβολῆς, quod hic notat morbum repente coortum. Si glossema non est, est insignis perissologia, ordine quodammodo mollienda vel temperanda: αἰτίας τοιαύτης μεταβ. ἃς οἴεται εἶναι ἱκανὰς σχεῖν δύν. ἐς τὸ μεταστ. Sane et c. 49. est talis perissologia, tolerabilior illa tamen, ἄνοσον ἐς τὰς ἄλλας ἀσθενείας. BAUER.

Μάλιστ' ἂν ἔχοι τὶ προειδὼς—] Reiskius (in anim. p. l.) malit τὶ delendum, ut natum e proximo προειδώς. Sine caussa. Suppleatur modo αὐτὸ, cum interprete: μὴ ἀγνοεῖν (αὐτὸ) προειδώς τι—Pro ἐπιπέσοι ante μάλιστα, in marg. Ald. Vinar. scriptum: ἐμπέσοι. G.

Τὸ μὲν γὰρ—ὄν.] Demetr. Phaler. Ὁ Θουκυδίδης πανταχοῦ σχεδὸν φεύγει τὸ λεῖον καὶ ὁμαλὲς τῆς συνθέσεως, καὶ ἀεὶ μᾶλλόν τι προσκρούοντι ἔοικεν, ὥσπερ οἱ τὰς τραχείας ὁδοὺς πορευόμενοι etc. ubi τὸ μὲν δὴ, et ὡμολόγητο. §. 48. Confer Cantacuzenum p. 730. WASS. Addit Demetrius, alium potius et suavius fuisse dicturum, ἄνοσον ἐς τὰς ἄλλας ἀσθενείας ὂν ἐτύγχανεν: sed ita τὴν μεγαλοπρέπειαν sublaturum fuisse. Præterit etiam illa, ἐκ πάντων μάλιστα δὴ ἐκεῖνο. Ἔτος ἄνοσον ex hoc loco habet Pollux III. 107. quod Stephanus in Append. ad script. de Dialect. inter vocabula et loquendi genera Thucydidi peculiaria, vel cum paucis communia, habendum putat. DUCK.

Τὸ—ἔτος—ἄνοσον] *Annus morbis non ob-*

λιστα δὴ ἐκεῖνο ἄνοσον ἐς τὰς ἄλλας ἀσθενείας ἐτύγχανεν ὄν· εἰ δέ τις καὶ προέκαμνέ τι, ἐς τοῦτο πάντα ἀπεκρίθη. τοὺς δ' ἄλλους ἀπ' οὐδεμιᾶς προφάσεως, ἀλλ' ἐξαίφνης, ὑγιεῖς ὄντας, πρῶτον μὲν τῆς κεφαλῆς θέρμαι ἰσχυραὶ, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐρυθήματα καὶ φλόγωσις ἐλάμβανε. καὶ τὰ ἐντὸς, ἥ τε φάρυγξ καὶ ἡ γλῶσσα, εὐθὺς αἱματώδη ἦν, καὶ πνεῦμα ἄτοπον καὶ δυσῶδες ἠφίει· ἔπειτα, ἐξ αὐτῶν πταρμὸς καὶ βράγχος ἐπεγίγνετο. καὶ ἐν οὐ πολλῷ χρόνῳ κατέβαινεν ἐς τὰ στήθη ὁ πόνος, μετὰ βηχὸς ἰσχυροῦ· καὶ ὁπότε ἐς τὴν καρδίαν στηρίξαι,

noxius—Meminit hujus loci Pollux III. 107., additque, pro ἄνοσον dixisse Sophoclem ἀνόσητον. G.

Ἐς τοῦτο ἀπεκρίθη—] i. e. *si quis ante morbo aliquo laboraret, omnia in hunc morbum concesserunt.* Innuit Noster, omnes morbos in pestilentiam depositos, in eamque secessisse, excretos et expurgatos fuisse. v. Fœs. Œc. Hippocr. p. 74. s. Paullo post: ὃ καὶ γένοιτο, ἐς τοῦτο ἐτελεύτα. c. 51. *es endigten sich mit dieser Seuche alle Krankheiten.* Suidas: ἀπεκρίθη, ἀφωρίσθη, quæ glossa huc pertinet. cf. L. I. 3. G.

Ἀπεκρίθη] Idem est cum altero, quod sequitur, ἐτελεύτα, exitum eo habuit, mutatum est, abiit in illum morbum. Schol. ἀπεκρίθη expl. ἐχωρίσθη; minus bene; nisi medice dictum de secretione et quasi abscessione, ut omnis humor malignus eo abiret ac discederet. Bauer.

Προφάσεως] Ita loquitur Hippocrates Progn. p. 150. et Pseudo-Diocles Epist. οὐδὲ μιᾶς Ar. C. Dissolutione Attica, ut alibi. Wass.

Ἀπ' οὐδεμ. προφάσ.] i. e. cum nulla alia caussa aperta esset antegressa. ἀπὸ hic est partim *post*, partim *per:* et πρόφασις est causa vera, intima, quæ tamen ostendat, aliquid subesse et secuturum esse, et hic duci possit a verbo προφαίνειν. Bauer.

Θέρμαι ἰσχυραὶ] i. e. πυρετὸς, ut Tim. Lex. voc. Plat. p. 101. explicat. Τὸ θέρμα pro febri ex Aristoph. citat Pollux IV. 186. cf. Eruditiss. Ruhnquen. Huc etiam pertinet Phrynichi observatio, p. 146. Θέρμα, οὕτως ὁ Μένανδρος διὰ του α, ἀλλ' οὔτε Θουκυδίδης, οὐδ' ἡ ἀρχαία κωμῳδία, οὔτε Πλάτων. θέρμη δέ. v. Intt. ed. Paui. Lucretius, l. 1. v. 1143.

Principio caput incensum fervore gerebant
Et duplices oculos suffusa luce rubenteis.
Sudabant etiam fauces intrinsecus atro
Sanguine, et ulceribus vocis via septa coibat,
Atque animi interpres manabat lingua cruore—

Gottl.

Τῶν ὀφθαλμῶν ἐρυθήματα] Virg. Georg. III. 505. *Tum vero ardentes oculi*—G.

Πνεῦμα ἄτοπον] Lucret. VI. 1152. *Spiritus ore foras tetrum volvebat odorem*—G.

Ἐς τὰ στήθη] Εἰς leg. cum Thom. Magist. antea ἐς. Wass. Ita quidem Thomas in βὴξ, et hic Reg. Et Cl. Wasse in textu Thucydidis pro ἐς scripserat εἰς. Ego antiquandum censeo. Vid. supr. ad Cap. 4. hujus Lib. Duck.

Καὶ ὁπότε—ἐπήεσαν] Descripsit Nemesius Cap. XX. de Natur. Hom. ubi in Edit. Plant. est εἰς τὴν καρδ. et πᾶσαι ὁπόσαι ἀπὸ ἰατρῶν. Καρδία, ut Idem Nemes. hic est *os ventriculi:* συνήθως οἱ παλαιοὶ, inquit, καρδίαν καὶ τὸ στόμα τῆς γαστρὸς καλοῦσιν, ὡς Ἱπποκράτης καὶ Θουκυδίδης: de quo plura vid. apud Fœs. ad Hippocrat. II. Epidem. 2. et Gataker. II. Adversar. Miscellan. 16. Interpres Latinus hic *cor* vertit, forte sequutus Lucretium, qui VI. 1149. hæc ita effert: *Inde ubi per fauces pectus complerat, et ipsum Morbida vis in* cor *mæstum confluxerat ægris.* Victorius XXVII. Var. Lect. 17. eo nomine reprehendit Lucretium, quasi qui hanc significationem vocis καρδία, qua Thucydides ea utitur, ignoraverit. Sed Lambinus ad Lucret. et Hieron. Mercurial. I. Var. Lect. 1. putant Lucretium potius imitatione Græcorum, et eadem significatione, *cor* dixisse, qua illi καρδίαν. Hoc benignius est, et mihi verius videtur. Στηρίξαι Gataker. passive, vel reciproce sumi scribit: Steph. in Thes. neutraliter, pro *steterat, constiterat,* ut in verbis Homeri Odyss. μ'. 434. et Dioscoridis VI. 1. (Alexipharmacor. Cap. I.) Sed non dubito, quin hæc omnia explenda sint accusativo suppresso, hic ἑαυτὸν, vel ἑαυτὸ, nempe ὁ πόνος, vel τὸ κακὸν; in Homero ἐμαυτὸν, et in Dioscoride ἑαυτό. Duck.

Καὶ ὁπότε ἐς τὴν καρδίαν στηρίξαι] Sc. ἑαυτὸν n. πόνον—*wenn sich dieses Uebel an den Magen setzte, so kehrte es den Magen um.* Lucret. l. c. v. 1149.

Inde *ubi per fauces pectus complerat, et ipsum*
Morbida vis in cor *mæstum confluxerat ægris*—

ἀνέστρεφέ τε αὐτὴν, καὶ ἀποκαθάρσεις χολῆς πᾶσαι, ὅσαι ὑπὸ ἰατρῶν ὠνομασμέναι εἰσὶν, ἐπῄεσαν, καὶ αὗται μετὰ ταλαιπωρίας μεγάλης. λύγξ τε τοῖς πλείοσιν ἐνέπιπτε κενὴ, σπασμὸν ἐνδιδοῦσα ἰσχυρὸν, τοῖς μὲν μετὰ ταῦτα λωφήσαντα, τοῖς δὲ καὶ πολλῷ ὕστερον. καὶ τὸ μὲν ἔξωθεν ἁπτομένῳ σῶμα, οὐκ ἄγαν θερμὸν ἦν, οὔτε χλωρὸν, ἀλλ' ὑπέρυθρον, πελιδνὸν, φλυκταίναις μικραῖς καὶ ἕλκεσιν ἐξηνθηκός· τὰ δὲ ἐντὸς οὕτως ἐκαίετο, ὥστε μήτε τῶν πάνυ λεπτῶν ἱματίων καὶ

Sumitur hic *cor*, ut καρδία, pro *ore ventriculi*, ut monuit Erudítiss. Duckerus ad h. l. Mox ταλαιπωρίας, i. e. κακοπαθείας. G.

Λύγξ] Λύγξ κενὴ legit Aretæus pag. 125. et Thom. Mag. Wass. In Edit. Franequer. Thomæ v. λύζω est κενὴ, in Colin. καινὴ, consueto errore scribarum: et in eadem ἐνέπεσε, quod in Fran. ἐνέπιπτε. Κενεὸς, κενεὴ, quibus etiam Homerus utitur, videntur esse e dialecto Ionica, quæ Aretæus scripsit: ut ἀδελφεὸς, ἀδελφεὴ apud Herodotum. Duck.

Λύγξ κενὴ—] Lambinus ad Lucret. l. c. v. 1158. legit: πυκνὴ, ob verba Lucretii: *singultusque frequens.* Sed λὺγξ per se est *singultus frequens.* Ad h. l. Creechius: "*Istum singultum, qui* κενὸς *dicitur,* (alius autem πλήρης) *convulsiones maxime sequuntur.*" Nos dicimus: *ein hohler Schlucken.* G.

Μετὰ ταῦτα] Illico, ut recte Scholiastes: sequitur: τῷ πολλῷ ὕστερον. Reiskius (in anim. p. 21.) conjicit βραχὺ μετὰ ταῦτα. Mox idem Reiskius malit: θερμὸν ἦν, οὔτε ὑπέρυθρον, ἀλλὰ χλωρὸν, πελιδνόν. Gotll.

Ἁπτομένῳ] Legitur etiam ἁπτόμενον: ego ἁπτόμενον (puto errorem operarum typographicarum esse, et *Stephanum* scripsisse ἁπτομένῳ) retinens, libenter τὸ μὲν in τῷ μὲν mutarem. Steph. Ἁπτομένῳ servat Lucret. *tepidum manibus proponere tactum.* Confer Aretæum p. 28, 30. Avicen. II. vol. 78. a. Hippocr. §. II. 117. Wass.

Ἁπτομένῳ] Sc. ἰατρῷ, *contrectanti medico corpus*—Ἁπτόμενον est facilior lectio, quæ placet Paullino, orta ex difficiliori, quæ unice probanda est. Pro τὸ malim τῷ—ἁπτομένῳ· articulus in participiis non solet omitti. Suppleri potest: θερμὸν ἦν (αὐτό.) Ἁπτομένῳ quoque habet Procopius (L. II. B. P. c. 22. p. 319.),—τὸ μὲν σῶμα—οὔτε θερμὸν ἦν—ὥστε μηδὲ τοῖς νοσοῦσιν αὐτοῖς, μηδὲ ἰατρῷ ἁπτομένῳ δόκησιν κινδύνου παρέχεσθαι. Abreschius scite notat, in Diluc. p. 226. ἁπτομένῳ non modo ad *tactum* referri, verum etiam ad *visum.* Attigit hanc vim in Lectt. Aristæn. L. I. p. 63. Lactantius, *apud* Latinos, *contrectare oculis,* habet (Instit. div. VI. 6. etc.) Hanc explicationem docent sequentia, οὔτε χλωρὸν—Ceterum hoc participium casus tertii, ornatus magis caussa, quam necessitatis, additum est, ut Abresch. l. c. monet. Lucretius, v. 1163. "*Sed potius tepidum manibus proponere tactum.*" Cur Reiskius legi malit h. l. θερμὸν ἦν, οὔτε ὑπέρυθρον, ἀλλὰ χλωρὸν, πελιδνὸν, non satis intelligo. G.

Ἁπτομένῳ] i. e. *si* quis tangeret. v. Philol. Th. Paull. Nec *medici* utique tactus hic cogitandus; quippe quod et *alius* faceret atque exploraret. Ceterum pertinet *tangendi* voc. tantum ad θερμὸν, non ad reliqua, quippe visu exploranda. Neque enim ἅπτεσθαι Græci de visu ponunt; et, *oculis contrectare* poëticum est. Baver.

Πελιδνὸν] Suidas h. v. τὰ πελιδνὰ et πελιώματα *livores* apud Hippocratem in Coac. Præn. vertente ita Dioscoridem Plinio. πελιδνὴ τὰς παρειὰς ex Sophocle adducit Pollux IV. 141. vid. Gloss. LXX. hac voce reddunt חַכְלִלוּת Prov. XXIII. 29. Sed recte Alex. πέλιοι: alibi enim πελιόω. Wass. Πελιτνὸν ex Thucyd. adnotasse Ælium Dionysium scribit Eustath. in Il. I. 735. Duck.

Φλυκταίναις—ἐξηνθηκός·] Imitatus est Procopius, L. c. p. 320. φλυκταίναις quibusdam τὸ σῶμα ἐξηνθηκέναι. Virg. III. Ge. 508. "*et obsessas fauces* premit aspera lingua," i. e. interclusas tumore seu ulceribus. v. Illustr. Heynium. Lucret. v. 1146. *Ulceribus vocis via septa coibat.* Ovid. Met. VII. 556. "aspera lingua tumet." Mox—ὥστε μήτε τῶν—λεπτῶν—Ovid. l. c. v. 558. *Non stratum non ulla pati velamina possunt.* Lucret. v. 1168. *Nil adeo posset cuiquam leve tenueque membris Vertere in utilitatem.* Mox γυμνὸν verum est, sc. εἶναι. Sic Æ. Portus, Fab. Paullinus, et Abreschius, qui non percipit, structuram subsistere posse: μήτ' ἄλλο ἢ γυμνοὶ ὄντες. (Diluc. p. 227.) G.

Ἐκαίετο] H. Steph. ad Joann. Grammatic. Artic. VII. ex Eustathio adnotat, Atticos dicere κάειν, pro καίειν. Idem tradit Auctor

σινδόνων τὰς ἐπιβολὰς, μήτ᾽ ἄλλο τι ἢ γυμνὸν ἀνέχεσθαι, ἥδιστά τε ἂν ἐς ὕδωρ ψυχρὸν σφᾶς αὐτοὺς ῥίπτειν. καὶ πολλοὶ τοῦτο τῶν ἠμελημένων (ἀνθρώπων) καὶ ἔδρασαν ἐς φρέατα, ἀπαύστῳ τῇ δίψῃ ξυνεχόμενοι. καὶ ἐν τῷ ὁμοίῳ καθειστήκει τό, τε πλέον καὶ ἔλασσον ποτόν. καὶ ἡ ἀπορία τοῦ μὴ ἡσυχάζειν καὶ ἡ ἀγρυπνία ἐπέκειτο διαπαντός· καὶ τὸ σῶμα, ὅσον περ χρόνον καὶ ἡ νόσος ἀκμάζοι, οὐκ ἐμαραίνετο, ἀλλ᾽ ἀντεῖχε παρὰ δόξαν τῇ ταλαιπωρίᾳ. ὥστε ἢ διεφθείροντο οἱ πλεῖστοι ἐνναταῖοι καὶ ἑβδομαῖοι ὑπὸ τοῦ ἐντὸς καύματος, ἔτι ἔχοντές τι δυνάμεως, ἤ, εἰ διαφύγοιεν, ἐπικατιόντος τοῦ νο-

Etymolog. M. in Καίω et Ποιῶ. Itaque liber Cass. Attice ἐκάετο. Duck.

Σινδόνων] Herodotus, Alciphron. Wass.

Ἢ γυμνὸν ἀνέχεσθαι] Libenter scriberem ἢ τὸ γυμνὸν ἀνέχεσθαι. Sive tamen γυμνὸν ἀνέχεσθαι, sive τὸ γυμνὸν ἀνέχεσθαι scribatur, novam loquendi formam esse fateor. Quod si γυμνοὶ (ut est in margine) scribere maluerimus, etiamsi ὄντες subaudiamus, non minorem, ut opinor, illa sermonis forma novitatem habebit. Cæterum male Scholiastes nos jubet hunc locum perinde intelligere, ac si verba ita collocata essent, ἥδιστά τε ἂν ἐς ὕδωρ ψυχρὸν σφᾶς αὐτοὺς ῥίπτειν, τῇ δίψῃ ἀπαύστῳ συνεχόμενοι, ἠνείχοντο· tanquam reliqua μεταξὺ posita sint, quod alibi dicere potius solet διὰ μέσου, id est, per parenthesin. Nam post ῥίπτειν finitur periodus, et hæc verba καὶ πολλοὶ etc. sunt alius initium, quæ tamen alioqui ex ea pendet. In hac autem voces istæ, ἀπαύστῳ τῇ δίψῃ ξυνεχόμενοι, ad verbum ἔδρασαν ferantur necesse est, non minus quam πολλοὶ, quod præcedit: et simul omnes ejus sint nominativus, ut mos est Grammaticis loqui. Sed verbo ἔδρασαν quid faciemus? an cum his vocibus ἐς φρέατα jungemus? Imo cum his subaudiri ἀπὸ κοινοῦ puto ῥιπτοῦντες. Non secus enim intelligendum hunc locum existimo, quam si dictum esset, καὶ πολλοὶ etc. (ut in Var. Lect.) Steph. Ἢ γυμνὸν ἀνέχεσθαι] Apud Galenum, locum citantem, legitur γυμνοί. Quam scripturam si sequi maluerimus, ὄντες subaudiendum, ut monet Steph. qui etiam legendum putat τὸ γυμνόν. Veterem lectionem omnino retinendam esse suadet Fab. Paulinus, ut γυμνὸν referatur ad σῶμα. quam conjecturam firmat Æ. Portus, qui interpretatur ἢ γυμνὸν τὸ σῶμα, δηλονότι εἶναι. Vide Fab. Paulinum, p. 309. Huds.

Ἀνέχεσθαι] Hanc περίστασιν omittit Lucret. at in morbo regio tale quid memorat alicubi Hippocrates. Wass.

Καὶ ἔδρασαν] Scil. τὸ ῥίπτειν σφᾶς αὐτούς. Reiskius (anim. p. 21.) conjicit, ante ἐς φρέατα deesse πηδῶντες. Ἠμελημένοι sunt *pauperes, destituti famulitio*, ut Procopius explicatius scribit (p. 320.): Τινὲς δὲ καὶ ἀπημελημένοι, ἀπορίᾳ τροφῆς εὐθὺς ἔθνησκον· præcedit: εἰ μέν τις αὐτῶν ἐπεμελεῖτο, μεταξὺ ἤσθιον. Plura de h. v. dat Abreschius Diluc. p. 228. Lucret. v. 1170. h. l. expressit: "*In fluvios partim gelidos ardentia morbo Membra dabant, nudum jacientes corpus in undas*"—G.

Ἐπὶ τὰ φρέατα ἔδρ.] Schol. supplet, τρέχοντες. Sed ubi est hoc verbum? Aut unde repetas? Neque opus est eo suppleto. Quid enim est, τοῦτο ἔδρασαν, nisi ἔρριψαν σφ. αὐτούς. Bauer.

Τοῦ μὴ ἡσυχάζειν] Abundat μὴ Attice, additum verbis negativis, ut Gesnerus notat. Mox οἱ πλεῖστοι ἐνναταῖοι—Lucretius v. 1194. *Nec nimio rigida post strati morte jacebant, Octavoque fere candenti lumine solis, Aut etiam nona reddebant lampade vitam.* Mox ad ἐνναταῖοι scriptum est a manu rec. in Aug. ἔνατος καὶ τέτρατος οἱ ποιηταὶ, ἔννατος καὶ τέταρτος ἐν τοῖς—reliqua non legi potuerunt. F. συγγραφεῦσι. G.

Ἐνναταῖοι] Ἐναταῖοι quidam Mss. Ita scribunt passim Mss. in Josepho, et LXX. in Homero, Hesiodo, aliisque. et sane firmat εἴνατος Iliad. β'. 295. Wass. Vid. ad I. 117. Duck.

Εἰ διαφύγοιεν] Reiskius (in anim. l. c.) conjicit: εἰ τότε διαφύγοιεν. Paullo ante Gesnerus edidit, transpositione ἤ, ita: ἢ ἔτι ἔχοντές τι δυνάμεως εἰ διαφύγοιεν—*quod non fuissent perituri οἱ ἔχοντές τι δυνάμεως, sed pauxillum illud virium fecisse, ut ad tempus evaderent.* Equidem non imitatus sum. Manifestum est, ἔχοντες pertinere ad οἱ πλεῖστοι—ob omissum articulum, et res ipsa docet; n. æstus internus erat in caussa, ut, qui aliquid virium haberent, tamen more-

σήματος ἐς τὴν κοιλίαν, καὶ ἑλκώσεώς τε αὐτῇ ἰσχυρᾶς ἐγγιγνομένης, καὶ διαῤῥοίας ἅμα ἀκράτου ἐπιπιπτούσης, οἱ πολλοὶ ὕστερον δι' αὐτὴν ἀσθενείᾳ διεφθείροντο. διεξῄει γὰρ διὰ παντὸς τοῦ σώματος ἄνωθεν ἀρξάμενον τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ πρῶτον ἱδρυθὲν κακόν· καὶ εἴτις ἐκ τῶν μεγίστων περιγένοιτο, τῶν γε ἀκρωτηρίων ἀντίληψις αὐτοῦ ἐπεσήμαινε. κατέσκηπτε γὰρ καὶ ἐς τὰ αἰδοῖα, καὶ ἐς ἄκρας χεῖρας, καὶ πόδας· καὶ πολλοὶ στερισκόμενοι τούτων διέφευγον· εἰσὶ δ' οἳ καὶ τῶν ὀφθαλμῶν. τοὺς δὲ καὶ λήθη ἐλάμβανε παραυτίκα ἀναστάντας τῶν πάντων ὁμοίως, καὶ ἠγνόησαν σφᾶς τε αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐπιτηδείους.

ν'. 50. Γενόμενον γὰρ κρεῖσσον λόγου τὸ εἶδος τῆς νόσου, τά τε ἄλλα χαλεπωτέρως ἢ κατὰ τὴν ἀνθρωπείαν φύσιν προσέπιπτεν ἑκάστῳ, καὶ ἐν τῷδε ἐδήλωσε μάλιστα ἄλλο τι ὂν ἢ τῶν ξυντρόφων τι. τὰ γὰρ ὄρνεα καὶ τετράποδα, ὅσα ἀνθρώπων ἅπτεται, πολλῶν ἀτάφων γιγνομένων, ἢ οὐ προσῄει, ἢ

rentur. Si ἢ ante ἔχοντες posuisset Noster; addidisset, opinor, articulum: οἱ ἔχοντές τι δυνάμεως. Ipse Gesnerus scribebat, oblitus quasi sui, in nota subjecta: οἱ ἔχοντές τι δυνάμεως. G.

Δι' αὐτὴν ἀσθενείᾳ] Ita recepi ex optimis codd. pro διὰ τὴν ἀσθένειαν· quam lectionem probat quoque Abreschius (Diluc. p. 229.) Δι' αὐτὴν n. διάῤῥοιαν, quod præcessit, et mox c. 50. Morbus προσέπιπτεν ἑκάστῳ, quod Ovidius VII. Met. 524. expressit τῷ *incidere.* "Dira lues—populis—*incidit.*" Paullo ante ἐπιπίπτειν. Sic Propert. I. 15. 28. "si quid forte tibi durius *inciderit.*" Conferebat Burman. ad Ovid. l. c. hunc locum Thucydidis. Mox præeuntibus optimis codd. καὶ delevi. G.

Ἱδρυθὲν] Thom. Mag. ἱδρύθη, οὐχ ἱδρύνθη, et laudat hunc locum, et alium e III. 72. ubi tamen quidam ἱδρύνθη. Et sic quoque alibi. Duck.

Περιγένοιτο] Idem Thomas: περιεγένετο, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐσώθη καὶ ἔζησε. Θουκυδ. καὶ εἴ τις ἐ. τ. μ. περιγένοιτο. Duck.

Αὐτοῦ] Reiskius (in anim. l. c.) legit; αὐτὸν, *signabant eum, ut agnosceretur, ipsum peste laborasse.* Non opus est correctione. Ἀντίληψις, i. e. ἐπίσκηψις, *invasio*, ut Scholiastes explicat, vel κατάσκηψις τῶν ἀκρωτηρίων αὐτοῦ ἐπεσήμαινε, i. e. *indicium erat*, (eum hoc morbo laborasse) *si ejus extremæ membrorum partes esset læsæ.* G.

Καὶ πολλοὶ etc.] Lucretius hæc ita interpretatur:

Et graviter partim metuentes limine lethi
Vivebant ferro privati parte virili.

Quem mentem Thucydidis non assequutum esse existimat P. Victorius, in Var. Lect. 35. 8. Lucretium tamen defendunt Lambinus et Fab. Paulinus, verisimillimum esse existimantes, multos, dum paterentur virilia sibi amputari, mortis periculum effugisse. Vide Fab. Paulinum, p. 352. 353. etc. Huds. Defendit Lucretium etiam Hieron. Mercurial. III. Var. Lect. 12. et non obscure Lambinum plagii insimulat. Duck.

Ἐπιτηδείους] Non agnoscit Lucretius. Wass.

Κρεῖσσον λόγου] i. e. μεῖζον· sic τὸ κρεῖσσον sæpius. Eurip. Phœn. 896. Κρεῖσσον τὸ κακόν ἐστι τἀγαθοῦ. Idem in Bacch. v. 666. δεινὰ δρῶσι, θαυμάτων τε κρείσσονα, quæ, notante Scalig. in Varron. p. 87., Accius expressit: *quod neque satis fingi neque satis dici potest Pro magnitate.* v. Valken. V. Cel. ad Phœniss. p. 333. qui hujus loci Thucydidei mentionem fecit. G.

Ξυντρόφων] i. e. εἰωθότων, ut paullo post c. 51. Mox τὰ γὰρ ὄρνεα— Lucretius, v. 1213. sic reddidit: "*Multaque humi cum inhumata jacerent corpora supra Corporibus, tamen alituum genus atque ferarum Aut procul absiliebat, ut acrem exiret odorem*"— G.

Τετράποδα] Huc respexit Plutarch. Sympos. IX. pag. 733. Wass.

Ὅσα ἀνθρώπων ἅπτεται] Quæ hominum

γευσάμενα διεφθείρετο. τεκμήριον δὲ, τῶν μὲν τοιούτων ὀρνίθων ἐπίλειψις σαφὴς ἐγένετο, καὶ οὐχ ἑωρῶντο οὔτε ἄλλως, οὔτε περὶ τοιοῦτον οὐδέν. οἱ δὲ κύνες μᾶλλον αἴσθησιν παρεῖχον τοῦ ἀποβαίνοντος, διὰ τὸ ξυνδιαιτᾶσθαι.

να΄. 51. Τὸ μὲν οὖν νόσημα, (πολλὰ καὶ ἄλλα παραλιπόντι ἀτοπίας, ὡς ἑκάστῳ ἐτύγχανέ τι διαφερόντως ἑτέρῳ πρὸς ἕτερον γιγνόμενον,) τοιοῦτον ἦν ἐπίπαν τὴν ἰδέαν. καὶ ἄλλο παρελύπει κατ᾽ ἐκεῖνον τὸν χρόνον οὐδὲν τῶν εἰωθότων· ὃ δὲ καὶ γένοιτο, ἐς τοῦτο ἐτελεύτα. ἔθνησκον δὲ, οἱ μὲν, ἀμελείᾳ, οἱ δὲ, καὶ πάνυ θεραπευόμενοι. ἕν τε οὐδὲν κατέστη ἴαμα, ὡς

cadavera *attingunt*, h. e. *devorant*, *comedunt*. Sic τὸ *attingere*, ut ἅπτεσθαι, apud Ciceronem, pro Rosc. Amer. 26. "*bestiæ*, quæ tantum scelus (i. e. scelestum hominem) *attigissent*," i. e. comedissent. v. Clav. Cic. Ernesti, h. v. qui h. l. Thucydidis laudavit. Sic *Tangere* v. c. apud Ovid. VII. Met. 549. "non illa canes avidæque volucres, Non cani *tetigere* lupi." cf. Abresch. in Dil. p. 230. et in Auctar. p. 278. qui exempla, et alios, qui de h. v. egerunt, excitat. Mox Reisk. pro γιγνομένων, quod languet ei, in Diluc. Abresch. p. 230., malit ῥιπτομένων vel κειμένων, quod Lucretius habuisse in suo cod. videtur, vertens, v. 1213. "Multaque humi *cum inhumata jacerent* corpora." Sed intelligenter monet Abreschius, ῥίπτεσθαι ἄταφον, eum, qui contumelia quadam projiciatur, quæ h. l. nulla est. Reiskius hanc conjecturam in animadversionibus ad h. l. non repetiit, haud dubie, quod ei nihil tribueret. G.

Ἅπτεται] Ita Horat. Serm. 2. 6. 87. "*tangentis* male singula dente superbo." Ciceronis quidem locus, p. Ros. Am. minus huc pertinet; quippe ubi *contingere* habeat notionem sui contaminandi et furore imbuendi. Bauer.

Ἢ γευσάμενα] Lucret. v. 1216. *Aut ubi gustarat, languebat morte propinqua*— G.

Οἱ δὲ κύνες—] Lucret. v. 1220.—*Cum primis fida canum vis Strata viis animam ponebat in omnibus ægram*— G.

Πολλὰ καὶ ἄλλα] Hæc verba uncinis inclusi usque ad γιγνόμενον. Reisk. malit legi: πολλὰς καὶ ἄλλας. Dativus participii resolvendus videtur, tanquam scripserit: τὸ νόσημα, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, πολλὰ—παραλιπόντι ἀ.— Sive pro παραλιπόντος ἐμοῦ, *ut taceam* τοιοῦτον ἦν—Sequitur τοιοῦτον ἦν—τὴν ἰδέαν. *Eine solche Bewandtniss hatte es überhaupt mit der Krankheit*. Vocem ἰδέας frequentat Noster et Plato. G.

Ἐς τοῦτο ἐτελεύτα] Supra ἀπεκρίθη. Mox ἕν τε οὐδὲν— fere ut nos: *kein einziges Arzneymittel*— Hoc pleonasticum loquendi genus non esse καινοπρεπὲς, ut Schol. videtur, e testimoniis antiquissimorum scriptorum patet. Sic Plato VI. Reip. 470. F. οὐκ ἔστιν ἓν οὐδὲν ἄλλο πεπονθὸς τοιοῦτο. Multa exempla collegit Abresch. in Diluc. p. 230. et in Auctar. p. 279. Ceterum Gregor. de Dial. p. 22. h. l. laudat, ad quem Koenius eruditiss. eleganter commentatus est. Lucret. v. 1224.

Nec ratio remedi communis certa dabatur,
Nam quod alis dederat vitaleis aëris auras,
Hoc aliis erat exitio, letumque parabat. G.

Ἕν τε οὐδέν] In vet. scriptum est οὐδὲ ἕν. Cæterum in hæc verba, ἕν τε οὐδὲν κατέστη ἴαμα, annotatum habemus a Scholiaste, esse schema καινοπρεπές· sed vereor, ne in alia quæpiam verba istud ab eo fuerit annotatum. Nam sub illis verbis, ἕν τε οὐδὲν, agnosco quidem pleonasmum: sed quem (ut opinor) σχῆμα καινοπρεπὲς vocandum non censuisset. Steph. Atticorum esse οὐδὲ ἓν scribere, dicit Corinthus de Dialect. locum hunc afferens. Huds. Corinthus pro ἓν habet ἐν, et pro χρῆν, χρὴ; ut Codd. Ar. et C. Οὐδὲ εἷς et οὐδὲ ἓν obvia sunt: sed εἷς οὐδεὶς pro οὐδεὶς, et ἓν οὐδὲν pro οὐδὲν nova. Explicationes verborum ὅ, τι χρῆν προσφέροντας ὠφελεῖν, quas in Var. Lect. adfert Hudson. non adsequor, nec scio cur in illis interpretandis se adeo torserint. Nam simplicissima est sententia, *quod adhibentes juvare posset*, vel *juvaret*; sive, ut recte Interpres Latinus, *quod adhibitum prodesset*. Non videntur animum advertisse ad hunc usum τοῦ χρή. Sed sic rursus Thucydides IV. 34. καὶ οὐκ ἔχοντες ἐλπίδα καθότι χρὴ ἀμυνομένους σωθῆναι, *quomodo servari possent*, vel *servarentur*. Et Theocrit. XV. Idyll. 44. πῶς καὶ πόκα τοῦτο περάσαι χρὴ τὸ κακόν; *quomodo transire poterimus*, vel *transibimus?* Duck.

εἰπεῖν, ὅ, τι χρῆν προσφέροντας ὠφελεῖν. τὸ γάρ τῳ ξυνενεγκὸν, ἄλλον τοῦτο ἔβλαπτε. σῶμά τε αὔταρκες ὂν οὐδὲν διεφάνη πρὸς αὐτὸ, ἰσχύος πέρι ἢ ἀσθενείας, ἀλλὰ πάντα ξυνῄρει, καὶ τὰ πάσῃ διαίτῃ θεραπευόμενα. δεινότατον δὲ παντὸς ἦν τοῦ κακοῦ, ἥ τε ἀθυμία, ὁπότε τὶς αἴσθοιτο κάμνων, (πρὸς γὰρ τὸ ἀνέλπιστον εὐθὺς τραπόμενοι τῇ γνώμῃ, πολλῷ μᾶλλον προΐεντο σφᾶς αὐτοὺς, καὶ οὐκ ἀντεῖχον·) καὶ ὅτι ἕτερος ἀφ᾽ ἑτέρου θεραπείας ἀναπιμπλάμενοι, ὥσπερ τὰ πρόβατα, ἔθνησκον· καὶ τὸν πλεῖστον φθόρον τοῦτο ἐνεποίει.

Ὅ, τι χρῆν προσφέροντας ὠφελεῖν] *Quod admoventes juvare, s. admotum prodesse posset.* v. Duck. ad h. l. G.

Διεφάνη] Hoc verbum occurrit L. I. 18. ubi illud mutari nonnemo volebat in δὴ ἐφάνη. Verbum est probum, quod etiam reperitur L. VI. 17. v. quæ diximus ad L. I. 18. Usus est eo Procopius quoque περὶ κτισμ. Ἰουστίνου, p. 17. διεφάνη γὰρ—ὁ συρφετὸς ὅλος— Mox πάντα ξυνῄρει, *vis morbi omnia adflixit, s. sustulit,* "rieb alles auf." Supra c. 29. alio sensu adhibuit, βουλόμενοι—Περδίκκαν ξυνελεῖν αὐτὸν, i. e. *simul, s. una Perdiccam sibi conciliare.* v. Abres. Dil. p. 232. G.

Ξυνῄρει] Respondet Latino, *corripiebat,* et *velocitatem,* et *vim* morbi, et *ambitum* ad multos patentem, notanti. BAUER.

Τὰ—θεραπευόμενα] Rursus Neutr. p. masc. τοὺς θεραπευομένους.

Δεινότατον—κάμνων] Lucret. l. c. v. 1228.

Illud in his rebus miserandum et magnopere unum
Ærumnabile erat, quod ubi se quisque videbat
Implicitum morbo, morti damnatus ut esset,
Deficiens animo mœsto cum corde jacebat,
Funera respectans, animam et mittebat ibidem— G.

Προΐεντο σφᾶς αὐτοὺς] *Se ipsos destituebant, omnem curam sui abjiciebant.* G.

Θεραπείας] Vid. Liv. III. 6. WASS.

Θεραπείας ἀναπιμπλάμενοι] Ordo est; ἕτερος ἀπὸ θεραπείας ἑτέρου ἀναπιμπλάμενοι, (νόσου) ὥσπερ τὰ πρόβατα, ἔθνησκον. Incisum delevi cum Reiskio (anim. p. 21.) Plutarchus in Pericle p. 660. hanc explicationem veram esse confirmat, ἀλλ᾽ ἐῶν (Pericles) ὥσπερ βοσκήματα καθειργμένους ἀναπίμπλασθαι φθορᾶς ἀπ᾽ ἀλλήλων. v. Ducker. qui jam vidit verum. Cum loco Livii III. 6. qui respexit ad h. l. cf. XXV. 26. v. Ducker. p. 555. Drakenb. Abreschius (in Dilucid. p. 233.) aliam viam ingressus, τὸ ἀναπιμπλάμενοι active vult sumi, pro ἀποπιμπλάντες, et θεραπείας accusativum plur. esse statuit, et in ἀφ᾽ ἑτέρου supplet νοσήματος, hoc sensu: *obeuntes atque implentes curationis munera, alter ab altero, per contagionem, ut oves, moriebantur.* Durior videtur hæc explicatio, nec ulla necessitas adest, cur ἀναπιμπλάμενοι sit active accipiendum. Heilmanus hanc enarrationem Abreschianam quoque notavit ad h. l. Lucretius l. c. v. 1240. ita vertit ὥσπερ τὰ πρόβατα, *Lanigeras tanquam pecudes et bucera secla.* Mox εἴτε μὴ θέλοιεν. Luc. v. 1236. sic: *nam quicunque suos fugitabant visere ad ægros*—G.

Ὥσπερ τὰ πρόβατα] Hæc verba, ὥσπερ τὰ πρόβατα, potius ad præcedentia (ut opinor) quam ad sequens verbum ἔθνησκον feruntur: etiamsi apud Scholiasten ita, ὥσπερ τὰ πρόβατα ἔθνησκον, habeamus ante istud ejus scholium, ὅτι τὰ πρόβατα μεταληπτικὰ καὶ μεταδοτικὰ τῆς νόσου. nam vel hinc intelligimus, eum ad illa referre, ἕτερος ἀφ᾽ ἑτέρου θεραπείας ἀναπιμπλάμενοι· non quod tanquam de ovibus dici possit itidem, ἑτέραν ἀφ᾽ ἑτέρας ἀναπίμπλασθαι νόσου. Nam in proverbium propemodum abiit scabiei ovium contagio: quam tamen alioqui et porcis tribuit Juvenalis Satyra II.

—— dedit hanc contagio labem,
Et dabit in plures: sicut grex totus in agris
Unius scabie cadit et porrigine porci.

Sed mirum certe, si ita loquutus est hic Scriptor, ut dixerit θεραπείας ἀναπιμπλάμενοι, pro τῆς νόσου ἀναπιμπλάμενοι διὰ τῆς θεραπείας, vel ἐκ τῆς θεραπείας. STEPH. Sed non loquutus est ita Thucydides, neque opus est his supplementis διὰ, vel ἐκ τῆς θεραπείας, aut ἕνεκα, vel χάριν τῆς θεραπείας· quum Thucydides ipse dicat ἀπό· cujus verba ita recte accipi possunt, καὶ ὅτι ἕτερος ἀφ᾽ ἑτέρου θεραπείας ἀναπιμπλάμενοι, scilicet τῆς νόσου, i. e. ut Stephanus in marg. Edit. suæ secundæ vertit, *et quod alter ab alterius curatione morbo oppleti,* i. e. *alter ex alterius curatione contagionem mali haurientes.* Nam νόσου, vel φθορᾶς supplendum esse, adparet e Plutarcho in Pericl. p. 311. ita de hac re scribente: ἐῶν ὥσπερ βοσκήματα κα-

εἴτε γὰρ μὴ θέλοιεν, δεδιότες, ἀλλήλοις προσιέναι, ἀπώλλυντο ἔρημοι· καὶ οἰκίαι πολλαὶ ἐκενώθησαν ἀπορίᾳ τοῦ θεραπεύσοντος· εἴ τε προσίοιεν, διεφθείροντο· καὶ μάλιστα οἱ ἀρετῆς τι μεταποιούμενοι. αἰσχύνῃ γὰρ ἠφείδουν σφῶν αὐτῶν, ἐσιόντες παρὰ τοὺς φίλους, ἐπεὶ καὶ τὰς ὀλοφύρσεις τῶν ἀπογιγνομένων τελευτῶντες καὶ οἱ οἰκεῖοι ἐξέκαμνον, ὑπὸ τοῦ πολλοῦ κακοῦ νικώμενοι. ἐπιπλέον δὲ ὅμως οἱ διαπεφευγότες τόν τε θνήσκοντα καὶ τὸν πονούμενον ᾠκτίζοντο, διὰ τὸ προειδέναι τε, καὶ αὐτοὶ ἤδη ἐν τῷ θαρσαλέῳ εἶναι. δὶς γὰρ τὸν αὐτὸν, ὥστε καὶ κτείνειν, οὐκ ἐπελάμβανε. καὶ ἐμακαρίζοντό τε ὑπὸ τῶν

θειργμένους ἀναπίμπλασθαι φθορᾶς ἀπ' ἀλλήλων. Livius III. 6. in re simili dicit, *ministeria invicem ac contagio ipsa vulgabant morbos.* Illa ὥσπερ τὰ πρόβατα Stephanus recte separat ab ἔθνησκον. Non enim dicit Thucydides, eos mortuos ut oves; sed per ministeria contagionem mali ab aliis ad alios manasse, quemadmodum oves malo contagio vicini pecoris læduntur, ut ait Poëta. Gloss. ἀφὴ νοσοῦντος προβάτου, *contagium.* Duck.

Ἐκενώθησαν] Hesych. int. ἐρημώθησαν, quæ glossa, monente Abres. (Dil. p. 233.), huc pertinet, ut et altera ad ἠφείδουν, οὐκ ἐποιοῦντο φροντίδα, οὐκ ἐφείδοντο. Lucretius v. 1242. *pudor quem tum cogebat obire.* Idem verba εἴτε προσίοιεν—v. 1241. *Qui fuerant autem præsto, contagibus ibant Atque labore*— καὶ μάλιστα οἱ ἀρετῆς— v. 1244. *Optimus hoc leti genus ergo quisque subibat*— Reiskius post εἴτε, in Diluc. Abresch. p. 234. suspicabatur, excidisse καὶ vel τοι, vel αὖ. Sic scribere potuisset fortasse Noster. Pro θεραπεύσοντος idem Reiskius malit: θεραπεύοντος, aut θεραπεύσαντος. (Anim. p. 21.) Gottl.

Μεταποιούμενοι] Suidas in μεταποιεῖσθαι. μάλισθ' οἱ ἀρ. μετ. pro ἀντιποιούμενοι. Plato Polit. ἥκιστα βασιλικῆς ΜΕΤΑΠΟΙΟΥΜΈΝΟΥΣ τέχνης. Hesych. μετασκευάζεται, φροντίζει. Dion. Halicarn. Antiq. VI. 91. Πόλιν αὐτῶν ἐξ ἐφόδου ἀντιλαμβάνεται, ἐπιβαλλομένων μὲν τῶν ἐν αὐτῇ ΜΕΤΑΠΟΙΕῖΣΘΑΊ τινος ἈΡΕΤῆΣ. Wass. Tangit hunc locum Plutarch. περὶ πολυφιλίας in fin. Duck.

Οἱ ἀρετῆς τι μεταποιούμενοι] *Qui humanitatem quandam, studium de miseris bene merendi præ se ferebant.* Mox explicat hanc ἀρετὴν, per formam, αἰσχύνην, nos *Ehrliebe*, Lucretius vertit d. l. *pudorem.* Ceterum Procopius hanc formam loquendi convertit in usum sum, L. I. B. G. c. 8. ext. καὶ μάλιστα οἷς δὴ ἀρετῆς τι μεταποιεῖσθαι ξυνέβαινε. Quem locum indicavit Abresch. Diluc. p. 234. G.

Ἀρετῆς τι μεταπ.] *Constantiam* hic intelligere malim non horrentium morbum; *die recht tapfer thun wollten.* Baver.

Τὰς ὀλοφύρσεις] Sententiam Stephani de hoc loco ex Adnotationibus illius descripsit in Var. Lect. Hudsonus. Antea aliter sentiebat Stephanus. Nam in Append. ad scripta de Dial. p. 93. probarat sententiam Scholiastæ. Duck.

Ἐπεὶ καὶ τὰς ὀλοφύρσεις] Supplendum πρὸς cum Scholiaste, quod probant Stephanus et Abresch. (Diluc. p. 234.) qui docet, verbis ἐκκάμνειν, ἀποκάμνειν et ἀπαγορεύειν jungi πρὸς, ἐκ et ὑπό. Nisi velimus cum Dionysio (T. VI. p. 796.), voc. ὀλοφύρσεις pro ὀλοφύρεσθαι positum, tanquam sit scriptum: ἐπεὶ καὶ ὀλοφύρεσθαι τοὺς ἀπογιγνομένους τελ. κ. οἱ οἰκ. ἐξεκ. Reiskius corrigit πρὸς τὰς ὀλοφ. (anim. 21.) Lucretius h. l. v. 1246. sic expressit: *lacrimis lassi luctuque redibant.* Liv. XXV. 26. *postremo ita assuetudine mali efferaverant animos, ut non modo lacrimis justoque comploratu prosequerentur mortuos*— G.

Θνήσκοντα] Pollux. III. 104. τὸν δὲ τεθνηκότα. male. πονούμενον pro κάμνοντα haud infrequens. v. Hippocratem II. 48. Aphor. et Aristophanem Εἰρ. 820. Wass.

Διὰ τὸ προειδέναι] Sc. τοῦτο τὸ δεινὸν, s. νόσημα. Abreschius (in Dil. p. 235.) aliter ac interpres capit; vel per ἓν διὰ δυοῖν, pro διὰ τὸ προειδέναι αὐτοὺς ἤδη ἐν τῷ θαρσαλέῳ εἶναι, *quod scirent, se jam in tuto esse,* vel præpostero ordine collocata esse credit, ita, ut διὰ τὸ προειδέναι spectet ad proximum, τὸν πονούμενον, at ἐν θαρσαλέῳ εἶναι respiciat remotius τὸν θνήσκοντα, et intelligatur κατὰ τοῦτο. Subtilior justo est utraque h. l. interpretatio; probabilior tamen posterior videtur. Manifestum est, qui hoc malum evasissent, hos duplici de caussa miseratos esse ægrotos. G.

Οὐκ ἐπελάμβανε] n. νόσος s. νόσημα, bis eundem non *oppressit.* Sic L. IV. 27. τὴν

ἄλλων, καὶ αὐτοὶ, τῷ παραχρῆμα περιχαρεῖ, καὶ ἐς τὸν ἔπειτα χρόνον ἐλπίδος τι εἶχον κούφης, μηδ' ἂν ὑπ' ἄλλου νοσήματος ποτὲ ἔτι διαφθαρῆναι.

νβ'. 52. Ἐπίεσε δ' αὐτοὺς μᾶλλον πρὸς τῷ ὑπάρχοντι πόνῳ καὶ ἡ ξυγκομιδὴ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὸ ἄστυ, καὶ οὐχ ἧσσον τοὺς ἐπελθόντας. οἰκιῶν γὰρ οὐχ ὑπαρχουσῶν, ἀλλ' ἐν καλύβαις πνιγηραῖς ὥρᾳ ἔτους διαιτωμένων, ὁ φθόρος ἐγίγνετο, οὐ-

φυλακὴν ὁ χειμὼν ἐπέλαβε, *oppressit.* Apud Herod. VIII. 115. est. ἐπιλαβὼν—λοιμὸς—τὸν στρατὸν—ἔφθειρε, *ingruens pestis exercitum perdidit.* cf. Bergl. ad Alciphr. p. 9. G.

Τῷ παραχρῆμα περιχαρεῖ] Stephanus in Adnotat. suis lectorem remittit ad ea, quæ in marg. Edit. suæ sec. scripta sunt: ubi hæc leguntur. Videtur deesse præpositio πρὸς, aut relicta esse subaudienda (quod tamen præter consuetudinem esset) ante τῷ παραχρῆμα, hoc sensu: *Tum vero ipsi præter gaudium, quod in præsens percipiebant, etiam levem quandam spem in posterum habebant, se nec ab ullo alio morbo,* etc. Vel potius, *vanam quandam spem in post.* Aliter tamen Schol. Græcus vocab. κούφην exponit, quasi ita vocetur ab effectu: sed poëtico epitheto magis conveniens esset ejus expositio. Hæc Steph.

Αὐτοὶ τῷ παραχρῆμα—] Reiskius (anim. p. 21.) legit: αὐτοὶ πρὸς τῷ παραχρ.—*præter.* Ita Stephanus jam contendit legendum, hoc sensu: *tum vero præter gaudium.* Abreschius vel supplet ex ἐμακαρίζοντο, ἐμακάριζον ἑαυτοὺς, vel ad sequens: ἐλπίδος τι εἶχον, quod magis placet. G.

Τῷ παραυτ. περιχαρεῖ] Simpliciter verte, ob præsentem lætitiam, vel, ex præsenti gaudio. Ita nil impediti. Baver.

Ἐλπ. κούφης] Notare potest, spem levem, i. e. minus firmam, fallacem: sed et, spem relevantem, recreantem, κουφίζουσαν· ut apud Sophocl. Ajac. κούφοις πνεύμασιν βόσκου, i. e. mitibus auris, recreantibus. Baver.

Ἔτι διαφθαρῆναι] *Non amplius vexatum iri,* s. *vires debilitatum iri.* Hoc loco certe pro *absumere, interimere* non capi potest. Supra L. I. 24. ἀπὸ πολέμου τινὸς τῶν προσοίκων βαρβάρων ἐφθάρησαν, eorum opes, *vires imminutæ sunt,* ubi ex optimis codd. pro ὑπὸ recepi ἀπό. Eundem tamen sensum fundit ὑπό. v. not. G.

Ὥρᾳ ἔτους] Nisi compertum esset ὥραν apud Græcos significare fervorem æstatis (ut docet Casaub. in Athenæum, p. 159. 980.) mallem cum Meursio legere ὥρᾳ θέρους, aut ὥρᾳ ἦρος, qua phrasi utitur Aristoph. Vide Fab. Paulinum, pag. 510. Huds.

Meursius V. Lection. Atticar. 26. legit ὥρᾳ θέρους, ex auctoritate Galeni, cujus hæc verba refert ex I. 5. περὶ ἐπιφορᾶς πυρετῶν: καθά φησιν ὁ Θουκυδίδης· ἀλλ' ἐν καλύβαις πνιγηραῖς ὥρᾳ θέρους διαιτωμένων ὁ φθόρος κατὰ τὸ σῶμα ἐγίγνετο. Sed si Galenus ad verba Thucydidis potuit addere illa, κατὰ τὸ σῶμα, etiam pro ὥρᾳ ἔτους, quod in Thucydide legerat, potuit scribere ὥρᾳ θέρους, quod eadem significatione dici non ignorabat. Et fortassis etiam consulto ita scripsit, ut indicaret hoc de æstate accipiendum· quemadmodum et Plutarch. l. d. θέρους ὥρᾳ πολλῶν ὁμοῦ χύδην ἐν οἰκήμασι μικροῖς καὶ σκηνώμασι πνιγηροῖς ἠναγκασμένων διαιτᾶσθαι. Nam alioqui ὥρᾳ ἔτους etiam de vere dicitur. Herodian. VIII. 4. τῶν γὰρ ὑπερκειμένων ὀρῶν τὰς δι' ὅλου τοῦ χειμῶνος παγείσας χιόνας λύουσα ἡ τοῦ ἔτους ὥρα, i. e. ver., quo nives solvuntur; ut in Virgil. I. Georg. 43. *Vere novo, gelidus canis quum montibus humor Liquitur.* vid. Heins. C. XIII. Lection. Theocrit. Græv. C. II. Lection. Hesiod. et Spanhem. ad Callim. hymn. in Cerer. v. 124. Sed et ὥρα solum pro vere apud Homer. Il. β'. 468. ubi vid. Eustath. p. 256. Duck.

Ὥρᾳ ἔτους] Galenus (l. 5.) hunc locum laudans, haud dubie memoriter, legit ὥρᾳ θέρους, ut interpretaretur lectionem elegantem ἔτους, quæ suo loco non movenda est; v. plura apud Duckerum. Procopius, cujus loca duo protulit Abreschius (Diluc. p. 235.) veluti B. P. II. 19., ubi fere singula verba descripta sunt, et L. II. B. V. c. 6. ubi bis θέρους ὥρα est. Respexit etiam huc Plut. in Pericle: p. 660. θέρους ὥρᾳ πολλῶν ὁμοῦ χύδην ἐν οἰκήμασι μικροῖς καὶ σκηνώμασι πνιγεροῖς ἠναγκασμένων διαιτᾶσθαι. Procopius (B. P. L. II. p. 78. Hœsch.) ubi inquirit in caussas pestilentiæ, tempore Justiniani exortæ, ὥραν τοῦ ἔτους in caussa fuisse negat; ubi de quovis anni tempore sumtum videtur. Sequitur enim ἐνέσκηψε δὲ τοῖς μὲν ὥρᾳ θέρους, τοῖς δὲ χειμῶνι, τοῖς δὲ κατὰ τοὺς ἄλλους καιρούς. Mœris p. 424. ὥρα ἔτους, Ἀττικῶς, καιρὸς ἔτους, Ἑλληνικῶς. De æstatis fervore certe h. l. capiendum esse, e glossis Scriptorum, quos laudavimus, constat. Notavit quoque Herodianus, p. 465. ἔτους ὥραν ἰδίᾳ

δενὶ κόσμῳ· ἀλλὰ καὶ νεκροὶ ἐπ' ἀλλήλοις ἀποθνήσκοντες ἔκειντο· καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐκαλινδοῦντο, καὶ περὶ τὰς κρήνας ἁπάσας, ἡμιθνῆτες, τῇ τοῦ ὕδατος ἐπιθυμίᾳ. τά τε ἱερὰ, ἐν οἷς ἐσκήνηντο, νεκρῶν πλέα ἦν, αὐτοῦ ἐναποθνησκόντων. ὑπερβιαζομένου γὰρ τοῦ κακοῦ, οἱ ἄνθρωποι, οὐκ ἔχοντες ὅ, τι γένωνται, ἐς ὀλιγωρίαν ἐτράποντο καὶ ἱερῶν καὶ ὁσίων ὁμοίως· νόμοι τε πάντες συνεταράχθησαν, οἷς ἐχρῶντο πρότερον περὶ τὰς ταφάς. ἔθαπτον δὲ ὡς ἕκαστος ἠδύνατο. καὶ πολλοὶ ἐς ἀναισχύντους θήκας ἐτράποντο, σπάνει τῶν ἐπιτηδείων, διὰ τὸ συχνοὺς ἤδη προτεθνάναι σφίσιν. ἐπὶ πυρὰς γὰρ ἀλλοτρίας, φθάσαντες τοὺς νήσαντας, οἱ μὲν, ἐπιθέντες τὸν ἑαυτῶν νεκρὸν, ὑφῆπτον, οἱ δὲ, καιομένου ἄλλου, ἄνωθεν ἐπιβαλόντες, ὃν φέροιεν, ἀπῄεσαν.

νγ'. 53. Πρῶτόν τε ἦρξε καὶ ἐς τἆλλα τῇ πόλει ἐπιπλέον ἀνομίας τὸ νόσημα. ῥᾷον γὰρ ἐτόλμα τὶς, ἃ πρότερον ἀπε-

τὸ θέρος Ἀττικοί. v. Pierson. Eruditiss. ad Herod. l. c. Pro ὑπαρχουσῶν in marg. Flor. Vin. scr. ὑπαρκουσῶν. Non male. G.

Ἀποθνήσκοντες ἔκειντο] Eleganter ἔκειντο addit, mortui enim κεῖσθαι dicuntur. v. de h. v. Gloss. Lucret. v. 1262. *Multa sibi prostrata viam per proque voluta, Corpora Silanos ad aquarum strata jacebant.* Κρήνας vertit *Silanos aquarum.* Nos *Springbrunnen.* Mox ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐκαλινδοῦντο, Lucr. v. 1265. *Multaque per populi passim loca promta, viasque Languida semianimo tum corpore membra videres.* GOTTL.

Ἐσκήνηντο] Cod. Græv. dat: ἐσκήνωντο, sed vulgata recte habet, utitur enim Noster σκηνεῖν, non σκηνοῦν. v. Abresch. Diluc. p. 236. Lucretius v. 1270—75. *Omnia denique sancta Deum delubra replerat Corporibus mors exanimis*—Mox notandum: νεκρῶν—αὐτοῦ ἀποθνησκόντων. Repetitio ejusdem nominis, aut alius, non infrequens. Exempla dedit Abresch. auct. p. 279. G.

Καὶ ὁσίων] Male ὁσίων, quam ὁσιῶν ab ὁσία, cujus genitivi mentionem facit Scholiastes: dubium alioqui relinquens utram lectionem præferat. STEPH. Vide Capitolin. in Antonino pag. 341. Edit. Var. WASS. Locus Homeri ap. Schol. est Odyss. π'. 423. Huc pertinent, quæ ad Capitolin. l. d. adnotavit Casaubon. DUCK.

Νόμοι—περὶ τὰς ταφὰς] v. Petit. Legg. Attic. p. 53. 598. Wessel. "*ne quis sepulcra deleat, neve alienum inferat.*" cf. Cic. Legg. II. 26. Lucretius v. 1276—79. *Nec mos ille sepulturæ remanebat in urbe, Ut prius hic populus semper consuerat humari.* G.

Ἐς ἀναισχύντους] Hoc verbum mere poëticum, et Homericam redolens licentiam, de quo vide Fab. Paulinum. p. 522. HUDS.

Ἐς ἀναισχύντους θήκας—] i. e. ταφὰς, s. τάφους, ut Scholiastes Æschyli v. 405. exponit, quem excitavit Abresch. ad h. l. Vocat autem hæc conditoria τάφους s. θήκας ἀναισχύντους, quod inhonestum, quin impudens esset, citra leges Atheniensium, inferri aliquem in sepulcrum alienum. Reiskius in Diluc. Abresch. p. 238. ταφὰς conjicit; in anim. l. c. retinet, et explicat, *positiones*, h. e. *depositiones, sepulturas mortuorum*, ταφάς. Ceterum Procopius, L. II. B. P. c. 23. respiciens ad h. l. habet: ἐς ἀλλοτρίας θήκας ἐῤῥίπτουν. Sic illustrat h. v. quoque Scholiastes. In fine cap. pro καιομένου in marg. Ald. Vin. est ὁμοίου. G.

Τοὺς νήσαντας] Illud νοσήσαντας admitti posse haud reor. STEPH. Est sine dubio error librariorum. Aristoph. Lysistr. 269. πυρὰν νήσαντες. Lucian. de Mort. Peregr. p. 560. πυρὰν ὅτι μεγίστην νήσας. Et sic alii: quod Atticorum esse docet Thom. Magist. Νῆσαι πυρὰν λέγουσιν, οὐ συναγαγεῖν, οὐδέ συνθεῖναι. Νῆσαι autem est σωρεῦσαι. Schol. parv. Homeri ad Od. ό. 321. Πῦρ τ' εὖ νηῆσαι, exponit ξῦλα σωρεῦσαι, ἕνεκεν τοῦ πῦρ παῆσαι. DUCK.

Ῥᾷον γὰρ ἐτόλμα τις,—μὴ καθ' ἡδονὴν ποιεῖν] Τὸ μὴ h. l. abundare Ἀττικῶς, post verba, in quibus vis negandi latet, ut ἀποκρύπτεσθαι, cujus contraria vis τῷ φανεροῦν. Addit

κρύπτετο, μὴ καθ᾽ ἡδονὴν ποιεῖν, ἀγχίστροφον τὴν μεταβολὴν ὁρῶντες τῶν τ᾽ εὐδαιμόνων καὶ αἰφνιδίως θνησκόντων, καὶ τῶν οὐδὲν πρότερον κεκτημένων, εὐθὺς δὲ τἀκείνων ἐχόντων. ὥστε ταχείας τὰς ἐπαυρέσεις καὶ πρὸς τὸ τερπνὸν ἠξίουν ποιεῖσθαι, ἐφήμερα τά τε σώματα καὶ τὰ χρήματα ὁμοίως ἡγούμενοι. καὶ τὸ μὲν προσταλαιπωρεῖν τῷ δόξαντι καλῷ, οὐδεὶς πρόθυμος ἦν, ἄδηλον νομίζων, εἰ, πρὶν ἐπ᾽ αὐτὸ ἐλθεῖν, διαφθαρήσεται· ὅ, τι δὲ ἤδει τε ἡδὺ, καὶ πανταχόθεν τὸ ἐς αὐτὸν κερδαλέον, τοῦτο καὶ καλὸν καὶ χρήσιμον κατέστη. θεῶν δὲ φόβος, ἢ ἀνθρώπων νόμος οὐδεὶς ἀπεῖργε· τὸ μὲν, κρίνοντες ἐν ὁμοίῳ καὶ σέβειν καὶ μὴ, ἐκ τοῦ πάντας ὁρᾷν ἐν ἴσῳ ἀπολλυμένους·

Abreschius in Diluc. 239. alia verba, quibus adhæret ita μὴ, veluti ἐκπίπτειν, ἐκφυγεῖν, διαφυγεῖν, ἀπονομίσαι. Locus hic, opinor, sic potest resolvi: ἃ πρότερόν τις ἀπεκρύπτετο, μὴ ποιεῖν, (n. coram,) ταῦτα ῥᾷον ἐτόλμα sc. ποιεῖν καθ᾽ ἡδονήν. Sic fere Abreschius l. c. Reiskius in anim. p. 21. ante μὴ supplet ὥστε, quæ alias si faceret, occulte faceret, ut ex eo constaret, ipsum animo invito facere. Gottl.

Ὁρῶντες] Reiskius in Dilucid. Abresch. p. 240. corrigit ὁρῶν, ut retulerit ad ἕκαστος. Nihil opus correctione, quod τὶς ad collectiva pertinet. Multus est Abreschius (in Diluc. p. 240.) in hoc usu collectivorum demonstrando. G.

Ἐφήμερα] Dicuntur proprie σώματα, ut homo, quoad corpus, ἐφήμερον θρέμμα, v. Maxim. Tyr. XXVIII. p. 292. v. Gesner. ad Orph. v. 36. qui ostendit, homines a Diis, secundum poëtas, ita vocari. Hesychius ἐφήμερα int. εὐμετάβολα, εὔφθαρτα. Scholiastes sec. Æschyl. Prometh. v. 83. ἐφημέρους explicat, θνητούς. G.

Προσταλαιπωρεῖν] Προταλαιπωρεῖν solus, opinor, Gr. προσταλαιπωρηθεὶς agnoscit Pollux VI. §. 139. Noster alibi ἐπιταλαιπωρεῖν Lib. I. Cap. 123. ubi v. Schol. Wass.

Ὅ, τι δὲ ἤδει—] Sc. τις, quod ex superiori οὐδεὶς intelligitur. Exempla hujusmodi protulit Abresch. in auct. p. 280. Apud Xenoph. VI. K. A. p. 291. Leunclav. σημαίνει ὁ θεὸς, Xenophonti, μήτε προσδεῖσθαι τῆς ἀρχῆς, μήτ᾽ εἰ αἱροῖντο ἀποδέχεσθαι· ubi ex ἀρχῆς desumi debet ἄρχοντα. Reiskius in anim. p. 21. conjicit: ἤδει ἡδύ τε καὶ παντ.— Sine caussa. Mox θεῶν φόβος, erga Deos, de quo Genit. usu præter Abreschium (Diluc. p. 242.) et quos citat, et alii, veluti Ernest. ad Hom. Il. γ΄. v. 206. dixit, item Valken. ad Herod. VIII. p. 632. ubi κατὰ τὸ ἔχθος τῶν Θεσσαλῶν, quia oderant Thessalos—cf. not. ad L. I. 140. Mox ἀπεῖργε, n. arcebat eos a peccatis; supplendum est αὐτούς. G.

Ἐς αὐτὸ] E codd. optimis edidimus αὐτὸ, ut probaverat jam Abresch. Diluc. p. 242. G.

Τὸ μὲν, κρίνοντες] Ego hic arbitror esse Atticismum, non solum in illo τὸ μὲν, quod respicit ad φόβος θεῶν, sed et in voce κρίνοντες, quæ in casu nominativo pro genitivo ponitur. Vid. Fab. Paulinum, p. 561. Huds.

Abreschius negat, hunc nomin. esse absolutum, ut videbatur Fab. Paulino p. 561. et Hudsono ap h. l. Simili modo τὸ μὲν non refert ad φόβον θεῶν, quod sane eo pertinere videtur, ut τῶν δὲ ἁμαρτ. ad v. νόμον ἀνθρώπων. Respondent sibi hæc membra: nemo partim colebat Deos nec humanas leges: partim illud negligebant, quod juxta esset, colere Deos necne: hoc spernebant, quod putarent, se non amplius victuros, ut apud judices suorum criminum secundum leges civiles pœnas darent. Verti igitur debet: τὸ μὲν, quod ad illud attinet, illud quidem— Κρίνοντες pro κρινόντων αὐτῶν—aliter sequi debebat accusativus, qui supplendus est in ἀπεῖργε. In altero membro, οὐδεὶς ἐλπίζων, dictum est: οὐδενὸς δὲ ἐλπίζοντος (nemo vero crederet, putaret) βιῶναι μέχρι τοῦ δ. γ. ὥστε ἀντιδοῦναι (αὐτὸν) τιμ. τ. ἁμαρτ. Ita fere cepit quoque Grammius. Sic non est opus, μὲν sumere pro μὲν γὰρ, nec supplere in κρίνοντες, ἦσαν, et in ἐλπίζων, ἦν. Quæ omnia videntur periodum intricatiorem et orationem languidiorem reddere, cum per participia sit rotundior. Gottl.

Ἀπεῖργε—κρίνοντες] Debebat, κρίνοντας· sed simpliciter posuit primum casum, ut 4. 24. ὑπ᾽ ἀμφοτέρων ἐπολεμεῖτο· οἱ μὲν Ἀθηναῖοι—παραπλέοντες, rel. τὸ μὲν, τὸ δὲ, hic sign. partim, partim. Baver.

τῶν δὲ ἁμαρτημάτων οὐδεὶς ἐλπίζων μέχρι τοῦ δίκην γενέσθαι βιοὺς ἂν τὴν τιμωρίαν ἀντιδοῦναι· πολὺ δὲ μείζω τὴν ἤδη κατεψηφισμένην σφῶν ἐπικρεμασθῆναι, ἣν πρὶν ἐμπεσεῖν, εἰκὸς εἶναι τοῦ βίου τι ἀπολαῦσαι.

νδ'. 54. Τοιούτῳ μὲν πάθει οἱ Ἀθηναῖοι περιπεσόντες ἐπιέζοντο, ἀνθρώπων τε ἔνδον θνησκόντων, καὶ γῆς ἔξω δῃουμένης. ἐν δὲ τῷ κακῷ, οἷα εἰκὸς, ἀνεμνήσθησαν καὶ τοῦδε τοῦ ἔπους, φάσκοντες οἱ πρεσβύτεροι πάλαι ᾄδεσθαι,

Ἥξει Δωριακὸς πόλεμος, καὶ λοιμὸς ἅμ' αὐτῷ.

Ἐγένετο μὲν οὖν ἔρις τοῖς ἀνθρώποις, μὴ λοιμὸν ὠνομάσθαι ἐν τῷ ἔπει ὑπὸ τῶν παλαιῶν, ἀλλὰ λιμόν. ἐνίκησε δὲ ἐπὶ τοῦ παρόντος, εἰκότως, λοιμὸν εἰρῆσθαι. οἱ γὰρ ἄνθρωποι, πρὸς ἃ ἔπασχον, τὴν μνήμην ἐποιοῦντο. ἢν δέ γε, οἶμαι, ποτὲ ἄλλος πόλεμος καταλάβῃ Δωρικὸς τοῦδε ὕστερος, καὶ ξυμβῇ γενέσθαι λιμὸν, κατὰ τὸ εἰκὸς οὕτως ᾄσονται. μνήμη δὲ ἐγένετο καὶ τοῦ Λακεδαιμονίων χρηστηρίου τοῖς εἰδόσιν, ὅτε ἐπερωτῶσιν αὐτοῖς τὸν θεὸν, εἰ χρὴ πολεμεῖν, ἀνεῖλε κατὰ κράτος πολεμοῦσι νίκην ἔσεσθαι, καὶ αὐτὸς ἔφη ξυλλήψεσθαι. περὶ μὲν οὖν τοῦ χρηστηρίου, τὰ γιγνόμενα εἴκαζον ὅμοια εἶναι. ἐσβεβληκότων δὲ τῶν Πελοποννησίων, ἡ νόσος ἤρξατο εὐθύς.

Κατεψηφισμένην] Reisk. in anim. p. 21. legit: κατεψηφισμένοι, quod redeat ad superius κρίνοντες, *judicantes et ipsi sibi sententiam veluti capitalem pronunciantes hanc, ut crederent pœnam sibi nunc imminere multo majorem, quam quæ posset eos unquam ulla alia manere.* Mox τοῦ βίου τι ἀπολαῦσαι plane ut nos: *ihres Lebens noch etwas zu geniessen, oder froh zu werden.* Hesych. ἀπολαύει, τρυφᾷ. G.

Ἐν δὲ τῷ κακῷ] *Durante malo.* Sic ἐν σπονδαῖς, h. e. οὐσῶν σπονδῶν. vid. Schol. ad L. VII. 18. Mox in ἀνεμνήσθησαν φάσκοντες, hypallagen statuit Abresch. Diluc. p. 243. pro ἀναμνησθέντες—ἔφασκον. v. not. ad Schol. G.

Ἥξει Δωριακὸς—] Thucydides significat hoc oraculo proferendo, ut e consequentibus intelligitur, se nihil tribuere ejusmodi rebus, quæ superstionis sunt plenæ. Herodotus contra nullam temere occasionem prætermittit, oracula, somnia et portenta proferendi, ut scite observat Valkenarius ad Herodot. L. VI. p. 483. Thucydides contra majorem animi gravitatem ostendit, ut patet e L. II. 17. VI. 10. VII. 79. De hoc oraculo cf. L. l. c. 118. G.

Ἀλλὰ λιμόν.] Achill. Statius Observation. C. XXIV. et alii, ex hoc loco luce clarius patere putant, dipthongum οι olim eodem sono pronunciatam fuisse, quo vocalem ι. Qui aliter sentiunt, et ii quidem non pauci, eum suæ sententiæ nihil obstare credunt. Videndi sunt de hac controversia, qui ex professo de *Pronunciatione Linguæ Græcæ* scripserunt. Duck.

Κατὰ κράτος etc.] Oraculum hoc versibus Iambicis senariis pronunciatum fuisse existimat Fab. Paulinus, atque versum integrum esse, si recte pronuncietur, hoc modo:

Κατὰ κράτος πολεμοῦσι νίκη ἔσσεται.

Reliqua etiam verba facile ad versum accommodari posse,

Αὐτός τε παρακαλούμενος ξυλλήψομαι
Καὶ ἄκλητος————

Hic vero nonnulla deesse suspicaretur aliquis, quæ tertium versum absolverent. Vide Fab. Paulinum, p. 585. Huds.

Καὶ αὐτὸς ἔφη ξυλλήψεσθαι] Thom. Magist. in βούλομαι· τὸ φημὶ ἀεὶ πρὸς μέλλοντα καὶ ἐνεστῶτα. Θουκ. ἐν τῇ β'. καὶ ἀ. ε. ξ. Duck.

καὶ ἐς μὲν Πελοπόννησον οὐκ ἐσῆλθεν, ὅ, τι καὶ ἄξιον εἰπεῖν, ἐπενείματο δὲ Ἀθήνας μὲν μάλιστα, ἔπειτα δὲ καὶ τῶν ἄλλων χωρίων τὰ πολυανθρωπότατα. ταῦτα μὲν τὰ κατὰ τὴν νόσον γενόμενα.

νέ. 55. Οἱ δὲ Πελοποννήσιοι, ἐπειδὴ ἔτεμον τὸ πεδίον, παρῆλθον ἐς τὴν Πάραλον γῆν καλουμένην, μέχρι Λαυρίου, οὗ τὰ ἀργύρεια μέταλλα ἐστὶν Ἀθηναίοις. καὶ πρῶτον μὲν ἔτεμον ταύτην, ᾗ πρὸς Πελοπόννησον ὁρᾷ, ἔπειτα δὲ τὴν πρὸς Εὔβοιάν τε καὶ Ἄνδρον τετραμμένην. Περικλῆς δὲ, στρατηγὸς ὢν καὶ τότε, περὶ μὲν τοῦ μὴ ἐπεξιέναι τοὺς Ἀθηναίους, τὴν αὐτὴν γνώμην εἶχεν, ὥσπερ καὶ ἐν τῇ προτέρᾳ ἐσβολῇ.

νστʹ. 56. Ἔτι δ᾽ αὐτῶν ἐν τῷ πεδίῳ ὄντων, πρὶν ἐς τὴν παραλίαν γῆν ἐλθεῖν, ἑκατὸν νεῶν ἐπίπλουν τῇ Πελοποννήσῳ παρεσκευάζετο, καὶ ἐπειδὴ ἑτοῖμα ἦν, ἀνήγετο. ἦγε δ᾽ ἐπὶ τῶν νεῶν ὁπλίτας Ἀθηναίων τετρακισχιλίους, καὶ ἱππέας τριακοσίους, ἐν ναυσὶν ἱππαγωγοῖς πρῶτον τότε ἐκ τῶν παλαιῶν (νεῶν) ποιηθείσαις. ξυνεστρατεύοντο δὲ καὶ Χῖοι καὶ Λέσβιοι πεντήκοντα ναυσίν. ὅτε δὲ ἀνήγετο ἡ στρατιὰ αὕτη Ἀθηναίων, Πελοποννησίους κατέλιπον, τῆς Ἀττικῆς ὄντας ἐν τῇ παραλίᾳ. ἀφικόμενοι δὲ ἐς Ἐπίδαυρον τῆς Πελοποννήσου, ἔτεμον τῆς γῆς τὴν πολλήν· καὶ πρὸς τὴν πόλιν προσβαλόντες, ἐς ἐλπίδα μὲν

Ὅτι καὶ ἄξιον] Recte quidam Mss. et Schol. ὅ, τι ἄξιον καὶ εἰπεῖν. Wass.

Ἐπενείματο] Hesych. ἐπῆλθε, quam interpretationem Schol. explicationi præfert Abresch. Diluc. p. 244., ob prævium ἐσῆλθεν. G.

Ἔτεμον] Confer omnino Diodor. p. 309. d. Infra p. 340. 2. μὴ abest Gr. minus clare. Wass. Τὸ πεδίον potius credo scripsisse Thucydidem, quam τὸ χωρίον, quod est in nonnullis Mss. Erant jam olim diversa genera civium, οἱ ἐκ τοῦ πεδίου, et οἱ πάραλοι. Herodot. I. 59. De Paralo vid. Interpretes Stephani ad Ἀκτὴ et Πάραλος. Pertinet huc locus Thomæ Mag. Οὐ μόνον παράλιος χώρα, ἀλλὰ καὶ πάραλος. Θουκυδ. Duck.

Λαυρίου ὄρους] Ὄρους omittit etiam Suidas in ἀργυροῦν, ubi pro οὗ τὰ legit ὅπου ἀργ. prave. Pausan. p. 2. πλέοντι ἐς τὸ πρόσω Λαύριόν τε ἐστὶ καὶ νῆσος ἔρημος οὐ μεγάλη, Πατρόκλου καλουμένη. Wass. Λαύριον sine adjectione illa fere dicunt veteres. Schol. Aristoph. Equit. 361. Λαύριον, at 1091. Λαύρειον. Suidas quoque variat. Et in Thucyd. VI. 91. Λαυρείου. Sed ibi itidem alii Λαυρίου. Duck.

Λαυρίου] Præeuntibus codd. optimis delevi ὄρους, quod glossam sapit. v. Duck. Ceterum Herodot. L. VII. p. 569. scripsit Λαυρείου. Wesseling. ad h. l. monet, scribi Λαύρειον et Λαύριον. Utraque scriptura recta est. Apud Plutarch. in Themist. p. 445. est Λαυριωτικὴν πρόσοδον ἀπὸ τῶν ἀργυρείων μετάλλων. Ut constantes essemus, correximus L. VI. 91. pro Λαυρείου, Λαυρίου. De his metallis e Laurio monte egit Casaub. ad Strabon. L. IX. p. 613. Suid. in γλαὺξ ἵπταται, p. 483. Kusterus h. l. dedit Λαύριον, et in h. v. Λαύρειον, quæ inconstantia non probanda. cf. Xyland. ad Plut. l. c. Gottl.

Ὢν καὶ τότε] Alios post ὢν, alios post τότε interpungere, admonet Scholiastes. Steph.

Καὶ πρὸς τὴν πόλιν προσβαλόντες] Plutarch. in Pericl. p. 661. πολιορκήσας τε τὴν ἱερὰν Ἐπίδαυρον, ἐλπίδα παρασχοῦσαν ὡς ἁλωσομένην, ἀπέτυχε διὰ τὴν νόσον. Paullo ante: ἔτεμον τῆς γῆς τὴν πολλὴν, Noster more suo dixit, pro τὸ πολὺ, ut jam monuimus. Mox omissum est τὴν πολλὴν, in, τῆς τε γῆς ἔτεμον

ἦλθον τοῦ ἑλεῖν, οὐ μέντοι προεχώρησέ γε. ἀναγαγόμενοι δὲ ἐκ τῆς Ἐπιδαύρου, ἔτεμον τήν τε Τροιζηνίδα γῆν καὶ τὴν Ἁλιάδα, καὶ τὴν Ἑρμιονίδα. ἔστι δὲ πάντα ταῦτα ἐπιθαλάσσια τῆς Πελοποννήσου. ἄραντες δὲ ἀπ' αὐτῶν, ἀφίκοντο ἐς Πρασιὰς, τῆς Λακωνικῆς πόλισμα ἐπιθαλάσσιον, καὶ τῆς τε γῆς ἔτεμον, καὶ αὐτὸ τὸ πόλισμα εἷλον, καὶ ἐπόρθησαν. ταῦτα δὲ ποιήσαντες, ἐπ' οἴκου ἀνεχώρησαν. τοὺς δὲ Πελοποννησίους οὐκέτι κατέλαβον ἐν τῇ Ἀττικῇ ὄντας, ἀλλ' ἀνακεχωρηκότας.

νζ'. 57. Ὅσον δὲ χρόνον οἵ τε Πελοποννήσιοι ἦσαν ἐν τῇ γῇ τῶν Ἀθηναίων, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐστράτευον ἐπὶ τῶν νεῶν, ἡ νόσος ἔν τε τῇ στρατιᾷ τοὺς Ἀθηναίους ἔφθειρε καὶ ἐν τῇ πόλει. ὥστε καὶ ἐλέχθη, τοὺς Πελοποννησίους δείσαντας τὸ νόσημα, ὡς ἐπυνθάνοντο τῶν αὐτομόλων, ὅτι ἐν τῇ πόλει εἴη, καὶ θάπτοντας ἅμα ᾐσθάνοντο, θᾶσσον ἐκ τῆς γῆς ἐξελθεῖν. τῇ δὲ ἐσβολῇ ταύτῃ πλεῖστόν τε χρόνον ἐνέμειναν, καὶ τὴν γῆν πᾶσαν ἔτεμον. ἡμέρας γὰρ τεσσαράκοντα μάλιστα ἐν τῇ γῇ τῇ Ἀττικῇ ἐγένοντο.

νή. 58. Τοῦ δ' αὐτοῦ θέρους, Ἅγνων ὁ Νικίου καὶ Κλεόπομπος ὁ Κλεινίου, ξυστράτηγοι ὄντες Περικλέους, λαβόντες τὴν στρατιὰν, ᾗπερ ἐκεῖνος ἐχρήσατο, ἐστράτευσαν (εὐθὺς) ἐπὶ Χαλκιδέας τοὺς ἐπὶ Θρᾴκης, καὶ Ποτίδαιαν, ἔτι πολιορκουμένην. ἀφικόμενοι δὲ, μηχανάς τε τῇ Ποτιδαίᾳ προσέφερον,

—De forma loquendi v. ad h. l. c. 100. Gottl.

Ἑρμιονίδα] Hermione Herodoto VIII. 73. Polybio, Xenophonti p. 515. Scylaci Ἑρμιών; favent etiam numi. Agrum τὴν Ἑρμιονίδα vocat et Pausanias, cujus temporibus urbs antiqua eversa erat, nova autem IV. stadiis a promontorio sita est. Scriptores post Strabonem Thucyd. scripturam servant. Photius Lex. ined. Ἑρμιόνη χωρίον ἄσυλον in Peloponneso, aut civitas, ubi templum Cereris. Qua Deam pompa colebant Aristocles apud Ælianum de Animal. Lasus Hermionensis apud Athenæum docuere. Templum ibi χθονίας a piratis expilatum auctor Plutarchus in Pompeio. Idem πορφύρας Ἑρμιονικῆς in Alexand. meminit. De urbis origine adeas Herodot. et Athenæum. Vide idem Suidam v. ἀνθ' Ἑρμίωνος et Ὑπερίδης. Wass.

Ἐκ τῆς Ἐπιδαύρου—καὶ τὴν Ἑρμιονίδα] Urbes Peloponnesi maritimas commemorat Xenoph. L. VI. H. G. 2. p. 299. Ἀπ' αὐτῆς τι τῆς Λακεδαίμονος—καὶ Ἐπιδαύρου καὶ Τροιζῆνος καὶ Ἑρμιόνης καὶ Ἁλιέων. Loca vicina vocantur Τροιζηνὶς, Ἁλιὰς, Ἑρμιονὶς, et urbes Ἑρμιόνη (Strab. L. VIII. 373.) et Ἁλιεῖς (Steph. de Urbb. h. v.). Morus V. S. V. ad Xenoph. l. c. cf. Wass. ad L. I. 105. G.

Πρασιὰς] Noster rursus hujus urbis meminit 422. 1. 521. 22. Apud Pausaniam Βρασιαὶ, atque ita citat Stephanus. Polybius, Scylax, Ptolemæus Πρασία scribunt. Sic etiam Eustath. Odyss. ώ. p. 1967. Pluraliter effert Polyænus, ἐν Πρασίαις. Pausaniæ scriptura mendosa est. Wass. Aristoph. Pac. 241. Ἰὼ Πρασιαὶ τρισάθλιαι. Duck.

Ἔν τε τῇ στρατιᾷ] Reiskius in anim. p. 22. malit: στρατείᾳ, *in expeditione*. Codd. vero constanter vulgatam tuentur. In hac oppositione nil mutandum arbitror. G.

Ἅγνων] Ἀθηναίους δεδαπανηκότας εἰς τὴν πολιορκίαν ait Diodorus p. 310. d. πλείω τῶν χιλίων ταλάντων. v. Nostrum II. 70. Wass.

καὶ παντὶ τρόπῳ ἐπειρῶντο ἑλεῖν. προὐχώρει δὲ αὐτοῖς οὔτε ἡ αἵρεσις τῆς πόλεως, οὔτε τἆλλα τῆς παρασκευῆς ἀξίως. ἐπιγενομένη γὰρ ἡ νόσος, ἐνταῦθα δὴ πάνυ ἐπίεσε τοὺς Ἀθηναίους, φθείρουσα τὴν στρατιὰν, ὥστε καὶ τοὺς προτέρους στρατιώτας νοσῆσαι τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τῆς ξὺν Ἅγνωνι στρατιᾶς, ἐν τῷ προτοῦ χρόνῳ ὑγιαίνοντας. Φορμίων δὲ, καὶ οἱ ἑξακόσιοι καὶ χίλιοι οὐκέτι ἦσαν περὶ Χαλκιδέας. ὁ μὲν οὖν Ἅγνων ταῖς ναυσὶν ἀνεχώρησεν ἐς τὰς Ἀθήνας, ἀπὸ τετρακισχιλίων ὁπλιτῶν χιλίους καὶ πεντήκοντα τῇ νόσῳ ἀπολέσας, ἐν τεσσαράκοντα μάλιστα ἡμέραις. οἱ δὲ πρότεροι στρατιῶται κατὰ χώραν μένοντες ἐπολιόρκουν τὴν Ποτίδαιαν.

νθ'. 59. Μετὰ δὲ τὴν δευτέραν ἐσβολὴν τῶν Πελοποννησίων, οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς ἥ τε γῆ αὐτῶν ἐτέτμητο τοδεύτερον, καὶ ἡ νόσος ἐπέκειτο ἅμα καὶ ὁ πόλεμος, ἠλλοίωντο τὰς γνώμας. καὶ τὸν μὲν Περικλέα ἐν αἰτίᾳ εἶχον, ὡς πείσαντα σφᾶς πολεμεῖν, καὶ δι' ἐκεῖνον ταῖς ξυμφοραῖς περιπεπτωκότες· πρὸς δὲ τοὺς Λακεδαιμονίους ὥρμηντο ξυγχωρεῖν, καὶ πρέσβεις τινὰς πέμψαντες ὡς αὐτοὺς, ἄπρακτοι ἐγένοντο. πανταχόθεν τε τῇ γνώμῃ ἄποροι καθεστῶτες, ἐνέκειντο τῷ Περικλεῖ. ὁ δὲ, ὁρῶν αὐτοὺς πρὸς τὰ παρόντα χαλεπαίνοντας καὶ πάντα ποιοῦντας, ἅπερ αὐτὸς ἤλπιζε, ξύλλογον ποιήσας (ἔτι δ' ἐστρατήγει) ἐβούλετο θαρσῦναί τε, καὶ ἀπαγαγὼν τὸ ὀργιζόμενον τῆς γνώμης, πρὸς τὸ ἠπιώτερον καὶ ἀδεέστερον καταστῆσαι. καὶ παρελθὼν ἔλεξε τοιάδε.

ξ'. 60. "ΚΑΙ προσδεχομένῳ μοι τὰ τῆς ὀργῆς ὑμῶν ἔς με

Μετὰ—ἐγένοντο] D. Halic. p. 143. 6. W.

Μετὰ δὲ τὴν δευτέραν ἐσβολὴν—] Laudat hæc verba usque ad ἄπρακτοι ἐγένοντο, Dion. de Thucyd. judic. p. 843. Reprehendit Nostrum, quod leviter hanc rem narrarit, nec crimina legatorum, nec orationem, rationemque Lacedæmoniorum commemorarit. Gottl.

Τοδεύτερον] Τὸ δεύτερον etiam Dionys. Halic. Infra μὲν abest Dion. Halicarn. prorsus male. et πρὸς αὐτοὺς loco ὡς αὐτούς. W.

Καὶ τὸν μὲν] Abest a Dionys. l. c. μὲν, male. G.

Πρὸς δὲ τοὺς Λακεδαιμονίους—ξυγχωρεῖν] i. e. ξυμβαίνειν, pacisci. Stephano sine caussa corrigendum videbatur: πρὸς δὲ τὸ τοῖς Λακεδ. ὥρμηντο ξυγχωρεῖν. Noster uti h. l. loquitur L. III. 27. ξυγχωρήσοντες πρὸς Ἀθηναίους: cf. Abresch. Dilucid. p. 244. Mox pro ὡς αὐτοὺς, Dionysius habet: πρὸς αὐτούς. Illud est Atticorum, omisso τῷ πρός. G.

Ξυγχωρεῖν] i. e. ὑπείκειν, *nachzugeben*. v. Schol. et not. Gottl.

Ἀπαγαγὼν τὸ ὀργιζόμενον τῆς γνώμης] i. e. καθελών. Sic Hesych. ἀπαγαγὼν, (vulgo ἀπάγων) explicat. Abresch. Diluc. p. 245. putat, Hesychium hanc glossam ex h. l. hausisse. Gottl.

Ἀπαγαγὼν] Possis tamen simpliciter vertere, *abducens*, i. e. abducere volens, abducturus, avocaturus, nempe a sensu et cura mali urgentis, et ad belli curam revocaturus: vel, ut ipse subjicit, ad leniorem (in se) animum et firmiorem. Bauer.

Καὶ προσδ.—εἴκετε.] Dionys. Halic. p. 158. Deinde, ibidem, Ἐγὼ—διασώζεται.

γεγένηται· (αἰσθάνομαι γὰρ τὰς αἰτίας) καὶ ἐκκλησίαν τούτου ἕνεκα ξυνήγαγον, ὅπως ὑπομνήσω, καὶ μέμψωμαι, εἴ τι μὴ ὀρθῶς ἢ ἐμοὶ χαλεπαίνετε, ἢ ταῖς ξυμφοραῖς εἴκετε. ἐγὼ γὰρ ἡγοῦμαι πόλιν πλέω ξύμπασαν ὀρθουμένην ὠφελεῖν τοὺς ἰδιώτας, ἢ καθ᾽ ἕκαστον τῶν πολιτῶν εὐπραγοῦσαν, ἀθρόαν δὲ σφαλλομένην. καλῶς μὲν γὰρ φερόμενος ἀνὴρ τὸ καθ᾽ ἑαυτὸν, διαφθειρομένης τῆς πατρίδος, οὐδὲν ἧσσον ξυναπόλλυται· κακοτυχῶν δὲ ἐν εὐτυχούσῃ, πολλῷ μᾶλλον διασώζεται. ὁπότε οὖν πόλις μὲν τὰς ἰδίας ξυμφορὰς οἵα τε φέρειν, εἷς δὲ ἕκαστος τὰς ἐκείνης ἀδύνατος, πῶς οὐ χρὴ πάντας ἀμύνειν αὐτῇ; καὶ μὴ (ὃ νῦν ὑμεῖς δρᾶτε, ταῖς κατ᾽ οἶκον κακοπραγίαις ἐκπεπληγμένοι,) τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀφίεσθε, καὶ ἐμὲ, τὸν παραινέσαντα πολεμεῖν, καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς, οἳ ξυνέγνωτε, δι᾽ αἰτίας ἔχετε. καίτοι ἐμοὶ τοιούτῳ ἀνδρὶ ὀργίζεσθε, ὃς οὐδενὸς ἥσσων

Wass. Τὰ τῆς ὀργῆς ὑμῶν, pro ἡ ὀργὴ ὑμῶν. Steph. Append. ad script. de Dialect. ubi plura hujusmodi vide. Aristides Rhetor, quum in oratione quadam aliquanto gloriosius de eloquentia sua prædicasse visus fuisset, inter alia etiam Periclis exemplo se defendit. Oration. Tom. III. p. 950. Duck.

Καὶ προσδεχομένῳ μοι τὰ τῆς ὀργῆς—] i. e. τὴν ὀργὴν, nos: *die Ausbrüche eures Zorns*— Hanc orationem tanquam Periclis persona indignam vituperat Dionysius Halic. l. c. Hoc in tempore putat habendam fuisse a Pericle deprecationem, non autem orationem vehementem et iræ plenam. Sed hæc oratio, opinor, non justo majorem iracundiam spirat, sed Periclis personæ convenit; deinde in tali tempore vir magnus et fortis non deprecatur, sed conscius recti, consilia sua fortiter defendit, non sine indignatione et plebis reprehensione. In cod. Aug. legitur: δημηγορία Περικλέους πρὸς Ἀθηναίους. G.

Τὰ τῆς ὀργῆς—] Non est quartus casus, ut vult B. Gottl., sed primus, referturque ad γίγνεται· exspectanti accidit ira vestra. Ceterum cohortatoria oratio est, et consolatoria eadem; digna vero et Periclis persona, et caussæ usu. Baver.

Τὰς αἰτίας] Reisk. (in anim. l. c.) conjiciebat: τῆς αἰτίας. G.

Ἡγοῦμαι] Huc spectat Hierocles apud Stobæum pag. 229. 20. Wass.

Καλῶς—φερόμενος ἀνὴρ] i. e. *vir, cui res prospere succedunt, item qui laude dignus est.* v. Ducker. VIII. 54. alias jungit Noster τὸ εὖ, v. c. εὖ φερόμενος ἐν στρατηγίαις, *cui felicitas in bello contingit* s. *cujus opera in bello magni æstimatur, laudatur.* cf. L. V. 15. 16. et Xenoph. L. II. 1. H. G. p. 54. Lysandrum εὖ φερόμενον παρὰ τοῖς ξυμμάχοις κατὰ τὴν προτέραν ναυαρχίαν. Opponitur εὖ φέρεσθαι, τῷ κακῶς φέρεσθαι. v. Wessel. ad Diod. XIII. p. 600. G.

Κακοτυχῶν] Agnoscit Pollux III. 99. Κακοτυχὴς Euripides. Wass.

Ἐκπεπληγμένοι] Magis rationi consentaneum est, ut dicat Pericles ἐκπεπληγμένοι, quam πεπληγμένοι: nisi forte hoc simplex compositi illius accipere significationem dicatur. At ego memini quidem et aliud compositum καταπεπληγμένοι in illa τοῦ ἐκπεπληγμένοι significatione legere, verum simplex πεπληγμένοι non item. Dum autem hoc scribo, venit in mentem paginæ sequentis locus, in quo καταπεπληγμένους ab eodem ad eosdem eadem de re dici videmus. Steph.

Ἀφίεσθε] Manus docta in Marg. Flor. notat, legendum esse ἀφίεσθαι. Et sic quoque vult corrigi in Schol. Certe ita sequi debebat, uti etiam δι᾽ αἰτίας ἔχειν, et ὀργίζεσθαι. Sed more suo Noster excidit constructione. Reisk. in anim. p. 32. legit: καὶ μὴ δρᾶν ὃ ὑμεῖς ν. δρᾶτε, ἐκπ.—τοῦ κοινοῦ. Gottl.

Καὶ ἐμὲ] Cl. Gr. καὶ ἐμέ τε. bene. Wass.

Καίτοι—κρείσσων.] Dionys. Halicarn. l. d. ubi οἴομαι ἥσσων εἶναι bene. Enarrator Hermogenis eadem hæc laudans perperam legit ἥττων εἰμί. quem corrige. Confer eundem pag. 75. et nostri imitatorem Demosthenem de Coron. p. 355. Ed. Genev. Wass. Lucian. de Saltat. pag. 800. Καὶ ὅπερ ὁ Θουκυδίδης περὶ τοῦ Περικλέους ἔφη, ἐπαινῶν τὸν ἄνδρα, τοῦτο καὶ τοῦ ὀρχηστοῦ ἀκρότατον ἂν ἐγκώμιον εἴη, γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ τοῦ ἑρμηνεῦσαι αὐτά. Duck.

οἴομαι εἶναι γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα· φιλόπολίς τε, καὶ χρημάτων κρείσσων. ὅ, τε γὰρ γνοὺς, καὶ μὴ σαφῶς διδάξας, ἐν ἴσῳ, εἰ καὶ μὴ ἐνεθυμήθη· ὅ, τ' ἔχων ἀμφότερα, τῇ δὲ πόλει δύσνους, οὐκ ἂν ὁμοίως τι οἰκείως φράζοι· προσόντος δὲ καὶ τοῦδε, χρήμασι δὲ νικωμένου, τὰ ξύμπαντα τούτου ἑνὸς ἂν πωλοῖτο. ὥστ', εἴ μοι καὶ μέσως ἡγούμενοι μᾶλλον ἑτέρων προσεῖναι αὐτὰ, πολεμεῖν ἐπείσθητε, οὐκ ἂν εἰκότως νῦν γε τοῦ ἀδικεῖν αἰτίαν φεροίμην.

ξά. 61. "Καὶ γὰρ, οἷς μὲν αἵρεσις γεγένηται τἄλλα εὐτυχοῦσι, πολλὴ ἄνοια πολεμῆσαι· εἰ δ' ἀναγκαῖον ἦν, ἢ εἴξαντας, εὐθὺς τοῖς πέλας ὑπακοῦσαι, ἢ κινδυνεύσαντας περιγενέσθαι, ὁ φυγὼν τὸν κίνδυνον, τοῦ ὑποστάντος μεμπτότε-

Ἑρμηνεῦσαι ταῦτα] Explicare, paullo post: σαφῶς διδάσκειν, οἰκείως φράζειν. Hesych. explicat quoque ἑρμηνεύοντες per φράζοντες. Hoc Periclis dictum laudat Lucian. T. II. de Salt. p. 290. (c. 36.) ubi pro ταῦτα est αὐτά· quod probat Moses Solanus, et ταῦτα improbat. Reiskius malebat quoque legi αὐτὰ, sine aliqua caussa idonea. Ταῦτα est in omnibus codd. et apud Dionys. p. 925. Etsi αὐτὰ usitatius est; Thucydidi tamen relinquenda, quæ raro occurrunt. Abreschius in Diluc. 245. laudabat Philon. p. 312. qui sententiam aliis verbis concepit: καὶ ἐνθυμεῖσθαι τὰ βέλτιστα καὶ ἐξαγγέλλειν τὰ νοηθέντα et p. 747. πυκνὸς ἦν— καὶ ὀξὺς νοῆσαι καὶ βουλευθέντα πρᾶξαι. Ceterum Dionys. Hal. p. 925. reprehendit Thucydidem, quod se laudaverit, quod audientibus sit permolestum. Sed obtrectatores interdum nos cogunt, ut nosmet ipsos laudemus, et ita nos purgemus. G.

Φιλόπολις] Τὸ ἦθος addit Pollux. IX. 26. tanquam e Thuc. usi Isocrates, Plato, Aristoph. et Noster infra non semel. WASS. Ulpian. in Oration. Demosth. de Pace p. 41. Ποιεῖται σύστασιν τοῦ οἰκείου προσώπου, ὁποίαν ὁ ῥήτωρ ὁ Περικλῆς παρὰ Θουκυδίδῃ ποιεῖται, ὅτι καθαρὸς παντὸς λήμματος καὶ ἀδωροδοκήτως δημηγορεῖ. DUCK.

Χρημάτων κρείσσων] Eandem abstinentiam laudat Plutarch. in Pericl. p. 737. Pericles —ἀδωρότατον ἑαυτὸν καὶ καθαρώτατον ἐφύλαξε, cf. Noster c. 65. infra. G.

Εἰ καὶ μὴ] Abreschio placet ordo καὶ εἰ μὴ, quem habent boni codd. (v. Diluc. p. 245.), et usitatius est, ita dicere. Sed quod variant codd. in εἰ καὶ, et καὶ εἰ apud alios quoque, v. c. Xenoph. Mem. IV. 1. ubi καὶ εἰ pro εἰ καὶ (ad quem v. Valken. p. 248. et anim. ad Plat. Menex. p. 28.) nolui aliquid mutare, quod apud Nostrum talia non sunt rara. Mox δύσνους int. Hesych. per ἐχθρὸν, *qui infesto est animo in civitatem.* G.

Ὅ, τε—πωλοῖτο] Dionys. Halic. l. d. ubi φράζει. WASS.

Οὐκ ἂν ὁμοίως] n. *æque ac ille, qui consilia sua non potest perspicue eloqui, sive proferre.* G.

Τὰ ξύμπαντα—πωλοῖτο] Abreschius Dil. p. 246. malebat e cod. reg. ἀπολοῖτο et e Scholiaste, qui secundum Scholion ad Καίτοι ἐμοὶ ita legisse, Viro doctissimo videtur; qui et ellipsin statuit præp. ὑπὸ, ante verba: τούτου ἑνός. Nota est quidem hæc constructio cum ἀπολέσθαι, τελευτᾷν, ἀποθνήσκειν· hoc loco tamen et dura est ellipsis, et ἀπολοῖτο minus probabilis lectio, ob χρήμασι, cui nullum aptius verbum jungi poterat, quam πωλοῖτο. Mecum sentiebat etiam Baver. In auctar. Diluc. p. 282. rationem, cur ἀπολοῖτο præferat, quærit in eo, quod dubitet, an πωλοῖτο active sumatur. G.

Πωλοῖτο] Vera haud dubie lectio, et aptior rei, atque elegantior, quam quæ ulli alii cedat. Neque active πωλοῖτο intelligas, sed, ut sonat, vendantur, nempe ab illo, a tali viro. BAVER.

Καὶ γὰρ—κακουμένοις] Dion. Halic. 159. ἐκεῖνα, inquit, τεθαύμακα, ὡς νενοημένα τε ἀκριβῶς, καὶ ἡρμηνευμένα περιττῶς, καὶ συγκείμενα ἡδέως. WASS.

Οἷς μὲν αἵρεσις—] Dionysius hæc verba usque ad κακουμένοις laudat; ut acute excogitata, copiose exposita et suaviter coagmentata p. 930. G.

Ἢ εἴξαντας εὐθὺς] Reiskius (anim. l. c.) comma post εὐθὺς vult poni. Melius, opinor, refertur ad ὑπακοῦσαι, *statim illico parere finitimis,* (n. simul. hoc fieri jubeant.) G.

Περιγενέσθαι] Mutare nolui correctionem B. Gottl. in Schol. τῶν ἐχθρῶν, pro, τὸν ἐχ-

ρος. καὶ ἐγὼ μὲν ὁ αὐτός εἰμι, καὶ οὐκ ἐξίσταμαι. ὑμεῖς δὲ μεταβάλλετε, ἐπειδὴ ξυνέβη ὑμῖν πεισθῆναι μὲν ἀκεραίοις, μεταμέλειν δὲ κακουμένοις, καὶ τὸν ἐμὸν λόγον ἐν τῷ ὑμετέρῳ ἀσθενεῖ τῆς γνώμης μὴ ὀρθὸν φαίνεσθαι· διότι τὸ μὲν λυποῦν ἔχει ἤδη τὴν αἴσθησιν ἑκάστῳ, τῆς δὲ ὠφελείας ἄπεστιν ἔτι ἡ δήλωσις ἅπασι· καὶ μεταβολῆς μεγάλης, καὶ ταύτης ἐξ ὀλίγου ἐμπεσούσης, ταπεινὴ ὑμῶν ἡ διάνοια ἐγκαρτερεῖν, ἃ ἔγνωτε. δουλοῖ γὰρ φρόνημα, τὸ αἰφνίδιον καὶ ἀπροσδόκητον, καὶ τὸ πλείστῳ παραλόγῳ ξυμβαῖνον. ὃ ὑμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις οὐχ ἥκιστα καὶ κατὰ τὴν νόσον γεγένηται. ὅμως δὲ, πόλιν μεγάλην οἰκοῦντας, καὶ ἐν ἤθεσιν ἀντιπάλοις αὐτῇ τεθραμμένους, χρεὼν καὶ ξυμφοραῖς ταῖς μεγίσταις ἐθέλειν ὑφίστασθαι, καὶ τὴν ἀξίωσιν μὴ ἀφανίζειν. (ἐν ἴσῳ γὰρ οἱ ἄνθρωποι δικαιοῦσι τῆς τε ὑπαρχούσης δόξης αἰτιᾶσθαι ὅστις μαλακίᾳ ἐλλείπει, καὶ τῆς μὴ προσηκούσης μισεῖν τὸν θρασύτητι ὀρεγόμενον.) ἀπαλγήσαντας δὲ τὰ ἴδια, τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀντιλαμβάνεσθαι.

θεὸν, quod Schol. retulisse possit ad νικῆσαι. Bauer.

Μεταβάλλετε] Sc. ἑαυτοὺς, aut cum Reisk. (anim. l. c.) subint. γνώμην. Non est, ut legatur μεταβάλλεσθε, uti reperitur in mrag. Ald. Vinar. G.

Τὸ μὲν λυποῦν ἔχει τὴν αἴσθησιν] Pro παρέχει, ut Schol. explicat; quo verbo supra usus est c. 50. οἱ δὲ κύνες μᾶλλον αἴσθησιν παρεῖχον. Reiskius hoc brevius dictum idem esse dicit ac: ἔχει τ. λυπηρὸν μεθ' ἑαυτοῦ αἴσθησιν συμβαίνουσαν ἑκάστῳ. v. Anim. l. c. G.

Ἔχει τ. αἴσθ. ἑκ.] i. e. sensum habet *apud* unumquemque, in animo cujusque, i. e. sentitur: habet, quod sentiatur, qs. sensibilitatem: ut Latinis, admirationem habere, i. e. invidiosum esse, habere in se admirabilitatem, materiam admirationis: ita, *invidiam, veniam, excusationem habere*, i. e. invidiosum esse, posse ignosci, excusari, rel. Possit ergo sane notare παρέχειν, sed cum conditione et respectu *naturæ* rei, quæ sit talis, quæ habeat in se, unde illud efficiat. Bauer.

Ἐγκαρτερεῖν ἃ ἔγνωτε] Neglectam structuram Atticam in ἃ, propter superius ἐγκαρτερεῖν, notat Abresch. in Diluc. p. 248. Debebat sequi proprie οἷς— G.

Ταπεινὴ—ἐγκαρτ.] i. e. ταπεινοτέρα, ἢ ὥστε ἐγκ. vel supple, πρὸς τὸ ἐγκ. Bauer.

Δουλοῖ—ὀρεγόμενον] Dionys. Halicarn. l. d. Wass.

Δουλοῖ γὰρ] Dioyns. p. 931. laudat h. l., ut et Hermog. in Method. c. 31. p. 559. ubi docet non resistendum esse aperte studiis et affectibus, qui invaluerint, sed cedendo leniendos esse. Fecisse id Hom. Il. β'. 291. et Thucydidem eum imitatum esse. Mox. αἰφνίδιον et ἀπροσδόκητον, jungit Æschyl. Prom. v. 681. ubi ἀπροσδόκητος αἰφνίδιος μόρος. v. Abresch. Dil. p. 248. Gottl.

Ἀντιπάλοις] Thom. Mag. h. v. ubi omittit μεγάλην. Wass.

Ἐν ἤθεσιν ἀντιπάλοις αὐτῇ] *Die ihr in Grundsatzen, die ihrer Grösse gemüss sind, erzogen worden.* n. patriæ amore ejusque amplificandæ studio nihil esse majus, nihil prius antiquiusue—" dulce et decorum esse pro patria mori"— G.

Ξυμφοραῖς ταῖς μεγίσταις] Ὑφίστασθαι hac significatione et dativo et accusativo jungitur: sed Thucydides etiam alibi ei accusativum addit, IV. 59. Οἱ δὲ τοὺς κινδύνους ἐθέλουσιν ὑφίστασθαι. Et sic etiam alii probati Scriptores. Itaque recepta scriptura hujus loci non nisi numero librorum Mssto-rum vincit eam, quæ in Gr. et Dionys. Halic. est. Duck.

Ἀπαλγήσαντας] Agnoscit Suidas h. v. Cæterum ἀπολοφύρομαι Xenophon Ἑλλην. I. Wass. Vallam hic aliam interpunctionem sequutum esse, ante Hudsonum adnotavit Henr. Stephanus in margine secundæ Edit. suæ, deque ea jubet videri Adnotationes.

ξβ'. 62. "Τὸν δὲ πόνον τὸν κατὰ τὸν πόλεμον, μὴ γένηταί τε πολὺς, καὶ οὐδὲν μᾶλλον περιγενώμεθα, ἀρκείτω μὲν ὑμῖν καὶ ἐκεῖνα, ἐν οἷς ἄλλοτε πολλάκις γε δὴ ἀπέδειξα, οὐκ ὀρθῶς αὐτὸν ὑποπτευόμενον. δηλώσω δὲ καὶ τόδε, ὅ μοι δοκεῖτε οὔτ' αὐτοὶ πώποτε ἐνθυμηθῆναι, ὑπάρχον ὑμῖν, μεγέθους πέρι ἐς τὴν ἀρχὴν, οὔτ' ἐγὼ ἐν τοῖς πρὶν λόγοις. οὐδ' ἂν νῦν ἐχρησάμην, κομπωδεστέραν ἔχοντι τὴν προσποίησιν, εἰ μὴ καταπεπληγμένους ὑμᾶς παρὰ τὸ εἰκὸς ἑώρων. οἴεσθε μὲν γὰρ τῶν ξυμμάχων μόνον ἄρχειν· ἐγὼ δὲ ἀποφαίνω, δύο μερῶν τῶν ἐς χρῆσιν φανερῶν, γῆς καὶ θαλάσσης, τοῦ ἑτέρου ὑμᾶς παντὸς κυριωτάτους ὄντας, ἐφ' ὅσον τε νῦν νέμεσθε, καὶ ἢν ἐπὶ πλέον βουληθῆτε· καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις τῇ ὑπαρχούσῃ παρασκευῇ τοῦ ναυτικοῦ πλέοντας ὑμᾶς οὔτε βασιλεὺς κωλύσει, οὔτε ἄλλο οὐδὲν ἔθνος τῶν ἐν τῷ παρόντι. ὥστε οὐ κατὰ τὴν τῶν οἰκιῶν καὶ τῆς γῆς χρείαν (ὧν μεγάλων νομίζετε ἐστερῆσθαι) αὕτη ἡ δύναμις φαίνεται· οὐδ' εἰκὸς, χαλεπῶς φέρειν αὐτῶν μᾶλλον,

Sed in his nihil de ea invenio. Videtur Vallam turbasse accusativus in principio sequentis periodi, τὸν δὲ πόνον, quem Portus recte interpretatur περὶ τοῦ πόνου. Plura hujus generis suppeditabunt Stolberg. Cap. IX. de Solœcism. et Barbarismis etc. Perizon. ad Ælian. II. 13. et Interpretes Actor. Apostol. ad X. 36. Duck.

Nos: *seine eignen Widerwürtigkeiten verschmerzen.* G.

Τὸν δὲ πόνον] Accusat. absoluti reddendi: *quod attinet ad.* Ante part. μὴ, supplendum, δείσαντες s. φοβούμενοι. Verba timendi frequenter omittuntur, ut notum. Plat. Phæd. c. 13. Menex. c. 4. Abresch. in auct. p. 284. alium ordinem facit, ne hos accusativos absolutos admittat. In structura prætermittit αὐτὸν et δὲ, n. ἀρκείτω ὑμῖν, ἐν οἷς ἀπέδειξα τὸν πόνον τ. ν. τ. π. οὐκ ὀρθῶς ὑποπτ. μὴ γεν. π.—περιγενώμεθα. Sed αὐτὸν, opinor, satis indicat, priores accusat. esse absolutos. Quanquam Abreschius in Lect. Aristænet. p. 265. hoc ita explicat, in locis obscuris, ordine instituto, unam et alteram vocem, quæ sermonem interruptum redordiatur, dissimulandum, quam ordo inversus respuat. Quod huic loco non convenire videtur, quia in talibus locis Græci adjiciunt δὲ s. δὴ, uti Latini, *igitur, itaque autem,* ut notum est. In margine edit. Florent. Vinar. notatur: σκοπεῖν, haud dubie quod conjungitur cum superioribus in vett. editt. Addit vero vir doctiss., qui ad marginem laudatæ editionis haud pœnitenda scripsit: "*nisi hæc:* τόν τε πόνον—*disjungamus a superioribus, et conjungamus cum iis, quæ sequuntur; quod est verius: quanquam aliter Valla.*" Nempe: *huic belli labori ne magnus sit, neve aliud contingat, resistentes.* Nihil minus quam hoc Noster dicit. Mox Abreschius l. c. ἀρκείτω idem esse dicit quod ἀρκεῖν δεῖ, et δὴ valere ἤδη, et ἀπέδειξα ὑποπτευόμενον, esse pro ὑποπτεύεσθαι, item μὴ esse μήποτε. G.

Ὑπάρχον ὑμῖν] *Cum tamen vobis adsit, contigerit imperii dignitas et magnitudo*— Capitur ὑπάρχον absolute, ut ἐξὸν, δόξαν, προσῆκον, δοκοῦν etc. Noster quoque ita adhibet. εἰρημένον—v. Camer. ad Act. Apost. c. 2. p. 216. et Duck. in add. ad Thuc. p. 668. G.

Οὔτ' ἐγὼ ἐν τοῖς πρὶν λόγοις] Sc. ἐδήλωσα. Mox οὐδ' ἂν—ἐχρησάμην, sc. τούτῳ τῷ λόγῳ, ex λόγοις· paullo post, παρὰ τὸ εἰκὸς (ἂν) ἑώρων, *supra modum* "wenn ich euch nicht übermässig niedergeschlagen gesehen hätte." G.

Τὴν προσποίησιν] In Thom. Magistro v. προσποιοῦμαι, Colin. et Franeq. perperam ποίησιν. Duck.

Τοῦ ἑτέρου ὑμᾶς παντὸς κυριωτάτους ὄντας] In margine Aldinæ Vinar. notatur: κυριωτέρους εἶναι. Vult, opinor, auctor eruditiss. indicare, superlativum pro comparativo positum et ὄντας pro εἶναι, ut paullo ante notavimus: ἀπέδειξα — ὑποπτευόμενον nempe κυριωτέρους ἄλλων, et τοῦ ἑτέρου παντὸς, sc. μέρους, s. ναυτικοῦ. G.

Οὐδ' εἰκὸς, χαλεπῶς φέρειν ἢ οὐ—] Simpli-

ἢ οὐ κήπιον, καὶ ἐγκαλλώπισμα πλούτου πρὸς ταύτην νομίσαντας, ὀλιγωρῆσαι· καὶ γνῶναι, ἐλευθερίαν μὲν, ἢν ἀντιλαμβανόμενοι αὐτῆς διασώσωμεν, ῥᾳδίως ταῦτα ἀναληψομένην, ἄλλων δ' ὑπακούσασι, καὶ τὰ προσκεκτημένα φιλεῖν ἐλασσοῦσθαι. τῶν τε πατέρων μὴ χείρους κατ' ἀμφότερα φανῆναι, οἳ μετὰ πόνων, καὶ οὐ παρ' ἄλλων δεξάμενοι κατέσχον τε καὶ προσέτι διασώσαντες παρέδοσαν ἡμῖν αὐτά. (αἴσχιον δὲ, ἔχοντας ἀφαιρεθῆναι, ἢ κτωμένους ἀτυχῆσαι.) ἰέναι δὲ τοῖς ἐχθροῖς ὁμόσε, μὴ φρονήματι μόνον, ἀλλὰ καὶ καταφρονήματι. αὔχημα

cissimum est, cum Reiskio (in animadv. p. 22.) et Bavero statuere, οὐ redundare ex more Thucydidis, veluti L. III. 36. ubi πόλιν ὅλην διαφθεῖραι μᾶλλον ἢ οὐ τοὺς αἰτίους— Abreschius tamen, ut ostendat, μὴ non abundare, verba sic explicat: οὐ μᾶλλον εἰκός ἐστι, χαλεπῶς φέρειν αὐτῶν (sc. ἐστερῆσθαι, οὐ μᾶλλον φημὶ) ἢ κήπιον καὶ ἐγκ. πλούτου (πρὸς ταύτην τὴν δύναμιν) νομίσαντας ὀλιγωρῆσαι, i. e. οὕτως ὀλιγωρῆσαι αὐτῶν, ὡς ἂν ὀλιγωρήσειέ τις τοιούτων στερηθείς. Transponit itaque οὐ ante κήπιον, et hunc ὑπερβιβασμὸν Nostro esse usitatum, v. c. L. III. 22. infra c. 76. etc. monet. Sed hæc ratio est dura et contorta. Qui hanc interpretationem nolit admittere; huic commendat Abreschius Scholiastæ rationem. Cur Reiskius conjiciat legendum: ὑπὲρ αὐτῶν στερηθέντας αὐτῶν, non video. GOTTL.

Ἢ οὐ κήπιον] Alia est lectio, ἢ οὐκ ἤπιον, quam sequutus est Valla: nisi potius ex ἤπιον fecit ἠπίως. Sed altera lectio multo magis mihi placet, in qua tamen non minus vacare negantem particulam existimo. Male autem πρὸς ταύτην idem Interpres vertit *apud potentiam*: quum vertendum (meo quidem judicio) esset, *præ hac potentia*. STEPH.

Ἢ οὐ κήπιον] Ἢ οὐ pro ἀλλά. atque ἢ οὐ κήπιον veram esse scripturam existimo, ut colligi potest ex Eustathio in Homerum, Il. μ΄. Κῆπος (inquit) καλλωπισμὸς κόμης, καὶ κουρᾶς διάθεσις τῶν ἐν κεφαλῇ τριχῶν. Θουκυδίδης δὲ κήπιον φησί. Fr. Port. HUDS. Valla vertit, *Et non potius æquo atque sedato* (animo). Ἕνεκα ante αὐτῶν deesse putat Stephanus in App. ad Script. de Dial. p. 43. et 102. D.

Κήπιον] Haud dubie hæc est vera lectio, quam optimi codd. habent, Eustathius ad Il. μ΄. comprobat et contextus flagitat. Corruptio facile intelligitur, cur facta sit, uti 1 Thess. II. 7. ex ἤπιοι factum est νήπιοι, ob præcedens ἐγενήθημεν. Κήπιον autem est, *Lustgarten*, s. prædiolum, oblectandi animi caussa comparatum, ut Reisk. explicat, in anim. p. 22. qui conjicit legendum: ὑπὲρ αὐτῶν στερηθέντας αὐτῶν. Sed hoc nimis a textu recedit. Doctus vir in margine Flor. Vinar. legendum quoque statuit κήπιον, et subint. ἕνεκα ante αὐτῶν· item μᾶλλον ἢ οὐ esse, pro μᾶλλον ἢ, quod apud Thucydidem et Atticos sæpe abundet negatio; ordinem autem hunc facit: οὐδ' εἰκὸς, χαλεπῶς φέρειν αὐτῶν μᾶλλον, ἢ ὀλιγωρεῖν (ὑμᾶς) νομίσαντας— Sensum esse: "*neque vos decet ægre ferre ea vobis eripi potius, quam contemnere et negligere, existimantes, ea esse hortulum et ornamentum divitiarum, præ potentia.*" Hæc ratio expediendi hujus loci multo simplicior est Abreschiana, qua locus impeditus multo impeditior transponendo et addendo redditur. G.

Καὶ γνῶναι ἐλευθερίαν——ἐλασσοῦσθαι] Cf. c. 60. 61. init. Mox pro διασώσωμεν Reiskius in anim. l. c. conjicit διασωθῶμεν. WASS.

Ἡμῖν] Cl. Gr. ὑμῖν et Steph. 1. aliique: modestius, ut supra. Sed præcessit διασώσωμεν, quare nihil mutandum. WASS.

Οἱ μετὰ πόνων—παρέδοσαν ἡμῖν αὐτὰ] Eadem fere supra dixit Pericles c. 36. κτησάμενοι (οἱ πατέρες ἡμῖν)—ὅσην ἔχομεν ἀρχὴν οὐκ ἀπόνως, ἡμῖν τοῖς νῦν προσκατέλιπον. GOTTL.

Ἰέναι—πρόνοια] Dionys. Halic. pag. 159. WASS. Pleraque in hac periodo reprehendit Dionysius: illa autem, ἥ τε τόλμα, ἣν ἀπὸ τῆς ὁμοίας τύχης ἡ ξύνεσις ἐκ τοῦ ὑπέρφρονος ὀχυρωτέραν παρέχεται Heracliti tenebris obscuriora esse dicit. Aristides Tom. III. pag. 652. ex memoria laudat: ἰέναι δ' ἐπὶ τοὺς πολεμίους, μή μοι φρονήματι μ. ἀ κ. κ. Ubi dativus μοι, etsi sæpe alibi πλεονάζει, inconcinne poni videtur. DUCK.

Ἰέναι τοῖς ἐχθροῖς ὁμόσε] Hunc locum usque ad ἡ πρόνοια exagitat Dionysius p. 928. tanquam perplexum et Heracliti tenebris obscuriorem. In primis ἥ τε τόλμα—παρέχεται esse obscurissima; illa vero: ἥ τε τῆς ἐλπίδος—ἰσχὺς et ἡ τῆς γνώμης—πρόνοια, poëtica esse. Ad expediendum hunc locum omnino cum Abreschio (in auctar. p. 287.) monendum est h. l., eandem rem pluribus no-

μὲν γὰρ καὶ ἀπὸ ἀμαθίας εὐτυχοῦς καὶ δειλῷ τινι ἐγγίγνεται· καταφρόνησις δὲ, ὃς ἂν καὶ γνώμῃ πιστεύῃ τῶν ἐναντίων προέχειν· ὃ ἡμῖν ὑπάρχει. καὶ τὴν τόλμαν ἀπὸ τῆς ὁμοίας τύχης ἡ ξύνεσις ἐκ τοῦ ὑπέρφρονος ἐχυρωτέραν παρέχεται· ἐλπίδι τε ἧσσον πιστεύει, ἧς ἐν τῷ ἀπόρῳ ἡ ἰσχύς· γνώμῃ δὲ ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων, ἧς βεβαιοτέρα ἡ πρόνοια.

ξγ'. 63. "Τῆς τε πόλεως ὑμᾶς εἰκὸς τῷ τιμωμένῳ ἀπὸ τοῦ ἄρχειν, ᾧπερ ἅπαντες ἀγάλλεσθε, βοηθεῖν, καὶ μὴ φεύγειν τοὺς πόνους, ἢ μηδὲ τὰς τιμὰς διώκειν· μηδὲ νομίσαι, περὶ ἑνὸς μόνου, δουλείας ἀντ' ἐλευθερίας, ἀγωνίζεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἀρχῆς στερήσεως, καὶ κινδύνου ὧν ἐν τῇ ἀρχῇ ἀπήχθεσθε. ἧς

minibus proponi, v. c. φρόνημα, αὔχημα, vocatur, item γνώμη, ξύνεσις et πρόνοια, Synonyma sunt. Per τὴν ὁμοίαν τύχην, intelligitur *communis Mars*, et sententia τῆς ἐλπίδος ἐν τῷ ἀπόρῳ ἡ ἰσχὺς, proponitur L. I. 78. μηκυνόμενος ὁ πόλεμος—ἐν ἀδήλῳ κινδυνεύεται, et v. καὶ τὴν τόλμαν—ἡ ξύνεσις παρέχεται, exprimuntur c. 144. e. l. οἱ πατέρες ἀπεώσαντο. Ceterum Dionysius censuræ suæ addit: *Vult autem significare* (Thucydides), *nos ei opinioni magis adsentiri oportere, quam ex rebus præsentibus colligimus, quam spei, cujus vis omnis in futuris est.* Hactenus Dionysius. Non negari potest, arguta esse: μὴ φρονήματι, ἀλλὰ καὶ καταφρονήματι, cujus paronomasiæ exempla collegit Abresch. auct. p. 286. et obscura τὴν τόλμαν—παρέχεται, sed non Heracliteis tenebris obscuriora. Sensus enim est: *Klugheit, die sich auf einen erhabenen Muth gründet, macht uns fester, entscholossener, den grössesten Gefahren entgegen zu gehen: sie verlässt sich nicht auf leere und ungegründete Heoffnung, deren Stärke, oder die sich am starksten, bey Unentschlossenheit äussert, sondern auf kluge Maassregeln, die sich auf vorliegende Umstände gründen, und duruch ihre vorsichtige Wahl desto fester sind.* Ἀμαθία εὐτυχὴς est successus prosper, quem fortuna offert, nec consilium offert. Positum est abstractum pro concreto, ut aiunt: ἀμαθὴς illud elegantius. Ceterum notat Abreschius (Dil. p. 251.), Charitonem huc respexisse (VII. 117.), καταφρονήσει μετ' ἀλαζονείας, οὐ φρονήματι μετ' εὐβουλίας χρώμενοι, item Procopium (I. 19. B. V.) καταφρονήματι ἐπὶ τοὺς πολεμίους χωρεῖν. In marg. Ald. Vinar. legitur ὑμῖν, non male, ut etiam in quibusdam codd. GOTTL.

Παρέχεται] Ex constanti usu ita dicitur, non παρέχει, ubi est *efficere, reddere*; uti Plut. aud. poet. c. 5. ἡ ἀρετὴ ἔμφρονας παρέχεται καὶ δικαίους. Kusterus vocat ejusmodi verbum, Medio-activum (V. M. I. 49.) Constanter τεκμήριον παρέχεσθαι, Menex. 7. et aliis locis Plato, item μάρτυρας, n. *in sua caussa, pro se*—At παρέχειν χρήματα, c. 67. etc. v. supra not. ad p. 103. G.

Πρόνοια] i. e. πρόγνωσις. Auctore Cyrillo in Lex. Msc. apud Abreschium (in auctario p. 288.) notat h. v., τὴν φροντίδα, τὴν κηδεμονικὴν τοῦ παντὸς δύναμιν, τὴν προαίρεσιν καὶ τὴν πρόγνωσιν. G.

Τῆς τε—ἐπικίνδυνον] D. Halic. 159. WASS

Τῆς πόλεως—τιμωμένῳ] i. e. τιμῇ, ἀπὸ τοῦ ἄρχειν, i. e. διὰ τ. ἀ. *die Ehre, die unserm Staate durch seine Oberherrschaft zuwächst*—G.

Τῷ τιμωμένῳ] Male expl. Schol. τῷ ἡγεμόνι· forte leg. ἡγεμονικῷ, i. e.—τῇ ἡγεμονίᾳ. Sic quoque perperam, quia sequitur, ἀπὸ τοῦ ἄρχειν, certe hoc debebat adjungere τῷ τιμωμένῳ, quæ periphrasis esset τοῦ ἡγουμένου. Sed contexto minime apta est explicatio. BAVER.

Μηδὲ νομίσαι περὶ ἑνὸς—ἐλευθερίας—] *Non modo de re una, n. de servitute loco libertatis, dimicandum vobis esse*, i. e. *ne servi pro liberis civibus fiatis*; verum etiam, ne imperio privemini. Sensus non est obscurus; poterat etiam omittere δουλείας, quod monet etiam Abresch. in auct. p. 299., qui vertit: *certare de servitute subeunda, loco libertatis retinendæ.* GOTTL.

Καὶ κινδύνου, ὧν ἐν τῇ ἀρχῇ ἀπήχθεσθε] n. ἐκείνων, ὧν—nec periculum subeatis, quod vobis imminet ab iis, quorum odium et invidiam in imperio vestro vobis conflastis. Ἀπέχθεσθαι ἐν τῇ ἀρχῇ, comparabat Abreschius (in auct. p. 290.) cum eo, quod dicit Noster I. 76. ἀπέχθεσθαι ἐν τῇ ἡγεμονίᾳ, quod permutat, c. 75. e. l. cum ἐπιφθόνως διακεῖσθαι, aut, ut Hesychius explicat, μισεῖσθαι. Baverus int. ὧν ἀπήχθεσθε—quæ

οὐδ᾽ ἐκστῆναι ἔτι ὑμῖν ἐστιν· εἴτις καὶ τόδε ἐν τῷ παρόντι δεδιὼς ἀπραγμοσύνῃ ἀνδραγαθίζεται. ὡς τυραννίδα γὰρ ἤδη ἔχετε αὐτήν. ἣν λαβεῖν μὲν, ἄδικον δοκεῖ εἶναι, ἀφεῖναι δὲ, ἐπικίνδυνον. τάχιστ᾽ ἄν τε πόλιν οἱ τοιοῦτοι ἑτέρους τε πείσαντες ἀπολέσειαν, καὶ εἴπου ἐπὶ σφῶν αὐτῶν αὐτόνομοι οἰκήσειαν. τὸ γὰρ ἄπραγμον οὐ σώζεται, μὴ μετὰ τοῦ δραστηρίου τεταγμένον· οὐδὲ ἐν ἀρχούσῃ πόλει ξυμφέρει, ἀλλ᾽ ἐν ὑπηκόῳ, ἀσφαλῶς δουλεύειν.

ξδ΄. 64. "Ὑμεῖς δὲ μήτε ὑπὸ τῶν τοιῶνδε πολιτῶν παράγεσθε, μήτε ἐμὲ δι᾽ ὀργῆς ἔχετε, (ᾧ καὶ αὐτοὶ ξυνδιέγνωτε πολεμεῖν,) εἰ καὶ ἐπελθόντες οἱ ἐναντίοι ἔδρασαν, ἅπερ εἰκὸς ἦν, μὴ ἐθελησάντων ὑμῶν ὑπακούειν· ἐπιγεγένηταί τε, πέρα ὧν

aversabamini, quæ vobis intoleranda ab initio *videbantur*; sed citra contextum. Jam ἐν τῇ ἀρχῇ non est *ab initio*, sed ἐν ἀρχῇ. Et quid sit h. l. *ab initio?* Eadem fere aliis verbis repetit: τὸ δὲ μισεῖσθαι καὶ λυπηροὺς εἶναι ἐν τῷ παρόντι, πᾶσι μὲν ὑπῆρξε δὴ, ὅσοι ἕτεροι ἑτέρων ἠξίωσαν ἄρχειν. G.

Εἴτις καὶ τόδε etc.] Sc. τὸ ἐκστῆναι τῆς ἀρχῆς. *siquis etiam hoc jactat, et vitæ tranquillitate nititur* etc. Vel εἴτις καὶ τόδε ἀνδραγαθίζεται ἀπρ. pro εἴτις καὶ τόδε ἀνδραγαθιζόμενος τῇ ἀπραγμοσύνῃ λέγει. et sic rectius forsan legendum οὐ δεδιώς. *Æm. Port.* Huds.

Εἴ τις καὶ τόδε—] Sc. τὸ ἐκστῆναι ἀρχῆς, hoc cum Frid. Porto (non Æmilio, ut Hudsonus putabat), verisimilius videtur. Abresch. in Diluc. p. 252. refert ad ἀπέχθεσθαι, quod adsumit ex ἀπήχθεσθε. In auctar. p. 288. structuram ita facit, tanquam non adessent καὶ τόδε, hoc modo: ὑμᾶς εἰκὸς βοηθεῖν—μηδὲ νομίσαι, εἴ τις ἐν τῷ παρόντι δεδιὼς ἀπραγμοσύνῃ ἀνδραγαθίζεται—Vel ita construit, ut servet καὶ τόδε, verum simul negativam μὴ vel οὐ ante δεδιὼς requirat: ἀλλὰ καὶ (εἴ τις) καὶ τόδε (ἐν τῷ παρόντι) μὴ δεδιὼς ἀπραγμ. ἀνδρ. περὶ ἀρχῆς στερήσεως (ἐκείνων) ὤν. Sed hæc multo intricatiora sunt verbis Thucydideis. Ἀνδραγαθίζεσθαι Scholiastes ad L. III. 40. explicat per ἀσκεῖν ἀνδραγαθίαν. Ἀπραγμοσύνη L. I. c. 70. vocatur ἡσυχία ἀπράγμων. Reiskius emendatione sibi consulit (Animadv. p. 22.), leg. τὸ δεινὸν vel τὸ ὄνειδος *ignominiam*, n. injustitiæ. Bavero videtur pertinere τόδε ad ἀνδραγαθίζεται, subint. κατὰ, quo ne opus quidem sit, et δεδιὼς simpliciter accipiendum—Damnat Noster ἀπραγμοσύνην in iis, qui metuant, ne priventur imperio, et tamen credant, se bonos viros sine illo tranquille vivere posse. Quod negat Pericles: tranquillitatem non sine agendi studio servari posse in ἀρχούσῃ πόλει, sed convenire in cives subjectos et servos. G.

Τὸ γὰρ—τεταγμένον] Stobæus pag. 87. In hanc sententiam plura apud Dionem XXXVIII. p. 84. d. Jul. Cæsar. Wass.

Τὸ γὰρ ἄπραγμον οὐ σώζεται] Eadem fere dicit, sed aliis verbis Noster, L. I. 71. quæ paullulum immutata et contracta sic efferri possunt: ἡ ἡσυχία τούτοις τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ πλεῖστον ἀρκεῖ, οἳ ἂν τῇ τε παρασκευῇ καὶ τῇ γνώμῃ δῆλοι ὦσι μὴ ἐπιτρέψοντες ἀδικεῖσθαι. C. 64. ὁ ἀπράγμων opp. τῷ δρᾶν τι βουλομένῳ, ut h. l. τὸ ἄπραγμον opp. τῷ δραστηρίῳ. G.

Ἀσφαλῶς] Gr. ut apud Homerum. Noster ἀσφαλῶς quinquies, nec dissident Mss. v. et Æsch. Steph. 311. Dem. Coron. W.

Ἀσφαλῶς δουλεύειν] Reiskius in Diluc. Abresch. p. 253. legebat ἀσφαλὲς, et int. ἐστὶ aut δουλεύει, n. τὸ ἄπραγμον, opinor, quod dubitaret, an vox satis idonea esset. Sed Vir doctiss. monuit ad Aristidem Orat. Plat. II. p. 467. qui utitur τῷ ἀσφαλῶς, h. v. tantummodo in Thucydide legi. Occurrit tamen L. IV. 61. ubi Schol. int. εἰρηναίως, ἐπιτηδείως et ἀκινδύνως. Occurrit etiam apud Lycurgum contra Leocr. p. 170. Reisk. ἀσφαλῶς κινδυνεῦσαι. It. Demosth. pro cor. p. 372. Reisk. Ξυμφέρει int. Baverus, *contingit, datur.* Recte Interpretes vertit: *conducit*, tanquam sit: ἀρχούσῃ πόλει. G.

Ὧι καὶ αὐτοὶ ξυνδιέγνωτε] i. e. ξὺν ᾧ διέγνωτε. Mox ἅπερ εἰκὸς ἦν, sc. αὐτοὺς δρᾶσειν. In principio cap. adscriptum: οἱ ἐπίλογοι, in Aug. cod., in quo in orationibus alibi occurrit. Gottl.

Ἐπεὶ—γεγενημένον] Hermogenes p. 267. qui ἐπιγεν. cum Marg. Cam. et πεῖρα, mendose. Wass.

Ἐπιγεγένηται] Ita recepimus ex optimis

προσεδεχόμεθα, ἡ νόσος ἥδε, πρᾶγμα μόνον δὴ τῶν πάντων ἐλπίδος κρεῖσσον γεγενημένον· καὶ δι' αὐτὴν, οἶδ', ὅτι μέρος τὶ μᾶλλον ἔτι μισοῦμαι· οὐ δικαίως, εἰ μὴ καὶ, ὅταν παρὰ λόγον τὶ εὖ πράξητε, ἐμοὶ ἀναθήσετε. φέρειν τε χρὴ τά τε δαιμόνια ἀναγκαίως, τά τε ἀπὸ τῶν πολεμίων ἀνδρείως. ταῦτα γὰρ ἐν ἔθει τῇδε τῇ πόλει πρότερόν τε ἦν, νῦν τε μὴ ἐν ὑμῖν κωλυθῇ. γνῶτε δὲ ὄνομα μέγιστον αὐτὴν ἔχουσαν ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις, διὰ τὸ ταῖς ξυμφοραῖς μὴ εἴκειν· πλεῖστα δὲ σώματα καὶ πόνους ἀναλωκέναι πολέμῳ, καὶ δύναμιν μεγίστην δὴ μέχρι τοῦδε κεκτημένην, ἧς ἐς ἀΐδιον τοῖς ἐπιγιγνομένοις, ἢν καὶ νῦν ὑπενδῶμέν ποτε (πάντα γὰρ πέφυκε καὶ ἐλασσοῦσθαι) μνήμη καταλελείψεται· Ἑλλήνων τε ὅτι Ἕλληνες πλείστων δὴ ἤρξαμεν, καὶ πολέμοις μεγίστοις ἀντέσχομεν, πρός τε ξύμπαντας, καὶ καθ' ἑκάστους· πόλιν τε τοῖς πᾶσιν εὐπορωτάτην καὶ μεγίστην ᾠκήσαμεν· καίτοι ταῦτα ὁ μὲν ἀπράγμων μέμψαιτ' ἄν· ὁ δὲ δρᾷν τι βουλόμενος, καὶ αὐτὸς ζηλώσει· εἰ δέ τις μὴ κέκτηται, φθονήσει. τὸ δὲ μισεῖσθαι καὶ λυπηροὺς εἶναι ἐν τῷ παρόντι, πᾶσι μὲν ὑπῆρξε δὴ, ὅσοι ἕτεροι ἑτέρων ἠξίωσαν ἄρχειν· ὅστις δ' ἐπὶ μεγίστοις τὸ ἐπίφθονον λαμβάνει, ὀρθῶς βουλεύεται.

codd. e. marg. Ald. Vin. et Hermog. p. 267. quod vulgata ἐπεὶ γεγέν. non habet, quo referatur ἐπεί. Probat quoque Abreschius Auct. p. 294. Mox πρᾶγμα, n. νόσος, ut Livius sæpissime τὸ *res*. Κρεῖσσον, i. e. μεῖζον. v. supra c. 50. pr. κρεῖσσον λόγου. G.

Καὶ δι' αὐτὴν—ἀναθήσετε.] Cf. L. I. 140. non longe a princ. καὶ τοὺς ἀναπειθομένους ὑμῶν—Mox φέρειν τε χρὴ τά τε δαιμόνια ἀναγκαίως—Fere consimiliter criminationes Æschinis a se amovet Demosth. pro cor. p. 326. Reisk. εἰ δὲ ἢ δαίμονός τινος (ἢ τύχης τινος) ἰσχὺς, ἢ τῶν στρατηγῶν φαυλότης, ἢ τῶν προδιδόντων τὰς πόλεις ὑμῶν κακία, ἢ πάντα ταῦτα ἅμα ἐλυμήνατο τοῖς ὅλοις, ἕως ἀνέτρεψε, τί Δημοσθένης ἀδικεῖ. GOTTL.

Φέρειν] Confer Demosth. Coron. 355. WASS.

Νῦν τε] Sc. ὁρᾶτε. Omittit sæpius h. v. Plato. c. v. Phædon. c. 13. ὦ μακάριε Σιμμία, μὴ οὐχ αὕτη ᾖ ἡ ὀρθὴ πρὸς ἀρετὴν—Pro κωλυθῇ videtur legisse Valla λυθῇ. vertit enim: *ne nunc dissolvantur in vobis*. Mox pro ἀναλωκέναι legi vult Reisk. in anim. p. 22. ἀναλωκυῖαν, haud dubie, quod sequitur: κεκτημένην. G.

Ἐν ὑμῖν μὴ κωλ.] Nil opus suppleto, ὁρᾶτε, sed, μὴ κωλυθῇ est, nolite impedire, i. e. relinquere, omittere, abjicere. Ἐν ὑμῖν est, a vobis, certe, apud vos. Quid tamen, si scripsisset Thuc. κολουθῇ vel κολουσθῇ, mutilentur, debilitentur, manca et fracta sint? Non assevero; sed tamen commode scriberet. BAVER.

Νῦν ὑπενδῶμεν] Cl. νῦν μὴ ὑπενδῶμεν, prorsus contra Auctoris mentem. Idem p. 352. 5. male μῖσος γάρ. WASS.

Καταλελείψεται] Perinde est, legatur sic, an καταλείψεται, quod recepit Baverus. Exempla fut. medii, positi passive, satis obvia sunt, et collegit satis multa Abresch. p. 294. in auct. et ab aliis factum, veluti Ernest. ad Xenoph. III. 7. fin. p. 139. Duck. ad Thuc. VII. 25. etc. GOTTL.

Καὶ μεγίστην ᾠκήσαμεν] In marg. Ald. Vin. ᾠκίσαμεν. Sed vulgata recte se habet. G.

Ὅ τε δρᾷν τι βουλόμενος, καὶ αὐτὸς] Reiskius in anim. l. c. comma post καὶ αὐτὸς promovendum esse censet. G.

Ὅστις—βουλεύεται] Plutarch. Moral. p. 73. Et ibi cum Ms. legendum μείζω, pro μείζονα, et γιγνώσκων. Huc etiam spectat p. 535. Pindarus, quem sequi videtur P. I. 162.

μῖσος μὲν γὰρ οὐκ ἐπιπολὺ ἀντέχει· ἡ δὲ παραυτίκα τε λαμπρότης, καὶ ἐς τὸ ἔπειτα δόξα ἀείμνηστος καταλείπεται. ὑμεῖς δὲ ἔς τε τὸ μέλλον καλὸν προγνόντες, ἔς τε τὸ αὐτίκα μὴ αἰσχρὸν, τῷ ἤδη προθύμῳ ἀμφότερα κτήσασθε· καὶ Λακεδαιμονίοις μήτε ἐπικηρυκεύεσθε, μήτε ἔνδηλοι ἔστε τοῖς παροῦσι πόνοις βαρυνόμενοι. ὡς οἵτινες πρὸς τὰς ξυμφορὰς γνώμῃ μὲν ἥκιστα λυποῦνται, ἔργῳ δὲ μάλιστα ἀντέχουσιν, οὗτοι καὶ πόλεων καὶ ἰδιωτῶν κράτιστοί εἰσι."

ξέ. 65. Τοιαῦτα ὁ Περικλῆς λέγων, ἐπειρᾶτο τοὺς Ἀθηναίους τῆς τε ἐς αὐτὸν ὀργῆς παραλύειν, καὶ ἀπὸ τῶν παρόντων δεινῶν ἀπάγειν τὴν γνώμην. οἱ δὲ δημοσίᾳ μὲν τοῖς λόγοις ἀνεπείθοντο, καὶ οὔτε πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους ἔτι ἔπεμπον, ἔς τε τὸν πόλεμον μᾶλλον ὥρμηντο· ἰδίᾳ δὲ τοῖς παθήμασιν ἐλυποῦντο· ὁ μὲν δῆμος, ὅτι ἀπ' ἐλασσόνων ὁρμώμενος, ἐστέρητο καὶ τούτων· οἱ δὲ δυνατοὶ, καλὰ κτήματα κατὰ τὴν χώραν οἰκοδομίαις τε καὶ πολυτελέσι κατασκευαῖς ἀπολωλεκότες· τὸ δὲ μέγιστον, πόλεμον ἀντ' εἰρήνης ἔχοντες. οὐ μέν-

Ἀστῶν δ' ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρύνει, μάλιστ' ἐσθλοῖσιν ἐπ' ἀλλοτρίοις.
Ἀλλ' ὁμῶς, κρέσσων γὰρ οἰκτιρμῶν φθόνος.
Wass.

Ὑμεῖς δὲ ἔς τε τὸ μέλλον—] Ordo est: ὑμεῖς δὲ προγνόντες (ταῦτα) κτήσασθε τῷ ἤδη προθύμῳ ἀμφότερα (n. τήν τε παραυτίκα λαμπρότητα καὶ τὴν ἐς τὸ ἔπειτα δόξαν ἀείμνηστον), ἔς τε τὸ μέλλον καλὸν, ἔς τε τὸ αὐτίκα μὴ αἰσχρόν. vid. Abresch. Diluc. p. 253. G.

Ἔνδηλοι ἔστε] Vitium scribendi sustuli, ἔνδηλοί ἔστε· est enim ἔστε imperat., ut in superioribus verbis. Monuit id jam Abresch. Dil. p. 253. G.

Ἐπ' αὐτὸν ὀργῆς] Thucydides sæpe ἐπὶ cum accusativo pro κατὰ ponit: ob quam causam, et quia etiam alii Scriptores Attici ita loquuntur, Henr. Stephan. Append. ad Script. de Dial. p. 123. hoc Atticum genus loquendi esse putat. Duck.

Τῆς τε ἐς αὐτὸν—] Sic correxi e codd. pro ἐπ' αὐτὸν, quod comprobat Valkenar. ad Eurip. Phœniss. p. 28. Sic Noster L. I. 33. τῇ ὀργῇ οὕτω χαλεπῇ ἐχρῆτο ἐς πάντας— Mox παραλύειν, *liberare ira, ex animo expellere iram.* Hesych. παρέλυσε, καθεῖλεν, ἐξέβαλε. Plut. in Pericl. p. 662. simplici utitur: οὐ μὴν ἔλυσε τὴν ὀργὴν, nisi ibidem legendum est, ut vult Reiskius, παρέλυσε. G.

Ἀνεπείθοντο) i. e. μετεπείθοντο, *ejus rationibus in aliam sententiam adducebantur.* v. Schol. ad VI. 89. Plut. l. c. οὐδὲ μετέπεισε πρότερον. G.

Ὁ μὲν πένης] In meo vet. exempl. scriptum est ὁ μὲν δῆμος. Ac mihi nescio quid suspicionis oboritur, aliquem illo πένης hoc δῆμος exponere voluisse: nisi forte adversus hanc lectionem objici istud potest, δήμου appellationem ultra πένητας extendi. Steph. Πένης. Gr. Cl. Steph. 1. Marg. Cam. δῆμος, recte. πένης et δυνατοὶ non opponuntur, δῆμος et δυνατοὶ perbene. Nec δῆμος tantum *civis*, sed et *vulgus*: ita Glossæ vett. Sic apud Homerum δῆμον et ἔξοχον ἄνδρα: apud nostrum δῆμος καὶ οἱ ὀλίγοι. et, τὰς ἀρχὰς καὶ τὸν δῆμον p. 307. Magistri etiam δῆμον ἐόντα exponunt ἕνα τῶν πολλῶν. Xenoph. Cyrop. στέγαι δ' εἰ καὶ ἡμῖν αὐτοῖς, nempe ducibus, ἀλλὰ οὐ τῷ δήμῳ τῶν στρατιωτῶν, non item gregariis. Vulgus apud Sallustium et *nobiles* includit; sed sine *gratia*, sine auctoritate, addo etiam sine *re familiari*. Wass. Locus Homeri est Iliad. β'. 188. Ὅν τινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα κιχείη, et 198. Ὃν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι. Ubi Schol. parv. δημοτικὸν, τοῦ πλήθους. Sophocl. Ajac. 1090. ἄνδρα δημότην opponit τοῖς ἐφεστῶσι, imperantibus. Add. Camerar. ad Xenoph. Παιδ. p. 374. Duck.

Ὁ μὲν δῆμος] Ita correxi e bonis codd. pro πένης, quæ vox glossam sapit, ut præter Stephanum Wassius et Duckerus monuere, qui sunt adeundi. Gottl

τοι πρότερόν γε οἱ ξύμπαντες ἐπαύσαντο ἐν ὀργῇ ἔχοντες αὐτὸν, πρὶν ἐζημίωσαν χρήμασιν. ὕστερον δ᾽ αὖθις οὐ πολλῷ (ὅπερ φιλεῖ ὅμιλος ποιεῖν) στρατηγὸν εἵλοντο, καὶ πάντα τὰ πράγματα ἐπέτρεψαν· ὧν μὲν περὶ τὰ οἰκεῖα ἕκαστος ἤλγει, ἀμβλύτεροι ἤδη ὄντες, ὧν δὲ ἡ ξύμπασα πόλις προσεδεῖτο, πλείστου ἄξιον νομίζοντες εἶναι. ὅσον τε γὰρ χρόνον προὔστη τῆς πόλεως ἐν τῇ εἰρήνῃ, μετρίως ἐξηγεῖτο, καὶ ἀσφαλῶς διεφύλαξεν αὐτὴν, καὶ ἐγένετο ἐπ᾽ ἐκείνου μεγίστη· ἐπειδή τε ὁ πόλεμος κατέστη, ὁ δὲ φαίνεται καὶ ἐν τούτῳ προγνοὺς τὴν δύναμιν. ἐπεβίω δὲ δύο ἔτη, καὶ ἓξ μῆνας· καὶ ἐπειδὴ ἀπέθανεν, ἐπιπλέον ἔτι ἐγνώσθη ἡ πρόνοια αὐτοῦ ἡ ἐς τὸν πόλεμον. ὁ μὲν γὰρ, ἡσυχάζοντάς τε καὶ τὸ ναυτικὸν θεραπεύοντας, καὶ ἀρχὴν μὴ ἐπικτωμένους ἐν τῷ πολέμῳ, μηδὲ τῇ πόλει κινδυνεύοντας, ἔφη, περιέσεσθαι. οἱ δὲ ταῦτά τε πάντα ἐς τοὐναντίον ἔπραξαν, καὶ ἄλλα ἔξω τοῦ πολέμου, δοκοῦντα εἶναι κατὰ τὰς ἰδίας φιλοτιμίας, καὶ ἴδια κέρδη, κακῶς ἔς τε σφᾶς αὐτοὺς καὶ τοὺς ξυμμάχους ἐπολίτευσαν· ἃ κατορθούμενα μὲν, τοῖς ἰδιώταις τιμὴ καὶ ὠφέλεια μᾶλλον ἦν· σφαλέντα δὲ, τῇ πόλει ἐς τὸν πόλεμον βλάβη καθίστατο. αἴτιον δ᾽ ἦν, ὅτι ἐκεῖνος μὲν, δυνατὸς ὢν τῷ τε ἀξιώματι καὶ τῇ γνώμῃ, χρημάτων τε διαφανῶς ἀδωρότατος γενόμενος, κατεῖχε τὸ πλῆθος ἐλευ-

Ἐζημίωσαν] Ὀγδοήκοντα ταλάντοις, inquit Diodor. pag. 310. b. vid. Aristoph. Acharn. 32. Αὐτὸν non prorsus male omittit Ar. Paulo post Gr. ὁ ὅμιλος, quomodo Philo et Herodotus. WASS. Respicit ad hunc locum Aristides Tom. III. pag. 401. DUCK.

Plut. l. c. ὧν ἀριθμὸν οἱ τὸν ἐλάχιστον πεντεκαίδεκα τάλαντα, πεντήκοντα, οἱ τὸν πλεῖστον γράφουσι. Diod. Sic. L. XII. p. 509. octoginta talenta scripsit. Non mutandum censet Wesselingius, laudato loco Plutarchi, hunc numerum, quod hic Diodorum non habuerit ante oculos. G.

Ἀμβλύτεροι] Confer Plutarch. Pericl. p. 171. Periclem μεγαλοπρεπῶς σοφὸν vocat Plato p. 425. filios non laudat. WASS.

Ὅσον τε γὰρ—ὁ ἐς Σικελίαν πλοῦς] Hæc e Thucydide descripsit Aristides Tom. III. p. 200. Confer Aristot. tamen Polit. Β΄. 12. Laudat Max. Tyrius p. 429. Isocrates 270. Adi Platonem p. 351. WASS.

Ὅσον τε γὰρ—] Hunc locum excerpsit Aristides Orat. Plat. II. p. 120. Jebb. G.

Ἀσφαλῶς] Aristid. ὡς ἀσφαλῶς. et pro ἐπ᾽ ἐκείνου, ἐπ᾽ αὐτοῦ. WASS. Mox etiam ἐπειδὴ δὲ ὁ π. DUCK.

Aristid. l. c. ὡς ἀσφαλῶς. Redundat, ut notum, ὡς, ut in ὡς ἀληθῶς, ὡς ἑτέρως. v. Reisk. animadv. ad Aristid. p. 232. et 467. G.

Ὁ πόλεμος κατέστη] Aristid. p. 126. legit συνέστη. Mox ἡ πρόνοια ἐς τὸν πόλεμον est γνώμη, ξύνεσις. v. c. 62. GOTTL.

Ἐπιπλέον] Huc spectat Libanius Orat. parentali in Julianum Imp. pag. 363. Ἐπὶ πλεῖον Aristides: sed male omittit ἡ post αὐτούς. WASS.

Κακῶς—ἐπολίτευσαν] Thom. Mag. in πολιτεύομαι. Sed vitiose in Editis ἔσται pro ἔς τε. DUCK.

Ἰδιώταις] Suidas h. v. ἰδιῶται, ἀντὶ τοῦ πολῖται, cives. Sic et Hesychius, qui etiam addit ὁπλίτας, ἀπείρους. v. Aristophan. WASS.

Ἀδωρότατος] Plutarch. Pericl. 161. ubi legerim προσφέροντα σωτήρια. Sallust. Invictus adversum divitias. Pro τε διαφανῶς Thom. Mag. h. v. δὲ διαφ. WASS.

θέρως, καὶ οὐκ ἤγετο μᾶλλον ὑπ' αὐτοῦ, ἢ αὐτὸς ἦγε, διὰ τὸ μὴ, κτώμενος ἐξ οὐ προσηκόντων τὴν δύναμιν, πρὸς ἡδονήν τι λέγειν, ἀλλ' ἔχων ἐπ' ἀξιώσει καὶ πρὸς ὀργήν τι ἀντειπεῖν. ὁπότε γοῦν αἴσθοιτό τι αὐτοὺς παρὰ καιρὸν ὕβρει θαρσοῦντας, λέγων κατέπλησσεν ἐπὶ τὸ φοβεῖσθαι· καὶ δεδιότας αὖ ἀλόγως, ἀντικαθίστη πάλιν ἐπὶ τὸ θαρσεῖν. ἐγίγνετό τε λόγῳ μὲν, δημοκρατία, ἔργῳ δὲ, ὑπὸ τοῦ πρώτου ἀνδρὸς ἀρχή. οἱ δὲ ὕστερον, ἴσοι αὐτοὶ μᾶλλον πρὸς ἀλλήλους ὄντες, καὶ ὀρεγόμενοι τοῦ πρῶτος ἕκαστος γίγνεσθαι, ἐτράποντο καθ' ἡδονὰς τῷ δήμῳ καὶ τὰ πράγματα ἐνδιδόναι. ἐξ ὧν ἄλλα τε πολλὰ, ὡς ἐν μεγάλῃ πόλει καὶ ἀρχὴν ἐχούσῃ, ἡμαρτήθη, καὶ ὁ ἐς Σικελίαν πλοῦς· ὃς οὐ τοσοῦτον γνώμης ἁμάρτημα ἦν πρὸς οὓς ἐπῄεσαν, ὅσον οἱ ἐκπέμψαντες, οὐ τὰ πρόσφορα τοῖς οἰχομένοις ἐπιγιγνώσκοντες, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἰδίας διαφορὰς περὶ τῆς τοῦ δήμου προστασίας, τά τε ἐν τῷ στρατοπέδῳ ἀμβλύτερα ἐποίουν, καὶ τὰ περὶ τὴν πόλιν πρῶτον ἐν ἀλλήλοις ἐταράχθησαν. σφαλέντες δ' ἐν Σικελίᾳ ἄλλῃ τε παρασκευῇ καὶ τοῦ ναυτικοῦ τῷ πλέονι μορίῳ, καὶ κατὰ τὴν πόλιν

Οὐκ ἤγετο μᾶλλον] Aristid. Tom. III. p. 442. Idem.

Οὐκ ἤγετο μᾶλλον—ἢ αὐτὸς ἦγε] i. e. *non ab iis se regi passus est, sed eos rexit.* Οὐ μᾶλλον est, ut οὐδὲν μᾶλλον, apud Atticos, οὐ. v. Greg. de dial. p. 24. Kœn. G.

Ἔχων—ἀντειπεῖν] Thom. Mag. in ἀξιῶ. Vid. Demosth. contra Aristogiton. p. 458. Wass. Thomas quoque omittit τι. Duck.

Ἐπ' ἀξιώσει] i. e. μετ' ἀξίας, *cum auctoritate.* Sic Reisk. l. c. ἔχων sc. δύναμιν. Thom. M. in ἀξιῶ, p. 79. explicat, laudato hoc loco: τιμὴν καὶ προσόν τινι ἀξίωμα, quod perinde est. Ὀργὴ h. l. est vehementia, contentio dicendi. Τὸ τὶ quod sequitur, abest ab Aristide et Thoma, et posset abesse, quod illud præcessit. Sed consentientibus codd. non movendum est suo loco. G.

Ἐπ' ἀξιώσει] Possis etiam vertere, propter auctoritatem et dignationem, in qua ageret. Sed B. Gottl. explicatio magis probetur. Illam probanti, comma ponendum erit post ἔχων et ἀξιώσει. Baver.

Πρὸς ὀργήν τι] Omittunt τι Aristidis exemplaria mendose. Wass. Variant apud eum etiam alia nonnulla. εἰς aliquoties pro ἐς. v. 7. αἴτιον δὲ ἦν, et v. 8. χρημάτων δὲ, quod et Thomas habet. v. 9. πρὸς ἡδονὴν λέγειν. v. 12, ἐγίνετο, et ἔργῳ δ' ὑπό. v. 13. οἱ δ' ὕστεροι ἴσοι μᾶλλον αὐτοί. Duck.

Λόγῳ—ἀρχή.] Plutarch. Moral. 802. In Aristide Ed. Canterb. p. 202. est ὕστεροι, quod, ob hiatum, non improbo. verum paulo supra, κατέπληττεν. Noster vero aliter. Mox v. 14. καὶ omittit etiam Aristides. Wass. Λόγῳ et ἔργῳ, item λόγῳ et ἀληθείᾳ opponuntur apud Græcos, ut ap. Latinos *verbo* et *re.* Malasp. ad Ciceron. III. ad Attic. 12. Wass. ad Sallust. Jug. XIV. Duck.

Λόγῳ μὲν] v. supra c. 37. in orat. funebri Periclis: ὄνομα μὲν, διὰ τὸ μὴ ἐς ὀλίγους, ἀλλ' ἐς πλείονας ἥκειν, δημοκρατία κέκληται— Gottl.

Καὶ τὰ πράγματα] Abest καὶ a codd. quibusdam et ab Aristide. Quodsi profectum est a Thucydide, Reiskius in anim. p. 22. putat, Nostrum scripsisse: ἑαυτοὺς καὶ τὰ πράγματα· ad locum Aristidis autem conjicit (p. 467.) τῷ δήμῳ ὁμιλεῖν καὶ τὰ πράγματα ἐνδιδόναι. G.

Καὶ τὰ πράγμ.] i. e. *ipsam* adeo remp. *ipsas* caussas et commoda reip. Possis et sic: vertebantur ad voluptates populo, i. e. ad ea, quæ jucunda essent multitudini, (more Nostri, substantivo jungentis casum verbi in Nomine latentis, ut ἐπιτειχισμὸς τῇ χώρᾳ.) et (vertebantur, πρὸς τὸ) ad condonandas

ἤδη ἐν στάσει ὄντες, ὅμως τρία μὲν ἔτη ἀντεῖχον τοῖς τε πρότερον ὑπάρχουσι πολεμίοις, καὶ τοῖς ἀπὸ Σικελίας μετ᾽ αὐτῶν, καὶ τῶν ξυμμάχων ἔτι τοῖς πλέοσιν ἀφεστηκόσι, Κύρῳ τε ὕστερον βασιλέως παιδὶ προσγενομένῳ, ὃς παρεῖχε χρήματα Πελοποννησίοις ἐς τὸ ναυτικόν. καὶ οὐ πρότερον ἐνέδοσαν, ἢ αὐτοὶ ἐν σφίσι κατὰ τὰς ἰδίας διαφορὰς περιπεσόντες ἐσφάλησαν. τοσοῦτον τῷ Περικλεῖ ἐπερίσσευσε τότε, ἀφ᾽ ὧν αὐτὸς προέγνω, καὶ πάνυ ἂν ῥαδίως περιγενέσθαι τὴν πόλιν τῶν Πελοποννησίων αὐτῶν τῷ πολέμῳ.

ξστ΄. 66. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι τοῦ αὐτοῦ θέρους ἐστράτευσαν ναυσὶν ἑκατὸν ἐς Ζάκυνθον τὴν νῆσον, ἣ κεῖται ἀντιπέρας Ἤλιδος· εἰσὶ δὲ Ἀχαιῶν τῶν ἐκ Πελοποννήσου ἄποικοι, καὶ Ἀθηναίοις ξυνεμάχουν. ἐπέπλεον δὲ Λακεδαιμονίων χίλιοι ὁπλῖται, καὶ Κνῆμος Σπαρτιάτης ναύαρχος. ἀποβάντες δὲ ἐς τὴν γῆν, ἐδῄωσαν τὰ πολλά. καὶ ἐπειδὴ οὐ ξυνεχώρουν, ἀπέπλευσαν ἐπ᾽ οἴκου.

ξζ΄. 67. Καὶ τοῦ αὐτοῦ θέρους τελευτῶντος, Ἀριστεὺς Κορίνθιος, καὶ Λακεδαιμονίων πρέσβεις, Ἀνήριστος, καὶ Νικόλαος, καὶ Στρατόδημος, καὶ Τεγεάτης Τιμαγόρας, καὶ Ἀρ-

populo caussas reipubl. Illud simplicius. Baver.

Μετ᾽ αὐτῶν] Abresch. Auct. p. 295. *αὐτῶν* non male accipi posse pro *μόνων*. v. quæ præcedunt. Gottl.

Τοσοῦτον—πολέμῳ] Aristides III. p. 202. Wass.

Τοσοῦτον τῷ Περικλεῖ ἐπερίσσευσε—] *Tantum præstabat reliquis tunc temporis ingenio, quo adjutus res futuras ante capiebat.* Gottl.

Ἐπερίσσ. τῷ Περ.] Cur non ad verbum: tantum (virtutis) superabat, suppetebat, supererat, abundabat, suppeditabat Pericli ad, rel. ut Liv. L. 2. de Appio; "tantum superabat animi ad sustinendam invidiam." Baver.

Αὐτῶν] Gr. *αὐτῷ τῷ π.* Cum Editis Aristides. utraque vox sine sententiæ dispendio abesse potest. Τῶν etiam apud Aristid. deest. Wass.

Reiskius in anim. l. c. conjicit *πάντων*, aut *τούτῳ*. Certe offendit *αὐτῶν*, quod cum *τῷ* posset abesse, ut jam monuit Wasseus. Mox ad v. ἐς Ζάκυνθον, in Aug. scriptum: *πόθεν οἱ Ζακύνθιοι.* G.

Πελοπ. αὐτῶν] Incommodum est illud *αὐτῶν*· verti tamen posset, ut *ipsos* etiam Peloponnesios vincerent. Baver.

Ἀνήριστος] Sperthiæ filius, secundum Herodotum VII. 138. qui hanc historiam attigit. Nicolaus fuit Bulis F. G.

Στρατόδημος] Ita correxi pro Πρατόδημος. Probabat lectionem, quam recepimus, Valkenar. ad Herodot. l. c. p. 565. Gottl.

Καὶ Ἀργεῖος ἰδίᾳ, Πόλις] Distinctionis notam post ἰδίᾳ delendam censeo. Verum utrum Πόλις an Πόλλις verior sit scriptura, non ausim. Πόλλιν τὸν Ἀργεῖον, qui Syracusis regnavit, memorat Athenæus l. 1. pag. 31. atque etiam Πόλις ὁ Ἀθηναῖος apud Eundem occurrit, l. 2. p. 477. Huds. Πόλις et Πόλλις, proprium, etiam apud alios permutantur. Vid. Interpretes Polluc. VI. 15. et Æliani XII. V. H. 31. Sic, qui Diodoro Siculo XV. 475. est Polis, apud Plutarch. Dion. princip. dicitur Pollis Spartiates. Nam eumdem esse, de quo Plutarchus et Diodorus agunt, intelligitur e Diog. Laërt. III. 19. 20. Polin Ducem coloniæ Amyclæorum et Spartiatarum, qui in Creta consederunt, memorat apud Photium Conon Narrat. 36. et 47. Ἰδιαίπολις, quod quidam Mss. habent, potuit oriri ex ι adscripto diphthongi impropriæ. Duck.

γεῖος ἰδίᾳ Πόλλις, πορευόμενοι ἐς τὴν Ἀσίαν ὡς βασιλέα, εἴπως πείσειαν αὐτὸν χρήματά τε παρέχειν καὶ ξυμπολεμεῖν, ἀφικνοῦνται ὡς Σιτάλκην πρῶτον τὸν Τήρεω ἐς Θρᾴκην, βουλόμενοι πεῖσαί τε αὐτὸν, εἰ δύναιντο, μεταστάντα τῆς Ἀθηναίων ξυμμαχίας, στρατεῦσαι ἐπὶ τὴν Ποτίδαιαν, οὗ ἦν στράτευμα τῶν Ἀθηναίων πολιορκοῦν· καὶ παῦσαι βοηθεῖν τε αὐτοῖς, καὶ, ᾗπερ ὥρμηντο, δι' ἐκείνου πορευθῆναι πέραν τοῦ Ἑλλησπόντου ὡς Φαρνάκην τὸν Φαρναβάζου, ὃς αὐτοὺς ἔμελλεν ὡς βασιλέα ἀναπέμψειν. παρατυχόντες δὲ Ἀθηναίων πρέσβεις, Λέαρχος ὁ Καλλιμάχου, καὶ Ἀμεινιάδης ὁ Φιλήμονος παρὰ τῷ Σιτάλκῃ, πείθουσι τὸν Σάδοκον τὸν γεγενημένον Ἀθηναῖον, Σιτάλκου υἱὸν, τοὺς ἄνδρας ἐγχειρίσαι σφίσιν, ὅπως μὴ, διαβάντες ὡς βασιλέα, τὴν ἐκείνου πόλιν τὸ μέρος βλάψωσιν. ὁ δὲ, πεισθεὶς, πορευομένους αὐτοὺς διὰ τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τὸ πλοῖον, ᾧ ἔμελλον τὸν Ἑλλήσποντον περαιώσειν, πρὶν ἐσβαίνειν, ξυλλαμβάνει, ἄλλους ξυμπέμψας μετὰ τοῦ Λεάρχου καὶ Ἀμεινιάδου· καὶ ἐκέλευσεν ἐκείνοις παραδοῦναι. οἱ δὲ, λαβόντες, ἐκόμισαν ἐς τὰς Ἀθήνας. ἀφικομένων δὲ αὐτῶν, δείσαντες οἱ Ἀθηναῖοι τὸν Ἀριστέα, μὴ αὖθις σφᾶς ἔτι πλέω κακουργῇ διαφυγὼν, ὅτι καὶ πρὸ τούτων τὰ τῆς Ποτιδαίας καὶ τῶν ἐπὶ Θρᾴκης πάντ' ἐφαίνετο πράξας, ἀκρίτους καὶ βουλο-

Πόλλις] Sic scripsi e bonis codd. pro Πόλις, et comma delevi post ἰδίᾳ· non enim divellendum est Πόλις et Ἀργεῖος. Sic Πόλλις apud Diod. XV. p. 28. *ναύαρχος* Lacedæmoniorum scribitur pro Πόλις. v. Wessel. ad l. c. Reiskius in anim. p. 22. quoque correxit Πόλλις. G.

Ὡς βασιλέα] n. *τὸν μέγαν*, Persarum, Darium Nothum. Plene *ὡς πρὸς βασιλέα*. Mox in Mosqu. pro *ὡς Σιτάλκην* est ἐς, ab imperito librario ortum. Satis multa de usu h. part. eruditi viri dixerunt. v. sis, Ernest. ad Xenoph. Memor. II. 7. 2. Mox *ἀναπέμψειν* verum est, *ἀναπέμπειν* est a sciolis ob *τὸ ἔμελλεν* refictum. G.

Βοηθεῖν *τε αὐτοῖς*] In Flor. Vinar. ad marg. emendavit docta manus: leg. *βοηθοῦντα*. Sed minus est necessaria correctio. Construitur *παύω* cum infin v. c. *παύσω σε ποιεῖν τοῦτο*. Παῦσαι pendet a *βουλόμενοι*, nec jungitur *τῷ πεῖσαι*· "*volentes efficere, ut desisteret opem iis ferre.*" Sic et Stephanus h. l. explicat in Thes. Gr. lingu. s. h. voce p. 104. (T. III.) qui et alia exempla laudavit. Acacius in Adnott. ad h. l. putat, h. v. distingui posse sic: *καὶ παῦσαι· βοηθεῖν τε αὐτοῖς*, "*ut exercitum eorum Potidæam obsidentem depelleret, Lacedæmoniisque opem ferret.*" Dure. Subint. esset: *τὸ στράτευμα*, l. *αὐτοὺς τῆς πολιορκίας*. Infin. autem pendet a *βουλόμενοι*, (*πεῖσαί τε αὐτὸν*) *καὶ παῦσαι*. G.

Παρὰ τῷ Σιτάλκῃ, πείθουσι] Herodotus l. c. parum accurate proditos dicit legatos a Sitalce, Terei filio, et a Nymphodoro, Abderitano. Mox *τὸν γεγενημένον Ἀθηναῖον*, opera Nymphodori, quem sibi conciliaverant Athenienses. v. L. II. 29. Ad quem locum spectant v. in Aug. ad h. versum: *Ταῦτα προείρηται*. G.

Πορευομένους—διὰ τῆς Θρᾴκης] Herodotus l. c. *ἥλωσαν κατὰ Βισάνθην, τὴν ἐν Ἑλλησπόντῳ*. Steph. de urbb. p. 425. *Βισάνθη, πόλις Μακεδονίας κατὰ Θρᾴκην ἄποικος Σαμίων*. Sed revera fuit urbs Thraciæ, in ora Ponti sita. v. Berkel. Mox *ἀπέκτειναν πάντας*, Herodotus: *ἀπέθανον ὑπὸ Ἀθηναίων*, quod idem est. G.

Ἔμελλον—περ.] Thom. Magist. Wass. Thomas adnotat, *περαιοῦμαι* dicendum, quam-

μένους ἔστιν ἃ εἰπεῖν, αὐθημερὸν ἀπέκτειναν πάντας, καὶ ἐς φάραγγας ἐσέβαλον· δικαιοῦντες τοῖς αὐτοῖς ἀμύνεσθαι, οἷσπερ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι ὑπῆρξαν, τοὺς ἐμπόρους οὓς ἔλαβον Ἀθηναίων καὶ τῶν ξυμμάχων, ἐν ὁλκάσι περὶ Πελοπόννησον πλέοντας ἀποκτείναντες, καὶ ἐς φάραγγας ἐσβαλόντες. πάντας γὰρ δὴ κατ᾽ ἀρχὰς τοῦ πολέμου οἱ Λακεδαιμόνιοι, ὅσους λάβοιεν ἐν τῇ θαλάσσῃ, ὡς πολεμίους διέφθειρον, καὶ τοὺς μετὰ Ἀθηναίων ξυμπολεμοῦντας, καὶ τοὺς μηδὲ μεθ᾽ ἑτέρων.

ξή. 68. Κατὰ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους, τοῦ θέρους τελευτῶντος, καὶ Ἀμπρακιῶται, αὐτοί τε, καὶ τῶν βαρβάρων πολλοὺς ἀναστήσαντες, ἐστράτευσαν ἐπ᾽ Ἄργος τὸ Ἀμφιλοχικὸν, καὶ τὴν ἄλλην Ἀμφιλοχίαν. ἔχθρα δὲ πρὸς τοὺς Ἀργείους ἀπὸ τοῦδε αὐτοῖς ἤρξατο πρῶτον γενέσθαι. Ἄργος τὸ Ἀμφιλοχικὸν καὶ Ἀμφιλοχίαν τὴν ἄλλην ἔκτισε, μετὰ τὰ Τρωϊκὰ οἴκαδε ἀναχωρήσας, καὶ οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ ἐν Ἄργει καταστάσει, Ἀμφίλοχος ὁ Ἀμφιάρεω, ἐν τῷ Ἀμπρακικῷ κόλπῳ, ὁμώνυμον τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι Ἄργος ὀνομάσας. καὶ ἦν ἡ πόλις αὕτη μεγίστη τῆς Ἀμφιλοχίας, καὶ τοὺς δυνατωτάτους εἶχεν οἰκήτορας. ὑπὸ ξυμφορῶν δὲ πολλαῖς γενεαῖς ὕστερον πιεζόμενοι, Ἀμπρακιώτας ὁμόρους ὄντας τῇ Ἀμφιλοχικῇ ξυνοίκους

vis Thucydides περαιῶ dicat. Apud eum pro ὡς ex hoc loco legendum est ᾧ. Duck.

Ἀπέκτειναν πάντας] Confer omnino Herodot. VII. 137. Wass.

Οἷσπερ οἱ Λακεδαιμόνιοι ὑπῆρξαν] *Qua pœna Lacedæmonii prius affecerant, ulti erant Athenienses.* v. Valken. ad Herod. l. c. Bene Scholiastes. Hesych. ὑπάρξας, κατάρξας, et ὑπάρχει, προκατάρχει. v. Valken. Cel. de hac v. disserentem in Eurip. Phœn. pag. 532. nec prætermisit hunc locum laudare. G.

Αὐτοί τε, καὶ τῶν βαρβάρων πολλοὺς—] Pro αὐτοί τε καὶ πολλοὶ τῶν βαρβάρων, ἀναστήσαντες αὐτοὺς, ἐστράτευσαν— nomen effertur casu pronominis omissi. Recte cepit Interpres, quem probat Abreschius Diluc. p. 254. Gottl.

Ἐπ᾽ Ἄργος] Recepi e MSS. ἐπ᾽ Ἄργος, pro ἐπὶ τὸ Ἄργος, probante hanc scripturam Eruditiss. Valkenar. ad Eurip. Phœn. p. 28. G.

Ἀμφίλ. ὁ Ἀμφ.] Magnus quidem Autorum dissensus super conditore Argi Amphil. Vide Nonnium ad Goltzii Græciam, et Strab. p. 326. Amphilochum ex Apollinis oraculo Argos condidisse scribit Appollodorus, l. 3. sed Amphilochum non Amphiarai filium (ut Thucydides, Scymnus Chius, Aliique) sed ejus ex Alcmæone nepotem facit. Vide Palmerii Gr. Antiq. p. 382. etc. Huds. Vide Strabonem VII. 326. Apollodorum III. 7. Pausan. II. 18. et Herodotum III. 91. Domum reversus est A. M. 2823. ante Christum natum 1182. Apollodorus Ephorum secutus est, ut ex Strabonis X. p. 462. abunde patet. Wass.

Euripides (in Alcmæone διὰ ψηφίδος) apud Apollod. III. 7. 7. fin. tradit, Amphilochum, filium Amphiarai, Argos Amphilochicum condidisse. Ita quoque Strabo VII. p. 501. Sed idem Strabo p. 502. hunc l. Thucydidis excitat: Θουκυδίδης δέ φησιν, αὐτὸν Ἀμφίλοχον μετὰ τὸν ἐκ Τροίας ἐπάνοδον δυσαρεστοῦντα τοῖς ἐν Ἄργει, παρελθεῖν εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν— κτίσαι τὴν πόλιν ἐπώνυμον ἑαυτοῦ. Sed is, ad quem hoc refertur, Alcmæonis frater est. Paullo ante: Ἄργος—ἔκτισε μετὰ τὰ Τρωϊκὰ οἴκαδε ἀναχωρήσας— Interfuit n. navigationi ad Trojam. Fuit inter Helenæ procos (Apollod. III. 10. 8.), et claros vates. v. Illustr. Heyn. ad Apollod. p. 654. (P. II.) Gottl.

ἐπηγάγοντο· καὶ Ἑλληνίσθησαν τὴν νῦν γλῶσσαν τότε πρῶτον ἀπὸ τῶν Ἀμπρακιωτῶν ξυνοικησάντων. οἱ δὲ ἄλλοι Ἀμφίλοχοι, βάρβαροί εἰσιν. ἐκβάλλουσιν οὖν τοὺς Ἀργείους οἱ Ἀμπρακιῶται χρόνῳ, καὶ αὐτοὶ ἴσχουσι τὴν πόλιν. οἱ δ' Ἀμφίλοχοι, γενομένου τούτου, διδόασιν ἑαυτοὺς Ἀκαρνᾶσι, καὶ προσεκαλέσαντο ἀμφότεροι Ἀθηναίους· οἳ αὐτοῖς Φορμίωνά τε στρατηγὸν ἔπεμψαν, καὶ ναῦς τριάκοντα. ἀφικομένου δὲ τοῦ Φορμίωνος, αἱροῦσι κατὰ κράτος Ἄργος, καὶ τοὺς Ἀμπρακιώτας ἠνδραπόδισαν. κοινῇ τε ᾤκησαν αὐτὸ Ἀμφίλοχοι καὶ Ἀκαρνᾶνες. μετὰ δὲ τοῦτο ἡ ξυμμαχία ἐγένετο πρῶτον Ἀθηναίοις καὶ Ἀκαρνᾶσιν. οἱ δὲ Ἀμπρακιῶται τὴν μὲν ἔχθραν ἐς τοὺς Ἀργείους ἀπὸ τοῦ ἀνδραποδισμοῦ σφῶν αὐτῶν πρῶτον ἐποιήσαντο, ὕστερον δὲ ἐν τῷ πολέμῳ τήνδε τὴν στρατείαν ποιοῦνται αὑτῶν τε καὶ Χαόνων καὶ ἄλλων τινῶν τῶν πλησιοχώρων βαρβάρων· ἐλθόντες τε πρὸς τὸ Ἄργος, τῆς μὲν χώρας ἐκράτουν, τὴν δὲ πόλιν ὡς οὐκ ἐδύναντο ἑλεῖν προσβαλόντες, ἀπεχώρησαν ἐπ' οἴκου, καὶ διελύθησαν κατὰ ἔθνη. τοσαῦτα μὲν ἐν τῷ θέρει ἐγένετο.

ξθ'. 69. Τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου χειμῶνος Ἀθηναῖοι ναῦς ἔστειλαν εἴκοσι μὲν περὶ Πελοπόννησον, καὶ Φορμίωνα στρατηγόν· ὅς, ὁρμώμενος ἐκ Ναυπάκτου, φυλακὴν εἶχε, μήτ' ἐκπλεῖν ἐκ Κορίνθου καὶ τοῦ Κρισαίου κόλπου μηδένα, μήτ'

Γλῶσσαν] Cl. perperam γλῶτταν. Wass.

Καὶ προσεκαλέσαντο] Si participium vel hoc, vel illud ponatur, nullum copula καὶ locum habebit. Nec vero ea, quam post
-αι -αι
γρ habes (ubi scriptum est γρ καὶ) ad parti-
-αι
cipium pertinet, sed ad illud γρ, id est, *hæc quoque scriptura extat*. Steph. Loquitur de varia lectione, quæ adscripta est margini Ed. 2. Steph. et Wech. Duck.

Ἀμφίλοχοι] In Flor. Vin. Marg. Ἀμφιλόχιοι. G.

Ἔχθραν ἐς τοὺς Ἀργείους] Structura est Herodotea, v. c. V. 81. p. 412. ἡ ἔχθρη ἐς Ἀθηναίους, paullo ante ἔχθρης— ἐς Ἀθηναίους. cf. VI. 65. v. Valken. qui non oblitus est h. l. G.

Ἐν τῷ πολέμῳ] Steph. suspicatur, Thuc. scripsisse: πολέμῳ τῷδε, et videri Scholiasten sic legisse, ob interpretationem. Si ita esset; usitatius certe scripsisset: ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ. Sed nulla correctione opus est, quum apud Nostrum etiam hic art. pro οὗτος ponatur. Infra c. 70. Ταῦτα μὲν ἐν τῷ χειμῶνι ἐγένετο, i. e. ἐν τούτῳ τῷ χειμῶνι— Mox in fine h. cap. ἐν τῷ θέρει, ubi in cod. Bas. ἐν τῷ θέρει τούτῳ, quæ esse glossa videtur. v. Gloss. G.

Στρατείαν] Ita Cl. Gr. recte. Wass. qui sic edi voluit. Duck.

Βαρβάρων] Chaonas barbaros fuisse ex h. l. et Cap. LXXX. infr. hoc Lib. item e Scymno Chio ostendit Palmer. II. Græc. Ant. 2. pag. 231. Duck.

Κρισαίου] Geminant quidem σ Isocrates Plataic. 443. 30. Strabonis exemplaria, et Homerus Hymn. Apoll. quinquies, semel cum Var. Lect. Callimachus Hymn. in Del. Pausanias, Suidas, Plinius, Antoninus Liberalis. Contra Herodotus VIII. 32. Sophocles Elect. Epit. Strabonis, Pindar. Pyth. V. 49. et Schol. Lycophron. in Cod. Seld. Nonnus Dionys. XIII. 358. et Hesych. Etymol. Κρίσα. vid. Schol. Sophocl. Elect. p. 89. In Pindaro Codex Cant. Βατ-

ἐσπλεῖν· ἑτέρας δὲ ἓξ ἐπὶ Καρίας Λυκίας, καὶ Μελήσανδρον στρατηγὸν, ὅπως ταῦτά τε ἀργυρολογῶσι, καὶ τὸ λῃστικὸν τῶν Πελοποννησίων μὴ ἐῶσιν, αὐτόθεν ὁρμώμενον, βλάπτειν τὸν πλοῦν τῶν ὁλκάδων τῶν ἀπὸ Φασήλιδος καὶ Φοινίκης, καὶ τῆς ἐκεῖθεν ἠπείρου. ἀναβὰς δὲ στρατιᾷ Ἀθηναίων τε τῶν ἀπὸ τῶν νεῶν καὶ τῶν ξυμμάχων ἐς τὴν Λυκίαν ὁ Μελήσανδρος, ἀποθνήσκει, καὶ τῆς στρατιᾶς μέρος τὶ διέφθειρε, νικηθεὶς μάχῃ.

ό. 70. Τοῦ δ' αὐτοῦ χειμῶνος οἱ Ποτιδαιᾶται, ἐπειδὴ οὐκέτι ἐδύναντο πολιορκούμενοι ἀντέχειν, ἀλλ' αἵ τε ἐς τὴν Ἀττικὴν ἐσβολαὶ Πελοποννησίων οὐδὲν μᾶλλον ἀπανίστασαν τοὺς Ἀθηναίους, ὅ, τε σῖτος ἐπελελοίπει, καὶ ἄλλα τε πολλὰ ἐπεγεγένητο αὐτόθι ἤδη βρώσεως πέρι ἀναγκαίας, καί τινες καὶ ἀλλήλων ἐγεύοντο, οὕτω δὴ λόγους προσφέρουσι περὶ ξυμβάσεως τοῖς στρατηγοῖς τῶν Ἀθηναίων τοῖς ἐπὶ σφίσι τεταγμένοις, Ξενοφῶντί τε τῷ Εὐριπίδου, καὶ Εστιοδώρῳ τῷ Ἀριστοκλείδου, καὶ Φανομάχῳ τῷ Καλλιμάχου. οἱ δὲ προσεδέξαντο, ὁρῶντες μὲν τῆς στρατιᾶς τὴν ταλαιπωρίαν ἐν χωρίῳ χειμερινῷ, ἀναλωκυίας τε ἤδη τῆς πόλεως δισχίλια τάλαντα ἐς τὴν πολιορκίαν. ἐπὶ τοῖσδε οὖν ξυνέβησαν, ἐξελθεῖν αὐτοὺς, καὶ παῖδας καὶ γυναῖκας, καὶ τοὺς ἐπικούρους, ξὺν ἑνὶ ἱματίῳ, γυναῖκας

τιδᾶν, et δωδεκαδρόμων, recte. Κρίσσα Ptolemæus, at Ms. Coislin. Κρίσα. Wass.

Κρισσαίου] Scriptura variat in libr. vett.; quæ habet duplex σ, est recentior. v. Eust. ad Hom. p. 273. Rom. Steph. de urbb. p. 480. Κρίσα, πόλις Φωκίδος—ἀπὸ Κρίσου, Φώκου υἱοῦ. Τὸ ἐθνικὸν Κρισαῖος, καὶ Κρισαῖον πεδίον, veluti apud Callim. H. in Del. v. 178. Καὶ πεδία Κρισσαῖα—ubi vid. Ernest. p. 180. G.

Βλάπτειν τὸν πλοῦν] Plautus Mil. "Jura te non nociturum esse neminem." Pro νικηθεὶς fortasse reponendum ἡσσηθείς. Wass. Nomen Ducis, quem memorat Thucydides, Μελήσανδρος an Μελίσανδρος fuerit, non facile dictu est. Μελίσανδρον Milesium, Scriptorem Homero vetustiorem, memorat Ælian. XI. V. H. 2. Duck.

Ἀλλ' αἵ τε] Hæc eodem ordine verborum leguntur in Corintho, quo in Ar. C. et Dan. et mox τοὺς Ἀθηναίους ἀπανίστασαν. Idem ex hoc loco scribit, Atticos οὐδὲν μᾶλλον pro οὐ dicere: de quo vid. Stephan. Append. ad Script. de Dialect. p. 25. Duck.

Ἀλλ' αἵ τε—τοὺς Ἀθηναίους] Hunc locum laudavit Gregor. de Dial. p. 24. a. v. ἀλλ'—ἀπανίστασαν, ut probaret, οὐδὲν μᾶλλον esse ἀντὶ τοῦ οὐ. Ordo ibi est: αἵ τε ἐσβ. ἐς τ. Ἀ.—v. Schol. Aug. G.

Ἄλλα τε πολλὰ—ἤδη] Reisk. conjicit in anim. l. c. ἀήδη, *injucunda, acerba*. G.

Καί τινες ἀλλ.] Καί που τινὲς ἀλλήλων ἐγεύσαντο legit Suidas, locum hunc citans: qui etiam ἀλλήλων pro ἑαυτῶν positum dicit. Huds.

Λόγους προσφέρουσι] *Verba faciunt, sermonem inferunt*—Similis locus exstat L. III. 109. προσφέρει λόγον περὶ σπονδῶν καὶ ἀναχωρήσεως Δημοσθένει καὶ τοῖς Ἀκαρνάνων στρατηγοῖς—G.

Vertere malim conditionem tulere, *sie thaten ihnen einen Antrag, Vorschlag*. οὕτω δὴ, est, tum demum, victi necessitate. Bauer.

Δισχίλια τάλαντα] Χίλια Codd. Ar. et C. Sed Diodor. Sic. XII. 310. scribit, ante discessum Agnonis a Potidæa, de quo est supr. Cap. LVIII. plus mille talenta in eam obsidionem expensa fuisse. Deditio autem demum aliquot post mensibus facta est, quibus sumtum augeri necesse fuit. Duck.

δὲ ξὺν δυοῖν· καὶ ἀργύριόν τι ῥητὸν ἔχοντας ἐφόδιον. καὶ οἱ μὲν, ὑπόσπονδοι ἐξῆλθον ἔς τε τὴν Χαλκιδικὴν, καὶ ἕκαστος ᾗ ἐδύνατο. Ἀθηναῖοι δὲ τούς τε στρατηγοὺς ἐπητιάσαντο, ὅτι ἄνευ αὐτῶν ξυνέβησαν (ἐνόμιζον γὰρ ἂν κρατῆσαι τῆς πόλεως ᾗ ἐβούλοντο) καὶ ὕστερον ἐποίκους ἑαυτῶν ἔπεμψαν ἐς τὴν Ποτίδαιαν, καὶ κατῴκισαν. ταῦτα μὲν ἐν τῷ χειμῶνι ἐγένετο· καὶ τὸ δεύτερον ἔτος ἐτελεύτα τῷ πολέμῳ τῷδε, ὃν Θουκυδίδης ξυνέγραψε.

οα΄. 71. Τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου θέρους, οἱ Πελοποννήσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι ἐς μὲν τὴν Ἀττικὴν οὐκ ἐσέβαλον, ἐστράτευσαν δ' ἐπὶ Πλάταιαν. ἡγεῖτο δὲ Ἀρχίδαμος ὁ Ζευξιδάμου, Λακεδαιμονίων βασιλεὺς, καὶ καθίσας τὸν στρατὸν ἔμελλε δῃώσειν τὴν γῆν· οἱ δὲ Πλαταιεῖς, εὐθὺς πρέσβεις πέμψαντες πρὸς αὐτὸν, ἔλεγον τοιάδε. "Ἀρχίδαμε, καὶ Λακεδαιμόνιοι, οὐ δίκαια ποιεῖτε, οὐδ' ἄξια οὔτε ὑμῶν, οὔτε πατέρων ὧν ἐστε, ἐς γῆν τὴν Πλαταιέων στρατεύοντες. Παυσανίας γὰρ ὁ Κλεομβρότου, Λακεδαιμόνιος, ἐλευθερώσας τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῶν Μήδων, μετὰ Ἑλλήνων, τῶν ἐθελησάντων ξυνάρασθαι τὸν κίνδυνον τῆς μάχης, ἣ παρ' ἡμῖν ἐγένετο, θύσας ἐν τῇ Πλαταιέων ἀγορᾷ Διῒ ἐλευθερίῳ ἱερὰ, καὶ ξυγκαλέσας πάντας τοὺς ξυμμάχους, ἀπεδίδου Πλαταιεῦσι, γῆν καὶ πόλιν τὴν σφετέραν ἔχοντας αὐτονόμους οἰκεῖν· στρατεῦσαί τε μηδένα ποτὲ ἀδίκως ἐπ' αὐτοὺς, μηδ' ἐπὶ δουλείᾳ· εἰ δὲ μὴ, ἀμύνειν τοὺς παρόντας ξυμμάχους κατὰ δύναμιν. τάδε μὲν ἡμῖν πατέρες οἱ ὑμέτεροι ἔδοσαν, ἀρετῆς ἕνεκα, καὶ προθυμίας τῆς

Ἔς τε τὴν Χαλκιδ.] Bene quidam Mss. ἐπὶ τὴν Χαλκ. Wass.

Ἧι ἐβούλοντο] Sc. ὁμολογίᾳ. Gottl.

Τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου θέρους] Lectioni margini adscriptæ alii innumeri, qui eandem μετάβασιν habent, loci opponi possunt. Steph. Ἔτους Cl. et Gr. minus eleganter, et contra hujus morem. Cæterum hæc ad finem usque Cap. LXXIV. ob perspicuitatem laudat Dionys. Halic. p. 153. qui et θέρους legit. Wass.

Τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου—] In Aug. adscriptum: ἔτος γ̄. n. res gestas anni III. B. P. nunc sequi. G.

Πλαταιεῖς] Sic rescripsimus pro Πλαταιῆς, præeuntibus optimis codd. In Aug. notatur ad h. v. Πλαταιέων δημηγορία πρὸς Ἀρχίδαμον. G.

Οὔτε ὑμῶν] Dion. Halic. οὔθ' ὑμῶν, uti apud Demosthenem. Noster Herodotum sequi videtur, apud quem οὔτε Ἑλλήνων, οὔτε ἥκιστα invenimus. Lucianus de Dea Syr. p. 677. οὔτε Ἱερέων. Vide plura ad calcem de Apostrophis. Wass.

Διῒ Ἐλευθερίῳ] Quanta sanctitate sit cultus hic Jupiter Ἐλευθέριος, pluribus docuit Bachius ad Xenoph. Œcon. p. 34. cf. Grammius de Diis e Xenoph. p. 10. G.

Ἀρετῆς—προθυμίας] Herodoti verba de Platæensibus respexit. vid. VIII. 1. Οἱ πατέρες, οἱ Cam. quomodo et alibi Auctor. neglexit Dionys. Halic. Wass.

Ἀρετῆς ἕνεκα] Hæc sunt verba Herod. VIII. 1. de Platæensibus: ὑπὸ δὲ ἀρετῆς τε καὶ προθυμίης Πλαταιέες—Locum prænotavit Wasseus. Gottl.

ἐν ἐκείνοις τοῖς κινδύνοις γενομένης· ὑμεῖς δὲ τἀναντία δρᾶτε. μετὰ γὰρ Θηβαίων, τῶν ἡμῖν ἐχθίστων, ἐπὶ δουλείᾳ τῇ ἡμετέρᾳ ἥκετε. μάρτυρας δὲ θεοὺς τούς τε ὁρκίους τότε γενομένους ποιούμενοι, καὶ τοὺς ὑμετέρους πατρῴους, καὶ ἡμετέρους ἐγχωρίους, λέγομεν ὑμῖν τὴν γῆν τὴν Πλαταιΐδα μὴ ἀδικεῖν, μηδὲ παραβαίνειν τοὺς ὅρκους, ἐᾷν δὲ οἰκεῖν αὐτονόμους, καθάπερ Παυσανίας ἐδικαίωσε."

οβ'. 72. Τοσαῦτα εἰπόντων Πλαταιέων, Ἀρχίδαμος ὑπολαβὼν εἶπεν. "Δίκαια λέγετε, ὦ ἄνδρες Πλαταιεῖς, ἢν ποιῆτε ὅμοια τοῖς λόγοις. καθάπερ γὰρ Παυσανίας ὑμῖν παρέδωκεν, αὐτοί τε αὐτονομεῖσθε, καὶ τοὺς ἄλλους ξυνελευθεροῦτε, ὅσοι μετασχόντες τῶν τότε κινδύνων, ὑμῖν τε ξυνώμοσαν, καὶ εἰσὶ νῦν ὑπ' Ἀθηναίοις· παρασκευή τε τοσήδε καὶ πόλεμος γεγένηται αὐτῶν ἕνεκα καὶ τῶν ἄλλων ἐλευθερώσεως· ἧς μάλιστα μὲν μετασχόντες καὶ αὐτοὶ ἐμμείνατε τοῖς ὅρκοις· εἰ δὲ μὴ (ἅπερ καὶ τοπρότερον ἤδη προὐκαλεσάμεθα) ἡσυχίαν ἄγετε, νεμόμενοι τὰ ὑμέτερα αὐτῶν· καὶ ἔστε μηδὲ μεθ' ἑτέρων· δέχεσθε δὲ ἀμφοτέρους φίλους, ἐπὶ πολέμῳ δὲ, μηδ' ἑτέρους. καὶ τάδε ἡμῖν ἀρέσκει." Ὁ μὲν Ἀρχίδαμος τοσαῦτα εἶπεν· οἱ δὲ Πλαταιέων πρέσβεις ἀκούσαντες ταῦτα, ἐσῆλθον ἐς τὴν πόλιν, καὶ τῷ πλήθει τὰ ῥηθέντα κοινώσαντες, ἀπεκρίναντο αὐτῷ· "Ὅτι ἀδύνατα σφίσιν εἴη ποιεῖν ἃ προκαλεῖται, ἄνευ Ἀθηναίων· παῖδες γὰρ σφῶν καὶ γυναῖκες παρ' ἐκείνοις εἴησαν. δεδιέναι δὲ καὶ περὶ τῇ πάσῃ πόλει, μὴ, ἐκείνων ἀποχωρησάντων, Ἀθηναῖοι ἐλθόντες σφίσιν οὐκ ἐπιτρέπωσιν, ἢ

Τοὺς ὁρκίους] Formula juramenti, quo se mutuo obstrinxerunt Fœderati, extat apud Lycurgum Orat. adv. Leocratem. pag. 149. Hanov. Confer Plutarchum in Miltiade. Wass.

Ὑπολαβὼν εἶπε] *Suscipit.* Ita Latini, v. c. Varro, R. R. I. 23. *Suscipit* Agrasius. v. Schol. ad V. 49. et Abresch. Diluc. p. 531. Plato Phæd. c. 4. ὑπολαβὼν ἔφη. v. animadv. ad Phæd. p. 11. Notatu digna habet Hindenburg. anim. in Xenoph. Mem. p. 68. Mox δίκαια λέγετε. Solemnia verba in talibus. Demosth. κατὰ Διονυσιδώρου p. 1289. ἃ λέγομεν δίκαια—In Aug. ad h. v. scriptum est: Ἀρχιδάμου δημηγορία. G.

Ὦ ἄνδρες] Nomini Πλαταιῆς non præfigitur ἄνδρες in veteri libro: quæ tamen lectio magis Græcæ linguæ consuetudinem servare videtur: sicut ante ὦ Ἀρχίδαμε, magis quam Ἀρχίδαμε. Steph.

Ἢν ποιῆτε ὅμοια τοῖς λόγοις] In Aug. notatur: σημείωσαι λόγια. Innuit, opinor, quæ Pausanias Platæensibus præstiterat. Λόγια dicit A. hujus notulæ, quod hi λόγοι, tanquam oracula, prosa oratione essent concepta, cum χρησμοὶ versibus continerentur. (v. Schol. ad L. II. 8.) G.

Ἀρέσκει] Veram lectionem esse puto hanc, καὶ τάδε ἡμῖν ἀρέσκει: (id est, καὶ τάδε ἐστὶν ἃ ἡμῖν ἀρέσκει) etiamsi alteram Valla sequatur. Steph.

Ὅτι ἀδύνατα—] In Aug. ἀπόκρισις Πλαταιέων. Mox ad ὑμεῖς δὲ πόλιν, notatur: ἀπολογία Ἀρχιδάμου. Gottl.

Περί τῇ] Περὶ πάσῃ τῇ πόλει Dion. Halic. et melius. Wass.

Θηβαῖοι, ὡς ἔνορκοι ὄντες κατὰ τὸ ἀμφοτέρους δέχεσθαι, αὖθις σφῶν τὴν πόλιν πειράσωσι καταλαβεῖν." ὁ δὲ, θαρσύνων αὐτοὺς πρὸς ταῦτα ἔφη. "Ὑμεῖς δὲ πόλιν μὲν καὶ οἰκίας παράδοτε ἡμῖν τοῖς Λακεδαιμονίοις, καὶ γῆς ὅρους ἀποδείξατε, καὶ δένδρα ἀριθμῷ τὰ ὑμέτερα, καὶ ἄλλο εἴτι δυνατὸν ἐς ἀριθμὸν ἐλθεῖν. αὐτοὶ δὲ μεταχωρήσατε ὅποι βούλεσθε, ἕως ἂν ὁ πόλεμος ᾖ· ἐπειδὰν δὲ παρέλθῃ, ἀποδώσομεν. μέχρι δὲ τοῦ δὲ ἕξομεν παρακαταθήκην, ἐργαζόμενοι, καὶ φορὰν φέροντες, ἣ ἂν ὑμῖν μέλλῃ ἱκανὴ ἔσεσθαι."

ογ'. 73. Οἱ δ' ἀκούσαντες, ἐσῆλθον αὖθις ἐς τὴν πόλιν. καὶ βουλευσάμενοι μετὰ τοῦ πλήθους, ἔλεξαν· "Ὅτι βούλονται, ἃ προκαλεῖται, Ἀθηναίοις κοινῶσαι πρῶτον. καὶ, ἢν πείθωσιν αὐτοὺς, ποιεῖν ταῦτα." μέχρι δὲ τούτου, σπείσασθαι σφίσιν ἐκέλευον, καὶ τὴν γῆν μὴ δῃοῦν. ὁ δὲ, ἡμέρας τε ἐσπείσατο, ἐν αἷς εἰκὸς ἦν κομισθῆναι, καὶ τὴν γῆν οὐκ ἔτεμνεν. ἐλθόντες δὲ οἱ Πλαταιεῖς πρέσβεις ὡς τοὺς Ἀθηναίους, καὶ βουλευσάμενοι μετ' αὐτῶν, πάλιν ἦλθον ἀπαγγέλλοντες τοῖς ἐν τῇ πόλει τοιάδε· "Οὔτ' ἐν τῷ προτοῦ χρόνῳ, ὦ ἄνδρες Πλαταιεῖς, ἀφ' οὗ ξύμμαχοι ἐγενόμεθα, Ἀθηναῖοι φασὶν ἐν οὐδενὶ ἡμᾶς προέσθαι ἀδικουμένους, οὔτε νῦν περιόψεσθαι, βοηθήσειν δὲ κατὰ δύναμιν. ἐπισκήπτουσί τε ὑμῖν, πρὸς τῶν ὅρκων, οὓς οἱ πατέρες ὤμοσαν, μηδὲν νεωτερίζειν περὶ τὴν ξυμμαχίαν."

οδ'. 74. Τοιαῦτα τῶν πρέσβεων ἀπαγγειλάντων, οἱ Πλαταιεῖς ἐβουλεύσαντο Ἀθηναίους μὴ προδιδόναι, ἀλλ' ἀνέχεσθαι

Ὅποι] Sic et Dionys. Halic. puto non bene. Wass.

Παρακαταθήκην] Agnoscit D. Halic. et Phrynichus, qui, Hippias παραθήκην, inquit. Nostrum sequuntur Demosth. Æsch. Isocr. Aristot. Polyb. Josephus 1144. Pausan. Pallux. Mœris Atticista. et ita locum hunc citat T. Magister. παραθήκη ab Herodoto est: usi Phocylides, Plutarchus, et recentiores. priore voce מלאכה *rem*, posteriore פקרח Seniores, a quibus accepisse videtur D. Paulus, Syriaco ܦܘܩܕܢܐ Variant tamen Codices et Patres. Apud Clementem lege cum Ottob. παρακαταθήκην, uti et 2 Macc. III. 10. 15. ex Alexand. Sed Tobit. X. 13. nescio an contra Mss. reponendum sit παραθήκη: phrasis est Herodotea, nec semel tantum invenitur. Wass.

Παρακαταθήκην] Reliqui Græci παραθήκην vocant, quam Attici παρακαταθήκην. G.

Μέχρι δὲ τούτο] Τούτου quoque Dionys. recte. τοῦδε præcesserat. Wass.

Τοιάδε] Quidam Mss. τάδε. Ita vix alibi Noster; et Dion. Halic. τοιάδε. Wass.

Πρὸς τῶν ὅρκων] *Per jusjurandum, quo patres se obstrinxerunt.* "Sie beschwören euch bey den feyerlichen Eidschwüren."—Sic πρὸς Διός—Gottl.

Ἐβουλεύσαντο] i. e. ἔγνωσαν, *decreverunt.* Videtur dixisse pro ἐβούλευσαν· medium enim significat: inter se deliberarunt. G.

καὶ γῆν τεμνομένην, εἰ δεῖ, ὁρῶντας, καὶ ἄλλο πάσχοντας, ὅ, τι ἂν ξυμβαίνῃ· ἐξελθεῖν τε μηδένα ἔτι, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τείχους ἀποκρίνασθαι, "Οτι ἀδύνατα σφίσι ποιεῖν ἐστιν ἃ Λακεδαιμόνιοι προκαλοῦνται." ὡς δὲ ἀπεκρίνατο, ἐντεῦθεν δὴ πρῶτον μὲν ἐς ἐπιμαρτυρίαν καὶ θεῶν καὶ ἡρώων τῶν ἐγχωρίων Ἀρχίδαμος ὁ βασιλεὺς κατέστη, λέγων ὧδε. "Θεοὶ, ὅσοι γῆν τὴν Πλαταιΐδα ἔχετε, καὶ ἥρωες, ξυνίστορές ἐστε, ὅτι οὔτε τὴν ἀρχὴν, ἀδίκως ἐκλιπόντων τῶνδε πρότερον τὸ ξυνώμοτον, ἐπὶ γῆν τήνδε ἤλθομεν, ἐν ᾗ οἱ πατέρες ἡμῶν εὐξάμενοι ὑμῖν Μήδων ἐκράτησαν, καὶ παρέσχετε αὐτὴν εὐμενῆ ἐναγωνίσασθαι τοῖς Ἕλλησιν· οὔτε νῦν, ἤν τι ποιῶμεν, ἀδικήσομεν. προκαλεσάμενοι γὰρ πολλὰ καὶ εἰκότα, οὐ τυγχάνομεν. ξυγ-

Γῆν τεμνομένην, εἰ δεῖ, ὁρῶντας] legendum videtur: ἤδη ὁρῶντας, quod rectius videtur. Confundi εἰ δεῖ cum ἤδη, et ἤδη cum εἰ δεῖ, patet ex h. l. et L. III. 112. ubi est ἤδη, cum debeat esse εἰ δεῖ, ut scite observavit Heringa Obss. p. 151. G.

Ἀδύνατα] Sic etiam Dionys. Halic. et supra εἰ δέοι, quomodo legendum. Wass.

Ἐς ἐπιμαρτυρίαν—κατέστη] h. e. μάρτυρας τῶνδε τοὺς θεοὺς καὶ ἥρωας ἐγχωρίους ἐκάλει. G.

Θεοὶ· ὅσοι] Confer Euripid. Phœniss. v. 494. Wass. Plura loca scriptorum veterum, in quibus urbes, vel regiones ἔχειν dicuntur Dii, in quorum tutela eæ sunt, leg. apud Spanhem. ad Callim. hymn. in Pallad. v. 53. Duck.

Urbibus et regionibus fuisse Deos tutelares, notum est. Ita Jupiter πολιοῦχος et Minerva eodem nomine, præses arcis Atheniensis, celebrantur. v. Spanh. ad H. in Pall. p. 668. Gottl.

Ξυνίστορές ἐστε] In Cass. ξυνίστορες ἔστε, ut legendum putabat Stephanus. Paullo post Thom. Magist. in συνώμοτον, ἐκλιπόντων δὲ τῶνδε π. τ. ξυνώμ. ut quidam Mss., quod non improbandum, ac simul post ἀδίκως distinctionem cum Codd. Cass. ponendam putem. Duck.

Mutata est constructio et variata, ut monet Abresch. in Diluc. p. 255. ξυνίστορές ἐστε, ὅτι ἤλθομεν, et ξυγγνώμονες—κολάζεσθαι. Non admodum differunt inter se ξυνίστορες et ξυγγνώμονες. Ordo est secundum Abreschium l. c. ξυγγνώμονες δὲ ἔστε τ. μ. ὑπ. προτέροις τῆς ἀδικίας κολάζεσθαι (i. e. τυγχάνειν τῆς κολάσεως) τοῖς δὲ ἐπιφέρουσι νομ. τῆς τιμωρίας τυγχάνειν αὐτῆς. Quod vero Abreschius in v. ξυνίστορες subintelligit μὲν, quod sequitur δὲ, in v. ξυγγνώμονες, non probo. Significat enim δὲ, post paullo longiorem sermonem, cui quædam inservit, eumque redorditur, *igitur, itaque.* Vid. Obss. ad Plat. Alcib. I. princ. Stephanus ceterum malebat: ξυνίστορες ἔστε, et paullo post: ξυγγνώμονες ἔστε. Et sic vertit Interpres: *testes estote*, pro *testes estis*. Stephani ratio non inepta; et difficile videtur, hoc loco aliquid pronuntiare. Gottl.

Εὐξάμενοι] Post εὐξάμενοι additum ex veteri fuit ὑμῖν. Steph. Non intelligo quid velit. Nam jam dudum ante secundam illius Edit. in Vasc. et Bas. legebatur ὑμῖν. Nec dubito, quin etiam in aliis sit, quum ex iis nullam varietatem adnotaverit Hudsonus. Duck.

Ἐναγωνίσασθαι] i. e. ἀγωνίσασθαι ἐν αὐτῇ. Abresch. in Diluc. p. 256. monet, ita sumi h. v. apud Liban. T. II. p. 376. ut ἐνσπουδάσαι apud eundem p. 385. et 387. Sic Luc. 22. 5. συνέθεντο αὐτῷ ἀργύριον δοῦναι, καὶ ἐξωμολόγησε, i. e. ὡμολόγησεν ἐκ τοῦ ἀργυρίου, ὃ συνέθεντο αὐτῷ δοῦναι. v. Abresch. Adn. ad quædam loca N. T. p. 592. G.

Ἐναγωνίσασθαι] Sane est, in ea ipsa terra dimicare. Sed exemplum Luc. 22. 5. alienissimum est, quippe ubi nec sit præp. ἐν, neque ἐξομολογεῖν plus notet simplici, quod ex toto Novo Testam. appareat, v. c. Matt. 3. 5. Phil. 2. 11. Rom. 15. 9. et apud LXX. in plerisque Psalmorum; nec vero notare possit ἐκ, quod ei hic affingatur. Aptius afferret e Nostro, 3. 104. μηδένα ἐντίκτειν, μηδὲ ἐναποθνήσκειν, ne quis in illa insula (Delo) partum ederet aut moreretur, et 4. 25. ἐγκατελείφθησαν φρουροί. Miror, hic Abreschizare B. Gottl. qui alibi recte reprehenderit putidam illam asseverationem in particulis. Quid tandem ἐξανδραποδίζεσθαι plus affert, quam simplex ἀνδραποδίζειν? Bauer.

γνώμονες δέ ἐστε, τῆς μὲν ἀδικίας κολάζεσθαι τοῖς ὑπάρχουσι προτέροις, τῆς δὲ τιμωρίας τυγχάνειν τοῖς ἐπιφέρουσι νομίμως."

οέ. 75. Τοσαῦτα ἐπιθειάσας, καθίστη ἐς πόλεμον τὸν στρατόν· καὶ πρῶτον μὲν περιεσταύρωσεν αὐτοὺς τοῖς δένδρεσιν, ἃ ἔκοψαν, τοῦ μηδένα ἔτι ἐξιέναι· ἔπειτα χῶμα ἔχουν πρὸς τὴν πόλιν, ἐλπίζοντες ταχίστην αἵρεσιν ἔσεσθαι αὐτῶν, στρατεύματος τοσούτου ἐργαζομένου. ξύλα μὲν οὖν τέμνοντες ἐκ τοῦ Κιθαιρῶνος, παρῳκοδόμουν ἑκατέρωθεν, φορμηδὸν ἀντὶ τοίχων τιθέντες, ὅπως μὴ διαχέοιτο ἐπιπολὺ τὸ χῶμα. ἐφόρουν δὲ ὕλην ἐς αὐτὸ, καὶ λίθους, καὶ γῆν, καὶ εἴ τι ἄλλο ἀνύτειν μέλλοι ἐπιβαλλόμενον. ἡμέρας δὲ ἔχουν ἑβδομήκοντα καὶ νύκτας ξυνεχῶς, διῃρημένοι κατ᾽ ἀναπαύλας, ὥστε τοὺς μὲν, φέρειν, τοὺς δὲ, ὕπνον τε καὶ σῖτον αἱρεῖσθαι. Λακεδαι-

Ἐπιθειάσας] Suidas h. v. τινὰ ἐπιθειάσας pro τοσαῦτα, hinc emendandus. Explicat τὸ θεῖον εἰσδεδεγμένος, θεοφορούμενος. Cave credas. Supra, ἐς ἐπιμαρτυρίαν θεῶν κατέστη, *obtestatus*: et sic vertendum, hic et infra. Obiter emenda Hesych. ἐπιθεάψει. leg. ἐπιθεάζει. Wass. Suidas quidem non male ita explicat ἐπιθειάσας: nam Pollux I. 16. inter verba, quæ de vatibus dicuntur, ut κατασχεθῆναι, καταληφθῆναι, πληρωθῆναι θεοῦ, et alia, etiam ponit ἐπιθειάσαι. Sed perperam ita interpretatur hunc locum, quod etiam Kusterus observavit. In Cod. Cass. hic est scholion κατευξάμενος. Duck.

Deos testes quum invocasset his verbis. Orus Milesius apud Etymologum contendit, a Thucydide esse ἐπιθεάσας, et interpretatur: θεοὺς ἐπικαλεσάμενος καὶ κατευξάμενος. v. Hemsterhus. τὸν πάνυ in præf. ad Hesych., qui exponit, ἐπιθεάσας, κατευξάμενος· et paullo ante, ἐπιθεάζει, θεοὺς ἐπικαλεῖται. Sed nihil mutandum censeo. Scholiastes cod. Cassel. explicat ἐπιθειάσας, κατευξάμενος. Celeb. Alberti ad Hesych. profert locum Achill. Tat. VII. p. 451. ubi ἐπιθειαζόντων est eodem sensu. Reiskius in Dil. Abresch. p. 256. corrigebat: τοιαῦτα δ᾽ ἐπιθειάσας, propter superius μὲν—ἐντεῦθεν δὴ—μὲν—G.

Περιεσταύρωσεν—ἐξιέναι·] Corinthus. Voc. δένδρεσιν agnoscit etiam Thom. Magister. Wass. Corinthus etiam καὶ πρῶτα habet. Περιεσταύρωσαν sive in exemplari suo invenit, sive de se posuit, sine detrimento sententiæ scribi potest. De σταυρώσει in obsidionibus urbium vid. Casaubon. ad Polyb. Lib. I. p. 179. Et de constructione aggerum e ligno, lapido, et terra Lips. II. Poliorcet. 3. Quod Corinthus et Scholiastes jubent adnotari τὸ δένδρος casu recto, de eo agit Stephanus Animadv. in Libr. de Dial. p. 25. qui nominativum τὸ δένδρος inusitatum, obliquos autem in usu esse dicit. Duck.

Δένδρεσιν] Poëticum verbum τὸ δένδρος, veluti apud Callim. H. in Cerer. v. 27. καλὸν ἄλσος ἐποιήσαντο Πελασγοὶ Δένδρεσιν ἀμφιλαφές—*lucum sacrarunt*—v. Ernest. p. 239. Δένδρεσιν excitarunt Thom. M. et Mœris p. 132. v. Eustath. ad Hom. Il. γ΄. v. 152. p. 396. Kœn. ad Gregor. p. 24. qui h. l. laudat, ut præmonuere Wasseus et Duckerus. Utitur quoque hoc verbo Herod. L. VI. p. 474. ubi v. Doctissimos Intt. et Piersonum ad Mœr. p. 132. qui δένδρεσι ex h. l. laudat, et ex aliis Scriptoribus. Mox pro ἔτι ἐξιέναι conjiciebat Reiskius ἐπεξιέναι. Male. Gottl.

Αὐτῶν] Τῶν Πλαταιέων, ut Portus in Var. Lect. quum præcedat πόλιν. Thucyd. I. 136. φεύγει ἐς Κέρκυραν ὢν αὐτῶν εὐεργέτης. Et sic alibi. Vid. ad I. 3. Duck.

Ξύλα—χῶμα] Habet Suidas in φορμηδόν. Wass.

Φορμηδὸν] Vid. Scholiast. Hesych. et Herodot. VIII. 71. Idem. Add. Casaubon. ad Æneæ Tactic. Cap. XXXII. et Schol. Thucyd. IV. 48. Duck.

Φορμηδὸν] i. e. ἐναλλὰξ, nos: *kreuzweise*, in formam storearum (*der Flechten*). cf. Schol. ad L. IV. 48: In Flor. Vin. expl. *canistrorum instar contexentes*. G.

Ἐφόρουν—ἐπιβαλλόμενον] Suidas in ἐφόρουν, ubi est τὴν ὕλην, et ἀνύσειν. De phrasi ὕπνον καὶ σῖτον αἱρεῖσθαι Leopard. VII. Emendation. 14. Duck.

Εἴ τι ἄλλο ἀνύτειν] Hunc locum laudat usque ad ἐπιβαλλόμενον Greg. de dial. p. 29. ut probaret, ἀνύτειν esse Atticorum. G.

μονίων τε οἱ ξεναγοὶ ἑκάστης πόλεως ξυνεφεστῶτες ἠνάγκαζον ἐς τὸ ἔργον. οἱ δὲ Πλαταιεῖς, ὁρῶντες τὸ χῶμα αἰρόμενον, ξύλινον τεῖχος ξυνθέντες, καὶ ἐπιστήσαντες τῷ ἑαυτῶν τείχει ᾗ προσεχοῦτο, ἐσῳκοδόμουν ἐς αὐτὸ πλίνθους, ἐκ τῶν ἐγγὺς οἰκιῶν καθαιροῦντες. ξύνδεσμος δ' ἦν αὐτοῖς τὰ ξύλα, τοῦ μὴ, ὑψηλὸν γιγνόμενον, ἀσθενὲς εἶναι τὸ οἰκοδόμημα. καὶ προκαλύμματα εἶχε δέῤῥεις, καὶ διφθέρας, ὥστε τοὺς ἐργαζομένους καὶ τὰ ξύλα μήτε πυρφόροις οἰστοῖς βάλλεσθαι, ἐν ἀσφαλείᾳ τε εἶναι. ἤρετο δὲ τὸ ὕψος τοῦ τείχους μέγα, καὶ τὸ χῶμα οὐ σχολαίτερον ἀντανῄει αὐτῷ. καὶ οἱ Πλαταιεῖς τοιόνδε τι ἐπινοοῦσι. διελόντες τοῦ τείχους ᾗ προσέπιπτε τὸ χῶμα, ἐσεφόρουν τὴν γῆν.

οστʹ. 76. Οἱ δὲ Πελοποννήσιοι, αἰσθόμενοι, ἐν ταρσοῖς καλάμου πηλὸν ἐνείλλοντες ἐσέβαλον ἐς τὸ διῃρημένον, ὅπως μὴ διαχεόμενον, ὥσπερ ἡ γῆ, φοροῖτο. οἱ δὲ, ταύτῃ ἀποκλειόμενοι,

Ξεναγοί] Ms. Biblioth. Coislin. cujus Catalogum summo Viro B. Montefalconio debemus, pag. 237. explicat ξεναγῶν, ξενοδοχῶν. Verum, inquit, apud Thucyd. οἱ τῶν μισθοφόρων ἄρχοντες etc. Schol. exscribens. Vid. Hesych. Pollucis Mss. ξεναγωγὸς ex interprete habent non uno loco. Xenoph. pag. 503. τοὺς ξεναγοὺς, et pag. 518. ξεναγεῖν τοῦ ξενικοῦ. Suidas in ξεναγῶν, οἵ τε ξεναγοὶ ἐκ πάσης πόλεως ξυνεφεστῶτες ἠ. ἐ. τ. ἐ. Wass. Add. Herald. I. Adversar. 5. Duck.

Οἰκοδόμημα] In Ald. Vinar. in marg. est: οἴκημα, explicatio illius vocabuli. Gottl.

Προκαλύμματα] Confer Josephum B. Jud. III. 7. 10. ubi pro γυμνουμένους Codex Busb. γεγυμνωμένους, et pro ὑψοῦν, ἐνυψοῦν. Paulo supra etiam legendum πλῆθος ἀθρόον ὀϊστῶν cum Busb. Rhed. Ruf. Wass. Huc pertinent, quæ congesserunt Lips. V. Poliorcet. 9. et Freinshem. ad Curt. IV. 2. Thucydidem prope ad verbum descripsit Arrian. II. de Exped. Alex. 18. προκαλύμματα δὲ δέῤῥεις καὶ διφθέραι αὐτοῖς ἦσαν, et cet. ubi Vir Clariss. e Mss. plerisque videtur præferre αὐταῖς, nempe μηχαναῖς, et αὐτοῖς ad longinquius retrocedere dicit. Hoc non bene capio: nam ita dicit Arrianus, πύργους ἐπάνω τοῦ χώματος—ἐπέστησαν δύο, καὶ μηχανὰς ἐπὶ τοῖς πύργοις. Προκαλύμματα δὲ cet. in quibus αὐτοῖς recte referri potest ad πύργοις, quod propius est, quam μηχανάς. Duck.

Διελόντες τοῦ τείχους—] *Indem sie in der Maver eine Lücke machten, da, wo der Wall daran stiess.* Ἐσεφόρουν τὴν γῆν, h. e. ἐφόρουν τὴν γῆν ἐς τὴν πόλιν. Mox ἐν ταρσοῖς καλάμου, i. e. πλεγμοῖς, ἀπὸ καλάμου πεποιημένοις, ut Schol. expositionem probat Wesseling. ad Herod. I. 179. a quo Noster desumsisse videtur. Marg. Flor. Vin. explicat: calathis e calamo contextis. Interpres Herodoti male vertit, *alas arundinum.* v. Wessel. d. l. Reprehenderat jam versionem Reisk. Misc. Lips. V. VII. p. 623. et Abresch. Diluc. p. 257. Mox pro ἐσεφόρουν Valla legit ἐξεφόρουν, *humum egerebant.* Male, ut seq. docent. G.

Ἐσεφόρουν] Confer Josephum B. Jud. V. 6. Wass.

Ἐν ταρσοῖς—εἰς τὸ διῃρημένον τοῦ τείχους] Suidas in ἐνείλλοντες. ultimas voces de suo addidit: Mss. enim non agnoscunt. Phavorinus Suidam exscribit. Rursus Suidas in εἴλλειν pro εἰσέβαλλον, quod priore loco est, habet ἐπέβαλον. Sed ibi forte reponendum est ἐσέβαλον, quod Idem in ταρσὸς agnoscit: ubi male ἐνείλοντες et τείχους, ut supra. Vid. Etymologum in ταῤῥοί. Wass.

Ὅπως μὴ διαχεόμενον] Æmilius Portus non ad χῶμα, sed ad πηλὸν refert, ita ut sensus sit: ὅπως μὴ ὁ πηλὸς διαχ.—ἐς τ. πόλιν ὑπὸ τῶν ἔνδον φοροῖτο. Ita tamen διαχεόμενος videtur scribendum fuisse. Sensus est: *So bald es die Peloponnesier merkten, fassten sie in Körbe von Schilf Schlamm, und warfen sie vor die Lücken, damit er nicht, so wie die Erde, in die Stadt getragen werden möchte.* Ex v. χώματος igitur, ad quod retulit Noster διαχεόμενον, desumendum est πηλὸς, per Synesin. G.

τοῦτο μὲν ἐπέσχον· ὑπόνομον δ' ἐκ τῆς πόλεως ὀρύξαντες, καὶ ξυντεκμηράμενοι ὑπὸ τὸ χῶμα, ὑφεῖλκον αὖθις παρὰ σφᾶς τὸν χοῦν· καὶ ἐλάνθανον ἐπιπολὺ τοὺς ἔξω, ὥστ' ἐπιβάλλοντας ἧσσον ἀνύτειν, ὑπαγομένου αὐτοῖς κάτωθεν τοῦ χώματος, καὶ ἱζάνοντος ἀεὶ ἐπὶ τὸ κενούμενον. δεδιότες δὲ, μὴ οὐδ' οὕτω δύνωνται ὀλίγοι πρὸς πολλοὺς ἀντέχειν, προσεπεξεῦρον τόδε· τὸ μὲν μέγα οἰκοδόμημα ἐπαύσαντο ἐργαζόμενοι τὸ κατὰ τὸ χῶμα, ἔνθεν δὲ καὶ ἔνθεν αὐτοῦ ἀρξάμενοι, ἀπὸ τοῦ βραχέος τείχους ἐκ τοῦ ἐντὸς ἐς τὴν πόλιν μηνοειδὲς προσῳκοδόμουν, ὅπως, εἰ τὸ μέγα τεῖχος ἁλίσκοιτο, τοῦτ' ἀντέχοι, καὶ δέοι τοὺς ἐναντίους αὖθις πρὸς αὐτὸ χοῦν. καὶ προχωροῦντας εἴσω, διπλάσιόν τε πόνον ἔχειν, καὶ ἐν ἀμφιβόλῳ μᾶλλον γίγνεσθαι. ἅμα δὲ τῇ χώσει καὶ μηχανὰς προσῆγον τῇ πόλει οἱ Πελοποννήσιοι· μίαν μὲν, ἣ τοῦ μεγάλου οἰκοδομήματος κατὰ τὸ χῶμα προσαχθεῖσα, ἐπὶ μέγα τε κατέσεισε, καὶ τοὺς Πλαταιεῖς ἐφόβησεν· ἄλλας δὲ ἄλλῃ τοῦ τείχους, ἃς, βρόχους τε περιβάλλοντες, ἀνέκλων οἱ Πλαταιεῖς, καὶ δοκοὺς μεγάλας ἀρτήσαντες ἁλύσεσι μακραῖς σιδηραῖς ἀπὸ τῆς τομῆς ἑκατέρωθεν, ἀπὸ κεραιῶν δύο ἐπικεκλιμένων, καὶ ὑπερτεινουσῶν ὑπὲρ τοῦ τείχους, ἀνελκύσαντες ἐγκαρσίως, ὁπότε προσπεσεῖσθαί πῃ μέλλοι ἡ μηχανὴ, ἀφίεσαν τὴν δοκὸν χαλαραῖς ταῖς ἁλύσεσι, καὶ οὐ διὰ χειρὸς ἔχοντες. ἡ δὲ, ῥύμῃ ἐμπίπτουσα, ἀπεκαύλιζε τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς.

Τοῦτο μὲν ἐπέσχον] Fortasse *τούτου μὲν ἐπέσχον* scribendum rectius esset. STEPH.

Stephanus conjiciebat: *τούτου*· sed non est necessaria correctio, si cum Abreschio (Diluc. p. 256.) intelligatur *κατά*. cf. infra L. V. c. 63. Valla legit: *ἔπασχον*, l. *ἐπέσχοντο*, i. e. *ἐκαρτέρησαν*· ut notatum in marg. Flor. Vin. Valla vertit h. l. ita: *a quo exclusi Platæenses id quidem tulerunt.* Quam bene, quisque videt. Mox *ἔνθεν—καὶ ἔνθεν*, *an den beyden Enden desselben*— GOTTL.

Ἔνθεν δὲ καὶ ἔνθεν αὐτοῦ] A Gr. abest *αὐτοῦ*, sed perperam. Herodot. IV. 71. *ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ νεκροῦ.* WASS.

Ἐφόβησεν] *Magno terrore perculit.* Mox *ἃς*, sc. *μηχανάς.* In cod. Cass. et Aug. *βρόχους* Scholio interlineari expl. *σχοινία.* G.

Βρόχους τε περιβάλλοντες] Confer Josephum B. Jud. et Philonem de telorum constructione pag. 83. WASS. Hæc erat usitata apud veteres ratio eludendi ictus arietis. vid. Lips. V. Poliorcet. 8. Ubi etiam de trabibus et saxis in eum dejiciendis plura legi possunt: nec non apud Casaubon. ad Æneæ Poliorcet. Cap. XXXII. De structuris lunatis Lips. ibid. DUCK.

Ἀπὸ τῆς τομῆς ἑκατέρωθεν—] i. e. *an deren beyden Enden si lange eiserne Ketten befestigten, und solche über zween auswarts über die Maver herausgelehnten Baume queer über die Maver hiengen.* Iconem, præmissa explicatione, quomodo tormentorum, veluti arietum, ictus laqueis declinarint vel machinas sursum traxerint oppugnati, exhibuit Lips. in Poliorc. V. dial. 8. p. 208. G.

Ἐγκαρσίως] Marg. Cl. Al. *ἐγκαρσίας*: utroque modo Auctores; sed hoc melius. Noster VII. 99. *ἐγκάρσιον τεῖχος ἄγοντες*: Qua forma Latini *transversas* etiam *trabes* dicunt. vid. Sallust. Jug. IX. neque aliter *πλάγιον* et *πλαγιεύμενον* Hippoc. V. p. 167. W.

Ῥύμῃ] Extat et alia lectio *ῥώμῃ*, eademque

οζ'. 77. Μετὰ δὲ τοῦτο οἱ Πελοποννήσιοι, ὡς αἵ τε μηχαναὶ οὐδὲν ὠφέλουν, καὶ τῷ χώματι τὸ ἀντιτείχισμα ἐγίγνετο, νομίσαντες ἄπορον εἶναι ἀπὸ τῶν παρόντων δεινῶν ἑλεῖν τὴν πόλιν, πρὸς τὴν περιτείχισιν παρεσκευάζοντο. πρότερον δὲ πυρὶ ἔδοξεν αὐτοῖς πειρᾶσαι, εἰ δύναιντο, πνεύματος γενομένου, ἐπιφλέξαι τὴν πόλιν, οὖσαν οὐ μεγάλην. πᾶσαν γὰρ δὴ ἰδέαν ἐπενόουν, εἴπως σφίσιν ἄνευ δαπάνης καὶ πολιορκίας προσαχθείη. φοροῦντες δὲ ὕλης φακέλους, παρέβαλον ἀπὸ τοῦ χώματος ἐς τὸ μεταξὺ πρῶτον τοῦ τείχους καὶ τῆς προσχώσεως. ταχὺ δὲ πλήρους γενομένου, διὰ πολυχειρίαν, ἐπιπαρένησαν καὶ τῆς ἄλλης πόλεως ὅσον ἐδύναντο ἀπὸ τοῦ μετεώρου πλεῖστον ἐπισ-

scripturæ diversitas alibi etiam occurrit, et quidem non procul pag. videlicet 132. sed ῥύμη utrobique libenter retinuerim. Steph. Vid. Cap. LXXXI. Duck.

Ῥύμη—ἀπεκαύλιζε τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς] Τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς, *prominentia trabis, vel arietis*, "der Kopf des Sturmbalkens." Suidas: ἐμβολὴ, τὸ ἄκρον τοῦ κριοῦ τοῦ μηχανικοῦ ὀργάνου. Τῷ ἐπιφερομένῳ ἄχθει ἀποκαυλίζειν τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς. Qui locus est desumtus e Nostro, ut Kusterus scite notat. Probabat hanc interpr. Dorvillius ad Charit. p. 626. Abreschius laudabat Procopium, (B. P. I. 18.) hunc Nostri locum respicientem: τὰ βέλη θώρακι ἐντυχόντα ἀπεκαυλίζετο. cf. L. II. 3. In Flor. Vinar. margine ἀπεκαύλιζε manus docta vertit: *decurtavit*. G.

Ἀπὸ τῶν παρόντων δεινῶν ἑλεῖν τ. πόλιν] i. e. διὰ τῶν π. δ.—s. per ablat. verti potest. Abresch. in Diluc. p. 257. comparabat h. l. cum forma: ἀμύνασθαι ἀπὸ τῶν οὐχ ὁμοίων ὅπλων, i. e. ἐξ. ἀνομοίων, apud Suidam (T. I. p. 299.) cf. L. V. 113. VI. 19. VIII. 87. et Duckerum. G.

Ἄνευ δαπάνης καὶ πολ.] Hic πολιορκία ponitur εἰδικῶς pro ea specie πολιορκίας, quæ mora et temporis tractu peragitur: nam et alia species est, qua per vim (adhibitis scilicet machinis et tormentis) urbs brevi expugnatur. Observanda est etiam figura ἓν διὰ δυοῖν in hisce verbis: nam ἄνευ δαπάνης καὶ πολιορκίας dicit, pro ἄνευ τῆς δαπάνης τῆς πολ. sc. sine iis sumtibus, qui necessario faciendi essent ad diuturnam obsidionem. Vid. Is. Casaub. Comment. in Polyb. p. 176. H.

Φακέλλους] Vocem hanc cum simplici λ efferendam docet Casaubonus ad Euripidis Cyclop. quo modo etiam scribunt Hesych. aliique Lexicograpi. Vide Ammonium in voce φάκελος, et Leopardi Emend. l. XI. c. 15. Huds. Hippocrates de morbis mulier. p. 182. φρυγάνων φάκελλον μαλθακῶν. Ælianus apud Suidam φάκελλον βύβλου. Cl. Gr. φακέλους scribunt. Atque ita bis Aristoteles in Metaph. sine Var. Lect. Josephus, et D. Halicarn. in Mss. Vatic. Hesychius, Phavorin. et Th. Magister ex Synesio. Ammonius, et Luciani Schol. Tom. 2. p. 13. Denique φ. ὕλης ἀργείας legit Ammonius. Herodot. IV. 62. φρυγάνων φάκελοι ita et 67. et Baroc. Wass. Suidas hæc laudans itidem φακέλλους legit. Quid in Ammonio sit ἀργείας, vel, quod pro eo habet Th. Magist. ἀγροίας, non intelligo. Sed utrumque hunc locum ante oculos habuisse apertum est. Itaque ea recte a Leopardo deleri puto. Duck.

Φοροῦντες δὲ ὕλης φακέλους] Edidi ita, pro φακέλλους, quod vitiose scriptum est. v. Intt. Thom. M. in φάκελος, citans h. l. habet: φακέλους ὕλης ἀγρίας. Oudendorp. inclinare videtur eo, ἀγρίας inserendum esse Thucydidis orationi. Ammonius p. 141. habet, ut Thomas M. sed male scriptum est ἀργείας, quod mutari volebat Valkenarius in παντοίας. Sed rectum est, ἀγρίας, quod ad Herod. IV. p. 309. probavit Valkenarius, qui et cum simplici λ h. v. scribendam censet. Apud Herod. l. c. est φρυγάνων φάκελος, Eurip. Cycl. v. 241. dixit μέγαν φάκελον ξύλων. et Herod. IV. 67. φακέλους ῥάβδων, *fasces virgarum*. v. Valken. Etiam ἀγρίη ὕλη est apud Herodot. I. 203. Gottl.

Ταχὺ—ἐδύναντο] Suidas in ἐπιπαρένησαν, quod exponit ἐσώρευσαν. vid. Hesych. in παρενήνευον, et Herodotum. Homer. Od. ά. 148. et π'. 51. Suidas in παρένησαν eadem iterat, sed pro πόλεως habet ὕλης, male. hinc ergo corrige, quod non fecit Kusterus. Πολυχειρίαν agnoscit Pollux II. 149. ut πολυκοιρανίη apud Homerum. Usus haud semel Dionys. Halic. Hesychius ex Poëta quodam promit πολυχειρία. Wass.

Ἐπιπαρένησαν] Heilmanus h. l. legit: ἐπι-

χεῖν. ἐμβαλόντες δὲ πῦρ ξὺν θείῳ καὶ πίσσῃ, ἦψαν τὴν ὕλην, καὶ ἐγένετο φλὸξ τοσαύτη, ὅσην οὐδείς πω ἔς γε ἐκεῖνον τὸν χρόνον χειροποίητον εἶδεν. ἤδη γὰρ ἐν ὄρεσιν ὕλη τριφθεῖσα ὑπ' ἀνέμων πρὸς αὑτὴν, ἀπὸ ταυτομάτου πῦρ καὶ φλόγα ἀπ' αὐτοῦ ἀνῆκε. τοῦτο δὲ μέγα τε ἦν, καὶ τοὺς Πλαταιέας, τἄλλα διαφυγόντας, ἐλαχίστου ἐδέησε διαφθεῖραι. ἐντὸς γὰρ πολλοῦ χωρίου τῆς πόλεως οὐκ ἦν πελάσαι· πνεῦμά τε εἰ ἐπεγένετο αὐτῇ ἐπίφορον, (ὅπερ καὶ ἤλπιζον οἱ ἐναντίοι) οὐκ ἂν διέφυγον. νῦν δὲ καὶ τόδε λέγεται ξυμβῆναι, ὕδωρ ἐξ οὐρανοῦ πολὺ καὶ βροντὰς γενομένας σβέσαι τὴν φλόγα, καὶ οὕτω παυσθῆναι τὸν κίνδυνον.

οή. 78. Οἱ δὲ Πελοποννήσιοι, ἐπειδὴ καὶ τούτου διήμαρτον, μέρος μέν τι καταλιπόντες τοῦ στρατοῦ, τὸ δὲ λοιπὸν ἀφέντες, περιετείχιζον τὴν πόλιν κύκλῳ, διελόμενοι κατὰ πόλεις τὸ χωρίον. τάφρος δὲ ἐντός τε ἦν καὶ ἔξωθεν, ἐξ ἧς ἐπλινθεύσαντο. καὶ ἐπειδὴ πᾶν ἐξείργαστο περὶ ἀρκτούρου ἐπιτολὰς, καταλιπόντες φύλακας τοῦ ἡμίσεος τείχους (τὸ δὲ ἥμισυ Βοιωτοὶ ἐφύλασσον) ἀνεχώρησαν τῷ στρατῷ, καὶ διελύθησαν κατὰ πόλεις. Πλαταιεῖς δὲ παῖδας μὲν καὶ γυναῖκας, καὶ τοὺς πρεσβυτάτους τε, καὶ πλῆθος τὸ ἀχρεῖον τῶν ἀνθρώπων πρότερον ἐκκεκομισμένοι ἦσαν ἐς τὰς Ἀθήνας. αὐτοὶ δ' ἐπολιορκοῦντο ἐγκαταλελειμμένοι τετρακόσιοι, Ἀθηναίων δὲ ὀγδοήκοντα, γυναῖκες δὲ δέκα καὶ ἑκατὸν σιτοποιοί. τοσοῦτοι

παρενῆσαν ab ἐπιπαρενίημι, vertitque, *so warfen si dergleichen weiter in die Stadt hinein*; quam vim quærit in præpositione παρὰ, quæ motum ad locum indicet, ut in παρελθών. Sed nil mutandum, cum nulla urgeat necessitas, verbumque ipsum, quod infert, auctoritate destituatur. Esset quoque dicendum ἐπιπαρενῆκαν. Ἐπιπαρανέω dicitur de materia, quæ accumulatur, superstruitur, ut strues ligni existat. G.

Ἐπιπαρένησαν] Est a simplici, cujus partic. aor. 1. supra occurrit, 2. 52. extr. τοὺς νήσαντας. Mox Genit. τῆς πόλεως pendet ab ἐπιπλεῖστον. Baver.

Τριφθεῖσα ὑπ' ἀνέμων] De silvis ita inflammatis est apud Scaliger. ad Severi Ætn. v. 362. Duck.

Ἤδη γὰρ ἐν ὄρεσιν ὕλη τριφθεῖσα ὑπ' ἀνέμων—] Hunc locum ante oculos habuisse videtur Lucret. I. 896.

At sæpe in magnis fit montibus, inquis, ut altis
Arboribus vicina cacumina summa terantur
Inter se, validis facere id cogentibus austris,
Donec fulserunt flammæ fulgore coorto—

Gottl.

Ἀρκτούρου] De Arcturo vide Scaligerum ad Manilium. Huds.

Περὶ ἀρκτούρου ἐπιτολὰς] Mense Septembri: ursa major n. circa æquinoctium auctumnale conspiciendam se præbet. Gottl.

Γυναῖκες—σιτοποιοί.] Tangit morem Græcorum, apud quos hoc mulierum munus erat, ut fruges pinserent, panem coquerent, et alia ad victum pertinentia pararent: de quo Feith. in Antiquitatib. Homer. IV. 3. Add. Plaut. Mercat. II. 3. 62. et Terent. Adelph. V. 3. 60. De Romanis notus est locus Plinii XVIII. H. N. 11. *Pistores Romæ non fuere ad Persicum usque bellum, annis ab U. C. super DLXXX.: Ipsi panem faciebant Quirites, mulierumque id opus*

ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ὅτε ἐς τὴν πολιορκίαν καθίσταντο· καὶ ἄλλος οὐδεὶς ἦν ἐν τῷ τείχει, οὔτε δοῦλος οὔτε ἐλεύθερος. τοιαύτη μὲν ἡ Πλαταιέων πολιορκία κατεσκευάσθη.

οθ'. 79. Τοῦ δ' αὐτοῦ θέρους, καὶ ἅμα τῇ τῶν Πλαταιέων ἐπιστρατείᾳ, Ἀθηναῖοι δισχιλίοις ὁπλίταις ἑαυτῶν καὶ ἱππεῦσι διακοσίοις ἐστράτευσαν ἐπὶ Χαλκιδέας τοὺς ἐπὶ Θρᾴκης, καὶ Βοττιαίους, ἀκμάζοντος τοῦ σίτου. ἐστρατήγει δὲ Ξενοφῶν ὁ Εὐριπίδου, τρίτος αὐτός. ἐλθόντες δὲ ὑπὸ Σπάρτωλον τὴν Βοττικὴν, τὸν σῖτον διέφθειραν. ἐδόκει δὲ καὶ προσχωρήσειν ἡ πόλις ὑπό τινων ἔνδοθεν πρασσόντων. προπεμψάντων δὲ ἐς Ὄλυνθον τῶν μὴ ταῦτα βουλομένων, ὁπλῖταί τε ἦλθον καὶ στρατιὰ ἐς φυλακήν. ἧς ἐπεξελθούσης ἐκ τῆς Σπαρτώλου, ἐς μάχην καθίστανται Ἀθηναῖοι ὑπ' αὐτῇ τῇ πόλει. καὶ οἱ μὲν ὁπλῖται τῶν Χαλκιδέων, καὶ ἐπίκουροί τινες μετ' αὐτῶν, νικῶνται ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἀναχωροῦσιν ἐς τὴν Σπάρτωλον· οἱ δὲ ἱππεῖς τῶν Χαλκιδέων καὶ ψιλοὶ νικῶσι τοὺς τῶν Ἀθηναίων ἱππέας καὶ ψιλούς. εἶχον δέ τινας οὐ

erat; sicut etiam nunc in plurimis gentium. Cui magis credo, quam Plutarcho Quæst. Rom. LXXXIV. Et rure mos vetus mansit. Ulpian. l. 12. §. 5. D. de Instruct. vel Instrum. leg. *et mulieres, quæ panem coquant.* Duck.

Præter ea, quæ ad illustrandum morem veterum collegit Duckerus, mulieres fruges pinsuisse et panem coxisse, Taylorus ad Lys. T. V. Oratt. p. 18. docet, ancillulis partes obsonandi datas esse. G.

Τῇ τῶν Πλαταιέων ἐπιστρατείᾳ] *Suscepta adversus Platæenses expeditione.* Τῇ τῶν Πελοποννησίων ἐπιστρατείᾳ πρὸς τοὺς Πλαταιεῖς, ut Fr. Portus περιφράζει. Genitivus adhibitus est, ut in illo: ψήφισμα Μεγαρέων, i. e. *adversus Megarenses.* Gottl.

Δισχιλίοις] Diodor. Sicul. L. XII. p. 311. b. scribit Duces Atheniensium missos μετὰ στρατιωτῶν χιλίων. leg. δισχιλίων. Wass.

Ἐστρατήγει, etc.] Alter ex his duobus ducibus, qui cum hoc Xenophonte copias ducebant, vocabatur Calliades, de quo Plutarchus in Nicia. *Palmer.* Verum F. Portus (nescio qua autoritate) Xenophonti jungit Hestidiorum et Phanomachum. Huds. Phanomachum nominat Diodorus Lib. XII. pag. 311. Wass.

Ξενοφῶν—τρίτος αὐτοῖς] Reliqui duo erant Colliades et Phanomachus. Diod. XII. p. 512. omittit Calliadem, quem nominat Plut. Nic. p. 348. Reisk. G.

Σπάρτωλον τὴν Βοττικὴν] Male scribitur apud Diod. XII. p. 510. εἰς Πακτωλὸν τῆς Βοττικῆς, ut agnoscit Wessel. Cel. quod debebat a Viro doctiss. in textu corrigi. Alii scribunt Σπαρτωλὸς, ut Xenoph. H. G. L. V. c. 3. p. 260. ubi male in editt. vett. Σπαρτώλη. Steph. de Urbb. 679. Σπάρτωλος, πόλις Μακεδονίας, ὡς Θουκυδίδης δευτέρᾳ, ad hunc locum respiciens. Plura dabit Duckerus. Gottl.

Ὑπό τινων ἔνδοθεν πρασσόντων] *Molitionibus clandestinis incolarum quorundam factiosorum*—v. Gloss. in πράσσω. G.

Τῶν μὴ ταῦτα] Mss. τῶν οὐ ταῦτα. An οὐ μὴ, ut alibi? Wass. Dan. non male ταυτά. Etiam præferendum puto προσπεμψάντων: nam προπέμπειν fere aliud est. Eadem varietas est Lib. I. cap. 53. Duck.

Ταῦτα] Placet lectio cod. Dan. ταυτὰ, quam etiam habet margo Flor. Vinar. G.

Σπάρτωλον] Ita hic Codd. et mox Σπαρτώλου, et Lib. V. cap. 19. Σπάρτωλος. nec aliter Steph. Vid. Suid. Harpocrat. Hesych. et Schol. Σπαρτωλίων numus Titi apud Goltzium. Wass. In Stephano, et aliis omnibus, præter Scholiasten Thucyd. est Σπαρτωλὸς, ὀξυτόνως, item in Xenoph. V. Græc. pag. 561. cujus locum adnotavit Vales. ad Harpocrat. Duck.

πολλοὺς πελταστὰς ἐκ τῆς Κρούσιδος γῆς καλουμένης. ἄρτι δὲ τῆς μάχης γεγενημένης, ἐπιβοηθοῦσιν ἄλλοι πελτασταὶ ἐκ τῆς Ολύνθου. καὶ οἱ ἐκ τῆς Σπαρτώλου ψιλοὶ, ὡς εἶδον, θαρσήσαντες τοῖς τε προσγιγνομένοις, καὶ ὅτι πρότερον οὐχ ἥσσηντο, ἐπιτίθενται αὖθις, μετὰ τῶν Χαλκιδέων ἱππέων, καὶ τῶν προσβοηθησάντων, τοῖς Αθηναίοις. καὶ ἀναχωροῦσι πρὸς τὰς δύο τάξεις, ἃς κατέλιπον παρὰ τοῖς σκευοφόροις. καὶ ὁπότε μὲν ἐπίοιεν οἱ Αθηναῖοι, ἐνεδίδοσαν, ἀποχωροῦσι δὲ ἐνέκειντο, καὶ ἐσηκόντιζον. οἵ τε ἱππεῖς τῶν Χαλκιδέων, προσιππεύοντες ᾗ δοκοῖ, ἐσέβαλλον, καὶ οὐχ ἥκιστα φοβήσαντες ἔτρεψαν τοὺς Αθηναίους, καὶ ἐπεδίωξαν ἐπὶ πολύ. καὶ οἱ μὲν Αθηναῖοι ἐς τὴν Ποτίδαιαν καταφεύγουσι, καὶ ὕστερον τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους κομισάμενοι, ἐς τὰς Αθήνας ἀναχωροῦσι τῷ περιόντι τοῦ στρατοῦ. ἀπέθανον δὲ αὐτῶν τριάκοντα καὶ τετρακόσιοι, καὶ οἱ στρατηγοὶ ἅπαντες. οἱ δὲ Χαλκιδεῖς καὶ οἱ Βοττιαῖοι τροπαῖόν τε ἔστησαν, καὶ τοὺς νεκροὺς τοὺς αὑτῶν ἀνελόμενοι, διελύθησαν κατὰ πόλεις.

π'. 80. Τοῦ δ' αὐτοῦ θέρους, οὐ πολλῷ ὕστερον τούτων, Αμπρακιῶται καὶ Χάονες, βουλόμενοι Ακαρνανίαν πᾶσαν καταστρέψασθαι καὶ Αθηναίων ἀποστῆσαι, πείθουσι Λακεδαιμονίους ναυτικὸν παρασκευάσασθαι ἐκ τῆς ξυμμαχίδος, καὶ ὁπλίτας χιλίους πέμψαι ἐς Ακαρνανίαν· λέγοντες, ὅτι, ἢν ναυσὶ καὶ πεζῷ ἅμα μετὰ σφῶν ἔλθωσιν, ἀδυνάτων ὄντων ξυμβοηθεῖν τῶν ἀπὸ θαλάσσης Ακαρνάνων, ῥᾳδίως ἂν Ακαρνανίαν σχόντες, καὶ τῆς Ζακύνθου καὶ Κεφαλληνίας κρατή-

Κρούσιδος γῆς] Ex hoc loco potest corrigi apud Herod. VII. p. 558. Κρουσαίη pro Κροσσαίη. v. Wessel. ad l. c. G.

'Αποχωροῦσι] Scholiastes videri posset legisse ὑποχωροῦσι (quod magis proprie, quam ἀποχωροῦσι, dicitur de iis, qui paulatim se subducunt, antequam fugam arripiant) nisi haberemus ἐνεδίδοσαν, quod satis apte illo exponi videtur. STEPH.

῎Ετρεψαν τοὺς 'Αθηναίους] Meminit hujus cladis Atheniensium Plut. in Nic. p. 348. περὶ Θρᾴκην ἡττήθησαν (Athen.) ὑπὸ Χαλκιδέων, Καλλιάδου τε καὶ Ξενοφῶντος στρατηγούντων. Lectionem δοκοῖ, vel δοκοίη probat Marg. Flor. Vin. G.

Ξυμβοηθεῖν] Legitur etiam βοηθεῖν: sed illud compositum ξυμβοηθεῖν in aliis quoque locis extat, et quidem pagina etiam proxime sequente, et pag. 133. et ξυμβοήθειαν leges pag. 132. STEPH.

Τῶν ἀπὸ θαλάσσης 'Ακαρνάνων] i. e. interprete Æm. Porto: τῶν παρὰ τὴν θάλασσαν οἰκούντων. G.

Κεφαλληνίας] Κεφαληνίας Gr. Homerus, Strabo, Polybius, Xenophon, Noster, Pausanias, aliique λ geminant. At Scylax, Ptolemæus et recentiores scripturam Gr. Cod. ubique servant. Inscriptiones apud Reinesium III. 85. et Fabrettum 439. c. Cedren. Anna, D. Chrysost. Libanius Orat. 216. Artemidorus apud Porphyrium de esu Animal. cum simplici λ. Aristotelis exemplaria variant. WASS. Vid. quæ adnotata sunt ad I. 27. et ad Flor. II. 9. DUCK.

σουσι, καὶ ὁ περίπλους οὐκέτι ἔσοιτο Ἀθηναίοις ὅμοιος περὶ Πελοπόννησον. ἐλπίδα δ᾽ εἶναι καὶ Ναύπακτον λαβεῖν. οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, πεισθέντες, Κνῆμον μὲν, ναύαρχον ἔτι ὄντα, καὶ τοὺς ὁπλίτας ἐπὶ ναυσὶν ὀλίγαις εὐθὺς πέμπουσι· τῷ δὲ ναυτικῷ περιήγγειλαν παρασκευασαμένῳ ὡς τάχιστα πλεῖν ἐς Λευκάδα. ἦσαν δὲ Κορίνθιοι ξυμπροθυμούμενοι μάλιστα τοῖς Ἀμπρακιώταις, ἀποίκοις οὖσι. καὶ τὸ μὲν ναυτικὸν ἔκ τε Κορίνθου καὶ Σικυῶνος καὶ τῶν ταύτῃ χωρίων, ἐν παρασκευῇ ἦν. τὸ δ᾽ ἐκ Λευκάδος καὶ Ἀνακτορίου καὶ Ἀμπρακίας πρότερον ἀφικόμενον, ἐν Λευκάδι περιέμενε. Κνῆμος δὲ καὶ οἱ μετ᾽ αὐτοῦ χίλιοι ὁπλῖται, ἐπειδὴ ἐπεραιώθησαν λαθόντες Φορμίωνα, ὃς ἦρχε τῶν εἴκοσι νεῶν τῶν Ἀττικῶν, αἳ περὶ Ναύπακτον ἐφρούρουν, εὐθὺς παρεσκευάζοντο τὴν κατὰ γῆν στρατείαν. καὶ αὐτῷ παρῆσαν Ἑλλήνων μὲν Ἀμπρακιῶται καὶ Λευκάδιοι καὶ Ἀνακτόριοι, καὶ, οὓς αὐτὸς ἔχων ἦλθε, χίλιοι Πελοποννησίων· βάρβαροι δὲ, Χάονες χίλιοι, ἀβασίλευτοι, ὧν ἡγοῦντο ἐπ᾽ ἐτησίῳ προστατείᾳ [ἐκ] τοῦ ἀρχικοῦ γένους Φώτιος καὶ Νικάνωρ. ἐστρατεύοντο δὲ μετὰ Χαόνων καὶ Θεσ-

Ἐλπίδα] Quidam Mss. ἐλπίδας. Vid. lib. VIII. cap. 48. et Indic. WASS.

Ναύαρχον ἔτι ὄντα] Particula ἔτι indicat, munus navarchi apud Lacedæmonios certo temporis spatio circumscriptum fuisse. Ex Emmii Republ. Lacon. in sin. intelligi potest esse, qui ei annum præfiniant, de quo parum constare Idem dicit. Si Dodwelli rationes sequimur, Cnemus plus quam annum in hoc imperio fuit. Nam quæ supra Cap. LXVI. Cnemo navarcho gesta scribit Thucydides, confert in Maium Julianum exeuntem anni secundi hujus belli; quæ autem deinde Cap. XC.—XCIII. in Octobrem Julianum anni tertii. Et Diodor. Sicul. XII. 311. etiam post hoc tempus, quum gesta sunt ea, quæ Thucydides Cap. XCIII. et seq. exponit, Cnemum navarchum Lacedæmoniorum vocat. DUCK.

Κνῆμος] De Cnemo vid. Diodor. pag. 311. c. DUCK.

Καὶ οὓς αὐτὸς ἔχων ἦλθε] Placet collocatio codd. bonorum ἦλθεν ἔχων. Sic VIII. 33. ναῦς ἃς ἦλθεν ἔχων, quarum navium dux erat. v. Glossar. G.

Ἐπ᾽ ἐτησίῳ] Ita et in meo veteri. quid si tamen ἐπετησίῳ conjuncte Thucydidem scripsisse dicamus? STEPH.

Προστατείᾳ] Sic emendavi pro προστασίᾳ, e bonis codd. Ortum enim a προστατεύειν, quod apud Xenophontem adhibetur, ut προεστάναι τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἱεροῦ, (H. G. III. p. 132.) ut erudite monet Valkenar. ad Herod. VII. p. 555. qui, hanc emendationem faciendam esse, auctor est. cf. Ven. Morus ad locum cit. Xenophont., qui explicat προεστᾶναι ἱεροῦ, *moderari sacra Olympica et ludos sollemnes*, sive his sacris administrandis præfectum esse. Mox τοῦ ἀρχικοῦ γένους, e regnatrice familia, *aus dem regierenden Hause*. G.

Nescio, cur minus verum sit προστασία, sicut ἀποστασία, ἀκαταστασία. Ita ἀπροστασίου δίκη, quæ profecto magis ducatur a nomine προστάτου, si quis non haberet προστάτην, et tamen ab ipso verbo προστασίαν effingatur. BAVER.

Θεσπρωτοὶ ἀβασίλευτοι] Thesproti secundum Homerum (qui Odyss. ξ. v. 115. Phidonis eorum regis meminit) regio parebant dominatui. sed vel postea (ni fallitur Thucyd.) reges suos abdicaverunt, vel eorum pars fuit quondam sine rege. Verum, utrum verba Thucydidis de universa gente, an de quadam ejus parte intelligenda sint, non liquet. Palmer. in Græc. Antiq. pag. 261. HUDS.

πρωτοὶ ἀβασίλευτοι. Μολοσσοὺς δὲ ἦγε καὶ Ατιτάνας Σαβύλινθος, ἐπίτροπος ὢν Θαρύπου τοῦ βασιλέως, ἔτι παιδὸς ὄντος· καὶ Παραυαίους Οροιδος, βασιλεὺς ὤν. Ορέσται δὲ χίλιοι, ὧν ἐβασίλευεν Αντίοχος, μετὰ Παραυαίων ξυνεστρατεύοντο Οροίδῳ, Αντιόχου ἐπιτρέψαντος. ἔπεμψε δὲ καὶ Περδίκκας, κρύφα τῶν Αθηναίων, χιλίους Μακεδόνων, οἳ ὕστερον ἦλθον. τούτῳ τῷ στρατῷ ἐπορεύετο Κνῆμος, οὐ περιμείνας τὸ ἀπὸ Κορίνθου ναυτικόν· καὶ διὰ τῆς Αγραίας ἰόντες, Λιμναίαν, κώμην ἀτείχιστον, ἐπόρθησαν. ἀφικνοῦνταί τε ἐπὶ Στράτον, πόλιν μεγίστην τῆς Ακαρνανίας, νομίζοντες, εἰ πρώτην ταύτην λάβοιεν, ῥᾳδίως ἂν σφίσι τἄλλα προσχωρήσειν.

'Αντιτάνας] 'Ατιντάνας Cl. Gr. vid. Aristot. περὶ θαυμ. 94. 4. Polyæn. IV. 11. 4. et Stephanum, Lycoph. et Appianum, Livium XXXIX. 12. Wass. Accentus variat. Strabo VII. pag. 326. 'Ατιντᾶνες, Stephan. 'Ατιντάνες. Duck.

Θάρυπος] Θαρύπου malit Palmerius. Θάροψ quidam memoratur a Diodoro Siculo l. 3. p. 139. Huds. Palmer. II. Græc. Ant. 8. rationem emendationis suæ hanc adfert, quod omnibus aliis Rex ille Θάρυπος vocetur in recto, non Θάρυψ. Nihil peccasset, si omnes illos alios, vel certe quosdam ex iis nominasset, et quærendi labore nos levasset. Nam ego quidem nondum alium, quam Pausaniam, invenire potui, qui l. 11. Alcetan, Æacidæ, patris Pyrrhi, et Olympiadis, matris Alexandri M. avum, filium Θαρύπου fuisse scribit. Nec Xylandrum alios, quam Pausaniam, scivisse, ex eo colligo, quod ad Plutarch. Pyrrh. princ. ubi hic Θαῤῥύτας vocatur, adnotat eum Pausaniæ esse Θάῤῥυπον, nec ullum præterea memorat, qui idem tradiderit. Sed vel sic unius Pausaniæ auctoritas sufficere potest, ad emendationem Palmerii stabiliendam. Et est facilis et non infrequens in his permutatio. Sic quod in Harpocratione v. Οἴηθεν legitur, Κεφάλου μὲν θυγατέρα, Χάροπος δὲ γυναῖκα, pro eo in Editis Suidæ est Χαρίππου, in Mss. Χαρόπου, ut ad Suidam adnotat Kusterus. et in Photio apud Valesium ad Harpocrat. Χαροποῦ. Et contra, quem vulgati libri Livii XXXII. 6. vocant Charopum, is in scriptis, et Polybio, ac Plutarcho est Charops. Nec dubito, quin in Luciano Dial. mort. p. 313. de Nireo perperam edatur τὸν 'Αγλαΐας καὶ Χάροπος, pro Χαρόπου. Nam pater ei erat Χάροπος, non Χάροψ. Res certa est ex Homer. Iliad. β'. 672. Eustathio ad illum locum, et Hygin. Fab. XCVII. Itaque recte in Diodor. Sic. V. 225. Viri docti ediderunt Νιρεὺς Χαρόπου καὶ 'Αγλαΐας, pro Χάροπος, quod in scriptis erat. Quinam sint, quos paullo post Παραυαίους, vocat Thucydides, mihi non liquet. Sed cogitabam fortassis eum loquutum de Παρωραίοις, quos cum Molossis, Atintanibus, Orestis, et aliis quibusdam, aspera loca in eodem tractu colentibus, jungit Strabo VII. 326. Duck.

Θαρύπου τοῦ βασιλέως] Secutus sum Palmerium, emendantum pro Θάρυπος, Θαρύπου, quod probat Duckerus. Vocatur enim Θάρυπος apud Pausaniam, I. 11. Apud Plut. in Pyrrho, T. II. p. 717. est Θαῤῥύτου υἱὸς ἦν 'Αλκέτας. ubi cum Vulcan. legendum Θαῤῥύπου, quam emendationem hic locus Nostri adjuvat. Molossi et Atitanes Epirotæ fuerunt. vid. Strab. VII. p. 502. ubi hi populi Epirotæ dicuntur. cf. Steph. Byz. in 'Ατιντανία. p. 191. E quibus ut et optimis codd. reposui Ατιτάνας. Gottl.

'Ορέσται] Vid. Lampridium Elagab. VII. et Zonaram in Constantino Mon. Niceph. Bryen. 71, juxta Athyram ponit Anna Comnena 57. 109. Inter Epirum et Ætoliam posuit Liv. XLII. 38. Adde quæ Cellarius profert p. 701. Wass.

Διὰ τῆς 'Αργείας] Locus Thucydidis, e quo Palmerius verosimili, ut videtur, conjectura III. Græc. Ant. 6. emendat 'Αγραίας est Lib. III. cap. 106. De Agræis vid. plura apud eundem IV. Græc. Ant. 3. et de Strato III. 5. Duck.

'Αγραίας] Pro 'Αργείας correxi cum Palm. G. A. III. 6. e L. III. 6. Thucyd. G.

πα'. 81. Ἀκαρνᾶνες δὲ, αἰσθόμενοι κατά τε γῆν πολλὴν στρατιὰν ἐσβεβληκυῖαν, ἔκ τε θαλάσσης ναυσὶν ἅμα τοὺς πολεμίους παρεσομένους, οὔτε ξυνεβοήθουν, ἐφύλασσόν τε τὰ αὑτῶν ἕκαστοι· παρά τε Φορμίωνα ἔπεμπον, κελεύοντες ἀμύνειν. ὁ δὲ ἀδύνατος ἔφη εἶναι, ναυτικοῦ ἐκ Κορίνθου μέλλοντος ἐκπλεῖν, Ναύπακτον ἐρήμην ἀπολιπεῖν. οἱ δὲ Πελοποννήσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι, τρία τέλη ποιήσαντες σφῶν αὐτῶν, ἐχώρουν πρὸς τὴν τῶν Στρατίων πόλιν, ὅπως, ἐγγὺς στρατοπεδευσάμενοι, εἰ μὴ λόγῳ πείθοιεν, ἔργῳ πειρῷντο τοῦ τείχους. καὶ τὸ μέσον μὲν ἔχοντες προσῄεσαν Χάονες, καὶ οἱ ἄλλοι βάρβαροι· ἐκ δεξιᾶς δ' αὐτῶν, Λευκάδιοι καὶ Ανακτόριοι, καὶ οἱ μετὰ τούτων· ἐν ἀριστερᾷ δὲ Κνῆμος, καὶ οἱ Πελοποννήσιοι, καὶ Ἀμπρακιῶται. διεῖχον δὲ πολὺ ἀπ' ἀλλήλων, καὶ ἔστιν ὅτε οὐδὲ ἑωρῶντο. καὶ οἱ μὲν Ἕλληνες τεταγμένοι τε προσῄεσαν, καὶ διὰ φυλακῆς ἔχοντες, ἕως ἐστρατοπεδεύσαντο ἐν ἐπιτηδείῳ. οἱ δὲ Χάονες, σφίσι τε αὐτοῖς πιστεύοντες, καὶ ἀξιούμενοι ὑπὸ τῶν ἐκείνῃ ἠπειρωτῶν μαχιμώτατοι εἶναι, οὔτ' ἐπέσχον τὸ στρατόπεδον καταλαβεῖν, χωρήσαντές τε ῥύμῃ μετὰ τῶν ἄλλων βαρβάρων, ἐνόμισαν αὐτοβοεὶ

Κατὰ τε τὴν γῆν] Τὴν abest Cl. Gr. et al. non bene. Wass.

Κατά τε γῆν] Articulum, præeuntibus optimis codd., delendum censui. In hac oppositione omittitur, v. c. I. 18. ἴσχυον γὰρ οἱ μὲν κατὰ γῆν, οἱ δὲ ναυσί. VIII. 40. ἔκ τε θαλάσσης εἰργομένην (πόλιν) καὶ κατὰ γῆν πορθουμένην. Wassius notat ad h. l. non bene art. omitti in codd., sed cur, non dicit. G.

Ἔπεμπον κελεύοντες] Altera lectio ἐκέλευον πέμποντες, licet inversam orationis structuram habere videatur, minime tamen aliud, quam illarum vocum duarum ordo in ea invertitur: et magis certe est Thucydidea. Steph. Hanc scripturam fortassis habuit Cod. Stephani. Vulgata est in ceteris omnibus scriptis et editis. Et debuerat alteram illam Stephanus prolatis e Thucydide exemplis confirmare. Duck.

Stephanus malit alteram lectionem: ἐκέλευον πέμποντες, tanquam magis consentaneam Thucydidi. Sed Abresch. Diluc. p. 258. exemplis e L. I. 91. II. 85. IV. 104. vulgatam recte defendit. G.

Τέλη] Vid. Hesych. in h. v. Dionys. Hal. VIII. Ant. 65. Noster I. 48. τέλη τῶν νεῶν sine exemplo aut imitatore, opinor, dixit. Herodot. II. 64. ὀρνίθων γένεα, at fortasse rectius τέλεα cum Baroc. et Lambeth. alibi κατὰ τέλεα, *turmatim*, Idem. Contra tamen, ut videtur, Mediceus. Confer Ulpianum in Demosth. pag. 263. Wass.

Καὶ οἱ Ἀμπρακιῶται] Οἱ recte abest. Idem.

Ἀμπρακιῶται] Artic. οἱ delevi, præeuntibus optimis codd. et vett. editt. G.

Οὔτ' ἐπέσχον] Vera lectio videtur, quam habet Margo Flor. Vinar. ἐπέσχοντο, *non se retineri passi sunt*, l. *se retinuerunt*—Nisi lectio ἐπέσχον antiqua esset, ut e Scholiis apparet: (τὸ enim redundare dicitur;) recepissem eam in textum. L. VII. 33. fere ut hic; οἱ Συρακούσιοι—ἐπέσχοντο—τοῖς Ἀθηναίοις ἐπιχειρεῖν. Gottl.

Ῥύμῃ] Confusa est hæc vox etiam hic, ut supra c. 76. cum ῥώμῃ, sed ῥύμη vera est lectio. G.

Καὶ αὐτοβοεί] Emphasin hic habet copula καὶ ante αὐτοβοεὶ ex veteri libro adjecta, ut eum usum habeat, qui particulæ vel a Latinis daretur, ita hæc imterpretantibus: *Urbem se vel ipso clamore expugnaturos sperabant.* Quæ tamen particula minus locum habebit, si αὐτοβοεὶ reddatur *primo statim clamore*, ut reddere quidam malunt. Steph.

ἂν τὴν πόλιν ἑλεῖν, καὶ αὑτῶν τὸ ἔργον γενέσθαι. γνόντες δ' αὐτοὺς οἱ Στράτιοι ἔτι προσιόντας, καὶ ἡγησάμενοι, μεμονωμένων εἰ κρατήσειαν, οὐκ ἂν ἔτι σφίσι τοὺς Ἕλληνας ὁμοίως προσελθεῖν, προλοχίζουσι τὰ περὶ τὴν πόλιν ἐνέδραις· καὶ ἐπειδὴ ἐγγὺς ἦσαν, ἔκ τε τῆς πόλεως ὁμόσε χωρήσαντες καὶ ἐκ τῶν ἐνεδρῶν, προσπίπτουσι. καὶ ἐς φόβον καταστάντων, διαφθείρονταί τε πολλοὶ τῶν Χαόνων· καὶ οἱ ἄλλοι βάρβαροι, ὡς εἶδον αὐτοὺς ἐνδόντας, οὐκέτι ὑπέμειναν, ἀλλ' ἐς φυγὴν κατέστησαν. τῶν δὲ Ἑλληνικῶν στρατοπέδων οὐδέτερον ᾔσθετο τῆς μάχης, διὰ τὸ πολὺ προελθεῖν αὐτοὺς, καὶ στρατόπεδον οἰηθῆναι καταληψομένους ἐπείγεσθαι. ἐπεὶ δὲ ἐνέκειντο φεύγοντες οἱ βάρβαροι, ἀνελάμβανόν τε αὐτοὺς, καὶ ξυναγαγόντες τὰ στρατόπεδα, ἡσύχαζον αὐτοῦ τὴν ἡμέραν· ἐς χεῖρας μὲν οὐκ ἰόντων σφίσι τῶν Στρατίων, διὰ τὸ μήπω τοὺς ἄλλους Ἀκαρνᾶνας ξυμβεβοηθηκέναι, ἄποθεν δὲ σφενδονώντων, καὶ ἐς ἀπορίαν καθιστάντων. οὐ γὰρ ἦν ἄνευ ὅπλων κινηθῆναι. δοκοῦσι δ' οἱ Ἀκαρνᾶνες κράτιστοι εἶναι τοῦτο ποιεῖν.

πβ'. 82. Ἐπειδὴ δὲ νὺξ ἐγένετο, ἀναχωρήσας ὁ Κνῆμος τῇ στρατιᾷ κατὰ τάχος ἐπὶ τὸν Ἄναπον ποταμὸν, ὃς ἀπέχει σταδίους ὀγδοήκοντα Στράτου, τούς τε νεκροὺς κομίζεται τῇ

Αὐτοβοεὶ Attici pro παραχρῆμα Mœris. Ita fere Hesychius. Suidas pro κατακράτος apud Theopompum esse dicit. Wass. Auctor Etymol. M. et alii Grammatici tradunt, Thucydidem hoc vocabulum usurpare de rebus, quæ in bello primo statim clamore, id est, primo impetu, perficiuntur. Et sic præter Thucydidem etiam alii. Itaque si qui sine respectu ad bellum αὐτοβοεὶ pro παραχρῆμα dicunt, hi non prima, sive propria significatione eo utuntur. Duck.

Αὐτοβοεὶ] In Cassel. et Aug. additus est versus Homeri Il. γ'. v. 2. et 8. Τρῶες μὲν κλαγγῇ, οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ. Achivi vero dicuntur profecti σιγῇ μένεα πνείοντες. Barbarorum innuit esse, minus vera virtute præditorum, clamare, et hoc clamore, tanquam impetu primo, statim vincere. Itaque est αὐτοβοεὶ, *ipso clamore*, s. *primo impetu*. Plura dabunt Intt. ad h. l. Ceterum καὶ ante αὐτοβοεὶ delevi, quo carent optimi codd. et vett. editt. G.

Alienissimus profecto ab hoc voc. versus Homeri in Codicib. a B. Gottl. allatis adscriptus ; neque is, unde notio βοῆς deduceretur. Quippe hic Græci pugnabant, non barbari ; et illi quoque, ut Romani, clamorem tollebant in congressione pugnæ ; unde et Menelaus apud Homerum dicitur βοὴν ἀγαθὸς, i. e. pugnæ aptus, fortis bellator. Baver.

Προλοχίζουσι] Diod. XII. 47. p. 511. οἱ δὲ Ἀκαρνᾶνες συστραφέντες καὶ τοὺς πολεμίους ἐνεδρεύσαντες—πολλοὺς ἀπέκτειναν—G.

Προλοχίζ. ἐνέδραις] Redundat ἐνέδραις, quum jam sit in verbo, προλοχίζουσιν· λόχος enim sign. insidias. Baver.

Δοκοῦσι δ' οἱ Ἀκαρνᾶνες] Pollux I. 150. εὐδόκιμα δὲ—σφενδόνη Ἀκαρνάνων, ἀκόντιον Αἰτωλικόν. Lipsius IV. Poliorcet. 2. scribit, Pollucem Acarnanibus tribuere inventionem fundæ. Hoc non magis ex his verbis confici potest, quam quia ibidem inter εὐδόκιμα etiam recensentur θώραξ Ἀττικουργὴς, κράνος Βοιωτιουργὲς, ἀσπὶς Ἀργολικὴ, et alia, omnes illos populos earum rerum inventores fuisse, vel iis a Polluce inventionem earum adsignari. Duck.

Στράτου] Acarnaniæ dicit esse cum Nostro, et Plinio IV. 1. Stephanus ; Ætoliæ Livius XLIII. 21. Steph. supra Στράτιον πόλις Ἀκαρνανίας. ubi fortasse legendum

ὑστεραίᾳ ὑποσπόνδους· καὶ Οἰνιαδῶν ξυμπαραγενομένων κατὰ φιλίαν, ἀναχωρεῖ παρ᾽ αὐτοὺς, πρὶν τὴν ξυμβοήθειαν ἐλθεῖν. κἀκεῖθεν ἐπ᾽ οἴκου ἀπῆλθον ἕκαστοι. οἱ δὲ Στράτιοι τροπαῖον ἔστησαν τῆς μάχης τῆς πρὸς τοὺς βαρβάρους.

πγ΄. 83. Τὸ δ᾽ ἐκ τῆς Κορίνθου καὶ τῶν ἄλλων ξυμμάχων τῶν ἐκ τοῦ Κρισαίου κόλπου ναυτικὸν, ὃ ἔδει παραγενέσθαι τῷ Κνήμῳ, ὅπως μὴ ξυμβοηθῶσιν οἱ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω Ακαρνᾶνες, οὐ παραγίγνεται, ἀλλ᾽ ἠναγκάσθησαν περὶ τὰς αὐτὰς ἡμέρας τῆς ἐν Στράτῳ μάχης ναυμαχῆσαι πρὸς Φορμίωνα, καὶ τὰς εἴκοσι ναῦς τῶν Αθηναίων, αἳ ἐφρούρουν ἐν Ναυπάκτῳ. ὁ γὰρ Φορμίων παραπλέοντας αὐτοὺς ἔξω τοῦ κόλπου ἐτήρει, βουλόμενος ἐν τῇ εὐρυχωρίᾳ ἐπιθέσθαι. οἱ δὲ Κορίνθιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι ἔπλεον μὲν, ὡς οὐκ ἐπὶ ναυμαχίᾳ, ἀλλὰ στρατιωτικώτερον παρεσκευασμένοι, ἐς τὴν Ακαρνανίαν, καὶ οὐκ ἂν οἰόμενοι πρὸς ἑπτὰ καὶ τεσσαράκοντα ναῦς τὰς σφετέρας τολμῆσαι τοὺς Αθηναίους εἴκοσι ταῖς ἑαυτῶν ναυμαχίαν ποιήσασθαι· ἐπειδὴ μέντοι ἀντιπαραπλέοντάς τε ἑώρων αὐτοῦς, παρὰ γῆν σφῶν κομιζομένων, καὶ ἐκ Πατρῶν τῆς Αχαΐας πρὸς τὴν ἀντιπέρας ἤπειρον διαβαλλόντων ἐπὶ Ακαρνανίας, κατεῖδον τοὺς Αθηναίους ἀπὸ τῆς Χαλκίδος καὶ τοῦ Εὐηνοῦ ποταμοῦ προσπλέοντας σφίσι, καὶ οὐκ ἔλαθον νυκτὸς ὑφορμισάμενοι, οὕτω δὴ ἀναγκάζονται ναυμαχεῖν κατὰ μέσον

Στρατίη πόλις Ἀρκαδίας. Hanc conjecturam firmant Homerus Il. β΄. 301. Hesychius, Nonnus Dionys. XIII. p. 368. et Pausanias. Diodorus XIX. Πεισθέντων δὲ τῶν Ἀκαρνάνων, οἱ πλεῖστοι μὲν εἰς ΣΤΡΑΤΟ΄ΠΟΛΙΝ συνῴκησαν, ὀχυρωτάτην οὖσαν, καὶ μεγίστην. Repono Στράτον πόλιν. Eandem urbem *validissimam* vocat Livius. Mox Οἰνιάδων rectius, quam Οἰνιαδῶν· nam I. 111. est ἐς Οἰνιάδας. WASS. De Strato Palmer. III. Græc. Ant. 5. DUCK.

Στράτου] Πόλεως Ἀκαρνανίας. G.

Κρισαίου] Κρισσαίου Sophocles, Steph. pag. 114. Κρισαίου Herodotus. κόλπου Stephanus mallet abesse, sed agnoscunt plerique Codices. Vid. mox Cap. 86. WASS. De Κρισσαῖος et Κρισαῖος est ad I. 107. DUCK.

Κρισαίου] v. ad L. I. 107. et II. 69. G.

Οἱ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω Ἀκαρνᾶνες] Reiskius in anim. p. 22. conjicit: οἱ ἀπὸ θαλάσσης καὶ οἱ ἄνω Ἀκαρνᾶνες, *maritimi Acarnanes et in media continente habitantes.* G.

Ἐτήρει] i. e. παρετήρει, s. ἐφύλασσε, nos: *et passete, laverte ihnen auf.* G.

Ἔπλεον] Ἐπέπλεον bene quidam Mss. WASS. Eadem diversitas scripturæ, quæ hic est in his ἐπὶ ναυμαχίᾳ, etiam supra occurrit I. 48. ubi vid. Steph. DUCK.

Ὡς οὐκ ἐπὶ ναυμ.] i. e. οὐχ ὡς ἐπὶ ναυμ. B.

Ἀλλὰ στρατιωτικώτερον] Lectio cod. reg. ἀλλὰ στρατιῶται orta videtur Abreschio (Diluc. p. 260.) ab interprete, qui ita exponebat: ὡς στρατικώτερον. Idem autem est vi oppositorum: ἐπὶ πεζομαχίᾳ. GOTTL.

Ἐπειδὴ—ἑώρων αὐτοὺς] In Aug. notatur: σημείωσαι τὴν σύνταξιν· n. propter sequ.—κατεῖδον τοὺς Ἀθηναίους—G.

Ἐκ Πατρῶν] Vid. Nos in Addend. WASS.

Διαβαλλόντων—] *trajicerent.* Alias adhibetur παραβάλλειν ἐς, additur quoque ναῦς, v. c. L. III. 32. fin. ναῦς Πελοποννησίων ἐς Ἰωνίαν παραβαλεῖν. G.

Εὐηνοῦ] Vid. Strabonem X. p. 310. Sophoclem Trachin. 586. Vibium Seq. p. 31. 34. WASS. Palmer. IV. Græc. Ant. 16. D.

Ὑφορμισάμενοι] Reisk. (in anim. p. 23.)

τὸν πορθμόν. στρατηγοὶ δὲ ἦσαν μὲν καὶ κατὰ πόλεις ἑκάστων, οἳ παρεσκευάζοντο· Κορινθίων δὲ, Μαχάων, καὶ Ἰσοκράτης, καὶ Ἀγαθαρχίδας. καὶ οἱ μὲν Πελοποννήσιοι ἐτάξαντο, κύκλον τῶν νεῶν ποιήσαντες, ὡς μέγιστον οἷοί τ' ἦσαν, μὴ διδόντες διέκπλουν, τὰς πρώρας μὲν ἔξω, εἴσω δὲ τὰς πρύμνας, καὶ τά τε λεπτὰ πλοῖα, ἃ ξυνέπλει, ἐντὸς ποιοῦνται, καὶ πέντε ναῦς τὰς ἄριστα πλεούσας, ὅπως ἐκπλέοιεν διαβραχέος παραγιγνόμενοι, εἴπῃ προσπίπτοιεν οἱ ἐναντίοι.

πδ'. 84. Οἱ δ' Ἀθηναῖοι, κατὰ μίαν ναῦν τεταγμένοι, περιέπλεον αὐτοὺς κύκλῳ, καὶ ξυνῆγον ἐς ὀλίγον, ἐν χρῷ ἀεὶ παραπλέοντες, καὶ δόκησιν παρέχοντες αὐτίκα ἐμβαλεῖν. προείρητο δ' αὐτοῖς ὑπὸ Φορμίωνος, μὴ ἐπιχειρεῖν, πρὶν ἂν αὐτὸς σημήνῃ. ἤλπιζε γὰρ, αὐτῶν οὐ μενεῖν τὴν τάξιν, ὥσπερ ἐν γῇ πεζὴν, ἀλλὰ

conjiciebat: ὑφορμισόμενοι, hoc sensu: *neque latebat Athenienses, futurum esse, si Peloponnesios non interpellarent, ut illi de nocte in Acarnaniam appellerent.* G.

Μαχάων] Ita ex optimis codd. reposui, pro Μάχων. v. ad Schol. c. 87. G.

Ποιήσαντες] Abest Cl. Gr. sed noster alibi adhibet τάττειν et περιστῆσαι. vid. Indicem. infra: εἴπη. ita passim Herodotus. Wass. Suspecta potest esse vox ποιήσαντες, ut addita ab aliquo, qui putaverit non recte dici ἐτάξαντο κύκλον. At vero ita rursus loquitur Thucyd. III. 78. quem locum etiam in Thes. adnotavit Stephanus: καὶ μετὰ ταῦτα κύκλων ταξαμένων αὐτῶν. In Cass. super πρώρας scholion scriptum est ἐτάξαντο. Λεπτὰ πλοῖα, pro μικρὰ e Lib. VIII. citat Suidas. Mox προσπίπτοιεν ideo præfert Stephan. quoniam, inquit, pag. seq. hoc ipsum verbum habes de navi, καὶ ναῦς τῇ νηὶ προσέπιπτε. Duck.

Κύκλον ποιήσαντες] p. ποιησάμενοι, *suarum* scil. navium. Baver.

Παραγιγνόμενοι] Non puto recipiendum, quod est in Gr. et Dan. παραγιγνόμεναι. Nam non respicit ad præcedens ναῦς, sed ad eos, qui in illis erant. Sic mox Cap. seq. οὐδένα χρόνον ἡσυχάσειν αὐτοὺς: quum præcedat ναῦς, et πλοῖα. Et Cap. 31. præcedente νῆες, sequitur αὐτοὺς, pro quo nonnulli libri ibi quoque perperam habent αὐτάς. Plura hujus generis adnotavit Steph. in Append. ad Script. de Dialect. pag. 131. et seqq. Duck.

Κατὰ μίαν ναῦν τεταγμένοι] *Die nur eine Linie formirten*—Mox ἐν χρῷ παραπλέοντες, indicatur, hostes in summo discrimine fuisse. Gemina huic forma est: ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἔχεται τὰ πράγματα, Herod. VI. 11. quem locum laudat Longin. XXII. 1. p. 134. v. Valkenar. ad Herod. p. 443. Sic ξυρεῖ ἐν χρῷ ἔπη *in cute radit*—v. Sophocl. Ajac. Flag. v. 797. Abresch. in Dilucidatt. p. 260. hanc Nostri formam pluribus frequentatam, v. c. Procop. II. B. G. 7. ἐν χρῷ ἀεὶ παραπλέοντας τοὺς πολεμίους θεώμενοι—illustrat pluribus exemplis. v. Intt. ad Hesych. v. ἐν χρῷ κουρά. G.

Ἐν χρῷ] Eustath. citat ἐν χρῷ παραπλεῦσαι τὰς ναῦς, et exponit πλοῦς ἐν χρῷ ὁ γῆς ἐγγύς. p. 1450. εἴρηται δὲ, inquit Suidas v. ἐν χρῷ, ἀπὸ τῆς κουρᾶς τῆς ἄχρι τοῦ χρωτὸς γινομένης. Idem sonat ἐγκυτὶ apud Callimach. et Agathiam post Herodotum. Hoc tonsuræ genus σκάφιον alicubi vocat Schol. Aristoph. Figurate usus Sophocles Ajace 801. et Anthol. ἐν ΧΡΟῚ ΚΕΙΡΑΜΕ'ΝΑ Ἑλλάς. Synes. Epist. IV. Οὐ πρὶν, ἢ ἘΝ ΧΡΩῙ γενέσθαι τοῦ κινδύνου. Plaut. *ad cutim tonderi*, Virg. *Altius ad vivum persedit.* et *Radit iter*, huc spectantes dixerunt. Wass.

Ἐν χρῷ παραπλ.] Alienissima vero sunt et frigida plane, quæ hic cupide effunduntur de notissima alias formula, ἐν χρῷ, pro qua tamen, illo sensu, quem hic intrudit B. Gottl., ἐν ξυρῷ. Sed hic sign. in extremo, ad marginem et oram navium, quas stringerent et carperent: nil ultra; periculi notio contra omnem sensum ingeritur, obloquente ipso voc. παραπλέοντες. Etiam κατὰ μίαν ναῦν, interpretari malim, ut altera post alteram posita alteram sequeretur, una tantum a fronte esset: ut c. 90. ἐπὶ τεσσάρων. Etenim, si uno tenore in fronte stabant, quomodo κατὰ μίαν, singulæ? Baver.

Ἐν γῇ πεζὴν] Memorabilis est lectio in

ξυμπεσεῖσθαι πρὸς ἀλλήλας τὰς ναῦς, καὶ τὰ πλοῖα ταραχὴν παρέξειν· εἴ τ' ἐκπνεύσαι ἐκ τοῦ κόλπου τὸ πνεῦμα, ὅπερ ἀναμένων τε περιέπλει, καὶ εἰώθει γίγνεσθαι ἐπὶ τὴν ἕω, οὐδένα χρόνον ἡσυχάσειν αὐτούς. καὶ τὴν ἐπιχείρησιν ἐφ' ἑαυτῷ τε ἐνόμιζεν εἶναι, ὁπόταν βούληται, τῶν νεῶν ἄμεινον πλεουσῶν, καὶ τότε καλλίστην γίγνεσθαι. ὡς δὲ τό, τε πνεῦμα κατήει, καὶ αἱ νῆες, ἐν ὀλίγῳ ἤδη οὖσαι, ὑπ' ἀμφοτέρων, τοῦ τε ἀνέμου, τῶν τε πλοίων ἅμα προσκειμένων, ἐταράσσοντο, καὶ ναῦς τε νηῒ προσέπιπτε, καὶ τοῖς κοντοῖς διωθοῦντο, βοῇ τε χρώμενοι, καὶ πρὸς ἀλλήλους ἀντιφυλακῇ τε καὶ λοιδορίᾳ, οὐδὲν κατήκουον οὔτε τῶν παραγγελλομένων, οὔτε τῶν κελευστῶν· καὶ τὰς κώπας ἀδύνατοι ὄντες ἐν κλυδωνίῳ ἀναφέ-

Marg. Flor. Vin. ἐν τῇ πεζῇ sc. *μάχῃ*. Sed Articul. vix locum hoc sensu habere videtur. Lectio πεζὴν vera est, et refertur ad τάξιν. Ita dixit Arrian. de exped. Alex. L. I. p. 59. τάξιν τὴν πεζικήν. G.

Ἐκπνεῦσαι] Manere non potest hæc scriptura: ἐκπνεῦσαι: sed vel particula ἂν huic aoristo est adjicienda, vel mutanda est in futurum ἐκπνεύσειν: (sicut et Vallam vertisse vides, *flaturum e sinu ventum*) sed simul etiam particula καὶ ante οὐδένα ponenda fuerit. Sed ecce, aliud quiddam mihi ad emendationem hujus loci in mentem venit: ut nimirum scribamus ἐκπνεῦσαν, et dicatur ἐκπνεῦσαν τὸ πνεῦμα pro eo quod dici consuevit, ἐκπνεύσαντος τοῦ ἀνέμου. utramcunque autem scripturam eligas, apte parenthesis notis verba illa includentur, ὅπερ ἀναμένων τε περιέπλει, καὶ εἰώθει γίγνεσθαι ἐπὶ τὴν ἕω. *Steph.* Huds. Conjecturam, quam sibi in mentem venisse dicit Stephanus, multis annis ante scriptas ab eo Adnotationes in Thucydidem proposuerat Guil. Canterus Novar. Lection. VII. 15. Habeo exemplar Novarum Lectionum Canteri ex Edit. Oporini A. 1566. ab ipso Cantero, ut chirographum ejus testatur, Scaligero dono datum, in cujus oris Scaliger, cum alia multa adnotavit, tum ad hunc locum adscripsit, *mihi videtur melius* εἶτ' εἰ ἐκπνεύσαι. Duck.

Εἴ τ' ἐκπνεύσαι] Sic correxi pro vulg. εἶτ' ἐκπνεῦσαι. Scaliger emendarat: εἶτ' εἰ ἐκπνεύσαι· quod εἰ non necessarium est, modo ex εἶτ' fiat, εἴ τ'. Sic Reiskius (anim. p. 23.) quod probat Abresch. Diluc. p. 261. Cod. Dan. habet ἐκπνεῦσειν, quod possit mutari in ἐκπνεύσει. Illud tamen præstat. Canterus, et post eum Stephanus malebant: ἐκπνεῦσαν πνεῦμα, pro ἐκπνεύσαντος ἀνέμου. G.

Τῶν νεῶν] Reiskius (in Diluc. Abresch. p. 261. et anim. p. 23.) leg. τῶν ἑαυτοῦ νεῶν. Mox καλλίστην, sc. ἐπιχείρησιν, e superioribus. G.

Τῶν τε πλοίων] Reiskius (in Diluc. Abresch. p. 261. et animadv. l. c.) corrigebat: πολεμίων ante πολεμίων πλοίων, et mox ἀνθυλακῇ s. ἀντεφυλακῇ *oblatratione mutua*; sed etsi valde sibi placuisse hanc emendationem vir doctus et ingeniosus profitetur; eam tamen non urget, sed tutius esse dicit vulgatæ acquiescere. Prior correctio quoque minus necessaria est. G.

Προσέπιπτε] Rem pulchre depinxit Æschylus Agam. 659.

Ξυνώμοσαν γάρ, ὄντες ἔχθιστοι τὸ πρὶν,
Πῦρ καὶ θάλασσα, καὶ τὰ πίστ' ἐδειξάτην·
Ναῦς γὰρ πρὸς ἀλλήλῃσι Θρήκιαι πνοαὶ
Ἤρεικον· αἱ δὲ ΚΕΡΟΤΥΠΟΥΜΕΝΑΙ βίᾳ
Χειμῶνι, τυφῷ σὺν ζάλῃ τ' ὀμβροκτύπῳ
Ὤιχοντ' ἄφαντοι, ποιμένος κακοῦ ΣΤΡΟΒΩι.
Ὁρῶμεν ἀνθοῦν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς
Ἀνδρῶν Ἀχαιῶν, ναυτικῶν τ' ἐρειπίων.

De nautarum conviciis vid. Horat. Sat. V. Euripides Hec. Ἐν γὰρ μυρίῳ στρατεύματι Ἀκόλαστος ὄχλος, ναυτική τ' ἈΝΑΡΧΙΑ Κρείσσων πυρός. Wass.

Κελευστῶν] Κελευσταὶ sunt portisculi, hortatores, qui secundum gubernatorum præscripta jubebant remiges vel pergere vel pausare—vid. Scheff. de Milit. nav. p. 305. s. et quos laudant Intt. Scholiastes aliter. Mox τὰς κώπας ἀναφέρειν—*die Ruder bey ungestümer See aufheben.* Paullo post vocat Diodorus XII. 48. p. 511. τῶν στρατηγίδων νεῶν μίαν, parum accurate τὴν στρατηγίδα ναῦν· quem errorem Diodori e Nostro notavit Wessel. l. c. G.

Ovid. illos describit Met. 3. 618.

Qui requiemque modumque
Voce dabat remis, animorum hortator.

Baver.

Τὰς κώπας—ἀναφέρειν] Suidas in κλυδώνιον

ρειν ἄνθρωποι ἄπειροι, τοῖς κυβερνήταις ἀπειθεστέρας τὰς ναῦς παρεῖχον· τότε δὴ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον σημαίνει, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι προσπεσόντες, πρῶτον μὲν καταδύουσι τῶν στρατηγίδων νεῶν μίαν, ἔπειτα δὲ καὶ τὰς ἄλλας, ᾗ χωρήσειαν, διέφθειρον· καὶ κατέστησαν, ἐς ἀλκὴν μὲν μηδένα τρέπεσθαι αὐτῶν ὑπὸ τῆς ταραχῆς, φεύγειν δ' ἐς Πάτρας, καὶ Δύμην τῆς Ἀχαΐας. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, καταδιώξαντες, καὶ ναῦς δώδεκα λαβόντες, τούς τε ἄνδρας ἐξ αὐτῶν τοὺς πλείστους ἀνελόμενοι, ἐς Μολύκρειον ἀπέπλεον· καὶ τροπαῖον στήσαντες ἐπὶ τῷ Ῥίῳ, καὶ ναῦν ἀναθέντες τῷ Ποσειδῶνι, ἀνεχώρησαν ἐς Ναύπακτον. παρέπλευσαν δὲ καὶ οἱ Πελοποννήσιοι εὐθὺς ταῖς περιλοίποις τῶν νεῶν ἐκ τῆς Δύμης καὶ Πατρῶν ἐς Κυλλήνην, τὸ Ἠλείων ἐπίνειον· καὶ ἀπὸ Λευκάδος, Κνῆμος, καὶ αἱ ἐκεῖθεν νῆες, ἃς ἔδει ταύταις ξυμμίξαι, ἀφικνοῦνται μετὰ τὴν ἐν Στράτῳ μάχην ἐς τὴν Κυλλήνην.

πέ. 85. Πέμπουσι δὲ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῷ Κνήμῳ ξυμβούλους ἐπὶ τὰς ναῦς, Τιμοκράτην καὶ Βρασίδαν καὶ Λυκόφρονα, κελεύοντες ἄλλην ναυμαχίαν βελτίω κατασκευάζεσθαι,

legit κλύδωνι contra Mss. confer Diodor. p. 311. c. Verbum ὄντες abest Gr. non male. Wass. De κελευσταῖς eorumque munere in navibus Scheffner. de Milit. Nav. IV. 7. et Interpretes Polluc. I. 96. Duck.

Καὶ κατέστησαν ἐς ἀλκὴν—μηδένα τρέπεσθαι—] i. e. *eosque eo redegerunt, ut eorum nemo, ob animum conturbatum, ad fortiter pugnandum se convertere posset.* Τρέπεσθαι ἐς ἀλκὴν dicitur, ut τρέπεσθαι ἐς ἀπόγνωσιν. In φεύγειν subaud. αὐτοὺς, ut in κατέστησαν. Gottl.

Ἐς Πάτρας] Urbem Achaiæ, nobilissimam ob situm et salubritatem. v. Plin. III. 4. In cod. Aug. notatur: σημείωσαι Ἀχαΐα. Puto hoc adscriptum esse, quod esset Dyme quoque Thraciæ. G.

Δώδεκα λαβόντες] Diod. l. c. δώδεκα αὐτάνδρους, i. e. αὐτοῖς ἀνδράσι. v. Dorvill. ad Charit. p. 267. Mox τροπαῖον στήσαντες, cf. Diod. l. c. Apud Plut. de Athen. gloria (T. VII. p. 360.) vocantur τὰ ναύμαχα πρὸς Ῥίῳ Φορμίωνος τρόπαια. Mox pro Μολύκρειον Strabo habet Μολυκρίαν. (L. X. p. 706.) G.

Μολύκρειον] Euphorion Μολυκρίαν scribit: Steph. ab editis stat. vid. Nostrum p. 206. Μολυκρεία Scylax p. 14. Polybius V. 604. ἐξοδεύσας εἰς Μολυκρίαν. Molycria Plin. IV. 11. confer Ptolemæum III. 15. hos sequitur Steph. Sed Berkelius contra libros scripturam immutavit. Wass. Add. Palmer. IV. Græc. Ant. 19. de Rhio ibid. et cap. seq. de quo etiam Holsten. ad Steph. Duck.

Καὶ ναῦν ἀναθέντες] Solebant veteres post victoriam navibus partam, naves Deo, qui favisse videbatur, dicare, et Neptuno plerumque. Sic paulo infra de Peloponnesiis dicitur, quod ἥνπερ ἔλαβον ναῦν ἀνέθεσαν ἐπὶ τὸ Ῥίον. Plura hac de re vide apud Schefferum de Militia navali, l. 4. c. 2. p. 273. Huds.

Καὶ ναῦν ἀναθέντες τῷ Ποσειδῶνι] Diodor. l. c. τῷ Ποσειδῶνι περὶ τὸν ἰσθμὸν ναῦν καθιερώσαντες. Veteres Diis naves integras consecrasse, ex Herodoto jam constat; (VIII. 121. p. 676.) ubi post victoriam Salaminiam πρῶτα μὲν τοῖσι θεοῖσιν ἐξεῖλον ἀκροθίνια ἄλλα τε καὶ τριήρεας τρεῖς Φοινίσσας· τὴν μὲν ἐς ἰσθμὸν ἀναθεῖναι, quæ Herodoti exstitit ætate. Wesseling. V. Cel. hunc Nostri locum commode laudavit, et Procop., B. G. L. IV. 22. ubi Jovi Casio navis fuit consecrata. Plura qui velit, adeat Scheffer. de mil. nav. L. IV. c. 2. p. 273. Allucinatum esse Diodorum circa v. περὶ τὸν ἰσθμὸν, post Palmerium monuit Wessel. l. c. G.

Κατασκευάζεσθαι] Codd. quidam dant παρασκευάζεσθαι, ut c. 86. l. 31. etc. hoc

καὶ μὴ ὑπ᾽ ὀλίγων νεῶν εἴργεσθαι τῆς θαλάσσης. ἐδόκει γὰρ αὐτοῖς, ἄλλως τε καὶ πρῶτον ναυμαχίας πειρασαμένοις, πολὺς ὁ παράλογος εἶναι· καὶ οὐ τοσούτῳ ᾤοντο σφῶν τὸ ναυτικὸν λείπεσθαι, γεγενῆσθαι δέ τινα μαλακίαν· οὐκ ἀντιτιθέντες τὴν Ἀθηναίων ἐκ πολλοῦ ἐμπειρίαν τῆς σφετέρας δι᾽ ὀλίγου μελέτης. ὀργῇ οὖν ἀπέστελλον. οἱ δὲ, ἀφικόμενοι, μετὰ Κνήμου ναῦς τε περιήγγελλον κατὰ πόλεις, καὶ τὰς προϋπαρχούσας ἐξηρτύοντο ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν. πέμπει δὲ καὶ ὁ Φορμίων ἐς τὰς Ἀθήνας τήν τε παρασκευὴν αὐτῶν ἀγγελοῦντας, καὶ περὶ τῆς ναυμαχίας, ἣν ἐνίκησαν, φράσοντας· καὶ κελεύων αὐτῷ ναῦς ὁτιπλείστας διὰ τάχους ἀποστεῖλαι, ὡς καθ᾽ ἡμέραν ἑκάστην ἐλπίδος οὔσης ἀεὶ ναυμαχήσειν. οἱ δὲ ἀποπέμπουσιν εἴκοσι ναῦς αὐτῷ· τῷ δὲ κομίζοντι αὐτὰς προσεπέστειλαν ἐς Κρήτην πρῶτον ἀφικέσθαι. Νικίας γὰρ Κρὴς Γορτύνιος, πρόξενος ὢν, πείθει αὐτοὺς ἐπὶ Κυδωνίαν πλεῦσαι, φάσκων προσποιήσειν αὐτὴν, οὖσαν πολεμίαν. ἐπῆγε δὲ, Πολιχνίταις χαριζόμενος, ὁμόροις τῶν Κυδωνιατῶν. καὶ ὁ μὲν, λαβὼν τὰς ναῦς, ᾤχετο ἐς Κρήτην, καὶ μετὰ τῶν Πολιχνιτῶν ἐδῄου τὴν γῆν τῶν Κυδανιωτῶν· καὶ ὑπὸ ἀνέμων καὶ ὑπὸ ἀπλοίας ἐνδιέτριψεν οὐκ ὀλίγον χρόνον.

πστʹ. 86. Οἱ δ᾽ ἐν τῇ Κυλλήνῃ Πελοποννήσιοι, ἐν τούτῳ ἐν ᾧ οἱ Ἀθηναῖοι περὶ Κρήτην κατείχοντο, παρεσκευασμένοι ὡς

certe consuetius, illud tamen non corrigendum. G.

Ὁ παράλογος] Vide Stephani Append. ad Script. al. de Dial. Att. p. 157. Huds. Suidas h. v. et exempla adducit ex Procopio. Vid. I. 78. Ita Philo, Plutarchus, Diodorus, Dionys. Halic. Add. Poll II. 119. Wass.

Οὐκ ἀντιτιθέντες—τῆς σφετέρας—μελέτης] i. e. οὐ τιθέντες τὴν τ. Ἀθ. ἐκ πολλοῦ ἐμπ. ἀντὶ τῆς σφετέρας—Sic præpositio verbi jungenda genitivo. Stephanus in Thes. Gr. lingu. p. 991. v. ἀντιδίδωμι monet, ἀντιδίδωμί τινος, cum genit. personæ, pro δίδωμι ἀντί τινος, i. e. *do pro aliquo*, esse expediendum. Locus similis nostro exstat L. III. 56. δίκαιον ἡμῶν τῆς νῦν ἁμαρτίας ἀντιθεῖναι τὴν τότε ἁμαρτίαν· ubi Schol. ἐναντίαν θεῖναι. v. Abres. Diluc. p. 262. G.

Προσεπέστειλαν] Manus docta adscripsit Marg. Flor. Vin. *ei qui deducebat etiam mandarunt.* putoque legendum προσεπέτειλαν. Sed correctio minus necessaria. Ἐπιστέλλω enim non modo de epistolis, sed etiam mandatis, v. Thom. M. in ἐπετειλάμην p. 341. Ἐπιστεῖλαι οὐ μόνον τὸ διὰ γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ αὐτοπροσώπως κελεῦσαι, καὶ ἐπιστολὴ ὡσαύτως, n. pro ἐντολῇ. v. c. Æsch. Prom. v. 3. G.

Πρόξενος ὢν] Nos fere, ut Heilmanus vertit: *der sich in der Eigenschaft eines Residenten da aufhielt.* G.

Κυδωνιατῶν] Ptolemæus Κυδώνεις mendose. In Orpheo Κυδωνιὰς, vid. Herodot. III. 59. Cydonia olim, inquit Steph. Apollonia. Confer Apollonii Schol. IV. 1492. Sch. Theocr. Eid ζʹ. 12. nunc *Canea.* Tournefort vol. 1. p. 23. Wass. De Polichna Steph. de urb. ibique Holsten. Duck.

Περὶ τὴν Κρήτην] Articulum non agnoscunt Mss. et abesse debet. Wass. De Panormo vid. Pausan. Achaic. C. XXII. De Rhio Molycrico, quod et Antirrhion, Holsten. ad Steph. Ῥίον, et Palmer. Græc. Ant. IV. 20. Duck.

Περὶ Κρήτην] Delevi artic. τὴν, qui abest ab optimis codd. et abesse debet. G.

ἐπὶ ναυμαχίαν, παρέπλευσαν ἐς Πάνορμον τὸν Ἀχαϊκόν· οὗπερ αὐτοῖς ὁ κατὰ γῆν στρατὸς τῶν Πελοποννησίων προσβεβοηθήκει. παρέπλευσε δὲ καὶ ὁ Φορμίων ἐπὶ τὸ Ῥίον τὸ Μολυκρικὸν, καὶ ὡρμίσατο ἔξω αὐτοῦ ναυσὶν εἴκοσιν, αἷσπερ καὶ ἐναυμάχησεν. ἦν δὲ τοῦτο μὲν τὸ Ῥίον φίλιον τοῖς Ἀθηναίοις, τὸ δ᾽ ἕτερον Ῥίον ἐστὶν ἀντιπέρας, τὸ ἐν τῇ Πελοποννήσῳ· διειχέτην δὲ ἀπ᾽ ἀλλήλων σταδίους μάλιστα ἑπτὰ τῆς θαλάσσης. τοῦ δὲ Κρισαίου κόλπου στόμα τοῦτό ἐστιν. ἐπὶ οὖν τῷ Ῥίῳ τῷ Ἀχαϊκῷ οἱ Πελοποννήσιοι, ἀπέχοντι οὐ πολὺ τοῦ Πανόρμου, ἐν ᾧ αὐτοῖς ὁ πεζὸς ἦν, ὡρμίσαντο καὶ αὐτοὶ ναυσὶν ἑπτὰ καὶ ἑβδομήκοντα, ἐπειδὴ καὶ τοὺς Ἀθηναίους εἶδον. καὶ ἐπὶ μὲν ἓξ ἢ ἑπτὰ ἡμέρας ἀνθώρμουν ἀλλήλοις, μελετῶντές τε καὶ παρασκευαζόμενοι τὴν ναυμαχίαν· γνώμην ἔχοντες, οἱ μὲν, μὴ ἐκπλεῖν ἔξω τῶν Ῥίων ἐς τὴν εὐρυχωρίαν, φοβούμενοι τὸ πρότερον πάθος· οἱ δὲ, μὴ ἐσπλεῖν ἐς τὰ στενὰ, νομίζοντες πρὸς ἐκείνων εἶναι τὴν ἐν ὀλίγῳ ναυμαχίαν. ἔπειτα ὁ Κνῆμος καὶ ὁ Βρασίδας, καὶ οἱ ἄλλοι τῶν Πελοποννησίων στρατηγοὶ, βουλόμενοι ἐν τάχει τὴν ναυμαχίαν ποιῆσαι, πρίν τι καὶ ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπιβοηθῆσαι, ξυνεκάλεσαν τοὺς στρατιώτας πρῶτον, καὶ ὁρῶντες αὐτῶν τοὺς πολλοὺς διὰ τὴν προτέραν

Διειχέτην] Sic e legibus linguæ scripsi, pro διείχετον, cum Abreschio Diluc. p. 263. *distant.* v. Suid. p. 928. in ἔχετον—ἐχέτην δυϊκῶς, ἀντὶ τοῦ εἶχον· ubi vulgo legitur ἐχέτην pro εἰχέτην. v. Abresch. animadv. ad Æschyl. c. 32. p. 472. nempe auctor glossæ inciderat in locum, ubi duale verbum construebatur cum nomine plurali. v. Arnald. L. Gr. II. 8. p. 185. Gottl.

Οἱ μὲν—φοβούμενοι] Agnoscit Suidas in Ῥίᾳ. qui Ῥία, ἀκρωτήρια contra Historici mentem interpretatur. vid. Etymologum et Hesych. in Ῥίον. Expositio vera est, exemplum non quadrat. Homerus Ἥρη δ᾽ ἀΐξασα λίπεν ῬΙΌΝ Οὐλύμποιο. Wass. Fortassis defendi potest Suidas. Ῥία in universum sunt, ut recte dicit, omnia ἀκρωτήρια, ὄρους ὄρθια, καὶ τὰ ἐπὶ θάλασσαν ἐγκείμενα. Jam vero satis certum est, utrumque Ῥίον, de quo hic agit Thucydides, a veteribus Scriptoribus appellari, et fuisse ἄκραν, et ἀκρωτήριον, et locum in mare procurrentem. Vid. Palmer. l. d. Schol. Theocr. in I. 126. Τὸ Ῥίον ἀκρωτήριόν ἐστι τῆς Πελοποννήσου ἐναντίως τῷ καλουμένῳ Ἀντιῤῥίῳ τετραμμένον. In iis, quæ ibi paullo ante leguntur de Helice, ἣ ὄνομα πόλεως πρὸς τῷ ὀρίῳ τῷ Ἀχαϊκῷ, videtur idem vitium esse, quod e Pausan. Phocic. Cap. XI. sustulerunt Palmerius et Kuhnius, et pro ὀρίῳ legendum Ῥίῳ· ut et infr. in Schol. C. XC. τῶν Ῥίων cum Cass. pro τῶν ὀρίων. Vid. Casaub. Lect. Theocrit. C. II. Duck.

Οἱ μὲν μὴ ἐκπλεῖν ἔξω τῶν Ῥίων] Suidas, quem laudavit jam Wasseus, in Ῥία, h. l. descripsit usque ad φοβούμενοι. Suidas explicat Ῥία promontoria, quod omne promontorium dicatur Ῥίον, sed κατ᾽ ἐξοχὴν illud, quod in Achaia situm sit, in ea Peloponnesi ora, ubi Helice fuerit. vid. Ducker. ad h. l. qui bene contra Wasseum defendit Suidam; it. Valken. ad Theocr. Idyll. I. p. 33. G.

Πρὸς ἐκείνων εἶναι] Thom. Magist. Τῷ πρὸς Ἀττικοὶ εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ὑπὲρ χρῶνται ἐνίοτε. Θουκυδ. οἱ δὲ—εἶναι. Add. Steph. ad Script. de Dialect. p. 32. Duck.

Pro illis facere, iis maxime expedire. De hac eleganti dicendi forma exponebat, ὡς ἐν παρόδῳ, L. Bosius in proleg. ad versionem Græcam τῶν ό. Duckerus laudabat Thomam M. in πρὸς, qui pro ὑπὲρ poni hanc præpositionem docet, laudato h. l. p. 745. G.

ἦσσαν φοβουμένους, καὶ οὐ προθύμους ὄντας, παρεκελεύσαντο, καὶ ἔλεξαν τοιάδε.

πζ΄. 87. "Η ΜΕΝ γενομένη ναυμαχία, ὦ ἄνδρες Πελοποννήσιοι, εἴτις ἄρα δι' αὐτὴν ὑμῶν φοβεῖται τὴν μέλλουσαν, οὐχὶ δικαίαν ἔχει τέκμαρσιν τὸ ἐκφοβῆσαι. τῇ τε γὰρ παρασκευῇ ἐνδεὴς ἐγένετο, ὥσπερ ἴστε, καὶ οὐχὶ ἐς ναυμαχίαν μᾶλλον ἢ ἐπὶ στρατείαν ἐπλέομεν. ξυνέβη δὲ καὶ τὰ ἀπὸ τῆς τύχης οὐκ ὀλίγα ἐναντιωθῆναι. καί πού τι καὶ ἡ ἀπειρία πρῶτον ναυμαχοῦντας ἔσφηλεν. ὥστε οὐ κατὰ τὴν ἡμετέραν κακίαν τὸ ἡσσῆσθαι προσεγένετο. οὐδὲ δίκαιον, τῆς γνώμης τὸ μὴ κατὰ κράτος νικηθὲν, ἔχον δέ τινα ἐν αὐτῷ ἀντιλογίαν, τῆς ξυμφορᾶς τῷ ἀποβάντι, ἀμβλύνεσθαι· νομίσαι δὲ, ταῖς μὲν τύχαις ἐνδέχεσθαι σφάλλεσθαι τοὺς ἀνθρώπους, ταῖς δὲ γνώμαις τοὺς αὐτοὺς ἀεὶ ἀνδρείους ὀρθῶς εἶναι, καὶ μὴ, ἀπειρίαν, τοῦ ἀνδρείου παρόντος, προβαλλομένους, εἰκότως ἂν ἔν τινι κακοὺς γενέσθαι. ὑμῶν δὲ οὐδ' ἡ ἀπειρία τοσοῦτον λείπε-

Ἡ μὲν] Ante hæc verba in Mosqu. cód. legitur: Παρακέλευσις τῶν στρατηγῶν Κνήμου καὶ Βρασίδου καὶ τῶν ἄλλων πρὸς Πελοποννησίους. G.

Ὦ ἄνδρες Πελοποννήσιοι] *O fortes Peloponnesii!* ἄνδρες additum, ad declarandam eorum virtutem. Nos: *Manner aus Peloponnes.* Sic ἄνδρες Ἀθηναῖοι. Mox c. 89. ὦ ἄνδρες στρατιῶται. Est allocutio dignitatis plena. G.

Ἄνδρες Πελ.] Nil est, nisi simplex appellatio Peloponnesiorum: ut ἄνδρες δικασταὶ, alia. BAVER.

Τὸ ἐκφοβῆσαι] Clar. Wasse post verba Henr. Stephani, quæ in Var. Lect. leguntur, scripserat, ita habere Stobæum. Puto τοῦ, quod alibi pro τὸ legi adnotat Steph. D.

Subaud. πρὸς, ut monuit F. Portus cum Abresch. Diluc. p. 263. Interdum infinitivus sine articulo occurrit, v. c. L. IV. 37. εἴπως ἐπικλασθεῖεν τῇ γνώμῃ τὰ ὅπλα παραδοῦναι, i. e. ἐς τὸ π. s. ὥστε—Plura exempla dedit Abreschius, l. c. Reiskius tamen putat, h. l. bene habere, et constructionem sic procedere: ἡ ναυμαχία—ἔχει τὸ ἐκφοβῆσαι (ποτὲ αὐτὴν ὑμᾶς) οὐ δικαίαν τέκμαρσιν, i. e. *superius prælium navale habet* τὸ ἐκφοβῆσαι *non justam argumentationem futuri;* n. quod superior pugna navalis vos terruerit, in eo non est satis firmum argumentum de futuro eventu male sperandi, o viri, si quis vestrum sit, qui male metuat, ex illa præterita de hac instante. (v. anim. ad h. l. p. 23.) Hæc intricatior et subtilior est interpretatio; prior simplicior. G.

Κακίαν] Ignaviam, *Feigherzigkeit.* Plato adhibet in simili loco κάκην. Menex. c. 19. εἴκοντας κάκῃ. Timæus (p. 111.) Κάκη· ἡ κακία, ὡς πλάνη καὶ ζάλη. ubi vid. Eruditiss. Ruhnk. Mox τὸ μὴ κατὰ κράτος νικηθὲν, more Thucydidis, pro τοὺς μὴ κ. κρ. νικηθέντας γνώμην, ἔχοντας δὲ ἐν αὐ. ἀντιλογίαν, *einige Gegengründe in uns selbst, uns zu rechtfertigen,* n. fortem et invictum animum ipsis inesse. Mox pro τῆς γνώμης in marg. Flor. Vin. scriptum: τὸ τῆς γνώμης. G.

Τῆς ξυμφορᾶς] Delevi γε ante ξυμφορᾶς. In marg. Flor. Vin. not. τε dele. Mox νομίσαι δὲ, i. e. ἀλλὰ δίκαιον νομίσαι, in ead. edit. G.

Καὶ μὴ] Hic, ut aliis plerisque locis, falletur, qui negativam particulam cum magis vicina voce jungendam putabit: id est, particulam μὴ cum participio προβαλλομένους jungere, non cum verbo γενέσθαι, volet. Post illam igitur interpungendum fuerit. Ad Vallæ autem interpretationem quod attinet, ea illum neque hoc animadvertisse, neque alioqui sensum hujus loci assequutum esse ostendit. STEPH.

Καὶ—εἰκότως—] Ordo est: καὶ (νομίσαι δίκαιον) μὴ εἰκότως ἂν ἔν τινι κακοὺς γενέσθαι προβαλλομένους ἀπειρίαν, τοῦ ἀνδρείου παρόντος. v. Abresch. Diluc. p. 264. In marg. Flor. Vin. sensus Lat. ita expressus: *non esse æquum, inscitiam prætexentes, fortitudine præsente, ulla in re ignavos esse.* Idem ordo, quem cum Abreschio constituimus, est quoque in marg. Flor. Vinar. GOTTL.

Εἰκότως—γενέσθαι] Schol. supplet, δίκαιον·

ται, ὅσον τόλμῃ προέχετε· τῶνδε δὲ ἡ ἐπιστήμη, ἣν μάλιστα φοβεῖσθε, ἀνδρείαν μὲν ἔχουσα, καὶ μνήμην ἕξει ἐν τῷ δεινῷ ἐπιτελεῖν ἃ ἔμαθεν, ἄνευ δὲ εὐψυχίας οὐδεμία τέχνη πρὸς τοὺς κινδύνους ἰσχύει. φόβος γὰρ μνήμην ἐκπλήσσει, τέχνη δὲ ἄνευ ἀλκῆς οὐδὲν ὠφελεῖ. πρὸς μὲν οὖν τὸ ἐμπειρότερον αὐτῶν τὸ τολμηρότερον ἀντιτάξασθε· πρὸς δὲ τὸ διὰ τὴν ἧσσαν δεδιέναι, τὸ ἀπαράσκευοι τότε τυχεῖν. περιγίγνεται δὲ ὑμῖν πλῆθός τε νεῶν, καὶ πρὸς τῇ γῇ οἰκείᾳ οὔσῃ, ὁπλιτῶν παρόντων, ναυμαχεῖν· τὰ δὲ πολλὰ, τῶν πλειόνων καὶ ἄμεινον παρεσκευασμένων τὸ κράτος ἐστίν. ὥστε οὐδὲ καθ᾽ ἓν εὑρίσκομεν εἰκότως ἂν ἡμᾶς σφαλλομένους· καὶ ὅσα ἡμάρτομεν πρότερον, νῦν αὐτὰ ταῦτα προσγενόμενα διδασκαλίαν παρέξει. θαρσοῦντες οὖν καὶ κυβερνῆται, καὶ ναῦται, τὸ καθ᾽ ἑαυτὸν ἕκαστος ἕπεσθε, χώραν μὴ λείποντες, ᾗ ἂν τις προσταχθῇ. τῶν δὲ πρότερον ἡγεμόνων οὐ χεῖρον τὴν ἐπιχείρησιν ἡμεῖς παρασκευάσομεν, καὶ οὐκ ἐνδώσομεν πρόφασιν οὐδενὶ κακῷ γενέσθαι· ἢν δέ τις ἄρα καὶ βουληθῇ, κολασθήσεται τῇ πρεπούσῃ ζημίᾳ· οἱ δὲ ἀγαθοὶ τιμήσονται τοῖς προσήκουσιν ἄθλοις τῆς ἀρετῆς."

πή. 88. Τοιαῦτα μὲν τοῖς Πελοποννησίοις οἱ ἄρχοντες παρεκελεύσαντο. ὁ δὲ Φορμίων, δεδιὼς καὶ αὐτὸς τὴν τῶν στρατιωτῶν ὀῤῥωδίαν, καὶ αἰσθόμενος, ὅτι τὸ πλῆθος τῶν νεῶν, κατὰ σφᾶς αὐτοὺς ξυνιστάμενοι, ἐφοβοῦντο, ἐβούλετο ξυγκαλέσας θαρσῦναί τε, καὶ παραίνεσιν ἐν τῷ παρόντι ποιήσασθαι. πρότερον μὲν γὰρ ἀεὶ αὐτοῖς ἔλεγε, καὶ προπαρεσκεύαζε τὰς γνώμας, ὡς οὐδὲν αὐτοῖς πλῆθος νεῶν τοσοῦτον, ἢν ἐπιπλέῃ,

male, ubi adsit εἰκότως· γενέσθαι pendet a νομίσαι, quod sane a δίκαιον pendeat. B.

Φόβος γὰρ μνήμην ἐκπλήσσει] i. e. ἐκβάλλει. Insignem hanc ῥῆσιν laudat Plutarch. de virt. Alexand. Or. I. T. VII. p. 316. φόβος γὰρ οὐ μόνον μνήμην ἐκπλήττει κατὰ τὸν Θουκυδίδην· item Thomas M. in ἐκπλήσσω· ubi v. egregiam obs. Hemsterhus. ad illum p. 287. Ceterum imitatus est hanc sententiam Achil. Tat. VII. 10. p. 600. ἀληθὴς δέ ἐστιν ὁ λόγος, ὅτι μνήμην ἐκπλήσσειν πέφυκε φόβος. Alia loca indicavit Hemsterhus. G.

Ἄνευ—ὠφελεῖ] Stobæus p. 88. ex Cnici orat. (corrige *Cnemi*,) pro ἀλκῆς habet αὐτῆς. hinc emenda. Locum æmulatus est Sallustius Catil. c. 60. *timor animi auribus officit.* ἐκπλήττει habent Plutarchi Codd. Moral. 333. Wass. Ἐκπλήσσει Thom. Magist. h. v. Duck.

Τῶν πλειόνων] Ex Homero Iliad. μ΄. 412. πλεόνων δέ τοι ἔργον ἄμεινον. Victor. XXVIII. Var. Lect. 12. Duck.

Θαρσοῦντες οὖν] In cod. Aug. not. οἱ ἐπίλογοι. G.

Τιμήσονται] Pro τιμηθήσονται dictum adnotat Scholiastes. Sic. I. 142. Τῇ τῶν χρημάτων σπάνει κωλύσονται, pro κωλυθήσονται. Euripid. Hecub. 905. Σὺ μὲν ὦ πατρὶς Ἰλιὰς Τῶν ἀπορθήτων πόλις Οὐκέτι λέξῃ. Schol. οὐδαμῶς κληθήσῃ πόλις τῶν ἀπορθήτων. Vid. supr. ad I. 81. Steph. Append. ad Script. de Dialect. pag. 147. et Barnes. ad Euripid. Helen. v. 359. Duck.

Ἐν τῷ παρόντι παραίν. π.] Ne plane otio-

ὅ, τι οὐχ ὑπομενετέον αὐτοῖς ἐστι. καὶ οἱ στρατιῶται ἐκ πολλοῦ ἐν σφίσιν αὐτοῖς τὴν ἀξίωσιν ταύτην εἰλήφεσαν, μηδένα ὄχλον Ἀθηναῖοι ὄντες Πελοποννησίων νεῶν ὑποχωρεῖν. τότε δὲ πρὸς τὴν παροῦσαν ὄψιν ὁρῶν αὐτοὺς ἀθυμοῦντας, ἐβούλετο ὑπόμνησιν ποιήσασθαι τοῦ θαρσεῖν· καὶ ξυγκαλέσας τοὺς Ἀθηναίους, ἔλεξε τοιάδε.

πθ΄. 89. " ΟΡΩΝ ὑμᾶς, ὦ ἄνδρες στρατιῶται, πεφοβημένους τὸ πλῆθος τῶν ἐναντίων, ξυνεκάλεσα, οὐκ ἀξιῶν τὰ μὴ δεινὰ ἐν ὀῤῥωδίᾳ ἔχειν. οὗτοι γὰρ πρῶτον μὲν, διὰ τὸ προνενικῆσθαι, καὶ μηδὲ αὐτοὶ οἴεσθαι ὅμοιοι ἡμῖν εἶναι, τὸ πλῆθος τῶν νεῶν, καὶ οὐκ ἀπὸ τοῦ ἴσου, παρεσκευάσαντο· ἔπειτα, ᾧ μάλιστα πιστεύοντες προσέρχονται, ὡς προσῆκον σφίσιν ἀνδρείοις εἶναι, οὐ δι' ἄλλο τι θαρσοῦσιν, ἢ, διὰ τὴν ἐν τῷ πεζῷ ἐμπειρίαν, ταπλείω κατορθοῦντες, καὶ οἴονται σφίσι καὶ ἐν τῷ ναυτικῷ ποιήσειν τὸ αὐτό. τὸ δ' ἐκ τοῦ δικαίου ἡμῖν μᾶλλον νῦν περιέσται, εἴπερ καὶ τούτοις ἐν ἐκείνῳ. ἐπεὶ εὐψυχίᾳ γε οὐδὲν προφέρουσι· τῷ δὲ ἑκάτεροί τι ἐμπειρότεροι εἶναι, θρασύτεροί ἐσμεν. Λακεδαιμόνιοί τε ἡγούμενοι τῶν ξυμμάχων, διὰ τὴν σφετέραν δόξαν, ἄκοντας προσάγουσι τοὺς πολλοὺς ἐς τὸν κίνδυνον. ἐπεὶ οὐκ ἄν ποτε ἐνεχείρησαν, ἡσσηθέντες παραπολὺ, αὖθις ναυμαχεῖν. μὴ δὴ αὐτῶν τὴν τόλμαν δείσητε· πολὺ δὲ ὑμεῖς ἐκείνοις πλέω φόβον παρέχετε καὶ πιστότερον, κατά τε τὸ προνενικηκέναι, καὶ ὅτι οὐκ ἂν ἡγοῦνται, μὴ μέλλοντάς τι ἄξιον τοῦ παραπολὺ πράξειν, ἀνθίστασθαι ὑμᾶς. ἀντίπαλοι

sum redundet ἐν τῷ παρ. i. e. ut res postulabat; quantum fieri res jam sineret. B.

Ἐν σφίσιν—ὑποχωρεῖν] Citat Thom. Mag. in v. ἀξιῶ. WASS.

Μηδένα ὄχλον—] Reisk. in anim. p. 23. conjicit: πρὸς μηδένα. In marg. Flor. Vin. est paullo ante: ἐν σφίσιν αὐτοῖς. G.

Οὐκ ἀξιῶν] Vid. quæ de hoc loquendi genere adnotat Steph. in Append. ad Script. de Dialect. pag. 127. DUCK.

Οὐκ ἀξιῶν τὰ μὴ δεινὰ—ἔχειν] Baverus ad h. l. notabat transpositionem negationis, pro ἀξιῶν—οὐκ ἔχειν. Sed sententia sine hac transpositione eundem edit sensum. Paullo ante v. τῶν ἐναντίων, supersc. τῶν νεῶν, in Flor. Vin. Ante orationem in Mosqu. scriptum: παραίνεσις τοῦ στρατηγοῦ Φορμίωνος πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. G.

Οὐκ ἀξιῶν—ἔχει] Non idem profecto est ad Logicam ἀκρίβειαν, *non postulo, ut* timeatis, et, postulo, *ut non* timeatis; quod alterum huc conveniat; aut ἀξιῶν sign. dignum, æquum, congruum censens; vel οὐκ ἀξιῶν, sit, nolens. Similis metathesis est 1. 87. οὐκ ἔφη διαγινώσκειν· et 4. 28. οὐκ ἔφη αὐτὸς—στρατηγεῖν. BAVER.

Σφίσι—ποιήσειν] Reisk. (in anim. p. 23.) explicat: *idem sibi tum quoque præsto et usui fore.* G.

Προσάγουσι] Reiskius in Diluc. Abresch. p. 265. legit: προάγουσι. GOTTL.

Ἀντίπαλοι—τῇ δυνάμει τὸ πλέον πίσυνοι ἢ τῇ γνώμῃ] Hujus loci meminit Gesnerus ad Lucian. T. II. p. 631. ut probaret, μᾶλλον subaudiri ante ἤ. Quod etsi verum omitti; hoc loco tamen non. Τὸ πλέον enim est μᾶλλον, cui respondet ἤ. vid. supr. c. 37. οὐκ ἀπὸ μέρους τὸ πλεῖον ἐς τὰ κοινὰ, ἢ ἀπ' ἀρετῆς προτιμᾶται. G.

μὲν γὰρ οἱ πλείους, ὥσπερ οὗτοι, τῇ δυνάμει τοπλέον πίσυνοι, ἢ τῇ γνώμῃ ἐπέρχονται· οἱ δ' ἐκ πολλῷ ὑποδεεστέρων, καὶ ἅμα οὐκ ἀναγκαζόμενοι, μέγα τὶ τῆς διανοίας τὸ βέβαιον ἔχοντες ἀντιτολμῶσιν. ἃ λογιζόμενοι οὗτοι, τῷ οὐκ εἰκότι πλέον πεφόβηνται ἡμᾶς, ἢ τῇ κατὰ λόγον παρασκευῇ. πολλὰ δὲ καὶ στρατόπεδα ἤδη ἔπεσεν ὑπ' ἐλασσόνων τῇ ἀπειρίᾳ, ἔστι δὲ ἃ καὶ τῇ ἀτολμίᾳ· ὧν οὐδετέρου ἡμεῖς νῦν μετέχομεν. τὸν δὲ ἀγῶνα οὐκ ἐν τῷ κόλπῳ ἑκὼν εἶναι ποιήσομαι, οὐδὲ ἐσπλεύσομαι ἐς αὐτόν. ὁρῶ γὰρ, ὅτι πρὸς πολλὰς ναῦς ἀνεπιστήμονας ὀλίγαις ναυσὶν ἐμπείρως καὶ ἄμεινον πλεούσαις ἡ στενοχωρία οὐ ξυμφέρει. οὔτε γὰρ ἂν ἐπιπλεύσειέ τις ὡς χρὴ ἐς ἐμβολὴν, μὴ ἔχων τὴν πρόσοψιν τῶν πολεμίων ἐκ πολλοῦ, οὔτε ἂν ἀποχωρήσειεν ἐν δέοντι, πιεζόμενος. διέκπλοί τε οὐκ εἰσὶν, οὐδὲ ἀναστροφαὶ, ἅπερ νεῶν ἄμεινον πλεουσῶν ἔργα ἐστίν· ἀλλ' ἀνάγκη ἂν εἴη, τὴν ναυμαχίαν, πεζομαχίαν καθίστασθαι. καὶ ἐν τούτῳ αἱ πλείους νῆες κρείσσους γίγνονται. τούτων μὲν οὖν ἐγὼ ἕξω τὴν πρόνοιαν κατὰ τὸ δυνατόν. ὑμεῖς δὲ, εὔτακτοι παρὰ ταῖς ναυσὶ μένοντες, τά τε παραγγελλόμενα ὀξέως δέχεσθε, ἄλλως τε, καὶ δι' ὀλίγου τῆς ἐφορμήσεως οὔσης, καὶ ἐν τῷ ἔργῳ κόσμον καὶ σιγὴν περὶ πλείστου ἡγεῖσθε·

Ἐκ πολλῷ] Multi libri ἐκ πολλῶν, sed recte Scholiastes. Wass. H. Steph. Append. ad Script. de Dialect. p. 115. de hac adnotatione Scholiastæ ita scribit: *Hæc subauditio merito censeri* περίεργος *possit, meo quidem judicio. Quod autem de hoc loco dicetur: idem et de isto dicendum videtur pag. 110.* οὐχ ὅμοιοι, ἀλλ' ὀλίγῳ χείρους κριθεῖντε. Cur hoc supplementum περίεργον esse putaverit, non scio. Deesse aliquid apertum est, quod, quomodo expleri velit, e verbis illius intelligi non potest: nec alibi de eo, quod quidem sciam, agit. Πίσυνοι Suidas in περιωπὴ inter γλωττώδη Thucydidis esse dicit. Duck.

Ἑκὼν εἶναι] De hoc Attico genere loquendi Steph. ad Script. de Dialect. pag. 26. et Thom. Magist. in ἑκὼν, ubi ex memoria hæc ita refert: οὐκ ἐν τῷ κόλπῳ ἑκὼν εἶναι τὴν ναυμαχίαν ποιήσομαι. Duck.

Πλεύσομαι] Ex Mss. reponendum videtur οὐδ' ἐσπλεύσομαι ἐς. ita Auctor passim. favent etiam cæteri. Wass. Et sic in margine scripserat, inducto τῷ πλεύσομαι, quod in contextu erat. Duck.

Πολεμίων] Suspicor legendum ἐναντίων loco πολεμίων. Noster IV. Μὴ τοὺς ἐναντίους οὕτω κακῶς δρᾶν, ὥστε αὐτοὺς τὰ πλείω βλάπτεσθαι. Wass. Thom. Magist. in πρόσοψις sequitur lectionem vulgatam. Πρόσοψιν e Thucydide adnotat Pollux II. 58. Duck.

Περὶ πλείστου ποιεῖσθε—] Reiskius conjicit (anim. p. 23.): ἡγεῖσθαι ἔς τε τὰ πολλὰ, *maximi facere silentium et bonum ordinem, confert cum alias bello universo, tum non minimum navali.* Sed est admonitio Phormionis, quæ imperativum postulat. Pro ὥστε τὰ πολλὰ, Stephanus emendabat: ὃ ἔς τε πολλά. Abreschius in Diluc. p. 264. τὸ ὥστε separat in ὥς τε, et τὲ valere auctor est, τὲ γὰρ, sive καὶ γάρ. Sensum esse: καὶ γὰρ ξυμφέρει ὡς πολλὰ τῶν πολεμικῶν, καὶ οὐχ ἥκιστα ναυμαχίᾳ. Duplex regimen esse τοῦ ξυμφέρειν cum ὡς, i. e. εἰς, πρὸς, et cum dativo; et hanc structuræ permutationem esse valde usitatam. Sed merito dubitat Baverus, an ὡς ab initio orationis, τε junctum, pro εἰς positum reperiatur, et τε pro γάρ. Explicat igitur ὥστε pro οὕτω, et intelligit ante τὰ πολλὰ, εἰς l. κατά. Idem malit legi ναυμαχίαις. In Ald. et Bas. est ναυμαχίαι. Ita τὰ πολλὰ esset nomin. Sed vitiosa est

(ὥστε τὰ πολλὰ τῶν πολεμικῶν ξυμφέρει, καὶ ναυμαχίᾳ οὐχ ἥκιστα·) ἀμύνεσθέ τε τούσδε ἀξίως τῶν προειργασμένων. ὁ δὲ ἀγὼν μέγας ὑμῖν, ἢ καταλῦσαι Πελοποννησίων τὴν ἐλπίδα τοῦ ναυτικοῦ, ἢ ἐγγυτέρω καταστῆσαι Ἀθηναίοις τὸν φόβον περὶ τῆς θαλάσσης. ἀναμιμνήσκω δ' αὖ ὑμᾶς, ὅτι νενικήκατε αὐτῶν τοὺς πολλούς· ἡσσημένων δὲ ἀνδρῶν οὐκ ἐθέλουσιν αἱ γνῶμαι πρὸς τοὺς αὐτοὺς κινδύνους ὅμοιαι εἶναι."

στ'. 90. Τοιαῦτα μὲν καὶ ὁ Φορμίων παρεκελεύσατο. οἱ δὲ Πελοποννήσιοι, ἐπειδὴ αὐτοῖς οἱ Ἀθηναῖοι οὐκ ἐπέπλεον ἐς τὸν κόλπον καὶ τὰ στενὰ, βουλόμενοι ἄκοντας ἔσω προαγαγεῖν αὐτοὺς, ἀναγόμενοι ἅμα ἕω, ἔπλεον, ἐπὶ τεσσάρων ταξάμενοι τὰς ναῦς, ἐπὶ τὴν ἑαυτῶν γῆν ἔσω ἐπὶ τοῦ κόλπου, δεξιῷ κέρᾳ ἡγούμενοι, ὥσπερ καὶ ὥρμουν. ἐπὶ δ' αὐτῷ εἴκοσι ναῦς ἔταξαν τὰς ἄριστα πλεούσας, ὅπως, εἰ ἄρα, νομίσας ἐπὶ τὴν Ναύπακτον αὐτοὺς πλεῖν, ὁ Φορμίων, καὶ αὐτὸς ἐπιβοηθῶν ταύτῃ παραπλέοι, μὴ διαφύγοιεν πλέοντα τὸν ἐπίπλουν σφῶν οἱ Ἀθηναῖοι ἔξω τοῦ ἑαυτῶν κέρως, ἀλλ' αὐταὶ αἱ νῆες περικλείσειαν. ὁ δὲ (ὅπερ ἐκεῖνοι προσεδέχοντο) φοβηθεὶς περὶ τῷ χωρίῳ ἐρήμῳ ὄντι, ὡς ἑώρα ἀναγομένους αὐτοὺς, ἄκων καὶ κατὰ σπουδὴν ἐμβιβάσας, ἔπλει παρὰ τὴν γῆν· καὶ ὁ πεζὸς ἅμα τῶν Μεσσηνίων παρεβοήθει. ἰδόντες δὲ οἱ Πελοποννήσιοι κατὰ μίαν ἐπὶ

hæc lectio. ut contexta docent. Ceterum in marg. Flor. Vin. leg. ᾧ τά τε πολλὰ τῶν πολέμων ξυμφέρει· *quæ cum in multis rebus bellicis conferunt, tum maxime pugnæ navali.* Sic Valla. G.

Ὥστε τὰ πολλὰ] In priori etiam Editione huic voci ὥστε notam asterisci apposueram: sed mihi tandem hujus loci emendationem conjectura videor assequutus. Nam si pro ὥστε scribatur ὃ ἔς τε, belle procedet structura, sensusque manifestus erit. Quum tamen magis usitata sermonis forma hæc futura esset, ὃ ἔς τε τὰ πολλὰ τῶν πολεμικῶν ξυμφέρει, καὶ ἐς ναυμαχίαν οὐχ ἥκιστα, maluit, mutata (more suo) constructione, dicere καὶ ναυμαχίᾳ οὐχ ἥκιστα. STEPH.

Ὁ δὲ ἀγὼν] In cod. Aug. notatum Τινὲς ἀπὸ δὲ τοὺς ἐπιλόγους· n. sunt, qui ab his v. epilogos incipiant. Legendum arbitror, ἀφ' ὁ δὲ, n. a v. ὁ δέ—Paullo post ad v. ἀναμιμνήσκω in eodem cod. reperitur: οἱ ἐπίλογοι. GOTTL.

Nota Cod. Cassell. si emendanda fuit, non debuit corrigi, ἀφ' ὁ δέ· quis ita loquitur? sed, ἀπὸ τοῦ ὁ δέ. BAVER.

Ἡσσημένων—εἶναι] Stobæus pag. 97. qui agnoscit τούς. Aristophanes ἱππ. Ὡς ἂν νυνὶ μαλάξῃς αὐτὸν ἐν τῇ προσβολῇ Δειλὸν εὑρήσεις. Arellius Fuscus apud Senecam Suasor. v. "Sic fugatum creditis Xerxen, ut reverti possit? At nescio quomodo languet circa memoriam jacturæ animus. Prior enim *metus* futuri *pignus* est. *Amissa* ne audeat, amissurum monent. Omnis exest animum clades, ubi ignominia spem premit, ubi nullam meminit aciem, nisi quæ fugerat, *errat* circa *damna* sua, et, quæ male expertus est, vota deponit." Scipio apud Livium: "cum iis vobis pugnandum, quos terra marique vicistis. Erit igitur in hoc certamine is vobis illisque *animus*, qui Victoribus et Victis esse solet." Confer Thucyd. VII. 61. WASS.

Τοιαῦτα μὲν] In cod. Aug. adscripta sunt
Δ
h. v. οἱ πολλοὶ ἀγνοῦντες γράφουσι τὸν· δὲ ΣΥΝ (i. e. σύνδεσμον) μετὰ τὴν δημηγορίαν. G.

Αὗται αἱ] Recepi αὗται pro αὐταί. Reiskius (in anim. p. 23.) quoque illud prætulit. G.

κέρως παραπλέοντας, καὶ ἤδη ὄντας ἐντὸς τοῦ κόλπου τε καὶ πρὸς τῇ γῇ, (ὅπερ ἐβούλοντο μάλιστα,) ἀπὸ σημείου ἑνὸς ἄφνω ἐπιστρέψαντες τὰς ναῦς, μετωπηδὸν ἔπλεον, ὡς εἶχε τάχους ἕκαστος, ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους· καὶ ἤλπιζον πάσας τὰς ναῦς ἀπολήψεσθαι. τῶν δὲ, ἕνδεκα μέν τινες, αἵπερ ἡγοῦντο, ὑπεκφεύγουσι τὸ κέρας τῶν Πελοποννησίων, καὶ τὴν ἐπιστροφὴν ἐς τὴν εὐρυχωρίαν· τὰς δὲ ἄλλας ἐπικαταλαβόντες, ἐξέωσάν τε πρὸς τὴν γῆν ὑποφευγούσας, καὶ διέφθειραν. ἄνδρας τε τῶν Ἀθηναίων ἀπέκτειναν, ὅσοι μὴ ἐξένευσαν αὐτῶν· καὶ τῶν νεῶν τινας ἀναδούμενοι εἷλκον κενὰς, μίαν δὲ αὐτοῖς ἀνδράσιν εἷλον ἤδη. τὰς δέ τινας οἱ Μεσσήνιοι, παραβοηθήσαντες, καὶ ἐπεσβαίνοντες ξὺν τοῖς ὅπλοις ἐς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐπιβάντες, ἀπὸ τῶν καταστρωμάτων μαχόμενοι ἀφείλοντο ἑλκομένας ἤδη.

στά. 91. Ταύτῃ μὲν οὖν οἱ Πελοποννήσιοι ἐκράτουν τε, καὶ ἔφθειραν τὰς Ἀττικὰς ναῦς. αἱ δὲ εἴκοσι νῆες αὐτῶν, αἱ ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ κέρως, ἐδίωκον τὰς ἕνδεκα ναῦς τῶν Ἀθηναίων, αἵπερ ὑπεξέφυγον τὴν ἐπιστροφὴν ἐς τὴν εὐρυχωρίαν· καὶ φθάνουσιν αὐτοὺς, πλὴν μιᾶς νεὼς, προκαταφυγοῦσαι ἐς τὴν Ναύπακτον. καὶ ἴσχουσαι ἀντίπρωροι κατὰ τὸ Ἀπολλώνιον, παρεσκευά-

Μετωπηδὸν ἔπλεον] *Adversis frontibus*— opponitur τῷ ἐπὶ κέρως, ut apparet e Lucian. T. II. p. 40. (quom. scr. hist.) ubi scriptor, quem reprehendit Lucianus, *transversum agmen* dicit *in cornu*, pro eo, quod debebat dicere, *in frontem*: ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν τὸ ἐπὶ μέτωπον ἄγειν. Sic h. l. conversæ naves adversis frontibus ferebantur in obliquam seu transversam navium aciem. v. Gesn. ad Luc. l. c. et Dorvill. ad Charit. p. 627. G.

Ἐξέωσάν τε πρὸς τὴν γῆν ὑποφευγούσας] *In terram s. littus naufragari coëgit*; nos: *sie jagten sie in vollem Laufe auf den Strand.* Apud Charit. p. 123. ναῦς πρὸς τὴν γῆν ἐξενεχθείσας explicat Dorvill. p. 627. ὠσθείσας, eodem modo, ut fecimus (*op Strandt jagen*). G.

Διέφθειραν] Scil. ναῦς, *richteten die Schiffe zu Grunde.* Mox ἐξένευσαν vulgo Schol. explicat duplici modo, et Abreschius dubitat (in Dilucid. p. 265.) utro sensu posuerit Noster. Sed altera pars Scholii, quam delevi, pertinet ad superius Scholion. Scholion ἐξεκολύμβησαν refertur tantummodo ad ἐξένευσαν. G.

Ἐξένευσαν] Suidas h. v. τὰς δὲ ἄλλας ναῦς. addit de suo ναῦς, et sequentia ita legit, ἐπικατ. ἐ. τ. π. τ. γῆν, καὶ πολλοὺς ἀπέκτειναν, ὅσοι μὴ ἐ. ἀ. cæteris omissi perperam. Phavorin. hæc tantum habet, καὶ πολλοὺς ἀπέκτειναν, ὅσοι μὴ ἐξέν. αὐτ. Wass.

Καὶ τῶν νεῶν) Thomas M. in ἀναδησάμενος laudat ita: καί τινας ἀναδούμενοι κενὰς εἷλκον, haud dubie memoriter. G.

Ἀναδούμενοι] Thom. Mag. in ἀναδησάμενος laudat ita: καί τινας ἀναδούμενοι κενὰς εἷλκον. Wass. Errorem Vallæ, hæc ita vertentis, *quasdam quas depresserant naves, inanes trahere cœperunt*, notat ad marg. secundæ suæ Edit. Stephanus. et Kuhn. ad Polluc. I. 124. Vid. ad Thucyd. I. 50. Duck.

Αἱ δὲ εἴκοσι νῆες] In cod. Aug. ad h. v. scriptum: τὸ τέταρτον τάγμα τῶν νεῶν. G.

Τὴν ἐπιστροφήν] In eodem (vet. lib.) ὑποστροφὴν legimus: sed cur hic potius ἐπιστροφὴν in ὑποστροφὴν, quam in loco, qui parvo præcedit intervallo, mutaremus? præsertim vero, quum ibi quoque ἐς τὴν εὐρυχωρίαν sequi videamus. Steph.

Ἴσχουσαι] Codd. Cassel. Aug. et Mosqu. σχοῦσαι· non male, ut alias, et cum et plerumque sine præpositione. Ἴσχειν tamen frequenter appellendi notione apud Nostrum occurrit, cum præpositione πρὸς et ἐς, item sine casu. v. Glossar. in ἔχω et ἴσχω. G.

Ἀπολλώνιον] Ita legendum censet Suidas h. v. in penult. atque ita Aristoteles in

ζοντο ἀμυνούμενοι, ἢν ἐς τὴν γῆν ἐπὶ σφᾶς ἐπιπλέωσιν. οἱ δὲ, παραγιγνόμενοι ὕστερον, ἐπαιώνιζόν τε ἅμα πλέοντες, ὡς νενικηκότες· καὶ τὴν μίαν ναῦν τῶν Ἀθηναίων, τὴν ὑπόλοιπον, ἐδίωκε Λευκαδία ναῦς μία πολὺ πρὸ τῶν ἄλλων. ἔτυχε δὲ ὁλκὰς ὁρμοῦσα μετέωρος, περὶ ἣν ἡ Ἀττικὴ ναῦς φθάσασα καὶ περιπλεύσασα, τῇ διωκούσῃ Λευκαδίᾳ ἐμβάλλει μέσῃ, καὶ καταδύει. τοῖς μὲν οὖν Πελοποννησίοις, γενομένου τούτου τοῦ ἀπροσδοκήτου τε καὶ παραλόγου, φόβος ἐμπίπτει· καὶ ἅμα ἀτάκτως διώκοντες, διὰ τὸ κρατεῖν, αἱ μέν τινες τῶν νεῶν καθεῖσαι τὰς κώπας, ἐπέστησαν τοῦ πλοῦ, ἀξύμφορον δρῶντες πρὸς τὴν ἐξ ὀλίγου ἀντεξόρμησιν, βουλόμενοι τὰς πλείους περιμεῖναι· αἱ δὲ καὶ ἐς βραχέα, χωρίων ἀπειρίᾳ, ὤκειλαν.

στβ'. 92. Τοὺς δ' Ἀθηναίους ἰδόντας ταῦτα γιγνόμενα θάρσος τε ἔλαβε, καὶ ἀπὸ ἑνὸς κελεύσματος ἐμβοήσαντες, ἐπ' αὐτοὺς ὥρμησαν. οἱ δὲ, διὰ τα ὑπάρχοντα ἁμαρτήματα, καὶ

Opusc. p. 108. Wass. Suidas præterea tribus aliis locis inculcat semper scribendum esse Ἀπολλώνιον, pro templo Apollinis, item Ποσειδώνιον, Διονύσιον, Δημήτριον, et alia hujus generis. Vid. eum in Ἀθήναιον, Δημήτριον, et Ποσειδώνειον, ubi tamen contra, quam in superioribus tradiderat, Ποσειδώνειον per diphthongum scribi dicit. Pluribus de his agit Eustathius in Homer. Od. ζ'. p. 1562. ubi hæc quoque leguntur: σημείωσαι δὲ, ὅτι πολλὰ περιεκτικὰ διφοροῦνται παρὰ τοῖς παλαιοῖς· ὧν καὶ τὸ ῥηθὲν Ἀπολλώνιον, διὰ τοῦ ι. κατά τινας δὲ διὰ διφθόγγου, κατὰ τὸ Ἡράκλειον. καθ' ἑτέρους δὲ, Ἀπολλωνεῖον, ὡς Ἰσεῖον. Add. Kuhn. ad Pausan. Corinth. Cap. XXVI. Duck.

Ἐπαιώνιζον] Non ἐπαιάνιζον, sed ἐπαιώνιζον, meum vetus exemplar habet, ac memini me et alibi legere: quamvis alioqui sciam, videri novum posse *lætum pæona canentes*, pro illa recepta lectione, *lætum pæana canentes*. Steph. Παιανίζειν D. Hal. passim. Noster Herodotum sequitur. Wass. Vid. supr. ad I. 50. Paullo ante Cl. Wasse, inducto παραγενόμενοι, quod in plerisque Mss. Schol. et omnibus Edd. est, in margine substituerat παραγιγνόμενοι. Duck.

Sic Noster cum Herodoto, ut jam notavit Wasseus. Probum quoque est ἐπαιάνιζον. Utrumque librarii frequenter permutarunt. vid. Wessel. ad Diod. L. XIII. p. 554. G.

Ὁλκὰς] Agnoscit Suidas h. v. Wass.

Ὁλκὰς—μετέωρος] i. e. ἐν πελάγει οὖσα. v. Schol. ad L. VII. 71. *dass eben ein Frachtschiff auf der Höhe vor Anker lag.* G.

Αἱ μὲν—περιμεῖναι] Priscian. lib. XVII. pap. 1100. ubi pro ἐπέστησαν legit ἀπέστησαν, male. Pro ἀντεξόρμησιν aliter quidam Mss. Priscian. ab editis stat. ἀντεξόρμησις servat etiam Plutarchus. Wass. Ostendit ibi Priscianus Homeri, Thucydidis, et aliorum testimoniis, sæpe diversa genera et diversos numeros jungi. Duck.

Ἐπέστησαν] Reiskius malit (in anim. p. 24.) τὸν πλοῦν, *inhibebant cursum*: quanquam rectius putat, ita accipi posse, quasi sit: ἔστησαν ἐπὶ τοῦ πλοῦ *insistebant navigationis veluti vestigio*. Conjectura itaque nihil opus erat. Præcedit καθεῖσαι τὰς κώπας, quæ forma alias variatur, ἐρετμὰ, s. κώπας σχάζειν, *inhibere remos*, quæ differt ab illa: *inhibere remis*. v. J. F. Gron. Obss. IV. 26. p. 820. Gottl.

Ἀξύμφορον δρῶντες] i. e. rem sibi *perniciosam* facientes. Sic Latinorum *inutilis* capitur, item ἀλυσιτελὴς, Polyb. III. 116. extr., nec non ἀρχεῖος. v. Clark. ad Hom. Il. β'. v. 169. Cuper. Obss. I. 14. Davis. ad Hirt. B. A. 65., Burmannus ad Ovid. Epp. ex Pont. II. 8. 59. qui laudavit hos duos. G.

Ἀξύμφορον] Ita 1. 32. ἐς τὰ ἡμέτερα ἀξύμφορον, nostræ caussæ iniquum. Ebr. 13. 17. ἀλυσιτελὲς *noxium* sign. Bauer.

Βραχέα] Βράχη, quod est in Cod. Stephani, habet etiam Pollux I. 115. et alii. Agit de hoc Brod. VI. Miscellan. 24. Duck.

Ἐς βραχέα—ὤκειλαν] i. e. πρὸς τὰ βράχη προσηνέχθησαν, ut Diodorus loquitur (L. XIII. p. 555.) vel ἐξωθοῦντο. v. Schol. ad c.

τὴν παροῦσαν ἀταξίαν, ὀλίγον μὲν χρόνον ὑπέμειναν, ἔπειτα δὲ ἐτράποντο ἐς τὸν Πάνορμον, ὅθεν περ ἀνηγάγοντο. ἐπιδιώκοντες δὲ οἱ Ἀθηναῖοι τάς τε ἐγγὺς οὔσας μάλιστα ναῦς ἔλαβον ἕξ, καὶ τὰς ἑαυτῶν ἀφείλοντο, ἃς ἐκεῖνοι πρὸς τῇ γῇ διαφθείραντες, τοπρῶτον ἀνεδήσαντο· ἄνδρας τε τοὺς μὲν, ἀπέκτειναν, τινὰς δὲ καὶ ἐζώγρησαν. ἐπὶ δὲ τῆς Λευκαδίας νεὼς, ἣ περὶ τὴν ὁλκάδα κατέδυ, Τιμοκράτης ὁ Λακεδαιμόνιος πλέων, ὡς ἡ ναῦς διεφθείρετο, ἔσφαξεν ἑαυτὸν, καὶ ἐξέπεσεν ἐς τὸν Ναυπακτίων λιμένα. ἀναχωρήσαντες δὲ οἱ Ἀθηναῖοι, τροπαῖον ἔστησαν, ὅθεν ἀναγόμενοι ἐκράτησαν· καὶ τοὺς νεκροὺς, καὶ τὰ ναυάγια, ὅσα πρὸς τῇ ἑαυτῶν ἦν, ἀνείλοντο, καὶ τοῖς ἐναντίοις τὰ ἐκείνων ὑπόσπονδα ἀπέδοσαν. ἔστησαν δὲ καὶ οἱ Πελοποννήσιοι τροπαῖον, ὡς νενικηκότες, τῆς τροπῆς, ἃς πρὸς τῇ

90. ubi ἐξέωσαν explicatur ὠκεῖλαι ἐποίησαν. Βράχη cod. Steph. habet, cujus scripturæ caussa Duckerus laudabat Polluc. I. 118. Ita legitur in aliis, ut locus Diodori paullo ante citatus docet. G.

Ἃς ἐκεῖνοι] Kuhnius ad Polluc. I. 125. hunc locum ita legit: ἃς ἐκεῖνοι τὸ πρῶτον ἀνεδήσαντο. ἄνδρας δὲ τοὺς μὲν πρὸς τῇ γῇ διαφθείραντες ἀπέκτειναν, τινὰς δὲ καὶ ἐζώγρησαν. Nam, *si ita locus legatur*, inquit, *omnia bene inter se conveniunt, quod secus est in vulgato.* Non adsequor, quænam illa sint in vulgata scriptura, quæ inter se non conveniant. Nec ulla est ratio, cur verba, πρὸς τῇ γῇ διαφθείραντες, loco moveri, et cum ἄνδρας conjungi debeant. Ipse Thucydides satis tuetur receptam lectionem iis, quæ scribit Cap. XC. τὰς δὲ ἄλλας (naves Atheniensium) ἐπικαταλαβόντες (Peloponnesii) ἐξέωσάν τε πρὸς τὴν γῆν ὑποφευγούσας, καὶ διέφθειραν—καὶ τῶν νεῶν τινὰς ἀναδούμενοι εἷλκον κενάς. Nec pluribus verbis opus esse puto in re aperta. Duck.

Ἃς ἐκεῖνοι—τὸ πρῶτον ἀνεδήσαντο] Merito Duckerus reprehendit Kuhnium, legentem ad Polluc. I. 125. ἃς ἐκεῖνοι τοπρῶτον ἀνεδήσαντο. ἄνδρας δὲ τοὺς μὲν πρὸς τῇ γῇ διαφθείραντες ἀπέκτειναν. Διαφθείρειν ἄνδρας significat jam *interficere, trucidare homines*; cur ἀπέκτειναν addiderit Noster, non sane intelligi potest. Parum attendebat Vir eruditiss. ad superiora c. 90. et sequ., quæ docebant, τὸ διαφθείρειν referri ad naves, quod idem est ac καταδῦναι. Plura qui velit de hac voce, adeat Abresch. Diluc. p. 266. sq. Reiskius in Diluc. p. 268. malebat: ἃς ἐκεῖνοι πρὸς τῇ γῇ τοὺς ναύτας διαφθείραντες, τὸ πρῶτον ἀνεδήσαντο. *quas Lacedæmonii antea* (τοπρῶτον) *a suis navibus religarant, postquam nautas carum trucidassent.* Sed Vir Eruditissimus nimis festinanter hæc, ut et alia, scribebat, quæ non ita multo post mutabat; ut h. l. in animadv. p. 24. fatetur, nihil vitii h. l. inesse, ut e superioribus pateat. Πρὸς τῇ γῇ, n. Naupactiorum. Gottl.

Ἔσφαξεν] Pollux VI. 192. adnotat, Thucydidem dixisse ἔσφαζεν. Dubitat Jungermann. an in Polluce legendum sit ex hoc loco ἔσφαξεν. Si nusquam alibi Thucydides dixit ἔσφαζεν., non est dubitandum. Duck.

Τῆς τροπῆς, ἃς] Scholiastes ante τῆς τροπῆς subaudit ὑπέρ. Potest vero subaudiri et ἕνεκα. Nisi forte dicendum est, hunc genitivum jungi posse cum τροπαῖον. Cæterum de hoc quoque monere idem Scholiastes debuit, hæc verba, τῆς τροπῆς, ἃς πρὸς τῇ γῇ ναῦς διέφθειραν, non aliter esse accipienda, quam si dictum esset, τῆς τροπῆς τῶν νεῶν, ἃς πρὸς τῇ γῇ διέφθειραν. Steph. Eadem scribit Steph. in Append. ad Script. de Dialect. pag. 93. et addit, hoc structuræ orationis genus valde καινοπρεπὲς esse; sed, quo est καινοπρεπέστερον, eo magis Thucydideum videri fortasse debere. Duck.

Τῆς τροπῆς] Vel cum Scholiaste ὑπὲρ, vel cum Stephano subaudiendum est ἕνεκα· quasi scripserit Thucydides: τῆς τροπῆς τῶν νεῶν ἕνεκα, ἃς πρὸς τῇ γῇ διέφθειραν. Refertur itaque ἃς ad omissum νεῶν. Τροπὴ h. l. est μάχη cum victoria conjuncta; v. Abresch. Diluc. p. 268. Reiskius in anim. p. 24. malebat induci τῆς τροπῆς, aut præfigi μνῆμα vel σημεῖον. Cur hoc fieri necessarium videatur, nemo facile videat. Mox ἀνέθεσαν, scil. Neptuno, cui erat exstructum ibi templum. v. Strab. L. VIII. p. 517. Vocatur quoque Δρέπανον, quod hoc promontorium

γῆ ναῦς διέφθειραν· καὶ ἥνπερ ἔλαβον ναῦν, ἀνέθεσαν ἐπὶ τὸ Ῥίον τὸ Ἀχαϊκὸν παρὰ τὸ τροπαῖον. μετὰ δὲ ταῦτα, φοβούμενοι τὴν ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων βοήθειαν, ὑπὸ νύκτα ἐσέπλευσαν ἐς τὸν κόλπον τὸν Κρισαῖον καὶ Κόρινθον, πάντες πλὴν Λευκαδίων. καὶ οἱ ἐκ τῆς Κρήτης Ἀθηναῖοι ταῖς εἴκοσι ναυσὶν, αἷς ἔδει πρὸ τῆς ναυμαχίας τῷ Φορμίωνι παραγενέσθαι, οὐ πολλῷ ὕστερον τῆς ἀναχωρήσεως τῶν νεῶν ἀφικνοῦνται ἐς τὴν Ναύπακτον· καὶ τὸ θέρος ἐτελεύτα.

στγ'. 93. Πρὶν δὲ διαλῦσαι τὸ ἐς Κόρινθόν τε καὶ τὸν Κρισαῖον κόλπον ἀναχωρῆσαν ναυτικὸν, ὁ Κνῆμος καὶ ὁ Βρασίδας, καὶ οἱ ἄλλοι ἄρχοντες τῶν Πελοποννησίων, ἀρχομένου τοῦ χειμῶνος, ἐβούλοντο, διδαξάντων τῶν Μεγαρέων, ἀποπειράσαι τοῦ Πειραιῶς τοῦ λιμένος τῶν Ἀθηναίων. ἦν δὲ ἀφύλακτος καὶ ἄκλειστος, εἰκότως, διὰ τὸ ἐπικρατεῖν πολὺ τῷ ναυτικῷ. ἐδόκει δὲ, λαβόντα τῶν ναυτῶν ἕκαστον τὴν κώπην, καὶ τὸ ὑπηρέσιον, καὶ τὸν τροπωτῆρα, πεζῇ ἰέναι ἐκ Κορίνθου ἐπὶ τὴν πρὸς Ἀθήνας θάλασσαν· καὶ ἀφικομένους κατὰ τάχος ἐς Μέγαρα, καθελκύσαντας ἐκ Νισαίας, τοῦ νεωρίου αὐτῶν, τεσσαράκοντα ναῦς, αἳ ἔτυχον αὐτόθι οὖσαι, πλεῦσαι εὐθὺς ἐπὶ τὸν Πειραιᾶ. οὔτε γὰρ ναυτικὸν ἦν προφυλάσσον ἐν αὐτῷ οὐδὲν, οὔτε προσδοκία οὐδεμία, μὴ ἄν ποτε οἱ πολέμιοι ἐξαπιναίως οὕτως ἐπιπλεύσειαν. ἐπεὶ οὐδ' ἀπὸ τοῦ προφανοῦς τολμῆσαι ἂν καθ' ἡσυχίαν. οὐδὲ, εἰ διενοοῦντο, μὴ οὐκ ἂν προαισθέσθαι. ὡς δὲ ἔδοξεν αὐτοῖς, καὶ ἐχώρουν εὐθύς· καὶ ἀφικόμενοι νυκτὸς, καὶ καθελκύσαντες ἐκ τῆς Νισαίας τὰς ναῦς, ἔπλεον ἐπὶ μὲν τὸν Πειραιᾶ οὐκέτι, ὥσπερ διενοοῦντο, καταδείσαντες τὸν κίνδυνον (καί τις καὶ ἄνεμος αὐτοὺς λέγεται κωλῦσαι) ἐπὶ δὲ τῆς Σα-

introrsum falcis in morem reflexum est. Gottl.

Ἀνέθεσαν] Huc spectare videtur Aristophan. Equit. 559. Wass.

Ἐς τὸν κόλπον] Cl. Gr. omittunt τόν. nec immerito. Wass.

Ἀποπειράσαι τοῦ Πειραιῶς] Ita L. VII. 43. ἀποπειράσαι τοῦ ἀποτειχίσματος. Attamen scribebat Mœris: πειράσαντες τοῦ χωρίου, ὡς Θουκυδίδης, (I. 61.) ἀποπειρασθέντες, Ἑλληνικῶς. v. Pierson. p. 319. Hic locus docet, Atticos dixisse ἀποπειράσαι. Ceterum Diodor. circa tempus, quo hoc gestum est, non satis est accuratus. (L. XII. p. 511.) Κνῆμος ἔκρινε τὸν Πειραιᾶ καταλαβέσθαι—G.

Τροπωτῆρα] Lorum, quo remus ad scalmum alligatur. Etymologus: Τροπωτῆρες, οἱ ἱμάντες ἐν τοῖς πλοίοις, ἐν οἷς αἱ κῶπαι περὶ τοὺς σκαλμοὺς περιδέονται. Heilmanus vertit: *Ruderring*. G.

Πεζῇ] Vid. Diodor. p. 312. a. Wass.

Οὐδεμία] Οὐδὲ μία et p. 398. 6. οὐδὲ μιᾶς Ms. C. bene. Idem.

Οὐδ' ἀπὸ τοῦ προφανοῦς τολμῆσαι] Diodor. l. c. διὰ τὸ μηδαμῶς ἐλπίζειν (*putarent*) τολμῆσαι τινὰς, καταλαβέσθαι τὸν τόπον—G.

Καὶ ἄνεμος] Καὶ post τὶς sæpe abundare ex hoc et pluribus Thucydidis aliorumque locis

λαμῖνος τὸ ἀκρωτήριον τὸ πρὸς Μέγαρα ὁρῶν· (καὶ φρούριον ἐπ' αὐτοῦ ἦν, καὶ νεῶν τριῶν φυλακὴ, τοῦ μὴ ἐσπλεῖν Μεγαρεῦσι μηδ' ἐκπλεῖν μηδὲν) τῷ τε φρουρίῳ προσέβαλον, καὶ τὰς τριήρεις ἀφείλκυσαν κενάς· τήν τε ἄλλην Σαλαμῖνα, ἀπροσδοκήτοις ἐπιπεσόντες, ἐπόρθουν.

στδ'. 94. Ες δὲ τὰς Ἀθήνας φρυκτοί τε ἤροντο πολέμιοι, καὶ ἔκπληξις ἐγένετο οὐδεμιᾶς τῶν κατὰ τὸν πόλεμον ἐλάσσων. οἱ μὲν γὰρ ἐν τῷ ἄστει, ἐς τὸν Πειραιᾶ ᾤοντο τοὺς πολεμίους ἐσπεπλευκέναι ἤδη· οἱ δ' ἐν τῷ Πειραιεῖ, τήν τε τῶν Σαλαμινίων πόλιν ᾑρῆσθαι, καὶ παρὰ σφᾶς ὅσονοὺκ ἐσπλεῖν αὐτούς. ὅπερ ἂν, εἰ ἐβουλήθησαν μὴ κατοκνῆσαι, ῥᾳδίως ἂν ἐγένετο, καὶ οὐκ ἂν ἄνεμος ἐκώλυσε· βοηθήσαντες δὲ ἅμ' ἡμέρᾳ πανδημεὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐς τὸν Πειραιᾶ, ναῦς τε καθεῖλκον, καὶ ἐσβάντες κατὰ σπουδὴν καὶ πολλῷ θορύβῳ, ταῖς μὲν ναυσὶν ἐπὶ τὴν Σαλαμῖνα ἔπλεον, τῷ πεζῷ δὲ φυλακὰς τοῦ Πειραιῶς καθίσταντο. οἱ δὲ Πελοποννήσιοι, ὡς ᾔσθοντο τὴν βοήθειαν, καταδραμόντες τῆς Σαλαμῖνος τὰ πολλὰ, καὶ ἀνθρώπους καὶ λείαν λαβόντες, καὶ τὰς τρεῖς ναῦς ἐκ τοῦ Βουδόρου τοῦ φρουρίου, κατὰ τάχος ἐπὶ τῆς Νισαίας ἔπλεον. ἔστι γὰρ ὅτε καὶ αἱ νῆες αὐτοὺς διὰ χρόνου καθελκυσθεῖσαι, καὶ οὐδὲν στέγουσαι, ἐφόβουν. ἀφικόμενοι δὲ ἐς τὰ Μέγαρα, πάλιν ἐπὶ τῆς Κορίνθου ἀπεχώρησαν πεζοί. οἱ δ' Ἀθηναῖοι, οὐκέτι καταλαβόντες πρὸς τῇ Σαλαμῖνι, ἀπέπλευσαν καὶ αὐτοί. καὶ μετὰ τοῦτο φυλακὴν ἤδη τοῦ Πειραιῶς μᾶλλον τολοιπὸν ἐποιοῦντο, λιμένων τε κλείσει, καὶ τῇ ἄλλῃ ἐπιμελείᾳ.

docet Stephanus ad Script. de Dialect. pag. 34. De φρυκτοῖς, de quibus in princ. Cap. seq. Lips. V. de Milit. Rom. 9. German. et Cerd. ad Virgil. II. Æneid. 256. D.

Φρυκτοὶ ἤροντο] *Auf dem Wege nach Athen hatte man Lermfever gemacht.* Αἴρειν φρυκτὸν idem est hac πυρσεύειν. Ita Diod. XII. p. 512. Τῶν δὲ Σαλαμινίων πυρσευσάντων τοῖς κατὰ τὴν Ἀττικήν· item φρυκτωρεῖν. v. Schwebel. ad Onos. 25. p. 90. in primis rem p. 36. explicat. Φρυκτοὶ dicuntur quoque πυρακτούμενα cf. Lips. de Re mil. R. L. V. 9. Gottl.

Ὅσονοὺκ ἐσπλεῖν] Non absimile vero est, Thucydidem μέλλειν ἐσπλεῖν scripsisse : pro quo μέλλειν mendose apud Scholiastem scribi existimo μέλλουσιν. Sed hic tamen non tanquam hoc μέλλειν legerit, sed tanquam subaudiri debeat, ejus mentionem facit. S.

Βουδόρου] Steph. Ethnic. βούδωρον scribit, uti et Strabo, et Epitom. Βούδαρον φρούριον apud Ephorum invenit Steph. Βουδόρου fluminis meminit Ptolemæus. Diodorus XII. 312. Βουδόριον. Βουδόρας etiam scribi observat Eustath. p. 280. Denique Mss. et Schol. bis, et Noster etiam infra cum ο exhibent. Vid. etiam Hesych. in βουδόρῳ, et Suidam v. βουδόρῳ νόμῳ. Wass.

Ἐκ τοῦ βουδόρου] Diod. l. c. vocat Βουδόριον. Plura dabit Wasseus. Mox pro ἔστι γὰρ ὅτε conjicit Abresch. in Diluc. pag. 269. ἔστι γὰρ ὅ, τε, l. ὅ, τι. Mox διὰ χρόνου, *longo temporis intervallo.* G.

Μετὰ τοῦτο φυλακὴν—τοῦ Πειραιῶς] Diodorus l. c. p. 512. Τὸν δὲ Πειραιᾶ κλείθροις καὶ φυλακαῖς ἱκαναῖς διαλαβόντες (custodiis op-

στέ. 95. Ὑπὸ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους, τοῦ χειμῶνος τούτου ἀρχομένου, Σιτάλκης ὁ Τήρεω Ὀδρύσης, Θρᾳκῶν βασιλεὺς, ἐστράτευσεν ἐπὶ Περδίκκαν τὸν Ἀλεξάνδρου, Μακεδονίας βασιλέα, καὶ ἐπὶ Χαλκιδέας τοὺς ἐπὶ Θρᾴκης· διὰ δύο ὑποσχέσεις, τὴν μὲν βουλόμενος ἀναπρᾶξαι, τὴν δὲ αὐτὸς ἀποδοῦναι. ὅ, τε γὰρ Περδίκκας, αὐτῷ ὑποσχόμενος, εἰ Ἀθηναίοις τε διαλλάξειεν ἑαυτὸν κατ' ἀρχὰς τῷ πολέμῳ πιεζόμενον, καὶ Φίλιππον τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ πολέμιον ὄντα μὴ καταγάγοι ἐπὶ βασιλείᾳ, ἃ ὑπεδέξατο οὐκ ἐπετέλει· τοῖς τε Ἀθηναίοις αὐτὸς ὡμολογήκει, ὅτε τὴν ξυμμαχίαν ἐποιεῖτο, τὸν ἐπὶ Θρᾴκης Χαλκιδικὸν πόλεμον καταλύσειν. ἀμφοτέρων οὖν ἕνεκα τὴν ἔφοδον ἐποιεῖτο, καὶ τόν τε Φιλίππου υἱὸν Ἀμύνταν

portunis locis collocatis) ὠχύρωσαν. Hesych. in Ζέα· ἔχει δὲ ὁ Πειραιεὺς λιμένας τρεῖς κλειστούς. v. Wessel. ad h. l. G.

Ὑπὸ δὲ τοὺς] In Aug. notatur: ἐντεῦθεν τὰ Θρακικά· et paullo post: Σιτάλκου ἐπιστρατεία. De Thracia Herodoti et Thucyd. accurate exposuit ad h. l. illustris Gatterer, in commentatt. reg. scient. soc. Gœtting. T. V. p. 87. G.

Σιτάλκης] Diodor. 312. b. Supra, pro κλείσει Gr. Cl. κλήσει. At aliter passim Noster. Wass.

Σιτάλκης ὁ Τήρεω] v. h. libri c. 29. De ejus virtute et prudentia in administranda republica v. Diod. XII. p. 512. Herod. L. IV. 80. non obscure innuit, Sitalcis imperium usque ad Istrum pertinuisse; nam belli inter hunc et Octamasaden, Scytharum, tunc divisorum Istro a Thracia, regem, exorti mentionem faciens, de his regibus ita loquitur, ut, eorum regna sibi contermina fuisse appareat. cf. Gattererum p. 90. G.

Ἐπὶ Περδίκκαν τὸν Ἀλεξάνδρου] Hic Perdiccas est secundus, et a Perdicca primo, regni Macedonici conditore, rex octavus. Dicitur enim infra c. 100. Archelaus, filius Perdiccæ, habuisse octo priores reges, quod et confirmat unus e veteribus auctor haud spernendus, Herodotus, L. VIII. c. 137. ubi Perdiccas, conditor regni, Alexandro, Perdiccæ II. de quo h. l. est sermo, ἕβδομος γενέτωρ fuit; quem consensum utriusque scriptoris scite notabat Præstantiss. Valkenarius ad L. VIII. 139. Herod. p. 686. Hujus Perdiccæ II. frater fuit Philippus, quem paullo post vocat Noster, ut et L. I. 57. 59. qui genuit Amyntam, quod confirmat Diodor. XII. 50. ad quem loc. v. Wessel. Fuit igitur Amyntas, nepos Alexandri, ex filio Philippo. Si fides est Platoni, (in Gorg. p. 471. Steph.) hic Perdiccas, præter Philippum, habuit alium fratrem, Alcetam, cujus ancilla fuit mater Archelai, et ita spurius filius Perdiccæ, cujus legitimum filium, puerum septennem, in puteum præcipitem egit et suffocavit; quem locum prætermisit Spanhemius, disserens de regibus Macedon. Diss. VII. de Usu et Pr. num. p. 372. nec eum laudavit Valken. ad Herod. l. c. obscura quædam in hac historiæ parte erudite expediens. Ceterum in cod. Cassel. series regum, qui post Cyrum et Amyntam I. regnarunt in Macedonia, scripta est: Γένος Τημενίδων (v. cap. 99.)

Ἀλέξανδρος
Περδίκκαν — Φίλιππον
Ἀρχέλαον — Ἀμύνταν
Φίλιππον
Ἀλέξανδρον τὸν μέγαν, ὃς τὴν Περσῶν δυναστείαν κατέλυσε.

Sed omissi sunt quidam reges. Priores reges, a Perdicca inde, recensuit Herod. VIII. p. 686. Gottl.

Τὴν μὲν βουλόμενος—] *Deren eines er erzwingen*—ἀποδοῦναι sc. Ἀθηναίοις, ut Margo Aldin. Vinar. supplet. Mox αὐτῷ ὑποσχόμενος—in margine Flor. ad h. v. notatur: *videtur aliquid deesse.* N. quid Perdiccas promiserit, Thucydides non dixit, vel quod ipse nesciret, non potuit: itaque vertendum: *certas quasdam promissiones fecerat.* Sequitur, ἃ ὑπεδέξατο. G.

Τὸν ἐπὶ Θρᾴκης Χαλκιδικὸν πόλεμον καταλύσειν] Diod. l. c. Σιτάλκης—ὡμολόγησεν αὐτοῖς, (Atheniensibus) τὸν ἐπὶ Θρᾴκης πόλεμον· διόπερ βουλόμενος τοὺς Χαλκιδεῖς σὺν τοῖς Ἀθηναίοις καταπολεμῆσαι—G.

Τὸν Φιλίππου υἱὸν Ἀμύνταν] Diodorus l. c. ἔκρινε (Sitalces) κατάγειν ἐπὶ τὴν Μακεδονικὴν βασιλείαν Ἀμύνταν τὸν Φιλίππου—Philippum,

ὡς ἐπὶ βασιλείᾳ τῶν Μακεδόνων ἦγε, καὶ τῶν Ἀθηναίων πρέσβεις, οἳ ἔτυχον παρόντες τούτων ἕνεκα, καὶ ἡγεμόνα Ἅγνωνα. ἔδει γὰρ καὶ τοὺς Ἀθηναίους ναυσί τε καὶ στρατιᾷ ὡς πλείστῃ ἐπὶ τοὺς Χαλκιδέας παραγενέσθαι.

στστ΄. 96. Ἀνίστησιν οὖν, ἐκ τῶν Ὀδρυσῶν ὁρμώμενος, πρῶτον μὲν τοὺς ἐντὸς τοῦ Αἵμου τε ὄρους καὶ τῆς Ῥοδόπης Θρᾷκας, ὅσων ἦρχε μέχρι θαλάσσης τῆς ἐς τὸν Εὔξεινόν τε πόντον καὶ τὸν Ἑλλήσποντον· ἔπειτα τοὺς ὑπερβάντι Αἷμον Γέτας, καὶ ὅσα ἄλλα μέρη ἐντὸς τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ πρὸς θάλασσαν μᾶλλον τὴν τοῦ Εὐξείνου πόντου κατῴκητο. εἰσὶ δ᾽ οἱ Γέται, καὶ οἱ ταύτῃ, ὅμοροί τε τοῖς Σκύθαις καὶ ὁμόσκευοι, πάντες ἱπποτοξόται. παρεκάλει δὲ καὶ τῶν ὀρεινῶν Θρᾳκῶν πολλοὺς τῶν αὐτονόμων, καὶ μαχαιροφόρων, οἳ Δῖοι καλοῦνται, τὴν Ῥοδόπην οἱ πλεῖστοι οἰκοῦντες. καὶ τοὺς μὲν μισθῷ ἔπειθεν, οἱ δ᾽ ἐθελονταὶ ξυνηκολούθουν. ἀνίστη δὲ καὶ Ἀγριᾶνας, καὶ Λαιαίους, καὶ ἄλλα ὅσα ἔθνη Παιονικά, ὧν

Perdiccæ fratrem, in parte quadam Macedoniæ regnasse, suspicatur Spanhem. Dissert. VI. de usu et præst. num. p. 374. Hoc dejecto a Perdicca, Sitalces filium Amyntam restituere adnixus est. cf. Wessel. ad Diod. l. c. G.

Αἵμου] Αἷμος Steph. et Callimachus. at Cl. Gr. Αἵμος, quomodo Geographi antiqui, Herodotus IV. 49. Theocritus Id. VII. 76. Diodorus, Eustathius et Apollodorus. Wass.

Alii codd. habent Αἵμου, ut Geographi antiqui. Est autem Æmus ὄρος Θράκης. v. Schol. Theocr. VII. 76. Effertur quoque in neutro. v. Stephan. B. p. 64. et Berkelius. Cellarius G. A. p. 1296. præfert Αἷμος, quod ante se præpositionis litteram tenuem adspirat. Theocr. Id. VII. 76. μακρὸν ὑφ᾽ Αἷμον. Utraque scriptura occurrit, altera tamen usitatior. Ceterum desunt in Mosq. verba ἀνίστησι—usque ad Θρᾷκας. G.

Τοὺς ὑπερβάντι Αἷμον Γέτας] Stephanus præter ea, quæ ex illius adnotatione excerpsit Hudsonus, scribit, vix mentione dignam videri alteram lectionem τοὺς ὑπερβάντας Αἷμον Γέτας. Participium, quod deesse putat, potest esse ὄντας, aut aliud hujusmodi. Duck.

Hoc participium potuisset abesse, quod magis ornatus quam necessitatis caussa positum videtur. Sic supra c. 49. τὸ μὲν ἔξωθεν ἁπτομένῳ σῶμα οὐκ ἄγαν θερμὸν ἦν, οὔτε χλωρὸν, ἀλλ᾽ ὑπέρυθρον—ubi quidam libri ἁπτόμενον—ubi vid. Abresch. p. 225. Altera lectio ὑπερβάντας est ab imperito librario. Ceterum ex h. l. patet, Thraciam Istro a Scythia, boream versus, disjunctam fuisse. v. Illustr. Gatterer. p. 95. qui docet Nostrum consentire cum Herod. IV. c. 48. 49. 51—58. qui flumina Scythica commemorat. Gottl.

Ὅμοροι—ὁμόσκευοι] Laudat Pollux X. 14. ubi similem locum adnotant e Lib. III. cap. 95. Ἱπποτοξότας esse constat et ex Ovidio. v. III. Trist. 10. 54. V. 7. 14. et alibi. Duck.

Ἱπποτοξόται] v. præter scriptores a Duckero laudatos, Synes. in Dion. p. 25. ubi Petav. in not. p. 13. hujus loci non est oblitus. Mox τῶν ὀρεινῶν Θρᾳκῶν—hos montanos Thraces libertate usos esse, confirmat Herod. VII. p. 535. ubi Satræ, gens Thraciæ, dicuntur ἐόντες ἐλεύθεροι μοῦνοι. Δῖοι, quos Plinius vocat Diobessos, (i. e. gentem ex Diis et Bessis mixtam) L. IV. jam Ortelius fuerat suspicatus, ut notat Valken. ad Herod. l. c. G.

Μαχαιροφόρων] Idem de Sarmatis et Getis, vicinis Tomitanæ regioni, scribit Ovid. V. Tr. 7. 19. *Dextera non segnis fixo dare vulnera cultro, Quem vinctum lateri barbarus omnis habet.* Duck.

Λεαίους] Stephano Λαῖνοι. hinc emenda. Wass. Si Stephani Ethnica secundum seriem elementorum, quod Docti putant, composita sunt, non potest locus ille emendari e

ἦρχε. καὶ ἔσχατοι τῆς ἀρχῆς οὗτοι ἦσαν, μέχρι Γραιαίων καὶ Λαιαίων Παιόνων, καὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, ὃς ἐκ τοῦ Σκομίου ὄρους διὰ Γραιαίων καὶ Λαιαίων ῥεῖ· οὗ ὡρίζετο ἡ ἀρχὴ τὰ πρὸς Παίονας αὐτονόμους ἤδη. τὰ δὲ πρὸς Τριβαλλοὺς, καὶ τούτους αὐτονόμους, Τρῆρες ὥριζον, καὶ Τιλαταῖοι. οἰκοῦσι δ' οὗτοι πρὸς βορέαν τοῦ Σκομίου ὄρους, καὶ παρήκουσι πρὸς ἡλίου δύσιν μέχρι τοῦ Οσκίου ποταμοῦ. ῥεῖ δ' οὗτος ἐκ του ὄρους ὅθενπερ καὶ ὁ Νέστος καὶ ὁ Εβρος. ἔστι δὲ ἔρημον τὸ ὄρος καὶ μέγα ἐχόμενον τῆς Ροδόπης.

στζ΄. 97. Εγένετο δὲ ἡ ἀρχὴ ἡ Οδρυσῶν, μέγεθος, ἐπὶ μὲν θάλασσαν καθήκουσα, ἀπὸ Αβδήρων πόλεως ἐς τὸν Εὔξεινον πόντον, τὸν μέχρι Ιστρου ποταμοῦ· αὕτη περίπλους ἐστὶν ἡ γῆ

vulgata lectione Thucydidis: nam non debet vox, cujus primæ literæ sunt Λε, inter eas poni, quarum principium est Λα. Ordini literarum, qui est in Stephano, melius conveniret scriptura plerorumque Mss. Thucydidis Λαιαῖοι. Duck.

Λαιαίους] Præeuntibus codd. bonis correxi pro Λεαίους, quod melius convenit Steph. Λαῖνοι, ἔθνος Παιονικόν. Θουκυδίδης δευτέρᾳ. G.

Σκομίου] Al. Σκόμβρου. hinc Σκόμβροι Θρᾴκιον ἔθνος Hesych. Scopius Plinio. Cedrenus p. 705. Σκοπίων πόλις. Wass.

Τρῆρες] Sic Codices, et Callimachus; Theopompus Τρᾶρας vocat. Cum Nostro faciunt Strabo et Ethnicogr. Supra p. 400. circa fin. 'Αγριᾶνας ex Theopompo eosdem esse cum Sintis Aristotelis probare conatur Holstenius: Noster autem, et Livius XLII. 51. distinguit. Agrianus fluvius recepto Contadesdo inter Hæmum et Adrianopolim, antea Orestam, Hebrum influit. vid. Herodotum IV. 90. V. 16. Sintice cis Strymonem. v. Dionem Cassium pag. 462. et Apollonii Schol. ά. 608. Duck.

Τοῦ Σκομίου ὄρους] Palmerius notat apud Abresch. Diluc. p. 269., hunc montem Aristot. Meteor. l. 13. esse Scombrum, et Plin. L. IV. 10. Scopium. Gottl.

Νέστος] Sic scribunt Herodotus, Scylax, Pausan. Mela, ubi v. Vossium p. 132. Aristot. VI. Hist. An. p. 985. et Meteorol. 291. 1. fontes ejus ἐκ τοῦ Σκόμβρου deducit. Steph. contra Nestum fluv. Illyrici facit. Livius Nesson vocat, et Theophrastus, ὁ Νέσσος ἐν τῇ 'Αβδηρίτιδι. Ita et Strabonis Epit. Schol. Hesiod. p. 261. et adstipulante Phavorino etiam Hesychius. Ptolem. Νέσος. Ms. Coislin. Ναῖσσον. De qua lectione, vid. Ammianum. In Mss. Plin. Solini, Martiani fere Mestum, Mesius, Mese. Nos scripturam ab antiquissimis firmatam amplectimur. Wass. Hebrum e Rhodope nasci scribunt Diocles apud Scholiast. Theocr. VII. 112. Serv. et Philargyr. ad Virgil. IV. Georg. 523. Adnotavit Meziriac. ad Ovid. Heroid. Tom. I. pag. 130. Quia contigui sunt Oscius et Rhodope, nec Oscius valde celebris est, facile fontes Hebri in Rhodope locari potuerunt. D.

Strabo L. VII. p. 498. Νέσον vocat. Sed ut Noster, ita Herodot. VII. 109. Cum libris vett. quatuor et Thucydide corrigendum est apud Strabon. Νέστου, ut vidit Casaub. v. ad Schol. Dicitur hic fluvius Pangæi montis quoque Mestus. v. Harduin. ad Plin. IV. c. p. 18. 86. Lips. G.

'Η ἀρχὴ ἡ 'Οδρυσῶν] Aliter quidam Mss. minus bene. De Abderis vid. Addenda. W.

'Απὸ 'Αβδήρων—'Ιστρου ποταμοῦ] Diod. XII. p. 512. ἡ μὲν παραθαλάττιος αὐτῆς ἀπὸ τῆς 'Αβδηριτῶν χώρας τὴν ἀρχὴν ἔχουσα, διέτεινε μέχρι τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ. G.

Αὕτη περίπλους ἐστὶν ἡ γῆ] Nisi Scholiastem hanc agnoscere lectionem videremus, dum περίπλους exponit δυνατὴ περιπλευσθῆναι, suspectum locum haberemus, quasi potius scriptum a Thucydide esset, ταύτῃ περίπλους ἐστὶ τῇ γῇ. Steph. Cur paullo post Interpres Latinus, Vallam sequutus, ναῦν στρογγύλην voluerit vertere navem *rotundam*, non scio. Græci quidem multis navibus nomen imposuerunt a forma, de quo Salmas. Observat. ad Jus Attic. et Rom. pag. 658. Sed non credo, Scriptores Latinos eas, quas Græci στρογγύλας vocant, *rotundas* dicere. Est autem in ea re sequendus usus Veterum, qui has *onerarias* appel-

ταξυντομώτατα, ἢν αἰεὶ κατὰ πρύμναν ἱστῆται τὸ πνεῦμα, νηῒ στρογγύλῃ, τεσσάρων ἡμερῶν, καὶ ἴσων νυκτῶν. ὁδῷ δὲ ταξυντομώτατα ἐξ Ἀβδήρων ἐς Ἴστρον ἀνὴρ εὔζωνος ἑνδεκαταῖος τελεῖ. τὰ μὲν πρὸς θάλασσαν τοσαύτη ἦν. ἐς ἤπειρον δὲ, ἀπὸ Βυζαντίου ἐς Λαιαίους, καὶ ἐπὶ τὸν Στρυμόνα (ταύτῃ γὰρ διὰ πλείστου ἀπὸ θαλάσσης ἄνω) ἐγίγνετο ἡμερῶν ἀνδρὶ εὐζώνῳ τριῶν καὶ δέκα ἀνύσαι. φόρος τε ἐκ πάσης τῆς βαρβάρου καὶ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων, ὅσον προσῆξαν ἐπὶ Σεύθου, (ὃς, ὕστερον Σιτάλκου βασιλεύσας, πλεῖστον δὴ ἐποίησε,) τετρακοσίων ταλάντων ἀργυρίου μάλιστα δύναμις, ἃ χρυσὸς καὶ ἄργυρος εἴη· καὶ δῶρα οὐκ ἐλάσσω τούτων χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου προσεφέρετο· χωρὶς δὲ, ὅσα ὑφαντά τε καὶ λεῖα, καὶ ἡ ἄλλη κατασκευή· καὶ οὐ μόνον αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ τοῖς παραδυναστεύουσί τε καὶ γενναίοις Ὀδρυσῶν. κατεστήσαντο γὰρ τοὐναντίον τῆς [τῶν] Περσῶν βασιλείας τὸν νόμον, ὄντα μὲν καὶ τοῖς ἄλλοις Θρᾳξὶ, λαμβάνειν μᾶλλον ἢ διδόναι. καὶ αἴσχιον ἦν, αἰτηθέντα μὴ δοῦναι, ἢ αἰτήσαντα μὴ τυχεῖν. ὅμως δὲ, κατὰ τὸ δύνασθαι, ἐπιπλέον αὐτῷ ἐχρήσαντο. οὐ

lare maluerunt. Ἐμπορικὴν hic recte exponit Schol. et Schol. Aristoph. Equit. v. 1363. φορτηγόν. Vid. Scheff. IV. de Re Nav. I. D.

Adjective positum περίπλους notat Abres. Diluc. p. 269. ut ἔφορμος, L. III. 79. νῆες ἔφορμοι οὖσαι. Ita ὑετὸς, unde ἄνεμοι ὑετώτατοι apud Herod. II. 52. G.

Νηῒ στρογγύλῃ] *Navi oneraria.* Male interp. *rotunda.* G.

Εὔζωνος] Sic locutus Herodotus I. et alibi. Sic πλοῦς ἡμέρας, et τεσσάρων ἡμ. καὶ νυκτῶν, et στάδια ρπ΄. πεζῇ, et πλοῦς προαριστίδιος apud Scylacem, quæ formulæ Scriptoris istius novitatem facile demonstrant; semper fere *stadia, Thucydideo* more numquam locutus est. Post Olymp. 114. Per. Jul. 4396. stadia adhibet Dicæarchus, et locorum intervalla per dierum et noctium iter designat. Hinc ad Oropum ὁδὸν ἐλευθέρῳ βαδίζοντι σχεδὸν ἡμέρας. Haud ita Scymnus Chius circa A. M. 3938. Verum, qui antiquos, maxime Homerum, imitatur, Dionysium excipiamus, Perieg. V. 985. Τόσσον ἄνευθεν ἰὼν, ὅσον ἕβδομον ἦμαρ ὁδεύσας Ἴφθιμος καὶ κραιπνὸς ἀνὴρ ἀνύσειεν ὁδίτης. Exiguum temporis intervallum ita effert Hippocrates §. IV. p. 5. ἐπισχέτω ὅσον δέκα στάδια διελθεῖν. Wass. De Scylacis ratione dimetiendi intervalla navigationum, quam hic tangit Cl. Wass. add. Dodwell. in Dissertat. de Peripli Scylacis ætate §. 13. Quod ibid. §. 17. observat Dodwellus. πλοῦν Scylaci esse spatium navigationis inter urbes in ora maritima sitas, ὁδὸν autem spatium inter easdem terra euntibus, in eo potuit Scylax sequutus esse auctorem Thucydidem h. l. Duck.

Ἐς ἤπειρον—] Diodor. l. c. ἀπὸ δὲ θαλάττης εἰς τὸ μεσόγειον πορευομένῳ τοσοῦτον εἶχε διάστημα, ὥστε πεζὸν εὔζωνον ὁδοιπορῆσαι ἡμέρας τρεισκαίδεκα—G.

Ὅσον προσῆξαν] Hoc loco utebatur Valken. in adnot. ad Xenoph. Memor. p. 249. ad defendendam v. συνῆξας, quanquam præferebat συνῆχας. G.

Τετρακοσίων] Diodor πλείω χιλίων p. 312. c. qui corrigendus. Wass.

Τετρακοσίων ταλάντων] Diod. l. c. haud dubie ex alio scriptore: ἐλάμβανε προσόδους, καθ᾽ ἕκαστον ἐνιαυτὸν πλείω χιλίων ταλάντων. Itaque h. l. non corrigendus est e Thucydide, ut putat Wasseus, cum non constet, eum e Thucydide tantummodo hausisse. v. Wessel. l. c. G.

Λεῖα] Suidas h. v. hinc sua mutuatus est. vid. Pollucem VII. 51. Wass.

γὰρ ἦν πρᾶξαι οὐδὲν μὴ διδόντα δῶρα. ὥστε ἐπὶ μέγα ἡ βασιλεία ἦλθεν ἰσχύος. τῶν γὰρ ἐν τῇ Εὐρώπῃ ὅσαι μεταξὺ τοῦ Ἰονίου κόλπου καὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου, μεγίστη ἐγένετο χρημάτων προσόδῳ καὶ τῇ ἄλλῃ εὐδαιμονίᾳ· ἰσχύϊ δὲ μάχης, καὶ στρατοῦ πλήθει, πολὺ δευτέρα μετὰ τὴν Σκυθῶν. ταύτῃ δὲ ἀδύνατα ἐξισοῦσθαι οὐχ ὅτι τὰ ἐν τῇ Εὐρώπῃ, ἀλλ' οὐδ' ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἔθνος ἓν πρὸς ἓν οὐκ ἔστιν ὅ, τι δυνατὸν Σκύθαις ὁμογνωμονοῦσι πᾶσιν ἀντιστῆναι. οὐ μὴν οὐδ' ἐς τὴν ἄλλην εὐβουλίαν καὶ ξύνεσιν περὶ τῶν παρόντων ἐς τὸν βίον ἄλλοις ὁμοιοῦνται.

στή. 98. Σιτάλκης μὲν οὖν, χώρας τοσαύτης βασιλεύων, παρεσκευάζετο τὸν στρατόν. καὶ ἐπειδὴ αὐτῷ ἕτοιμα ἦν, ἄρας ἐπορεύετο ἐπὶ τὴν Μακεδονίαν, πρῶτον μὲν διὰ τῆς αὑτοῦ ἀρχῆς, ἔπειτα διὰ Κερκίνης, ἐρήμου ὄρους, ὅ ἐστι μεθόριον Σίντων καὶ Παιόνων. ἐπορεύετο δὲ δι' αὐτοῦ τῇ ὁδῷ, ἣν πρότερον αὐτὸς ἐποιήσατο, τεμὼν τὴν ὕλην, ὅτε ἐπὶ Παίονας ἐστράτευσε. τὸ δὲ ὄρος ἐξ Ὀδρυσῶν διϊόντες, ἐν δεξιᾷ μὲν εἶχον Παίονας, ἐν ἀριστερᾷ δὲ Σίντους καὶ Μαίδους. διελθόντες δὲ αὐτὸ, ἀφίκοντο ἐς Δόβηρον τὴν Παιονικήν. πορευομένῳ δὲ αὐτῷ ἀπεγίγνετο μὲν οὐδὲν τοῦ στρατοῦ, εἰ μή τι νόσῳ· προσεγίγνετο δέ. πολλοὶ γὰρ τῶν αὐτονόμων Θρᾳκῶν ἀπαράκλητοι ἐφ' ἁρπαγὴν ἠκολούθουν. ὥστε τὸ πᾶν πλῆθος λέγεται οὐκ ἔλασσον πεντεκαίδεκα μυριάδων γενέσθαι. καὶ τούτου τὸ μὲν

Μεγίστη ἐγένετο—] Herod. V. 3. p. 373. Thraces vocat ἔθνος μέγιστον, μετά γε Ἰνδοὺς πάντων ἀνθρώπων, si unius imperio regerentur. Cui sententiæ suam opponit Thucydides, Scythas esse, quibus ὁμογνωμονοῦσι nulla gens resistat, ut sagacissimus Valkenarius ad l. c. Herodoti observat. cf. Pausan. I. 9. Attingit hanc multitudinem Scytharum Xenoph. Cyrop. I. 1. Ill. Gatterer (p. 91.) Herodotum de Thracibus tam præclare sentire, quod de universis loquatur, Thucydidem vero de Odrysis tantum judicare. Gottl.

Οὐ μὴν οὐδ' ἐς τὴν—] *Veruntamen Scythæ non item sunt similes aliis nationibus sapientia, sed multo inferiores hac quidem in parte.* vid. Reisk. anim. p. 24. G.

Ἄρας] Sc. τὸ στράτευμα, ut suppletur in cod. Cass. In ἕτοιμα ἦν, subaud. πάντα, quod subinde omittitur. G.

Δόβηρον] Vid. Berkelium ad Steph. Veram loci scripturam firmat Epigr. ined. apud Holsten. et Zosimus p. 39. 109. Apud Suidam male scribitur Δόβειρα. Wass.

Τῶν αὐτονόμων—ἠκολούθουν] Citat Suidas et ἀπαράκλητοι expl. αὐτόματοι. Confer de numero copiarum Diodor. p. 312. c. Wass.

Ἀπαράκλητοι] i. e. αὐτόματοι, sic Suidas, qui h. l. laudat. Abreschius in Diluc. p. 269. putabat, Hesychium sub h. v. huc respexisse: ἀπαράκλητος, ἀσύγκλητος et αὐτόματος, ut pro vulg. ἀπαράβλητος—et ἀνόμοιος legit. G.

Τὸ πᾶν πλῆθος—πεντεκαίδεκα μυριάδων] Diodorus l. c. ἤθροισεν—πεζοὺς μὲν πλείους τῶν δυοκαίδεκα μυριάδων, ἱππεῖς δὲ πεντάκις μυρίους· quem dissensum etiam notavit Wessel. ad l. c. Diodori. G.

πλέον πεζὸν ἦν· τριτημόριον δὲ μάλιστα, ἱππικόν. τοῦ δ' ἱππικοῦ τὸ πλεῖστον αὐτοὶ Ὀδρύσαι παρείχοντο, καὶ μετ' αὐτοὺς Γέται. τοῦ δὲ πεζοῦ, οἱ μαχαιροφόροι μαχιμώτατοι μὲν ἦσαν, οἱ ἐκ τῆς Ροδόπης αὐτόνομοι καταβάντες· ὁ δὲ ἄλλος ὅμιλος, ξύμμικτος, πλήθει φοβερώτατος ἠκολούθει.

στϑ'. 99. Ξυνηθροίζοντο οὖν ἐν τῇ Δοβήρῳ καὶ παρεσκευάζοντο, ὅπως κατὰ κορυφὴν ἐσβαλοῦσιν ἐς τὴν κάτω Μακεδονίαν, ἧς ὁ Περδίκκας ἦρχε. τῶν γὰρ Μακεδόνων εἰσὶ καὶ Λυγκησταὶ, καὶ Ἐλειμιῶται, καὶ ἄλλα ἔθνη ἐπάνωθεν, ἃ ξύμμαχα μέν ἐστι τούτοις καὶ ὑπήκοα, βασιλείας δ' ἔχει καθ' αὑτά. τὴν δὲ περὶ θάλασσαν νῦν Μακεδονίαν Ἀλέξανδρος ὁ Περδίκκου πατὴρ, καὶ οἱ πρόγονοι αὐτοῦ Τημενίδαι, τοαρχαῖον ὄντες ἐξ Ἄργους, πρῶτοι ἐκτήσαντο, καὶ ἐβασίλευσαν, ἀναστήσαντες μάχῃ ἐκ μὲν Πιερίας Πίερας (οἳ ὕστερον ὑπὸ τὸ

Τριτημόριον] Pollux IX. 66. τριτημόριον ὅταν μέντοι Θουκυδίδης εἴποι, τριτημόριον δὲ μάλιστα ἱππικὸν, τὴν τρίτην μοῖραν εἴρηκε. D.

Τὴν κάτω Μακεδ.] Thucydidi ἡ κάτω Μακεδονία dicitur, quæ ad littus maris Ægæi extendebatur, oppositione facta ad montanas Macedoniæ regiones, ut liquido patet ex libro 2. ubi de expeditione Sitalcis in Macedonas agit. Vide Palmerii Græc. antiq. p. 79. et 80. Huds.

Ἐς τὴν κάτω Μακεδονίαν] Quæ ad littus maris Ægæi extendebatur. v. Palmer. ant. Gr. p. 79. De divisione Macedoniæ in maritimam et mediterraneam exposuit Spanhem. de usu et Pr. num. Diss. VII. p. 371. G.

Λυγκησταὶ] Ita scribendum. Latini quoque habent Lyncestes. v. Duck. ad h. l. G.

Ἐλειμιῶται] Arrianus Ἐλυμιῶτιν scribit. Wass. Ita vocat regionem I. de Expedit. Alex. c. 7. vid. Holsten. ad Steph. in Ἐλίμεια, et Cellar. II. Geogr. Ant. 13. Qui hic et alibi in Thucydide et aliis Λυγκησταὶ, Straboni et Stephano Λυγκισταὶ sunt, Diodoro Sic. XVII. p. 592. Λυγκεσταὶ, ut scribit Hardvin. ad Plin. IV. 10. quamquam ibi in Ed. Rhodon. est Λυγκιστῶν per ι. Holsten. probat Λυγκησταί. Recte, opinor: nam ι e pronunciatione τοῦ η ortum esse, ex eo probabile est, quod Latini fere ubique in secunda syllaba *e* habent; ut Amyntas Lyncestes, Alexander Lyncestes apud Curtium semper; Lyncestius amnis Ovid. XV. Metam. 329. Lyncestis aqua Plin. II. H. N. 103. et alii. In Justin. XI. 2. scriptura variat. Ceterum, Stephanum Lyncum et Lyncestas perperam in Epiro ponere, adnotant ad eum Interpretes v. Λύγκος. Duck.

Scriptura hujus populi, ut et urbis Ἐλιμίας, infra Apolloniam sitæ, varia est. Hæc certe vitiosa est, quæ Elemiam scribit, ut reperitur apud Xenophontem L. V. Hist. Gr. c. 2. p. 257. ut scite judicat Vener. Morus, qui pro ea malit Ἐλυμία, s. Ἐλειμία. Steph. de Urbb. p. 340. habet Ἐλίμεια et Ἐλιμειώτης, quod videtur probandum. Livius enim L. XXXI. 40. vocat *Elimeam.* Ita L. XLII. 53. XLIII. 21. v. Drakenb. ad L. XLII. 53. G.

Ἀλέξανδρος] Amyntæ filius, septimus Macedoniæ rex, qui Xerxis bello a Medorum partibus stetit, semper tamen cum Græcis (unde φιλέλληνος cognomen tulit) occulte amicitiam fovens. Huds. De serie et successione Regum Macedoniæ, deque divisione Macedoniæ in maritimam et mediterraneam, legi debent, quæ scripsit Magnus Spanhemius, Dissert. VII. p. 371. et seqq. Ed. ult. de Præst. et usu Numism. quibus egregie inlustrantur, quæ de regno Macedonum variis locis scribit Thucydides. Duck.

Πρόγονοι αὐτοῦ Τημενίδαι] Macedoniæ reges Herodoto (l. 7. c. 173.) dicuntur ἀπόγονοι Τημενοῦ, qui sub reditum Heraclidarum Argos obtinuit. Vide etiam Herod. l. 9. c. 44. et l. 5. c. 22. Huds.

Οἱ πρόγονοι αὐτοῦ Τημενίδαι] Temenidas, Alexandri majores, potitos esse Macedonia maritima, pluribus narrat Herod. VIII. 137. Gottl.

Πάγγαιον πέραν Στρυμόνος ᾤκησαν Φάγρητα, καὶ ἄλλα χωρία· καὶ ἔτι καὶ νῦν Πιερικὸς κόλπος καλεῖται ἡ ὑπὸ τῷ Παγγαίῳ πρὸς θάλασσαν γῆ) ἐκ δὲ τῆς Βοττίας καλουμένης, Βοττιαίους, οἳ νῦν ὅμοροι Χαλκιδέων οἰκοῦσι· τῆς δὲ Παιονίας παρὰ τὸν Ἀξιον ποταμὸν, στενήν τινα καθήκουσαν ἄνωθεν μέχρι Πέλλης καὶ θαλάσσης ἐκτήσαντο. καὶ πέραν Ἀξίου, μέχρι Στρυμόνος, τὴν Μυγδονίαν καλουμένην, Ἠδῶνας ἐξελάσαντες, νέμονται. ἀνέστησαν δὲ καὶ ἐκ τῆς νῦν Εορδίας καλουμένης Εόρδους. (ὧν οἱ μὲν πολλοὶ διεφθάρησαν, βραχὺ δέ τι αὐτῶν περὶ Φύσκαν κατῴκηται) καὶ ἐξ Ἀλμωπίας, Ἀλμῶπας. ἐκράτησαν δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν οἱ Μακεδόνες οὗτοι, ἃ καὶ νῦν [ἔτι] ἔχουσι, τόν τε Ἀνθεμοῦντα καὶ Κρηστωνίαν καὶ Βισαλτίαν, καὶ Μακεδόνων αὐτῶν πολλήν. τὸ δὲ ξύμπαν, Μακεδονία καλεῖται, καὶ Περδίκκας Ἀλεξάνδρου, βασιλεὺς αὐτῶν ἦν, ὅτε Σιτάλκης ἐπῄει.

Φάγρητα] Vide Herodot. p. 418. Strabonis Epitom. et Leopard. Emend. l. 8. c. 2. Huds. Vid. Herodot. VII. 112. Φάγρη corrupte Scylax p. 27. cum Nostro Strabonis Epit. 108. Φάγρος piscis genus Strabo p. 1179. vid. Athenæum p. 295. 312. apud Hesych. lege φαγρόριος. Confer Clem. Alexand. p. 34. et Pollucem, Plutarch. Mor. 353. Est et Φάγρος Apollinis filius apud Nicand. in Ἑτεροιουμ. Wass. Est in Antonin. Liberal. Cap. XIII. Urbs, de qua hic Thucydides, etiam apud Stephanum Φάγρης est, h. v. et in Κύρης. Duck.

Hujus urbis Thraciæ meminit Stephanus h. v. p. 731. hoc loco Thucyd. laudato. G.

Ἄξιον] Vid. Homerum Il. β'. 849. et Strabonis Epit. 509. Βαρδάριον vocat Cedrenus p. 705. In Codice Cantacuzeni Ms. invenitur etiam Βριστρίτζα, apud Annam Comnenam Βαρδάρης audit. Consule Fulcher. Carnotens. I. 3. Wilhelm. Tyrium II. 13. Tzetzes videtur distinguere Chil. X. 188. Wass. Ἀξιοῦ in Homer. Il. β'. 849. 850. edidit Barnes. quod in aliis Edd. est Ἀξίου, et Eustath. ac parvus Scholiast. ibi habent Ἄξιος, Ἀξίου, Ἄξιον. Herodot. quoque VII. 123. Ἄξιος. Duck.

Ἐόρδους] Ita hodie in barbarie Scythica *Hords*. Hesych. duplicem adfert lectionem Ἔορτος, ἢ Ἔορδος. Herodotus VII. 185. Ἐορδοί. Wass.

Steph. de urbb. p. 346. Ὀξύνεται τὸ Ἐορδὸς, ὡς Ἡρωδιανὸς ἔκτη. Sic Herodotus quoque VII. 185. G.

Ἀλμωπίας] Ita Mss. et Steph. Constantinus Porph. II. de Them. Ἀλμοπία. et sic Ptolemæus, at Mss. Pall. rectius, Ἄλμωπες. ἀπὸ Ἄλμωπος Neptuni, et Helles Athamantis filiæ. Steph. Vix alibi invenies. vid. tamen Plinium I. 433. Ptolem. pag. 92. 26. Ἀλβωτῶν, lege Ἀλμωπῶν. Wass.

Ἀνθεμοῦντα] Oppidum, et inter regiones nomen gentis. Vid. Herodot. V. 94. Harpocrat. v. Ἀνθεμοῦς, Aristid. II. 224. Libanius Declam. XIII. Ἀνθεμοῦντα ὅλον dixit. Est et fluvii nomen Geographis ignotum, ut et Hesychio et Apollodoro constat. Vid. et Plin. IV. 10. Æschin. de Fals. legat. p. 250. Wass.

Γρηστωνίαν] Ita Mss. hic et alibi. Gr. cum ο male. Stephanus, Theopompus apud Athenæum, Herodotus, Aristoteles de Mirabil. Ausc. p. 112. Lycophron bis, receptam lectionem tuentur. Stephanus mendose uno in loco Γαστρωνίαν. Theopompus apud Athen. III. p. 77. Γραιστωνία. Herodot. VII. 124. Κρηστωνικὴ ex Ionismo, κ pro γ. Ibi Ms. Flor. Κρηστωνένς, pro Κρηστωναίης. Tzetzes, Κρηστώνη, ἀπὸ τῆς Ἄρεος καὶ Κυρήνης θυγατρός. Sic Κρηστώνης ἔχις apud Lycophron. v. 499. ubi Ms. Seld. Κρηστόνης, et τὸν Κρηστώνης θεὸν, v. 937. Pro Κραστωνίᾳ apud Aristotel. legendum Κρηστωνίᾳ, auctore Sylburgio. Wass. Confer quæ ad Stephanum in Γαστρωνία, Γρηστωνία, et Κρήστων adnotant Interpretes. Duck.

Κρηστωνίαν καὶ Βισαλτίαν] Accuratior Scriptura esse videtur Κρηστωνίαν, quam tex-

ρ΄. 100. Καὶ οἱ μὲν Μακεδόνες οὗτοι, ἐπιόντος πολλοῦ στρατοῦ ἀδύνατοι ὄντες ἀμύνεσθαι, ἔς τε τὰ καρτερὰ καὶ τὰ τείχη, ὅσα ἦν ἐν τῇ χώρᾳ, ἐσεκομίσθησαν. ἦν δὲ οὐ πολλά· ἀλλὰ ὕστερον Ἀρχέλαος ὁ Περδίκκου υἱὸς, βασιλεὺς γενόμενος, τὰ νῦν ὄντα ἐν τῇ χώρᾳ ᾠκοδόμησε, καὶ ὁδοὺς εὐθείας ἔτεμε, καὶ τἄλλα διεκόσμησε τά τε κατὰ τὸν πόλεμον ἵπποις καὶ ὅπλοις, καὶ τῇ ἄλλῃ παρασκευῇ κρείσσονι, ἢ ξύμπαντες οἱ ἄλλοι βασιλεῖς ὀκτὼ οἱ πρὸ αὐτοῦ γενόμενοι. ὁ δὲ στρατὸς τῶν Θρᾳκῶν ἐκ τῆς Δοβήρου ἐσέβαλε πρῶτον μὲν ἐς τὴν Φιλίππου πρότερον οὖσαν ἀρχὴν, καὶ εἷλεν Εἰδομένην μὲν κατὰ κράτος, Γορτυνίαν δὲ, καὶ Ἀταλάντην, καὶ ἄλλα ἄττα χωρία, ὁμολογίᾳ, διὰ τὴν Ἀμύντου φιλίαν προσχωροῦντα, τοῦ Φιλίππου υἱέος παρόντος. Εὔρωπον δὲ ἐπολιόρκησαν μὲν, ἑλεῖν δὲ οὐκ ἠδύναντο. ἔπειτα δὲ καὶ ἐς τὴν ἄλλην Μακεδονίαν προὐχώρει τὴν ἐν ἀριστερᾷ Πέλλης καὶ Κύῤῥου. ἔσω δὲ

tui inserui pro Γρηστωνίαν· quanquam Wasseus Ionicam dialectum putat, quæ κ pro γ amat. Sed oblitus est Wasseus loci L. IV. c. 109. ubi τὸ Βισαλτικὸν καὶ Κρηστωνικὸν occurrit. Herodotus habet Κρηστωναίους L. V. 3. p. 373. et Κρηστῶνα πόλιν, (L. I. c. 57.) Natio Crestonica fuit in Thraciæ finibus, et urbs Creston Thucydidis ætate fuit pæne barbara et δίγλωσσος, cujus meminit Herod. VII. 124. VIII. 116. ubi γῆ Κρηστωνική. v. Wessel. ad Herod. p. 26. et 373. Stephanus Byzant. commemorat Κρηστώνην· (p. 479.) Κρήστων, πόλις Θρᾴκης. Ἔοικε δὲ εἶναι ἡ Κρηστώνη, παρ' Ἡροδότῳ. Sed nusquam reperitur urbs hujus nominis in Herod. G.

Ὁδοὺς ἔτεμε] Ita loquitur Herodot. Lib. IV. Wass.

Ὁδοὺς εὐθείας ἔτεμε] Dictio est Herodotea, quæ huc et in alios scriptores fluxit. Herod. IV. c. 136. p. 340. οὐ τετμημένων τῶν ὁδῶν. De viarum munitione adhibet Philo τέμνειν et ἀνατέμνειν. v. c. de mund. opif. p. 14. B. et creat. princ. p. 723. ut notavit Wesseling. ad l. c. Herod. h. l. *er liess die Landstrassen gerade durchbrechen.* Forma loquendi occurrit h. l. c. 56. ter. G.

Ἵπποις καὶ ὅπλ.] Ex hoc loco rationem reddi posse existimat Bergerus, cur Archelai numismata Equum in aversa exhibent. Huds.

Βασιλεῖς ὀκτὼ, etc.] Ab Herodoto (l. 8. c. 139.) septem priores Macedoniæ reges recensentur. I. Perdiccas, conditor regni. II. Aræus (alias Argeus). III. Philippus. IV. Æropus. V. Alcetas. VI. Amyntas. VII. Alexander. Huic successit Perdiccas pater Archelai. Huds.

Εἰδομένην] Vide Vossium ad Catullum, p. 210. Huds. Εἰδομένην Mss. et Steph. cum Edd. Cl. in Marg. Ὀδομένην. Vid. omnino Holstenium. In Schol. Lexicis Vett. et Auctoribus nulla hujus oppidi mentio. Tumuli ejusdem nominis inter Ambraciam et Acarnaniam siti: forte ad Idomenen Pheretis filiam respiciunt. Apollod. p. 42. W.

Ἄλλα] pro ἄλλα etc. Gr. τ' ἄλλα ἄττα χ. sed Xenophon et Lucianus articulum non adhibent: valet enim ἅτινα et ὅσα. Sed nec in Phædone Plato. et καί τε non dicitur. Xenophon semel ἄσσα, verum ἄττα hic legisse videtur T. Magister. Cum ταῦτα conjungit Aristoph. Νεφ. et per ττ effert. Herodot. I. 197. παραινέουσι ἍΣΣΑ αὐτὸς ποιήσας ἐξέφυγε. Sic et Barocc. Eum sequitur Aretæus 82. Wass. De hac particula post Grammaticos veteres egerunt Budæus in Commentar. Ling. Gr. p. 967. Steph. Append. ad Script. de Dial. p. 82. Maussac. ad Harpocrat. et Vales. ad Notas Maussaci. Duck.

Ἄλλα ἄττα] i. e. ἄλλα τινὰ, non, ut Wasseus ad h. l., ὅσα l. ἅτινα, quod est ἅττα. Præter eos, quos laudat Wasseus et Duckerus, vid. Fisch. V. Cel. ad Plat. Phædon. c. 3. et nostras animadv. in Phæd. p. 9. G.

Κύῤῥου] Κύρου, quod hic habet Cod. Reg. etiam in Mss. Stephani est, v. Μανδαραὶ, ubi id emendant e Thucydide. Duck.

τούτων ἐς τὴν Βοττιαίαν καὶ Πιερίαν οὐκ ἀφίκοντο, ἀλλὰ τήν τε Μυγδονίαν καὶ Κρηστωνίαν καὶ Ἀνθεμοῦντα ἐδῄουν. οἱ δὲ Μακεδόνες πεζῷ μὲν οὐδὲ διενοοῦντο ἀμύνεσθαι, ἵππους δὲ προσμεταπεμψάμενοι ἀπὸ τῶν ἄνω ξυμμάχων, ὅπη δοκοῖ, ὀλίγοι πρὸς πολλοὺς ἐσέβαλλον ἐς τὸ στράτευμα τῶν Θρᾳκῶν. καὶ ᾗ μὲν προσπέσοιεν, οὐδεὶς ὑπέμενεν ἄνδρας ἱππέας τε ἀγαθοὺς καὶ τεθωρακισμένους· ὑπὸ δὲ πλήθους περικλειόμενοι, αὐτοὺς πολλαπλασίῳ τῷ ὁμίλῳ ἐς κίνδυνον καθίστασαν. ὥστε τέλος ἡσυχίαν ἦγον, οὐ νομίζοντες ἱκανοὶ εἶναι πρὸς τὸ πλέον κινδυνεύειν.

ρα΄. 101. Ὁ δὲ Σιτάλκης πρός τε τὸν Περδίκκαν λόγους ἐποιεῖτο, ὧν ἕνεκα ἐστράτευσε, καὶ ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι οὐ παρῆσαν ταῖς ναυσὶν, ἀπιστοῦντες, αὐτὸν μὴ ἥξειν, δῶρά τε καὶ πρέσβεις ἔπεμψαν αὐτῷ, ἔς τε τοὺς Χαλκιδέας καὶ Βοττιαίους μέρος τὶ τοῦ στρατοῦ πέμπει. καὶ τειχήρεις ποιήσας, ἐδῄου τὴν γῆν. καθημένου δ᾽ αὐτοῦ περὶ τοὺς χώρους τούτους, οἱ πρὸς νότον οἰκοῦντες Θεσσαλοὶ καὶ Μάγνητες, καὶ οἱ ἄλλοι ὑπήκοοι Θεσσαλῶν, καὶ οἱ μέχρι Θερμοπυλῶν Ἕλληνες ἐφοβήθησαν, μὴ καὶ ἐπὶ σφᾶς ὁ στρατὸς χωρήσῃ, καὶ ἐν παρασκευῇ ἦσαν. ἐφοβήθησαν δὲ καὶ οἱ πέραν Στρυμόνος πρὸς βορέαν Θρᾷκες, ὅσοι πεδία εἶχον, Παναῖοι, καὶ Ὀδόμαντοι, καὶ Δρῶοι, καὶ Δερσαῖοι· αὐτόνομοι δ᾽ εἰσὶ πάντες, παρέσχε δὲ λόγον καὶ ἐπὶ τοὺς

Ὑπὸ δὲ πλήθους περικλειόμενοι—] E Schol. interpretatione patet, eum non legisse αὐτοὺς, sed αὑτούς. Abresch. in Diluc. p. 230. inclinat eo, ut magis probet hanc Scholiastæ rationem, constituendo hoc ordine: περικλ. (οἱ Θρᾷκες) ὑπὸ τοῦ πλήθους (i. e. διὰ τὸ πλῆθος) καθίστασαν αὐτοὺς (Macedonas) ἐς κίνδυνον τῷ πολλαπλασίῳ (αὐτῶν) ὁμίλῳ· ut πολλαπλ. ὁμ. sint casus sexti. Sed difficilior est et contortior explicatio, quod sensit Abreschius, quod sequentia verba ad Macedonas subito referantur. Sed, ne gravemus bonum scriptorem justo pluribus loquendi modis paullo insolentioribus; simplicior est illa, quæ cuique locum legenti in mentem venit: *Macedones a multitudine Thracum circumventi, semet in discrimen conjiciebant examini Thracum, ipsis longe numerosiori.* G.

Ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἥξειν] Sic I. 10. ubi Schol. adnotat, μὴ post ἀπιστεῖν Ἀττικῶς abundare. Lucian. Rhetor. præcept. p. 321. ei duas negationes adponit: οὐχ ἕξουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ πάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστὴν εἶναί σε. Eumdem pleonasmum post ἀπαγορεύω, κωλύω, ἀρνοῦμαι, et εἴργω observat Stephanus ad Corinth. artic. VIII. et XLIII. Simile est supr. II. 49. ἡ ἀπορία τοῦ μὴ ἡσυχάζειν. Add. infr. ad III. 1. Duck.

Μάγνητες] Magnesia post Strabonis tempora Thessaliæ adjecta est. vid. Plin. IV. 9. Ptolemæus aliis adscribit. Μαγνητικὴ Æschylus Pers. 492. Μαγνησίαν Dioscorides memorat p. 193. *Ad civitatem intelligit ad Mæandrum sitam, de qua Tournefort. II. 370. Wass.

Ὀδόμαντοι] Vide Aristoph. Acharnenses, ejusque Scholiasten, p. 378. apud quem Ὀδόμαντες appellantur. Huds. Ὀδόμαντοι Mss. hic et p. 294. uti et Steph. v. Herodot. V. 16. Liv. XLV. 4. Confer Dissertat. Morini de Odomantis, et Suidam v. ἀποτεθρίακεν, et quem ibi citat Aristoph. Wass.

Λόγον παρέσχεν] *Loquendi materiam præbuit, rumorem excitavit.* Exempla hujus

τῶν Ἀθηναίων πολεμίους Ἕλληνας, μὴ οἱ ὑπ' αὐτῶν ἀγόμενοι κατὰ τὸ ξυμμαχικὸν, καὶ ἐπὶ σφᾶς χωρήσωσιν. ὁ δὲ, τήν τε Χαλκιδικὴν καὶ Βοττικὴν καὶ Μακεδονίαν ἅμα ἐπέχων, ἔφθειρε. καὶ ἐπειδὴ αὐτῷ οὐδὲν ἐπράσσετο ὧν ἕνεκα ἐσέβαλε, καὶ ἡ στρατιὰ σῖτόν τε οὐκ εἶχεν αὐτῷ, καὶ ὑπὸ χειμῶνος ἐταλαιπώρει, ἀναπείθεται ὑπὸ Σεύθου τοῦ Σπαραδόκου, ἀδελφιδοῦ ὄντος, καὶ μέγιστον μετ' αὐτὸν δυναμένου, ὥστ' ἐν τάχει ἀπελθεῖν. τὸν δὲ Σεύθην κρύφα Περδίκκας, ὑποσχόμενος ἀδελφὴν ἑαυτοῦ δώσειν, καὶ χρήματα ἐπ' αὐτῇ, προσποιεῖται. καὶ ὁ μὲν, πεισθεὶς, καὶ μείνας τριάκοντα τὰς πάσας ἡμέρας, τούτων δὲ ὀκτὼ ἐν Χαλκιδεῦσιν, ἀνεχώρησε τῷ στρατῷ κατὰ τάχος ἐπ' οἴκου. Περδίκκας δὲ ὕστερον Στρατονίκην τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφὴν δίδωσι Σεύθῃ, ὥσπερ ὑπέσχετο. τὰ μὲν οὖν κατὰ τὴν Σιτάλκου στρατείαν οὕτως ἐγένετο.

ρβ'. 102. Οἱ δὲ ἐν Ναυπάκτῳ Ἀθηναῖοι, τοῦ αὐτοῦ χειμῶνος, ἐπειδὴ τὸ τῶν Πελοποννησίων ναυτικὸν διελύθη, Φορμίωνος ἡγουμένου, ἐστράτευσαν παραπλεύσαντες ἐπ' Ἀστακοῦ. καὶ ἀποβάντες ἐς τὴν μεσόγειαν τῆς Ἀκαρνανίας, τετρακοσίοις μὲν ὁπλίταις Ἀθηναίων τῶν ἀπὸ τῶν νεῶν, τετρακοσίοις δὲ Μεσσηνίων, καὶ ἔκ τε Στράτου, καὶ Κορόντων, καὶ ἄλλων χωρίων, ἄνδρας οὐ δοκοῦντας βεβαίους εἶναι ἐξήλασαν, καὶ Κύνητα τὸν Θεολύτου ἐς Κόροντα καταγαγόντες, ἀνεχώρησαν πάλιν ἐπὶ τὰς ναῦς. ἐς γὰρ Οἰνιάδας, ἀεί ποτε πολεμίους ὄντας μόνους Ἀκαρνάνων, οὐκ ἐδόκει δυνατὸν εἶναι, χειμῶνος ὄντος, στρατεύειν. ὁ γὰρ Ἀχελῷος ποταμὸς ῥέων ἐκ Πίνδου ὄρους διὰ

usus v. apud Abresch. in Diluc. p. 271. et in gloss. G.

Μὴ ὑπ' αὐτῶν ἀγόμενοι] Magis placeret scribi, μὴ οἱ ὑπ' αὐτῶν ἀγόμ. sequendo non Vallæ interpretationem (quæ procul ab ea, quam habemus hic, lectione recedit) sed eam, quæ margini adscripta est. Steph. In marg. adscripsit hanc interpretationem: periculum esse, *ne, qui ab illis ducebantur, prætextu societatis, vel* juris socialis, *ipsos quoque adorirentur.* Duck.

Μὴ οἱ ὑπ' αὐτῶν ἀγόμενοι] Addidi articulum, qui necessarius videtur, et ob sequens ο in ὑπὸ extrusus fuit, ut Stephanus jam vidit. Probat rem Abreschius Diluc. p. 271. G.

Οἱ δὲ—'Αθηναῖοι] In Aug. est ad marginem a rec. manu: μετάβασις. Transit enim ad alia Noster. Gottl.

Καὶ ἔκ τε Στράτου—] Reisk. (anim. p. 24.) abesse vult τὸ καὶ, consentientibus codd. quibusdam. G.

Κύνητα τὸν Θεολύτου—] Hic Theolytus fuit Acarnan, ut Amphilytus ariolus apud Herod. I. 62. ubi v. Valken. qui plures Χρησμολόγους profert. G.

Κόροντα] Mss. et Steph. sic legunt: De oppido altum apud veteres silentium. Wass.

'Ο γὰρ 'Αχελ. Vide Demetrium Phaler. de Eloc. p. 120. et 123. Ed. Oxon. Huds.

'Ο γὰρ 'Αχελῷος—στρατεύειν] Demet. Phaler. Μεγαλοπρεπὲς, καὶ τὸ ἐκ περιαγωγῆς τῇ συνθέσει λέγειν etc. §. 45. et 46. Statius Theb. II. 730. "Flavo *tollens*, ubi vertice pontum Turbidus objectas Achelous Echi-

Δολοπίας, καὶ Αγραιῶν καὶ Αμφιλόχων, καὶ διὰ τοῦ Ακαρνανικοῦ πεδίου, ἄνωθεν μὲν παρὰ Στράτον πόλιν, ἐς θάλασσαν διεξιεὶς παρ' Οἰνιάδας, καὶ τὴν πόλιν αὐτοῖς περιλιμνάζων, ἄπορον ποιεῖ ὑπὸ τοῦ ὕδατος ἐν χειμῶνι στρατεύειν. κεῖνται δὲ καὶ τῶν νήσων τῶν Εχινάδων αἱ πολλαὶ καταντικρὺ Οἰνιάδων, τοῦ Αχελώου τῶν ἐκβολῶν οὐδὲν ἀπέχουσαι. ὥστε μέγας ὢν ὁ ποταμὸς προσχοῖ ἀεὶ, καὶ εἰσὶ τῶν νήσων αἳ ἠπείρωνται· ἐλπὶς δὲ, καὶ πάσας οὐκ ἐν πολλῷ τινι ἂν χρόνῳ τοῦτο παθεῖν. τό, τε γὰρ ῥεῦμά ἐστι μέγα καὶ πολὺ καὶ θολερὸν, αἵ τε νῆσοι, πυκναὶ, καὶ ἀλλήλαις τῆς προσχώσεως, τῷ μὴ σκεδάννυσθαι, σύνδεσμοι γίγνονται, παραλλὰξ καὶ οὐ κατὰ στοῖχον κείμεναι, οὐδ' ἔχουσαι εὐθείας διόδους τοῦ ὕδατος ἐς τὸ πέλαγος. ἔρημοι δ' εἰσὶ, καὶ οὐ μεγάλαι. λέγεται δὲ καὶ Αλκμαίωνι τῷ Αμφιάρεω, ὅτε δὴ ἀλᾶσθαι αὐτὸν μετὰ τὸν φόνον τῆς

nadas exit." Ibi Ms. Arundel. melius *adtollens*. WASS.

Ὁ γὰρ Ἀχελῷος—στρατεύειν] Hic locus laudatur a Demetrio de eloc. XLV., tanquam μεγαλοπρεπὴς ex circumductu, ubi est Ἀγριανῶν. Item CCII. ubi est ἐπὶ θάλασσαν, et διέξεισιν (p. 81. Schneid.) Hoc altero loco docet rhetor, περιαγωγὰς non in longitudinem esse porrigendas: requiescendum esse auditori: planius esse: ὁ γὰρ Ἀχελῷος ῥεῖ μὲν ἐκ Πίνδου ὄρους, ἔξεισι δὲ εἰς θάλασσαν. G.

Τῶν Ἐχινάδων] Callimach. H. in Del. v. 155. de his insulis: λιπαρὸν νήεσσιν Ἐχινάδες ὅρμον ἔχουσαι. Cur his desertis et limo fere obrutis insulis tam egregium poëta epitheton addiderit, quærit Arnald. anim. crit. p. 37. cf. Ernest. Refragatur antiquitas, Echinadum portum navibus recipiendis opportunum fuisse. G.

Τῶν νήσων αἳ ἠπείρ.] Cum Thucydide consentit Strabo, l. 10. at libro 1. dicit: μία τῶν Ἐχινάδων ἤπειρος γέγονε. Plinius autem (l. 2. c. 85.) invectu Acheloi non continenti annexas Echinadas, sed natas scribit. HUDS. Sed exitu caruit vaticinatio Thucydidis et Strab. Vid. Pausan. Arcadic. XXIV. D.

Τῷ μὴ] Reiskius l. c. non improbat τὸ μὴ, i. e. ὥστε μή. In marg. Flor. Vin. notatur: τὸ τῆς etc., ut sit: τῷ τὸ τῆς προσχώσεως μὴ— Certe vulgata est durior: articulus τὸ emollit structuram. G.

Τῷ μὴ σκεδάνν.] Aut τῷ retinendum, aut τὸ scribendum, solum utrumlibet; juncta quidem impediunt structuram, et ipso sono offendunt. Τῆς προσχώσεως pendet a σύνδεσμοι, et τῷ, vel τὸ, est πρὸς τό. BAVER.

Παραλλὰξ—κείμεναι] *Situ alternante positæ*, "die schräge gegen einander, und nicht in gerarder Linie liegen." G.

Εὐθείας διόδους] Stephanus ad ea, quæ in Var. Lect. habet Huds. addit, se hic vix assentiri posse illi veteri libro. DUCK.

Λέγεται δὲ καὶ Ἀλκ.] Vide Schol. ad Lucianum, tom. 2. Philostratum L. 7. et Basilium in epist. ad Gregorium Theol. et Hyginum, Fab. 73. HUDS. Confer Pausan. VIII. 24. p. 646. Schol. Luciani p. 52. Strabonem X. p. 710. WASS. Lucian. de Saltat. p. 804. inter argumenta saltationis, quæ Ætolia suppeditare possit, memorat Ἐχινάδων ἀνάδυσιν, καὶ μετὰ τὴν μανίαν Ἀλκμαίωνος οἴκησιν. Add. Apollodor. III. 7. 5. Sed is I. 9. 21. non recte easdem facit Echinadas et Strophadas. Quod autem Thucydides Echinadas ἐρήμους esse dicit, id de plerisque et minoribus intelligendum esse, quia Dulichium quoque inter eas ponit Strabo, putat Cellar. II. Geogr. Ant. 14. Et εὐλιμένας fuisse ex hoc Callimachi Hymn. in Del. v. 155. λιπαρὸν νήεσσιν Ἐχινάδες ὅρμον ἔχουσαι, observat ibi Spanhemius. DUCK.

Ὅτε δὴ ἀλᾶσθαι αὐτὸν] Unde pendere hunc Infinitivum dicemus? Aliter quidem certe Infinitivus χρῆσαι pendet ab illo verbo λέγεται: sed hic quoque ab eo pendere, non video quomodo dici possit; præsertim quum hæc velut per parenthesin interjiciantur, ὅτε δὴ ἀλᾶσθαι αὐτὸν μετὰ τὸν φόνον τῆς μητρός. Quid si igitur verbum συνέβη vel a

μητρὸς, τὸν Ἀπόλλω ταύτην τὴν γῆν χρῆσαι οἰκεῖν· ὑπειπόντα, οὐκ εἶναι λύσιν τῶν δειμάτων, πρὶν ἂν εὑρὼν ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ κατοικίσηται, ἥτις, ὅτε ἔκτεινε τὴν μητέρα, μήπω ὑπὸ ἡλίου ἑωρᾶτο, μηδὲ γῆ ἦν· ὡς τῆς γε ἄλλης αὐτῷ μεμιασμένης. ὁ δ' ἀπορῶν, ὥς φασι, μόλις κατενόησε τὴν πρόσχωσιν ταύτην τοῦ Ἀχελῴου. καὶ ἐδόκει αὐτῷ ἱκανὴ ἂν κεχῶσθαι δίαιτα τῷ σώματι, ἀφ' οὗπερ κτείνας τὴν μητέρα, οὐκ ὀλίγον χρόνον ἐπλανᾶτο. καὶ κατοικισθεὶς ἐς τοὺς περὶ Οἰνιάδας τόπους, ἐδυνάστευσέ τε, καὶ ἀπὸ Ἀκαρνᾶνος παιδὸς ἑαυτοῦ, τῆς χώρας τὴν ἐπωνυμίαν ἐγκατέλιπε. τὰ μὲν οὖν περὶ Ἀλκμαίωνα, τοιαῦτα λεγόμενα παρελάβομεν.

ργ'. 103. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι καὶ ὁ Φορμίων, ἄραντες ἐκ τῆς Ἀκαρνανίας, καὶ ἀφικόμενοι ἐς τὴν Ναύπακτον, ἅμα ἦρι κατέπλευσαν ἐς τὰς Ἀθήνας. τούς τε ἐλευθέρους τῶν αἰχμαλώτων ἐκ τῶν ναυμαχιῶν ἄγοντες, οἳ ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρὸς ἐλύθησαν, καὶ τὰς ναῦς, ἃς εἷλον. καὶ ὁ χειμὼν ἐτελεύτα οὗτος, καὶ τρίτον ἔτος τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα τῷδε, ὃν Θουκυδίδης ξυνέγραψε.

librario omissum, vel ab ipso Auctore relictum esse subaudiendum dicamus? Steph. Add. quæ de hoc loco scribit in Append. ad Script. de Dial. pag. 138. et Bud. Commentar. p. 1044. Duck.

Ὅτε δὴ] Legebat Abresch. in Spicilegio ὅτ' ἔδει· et ita quoque docta manus in Flor. Vin. margine adscripsit. Sed retractat Abresch. in Diluc. p. 272. et in auctar. p. 300. sententiam, et e Philostrato, (Her. XIX. § 11.) profert: ὅτε δὴ καὶ δεῖσθαι τοῦ Ἀχιλλέως ἐραστήν τε μεῖναι. In talibus φασὶν aut λέγεται supplendum. Mox, post μητρὸς, Reiskius (in anim. l. c.) deesse putat, ξυνέβη, quod Stephanus putabat; saltem subaudiendum esse h. v. Fr. Portus corrigebat: ὅτε δὴ ἠλᾶτο. Vix credibile est, librarium faciliorem lectionem mutasse in difficiliorem. Equidem puto, Thucydidem scripsisse: ὅτ' ἔδει, vel ὅτε ἔδει, quod non minus Thucydideum est, quum Noster minime fugiat concursionem vocalium. Reiskio ceterum non displicet ratio Abreschii. Gottl.

Ὅτε δὴ ἀλᾶσθαι αὐτὸν] Hic certe subintelligi nequit, φασὶν, sed plane est pro, ὅτε δὴ ἠλᾶτο. datum illud cœptæ structuræ reliquæ; ut apud Liv. 4. 15. "*etsi* nullos honores—ad regnum *pandere* viam: verum tamen—sustulisse animos:" pro, etsi *pandant*; et 5. 35. "id parum certum est, *solamne* an—*adjutam*;" pro, *solane* an—*adjuta* venerit. v. et ad 3. 46. Bauer.

Ἂν κεχῶσθαι] Quum hic particula ἂν habere locum non videatur, suspicor, sicut supra ex ἂν ἐπείσθημεν faciendum esse ἀνεπείσθημεν ostendi, et quidem vetere libro assentiente; ita etiam hic ex ἂν κεχῶσθαι fieri a nobis debere ἀνακεχῶσθαι. Fateor tamen non, ut illic, ita et hic libri veteris assensum nos habere. Cur ulterius in his Annotationibus non sim progressus, ratio in fine Epistolæ ad Lectorem reddita tibi fuit. Steph.

Ἂν κεχῶσθαι] Stephanus conjicit: ἀνακεχῶσθαι, bene. Gottl.

Δίαιτα] Non solum τρόπον τοῦ βίου, sed etiam τόπον significat. Hinc Plutarch. famulorum cubicula διαίτας appellat; et Æschylo στρατόπεδα dicuntur ἐνδιαίτημα τοῦ στρατοῦ. Vide Plinii Epist. l. 1. ep. 17. Huds.

Λεγόμενα] Alii λέγομεν ἃ παρελάβομεν. Sed receptam lectionem tuetur Herodotus. Vid. Schol. Wass.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ

ΟΛΟΡΟΥ

ΞΥΓΓΡΑΦΗΣ ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ.

EPITOME LIBRI III.

QUARTO anno belli Peloponnesiaci, cum iterum Atticam Peloponnesii cum exercitu invasissent, Lesbus omnis ab Atheniensibus, præter Methymnam, defecit. Cap. II. Qua de causa Athenienses, classe eo copiisque missis, Mitylenen caput insulæ obsidione cinxerunt. VI. Interea cum obsessi hactenus Platæenses fame premerentur, ducenti ex eis et duodecim insignis audaciæ viri, noctu Peloponnesiorum munitiones scalis transgressi, incolumes omnes Athenas profugerunt. XXII. Peloponnesii Atticam ingressi, magna eam clade evastarunt. XXVI. Naves eorumdem subsidio Lesbiis missæ, tum primum Ioniam attigerunt. XXVI. Mitylenæi fame coacti deditionem fecerunt. XXVIII. De eorum supplicio magna contentione actum est, vicit tamen Diodoti lenior sententia. XLIX. Dispar Platæensium eventus fuit: qui cum eodem tempore fame subacti Lacedæmoniorum se arbitrio dedidissent, ab eis sunt interemti. LXIX. Sævissima item apud Corcyræos seditio describitur: qua optimates a plebe sua superati partim occisi sunt, partim profugerunt. LXX. LXXXV. Peloponnesios Atticam ingressuros terræ motus averterunt. LXXXIX. Messanam in Sicilia Athenienses occuparunt. XC. Heracleam in Trachine coloniam Lacedæmonii deduxerunt. XCII. Demosthenes Atheniensis dux, cum Ætolis bellum intulisset, victus ab eis multos eximios cives amisit. XCVIII. Delum Athenienses lustrarunt. CIV. Acarnanes Ambraciotis, memorabili clade, Demosthene duce, victis, pacem dederunt. CXIII.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ ΟΛΟΡΟΥ

ΞΥΓΓΡΑΦΗΣ ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ.

ΤΟΥ δ' ἐπιγιγνομένου θέρους Πελοποννήσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι, ἅμα τῷ σίτῳ ἀκμάζοντι, ἐστράτευσαν ἐς τὴν Ἀττικήν· ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Ἀρχίδαμος ὁ Ζευξιδάμου, Λακεδαιμονίων βασιλεύς· καὶ ἐγκαθεζόμενοι ἐδῄουν τὴν γῆν· καὶ προσβολαὶ, ὥσπερ εἰώθεσαν, ἐγίγνοντο τῶν Ἀθηναίων ἱππέων, ὅπῃ παρείκοι· καὶ τὸν πλεῖστον ὅμιλον τῶν ψιλῶν εἶργον, τὸ μὴ προεξιόντας τῶν ὅπλων, τὰ ἐγγὺς τῆς πόλεως κακουργεῖν. ἐμμείναντες δὲ χρόνον οὗ εἶχον τὰ σιτία, ἀνεχώρησαν, καὶ διελύθησαν κατὰ πόλεις.

β'. 2. Μετὰ δὲ τὴν ἐσβολὴν τῶν Πελοποννησίων, εὐθὺς Λέσβος, πλὴν Μηθύμνης, ἀπέστη ἀπ' Ἀθηναίων· βουληθέντες μὲν καὶ πρὸ τοῦ πολέμου, (ἀλλ' οἱ Λακεδαιμόνιοι οὐ προσεδέ-

Ἐστράτευσαν ἐς τὴν Ἀττικήν·] male expl. Schol. κατὰ τῆς Ἀττικῆς· immo simpliciter est "*in Atticam* fecerunt expeditionem, invaserunt Atticam." Baver.

Καὶ τὸν πλεῖστον—κακουργεῖν] Corinthus de Dial. Att. in his statuit ellipsin præpositionis διὰ, quasi sententia esset, διὰ τὸ μὴ κακουργεῖν. Scholiastes quoque ellipsin τοῦ διὰ esse dicit, sed aliter ac Corinthus: nam non conjungit διὰ τὸ μὴ ἀδικεῖν, sed διὰ τὸ μὴ προεξιόντας. Refellit eos Stephanus ad Corinth. artic. VIII. et Append. ad Script. de Dial. p. 178. et ostendit, tam articulum, quam negationem, ante verba ἀπαγορευτικὰ, et quæ ἀπαγορεύσεως significationem inclusam habent, abundare. Nam sic Thucyd. I. 62. ὅπως εἴργωσι τοὺς ἐκεῖθεν ἐπιβοηθεῖν. Et apud alios quoque sæpe hujusmodi verba cum solo Infinitivo ponuntur. Add. quæ adnotantur ad II. 101. et Schol. infr. ad Cap. VI. Sententiam horum verborum aliter expressam habes supr. II. 22. D.

Εἶργον τὸ μὴ] Stephanus videtur Schol. et Corinthi mentem non cepisse, ut notat Abresch. p. 273. hoc volunt, τῷ εἴργειν subjici debuisse gen. τοῦ, non τὸ, et hunc accusat. pendere a præp. διά. Abresch. tamen malit subint. εἰς aut ὥστε. ita L. II. 87. ἔχει τέκμαρσιν τὸ ἐκφοβῆσαι. Gottl.

Προεξιόντας τῶν ὅπλων] i. e. a ceteris copiis, e castris, e præsidio, longius progressos. B.

Μηθύμνης] Ita numus apud Holsten. Herodotus, Philostratus Vit. Apoll. IV. 13. at IV. 16. corrupte Μεθύμναν. Cantacuzenus Μεθίμνης p. 290. et Alciphron Μεθυμναίῳ μειρακίῳ 275. Callimachus Epig. XVI. Στήλη, καὶ Μήθυμνα τεὴ πόλις. Ita Geogr. vett. et Isocrates Epist. Julianus Imp. p. 111. Schol. Homer. Il. ί. 130. Unus opinor Scylax cum ε scribit. Ælianus Anim. IV. 20. Μηθύμνης τῆς Κρητικῆς meminit. Verum ibi legerim Ῥιθύμνης nunc *Retimo*, vid. Tournefort. I. 28. Wass.

Ἀπ' Ἀθ.] Vide Var. Lect. et Stephani Animadvers. in lib. de Dialectis. p. 61. Huds. Adnotat ibi Stephanus, easdem vocales modo elidi, modo integras manere in locis plane similibus. Duck.

Ἀλλ' οἱ Λακεδ. οὐ προσεδ.] In parenthesi hæc verba sunt accipienda. Baver.

ξαντο,) ἀναγκασθέντες δὲ καὶ ταύτην τὴν ἀπόστασιν πρότερον, ἢ διενοοῦντο, ποιήσασθαι. τῶν τε γὰρ λιμένων τὴν χῶσιν, καὶ τειχῶν οἰκοδόμησιν, καὶ νεῶν ποίησιν, ἐπέμενον, τελεσθῆναι, καὶ ὅσα ἐκ τοῦ Πόντου ἔδει ἀφικέσθαι, τοξότας τε, καὶ σῖτον, καὶ ἃ μεταπεμπόμενοι ἦσαν. Τενέδιοι γὰρ, ὄντες αὐτοῖς διάφοροι, καὶ Μηθυμναῖοι, καὶ αὐτῶν Μιτυληναίων ἰδίᾳ ἄνδρες, κατὰ στάσιν πρόξενοι Ἀθηναίων, μηνυταὶ γίγνονται τοῖς Ἀθηναίοις, ὅτι ξυνοικίζουσί τε τὴν Λέσβον ἐς τὴν Μιτυλήνην βίᾳ, καὶ τὴν παρασκευὴν ἅπασαν, μετὰ Λακεδαιμονίων καὶ Βοιωτῶν ξυγγενῶν ὄντων, ἐπὶ ἀποστάσει ἐπείγονται· καὶ εἰ μή τις προκαταλήψεται ἤδη, στερήσεσθαι αὐτοὺς Λέσβου.

γʹ. 3. Οἱ δ' Ἀθηναῖοι (ἦσαν γὰρ τεταλαιπωρημένοι ὑπό τε τῆς νόσου, καὶ τοῦ πολέμου ἄρτι καθισταμένου, καὶ ἀκμάζοντος,) μέγα μὲν ἔργον ἡγοῦντο εἶναι Λέσβον προσπολεμώσασθαι, ναυτικὸν ἔχουσαν, καὶ δύναμιν ἀκέραιον· καὶ οὐκ ἀπεδέχοντο τοπρῶτον τὰς κατηγορίας, μεῖζον μέρος νέμοντες τῷ μὴ βούλεσθαι ἀληθῆ εἶναι· ἐπειδὴ μέντοι καὶ πέμψαντες πρέσβεις οὐκ ἔπειθον τοὺς Μιτυληναίους τήν τε ξυνοίκησιν καὶ τὴν παρασκευὴν διαλύειν, δείσαντες, προκαταλαβεῖν ἐβούλοντο. καὶ πέμπουσιν ἐξαπιναίως τεσσαράκοντα ναῦς, αἳ ἔτυχον περὶ Πελοπόννησον παρεσκευασμέναι πλεῖν. Κλεϊππίδης δὲ ὁ Δεινίου, τρίτος αὐτὸς, ἐστρατήγει. ἐσηγγέλθη γὰρ αὐτοῖς, ὡς εἴη Ἀπόλλωνος Μαλόεντος ἔξω τῆς πόλεως ἑορτὴ, ἐν ᾗ πανδημεὶ Μιτυληναῖοι ἑορτάζουσι, καὶ ἐλπίδα εἶναι, ἐπειχθέντας

Καὶ ταύτην τὴν ἀπόστ.] Non, ut alia hæc defectio fuerit; immo eadem erat prius tentatæ et oblatæ, sed non acceptæ, nunc repetitæ. Ita fere Schol. recte. IDEM.

Καὶ αὐτῶν Μιτ.] De belli hujus origine vide Aristot. Politic. l. 5. c. 4. HUDS. Causam ejus narrat Aristoteles Polit. Εʹ. IV. Confer Diodorum XII. 314. et Aristotelem Polit. V. 135. WASS.

Μηνυταὶ—] Scholiastes vult referri μην. γιγ. ad τὸ κατὰ στάσιν, quod fieri non potest citra trajectionem insignem. Dicuntur indices isti fuisse hospites Athen. redditi κατὰ στάσιν. Adeoque στάσεως fit mentio, quatenus ea fuerat causa exilii atque hospitii, quod hi homines obtinuerant. Ita Grammius p. 636. Judice Abreschio, Schrammius recte junxit κατὰ στάσιν verbis: ἰδίᾳ ἀνδ. πρόξ. Ἀθην. Sed se non satis intelligere, quæ notet Grammius. Diluc. p. 274. GOTTL.

Μηνυταὶ γίγν.] i. e. μηνύουσι. Sed varietas notanda: primo ὅτι cum verbo finito, deinde oblique στερήσεσθαι, quod Attice dictum pro στερηθῆσ. BAUER.

Καὶ εἰ μή τις] Abest Gr. τις. ineleganter. WASS.

Τὰς κατηγ.—τῷ μὴ βούλ. ἀληθῆ εἶναι] In ἀληθῆ subint. τὰ κατηγορημένα, vel κατηγορήματα, e voc. κατηγορίας, idem notante. B.

Κλεϊππίδης] Κλεινιππίδης Diodor. 314. c. vix alibi memoratur. WASS.

ἐπιπεσεῖν ἄφνω· καὶ ἢν μὲν ξυμβῇ ἡ πεῖρα·—εἰ δὲ μὴ, Μιτυληναίοις εἰπεῖν, ναῦς τε παραδοῦναι, καὶ τείχη καθελεῖν· μὴ πειθομένων δὲ, πολεμεῖν. καὶ αἱ μὲν νῆες ᾤχοντο. τὰς δὲ τῶν Μιτυληναίων δέκα τριήρεις, αἳ ἔτυχον βοηθοὶ παρὰ σφᾶς κατὰ τὸ ξυμμαχικὸν παροῦσαι, κατέσχον οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ τοὺς ἄνδρας ἐξ αὐτῶν ἐς φυλακὴν ἐποιήσαντο. τοῖς δὲ Μιτυληναίοις ἀνὴρ ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, διαβὰς ἐς Εὔβοιαν, καὶ πεζῇ ἐπὶ Γεραιστὸν ἐλθὼν, ὁλκάδος ἀναγομένης ἐπιτυχὼν, πλῷ χρησάμενος, καὶ τριταῖος ἐκ τῶν Ἀθηνῶν ἐς Μιτυλήνην ἀφικόμενος, ἀγγέλλει τὸν ἐπίπλουν. οἱ δὲ οὔτε ἐς τὸν Μαλόεντα ἐξῆλθον, τά τε ἄλλα τῶν τειχῶν καὶ λιμένων περὶ τὰ ἡμιτέλεστα φραξάμενοι ἐφύλασσον.

δ'. 4. Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, οὐ πολλῷ ὕστερον καταπλεύσαντες,

Καὶ ἢν μὲν ξυμβ.] Ut plena sit oratio, post ἡ πεῖρα suppleri debet καλῶς ἂν εἴη, ut monet Corinthus de Dialectis. Vide Schol. in Aristophanis Πλοῦτον, V. 468. et Steph. Animadv. in Lib. de Dial. p. 23. Huds. Καὶ ἢν—πολεμεῖν] Corinthus in Hort. Adonidis Ald. 1496. Καὶ εἰ μὲν συμβῇ male, et μὴ πειθομένοις legit. Gr. ἐλπίδας, ut 155. 16. Sed aliter passim Thucyd. Wass. Συμβῇ, non ξυμβῇ, ut Huds. in Var. Lectionib. habet Schol. Aristoph. Ἐλπίδα et ἐλπίδας in Mss. commutari supra plus semel adnotatum est in Var. Lect. Duck.

Ἢν μὲν ξυμβῇ ἡ πεῖρα,] Duo notanda sunt h. l. Primo, ξυμβαίνειν, succedere, feliciter evenire; deinde anacoluthon; deest enim consequens τοῦ, ἢν μὲν ξυμβῇ· supple καλῶς ἔχειν: ut Luc. 13. 9. κἂν μὲν ποιήσῃ καρπόν· subjicitur: εἰ δὲ μή. ergo in illo supple, καλῶς ἕξει, vel, ἔασον αὐτήν. B. Gottl. adscripserat: h. l. citat Gregor. de Dial. p. 20. B.

Τὰς δὲ Μιτυλην.—Ἀθην.] Cod. reg. περὶ σφᾶς male, frequenti permutatione τοῦ παρὰ in περί. v. Abr. 276. Dil. De usu h. præp. v. Gloss. Gottl.

Ἔτυχον—παροῦσαι] i. e. ἔτυχον παραγενόμεναι σφίσιν, et παρὰ σφᾶς, aut παρεγένοντο σφίσι, vel: παρὰ σφίσι. Gottl.

Παρὰ σφᾶς—παροῦσαι] Pro σφίσιν, quia παρὰ hic est, apud. Et alterum παρὰ redundat. B. Gottl. adscripserat: vid. Valk. ad Herodot. VIII. p. 687. Bauer.

Γεραιστὸν] Γεραστὸς quidem Etymologus, et Libanius Orat. p. 243. Neuter satis emendate. Schol. et Geographi, Suidas, Aristides, I. 39. Homer. Herodot. Plutarch. Camill. 138. alii, Γεραιστὸν scribunt. Procopius B. G. IV. 629. ἐν Γερεστῷ corrupte. Martianus VI. 213. Gerasto et Caphareo. At Solinus, quem ibi exscribit, Geræsto, post Melam et Plinium, exhibet. In Martiano non variant tres Mss. neque in Solino Petrensis. Confer Schol. Aristoph. Ἱππ. 558. Wass. Γεραιτὸς etiam Lucian. In Trag. p. 141. Liv. 31. 45. Geræstum nobilem Eubœæ portum. Duck.

Πλῷ χρησάμενος] Suidas in πλῷ χρησ. absque auctore. Wass.

Πλῷ χρησάμ.] Scil. secundo, felici cursu. Emphasis hæc est vera in voc. πλοῦ; ut cum Latine dicimus, in *tempore* adesse, scil. legitimo, apto, opportuno; vel, beneficium *loco* collocare, nempe justo, digno, salubri. Bauer.

Περὶ τὰ ἡμιτέλ. φραξ.] Abresch. p. 278. putat vel per tmesin esse scriptum, pro φραξάμενοι, l. hoc ordine φραξ. τ. ἀ. τ. τ. κ. λ. τὰ ἡμ. ἐφ. περὶ sc. αὐτά. quod durissimum. G.

Ἄλλα τ. τειχ. καὶ τ. λιμέν. περὶ τὰ ἡμιτ. —ἐφύλασσον.] Legi possit πέρι, retracto accentu, ut sit, περὶ τ. τειχ. καὶ λιμ. qua muros et portus. Sed vix est, quin ita redundet; nec sane Accusativo ita subjicitur, sed Genitivo magis. Quare simplicius est, cum φυλάσσειν (v. Ind.) sæpius simpliciter ponatur pro ποιεῖσθαι φυλακὴν, sic ordinare et vertere: φραξάμ. ἄλλα τ. τειχ. κ. τ. λιμ. ἐφύλασσον περὶ τὰ ἡμιτέλ. i. e. cum obsepsissent et firmassent alias partes murorum et portuum, custodiam agebant, præsidia disposita habebant circa opera, munimenta inchoata, nondum perfecta. Ita nil impediti aut obscuri relinquatur. Bauer.

Οἱ Ἀθηναῖοι—οἱ στρατ.] Abr. Dil. 278.

ὡς ἑώρων, ἀπήγγειλαν μὲν οἱ στρατηγοὶ τὰ ἐπεσταλμένα, οὐκ ἐσακουόντων δὲ τῶν Μιτυληναίων, ἐς πόλεμον καθίσταντο. ἀπαράσκευοι δὲ οἱ Μιτυληναῖοι, καὶ ἐξαίφνης ἀναγκασθέντες πολεμεῖν, ἔκπλουν μέν τινα ἐποιήσαντο τῶν νεῶν ὡς ἐπὶ ναυμαχίᾳ, ὀλίγον πρὸ τοῦ λιμένος· ἔπειτα, καταδιωχθέντες ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν νεῶν, λόγους ἤδη προσέφερον τοῖς στρατηγοῖς, βουλόμενοι τὰς ναῦς τοπαραυτίκα, εἰ δύναιντο, ὁμολογίᾳ τινὶ ἐπιεικεῖ ἀποπέμψασθαι. καὶ οἱ στρατηγοὶ τῶν Ἀθηναίων ἀπεδέξαντο, καὶ αὐτοὶ φοβούμενοι, μὴ οὐχ ἱκανοὶ ὦσι Λέσβῳ πάσῃ πολεμεῖν. καὶ ἀνακωχὴν ποιησάμενοι, πέμπουσιν ἐς τὰς Ἀθήνας οἱ Μιτυληναῖοι, τῶν τε διαβαλλόντων ἕνα, ᾧ μετέμελεν ἤδη, καὶ ἄλλους, εἴπως πείσειαν τὰς ναῦς ἀπελθεῖν, ὡς σφῶν οὐδὲν νεωτεριούντων. ἐν τούτῳ δὲ ἀποστέλλουσι καὶ ἐς τὴν Λακεδαίμονα πρέσβεις τριήρει, λαθόντες τὸ τῶν Ἀθηναίων ναυτικὸν, οἳ ὥρμουν ἐν τῇ Μαλέᾳ, πρὸς βορέαν τῆς πόλεως. οὐ γὰρ ἐπίστευον τοῖς ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων προχωρήσειν. καὶ οἱ μὲν, ἐς τὴν Λακεδαίμονα ταλαιπώρως διὰ τοῦ πελάγους κομισθέντες, αὐτοῖς ἔπρασσον ὅπως τὶς βοήθεια ἥξει.

έ. 5. Οἱ δ' ἐκ τῶν Ἀθηνῶν πρέσβεις, ὡς οὐδὲν ἦλθον πράξαντες, ἐς πόλεμον καθίσταντο οἱ Μιτυληναῖοι, καὶ ἡ ἄλλη

non sequitur Corinthi et Schol. rationem, enallagen hic statuentium, sed art. in στρατ. vim declarandi dicit habere: Athenienses, —nempe duces.—Gottl.

Οἱ Ἀθην.—ὡς ἑώρων, ἀπήγγ. οἱ στρατ.] Ne duo Nominativi turbent, sic processerit: ὡς οἱ Ἀθ. ἑώρων, οἱ στρατ. ἀπήγγ. Hoc simplicius fuerit Abreschiana ratione, minime tamen spernenda. Baver.

Διαβαλλ.] Reisk.—βαλόντων. Gottl.

Μετέμελεν] Huc fortassis respexit Auct. Lexici in Montfauc. Biblioth. Coislin. p. 483. Μεταμελεῖν, ἀντὶ τοῦ μετανοεῖν. Θουκ. γ'. Duck.

Πείσειαν τὰς ναῦς ἀπελθεῖν] Metonymice dictum, pro: πείσ. τοὺς Ἀθηναίους ἀπαγαγεῖν τ. ναῦς, v. Philol. Th. P. et Ind. v. Metonymia Consequ. Baver.

Ἐν τῇ Μαλέᾳ] Sic etiam Xenophon I. Græc. pag. 446. τῆς Λέσβου ἐπὶ τῇ Μαλέᾳ ἄκρᾳ, ἀντίον τῆς Μιτυλήνης. Strabo XIII. p. 616. Μαλίαν vocat: ἀπὸ Μηθύμνης εἰς Μαλίαν τὸ νοτιώτατον ἄκρον ἐν δεξιᾷ ἔχοντι τὴν νῆσον—ubi Casaub. quoque adnotat in Ptolemæo non recte legi Μανίαν. Idem error est in Schol. Aristoph. Ran. v. 33. ἡ δὲ Ἀργίνουσα πόλις τῆς Αἰολίδος, ἄντικρυς δὲ Λέσβου κειμένη καὶ Μανίας καλουμένης ἄκρας. Ubi pro Ἀργίνουσα, quam ;uam ita etiam habet Suid., fortassis rectius legatur Ἀργινοῦσα, ut apud alios. Duck.

Τοῖς ἀπὸ τ. Ἀθ.] Duritiem hanc Thucyd. ita mollit Abr. Dil. 279. τοῖς sc. πρέσβεσι e proximo πρέσβεις cap. sq. *succedere*: οἱ δ' ἐκ τῶν Ἀθηνῶν πρέσβεις. Reisk. an. p. 25. subint. προσδοκωμένοις, l. ἐλπιζομένοις, spem, a se in Ath. positam, bonum successum non habituram. Gottl.

Οὐ γὰρ ἐπίστ. τοῖς ἀπὸ τ. Ἀθ. προχωρ.] Dupliciter expediri potest: vel simpliciori modo: non credebant, non sperabant, iis, quæ ab Atheniensibus pararentur, successurum, eventum prosperum fore; vel arguti-ori modo, sed Thucydidei ingenii, suppleto ὥστε: non ita satis fidebant iis, quæ ab Atheniensibus ostenderentur, ut confiderent, iis successurum. Baver.

Λέσβος, πλὴν Μηθύμνης. οὗτοι δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ἐβεβοηθήκεσαν, καὶ Ἴμβριοι, καὶ Λήμνιοι, καὶ τῶν ἄλλων ὀλίγοι τινὲς ξυμμάχων. καὶ ἔξοδον μέν τινα πανδημεὶ ἐποιήσαντο οἱ Μιτυληναῖοι ἐπὶ τὸ τῶν Ἀθηναίων στρατόπεδον· καὶ μάχη ἐγένετο, ἐν ᾗ οὐκ ἔλασσον ἔχοντες οἱ Μιτυληναῖοι, οὔτε ἐπηυλίσαντο, οὔτε ἐπίστευσαν σφίσιν αὐτοῖς, ἀλλ' ἀνεχώρησαν· ἔπειτα οἱ μὲν ἡσύχαζον, ἐκ Πελοποννήσου, καὶ μετ' ἄλλης παρασκευῆς, βουλόμενοι, εἰ προσγένοιτό τι, κινδυνεύειν. καὶ γὰρ αὐτοῖς Μελέας Λάκων ἀφικνεῖται, καὶ Ἑρμαιώνδας Θηβαῖος, οἳ προαπεστάλησαν μὲν τῆς ἀποστάσεως, φθάσαι δὲ οὐ δυνάμενοι τὸν τῶν Ἀθηναίων ἐπίπλουν, κρύφα μετὰ τὴν μάχην ὕστερον ἐσπλέουσι τριήρει. καὶ παρῄνουν πέμπειν τριήρη ἄλλην, καὶ πρέσβεις μεθ' ἑαυτῶν· καὶ ἐκπέμπουσιν.

στ'. 6. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, πολὺ ἐπιῤῥωσθέντες διὰ τὴν τῶν Μιτυληναίων ἡσυχίαν, ξυμμάχους τε προσεκάλουν, οἳ πολὺ θᾶσσον παρῆσαν, ὁρῶντες οὐδὲν ἰσχυρὸν ἀπὸ τῶν Λεσβίων· καὶ περιορμισάμενοι τὸ πρὸς νότον τῆς πόλεως, ἐτείχισαν στρατόπεδα δύο ἑκατέρωθεν τῆς πόλεως, καὶ τοὺς ἐφόρμους ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς λιμέσιν ἐποιοῦντο. καὶ τῆς μὲν θαλάσσης εἷργον μὴ χρῆσθαι τοὺς Μιτυληναίους, τῆς δὲ γῆς τῆς μὲν ἄλλης ἐκράτουν οἱ Μιτυληναῖοι, καὶ οἱ ἄλλοι Λέσβιοι, προσβεβοηθηκότες ἤδη. τὸ δὲ περὶ τὰ στρατόπεδα οὐ πολὺ κατεῖχον οἱ Ἀθηναῖοι, ναύσταθμον δὲ μᾶλλον ἦν αὐτοῖς πλοίων καὶ ἀγορᾶς ἡ Μαλέα. καὶ τὰ μὲν περὶ Μιτυλήνην οὕτως ἐπολεμεῖτο.

Λέσβος, πλὴν Μηθύμνης. οὗτοι δὲ] Scil. οἱ Μηθυμναῖοι, quod per synesin latet et repetendum est ex voc. Μηθύμνης. B. Gottl. adscripserat: vid. Obss. Misc. T. III. p. 246. Ita C. 2. ἡ Λέσβος ἀπέστη· βουληθέντες, nempe οἱ Λέσβιοι. BAVER.

Ἐκ Πελοπ. καὶ μετ' ἄλλης παρ. βουλόμ. εἰ προσγέν. τι, κινδυν.] Vix expediatur, nisi ita ordinatum: βουλόμ. κινδυν. εἴ τι προσγέν. ἐκ Πελοπ. καὶ μετ' ἄλλης παρασκ. Durius sane, ob insertum, καὶ μετ' ἄλλ. παρ. Sed enim nisi sic struxeris, relinquatur multo ineptius, ἐκ Πελοποννήσου κινδυνεύειν· quod nihili sit. BAVER.

Πέμπειν] Ἐκπέμπειν. Cl. at statim sequitur ἐκπέμπουσιν. WASS.

Πολὺ θᾶσσον παρῆσ.] Πολὺ pro πολλῷ, ut sæpe, suppleto κατὰ, vel εἰς. Sed comparativus quo pertinet? Aut. intell. τῆς προσδοκίας, quam exspectassent; aut πολὺ est, tanto magis, quod videbant, ὁρῶντες, i. e. ὅτι ἑώρων. BAVER.

Ἐτείχισαν στρατόπεδα δύο] Lib. I. cap. 116. ἐπολιόρκουν τρισὶ τείχεσι τὴν πόλιν. Vid. Casaubon. ad Polyb. I. 24. DUCK.

Τοὺς ἐφόρμους—ἐποιοῦντο] Suidas h. v. et τὰς ἐφορμίσεις interpretatur. Ἐφόρμῳ, νεόλκῳ Hesych. Strabo III. νησίδια ·ἘΦΟΡΜΟΥΣ ἔχοντα μετρίους. Noster ἔφορμοι νῆες in statione; ad formam vocis Homericæ πάνορμος, quam proxime accedit noster. Vid. T. Magistrum. WASS.

Ναύσταθμον—Μαλέα] T. Magister, ubi legendum πλοίων, non πλείων. IDEM. Thomas et ὁ ναύσταθμος et τὸ ναύσταθμον Attica esse dicit: sed Stephanus Append. ad Script. de Dial. pag. 157. putat, Atticos potius dixisse τὸ ναύσταθμον. Et adfert e

ζʹ. 7. Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον, τοῦ θέρους τούτου, Ἀθηναῖοι καὶ ἐς Πελοπόννησον ναῦς ἀπέστειλαν τριάκοντα, καὶ Ἀσώπιον τὸν Φορμίωνος στρατηγόν· κελευσάντων Ἀκαρνάνων τῶν Φορμίωνός τινα σφίσι πέμψαι ἢ υἱὸν ἢ ξυγγενῆ, ἄρχοντα. καὶ παραπλέουσαι αἱ νῆες τῆς Λακωνικῆς τὰ ἐπιθαλάσσια χωρία ἐπόρθησαν. ἔπειτα τὰς μὲν πλείους ἀποπέμπει τῶν νεῶν πάλιν ἐπ᾽ οἴκου ὁ Ἀσώπιος, αὐτὸς δ᾽ ἔχων δώδεκα, ἀφικνεῖται ἐς Ναύπακτον· καὶ ὕστερον, Ἀκαρνᾶνας ἀναστήσας πανδημεὶ, στρατεύει ἐπ᾽ Οἰνιάδας. καὶ ταῖς τε ναυσὶ κατὰ τὸν Ἀχελῶον ἔπλευσε, καὶ ὁ κατὰ γῆν στρατὸς ἐδῄου τὴν χώραν. ὡς δ᾽ οὐ προσεχώρουν, τὴν μὲν πεζὸν ἀφίησιν, αὐτὸς δὲ, πλεύσας ἐς Λευκάδα, καὶ ἀπόβασιν ἐς Νήρικον ποιησάμενος, ἀναχωρῶν διαφθείρεται, αὐτός τε καὶ τῆς στρατιᾶς τι μέρος, ὑπὸ τῶν αὐτόθεν τε ξυμβοηθησάντων, καὶ φρουρῶν τινων ὀλίγων. καὶ ὕστερον ὑποσπόνδους τοὺς νεκροὺς ἀποπλεύσαντες οἱ Ἀθηναῖοι παρὰ τῶν Λευκαδίων ἐκομίσαντο.

ηʹ. 8. Οἱ δὲ ἐπὶ τῆς πρώτης νεὼς ἐκπεμφθέντες Μιτυληναίων πρέσβεις, ὡς αὐτοῖς οἱ Λακεδαιμόνιοι εἶπον Ὀλυμπίαζε παρεῖναι, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι ξύμμαχοι ἀκούσαντες βουλεύσωνται, ἀφικνοῦνται ἐς τὴν Ὀλυμπίαν. ἦν δὲ Ὀλυμπιὰς, ᾗ Δωριεὺς Ῥόδιος τὸ δεύτερον ἐνίκα. καὶ ἐπειδὴ μετὰ τὴν ἑορτὴν κατέστησαν ἐς λόγους, εἶπον τοιάδε.

θʹ. 9. "ΤΟ μὲν καθεστὼς τοῖς Ἕλλησι νόμιμον, ὦ ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι, καὶ ξύμμαχοι, ἴσμεν. τοὺς γὰρ ἀφισταμένους

Plutarcho ναύσταθμα πειρατικά: quod est in vita Pompeii. Eustath. quoque in Homer. Il. ε΄. p. 582. ἀπὸ τοῦ (σταθμὸς scil.) ἁπλῶς δηλοῦντος τόπον στάσεως, τὸ ναύσταθμον εἴρηται. Et Strabo XIII. 598. aliquoties τὸ ναύσταθμον Iliensium dicit. Sed ex his non pro certo adfirmari potest, Atticos quoque non dixisse ναύσταθμος. Nam hæc etiam apud alios permutantur. Ita Strabo in descriptione Cyrenaicæ XVII. p. 838. memorat, τὸ Ναύσταθμον, qui Scylaci p. 109. Ed. Gron. et Ptolemæo p. 101. est Ναύσταθμος λιμὴν, Melæ I. 8. *Naustathmus*. non *Naustathmum*. Sic apud Plin. III. 8. portus Naustathmus in Sicilia: et in Strabone d. l. XIII. libri scripti uno loco habent αὐτὸν τὸν ναύσταθμον. Duck.

Νήρικον] Qui Cod. Græv. tractavit, poterat continere manus ab emendatione. Strabo X. 454. ὁ μέντοι ἀντὶ Νηρίτου (quod est in Ithaca) γράφων Νήρικον, ἢ ἀνάπαλιν, παραπαίει τελέως. Unde tamen intelligi potest, non novum esse hunc errorem. D.

Δωριεὺς Ῥόδ.] Diagoræ filius, cujus meminit Xenoph. Ἑλλην. I. Vide Aristot. Rhet. l. 1. et Petr. Victorium in eandem, p. 60. Huds. In ἀναγραφῇ Olympiadum Dorieus Rhodius primum pancratio vicisse dicitur Olymp. LXXXVII. secundum Olymp. LXXXVIII. tertium Olymp. LXXXIX. Duck.

Ὦ ἄνδρες] Ἄνδρες omittunt quidam Codices. Eadem varietas est II. 72. et 89. ubi Stephanus putat, adjectione illius magis Græcum effici sermonem. Et tamen sæpissime abest. Vid. I. 32. 68. 80. et 140. Duck.

Τοὺς γὰρ—ἡγοῦνται] Corinthus, qui habet ἐν πολεμίοις, et ἀπολιπόντας, et τε εἶναι. χεί-

ἐν τοῖς πολέμοις, καὶ ξυμμαχίαν τὴν πρὶν ἀπολείποντας, οἱ δεξάμενοι, καθ᾿ ὅσον μὲν ὠφελοῦνται, ἐν ἡδονῇ ἔχουσι· νομίζοντες δὲ εἶναι προδότας τῶν πρότου φίλων, χείρους ἡγοῦνται. καὶ οὐκ ἄδικος αὕτη ἡ ἀξίωσίς ἐστιν, εἰ τύχοιεν πρὸς ἀλλήλους οἵ τε ἀφιστάμενοι, καὶ ἀφ᾿ ὧν διακρίνοιντο, ἴσοι μὲν τῇ γνώμῃ ὄντες καὶ εὐνοίᾳ, ἀντίπαλοι δὲ τῇ παρασκευῇ καὶ δυνάμει, πρόφασίς τε ἐπιεικὴς μηδεμία ὑπάρχοι τῆς ἀποστάσεως· ὃ ἡμῖν τε καὶ Ἀθηναίοις οὐκ ἦν. μηδέ τῳ χείρους δόξωμεν εἶναι, εἰ, ἐν τῇ εἰρήνῃ τιμώμενοι ὑπ᾿ αὐτῶν, ἐν τοῖς δεινοῖς ἀφιστάμεθα.

ί. 10. "Περὶ γὰρ τοῦ δικαίου καὶ ἀρετῆς πρῶτον, ἄλλως τε καὶ ξυμμαχίας δεόμενοι, τοὺς λόγους ποιησόμεθα· εἰδότες οὔτε φιλίαν ἰδιώταις βέβαιον γιγνομένην, οὔτε κοινωνίαν πόλεσιν ἐς οὐδὲν, εἰ μὴ μετ᾿ ἀρετῆς δοκούσης ἐς ἀλλήλους γίγνοιντο, καὶ τἄλλα ὁμοιότροποι εἶεν. ἐν γὰρ τῷ διαλλάσσοντι

ρους ille *κακοὺς* interpretatur. Wass. Non probante Stephano, qui Animadvers. in Lib. de Dialect. p. 37. ita scribit: Thucydidis Scholiastem sequitur in expositione hujus loci Corinthus. Et, quibusdam interjectis, nihil obstat, quin comparativus ille vim suam hic quoque obtineat: ut videlicet intelligamus, *pejores eos existimant, quam existimabant*, vel, *quam existimaturi fuissent*. Seu, *pejorem de iis opinionem concipiunt, quam concepturi fuissent*. Fateor alioqui legisse me alicubi, *οὐ χεῖρον δὲ*, vel *οὐδὲν δὲ χεῖρον*, sequente infinitivo, pro *εὖ κακόν ἐστι*. Adsentior Stephano, etsi alioqui non novum est, comparativos pro positivis poni, quod Idem l. d. multis exemplis ostendit. Add. Gataker. de Stilo Nov. Instrum. Cap. XV. Phrasis *οὐ χεῖρον*, pro *καλὸν*, vel *οὐ κακὸν* ubivis obvia est. Vid. de ea Leopard. X. Emendat. 21. Et sic recte accipi potest apud Aristophan. Equit. v. 37. quanquam Suidas exponit *βέλτιον*. Τε *εἶναι* in qua Editione Corinthi legatur, ignoro. In tribus, quas inspexi est *δὲ εἶναι*. Cetera in Corintho e Thucydide emendanda censet Stephanus. Duck.

Χείρους ἡγοῦνται] i. e. *κακούς*· comparativus pro Positivo: ut, *οὐ γὰρ ἄμεινον*, i. e. *οὐκ ἀγαθόν*. Ita L. I. 102. extr. *οὐκ ἐπὶ τῷ βελτίονι λόγῳ ἀποπεμπόμενοι*, p. *ἀγαθῷ*. Ita hic recte Schol. negat, *χείρους* poni *συγκριτικῶς*. Possis tamen intelligere, minus bonos, nempe iis, de quibus antea dictum esset. Ceterum in eodem Scholio, ad *χείρους ἡγοῦνται* ante verba, *θεραπεύουσι διὰ τούτων*, inserere ausus sum *δὲ* ante *θεραπ.* quia jam alia Scholiastæ verba præmissa essent. B.

Αὕτη ἡ ἀξίωσις] Nescio, cur Thomas Magist. *ἀξίωσιν* hoc loco interpretetur *παράκλησιν*. Debuerat potius ad aliam significationem referre, qua *ἀξίωσιν* etiam pro eo, *ὅπερ ἀξιοῖ τις*, poni dicit. Recte hic Scholiastes, cujus expositionem veriorem esse indicat præcedens *ἡγοῦνται*. Duck.

Ἴσοι μὲν—δυνάμει] Thom. Mag. in *ἀντίπαλον*, ubi est *καὶ τῇ εὐνοίᾳ*. Wass. Ἀντίπαλοι hic Thomæ sunt *ἐναντίοι*. Præfero cum Interprete expositionem Scholiastæ, quam etiam confirmant ea, quæ leguntur in fine Cap. XII. Duck.

Μηδεμία] Alii *μὴ δὲ μία*. Sic fere solent Attici. Wass.

Δικαίου] i. e. juste nos deficere, non citra instituta et morem majorem. v. c. 9. init. *ἀρετὴν* nimis arcte sumit Schol. pro *ἁπλότητι*, ut et notat Abr. Dil. p. 390. videtur honestum significare, *die Ehre, oder Grundsatze der Ehre*. docent hoc sequ. proxime. G.

Δοκούσης] Reisk. *δικούσης*, i. e. quæ ad utramque partem pertineat. Sed non opus. idem est ac: *εἰ μὴ μετὰ δοκήσεως (τινὸς) τῆς ἀρετῆς*. Nisi cum opinione virtutis quadam s. *δόξης*, ut vult Baver. Diss. 29. quam inter se habeant (quisque de se et reliq.), fiat. G.

Ἐς ἀλλήλους] Referri licet ad *φιλίαι γίγνονται*· ubi *ἐς ἀλλ.* sit pro, *μετ᾿ ἀλλήλων*: aut etiam ad *δοκούσης*· ubi sit pro *κατὰ*, vel *περὶ ἀλλήλων*. Baver.

Διαλλάσσοντι] i. e. *διαλλαγῇ*, part. pr. nom. Gottl.

τῆς γνώμης καὶ αἱ διαφοραὶ τῶν ἔργων καθίστανται. ἡμῖν δὲ καὶ Ἀθηναίοις ξυμμαχία ἐγένετο πρῶτον, ἀπολιπόντων μὲν ὑμῶν ἐκ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου, παραμεινάντων δὲ ἐκείνων πρὸς τὰ ὑπόλοιπα τῶν ἔργων. ξύμμαχοι μέντοι ἐγενόμεθα οὐκ ἐπὶ καταδουλώσει τῶν Ἑλλήνων Ἀθηναίοις, ἀλλ' ἐπ' ἐλευθερώσει ἀπὸ τοῦ Μήδου τοῖς Ἕλλησι. καὶ μέχρι μὲν ἀπὸ τοῦ ἴσου ἡγοῦντο, προθύμως εἱπόμεθα· ἐπειδὴ δὲ ἑωρῶμεν αὐτοὺς τὴν μὲν τοῦ Μήδου ἔχθραν ἀνιέντας, τὴν δὲ τῶν ξυμμάχων δούλωσιν ἐπαγομένους, οὐκ ἀδεεῖς ἔτι ἦμεν. ἀδύνατοι δὲ ὄντες καθ' ἓν γενόμενοι, διὰ πολυψηφίαν, ἀμύνασθαι οἱ ξύμμαχοι, ἐδουλώθησαν, πλὴν ἡμῶν καὶ Χίων. ἡμεῖς δὲ, αὐτόνομοι δὴ ὄντες καὶ ἐλεύθεροι τῷ ὀνόματι, ξυνεστρατεύσαμεν. καὶ πιστοὺς οὐκέτι εἴχομεν ἡγεμόνας Ἀθηναίους, παραδείγμασι τοῖς προγιγνομένοις χρώμενοι. οὐ γὰρ εἰκὸς ἦν, αὐτοὺς, οὓς μὲν μεθ' ἡμῶν ἐνσπόνδους ἐποιήσαντο, καταστρέψασθαι, τοὺς δὲ ὑπολοίπους, εἴποτε ἄρα ἐδυνήθησαν, μὴ δρᾶσαι τοῦτο.

ιά. 11. "Καὶ εἰ μὲν αὐτόνομοι ἔτι ἦμεν ἅπαντες, βεβαιότεροι ἂν ἡμῖν ἦσαν μηδὲν νεωτεριεῖν· ὑποχειρίους δὲ ἔχοντες τοὺς πλείους, ἡμῖν δὲ ἀπὸ τοῦ ἴσου ὁμιλοῦντες, χαλεπώτερον εἰκότως ἔμελλον οἴσειν, καὶ πρὸς τὸ πλεῖον ἤδη εἶκον, τοῦ ἡμετέρου ἔτι μόνου ἀντισουμένου· ἄλλως τε, καὶ ὅσῳ δυνατώτεροι αὐτοὶ αὐτῶν ἐγίγνοντο, καὶ ἡμεῖς ἐρημότεροι. τὸ δὲ ἀντίπαλον δέος μόνον πιστὸν ἐς ξυμμαχίαν. ὁ γὰρ παραβαίνειν τὶ βουλόμενος, τὸ μὴ προέχων ἂν ἐπελθεῖν ἀποτρέπεται. αὐτόνομοί τε ἐλείφθημεν οὐ δι' ἄλλο τι ἢ ὅσον αὐτοῖς ἐς τὴν ἀρχὴν εὐπρε-

Οὐκ ἐπὶ καταδουλ.] Vide Corinthium de Dialect. et Stephani Animadvers. p. 29. HUDS. Ξύμμαχοι—Ἑλλήνων] Corinthus p. 151. WASS. Vid. ad I. 137. DUCK.

Βεβαιότεροι] i. e. *βεβαιότερον ἦν, αὐτοὺς,* (Athen.) *μηδὲν νεωτερίζειν.* Baver. p. 95. hæc hypallage non infrequens Thuc. aut: (ut ipse Baver.) si referatur ad socios: si firmiores et tranquilliores fuissent, quoniam viderent, Ath. nil novaturos. Sed præstat prior ratio. GOTTL.

Αὐτοὶ αὐτῶν] i. e. quo major, *quam antea*, eorum potestas incrementa capit. G.

Τὸ *μὴ προέχων*] Codd. habent quidam, *τῷ*, quos sequendo legendum foret *βουλόμενος τῷ*, ut referatur ad *ἐπελθεῖν μὴ προέχων*, nisi viribus præstet. vid. Abr. 280. Sed nihil opus, *τὸ* hic pro *τοῦ*, propter, *ἀποτρέπεσθαι* ut vult Heilm. p. 321. sed supplendum *διά*. Reisk. legit: *τῷ ἐπελθεῖν·* absterretur a proposito eo, quod alterum invasurus sit. GOTTL.

Ἢ *ὅσον αὐτοῖς*] i. e. Nobis libertas nulla alia de causa concessa, quam imperii quod amplificatione causa quadam speciosa utendum putarent, illudque (imperium) magis consilio quam robore tuendum esse. (*ἔφοδον γνώμης.* expl. Schol. *μέθοδον*, rationem consilii. Sed sensus tamen obscurus.) Itaque videri ipsos dolo quoque libertate privatum iri. G.

Ἢ *ὅσον αὐτοῖς—καταληπτὰ*] *Καταληπτὰ* non sign. *tuendum* imperium, ut vult Gottl. sed occupandum, nempe deinceps et sensim. Nec *γνώμης ἐφόδῳ* quidquam obscuri habet; sign. aggressione, petitione, quasi occulta impugnatione prudentiæ et calliditatis. Sen-

πείρα τε λόγου, καὶ γνώμης μᾶλλον ἐφόδῳ ἢ ἰσχύος, τὰ πράγματα ἐφαίνετο καταληπτά. ἅμα μὲν γὰρ μαρτυρίῳ ἐχρῶντο, μὴ ἂν τούς γε ἰσοψήφους ἄκοντας, εἰ μή τι ἠδίκουν οἷς ἐπῄεσαν, ξυστρατεύειν. ἐν τῷ αὐτῷ δὲ καὶ τὰ κράτιστα ἐπί τε τοὺς ὑποδεεστέρους πρώτους ξυνεπῆγον, καὶ τὰ τελευταῖα λιπόντες, τοῦ ἄλλου περιῃρημένου, ἀσθενέστερα ἔμελλον ἕξειν. εἰ δὲ ἀφ᾽ ἡμῶν ἤρξαντο, ἐχόντων ἔτι τῶν πάντων, αὐτῶν τε ἰσχὺν, καὶ πρὸς ὅ, τι χρὴ στῆναι, οὐκ ἂν ὁμοίως ἐχειρώσαντο. τό, τε ναυτικὸν ἡμῶν παρεῖχέ τινα φόβον, μή ποτε, καθ᾽ ἓν γενόμενον, ἢ ὑμῖν, ἢ ἄλλῳ τῳ προσθέμενον, κίνδυνον σφίσι παράσχῃ· τὰ δὲ καὶ ἀπὸ θεραπείας τοῦ τε κοινοῦ αὐτῶν καὶ τῶν ἀεὶ προεστώτων περιεγιγνόμεθα. οὐ μέντοι ἐπιπολύ γ᾽ ἂν ἐδοκοῦμεν δυνηθῆναι, εἰ μὴ ὁ πόλεμος ὅδε καθέστη, παραδείγμασι χρώμενοι τοῖς ἐς τοὺς ἄλλους.

sus est: Athenienses commodius judicabant, consilio et arte, quam vi, rerum potiri: eo liberos relinquebant tantisper Mitylenæos, donec suo tempore premerent. In Schol. ad Ἐς τὴν ἀρχὴν verba ἡμᾶς ὡς παράδειγμα, profecto sunt insititia; nam et sensum impediunt, et structuram; referri possint ad init. Scholii: κατέλιπον ἡμᾶς; Idem Schol. legisse videri possit ἐφοδίῳ pro ἐφόδῳ, quia ponit, ἐφόδιον τῆς γνώμης, i. e. qs. viaticum, præmium, prædam sui consilii et roboris. Baver.

Μαρτυρίῳ ἐχρῶντο] Schol. prior τὸ ἐχρῶντο refert ad Athenienses recte, ut nexus sermonis clamat: atque explicanda verba μὴ ἂν—ἄκοντας ἐπῄεσαν per: οὐκ ἂν ἐπῄεσαν ἑκόντες. alter ad socios refert, et hanc seriem constituit: ἅμ. μ. γὰρ (οἱ λοιποὶ ξύμμ.) μαρτ. ἐχ., τούς γε ἰσοψήφους (i. e. ἡμ. ὑποψ.) μὴ ἂν ἄκοντας ξυστρατεύειν [τοῖς Ἀθ. καθ᾽ αὐτῶν] εἰ μή τι (οἱ Ἀθ.) ἠδίκουν, (αὐτοὺς, n. Socios) οἷς ἐπῄεσαν. Clarum est, μὴ ἂν s. οὐκ ἂν ἄκοντας, poni, pro οὐχ ἑκόντας, aut pro ἄκοντας. vid. Abr. Dil. 281. Sensus ita est: cum habeant (socii) idem jus suffragii ferendi, non lubentes eos bellum suscepturos fuisse, nisi ii, quibus bellum intulissent, injuriam fecissent aliis. G.

Οὐκ ἂν ἄκοντας] Hoc quî esse possit pro diverso οὐκ ἂν ἑκόντας, non assequor. Aut legendum est ἑκόντας, aut ita interpretandum: socios non fuisse moturos quicquam nolentes, i. e. quia nollent, quia bellum horrerent, nisi injuria coactos illata ab iis, quos (deinde, ad illam arcendam) oppugnatum issent. Baver.

Ξυστρατεύειν] Reisk.—σειν. Gottl.

Ἐν τῷ αὐτῷ] i. e. διὰ τὸ αὐτὸ, ut c. 13. p. 428. 9. (Abr. p. 282.) Gottl.

Ἐν τῷ αὐτῷ] Vertere malim, *simul*. B.

Τὰ κράτ.—ἀσθενέστερα] Neutra pro masc. Gottl.

Λιπόντες] Reisk. ἐπιόντες, *et tandem invadentes*. G.

Πάντων] i. e. ξυμμάχων. αὐτῶν sc. ἡμῶν, Abr. l. c. Baver. ipsorum vires, i. e. easdem, pares atque ipsi Athenienses. p. 32. Diss. πρὸς ὅ, τι (i. e. οὕστινας) χρὴ, i. e. ἐδυνάμεθα. G.

Πρὸς ὅ, τι χρὴ στῆναι] Differunt interpretes, quid sit πρὸς ὅ, τι χρὴ στῆναι. Priorem sequitur Abresch. p. 283. qui τὸ ἵστασθαι πρός τινα pro ἀντιτάξασθαι, ἀνθίστασθαι, aut ἀντιπολεμεῖν sumit. G.

Αὐτῶν τε ἰσχὺν] Durius quidem, sed plane e contexto oppositi, καὶ πρὸς ὅ, τι χρὴ στῆναι, interpreteris αὐτῶν, κατ᾽ αὐτῶν, πρὸς αὐτούς: valebant Athenienses viribus et adversus illos, (socios,) quibus illos vincerent, et contra quoslibet hostes alios. Cur χρὴ explicet Gottl. ἐδυνάμεθα, non video; nam neque ad Mitylenæos refertur, verum ad ad Athenienses: nec χρὴ significare possit, valere, posse, sed, opus esse; et quid tandem sit: habebant vires contra omnes, contra quos pugnare possemus? Quis hoc intelligit? Aut quis non habet *vires* contra eos, quicum pugnare *possit?* Baver.

Καθ᾽ ἓν γενόμενον, ἢ ὑμῖν, ἢ ἄλλῳ] Dubitabam nonnihil, an distinctio post γενόμενον tollenda esset. Si retinetur, videbatur deesse καὶ, quod supplevit Interpres. Sed neque mutatio distinctionis, neque supplementum Interpretis omnino necessarium est. Duck.

ιβ΄. 12. "Τίς οὖν αὕτη ἡ φιλία ἐγίγνετο, ἢ ἐλευθερία πιστὴ, ἐν ᾗ παρὰ γνώμην ἀλλήλους ὑπεδεχόμεθα; καὶ οἱ μὲν ἡμᾶς ἐν τῷ πολέμῳ δεδιότες ἐθεράπευον, ἡμεῖς δὲ ἐκείνους ἐν τῇ ἡσυχίᾳ τὸ αὐτὸ ἐποιοῦμεν· ὅ, τε τοῖς ἄλλοις μάλιστα εὔνοια πίστιν βεβαιοῖ, ἡμῖν τοῦτο ὁ φόβος ἐχυρὸν παρεῖχε· δέει τε τοπλέον ἢ φιλίᾳ κατεχόμενοι, ξύμμαχοι ἦμεν· καὶ ὁποτέροις θᾶσσον παράσχοι ἀσφάλεια θράσος, οὗτοι πρότεροί τι καὶ παραβήσεσθαι ἔμελλον; ὥς τε, εἴ τῳ δοκοῦμεν ἀδικεῖν, προαποστάντες διὰ τὴν ἐκείνων μέλλησιν τῶν ἐς ἡμᾶς δεινῶν, αὐτοὶ οὐκ ἀνταναμείναντες σαφῶς εἰδέναι, εἴ τι αὐτῶν ἔσται, οὐκ ὀρθῶς σκοπεῖ. εἰ γὰρ δυνατοὶ ἦμεν ἐκ τοῦ ἴσου καὶ ἀντεπιβουλεῦσαι καὶ ἀντεπιμελῆσαι, τί ἔδει ἡμᾶς ἐκ τοῦ ὁμοίου ἐπ᾽ ἐκείνοις εἶναι; ἐπ᾽ ἐκείνοις δὲ ὄντος ἀεὶ τοῦ ἐπιχειρεῖν, καὶ ἐφ᾽ ἡμῖν εἶναι δεῖ τὸ προαμύνασθαι.

ιγ΄. 13. "Τοιαύτας ἔχοντες προφάσεις καὶ αἰτίας, ὦ Λακεδαιμόνιοι, καὶ ξύμμαχοι, ἀπέστημεν, σαφεῖς μὲν τοῖς ἀκούουσι γνῶναι ὡς εἰκότως ἐδράσαμεν, ἱκανὰς δὲ ἡμᾶς ἐκφοβῆσαι, καὶ πρὸς ἀσφάλειάν τινα τρέψαι· βουλομένους μὲν καὶ πάλαι, ὅτε ἔτι ἐν τῇ εἰρήνῃ ἐπέμψαμεν ὡς ὑμᾶς περὶ ἀποστάσεως, ὑμῶν δὲ οὐ προσδεξαμένων, κωλυθέντας· νῦν δὲ, ἐπειδὴ Βοιωτοὶ

Τίς οὖν αὕτη] Hujusmodi formulis utuntur Gr. in contemtu, indignatione, ut h. l. int. in admiratione. Lat. Quis iste? Ter. Andr. 1. 3. 11. quæ ista pravitas? v. Abr. Dil. 285. Gottl.

Ὅ, τε τοῖς ἄλλοις μάλιστα ἡ εὔνοια πίστιν βεβαιοῖ] Recte dicitur πίστιν βεβαιοῦν. Sed est admodum implicita structura, quam Interpres ita explicare conatus est, quasi scriptum esset, ὅ, τε τοῖς ἄλλοις μάλιστα πίστιν βεβαιοῖ, εὔνοια δηλονότι. Veniebat in mentem, εὔνοια πιστὸν βεβαιοῖ, id est, βεβαίως πιστὸν παρέχει, ut ὅ, τε πιστὸν, et τοῦτο ἐχυρὸν inter se respondeant. Sed quia Thucydidis oratio ubique aspera et confragosa est, et omnes scripti editam lectionem tuentur, fortassis præstat nihil tentare. Duck.

Ὅ, τε—εὔνοια] Baver. in Diss. p. 62. εὐνοίᾳ conjicit. Sed propter duritiem Thuc. nil tentandum. Ita loquitur II. 40. ὃ τοῖς ἄλλοις ἀμαθίᾳ μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει. v. Abr. 284. Duck. volebat: εὔνοια πιστὸν βεβαιοῖ. i. e. βεβαίως πιστὸν παρέχει, ut ὅ, τε πιστὸν et τοῦτο ἐχυρὸν sibi respondeant. Sed nil tribuit conjecturæ. Reisk. olim putabat τὸ ὃ Thuc. ponere subinde pro οὗ, ubi; vel reponi posse: ὅτε τε; quando enim aliis benevolentia maxime fidem certam procurat, præstat id nobis fidum et certum metus. Sed postea mutavit sententiam in an. p. 25. si mente concipiamus locum sic: καὶ ὃ τοῖς ἄλλοις μάλιστα ἡ εὔνοια βεβαιοῖ, δηλονότι τὴν πίστιν, τοῦτο ὁ φόβος ἡμῖν παρεῖχεν ἐχυρόν. Sed facio cum Abresch. G.

τε] Reisk. γε. G.

Δεινῶν] Κινδύνων alii ex interpretatione. Wass.

Ἀντεπιμελῆσαι] Henr. Stephanus verbum ἀντεπιμέλλω in Indicem Thesauri sui contulit: unde adparet, eum probasse ἀντιμελλῆσαι, quod et melius cum iis, quæ præcedunt et sequuntur, convenit, quam ἀντεπιμελῆσαι. Scholiastes hic quidem agnoscit ἀντεπιμελῆσαι, sed in expositione v. antep. habet ἀντεπιμελλῆσαι, et convenienter sententiæ interpretatur. Nec in Cass. legitur scholion, quod hic in Scholiaste edito est. D.

ἀντεπιμελῆσαι] Reisk. ἀντεπιμελλῆσαι. G.

Ἀσφάλειάν τινα] Τινα abest Gr. minus eleganter. Wass.

Βουλομένους] Olim Reisk. βουλόμενοι, et κωλυθέντες, sed omisit hanc conjecturam in

προὐκαλέσαντο, εὐθὺς ὑπηκούσαμεν· καὶ ἐνομίζομεν ἀποστήσεσθαι διπλῆν ἀπόστασιν, ἀπό τε τῶν Ἑλλήνων, μὴ ξὺν κακῶς ποιεῖν αὐτοὺς μετ' Ἀθηναίων, ἀλλὰ ξυνελευθεροῦν· ἀπό τε Ἀθηναίων, μὴ αὐτοὶ διαφθαρῆναι ὑπ' ἐκείνων ἐν ὑστέρῳ, ἀλλὰ προποιῆσαι. ἡ μέντοι ἀπόστασις ἡμῶν θᾶσσον γεγένηται, καὶ ἀπαράσκευος· ᾗ καὶ μᾶλλον χρὴ ξυμμάχους δεξαμένους ἡμᾶς, διὰ ταχέων βοήθειαν ἀποστέλλειν, ἵνα φαίνησθε ἀμύνοντές τε οἷς δεῖ, καὶ ἐν τῷ αὐτῷ τοὺς πολεμίους βλάπτοντες. καιρὸς δὲ, ὡς οὔπω πρότερον. νόσῳ τε γὰρ ἐφθάραται Ἀθηναῖοι, καὶ χρημάτων δαπάνῃ· νῆές τε αὐτοῖς, αἱ μὲν περὶ τὴν ὑμετέραν εἰσὶν, αἱ δ' ἐφ' ἡμῖν τετάχαται. ὥστε οὐκ εἰκὸς αὐτοὺς περιουσίαν νεῶν ἔχειν, ἢν ὑμεῖς ἐν τῷ θέρει τῷδε ναυσί τε καὶ πεζῷ ἅμα ἐπεσβάλητε τοδεύτερον. ἀλλ' ἢ ἡμᾶς οὐκ ἀμυνοῦνται ἐπιπλέοντας, ἢ ἀπ' ἀμφοτέρων ἀποχωρήσονται. νομίσῃ τε μηδεὶς ἀλλοτρίας γῆς πέρι οἰκεῖον κίνδυνον ἕξειν. ᾧ γὰρ δοκεῖ μακρὰν ἀπεῖναι ἡ Λέσβος, τὴν ὠφέλειαν αὐτῷ ἐγγύθεν παρέξει. οὐ γὰρ ἐν τῇ Ἀττικῇ ἔσται ὁ πόλεμος, ὥς τις οἴεται, ἀλλὰ δι' ἣν ἡ Ἀττικὴ ὠφελεῖται. ἔστι δὲ τῶν χρημάτων ἀπὸ τῶν ξυμμάχων ἡ πρόσοδος, καὶ ἔτι μείζων ἔσται, εἰ ἡμᾶς καταστρέψονται. οὔτε γὰρ ἀποστήσεται ἄλλος, τά τε ἡμέτερα προσγενήσεται· πάθοιμέν τ' ἂν δεινότερα, ἢ οἱ πρὶν δουλεύοντες. βοηθησάντων δὲ ὑμῶν προθύμως, πόλιν τε προσλήψεσθε ναυτικὸν ἔχουσαν μέγα, (οὗπερ ὑμῖν μάλιστα προσδεῖ) καὶ Ἀθηναίους ῥᾷον καθαιρήσετε, ὑφαιροῦντες αὐτῶν τοὺς ξυμμάχους. θρασύτερον γὰρ πᾶς τις προσχωρήσεται. τήν τε αἰτίαν ἀπο-

anim. ad h. l. hi accus. pendent ab ἐκφοβῆσαι. Gottl.

Διπλῆν ἀπόστασιν] Præter pleonasmum puerilem et frigidum lusum hic admisisse videtur Bavero in diss. p. 36. Duplex defectio est, quam aliquis a duabus partibus facit, a Græcis et Ath. nempe Mityl. ab Ath. deficiebant, ut nollent cum iis vexare reliquos Gr., deinde ut nollent ab iisdem quoque everti. Hæc sententia utcunque ex verbis eruenda. Idem.

Ἀπό τε τῶν Ἑλλ.] Ἀπὸ i. e. περὶ, κατὰ— Baver ib. Idem.

—Χρὴ—δεξαμένους—βοήθ. ἀποστέλλειν] Nescio, cur Schol. dicat, δεξαμένους esse pro δέξασθαι, cum aperte pendeat ab ἀποστέλλειν. Baver.

Ἡμᾶς] Scripti ὑμᾶς, et Interpres. Sed nihil muto. Wass. Ὑμᾶς legunt etiam Valla, et Stephanus, quamquam in sec. hujus Edit. est ἡμᾶς. Nam vertit: *sed aut vos classe invadentes ab illis non propulsabimini.* Nec intelligo, cur lectio Mss. retineri non possit. Duck.

Ἐν τῇ Ἀττικῇ] i. e. ut Reisk. vult: ἐπὶ τῇ Ἀττικῇ, l. ὑπὲρ τῆς Ἀττικῆς. Sed nil in animadv. Gottl.

Δι' ἣν] Breviter dictum pro ἐν ταύτῃ, δι' ἥν. In ea regione geretur bellum, unde Attica suppetias habet. Reisk. in anim. p. 25. Idem.

Καθαιρήσετε] Suidas καθαιρήσεται interpretatur καθελεῖται. apud Hesych. καθαιρεθήσονται, καταστραφήσονται. Wass.

φεύξεσθε, ἣν εἴχετε μὴ βοηθεῖν τοῖς ἀφισταμένοις. ἢν δ' ἐλευθεροῦντες φαίνησθε, τὸ κράτος τοῦ πολέμου βεβαιότερον ἕξετε.

ιδ'. 14. "Αἰσχυνθέντες οὖν τάς τε τῶν Ἑλλήνων ἐς ὑμᾶς ἐλπίδας, καὶ Δία τὸν Ὀλύμπιον, ἐν οὗ τῷ ἱερῷ ἴσα καὶ ἱκέται ἐσμὲν, ἐπαμύνατε, Μιτυληναίοις ξύμμαχοι γενόμενοι· καὶ μὴ πρόησθε ἡμᾶς, ἴδιον μὲν τὸν κίνδυνον τῶν σωμάτων παραβαλλομένους, κοινὴν δὲ τὴν ἐκ τοῦ κατορθῶσαι ὠφέλειαν ἅπασι διδόντας· ἔτι δὲ κοινοτέραν τὴν βλάβην, εἰ, μὴ πεισθέντων ὑμῶν, σφαλησόμεθα. γίγνεσθε δὲ ἄνδρες, οἵουσπερ ὑμᾶς οἵ τε Ἕλληνες ἀξιοῦσι, καὶ τὸ ἡμέτερον δέος βούλεται."

ιέ. 15. Τοιαῦτα μὲν οἱ Μιτυληναῖοι εἶπον. οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, καὶ οἱ ξύμμαχοι, ἐπειδὴ ἤκουσαν, προσδεξάμενοι τοὺς λόγους, ξυμμάχους τε τοὺς Λεσβίους ἐποιήσαντο, καὶ [τὴν] ἐς τὴν Ἀττικὴν ἐσβολήν. τοῖς τε ξυμμάχοις παροῦσι κατὰ τάχος ἔφραζον ἰέναι ἐς τὸν ἰσθμὸν τοῖς δύο μέρεσιν, ὡς ποιησόμενοι. καὶ αὐτοὶ πρῶτοι ἀφίκοντο, καὶ ὁλκοὺς παρεσκεύαζον τῶν νεῶν ἐν τῷ ἰσθμῷ, ὡς ὑπεροίσοντες ἐκ τῆς Κορίνθου ἐς τὴν πρὸς Ἀθήνας θάλασσαν, καὶ ναυσὶ καὶ πεζῷ ἅμα ἐπιόντες. καὶ οἱ μὲν προθύμως ταῦτα ἔπρασσον· οἱ δὲ ἄλλοι ξύμμαχοι βραδέως

Μὴ πρόησθε etc.] Nolite repudiare— Abresch. Dil. p. 287. non capit, cur Wasseus velit h. l. intell. εἰς l. κατὰ, παραβαλλ. est idem ac εἰσφέροντας, v. L. II. 44. et Abresch., et idem quod mox διδόντας. Sed tamen, ut locus docet Xen. Cyr. p. 53. subaudiri potest εἰς. Videtur Thuc. Hom. imitatus: Od. β'. v. 237. ubi σφὰς παρθέμενοι κεφαλὰς, et Virg. Æn. 2. 751. *caput objectare periclis.* Schol. expl. ἐνέχυρον θέμενοι et Barn. παραβάλλοντες. v. Ern. ad locum Hom. Gottl.

Παραβαλλομένους] Homer. Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν. Aristides π. μέσην τοῖς τοῦ πολέμου κινδύνοις τὴν πόλιν. Joseph. III. 7. 7. B. Jud. πιστεύων τῷ Θεῷ τὴν σωτηρίαν παραβάλλεται: Salutis discrimen adit. D. Halic. Ant. XI. 31. παραβάλλεσθαι πράγμασι καλοῖς χαλεπόν. Sed hoc loco subaudiendum εἰς, vel κατά. Frustra enallagen, Grammaticorum θεὸν ἀπὸ μηχανῆς, inducit Portus. vid. Diodor. 118. c. Wass. Xenophon II. Cyrip. p. 53. Wech. παραβαλλόμενοι δὲ οὐκ ἴσα εἰς τὸν κίνδυνον ἴσμεν. ubi tamen vet. lib. ἴμεν habebat, probante Camerario. Duck.

Ὠφέλειαν διδόντας, ἔτι δὲ κοινοτ. τ. βλάβην] Dilogia est in voc. διδόντας· ad ὠφέλειαν sign. *offerentes*, ad βλάβην *effecturos*, illaturos. Quo tolerabilior sit hæc figura, c. 15. ἐποιήσαντο ξυμμάχους, καὶ τὴν ἐσβολήν· ubi vid. Gottl. Ubi tamen, si τε absit post ξυμμάχους, ἐσβολὴν pendere possit a προσεδέξαντο. Bauer.

Καὶ [τὴν]] Reisk. servari vult τὴν, sed punctum delendum esse, ut et v. 6. hunc ordinem facit: καὶ τοῖς τε παρ. ξυμμ. ἔφραζον ἰέναι τ. ταχ. εἰς τ. ἰσθμὸν, (ὃ ἐποίουν) ὡς ποιησόμενοι τὴν ἔξοδον, καὶ αὐτοὶ παρῆσαν πρῶτοι. Interpunctionem vitiosam esse, vidit et Heilm. p. 327. et tolli vult puncta post ἐσβ. et ποιησ. itaque vult verba conjungi: καὶ ποιησόμ. τ. ἐσβ. ἐς τ. Ἀττ. τοῖς τε ξ. π.—μέρεσιν καὶ αὐτοὶ πρῶτ. ἀφ. Vel posse τὸ ποιησόμενοι (pro ποιησομένους) referri ad ξυμμ. et ἰέναι· placet prior ratio. Vulgata interp. hoc incommodi habet, ut ἐποιήσαντο v. 5. duplici ratione adhibeatur, συμμαχ. ποιεῖσθαι et ποιεῖσθαι ἐσβολήν. Sed durities Thuc. hoc ferret. Sed melius videtur τὸ ποιησόμενοι conjungi cum ἐσβολ. v. ad 14. 1. Gottl.

τε ξυνελέγοντο, καὶ ἐν καρποῦ ξυγκομιδῇ ἦσαν, καὶ ἀῤῥωστίᾳ τοῦ στρατεύειν.

ιστ΄. 16. Αἰσθόμενοι δὲ αὐτοὺς οἱ Ἀθηναῖοι, διὰ κατάγνωσιν ἀσθενείας σφῶν, παρασκευαζομένους, δηλῶσαι βουλόμενοι, ὅτι οὐκ ὀρθῶς ἐγνώκασιν, ἀλλ' οἷοί τε εἰσὶ, μὴ κινοῦντες τὸ ἐπὶ Λέσβῳ ναυτικὸν, καὶ τὸ ἀπὸ Πελοποννήσου ἐπιὸν ῥᾳδίως ἀμύνεσθαι, ἐπλήρωσαν ναῦς ἑκατὸν, ἐσβάντες αὐτοί τε, πλὴν ἱππέων, καὶ πεντακοσιομεδίμνων, καὶ οἱ μέτοικοι. καὶ περὶ τὸν ἰσθμὸν ἀναγαγόντες, ἐπίδειξίν τε ἐποιοῦντο, καὶ ἀποβάσεις τῆς Πελοποννήσου ᾗ δοκοῖ αὐτοῖς· οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, ὁρῶντες πολὺν τὸν παράλογον, τά τε ὑπὸ τῶν Λεσβίων ῥηθέντα ἡγοῦντο οὐκ ἀληθῆ, καὶ ἄπορα νομίζοντες, ὡς αὐτοῖς καὶ οἱ ξύμμαχοι ἅμα οὐ παρῆσαν, καὶ ἠγγέλλοντο καὶ αἱ περὶ τὴν Πελοπόννησον τριάκοντα νῆες τῶν Ἀθηναίων τὴν περιοικίδα αὐτῶν πορθοῦσαι, ἀνεχώρησαν ἐπ' οἴκου. ὕστερον δὲ ναυτικὸν παρεσκεύαζον, ὅ, τι πέμψουσιν ἐς τὴν Λέσβον· καὶ κατὰ πόλεις ἐπήγγελλον τεσσαράκοντα νεῶν πλῆθος· καὶ ναύαρχον προσέταξαν Ἀλκίδαν, ὃς ἔμελλεν ἐπιπλεύσεσθαι. ἀνεχώρησαν δὲ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ταῖς ἑκατὸν ναυσὶν, ἐπειδὴ καὶ ἐκείνους εἶδον.

ιζ΄. 17. Καὶ κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον, ὃν αἱ νῆες ἔπλεον,

Ξυγκομιδῇ] Etymologus ἐν συγκ. κ. η. Glossæ. *collectus*. D. Halicarn. Ant. IV. 56. ΣΥΓΚΟΜΙΔΗ͂Σ ὥραν ἔχουσαι· ubi pro πάλλων ex Vat. repone, μήκωνος τῷ σκήπωνι ΠΑΙ΄ΩΝ τὴν κεφαλὴν, ἀπήραττε. Isocrat. Areop. Εὐκαίρως πρὸς τὴν ΣΥΓΚΟΜΙΔΗ͂Ν τῶν καρπῶν. Diodor. p. 10. συγκ. οἴνου. Usus est etiam de cadavere componendo Sophocl. Aj. 1070. eleganter, quomodo sacri Scriptores 2 Sam. XXI. 13. Reg. II. 22. 20. Job. V. 26. ἐλεύσῃ ἐν τάφῳ ὥσπερ ΣΙ͂ΤΟΣ ὥριμος κατὰ καιρὸν θεριζόμενος. LXX. Συγκομισθεῖσα. כעתו כעלות גריש. Confer Schol. Æschyli in Sept. ad v. 1032. W.

Ἀῤῥωστίᾳ] Isocrates Panathen. Τὴν δὲ φύσιν εἰδὼς πρὸς μὲν τὰς πράξεις ἈῤῬΩΣΤΟΤΈΡΑΝ, καὶ μαλακωτέραν οὖσαν τοῦ δέοντος. Glossæ vertunt *ægrimonium*, languitatem. Th. Magister: οὐ μόνον ἡ νόσος, ἀλλὰ καὶ ἡ ἁπλῶς ἀδυναμία· ἐπειδὴ καὶ ὁ νοσῶν ἀδυνάτως ἔχει χρῆσθαι ἑαυτοῦ. Ita LXX. תולה vertunt: ἀτονίαν τῆς ψυχῆς vocat Chrysippus. Thomas legit, ἐν ΚΑΡΠΩ͂Ν ξυγκομιδῇ. Sed Suidas in συγκομιδή· συγκομ. καρποῦ. Wass. Suidas h. v. ἀῤῥωστία τοῦ στρατεύειν, ἀντὶ τοῦ ἀπροθυμία. Θουκυδ. Duck.

Διὰ κατάγν.] Abresch. 288. per contemtum suæ imbecillitatis l. ut Acac. vertit: despectu infirmitatis suæ, *aus Geringschätzung ihrer vermeynten Schwäche.*. Gottl.

Ἱππέων καὶ Πενταχ.] Solon Athenienses in quatuor classes divisit: et appellavit Pentacosiomedimnos, Equites, Zeugitas, Thetes. Ac primos quidem ita dixerunt, quod quingentas mensuras aridorum et liquidorum reddere possint: Equites, quod equum alere illi valerent, et trecentas mensuras possiderent: Zeugitas, quod utriusque generis ducentas: Thetes vero erant capite censi et proletarii. Vide Plutarchi Solonem. Sigonium de Rep. Athenien. Meursii Attic. Lect. l. 5. c. 20. Ejusdem Solonem, cap. 14. Rutgersii Var. Lect. p. 316. et Marshami Chronic. p. 603. Huds. Vid. Pollucem, Æschylum Agam. 1626. Wass.

Ἀναγαγ.] Reisk. ἀνταναγαγόντες. Gottl.

Τῶν Λεσβίων] Gr. τοῦ Λεσβίου. Wass.

ἐν τοῖς πλεῖσται δὴ νῆες ἅμ' αὐτοῖς ἐνεργοὶ κάλλει ἐγένοντο, παραπλήσιαι δὲ καὶ ἔτι πλείους ἀρχομένου τοῦ πολέμου. τήν τε γὰρ Ἀττικὴν καὶ Εὔβοιαν καὶ Σαλαμῖνα ἑκατὸν ἐφύλασσον, καὶ περὶ Πελοπόννησον ἕτεραι ἑκατὸν ἦσαν· χωρὶς δὲ, αἱ περὶ Ποτίδαιαν, καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις χωρίοις. ὥστε αἱ πᾶσαι ἅμα ἐγίγνοντο ἐν ἑνὶ θέρει διακόσιαι καὶ πεντήκοντα. καὶ τὰ χρήματα τοῦτο μάλιστα ὑπανάλωσε μετὰ Ποτιδαίας. τήν τε γὰρ Ποτίδαιαν δίδραχμοι ὁπλῖται ἐφρούρουν· (αὑτῷ γὰρ καὶ ὑπηρέτῃ δραχμὴν ἐλάμβανε τῆς ἡμέρας) τρισχίλιοι μὲν οἱ πρῶτοι, ὧν οὐκ ἐλάσσους διεπολιόρκησαν· ἑξακόσιοι δὲ καὶ χίλιοι μετὰ Φορμίωνος, οἳ προαπῆλθον. νῆές τε αἱ πᾶσαι τὸν αὐτὸν μισθὸν ἔφερον. τὰ μὲν οὖν χρήματα οὕτως ὑπαναλώθη τοπρῶτον, καὶ νῆες τοσαῦται δὴ πλεῖσται ἐπληρώθησαν.

ιή. 18. Μιτυληναῖοι δὲ, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, ὃν οἱ Λακεδαιμόνιοι περὶ τὸν ἰσθμὸν ἦσαν, ἐπὶ Μήθυμναν ὡς προδιδομένην ἐστράτευσαν κατὰ γῆν, αὐτοί τε καὶ οἱ ἐπίκουροι. καὶ προσβαλόντες τῇ πόλει, ἐπειδὴ οὐ προὐχώρει ᾗ προσεδέχοντο, ἀπῆλθον ἐπ' Ἀντίσσης, καὶ Πύρας, καὶ Ἐρέσου· καὶ καταστη-

Ἐν τοῖς] Inter plura exempla articuli pro pronomine positi hoc quoque adfert Stephanus, Append. ad Script. de Dial. p. 184. Duck.

Durus est hic articulus, et quo referatur? Abresch. 288. eum putat idem ac ἐκείνοις, l. τούτοις, probatque Gramm. expl. Sed putem, Thuc. sui oblitum, scripsisse ἐν τοῖς pro ἐν τῷ, pro ἐν τούτῳ, quod crederet scripsisse, κατὰ τοὺς χρόνους, ut solet. v. c. II. 68. 95. et Heilm. adeundus est super h. l. qui præfert lect. αὐτοῖς, quæ opinio non spernenda. Sed lectio hæc orta videtur ex altera. Reisk. f. ἔπλεον, αὐτοῖς πλεῖσται δ. ν. ἁμ. κάλλει, ἐνεργοί. olim ἔπλεον ἐκείνοις, et pro κάλλει, μᾶλλον. Gottl.

Probabilis sane B. Gottl. ratio, per enallagen numeri confirmanda. Quid tamen, si legeris, ταῖς ἐν ταῖς, sc. ναυσι? Baver.

Ὑπανάλωσε] Τὸ ὑπὸ in h. verbo notat: sensim. Gottl.

Ὑπανάλωσε, ὑπανηλώθη] Non video, cur notio *sensim* inferciatur; quam ne afferat quidem ὑπὸ, sed magis, *furtim*, occulte. Immo simpliciter est pro ἀναλίσκειν. Baver.

Δίδραχμοι ὁπλῖται] Ita ex h. l. Viri docti recte restituerunt apud Pollucem IV. 165. accedentibus etiam Libris scriptis Pollucis. De stipendiis eorum, qui terra militabant, et classiariorum apud Athenienses, vid. Meurs. II. Atticar. Lection. 8. quem locum designat in Var. Lect. Hudsonus, Lips. V. de Milit. Rom. 16. et Petit. ad Leg. Attic. p. 554. qui hoc extraordinarium fuisse existimant. Nam alioqui illos quaternos, hos ternos in diem obolos accepisse. Cur Portus τήν τε γὰρ Ποτίδαιαν ἐφρούρουν, verterit, *qui Potidæam obsidebant*, ipse viderit. De his, qui in præsidio Potidææ erant post deditionem urbis, de qua est II. 70. accipiunt Valla, Budæus V. de Asse, p. 175. Ed. Vasc. Lipsius, et Petitus. Hoc tamen ex verbis Thucydidis, quamquam satis obscuris, videtur colligi, eos, qui urbem obsederant, idem stipendium accepisse. Duck.

Meursius μισθὸν hic inserit; sed non opus, cum sequatur illico sub fin. cap. Abres. 289. Gottl.

Ἀντίσσης] Vid. Harpocrat. Aristot. Pol. 134. 2. olim insula. Ovid. M. XV. *Fluctibus ambitæ fuerant Antissa Pharosque.* Fatum ejus enarrant Liv. XLV. 31. Plin. V. 31. Mox voces καὶ τείχη usque ad καὶ ἐκβ. omittit Cl. Scribæ festinantis errore. Wass.

Ἐρέσου] Vid. VIII. 100. et 103. Ἐρεσσοῦ καὶ Μηθίμνης Cantacuzenus 290. 292. Wass. Varie scribitur Ἐρεσσὸς, Ἐρεσὸς, Ἔρεσος, et Latinis *Eressus*, *Eresus*. Vid. Cellar. III. Geograph. Ant. 2. qui hic quoque, ut infr.

σάμενοι τὰ ἐν ταῖς πόλεσι ταύταις βεβαιότερα, καὶ τείχη κρατύναντες, διὰ τάχους ἀπῆλθον ἐπ' οἴκου. ἐστράτευσαν δὲ καὶ οἱ Μηθυμναῖοι, ἀναχωρησάντων αὐτῶν, ἐπ' Ἄντισσαν· καὶ ἐκβοηθείας τινὸς γενομένης, πληγέντες ὑπό τε τῶν Ἀντισσαίων καὶ τῶν ἐπικούρων, ἀπέθανόν τε πολλοὶ, καὶ ἀνεχώρησαν οἱ λοιποὶ κατὰ τάχος. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, πυνθανόμενοι ταῦτα, τούς τε Μιτυληναίους τῆς γῆς κρατοῦντας, καὶ τοὺς σφετέρους στρατιώτας οὐχ ἱκανοὺς ὄντας εἴργειν, πέμπουσι, περὶ τὸ φθινόπωρον ἤδη ἀρχόμενον, Πάχητα τὸν Ἐπικούρου στρατηγὸν, καὶ χιλίους ὁπλίτας ἑαυτῶν. οἱ δὲ, αὐτερέται πλεύσαντες τῶν νεῶν, ἀφικνοῦνται, καὶ περιτειχίζουσι Μιτυλήνην ἐν κύκλῳ ἁπλῷ τείχει. φρούρια δὲ ἔστιν οἷ ἐπὶ τῶν καρτερῶν ἐγκατῳκοδόμηται. καὶ ἡ μὲν Μιτυλήνη κατὰ κράτος ἤδη ἀμφοτέρωθεν καὶ ἐκ γῆς ταὶ ἐκ θαλάσσης εἴργετο, καὶ ὁ χειμὼν ἤρχετο γίγνεσθαι.

ιθ'. 19. Προσδεόμενοι δὲ οἱ Ἀθηναῖοι χρημάτων ἐς τὴν πολιορκίαν, καὶ αὐτοὶ ἐσενεγκόντες, τότε πρῶτον εἰσφορὰν διακόσια τάλαντα ἐξέπεμψαν, καὶ ἐπὶ τοὺς ξυμμάχους ἀργυρολόγους ναῦς δώδεκα, καὶ Λυσικλέα, πέμπτον αὐτὸν στρατηγόν. ὁ δὲ ἄλλα τε ἠργυρολόγει, καὶ περιέπλει, καὶ τῆς Καρίας ἐκ Μυοῦντος ἀναβὰς διὰ τοῦ Μαιάνδρου πεδίου μέχρι τοῦ Σανδίου λόφου, ἐπιθεμένων τῶν Καρῶν καὶ Αναιϊτῶν, αὐτός τε διαφθείρεται, καὶ τῆς ἄλλης στρατιᾶς πολλοί.

κ'. 20. Τοῦ δ' αὐτοῦ χειμῶνος, οἱ Πλαταιῆς (ἔτι γὰρ ἐπολιορκοῦντο ὑπὸ τῶν Πελοποννησίων καὶ τῶν Βοιωτῶν) ἐπειδὴ

C. XXXV. et apud alios, Πύῤῥας scribendum recte censet. add. Harpocrat. h. v. Hinc *Pyrrhiades puellæ* Ovid. Epist. Sapp. v. 15. Duck.

Εἴργετο] Nota copiam Thuc. antea περιτειχίζειν, περιέχειν et περιφρουρεῖν. Abr. 289. Gottl.

Καὶ αὐτοὶ ἐσενεγκόντες, τότε] Puto hæc melius ita distingui in Cass. et Vascos. καὶ αὐτοὶ ἐσενέγκόντες τότε πρῶτον εἰσφορὰν διακόσια τάλαντα, ἐξέπεμψαν κ. ἐ. τ. ξυμμάχους ἀ. ν. Aristoph. Lysistr. 655. Εἶτ' ἀναλώσαντες οὐκ ἀντεισφέρετε τὰς εἰσφοράς. Rectius etiam alii Mss. et Edd. ἐσενεγκόντες, quam ἐνεγκόντες Reg. Est enim usitatissimum, et quasi proprium de talibus εἰσφέρειν. Sunt autem εἰσφοραὶ civium, φόροι sociorum et provincialium. Ammon. et Perizon. ad Ælian. II. V. H. 10. Ἀργυρολόγους ναῦς memorat etiam Aristoph. Equit. 1068. ubi Schol. adnotat: ἐλέγοντο δὲ Πάραλοι καὶ Σαλαμίνιοι, de quo amplius quærendum arbitror. Duck.

Ἄλλα] Reisk. malit, ἅμα. Gottl.

Ἀναιϊτῶν] Mss. Gr. et Clar. nihil movent. De civitate Ἀναία vid. Eustath. ad Dionys. 828. ab hac diversa est *Anaitica* Armeniæ, a nomine Deæ Ἀναΐτιδος, de qua Strabo XI. XII. et XV. Scylax p. 37. Ἄννα (Ἀναία) Πανιώνιον, Ἐρασίστρατος. De Sandio non memini me legisse: Sandionis cujusdam meminit Pausan. 103. Wass. Infra c. 32. h. lib. Σαμίων τῶν ἐξ Ἀναίων. IV. 75. τὰ Ἄναια ἐπὶ τῇ Σάμῳ, et VIII 19. ἔπλευσαν ἐς Ἀναίαν, ubi vid. Var. lect. Duck.

τῷ τε σίτῳ ἐπιλιπόντι ἐπιέζοντο, καὶ ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν οὐδεμία ἦν ἐλπὶς τιμωρίας, οὐδὲ ἄλλη σωτηρία ἐφαίνετο, ἐπιβουλεύουσιν αὐτοί τε καὶ Ἀθηναίων οἱ ξυμπολιορκούμενοι, πρῶτον μὲν πάντες ἐξελθεῖν, καὶ ὑπερβῆναι τὰ τείχη τῶν πολεμίων, ἢν δύνωνται βιάσασθαι, ἐσηγησαμένων τὴν πεῖραν αὐτοῖς Θεαινέτου τε τοῦ Τιμίδου, ἀνδρὸς μάντεως, καὶ Εὐπολπίδου τοῦ Δαϊμάχου, ὃς καὶ ἐστρατήγει. ἔπειτα οἱ μὲν ἡμίσεις ἀπώκνησάν πως, τὸν κίνδυνον μέγαν ἡγησάμενοι· ἐς δὲ ἄνδρας διακοσίους καὶ εἴκοσι μάλιστα ἐνέμειναν τῇ ἐξόδῳ ἐθελονταὶ, τρόπῳ τοιῷδε. κλίμακας ἐποιήσαντο ἴσας τῷ τείχει τῶν πολεμίων. ξυνεμετρήσαντο δὲ ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν πλίνθων, ᾗ ἔτυχε πρὸς σφᾶς οὐκ ἐξαληλιμμένον τὸ τεῖχος αὐτῶν. ἠριθμοῦντο δὲ πολλοὶ ἅμα τὰς ἐπιβολάς· καὶ ἔμελλον οἱ μέν τινες ἁμαρτήσεσθαι, οἱ δὲ πλείους τεύξεσθαι τοῦ ἀληθοῦς λογισμοῦ, ἄλλως τε καὶ πολλάκις ἀριθμοῦντες, καὶ ἅμα οὐ πολὺ ἀπέχοντες, ἀλλὰ ῥᾳδίως καθορωμένου ἐς ὃ ἐβούλοντο τοῦ τείχους. τὴν μὲν οὖν ξυμμέτρησιν τῶν κλιμάκων οὕτως ἔλαβον, ἐκ τοῦ πάχους τῆς πλίνθου εἰκάσαντες τὸ μέτρον.

κά. 21. Τὸ δὲ τεῖχος ἦν τῶν Πελοποννησίων τοιόνδε τῇ οἰκοδομήσει· εἶχε μὲν δύο τοὺς περιβόλους, πρός τε Πλαταιῶν, καὶ εἴ τις ἔξωθεν ἀπ' Ἀθηνῶν ἐπίοι. διεῖχον δὲ οἱ περίβολοι ἑκκαίδεκα πόδας μάλιστα ἀπ' ἀλλήλων. τὸ οὖν μεταξὺ τοῦτο, οἱ ἑκκαίδεκα πόδες, τοῖς φύλαξιν οἰκήματα διανενεμημένα ᾠκοδόμητο· καὶ ἦν ξυνεχῆ, ὥς τε ἓν φαίνεσθαι τεῖχος παχὺ, ἐπάλξεις ἔχον ἀμφοτέρωθεν. διὰ δέκα δὲ ἐπάλξεων πύργοι ἦσαν

Οὐδεμία ἦν ἐλπὶς] In quibusdam οὐδὲ μία ἐλπὶς ἦν, positura gratiore. Wass. Thom. Magist. in τιμωρῶ hic τιμωρίαν rectius interpretatur βοήθειαν, quam Scholiastes ἐκδίκησιν. Diod. Sic. XIII. p. 315. de hac re: τῶν Ἀθηναίων μηδεμίαν ἐξαποστελλόντων βοήθειαν. Id. Thom. ἀπὸ Ἀθηνῶν omisso articulo. D.

Ἐπιβουλεύουσιν—ἐξελθεῖν] T. Magister in βουλεύομαι om. τε, male. et diserte legit ἐξελθεῖν. Confer Diodor. p. 315. b. Wass. Τε est in Thomæ Ed. Colin. et Franeq. Duck.

Ἐσηγησαμένων] Virg. dux fœmina facti. Ælian. V. H. III. 8. πιστεύσαντες, ὅτι τῶν πολεμικῶν ἔργων ἡγήσεται καλῶς, καὶ εἰς δέον. Noster alibi ἡγεῖτο τῆς ἐσβολῆς. Wass.

Εἰσηγησαμ.] i. e. αἴτιοι τῆς πείρας, auctores, ut sequitur c. 22. v. 2. Gottl.

Ἐξαληλιμμένον] Mœris hoc e Thucydide laudans itidem, ut Scholiastes, κεχρισμένον interpretatur. Est inter propria hujus rei verba. Pollux VII. 124. τιτάνῳ δὲ χρίειν, εἶτα ἀλείφειν, ἐπαλείφειν; καταλείφειν, ἐξαλείφειν. Duck.

Τὰς ἐπιβολὰς] Locum ad verbum pæne descripsit Proc. B. G. I. 22. Gottl.

Τῇ οἰκοδομήσει] Pro οἰκοδομία agnoscit Pollux VII 117. Vid. Thom. Mag. et Phrynichum in οἰκοδομή. Wass.

Δύο τοὺς περιβόλους] Ut solebant, quum ab hoste exteriore metus erat. Aliter de circumvallatione Mitylenarum Cap. XVIII. περιτειχίζουσι Μιτυλήνην ἐν κύκλῳ ἁπλῷ τείχει. Vid. Lips. II. Poliorcetic. 1. et Casaubon. ad Polyb. pag. 181. apud quos multa sunt, quibus Thucydidea Platæarum circumvallationis descriptio pulchre inlustratur. D.

μεγάλοι, καὶ ἰσοπλατεῖς τῷ τείχει, διήκοντες ἔς τε τὸ ἔσω μέτωπον αὐτοῦ, καὶ οἱ αὐτοὶ καὶ ἐς τὸ ἔξω· ὥστε πάροδον μὴ εἶναι παρὰ πύργον, ἀλλὰ δι' αὐτῶν μέσων διῄεσαν. τὰς οὖν νύκτας, ὁπότε χειμὼν εἴη νοτερὸς, τὰς μὲν ἐπάλξεις ἀπέλειπον, ἐκ δὲ τῶν πύργων, ὄντων δι' ὀλίγου καὶ ἄνωθεν στεγανῶν, τὴν φυλακὴν ἐποιοῦντο. τὸ μὲν οὖν τεῖχος, ᾧ περιεφρουροῦντο οἱ Πλαταιῆς, τοιοῦτον ἦν.

κβʹ. 22. Οἱ δ', ἐπειδὴ παρεσκεύαστο αὐτοῖς, τηρήσαντες νύκτα χειμέριον ὕδατι καὶ ἀνέμῳ, καὶ ἅμα ἀσέληνον, ἐξῄεσαν. ἡγοῦντο δὲ, οἵπερ καὶ τῆς πείρας αἴτιοι ἦσαν. καὶ πρῶτον μὲν τὴν τάφρον διέβησαν, ἣ περιεῖχεν αὐτοὺς, ἔπειτα προσέμιξαν τῷ τείχει τῶν πολεμίων, λαθόντες τοὺς φύλακας, ἀνὰ τὸ σκοτεινὸν μὲν, οὐ προϊδόντων αὐτῶν, ψόφῳ δὲ, τῷ ἐκ τοῦ προσιέναι αὐτοὺς, ἀντιπαταγοῦντος τοῦ ἀνέμου, οὐ κατακουσάντων. ἅμα δὲ καὶ διέχοντες πολὺ ᾖεσαν, ὅπως τὰ ὅπλα μὴ κρουόμενα πρὸς ἄλληλα αἴσθησιν παρέχοι. ἦσαν δὲ εὐσταλεῖς τε τῇ ὁπλίσει, καὶ τὸν ἀριστερὸν πόδα μόνον ὑποδεδεμένοι, ἀσφαλείας ἕνεκα τῆς πρὸς τὸν πηλόν. κατὰ οὖν μεταπύργιον προσέμισγον πρὸς τὰς ἐπάλξεις, εἰδότες, ὅτι ἐρῆμοί εἰσι, πρῶτον μὲν οἱ τὰς κλίμακας φέροντες, καὶ προσέθεσαν· ἔπειτα ψιλοὶ δώδεκα ξὺν ξιφιδίῳ καὶ θώρακι ἀνέβαινον· ὧν ἡγεῖτο Αμμέας ὁ Κοροίβου, καὶ πρῶτος ἀνέβη. μετὰ δὲ αὐτὸν οἱ ἑπόμενοι ἓξ

Πλαταιῆς] Alii Πλαταιεῖς, corrupte. W.

'Ασέληνον] Omnes noctis commoditates ad furta belli enarrat. ὕδατι, hoc est, *nivibus*. vid. Polyænum VI. 19. Wass.

Ψόφῳ] Ordo est: οὐ κατ. δὲ αὐτοὺς, τοῦ ἀνέμου ἀντιπ. (τῷ) ψόφῳ, τῷ ἐκ τοῦ προσιέναι (ἀποτελεσθέντι). v. Abr. 291. Gottl.

Τῷ ψόφῳ, rel.) Recte ordinem ex Abresc. instituit B. Gottl. sed pro quæsito illo verbo ἀποτελεσθέντι, simplicius supple, γιγνομένῳ, orto. Bauer.

Τὸν ἀριστερὸν πόδα μόνον] In quibusdam μόνον πόδα. non male. Virg. *Vestigia nuda sinistri Instituere pedis, crudus tegit altera pero.* Mox pro τὸν πηλὸν Dausquius πόλεμον. Sed nihil mutandum. non enim de peronibus, sed sandaliis loquitur. lapsum nempe cavebant in loco humido. Pero rusticis in usu. Pers. V. 102. *Navim si poscat sibi peronatus arator.* Dausquium hic, ut alias passim, falli, planissime docet ὑποδεδεμένοι. Wass. Dausqueii conjectura est in Commentario ad Silium Lib. VIII. v. 421. pag. 353. In prœliis multæ gentes alterum pedem tectum habebant, de qua re vid. quæ adnotant Lips. 111. de Mil. Rom. 7. Cerd. ad Virgil. VII. Æneid. 689. et Dausq. l. d. sed de iis hic non agitur. Quæri tamen potest, cur ἀσφαλείας πρὸς τὸν πηλὸν ἕνεκα potius sinistro, quam dextro, pede calceati fuerint: quum dextri pedis tegmen non minus ἀσφάλειαν illam præstare posset, quam sinistri? Scholiastes dicit, eos dextrum pedem nudum habuisse διὰ κουφότητα. Eamdem causam, cur Ætoli sinistrum pedem ὑποδεδεμένοι fuerint, dextrum autem ἀνυπόδετον habuerint, reddit Aristoteles apud Macrob. V. Saturn. 18. Nam inquit, oportet pedem, qui præcedit, et incessum inchoat, τὸν ἡγούμενον πόδα, levem ac celerem habere, non eum, qui subsequitur ac tardior est. Add. Brodæum III. Miscellan. 8. Dausqueio tamen hæc ratio non visa fuit idonea. Itaque ad emendationem maluit confugere: sed sine causa, ut opinor. Duck.

ἐφ᾽ ἑκάτερον τῶν πύργων ἀνέβαινον· ἔπειτα ψιλοὶ ἄλλοι μετὰ τούτους ξὺν δορατίοις ἐχώρουν. οἷς ἕτεροι κατόπιν τὰς ἀσπίδας ἔφερον, ὅπως ἐκεῖνοι ῥᾷον προσβαίνοιεν, καὶ ἔμελλον δώσειν, ὁπότε πρὸς τοῖς πολεμίοις εἴησαν. ὡς δὲ ἄνω πλείους ἐγένοντο, ᾔσθοντο οἱ ἐκ τῶν πύργων φύλακες. κατέβαλε γάρ τις τῶν Πλαταιέων, ἀντιλαμβανόμενος, ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων κεραμίδα· ἣ πεσοῦσα ψόφον ἐποίησε, καὶ αὐτίκα βοὴ ἦν. τὸ δὲ στρατόπεδον ἐπὶ τὸ τεῖχος ὥρμησεν· οὐ γὰρ ᾔδει, ὅ, τι ἦν τὸ δεινὸν, σκοτεινῆς νυκτὸς, καὶ χειμῶνος ὄντος. καὶ ἅμα οἱ ἐν τῇ πόλει τῶν Πλαταιέων ὑπολελειμμένοι, ἐξελθόντες προσέβαλλον τῷ τείχει τῶν Πελοποννησίων, ἐκ τοὔμπαλιν ᾗ οἱ ἄνδρες αὐτῶν ὑπερέβαινον, ὅπως ἥκιστα πρὸς αὐτοὺς τὸν νοῦν ἔχοιεν. ἐθορυβοῦντο μὲν οὖν κατὰ χώραν μένοντες, βοηθεῖν δὲ οὐδεὶς ἐτόλμα ἐκ τῆς ἑαυτῶν φυλακῆς· ἀλλ᾽ ἐν ἀπόρῳ ἦσαν εἰκάσαι τὸ γιγνόμενον. καὶ οἱ τριακόσιοι αὐτῶν, οἷς ἐτέτακτο παραβοηθεῖν, εἴτι δέοι, ἐχώρουν ἔξω τοῦ τείχους πρὸς τὴν βοήν. φρυκτοί τε ᾔροντο ἐς τὰς Θήβας πολέμιοι· παρανίσχον δὲ καὶ οἱ ἐκ τῆς πόλεως Πλαταιῆς ἀπὸ τοῦ τείχους φρυκτοὺς πολλοὺς, πρότερον παρεσκευασμένους ἐς αὐτὸ τοῦτο, ὅπως ἀσαφῆ τὰ σημεῖα τῆς φρυκτωρίας τοῖς πολεμίοις ᾖ, καὶ μὴ βοηθοῖεν· ἄλλο τι νομίσαντες τὸ γιγνόμενον εἶναι, ἢ τὸ ὂν, πρὶν σφῶν οἱ ἄνδρες οἱ ἐξιόντες διαφύγοιεν, καὶ τοῦ ἀσφαλοῦς ἀντιλάβοιντο.

κγ΄. 23. Οἱ δ᾽ ὑπερβαίνοντες τῶν Πλαταιέων ἐν τούτῳ, ὡς οἱ πρῶτοι αὐτῶν ἀναβεβήκεσαν, καὶ τοῦ πύργου ἑκατέρου, τοὺς φύλακας διαφθείραντες, ἐκεκρατήκεσαν, τάς τε διόδους τῶν πύργων αὐτοὶ ἐνστάντες ἐφύλασσον, μηδένα δι᾽ αὐτῶν ἐπιβοηθεῖν· καὶ κλίμακας προσθέντες ἀπὸ του τείχους τοῖς πύργοις, καὶ ἐπαναβιβάσαντες ἄνδρας πλείους, οἱ μὲν ἀπὸ τῶν πύργων

Οἱ ἐκ τῶν πύργων φύλακες] Exquisitius est quam οἱ ἐν τοῖς πύργοις φύλ. Gottl.

Ἤσθ. οἱ ἐκ. τ. πύργ. φύλ.] Nil exquisiti inest huic permutationi; brevitas tamen arguta, Nostro solemnis, pro longiori: οἱ ἐν τοῖς πύργοις (ὄντες) φύλακες ᾔσθοντο ἐξ αὐτῶν. V. Ind. in ἐκ. Baver.

Κεραμίδα] Κεραμίδα et κέραμον de tegulis usurpasse nostrum Pollux VII. 162. testatur. vid. infra III. 74. vid. Aristoph. Athen. Etymol. Wass. Add. Poll. X. 182. D.

Παρανίσχον] Agnoscit Suidas in πρόσισχε. Supra, φρυκτοὶ II. 94. Morem scite depinxit Æschylus Agam. v. 289.

Ἥφαιστος Ἴδης λαμπρὸν ἐκπέμπων σέλας.
Φρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρ᾽ ἀπ᾽ ἀγγέλου πυρὸς
Ἔπεμπεν. Ἴδη μὲν πρὸς Ἑρμαῖον λέπας
Λήμνου· μέγαν δὲ φανὸν ἐκ νήσου τρίτον
Ἄθωον αἶπος Ζηνὸς ἐξεδέξατο,
Ὑπερ Ἕλης τε πόντον, ὥστε νωτίσαι
Ἰσχὺς πορευτοῦ λαμπάδος πρὸς ἡδονὴν
Πεύκη, τὸ χρυσοφεγγὲς, ὥς τις ἥλιος.

et quæ sequuntur. Confer Themistium Or. XXIII. pag. 283. Wass.

τοὺς ἐπιβοηθοῦντας καὶ κάτωθεν καὶ ἄνωθεν εἶργον βάλλοντες· οἱ δ' ἐν τούτῳ, οἱ πλείους, πολλὰς προσθέντες κλίμακας ἅμα, καὶ τὰς ἐπάλξεις ἀπώσαντες, διὰ τοῦ μεταπυργίου ὑπερέβαινον. ὁ δὲ διακομιζόμενος ἀεὶ, ἵστατο ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς τάφρου, καὶ ἐντεῦθεν ἐτόξευόν τε καὶ ἠκόντιζον, εἴτις παραβοηθῶν παρὰ τὸ τεῖχος κωλυτὴς γίγνοιτο τῆς διαβάσεως. ἐπεὶ δὲ πάντες διεπεπεραίωντο οἱ ἀπὸ τῶν πύργων, χαλεπῶς οἱ τελευταῖοι καταβαίνοντες ἐχώρουν ἐπὶ τὴν τάφρον· καὶ ἐν τούτῳ οἱ τριακόσιοι αὐτοῖς ἐπεφέροντο, λαμπάδας ἔχοντες. οἱ μὲν οὖν Πλαταιῆς ἐκείνους ἑώρων μᾶλλον ἐκ τοῦ σκότους, ἑστῶτες ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς τάφρου, καὶ ἐτόξευόν τε καὶ ἐσηκόντιζον ἐς τὰ γυμνά· αὐτοὶ δὲ, ἐν τῷ ἀφανεῖ ὄντες, ἧσσον διὰ τὰς λαμπάδας καθεωρῶντο. ὥστε φθάνουσι τῶν Πλαταιέων καὶ οἱ ὕστατοι διαβάντες τὴν τάφρον, χαλεπῶς δὲ καὶ βιαίως. κρύσταλλός τε γὰρ ἐπεπήγει οὐ βέβαιος ἐν αὐτῇ, ὥστ' ἐπελθεῖν, ἀλλ' οἷος ἀπηλιώτου, ἢ βορέου, ὑδατώδης μᾶλλον· καὶ ἡ νὺξ τοιούτῳ ἀνέμῳ ὑπονιφομένη πολὺ τὸ ὕδωρ ἐν αὐτῇ ἐπεποιήκει, ὃ μόλις ὑπερέχοντες ἐπεραιώθησαν. ἐγένετο δὲ καὶ ἡ διάφευξις αὐτοῖς μᾶλλον διὰ τοῦ χειμῶνος τὸ μέγεθος.

κδ'. 24. Ορμήσαντες δὲ ἀπὸ τῆς τάφρου οἱ Πλαταιῆς, ἐχώρουν ἀθρόοι τὴν ἐς Θήβας φέρουσαν ὁδὸν, ἐν δεξιᾷ ἔχοντες τὸ τοῦ Ανδροκράτους ἡρῷον· νομίζοντες ἥκιστα σφᾶς ταύτην αὐτοὺς

Μεταπυργίου] Vid. Huds. in Var. Lect. Ita fere Harpocrat. ubi nostrum et Lysiam citat. idem valet v. μεσοτείχια Pollux I. 170. Vide Diodorum p. 574. 575. Wass.

Κωλυτὴς γίγνοιτο τῆς διαβάσεως] Pro κωλύοι τὴν διάβασιν. Hoc est, quod Dionys. Halic. Tom. II. pag. 133. et 134. dicit, Thucydidem τὸ ῥηματικὸν ὀνομαστικῶς ἐκφέρειν, et σχηματίζειν. Et sic ex imitatione Thucydidis etiam Dionys. II. Antiquit. 41. κωλυταὶ τοῦ εἰς τέλος ἀνάνδρου ἐγίνοντο: et VIII. 59. οὐχ ἱκανοὶ ἐγένοντο κωλυταὶ τῆς συμφορᾶς. Rursus Thucyd. III. 2. μηνυταὶ γίγνονται τοῖς Ἀθηναίοις. Dionys. XI. 26. μηνυτὴς γίνεται τῷ δεσπότῃ. Vid. Casaub. ad Dionys. p. 16. D.

Καὶ ἐτόξευον] In quibusdam καὶ ἐντεῦθεν ἐτόξευον. male, ex superiore loco. Wass.

Πλαταιέων] Leg. Πλαταιῶν, tacentibus non tam libris, quam qui illos tractarunt. W.

Ἀθρόοι] i. e. ὁμοῦ πάντες, ἀκέραιοι. ita Hesych. v. Abr. 292. Gottl.

Ἀνδροκράτους] Ita Mss. Herodotus IX. 25. Ἐτάσσοντο κατὰ ἔθνεα, πλησίον τῆς τε κρήνης τῆς Γαργαφίης, καὶ τοῦ Τεμένεος τοῦ Ἀνδροκράτεος τοῦ Ἥρωος. ubi Lamb. et G. ἀλλὰ ἅμα πάντας: Medicæus nihil movet. Fuit ille dux Platæensium. Plutarch. Ἀριστειδ. 325. Respondit Apollo, laturos ex Medis victoriam Athenienses, si vota Νύμφαις Σφραγίτισι etc. nuncupassent, καὶ θύοντας Ἥρωσιν ΑΝΔΡΟΚΡΑ'ΤΕΙ, Λεύκωνι, Πεισάνδρῳ, Δαμοκράτει, Ὑψίωνι, Ἀκταίωνι, Πολυΐδῳ—Ἀρχηγέται Πλαταιέων ἦσαν.—αὐτοῦ δ' ἦν καὶ τὸ τοῦ Ἀνδροκράτους ἡρῷον, ἐγγὺς ἄλσει πυκνῶν καὶ συσκίων δένδρων περιεχόμενον. ibi pro Νυσίων lege Ὑσίων cum Ms. et διαμαρτεῖν. Paullo aliter enumerat Clemens Alex. Cohort. p. 35. Ἀνδροκράτει, καὶ Δημοκράτει, καὶ Κυκλαίῳ καὶ Λεύκωνι. Forte latet in voce Κυκλαίῳ vitium. Hos opinor contestatus est Archidamus II. 74. De Actæone Aristæi filio, a Chirone educato, et in Cithærone a suis canibus devorato vid. Apollodorum III. 4. Diod. p. 195. de Polyido Apoll. III. 3. W.

Ἡρῷον] Forte ἡραῖον. templum Jun. occurrit L. I. 24. G.

ὑποτοπῆσαι τραπέσθαι, τὴν ἐς τοὺς πολεμίους· καὶ ἅμα ἑώρων τοὺς Πελοποννησίους τὴν πρὸς Κιθαιρῶνα καὶ Δρυὸς κεφαλὰς, τὴν ἐπ' Ἀθηνῶν φέρουσαν μετὰ λαμπάδων διώκοντας. καὶ ἐπὶ μὲν ἓξ ἢ ἑπτὰ σταδίους οἱ Πλαταιῆς τὴν ἐπὶ τῶν Θηβῶν ἐχώρησαν, ἔπειθ' ὑποστρέψαντες ᾔεσαν τὴν πρὸς τὸ ὄρος φέρουσαν ὁδὸν, ἐς Ἐρύθρας, καὶ Ὑσίας· καὶ λαβόμενοι τῶν ὀρῶν, διαφεύγουσιν ἐς τὰς Ἀθήνας, ἄνδρες δώδεκα καὶ διακόσιοι ἀπὸ πλειόνων. εἰσὶ γάρ τινες αὐτῶν οἳ ἀπετράποντο ἐς τὴν πόλιν, πρὶν ὑπερβαίνειν· εἷς δ' ἐπὶ τῇ ἔξω τάφρῳ τοξότης ἐλήφθη. οἱ μὲν οὖν Πελοποννήσιοι κατὰ χώραν ἐγένοντο, τῆς βοηθείας παυσάμενοι· οἱ δ' ἐκ τῆς πόλεως Πλαταιῆς, τῶν μὲν γεγενημένων εἰδότες οὐδὲν, τῶν δὲ ἀποτραπομένων σφίσιν ἀπαγγειλάντων, ὡς οὐδεὶς περίεστι, κήρυκα ἐκπέμψαντες, ἐπεὶ ἡμέρα ἐγένετο, ἐσπένδοντο ἀναίρεσιν τοῖς νεκροῖς. μαθόντες δὲ τὸ ἀληθὲς, ἐπαύσαντο. οἱ μὲν δὴ τῶν Πλαταιέων ἄνδρες, οὕτως ὑπερβάντες ἐσώθησαν.

κέ. 25. Ἐκ δὲ τῆς Λακεδαίμονος, τοῦ αὐτοῦ χειμῶνος τελευτῶντος, ἐκπέμπεται Σάλαιθος ὁ Λακεδαιμόνιος ἐς Μιτυλήνην τριήρει. καὶ πλεύσας ἐς Πύῤῥαν, καὶ ἐξ αὐτῆς πεζῇ κατὰ χαράδραν τινὰ, ᾗ ὑπερβατὸν ἦν τὸ περιτείχισμα, διαλαθὼν ἐσέρχεται ἐς τὴν Μιτυλήνην· καὶ ἔλεγε τοῖς προέδροις, ὅτι ἐσβολή τε ἅμα ἐς τὴν Ἀττικὴν ἔσται, καὶ αἱ τεσσαράκοντα νῆες

Ὑσίας] Ita Mss. et Steph. Vid. Nostrum Lib. V. 83. Pausan. Bœot. IX. 2. ἐν τῷ Κιθαιρῶνι ὀλίγον τῆς εὐθείας—Ὑσιῶν καὶ Ἐρυθρῶν ἐρείπιά ἐστι. Confer II. 24. VIII. 6. Herodot. VI. 108. IX. 15. V. 74. Κτίσμα erat Νυκτέως τοῦ Ἀντιόπης πατρός. Vid. Cl. Whelerum Itinerar. p. 474. et Strabonem IX. p. 620. et Suidam in h. v. Wass. Sæpius Ὑσιαὶ invenias, quam Ὑσίαι. De ea Stephanus: Ὑσία, πόλις Βοιωτίας, καὶ ἑνικῶς καὶ πληθυντικῶς· περὶ ἧς Θουκυδίδης τρίτη. Ἄποικος Ὑρέων, κτίσμα Νυκτέως—Adnotat ibi Berkelius, non esse apud Thucyd. III. sed apud Strabonem IX. 404. ad verbum. Non adsequutus est mentem Stephani, qui non dicit, illa, ἄποικος Ὑρέων—esse in Thucydidis III. sed tantum, eum Hysiam lib. III. memorare. Ἐρύθραι, an Ἐρυθραὶ scribendum esset, jam olim non convenisse inter Grammaticos, ostendit Eustath. in Homer. Il. β'. 267. Duck.

Ἐσπένδοντο] De conatu: pacisci in animo habebant; seq. enim: μαθόντες δὲ τὸ ἀληθὲς, ἐπαύσαντο, scil. τῆς προαιρέσεως. G.

Ἐς τὴν Μιτυλήνην] Locus Vossii, quem designat in Var. Lection. Hudsonus, est in illius Commentar. ad Pompon. Melam II. 7. Μυτιλήνη habent Stephanus et Epit. Strabon. XIII. In aliis fere tam Græcis, quam Latinis Scriptoribus editum est Mitylene et Mitylenæ. Harduinus in Plinio utramque scripturam exhibet: fortassis, quia ita in libris scriptis, vel vetustis Editionibus invenit: nam recentiores constanter in prima syllaba habent *i*. Sed in nummis antiquis esse Μυτι, adnotat Idem ad Plinium, et in Nummis ant. Populor. et Urb. illustr. nec non Holsten. ad Stephan. et Spanhem. de Præst. et Usu Numism. Dissert. IX. pag. 645. Dissert. XI. p. 279. et XII. p. 489. Et sic apud Gruter. Inscript. MCXVIII. 7. ΕΥΔΑΙΜΩΝ ΜΥΤΙΛΗΝΑ. Tamen ibid. CCCCLXXIV. 8. QUI MITYLENIS NEGOTIANTUR. Sed hujus auctoritatem elevat Cellarius Geogr. Ant. III. 2. Duck.

παρέσονται, ἃς ἔδει βοηθῆσαι αὐτοῖς· προαποπεμφθῆναί τε αὐτὸς τούτων ἕνεκα, καὶ ἅμα τῶν ἄλλων ἐπιμελησόμενος. καὶ οἱ μὲν Μιτυληναῖοι ἐθάρσουν τε, καὶ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἧσσον εἶχον τὴν γνώμην, ὥστε ξυμβαίνειν. ὅ, τε χειμὼν ἐτελεύτα οὗτος, καὶ τέταρτον ἔτος τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα τῷδε, ὃν Θουκυδίδης ξυνέγραψε.

κστ'. 26. Τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου θέρους, οἱ Πελοποννήσιοι, ἐπειδὴ τὰς ἐς Μιτυλήνην δύο καὶ τεσσαράκοντα ναῦς ἀπέστειλαν ἔχοντα Ἀλκίδαν, ὃς ἦν αὐτοῖς ναύαρχος, προστάξαντες, αὐτοὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν καὶ οἱ ξύμμαχοι ἐσέβαλον· ὅπως οἱ Ἀθηναῖοι, ἀμφοτέρωθεν θορυβούμενοι, ἧσσον ταῖς ναυσὶν ἐς τὴν Μιτυλήνην καταπλεούσαις ἐπιβοηθήσωσιν. ἡγεῖτο δὲ τῆς ἐσβολῆς ταύτης Κλεομένης, ὑπὲρ Παυσανίου τοῦ Πλειστοάνακτος υἱέος, βασιλέως ὄντος καὶ νεωτέρου ἔτι, πατρὸς ἀδελφὸς ὤν. ἐδῄωσαν δὲ τῆς Ἀττικῆς τά τε πρότερον τετμημένα, καὶ εἴτι ἐβεβλαστήκει, καὶ ὅσα ἐν ταῖς πρὶν ἐσβολαῖς παρελέλειπτο· καὶ ἡ ἐσβολὴ αὕτη χαλεπωτάτη ἐγένετο τοῖς Ἀθηναίοις μετὰ τὴν δευτέραν. ἐπιμένοντες γὰρ ἀεὶ ἀπὸ τῆς Λέσβου τὶ πεύσεσθαι τῶν νεῶν ἔργον, ὡς ἤδη πεπεραιωμένων, ἐπεξῆλθον τὰ πολλὰ τέμνοντες. ὡς δ' οὐδὲν ἀπέβαινεν αὐτοῖς ὧν προσεδέχοντο, καὶ ἐπελελοίπει ὁ σῖτος, ἀνεχώρησαν, καὶ διελύθησαν κατὰ πόλεις.

κζ'. 27. Οἱ δὲ Μιτυληναῖοι ἐν τούτῳ, ὡς αἵ τε νῆες αὐτοῖς οὐχ ἧκον ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου, ἀλλὰ ἐνεχρόνιζον, καὶ ὁ σῖτος ἐπελελοίπει, ἀναγκάζονται ξυμβαίνειν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, διὰ τάδε· ὁ Σάλαιθος, καὶ αὐτὸς οὐ προσδεχόμενος ἔτι τὰς ναῦς, ὁπλίζει τὸν δῆμον, πρότερον ψιλὸν ὄντα, ὡς ἐπεξιὼν τοῖς Ἀθηναίοις· οἱ δὲ, ἐπειδὴ ἔλαβον ὅπλα, οὔτε ἠκροῶντο ἔτι τῶν ἀρχόντων, κατὰ ξυλλόγους τε γιγνόμενοι, ἢ τὸν σῖτον ἐκέλευον τοὺς δυνατοὺς φέρειν ἐς τὸ φανερὸν, καὶ διανέμειν ἅπασιν, ἢ

Ἔχοντα] Steph. malit (in Thes. s. v. προστάξασθαι) ἄρχοντα, sed nil opus. v. Abr. 293. ordo hic est: προστάξ. (αὐτὸν) ἐς Μιτ. ἐχ. τὰς δύο etc. Reisk. refert προστάξ. non ad ἀπέστειλ. sed ad ἐσέβαλον, ut idem sit: μετὰ τὸ προστάξαι καιρὸν, ἐν ᾧ ἔδει τοῦτο ποιεῖν vel ἐσέβαλον ἐν τῷ καιρῷ τῷ προστεταγμένῳ. Gottl.

Ἔχοντα Ἀλκίδ.] Si sit προστάξαντες, facile sit, ordinare: ἀπέστ. Ἀλκιδ. ἔχοντα ναῦς. Et tamen προστάξαντες referri possit ad ὅτι ἦν, tali sensu: quem iis præfecissent, quia jam erat dux navalis. Bauer.

Νεωτέρου] Hunc locum videtur ante oculos habuisse Auctor Lexici Biblioth. Coislin. ap. Montfauc. pag. 483. Νεώτερος, ἀντὶ τοῦ νέος. Θουκυδ. γ'. Add. Suid. et Steph. Animadv. ad Lib. de Dial. p. 38. Duck.

αὐτοὶ ξυγχωρήσαντες πρὸς Ἀθηναίους ἔφασαν παραδώσειν τὴν πόλιν.

κή. 28. Γνόντες δὲ οἱ ἐν τοῖς πράγμασιν, οὔτ᾽ ἀποκωλύσειν δυνατοὶ ὄντες, εἴτ᾽ ἀπομονωθήσονται τῆς ξυμβάσεως, κινδυνεύσοντες, ποιοῦνται κοινῇ ὁμολογίαν πρός τε Πάχητα καὶ τὸ στρατόπεδον, ὥστε Ἀθηναίοις μὲν ἐξεῖναι βουλεῦσαι περὶ Μιτυληναίων, ὁποῖον ἄν τι βούλωνται, καὶ τὴν στρατιὰν ἐς τὴν πόλιν δέχεσθαι αὐτούς, πρεσβείαν δὲ ἀποστέλλειν ἐς τὰς Ἀθήνας Μιτυληναίους πέρὶ ἑαυτῶν. ἐν ὅσῳ δ᾽ ἂν πάλιν ἔλθωσι, Πάχητα μήτε δῆσαι Μιτυληναίων μηδένα, μήτε ἀνδραποδίσαι, μήτε ἀποκτεῖναι. ἡ μὲν ξύμβασις αὕτη ἐγένετο. οἱ δὲ πράξαντες πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους μάλιστα τῶν Μιτυληναίων, περιδεεῖς ὄντες, ὡς ἡ στρατιὰ ἐσῆλθεν, οὐκ ἠνέσχοντο, ἀλλ᾽ ἐπὶ τοὺς βωμοὺς ὅμως καθίζουσι. Πάχης δ᾽ ἀναστήσας αὐτούς, ὥστε μὴ ἀδικῆσαι, κατατίθεται ἐς Τένεδον, μέχρις οὗ τοῖς Ἀθηναίοις τὶ δόξῃ. πέμψας δὲ καὶ ἐς τὴν Ἀντισσαν τριήρεις, προσεκτήσατο, καὶ τἄλλα τὰ περὶ τὸ στρατόπεδον καθίστατο ᾗ αὐτῷ ἐδόκει.

κθ΄. 29. Οἱ δ᾽ ἐν ταῖς τεσσαράκοντα ναυσὶ Πελοποννήσιοι, οὓς ἔδει ἐν τάχει παραγενέσθαι, πλέοντες, περί τε αὐτὴν τὴν Πελοπόννησον ἐνδιέτριψαν, καὶ κατὰ τὸν ἄλλον πλοῦν σχολαῖοι κομισθέντες, τοὺς μὲν ἐκ τῆς πόλεως Ἀθηναίους λανθάνουσι, πρὶν δὴ τῇ Δήλῳ προσέσχον· προσμίξαντες δ᾽ ἀπ᾽ αὐτῆς τῇ Ἰκάρῳ καὶ Μυκόνῳ, πυνθάνονται πρῶτον, ὅτι ἡ Μιτυλήνη ἑάλωκε. βουλόμενοι δὲ τὸ σαφὲς εἰδέναι, κατέπλευσαν ἐς Ἔμβατον τῆς Ἐρυθραίας. ἡμέραι δὲ μάλιστα ἦσαν τῇ Μιτυλήνῃ

Ὅμως] Videtur incommodum; unde versum est ab Acacio, *pariter*. Abresch. post ἠνέσχοντο subint. μεῖναι, et καίπερ omissum credit, cui τὸ ὅμως respondeat. GOTTL.

Ὅμως] Bene est, quod Abresch. suppleri vult καίπερ· sed, ubi suppleatur, non docet; nec vero est in toto tenore, ubi suppleatur. Nam, περιδεεῖς ὄντες, non sign. *etsi* timebant, sed, *quia* timebant. ὁμῶς autem vix sensum hic fundat. ὅμως est nihilo secius, nempe, etsi fides data erat ab Atheniensibus incolumitatis, certe, donec legati redissent. BAVER.

Μυκόνῳ] Μηκόνῳ Cl. Receptam lectionem tuentur, Stephanus huc respiciens, Herodotus VI. 118. Strabo X. 487. Eustath. ad Dionys. p. 99. Dicæarchus p. 26. Μύκονος. μετὰ ταύτην Τῆνός ἐστι καὶ λιμήν. Agathemeres p. 3. alii Μύκωνος. male. Petron. Constanti Myconæ dedit ferendam. De qua scriptura ampliandum. vid. Æschylum Pers. 887. et Tournefort. I. 217. WASS. Clar. Burmannus in Petronio pag. 688. nihil hæsitans edidit Constanti *Mycono*, ut voluerat Heins. ad Ovid. Epist. Cydipp. v. 81. Recte, fine dubio. Μύκονος scribendum, non Μύκωνος, constat e Poëtis Græcis ac Latinis. DUCK.

Ἔμβατον] Stephano τόπος τῆς Ἐρυθραίας. Ms. Vatic. Geogr. ἄκρον τῆς νήσου vocat. Plurative extulit Polyænus III. 9. 29. περὶ Ἔμβατα. WASS.

ἑαλωκυίᾳ ἑπτὰ, ὅτ' ἐς τὸ Ἔμβατον κατέπλευσαν. πυθόμενοι δὲ τὸ σαφὲς, ἐβουλεύοντο ἐκ τῶν παρόντων· καὶ ἔλεξεν αὐτοῖς Τευτίαπλος ἀνὴρ Ἠλεῖος τάδε.

λ'. 30. "ΑΛΚΙΔΑ, καὶ Πελοποννησίων ὅσοι πάρεσμεν ἄρχοντες τῆς στρατιᾶς, ἐμοὶ δοκεῖ πλεῖν ἡμᾶς ἐπὶ Μιτυλήνην, πρὶν ἐκπύστους γενέσθαι ὥσπερ ἔχομεν. κατὰ γὰρ τὸ εἰκὸς, ἀνδρῶν νεωστὶ πόλιν ἐχόντων, πολὺ τὸ ἀφύλακτον εὑρήσομεν· κατὰ μὲν θάλασσαν καὶ πάνυ, ᾗ ἐκεῖνοί τε ἀνέλπιστοι ἐπιγενέσθαι ἄν τινα σφίσι πολέμιον, καὶ ἡμῶν ἡ ἀλκὴ τυγχάνει μάλιστα οὖσα. εἰκὸς δὲ, καὶ τὸ πεζὸν αὐτῶν κατ' οἰκίας ἀμελέστερον, ὡς κεκρατηκότων, διεσπάρθαι. εἰ οὖν προσπέσοιμεν ἄφνω τε καὶ νυκτὸς, ἐλπίζω μετὰ τῶν ἔνδον (εἴτις ἄρα ἡμῖν ἐστιν ὑπόλοιπος εὔνους) καταληφθῆναι ἂν τὰ πράγματα. καὶ μὴ ἀποκνήσωμεν τὸν κίνδυνον, νομίσαντες οὐκ ἄλλο τι εἶναι τὸ καινὸν τοῦ πολέμου, ἢ τὸ τοιοῦτον, ὃ εἴτις στρατηγὸς ἔν τε αὑτῷ φυλάσσοιτο, καὶ τοῖς πολεμίοις ἐνορῶν ἐπιχειροίη, πλεῖστ' ἂν ὀρθοῖτο."

λά. 31. Ο μὲν, τοσαῦτα εἰπὼν, οὐκ ἔπειθε τὸν Ἀλκίδαν. ἄλλοι δέ τινες τῶν ἀπ' Ἰωνίας φυγάδων, καὶ οἱ Λέσβιοι ξυμπλέοντες παρῄνουν, ἐπειδὴ τοῦτον τὸν κίνδυνον φοβεῖται, τῶν ἐν Ἰωνίᾳ πόλεων καταλαβεῖν τινα, ἢ Κύμην τὴν Αἰολίδα. ὅπως

Τευτίαπλος] Ita omnes. Hinc emendes licet Schol. Hermogenis, qui Τευτίατλος ὁ Ἠλεῖος exhibet. Auctores, et Schol. vett. hujus mentionem nullibi faciunt. Idem.

Ὥσπερ ἔχομεν] Græv. Bas. et Vascos. recte distinctionem habent ante ὥσπερ, quam etiam in Cass. manus recens fecerat. Nam hæc conjungenda sunt, πλεῖν ἡμᾶς, ὥσπερ ἔχομεν. Est usitatissima formula apud Græcos. Xenophon Ἀναβ. IV. non longe a principio. εὐθὺς, ὥσπερ εἶχεν, ὁ Ξενοφῶν ἐλθὼν πρὸς τὸν Χειρίσοφον, ᾐτιᾶτο αὐτόν. Lucian. Fugitiv. princ. εἰ γοῦν μὴ εἰς τὴν Ἀραβίαν, ὡς εἶχον, εὐθὺς ἀπιὼν ᾠχόμην, ἀπολώλειν ἄν. Idem Eucom. Demosth. p. 697. ὡς οὖν ἤκουσεν ἀπὸ τῆς Καλαυρίας ἥκοντα τὸν Ἀρχίαν, εὐθὺς, ὡς εἶχεν, ἐκέλευσεν εἴσω καλεῖν. Sic quoque mihi accipiendus videtur locus Æliani XII. Var. Histor. 1. ubi Cyrus Aspasiæ monile donans dicit, καί μοι, ὡς ἔχεις, περιθεμένη δεῖξον τὸν τράχηλον. Doctissimi Interpretes verba ὡς ἔχεις vel prætereunt in versione Latina, vel in iis interpretandis æstuant, ut adparet ex his, quæ in Ind. v. ἔχω scribunt. Putem ea recte verti posse, *ut es*, vel, *sicut es*. Nempe Cyrus Aspasiæ meridianti, et ob id inornatæ ac negligentius vestitæ, supervenerat. Itaque jubet eam, *sicut erat*, monile collo circumdare, existimans, ei etiam incultæ id non minori ornamento futurum, quam splendidissimos cultus indutæ. Sic rursus Idem XIII. 2. de Macareo: καὶ ἀπολιπὼν τὴν τελετὴν, ὡς εἶχε, σὺν ὀργῇ καὶ θυμῷ εἰσεπήδησεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ τῷ θύρσῳ, ᾧ κατεῖχε, τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἔκτεινεν. ὡς εἶχεν, *sicut erat*, nempe in habitu bacchantium, atque etiam thyrsum manu gestans. Plane formularum harum apud Græcos eadem vis est, quæ Latinarum, *ut*, *sicut*, *qualis erat*. Add. Casaub. ad Aristoph. Equit. V. 486. In versione Vallæ, quam post Var. Lect. retulit Huds. quæ sit sententia, non intelligo. Melius, meo judicio, Portus. Nam hortatur eos, ut sine ulla mora ac deliberatione, atque ulteriore adparatu, Mitylenen navigent, et Athenienses, antequam fama adventus Peloponnesiæ classis ad eos perferatur, incautos opprimant. Duck.

Καινὸν] Pro καινὸν legit Abr. κενὸν p. 295. ita Reisk. p. 26. Gottl.

ἐκ πόλεως ὁρμώμενοι τὴν Ἰωνίαν ἀποστήσωσιν. ἐλπίδα δ' εἶναι· οὐδὲν γὰρ ἀκουσίως ἀφῖχθαι· καὶ τὴν πρόσοδον ταύτην μεγίστην οὖσαν Ἀθηναίων ἢν ὑφέλωσι, καὶ ἅμα, ἢν ἐφορμῶσιν αὐτοὺς σφίσι δαπάνη γίγνηται, πείσειν τε οἴεσθαι καὶ Πισσούθνην. ὥστε ξυμπολεμεῖν. ὁ δὲ οὐδὲ ταῦτα ἐνεδέχετο, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον τῆς γνώμης εἶχεν, ἐπειδὴ τῆς Μιτυλήνης ὑστερήκει, ὅτι τάχιστα τῇ Πελοποννήσῳ πάλιν προσμῖξαι.

λβ'. 32. Ἄρας δὲ ἐκ τοῦ Ἐμβάτου παρέπλει· καὶ προσχὼν Μυοννήσῳ τῇ Τηΐων, τοὺς αἰχμαλώτους, οὓς κατὰ πλοῦν εἰλήφει, ἀπέσφαξε τοὺς πολλούς. καὶ ἐς τὴν Ἔφεσον καθορμισαμένου αὐτοῦ, Σαμίων τῶν ἐξ Ἀναίων ἀφικόμενοι πρέσβεις, ἔλεγον, οὐ καλῶς τὴν Ἑλλάδα ἐλευθεροῦν αὐτὸν, εἰ ἄνδρας διέφθει-

Ἀκουσίως] Reisk. οὐδενὶ γὰρ ἀκουσίῳ, aut οὐδ. γὰρ ἀκούσιος. Gottl.

Ἀφῖχθαι] Pro ἀφίξεσθαι. Abr. 298. G.

Ὑφέλωσι] Schol. legit ἀφέλωσι, et præfert Abresch. 295. Gottl.

Ἐφορμῶσιν αὐτοὺς] C. Bas. ἐφορμῶσιν αὐτοῖς δ. σ. γ. bene. Wass. Non video, qua structura orationis, aut quo sensu, hic locum habere possit αὐτούς. Hudsonus de hoc loco jubet videri Adnotationes suas, quæ nullæ sunt. Paullo ante Valla legit οὐδενί: nam vertit, *nullis se invitis venturos.* Et hoc prætulisse Portum ostendunt illius Notæ, et versio Latina. Nec displicet. D.

Αὐτοὺς] Quidam αὐτοῖς malunt legi, ut monet Schol. et referunt ad Laced. alii ad Ath. retulerunt, quibus ἐφορμήσασι belli sumtus augerentur. Alii ἐφορμῶσι ad Peloponnesios retulerunt, sed verba δαπάνη σφ. etc. ad Athen. Abreschius tuetur αὐτοὺς et ad Laced. refert. Malit autem ἐφορμῶσι ab ἐφορμεῖν, non—ᾶν deducere, et τὸ αὐτοὺς regi vult ab ἀφέλωσι. Heilm. vult αὐτοῦ. p. 344. Reisk. locum corruptum habet. v. Dil. 299. sed legit quoque αὐτοῦ p. 26. G.

Καὶ ἢν ἐφορμ. αὐτοὺς σφίσι δαπ. γίγν.] Difficilis locus, quocunque te verteris; nec satis cohæreat, etiamsi verba, καὶ ἢν—ad γίγνηται, pro parenthesi accipias. Abreschii ratio, ut pleraque hujus Viri, contorta est et violenta. Quæ enim vis junxerit Pron. αὐτοὺς verbo ἀφέλωσι, in tali positu verborum, cum præsertim intercedat verbum ἐφορμῶσιν; Simplicissimum putem, αὐτοὺς referri ad ἐφορμῶσιν, ut sit pro Dativo, cum ἐπὶ tamen et quartum casum regat; quidni enim dicatur ἐφορμεῖν τινα, perinde ut ἐνεδρεύειν τινά; Ita commode sint in parenthesi, hoc sensu: nam, si eos obsederint navibus, nempe Athenienses Lacedæmonios: ipsis, Atheniensibus, sumtus augeatur. Sed nec parenthesi opus sit; ἢν tantum repetitum est, et consequens utriusque sit πείσειν τε οἴεσθαι, quod pendeat a παρῄνουν· ita ἐφορμῶσιν possit esse etiam Dat. participii. Bav.

Μυοννήσῳ] Vid. Livium XXXVII. 27. Wass. Apud Stephanum est Μυόνησος. Straboni semper Μυόννησος, qui IX. 618. scribit in hujusmodi compositis ν consuetudine quadam abundare, ut in Ἑκατόννησοι, Πελοπόννησος, Προκόννησος et Ἁλόννησος. Berkel. ad Steph. v. Μυόνησος dicit, demonstrari posse, hanc rationem sæpenumero falsam esse. Ex hoc non efficitur, Μυόνησος potius scribendum esse, quam Μυόννησος. Nam licet Steph. huic, item vocibus Ἁλόννησος et Προκόννησος, alterum ν detrahat, tamen non potuit Strabo ignorare, quomodo ea et sua ætate scriberentur, et ante scripta fuerint: qua in re, si quis eum erroris convincere velit, ei vel testimonia idoneorum Scriptorum, qui id negent, vel aliorum monumentorum æqualium, aut vetustiorum, Nummi puta, et Inscriptiones, producenda sunt. Ea si non adsint, auctoritas librorum manu exaratorum, qui Μυόνησος, Προκόνησος, et Ἁλόνησος habent, contra diserta verba Strabonis valere non debet: utpote qui omnes longe post illius ætatem scripti sint. Adde, quod nemo pro certo adfirmare potest, hæc ab ipsis auctoribus ita profecta esse. Myonnesus quidem etiam in Livio est l. d. et in Plinio V. 31. et Προκόννησος gemino *n* scribi, ut Πελοπόννησος, dicit Auctor Etymologici M. in Πελοπόννησος, eamque scripturam plerique tam Græci, quam Latini servant. Duck.

Ἐξ Ἀναίων] Non audio Portum in Var. Lect. Hudsoni. Stephanus et Eustathius ἡ Ἀναία dicunt, Thucydides τὰ Ἄναια. vid. ad Cap. 19. hujus libri. Duck.

ρεν οὔτε χεῖρας ἀνταιρουμένους, οὔτε πολεμίους, Ἀθηναίων δὲ ὑπ᾽ ἀνάγκης ξυμμάχους· εἰ δὲ μὴ παύσεται, ὀλίγους μὲν αὐτὸν τῶν ἐχθρῶν ἐς φιλίαν προσάξεσθαι, πολὺ δὲ πλείους τῶν φίλων πολεμίους ἕξειν. καὶ ὁ μὲν ἐπείσθη τε, καὶ Χίων ἄνδρας, ὅσους εἶχεν ἔτι, ἀφῆκε, καὶ τῶν ἄλλων τινάς. ὁρῶντες γὰρ τὰς ναῦς οἱ ἄνθρωποι οὐκ ἔφευγον, ἀλλὰ προσεχώρουν μᾶλλον ὡς Ἀττικαῖς. καὶ ἐλπίδα οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην εἶχον, μή ποτε, Ἀθηναίων τῆς θαλάσσης κρατούντων, ναῦς Πελοποννησίων εἰς Ἰωνίαν παραβαλεῖν.

λγ΄. 33. Ἀπὸ δὲ τῆς Ἐφέσου ὁ Ἀλκίδας ἔπλει κατὰ τάχος καὶ φυγὴν ἐποιεῖτο. ὤφθη γὰρ ὑπὸ τῆς Σαλαμινίας καὶ Παράλου, ἔτι περὶ Κλάρον ὁρμῶν. αἱ δ᾽ ἀπ᾽ Ἀθηνῶν ἔτυχον πλέουσαι· καὶ δεδιὼς τὴν δίωξιν, ἔπλει διὰ τοῦ πελάγους, ὡς γῇ ἑκούσιος οὐ σχήσων ἄλλῃ ἢ Πελοποννήσῳ· τῷ δὲ Πάχητι καὶ τοῖς Ἀθηναίοις ἦλθε μὲν καὶ ἀπὸ τῆς Ἐρυθραίας ἀγγελία, ἀφικνεῖτο δὲ καὶ πανταχόθεν. ἀτειχίστου γὰρ οὔσης τῆς Ἰωνίας, μέγα τὸ δέος ἐγένετο, μὴ παραπλέοντες οἱ Πελοποννήσιοι, εἰ καὶ ὣς μὴ διενοοῦντο μένειν, πορθῶσιν ἅμα προσπίπτοντες τὰς πόλεις. αὐτάγγελοι δ᾽ αὐτὸν ἰδοῦσαι ἐν τῇ Κλάρῳ ἥ τε Πάραλος καὶ ἡ Σαλαμινία ἔφρασαν. ὁ δὲ ὑπὸ σπουδῆς ἐποιεῖτο τὴν δίωξιν· καὶ μέχρι μὲν Λάτμου τῆς νήσου ἐπεδίωξεν· ὡς δ᾽ οὐκέτι ἐν καταλήψει ἐφαίνετο, ἐπανεχώρει. κέρδος δὲ ἐνόμισεν, ἐπειδὴ οὐ μετεώροις περιέτυχεν, ὅτι οὐδαμοῦ ἐγκαταληφθεῖσαι ἠναγκάσθησαν στρατόπεδόν τε ποιεῖσθαι, καὶ φυλακὴν σφίσι καὶ ἐφόρμησιν παρασχεῖν.

λδ΄. 34. Παραπλέων δὲ πάλιν ἔσχε καὶ ἐς Νότιον τὸ Κο-

Ἀνταιρουμένους] Hoc vitio operarum primum in Porti, et inde in Hudsoni Editionem venisse suspicor, pro ἀνταιρομένους, quod habent scripti et editi in Var. Lect. memorati. Nam Græci de hac se semper dicunt ἀνταίρειν, ἀνταίρεσθαι, et ἀνταιρόμενος. Herodotus compluribus locis, quæ in Lexico Ionico congessit Portus, Lucian. Hermotim. p. 519. et Sympos. 642. et alii apud Budæum in Commentar. Ling. Gr. p. 729. Schol. Sophocl. Ajac. v. 1085. τὸ ἀνταίρειν κυρίως ἐπὶ τῶν ἀντιτασσομένων λέγεται χερσὶν αἰρομέναις, ἢ ῥάβδοις, ἢ τοιούτοις τισί. Nec tamen quidquam mutare volui, quia in Gr. a prima manu erat ἀνταιρουμένους, et e Dan. nulla varietas adnotabatur. Duck.

Εἰς Ἰωνίαν] Æsch. p. 30. Herod. Hippocr. εἰς, et ἐς. etiam εἰς ἀεὶ Sophocles Trach. 737. 1219. Ajace 343. et Æschylus. Wass.

Σαλαμινίας καὶ Παρ.] Scholiastes Aristoph. in Avibus, ad illa, κλητῆρ᾽ ἄγουσ᾽ ἔσωθεν ἡ Σαλαμινία, notat, δύο εἰσὶ νῆες ὑπηρετίδες παρ᾽ Ἀθηναίοις, ἡ Πάραλος καὶ ἡ Σαλαμινία. ὧν ἡ μὲν Σαλαμινία τοὺς ἐκκαλουμένους εἰς κρίσιν ἦγεν. ἡ δὲ Πάραλος τὰς θεωρίας ἀπῆγεν, τουτέστι τὰ ἐς θυσίας πεμπόμενα. Sed et τῇ Παράλῳ ad abducendos reos utebantur, eamque misere, ut Alcibiadem arcesserent ad causam Athenis dicendam, ut constat ex Thucyd. et Suida in voce Πάραλος. Vide Sigonium, l. 4. de Rep. Athen. et Meursii Attic. Lect. l. 2. c. 6. Huds.

λοφωνίων, οὗ κατῴκηντο Κολοφώνιοι, τῆς ἄνω πόλεως ἑαλωκυίας ὑπὸ Ἰταμάνους, καὶ τῶν βαρβάρων κατὰ στάσιν ἰδίαν ἐπαχθέντων. ἑάλω δὲ μάλιστα αὕτη, ὅτε ἡ δευτέρα Πελοποννησίων ἐσβολὴ ἐς τὴν Ἀττικὴν ἐγίγνετο. ἐν οὖν τῷ Νοτίῳ, οἱ καταφυγόντες καὶ κατοικήσαντες αὐτόθι, αὖθις στασιάσαντες, οἱ μὲν, παρὰ Πισσούθνου ἐπικούρους Ἀρκάδων τε καὶ βαρβάρων ἐπαγόμενοι, ἐν διατειχίσματι εἶχον, καὶ τῶν ἐκ τῆς ἄνω πόλεως Κολοφωνίων οἱ Μηδίσαντες, ξυνεσελθόντες ἐπολίτευον. οἱ δὲ, ὑπεξελθόντες τούτους, καὶ ὄντες φυγάδες, τὸν Πάχητα ἐπάγονται. ὁ δὲ, προσκαλεσάμενος ἐς λόγους Ἱππίαν τὸν ἐν τῷ διατειχίσματι Ἀρκάδων ἄρχοντα, ὥστε, ἢν μηδὲν ἀρέσκον λέγῃ, πάλιν αὐτὸν καταστήσειν ἐς τὸ τεῖχος σῶν καὶ ὑγιᾶ· ὁ μὲν ἐξῆλθε παρ᾽ αὐτόν· ὁ δ᾽ ἐκεῖνον μὲν ἐν φυλακῇ ἀδέσμῳ εἶχεν, αὐτὸς δὲ προσβαλὼν τῷ τειχίσματι ἐξαπιναίως, καὶ οὐ προσδεχομένων, αἱρεῖ, τούς τε Ἀρκάδας καὶ τῶν βαρβάρων ὅσοι ἐνῆσαν διαφθείρει· καὶ τὸν Ἱππίαν ὕστερον ἐσαγαγὼν, ὥσπερ

Κολοφωνίων] Id oppidum Colophonium mari imminens, abest a *vetere* Colophone duo ferme millia passuum, inquit Livius XXXVII. 26. Vel portum habuit, vel certe litus navibus opportunum. alterum innuere videtur Lucanus: "Et *placidi* Colophona *maris*." Cl. Whelerus in Itin. nummum exhibet Diadumeniani cum hac inscriptione: ΚΩΛΟΦΩΝΙΩΝ, operarum opinor incuria. Nam de modulo certiores faciunt Theognis, Nicander, Ovidius, et Virgilius in Ciri. Tabulæ Peutinger. *Colofon*: Notit. Episcop. Κολοφὲν, et Ptolemæus Κολοφῶν, scribunt pinguntque pro Κολοφὼν, quomodo Coislin. et Herodotus. Urbs autem hæc, quam cum *Notio* passim confundunt antiqui, veterrima erat. Conditor ejus Mopsus juxta Melam, Pausan. et Apollonii Schol. 1. 308. post Rachium Cretensem. Atque ita fere Conon. Unde nomen traxerit, incertum est. Est enim apud Herodot. Colophon, qui et Smyrnam fundasse dicitur: est et piscis ejusdem nominis apud Hesychium. Capta est a Gyge, et diu bellum cum Halyatte gessit ante Christum 619. Is autem stratagemate usus equitatum omnem, quo plurimum valuere Colophonii, ad internecionem usque delevit. Vide Polyæn. VII. 2. Theognidem 1099. Aristot. Polit. IV. 4. Olymp. CXIX. ante Christum 302. a Lysimacho eversa est civitas, et postea commodiore loco rursus instaurata. Consule Diodorum, et Livium loco supra laudato. Nec perfunctorie tunc munita esse videtur, quia Antiochum repulit anno ante Christum CXC. Paulo antea, Attalo, et Romanis in clientelam concesserat, a quibus tributi immunitatem obtinuit pace cum Rege conventa. De qua re adeatur Polybius. Post paulo in libertatem, Tyranno amoto, vindicabat Lucullus, anno ante Christum LXXIV. A Scythis vel Tartaris ruinam huic aliisque Asiæ urbibus canunt Auctores Sibyllinorum, ignemque et faces alibi minantur. Colophoniorum denique Episcopus in Concilio Ephesino memoratur. Oraculi Apollinis meminere Nicander, Alex. Strabo, Tacitus, Eusebius, Tertullianus, et Themistius Orat. XXVII. De reliqua ejus Historia, nonnihil addunt Pausan. 535. Numismata et Parœmiographi. Wass.

Ἐν φυλακῇ ἀδέσμῳ] Ἀδέσμῳ φρουρᾷ perperam Pollux VIII. 72. at Hesych. recte ut in contextu. De σῶν confer Suidam et Etymol. ubi fortasse pro σῶ, μονοσύλλαβον, legendum σῶν. Vide Sallust. Fr. IV. Epist. Mithridatis, quia pacto vitam dederant insomniis occidere. Plutarch. Æmil. Polyænus III. 2. συνθέμενος ἀβλαβῆ καὶ ζῶντα ἀποπέμψειν—καὶ μετὰ τοῦτο κατηκόντισεν. Ita Adelbertum Comitem Hatto lusit apud Luitprand. II. 3. Wass. De σῶς add. Eustath. ad Homer. Iliad. ν'. p. 959. et Thom. Mag. Ἄδεσμον φυλακὴν sæpe dicunt Græci, quæ Latinis est *custodia libera*. Vid. Brisson. V. Formul. p. 474. et Lips. ad Tacit. VI. Annal. 2. Duck.

ἐσπείσατο, ἐπειδὴ ἔνδον ἦν, ξυλλαμβάνει, καὶ κατατοξεύει. Κολοφωνίοις δὲ Νότιον παραδίδωσι, πλὴν τῶν Μηδισάντων. καὶ ὕστερον Ἀθηναῖοι, οἰκιστὰς πέμψαντες, κατὰ τοὺς ἑαυτῶν νόμους κατῴκισαν τὸ Νότιον, ξυναγαγόντες πάντας ἐκ τῶν πόλεων, εἴπου τις ἦν Κολοφωνίων.

λέ. 35. Ὁ δὲ Πάχης, ἀφικόμενος ἐς τὴν Μιτυλήνην, τήν τε Πύῤῥαν καὶ Ἔρεσον παρεστήσατο· καὶ Σάλαιθον λαβὼν ἐν τῇ πόλει τὸν Λακεδαιμόνιον κεκρυμμένον, ἀποπέμπει ἐς τὰς Ἀθήνας, καὶ τοὺς ἐκ τῆς Τενέδου Μιτυληναίους ἄνδρας ἅμα, οὓς κατέθετο, καὶ εἴτις ἄλλος αὐτῷ αἴτιος ἐδόκει εἶναι τῆς ἀποστάσεως. ἀποπέμπει δὲ καὶ τῆς στρατιᾶς τὸ πλέον. τοῖς δὲ λοιποῖς ὑπομένων καθίστατο τὰ περὶ τὴν Μιτυλήνην καὶ τὴν ἄλλην Λέσβον, ᾗ αὐτῷ ἐδόκει.

λστ'. 36. Ἀφικομένων δὲ τῶν ἀνδρῶν, καὶ τοῦ Σαλαίθου, οἱ Ἀθηναῖοι τὸν μὲν Σάλαιθον εὐθὺς ἀπέκτειναν, ἔστιν ἃ παρεχόμενον, τά τ' ἄλλα, καὶ ἀπὸ Πλαταιῶν (ἔτι γὰρ ἐπολιορκοῦντο) ἀπάξειν Πελοποννησίους. περὶ δὲ τῶν ἀνδρῶν γνώμας ἐποιοῦντο· καὶ ὑπὸ ὀργῆς ἔδοξεν αὐτοῖς οὐ τοὺς παρόντας μόνον ἀποκτεῖναι, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἅπαντας Μιτυληναίους, ὅσοι ἡβῶσι, παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσαι· ἐπικαλοῦντες τήν τε ἄλλην ἀπόστασιν, ὅτι οὐκ ἀρχόμενοι, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, ἐποιή-

Κατὰ τοὺς ἑαυτῶν νόμους] Ex more, quo Metropoles Coloniis jura ac leges dabant. Spanhem. Dissertat. IX. de Usu et Præstant. Numism. pag. 580. Duck.

Ἐπικαλοῦντες] Hoc non ad proxime præcedentia *ἔδοξεν αὐτοῖς*, sed ad superiora, *οἱ Ἀθηναῖοι—ἀπέκτειναν*, et *γνώμας ἐποιοῦντο* referendum est. Sed valde implicita est hæc periodus. In priore membro paullo apertior erit sententia, si post *ἄλλοι* ponatur distinctio, quam et Interpretes, ut ex illorum versionibus intelligitur, agnoverunt, et Cass. manu recenti adscriptam habet; qua posita hæc conjungentur, *ἐπικαλοῦντες ὅτι τήν τε ἄλλην ἀπόστασιν ἐποιήσαντο*, *et ceteram defectionem crimini dantes*. Illa, *οὐκ ἀρχόμενοι, ὥσπερ οἱ ἄλλοι*, rectius mihi videntur Valla et Portus accepisse, quam Hudsonus in Var. Lect. Non dubium enim est, quin Thucyd. ad ea respiciat, quæ Mitylenæi supra Cap. X. et seqq. dicunt, sibi ab Atheniensibus libertatem relictam, sed plerisque ceteris sociis servitutem impositam esse. In his deinde, *καὶ προσξυνελάβοντο οὐκ ἐλάχιστον τῆς ὁρμῆς*, qua Interpretibus hæsit. Valla ea in versione Latina præteriit. Porti versio intelligi non potest. Nam classis Peloponnesiorum, quæ non modo diu post defectionem Mitylenæorum, verum etiam post Mitylenas jam captas in Ioniam venerat, non potest dici defectionem illorum adjuvisse. Si vulgata scriptura retinetur, Thucydides hoc videtur dicere, Athenienses Mitylenæis cum ceteram defectionem crimini dedisse, tum quod classis Peloponnesiorum, vel præcipue ab ipsis impulsa, in Ioniam venire ausa fuerat. Sed si quis *προσξυνεβάλετο*, quod in quibusdam Mss. est, præferat, quo fere inclino, totum hoc ad Athenienses pertinebit, et hic sensus erit, *καὶ οὐκ ἐλάχιστον τῆς ὁρμῆς προσξυνεβάλετο (τοῦτο δηλονότι) αἱ Πελοποννησίων νῆες ἐς Ἰωνίαν τολμήσασαι παρακινδυνεῦσαι*, id est, *ὅτι αἱ Πελοποννησίων νῆες ἐτόλμησαν*, *et* (hoc) *non minimum contulit ad impetum* (tam præcipitis decreti faciendi) *Peloponnesiorum naves ausæ*, id est, quod Peloponnesiorum naves ausæ fuerant— Sed oratio neque hoc, neque illo modo bene procedit. Videbunt acutiores. ego me hinc non satis expedio. Duck.

σαντο, καὶ προσξυνελάβοντο οὐκ ἐλάχιστον τῆς ὁρμῆς αἱ Πελοποννησίων νῆες, ἐς Ἰωνίαν ἐκείνοις βοηθοὶ τολμήσασαι παρακινδυνεῦσαι. οὐ γὰρ ἀπὸ βραχείας διανοίας ἐδόκουν τὴν ἀπόστασιν ποιήσασθαι. πέμπουσιν οὖν τριήρη ὡς Πάχητα ἄγγελον τῶν δεδογμένων, κατὰ τάχος κελεύοντες διαχρήσασθαι Μιτυληναίους. καὶ τῇ ὑστεραίᾳ μετάνοιά τις εὐθὺς ἦν αὐτοῖς, καὶ ἀναλογισμὸς, ὠμὸν τὸ βούλευμα καὶ μέγα ἐγνῶσθαι, πόλιν ὅλην διαφθεῖραι μᾶλλον, ἢ οὐ τοὺς αἰτίους. ὡς δ' ᾔσθοντο τοῦτο τῶν Μιτυληναίων οἱ παρόντες πρέσβεις, καὶ οἱ αὐτοῖς τῶν Ἀθηναίων ξυμπράσσοντες, παρεσκεύασαν τοὺς ἐν τέλει ὥστε αὖθις γνώμας προθεῖναι. καὶ ἔπεισαν ῥᾷον, διότι καὶ ἐκείνοις ἔνδηλον ἦν βουλόμενον τὸ πλέον τῶν πολιτῶν αὖθις τινὰς σφίσιν ἀποδοῦναι βουλεύσασθαι. καταστάσης δ' εὐθὺς ἐκκλησίας, ἄλλαι τε γνῶμαι ἀφ' ἑκάστων ἐλέγοντο, καὶ Κλέων ὁ Κλεαινέτου, ὅσπερ καὶ τὴν προτέραν ἐνενικήκει, ὥστε ἀποκτεῖναι, ὢν καὶ ἐς τὰ ἄλλα βιαιότατος τῶν πολιτῶν τῷ τε δήμῳ παραπολὺ ἐν τῷ τότε πιθανώτατος, παρελθὼν αὖθις, ἔλεγε τοιάδε.

λζ'. 37. "ΠΟΛΛΑΚΙΣ μὲν ἤδη ἔγωγε καὶ ἄλλο τε ἔγνων δημοκρατίαν, ὅτι ἀδύνατός ἐστιν ἑτέρων ἄρχειν, μάλιστα δ' ἐν τῇ νῦν ὑμετέρᾳ περὶ Μιτυληναίων μεταμελείᾳ. διὰ γὰρ τὸ

Αναλογισμὸς] Pollux II. 120. Wass. Μετάνοια, μετάμελος. Θουκυδ. Lexicon Biblioth. Coislin. Montfaucon. p. 483. Duck.

Μᾶλλον ἢ οὐ τοὺς αἰτίους] Kuhnius, quem in Var. Lect. laudat Hudsonus, putat Attice abundare οὐ. Adversus eum operose disputat Perizonius ad Ælian. l. d. et pro οὐ τοὺς mavult legere αὐτούς. Deinde in Addend. aliam hujus loci interpretationem profert, qua admissa manere possit, ut putat, vulgata scriptura, ἢ οὐ τούς. Ego Stephano et Kuhnio adsentior: primum, quia Thucydides, ut adnotat Stephanus ad Corinthum, qui itidem, ut Scholiastes, negationem hic abundare dicit, etiam supra II. 62. eodem modo loquitur, οὐδ' εἰκὸς χαλεπῶς φέρειν αὐτῶν μᾶλλον, ἢ οὐ, κήπιον καὶ ἐγκαλλώπισμα πλούτου πρὸς ταύτην νομίσαντας ὀλιγωρῆσαι: deinde, quia, quod Idem Steph. Cap. XVI. Operar. in Dionysium Halicarn. observat, Dionysius, qui ubique studiose Thucyd. imitatur, plus semel hoc loquendi genere utitur. Lib. VI. Cap. 81. καὶ ὡς τὴν βουλὴν οὐκ ὀρθῶς δι' ὀργῆς ἐχόντων—μᾶλλον, ἢ οὐχὶ τοὺς αἰτίους; quæ sunt ipsa propemodum verba Thucydidis, nisi quod pro οὐ Dionysius οὐχὶ dicit. X. 28. ἀλλὰ τί ταῦτα τῷ δήμῳ ἐπικαλῶ μᾶλλον, ἢ οὐχ ὑμῖν; Et XI. 34. οὔτε—δούλης ἀλλοτρίας ἀνελάμβανε παιδίον μᾶλλον, ἢ οὐ γυναικὸς ἐλευθέρας. ubi Xylander nihilo rectius quam Portus in VI. 81. expunctam volebat particulam negantem. Αὐτοὺς, quod Perizonius primo substituebat pro οὐ τοὺς, friget. De interpretatione scripturæ receptæ autem, quam in Addend. adfert, nihil aliud, quod dicam, habeo, quam quod apud Comicum Bacchus ad Euripidem: οὐ μανθάνω, Ἀμαθέστερόν πως εἰπὲ, καὶ σαφέστερον. Duck.

Τινὰς] Reisk. pro τινὰς conj. τινά. G.

Κλέων ὁ Κλ.] He hoc Cleone (quem Cicero in Bruto, *turbulentum quidem civem, sed tamen eloquentem fuisse*, ait) lege Aristophanis Equites. Huds.

Πιθανώτατος] Aristophan. Ἱπ. 136. βυρσοπώλης Παφλαγὼν, Ἅρπαξ. κεκράκτης, ΚΥΚΛΟΒΟΡΟΥ φωνὴν ἔχων. Wass.

Ἄλλο τε] Sic quidem Bas. et e Dan. nulla varietas adnotata erat. Sed puto esse errorem typographorum. Vid. Var. Lect. Duck.

καθ' ἡμέραν ἀδεὲς καὶ ἀνεπιβούλευτον πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἐς τοὺς ξυμμάχους τὸ αὐτὸ ἔχετε. καὶ ὅ, τι ἂν ἢ λόγῳ πεισθέντες ὑπ' αὐτῶν ἁμάρτητε, ἢ οἴκτῳ ἐνδῶτε, οὐκ ἐπικινδύνως ἡγεῖσθε ἐς ὑμᾶς καὶ οὐκ ἐς τὴν τῶν ξυμμάχων χάριν μαλακίζεσθαι· οὐ σκοποῦντες, ὅτι τυραννίδα ἔχετε τὴν ἀρχὴν, καὶ προσεπιβουλεύοντας αὐτοὺς, καὶ ἄκοντας ἀρχομένους, οἳ οὐκ, ἐξ ὧν ἂν χαρίζησθε βλαπτόμενοι αὐτοὶ, ἀκροῶνται ὑμῶν, ἀλλ' ἐξ ὧν ἂν ἰσχύϊ μᾶλλον, ἢ τῇ ἐκείνων εὐνοίᾳ περιγένησθε. πάντων δὲ δεινότατον, εἰ βέβαιον ἡμῖν μηδὲν καθεστήξει ὧν ἂν δόξῃ πέρι· μηδὲ γνωσόμεθα, ὅτι χείροσι νόμοις ἀκινήτοις χρωμένη πόλις κρείσσων ἐστὶν, ἢ καλῶς ἔχουσιν ἀκύροις· ἀμαθία τε μετὰ σωφροσύνης ὠφελιμώτερον, ἢ δεξιότης μετὰ ἀκολασίας. οἵ τε φαυλότεροι τῶν ἀνθρώπων, πρὸς τοὺς ξυνετωτέρους, ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἄμεινον οἰκοῦσι τὰς πόλεις. οἱ μὲν γὰρ τῶν τε νόμων σοφώτεροι βούλονται φαίνεσθαι, τῶν τε ἀεὶ λεγομένων ἐς τὸ κοινὸν περιγίγνεσθαι, ὡς ἐν ἄλλοις μείζοσιν οὐκ ἂν δηλώσαντες τὴν γνώμην· καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου τὰ πολλὰ σφάλλουσι τὰς πόλεις. οἱ δ' ἀπιστοῦντες τῇ ἐξ αὑτῶν ξυνέσει, ἀμαθέστεροι μὲν τῶν νόμων ἀξιοῦσιν εἶναι, ἀδυνατώτεροι δὲ τοῦ καλῶς εἰπόντος μέμψασθαι λόγον. κριταὶ δὲ ὄντες ἀπὸ τοῦ ἴσου μᾶλλον, ἢ ἀγωνισταὶ, ὀρθοῦνται τὰ πλείω. ὣς οὖν χρὴ καὶ ἡμᾶς ποιοῦντας, μὴ, δεινότητι καὶ ξυνέσεως ἀγῶνι ἐπαιρομένους, παρὰ δόξαν τῷ ὑμετέρῳ πλήθει παραινεῖν.

λή. 38. " Ἐγὼ μὲν οὖν ὁ αὐτός εἰμι τῇ γνώμῃ, καὶ θαυμάζω

Ἐνδῶτε] Pro ἐνδόντες ἁμάρτητε. Bav. 101. G.

Προσεπιβουλεύοντας] Non improbo conjecturam Stephani in Var. Lect. Huds. quam confirmat Cass. Πρὸς sine casu pro προσέτι ubivis obvium est; προσεπιβουλεύω autem adeo rarum, ut ne quidem optima Lexica id habeant. Duck.

Ἐξ ὧν χαρίζ. ἀκρ.] Schol. expl. Nominat. βλαπτόμενοι pro accusativo, per antiptoton; male vero; unde enim pendeat accusativus? Multo minus ἀκροῶνται est pro ἀκροωμένους, sed pendet ab οἵ. Ceterum addit, tales inversiones occurrere et apud Theologum, i.e. Johannem; quarum ignari calumnientur divinum hominem et arguant σολοικίζειν. Innuit haud dubie Apoc. 1. 4.—6. Unde appareat, Christianum fuisse auctorem hujus quidem Scholii, et post scriptam agnitamque Apocalypsin vixisse. Ἐξ ὧν χαρίζ. βλαπτόμ.—ἀκρ. est, audiunt vos secundum illa, propter illa, iis impulsi, quæ vos illis indulgeatis cum vestra fraude, vestro damno. In Schol. ad vs. 14. in οὐ βέλτιόν ἐστι, aut οὐ delendum, aut per interrogationem accipiendum. Baver.

Πάντων—ἀκολασίας] Stobæus p. 244. ubi male καθίστησιν hodie legitur. Cæterum κρείσσων cum Mss. non κρείττων agnoscit. W.

Οἵ τε—πλείω.] Stobæus, qui δηλώσοντες, et οἱ δέ. Dein τὸν τοῦ καλῶς. hoc recte. etiam μέμφεσθαι, et ἐπιτοπλεῖστον recte cum Edd. Idem.

Νόμων] Euripides Orest. 487. Καὶ τῶν νόμων γε μὴ ΠΡΟ'ΤΕΡΟΝ εἶναι θέλειν. Zaleuci Procem. apud Stobæum 280. ὑπ' ἀνθρώπων ἩΤΤᾶΣΘΑΙ τοὺς κειμένους νόμους, οὐ καλὸν, οὐδὲ συμφέρον. Idem.

Δεινότητι] Reisk. δεινότητος. Gottl.

μὲν τῶν προθέντων αὖθις περὶ Μιτυληναίων λέγειν, καὶ χρόνου διατριβὴν ἐμποιησάντων· ὅ ἐστι πρὸς τῶν ἠδικηκότων μᾶλλον. ὁ γὰρ παθὼν τῷ δράσαντι ἀμβλυτέρᾳ τῇ ὀργῇ ἐπεξέρχεται. ἀμύνεσθαι δὲ, τῷ παθεῖν ὅτιεγγυτάτω κείμενον, ἀντίπαλον ὂν, μάλιστα τὴν τιμωρίαν ἀναλαμβάνει· θαυμάζω δὲ καὶ ὅστις ἔσται ὁ ἀντερῶν, καὶ ἀξιώσων ἀποφαίνειν, τὰς μὲν Μιτυληναίων ἀδικίας ἡμῖν ὠφελίμους οὔσας, τὰς δ' ἡμετέρας ξυμφορὰς τοῖς ξυμμάχοις βλάβας καθισταμένας. καὶ δῆλον, ὅτι ἢ, τῷ λέγειν πιστεύσας, τὸ πάνυ δοκοῦν, ἀνταποφῆναι, ὡς οὐκ ἔγνωσται, ἀγωνίσαιτ' ἂν, ἢ κέρδει ἐπαιρόμενος, τὸ εὐπρεπὲς τοῦ λόγου ἐκπονήσας, παράγειν πειράσεται. ἡ δὲ πόλις ἐκ τῶν τοιῶνδε ἀγώνων τὰ μὲν ἆθλα ἑτέροις δίδωσιν, αὐτὴ δὲ τοὺς κινδύνους ἀναφέρει. αἴτιοι δ' ὑμεῖς, κακῶς ἀγωνοθετοῦντες, οἵτινες εἰώθατε θεαταὶ μὲν τῶν λόγων γίγνεσθαι, ἀκροαταὶ δὲ τῶν ἔργων· τὰ μὲν μέλλοντα ἔργα ἀπὸ τῶν εὖ εἰπόντων σκοποῦντες, ὡς δυνατὰ γίγνεσθαι· τὰ δὲ πεπραγμένα ἤδη, οὐ τὸ θεαθὲν πιστότερον ὄψει λαβόντες, ἢ τὸ ἀκουσθὲν, ἀπὸ τῶν λόγων καλῶς ἐπιτιμησάντων· καὶ μετὰ καινότητος μὲν λόγου ἀπατᾶσθαι ἄριστοι, μετὰ δεδοκιμασμένου δὲ μὴ ξυνέπεσθαι ἐθέλειν· δοῦλοι ὄντες τῶν ἀεὶ ἀτόπων, ὑπερόπται δὲ τῶν εἰωθό-

Τῷ δράσαντι] Reisk. olim excidisse putabat ἐνδεέστερος aut ὑποδεὲς, quod respondeat sequenti ἀντίπαλον. vid. Dil. 311. postea mutavit sententiam, et excidisse putat χρόνιος aut τριβῆς ἐγγινομένης. v. Baver. p. 102. qui nil opus esse dicit mutatione. Gottl.

Ἀντίπαλον] Eleganter. Hippocrates de Vict. rat. II. p. 26. αὔξοντες τὸ ἈΝΤΊΠΑΛΟΝ τοῦ σώματος αἷμα. Wass.

Μάλιστα] Reisk. olim τάχιστα. Gottl.

Βλάβας] Reisk. malit, οὐ βλάβας. Idem.

Βλάβας] Non male Reisk. οὐ βλ. ex opposito, vel simili et congruo; sicut illorum peccata nobis, ita nostra mala illis nocere debent. Et ita legit Interpres Lat. Baver.

Τῷ λέγειν] Sensus: ut aut nimium tribuat, confidat orationis facultati, et certet, sustineat declarare, communem sententiam omnium non esse adsumtam. Heilm. 355. G.

Τοὺς κινδύνους ἀναφέρει] Sustinet. v. Dil. 311. Gottl.

Ἀναφέρει] Malim vertere, aufert, accipit: ex opp. δίδωσι. Sane Medium frequentius tali sensu; sed, quoties illa permutantur! Neque vero 1 Pet. 2. 24. ἀνήνεγκεν est, *sustinuit*, ut expl. Abresch., sed *obtulit* Deo, ut piaculum, vel *extulit*, in altum, velut in altare crucis, extulit; quia sequ. ἐπὶ τὸ ξύλον. Baver.

Θεαταὶ μὲν τῶν λόγων] At Dii Cœlites, inquit Æs. Agam. 822. δίκας οὐκ ἈΠῸ ΓΛΩ'ΣΣΗΣ κλύοντες, ἀνδροθνῆτας Ἰλίου φθορὰς Ἐς αἱματηρὸν τεῦχος οὐ διχοῤῥόπως Ψήφους ἔθεντο. Wass.

Πεπραγμένα] Reisk. πεπραγμένου. G.

Τὰ—πεπραγμένα] Nisi cum Reisk. legeris, πεπραγμένου, nempe et, τοῦ pro τὰ, quod deinde scilicet pendeat a θεαθέν· τὰ πεπραγμένα intell. κατὰ, εἰς. Baver.

Θεαθὲν] Abresch. præfert τῷ θεαθὲν, δρασθὲν. p. 310. Dil. Gottl.

Λόγων] Reisk. præfert λόγῳ, recte, opinor. et ἐπιτιμᾷν ornare verbis expl. potius: ingeniose reprehendere. Idem.

Λόγῳ legi, ex optimis Cod. jam Abresch. jubebat, p. 312. med. Baver.

Μετὰ καινότητος] Schol. verba sunt D. Lucæ Actor. XVII. 21. Wass.

Ἄριστοι] Recte Scholiast. ἐπιτήδειοι, parati. Abresch. 313. Gottl.

Δοῦλοι—ἀτόπων] T. Mag. Wass.

των· καὶ μάλιστα μὲν αὐτὸς εἰπεῖν ἕκαστος βουλόμενος δύνασθαι, εἰ δὲ μὴ, ἀνταγωνιζόμενοι τοῖς τὰ τοιαῦτα λέγουσι, μὴ ὕστεροι ἀκολουθῆσαι δοκεῖν τῇ γνώμῃ, ὀξέως δέ τι λέγοντος προεπαινέσαι· καὶ προαισθέσθαι τε πρόθυμοι εἶναι τὰ λεγόμενα, καὶ προνοῆσαι βραδεῖς τὰ ἐξ αὐτῶν ἀποβησόμενα· ζητοῦντές τε ἄλλο τι, ὡς εἰπεῖν, ἢ ἐν οἷς ζῶμεν, φρονοῦντες δὲ οὐδὲ περὶ τῶν παρόντων ἱκανῶς. ἁπλῶς τε, ἀκοῆς ἡδονῇ ἡσσώμενοι, καὶ σοφιστῶν θεαταῖς ἐοικότες καθημένοις μᾶλλον, ἢ περὶ πόλεως βουλευομένοις.

λθ'. 39. "Ὧν ἐγὼ πειρώμενος ἀποτρέπειν ὑμᾶς, ἀποφαίνω Μιτυληναίους μάλιστα δὴ μίαν πόλιν ἠδικηκότας ὑμᾶς. ἐγὼ γὰρ, οἵτινες μὲν μὴ δυνατοὶ φέρειν τὴν ὑμετέραν ἀρχὴν, ἢ οἵτινες ὑπὸ τῶν πολεμίων ἀναγκασθέντες ἀπέστησαν, ξυγγνώμην ἔχω· νῆσον δὲ οἵτινες ἔχοντες μετὰ τειχῶν, καὶ κατὰ θάλασσαν μόνον φοβούμενοι τοὺς ἡμετέρους πολεμίους, ἐν ᾧ καὶ αὐτοὶ τριηρῶν παρασκευῇ οὐκ ἄφρακτοι ἦσαν πρὸς αὐτοὺς, αὐτόνομοί τε οἰκοῦντες, καὶ τιμώμενοι ἐς τὰ πρῶτα ὑπὸ ἡμῶν, τοιαῦτα εἰργάσαντο· τί ἄλλο οὗτοι ἢ ἐπεβούλευσάν τε, καὶ ἐπανέστησαν μᾶλλον ἢ ἀπέστησαν, (ἀπόστασις μέν γε, τῶν βίαιόν τι πασχόντων ἐστὶν,) ἐζήτησάν τε μετὰ τῶν πολεμιωτάτων ἡμᾶς στάντες διαφθεῖραι; καίτοι δεινότερόν ἐστιν ἢ εἰ καθ' αὑτοὺς, δύναμιν κτώμενοι, ἀντεπολέμησαν· παράδειγμα δὲ αὐτοῖς οὔτε αἱ τῶν πέλας ξυμφοραὶ ἐγένοντο, ὅσοι ἀποστάντες ἤδη ἡμῶν ἐχειρώθησαν, οὔτε ἡ παροῦσα εὐδαιμονία παρέσχεν ὄκνον μὴ ἐλθεῖν ἐς τὰ δεινά· γενόμενοι δὲ πρὸς τὸ μέλλον θρασεῖς, καὶ

Βουλόμενος] Sc. ἐστί. Abresch. 313. G. Non video, cur supplendum sit, ἐστί· non magis, quam supra ad λάβοντες, ὄντες, rel. Omnia pendent a verbis, αἴτιοι δὲ ὑμεῖς. Nec bene ergo Schol. expl. βούλεται. B.

Ὀξέως δέ τι λεγ.] Hæc cum superioribus jungunt Codd. Steph. cum sequentibus vero Cod. Aldinus: quam scripturam ipse quoque probo, ut sit sensus: *propensi et parati ad laudandum eum, qui aliquid acute dixerit, et ad percipienda ea, quæ dicuntur.* F. Portus. Huds. Sic quoque Cass. Gr. Vasc. et Bas. Sequor sententiam Porti. Duck.

Προεπαινέσαι] Reisk. προεπαῖσαι, prius sentire quam dicat. (Sed ἐπαινέσαι, est etiam consentire, probare. Heilm. p. 357.) ut sit ἐπαινέσαι πρὸ τοῦ λέγοντος. Gottl.

Προεπαῖσαι Reiskii poëticum est, etsi Genitivum trahat. In προεπαινέσαι intell. αὐτόν· et totum distractius pro, λέγοντα προεπαιν. Bauer.

Εἶναι] Reisk. ἐστέ. Gottl.

Pendet ab ἀνταγωνιζόμενοι, neque opus legere ἐστε, quod frigeat et langueat, Nostro utique. Et in ἀνταγων. latet βουλόμενοι, σπουδάζοντες, φιλοτιμούμενοι. Bauer.

Ζητοῦντές] i. e. alias res spectantes, quam quæ ad nos pertinent, nec de præsentibus quidem recte cogitantes. Notanda Synesis pro ἢ ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ζῶμεν. Gottl.

Σοφιστῶν] Sic Athenis proprie dictos, qui rhetoricen docebant, adnotat Scaliger IV. Animadv. in loc. controv. Titii. 5. Vid. hic Schol. et Cresoll. l. Theatr. Rhetor. 1, D.

Ἐπανέστησαν μᾶλλον] Huc respexit Alex. Aphrodisiensis in Aristotelis Top. II. p. 85

ἐλπίσαντες μακρότερα μὲν τῆς δυνάμεως, ἐλάσσω δὲ τῆς βουλήσεως, πόλεμον ἤραντο, ἰσχὺν ἀξιώσαντες τοῦ δικαίου προθεῖναι· ἐν ᾧ γὰρ ᾠήθησαν περιέσεσθαι, ἐπέθεντο ἡμῖν οὐκ ἀδικούμενοι. εἴωθε δὲ τῶν πόλεων αἷς ἂν μάλιστα καὶ δι' ἐλαχίστου ἀπροσδόκητος εὐπραξία ἔλθῃ, ἐς ὕβριν τρέπειν. τὰ δὲ πολλὰ κατὰ λόγον τοῖς ἀνθρώποις εὐτυχοῦντα, ἀσφαλέστερα, ἢ παρὰ δόξαν· καὶ κακοπραγίαν, ὡς εἰπεῖν, ῥᾷον ἀπωθοῦνται, ἢ εὐδαιμονίαν διασώζονται. χρῆν δὲ Μιτυληναίους καὶ πάλαι μηδὲν διαφέροντας τῶν ἄλλων ὑφ' ἡμῶν τετιμῆσθαι· καὶ οὐκ ἂν ἐς τόδε ἐξύβρισαν. πέφυκε γὰρ καὶ ἄλλως ἄνθρωπος τὸ μὲν θεραπεῦον ὑπερφρονεῖν, τὸ δὲ μὴ ὑπεῖκον θαυμάζειν. κολασθήτωσαν δὲ καὶ νῦν ἀξίως τῆς ἀδικίας, καὶ μὴ τοῖς μὲν ὀλίγοις ἡ αἰτία προστεθῇ, τὸν δὲ δῆμον ἀπολύσητε. πάντες γὰρ ἡμῖν γε ὁμοίως ἐπέθεντο, οἷς γ' ἐξῆν ὡς ἡμᾶς τρεπομένοις, νῦν πάλιν ἐν τῇ πόλει εἶναι. ἀλλὰ, τὸν μετὰ τῶν ὀλίγων κίνδυνον ἡγησάμενοι βεβαιότερον, ξυναπέστησαν. τῶν τε ξυμμάχων, σκέψασθε, εἰ τοῖς τε ἀναγκασθεῖσιν ὑπό τε τῶν πολεμίων καὶ τοῖς ἑκοῦσιν ἀποστᾶσι τὰς αὐτὰς ζημίας προσθήσετε, τίνα οἴεσθε ὅντινα οὐ βραχείᾳ προφάσει ἀποστήσεσθαι, ὅταν

Βουληθεὶς παροξύναι τοὺς Ἀθηναίους πρὸς τοὺς Μιτυληναίους, τὴν ἀπόστασιν αὐτῶν εἰς τὴν ΜΕΤΑΝΑ'ΣΤΑΣΙΝ μετέλαβε. Ἐζήτησαν—διαφθεῖραι T. Mag. in βούλομαι. Wass. Suidas in ἐγκράτεια hæc descripsit ex Aphrodis. ut ibi adnotavit Kusterus: sed pro μετανάστασιν recte habet ἐπανάστασιν. Duck.

Εἴωθε δὲ τῶν πόλ.] Locum hunc imitati sunt Demosthenes in Olynth. 2. Sallustius in Histor. Fragm. Clemens Alexandr. Strom. l. 4. Philistus Historicus, Aliique. Vide Putschii notas ad Sallustii Fragm. Huds. In Clem. Alex. VI. Strom. 2. p. 620. hæc ita leguntur; Εἰώθασιν δὲ οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων οἷς ἂν μ. κ. δ. ἐ. ἀ. εὐπραγία ἐ. εἰς ὕ. τρέπεσθαι. Sylburgius ibi pro οἱ πολλοὶ conjicit οἱ πονηροί. Nihil tentasset, si ei in mentem venisset hujus loci Thucydidis, cujus verba de industria videtur mutasse Clemens, ut ea aliquanto aptius ad argumentum suum adcommodaret. Addit ibidem: Καὶ Φίλιστος ὁμοίως τὰ αὐτὰ μιμεῖται, ὧδε λέγων· Τὰ δὲ π. κ. λ. τ. ἀ. ἐ. ἀσφαλέστερα παρὰ δόξαν καὶ κακοπραγίαν. Hæc sunt ipsa, sed non nihil corrupta verba Thucydidis, quæ si ita in scripta sua Philistus transtulit, impudentissimus, non imitator, sed fur fuerit oportet. Sed suspicor, vel verba Clementis, καὶ Φίλιστος ὁμοίως τὰ αὐτὰ μιμεῖται, ὧδε λέγων, post κακοπαγίαν ponenda esse, ante hæc εἰώθασι γὰρ μάλιστα οἱ παρὰ δόξαν ἀπροσδοκήτως εὖ πράσσοντες εἰς ὕβριν τρέπεσθαι; vel totum hoc τὰ δὲ πολλὰ—κακοπραγίαν insiticium esse. Nam sententiæ Solonis, Τίκτει γὰρ κόρος ὕβριν, ὅτ' ἂν πολὺς ὄλβος ἕπηται, imitatio Thucydidea, quam ibi Clemens ostendit, his verbis εἰώθασιν τρέπεσθαι absolvitur. Philistus autem Thucydidem imitatus est illis, εἰώθασι γὰρ μάλιστα τρέπεσθαι· cum qua sententia nihil commune habent hæc, τὰ δὲ πολλὰ—κακοπραγίαν. Quod si quis ea omnino retinenda putabit, tamen e verbis παρὰ δόξαν καὶ κακοπραγίαν nullum sensum elicere poterit, nisi e Thucydide emendatis et suppletis. Sed inspiciendus est locus apud Clementem. Wass.

Ἢ παρὰ] i. e. ἢ τὰ παρὰ δόξαν γενόμενα. G.

Καὶ κακοπραγίαν—διασώζονται.] T. Magist. in διασώζομαι, et εὖ λέγει. Duck.

Τὸ θεραπεῦον] i. e. more Thuc. τοὺς θεραπεύοντας. Gotti..

Τρεπομένοις] Quidam Mss. τραπομένοις. Sic passim Aristoph. Demosth. Plato, Xenophon, Synesius. Wass.

ἢ κατορθώσαντι ἐλευθέρωσις ᾖ, ἢ σφαλέντι μηδὲν παθεῖν ἀνήκεστον; ἡμῖν δὲ πρὸς ἑκάστην πόλιν ἀποκεκινδυνεύσεται τά τε χρήματα καὶ αἱ ψυχαί. καὶ τυχόντες μὲν, πόλιν ἐφθαρμένην παραλαβόντες, τῆς ἔπειτα προσόδου, δι᾽ ἣν ἰσχύομεν, τολοιπὸν στερήσεσθε, σφαλέντες δὲ, πολεμίους πρὸς τοῖς ὑπάρχουσιν ἕξομεν. καὶ ὃν χρόνον τοῖς νῦν καθεστηκόσι δεῖ ἐχθροῖς ἀνθίστασθαι, τοῖς οἰκείοις ξυμμάχοις πολεμήσομεν.

μ′. 40. "Οὔκουν δεῖ προσθεῖναι ἐλπίδα οὔτε λόγῳ πιστὴν, οὔτε χρήμασιν ὠνητὴν, ὡς ξυγγνώμην ἁμαρτεῖν ἀνθρωπείως λήψονται. ἄκοντες μὲν γὰρ οὐκ ἔβλαψαν, εἰδότες δὲ ἐπεβούλευσαν. ξύγγνωμον δ᾽ ἐστὶ τὸ ἀκούσιον. ἐγὼ μὲν οὖν καὶ τότε πρῶτον, καὶ νῦν διαμάχομαι, μὴ μεταγνῶναι ὑμᾶς τὰ προδεδογμένα, μηδὲ τρισὶ τοῖς ἀξυμφορωτάτοις τῇ ἀρχῇ, οἴκτῳ, καὶ ἡδονῇ λόγων, καὶ ἐπιεικείᾳ, ἁμαρτάνειν. ἔλεός τε γὰρ πρὸς τοὺς ὁμοίους δίκαιος ἀντιδίδοσθαι, καὶ μὴ πρὸς τοὺς οὔτ᾽ ἀντοικτιοῦντας, ἐξ ἀνάγκης τε καθεστῶτας ἀεὶ πολεμίους. οἵ τε τέρποντες λόγῳ ῥήτορες ἕξουσι καὶ ἐν ἄλλοις ἐλάσσοσιν ἀγῶνα, καὶ μὴ ἐν ᾧ ἡ μὲν πόλις βραχέα ἡσθεῖσα, μεγάλα ζημιώσεται, αὐτοὶ δὲ ἐκ τοῦ εὖ εἰπεῖν τὸ παθεῖν εὖ ἀντιλήψονται. καὶ ἡ ἐπιείκεια πρὸς τοὺς μέλλοντας ἐπιτηδείους καὶ τολοιπὸν ἔσεσθαι, μᾶλλον δίδοται, ἢ πρὸς τοὺς ὁμοίους τε καὶ οὐδὲν ἧσσον πολεμίους ὑπολειπομένους. ἓν δὲ ξυνελὼν λέγω, πειθόμενοι μὲν ἐμοὶ, τά τε δίκαια ἐς Μιτυληναίους καὶ τὰ ξύμφορα ἅμα ποιήσετε· ἄλλως δὲ γνόντες, τοῖς μὲν οὐ χαριεῖσθε, ὑμᾶς δὲ αὐτοὺς μᾶλλον δικαιώσεσθε. εἰ γὰρ οὗτοι ὀρθῶς ἀπέστησαν, ὑμεῖς ἂν οὐ χρεὼν ἄρχοιτε. εἰ δὲ δὴ καὶ οὐ προσῆκον ὅμως ἀξιοῦτε

Ἀνήκεστον] Post hanc vocem nota interrogationis est in Vasc. et Bas. quam et oratio postulat, et Interp. expresserunt. D.

Ἀνθρωπείως] Alii ἀνθρωπίνως. Sed illud, teste Thom. Magistro, Atticum. Exempla alibi damus. Wass. Thomas præcipit, ἀνθρωπεία φύσις dicendum esse, non ἀνθρωπίνη. Et sic Thucyd. II. 50. ad quem locum fortassis respexit tam Thomas, quam Suidas, qui sine auctore laudat. Nam alioqui ἀνθρώπινος et ἀνθρωπίνως sunt in Scriptoribus Ἀττικωτάτοις. Sed sæpe permutantur in Mss. vid. ad Lib. I. Cap. 22. Et sic Suidas ex Aristoph. Ranis adfert ἀνθρωπίνως, quod ibi v. 1090. est ἀνθρωπείως. Duck.

Ξύγγνωμον] Thom. Magist. in εὔγνωμον. Plura in eamdem sententiam ex aliis Scriptoribus habet Muretus ad Aristotel. III. Ethicor. 1. Duck.

Μηδὲ τρισὶ τοῖς ἀξυμφορωτάτοις] Existimat P. Victorius, lib. 31. Var. Lect. c. 10. ad hunc locum Thucyd. respexisse Sallust. de Bello Catilin. in principio orationis Cæsaris. H.

Ξυνελὼν] Sc. τὸ χρῆμα, l. τὸν λόγον, alias ὡς ξυνελόντι εἰπεῖν. Gottl.

Ὑμᾶς δὲ αὐτοὺς μᾶλλον δικαιώσεσθε] Recte interpretatur hunc locum doctissimus Gatakerus de Stilo Nov. Instrum. Cap. VIII. Paullo superius παθεῖν εὖ ex auctoritate Mss. et sententia Cl. Wasse in contextum receptum est, pro vulgato εὖ παθεῖν. Duck.

Οὐ προσῆκον] Stephanus loco, quem in Var.

τοῦτο δρᾶν, παρὰ τὸ εἰκὸς τοίνυν καὶ τούσδε ξυμφόρως δεῖ κολάζεσθαι, ἢ παύεσθαι τῆς ἀρχῆς, καὶ ἐκ τοῦ ἀκινδύνου ἀνδραγαθίζεσθαι. τῇ τε αὐτῇ ζημίᾳ ἀξιώσατε ἀμύνασθαι, καὶ μὴ ἀναλγητότεροι οἱ διαφεύγοντες τῶν ἐπιβουλευσάντων φανῆναι· ἐνθυμηθέντες, ἃ εἰκὸς ἦν αὐτοὺς ποιῆσαι κρατήσαντας ὑμῶν, ἄλλως τε καὶ προϋπάρξαντας ἀδικίας. μάλιστα δὲ οἱ μὴ ξὺν προφάσει τινὰ κακῶς ποιοῦντες ἐπεξέρχονται, καὶ διόλλυνται, τὸν κίνδυνον ὑφορώμενοι τοῦ ὑπολειπομένου ἐχθροῦ. ὁ γὰρ μὴ ξὺν ἀνάγκῃ τι παθὼν, χαλεπώτερος, διαφυγὼν, τοῦ ἀπὸ τῆς ἴσης ἐχθροῦ. μὴ οὖν προδόται γένησθε ὑμῶν αὐτῶν.

Lect. indicat Hudsonus, p. 160. vertit, *quamvis non deceat*, vel, *quamvis non æquum sit*, aut, *contra quam jus sinat*: et Corinthum ac Philoponum reprehendit, qui δέον, πρέπον, et προσῆκον, pro adverbiis δεόντως, πρεπόντως, et προσηκόντως poni tradunt. Duck.

Τῇ τε αὐτῇ] i. e. eadem ratione eos puniendos putate, judicate, ac ii facturi fuissent, verisimiliter, si vos superassent. Seqq. ἐνθυμηθέντες—κρατ. ὑμῶν jungenda sunt supp. Gottl.

Διόλλυνται] Sc. αὐτόν. Gottl.

Τοῦ ὑπολειπ. ἐχθρ.] Κίνδυνον pendet ab ἐχθροῦ· κίνδ. τοῦ ἐχθροῦ, periculum (imminens, metuendum,) ab hoste relicto: metuentes, ne hostis relictus, incolumis, non plane deletus, gravior vindex resurgat. B.

Ὁ γὰρ μὴ ξὺν ἀνάγκῃ τὶ παθών] Si hanc lectionem, et Vallæ ac Porti interpretationem sequimur, sententia erit, *qui ab alio, nulla necessitate ad vim vel injuriam faciendum coacto, læsus est.* Fortassis ita scripserit Thucydides. Sed tamen altera scriptura ξὺν δίκῃ non male respondet præcedenti sententiæ. Nam qui aliquem μὴ σὺν προφάσει malo adficit, is eum utique μὴ σὺν δίκῃ lædit. Paullo post probo ὅτι ἐγγύτατα τῇ γνώμῃ. Ἐγγυτάτῃ, quod est in Reg. et Cass. librariis tribuendum videtur, qui neglexerunt geminare syllabam τα. Τῇ γνώμῃ cum Stephano quoque malim vertere *cogitatione*, quam *animo*. Lib. I. Cap. 143. καὶ νῦν χρὴ ὅτι ἐγγύτατα τούτου διανοηθέντας. D.

Τοῦ ἀπὸ τῆς ἴσης] i. e. quam hostis, qui ejusdem culpæ pœnæque reus est. Schol. supplet μοίρας. Gottl.

Τοῦ ἀπὸ τῆς ἴσης ἐχθρ. Hoc quid sit, constituendum est ex opposito, μὴ ξὺν ἀνάγκῃ παθών. Quod cum simplicissime sit, qui coactus injuriam patiatur, nempe, ut aut subjectus alteri et parere coactus, aut infirmior viribus: ὁ ἀπὸ τῆς ἴσης, i. e. ἴσος, esse debet ille, qui par sit alteri, i. e. ei non subjectus, neque inferior viribus. Sed enim hoc sensu, hac disjunctione vel antithesi, profecto μὴ redundet ad ξὺν ἀνάγκῃ· nam, qui non coactus patiatur, sit ille ipse et idem ὁ ἀπὸ τῆς ἴσης· neque hoc significet, quod vult B. Gottl. qui sit in pari culpa; quid enim hoc sit? Aut quis ita loquitur, de bello aperto et utrimque cœpto, utrosque esse in pari culpa? Nam hic de *pœna* sermo est; quam qui dignus et commeritus patiatur, quomodo dici possit ξὺν ἀνάγκῃ παθεῖν, coactus pati? Hoc enim et immerito acciderit; et tamen, si ἀπὸ τῆς ἴσης, contra omnem usum loquendi, sit ille, qui æque alterum læserit, atque hic ipsum, ἀνάγκη, ex opposito, vel diverso, significet meritam pœnam; quo sensu quis ἀνάγκην dixerit? Si tamen μὴ non ejiciatur: fatear, aliter explicari non posse, ac fecerit B. Gottl. aut plane sensu carere. Et vero ἀνάγκη *caussam* notet: ut apud Xen. M. S. 1. 1. τίσιν ἀνάγκαις ἕκαστα γίγνεται, quibus e caussis conficiantur. Ergo et hic, ξὺν ἀνάγκῃ παθεῖν, cum *caussa* aliquid pati, ut ita opus sit, eum affici incommodo, neque aliter possit; et μὴ ξὺν ἀνάγκῃ; sit, *sine caussa*, sine criminis occasione. Ita ὁ ἀπὸ τῆς ἴσης sit hostis, qui, utrimque cœpto bello, non subjectus alteri, et lædat, et lædatur. Sed enim omnis ista ratio friget, laborat, nugatoria denique est, neque verbis apta; absurda utique, si Mitylenæi intelligantur illi μὴ παθόντες ξὺν ἀνάγκῃ, quippe nil dum passi ab Atheniensibus: immo hi ab illis erant passi, defectione et proditione. Quare οἱ μὴ ξὺν ἀν. παθόντες h. l. esse debent Athenienses, qui et superiores essent Mitylenæis, et vere imperarent, neque, suo quidem judicio, quidquam admisissent in Mitylenæos, quod hos cogeret ita eos lædere, ipsi denique Athenienses non erant illis subjecti, ut eos oporteret sustinere aut dissimulare injurias haud evitandas. Ergo rursus οἱ ἀπὸ τῆς ἴσης hostes sunt, neuter alteri subjecti, liber uterque ac sui juris, bellum ex æquo orsus: ut Pelo-

γενόμενοι δ᾽ ὅτιεγγύτατα τῇ γνώμῃ τοῦ πάσχειν, καὶ ὡς πρὸ παντὸς ἂν ἐτιμήσασθε αὐτοὺς χειρώσασθαι, νῦν ἀνταπόδοτε, μὴ μαλακισθέντες πρὸς τὸ παρὸν αὐτίκα, μηδὲ τοῦ ἐπικρεμασθέντος ποτὲ δεινοῦ ἀμνημονοῦντες. κολάσατε δὲ ἀξίως τούτους τε, καὶ τοῖς ἄλλοις ξυμμάχοις παράδειγμα σαφὲς καταστήσατε, ὃς ἂν ἀφιστῆται, θανάτῳ ζημιωσόμενον. τόδε γὰρ ἢν γνῶσιν, ἧσσον, τῶν πολεμίων ἀμελήσαντες, τοῖς ὑμετέροις αὐτῶν μαχεῖσθε ξυμμάχοις."

μά. 41. Τοιαῦτα μὲν ὁ Κλέων εἶπε. μετὰ δ᾽ αὐτὸν Διόδοτος ὁ Εὐκράτους (ὅσπερ καὶ ἐν τῇ προτέρᾳ ἐκκλησίᾳ ἀντέλεγε μάλιστα μὴ ἀποκτεῖναι Μιτυληναίους) παρελθὼν καὶ τότε, ἔλεγε τοιάδε.

μβʹ. 42. "ΟΥΤΕ τοὺς προθέντας τὴν διαγνώμην αὖθις περὶ Μιτυληναίων αἰτιῶμαι, οὔτε τοὺς μεμφομένους μὴ πολλάκις περὶ τῶν μεγίστων βουλεύεσθαι, ἐπαινῶ. νομίζω δὲ δύο τὰ ἐναντιώτατα εὐβουλίᾳ εἶναι, τάχος τε καὶ ὀργήν. ὧν τὸ μὲν, μετὰ ἀνοίας φιλεῖ γίγνεσθαι, τὸ δὲ, μετὰ ἀπαιδευσίας, καὶ βραχύτητος γνώμης. τούς τε λόγους ὅστις διαμάχεται μὴ διδασκάλους τῶν πραγμάτων γίγνεσθαι, ἢ ἀξύνετός ἐστιν, ἢ ἰδίᾳ τι αὐτῷ διαφέρει. ἀξύνετος μὲν, εἰ ἄλλῳ τινὶ ἡγεῖται περὶ τοῦ μέλλοντος δυνατὸν εἶναι καὶ μὴ ἐμφανοῦς φράσαι· διαφέρει δ᾽ αὐτῷ, εἰ, βουλόμενός τι αἰσχρὸν πεῖσαι, εὖ μὲν εἰπεῖν οὐκ ἂν

ponnesii et Athenienses liberi utrique inter se libere bellum pro jure orsi. Hinc et supra ait: οἱ μὴ ξὺν προφασ. τινὰ κακῶς ποιοῦντες· hi nimirum erant Mitylenenses; qui dicere non possent; quanam in re ab Atheniensibus essent læsi, sed consulto ac præfracte et petulanter, lubidine sola ducti, ab iis defecissent cum proditione. Tales esse solent acerbiores et crudeliores, ut jam odio efferati, et perdere gestientes illos, quos, sciant, si integri manserint, graviter ulturos injuriam tam protervam; quod secus esset in Peloponnesiis et Atheniensibus, quorum utrisque πρόφασις belli esset, qui ἐξ ἴσου, utrimque liberi, utrimque, læsos se, rati, bellarent. Quare et μὴ ξὺν ἀνάγκῃ τι παθὼν esse possit, qui libere, proterve, sua sponte et culpa, sibi induxerit vindictam et pœnam a se proterve læsi et proditi. B.

Ὁτιεγγύτατα τῇ γν. τοῦ πάσχειν] i. e. cum hostes fere consilium vobis mala inferendi assecuti essent. GOTTL.

Γεν.—ἐγγ.—πάσχ.] i. e. animo proponite tanquam præsentem injuriam et acerbitatem Mitylenensium, putate, (*stellt euch vor, setzt euch in die Lage,*) vos ea ab iis (jam vere) passos, quæ vobis incogitassent, tantum non perpetrata. BAVER.

Ζημιωσόμενον] Pro ζημιωθησόμενον. Græci non suo loco med. pro pass. ponunt. v. Ernest. ad Xenoph. Memorabb. GOTTL.

Ὑμετέροις αὐτῶν] Αὐτῶν perperam abest a Gr. WASS.

Διαγνώμην] Baver. pro verbo positum credit, et hoc indicare sequens αὖθις. G.

Οὔτε τ. μεμφ.] Nec laudo eos, qui cum reprehensione quadam dicunt. IDEM.

Τοὺς μεμφ. μὴ—βουλ.] Potest explicari, ut expl. B. Gottl. sed et simpliciter μέμφεσθαι explices, *nolle, vetare*; ut μὴ redundet, more Græcorum. BAVER.

Μετὰ ἀνοίας φιλεῖ γίγνεσθαι] Vide Sallustium Catil. L. WASS.

Εἰ ἄλλῳ τινὶ] sc. ἢ τῷ βουλεύεσθαι, s. ἢ λόγοις. GOTTL.

Αἰσχρὸν πεῖσαι] scil. more oratorio; fieri non posse putat, ut de re turpi bene, i. e. καλῶς, ut Schol. expl. copiose et eleganter, dicat: Heilmannus: *Er muss sich dabey betroffen finden, wenn er die Absicht hat,*

ἡγεῖται περὶ τοῦ μὴ καλοῦ δύνασθαι, εὖ δὲ διαβαλὼν, ἐκπλῆξαι ἂν τούς τε ἀντεροῦντας καὶ τοὺς ἀκουσομένους. χαλεπώτατοι δὲ καὶ οἱ ἐπὶ χρήμασι προσκατηγοροῦντες ἐπίδειξίν τινα. εἰ μὲν γὰρ ἀμαθίαν κατητιῶντο, ὁ μὴ πείσας, ἀξυνετώτερος ἂν δόξας εἶναι ἢ ἀδικώτερος, ἀπεχώρει. ἀδικίας δ' ἐπιφερομένης, πείσας τε, ὕποπτος γίγνεται, καὶ μὴ τυχὼν, μετὰ ἀξυνεσίας καὶ ἄδικος. ἥ τε πόλις οὐκ ὠφελεῖται ἐν τῷ τοιῷδε. φόβῳ γὰρ ἀποστερεῖται τῶν ξυμβούλων· καὶ πλεῖστ' ἂν ὀρθοῖτο ἀδυνάτους λέγειν ἔχουσα τοὺς τοιούτους τῶν πολιτῶν. ἐλάχιστα γὰρ ἂν πεισθείησαν ἁμαρτάνειν. χρὴ δὲ τὸν μὲν ἀγαθὸν πολίτην, μὴ ἐκφοβοῦντα τοὺς ἀντεροῦντας, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἴσου φαίνεσθαι ἄμεινον λέγοντα. τὴν δὲ σώφρονα πόλιν, τῷ τε πλεῖστα εὖ βουλεύοντι μὴ προστιθέναι τιμὴν, ἀλλὰ μηδ' ἐλασσοῦν τῆς ὑπαρχούσης· καὶ τὸν μὴ τυχόντα γνώμης, οὐχ ὅπως ζημιοῦν,

andere zu unanstandigen Dingen zu überreden, und sich nicht vermögend findet, von unanstandigen Dingen, anstandig und geschickt zu reden. Qs. Th. scripserit: ἡγεῖται, ὅτι οὐ δυνατὸς, s. ἱκανός ἐστι. p. 303. G.

Εὖ μὲν εἰπεῖν] i. e. honeste, decore, quasi qui vera promat et honesta suadeat; cum vi et successu ac spe persuadendi. Baver.

Εὖ δὲ διαβαλὼν] i. e. calumniando autem strenue, perite perterrefacere et confundere tum sibi repugnantes, tum audientes, sperat. G.

Ἐκπλῆξαι ἂν] Futuri vim habet. G.

Προσκατηγ. ἐπίδειξίν] i. e. si ejusmodi homines accusant præterea oratorem dixisse, ut ostentet ingenium, et lucrum inde capiat. Gottl.

Προσκατηγ. ἐπίδ.] Gottleberi explicatio aliena est a conditione caussæ. Nam qui arguat alterum ἐπὶ χρήμασι, pecunia inductum dicere, non profecto ei objecerit ἐπίδειξίν τινα, ingenii ostentationem; Ecquis enim *pecunia* corrumpatur, ut *ostentet* et jactet suam facundiam? Immo hoc gloriæ cupiditate stimulati faciant. Quare sic interpreter: qui *ostentandi* ingenii caussa accusent alterum pecuniæ captæ. Thucydidea plane ratio προσκατηγορεῖν ἐπίδειξιν, jactatione ingenii uti in criminando, adhibere ostentationem facundiæ ad suspicionem movendam, suspectum reddere alterum, tantum ut ostendas ingenium tuum: criminando quærere et captare ἐπίδειξιν. Dictum eodem modo, ut apud Virgil. Æn. 6. 716. *oblivia potant,* i. e. potus iis præbet oblivionem; vel apud Homer. Il. 4. 155. θάνατόν νυ τοι ὅρκι' ἔταμνον, i. e. fœdus ictum mortis caussa tibi exstitit: ita 1. Cor. 11. *pœnam edere et bibere,* i. e. bibendo edendoque contrahere. Ita et hic, criminari ostentationem ingenii, i. e. criminando assequi, efficere, quærere. Baver.

Ὕποπτος] sc. suspectus est de malis consiliis, de fraude. G.

Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἴσου φαίνεσθαι ἄμεινον λέγοντα] Hæc negotium facessiverunt Interpretibus. Mihi Scholiastes τὸ φαίνεσθαι non male videtur ad utrumque participium ἐκφοβοῦντα et λέγοντα revocare; quæ more Atticorum, ut plurimis locis apud Thucydidem, cum verbo φαίνομαι, pro infinitivis posita accipio. Sic I. 2. φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη, οὐ πάλαι βεβαίως οἰκουμένη. II. 11. πολλοὺς ὄντας ἐνὶ κόσμῳ χρωμένους φαίνεσθαι. Add. I. 13. et 14. III. 88. et Budæum Commentar. Ling. Gr. p. 311. in quibus fere ita videntur uti τῷ φαίνομαι cum participio, ut verbo τυγχάνω· Ἀπὸ τοῦ ἴσου potest esse *æquo jure, æqua conditione:* nam qui alium contra se dicentem corruptelæ insimulat et suspectum facit, non patitur eum æquo jure secum esse, sed conditionem illius deteriorem facit. Sed non omnino necessarium est, φαίνεσθαι cum ἐκφοβοῦντα jungi. Duck.

Οὐχ ὅπως ζημιοῦν] Οὐχ ὅπως sæpissime dicitur pro *non modo non,* sequente negatione in posteriore membro orationis Lucian. ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγ. πταίσμ. p. 497. καὶ οὐχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον. Sed non minus sine ea. Thucydides I. 35. τῶνδε οὐχ ὅπως κωλυταὶ ἐχθρῶν ὄντων—γενήσεσθε, ἀλλὰ καὶ—δύναμιν προσλαβεῖν περιόψεσθε. Lucian. Abdicat. p. 721. ἀλλ'

ἀλλὰ μηδ' ἀτιμάζειν. οὕτω γὰρ ὅ, τε κατορθῶν, ἥκιστα ἂν ἐπὶ τῷ ἔτι μειζόνων ἀξιοῦσθαι, παρὰ γνώμην τὶ καὶ πρὸς χάριν λέγοι· ὅ, τε μὴ ἐπιτυχὼν, ὀρέγοιτο τῷ αὐτῷ χαριζόμενός τι, καὶ αὐτὸς προσάγεσθαι τὸ πλῆθος.

μγ'. 43. "Ὧν ἡμεῖς τἀναντία δρῶμεν, καὶ προσέτι, ἤν τις καὶ ὑποπτεύηται κέρδους μὲν ἕνεκα, τὰ βέλτιστα δ' ὅμως λέγειν, φθονήσαντες τῆς οὐ βεβαίου δοκήσεως τῶν κερδῶν, τὴν φανερὰν ὠφέλειαν τῆς πόλεως ἀφαιρούμεθα. καθέστηκε δὲ τἀγαθὰ, ἀπὸ τοῦ εὐθέος λεγόμενα, μηδὲν ἀνυποπτότερα εἶναι τῶν κακῶν. ὥστε δεῖν ὁμοίως τόν τε τὰ δεινότατα βουλόμενον πεῖσαι, ἀπάτῃ προσάγεσθαι τὸ πλῆθος, καὶ τὸν τὰ ἀμείνω λέγοντα, ψευσάμενον, πιστὸν γενέσθαι. μόνην τε πόλιν, διὰ τὰς περινοίας, εὖ ποιῆσαι ἐκ τοῦ προφανοῦς, μὴ ἐξαπατήσαντα, ἀδύνατον. ὁ γὰρ διδοὺς φανερῶς τι ἀγαθὸν, ἀνθυποπτεύεται ἀφανῶς πῃ πλέον ἕξειν. χρὴ δὲ πρὸς τὰ μέγιστα καὶ ἐν τῷ τοιῷδε ἀξιοῦντι, ἡμᾶς περαιτέρω προνοοῦντας λέγειν ὑμῶν

οὗτος—οὐκ ὅπως—μείζονα τὰ δίκαιά μοι τῆς εὐνοίας εἰσφέρει—ἀλλὰ—προσέτι καὶ μισεῖ φιλοῦντα. Itaque in his particula negans non potest suppleri ex sequente membro, quod de hoc loco Thucydidis dicit Portus in Var. Lect. Eadem in lingua Latina est ratio particularum *non modo*. Duck.

Ὀρέγοιτο] Supple ἥκιστα. Reisk. qui tamen malit: οὐκ ἂν ὀρ. Gottl.

Ὀρέγ. τῷ αὐτῷ χαριζ. τι] Primo ὀρέγοιτο pendet ab οὕτω ἥκιστα· ita fiat, ut quam minime cupiat, vel, ut ita impediatur cupere, vel. deinde τῷ αὐτῷ retuleris ad ὀρέγοιτο· per idem, eodem modo, impediatur cupere. Alioqui junxeris, τῷ αὐτῷ χαριζόμενος, i. e. ἅμα χαριζόμενος, vel ἅμα τῷ χαρίζεσθαι, eo ipso, quod gratificetur et indulgeat populo, eum allicere, in sententiam suam perducere. Baver.

Βεβαίου δοκήσεως] Etiam si demus Cl. Hudsono βεβαίας, quod in quibusdam Codd. est, non esse ex errore librariorum, qui Codd. illos scripserunt, tamen ex eo non consequitur, id a Thucydide profectum esse: nam ante eos vitio librariorum in Codd. e quibus illi suos descripserunt, ita scribi potuit. Nec, si Thucydides ἐρήμη et χρησίμη utitur, ideo adfirmari potest, eum etiam hic βεβαία dixisse. Quin probabilius dici potest, quia multis aliis locis βέβαιος fœm. gen. dixit, hic quoque præferendam esse scripturam, quæ plurium, eorumque melioris notæ Mssforum, auctoritatem habet. Ita certe I. 32. et hoc Lib. cap. 56. est χάριν βέβαιον, IV. 67. βεβαίους πύλας, III. 9. φιλίαν βέβαιον, et V. 73. μάχας βεβαίους. Et Budæus Commentar. p. 1066. ex hoc loco adnotat βέβαιος δόκησις. Neque tamen probo sententiam Thom. Magistri, βέβαιος fœm. gen. melius esse, quam βεβαία; quum Demosthenes scriptor quam maxime Ἀττικὸς I. Olynthiac. p. 4. βεβαίαν ἔχθραν, et ἐν τῷ ὑπὲρ Μεγαλοπολιτῶν p. 120. εἰρήνην βεβαίαν, dicere non dubitaverit. Et Dionys. Halicarn. VI. 51. βεβαία ἐλπὶς, pro quo tamen Cod. Vat. βέβαιος. Duck.

Μόν. τε πόλιν] h. e. soli huic civitati, quæ omnia habet suspecta, nemo sine dolo et fraude prodesse potest. Gottl.

Ἀνθυποπτεύεται] i. e. ἀντὶ τοῦ δοθέντος ἀγαθοῦ ὑποπτεύεται, pro ἀντιδώρῳ quasi suspicionem reportat. Abr. 319. Gottl.

Ἀνθυποπτ.] Simpliciter est, vicissim, *dafür, hinwiederum*. Baver.

Καὶ ἐν τῷ τοιῷδε ἀξιοῦντι] Scholiastes et Stephanus melius videntur percepisse sententiam horum verborum, quam Valla et Portus. Est enim ita dictum, ut I. 142. καὶ ἐν τῷ μὴ μελετῶντι ἀξυνετώτεροι ἔσονται. Et III. 10. ἐν τῷ διαλλάσσοντι τῆς γνώμης. Duck.

Ἐν τῷ τοιῷδε ἀξ.] i. e. ἀξιώματι, decretis animi, i. e. indole animi, qua omnia vobis sunt suspecta. Ita Heilm. *Doch diesse eure sonderbare Grundsätze.* Ita Steph. et Schol. quod probat Duck. Gottl.

Ἐν τῷ τοιῷδε ἀξ.] Non placet explicatio Schol. et Intt. Immo simplicius interpreter,

τῶν δι᾽ ὀλίγου σκοπούντων, ἄλλως τε καὶ ὑπεύθυνον τὴν παραίνεσιν ἔχοντας πρὸς ἀνεύθυνον τὴν ὑμετέραν ἀκρόασιν. εἰ γὰρ ὅ, τε πείσας καὶ ὁ ἐπισπώμενος ὁμοίως ἐβλάπτοντο, σωφρονέστερον ἂν ἐκρίνετε· νῦν δὲ, πρὸς ὀργὴν ἥν τινα τύχητε ἔστιν ὅτε σφαλέντες, τὴν τοῦ πείσαντος μίαν γνώμην ζημιοῦτε, καὶ οὐ τὰς ὑμετέρας αὐτῶν, εἰ πολλαὶ οὖσαι ξυνεξήμαρτον.

μδ΄. 44. "Εγὼ δὲ παρῆλθον οὔτε ἀντερῶν περὶ Μιτυληναίων, οὔτε κατηγορήσων. οὐ γὰρ περὶ τῆς ἐκείνων ἀδικίας ἡμῖν ὁ ἀγὼν, εἰ σωφρονοῦμεν, ἀλλὰ περὶ τῆς ἡμετέρας εὐβουλίας. ἤν τε γὰρ ἀποφήνω πάνυ ἀδικοῦντας αὐτοὺς, οὐ διὰ τοῦτο καὶ ἀποκτεῖναι κελεύσω, εἰ μὴ ξυμφέρον· ἤν τε καὶ ἔχοντές τι ξυγγνώμης εἶεν, εἰ τῇ πόλει μὴ ἀγαθὸν φαίνοιτο. νομίζω δὲ περὶ τοῦ μέλλοντος ἡμᾶς μᾶλλον βουλεύεσθαι, ἢ τοῦ παρόντος. καὶ τοῦτο ὃ μάλιστα Κλέων ἰσχυρίζεται ἐς τὸ λοιπὸν ξυμφέρον ἔσεσθαι πρὸς τὸ ἧσσον ἀφίστασθαι, θάνατον ζημίαν προθεῖσι, καὶ αὐτὸς, περὶ τοῦ ἐς τὸ μέλλον καλῶς ἔχοντος ἀντισχυριζόμενος, τἀναντία γιγνώσκω· καὶ οὐκ ἀξιῶ ὑμᾶς τῷ εὐπρεπεῖ τοῦ ἐκείνου λόγου τὸ χρήσιμον τοῦ ἐμοῦ ἀπώσασθαι. δικαιότερος γὰρ ὢν αὐτοῦ ὁ λόγος πρὸς τὴν νῦν ὑμετέραν ὀργὴν ἐς Μιτυληναίους, τάχα ἂν ἐπισπάσαιτο. ἡμεῖς δὲ οὐ δικαζόμεθα πρὸς αὐτοὺς, ὥς τε τῶν δικαίων δεῖν, ἀλλὰ βουλευόμεθα περὶ αὐτῶν, ὅπως χρησίμως ἕξουσιν.

με΄. 45. "Εν οὖν ταῖς πόλεσι πολλῶν θανάτου ζημία πρόκειται, καὶ οὐκ ἴσων τῷδε, ἀλλ᾽ ἐλασσόνων ἁμαρτημάτων·

in tali dignitate, amplitudine, vel nostra, dicentium (quid enim vetet, jungi, ἀξ. ἡμᾶς, cum talis nos dignitas ornet?) vel reipublicæ ipsius, quam nec deceat, nec juvet, in tantis rebus labi. BAVER.

Ἥν τινα τύχητε] Baver. probat Abresch. conj. p. 319. ἥν τινα. Reisk. quoque ἥν. nisi sit more Thucyd. pro εἰ positus art. postpositivus : ἥν τινα πρὸς ὀργὴν, i. e. εἰ πρὸς ὀργήν τινα. GOTTL.

Ἤν τε] Thom. Mag. in εἰ, ἢν ἀεὶ μετὰ ὑποτακτικοῦ παρὰ τοῖς ἀκριβεστάτοις. εἰ γὰρ εὕρηται ἅπαξ παρὰ Θουκυδ. ἤν τε— εἶεν : Et deinde, post prolata duo loca Luciani, in quibus ἢν itidem cum optativo ponitur, ἀλλ᾽ οὐ δεῖ ζηλοῦν τὸ ἅπαξ ῥηθέν. Videtur notare Lucianum, qui illud ἅπαξ ῥηθὲν, ut dicit, Thucydidis imitatus fuerit. Sed credo Lucianum peritiorem sermonis Græci fuisse, quam Thomam. DUCK.

Εἶεν] Supple ; tamen non iis parcerem, nisi expediret civitati. GOTTL.

Περὶ τοῦ μέλλοντος] A vero causæ statu argumentatur, ut I. 36. et infra VI. 78. W.

Ζημίαν προθεῖσι] Sic infra Cap. 82. τιμωρίας προτιθέντες. at supra Cap. 39. εἰ τὰς αὐτὰς ζημίας προσθήσεσθε. quomodo hic quoque quidam Mss. et Schol. Apud alios etiam προστίθημι et προτίθημι interdum permutantur. Sed προσθεῖναι ζημίαν potius videtur esse *augere* et *graviorem facere* pœnam, ut Cap. seq. quam *statuere* et *proponere*. DUCK.

Προθεῖσι] pro προθεῖναι. Baver. Diss. p. 23. l. 6. forte legi possit : προθείς. G.

Δικαίων] i. e. non opus disceptatione, jure an injuria defecerint : nobis esse satisfaciendum liquet. GOTTL.

Χρησίμως] vel eos occidimus omnes, aut iis parcimus. GOTTL.

ὅμως δὲ, τῇ ἐλπίδι ἐπαιρόμενοι κινδυνεύουσι, καὶ οὐδείς πω καταγνοὺς ἑαυτοῦ μὴ περιέσεσθαι τῷ ἐπιβουλεύματι, ἦλθεν ἐς τὸ δεινόν. πόλις τε ἀφισταμένη τίς πω, ἥσσω τῇ δοκήσει ἔχουσα τὴν παρασκευὴν, ἢ οἰκείαν, ἢ ἄλλων ξυμμαχίαν, τούτῳ ἐπεχείρησε. πεφύκασί τε ἅπαντες καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ ἁμαρτάνειν· καὶ οὐκ ἔστι νόμος, ὅστις ἀπείρξει τούτου. ἐπεὶ διεξεληλύθασί γε διὰ πασῶν τῶν ζημιῶν οἱ ἄνθρωποι, προστιθέντες, εἴπως ἧσσον ἀδικοῖντο ὑπὸ τῶν κακούργων. καὶ εἰκὸς, τοπάλαι τῶν μεγίστων ἀδικημάτων μαλακωτέρας κεῖσθαι αὐτάς· παραβαινομένων δὲ τῷ χρόνῳ, ἐς τὸν θάνατον αἱ πολλαὶ ἀνήκουσι· καὶ τοῦτο ὅμως παραβαίνεται. ἢ τοίνυν δεινότερόν τι τούτου δέος εὑρετέον ἐστὶν, ἢ τόδε γε οὐδὲν ἐπίσχει. ἀλλ᾽ ἡ μὲν πενία, ἀνάγκῃ τὴν τόλμαν παρέχουσα, ἡ δ᾽ ἐξουσία, ὕβρει τὴν πλεονεξίαν καὶ φρονήματι. αἱ δ᾽ ἄλλαι ξυντυχίαι, ὀργῇ τῶν ἀνθρώπων, ὡς ἑκάστη τὶς κατέχεται ὑπ᾽ ἀνηκέστου τινὸς κρείττονος, ἐξάγουσιν ἐς τοὺς κινδύνους. ἥ τε ἐλπὶς καὶ ὁ ἔρως ἐπὶ παντί. ὁ μὲν, ἡγούμενος, ἡ δ᾽, ἐφεπομένη· καὶ ὁ μὲν, τὴν ἐπιβολὴν ἐκφροντίζων, ἡ δὲ, τὴν εὐπορίαν τῆς

Πεφύκασι] Simonides, Πάμπαν δ᾽ ἄμωμος οὔτις, οὔτ᾽ ἀκήριος. Sopater apud Stobæum p. 313. Καὶ βούλου μὲν ἁμαρτημάτων τὴν ψυχὴν, ὡς δυνατὸν, καθαρεύειν· ἐννόει δὲ, ὡς ΣΥ'ΜΦΥΤΟΝ τὸ ἁμαρτάνειν ἀνθρώπους. ὥσθ᾽ ἕως ἂν τις ὡς ἀναμαρτήτους κολάζῃ, τὸ μέτρον ὑπερβαίνει τῆς κατὰ φύσιν ἐπανορθώσεως. W.

Πεφύκασι] In Sopatri loco, quem Wassius affert in not. σύμφυτον ἁμαρτάνειν ἀνθρώπους, legendum, ἀνθρώποις, nempe σύμφυτον. Et ita habet Edit. Stob. Plant. p. 313. Baver.

Προστιθέντες] Ζημίας μείζους, alias majores pœnas, ut (εἴπως) minus a scelestis hominibus læderentur. v. Gloss. sub εἴπως. G.

Παραβαινομένων] sc. νόμων, q. v. in mente habuit in μαλακ. αὐτὰς· est notio legis, quæ pœnam irrogat. Si ad genus spectes, ζημιῶν repetas. Ita fere Xenoph. Cyrop. 1. p. 3. ἣν δέ τις τούτων τι παραβαίνῃ· antea dixerat: ne quis clepat;——magistratibus parere, rel. ergo in τούτων intell. τ. νόμων. G.

'Ανήκουσι] Huc fortassis respexit Suidas in ἀνήκει, e Thucydide laudans ἀνήκουσιν, ἀντὶ τοῦ τελευτῶσι, λήγουσι. Duck.

Καὶ τοῦτο] i. e. ἀνῆκον ἐς τὸν θάνατον. n. lex, quæ capitis pœnam irrogat. Abresch. δέος ex sq. etiam in hoc est notio legis. παραβαίνεται, hunc metum transgrediuntur, i. e. vilipendunt. contemnunt. Gottl.

Τόλμαν] vid. vers. Reisk. p. 157. qui h. l. bene παρεφράζετο. Gottl.

Αἳ δ᾽ ἄλλαι ξυντυχίαι] Ante hæc verba ponenda est distinctio minor, ut in Vasc. Nam præcedentia ἡ πενία, et ἡ ἐξουσία pendent a verbo ἐξάγουσιν. Paullo post dubito, an potius legendum sit in tertio casu ὡς ἑκάστῃ scil. ὀργῇ, τὶς κατέχεται: quemadmodum πένθει κατείχετο dicit Herodian. I. 4. Et ita Vallam accepisse indicio est illius versio, *impetu homines ut suo quisque occupantur.* Stephanus quidem in Append. ad Script. de Dial. p. 80. ubi hoc inter alia exempla pleonasmi τοῦ τὶς adnotat, et hic ἑκάστη pro nominativo habet, versionem Vallæ ita emendans, *pro diverso* affectu *hominum,* qui *ab intolerenda quadam vi* occupatur, vel, constrictus tenetur. Sed non tam affectus occupari et constrictus teneri dicitur, quam homo affectu. Neo Msstorum consensus in vulgatam lectionem hic maximi ponderis est. Nam credo in omnibus plerisque locis desiderari ι illud subscriptum, notam dativi. ut sæpissime in Cass. et Gr. De voc. ὀργὴ vid. I. 130 et 140. Duck.

'Εκάστη] Leg. ἑκάστῃ sc. ὀργῇ. ita recte Duck. probat v. Abr. 322. Dil. Gottl.

'Ως ἑκ. τ. κατέχ.] v. Ind. in κατέχω. B.

'Εκφροντίζων] Scholiastæ interpretatio non potest locum habere. Rectius Thom. Mag.

τύχης ὑποτιθεῖσα, πλεῖστα βλάπτουσι· καὶ ὄντα ἀφανῆ, κρείσσω ἐστὶ τῶν ὁρωμένων δεινῶν. καὶ ἡ τύχη ἐπ' αὐτοῖς οὐδὲν ἔλασσον ξυμβάλλεται ἐς τὸ ἐπαίρειν. ἀδοκήτως γὰρ, ἔστιν ὅτε, παρισταμένη, καὶ ἐκ τῶν ὑποδεεστέρων κινδυνεύειν τινὰ προάγει, καὶ οὐχ ἧσσον τὰς πόλεις, ὅσῳ περὶ τῶν μεγίστων, ἐλευθερίας, ἢ ἄλλων ἀρχῆς· καὶ μετὰ πάντων ἕκαστος ἀλογίστως ἐπιπλέον τὶ αὑτὸν ἐδόξασεν. ἁπλῶς τε, ἀδύνατον, καὶ πολλῆς εὐηθείας, ὅστις οἴεται, τῆς ἀνθρωπείας φύσεως ὁρμωμένης προθύμως τὶ πρᾶξαι, ἀποτροπήν τινα ἔχειν, ἢ νόμων ἰσχύϊ, ἢ ἄλλῳ τῳ δεινῷ.

μστ΄. 46. "Οὔκουν χρὴ οὔτε τοῦ θανάτου τῇ ζημίᾳ ὡς ἐχεγγύῳ πιστεύσαντας, χεῖρον βουλεύσασθαι, οὔτε ἀνέλπιστον καταστῆσαι τοῖς ἀποστᾶσιν, ὡς οὐκ ἔσται μεταγνῶναι, καὶ ὅτι ἐν βραχυτάτῳ τὴν ἁμαρτίαν καταλῦσαι. σκέψασθε γὰρ, ὅτι νῦν μὲν, ἤν τις καὶ ἀποστᾶσα πόλις γνῷ μὴ περιεσομένη, ἔλθοι ἂν ἐς ξύμβασιν, δυνατὴ οὖσα ἔτι τὴν δαπάνην ἀποδοῦναι, καὶ τολοιπὸν ὑποτελεῖν· ἐκείνως δὲ, τίνα

h. v. accipit pro ἐννοῶν. Hesych. ἐκφροντίζων, βουλευόμενος. Aristoph. Nub. 695. ἐκφρόντισόν τι τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων. Schol. σκέψαι καὶ διανοήθητι. Et mox v. 697. χαμαί μ' ἔασον αὐτὰ ταῦτ' ἐκφροντίσαι. Sed in Thoma vitiose editur, ὡς μὲν τὴν ἐπιβουλὴν ἐκφροντίζων. Duck.

Ἢ ἄλλῳ τῷ δεινῷ] Puto recte esse in Reg. τῳ, pro τινὶ, ut alibi millies. Duck.

Ἢ ἄλλῳ τῷ δεινῷ] Leg. τῳ, ut vidit Duck. et Baver. recepit. Gottl.

Ἐχεγγύῳ] Huc respicit Suidas in ἐχέγγυος, et exponit ὁ διὰ πίστεως ἄξιος. Hesych. βεβαίῳ, ἐξ αὐτοῦ ἔχοντι τὴν ἐγγύην. Nostrum sequitur Clemens Strom. VII. p. 891. Τῇ τοῦ Κυρίου φωνῇ πιστούμεθα τὸ ζητούμενον, ἢ πασῶν ἀποδείξεων ἘΧΕΓΓΥΩΤΈΡΑ. Josephus Antiq. XIX. 1. 17. Τὸ δὲ πιστὸν τοῦ περιεῖναι μηδέπω τότε ἘΧΈΓΓΥΟΝ συνελθεῖν. Illi præiverat Macchab. Scriptor X. 28. Οἱ μὲν ἜΓΓΥΟΝ ἔχοντες εὐημερίας καὶ νίκης μετ' ἀρετῆς τὴν ἐπὶ τὸν Κύριον καταφυγήν. Codex ibi Alex. elegantius οἱ μὲν οὖν. Noster alibi, διὰ τὸ τὴν γνώμην ἈΝΕΧΈΓΓΥΟΝ γεγενῆσθαι. *Quod sua illos opinio ut fidejussor inidoneus esset frustrata.* In Anthol. πέτρος ἜΓΓΥΟΣ πυρός. Hæc omnia a parente Historiæ Herodoto, apud quem haud semel invenies: Οὐ ΦΕΡΈΓΓΥΌΣ εἰμι δύναμιν τοσαύτην παρασχεῖν. Hos Maro æmulatus est: "Non, si Jupiter ipse *Spondeat* Italiam." Æschylus Sept. Αἴθων τέτακται λῆμα Πολυφόντου βία, ΦΕΡΈΓΓΥΟΝ φρούρημα. Anacreon, Ὤρη γάρ σ' ἐπέδησεν ἈΝΈΓΓΥΟΣ. Wass.

Ἐν βραχυτ.] sc. καιρῷ. Int. minus recte: levissima pœna. ἁμαρτ. καταλῦσαι, finire. v. Abr. 323. Gottl.

Τὴν ἁμαρτίαν καταλῦσαι] Dionys. Halic. VI. 47. ἀναλύσασθαι τὰς ἁμαρτίας. Hoc a Thucydide sumtum ibi adnotat Casaubonus, et suspicatur hic quoque fortassis legendum esse ἀναλῦσαι. Duck.

Νῦν μὲν] i. e. ut mea fert sententia. G.

Νῦν μὲν] Nescio, cúr vertat B. Gottl. aut quî possit verti: ut mea fert sententia. Immo simpliciter est, *nunc quidem*, ut res nunc sunt, ut ratio nostra est cum sociis: vel, nunc quidem, nempe, si hæc ratio placuerit, quam ego probem, ut parcatur deficientibus; νῦν μὲν γὰρ, si me secuti fueritis, si *jam* feceritis quod ego nunc suadeo; cui manifesto opponatur ἐκείνως δὲ, ex illa altera parte, si feceritis, quod Cleon suadet; *in ienem Falle aber.* Notandum etiam h. l. 1. (ἤν τις καὶ ἀποστᾶσα, si qua *forte* defecerit; καὶ est pro ἄρα, *wenn ia etwa*, rel. 2) μὴ περιεσομένη, non sign. se non evasuram, nempe a pœna, vindicta, sed, sibi non successurum, ut vincat eos, a quibus desciverit. Nam, illud si notet, μὴ alienum fuerit. Baver.

Γνῷ μὴ περιεσ.] Ubi cognoverit se imparem, atque fore sibi succumbendum. Abr. 324. Gottl.

οἴεσθε, ἥν τινα οὐκ ἄμεινον μὲν ἢ νῦν παρασκευάσεσθαι, πολιορκίᾳ τε παρατενεῖσθαι ἐς τοὔσχατον, εἰ τὸ αὐτὸ δύναται, σχολῇ καὶ ταχὺ ξυμβῆναι; ἡμῖν τε πῶς οὐ βλάβη, δαπανᾶν καθημένοις διὰ τὸ ἀξύμβατον, καὶ ἢν ἕλωμεν πόλιν, ἐφθαρμένην παραλαβεῖν, καὶ τῆς προσόδου τολοιπὸν ἀπ᾽ αὐτῆς στέρεσθαι; ἰσχύομεν δὲ πρὸς τοὺς πολεμίους τῷδε. ὥστε οὐ δικαστὰς ὄντας δεῖ ἡμᾶς μᾶλλον τῶν ἐξαμαρτανόντων ἀκριβεῖς βλάπτεσθαι, ἢ ὁρᾷν, ὅπως ἐς τὸν ἔπειτα χρόνον μετρίως κολάζοντες, ταῖς πόλεσιν ἕξομεν ἐς χρημάτων λόγον ἰσχυούσαις χρῆσθαι· καὶ τὴν φυλακὴν μὴ ἀπὸ τῶν νόμων τῆς δεινότητος ἀξιοῦν ποιεῖσθαι, ἀλλ᾽ ἀπὸ τῶν ἔργων τῆς ἐπιμελείας. οὗ νῦν τοὐναντίον δρῶντες, ἥν τινα ἐλεύθερον καὶ βίᾳ ἀρχόμενον, εἰκότως πρὸς αὐτονομίαν ἀποστάντα, χειρωσώμεθα, χαλεπῶς οἰόμεθα χρῆναι τιμωρεῖσθαι. χρὴ δὲ τοὺς ἐλευθέρους οὐκ, ἀφισταμένους σφόδρα κολάζειν, ἀλλὰ, πρὶν ἀποστῆναι, σφόδρα φυλάσσειν, καὶ προκαταλαμβάνειν, ὅπως μηδ᾽ εἰς ἐπίνοιαν τούτου ἴωσι, κρατήσαντάς τε, ὅτι ἐπ᾽ ἐλάχιστον τὴν αἰτίαν ἐπιφέρειν.

μζ΄. 47. "Υμεῖς δὲ σκέψασθε, ὅσον ἂν καὶ τοῦτο ἁμαρτάνοιτε, Κλέωνι πειθόμενοι. νῦν μὲν γὰρ ὑμῖν ὁ δῆμος ἐν πάσαις ταῖς πόλεσιν εὔνους ἐστὶ, καὶ ἢ οὐ ξυναφίσταται τοῖς ὀλίγοις, ἢ, ἐὰν βιασθῇ, ὑπάρχει τοῖς ἀποστήσασι πολέμιος εὐθύς· καὶ τῆς ἀντικαθισταμένης πόλεως τὸ πλῆθος ξύμμαχον ἔχοντες, ἐς πόλεμον ἐπέρχεσθε. εἰ δὲ διαφθερεῖτε τὸν δῆμον τὸν Μιτυληναίων, ὃς οὔτε μετέσχε τῆς ἀποστάσεως, ἐπειδή τε ὅπλων ἐκράτησεν, ἑκὼν παρέδωκε τὴν πόλιν· πρῶτον μὲν ἀδικήσετε, τοὺς εὐεργέτας κτείνοντες, ἔπειτα καταστήσετε τοῖς δυνατοῖς τῶν ἀνθρώπων ὃ βούλονται μάλιστα. ἀφιστάντες γὰρ τὰς πόλεις, τὸν δῆμον εὐθὺς ξύμμαχον ἕξουσι,

Τίνα—ἥν τινα οὐκ—παρασκευάσεσθαι—παρατενεῖσθαι] Eodem modo dictum, ut 2. 102. ὅτε—ἀλᾶσθαι αὐτὸν, pro verbo finito: Ita et hic pro, ἥτις οὐ παρασκευάσεται—παρατενεῖται. BAVER.

Τοὐναντίον] Quidam Mss. τἀναντία. non male. WASS.

Ἀφισταμένους] Male supplet Schol. τοῦ ἄρχεσθαι, nullo hic sensu. Quod additur: τὸ ἑξῆς, ἀφισταμ. κολάζειν, probum est, sed ab alio. BAVER.

Ἐς πόλεμον ἐπέρχεσθε] Fortassis præsens pro futuro posuit, quod in aliis ejusdem significationis frequens est. Vid. ad II. 44. Ita sententia erit, eos, si quid tale eveniat, civitatibus, quæ defecerint, bellum inlaturos plebem sibi amicam habentes. Et sic accipiendum suadent sequentia, ἀδικήσετε, καταστήσετε, et ἕξουσι. Ἐπέρχεσθαι, pro ἔρχεσθαι, ut apud Sochocl. Ajac. 437. τὸν αὐτὸν εἰς τόπον Τροίας ἐπελθών. DUCK.

προδειξάντων ὑμῶν τὴν αὐτὴν ζημίαν τοῖς τε ἀδικοῦσιν ὁμοίως κεῖσθαι καὶ τοῖς μή. δεῖ δὲ, καὶ εἰ ἠδίκησαν, μὴ προσποιεῖσθαι, ὅπως, ὃ μόνον ἡμῖν ἔτι ξύμμαχόν ἐστι, μὴ πολέμιον γένηται. καὶ τοῦτο πολλῷ ξυμφορώτερον ἡγοῦμαι ἐς τὴν κάθεξιν τῆς ἀρχῆς, ἑκόντας ἡμᾶς ἀδικηθῆναι, ἢ δικαίως, οὓς μὴ δεῖ, διαφθεῖραι. καὶ τὸ Κλέωνος τὸ αὐτὸ δίκαιον καὶ ξύμφορον τῆς τιμωρίας οὐχ εὑρίσκεται ἐν αὐτῷ δυνατὸν ὂν ἅμα γίγνεσθαι.

μή. 48. "Ὑμεῖς δὲ, γνόντες ἀμείνω τάδε εἶναι, καὶ μηδὲ οἴκτῳ πλέον νείμαντες, μήτ᾽ ἐπιεικείᾳ, (οἷς οὐδὲ ἐγὼ ἐῶ προσάγεσθαι,) ἀπ᾽ αὐτῶν δὲ τῶν παραινουμένων, πείθεσθέ μοι, Μιτυληναίων, οὓς μὲν Πάχης ἀπέπεμψεν ὡς ἀδικοῦντας, κρῖναι καθ᾽ ἡσυχίαν, τοὺς δ᾽ ἄλλους ἐᾷν οἰκεῖν. τάδε γὰρ ἔς τε τὸ μέλλον ἀγαθὰ, καὶ τοῖς πολεμίοις ἤδη φοβερά. ὅστις γὰρ εὖ βουλεύεται, πρὸς τοὺς ἐναντίους κρείσσων ἐστὶν, ἢ μετ᾽ ἔργων ἰσχύος ἀνοίᾳ ἐπιών."

μθ΄. 49. Τοιαῦτα μὲν ὁ Διόδοτος εἶπε. ῥηθεισῶν δὲ τῶν γνωμῶν τούτων μάλιστα ἀντιπάλων πρὸς ἀλλήλας, οἱ Ἀθηναῖοι ἦλθον μὲν ἐς ἀγῶνα ὅμως τῆς δόξης, καὶ ἐγένοντο ἐν τῇ χειροτονίᾳ ἀγχώμαλοι· ἐκράτησε δὲ ἡ τοῦ Διοδότου. καὶ τριήρη εὐθὺς ἄλλην ἀπέστελλον κατὰ σπουδὴν, ὅπως μὴ, φθασάσης τῆς δευτέρας, εὕρωσι διεφθαρμένην τὴν πόλιν. προ-

Μὴ προσποιεῖσθαι] *Dissimulare.* De hoc genere loquendi multa habent Budæus in Commentar. Ling. Græc. p. 296. et Steph. Append. ad Script. de Dialect. p. 126. D.

Καὶ τοῦτο—τῆς ἀρχῆς] Thom. Mag. in κατάσχεσις. Duck.

Ὅστις γὰρ—ἐπιών.] Stobæus p. 366. pro ἐναντίους, ἀντιπάλους contra Mss. Codd. repræsentat, quomodo legendum puto: ita enim Noster passim. Demosth. περὶ Μεγαλοπ. ὡς ἀνταλλάξασθαι βουλοίμεθα ἈΝΤΙΠΆΛΟΥΣ. ita Xenophon, alii ὅσα κόνις. Wass. Ἐναντίους pro hostibus dicit Thucyd. II. 42. τὴν δὲ τῶν ἐναντίων τιμωρίαν. Et I. 29. Κερκυραίοις ἐναντία πολεμήσοντες. In marg. Edit. Stobæi Lugd. male scriptum est in concione Cleonis, pro Diodoti. Duck.

Ὅμως τῆς δόξης] Τὸ ὅμως iniquo loco. Malit Heilm. poni post ἐκράτησε δὲ— G.

Ὅμως] Alienum est *tamen* ab h. l. Nam, quod certasse dicuntur sententiis, non contrarium est ei, quod præcesserit, sed plane consentaneum. Forte leg. ὁμοίως, aut etiam ὁμῶς: Ut auctores sententiarum pari pondere erant: *ita*, similiter, itidem civium sententiæ variabant. Bauer.

Ἐγένοντο] Confer Schol. Luciani T. I. p. 4. Turbas, et studia contendentium Noster non satis pro rei magnitudine explicat. Adeas ergo Euripidem Oreste 870. Æschylum Eumen. 485. Wass.

Μὴ φθασάσης τῆς δευτέρας] Æmil. Portus, cujus sententiam de hoc loco in Var. Lect. refert Hudsonus, in scholiis Græcis, quæ in Edit. Thucyd. Wechel. vetustis inserta sunt, scribit, hoc vel ita accipiendum esse, ὅπως μὴ εὕρωσι διεφθαρμένην τὴν πόλιν, τῆς δευτέρας μὴ φθασάσης τὴν προτέραν; vel dicendum, μὴ φθασάσης τῆς προτέρας τὴν δευτέραν δηλονότι. Prius, quod Vallæ quoque placuisse videtur, et nonnihil adjuvatur iis, quæ mox scribit Thucydides, τῆς μὲν προτέρας νεὼς οὐ σπουδῇ πλεούσης, nullius Ms. auctoritate nititur: nec prius facile sine similium loquutionum exemplis probari potest. Stephanus in marg. Edit. suæ secundæ quidem scribit, se

εἶχε δὲ ἡμέρᾳ τε καὶ νυκτὶ μάλιστα. παρασκευασάντων δὲ τῶν Μιτυληναίων πρέσβεων τῇ νηῒ οἶνον καὶ ἄλφιτα, καὶ μεγάλα ὑποσχομένων, εἰ φθάσαιεν, ἐγένετο σπουδὴ τοῦ πλοῦ τοιαύτη, ὥστε ἤσθιόν τε ἅμα ἐλαύνοντες οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ ἄλφιτα πεφυρμένα· καὶ οἱ μὲν ὕπνον ᾑροῦντο κατὰ μέρος, οἱ δὲ ἤλαυνον. κατὰ τύχην δὲ πνεύματος οὐδενὸς ἐναντιωθέντος, καὶ τῆς μὲν προτέρας νεὼς οὐ σπουδῇ πλεούσης ἐπὶ πρᾶγμα ἀλλόκοτον, ταύτης δὲ τοιούτῳ τρόπῳ ἐπειγομένης, ἡ μὲν ἔφθασε τοσοῦτον, ὅσον Πάχητα ἀνεγνωκέναι τὸ ψήφισμα, καὶ μέλλειν δράσειν τὰ δεδογμένα· ἡ δ᾽ ὑστέρα αὐτῆς ἐπικατάγεται, καὶ διεκώλυσε μὴ διαφθεῖραι. παρὰ τοσοῦτον μὲν ἡ Μιτυλήνη ἦλθε κινδύνου.

ν΄. 50. Τοὺς δ᾽ ἄλλους ἄνδρας, οὓς ὁ Πάχης ἀπέπεμψεν ὡς αἰτιωτάτους ὄντας τῆς ἀποστάσεως, Κλέωνος γνώμῃ διέφθειραν οἱ Ἀθηναῖοι· ἦσαν δὲ ὀλίγῳ πλείους χιλίων. καὶ Μιτυληναίων τείχη καθεῖλον, καὶ ναῦς παρέλαβον. ὕστερον δὲ φόρον μὲν οὐκ ἔταξαν Λεσβίοις, κλήρους δὲ ποιήσαντες τῆς γῆς, πλὴν τῆς Μηθυμναίων, τρισχιλίους, τριακοσίους μὲν τοῖς θεοῖς ἱεροὺς ἐξεῖλον, ἐπὶ δὲ τοὺς ἄλλους σφῶν αὐτῶν κληρούχους τοὺς λαχόντας ἀπέπεμψαν· οἷς ἀργύριον Λέσβιοι ταξάμενοι τοῦ κλήρου ἑκάστου τοῦ ἐνιαυτοῦ δύο μνᾶς φέρειν, αὐτοὶ εἰργάζοντο τὴν γῆν. παρέλαβον δὲ καὶ τὰ ἐν τῇ ἠπείρῳ πολίσματα οἱ

in Adnotationib. ostensurum, videri ferri posse δευτέρας. Verum nullæ exstant illius Adnotationes nisi in Lib. I. et II. Duck.

Οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ ἄλφιτα πεφυρμένα] Μάζαν, cibum remigum, apud Aristoph. Ran. 1105. Spanhemius ibi ex hoc loco interpretatur panem vino et oleo maceratum. Sed non credibile est, μάζαν remigum semper vino subactam fuisse, quos victu admodum tenui usos certum est. Haud dubie verum est, quod scribit Scheffer. IV. de Milit. Nav. 1. hoc extraordinarium fuisse, quo alacriores essent remiges. Πεφυρμένος plus semel est apud Homerum, et apud Dionys. Halic. qui Thucydideis libenter utitur, VI. 31. et XI. 40. πεφυραμένος in illo, apud Sueton. Tiber. LVII. πηλὸν αἵματι πεφυραμένον: ubi, quanquam et Mss. variant, et Suidas in Ἀλέξανδρος Αἰγαῖος habet πεφυρμένον, Casaubonus tamen omnino melius esse dicit πεφυραμένον. Ὕπνον αἱρεῖσθαι est etiam II. 75. ubi vid. D.

Ἔφθασε] Vid. Diodor. Sicul. pag. 315. a. Wass.

Κλήρους] Μερίδας recte interpretatur Scholiastes. Est enim κλῆρος portio, sive modus agri colonis, in agros hostibus ademtos missis, vel nova urbe condita civibus viritim sorte adsignatus. Vid. Spanhem. ad Aristoph. Nub. v. 203. et ad Callimach. Hymn. in Del. v. 281. et Perizon. ad Ælian. XII. Var. Hist. 61. Posterioris generis κλήρους *heredia* vocabant Romani, quod heredem sequerentur, ut ait Varro I. de Re Rust. 10. D.

Τοῖς θεοῖς ἱεροὺς ἐξεῖλον] De hoc more Veterum, in dividendis agris ab hoste captis, agit Spanhem. Dissert. IX. de Præstant. et Usu Numism. p. 669. et ad Juliani Orat. I. pag. 218. Κληρούχους Schol. Aristoph. l. d. Hesych. Suidas et Schol. Sophocl. Ajac. 508. exponunt γεωργούς. Alibi sunt duces coloniarum. Utramque significationem adlatis multorum Scriptorum locis ostenderunt Vales. ad Harpocr. voc. Κληροῦχοι, et Spanhem. ad Aristoph. l. d. et ad Juliani Orat. I. pag. 187. Duck.

Πολίσματα] Trojam ex hac voce captam

Ἀθηναῖοι, ὅσων Μιτυληναῖοι ἐκράτουν. καὶ ὑπήκουον ὕστερον Ἀθηναιών. τὰ μὲν κατὰ Λέσβον οὕτως ἐγένετο.

να'. 51. Εν δὲ τῷ αὐτῷ θέρει, μετὰ τὴν Λέσβου ἅλωσιν, Ἀθηναῖοι, Νικίου τοῦ Νικηράτου στρατηγοῦντος, ἐστράτευσαν ἐπὶ Μίνωαν τὴν νῆσον, ἣ κεῖται πρὸ Μεγάρων· ἐχρῶντο δὲ αὐτῇ, πύργον ἐνοικοδομήσαντες, οἱ Μεγαρεῖς φρουρίῳ. ἐβούλετο δὲ Νικίας τὴν φυλακὴν αὐτόθεν δι' ἐλάσσονος τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ μὴ ἀπὸ τοῦ Βουδόρου καὶ τῆς Σαλαμῖνος εἶναι· τούς τε Πελοποννησίους, ὅπως μὴ ποιῶνται ἔκπλους αὐτόθεν λανθάνοντες, τριήρων τε (οἷον καὶ τοπρὶν γενόμενον) καὶ ληστῶν ἐκπομπαῖς, τοῖς τε Μεγαρεῦσιν ἅμα μηδὲν ἐσπλεῖν. ἑλὼν οὖν ἀπὸ τῆς Νισαίας πρῶτον δύο πύργω προέχοντε μηχαναῖς ἐκ θαλάσσης, καὶ τὸν ἔσπλουν ἐς τὸ μεταξὺ τῆς νήσου ἐλευθερώσας, ἀπετείχιζε καὶ τὸ ἐκ τῆς ἠπείρου, ᾗ κατὰ γέφυραν διὰ τενάγους ἐπιβοήθεια ἦν τῇ νήσῳ, οὐ πολὺ διεχούσῃ τῆς ἠπείρου. ὡς δὲ τοῦτο ἐξειργάσαντο ἐν ἡμέραις ὀλίγαις, ὕστερον δὴ καὶ ἐν τῇ νήσῳ τεῖχος ἐγκαταλιπὼν καὶ φρουρὰν, ἀνεχώρησε τῷ στρατῷ.

νβ'. 52. Ὑπὸ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους τοῦ θέρους τούτου καὶ οἱ Πλαταιῆς, οὐκέτι ἔχοντες σῖτον, οὐδὲ δυνάμενοι πολιορκεῖσ-

a Pachete argumentatur Strabo XIII. pag. 896. Wass. Add. quæ ibi adnotat Casaubonus. Duck.

Μίνωαν τὴν νῆσον] Strabo IX. pag. 391. *ἄκραν* vocat. Observat Casaub. ad Strab. III. 137. hæc apud Geographos sæpe confundi, et ab alio insulam, vel peninsulam adpellari, quam alius *ἄκραν* vocat. Sed festinatione lapsus scribit, Minoa ante Megara Straboni insula, Thucydidi *ἄκρα*; quod contra scriptum voluerat, ut intelligitur ex iis, quæ ad Strabon. IX. 391. adnotat. Idem.

Τούς τε Πελοποννησίους] Cass. hic adscriptum habet scholion, *ἐβούλετο δηλονότι*. Ita accusativus *τοὺς Πελοποννησίους*, hic erit pro nominativo, quasi esset, *καὶ ὅπως οἱ Πελοποννήσιοι μὴ ποιῶνται ἔκπλους*. Hæc constructio usitatissima est cum verbis *οἶδα*, *ὁρῶ*, *φοβοῦμαι*, eorumque synonymis, cujus multa exempla congessit Stephan. ad Script. de Dial. p. 51. Nec tamen infrequens cum aliis. De *λέγω* et *ἀγγέλλω* vid. quæ adnotat Clar. Gronov. ad Arrian. III. 1. Aristoph. Plut. 56. *σὺ πρότερον σαυτὸν ὅστις εἶ, φράσον.* Nubib. 144. *ἀνήρετο Χαιρεφῶντα ψύλλαν ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας.* Et Avib. 1269. *Δεινόν γε τὸν κήρυκα, τὸν παρὰ τοὺς βροτοὺς Οἰχόμενον, εἰ μηδέποτε νοστήσει πάλιν.* Idem.

Πλαταιῆς] Hanc Platæarum deditionem cum eruptione III. 20. memorata conjungere videtur, 315. c. Diodorus. Demosthenes in Neæram p. 531. *Τῶν δὲ Πλαταιέων ἀποκριναμένων, ὅτι ἄνευ Ἀθηναίων οὐδὲν ἂν πράξειαν, ἐπολιόρκουν αὐτοὺς διπλῷ τείχει περιτειχίσαντες ΔΕΚΑ ἔτη.* Interp. decennium, sed reclamat computus. Urbem *περιεσταύρωσαν* Bell. Pelop. III. deditio autem facta est belli ejusdem anno quinto. repone ergo fidenter, *δύο*. Cæterum Platæa utroque numero Noster et Herodotus. Apud Nepotem, Ms. Trin. Platæas, Pausan. I. ubi vocem *millibus* recte omittit. Vid. Whelerum Itin. p. 474. et Sextum Empir. 31. d. Wass. Sextus advers. Grammat. Cap. VII. *Ἀθῆναι γὰρ λέγονται πληθυντικῶς, αἱ μία πόλις, καὶ Πλαταιαί.* Eustath. in II. Iliad. p. 296. *Ἑνικῶς μὲν γὰρ ἡ Πλάταια, πληθυντικῶς δὲ αἱ Πλαταιαί.* Et sic Stephanus, ubi vid. Interpretes. Duck.

Δυνάμενοι πολιορκ.] Commeatu ac frumento, facultatibusque et viribus ferendæ diutius obsidionis destituti. Abr. p. 330. G.

Vis non inest in voc. *δυνάμενοι*, quo ita ex-

θαι, ξυνέβησαν τοῖς Πελοποννησίοις τοιῷδε τρόπῳ· προσέβαλον αὐτῶν τῷ τείχει, οἱ δὲ οὐκ ἠδύναντο ἀμύνεσθαι· γνοὺς δὲ ὁ Λακεδαιμόνιος ἄρχων τὴν ἀσθένειαν αὐτῶν, βίᾳ μὲν οὐκ ἐβούλετο ἑλεῖν· εἰρημένον γὰρ ἦν αὐτῷ ἐκ Λακεδαίμονος, ὅπως, εἰ σπονδαὶ γίγνοιντό ποτε πρὸς Ἀθηναίους, καὶ ξυγχωροῖεν ὅσα πολέμῳ χωρία ἔχουσιν ἑκάτεροι, ἀποδίδοσθαι, μὴ ἀνάδοτος εἴη ἡ Πλάταια, ὡς αὐτῶν ἑκόντων προσχωρησάντων· προσπέμπει δὲ αὐτοῖς κήρυκα, λέγοντα, "εἰ βούλονται παραδοῦναι τὴν πόλιν ἑκόντες τοῖς Λακεδαιμονίοις, καὶ δικασταῖς ἐκείνοις χρήσασθαι, τούς τε ἀδίκους κολάζειν, παρὰ δίκην δὲ, οὐδένα." τοσαῦτα μὲν ὁ κῆρυξ εἶπεν. οἱ δὲ (ἦσαν γὰρ ἤδη ἐν τῷ ἀσθενεστάτῳ,) παρέδοσαν τὴν πόλιν. καὶ τοὺς Πλαταιέας ἔτρεφον οἱ Πελοποννήσιοι ἡμέρας τινὰς, ἐν ὅσῳ οἱ ἐκ τῆς Λακεδαίμονος δικασταὶ πέντε ἄνδρες ἀφίκοντο. ἐλθόντων δὲ αὐτῶν, κατηγορία μὲν οὐδεμία προετέθη· ἠρώτων δὲ αὐτοὺς, ἐπικαλεσάμενοι, τοσοῦτον μόνον, "εἴτι Λακεδαιμονίους καὶ τοὺς ξυμμάχους ἐν τῷ πολέμῳ τῷ καθεστῶτι ἀγαθόν τι εἰργασμένοι εἰσίν." οἱ δ' ἔλεγον, αἰτησάμενοι μακρότερα εἰπεῖν, καὶ προτάξαντες σφῶν αὐτῶν Ἀστύμαχόν τε τὸν Ἀσωπολάου, καὶ Λάκωνα τὸν Αειμνήστου, πρόξενον ὄντα Λακεδαιμονίων, καὶ ἐπελθόντες, ἔλεγον τοιάδε.

νγʹ. 53. "ΤΗΝ μὲν παράδοσιν τῆς πόλεως, ὦ Λακεδαιμόνιοι, πιστεύσαντες ὑμῖν, ἐποιησάμεθα, οὐ τοιάνδε δίκην οἰό-

plicato, ut facit Gottl. tamen non constet ratio Infinit. πολιορκ. sed in πολιορκεῖσθαι, quod hic sit, sustinere, diutius pati obsidionem, subint. ἔτι, diutius, porro. cf. Philol. Th. Paull. p. 245. BAVER.

Αὐτῶν] Abest Cl. non male. WASS.

Μὴ ἀνάδοτος εἴη ἡ Πλάταια] Pollux VII. 13. μὴ ἀνάδοτος εἴη Πλάταια, omisso articulo. et explicat, τὸ μετὰ τὴν πρᾶσιν ἀποδοθέν. Videtur ad proverbium alludere, τῶν ὀρθῶς δοθέντων ἀφαίρεσις οὐκ ἔστι. Vid. ad locum Adnotata. WASS. Stephanus Append. ad Script. de Dial. pag. 201. putat, Pollucem indicare, ἀνάδοτος esse inter vocabula Thucydidi peculiaria, vel cum paucis communia. Hoc non facile quis colligat e verbis Pollucis, qui sæpe eodem modo loquitur de vocabulis quibusdam, quæ multis communia sunt. quamquam fortassis verum est, ἀνάδοτος raro apud alios inveniri. DUCK.

Δικασταὶ πέντε ἄνδρες] Horum unus erat Aristomenidas, Agesilai regis avus maternus, ut ait Pausanias in Laconicis. *Palmerius* Exercitat. p. 48. HUDS.

Τοσοῦτον μόνον] Stephanus l. d. p. 105. quia τοσοῦτον per se significat *hoc solum*, sive *non aliud quam hoc*, τὸ μόνον abundare existimat. Sed hoc satis obvium est: παρέλκον illud particulæ τι, in iis, quæ sequuntur, εἴ ΤΙ Λακεδαιμονίους—ἀγαθόν ΤΙ εἰργασμένοι εἰσὶν, longe, ut opinor, inusitatius. Et certe tantum uno loco positum ad sententiam sufficere poterat. Mox Cap. 54. ubi hæc repetuntur, omittitur loco posteriore: In Gr. hic abest loco priore. Eadem varietas est Cap. 68. DUCK.

Εἴτι Λακεδαιμονίους—ἀγαθόν τι] Duck. inclinat alterum τι deleri. et infra c. 54. 4. omittitur. Sed hic pleonasmus non inusitatus est, in primis apud Thuc. v. Abresch pag. 332. GOTTL.

Ἐπελθ.] v. Abresch. Dil. p. 100. G.

μενοι ὑφέξειν, νομιμωτέραν δέ τινα ἔσεσθαι· καὶ ἐν δικασταῖς οὐκ ἐν ἄλλοις δεξάμενοι (ὥσπερ καὶ ἐσμὲν) γενέσθαι, ἢ ὑμῖν· ἡγούμενοι τὸ ἴσον μάλιστ᾽ ἂν φέρεσθαι. νῦν δὲ φοβούμεθα, μὴ ἀμφοτέρων ἅμα ἡμαρτήκαμεν· τόν τε γὰρ ἀγῶνα περὶ τῶν δεινοτάτων εἶναι, εἰκότως ὑποπτεύομεν, καὶ ὑμᾶς, μὴ οὐ κοινοὶ ἀποβῆτε· τεκμαιρόμενοι, προκατηγορίας τε ἡμῶν οὐ προγεγενημένης, ᾗ χρὴ ἀντειπεῖν, (ἀλλ᾽ αὐτοὶ λόγον ᾐτησάμεθα·) τό, τε ἐπερώτημα βραχὺ ὄν, ᾧ τὰ μὲν ἀληθῆ ἀποκρίνασθαι, ἐναντία γίγνεται, τὰ δὲ ψευδῆ, ἔλεγχον ἔχει. πανταχόθεν δὲ ἄποροι καθεστῶτες, ἀναγκαζόμεθα, καὶ ἀσφαλέστερον δοκεῖ εἶναι, εἰπόντας τὶ κινδυνεύειν. καὶ γὰρ ὁ μὴ ῥηθεὶς λόγος τοῖς ὧδ᾽ ἔχουσιν αἰτίαν ἂν παράσχοι, ὡς, εἰ ἐλέχθη, σωτήριος ἂν ἦν. χαλεπῶς δὲ ἔχει ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ πειθώ. ἀγνῶτες μὲν γὰρ ὄντες ἀλλήλων, ἐπεισενεγκάμενοι μαρτύρια ὧν ἄπειροι ἦτε, ὠφελούμεθ᾽ ἄν· νῦν δὲ πρὸς εἰδότας πάντα λελέξεται. καὶ δέδιμεν οὐχὶ, μὴ, προκαταγνόντες ἡμῶν τὰς ἀρετὰς ἥσσους εἶναι τῶν ὑμετέρων, ἔγκλημα αὐτὸ ποιῆτε, ἀλλὰ μὴ, ἄλλοις χάριν φέροντες, ἐπὶ διεγνωσμένην κρίσιν καθιστώμεθα.

νδʹ. 54. "Παρεχόμενοι δὲ ὅμως ἃ ἔχομεν δίκαια, πρός τε τὰ Θηβαίων διάφορα, καὶ ἐς ὑμᾶς, καὶ ἐς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας, τῶν εὖ δεδρασμένων ὑπόμνησιν ποιησόμεθα, καὶ πείθειν πειρασόμεθα. φαμὲν γὰρ πρὸς τὸ ἐρώτημα τὸ βραχὺ, "εἴτι Λακεδαιμονίους καὶ τοὺς ξυμμάχους ἐν τῷ πολέμῳ τῷδε ἀγαθὸν πεποιήκαμεν," εἰ μὲν ὡς πολεμίους ἐρωτᾶτε, οὐκ ἀδικεῖσθαι ὑμᾶς, μὴ εὖ παθόντας· φίλους δὲ νομίζοντας, αὐτοὺς ἁμαρτάνειν μᾶλλον, τοὺς ἡμῖν ἐπιστρατεύσαντας. τὰ δ᾽ ἐν τῇ εἰρήνῃ

Ἐν δικασταῖς—ἐν ἄλλοις] Heilm. malit pro ἐν ἄλλοις, ἂν legi. Idem.

Δεξάμενοι] i. e. εἰ δεξαίμεθα. participia conditionaliter adhibentur. Abresc. 331. G.

Ἢ ὑμῖν] Delet Reisk. τὸ ἤ. Gottl.

Ἡγούμενοι] Sc. ἦμεν. v. Abr. l. c. Idem. Pendet ab ἐποιησάμεθα, ut reliqua participia: nec video, cur suppleatur, ἦμεν. Deinde in verbis ἐν δικ. οὐκ ἐν ἄλλοις—γενέσθαι, alterum ἐν redundet, nisi ita intellexeris: ἐν δικασταῖς, (simpliciter,) si (utique) si apud judices agenda res sit, non ἐν ἄλλοις tamen, non apud alios, præter vos, volentes judicari. Baver.

Τεκμαιρόμενοι] Duplex regimen accomodatum τῷ τεκμαιρόμενοι, gen. et accus. Ille pendet ab omissa præp. ἀπὸ l. ἐξ. v. Abr. Dil. 331. Baverus post verba ἀλλ᾽ αὐτοὶ omissum credit ὅτι. Gottl.

Ἐπερώτημα] Abresch. 332. dictum putat cum respectu ad verba: λόγον ᾐτησάμεθα—nec προκατηγορία προεγένετο. Sed argutari videtur Abresch. nam c. 54. in eadem re ponitur, ἐρώτημα. Idem.

Καὶ ἐς τοὺς ἄλλους] Καὶ τοὺς ἄλλους quidam Mss. utroque modo Noster. Wass. Τῶν εὖ—ποιησόμεθα Thomas Mag. in δεδρασμένον. Duck.

καὶ πρὸς τὸν Μῆδον, ἀγαθοὶ γεγενήμεθα, τὴν μὲν, οὐ λύσαντες νῦν πρότεροι, τῷ δὲ ξυνεπιθέμενοι τότε ἐς ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος μόνοι Βοιωτῶν. καὶ γὰρ ἠπειρῶταί τε ὄντες ἐναυμαχήσαμεν ἐπ᾽ Ἀρτεμισίῳ, μάχῃ τε τῇ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ γῇ γενομένῃ, παρεγενόμεθα ὑμῖν τε καὶ Παυσανίᾳ. εἴτε τι ἄλλο κατ᾽ ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐγένετο ἐπικίνδυνον τοῖς Ἕλλησι, πάντων παρὰ δύναμιν μετέσχομεν. καὶ ὑμῖν, ὦ Λακεδαιμόνιοι, ἰδίᾳ, ὅτε περ δὴ μέγιστος φόβος περιέστη τὴν Σπάρτην, μετὰ τὸν σεισμὸν τῶν ἐς Ἰθώμην Εἱλώτων ἀποστάντων, τὸ τρίτον μέρος ἡμῶν αὐτῶν ἐξεπέμψαμεν ἐς ἐπικουρίαν. ὧν οὐκ εἰκὸς ἀμνημονεῖν.

νέ. 55. "Καὶ τὰ μὲν παλαιὰ καὶ μέγιστα τοιοῦτοι ἠξιώσαμεν εἶναι· πολέμιοι δὲ ἐγενόμεθα ὕστερον· ὑμεῖς δὲ αἴτιοι· δεομένων γὰρ ξυμμαχίας, ὅτε Θηβαῖοι ἡμᾶς ἐβιάσαντο, ὑμεῖς ἀπεώσασθε, καὶ πρὸς Ἀθηναίους ἐκελεύετε τραπέσθαι, ὡς ἐγγὺς ὄντας, ὑμῶν δὲ μακρὰν ἀποικούντων. ἐν μέντοι τῷ πολέμῳ οὐδὲν ἐκπρεπέστερον ὑπὸ ἡμῶν οὔτε ἐπάθετε, οὔτε ἐμελλήσατε. εἰ δ᾽ ἀποστῆναι Ἀθηναίων οὐκ ἠθελήσαμεν, ὑμῶν κελευσάντων, οὐκ ἠδικοῦμεν. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ἐβοήθουν ἡμῖν ἐναντία Θηβαίοις, ὅτε ὑμεῖς ἀπωκνεῖτε· καὶ προδοῦναι αὐτοὺς οὐκέτι ἦν καλὸν, ἄλλως τε καὶ οὓς εὖ παθών τις καὶ αὐτὸς δεόμενος προσηγάγετο ξυμμάχους, καὶ πολιτείας μετέλαβεν· ἰέναι δὲ ἐς τὰ παραγγελλόμενα εἰκὸς ἦν προθύμως. ἃ δὲ ἑκάτεροι ἐξηγεῖσθε τοῖς ξυμμάχοις, οὐχ οἱ ἑπόμενοι αἴτιοι, εἴ τι μὴ καλῶς ἐδρᾶτε, ἀλλ᾽ οἱ ἄγοντες ἐπὶ τὰ μὴ ὀρθῶς ἔχοντα.

νστ΄. 56. "Θηβαῖοι δὲ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἡμᾶς ἠδίκησαν, τὸ δὲ τελευταῖον, αὐτοὶ ξύνιστε, δι᾽ ἅπερ καὶ τάδε πάσχομεν. πόλιν γὰρ αὐτοὺς τὴν ἡμετέραν καταλαμβάνοντας ἐν σπονδαῖς, καὶ προσέτι ἱερομηνίᾳ, ὀρθῶς [τε] ἐτιμωρησάμεθα,

Σεισμὸν] Olymp. LXXVII. 4. vid. Diod. p. 274. c. Wass.

Πρὸς—τραπέσθαι] Thom. Magist. in βούλομαι. Duck.

Ἐδρᾶτε] Reisk. ἐδρᾶτο, contingit. Mutavit postea sententiam, s. δρᾶται, aut δρᾶτε. Gottl.

Nulla mutatione opus; de præterito enim agi, declaret, εἰκὸς ἦν. Baver.

Ἀλλ᾽ οἱ ἄγοντες ἐπὶ τὰ μὴ ὀρθῶς ἔχοντα] Valla, *penes illos, qui duces ad prave agendum extiterant.* Fr. Portus, *penes duces.* Uterque recte. Male Æ. Portus, quem sequutus est Hudsonus, *penes illos, qui vos ad res pravas agendum duxerunt.* Apertum est, e superioribus repetendum esse τοὺς ἑπομένους: οὐχ οἱ ἑπόμενοι αἴτιοι, ἀλλ᾽ οἱ ἄγοντες τοὺς ἑπομένους. Infr. Cap. 65. οἱ γὰρ ἄγοντες παρανομοῦσι μᾶλλον τῶν ἑπομένων. Duck.

Ἱερομηνίᾳ] Portus, cujus versionem hic interpolavit Huds. putavit esse, νουμηνίαν. Et sic Cap. 65. Steph. quoque in marg. Edit.

κατὰ τὸν πᾶσι νόμον καθεστῶτα, τὸν ἐπιόντα πολέμιον ὅσιον εἶναι ἀμύνεσθαι· καὶ νῦν οὐκ ἂν εἰκότως δι' αὐτοὺς βλαπτοίμεθα. εἰ γὰρ τῷ αὐτίκα χρησίμῳ ὑμῶν τε καὶ ἐκείνων πολεμίῳ τὸ δίκαιον λήψεσθε, τοῦ μὲν ὀρθοῦ φανεῖσθε οὐκ ἀληθεῖς κριταὶ ὄντες, τὸ δὲ ξυμφέρον μᾶλλον θεραπεύοντες. καίτοι, εἰ νῦν ὑμῖν ὠφέλιμοι δοκοῦσιν εἶναι, πολὺ καὶ ἡμεῖς καὶ οἱ ἄλλοι Ελληνες μᾶλλον τότε, ὅτε ἐν μείζονι κινδύνῳ ἦτε. νῦν μὲν γὰρ ἑτέροις ὑμεῖς ἐπέρχεσθε δεινοί· ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ καιρῷ, ὅτε πᾶσι δουλείαν ἐπέφερεν ὁ βάρβαρος, οἵδε μετ' αὐτοῦ ἦσαν. καὶ δίκαιον, ἡμῶν τῆς νῦν ἁμαρτίας (εἰ ἄρα ἡμάρτηταί τι) ἀντιθεῖναι τὴν τότε προθυμίαν· καὶ μείζω τε πρὸς ἐλάσσω εὑρήσετε, καὶ ἐν καιροῖς, οἷς σπάνιον ἦν, τῶν Ελλήνων τινὰ ἀρετὴν τῇ Ξέρξου δυνάμει ἀντιτάξασθαι. ἐπῃνοῦντό τε μᾶλλον οἱ μὴ τὰ ξύμφορα πρὸς τὴν ἔφοδον αὐτοῖς ἀσφαλείᾳ πράσσοντες, ἐθέλοντες δὲ τολμᾶν μετὰ κινδύνων τὰ βέλτιστα. ὧν ἡμεῖς γενόμενοι, καὶ τιμηθέντες ἐς τὰ πρῶτα, νῦν ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς δέδιμεν μὴ διαφθαρῶμεν, Αθηναίους ἑλόμενοι δικαίως μᾶλλον ἢ ὑμᾶς κερδαλέως. καίτοι χρὴ ταυτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ὁμοίως φαίνεσθαι γιγνώσκοντας, καὶ τὸ ξυμφέρον μὴ ἄλλο τι νομίσαι,

sec. versionem Vallæ, *die solenni*, emendat, *in sacris*, vel *feriis primæ diei mensi*, q. d. *feriarum menstruarum die.* Fortassis omnis νουμηνία recte dici potest ἱερομηνία: sed an omnis ἱερομηνία quoque sit νουμηνία, mihi non liquet. Nam Harpocration e Demosth. adv. Timocrat. ἱερομηνίας nihil aliud, quam ἑορτώδεις ἡμέρας interpretatur. Et sic ex eo Suidas et Hesychius. Nec quidquam de νουμηνίᾳ addunt. Ac neque quisquam e quamplurimis Scriptoribus, quorum verba de sacro νουμηνίας adfert Meursius in Græc. Feriata, v. Νουμηνία, hunc diem vocat ἱερομηνίαν. Adde, quod Thucyd. II. 4. Platæas a Thebanis τελευτῶντος τοῦ μηνὸς occupatas dicit. Budæus in Demosthene, qui sæpe ἱερομηνίαν memorat, interpretabatur *sacra stata aliquo mense*, vel generaliter *diem festum*, et Camerar. in Demosth. adv. Timocrat. *dies festos.* Vid. Steph. Thes. Suidas ἱερομηνία, ἱερὰ ἑορτὴ κατὰ μῆνα. Sic etiam Etymol. M. et insuper, ἡ ἐν τῷ μηνὶ ἱερὰ ἡμέρα, quæ confirmant interpretationem priorem Budæi. In Gloss. ἱερομηνία, *festivi ludi*: quo pertinet, quod e Budæo adnotat Steph., ἱερομηνίαν apud Demosthenem etiam esse *diem ludorum.* Infra V. 54. est τὰ ἱερομήνια, ubi Schol. ἑορτώδης ἡμέρα. Quæ Kuhnius ad Pausan. III. 5. de ἱερομηνίαις adnotat, nihil magnopere ad inlustrationem hujus loci faciunt, et non satis explorata videntur. D.

Ἔφοδ. αὐτ. ἀσφαλ.] Nil agit Schol. in ἀσφαλείᾳ supplendo, ἑαυτῶν. Neque enim inde appareat, quo referatur Dativus; quem ego pendere putem, a subst. ἔφοδον, ἔφοδον ἀσφαλείᾳ, i. e. ἀσφαλῆ, μετ' ἀσφαλείας. Aut notet ἀσφαλείᾳ, διὰ τὴν ἀσφάλειαν, ut ipsi essent tuti, nil a barbaro timerent; Quippe ἀσφάλεια est eadem cautio, cura, circumspectio, diligentia cavendi; ut ἀσφαλὴς non *tutum* modo, verum et *cautum*, notat: ut in illo Augusti, apud Sueton. c. 25. ἀσφαλὴς στρατηλάτης opponitur θρασεῖ, audaci, temerario. Baver.

Καὶ τὸ ξυμφέρον] Locum h. impeditum optime videtur explicasse Abresch. et pro ὑμῖν legit ὑμῖν. Baver. ante καὶ excidisse putat, verbo ἔχωσι, εἰ. Heilm. locum non bene correxit: τὸ ὅταν ejicit et pro ἔχωσι, ἔχουσι corrigit, Dat. plur. Gottl.

Τὸ ξυμφέρον, rel.] Forte sic explicandus locus: oportet (vos, o Lacedæmonii,) non aliam utilitatem (vestram quoque,) habere, quam si (forte enim εἰ exciderit post ἢ, similitudine absorptum,) sociis, si quidem semper gratiam firmam habuerint (benignis in

ἢ, τῶν ξυμμάχων τοῖς ἀγαθοῖς ὅταν ἀεὶ βέβαιον τὴν χάριν τῆς ἀρετῆς ἔχωσι, καὶ τὸ παραυτίκα που ἡμῖν ὠφέλιμον καθιστῆται."

νζʹ. 57. "Προσκέψασθέ τε, ὅτι νῦν μὲν παράδειγμα τοῖς πολλοῖς τῶν Ἑλλήνων ἀνδραγαθίας νομίζεσθε· εἰ δὲ περὶ ἡμῶν γνώσεσθε μὴ τὰ εἰκότα (οὐ γὰρ ἀφανῆ κρινεῖτε τὴν δίκην τήνδε, ἐπαινούμενοι δὲ περὶ οὐδ' ἡμῶν μεμπτῶν,) ὁρᾶτε, ὅπως μὴ οὐκ ἀποδέξωνται, ἀνδρῶν ἀγαθῶν πέρι, αὐτοὺς ἀμείνους ὄντας, ἀπρεπές τι ἐπιγνῶναι, οὐδὲ πρὸς ἱεροῖς τοῖς κοινοῖς σκῦλα ἀπὸ ἡμῶν τῶν εὐεργετῶν τῆς Ἑλλάδος ἀνατεθῆναι. δεινὸν δὲ δόξει εἶναι, Πλάταιαν Λακεδαιμονίους πορθῆσαι· καὶ τοὺς μὲν πατέρας ἀναγράψαι ἐς τὸν τρίποδα τὸν ἐν Δελφοῖς δι' ἀρετὴν τὴν πόλιν, ὑμᾶς δὲ καὶ ἐκ παντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ πανοικησίᾳ διὰ Θηβαίους ἐξαλεῖψαι. ἐς τοῦτο γὰρ δὴ ξυμφορᾶς προκεχωρήκαμεν, οἵτινες Μήδων τε κρατησάντων ἀπολλύμεθα, καὶ νῦν ἐν ὑμῖν, τοῖς πρὶν φιλτάτοις, Θηβαίων ἡσσώμεθα, καὶ δύο ἀγῶνας τοὺς μεγίστους ὑπέστημεν, τότε μὲν, τὴν πόλιν εἰ μὴ παρέδομεν, λιμῷ διαφθαρῆναι, νῦν δὲ, θανάτου δίκῃ κρίνεσθαι. καὶ περιεώσμεθα ἐκ πάντων Πλαταιῆς, οἱ παρὰ δύναμιν πρόθυμοι ἐς τοὺς Ἕλληνας, ἔρημοι καὶ ἀτιμώρητοι· καὶ οὔτε τῶν

se,) etiam præsens status rerum et conditio utilis detur et constituatur. Ὠφέλιμον pro ὠφελίμως, ut I. 32. init. σαφὲς καταστήσουσι· aut καθίστασθαι simpliciter sit, fieri, constitui. Ἡμῖν maxime incommodat: sed insertum est, quod ad *se* statim converterent Platæenses, quasi supra sit, τοῖς ἀγαθοῖς τ. ξυμμάχων, ὥσπερ ἡμῖν, vel hic καὶ οὖν καὶ ἡμῖν. Ut 1. 82. ὅσοι, ὥσπερ καὶ ἡμεῖς, ἐπιβουλευόμεθα pro ἐπιβουλεύονται· et 3. 67. ἢν οἱ ἡγεμόνες, ὥσπερ νῦν ὑμεῖς, ποιήσησθε, pro ποιήσονται. v. Phil. Thucyd. Paull. 108. BAVER.

Πανοικησίᾳ] Πανοικεσίᾳ, quod quidam Mss. habent, etiam est in Polluce VI. 163. ex Antiphonte, et in Thoma Mag. πανοικὶ e Libanio. Sic quoque Dionys. Halic. VII. 18. et XI. 2. et Mœris. Sed in Thucyd. II. 16. non est πανοικεσίᾳ, ut Thomas laudat, sed πανοικησίᾳ, sine ulla varietate scripturæ. Portus hic male discedit a versione Vallæ, et non recte ad nomen urbis refert, quod de tota urbe dicit Thucydides. Paullo post, si in his, οἵτινες Μήδων— ea sententia est, quam Interpretes expresserunt, pro ἀπολλύμεθα, verbo præsentis temporis, aliud tempus videtur requiri, ut in illo Themistoclis apud Plutarch. Themist. ὦ παῖδες, ἀπωλόμεθα, εἰ μὴ ἀπωλόμεθα. DUCK.

Ἀπολλύμεθα] Baver. ἀπωλλύμεθα, subint. ἄν. GOTTL.

Θανάτου δίκῃ κρίνεσθαι] Κρίνεσθαι δίκῃ etiam Plutarch. dicit Public. p. 193. οὐκ ἔφευγεν ἐπ' αὐτοῦ δίκῃ κριθῆναι πρὸς Ταρκύνιον. Habent etiam vocabulum δίκῃ hic omnes Mss. excepto Regio. Et ob id suspectum esse potest, eo quod in hoc genere loquendi fere omittitur. Plutarch. Apophthegm. p. 327. κρινόμενος θανάτου. Ælian. XIII. Var. Hist. 42. ἔκρινάν με θανάτου. Polyb. VI. 12. θανάτου δὲ κρίνει μόνος, sc. ὁ δῆμος. Similiter in eo, quod ex Athenæi XIII. 6. adfert Budæus, κρινομένη δὲ ὑπὸ Εὐθίου τὴν ἐπὶ θανάτῳ, ἀπέφυγε. In quibus Stephanus Append. ad Script. de Dialect. p. 110. deese putat δίκην. Qamquam etiam κρίσιν suppleri potest e loco Demosthenis, quem et ipse laudat, κρίνεσθαι κρίσιν θανάτου. Mox ἀτιμώρητοι Thomas Mag. in τιμωρῶ exponit ἀβοήθητοι, ubi et Πλαταιεῖς. DUCK.

τότε ξυμμάχων ὠφελεῖ οὐδεὶς, ὑμεῖς τε, ὦ Λακεδαιμόνιοι, ἡ μόνη ἐλπὶς, δέδιμεν, μὴ οὐ βέβαιοι ἦτε.

νή. 58. "Καίτοι ἀξιοῦμέν γε καὶ θεῶν ἕνεκα τῶν ξυμμαχικῶν ποτὲ γενομένων, καὶ τῆς ἀρετῆς τῆς ἐς τοὺς Ἕλληνας, γναμφθῆναι ὑμᾶς, καὶ μεταγνῶναι, εἴ τι ὑπὸ Θηβαίων ἐπείσθητε· τήν τε δωρεὰν ἀνταπαιτῆσαι, αὐτοὺς μὴ κτείνειν, οὓς μὴ ὑμῖν πρέπει· σώφρονά τε ἀντὶ αἰσχρᾶς κομίσασθαι χάριν, καὶ μὴ, ἡδονὴν δόντας ἄλλοις, κακίαν αὐτοὺς ἀντιλαβεῖν· βραχὺ γὰρ τὸ τὰ ἡμέτερα σώματα διαφθεῖραι, ἐπίπονον δὲ, τὴν δύσκλειαν αὐτοῦ ἀφανίσαι. οὐκ ἐχθροὺς γὰρ ἡμᾶς εἰκότως τιμωρήσεσθε, ἀλλ' εὔνους, κατ' ἀνάγκην πολεμήσαντας. ὥστε καὶ τῶν σωμάτων ἄδειαν ποιοῦντες, ὅσια ἂν δικάζοιτε, καὶ προνοοῦντες, ὅτι ἑκόντας τε ἐλάβετε, καὶ χεῖρας προϊσχομένους (ὁ δὲ νόμος τοῖς Ἕλλησι, μὴ κτείνειν τούτους) ἔτι δὲ καὶ εὐεργέτας γεγενημένους διαπαντός. ἀποβλέψατε γὰρ ἐς πατέρων τῶν ὑμετέρων θήκας, οὓς ἀποθανόντας ὑπὸ Μήδων, καὶ ταφέντας ἐν τῇ ἡμετέρᾳ, ἐτιμῶμεν κατὰ ἔτος ἕκαστον δημοσίᾳ

Ὑμεῖς—ἦτε] Dionys. Halicarn. p. 7. δεδίαμεν perperam et Mss. λέξις inquit, πάνυ χαριέντως συγκειμένη, καὶ μεστὴ πάθους. W.

Γναμφθῆναι] Pro καμφθῆναι non dubitavi reponere ex marg. γναμφθῆναι. Ea vox in desuetudinem abiit post Platonis tempora, et varie scribitur a Grammaticis. Poëtæ, et Homeri sequaces retinent scripturam veterem διὰ στομφασμὸν εὔφωνον, ut alicubi Eustathius. Homerica enim sunt, Ἐν δὲ γόνυ Γνάμψεν. γναμπτὸν νόημα, et γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν, μέλεσσιν. Hesiod. Op. 205. γναμπτοῖσι πεπαρμένη ἀμφ' ὀνύχεσσιν, hoc est κεκαμμένοις. Paulo infra apud Hesiod. v. 278. cum Alex. Clemente pro ἔσθειν—ἐπ' αὐτοῖς legerim, Ἐσθέμεν ἀλλήλους, ἐπεὶ οὐ δίκη ἐστὶ μετ' αὐτῶν. Æschylus Pers. 577. Γναμπτόμενοι δ' ἁλὶ δεινᾷ· ubi male Interpres, et Scholiasta. Lycophron 1247. οὔ ποτ' Οἰκουρὸς δόρυ Γνάμψει Θέοινος. Callimachus Del. 311. γναμπτὸν ἕδος σκολιοῦ λαβυρίνθου. Plato Rep. X. p. 762. Francof. κνάπτοντες ἐπ' ἀσπαλάθων· antiquam scripturam servavit Justinus Martyr, cujus unius auctoritate rescribendum, γνάμπτοντες. Apollonius ad navigantes transtulit, II. 350. Ῥήβαν ὠκυρόην ποταμὸν, ἀκτήν τε μέλαιναν Γνάμψαντες, uti et 946. 967. 1012. Idem III. 1248. Πείρησαν τευχέων βεβιημένοι. οὐδ' ἐδύναντο Κεῖνο δόρυ γνάμψαι. et 1349. Γνάμψε δὲ γούνατ' ἐλαφρά. Apud Nicandrum Theriac. pag. 8. Aldin. Γναμπτόμενοι etiam pro ξεόμενοι. Oppianus Hal. III. 133. γένυν γναμπτοῖο σιδήρου. Ubi Mss. quomodo apud Homer. γναπτοῖο obtrudunt: id quod facit et alibi Scholiasta. Hal. V. 574. νόον γνάμπτουσι σιδήρεον. Quo in loco, ut id obiter moneam, lege ex Cod. Ms. Μήτηρ δὲ πρῶτον μὲν ἀτυζομένη δεδόνηται, non πεπότηται· de hirundine sermo. Confer denique Hal. V. 164. et Hesych. in εὔγναμπτον. Wass. Γνάμπτω, γναμπτὸς, et ἐπιγνάμπτω de animo dici ostendit Stephan. in Thes. Add. Stanlei. ad Æschyl. Prom. 163. Hesych. ἐπιγνάψασα (Soping. recte ἐπιγνάμψασα) ἐπικατακλάσασα, συμπείσασα. Æschyl. Prometh. 994. Γνάμψει γὰρ οὐδὲν τῶνδέ μ', ὥστε καὶ φράσαι. Schol. ἐπικλάσει, ut mox Thucyd. C. 59. ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ. Κάμπτω et ἐπικάμπτω quidem haud dubie eamdem significationem habent. Sed γναμφθῆναι vix videtur a scriba potuisse proficisci. Duck.

Σώφρονα] Vid. Euripidem Androm. 778. Wass.

Νόμος τοῖς Ἕλλησι] Vid. Feith. III. Antiquit. Homericar. 14. et infr. Cap. 66. 67. Duck.

Ἀποβλέψατε] Vid. II. 71. et Themistium Orat. VI. p. 82. Wass.

Κατὰ ἔτος ἕκαστον] Hujus annui sacri to-

ἐσθήμασί τε καὶ τοῖς ἄλλοις νομίμοις· ὅσα τε ἡ γῆ ἡμῶν ἀνεδίδου ὡραῖα, πάντων ἀπαρχὰς ἐπιφέροντες, εὖνοι μὲν ἐκ φιλίας χώρας, ξύμμαχοι δὲ ὁμαίχμοις ποτὲ γενομένοις. ὧν ὑμεῖς τοὐναντίον ἂν δράσαιτε, μὴ ὀρθῶς γνόντες. σκέψασθε δέ· Παυσανίας μὲν γὰρ ἔθαπτεν αὐτοὺς, νομίζων ἐν γῇ τε φιλίᾳ τιθέναι καὶ παρ᾽ ἀνδράσι τοιούτοις· ὑμεῖς δὲ, εἰ κτενεῖτε ἡμᾶς, καὶ χώραν τὴν Πλαταιΐδα Θηβαΐδα ποιήσετε, τί ἄλλο ἢ ἐν πολεμίᾳ τε καὶ παρὰ τοῖς αὐθένταις πατέρας τοὺς ὑμετέρους καὶ ξυγγενεῖς, ἀτίμους γερῶν, ὧν νῦν ἴσχουσι, καταλείψετε; πρὸς δὲ, καὶ γῆν, ἐν ᾗ ἠλευθερώθησαν οἱ Ἕλληνες, δουλώσετε; ἱερά τε θεῶν, οἷς εὐξάμενοι Μήδων ἐκράτησαν, ἐρημοῦτε; καὶ θυσίας τὰς πατρίους τῶν ἑσσαμένων καὶ κτισάντων ἀφαιρήσεσθε;

νθʹ. 59. "Οὐ πρὸς τῆς ὑμετέρας δόξης, ὦ Λακεδαιμόνιοι, τάδε, οὔτε ἐς τὰ κοινὰ τῶν Ἑλλήνων νόμιμα καὶ ἐς τοὺς προγόνους ἁμαρτάνειν, οὔτε ἡμᾶς τοὺς εὐεργέτας, ἀλλοτρίας ἕνεκα ἔχθρας, μὴ αὐτοὺς ἀδικηθέντας, διαφθεῖραι· φείσασθαι δὲ καὶ ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ, οἶκτον σώφρονα λαβόντας· μὴ, ὧν πεισόμεθα, μόνον δεινότητα κατανοοῦντας, ἀλλ᾽ οἷοί τε ἂν ὄντες πάθοιμεν, καὶ ὡς ἀστάθμητον τὸ τῆς ξυμφορᾶς, ᾧ τινί ποτ᾽ ἂν καὶ ἀναξίως ξυμπέσοι. ἡμεῖς τε, ὡς πρέπον ἡμῖν, καὶ ὡς ἡ χρεία προάγει, αἰτούμεθα ὑμᾶς, θεοὺς τοὺς ὁμοβωμίους

tam rationem multis describit Plutarch. Aristid. p. 608. Alia huc pertinentia habent Luisin. II. Parerg. 14. et Cerd. ad Virgil. III. Æneïd. 301. et V. 46. Quid sint ὡραῖα, et ὡραῖοι καρποὶ, ostendunt Græv. ad Hesiod. ἔργ. v. 31. et Meibom. ad Diogen. Laërt. II. 32. Duck.

Ἐσθήμασί] De ritu vestimenta et alia pretiosa cremandi in defunctorum honorem, v. Dorvill. ad Charit. 72. Gottl.

Αὐθένταις] Præter eos, quos in Var. Lect. nominat Huds. consule Nunnesium ad Phrynich. et Valesium ad Harpocrationem. D.

Ἑσσαμένων] Int. intell. ἱερὰ, quod non improbat Abresch. 334., sed et ad θυσίας, quod præcedit, proxime referri posse. Κτίσαι θυσίας, est, instituere. Gottl.

Οἶκτον σώφρονα] Qui οἴκτῳ σώφρ. præferat, supplebit in λαβόντας, αὐτόν. Abresch. tamen præplacet vulgata lectio. pag. 335. ob præmissum τῇ γνώμῃ. Sed quo referatur αὐτὸν non assequor, nisi οἶκτον voluit intelligi. Sed et hoc nihil: οἴκτῳ σώφρ. λαβ. τὸν οἶκτον.— Baverus recepit οἴκτῳ λαβόντας, ut sit λαβόντας pro εἰλημμένους dictum, aut int. τὸ πρᾶγμα. p. 123. Gottl.

Ἡμῖν] Si ὑμῖν legatur, aut, ut citat Th. in V. πρέπει, ὑμῶν pro ἡμῖν, jungenda in structura sunt: ὡς πρέπον ὑμῶν πεῖσαι. Abresch. 335. Gottl.

Πρέπον ἡμῖν] Vera haud dubie lectio ἡμῖν· quia sequ. ὡς ἡ χρεία προάγει, nempe NOS. Ὑμῶν durius sit pro dativo; etsi et Latini, *proprium alicujus*, p. alicui; Qod si ὑμῖν recipiatur, non retuleris ad ἐπιβοώμενοι, sed ad πεῖσαι· ὡς, apud προάγει, est, pro εἰς ὅ· vel προάγει sign. ἀναγκάζει. Baver.

Ὡς—προάγει] T. Mag. in πρέπει, qui ὑμῶν, recte. aliter Mss. Wass.

Ὁμοβωμίους] Quibus commuiter in eadem ara sacra fiunt: nam etiam pluribus diis una ara sacrabatur. Vid Kuhn. ad Polluc. VI. 155. ubi quod adnotat de sex aris duodecim diis Olympiæ consecratis, est e Scholiaste Pindari Olymp. V. 10. qui binos deos, qui in eadem ara colebantur, συμβώμους vocat; quemadmodum et Strabo XI. 512. Persicos quosdam δαίμονας, quibus eadem ædes et ara sacra erat. Add. Spanhem. Epist. III. ad Morell. p. 183. Quod eosdem ὁμοχέ-

καὶ κοινοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐπιβοώμενοι, πεῖσαι τάδε· προφερόμενοι ὅρκους, οὓς οἱ πατέρες ὑμῶν ὤμοσαν, μὴ ἀμνημονεῖν, ἱκέται γιγνόμεθα ὑμῶν τῶν πατρῴων τάφων· καὶ ἐπικαλούμεθα τοὺς κεκμηῶτας, μὴ γενέσθαι ὑπὸ Θηβαίοις, μηδὲ τοῖς ἐχθίστοις φίλτατοι ὄντες παραδοθῆναι. ἡμέρας τε ἀναμιμνήσκομεν ἐκείνης, ᾗ τὰ λαμπρότατα μετ᾽ αὐτῶν πράξαντες, νῦν ἐν τῇδε τὰ δεινότατα κινδυνεύομεν παθεῖν. ὅπερ δὲ ἀναγκαῖόν τε καὶ χαλεπώτατον τοῖς ὧδε ἔχουσι, λόγου τελευτᾷν, διότι καὶ τοῦ βίου ὁ κίνδυνος ἐγγὺς μετ᾽ αὐτοῦ, παυόμενοι, λέγομεν ἤδη, ὅτι οὐ Θηβαίοις παρέδομεν τὴν πόλιν, (εἱλόμεθα γὰρ ἂν πρό γε τούτου, τῷ αἰσχίστῳ ὀλέθρῳ, λιμῷ τελευτῆσαι·) ὑμῖν δὲ πιστεύσαντες προσήλθομεν. καὶ δίκαιον, εἰ μὴ πείθομεν, ἐς τὰ αὐτὰ καταστήσαντας, τὸν ξυντυχόντα κίνδυνον ἐᾶσαι ἡμᾶς αὐτοὺς ἑλέσθαι· ἐπισκήπτομέν τε ἅμα, μὴ, Πλαταιῆς ὄντες, οἱ προθυμότατοι περὶ τοὺς Ἕλληνας γενόμενοι, Θηβαίοις, τοῖς ἡμῖν ἐχθίστοις, ἐκ τῶν ὑμετέρων χειρῶν, καὶ τῆς ὑμετέρας πίστεως, ἱκέται ὄντες, ὦ Λακεδαιμόνιοι, παραδοθῆναι· γενέσθαι τε σωτῆρας ἡμῶν, καὶ μὴ, τοὺς ἄλλους Ἕλληνας ἐλευθεροῦντας, ἡμᾶς διολέσαι."

ξ΄. 60. Τοιαῦτα μὲν οἱ Πλαταιῆς εἶπον. οἱ δὲ Θηβαῖοι, δείσαντες, πρὸς τὸν λόγον αὐτῶν μὴ οἱ Λακεδαιμόνιοι τὶ ἐνδῶσι, παρελθόντες ἔφασαν καὶ αὐτοὶ βούλεσθαι εἰπεῖν, ἐπειδὴ καὶ ἐκείνοις, παρὰ γνώμην τὴν αὐτῶν, μακρότερος λόγος ἐδόθη τῆς

τας vocatos dicit Kuhn. id est e Thucyd. IV. 97. ubi vid. Schol. Hesych. et Suidam. Duck.

Ἱκέται—πατρῴων] Genit. πατρῴων pendet ab ἱκέται, ut Portus vult, probante Abresch. 335. non, ut Schol. ἀπὸ τοῦ ἕνεκα. Gottl.

Κεκμηῶτας] Κεκμηκότας Marg. bene opinor, illud fere Poëtarum; vel, ut Eustathius, Ionum est. mecum facit ad Pollucem, qui sic adduxerat, Cl. Jungermannus III. 106. Sed et Poëtæ sæpe hac forma. Theocrit. ἣ γὰρ ἀπ᾽ ἄγρας Τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται. Ἀττικώτερον Eustathio judice scribamus κεγμηκότας. Sic, inquit, ἀγμῆτες pro ἀκμῆτες, et ἔοιγμεν, apud Sophoc. Ai. 1260. pro ἐοίκαμεν; sed de hac scriptura ampliandum. Wass.

Μὴ γεν. ὑπὸ Θηβ.] Male hac refert Hobbes. ad ἥρωας, cum sequatur: μήτε φίλτατοι ὄντες παραδοθῆναι· quod ad ipsos Platæenses manifesto referatur: omnes illi Infinit. pendent ab αἰτούμεθα. Bauer.

Ἡμέρας—παθεῖν] Priscianus XVIII. 1172. Græv. ἀναμιμνησκόμενον, sed Mss. et Priscianus cum editis faciunt. Prisc. tamen μεθ᾽ ἑαυτῶν. atque ita Codex Ms. B. Pub. Cantab. et Cl. Gr. Wass.

Ἀναγκαῖον] Male Schol. expl. χρήσιμον. Quæ utilitas enim finiendi? Bauer.

Τῷ αἰσχίστῳ ὀλέθρῳ] Vid. quæ adnotarunt Casaub. ad Dion. Halic. VI. 86. et Cerd. ad Virg. IX. Æn. 340. Duck.

Μακρότερος] i. e. copia, libertas, longiorem justo quam credidissent (Thebani), habendi orationem data esset. Gottl.

Μακρ. λόγ.—τ. ἀποκρίσ.] Genit. τῆς ἀποκρισ. pendet aut a λόγος, cum vi explicandi, quid contineret illa oratio, nempe responsionem; vel pro, εἰς ἀπόκρισιν· aut a μακρότερος, longior oratio et prolixior, quam quæ (simpliciter et paucis) breviter responderet ad interrogatum. Bauer.

πρὸς τὸ ἐρώτημα ἀποκρίσεως. ὡς δ' ἐκέλευσαν, ἔλεγον τοιάδε.

ξά. 61. "ΤΟΥΣ μὲν λόγους οὐκ ἂν ᾐτησάμεθα εἰπεῖν, εἰ καὶ αὐτοὶ βραχέως τὸ ἐρωτηθὲν ἀπεκρίναντο, καὶ μὴ ἐπὶ ἡμᾶς τραπόμενοι, κατηγορίαν ἐποιήσαντο, καὶ περὶ αὑτῶν, ἔξω τῶν προκειμένων, καὶ ἅμα οὐδὲ ᾐτιασμένων, πολλὴν τὴν ἀπολογίαν, καὶ ἔπαινον, ὧν οὐδεὶς ἐμέμψατο. νῦν δὲ πρὸς μὲν τὰ ἀντειπεῖν δεῖ, τῶν δὲ ἔλεγχον ποιήσασθαι· ἵνα μήτε ἡ ἡμετέρα αὐτοὺς κακία ὠφελῇ, μήτε ἡ τούτων δόξα, τὸ δ' ἀληθὲς περὶ ἀμφοτέρων ἀκούσαντες, κρίνητε. ἡμεῖς δὲ αὐτοῖς διάφοροι ἐγενόμεθα τοπρωτον, ὅτι, ἡμῶν κτισάντων Πλάταιαν ὕστερον τῆς ἄλλης Βοιωτίας, καὶ ἄλλα χωρία μετ' αὐτῆς, ἃ ξυμμίκτους ἀνθρώπους ἐξελάσαντες ἔσχομεν, οὐκ ἠξίουν οὗτοι, ὥσπερ ἐτάχθη τοπρῶτον, ἡγεμονεύεσθαι ὑφ' ἡμῶν, ἔξω δὲ τῶν ἄλλων Βοιωτῶν παραβαίνοντες τὰ πάτρια, ἐπειδὴ προσηναγκάζοντο, προσεχώρησαν πρὸς Ἀθηναίους, καὶ μετ' αὐτῶν πολλὰ ἡμᾶς ἔβλαπτον, ἀνθ' ὧν καὶ ἀντέπασχον.

ξβ'. 62. "Ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ βάρβαρος ἦλθεν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, φασὶ, μόνοι Βοιωτῶν οὐ Μηδίσαι, καὶ τούτῳ μάλιστα αὐτοί τε ἀγάλλονται, καὶ ἡμᾶς λοιδοροῦσιν. ἡμεῖς δὲ Μηδίσαι μὲν αὐτοὺς οὐ φαμὲν, διότι οὐδ' Ἀθηναίους· τῇ μέντοι αὐτῇ ἰδέᾳ, ὕστερον, Ἀθηναίων ἰόντων ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας, μόνους αὖ Βοιωτῶν Ἀττικίσαι. καίτοι σκέψασθε, ἐν οἵῳ εἴδει ἑκάτεροι ἡμῶν τοῦτο ἔπραξαν. ἡμῖν μὲν γὰρ ἡ πόλις τότε ἐτύγχανεν οὔτε κατ' ὀλιγαρχίαν ἰσόνομον πολιτεύουσα, οὔτε κατὰ δημοκρατίαν. ὅπερ δέ ἐστι νόμοις μὲν καὶ τῷ σωφρονεστάτῳ ἐναντιώτατον, ἐγγυτάτω δὲ τυράννου, δυναστεία ὀλίγων ἀνδρῶν εἶχε τὰ πράγματα. καὶ οὗτοι, ἰδίας δυνάμεις ἐλπίσαντες ἔτι μᾶλλον σχήσειν, εἰ τὰ τοῦ Μήδου κρατήσειε, κατέχοντες ἰσχύϊ

Βραχέως] i. e. κατὰ βραχὺ, ut Plato Gorg. 281. videri possit τὸ βραχέως tanquam ad ἐρωτηθὲν pertineat. v. Abr. 336. Gottl.

Αὑτῶν] Schol. videtur legisse, αὐτῶν· alioqui non explicaret, ἑαυτῶν τ. Πλατ. Baver.

Πρὸς μὲν τὰ ἀντειπεῖν δεῖ] Stephanus eo loco, quem refert in Var. Lect. Hudsonus, reprehendit Scholiasten, τὰ interpretantem τινὰ, et monet observandum esse hic, contra receptam sermonis Græci consuetudinem, καινοπρεπῶς dici πρὸς μὲν τὰ, pro πρὸς τὰ μέν. Idem jam ante adnotaverat Budæus in Commentar. Ling. Gr. pag. 956. et ob eam causam hoc inter exempla implicitæ structuræ posuerat: quod et repetit ex eo Stephanus ibid. p. 127. Duck.

Πρὸς μὲν τὰ—] Trajectio not. pro πρὸς τὰ μέν. Gottl.

Ἡ τούτων] Male præfixa sunt verba Scholio ἡ τούτων δόξα. potius: ἡ ἡμετέρα αὐτοῖς κακία. Abr. 336. Gottl.

Οὐκ ἠξίουν—ἡγεμονεύεσθαι ὑφ' ἡμῶν] Vid.

τὸ πλῆθος, ἐπηγάγοντο αὐτόν· καὶ ἡ ξύμπασα πόλις οὐκ αὐτοκράτωρ οὖσα ἑαυτῆς τοῦτ' ἔπραξεν, οὐδ' ἄξιον, αὐτῇ ὀνειδίσαι, ὧν μὴ μετὰ νόμων ἥμαρτεν. ἐπειδὴ γοῦν ὅ τε Μῆδος ἀπῆλθε, καὶ τοὺς νόμους ἔλαβε, σκέψασθαι χρὴ, Ἀθηναίων ὕστερον ἐπιόντων, τήν τε ἄλλην Ἑλλάδα καὶ τὴν ἡμετέραν χώραν πειρωμένων ὑφ' αὑτοῖς ποιεῖσθαι, καὶ κατὰ στάσιν ἤδη ἐχόντων αὐτῆς τὰ πολλὰ, εἰ, μαχόμενοι ἐν Κορωνείᾳ, καὶ νικήσαντες αὐτοὺς, ἠλευθερώσαμεν τὴν Βοιωτίαν, καὶ τοὺς ἄλλους νῦν προθύμως ξυνελευθεροῦμεν, ἵππους τε παρέχοντες, καὶ παρασκευὴν, ὅσην οὐκ ἄλλοι τῶν ξυμμάχων. καὶ τὰ μὲν ἐς τὸν Μηδισμὸν τοσαῦτα ἀπολογούμεθα.

ξγ'. 63. "Ως δὲ ὑμεῖς μᾶλλόν τε ἠδικήκατε τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἀξιώτεροί ἐστε πάσης ζημίας, πειρασόμεθα ἀποφαίνειν. ἐγένεσθε, ἐπὶ τῇ ἡμετέρᾳ τιμωρίᾳ, ὡς φατὲ, Ἀθηναίων ξύμμαχοι καὶ πολῖται· οὐκοῦν χρῆν τὰ πρὸς ἡμᾶς μόνον ὑμᾶς ὑπάγεσθαι αὐτοὺς, καὶ μὴ ξυνεπιέναι μετ' αὐτῶν ἄλλοις, ὑπάρχον τε ὑμῖν, εἴτι καὶ ἄκοντες προσήγεσθε ὑπ' Ἀθηναίων, τῆς τῶν Λακεδαιμονίων τῶνδε ἤδη ἐπὶ τῷ Μήδῳ ξυμμαχίας γεγενημένης, ἣν αὐτοὶ μάλιστα προβάλλεσθε· ἱκανή γε ἦν ἡμᾶς τε ὑμῶν ἀποτρέπειν, καὶ, τὸ μέγιστον, ἀδεῶς παρέχειν βουλεύεσθαι. ἀλλ' ἑκόντες καὶ οὐ βιαζόμενοι ἔτι, εἵλεσθε μᾶλλον τὰ τῶν Ἀθηναίων. καὶ λέγετε, ὡς αἰσχρὸν ἦν προδοῦναι τοὺς εὐεργέτας· πολὺ δέ γε αἴσχιον καὶ ἀδικώτερον, τοὺς πάντας Ἕλληνας καταπροδοῦναι, οἷς ξυνωμόσατε, ἢ Ἀθηναίους μόνους· τοὺς μὲν, καταδουλουμένους τὴν Ἑλλάδα, τοὺς δὲ, ἐλευθεροῦντας. καὶ οὐκ ἴσην αὐτοῖς τὴν χάριν ἀνταπέδοτε, οὐδὲ αἰσχύνης ἀπηλλαγμένην. ὑμεῖς μὲν γὰρ ἀδικούμενοι αὐτοὺς, ὡς φατὲ, ἐπηγάγεσθε, τοῖς δὲ ἀδικοῦσιν ἄλλους ξυνεργοὶ κατέστητε. καίτοι τὰς ὁμοίας χάριτας μὴ ἀντιδιδόναι αἰσχρὸν

ad Lib. I. Cap. 56. Duck.

Σκέψ. χρὴ—εἰ, rel.] Male Schol. εἰ accipit signum antecedentis, cui subjiciatur, ut consequens, νῦν ἐλευθεροῦμεν. Immo pendet a σκέψ. χρὴ, et sign. *an*, ecquid. Bauer.

Ἐν Κορωνείᾳ] Lib. I. Cap. 113. Duck.

Αὐτοὺς] Reisk. αὐτοῖς Abr. 337. Gottl.

τὰς ὁμ. χάρ. rel.] Abreschii structura, immerito probata B. Gottl. non explicat locum, sed plane evertit et turbat. Quibus enim machinis, illo positu verborum, μὴ traxeris ad ἢ; et totum, μὴ ἀντιδιδόναι, rejicit in alteram partem, cum sit prior. Ita e quovis licet quidvis extundere. Nec vero laborat sensus, ne ordo quidem; nisi quod ante αἰσχρὸν excidisse possit μὴ, ut sit: non turpius est, plane non reddere parem gratiam, quam reddere debitam quidem beneficio, sed injuriæ (faciundæ, vel adjuvandæ,) caussa accommodatam. Mecum facit Heilm. B.

—Αἰσχρὸν] Porti versio est falsa. Bene constituit locum Abresch. p. 337. Heilm.

μᾶλλον, ἢ τὰς μετὰ δικαιοσύνης μὲν ὀφειληθείσας, ἐς ἀδικίαν δὲ ἀποδιδομένας.

ξδ΄. 64. "Δῆλόν τε ἐποιήσατε, οὐδὲ τότε τῶν Ἑλλήνων ἕνεκα μόνοι οὐ Μηδίσαντες, ἀλλ᾽ ὅτι οὐδ᾽ Ἀθηναῖοι. ὑμεῖς δὲ, τοῖς μὲν ταυτὰ βουλόμενοι ποιεῖν, τοῖς δὲ τἀναντία, καὶ νῦν ἀξιοῦτε, ἀφ᾽ ὧν δι᾽ ἑτέρους ἐγένεσθε ἀγαθοὶ, ἀπὸ τούτων ὠφελεῖσθαι. ἀλλ᾽ οὐκ εἰκός· ὥσπερ δὲ Ἀθηναίους εἵλεσθε, τούτοις ξυναγωνίζεσθε. καὶ μὴ προφέρετε τὴν τότε γενομένην ξυνωμοσίαν, ὡς χρὴ ἀπ᾽ αὐτῆς νῦν σώζεσθαι. ἀπελείπετε γὰρ αὐτὴν, καὶ παραβάντες, ξυγκατεδουλοῦσθε μᾶλλον Αἰγινήτας, καὶ ἄλλους τινὰς τῶν ξυνομοσάντων, ἢ διεκωλύετε· καὶ ταῦτα, οὔτε ἄκοντες, ἔχοντές τε τοὺς νόμους, οὕσπερ μέχρι τοῦ δεῦρο, καὶ οὐδενὸς ὑμᾶς βιασαμένου, ὥσπερ ἡμᾶς. τὴν τελευταίαν τε, πρὶν περιτειχίζεσθαι, πρόκλησιν ἐς ἡσυχίαν ὑμῶν, ὥστε μηδετέροις ἀμύνειν, οὐκ ἐδέχεσθε. τίνες ἂν οὖν ὑμῶν δικαιότερον πᾶσι τοῖς Ἕλλησι μισοῖντο, οἵτινες ἐπὶ τῷ ἐκείνων κακῷ ἀνδραγαθίαν προὔθεσθε; καὶ ἃ μὲν ποτὲ χρηστοὶ ἐγένεσθε, ὡς φατὲ, οὐ προσήκοντα νῦν ἐπεδείξατε. ἃ δὲ ἡ φύσις αἰεὶ ἐβούλετο, ἐξηλέγχθη ἐς τὸ ἀληθές. μετὰ γὰρ Ἀθηναίων ἄδικον ὁδὸν ἰόντων ἐχωρήσατε. τὰ μὲν οὖν ἐς τὸν ἡμέτερόν τε ἀκούσιον Μηδισμὸν, καὶ τὸν ὑμέτερον ἑκούσιον Ἀττικισμὸν τοιαῦτα ἀποφαίνομεν.

ξέ. 65. "Ἃ δὲ τελευταῖα φατὲ ἀδικηθῆναι (παρανόμως γὰρ ἐλθεῖν ἡμᾶς ἐν σπονδαῖς καὶ ἱερομηνίαις ἐπὶ τὴν ὑμετέραν πόλιν) οὐ νομίζομεν οὐδ᾽ ἐν τούτοις ὑμῶν μᾶλλον ἁμαρτάνειν.

vidit difficultatem loci et eam tentat corrigere. GOTTL.

Οὕσπερ] Hoc in Edit. Oxon. inter Errata relatum erat, et pro eo jubebatur legi ὥσπερ: quod etiam Clar. Wasse hic in margine posuerat. Sed credo, eum, qui Indicem illum Erratorum confecit, festinatione, aliave qua causa lapsum fuisse, quum voluisset scribere, pro οὔσπερ, quod in Edit. Oxon. est, legendum esse οὕσπερ. Nam et scripti, et editi omnes, quos vidi, vulgatam scripturam habent, quæ cur mutari debeat, nulla probabilis ratio est. DUCK.

Οὐδεν. ὑμᾶς βιασαμ.] Schol. ad h. v. demto capite, annecti debet ad superius post δηλονότι. vid. Abresch. 338. GOTTL.

Οὐδεν. ὑμ. βιασ.] Non video, qui minus his verbis congruat Schol. quam superioribus, quibuscum unam ῥῆσιν, unam sententiam conficiat. BAVER.

Δικαιότερον] Cl. mendose δικαιότεροι. WASS.

Αἰεὶ] Alii ἀεί. Utroque modo Herodotus. IDEM. Ἀεὶ hic non modo plerique Mss. verum etiam Ed. Vascos. habent: unde suspicor etiam ita in vetustioribus Edd. esse. Pro ἰέναι ὁδὸν eadem metaphora βαδίζειν ὁδὸν dicit Dionys. Halic. XI. 39. Ὁ δὲ Ἄππιος— ὀλεθριωτάτην ἔγνω βαδίζειν ὁδόν. DUCK.

Ἃ δὲ ἡ φύσις] v. Abr. Lectt. Arist. p. 215. GOTTL.

Ἱερομηνίαις] Ἱερομηνίᾳ Marg. quod tam sententia, quam constructionis varietas recipiendum suadet. WASS. Vid. Cap. 56. DUCK.

εἰ μὲν γὰρ ἡμεῖς αὐτοὶ πρός τε τὴν πόλιν ἐλθόντες ἐμαχόμεθα, καὶ τὴν γῆν ἐδῃοῦμεν ὡς πολέμιοι, ἀδικοῦμεν· εἰ δὲ ἄνδρες ὑμῶν οἱ πρῶτοι καὶ χρήμασι καὶ γένει, βουλόμενοι τῆς μὲν ἔξω ξυμμαχίας ὑμᾶς παῦσαι, ἐς δὲ τὰ κοινὰ τῶν πάντων Βοιωτῶν πάτρια καταστῆσαι, ἐπεκαλέσαντο ἑκόντες, τί ἀδικοῦμεν; οἱ γὰρ ἄγοντες παρανομοῦσι μᾶλλον τῶν ἑπομένων. ἀλλ᾽ οὔτ᾽ ἐκεῖνοι, ὡς ἡμεῖς κρίνομεν, οὔθ᾽ ἡμεῖς. πολῖται δὲ ὄντες, ὥσπερ ὑμεῖς, καὶ πλείω παραβαλλόμενοι, τὸ ἑαυτῶν τεῖχος ἀνοίξαντες, καὶ ἐς τὴν αὑτῶν πόλιν φιλίως, οὐ πολεμίως, κομίσαντες, ἐβούλοντο τούς τε ὑμῶν χείρους, μηκέτι μᾶλλον γενέσθαι, τούς τε ἀμείνους τὰ ἄξια ἔχειν· σωφρονισταὶ ὄντες τῆς γνώμης, καὶ τῶν σωμάτων τὴν πόλιν οὐκ ἀλλοτριοῦντες, ἀλλ᾽ ἐς τὴν ξυγγένειαν οἰκειοῦντες· ἐχθροὺς οὐδενὶ καθιστάντες, ἅπασι δ᾽ ὁμοίως ἐνσπόνδους.

ξστʹ. 66. "Τεκμήριον δὲ, ὡς οὐ πολεμίως ἐπράσσομεν. οὔτε γὰρ ἠδικήσαμεν οὐδένα, προειπομέν τε, τὸν βουλόμενον κατὰ τὰ τῶν πάντων Βοιωτῶν πάτρια πολιτεύειν, ἰέναι πρὸς ἡμᾶς. καὶ ὑμεῖς ἄσμενοι χωρήσαντες, καὶ ξύμβασιν ποιησάμενοι, τὸ μὲν πρῶτον ἡσυχάζετε, ὕστερον δὲ, κατανοήσαντες ἡμᾶς ὀλίγους ὄντας, (εἰ ἄρα καὶ ἐδοκοῦμέν τι ἀνεπιεικέστερον πρᾶξαι, οὐ μετὰ τοῦ πλήθους ὑμῶν εἰσελθόντες,) τὰ μὲν

Εἰ μὲν γὰρ ἡμεῖς αὐτοί] Portus παραφράζων verterat, " Si enim nos ipsi *nostra sponte*." Αὐτὸς, pro αὐτόματος, et μόνος, sæpe est apud Homerum, et alios Poëtas. Vid. Eustath. in Il. ρʹ. p. 1105. Schol. Theocr. in XI. Idyll. 12. et Stephanum, aliosque ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 6. et in Del. 212. Scholiast. parvus Hom. hoc Il. ρʹ. 254. Ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω, exponit, ὑπὸ ἰδίας γνώμης παραγενέσθω. Et Latinos eadem significatione dicere *ipse* adnotant Interpretes Callimachi, et Heins. Lection. Theocrit. Cap. XVII. Duck.

Τί ἀδικοῦμεν] Quid dicendi sumus ea in re delinquere. Reisk. p. 30. G.

Τί ἀδικοῦμεν] Simplicius fuerit, pro imperfecto accipi, ac si sit, ἠδικοῦμεν. Baver.

Μᾶλλον] Sæpe in hisce formulis eleganter omittit Sallustius: nisi intercederent libri, mallem quandoque abesset. Wass.

Σωφρονισταὶ] Forsan hac voce utitur Thucydides cum allusione ad magistratum, cujus Athenis munus erat, juvenum mores corrigere, eosque, quoties deliquerint, officii monere. Vide Phavorinum et Etymol. magn. Auctorem. Huds. Pulchra sunt, quæ de significatione vocabulorum σωφρονίζειν et σωφρονιστὴς ad Polluc. IX. 138. adnotavit peritissimus literarum Græcarum Hemsterhusius. Duck.

Male Schol. conjungit σωμ. cum σωφρον. illud pertinet ad ἀλλοτριοῦντες. Abr. 338. G.

Post ὄντας] deesse videtur δέον ἐπιεικείᾳ χρῆσθαι. Reisk. G.

Ὀλ. ὄντας] Reiskiano supplemento nil opus esse videtur, et plane illud languere, cum in sequ. ἀνεπιεικέστερον sit, injusti, iniqui aliquid. Alterum ante μήτε νεωτερίσειν, paullo aptius videatur, ὑποσχομένοις, sed abhorret a sequ. λόγοις πείσειν, quod Thebani profecto facere non possent. Futura hic sunt pro præsentibus. Neque Ironia, emergens e lectione ἡμῶν, satis apta videtur gravitati et indignitati rei, de qua conquerantur Thebani. Baver.

Ὑμῶν] Codd. IV. dant ἡμῶν, quod vult capi Abr. εἰρων. Baverus negat, εἰρων. in

ὁμοῖα οὐκ ἀνταπέδοτε ἡμῖν, μήτε νεωτερίσειν ἔργῳ, λόγοις τε πείσειν ὥστε ἐξελθεῖν· ἐπιθέμενοι δὲ παρὰ τὴν ξύμβασιν, οὓς μὲν ἐν χερσὶν ἀπεκτείνατε, οὐχ ὁμοίως ἀλγοῦμεν· (κατὰ νόμον γὰρ δή τινα ἔπασχον) οὓς δὲ χεῖρας προϊσχομένους, καὶ ζωγρήσαντες, ὑποσχόμενοί τε ἡμῖν ὕστερον μὴ κτενεῖν, παρανόμως διεφθείρατε, πῶς οὐ δεινὰ εἴργασθε; καὶ ταῦτα, τρεῖς ἀδικίας ἐν ὀλίγῳ πράξαντες, τήν τε λυθεῖσαν ὁμολογίαν, καὶ τῶν ἀνδρῶν τὸν ὕστερον θάνατον, καὶ τὴν περὶ αὐτῶν ἡμῖν μὴ κτείνειν ψευσθεῖσαν ὑπόσχεσιν, ἢν τὰ ἐν τοῖς ἀγροῖς ὑμῖν μὴ ἀδικῶμεν. ὅμως φατὲ ἡμᾶς παρανομῆσαι, καὶ αὐτοὶ ἀξιοῦτε μὴ ἀντιδοῦναι δίκην. οὐκ, ἤν γε οὗτοι τὰ ὀρθὰ γιγνώσκωσι. πάντων δὲ αὐτῶν ἕνεκα κολασθήσεσθε.

ξζʹ. 67. "Καὶ ταῦτα, ὦ Λακεδαιμόνιοι, τούτου ἕνεκα ἐπεξήλθομεν, καὶ ὑπὲρ ὑμῶν καὶ ἡμῶν, ἵνα ὑμεῖς μὲν εἰδῆτε δικαίως αὐτῶν καταγνωσόμενοι, ἡμεῖς δὲ ἔτι ὁσιώτερον τετιμωρημένοι, καὶ μὴ παλαιὰς ἀρετάς, εἴτινες ἄρα καὶ ἐγένοντο, ἀκούοντες ἐπικλασθῆτε, ἃς χρὴ τοῖς μὲν ἀδικουμένοις ἐπικούρους εἶναι, τοῖς δὲ αἰσχρόν τι δρῶσι, διπλασίας ζημίας, ὅτι οὐκ ἐκ προσηκόντων ἁμαρτάνουσι· μηδὲ ὀλοφυρμῷ καὶ οἴκτῳ ὠφελείσθωσαν, πατέρων τε τάφους τῶν ὑμετέρων ἐπιβοώμενοι, καὶ τὴν σφετέραν ἐρημίαν. καὶ γὰρ ἡμεῖς ἀνταποφαίνομεν πολλῷ δεινότερα παθοῦσαν τὴν ὑπὸ τούτων ἡλικίαν ἡμῶν διεφθαρμένην, ὧν πατέρες, οἱ μέν, πρὸς ὑμᾶς τὴν Βοιωτίαν ἄγοντες, ἀπέθανον ἐν Κορωνείᾳ, οἱ δὲ πρεσβῦται λελειμμένοι, καὶ οἰκίαι ἔρημοι, πολλῷ δικαιοτέραν ὑμῶν ἱκετείαν ποιοῦνται,

Thuc. gravissimo scriptore. Sed v. cap. 62. h. libri ἡ ἡμετέρα κακία etc. Si retineatur vulgata, expl. citra multitudinis vestræ consensum. GOTTL.

Ante μήτε deesse ὑποσχομένοις videtur. Reisk. G.

Ἐν ὀλίγῳ] Abr. 339. citat Philol. ad Act. 26. 28. G.

Ἐν ὀλίγῳ] Locus Act. 26. 28. huc nil facit; ibi enim sign. fere, ex Ebr. כמצט hic autem sign. *uno tempore*, uno eodemque brevi facto. Aptius notetur participiorum usus, λυθεῖσαν ὁμολ. et ψευσθεῖσαν ὑπόσχεσιν, pro Subst. c. Genit. vel pro, τὸ λυθῆναι τ. ὁμολ. et τὸ ψευσθῆναι τ. ὑπόσχ. BAVER.

Punctum [sc. quod vulgo post ἀδικῶμεν scribitur] commate mutandum. ὅμως φατὲ regi a superiori πράξαντες v. 5. G.

Ἀδικῶμεν. ὅμως rel.] Comma ponendum videtur post ἀδικῶμεν, ut ὅμως pendeat a superiori, καὶ ταῦτα—πράξαντες. καὶ ταῦτα est, *idque*, et quidem, et vero. Certe, si ὅμως incipiat novam sententiam, καί, vel δέ, addatur. Idem vidit B. Gottl. BAVER.

Οὖκ, ἤν γε] Si Grammaticorum præcepta sequimur, potius scribendum est οὔκ cum Cass. Vid. Bud. Commentar. pag. 938. Nec male distinctio major poneretur post οὔκ. Stephanus supplet, *Minime vero impunitatem consequemini.* Puto sufficere, *Non ita;* ut in Virgil. II. Æn. 583. ubi Germanus observat, Euripidem et Sophoclem hoc dicere, οὐ δῆτα. DUCK.

Εἴτινες ἄρα καὶ ἐγένοντο] Mss. εἴ τις ἄρα καὶ ἐγένετο. non male. WASS.

Πρεσβῦται λελειμμ.] sc. υἱῶν. GOTTL.

τούσδε τιμωρήσασθαι. οἴκτου τε ἀξιώτεροι τυγχάνειν οἱ ἀπρεπές τι πάσχοντες τῶν ἀνθρώπων. οἱ δὲ δικαίως, ὥσπερ οἵδε, τὰ ἐναντία ἐπίχαρτοι εἶναι. καὶ τὴν νῦν ἐρημίαν δι' ἑαυτοὺς ἔχουσι. τοὺς γὰρ ἀμείνους ξυμμάχους ἑκόντες ἀπεώσαντο· παρηνόμησάν τε, οὐ προπαθόντες ὑφ' ἡμῶν, μίσει δὲ πλέον ἢ δίκῃ κρίναντες, καὶ οὐκ ἀνταποδόντες νῦν τὴν ἴσην τιμωρίαν. ἔννομα γὰρ πείσονται, καὶ οὐχὶ ἐκ μάχης χεῖρας προϊσχόμενοι, ὥσπερ φασὶν, ἀλλ' ἀπὸ ξυμβάσεως ἐς δίκην σφᾶς αὐτοὺς παραδόντες. ἀμύνατε οὖν, ὦ Λακεδαιμόνιοι, καὶ τῷ τῶν Ἑλλήνων νόμῳ ὑπὸ τῶνδε παραβαθέντι, καὶ ἡμῖν ἄνομα παθοῦσιν ἀνταπόδοτε χάριν δικαίαν ὧν πρόθυμοι γεγενήμεθα· καὶ μὴ τοῖς τῶνδε λόγοις περιωσθῶμεν ἐν ὑμῖν. ποιήσατε δὲ τοῖς Ἕλλησι παράδειγμα, οὐ λόγων τούτοις ἀγῶνας προθήσοντες, ἀλλ' ἔργων· ὧν ἀγαθῶν μὲν ὄντων, βραχεῖα ἡ ἀπαγγελία ἀρκεῖ· ἁμαρτανομένων δὲ, λόγοι ἔπεσι κοσμηθέντες προκαλύμματα γίγνονται. ἀλλ' ἢν οἱ ἡγεμόνες, ὥσπερ νῦν ὑμεῖς, κεφαλαιώσαντες πρὸς τοὺς ξύμπαντας διαγνώμας ποιήσησθε, ἧσσόν τις ἐπ' ἀδίκοις ἔργοις λόγους καλοὺς ζητήσει."

ξή. 68. Τοιαῦτα μὲν οἱ Θηβαῖοι εἶπον. οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι δικασταὶ, νομίζοντες τὸ ἐπερώτημα σφίσιν ὀρθῶς ἕξειν, "εἴτι ἐν τῷ πολέμῳ ὑπ' αὐτῶν ἀγαθόν τι πεπόνθασι," διότι τόν τε ἄλλον χρόνον ἠξίουν δῆθεν αὐτοὺς κατὰ τὰς παλαιὰς

Τε] Leg. δέ. G.

Οἱ δὲ δικαίως] Subaud. e prox. πάσχοντές τι. G.

Οἵτε] Hic δὲ legi vult idem B. Gottl. qui supra ad I. contra me, idem tentantem, moneret, τε pro δὲ sæpius poni; quod et hic contra illius emendationem teneatur. Τὰ ἐναντία non potest non adverbii loco accipi, et debet. Baver.

Τὰ ἐναντία] Adverbialiter accipi Reisk. putat. G.

Ἐπίχαρτοι] Inter Thucyd. Glossas recensuit Pollux III. 101. At Sophocles in Trachin. Plato Epist. 8. vid. Hesychium. Wass. Paullo aliter Æschyl. Prometh. 157. Ἐχθροῖς ἐπίχαρτα πέπονθα. Schol. εὐφρόσυνα. Ἐπίχαρμα, quod Pollux ibid. e Posidippo adfert, et improbat, est etiam apud Theocrit. II. 20. καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι. Duck.

Ἀλλ' ἢν etc.] Ordinem constituit Abresch. p. 341. Gottl.

Ἢν οἱ ἡγεμ. rel.] Ordo ab Abreschio constitutus, (ut pleraque hujus Viri,) durus est, et violentus. Immo Personæ sunt permutatæ, ποιήσησθε pro ποιήσωνται· illud datum est inserto, ὥσπερ ν. ὑμεῖς. Baver.

Ἀγαθόν τι] Particulam τὶ neque Mss. neque Edd. vett. habent. Sic mox ἐρωτῶντες, εἴτι Λακεδαιμονίους κ. τ. ξ. ἀγαθὸν ἐν τ. π. δεδρακότες εἰσιν. Vid. ad Cap. 52. In Gr. post πεπόνθασι, ac deinde post πεπονθέναι sunt distinctiones maximæ, in Cass. mediæ, notæ scilicet παρεμβολῆς· in qua et structura et sententia intricatissima atque obscurissima est. Nec multum juvant ad utramque expediendam versiones Interpretum, e quibus satis adparet, eos hic hæsisse. Sed in priore parte hujus παρεμβολῆς respicit haud dubie, quod etiam Scholiastes monet, ad illa Archidami II. 72. ἡσυχίαν ἄγετε, νεμόμενοι τὰ ὑμέτερα αὐτῶν· καὶ ἔστε μηδὲ μεθ' ἑτέρων· δέχεσθε δὲ ἀμφοτέρους φίλους, ἐπὶ πολέμῳ δὲ, μηδ' ἑτέρους. Duck.

Ἄλλον χρόνον] v. L. II. 72. Gottl.

Παυσανίου μετὰ τὸν Μῆδον σπονδὰς ἡσυχάζειν, καὶ ὅτε ὕστερον, ἃ πρὸ τοῦ περιτειχίζεσθαι προΐσχοντο αὐτοῖς, κοινοὺς εἶναι κατ' ἐκεῖνα· ὡς οὐκ ἐδέξαντο, ἡγούμενοι τῇ ἑαυτῶν δικαίᾳ βουλήσει ἔκσπονδοι ἤδη ὑπ' αὐτῶν κακῶς πεπονθέναι, αὖθις τὸ αὐτὸ ἕνα ἕκαστον παραγαγόντες καὶ ἐρωτῶντες, "εἴτε Λακεδαιμονίους καὶ τοὺς ξυμμάχους ἀγαθὸν ἐν τῷ πολέμῳ δεδρακότες εἰσὶν," ὁπότε μὴ φαῖεν, ἀπάγοντες ἀπέκτεινον· καὶ ἐξαίρετον ἐποιήσαντο οὐδένα. διέφθειραν δὲ Πλαταιέων μὲν αὐτῶν, οὐκ ἐλάσσους διακοσίων, Ἀθηναίων δὲ, πέντε καὶ εἴκοσιν, οἳ ξυνεπολιορκοῦντο· γυναῖκας δὲ ἠνδραπόδισαν. τὴν δὲ πόλιν ἐνιαυτὸν μέν τινα Θηβαῖοι Μεγαρέων ἀνδράσι κατὰ στάσιν ἐκπεπτωκόσι, καὶ ὅσοι τὰ σφέτερα φρονοῦντες Πλαταιέων περιῆσαν, ἔδοσαν ἐνοικεῖν. ὕστερον δὲ, καθελόντες αὐτὴν ἐς ἔδαφος πᾶσαν ἐκ τῶν θεμελίων, ᾠκοδόμησαν πρὸς τῷ Ἡραίῳ καταγώγιον διακοσίων ποδῶν, πανταχῇ κύκλῳ οἰκήματα ἔχον κάτωθεν καὶ ἄνωθεν· καὶ ὀροφαῖς καὶ θυρώμασι τοῖς τῶν Πλαταιέων ἐχρήσαντο· καὶ τοῖς ἄλλοις, ἃ ἦν ἐν τῷ τείχει ἔπιπλα, χαλκὸς καὶ σίδηρος, κλίνας κατασκευάσαντες, ἀνέθεσαν τῇ Ἥρᾳ, καὶ νεὼν ἑκατόμποδον λίθινον ᾠκοδόμη-

Παυσανίου] v. L. II. 71, 72. Gottl.

Κατ' ἐκεῖνα] h. v. Abresch. non cum Schol. refert ad τὰ τοῦ Παυσανίου, sed quæ Archidamus nomine Laced. obtulerat. L. II. 72. at Platæenses repudiarant. Idem.

Οὐκ ἐδέξαντο] v. L. II. c. 72. Idem.

'Εξαίρετον] Recte Schol. ἐκβεβλημ. i.e. exemptum. v. Gloss. Idem.

'Ενιαυτόν τινα] Numeralibus frequenter jungit N. τις. v. c. III. διακοσίους τινὰς ἀπέκτειναν. Abr. 343. v. Gloss. Idem.

Πρὸς τῷ 'Ηραίῳ] De conditu hujus templi vide Plutarchi Aristidem. Huds. Πρὸς τῷ 'Ηραίῳ] Urbs, inquit Posidippus, qui ad Menandri tempora refertur, Ναοὶ δύ' εἰσὶ, καὶ στοὰ, καὶ τοὔνομα, Καὶ τὸ βαλανεῖον, καὶ τὸ Σηράμβου κλέος. Τὸ πολὺ μὲν ἀκτή. Urbem totam anno tertio ante Leuctricam pugnam a Thebanis, præter templa, excisam, narrat Pausanias IX. 1. Urbem condidit Polybus post Deucalionis tempora, inquit Etymologus voc. βουκέρας. Wass. Versus Posidippi de Platæis sunt in Dicæarcho pag. 14. Edit. Oxon. Excidium Platæarum, de quo Pausan. l. d. posterius fuit eo, quod hic memorat Thucydides, atque ipse Pausanias. Nam quum urbs per annos circiter XL. in ruinis jacuisset, deinde per pacem Antalcidæ restituta Olymp. XCVIII. rursus anno tertio ante pugnam Leuctricam, quæ in annum 2. Olymp. CII. incidit, a Thebanis eversa, sed a Philippo post prœlium ad Chæroneam, id est, post annum tertium Olymp. CX. instaurata est. Ita Pausanias. Plutarchus Aristid. p. 597. ab Alexandro, postquam Asia potitus erat, restitutam, tradit. Etiam ante bello Persico a Xerxe incendio deleta fuerat. Diodorus Sic. XI. p. 250. Duck.

'Οροφαῖς] Pollux VII. 121. ὀρόφοις καὶ θυρώμασι, Θουκυδίδης. Sed Mss. et Edd. omnes hic ὀροφαῖς exhibent. Utrumque est apud Aristophanem. Vid. Schol. ad. Nub. 173. Θυρώματα Scholiast. Demosth. in Midian p. 365. exponit σανίδας ἐπιτηδείας πρὸς θύρας. Gloss. θυρώματα, postes. Duck.

"Α—σίδηρος] Thom. Magister in ἔπιπλα. Wass. Docet ibi Thomas, quæ sint ἔπιπλα, de quo plura legi possunt in Lexicographis veteribus, Eustath. ad Homer. Od. γ'. p. 1469. et Interpretib. Pollucis X. 10. 'Εκατόμπεδος νεὼς in arce Athenarum, de quo agunt Scriptores ab Hudsono in Var. Lect. laudati, nihil commune habet cum eo, quem hic memorat Thucydides, nec quisquam dicit, hunc Παρθενῶνα vocatum fuisse. Duck.

σαν αὐτῇ. τὴν δὲ γῆν δημοσιώσαντες, ἀπεμίσθωσαν ἐπὶ δέκα ἔτη, καὶ ἐνέμοντο Θηβαῖοι. σχεδὸν δέ τι καὶ τὸ ξύμπαν περὶ Πλαταιῶν οἱ Λακεδαιμόνιοι οὕτως ἀποτετραμμένοι ἐγένοντο Θηβαίων ἕνεκα, νομίζοντες ἐς τὸν πόλεμον αὐτοὺς ἄρτι τότε καθιστάμενον ὠφελίμους εἶναι. καὶ τὰ μὲν κατὰ Πλάταιαν, ἔτει τρίτῳ καὶ ἐννενηκοστῷ ἐπειδὴ Ἀθηναίων ξύμμαχοι ἐγένοντο, οὕτως ἐτελεύτησαν.

ξθ'. 69. Αἱ δὲ τεσσαράκοντα νῆες τῶν Πελοποννησίων, αἱ Λεσβίοις βοηθοὶ ἐλθοῦσαι, ὡς τότε φεύγουσαι διὰ τοῦ πελάγους, ἔκ τε τῶν Ἀθηνῶν ἐπιδιωχθεῖσαι, καὶ πρὸς τῇ Κρήτῃ χειμασθεῖσαι, [καὶ] ἀπ' αὐτῆς σποράδες, πρὸς τὴν Πελοπόννησον κατηνέχθησαν, καταλαμβάνουσιν ἐν τῇ Κυλλήνῃ τρισκαίδεκα τριήρεις Λευκαδίων καὶ Ἀμπρακιωτῶν, καὶ Βρασίδαν τὸν Τέλλιδος ξύμβουλον Ἀλκίδᾳ ἐπεληλυθότα. ἐβούλοντο γὰρ οἱ Λακεδαιμόνιοι, ὡς τῆς Λέσβου ἡμαρτήκεσαν, πλέον τὸ ναυτικὸν ποιήσαντες, ἐς τὴν Κέρκυραν πλεῦσαι, στασιάζουσαν, δώδεκα μὲν ναυσὶ μόναις, παρόντων Ἀθηναίων περὶ Ναύπακτον· πρὶν δὲ πλέον τι ἐπιβοηθῆσαι ἐκ τῶν Ἀθηνῶν ναυτικὸν, ὅπως προφθάσωσι· καὶ παρεσκευάζοντο ὅ, τε Βρασίδας καὶ ὁ Ἀλκίδας πρὸς ταῦτα.

ό. 70. Οἱ γὰρ Κερκυραῖοι ἐστασίαζον, ἐπειδὴ οἱ αἰχμάλωτοι ἦλθον αὐτοῖς οἱ ἐκ τῶν περὶ Ἐπίδαμνον ναυμαχιῶν ὑπὸ

Περὶ Πλατ.] Propr. Accus. debet esse. Itaque malit legi Abr. 345. πέρι, ut sit ordo περὶ τὸ ξύμπαν Πλατ. Gottl.

Quidni Genitivus ponatur, quî cum περὶ sit, *de* qua Platæenses? Abreschii ratio durior est; nec vero, περὶ accusativo postponi, memini, sed tantum Genitivo. Denique non insolentius dicatur, quam, quod sæpius dicitur, ἀνεχώρησαν ἐπ' οἴκου, pro οἶκον. B.

Ἀποτετρ. ἐγένοντο] Pro ἦσαν. v. Abr. 345. et Eundem ad Marc. I. 4. p. 551. Gottl.

Ὡς τότε, rel.] Nil attinet, ordinem mutaris, præsertim contra naturam struendi; commate posito post τότε, omnia expedito passu processerint. Σποράδες *statum* magis et conditionem ostendit, ut φυγάς. διασπαρεῖσαι est prius factum, cui consequens esset, ut jam essent σποράδες, vagæ, palantes. Bauer.

Καὶ ἀπ' αὐτῆς σποράδες] Scholiastes putat, καὶ hic abundare. Henr. Stephanus ad Corinth. de Dialect. pag. 33. sententiam illius referens non addit, quid sibi de ea videatur. Apertum est, orationem non cohærere. Si retinetur κατηνέχθησαν, copula hinc tollenda, et ante καταλαμβάνουσι ponenda est. Si κατενεχθεῖσαι scribas, utroque loco abesse potest καί; quamquam non omnino necessarium est, eam priore loco deleri. Et sic voluit, qui Cod. Cass. tractavit. Duck.

Σποράδες] Pro σπαρεῖσαι, aut διεσπαρμέναι. Ordinem loci et constituit Abresch. 346. Gottl.

Κυλλήνῃ] Ita Mss. et Noster p. 18. 189. 191. Theophrast. H. Plant. IV. 1. Artemidor. I. c. 47. Wass.

Ἐστασίαζον] Vid. Diodorum pag. 315. d. Wass.

Περὶ Ἐπίδαμνον] i. e. propter; recte Schol. v. Abresch. 348. Gottl.

Περὶ Ἐπίδ. ναυμ.] Nescio, cur non intelligatur, *circa* Epidamnum, in illa regione. Quid enim sit prœlium navale *propter* Epidamnum? Aut ubi solent historici *pugnis* memorandis, obiter præsertim addere caussam, tam remotam utique? *Bello* addunt

Κορινθίων ἀφεθέντες, τῷ μὲν λόγῳ, ὀκτακοσίων ταλάντων τοῖς προξένοις διηγγυημένοι, ἔργῳ δὲ, πεπεισμένοι Κορινθίοις Κέρκυραν προσποιῆσαι. καὶ ἔπρασσον οὗτοι, ἕκαστον τῶν πολιτῶν μετιόντες, ὅπως ἀποστήσωσιν Ἀθηναίων τὴν πόλιν. καὶ ἀφικομένης Ἀττικῆς τε νεὼς καὶ Κορινθίας, πρέσβεις ἀγουσῶν, καὶ ἐς λόγους καταστάντων, ἐψηφίσαντο Κερκυραῖοι Ἀθηναίοις μὲν ξύμμαχοι εἶναι, κατὰ τὰ ξυγκείμενα, Πελοποννησίοις δὲ φίλοι, ὥσπερ καὶ πρότερον. καὶ, ἦν γὰρ Πειθίας ἐθελοπρόξενός τε τῶν Ἀθηναίων, καὶ τοῦ δήμου προειστήκει, ὑπάγουσιν αὐτὸν οὗτοι οἱ ἄνδρες εἰς δίκην, λέγοντες Ἀθηναίοις τὴν Κέρκυραν καταδουλοῦν. ὁ δὲ, ἀποφυγὼν, ἀνθυπάγει αὐτῶν τοὺς πλουσιωτάτους πέντε ἄνδρας, φάσκων τέμνειν χάρακας ἐκ τοῦ τε Διὸς τεμένους καὶ τοῦ Ἀλκίνου. ζημία δὲ καθ' ἑκάστην χάρακα ἐπέκειτο στατήρ. ὀφλόντων δὲ αὐτῶν, καὶ πρὸς τὰ ἱερὰ ἱκετῶν καθεζομένων, διὰ τὸ πλῆθος τῆς ζημίας, ὅπως

caussam, non prœliis. Bellum ortum erat et conflatum occasione Epidamni, immo Corcyræorum, non pugna navalis. BAVER.

Ὀκτακοσίων] Budæus in Commentar. pag. 79. et Stephanus in Thesaur. hunc loc. citantes retinent ὀκτακοσίων, et tamen vertunt *octoginta*. In his, quæ sequuntur, apud Thomam Mag. v. βούλομαι perperam legitur Κερκυραίοις Κόρινθον προσποιῆσαι. DUCK.

Ἐθελοπρόξενος] Explicat Pollux III. 59, 60. breviter Hesych. ἑκὼν πρόξενος. Sic ἐθελόκακος Dionys. Halic. ἐθελόπονος Xenoph. WASS.

Ἀθηναίοις τὴν Κέρκυραν καταδουλοῦν] Hinc refellas licet Solœcisten Luciani in fin. inter καταδουλοῦσθαι et καταδουλοῦν hoc discrimen statuentem: τὸ καταδουλοῦσθαι μὲν ἑτέρῳ, τὸ καταδουλοῦν δ' ἑαυτῷ γίγνεται. Et vanam esse observationem, ostenderunt Schol. Luciani e loco Isocratis, qui est in Evagor. p. 192. Ed. Steph. et Græv. e Thucyd. VIII. 46. DUCK.

Καταδουλοῦν] v. Gloss. GOTTL.

Ἐκ τοῦ τε Διὸς] Non male Mss. ἐκ τοῦ τε Διὸς τοῦ τεμένους. WASS. Sic Cap. 81. ἐν τοῦ Διονύσου τῷ ἱερῷ. Nota est hæc apud veteres religio lucorum, quam violatam dicebat Pithias. Vid. Ovid. VIII. Metam. 741. seqq. et IV. Fast. 753. ibique Neapol. Hinc sæpe in *Ovidio, incæduus lucus*, et *incædua silva*. Athenienses pœnam capitis statuerant in eos, qui vel minimam ilicem e luco Heroum excidissent. Ælian. V. Var. Hist. 17. DUCK.

Ἀλκίνου] Etsi hoc nomen frequentius sine contractione scribitur, tamen non desunt exempla in contrarium. Ἀλκίνους, Ἀλκίνουν, de hoc Alcinoo Conon Narrat. 3. apud Photium. Ἀλκίνου Ælian. XII. Var. Hist. 25. Ἀλκίνῳ Athen. I. 8. et Ἀλκίνους I. 11. Sic alius Ἀλκίνους apud Apollodor. III. 10. et Pausan. VI. 1. Itaque non adparet causa, cur Viri Docti id hoc loco, contra omnes libros srciptos et edd. mutare voluerint Scholiast. Theocriti in IV. Idyll. 32. Ἄλκιμος, καὶ Κρότων Αἰακοῦ υἱοί. καὶ ὁ μὲν ἐβασίλευσε τῶν Κερκυραίων, ὁ δὲ ἐν Σικελίᾳ ἔκτισε Κρότωνα. Lego, Ἀλκίνοος, vel Ἀλκίνους, καὶ Κρότων, Φαίακος υἱοί. Nam non Æacus, sed, ut auctor est Conon l. d. Phæax pater Alcinoo fuit, a quo Corcyra, regnum Alcinoi, Phæacia, et incolæ Phæaces. Quod Schol. Theocr. Crotonem in Sicilia locat, id Berkelius ad Stephan. in Κρότων, Cluverium sequutus, de Magna Græcia Italiæ accipit. Sed ita non succurritur Stephano, qui sic ex una urbe duas faciet. Ceterum qui Scholiastæ Theocriti Κρότων est, eum Conon Locrum vocat, et Locros, urbem Italiæ, ab eo nomen accepisse dicit. Sed cum Scholiasta faciunt Ovidius XV. Metam. princ. et Iamblich. de Vit. Pythag. Cap. IX. In Conone quoque pro Λατῖνος, a quo Locrum hospitio exceptum tradit, e Schol. Theocriti legendum puto Λακῖνος, et e Servio ad Virg. III. Æn. 552. Add. Holsten. ad Steph. in Λακίνιον. D.

Καθ' ἑκάστην χάρακα] Ad notam Hudsoni in Var. Lection. add. quos laudat Jungermann. ad Polluc. I. 162. et Thom Magistrum. DUCK.

ταξάμενοι ἀποδῶσιν, ὁ Πειθίας (ἐτύγχανε γὰρ καὶ βουλῆς ὢν) πείθει ὥστε τῷ νόμῳ χρήσασθαι. οἱ δ', ἐπειδὴ τῷ τε νόμῳ ἐξείργοντο, καὶ ἅμα ἐπυνθάνοντο, τὸν Πειθίαν, ἕως ἔτι βουλῆς ἐστι, μέλλειν τὸ πλῆθος ἀναπείσειν τοὺς αὐτοὺς Ἀθηναίοις φίλους τε καὶ ἐχθροὺς νομίζειν, ξυνίσταντό τε, καὶ λαβόντες ἐγχειρίδια, ἐξαπιναίως ἐς τὴν βουλὴν ἐσελθόντες, τόν τε Πειθίαν κτείνουσι, καὶ ἄλλους τῶν τε βουλευτῶν καὶ ἰδιωτῶν, ἐς ἑξήκοντα. οἱ δέ τινες τῆς αὐτῆς γνώμης τῷ Πειθίᾳ, ὀλίγοι ἐς τὴν Ἀττικὴν τριήρη κατέφυγον, ἔτι παροῦσαν.

οά. 71. Δράσαντες δὲ τοῦτο, καὶ ξυγκαλέσαντες Κερκυραίους, εἶπον, ὅτι ταῦτα καὶ βέλτιστα εἴη, καὶ ἥκιστ' ἂν δουλωθεῖεν ὑπ' Ἀθηναίων· τό, τε λοιπὸν μηδετέρους δέχεσθαι, ἀλλ' ἢ μιᾷ νηῒ, ἡσυχάζοντας. τὸ δὲ πλέον, πολέμιον ἡγεῖσθαι. ὡς δὲ εἶπον, καὶ ἐπικυρῶσαι ἠνάγκασαν τὴν γνώμην. πέμπουσι δὲ καὶ ἐς τὰς Ἀθήνας εὐθὺς πρέσβεις, περί τε τῶν πεπραγμένων διδάξοντας, ὡς ξυνέφερε, καὶ τοὺς ἐκεῖ καταπεφευγότας πείσοντας μηδὲν ἀνεπιτήδειον πράσσειν, ὅπως μή τις ἐπιστροφὴ γένηται.

οβ'. 72. Ἐλθόντων δὲ, οἱ Ἀθηναῖοι τούς τε πρέσβεις, ὡς νεωτερίζοντας, ξυλλαβόντες, καὶ ὅσους ἔπεισαν, κατέθεντο ἐς Αἴγιναν. ἐν δὲ τούτῳ, τῶν τε Κερκυραίων οἱ ἔχοντες τὰ πράγματα, ἐλθούσης τριήρους Κορινθίας, καὶ Λακεδαιμονίων πρέσβεων, ἐπιτίθενται τῷ δήμῳ· καὶ μαχόμενοι ἐνίκησαν. ἀφικομένης δὲ νυκτὸς, ὁ μὲν δῆμος ἐς τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὰ μετέωρα τῆς πόλεως καταφεύγει, καὶ αὐτοῦ ξυλλεγεὶς ἱδρύνθη. καὶ τὸν Ὑλλαϊκὸν λιμένα εἶχον. οἱ δὲ τήν τε ἀγορὰν κατέ-

Ὅπως ταξάμενοι ἀποδῶσιν] Pensionibus, hoc est, τεταγμέναις ταῖς καταβολαῖς, Budæus in Commentar. pag. 639. ubi Thucydidem eadem ratione hoc verbo uti ostendit III. 50. οἷς ἀργύριον Λέσβιοι ταξάμενοι τοῦ κλήρου ἑκάστου τοῦ ἐνιαυτοῦ δύο μνᾶς φέρειν. Sic I. 99. οἱ πλείους αὐτῶν χρήματα ἐτάξαντο ἀντὶ τῶν νεῶν τὸ ἱκνούμενον ἀνάλωμα φέρειν. Ibid. Cap. 101. χρήματά τε ὅσα ἔδει ἀποδοῦναι αὐτίκα ταξάμενοι, καὶ τολοιπὸν φέρειν. Et Cap. 117. Καὶ χρήματα τὰ ἀναλωθέντα κατὰ χρόνους ταξάμενοι ἀποδοῦναι. Pollux I. 169. χρήματα ταξάμενοι. Duck.

Βουλῆς] Suidas habet βουλὴς, sed male; est enim pro βουλαίας. Wass. Add. Port. in Notis Hudsoni ad Scholiast. Paullo post pro Ἀθηναίους, quod sine dubio vitio operarum in Edit. Hudsoni venerat, e scriptis et edd. reposui Ἀθηναίοις. In Dan. fortassis est Ἀθηναίους: nam ex eo nulla varietas scripturæ adnotata erat. sed non habenda est illius ratio. Gr. Ἀθηναίους, et inter versus Ἀθηναίοις. Duck.

Ἱδρύνθη] Ἱδρύθη hic legit Thom. Magister cum libris scriptis. Eadem varietas supra aliquoties adnotata est. Duck.

Ὑλλαϊκόν] Etiam Scholiast. Apollon. IV. Argon. 1149. Ὑλλικὸς λιμὴν παρὰ Φαίαξι. Ὑλαϊκὸν ex Nostro citat Dion. Halic. p. 150. Wass. Vid. infr. Cap. 81. et Palmer.

λαβον, οὗπερ οἱ πολλοὶ ᾤκουν αὐτῶν, καὶ τὸν λιμένα τὸν πρὸς αὐτὴν καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν ἤπειρον.

ογ΄. 73. Τῇ δ᾽ ὑστεραίᾳ, ἠκροβολίσαντό τε ὀλίγα, καὶ ἐς τοὺς ἀγροὺς περιέπεμπον ἀμφότεροι, τοὺς δούλους παρακαλοῦντές τε, καὶ ἐλευθερίαν ὑπισχνούμενοι. καὶ τῷ μὲν δήμῳ τῶν οἰκετῶν τὸ πλῆθος παρεγένετο ξύμμαχον· τοῖς δ᾽ ἑτέροις, ἐκ τῆς ἠπείρου ἐπίκουροι ὀκτακόσιοι.

οδ΄. 74. Διαλιπούσης δ᾽ ἡμέρας, μάχη αὖθις γίγνεται· καὶ νικᾷ ὁ δῆμος, χωρίων τε ἰσχύϊ καὶ πλήθει προέχων· αἵ τε γυναῖκες αὐτοῖς τολμηρῶς ξυνεπελάβοντο, βάλλουσαι ἀπὸ τῶν οἰκιῶν τῷ κεράμῳ, καὶ παρὰ φύσιν ὑπομένουσαι τὸν θόρυβον. γενομένης δὲ τῆς τροπῆς περὶ δείλην ὀψίαν, δείσαντες οἱ ὀλίγοι, μὴ αὐτοβοεὶ ὁ δῆμος τοῦ τε νεωρίου κρατήσειεν ἐπελθὼν, καὶ σφᾶς διαφθείρειεν, ἐμπιπρᾶσι τὰς οἰκίας τὰς ἐν κύκλῳ τῆς ἀγορᾶς, καὶ τὰς ξυνοικίας, ὅπως μὴ ᾖ ἔφοδος, φειδόμενοι οὔτε οἰκείας, οὔτε ἀλλοτρίας. ὥστε καὶ χρήματα πολλὰ ἐμπόρων κατεκαύθη, καὶ ἡ πόλις ἐκινδύνευσε πᾶσα διαφθαρῆναι, εἰ ἄνεμος ἐπεγένετο τῇ φλογὶ ἐπίφορος ἐς αὐτήν. καὶ οἱ μὲν, παυσάμενοι τῆς μάχης, ὡς ἑκάτεροι ἡσυχάσαντες, τὴν νύκτα ἐν φυλακῇ ἦσαν· καὶ ἡ Κορινθία ναῦς, τοῦ δήμου κεκρατηκότος, ὑπεξανήγετο, καὶ τῶν ἐπικούρων οἱ πολλοὶ ἐς τὴν ἤπειρον λαθόντες διεκομίσθησαν.

οέ. 75. Τῇ δ᾽ ἐπιγιγνομένῃ ἡμέρᾳ Νικόστρατος ὁ Διϊτρέφους, Ἀθηναίων στρατηγὸς, παραγίγνεται βοηθῶν ἐκ Ναυπάκτου δώδεκα ναυσὶ, καὶ Μεσσηνίων πεντακοσίοις ὁπλίταις. ξύμβασίν τε ἔπρασσε, καὶ πείθει ὥστε ξυγχωρῆσαι ἀλλήλοις, δέκα μὲν ἄνδρας τοὺς αἰτιωτάτους κρῖναι, οἳ οὐκέτι ἔμειναν· τοὺς δ᾽ ἄλλους οἰκεῖν, σπονδὰς πρὸς ἀλλήλους ποιησαμέ-

Græc. Ant. II. 10. Duck.

Πρὸς αὐτήν] Πρὸς αὐτῇ eleganter libri scripti. Wass.

Ξυνοικίας] Οἰκίαν et συνοικίαν conjungit etiam Harpocration in Ναύκληρος: Ναύκληρος οὐ μόνον—ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ μεμισθωμένου ἐπὶ τῷ τὰ ἐνοίκια ἐκλέγειν ἢ οἰκίας, ἢ συνοικίας. Ammonius ita distinguit: Οἰκία, ἡ ὑπὸ ἑνὸς, ἡ ὑπὸ ἑτέρου κατοικουμένη· συνοικία δὲ ἡ πολλοῖς, καὶ μισθουμένη. Itaque συνοικίαι pluribus per partes locabantur, ut Romæ insulæ. Unde Gloss. συνοικία, *insula*, et ἐνοικολόγος, *insularius*; qui Harpocrationi ναύκληρος. Add. Jungermann. ad Polluc. IX. 39. et Casaub. ad Athen. VII. 1. Duck.

Οἰκείας—ξυνοικίας] v. Gloss. Gottl.

Ἔφοδος] Non tam est ἐπέλευσις, impressio, cum Schol. quam aditus, accessus. Abresch. 348. Gottl.

Καὶ ἡ π.—διαφθαρῆναι] Thom. Magist. in βούλομαι. Mox Cod. Ar. pro ἐπεγένετο male ἐγένετο. Supra II. 77. πνεῦμά τε εἰ ἐπεγένετο αὐτῇ (nempe φλογὶ, ut bene Schol.) ἐπίφορον, οὐκ ἂν διέφυγον. Ὡς ἑκάτεροι sic dicit, ut sæpe ὡς ἕκαστοι. Duck.

νους καὶ πρὸς Ἀθηναίους, ὥστε τοὺς αὐτοὺς ἐχθροὺς καὶ φίλους νομίζειν. καὶ ὁ μὲν, ταῦτα πράξας, ἔμελλεν ἀποπλεύσεσθαι. οἱ δὲ τοῦ δήμου προστάται πείθουσιν αὐτὸν, πέντε μὲν ναῦς τῶν αὑτοῦ σφίσι καταλιπεῖν, ὅπως ἧσσόν τι ἐν κινήσει ὦσιν οἱ ἐναντίοι, ἴσας δὲ αὐτοὶ πληρώσαντες ἐκ σφῶν αὐτῶν, ξυμπέμψειν. καὶ ὁ μὲν ξυνεχώρησεν, οἱ δὲ, τοὺς ἐχθροὺς κατέλεγον ἐς τὰς ναῦς. δείσαντες δὲ ἐκεῖνοι, μὴ ἐς τὰς Ἀθήνας ἀποπεμφθῶσι, καθίζουσιν ἐς τὸ τῶν Διοσκούρων ἱερόν. Νικόστρατος δὲ αὐτοὺς ἀνίστη τε καὶ παρεμυθεῖτο. ὡς δ' οὐκ ἔπειθεν, ὁ δῆμος, ὁπλισθεὶς ἐπὶ τῇ προφάσει ταύτῃ, ὡς οὐδὲν αὐτῶν ὑγιὲς διανοουμένων τῇ τοῦ μὴ ξυμπλεῖν ἀπιστίᾳ, τά τε ὅπλα αὐτῶν ἐκ τῶν οἰκιῶν ἔλαβε, καὶ αὐτῶν τινὰς, οἷς ἐπέτυχον, εἰ μὴ Νικόστρατος ἐκώλυσε, διέφθειραν ἄν. ὁρῶντες δ' οἱ ἄλλοι τὰ γιγνόμενα, καθίζουσιν ἐς τὸ Ἡραῖον ἱκέται, καὶ γίγνονται οὐκ ἐλάσσους τετρακοσίων. ὁ δὲ δῆμος, δείσας, μή τι νεωτερίσωσιν, ἀνίστησί τε αὐτοὺς πείσας, καὶ διακομίζει ἐς τὴν πρὸ τοῦ Ἡραίου νῆσον, καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐκεῖσε αὐτοῖς διεπέμπετο.

οϛʹ. 76. Τῆς δὲ στάσεως ἐν τούτῳ οὔσης, τετάρτῃ ἢ πέμπτῃ ἡμέρᾳ μετὰ τὴν τῶν ἀνδρῶν ἐς τὴν νῆσον διακομιδὴν, αἱ ἐκ τῆς Κυλλήνης Πελοποννησίων νῆες, μετὰ τὸν ἐκ τῆς Ἰωνίας πλοῦν, ἔφορμοι οὖσαι, παραγίγνονται τρεῖς καὶ πεντήκοντα. ἦρχε δὲ αὐτῶν Ἀλκίδας, ὥσπερ καὶ πρότερον, καὶ Βρασίδας αὐτῷ ξύμβουλος ἐπέπλει. ὁρμισάμενοι δὲ ἐς Σύβοτα, λιμένα τῆς ἠπείρου, ἅμα ἕῳ ἐπέπλεον τῇ Κερκύρᾳ.

οζʹ. 77. Οἱ δὲ, πολλῷ θορύβῳ, καὶ πεφοβημένοι τά τ' ἐν τῇ πόλει καὶ τὸν ἐπίπλουν, παρεσκευάζοντό τε ἅμα ἑξήκοντα ναῦς, καὶ τὰς ἀεὶ πληρουμένας ἐξέπεμπον πρὸς τοὺς ἐναντίους, παραινούντων Ἀθηναίων σφᾶς τε ἐᾶσαι πρῶτον ἐκπλεῦσαι, καὶ ὕστερον πάσαις ἅμα ἐκείνους ἐπιγενέσθαι· ὡς δὲ αὐτοῖς πρὸς τοῖς πολεμίοις ἦσαν σποράδες αἱ νῆες, δύο μὲν εὐθὺς ηὐτομόλησαν, ἐν ἑτέραις δὲ ἀλλήλοις οἱ ἐμπλέοντες ἐμάχοντο. ἦν δὲ

Ἦρχε—ἐπέπλει] Quem c. 69. ξύμβουλον scripserat Alcidæ ἐπεληλυθότα, hic dicit ἐπιπλέοντα, utrumque breviter pro πλέοντα et ἐληλυθότα ἐπ' αὐταῖς, navibus præfectum. v. Abresch. 350. cf. Gloss. Gottl.

Καὶ πεφοβημένοι—καὶ τὸν ἐπίπλουν] Hic non abundare copulam καὶ quod putat Corinthus, ostendit Stephanus in Animadvers. ad Lib. de Dilect. pag. 33. Pro τά τ' ἐν Idem Corinthus habet τά τε ἐν, et mendose ἀπόπλουν, et νῆες. Illa παραινούντων—ἐκπλεῦσαι citat Th. in βούλομαι, omissa particula τε. D.

οὐδεὶς κόσμος τῶν ποιουμένων. ἰδόντες δὲ οἱ Πελοποννήσιοι τὴν ταραχὴν, εἴκοσι μὲν ναυσὶ πρὸς τοὺς Κερκυραίους ἐτάξαντο, ταῖς δὲ λοιπαῖς πρὸς τὰς δώδεκα ναῦς τῶν Ἀθηναίων· ὧν ἦσαν αἱ δύο, Σαλαμινία καὶ Πάραλος.

οηʹ. 78. Καὶ οἱ μὲν Κερκυραῖοι, κακῶς τε καὶ κατ᾽ ὀλίγας προσπίπτοντες, ἐταλαιπωροῦντο καθ᾽ αὑτούς· οἱ δ᾽ Ἀθηναῖοι, φοβούμενοι τὸ πλῆθος καὶ τὴν περικύκλωσιν, ἀθρόαις μὲν οὐ προσέπιπτον, οὐδὲ κατὰ μέσον ταῖς ἐφ᾽ ἑαυτοὺς τεταγμέναις· προσβαλόντες δὲ κατὰ κέρας, καταδύουσι μίαν ναῦν. καὶ μετὰ ταῦτα, κύκλον ταξαμένων αὐτῶν, περιέπλεον, καὶ ἐπειρῶντο θορυβεῖν. γνόντες δὲ οἱ πρὸς τοῖς Κερκυραίοις, καὶ δείσαντες, μὴ, ὅπερ ἐν Ναυπάκτῳ, γένοιτο, ἐπιβοηθοῦσι· καὶ γενόμεναι ἀθρόαι αἱ νῆες ἅμα τὸν ἐπίπλουν τοῖς Ἀθηναίοις ἐποιοῦντο. οἱ δ᾽ ὑπεχώρουν, ἤδη πρύμναν κρουόμενοι· καὶ ἅμα τὰς τῶν Κερκυραίων ἐβούλοντο προκαταφυγεῖν, ὅτι μάλιστα ἑαυτῶν σχολῇ τε ὑποχωρούντων, καὶ πρὸς σφᾶς τεταγμένων τῶν ἐναντίων. ἡ μὲν οὖν ναυμαχία, τοιαύτη γενομένη, ἐτελεύτα ἐς ἡλίου δύσιν.

οθʹ. 79. Καὶ οἱ Κερκυραῖοι, δείσαντες, μὴ σφίσιν ἐπιπλεύσαντες ἐπὶ τὴν πόλιν, ὡς κρατοῦντες οἱ πολέμιοι, ἢ τοὺς ἐκ τῆς νήσου ἀναλάβωσιν, ἢ καὶ ἄλλο τι νεωτερίσωσι, τούς τε ἐκ τῆς νήσου πάλαι ἐς τὸ Ἡραῖον διεκόμισαν, καὶ τὴν πόλιν ἐφύλασσον. οἱ δ᾽ ἐπὶ μὲν τὴν πόλιν οὐκ ἐτόλμησαν πλεῦσαι, κρατοῦντες τῇ ναυμαχίᾳ, τρεῖς δὲ καὶ δέκα ναῦς ἔχοντες τῶν Κερκυραίων, ἀπέπλευσαν ἐς τὴν ἤπειρον, ὅθενπερ ἀνηγάγοντο. τῇ δ᾽ ὑστεραίᾳ ἐπὶ μὲν τὴν πόλιν οὐδὲν μᾶλλον ἐπέπλεον, καίπερ ἐν πολλῇ ταραχῇ καὶ φόβῳ ὄντας, καὶ Βρασίδου παραινοῦντος, ὡς λέγεται, Ἀλκίδᾳ, ἰσοψήφου δὲ οὐκ ὄντος· ἐπὶ δὲ τὴν Λευκίμνην τὸ ἀκρωτήριον ἀποβάντες, ἐπόρθουν τοὺς ἀγρούς.

Δὲ] Reisk. conji. δὴ pro δέ. Sed in anim. p. 31. nil monuit de h. corr. Gottl.

Ὧν ἦσαν] Trajectio notanda articuli in plur. pro *bis* ponendo in singul.—ὧν ἦσαν δύο, ἥ τε Σ. καὶ Π. v. Abresch. 353. Gottl.

Πάραλος] Adeas Ulpianum in Demosth. Mid. p. 216. c. Wass.

Πάλαι] Quidam Codd. πάλιν. Potest πάλαι accipi pro prius, ac de quovis tempore præterito. Abresch. 353. Gottl.

Τρεῖς δὲ καὶ δέκα] Mss. τρισκαίδεκα. Vide Nos ad I. 29. Wass. De phrasi πρύμναν κρούεσθαι est Lib. I. Cap. 50. Duck.

Ἐπὶ μὲν τὴν πόλιν—ὄντας] De hoc genere loquendi non minus Latinis, quam Græcis, in nominibus collectivis usitato, agit Stephanus Animadv. in Lib. de Dialect. p. 30. De οὐδὲν μᾶλλον pro οὐ, vid. ad II. 70. D.

Λευκίμνην] Ita Lib. I. Cap. 30, 31. corrupte apud Strabonem κατὰ τὴν Λευκίμμην. aliter Plin. Ptolemæus λεύκιμμα, et in Ms. Coislin. etiam corruptius λεύκιμα. λεύκιμμα

πʹ. 80. Ὁ δὲ δῆμος τῶν Κερκυραίων ἐν τούτῳ, περιδεὴς γενόμενος, μὴ ἐπιπλεύσωσιν αἱ νῆες, τοῖς τε ἱκέταις ἦεσαν ἐς λόγους, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅπως σωθήσεται ἡ πόλις. καί τινας αὐτῶν ἔπεισαν ἐς τὰς ναῦς ἐμβῆναι· ἐπλήρωσαν γὰρ ὅμως τριάκοντα, προσδεχόμενοι τὸν ἐπίπλουν. οἱ δὲ Πελοποννήσιοι, μέχρι μέσου ἡμέρας δῃώσαντες τὴν γῆν, ἀπέπλευσαν, καὶ ὑπὸ νύκτα αὐτοῖς ἐφρυκτωρήθησαν ἑξήκοντα νῆες Ἀθηναίων, προσπλέουσαι ἀπὸ Λευκάδος· ἃς οἱ Ἀθηναῖοι, πυνθανόμενοι τὴν στάσιν, καὶ τὰς μετ᾽ Ἀλκίδου ναῦς ἐπὶ Κέρκυραν μελλούσας πλεῖν, ἀπέστειλαν, καὶ Εὐρυμέδοντα τὸν Θουκλέους στρατηγόν.

παʹ. 81. Οἱ μὲν οὖν Πελοποννήσιοι τῆς νυκτὸς εὐθὺς κατὰ τάχος ἐκομίζοντο ἐπ᾽ οἴκου παρὰ τὴν γῆν· καὶ ὑπερενεγκόντες τὸν Λευκαδίων ἰσθμὸν τὰς ναῦς, ὅπως μὴ περιπλέοντες ὀφθῶσιν, ἀποκομίζονται. Κερκυραῖοι δὲ, αἰσθόμενοι τάς τε Ἀττικὰς ναῦς ποσπλεούσας, τάς τε τῶν πολεμίων οἰχομένας, λαβόντες τούς τε Μεσσηνίους ἐς τὴν πόλιν ἤγαγον, πρότερον ἔξω ὄντας· καὶ τὰς ναῦς περιπλεῦσαι κελεύσαντες, ἃς ἐπλήρωσαν, ἐς τὸν Ὑλλαϊκὸν λιμένα, ἐν ὅσῳ περιεκομίζοντο, τῶν ἐχθρῶν εἴ τινα λάβοιεν, ἀπέκτεινον· καὶ ἐκ τῶν νεῶν, ὅσους ἔπεισαν ἐσβῆναι, ἐκβιβάζοντες, ἀπεχώρησαν· ἐς τὸ Ἡραῖόν τε ἐλθόντες, τῶν ἱκετῶν ὡς πεντήκοντα ἄνδρας δίκην ὑποσχεῖν ἔπεισαν, καὶ κατέγνωσαν ἁπάντων θάνατον. οἱ δὲ πολλοὶ τῶν

πίναξ γυψώδης. WASS. Ita quidem est in Etymol. M. sed corrupte pro λεύκωμα, ut recte Sylburgius. Gloss. λεύκωμα, *album*. add. Suid. in λεύκωμα. DUCK.

Ἐμβῆναι] Mss. ἐσβῆναι, ut infra p. 500. 3. WASS. Vid. Thom. Mag. DUCK.

Κερκυραῖοι δὲ—Λακεδαιμονίους] Dion. Halic. p. 150. WASS. Dionysius Thucydideam rei apud Corycræos gestæ narrationem laudat, ut perspicuam, brevem, et plenam; quæ de communibus Græcarum civitatum malis addit, ea, tamquam tragica, et obscuros atque implicitos verborum ac sententiarum nexus habentia, et a communi usu sermonis abhorrentia, reprehendit. DUCK.

Εἴ τινα] i. e. ὅν τινα. v. Gloss. GOTTL.

Ἀπεχώρησαν] Cl. in marg. ἀπεχρῶντο ἐς τὸ Ἡρ. non male, adhibita tantum distinctione. WASS. E vulgata scriptura, quidquid eam Portus torqueat, nihil boni sensus elici potest. Eam, quæ in marg. Cod. Cl. notata est, confirmat Suidas; Θουκυδίδης ἀπεχρῶντο, ἀντὶ τοῦ ἀνῄρουν. Idem ex Aristoph. Lemniis, quem locum etiam ante oculos habuit Pollux IX. 154. adfert, τοὺς ἄνδρας ἀπεχρήσαντο, pro διεχρήσαντο καὶ ἀπέκτειναν. Pollux VIII. 74. ἐπὶ τοῦ ἀνελόντος ῥητέον, ἀνεῖλεν—ἀπεχρήσατο. Et Hesych. ἀπεχρήσαντο, ἀπέκτειναν. Thucydidem eadem significatione dixisse ἀνεχρήσαντο, scribit Suidas. Hoc Kustero suspectum est: sed sic quoque Pollux l. d. ubi vid. quæ adnotant Doctiss. Interpretes. De varietate scripturæ voc. Ἡραῖον agit Sylburg. ad Dionysium. DUCK.

Ἀπεχώρησαν] Melior lectio: ἀπεχρῶντο, l. ἀνεχρήσαντο, l. ἀνεχρῶντο, et idem valet ac διαχρῆσθαι. vid. Abresch. 354. GOTTL.

Κατέγνωσαν] Forsan pertinet huc Glossa Hesych. κατέγνωσαν, κατέλεξαν, ut scripserit f. κατήλεγξαν. GOTTL.

Πάντων] Ἁπάντων cum D. Halic. p. πάντων lego, quod et auribus facit, et hujus vehementiæ congruit, et ab eodem passim adhibetur; quemadmodum et Oratoribus Atticis. Hoc loco valet *omnes omnino*, universos. WASS. Ex auctoritate Cl. Wass. qui

ἱκετῶν, ὅσοι οὐκ ἐπείσθησαν, ὡς ἑώρων τὰ γιγνόμενα, διέφθειραν αὐτοῦ ἐν τῷ ἱερῷ ἀλλήλους, καὶ ἐκ τῶν δένδρων τινὲς ἀπήγχοντο· οἱ δ', ὡς ἕκαστοι ἐδύναντο, ἀνηλοῦντο. ἡμέρας τε ἑπτὰ, ἃς ἀφικόμενος Εὐρυμέδων ταῖς ἑξήκοντα ναυσὶ παρέμεινεν, οἱ Κερκυραῖοι σφῶν αὐτῶν τοὺς ἐχθροὺς δοκοῦντας εἶναι ἐφόνευον, τὴν μὲν αἰτίαν ἐπιφέροντες τοῖς τὸν δῆμον καταλύουσιν· ἀπέθανον δέ τινες καὶ ἰδίας ἔχθρας ἕνεκα, καὶ ἄλλοι χρημάτων σφίσιν ὀφειλομένων ὑπὸ τῶν λαβόντων· πᾶσά τε ἰδέα κατέστη θανάτου· καὶ, οἷον φιλεῖ ἐν τῷ τοιούτῳ γίγνεσθαι, οὐδὲν ὅ, τι οὐ ξυνέβη, καὶ ἔτι περαιτέρω. καὶ γὰρ πατὴρ παῖδα ἀπέκτεινε, καὶ ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἀπεσπῶντο, καὶ πρὸς αὐτοῖς ἐκτείνοντο· οἱ δὲ τινὲς καὶ περιοικοδομηθέντες ἐν

deleto in contextu πάντων, pro eo in marg. ἁπάντων posuerat, hoc receptum est. D.

Ἀνηλοῦντο] Suidas ἀναλοῦντες, ἀντὶ τοῦ ἀναιροῦντες, Θουκυδίδης. Et, ἀνήλευται, πεφόνευται. Æschyl. Sept. cont. Theb. 819. Αὐτὸς δ' ἀναλοῖ δῆτα δύσποτμον γένος. Schol. ἀπόλλυσι. D.

Εὐρυμέδων] Dionys. Halic. bene ὁ Εὐρυμέδων. WASS.

Τοῖς τὸν δῆμον καταλύουσιν] Etsi non magnopere probo sententiam Porti τοῖς pro αὐτοῖς poni putantis, quod frequentius pro τούτοις dicitur, et ἐν τοῖς, pro ἐν τούτοις· vid. ad Cap. 17. hujus Libri; tamen consentientibus libris in hanc scripturam nihil tentandum est. Sed credo alios potius dicturos fuisse, αἰτίαν ἐπιφέροντες, ὡς, vel αἰτίαν ἐπιφέροντες αὐτοῖς, ὡς τὸν δῆμον καταλύουσιν. Nam αἰτία sæpe post se habet particulam ὡς cum participio. Thucyd. II. 59. τὸν μὲν Περικλέα ἐν αἰτίᾳ εἶχον ὡς πείσαντα σφᾶς πολεμεῖν. Dionys. Halicarn. VIII. 81. καὶ ἐν αἰτίᾳ τοὺς προτέρους εἶχον δημάρχους, ὡς προδεδωκότας τὸ κοινόν. Herodian. IV. 6. τήν τε Κομμόδου ἀδελφὴν—ἀπέκτεινεν, αἰτίαν ἐπαγαγὼν, ὡς δακρυσάσῃ παρὰ τῇ μητρί. Καταλύειν τὸν δῆμον ea significatione, quam hic expressit Interpres, non raro legitur apud Thucydidem, et alios. Aristotel. V. Politic. 5. aliquoties sine discrimine dicit καταλύειν τὸν δῆμον, et καταλύειν τὴν δημοκρατίαν. Contenderunt inter se de versione Latina hujus phraseos Heraldus II. Observat. et Emend. 49. et Salmasius Observat. ad Jus Attic. et Roman. Cap. X. p. 296. Ei, quod in fine Cap. dicit, ἐν τοῖς πρώτη ἐγένετο, simile est I. 6. ἐν τοῖς πρῶτοι δὲ Ἀθηναῖοι— ubi tamen Stephanus præferebat πρώτοις. DUCK.

Τοῖς τ. δ. καταλύουσιν] Τοῖς pro αὐτοῖς. v. Abresch. p. 354. GOTTL.

Τοῖς τ. δ. καταλ.] Nil expedit, observasse τοῖς pro αὐτοῖς positum; nam h. l. alienum est; ubi enim ὁ cum Participio ponitur pro αὐτός; nec tamen structuram expedit, cui tunc desit ὡς· eos criminabantur, quasi qui solverent (solutum irent, solvere vellent) populi imperium. Immo vis est in voc. τὴν αἰτίαν· his, qui solutum irent populi potestatem, directo et palam intendebant crimen; quod et μὲν additum monstret; cui opponatur δέ· ἀπέθανον δέ τινες ἰδίας ἔχθρ. ἕνεκα, quidam et privato odio, nullo crimine, suo nomine, (ut Cic. loquiturp. Mur.) interfecti. δῆμος hic sign. democratiam et καταλύειν, *velle*, conari dissolvere. BAVER.

Πᾶσά τε ἰδέα] Hæc imitatione sua atque exemplo comprobant Sallustius, et Virgilius. Sallust. Jug. XLVIII. postremo, quæcumque *dici*, aut *fingi* queunt ignaviæ, luxuriæque probra, in illo exercitu *cuncta* fuere, et *alia amplius*. Virgil. Æn. II. 369. "crudelis ubique Luctus, ubique pavor, et *plurima* mortis *imago*." WASS.

Ἰδέα θανάτου] Sæpe ita, et peculiare loquendi genus est N. auctore Steph. in Thes. T. I. p. 1107. v. Abresch. 355. v. Gloss. G.

Ἰδέα θαν.] Ita Virgil. *plurima mortis imago*; et Tacit. in Histor. *omnis imago mortium*. Neque Herodoto infrequens ἰδέα pro *modo*, ratione rei gerundæ. BAVER.

Καὶ ἔτι περαιτέρω] Adnotat Casaub. ad Dionys. Halic. p. 36. adfine esse hoc Dionysii XI. 39. δεινὰ καὶ πέρα δεινῶν. DUCK.

Περιοικοδομηθέντες] Conf. huc, quæ de hac voc. deque κατοικοδομεῖν et ἐγκατοικοδομεῖν adnotat Valesius ad Harpocrat. in κατῳκοδόμησεν. Περιοικοδομεῖν etiam recte vertas *muro includere*. Hygin. Fab. LXIII. de Danaë: *Acrisius eam in muro lapideo præclusit*. Sed in eo, quod ibi adfert Vales. ex

τοῦ Διονύσου τῷ ἱερῷ ἀπέθανον. οὕτως ὠμὴ στάσις προὐχώρησε· καὶ ἔδοξε μᾶλλον, διότι ἐν τοῖς πρώτη ἐγένετο.

πβ′. 82. Ἐπεὶ ὕστερόν γε καὶ πᾶν, ὡς εἰπεῖν, τὸ Ἑλληνικὸν ἐκινήθη, διαφορῶν οὐσῶν ἑκασταχοῦ, τοῖς τε τῶν δήμων προστάταις, τοὺς Ἀθηναίους ἐπάγεσθαι, καὶ τοῖς ὀλίγοις, τοὺς Λακεδαιμονίους· καὶ ἐν μὲν εἰρήνῃ οὐκ ἂν ἐχόντων πρόφασιν, οὐδ᾽ ἑτοίμων παρακαλεῖν αὐτούς· πολεμουμένων δὲ, καὶ ξυμμαχίας ἅμα ἑκατέροις τῇ τῶν ἐναντίων κακώσει, καὶ σφίσιν αὐτοῖς ἐκ τοῦ αὐτοῦ προσποιήσει, ῥᾳδίως αἱ ἐπαγωγαὶ τοῖς νεωτερίζειν τὶ βουλομένοις ἐπορίζοντο. καὶ ἐπέπεσε πολλὰ καὶ χαλεπὰ κατὰ στάσιν ταῖς πόλεσι, γιγνόμενα μὲν, καὶ αἰεὶ ἐσόμενα, ἕως ἂν ἡ αὐτὴ φύσις ἀνθρώπων ᾖ, μᾶλλον δὲ, καὶ ἡσυχαίτερα, καὶ τοῖς εἴδεσι διηλλαγμένα, ὡς ἂν ἕκασται αἱ μεταβολαὶ τῶν ξυντυχιῶν ἐφιστῶνται. ἐν μὲν γὰρ εἰρήνῃ καὶ ἀγαθοῖς πράγμασιν αἵ τε πόλεις καὶ οἱ ἰδιῶται ἀμείνους τὰς γνώμας ἔχουσι, διὰ τὸ μὴ ἐς ἀκουσίους ἀνάγκας πίπτειν· ὁ δὲ πόλεμος, ὑφελὼν τὴν εὐπορίαν τοῦ καθ᾽ ἡμέραν, βίαιος διδάσκαλος, καὶ πρὸς τὰ παρόντα τὰς ὀργὰς τῶν πολλῶν ὁμοιοῖ. ἐστασίαζέ τε οὖν τὰ τῶν πόλεων, καὶ τὰ ἐφυστερί-

Apollodori II. 5. princ. de pugna Herculis cum leone Nemeæo, *αὐτοῦ (τοῦ σπηλαίου) τὴν ἑτέραν ἀνῳκοδόμησεν εἴσοδον*, mihi suspectum est *ἀνῳκοδόμησεν*. Lycurgus Rhetor quidem Orat. advers. Leocratem de Pausania, Duce Græcorum ad Platæas, agens p. 183. Edit. Hanov. itidem scribit, *τὴν θύραν ἀνοικοδομήσαντες*, quod Interpres vertit *januam instaurantes*: sed hoc quoque in mendo cubare mihi persuadeo. Nam Thucyd. I. 134. de ea re dicit. *καὶ τὰς θύρας ἀπῳκοδόμησαν*. Diodor. Sicul. XI. 265. *λέγεται τοὺς Λακεδαιμονίους ἐνοικοδομῆσαι τὴν εἴσοδον*. Et Polyæn. VIII. 51. *τὸν προδότην ἐναποικοδομήσαντες διέφθειραν*. Duck.

Περιοικοδ.] Abresch. refutat Duck. negantem, *ἀνοικοδομεῖν* esse *obstruere*, p. 355. Dil. v. Gloss. Gottl.

Διαφορῶν] v. Heilm. 417. Gottl.

Τοῖς τῶν δήμων προστάταις] Aristotel. V. Politic. 7. *Οἱ μὲν γὰρ Ἀθηναῖοι πανταχοῦ τὰς ὀλιγαρχίας· οἱ δὲ Λάκωνες τοὺς δήμους κατέλυον*. Duck.

Ἐπάγεσθαι] Abresch. infinit. positum putat pro: *ὥστε ἐπάγεσθαι*. 357. aut facit cum Duck. *διὰ τὸ ἐπ*. Structuram dato l. Abresch. expl. Gottl.

Ἕως ἂν] Locum imitatione expressit Agath. I. p. 6. Gottl.

Ἡσυχαίτερα] Thomas Mag. auctoritate hujus loci rejicit comparativum *ἡσυχώτερος*, qui est in Gr. Sed emendandum est apud eum vitium scripturæ *διειλαγμένα*, quod etiam Ed. Colin. obsidet. Duck.

Μᾶλλον etc.] In *μᾶλλον δὲ* intelligi posse, ut credit Portus, *καὶ ἧσσον*, non probat Abresch., qui scriptum fuisse credit *μᾶλλον δὲ καὶ ἧσσον ἡσυχ*. Litterarum adfinitatem obfuisse *τῷ ἧσσον*. Ita manifeste Schol. legisse. Reisk. *μᾶλλον δέ τι καὶ ἡσυχαίτερα*. Gottl.

Μᾶλλον δὲ καὶ ἡσυχ.] Simplicissime dixeris, et ex more Nostri, adverbium *μᾶλλον* esse pro adjectivo, *μείζω*· ut L. 2. *φθορὰ οὕτως ἀνθρώπων*, pro *τοιαύτη*· *καὶ* deinde sit pro *ἤ*. Bauer.

Τοῦ καθ᾽ ἡμέραν] Sc. *βίου*. Abresch. probat Schol. Vocem addit Æsch. contra Timarch. p. 25. *τὸν καθ᾽ ἡμέραν βίον ζῇ ὁ κρινόμενος*. Gottl.

Τὰς ὀργὰς] i. e. affectiones hominum vulgarium efformat ad tempora. Gottl.

Ὁμοιοῖ] Reisk. *ἀλλοιοῖ*, alias facit, quam olim erant. Dil. 361. G.

Ἐστασίαζε] Corrupte, qui hæc damnat, D. Halic. p. 150. *ἐστασίαζον* civit. Infra tamen recte, *τὴν εἰωθυῖαν τῶν ὀνομάτων ἀξίω-*

ζοντά που, πύστει τῶν προγενομένων, πολὺ ἐπέφερε τὴν ὑπερβολὴν τοῦ καινοῦσθαι τὰς διανοίας, τῶν τ' ἐπιχειρήσεων περιτεχνήσει, καὶ τῶν τιμωριῶν ἀτοπίᾳ. καὶ τὴν εἰωθυῖαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων ἐς τὰ ἔργα ἀντήλλαξαν τῇ δικαιώσει. τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος, ἀνδρία φιλέταιρος ἐνομίσθη· μέλλησις δὲ προμηθὴς, δειλία εὐπρεπής. τὸ δὲ σῶφρον, τοῦ ἀνάνδρου πρόσχημα. καὶ τὸ πρὸς ἅπαν ξυνετὸν, ἐπίπαν ἀργόν. τὸ δ' ἐμπλήκτως ὀξὺ, ἀνδρὸς μοίρᾳ προσετέθη. ἀσφάλεια δὲ τὸ ἐπιβουλεύσασθαι, ἀποτροπῆς πρόφασις εὔλογος. καὶ ὁ μὲν χαλεπαίνων, πιστὸς ἀεὶ, ὁ δ' ἀντιλέγων αὐτῷ, ὕποπτος. ἐπιβουλεύσας δέ τις, τυχὼν, ξυνετὸς, καὶ ὑπονοήσας, ἔτι δεινότερος. προβουλεύσας δὲ, ὅπως μηδὲν αὐτῶν δεήσοι, τῆς τε ἑταιρίας διαλυτὴς, καὶ τοὺς ἐναντίους ἐκπεπληγμένος. ἁπλῶς δὲ, ὁ φθάσας τὸν μέλλοντα κακόν τι δρᾷν, ἐπῃνεῖτο, καὶ ὁ ἐπικελεύσας

σιν ordine paulo venustiore haud semel exhibet. Cæterum hæc gravissimo Script. Sallust. minime displicuerunt. Vide nos ad Catilin. LVI. Adde Aristotelem Rhet. I. 9. p. 724. Philonem de Fortitud. p. 571. Plutarchum in Solone p. 86. Lucret. IV. 1154. Tacitum Agric. XXI. Wass. Dionysius Halic. l. d. partem hujus digressionis de seditionibus urbium Græcarum, usque ad verba ἐπὶ δὲ τῷ ἀγάλλονται, adcurate examinat, et, quid in singulis prope periodis reprehendi mereatur, ostendit. Duck.

Τὴν εἰωθυῖαν ἀξίωσιν] Henr. Stephanus in Append. ad Script. de Dial. p. 200. dicit, hunc locum pertinere ad ὑποκορισμὸν Atticorum, qui rebus turpibus honesta, odiosis minus invidiosa nomina imponere solebant. Sed Thucydides hic non tantum de Atheniensibus, verum de omnibus, qui in civitatibus Græcis Remp. tractabant, agit. D.

Τὴν εἰωθυῖαν—ἀργόν.] Laudat Plutarch. de Adul. p. 56. vid. nos ad Sallust. Orat. Catonis. Eadem ad δικαιώσει D. Hal. pag. 151. qui τὴν εἰωθ. τῶν ὀν. ἀξ. non male. Wass.

Τόλμα—ἀργόν.] Dionys. Halicarn, p. 136. ubi ἀνδρεία scribit, et πρόσχημα τοῦ ἀνάνδρου; proque προσάπαν εἰσάπαξ. non recte. Idem p. 151. editis. Et pag. 164. τόλμα μὲν, omisso γάρ. Τόλμα—πρόσχημα. Hermogenes I. περὶ Ἰδεῶν 6. qui ἀπρεπής. hinc corrigendus. Wass. Ἀνδρεία etiam Plutarch. l. d. et Aristid. de Dict. Civ. pag. 172. D.

Ἀσφάλεια—ὕποπτος] Dion. Halic. l. d. dein, ἐπιβουλεύσας—ἐκπεπληγμένος: ubi τυχών τε ξυν. eo quo Virgilius sensu, "Ausi omnes inmane nefas, *ausoque* potiti." Hanc Dion. lectionem nimis calide damnat Cl. Hudsonus; nam neque auctori, neque loco huic disconvenit, et e Dionysii interpretatione patet, ita eum legisse. Wass. Quæ de ἀσφάλεια adnotat Hudsonus in Var. Lect. descripta sunt e Notis Sylburgii ad Dionysium. E Scholiastæ verbis non satis aperte colligi potest, eum legisse ἀσφαλείᾳ: et quum alia in casu recto ponantur, non videtur esse idonea ratio, cur is hic mutari debeat in obliquum. Τὸ ἐπιβουλεύσασθαι quidem vice nominativi fungi potest; sed id non convenit hujus generis orationi, quæ, Hermogene judice, nomina postulat, non verba. Pro τὸ autem fortassis non pejus legatur τοῦ, quod quidam Codd. habent. Duck.

Ἐπιβουλεύσασθαι] Reisk. malit ἐπιβουλεῦσαι· eique Thucyd. videtur scripsisse: ἀσφ. τε τὸ ἐπιβουλεῦσαι καὶ τὸ σφάλλεσθαι ἀποτροπῆς, etc. vid. Dil. 361. Gottl.

Χαλεπαίνων] Reisk. πᾶν ἐπαινῶν. Fidus erat, qui alterius omnia laudaret— Gottl.

Αὐτῷ] Reisk. tentat ἄν τῳ aut αὖ τῳ, alicui. Gottl.

Τυχὼν ξυνετὸς, καὶ ὑπονοήσας] Dion. Halic. p. 151. et 164. τυχών τε ξυνετὸς, quod melius esse et sensum magis explere existimat Sylburgius. Ὑπονοήσας a quibusdam exponi προνοήσας; sed se hanc expositionem non libenter admissurum scribit Stephanus App. ad Script. de Dial. pag. 186. Dionysius tamen p. 151. ita interpretatur: καὶ οἱ τὰς ἐπιβουλὰς προεπινοοῦντες, εἰ φυλάξαιντο, ἔτι δεινότεροι. Et sequentia προβουλεύσας cet. ὁ δὲ προειδόμενος, ὅπως μηδὲν αὐτῷ δεήσει μήτ' ἐπιβουλῆς, μήτε φυλακῆς. Duck.

Ἁπλῶς—τολμᾷν] Et postea, οὐ γὰρ—πλεονεξίᾳ Dionys. Halic. p. 151. Wass.

τὸν μὴ διανοούμενον. καὶ μὴν καὶ τὸ ξυγγενὲς τοῦ ἑταιρικοῦ ἀλλοτριώτερον ἐγένετο, διὰ τὸ ἑτοιμότερον εἶναι ἀπροφασίστως τολμᾷν. οὐ γὰρ μετὰ τῶν κειμένων νόμων ὠφελείας αἱ τοιαῦται ξύνοδοι, ἀλλὰ παρὰ τοὺς καθεστῶτας πλεονεξίᾳ. καὶ τὰς ἐς σφᾶς αὐτοὺς πίστεις οὐ τῷ θείῳ νόμῳ μᾶλλον ἐκρατύνοντο, ἢ τῷ κοινῇ τι παρανομῆσαι. τά τε ἀπὸ τῶν ἐναντίων καλῶς λεγόμενα ἐνεδέχοντο ἔργων φυλακῇ, εἰ προύχοιεν, καὶ οὐ γενναιότητι. ἀντιτιμωρήσασθαί τε τινὰ, περὶ πλείονος ἦν, ἢ αὐτὸν μὴ προπαθεῖν. καὶ ὅρκοι εἴπου ἄρα γένοιντο ξυναλλαγῆς ἐν τῷ αὐτίκα πρὸς τὸ ἄπορον ἑκατέρῳ διδόμενοι, ἴσχυον, οὐκ ἐχόντων ἄλλοθεν δύναμιν. ἐν δὲ τῷ παρατυχόντι ὁ φθάσας θαρσῆσαι, εἰ ἴδοι ἄφρακτον, ἥδιον διὰ τὴν πίστιν ἐτιμωρεῖτο, ἢν ἀπὸ τοῦ προφανοῦς. καὶ τό τε ἀσφαλὲς ἐλογίζετο, καὶ ὅτι, ἀπάτῃ περιγενόμενος, ξυνέσεως ἀγώνισμα προσελάμβανε. ῥᾷον δ' οἱ πολλοὶ, κακοῦργοι ὄντες, δεξιοὶ κέκληνται, ἢ ἀμαθεῖς ἀγαθοί· καὶ τῷ μὲν αἰσχύνονται, ἐπὶ δὲ τῷ ἀγάλλονται. πάντων δ' αὐτῶν αἴτιον ἡ ἀρχὴ, ἡ διὰ πλεονεξίαν καὶ φιλοτιμίαν· ἐκ δ' αὐτῶν, καὶ ἐς τὸ φιλονεικεῖν καθισταμένων τὸ πρόθυμον. οἱ γὰρ ἐν ταῖς πόλεσι προστάντες, μετ' ὀνόματος ἑκάτεροι εὐπρεποῦς, πλήθους τε ἰσονομίας πολιτικῆς, καὶ ἀριστοκρατίας σώφρονος προτιμήσει, τὰ μὲν κοινὰ, λόγῳ θεραπεύοντες, ἆθλα ἐποιοῦντο,

Πλεονεξίᾳ] Reisk. —ξίας, et excidisse ἐπόριζον l. ἐζήτουν. Abresch. 373. Gottl.

Θείῳ νόμῳ] Reisk. vult: θείᾳ ἢ νόμῳ. G.

Τά τε—ἐναντίων] Sensum tradidit Abresch. 362. "Heilm. annehmliche Erklärungen vom Gegentheil wurden angenommen, in sofern man sich ohnehin *in genugsamer Verf assung* besand, und nicht aus edelmüthigem Vertraven." Φυλακῇ ἔργων non videtur expressum. Φυλακὴ pro cautione sumitur ab Abr. l. c. Idem.

Ἔργων φυλ.——γενναιότ.] Γενναιότης est æquitas, liberalitas, argumentis æquis vinci et cedere parata; ἐπιείκειαι. Commate posito post φυλακῇ, sensus fuerit: ab adversariis dicta, si potiora, veriora, firmiora, æquiora essent, quam ipsi afferre possent, accipiebant, probabant, valere patiebantur, metu periculi et mali exitus, non veri aut æqui cura. Baver.

Καὶ ὅρκοι—δύναμιν] Dionys. Hal. p. 151. ubi ἐγίγνοντο, et γένοιντο, et rursus pag. 164. γίνοιντο. forte γίγνοιντο. Wass.

Ἐν δὲ τῷ—προσελάμβανε] Dionys. Halic. p. 152. dein ῥᾷον—ἀγάλλονται, et πάντων—διεφθείροντο, ibid. Wass.

Ἐν τῷ παρατ. rel.] Schol. ad h. l. haud dubie corruptum est: primo in verbis, ἐν τῷ μετὰ ταύτης χρόνῳ. Quo enim referas ταύτης, ubi præcedat, ἐν τῷ συμφέροντι; quid deinde hic sit μετὰ cum Genitivo? Jam verba: ὁ ἀπὸ τύχης ἑστηκὼς, nec Græca sunt, (Latine quidem dixeris, *a fortuna stare*, i. e. eam sequi, felicioris partes fovere;) nec sensum habent. Nam Infinitivi, qui sequuntur, pendere possint ab ἐπετίθετο. Sed totum confusum est et obscurum. Baver.

Ἀπὸ τοῦ προφανοῦς] Quidam διὰ, sed ἀπὸ etiam Dionys. recte: qui et supra θαῤῥῆσαι. Paulo post pro ἀπάτῃ Gr. ἀνάγκῃ; sed ab editis stat Dion. Halic. Forte Codex, unde lectio Gr. profluxit, habuerat ἀγχινοίᾳ. Wass. Ἀπὸ τοῦ προφανοῦς est phrasis Thucydidi familiaris. Vid. I. 35. 66. et II. 93. Duck.

Καὶ ὅτι ἀπάτῃ] Reisk. καὶ ἔτι ἀπάτῃ. Gottl.

παντὶ δὲ τρόπῳ ἀγωνιζόμενοι ἀλλήλων περιγίγνεσθαι, ἐτόλμησάν τε τὰ δεινότατα, ἐπεξῄεσάν τε, τὰς τιμωρίας ἔτι μείζους, οὐ μέχρι τοῦ δικαίου καὶ τῇ πόλει ξυμφόρου, προτιθέντες, ἐς δὲ τὸ ἑκατέροις που αἰεὶ ἡδονὴν ἔχον ὁρίζοντες, καὶ ἢ μετὰ ψήφου ἀδίκου καταγνώσεως, ἢ χειρὶ κτώμενοι τὸ κρατεῖν, ἕτοιμοι ἦσαν τὴν αὐτίκα φιλονεικίαν ἐμπιμπλάναι· ὥστε εὐσεβείᾳ μὲν οὐδέτεροι ἐνόμιζον, εὐπρεπείᾳ δὲ λόγου οἷς ξυμβαίη ἐπιφθόνως τὶ διαπράξασθαι, ἄμεινον ἤκουον. τὰ δὲ μέσα τῶν πολιτῶν ὑπ᾽ ἀμφοτέρων, ἢ, ὅτι οὐ ξυνηγωνίζοντο, ἢ φθόνῳ τοῦ περιεῖναι, διεφθείροντο.

πγʹ. 83. Οὕτω πᾶσα ἰδέα κατέστη κακοτροπίας διὰ τὰς στάσεις τῷ Ελληνικῷ. καὶ τὸ εὔηθες (οὗ τὸ γενναῖον πλεῖστον μετέχει) καταγελασθὲν ἠφανίσθη· τὸ δὲ ἀντιτετάχθαι ἀλλήλοις τῇ γνώμῃ ἀπίστως, ἐπιπολὺ διήνεγκεν. οὐ γὰρ ἦν ὁ διαλύσων, οὔτε λόγος ἐχυρὸς, οὔτε ὅρκος φοβερός. κρείσσους δὲ ὄντες ἅπαντες λογισμῷ ἐς τὸ ἀνέλπιστον τοῦ βεβαίου, μὴ παθεῖν μᾶλλον προεσκόπουν, ἢ πιστεῦσαι ἐδύναντο. καὶ οἱ φαυλότεροι γνώμην, ὡς τὰ πλείω περιεγίγνοντο. τῷ γὰρ δεδιέναι τό, τε αὑτῶν ἐνδεὲς, καὶ τὸ τῶν ἐναντίων ξυνετὸν, μὴ λόγοις τε ἥσσους ὦσι, καὶ ἐκ τοῦ πολυτρόπου αὐτῶν τῆς γνώμης φθάσωσι προεπιβουλευόμενοι, τολμηρῶς πρὸς τὰ ἔργα ἐχώρουν. οἱ δὲ καταφρονοῦντες κἂν προαισθέσθαι, καὶ ἔργῳ

Εὐσεβ. οὐδέτ. ἐνόμ. rel.] Probari possit ordo Abreschianus, uterque; nisi, quod durius in ἐνόμιζον ex ἄμεινον ἤκουον, supplet, ἄμ. ἀκοῦσαι Simplicius νομίζειν acceperis ablativo junctum, ut 2. 48. extr. θυσίαις νομίζοντες, i. e. usi, χρώμενοι. Ita et hic: neutri servabant pietatem, neutri ea utebantur. B. v. Abresch. 364. Gottl.

Εὐπρ. δ. λ.——ἄμ. ἤκ.] Dativus, εὐπρεπείᾳ λ. pendere potest ab ἄμ. ἤκουον· sed aptius suspendatur a διαπράξασθαι. Ac fortasse ita medium inseruerit Thuc. qui ad utrumque referretur. Baver.

Ad Schol. τὰ δὲ μέσα etc. legit Abresch. ὡς ἀπαθεῖς etc. 364. Gottl.

Τὸ εὔηθες] Τὸ χρηστὸν Mœris Attice, ἑλληνικῶς, ἀνόητον. Suidas in εὔηθες, ἐπὶ τοῦ βελτίονος, et Ἡδὺς, εὐήθης. ἐκάλουν δὲ οὕτω τοὺς ὑπομώρους. Etymol. idem fere tradit, sed ex Schol. Thucyd. Suidæ verba exscribit Photius in Lex. Ms. Τὸ εὔηθες—μετέχει. Magister: Κατ᾽ εὐφημισμόν. Wass. Eadem, quæ Suidas in εὔηθες, habet etiam ead. voc. Auct. Etymologici Mss. sive is Photius, sive alius est, Biblioth. Urbis Traject. ad Rhen. Pollux III. 119. inter ea, quæ ad laudem pertinent, recenset etiam εὐήθης et εὐήθεια. Mox addit: τάττοιτο δ᾽ ἂν ὁ εὐήθης καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνοήτου, ὃς ἂν λεχθείη καὶ μωρὸς— Et hoc sensu Æschyl. Prometh. 383. κουφόνουν εὐηθίαν, dicit, i. e. μωρίαν, ut Schol. Add. Gataker. Cap. III. de Stilo Nov. Instrum. et Clariss. Hemsterhus. ad Lucian. Timon. p. 101. Duck.

Πιστ. ἐδύναντο] Δύνασθαι hic sign. *velle*, ut sæpius, animum inducere: Ita explices Joh. 12. 39. οὐκ ἠδύναντο πιστεύειν, nolebant credere; nempe in voluntate ipsorum caussa erat; vs. 42. et ὅτι ibi est, καθότι, *sicut* dixerat Iesaias; quasi ὅ, τι, quod et dixerat Ies. Baver.

Καταφρονοῦντες] i. e. ἄγαν φρονοῦντες, Abr. p. 365. Gottl.

Καταφρον. κἂν προαισθ.] i. e. qui spernerent

οὐδὲν σφᾶς δεῖν λαμβάνειν, ἃ γνώμῃ ἔξεστιν, ἄφρακτοι, μᾶλλον διεφθείροντο.

πδ′. 84. Ἐν δ' οὖν τῇ Κερκύρᾳ τὰ πολλὰ αὐτῶν προετολμήθη, καὶ ὁπόσα, ὕβρει μὲν ἀρχόμενοι τοπλέον ἢ σωφροσύνῃ ὑπὸ τῶν τὴν τιμωρίαν παρασχόντων οἱ ἀνταμυνόμενοι δράσειαν· πενίας δὲ τῆς εἰωθυίας ἀπαλλαξείοντές τινες, μάλιστα δ' ἂν διὰ πάθους ἐπιθυμοῦντες τὰ τῶν πέλας ἔχειν, παρὰ δίκην γιγνώσκοιεν· οἵ τε μὴ ἐπὶ πλεονεξίᾳ, ἀπὸ ἴσου δὲ μάλιστα ἐπιόντες, ἀπαιδευσίᾳ ὀργῆς πλεῖστον ἐκφερόμενοι, ὠμῶς καὶ ἀπαραιτήτως ἐπέλθοιεν. ξυνταραχθέντος τε τοῦ βίου ἐς τὸν καιρὸν τοῦτον τῇ πόλει, καὶ τῶν νόμων κρατήσασα ἡ ἀνθρωπεία φύσις, εἰωθυῖα καὶ παρὰ τοὺς νόμους ἀδικεῖν, ἀσμένη ἐδήλωσεν ἀκρατὴς μὲν ὀργῆς οὖσα, κρείσσων δὲ τοῦ δικαίου, πολεμία δὲ τοῦ προὔχοντος. οὐ γὰρ ἂν τοῦ τε ὁσίου τὸ τιμωρεῖσθαι προὐτίθεσαν, τοῦ τε μὴ ἀδικεῖν τὸ κερδαίνειν, ἐν ᾧ μὴ βλάπτουσαν ἰσχὺν εἶχε τὸ φθονεῖν. ἀξιοῦσί τε τοὺς κοινοὺς περὶ τῶν τοιούτων οἱ ἄνθρωποι νόμους, ἀφ' ὧν ἅπασιν ἐλπὶς ὑπόκειται σφαλεῖσι κἂν αὐτοὺς διασώζεσθαι, ἐν ἄλλων τιμωρίαις προκαταλύειν, καὶ μὴ ὑπολείπεσθαι, εἴ ποτε ἄρα τὶς κινδυνεύσας τινὸς δεήσεται αὐτῶν.

πέ. 85. Οἱ μὲν οὖν κατὰ τὴν πόλιν Κερκυραῖοι τοιαύταις ὀργαῖς ταῖς πρώταις ἐς ἀλλήλους ἐχρήσαντο. καὶ ὁ Εὐρυμέδων καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέπλευσαν ταῖς ναυσίν. ὕστερον δὲ οἱ φεύγοντες τῶν Κερκυραίων, (διεσώθησαν γὰρ αὐτῶν ἐς πεντακοσίους,) τείχη τε λαβόντες, ἃ ἦν ἐν τῇ ἠπείρῳ, ἐκράτουν τῆς πέραν οἰκείας γῆς, καὶ ἐξ αὐτῆς ὁρμώμενοι, ἐλῄζοντο τοὺς ἐν

insidias et fraudes adversariorum, rati, se præsensuros in tempore. Est enim hic usus Infinitivi familiaris nostro, ac si sit, ὡς προαισθησόμενοι. Possit tamen et pro simplici accipi: credebant, se præsensuros. Quod nisi ἂν adsit in κἂν, verterim simplicissime: negligentes præsentire, non curantes. Nec tamen multum obstiterit τὸ ἂν huic interpretationi, quasi pro καί γε positum. Bav.

Ἄφρακτοι] i. e. parum muniti, armati adversus insidias. Incisum posui, ne inducerentur tirones in errores v. Valken. ad Eur. Hippol. p. 236. Gottl.

Ἀπαλλαξείοντες] Vid. Scholiast. I. 96. Wass.

Παρὰ τοὺς νόμους] i. e. μετὰ τῶν νόμων inter leges. Abresch. 365. Gottl.

Παρὰ τ. νόμους] Sane est, legibus vigentibus: addita tamen notione, vel conditione, neglectis legibus, ut transgrediatur eas, negligatque vigentes. Φύσις ἀνθρωπεία sign. *homines*, per periphrasin: ut apud Cic. de N. D. 2. *pecudum natura*, i. e. pecudes, et *alvi natura* alvus ipsa; etiam Jac. 3. 7. πᾶσα φύσις θηρίων, i. e. πάντα (τὰ) θηρία. Baver.

Ἐλῄζοντο τοὺς] Ἐλήϊζον, quod habent optimi Mss. etiam e Thucyd. IV. 41. adnotavit Stephanus, ἐλήϊζόν τε τὴν Λακωνικὴν, καὶ πλεῖστα ἔβλαπτον: idque ibi in omnibus Scriptis est, excepto uno. Λῄζω quoque dicunt Eustath. et Etymol. M. Et de λῄζεται

τῇ νήσῳ, καὶ πολλὰ ἔβλαπτον· καὶ λιμὸς ἰσχυρὸς ἐγένετο ἐν τῇ πόλει. ἐπρεσβεύοντο δὲ καὶ ἐς τὴν Λακεδαίμονα καὶ Κόρινθον περὶ καθόδου· καὶ ὡς οὐδὲν αὐτοῖς ἐπράσσετο, ὕστερον χρόνῳ, πλοῖα καὶ ἐπικούρους παρασκευασάμενοι, διέβησαν ἐς τὴν νῆσον ἑξακόσιοι μάλιστα οἱ πάντες. καὶ τὰ πλοῖα ἐμπρήσαντες, ὅπως ἀπόγνοια ᾖ τοῦ ἄλλο τι ἢ κρατεῖν τῆς γῆς, ἀναβάντες ἐς τὸ ὄρος τὴν Ἰστώνην, τεῖχος ἐνοικοδομησάμενοι, ἔφθειρον τοὺς ἐν τῇ πόλει, καὶ τῆς γῆς ἐκράτουν.

πστʹ. 86. Τοῦ δ' αὐτοῦ θέρους τελευτῶντος, Ἀθηναῖοι εἴκοσι ναῦς ἔστειλαν ἐς Σικελίαν, καὶ Λάχητα τὸν Μελανώπου στρατηγὸν αὐτῶν, καὶ Χαροιάδην τὸν Εὐφιλήτου. οἱ γὰρ Συρακούσιοι καὶ Λεοντῖνοι ἐς πόλεμον ἀλλήλοις καθέστασαν. ξύμμαχοι δὲ τοῖς μὲν Συρακουσίοις ἦσαν, πλὴν Καμαριναίων, αἱ ἄλλαι Δωρίδες πόλεις, αἵπερ καὶ πρὸς τὴν τῶν Λακεδαιμονίων τοπρῶτον ἀρχομένου τοῦ πολέμου ξυμμαχίαν ἐτάχθησαν, οὐ μέντοι ξυνεπολέμησάν γε· τοῖς δὲ Λεοντίνοις αἱ Χαλκιδικαὶ πόλεις, καὶ Καμαρίνα. τῆς δὲ Ἰταλίας, Λοκροὶ μὲν Συρακουσίων ἦσαν, Ῥηγῖνοι δὲ, κατὰ τὸ ξυγγενὲς, Λεοντίνων. ἐς οὖν τὰς Ἀθήνας πέμψαντες οἱ τῶν Λεοντίνων ξύμμαχοι, κατά τε παλαιὰν ξυμμαχίαν, καὶ ὅτι Ἴωνες ἦσαν, πείθουσι τοὺς Ἀθηναίους πέμψαι σφίσι ναῦς. ὑπὸ γὰρ τῶν Συρακουσίων τῆς

Suidas, ληΐζεται, αἰχμαλωτίζει—ἴσως δὲ καὶ ἐν παθητικῷ σημαινομένῳ λέγεται. Sine dubio sic dicitur. Lucian. Gall. p. 170. τί οὐκ ἐμήνυες, καὶ ἐβόας τότε, ὦ ἀλεκτρυὼν, ληϊζομένους ἡμᾶς ὁρῶν; sed Thucydides non minus activi significatione utitur τῷ ληΐζεσθαι. Vide Steph. in Thes. Duck.

Ὅπως—γῆς] Thom. Magist. et Suidas. ἀπόγνωσις fere apud Dionys. Halic. et recentiores. Wass.

Τοῦ ἄλλο τι ἢ κρατεῖν τῆς γῆς] Ellipis, quam in hoc genere loquendi observat Fr. Portus in Var. Lect. crebra est in interrogatione. Th. III. 39. τί ἄλλο οὗτοι ἢ ἐπεβούλευσαν; Et 58. τί ἄλλο—ἢ ἀτίμους γερῶν, ὧν νῦν ἴσχουσι, καταλείψετε; Sic in τί δ' εἰ μὴ, et in illo extra interrogationem apud Aristoph. Equit. 1103. Μηδὲν ἄλλ' εἰ μὴ ἔσθιε. Eodem modo Latini, *quid aliud, quam?* et *nihil aliud, quam.* Adi Bud. Comment. p. 1047. Duck.

Ἰστώνην] Mss. hic, et IV. 46. ita efferunt. Ita etiam Stephanus et Polyæn. VI. 20. qui ad hunc locum respexerunt. Habes gentile Ἰστωναῖοι in lapide apud Pyrrhum Ligorium, circa Severi tempora inscripto. neque alibi de hoc monte memini me legisse. Wass. Inscriptio est in Notis Holstenii ad Steph. Agit de hoc monte etiam Palmer. II. Græc. Ant. 10. Duck.

Ἀθηναῖοι εἴκοσι ναῦς etc.] Mirum est, Thucydidem, qui tam curiose omnia recenset, tacuisse de expeditione, quæ hanc præcessit, quando Athenienses misere classem Lamponio duce in Siciliam, in auxilium Catanæorum, quod narrat Trogus apud Justinum, l. 4. *Palmerius* in Exercitation. pag. 49. H.

Σικελίαν] Caussam belli, et Gorgiæ Leontini legationem fuse narrat Diodor. XII. p. 313. b. vid. Xenoph. Hell. VI. p. 585. Pro Χαροιάδην Diodor. Χαβρίαν, et triremium numerum ad 250 auget. Justinus IV. 3. Thucydidem firmat. Chabrias paulo junior erat, vide Diodor. XV. et Nepotem, denique Nostrum III. 90. Wass. Expeditionem hanc Lachetis memorat etiam Schol. Aristoph. Vesp. 240. Μελανώπου, quod habent plerique Mss. confirmatur ex Epist. III. Demosthenis, ubi Λάχητα quemdam τὸν Με-

τε γῆς εἴργοντο καὶ τῆς θαλάσσης. καὶ ἔπεμψαν οἱ Ἀθηναῖοι, τῆς μὲν οἰκειότητος προφάσει, βουλόμενοι δὲ μήτε σῖτον ἐς τὴν Πελοπόννησον ἄγεσθαι αὐτόθεν, πρόπειράν τε ποιούμενοι, ει σφίσι δυνατὰ εἴη τὰ ἐν τῇ Σικελίᾳ πράγματα ὑποχείρια γενέσθαι. καταστάντες οὖν ἐς Ῥήγιον τῆς Ἰταλίας, τὸν πόλεμον ἐποιοῦντο μετὰ τῶν ξυμμάχων· καὶ τὸ θέρος ἐτελεύτα.

πζʹ. 87. Τοῦ δ᾽ ἐπιγιγνομένου χειμῶνος ἡ νόσος τοδεύτερον ἐπέπεσε τοῖς Ἀθηναίοις, ἐκλιποῦσα μὲν οὐδένα χρόνον τοπαντάπασιν, ἐγένετο δέ τις ὅμως διακωχή. παρέμεινε δὲ τὸ μὲν ὕστερον, οὐκ ἔλασσον ἐνιαυτοῦ· τὸ δὲ πρότερον, καὶ δύο ἔτη. ὥστε Ἀθηναίους τε μὴ εἶναι ὅ, τι μᾶλλον τούτο ἐπίεσε, καὶ ἐκάκωσε τὴν δύναμιν. τετρακοσίων γὰρ ὁπλιτῶν καὶ τετρακισχιλίων οὐκ ἐλάσσους ἀπέθανον ἐκ τῶν τάξεων, καὶ τριακοσίων ἱππέων· τοῦ δὲ ἄλλου ὄχλου ἀνεξεύρετος ἀριθμός. ἐγένοντο δὲ τότε καὶ οἱ πολλοί σεισμοὶ τῆς γῆς, ἔν τε Ἀθήναις, καὶ ἐν Εὐβοίᾳ, καὶ ἐν Βοιωτοῖς, καὶ μάλιστα ἐν Ὀρχομενῷ τῷ Βοιωτίῳ.

πηʹ. 88. Καὶ οἱ μὲν ἐν Σικελίᾳ Ἀθηναῖοι καὶ Ῥηγῖνοι, τοῦ αὐτοῦ χειμῶνος, τριάκοντα ναυσὶ στρατεύουσιν ἐπὶ τὰς Αἰόλου νήσους καλουμένας. θέρους γὰρ δι᾽ ἀνυδρίαν ἀδύνατα ἦν ἐπιστρατεύειν. νέμονται δὲ Λιπαραῖοι αὐτὰς, Κνιδίων ἄποικοι ὄντες. οἰκοῦσι δ᾽ ἐν μιᾷ τῶν νήσων οὐ μεγάλῃ, καλεῖται δὲ Λιπάρα. τὰς δὲ ἄλλας ἐκ ταύτης ὁρμώμενοι γεωργοῦσι, Διδύμην, καὶ Στρογγύλην, καὶ Ἱεράν. νομίζουσι δὲ οἱ ἐκείνῃ ἄνθρωποι, ἐν τῇ Ἱερᾷ ὡς ὁ Ἥφαιστος χαλκεύει, ὅτι τὴν νύκτα φαίνεται πῦρ ἀναδιδοῦσα πολὺ, καὶ τὴν ἡμέραν καπνόν. κεῖνται δὲ αἱ νῆσοι αὗται κατὰ τὴν Σικελῶν καὶ Μεσσηνίων γῆν· ξύμμαχοι δ᾽ ἦσαν Συρακουσίων. τεμόντες δ᾽ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν γῆν, ὡς οὐ προσεχώρουν, ἀπέπλευσαν ἐς τὸ Ῥήγιον· καὶ ὁ χειμὼν ἐτελεύτα, καὶ πέμπτον ἔτος ἐτελεύτα τῷ πολέμῳ τῷδε, ὃν Θουκυδίδης ξυνέγραψε.

λανώπου memorat, quem ex hujus posteris fuisse probabile videri potest. Duck.

Διακωχή.] Citat Thomas. Mag. Wass.

Ἀπέθανον] Diodor. XII. p. 316. Idem.

Κνιδίων ἄποικοι] Sic et Strabo, Pausanias, atque alii. Adeundus est de his Cluverius Sicil. Antiq. II. 14. pag. 395. Miror, cur hic Huds. in Var. Lect. adferre voluerit locum Steph. de Lipara: nam quæ inter parvas maxima est, ea non definit parva esse. D.

Διδύμην] Vid. Steph. qui Strabonem exscribit, a quo receptæ lectioni accedit auxilium. Wass. Quod de officina Vulcani in Hiera scribit Thucydides, id ab aliis de Lipara, ab aliis de alia ex his insulis proditum adnotat Olear. ad Philostrat. V. de vita Apollon. 16. Duck.

Ἐτελεύτα τῷ πολέμῳ] Recte Mss. τῷ πο-

πθ'. 89. Τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου θέρους, Πελοποννήσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι μέχρι μὲν τοῦ ἰσθμοῦ ἦλθον, ὡς ἐς τὴν Ἀττικὴν ἐσβαλοῦντες, Ἄγιδος τοῦ Ἀρχιδάμου ἡγουμένου, Λακεδαιμονίων βασιλέως· σεισμῶν δὲ γενομένων πολλῶν, ἀπετράποντο πάλιν, καὶ οὐκ ἐγένετο ἐσβολή. καὶ περὶ τούτους τοὺς χρόνους, τῶν σεισμῶν κατεχόντων τῆς Εὐβοίας ἐν Ὀροβίαις, ἡ θάλασσα ἐπελθοῦσα ἀπὸ τῆς τότε οὔσης γῆς, καὶ κυματωθεῖσα, ἐπῆλθε τῆς πόλεως μέρος τι· καὶ τὸ μὲν, κατέκλυσε, τὸ δ' ὑπενόστησε· καὶ θάλασσα νῦν ἐστι πρότερον οὖσα γῆ· καὶ ἀνθρώπους διέφθειρεν, ὅσοι μὴ ἐδύναντο φθῆναι πρὸς τὰ μετέωρα ἀναδραμόντες. καὶ περὶ Ἀταλάντην τὴν ἐπὶ Λοκροῖς τοῖς Ὀπουντίοις νῆσον παραπλησία γίγνεται ἐπίκλυσις, καὶ τοῦ τε φρουρίου τῶν Ἀθηναίων παρεῖλε, καὶ δύο νεῶν ἀνειλκυσμένων τὴν ἑτέραν κατέαξεν. ἐγένετο δὲ καὶ ἐν Πεπαρήθῳ κύματος ἐπαναχώρησίς τις, οὐ μέντοι ἐπέκλυσέ γε· καὶ σεισμὸς τοῦ τείχους τι κατέβαλε, καὶ τὸ Πρυτανεῖον, καὶ ἄλλας οἰκίας ὀλίγας. αἴτιον δ' ἔγωγε τοῦ τοιούτου νομίζω, ᾗ ἰσχυρότατος ὁ σεισμὸς ἐγένετο, κατὰ τοῦτο ἀποστέλλειν τε τὴν θάλασσαν, καὶ ἐξαπίνης πάλιν ἐπισπωμένην, βιαιότερον τὴν ἐπίκλυσιν ποιεῖν. ἄνευ δὲ σεισμοῦ οὐκ ἄν μοι δοκεῖ τὸ τοιοῦτο ξυμβῆναι γενέσθαι.

στ'. 90. Τοῦ δ' αὐτοῦ θέρους ἐπολέμουν μὲν καὶ ἄλλοι, ὡς ἑκάστοις ξυνέβαινεν, ἐν τῇ Σικελίᾳ, καὶ αὐτοὶ οἱ Σικελιῶται, ἐπ' ἀλλήλους στρατεύοντες, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ξὺν τοῖς σφετέροις ξυμμάχοις· ἃ δὲ λόγου μάλιστα ἄξια ἢ μετὰ τῶν Ἀθηναίων

λέμῳ ἐτελεύτα τῷδε. Mox ἐμβαλοῦντες male Cod. C. Vid. Supr. C. 80. Wass.

Καὶ περὶ Ἀταλάντην etc.] Quum antea Chersonesus esset, isthmo vi maris rupto, ex peninsula factam insulam scribit Diodorus Sic. l. 12. p. 316. Verum Thucydidem, unde hæc collegerit, male assecutus esse videtur: quum ante inundationem Atalantam fuisse insulam satis nobis exploratum sit ex lib. 2. p. 102. Huds. Ἀταλάντην] Vid. Eusebium MDXCI. Steph. Cedrenum, Strabonem IX. 425. et Catal. Urbium Vat. Pausan. X. 20. Livium XXXV. 37, 38. Plin. II. 90. ubi Diodori errorem castigat Harduinus. Wass. Quod dudum etiam fecerat Scaliger ad Eusebium. Catalogum Urbium Vat. laudat Holstenius ad Stephan. De Atalanta et castello Atheniensium in ea, est etiam supr. II. 32. De ellipsi τοῦ μέρος, quam in his τοῦ τε φρουρίου statuit Schol. plura habet Stephanus Animadv. in lib. de Dialect. p. 45. Duck.

Ἐγένετο—τις] Thom. Magister pro δὲ καὶ habet μέντοι, et Πεπαρίσσῳ mendose. ἡ Πεπάρηθος urbs et insula Cycladum ante Magnetas. Πεπάρεθον scribit Ptolem. mendose. Ms. Coislin. Πεπάρηθον. Inter Sporadas posuit Steph. contra Schol. et Geogr. vid. Sophoclis Enarratorem. Evenum dictum ait Plinius. recte. Sophocles Philoct. 549. ἐς τὴν ΕΥ̓ΒΟΤΡΥΝ Πεπάρηθον. De pugna navali, ibi inter Alexandrum et nescio quos commissa, subobscure Polyænus VI. 2. Intellige Pheræorum Tyrannum, circa Olymp. CIV. 4. Rem plenius enarrat Diodorus XV. Gentile ex numo Goltzii, Steph. Athenæo Πεπαρήθιος. Historiam tangunt Polybius X. 39. Livius XXVIII. 5. Wass.

οἱ ξύμμαχοι ἔπραξαν, ἢ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους οἱ ἀντιπολέμιοι, τούτων μνησθήσομαι. Χαροιάδου γὰρ ἤδη τοῦ Ἀθηναίων στρατηγοῦ τεθνηκότος ὑπὸ Συρακουσίων πολέμῳ, Λάχης, ἅπασαν ἔχων τῶν νεῶν τὴν ἀρχὴν, ἐστράτευσε μετὰ τῶν ξυμμάχων ἐπὶ Μυλὰς τὰς τῶν Μεσσηνίων. ἔτυχον δὲ δύο φυλαὶ ἐν ταῖς Μυλαῖς τῶν Μεσσηνίων φρουροῦσαι, καί τινα καὶ ἐνέδραν πεποιημέναι τοῖς ἀπὸ τῶν νεῶν. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ ξύμμαχοι τούς τε ἐκ τῆς ἐνέδρας τρέπουσι, καὶ διαφθείρουσι πολλούς· καὶ τῷ ἐρύματι προσβαλόντες, ἠνάγκασαν ὁμολογίᾳ τήν τε ἀκρόπολιν παραδοῦναι, καὶ ἐπὶ Μεσσήνην ξυστρατεῦσαι. καὶ μετὰ τοῦτο, ἐπελθόντων οἱ Μεσσήνιοι τῶν τε Ἀθηναίων καὶ τῶν ξυμμάχων, προσεχώρησαν καὶ αὐτοὶ, ὁμήρους τε δόντες, καὶ τὰ ἄλλα πιστὰ παρασχόμενοι.

στά. 91. Τοῦ δ' αὐτοῦ θέρους οἱ Ἀθηναῖοι τριάκοντα μὲν ναῦς ἔστειλαν περὶ Πελοπόννησον, ὧν ἐστρατήγει Δημοσθένης τε ὁ Ἀλκισθένους, καὶ Προκλῆς ὁ Θεοδώρου, ἑξήκοντα δὲ ἐς Μῆλον, καὶ δισχιλίους ὁπλίτας· ἐστρατήγει δὲ αὐτῶν Νικίας ὁ Νικηράτου. τοὺς γὰρ Μηλίους, ὄντας νησιώτας, καὶ οὐκ ἐθέλοντας ὑπακούειν, οὐδὲ ἐς τὸ αὐτῶν ξυμμαχικὸν ἰέναι, ἐβούλοντο προσαγαγέσθαι. ὡς δὲ αὐτοῖς, δῃουμένης τῆς γῆς, οὐ προσεχώρουν, ἄραντες ἐκ τῆς Μήλου, αὐτοὶ μὲν ἔπλευσαν ἐς Ὠρωπὸν τῆς πέραν γῆς· ὑπὸ νύκτα δὲ σχόντες, εὐθὺς ἐπορεύοντο οἱ ὁπλῖται ἀπὸ τῶν νεῶν πεζῇ ἐς Τάναγραν τῆς Βοιωτίας. οἱ δ' ἐκ τῆς πόλεως πανδημεὶ Ἀθηναῖοι, Ἱππονίκου τε τοῦ Καλλίου στρατηγοῦντος, καὶ Εὐρυμέδοντος τοῦ Θουκλέους, ἀπὸ σημείου ἐς τὸ αὐτὸ κατὰ γῆν ἀπήντων. καὶ στρατοπεδευσάμενοι, ταύτην τὴν ἡμέραν ἐν τῇ Τανάγρᾳ ἐδῄουν, καὶ ἐνηυλίσαντο. καὶ τῇ ὑστεραίᾳ, μάχῃ κρατήσαντες τοὺς ἐπεξελθόντας τῶν Ταναγραίων, καὶ Θηβαίων τινὰς προσ-

Ἀντιπολέμιοι] Idem ac ἀντιπόλεμοι. Abr. 367, Gottl.

Μυλαῖς] Ita Hecatæus, Theophrastus Hist. Plant VIII. 3. et Latini Scriptores. Myle dant Silii exemplaria. Ejus tempore merum litus. Mendose item apud Plutarchum Francof. Ed. in Timol. 254. ἐν Μυλλαῖς. Gentilia Μυλαίτης apud Steph. et Polybium, apud Diodor. Μυλαῖος. Historiam urbis tradunt Polybius I. p. 12. et Dio Cassius XLVIII. p. 367. XLIX. 395. Wass. Add. huc Notas Virorum Clariss. Heinsii et Drakenborch. ad Silium XIV. 202. ubi Myle fortassis est e more recentiorum temporum, quibus pro diphthongo æ vocalis e scribebatur. Duck.

Μήλου] Est et urbs ejusdem nominis, a conditoribus Phœniciis Byblus appellata, postea, Zephyria, Μεμβλὶς, Μίμαλις. vid. Bochartum et Tournefort. I. p. 114. Wass.

Ταναγραίων] Vid. Steph. Liban. Orat. p. 253. Demosth. contra Aristog. p. 496. Ci-

βεβοηθηκότας, καὶ ὅπλα λαβόντες, καὶ τροπαῖον στήσαντες, ἀνεχώρησαν, οἱ μὲν ἐς τὴν πόλιν, οἱ δὲ ἐπὶ τὰς ναῦς. καὶ παραπλεύσας ὁ Νικίας ταῖς ἑξήκοντα ναυσὶ, τῆς Λοκρίδος τὰ ἐπιθαλάσσια ἔτεμε, καὶ ἀνεχώρησεν ἐπ᾽ οἴκου.

στβ΄. 92. Ὑπὸ δὲ τὸν χρόνον τοῦτον Λακεδαιμόνιοι Ἡράκλειαν τὴν ἐν Τραχινίαις, ἀποικίαν καθίσταντο, ἀπὸ τοιᾶσδε γνώμης· Μηλιεῖς οἱ ξύμπαντες, εἰσὶ μὲν τρία μέρη, Παράλιοι, Ἱερῆς, Τραχίνιοι· τούτων δὲ οἱ Τραχίνιοι πολέμῳ ἐφθαρμένοι ὑπὸ Οἰταίων ὁμόρων ὄντων, τοπρῶτον μελλήσαντες Ἀθηναίοις προσθεῖναι σφᾶς αὐτοὺς, δείσαντες δὲ, μὴ οὐ σφίσι πιστοὶ ὦσι, πέμπουσιν ἐς Λακεδαίμονα, ἑλόμενοι πρεσβευτὴν Τισαμενόν. ξυνεπρεσβεύοντο δὲ αὐτοῖς καὶ Δωριεῖς, ἡ μητρόπολις τῶν Λακεδαιμονίων, τῶν αὐτῶν δεόμενοι. ὑπὸ γὰρ τῶν Οἰταίων καὶ αὐτοὶ πολέμῳ ἐφθείροντο. ἀκούσαντες δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι, γνώμην εἶχον τὴν ἀποικίαν ἐκπέμπειν, τοῖς τε Τραχινίοις βουλόμενοι καὶ τοῖς Δωριεῦσι τιμωρεῖν. καὶ ἅμα τοῦ πρὸς Ἀθηναίους πολέμου καλῶς αὐτοῖς ἐδόκει ἡ πόλις καθίστασθαι. ἐπί τε γὰρ τῇ Εὐβοίᾳ ναυτικὸν παρασκευασθῆναι ἂν, ὥστ᾽ ἐκ βραχέος τὴν διάβασιν γίγνεσθαι, τῆς τε ἐπὶ Θράκης παρόδου χρησίμως ἕξειν. τό, τε ξύμπαν, ὥρμηντο τὸ χωρίον κτίζειν. πρῶτον μὲν οὖν ἐν Δελφοῖς τὸν θεὸν ἐπήροντο· κελεύοντος δὲ, ἐξέπεμψαν τοὺς οἰκήτορας αὐτῶν τε καὶ τῶν περιοίκων· καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων τὸν βουλόμενον ἐκέλευον ἕπεσθαι, πλὴν

vitas antea Græca, et Pœmandria. vid. Etymol. in Γέφυρα, et Salmasium ad Solinum. Whelerum in Itin. p. 456. WASS.

Τὰ ἐπιθαλάσσια] Cum iis, quæ in Var. Lect. adnotat Hudsonus, conf. Scholiast. ad III. 7. τὰ ἐπιθαλάσσια χωρία ἐπόρθησαν. Pollux. I. 99. χωρία ἐπιθαλαττίδια dicit, et IX. 17. πόλις ἐπιθαλαττίδιος. DUCK.

Λακεδ. Ἡρακλ.] Vide Diodorum Sic. l. 12. et Meursii Miscell. Lacon. l. 1. c. 7. p. 31. HUDS.

Τραχινίαις] Diodor. 316. d. Λακεδαιμονίων τετρακισχιλίους οἰκήτορας ἐκπεμψάντων] ex sua gente nimirum, ex reliqua Græcia duo millia. WASS. Add. Scaliger. ad Euseb. num. MDXCVI. DUCK.

Ἱερῆς] Difficile dictu est, quinam fuerint Ἱερῆς, nemo enim præter Thucydidem de iis, (quod legerim) loquutus est. Scintillam tamen lucis facit Callimachus in Delum, ubi ait:

Δεύτερον ἱερὸν ἄστυ καὶ οὔρεα Μηλίδος αἴης
Ἔρχονται etc.

Hic enim cum Thucydide videtur quandam urbem vel regionem Meliensium sacram vocare, eo quod primitias Apollini quotannis missas a Dodonæis, qui etiam sacri erant, recipiebant. Vide Palmer. ad Gr. Auct. p. 277. HUDS.

Δωριεῖς] Vid. Strabon. et Steph. voc. Δώριον. Plin. IV. 5. et V. 22. WASS. De Dorio metropoli Lacedæmoniorum supr. I. 107. Quæ paullo post hic leguntur, γνώμην εἶχον—τιμωρεῖν, sunt in Stephano de Urbib. voc. Δώριον, sine nomine auctoris. DUCK.

Ἐν Δελφοῖς τὸν θεὸν ἐπήροντο] Ex more Græcorum coloniam deducturorum, de quo Spanhem. ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 57. Mox οἰκισταὶ τρεῖς, Duces coloniæ, ut apud Romanos Triumviri deducendæ coloniæ. Idem ibid. DUCK.

Ἰώνων, καὶ Ἀχαιῶν, καὶ ἔστιν ὧν ἄλλων ἐθνῶν. οἰκισταὶ δὲ τρεῖς Λακεδαιμονίων ἡγήσαντο, Λέων, καὶ Ἀλκίδας, καὶ Δαμάγων. καταστάντες δὲ, ἐτείχισαν τὴν πόλιν ἐκ καινῆς, ἣ νῦν Ἡράκλεια καλεῖται, ἀπέχουσα Θερμοπυλῶν σταδίους μάλιστα τεσσαράκοντα, τῆς δὲ θαλάσσης, εἴκοσι. νεώριά τε παρεσκευάζοντο, καὶ ἤρξαντο κατὰ Θερμοπύλας, κατ᾽ αὐτὸ τὸ στενὸν, ὅπως εὐφύλακτα αὐτοῖς εἴη.

στγʹ. 93. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, τῆς πόλεως ταύτης ξυνοικιζομένης, τοπρῶτον ἔδεισάν τε, καὶ ἐνόμισαν ἐπὶ τῇ Εὐβοίᾳ μάλιστα καθίστασθαι, ὅτι βραχύς ἐστιν ὁ διάπλους πρὸς τὸ Κήναιον τῆς Εὐβοίας. ἔπειτα μέντοι παρὰ δόξαν αὐτοῖς ἀπέβη. οὐ γὰρ ἐγένετο ἀπ᾽ αὐτῆς δεινὸν οὐδέν. αἴτιον δὲ ἦν· οἵ τε Θεσσαλοὶ ἐν δυνάμει ὄντες τῶν ταύτῃ χωρίων, καὶ ὧν ἐπὶ τῇ γῇ ἐκτίζετο, φοβούμενοι, μὴ σφίσι μεγάλῃ ἰσχύϊ παροικῶσιν, ἔφθειρον, καὶ διαπαντὸς ἐπολέμουν ἀνθρώποις νεοκαταστάτοις, ἕως ἐξετρύχωσαν, γενομένους τοπρῶτον καὶ πάνυ πολλούς. πᾶς γάρ τις, Λακεδαιμονίων οἰκιζόντων, θαρσαλέως ᾔει, βέβαιον νομίζων τὴν πόλιν. οὐ μέντοι ἥκιστα οἱ ἄρχοντες αὐτῶν τῶν Λακεδαιμονίων οἱ ἀφικνούμενοι τὰ πράγματά τε ἔφθειρον, καὶ ἐς ὀλιγανθρωπίαν κατέστησαν, ἐκφοβήσαντες τοὺς πολλοὺς, χαλεπῶς τε καὶ ἔστιν ἃ οὐ καλῶς ἐξηγούμενοι. ὥστε ῥᾷον ἤδη αὐτῶν οἱ πρόσοικοι ἐπεκράτουν.

στδʹ. 94. Τοῦ δ᾽ αὐτοῦ θέρους, καὶ περὶ τὸν αὐτὸν χρόνον, ὃν ἐν τῇ Μήλῳ οἱ Ἀθηναῖοι κατείχοντο, καὶ οἱ ἀπὸ τῶν τριάκοντα νεῶν Ἀθηναῖοι, περὶ Πελοπόννησον ὄντες, πρῶτον ἐν Ἐλλομένῳ τῆς Λευκαδίας φρουρούς τινας λοχήσαντες διέφθειραν, ἔπειτα ὕστερον ἐπὶ Λευκάδα μείζονι στόλῳ ἦλθον, Ἀκαρνᾶσί

Τῆς δὲ θαλάσσης, εἴκοσι] Perhibet tamen Strabo (l. 9.) hanc urbem a portu XL. non vero XX. stadiis abesse. Vide Berkelium ad Stephanum περὶ πόλεων. HUDS.

Καθίστασθαι] i. e. Eubœam peti. *dass es auf Eubœa angesehen sey.* Ita Heilman. GOTTL.

Καθίστασθαι] Non video, cur non simplicius vertatur, *constitui*, statui, poni, nempe urbem, coloniam; ubi enim occurrit καθίστασθαι eo sensu, quo vult B. Gottl. Certe h. l. nil opus est illo. BAVER.

Κήναιον] Vid. Strabon. IX. p. 651. Plin. IV. 512. Ibi Κηναίου Jovis fanum, inquit Scylax. Sophocles Trachin. 765. Ἀκτή τις ἀμφίκλυστος Εὐβοίας ἄκρον Κήναιόν ἐστιν, ἔνθα Πατρῴῳ Διῒ Βωμοὺς ὁρίζει. et 1010. WASS. In Scylace est Κερήναιον, quod ibi emendat Vossius pag. 51. Edit. Gronov. DUCK.

Νεοκαταστάτοις] Pro νεωστὶ κατῳκισμένοις Suidas hac voc. Pollux IX. 18. νεοκατάστατος πόλις. WASS.

Τῆς Λευκαδίας] Ita solus Ms. Camerar. videtur habuisse. Nam Camerarius ex eo nihil varietatis ad Edit. Basil. in qua ita est, adnotavit. Ellomeni neminem, præter Thucydidem, mentionem fecisse, scribit Palmer. III. Græc. Antiq. 10. DUCK.

τε πᾶσιν, οἱ πανδημεὶ, πλὴν Οἰνιαδῶν, ξυνέσποντο, καὶ Ζακυνθίοις, καὶ Κεφαλλῆσι, καὶ Κερκυραίων πεντεκαίδεκα ναυσί. καὶ οἱ μὲν Λευκάδιοι, τῆς τε ἔξω γῆς δῃουμένης, καὶ τῆς ἐντὸς τοῦ ἴσθμου, (ἐν ᾗ καὶ ἡ Λευκάς ἐστι, καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Απόλλωνος,) πλήθει βιαζόμενοι ἡσύχαζον. οἱ δὲ Ακαρνᾶνες ἠξίουν Δημοσθένην τὸν στρατηγὸν τῶν Αθηναίων ἀποτειχίζειν αὐτούς· νομίζοντες ῥᾳδίως γ' ἂν ἐκπολιορκῆσαι, πόλεώς τε αἰεὶ σφίσι πολεμίας ἀπαλλαγῆναι. Δημοσθένης δ' ἀναπείθεται κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ὑπὸ Μεσσηνίων, ὡς καλὸν αὐτῷ, στρατιᾶς τοσαύτης ξυνειλεγμένης, Αἰτωλοῖς ἐπιθέσθαι, Ναυπάκτῳ τε πολεμίοις οὖσι· καὶ, ἢν κρατήσῃ αὐτῶν, ῥᾳδίως καὶ τὸ ἄλλο Ηπειρωτικὸν τὸ ταύτῃ Αθηναίοις προσποιήσειν. τὸ γὰρ ἔθνος μέγα μὲν εἶναι τὸ τῶν Αἰτωλῶν, καὶ μάχιμον, οἰκοῦν δὲ κατὰ κώμας ἀτειχίστους, καὶ ταύτας διὰ πολλοῦ, καὶ σκευῇ ψιλῇ χρώμενον, οὐ χαλεπὸν ἀπέφαινον, πρὶν ξυμβοηθῆσαι, καταστραφῆναι. ἐπιχειρεῖν δ' ἐκέλευον πρῶτον μὲν Αποδώτοις, ἔπειτα δὲ Οφιονεῦσι, καὶ μετὰ τούτους, Εὐρυτᾶσιν (ὅπερ μέγιστον μέρος ἐστὶ τῶν Αἰτωλῶν· ἀγνωστότατοι δὲ γλῶσσαν καὶ Ωμοφάγοι εἰσὶν, ὡς λέγονται) τούτων γὰρ ληφθέντων, ῥᾳδίως καὶ τἄλλα προσχωρήσειν.

στέ. 95. Ο δὲ, τῶν Μεσσηνίων χάριτι πεισθεὶς, καὶ μάλιστα νομίσας ἄνευ τῆς τῶν Αθηναίων δυνάμεως τοῖς Ηπειρώταις ξυμμάχοις μετὰ τῶν Αἰτωλῶν δύνασθαι ἂν κατὰ γῆν ἐλθεῖν ἐπὶ Βοιωτοὺς διὰ Λοκρῶν τῶν Οζολῶν ἐς Κυτίνιον τὸ

'Εντὸς τοῦ 'Ισθμοῦ] Postea insula, ac deinde rursus peninsula facta est: qua in re aliquantum inter se dissentire videntur Viri Eruditissimi, Vossius ad Scylacem pag. 29. Palmer. Græc. Antiq. III. 10. et Dodwell. §. VIII. Dissertat. de Peripli Scylacis ætate. Duck.

'Αποτειχίζειν] Explicat Harpocrat. τὸ ἀπολαβεῖν τείχει, καὶ ἀποκλεῖσαι τῆς ἐξόδου. ἀποτετειχισμένος δὲ ὁ ἀπειλημμένος τῷ τείχει. et περιφράττων Hesych. De historia, quam hic exponit Thucydides, vid. etiam Diodor. p. 317. b. Wass.

'Αποδώτοις] Livius XXXII. Agræos, Apodotosque et Amphilochos conjungit. v. Polybium pag. 1039. Idem. Polybio XVII. 5. sunt 'Αποδοτοὶ, et sic in Stephano emendat Palmer. V. Græc. Ant. 7. 'Αποδοτοὶ, ὡς Βοιωτοί. at Berkelius 'Αποδωτοὶ cum ω. Mss. hic utrumque habent. Sed ex eo, quod Stephanus dicit, ὡς Βοιωτοὶ, non potest confici, eum etiam voluisse scribi 'Αποδωτοί. Nam fere, quum ita loquitur, respicit ad flexionem et terminationem, ac tonum. Ita v. 'Ακαρνανία, 'Ακαρνὰν, ὡς Αἰνιὰν, 'Ατιντὰν, 'Αθαμάν: in 'Ακέλη, 'Ακελήσιος, ὡς Μενδήσιος, ὥστε 'Ακέλης εἶναι, ὡς Μένδης: et compluribus aliis locis. Qui a Thucydide 'Οφιονεῖς, eos, a Strabone 'Οφιεῖς dici adnotant Casaub. ad Strabon. X. p. 451. et Palmer. V. Græc. Ant. 5. de Eurytanibus Palmer. ibid. c. 6. et Interpretes Stephani. Duck.

Τοῖς 'Ηπειρώταις—] Ablat. absol. Gottl.

Τοῖς 'Ηπειρ. ξυμμ.] scil. σὺν, quod sæpe omittitur: vel, *per* socios Epirotas, *ope* eorum. Ablativi vel Dativi non solent sane ita poni; neque hic utique requirantur. B.

Κυτίνιον] Κυντίνιον Ar. C. perperam. Κύτινον Tzetzes ad Lycoph. Plinius *Cutinum*. At Philochorus, Strabo aliique receptam lec-

Δωρικὸν, ἐν δεξιᾷ ἔχον τὸν Παρνασσὸν, ἕως καταβαίη ἐς Φωκέας, οἳ προθύμως ἐδόκουν, κατὰ τὴν Ἀθηναίων αἰεί ποτε φιλίαν, ξυστρατεύειν, ἢ κἂν βίᾳ προσαχθῆναι. καὶ Φωκεῦσιν ἤδη ὅμορος ἡ Βοιωτία ἐστίν. ἄρας οὖν ξύμπαντι τῷ στρατεύματι ἀπὸ τῆς Λευκάδος, ἀκόντων τῶν Ἀκαρνάνων, παρέπλευσεν ἐς Σόλλιον. κοινώσας δὲ τὴν ἐπίνοιαν τοῖς Ἀκαρνᾶσιν, ὡς οὐ προσεδέξαντο, διὰ τῆς Λευκάδος τὴν οὐ περιτείχισιν, αὐτὸς τῇ λοιπῇ στρατιᾷ, Κεφαλλῆσι, καὶ Μεσσηνίοις, καὶ Ζακυνθίοις, καὶ Ἀθηναίων τριακοσίοις τοῖς ἐπιβάταις τῶν σφετέρων νεῶν (αἱ γὰρ πεντεκαίδεκα τῶν Κερκυραίων ἀπῆλθον νῆες) ἐστράτευσεν ἐπ᾽ Αἰτωλούς. ὡρμᾶτο δὲ ἐξ Οἰνεῶνος τῆς Λοκρίδος. οἱ δὲ Ὀζόλαι οὗτοι Λοκροὶ ξύμμαχοι ἦσαν, καὶ ἔδει αὐτοὺς πανστρατιᾷ ἀπαντῆσαι τοῖς Ἀθηναίοις ἐς τὴν μεσόγειον. ὄντες γὰρ ὅμοροι τοῖς Αἰτωλοῖς καὶ ὁμόσκευοι, μεγάλη ὠφέλεια ἐδόκουν εἶναι ξυστρατεύοντες, μάχης τε ἐμπειρίᾳ τῆς ἐκείνων, καὶ χωρίων.

στστ′. 96. Αὐλισάμενος δὲ τῷ στρατῷ ἐν τοῦ Διὸς τοῦ Νεμείου τῷ ἱερῷ, (ἐν ᾧ Ἡσίοδος ὁ ποιητὴς λέγεται ὑπὸ τῶν

tionem tuentur. Insignis est locus Enarratoris Pindari a Geographis non adductus. Dores, οἰκοῦντες πρότερον τὴν Πίνδον μίαν οὖσαν τῆς τετραπόλεως τῆς ἐν Περιβοίᾳ [ἐπ᾽ Εὐβοίᾳ male Sch. Aristoph.] ἀφικνοῦνται ἐς τὴν μεταξὺ Οἴτης καὶ Παρνασοῦ Δώριδα ἑξάπολιν οὖσαν· ἔστι δὲ Ἐρινεὸν, Κύτινον, Βοιὸν, Λίλαιον, Κάρφαια, Δρυόπη. Wass. Locus Scholiastæ Pindari est in I. Pyth. 121. et fere ad verbum legitur in Scholiis Aristoph. Plut. 385. De eo Palmerius in Exercitat. p. 789. pronunciat, οὐδὲν ὑγιὲς, cujus sententiam probant ad Aristophanem Doctissimi Interpretes. Conon in Biblioth. Photii Narrat. XXVII. Δῶρος δ᾽ ὁ δεύτερος (nempe filiorum Hellenis) μοῖραν τοῦ λαοῦ λαθὼν παρὰ τοῦ πατρὸς, ἀποικίζεται, καὶ ὑπὸ τὸν Παρνασὸν τὸ ὄρος κτίζει πόλεις, Βοιὸν, Κτίνιον (recte in marg. Κυτίνιον) Ἐρινέον, (rectius alii Ἐρινεὸν) ἐξ οὗ Δωριεῖς. Add. Thucyd. I. 107. Duck.

Ξυστρατεύειν] Reisk. malit: ξυστρατεύσειν. Gottl.

Ξυστρατεύειν] Nil opus, cum Reiskio legere ξυστρατεύσειν, cum adsit αἰεὶ, et tamen pro futuro accipi possit præsens, vel ἂν subintellecto. Baver.

Καὶ Φωκεῦσιν] τὸ ἤδη, ut Schol. notat, de loco adhibitum. Termino a quo tam loci, quam temporis, designando inservit. Abr. 368. Gottl.

Ἤδη ὅμορος] i. e. *statim* a Phocide incipiunt Bœotorum fines: satis inter se propinqui sunt, ut facilis ex alteris in alteros sit transcensus. Baver.

Ἄρας οὖν] Recte hic Scholiastes de particula οὖν: nam inservit epanalepsi post interjectam parenthesin. Exempla e Xenophonte conlegit doctiss. Raphelius ad Marc. III. 31. Lucianus sæpe ita adhibet. vid. Zeux. p. 577. de Conscrib. Histor. 639. Pseudom. 759. Et sic alii. Latinis eumdem usum præstant *ergo*, *igitur*, et *itaque*. Quod paullo post Σόλλιον, id II. 30. Σόλιον edidit Hudsonus. Add. Notam illius ad V. 30. in Var. Lect. Duck.

Τὴν οὐ περιτείχισιν] De hoc, et aliis hujus generis actum est ad I. 137. Duck.

Οἰνεῶνος] Vid. Holsten. et Berkel. ad Stephanum, et Palmer. V. Græc. Ant. 2. Infra Cap. 98. et 102. τὸν Οἰνεῶνα. Μεσόγειος et μεσόγεια, uti hic paullo post, ita etiam I. 120. permutantur. II. 102. ἐς τὴν μεσόγειαν. Duck.

Ὁμόσκευοι] Pollux VI. 156. et X. 14. Dionys. Halic. in Arte Cap. IX. ὁμοσκεύους ποιῆσαι τοῖς ὁμοτίμοις. Explicat Hesych. in ὁμοσίπυοι. Wass. Vid. ad II. 96. et Græv. ad Lucian. Toxar. pag. 67. Duck.

Ἐν ᾧ Ἡσίοδος etc.] De morte Hesiodi vide Plutarchum in libello de Convivio septem

ταύτῃ ἀποθανεῖν, χρησθὲν αὐτῷ ἐν Νεμέᾳ τοῦτο παθεῖν,) ἅμα τῇ ἕῳ ἄρας ἐπορεύετο ἐς τὴν Αἰτωλίαν. καὶ αἱρεῖ τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ Ποτιδανίαν, καὶ τῇ δευτέρᾳ Κροκύλιον, καὶ τῇ τρίτῃ Τίχιον· ἔμενέ τε αὐτοῦ, καὶ τὴν λείαν ἐς Εὐπόλιον τῆς Λοκρίδος ἀπέπεμψε. τὴν γὰρ γνώμην εἶχε, τὰ ἄλλα καταστρεψάμενος, οὕτως ἐπὶ Ὀφιονέας, εἰ μὴ βούλοιντο ξυγχωρεῖν, ἐς Ναύπακτον ἐπαναχωρήσας, στρατεῦσαι ὕστερον. τοὺς δὲ Αἰτωλοὺς οὐκ ἐλάνθανεν αὕτη ἡ παρασκευὴ, οὔτε ὅτε τοπρῶτον ἐπεβουλεύετο· ἐπειδή τε ὁ στρατὸς ἐσεβεβλήκει, πολλῇ χειρὶ ἐπεβοήθουν πάντες· ὥστε καὶ οἱ ἔσχατοι Ὀφιονέων, οἱ πρὸς τὸν Μηλιακὸν κόλπον καθήκοντες, Βωμιῆς καὶ Καλλιῆς, ἐβοήθησαν.

στζʹ. 97. Τῷ δὲ Δημοσθένει τοιόνδε τι οἱ Μεσσήνιοι παρῄνουν, ὅπερ καὶ τοπρῶτον· ἀναδιδάσκοντες αὐτὸν, τῶν Αἰτωλῶν ὡς εἴη ῥᾳδία ἡ αἵρεσις, ἰέναι ἐκέλευον ὅτιτάχιστα ἐπὶ τὰς κώμας, καὶ μὴ μένειν, ἕως ἂν ξύμπαντες ἀθροισθέντες ἀντιτάξωνται, τὴν δ᾽ ἐν ποσὶν αἰεὶ πειρᾶσθαι αἱρεῖν. ὁ δὲ, τούτοις τε πεισθεὶς, καὶ τῇ τύχῃ ἐλπίσας, ὅτι οὐδὲν αὐτῷ ἠναντιοῦτο, τοὺς Λοκροὺς οὐκ ἀναμείνας, οὓς αὐτῷ ἔδει προσβοηθῆσαι (ψιλῶν γὰρ ἀκοντιστῶν ἐνδεὴς ἦν μάλιστα,) ἐχώρει ἐπὶ Αἰγιτίου, καὶ κατὰ κράτος αἱρεῖ ἐπιών. ὑπέφευγον γὰρ οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἐκάθηντο ἐπὶ τῶν λόφων τῶν ὑπὲρ τῆς πόλεως. ἦν γὰρ ἐφ᾽ ὑψηλῶν χωρίων, ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης ὀγδοήκοντα σταδίους μάλιστα. οἱ δὲ Αἰτωλοὶ (βεβοηθηκότες γὰρ ἤδη ἦσαν ἐπὶ τὸ Αἰγίτιον,) προσέβαλλον τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ τοῖς ξυμμάχοις, καταθέοντες ἀπὸ τῶν λόφων ἄλλοι ἄλλοθεν, καὶ ἐσηκόντιζον·

Sapientum, et Holstenii notas ad Stephanum Byzant. in voce Νεμέα. Huds. Vid. Pausan. Bœot. p. 772. Plutarch. in Dioclis conviv. p. 162. Epitaphia collegit Gyraldus in Vita ejus. His adjice ex schedis Barberinis:

ΧΑΙΡΕ ΔΙΣ ΗΒΗΣΑΣ ΚΑΙ ΔΙΣ ΤΑΦΟΝ ΑΝΤΙΒΟΛΗΣΑΣ
ΗΣΙΟΔ᾽ ΑΝΘΡΩΠΟΙΣ ΜΕΤΡΟΝ ΕΧΩΝ ΣΟΦΙΗΣ.

Wass. Hujus Pindarum auctorem facit Suidas in τὸ Ἡσιόδειον γῆρας. Duck.

Κροκύλιον] Vid. Nos in Addendis. Wass. De Potidania Palmer. IV. Græc. Ant. 22. Duck.

Τίχιον] Livius (l. 36. c. 16. 19.) ait, Tichiunta esse montis cacumen; ut Callidromus et Rhoduntia, cui assentitur Appianus, qui Τειχιοῦντα scribit. Huds.

Εὐπόλιον] Stephanus Εὐπαλίαν vocat. Strabo Εὐπάλιον. Id. Palmer. V. Gr. Ant. 2. D.

Βωμιῆς] Steph. Βωμοὶ λόφοι Αἰτωλίας. Strabo X. p. 451. Εὔηνος ποταμὸς ἄρχεται ἐκ Βωϊαίων τῶν ἐν Ὀφιεῦσιν Αἰτωλικοῦ ἔθνους, καθάπερ καὶ οἱ Εὐρυτᾶνες, καὶ Ἀγραῖοι. Gemist. Pletho Βωμιέων. Wass. Add. Holsten. ad Steph. et de Calliensibus Palmer. V. Gr. Ant. 22. Duck.

Αἰγιτίου] Hujus oppidi nulla apud Veteres memoria. Wass. De ejus situ Palmer. III. Græc. Ant. 14. Duck.

Ἤδη] Perperam abest a Cl. Wass.

καὶ ὅτε μὲν ἐπίοι τὸ τῶν Ἀθηναίων στρατόπεδον, ὑπεχώρουν, ἀναχωροῦσι δὲ ἐπέκειντο· καὶ ἦν ἐπιπολὺ τοιαύτη ἡ μάχη, διώξεις τε καὶ ὑπαγωγαὶ, ἐν οἷς ἀμφοτέροις ἥσσους ἦσαν οἱ Ἀθηναῖοι.

στή. 98. Μέχρι μὲν οὖν οἱ τοξόται εἶχόν τε τὰ βέλη αὐτοῖς, καὶ οἷοί τε ἦσαν χρῆσθαι, οἱ δὲ ἀντεῖχον· τοξευόμενοι γὰρ οἱ Αἰτωλοὶ, ἄνθρωποι ψιλοὶ, ἀνεστέλλοντο· ἐπειδὴ δὲ, τοῦ τε τοξάρχου ἀποθανόντος, οὗτοι διεσκεδάσθησαν, καὶ αὐτοὶ ἐκεκμήκεσαν, καὶ ἐπιπολὺ τῷ αὐτῷ πόνῳ ξυνεχόμενοι, οἵ τε Αἰτωλοὶ ἐνέκειντο καὶ ἐσηκόντιζον, οὕτω δὴ τραπόμενοι ἔφευγον· καὶ ἐσπίπτοντες ἔς τε χαράδρας ἀνεκβάτους, καὶ χωρία ὧν οὐκ ἦσαν ἔμπειροι, διεφθείροντο. καὶ γὰρ ὁ ἡγεμὼν αὐτοῖς τῶν ὁδῶν, Χρόμων ὁ Μεσσήνιος, ἐτύγχανε τεθνηκώς. οἱ δὲ Αἰτωλοὶ ἐσακοντίζοντες, πολλοὺς μὲν αὐτοῦ ἐν τῇ τροπῇ κατὰ πόδας αἱροῦντες, ἄνθρωποι ποδώκεις καὶ ψιλοὶ, διέφθειρον· τοὺς δὲ πλείους, τῶν ὁδῶν ἁμαρτάνοντας, καὶ ἐς τὴν ὕλην ἐσφερομένους, ὅθεν διέξοδοι οὐκ ἦσαν, πῦρ κομισάμενοι περιεπίμπρασαν. πᾶσά τε ἰδέα κατέστη τῆς φυγῆς καὶ τοῦ ὀλέθρου τῶν στρατοπέδων τῶν Ἀθηναίων. μόλις τε ἐπὶ τὴν θάλασσαν καὶ τὸν Οἰνεῶνα τῆς Λοκρίδος, ὅθεν περ καὶ ὡρμήθησαν, οἱ περιγενόμενοι κατέφυγον. ἀπέθανον δὲ τῶν τε ξυμμάχων πολλοὶ, καὶ αὐτῶν Ἀθηναίων ὁπλῖται περὶ εἴκοσι μάλιστα καὶ ἑκατόν· τοσοῦτοι μὲν τὸ πλῆθος, καὶ ἡλικία ἡ αὐτή· οὗτοι βέλτιστοι

Διώξεις—ὑπαγ.] Suidas in ὑπαγωγάς. Idem. Et Auctor Etymol. M. in ὑπάγει. Duck.

Αὐτοῖς] Idem, quod hic de dativo αὐτοῖς, etiam ad IV. 25. et VIII. 24. e Stephano adnotat Hudsonus. Tale quoque est Cap. 26. hujus Lib. ὃς ἦν αὐτοῖς ναύαρχος, et paullo post hic, ὁ ἡγεμὼν αὐτοῖς τῶν ὁδῶν ἐτύγχανε τεθνηκώς. Sed tamen hujusmodi enallage casuum non semper procedit, et multa sunt hujus generis, in quibus dativus eodem modo ponitur, quo in lingua Latina is, quem dativum adquisitionis vocant Grammatici, quo commodum vel incommodum significatur; vel potest dici abundare, ut dativi aliorum quorumdam pronominum. Vid. Stephan. d. Lib. p. 83. et 172. et Perizon. ad Ælian. II. Var. Hist. 20. et VII. Duck.

Βέλη αὐτοῖς] Reisk. legit βέλη, καὶ αὐτοῖς οἷοί τε. Gottl.

Τὰ βέλη αὐτοῖς] Ordo est: οἱ τοξ. εἶχον αὐτοῖς, i. e. apud eos, vel: οἱ τοξ. αὐτ, εἶχ. i. e. οἱ τοξ. αὐτῶν. V. Ind. v. *Dativus*. Quare opus nil fuit Reiskio mutatore. Baver.

Ἀνεστέλλοντο] Hes. expl. ὑπεχώρουν. f. huc respexit. Abresch. 369. Gottl.

Ξυνεχόμενοι] Judicat Reisk. aut ξυνεχομένοις legendum, aut οἳ γὰρ, quod sit pro οἱ γάρ. v. Abresch. p. 369. Gottl.

Ξυνεχόμ. rel.] Reiskii ξυνεχομένοις pendeat ab ἐνέκειντο· nec male ita legit, quia alioqui καὶ redundet. Et paullo ante. Baver.

Εἰσφερομένους] E Schol. int. videtur is legisse: ἐσφρεομένους. Εἰσφρέω est, ingredior, int. ἐμαυτόν. v. Suidam. εἰσέφρησα. εἰσέδυσα ἑαυτόν. potius ἐμαυτόν. Gottl.

Εἰσφερομένους] Hoc quoque verbum aliter interpretari non poterat Schol. ac fecit; neque ideo aliter legisse censendus. Latine sit, illatos, inferentes se, eo concedentes. Non placent insueta vocabula sic obtrusa. Baver.

δὴ ἄνδρες ἐν τῷ πολέμῳ τῷδε ἐκ τῆς Ἀθηναίων πόλεως διεφθάρησαν. ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ ἕτερος στρατηγὸς Προκλῆς. τοὺς δὲ νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀνελόμενοι παρὰ τῶν Αἰτωλῶν, καὶ ἀναχωρήσαντες ἐς Ναύπακτον, ὕστερον ἐς τὰς Ἀθήνας ταῖς ναυσὶν ἐκομίσθησαν. Δημοσθένης δὲ περὶ Ναύπακτον καὶ τὰ χωρία ταῦτα ὑπελείφθη, τοῖς πεπραγμένοις φοβούμενος τοὺς Ἀθηναίους.

στθ'. 99. Κατὰ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους, καὶ οἱ περὶ Σικελίαν Ἀθηναῖοι, πλεύσαντες ἐς τὴν Λοκρίδα, ἐν ἀποβάσει τέ τινι τοὺς προσβοηθήσαντας Λοκρῶν ἐκράτησαν, καὶ Περιπόλιον αἱροῦσιν, ὃ ἦν ἐπὶ τῷ Ἄληκι ποταμῷ.

ρ'. 100. Τοῦ δ' αὐτοῦ θέρους Αἰτωλοὶ, προπέμψαντες πρότερον ἔς τε Κόρινθον καὶ ἐς Λακεδαίμονα πρέσβεις, Τόλοφόν τε τὸν Ὀφιονέα, καὶ Βοριάδην τὸν Εὐρυτᾶνα, καὶ Τίσανδρον τὸν Ἀπόδωτον, πείθουσιν ὥστε σφίσι πέμψαι στρατιὰν ἐπὶ Ναύπακτον, διὰ τὴν τῶν Ἀθηναίων ἐπαγωγήν. καὶ ἐξέπεμψαν Λακεδαιμόνιοι περὶ τὸ φθινόπωρον τρισχιλίους ὁπλίτας τῶν ξυμμάχων. τούτων ἦσαν πεντακόσιοι ἐξ Ἡρακλείας τῆς ἐν Τραχῖνι πόλεως, τότε νεοκτίστου οὔσης. Σπαρτιάτης δ' ἦρχεν Εὐρύλοχος τῆς στρατιᾶς, καὶ ξυνηκολούθουν αὐτῷ Μακάριος καὶ Μενεδαῖος οἱ Σπαρτιάται.

ρά. 101. Ξυλλεγέντος δὲ τοῦ στρατεύματος ἐς Δελφοὺς, ἐπεκηρυκεύετο Εὐρύλοχος Λοκροῖς τοῖς Ὀζόλαις. διὰ τούτων γὰρ ἡ ὁδὸς ἦν ἐς Ναύπακτον, καὶ ἅμα τῶν Ἀθηναίων ἐβούλετο ἀποστῆσαι αὐτούς. ξυνέπρασσον δὲ μάλιστα αὐτῷ τῶν Λοκρῶν Ἀμφισσῆς, διὰ τὸ τῶν Φωκέων ἔχθος δεδιότες. καὶ αὐτοὶ πρῶ-

Ἐπὶ τῷ Ἄληκι] De ἐπὶ pro παρὰ vid. Not. ad Cap. 91. in fin. Wass. De hoc fluvio agit Cluver. IV. Ital. Antiq. 15. In Strabonis Edd. scribitur Ἄληξ Lib. VI. p. 260. τοῦ δὲ Ἄληκος ποταμοῦ, τοῦ διορίζοντος τὴν Ῥηγίνην ἀπὸ τῆς Λοκρίδος. Et in Dionys. Perieg. pag. 59. Ed. Rob. Steph. v. 367. ἐπὶ προχοῇσιν Ἄληκος. Item in Conon. Narrat. V. apud Photium in Biblioth. Priscian. quoque in metaphrasi v. 361. qua currit flumen Alecis. Sed in Edd. Antigoni Caryst. Mirabil. Cap. I. Ἄληξ. Vir insignis J. Fr. Gronovius e vestigiis scripturæ libri Put. nomen illius restituit Livio XXIX. 7. ubi vulgo legitur *a Butroto* amni. Ortelius putat, eum a Cicerone VII. Epist. Famil. 20. et XVI. ad Attic. 7. Haletem, et a Theocrito V. Idyll. 123. et VII. 1. Ἄλεντα vocari. Sed in Cicerone legendum esse Heletem, qui Lucaniæ fluvius est, ostenderunt Doctissimi Interpretes. Nec Ἄλεντα Theocriti esse Ἄληκα, de quo hic Thucydides, probabile videbitur iis, qui legerunt, quæ disputat Heinsius Cap. XII. Lection. Theoc. Duck.

Λακεδαιμόνιοι] Οἱ Λακεδαιμόνιοι Gr. bene. Wass.

Μακάριος καὶ Μενεδαῖος] Ita edi voluit Cl. Wasse pro eo, quod ante legebatur, Μασσάριος καὶ Μενέδατος. recte, sine dubio. Quod autem dicit Thucydides ξυνηκολούθουν αὐτῷ, indicare videtur, hos συμβούλους ei additos fuisse a Lacedæmoniis, ut II. 85. et III. 69. Duck.

Ἀμφισσῆς] Ar. Ἀμφισῆς, sed cum σσ

τον δόντες ὁμήρους, καὶ τοὺς ἄλλους ἔπεισαν δοῦναι, φοβουμένους τὸν ἐπιόντα στρατόν· πρῶτον μὲν οὖν τοὺς ὁμόρους αὐτοῖς Μυονέας (ταύτῃ γὰρ δυσεσβολώτατος ἡ Λοκρὶς) ἔπειτα Ἰπνέας, καὶ Μεσσαπίους, καὶ Τριταιέας, καὶ Χαλλαίους, καὶ Τολοφωνίους, καὶ Ἡσσίους, καὶ Οἰανθέας. οὗτοι καὶ ξυνεστράτευον πάντες. Ολπαῖοι δὲ ὁμήρους μὲν ἔδοσαν, ἠκολούθουν δὲ οὔ. καὶ Ὑαῖοι οὐκ ἔδοσαν ὁμήρους, πρὶν αὐτῶν εἷλον κώμην, Πόλιν ὄνομα ἔχουσαν.

ρβʹ. 102. Ἐπειδὴ δὲ παρεσκεύαστο πάντα, καὶ τοὺς ὁμή-

plerique omnes utriusque linguæ auctores. Wass.

Μυονέας] Ita Codices: quibuscum consentiunt Pausanias, et Stephanus: alii Μύονες, vel Μύωνες. vid. Pausan. VI. 19. locum hunc citantem. Idem. Add. Sylburg. ad Pausán. Interpretes Stephani in Μυονία et Μύων, et, qui de omnibus his locis agit, Palmer. V. Græc. Ant. 2. Duck.

Δυσεσβολώτατος] Josephus XIV. Antiq. 5. δυσεμβολώτατος, atque ita Thucydid. Ms. C. Δυσεκβολώτατος legit Thom. Magister in δυσπρόσοδος. Wass. Thomam emendandum esse Thucydidem inspicienti liquet. Δυσέμβολος eadem significatione dicunt Plutarch. et Aristoteles apud Budæum in Commentar. pag. 436. et contra εὐέμβολος Aristotel. ibid. Δυσέμβολος quoque rursum Joseph. XVII. Ant. 2. Et librarium Cod. Dan. hic δυσεμβολώτατος voluisse scribere e ductu literarum suspicabatur Vir doctiss. qui Cod. hunc cum Edit. Hudsoni comparaverat. Ceterum Budæus l. d. pag. 1068. hunc locum mendi suspectum habet. Nam de adjectivis in ος communis generis agens, quum multa memorasset, addit, hoc Thucydidis magis mirum, quam alia, videri posse: nec se meminisse alterum hujusmodi exemplum, si emendate legatur. Omnino credi par est, Virum πολυμαθέστατον justas habuisse hujus sententiæ causas: etsi, quæ hæ esse possint, me non adsequi fateor. Duck.

Δυσεσβολώτατος] vid. Gloss. Masc. hic esse, cum sequatur ἡ Λοκρὶς, et aliis exemplis, quæ Abr. collegit, Dil. p. 369. defendi potest, v. c. apud N. V. 110. τῶν κρατούντων ἀπορώτερος ἡ λῆψις.—Gottl.

Ἰπνέας] Recte, vid. Steph. Ἴπνος. W.

Μεσσαπίους] Μεταπίους omnino legendum esse colligunt Viri Eruditi ex Stephano in voce Χάλαιον, et ex Polybii lib. 5. ubi de expeditione Ætolica Philippi loquitur. Vide Palmerii Gr. antiq. p. 542. Huds. Μεταπίους hic emendant Henr. Stephanus ad Dionys. Perieg. p. 153. Holsten. ad Stephan. v. Μέταπα, et Palmer. in Exercitation. p. 49. Hic tamen sententiam videtur mutasse. V. Græc. Ant. 2. Et in Animadversionibus Mss. ad Dionys. Perieg. et Adnotationes H. Stephani: nam ibi ad verba Stephani, hic Μεταπίους legendum esse, si Polybium nobis sequendum putemus, adscripsit: *at non est sequendus: is enim locus est* ἕλκεσι βρύων. Duck.

Τριταιέας] Vid. Herodot. VIII. 33. Pausan. Polyb. p. 179. 383. 450. Hesychium in V. et Strabonem VIII. 525. apud Plinium Tritæa. Wass. Holsten. ad Stephan. in Τρίτεια, et Palmer. VI. Gr. Ant. 15. qui de aliis quoque, quos hic nominat Thucydides, consulendi sunt. Τολοφωνίους in Stephano scribendum esse ex ipso Steph. in voc. Τολοφὼν ostenderunt Palmer. loco, quem in Var. Lect. indicat Hudsonus, et pag. 543. et Holsten. ad Stephan. Duck.

Καὶ Οἰανθέας] Ex hoc loco Thucydidis constat, apud Polybium, l. 5. pro Ὑανθέων reponi debere Οἰανθέων, et Οἰανθεῖς apud Scylacem pro Εὐανθία. Vide Pausaniam in Phocicis, Plinium, lib. 4. cap. 5. Melam, lib. 2. c. 3. Polyænum, l. 8. *Palmerius.* Huds. Οἰανθέας] Locri Ozol. gens. oppidum Οἰάνθεια Pausan. Steph. Οἰάνθη. Ptolem. Εὐανθία corrupte. Corrige etiam Polybium, cujus exemplaria Οἰνάνθειαν servant. Martianus VI. 8. *Œanthe,* in quo portus Apollinis; ita ille ex Plinio. duo Mss. mendose *Teanthe.* Melæ *Œanthia.* Hodie *Pentagii.* Wass. Locus Polybii, quem Palerius emendat Exercitat. pag. 50. est Lib. V. Cap. 17. Οἰνάνθεια, quod Idem habet IV. 57. corrigit etiam Berkelius ad Stephan. Οἰάνθη. De locis Scylacis et Ptolemæi, quorum in illo est Εὔανθις, in hoc Εὐανθία, Palmer. l. d. et ad Scylac. pag. 32. et Harduin. ad Plin. IV. H. N. 3. Duck.

Ὀλπαῖοι] Gr. et marg. Cl. Ὀλπιαῖοι minus sincere. Steph. cum editis. vid. pag. 208, 209, 210. Wass.

Ὑαῖοι] Ita Codd. et Steph. Idem.

ϱους κατέθετο ἐς Κυτίνιον τὸ Δωϱικὸν, ἐχώϱει τῷ στϱατῷ ἐπὶ τὴν Ναύπακτον, διὰ τῶν Λοκϱῶν. καὶ πορευόμενος, Οἰνεῶνα αἱρεῖ αὐτῶν, καὶ Εὐπόλιον. οὐ γὰϱ πϱοσεχώϱησαν. γενόμενοι δ᾽ ἐν τῇ Ναυπακτίᾳ, καὶ οἱ Αἰτωλοὶ ἅμα ἤδη πϱοσβεβοηθηκότες, ἐδῄουν τὴν γῆν, καὶ τὸ πϱοάστειον, ἀτείχιστον ὂν, εἷλον. ἐπί τε Μολύκϱειον ἐλθόντες, τὴν Κοϱινθίων μὲν ἀποικίαν, Ἀθηναίων δὲ ὑπήκοον, αἱϱοῦσι. Δημοσθένης δὲ ὁ Ἀθηναῖος, (ἔτι γὰϱ ἐτύγχανεν ὢν μετὰ τὰ ἐκ τῆς Αἰτωλίας πεϱὶ Ναύπακτον,) πϱοαισθόμενος τοῦ στϱατοῦ, καὶ δείσας πεϱὶ αὐτῆς, ἐλθὼν, πείθει Ἀκαϱνᾶνας, χαλεπῶς, διὰ τὴν ἐκ τῆς Λευκάδος ἀναχώϱησιν, βοηθῆσαι Ναυπάκτῳ. καὶ πέμπουσι μετ᾽ αὐτοῦ ἐπὶ τῶν νεῶν χιλίους ὁπλίτας· οἳ ἐσελθόντες, πεϱιεποιήσαντο τὸ χωϱίον. δεινὸν γὰϱ ἦν, μὴ, μεγάλου ὄντος τοῦ τείχους, ὀλίγων δὲ τῶν ἀμυνομένων, οὐκ ἀντίσχωσιν. Εὐϱύλοχος δὲ καὶ οἱ μετ᾽ αὐτοῦ, ὡς ᾔσθοντο τὴν στϱατιὰν ἐσεληλυθυῖαν, καὶ ἀδύνατον ὂν τὴν πόλιν βίᾳ ἑλεῖν, ἀνεχώϱησαν, οὐκ ἐπὶ Πελοποννήσου, ἀλλ᾽ ἐς τὴν Αἰολίδα, τὴν νῦν καλουμένην Καλυδῶνα, καὶ Πλευϱῶνα, καὶ ἐς τὰ ταύτῃ χωϱία, καὶ ἐς Πϱόσχιον τῆς Αἰτωλίας. οἱ γὰϱ Ἀμπϱακιῶται, ἐλθόντες πϱὸς αὐτοὺς, πείθουσιν ὥστε μετὰ σφῶν Ἄϱγει τε τῷ Ἀμφιλοχικῷ καὶ Ἀμφιλοχίᾳ τῇ ἄλλῃ ἐπιχειϱῆσαι, καὶ Ἀκαϱνανίᾳ· ἅμα λέγοντες, ὅτι, ἢν τούτων κϱατήσωσι, πᾶν τὸ Ἠπειϱωτικὸν Λακεδαιμονίοις ξύμμαχον καθεστήξει. καὶ ὁ μὲν Εὐϱύλοχος, πεισθεὶς, καὶ τοὺς Αἰτωλοὺς ἀφεὶς, ἡσύχαζε τῷ στϱατῷ πεϱὶ τοὺς χώϱους τούτους, ἕως τοῖς Ἀμπϱακιώταις ἐκστϱατευσαμένοις πεϱὶ τὸ Ἄϱγος δέοι βοηθεῖν. καὶ τὸ θέϱος ἐτελεύτα.

ϱγʹ. 103. Οἱ δ᾽ ἐν τῇ Σικελίᾳ Ἀθηναῖοι, τοῦ ἐπιγιγνομένου χειμῶνος, ἐπελθόντες μετὰ τῶν Ἑλλήνων ξυμμάχων, καὶ ὅσοι Σικελῶν κατὰ κϱάτος ἀϱχόμενοι ὑπὸ Συϱακουσίων, καὶ ξύμμαχοι ὄντες, ἀποστάντες αὐτοῖς ἀπὸ Συϱακουσίων, ξυνεπο-

Οὐκ ἀντίσχωσιν] Οὐκ abest Græc. male. Idem.

Αἰολίδα] Regionem, non oppidum, recte intelligit Palmerius IV. Græc. Antiq. 8. De altera hujusce nominis regione vid. Scylacem, pag. 36. Scymnum V. 696. Liv. XXXIII. 38. Polyb. 586. Thessali etiam Æoles: auctor Diodorus. Confer Hescyh. in αἰσκιλόν. et pro αἰολικὸν lege αἰπολικὸν, vel Αἰτωλικόν. Pindar. p. 195. 197. Xenoph. Hist. Gr. III. p. 530. hodie *Ayton.* Æolis illa altera antea *Mysia.* Αἰολικὸν θέαμα pro Καλυδωνικὸν Phavorinus. Wass. Confer Casaubon. Cap. I. Lection. Theocrit. et de Proschio Palmer. IV. Græc. Antiq. 10. Duck.

λέμουν, ἐπὶ Νῆσσαν, τὸ Σικελικὸν πόλισμα, οὗ τὴν ἀκρόπολιν Συρακούσιοι εἶχον, προσέβαλλον· καὶ ὡς οὐκ ἐδύναντο ἑλεῖν, ἀπῄεσαν. ἐν δὲ τῇ ἀναχωρήσει, ὑστέροις Ἀθηναίων τοῖς ξυμμάχοις ἀναχωροῦσιν ἐπιτίθενται οἱ ἐκ τοῦ τειχίσματος Συρακούσιοι· καὶ προσπεσόντες, τρέπουσί τε μέρος τι τοῦ στρατοῦ, καὶ ἀπέκτειναν οὐκ ὀλίγους. καὶ μετὰ τοῦτο, ἀπὸ τῶν νεῶν ὁ Λάχης καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐς τὴν Λοκρίδα ἀποβάσεις τινὰς ποιησάμενοι κατὰ τὸν Καϊκινὸν ποταμὸν, τοὺς προσβοηθοῦντας Λοκρῶν μετὰ Προξένου τοῦ Καπάτωνος, ὡς τριακοσίους, μάχῃ ἐκράτησαν, καὶ ὅπλα λαβόντες, ἀπεχώρησαν.

ρδ΄. 104. Τοῦ δ᾽ αὐτοῦ χειμῶνος καὶ Δῆλον ἐκάθηραν Ἀθηναῖοι, κατὰ χρησμὸν δή τινα. ἐκάθηρε μὲν γὰρ καὶ Πεισίστρατος ὁ τύραννος πρότερον αὐτὴν, οὐχ ἅπασαν, ἀλλ᾽ ὅσον ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἐφεωρᾶτο τῆς νήσου· τότε δὲ πᾶσα ἐκαθάρθη, τοιῷδε τρόπῳ· θῆκαι ὅσαι ἦσαν τῶν τεθνεώτων ἐν Δήλῳ, πάσας ἀνεῖλον, καὶ τολοιπὸν προεῖπον μήτε ἐναποθνήσκειν ἐν τῇ νήσῳ, μήτε ἐντίκτειν, ἀλλ᾽ ἐς τὴν Ῥήνειαν διακομίζεσθαι. ἀπέχει δὲ ἡ Ῥήνεια τῆς Δήλου οὕτως ὀλίγον, ὥστε Πολυκράτης ὁ Σαμίων τύραννος, ἰσχύσας τινὰ χρόνον ναυτικῷ, καὶ τῶν τε ἄλλων νήσων ἄρξας, καὶ τὴν Ῥήνειαν ἑλὼν, ἀνέθηκε τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Δηλίῳ, ἁλύσει δήσας πρὸς τὴν Δῆλον. καὶ τὴν πεντετηρίδα τότε πρῶτον μετὰ τὴν κάθαρσιν ἐποίησαν οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Δήλια. ἦν δέ ποτε καὶ

Ἐπὶ Νῆσσαν] Forsan et hic locus est, quem Strabo (l. 6. p. 268.) vocat Ἴννεσσαν et Diodorus Ἐννησίαν. Vide Bocharti Geogr. sacr. l. 1. c. 28. p. 529. Huds. Cluverii et Bocharti conjecturam hic legentium ἐπ᾽ Ἴνησσαν confirmant Reg. et Cass. Duck.

Δῆλον ἐκάθηραν] In insula Delo Apollini sacra nec parere fas fuit, nec mortuum sepelire. Hinc (quod mortui in ipsa sepulturæ essent mandati) illa Deli κάθαρσις, quam non semel Athenienses procurarunt. Vide Diodor. Sic. l. 12. et Strab. l. 10. De ritu vero Atheniensium in urbe lustranda vide Meursii Attic. Lect. l. 4. c. 23. Huds. Add. Spanhem. ad Callimach. Hymn. in Del. v. 1. et 277. Duck.

Οὐχ ἅπασαν] Bis est ab Atheniensibus purgata Delus ex Apollinis responso. Primo enim eam purgavit Pisistratus, ut narrat Herodotus, l. 2. Sed cum Pisistratus haud totam insulam purgasset, sed quantum duntaxat a templo quaquaversus prospici poterat, rursus eam Athenienses integram jussu oraculi lustraverunt. Vide Diodorum Sicul. l. 12. et Meursii Pisistratum. Huds.

Ἐναποθνήσκειν] Male Lat. *moreretur*; potius ad mortem ægrotaret, mortuusve in ea sepeliretur, nec gravida instante partu ibi pareret. v. Abr. Dil. 370. Gottl.

Ῥήνειαν] Ita scribunt D. Halic. Steph. Scylax, Pausanias, Strabo, Antigonus Hist. Mir. 11. Ælian. de Anim. Ῥηναίη Herodotus et Hyperides. Ῥήναια Schol. Theocriti ιζ΄. 71. Plutarch. et Numi Severi et Maximi Ῥηνία. Athenæus XI. 488. Τράπεζα Ῥηνιοεργής, Plinius *Rhene*. Olim *Artemitis*, et *Celadussa*, ut apud eundem Anticlides et Hellanicus. Apud Suidam Ῥήνεια et Ῥηνία. In Hesychio Ῥήνη. Vid. Tournefort. I. 243. et Homeri Schol. Il. β΄. 728. Nunc *Fermene* Sophian. Wass. Add. I. 13. et quæ de confusis Deliorum et Rhenæorum adpellationibus scribit Casaub. ad Athen. IV. 22. D.

Τὰ Δήλια] Vide Meursii Græciam Feriatam p. 83. Huds. Et Spanhem. ad Inscript. Hymn. Callimach. in Delum. Περικ-

τοπάλαι μεγάλη ξύνοδος ἐς τὴν Δῆλον, τῶν Ἰώνων τε καὶ περικτιόνων νησιωτῶν. ξύν τε γὰρ γυναιξὶ καὶ παισὶν ἐθεώρουν, ὥσπερ νῦν ἐς τὰ Ἐφέσια Ἴωνες· καὶ ἀγὼν ἐποιεῖτο αὐτόθι καὶ γυμνικὸς καὶ μουσικός. χορούς τε ἀνῆγον αἱ πόλεις. δηλοῖ δὲ μάλιστα Ὅμηρος, ὅτι τοιαῦτα ἦν, ἐν τοῖς ἔπεσι τοῖσδε, ἅ ἐστιν ἐκ προοιμίου Ἀπόλλωνος·

> Ἀλλὰ σὺ Δήλῳ Φοῖβε μάλιστ' ἐπιτέρπεαι ἦτορ,
> Ἔνθά τοι ἑλκεχίτωνες Ἰάονες ἠγερέθονται,

τίονες νησιῶται, quorum conventum in Delum mox memorat Thucydides, sunt incolæ Cycladum, Idem ibid. ad v. 3. Θεωρεῖν significatione cum præpositione εἰς dicit etiam Lucian. Timon. pag. 152. ἀλλ' οὐδὲ ἐθεώρησα οὐδὲ ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν; quod est ex Aristoph. Vesp. 1183. Ἐγὼ δὲ τεθεώρηκα πώποτ' οὐδαμοῦ, Πλὴν ἐς Πάρον. *Ludos spectatum venire* interpretatur H. Stephanus: *ad sacra proficisci, interesse sacris*, Reines. VI. Var. Lect. 6. p. 463. Sed quod est in Thucyd. VIII. 10. καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐθεώρουν ἐς αὐτὰ, nempe τὰ Ἴσθμια, de iis dicitur, qui publice θεωροὶ mittebantur, de quibus Spanhem, l. d. v. 314. quemadmodum apud Thucyd. V. 18. θεωρεῖν κατὰ τὰ πάτρια, est, ut ibi Schol. θεωροὺς πέμπειν. Quæ de Ephesiis hic tradit Thucydides, ea pluribus exsequitur Dion. Halic. IV. 25. Add. Spanhem. ll. dd. et ad v. 279. ubi Poëta, πᾶσαι δὲ χοροὺς ἀνάγουσι πόληες. Duck.

Δηλοῖ δὲ κ. τ. λ.] Contra Thucydid. disputat Ruhnqu. Ep. crit. p. 9. Gottl.

Ἐκ προοιμίου Ἀπόλλωνος] Προοίμιον pro Hymno, etiam alii dicunt. Vid Menag. ad Laërt. VIII. 57. Sed de etymo aliter, ac plerique alii, qui ab οἴμη, id est ᾠδὴ, derivant. sentit Schol. β'. Æschyl. ad v. 7. Sept. cont. Theb. Τὸ τοῦ προοιμίου ὄνομα, inquit, οὐκ ἄλλο, ἢ τὸν ἔπαινον δηλοῖ. πρὸ γὰρ τῶν οἴμων καὶ τῶν ὁδῶν οἱ παλαιοὶ τοὺς ἐπαίνους ᾖδον. ὥσπερ ἐστὶ καὶ τὸ ἐγκώμιον, τὸ ἐν κώμαις καὶ στενωποῖς λεγόμενον. κώμας γὰρ ἐκάλουν τοὺς στενωπούς. Etsi autem ex hoc loco constat, Thucydidem Hymnum Apollinis, qui nunc quoque exstat, pro genuino fœtu Homeri habuisse: tamen ex eo non confici potest, eum idem de omnibus aliis, qui sub Homeri nomine circumferuntur, sensisse. Itaque paullo liberaliorem, quam par erat, puto fuisse Menagium l. d. ita scribentem, quasi existimet, hinc ostendi, Thucydidem omnes, ut Homericos, agnovisse. Sed legi debent, quæ de hoc argumento scripserunt Viri Clariss. Fabricius II. Biblioth. Gr. 2. 4. et Barnesius ad Homer. Hymn. in Apoll. v. 1. et 169. Duck.

Ἀλλὰ σὺ Δήλ.] De hymnis (inquit Camerarius) quibus Homeri nomen præscriptum est, etiam a Veteribus dubitatur, utrum ille hos composuisset, atque hujus in Apollinem nescio quis Autor nominatur. Sed nobis Thucydidis testimonium satis esse potest, ut Homericum esse credamus. Editi autem sunt illi sane minus emendati, quod et Aldus, optimus et integer vir, testatus est. Atque adducti versus a Thucydide ita expositi in scripto quodam exemplari reperti sunt:

> Ἄλλοτε Δήλῳ Φοῖβε μάλιστά γε θυμὸν ἐτέρφθης
> Ἔνθά τοι ἑλκεχίτωνες Ἰάονες ἠγερέθονται,
> Σύν σφισι καὶ τεκέεσσί τε σὺν εἰς ἀγυιὰν,
> Ἔνθά σε πυγμαχίῃ τε καὶ ὀρχηστῦϊ καὶ ἀοιδῇ
> Μνησάμενοι τέρπουσιν, ὅταν καθέσωσιν ἀγῶνα.

Hactenus Camerarius, cujus quidem Exemplari consentiunt et nostra, nisi quod versu 1. ἀλλ' ὅτε pro ἄλλοτε habent. v. 3. σὺν σφοῖσιν τεκέεσσι γυναιξί τε σὺν etc. Ar. C. Gr. αὐτοῖς σὺν τεκέεσσι γυναιξίτε αἰδοίῃσιν Cl. v. 4. ἔνθά σε πυγμαχίῃ καὶ ὀρχηθμῷ καὶ etc. Cl. Variantes Lectiones, quæ in reliquis versibus occurrunt, vide in Appendice. Huds. Contulit in Appendicem quasdam variantes lectiones e versibus sequentibus, quæ inter eas sub Hudsoni nomine lit. *p* et *t* adnotatæ sunt. In his ceteri scripti cum Camerariano et Hudsonianis fere consentiunt. v. 1. Ἀλλ ὅτε et reliqua, plane ut Camer. et Hudson. etiam Reg. Cass. Gr. Dan. v. 2. Ἔνθα το, et Ἰώνες Gr. v. 3. Σὺν σφίσι τεκέεσσι γυναιξί τε σὴν ἐς ἀγυιάν Reg. et Cass. sed pro ἀγυιάν ἄγυιαν, et in marg. γρ. ἀγυιὰν. Σὺν σφῖσι non σφοῖσιν, ut Hudson. —ἄγυιαν Gr. Σὺν σφοῖσιν —ἀγυιὰν Dan. v. 4. Τε deest Reg. Cass Gr. Dan. sed in hoc inferciuntur etiam alia hunc in modum: Καθήσωσιν. ἔνθα σε πυχμαχίῃ καὶ ὀρχίῃ καὶ ὀρχηστῦϊ καὶ ἀοιδῇ. v. 5. καθέσωσιν tamquam e Camerar. edidit Hudsonus, et ita etiam Reg. Cass. Dan. sed in Edit. Camerar. est καθέζωσιν, et v. 3. ἀγύιαν, non ἀγυιάν. H. Stephanus et Portus varietatem scripturæ hujus loci in fine libri quæri jubent; sed deinde obliti sunt eam adnotare. In Homeri Editt. v. 146. et seqq. Hymn. Apoll. omnia ita leguntur, ut in vulgatis Thucydidis: nisi quod in primo eorum, qui

Αὐτοῖς σὺν παίδεσσι, καὶ αἰδοίης ἀλόχοισιν.
Οἱ δέ σε πυγμαχίῃ τε καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ
Μνησάμενοι τέρπουσιν, ὅταν στήσωνται ἀγῶνα.

Οτι δὲ καὶ Μουσικῆς ἀγὼν ἦν, καὶ ἀγωνιούμενοι ἐφοίτων, ἐν τοῖσδε αὖ δηλοῖ, ἅ ἐστιν ἐκ τοῦ αὐτοῦ προοιμίου. τὸν γὰρ Δηλιακὸν χορὸν τῶν γυναικῶν ὑμνήσας, ἐτελεύτα τοῦ ἐπαίνου ἐς τάδε τὰ ἔπη, ἐν οἷς καὶ ἑαυτοῦ ἐπεμνήσθη·

Αλλ' ἄγεθ', ἱλήκοι μὲν Απόλλων, Αρτέμιδι ξὺν,
Χαίρετε δ' ὑμεῖς πᾶσαι. ἐμεῖο δὲ καὶ μετόπισθε
Μνήσασθ', ὁππότε κέν τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
Ενθάδ' ἀνείρηται ξεῖνος ταλαπείριος ἐλθὼν,
Ω κοῦραι, τίς δ' ὔμμιν ἀνὴρ ἥδιστος ἀοιδῶν
Ενθάδε πωλεῖται, καὶ τέῳ τέρπεσθε μάλιστα;
Υμεῖς δ' εὖ μάλα πᾶσαι ὑποκρίνασθε ἀφήμως,
Τυφλὸς ἀνὴρ, οἰκεῖ δὲ Χίῳ ἐνὶ παιπαλοέσσῃ.

Τοσαῦτα μὲν Ομηρος ἐτεκμηρίωσεν, ὅτι ἦν καὶ τοπάλαι μεγάλη ξύνοδος καὶ ἑορτὴ ἐν τῇ Δήλῳ· ὕστερον δὲ τοὺς μὲν χοροὺς οἱ νησιῶται καὶ οἱ Αθηναῖοι μεθ' ἱερῶν ἔπεμπον. τὰ δὲ περὶ τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰ πλεῖστα κατελύθη, ὑπὸ ξυμφορῶν, ὡς εἰκὸς, πρὶν δὴ οἱ Αθηναῖοι τότε τὸν ἀγῶνα ἐποίησαν, καὶ ἱπποδρομίας, ὃ πρότερον οὐκ ἦν.

ρέ. 105. Τοῦ δ' αὐτοῦ χειμῶνος Αμπρακιῶται, ὥσπερ ὑποσχόμενοι Εὐρυλόχῳ τὴν στρατιὰν κατέσχον, ἐκστρατεύονται ἐπὶ Αργος τὸ Αμφιλοχικὸν τρισχιλίοις ὁπλίταις· καὶ

paullo post laudantur, habent: Ἀλλ' ἄγε δὴ, Λητὼ μὲν, Ἄπολλόν τ', Ἀρτ. in 2. χαίρετέ γ' ὑμεῖς, et in 7. ὑποκρίνασθε ἀφ' ἡμέων. Duck.

Ἀφήμως] Et Ruhnquen. Ep. Crit. I. p. 13. emendat εὐφήμως, quod jam viderat Kuster. ad Hes. s. h. v. Gottl.

Ἀφήμως] Ferri potest ἀφήμως, si verteris, tacita voce, silenti, vix audienda: quia sequ. τυφλὸς ἀνήρ. Si tamen legeris εὐφήμως, legendum etiam erit ὑποκρίνασθ' εὐφ'. Bauer.

Οἰκεῖ δὲ Χίῳ] Quomodo et qua de causa in Chium transfretaverit Homerus, refert Herodotus in libello de vita Homeri. Huds.

Ἀμπρακιῶται] Ita Mss. v. Nostrum II. 80. Ambracia olim Ἐπουία et Παραλία, Thesprotiæ urbs ad Arachthi ostium sita est, Lat. secundum Ptolemæum XXXVIII. 20. vid. Livium XXXVIII. 4. Ἀμπρακία Herodotus, et Noster ubique, Diodorus, Ælianus Hist. Animal. XII. 40. Dio Cassius. Altera scriptura per b (sæpe enim alternant hæ literæ. vid. Plutarch. Quæst. Hellen.) et quam reliqui sequuntur, Latini inprimis, et numi veteres, quos inspeximus. Olymp. CIV. aliquanto est veterior, ut ex Philisto patet. Hoc modo etiam scribit Archestratus, quem vertit Ennius, ἐν Γαστερονομίᾳ, ejusque interpres: *Charadrumque apud Ambraciaï.* Neque aliter Callimachus, Polybius, Damagetus Anthol. III. Scymnus, Steph. Harpocration, Africanus Κεστ. 325. et Dionysii Codices vulgati: verum ibi ex Bodleianis Mss. omnino reponendum Ἀμπρακιῆαν. Plinium sequitur Martianus pag. 209. ubi pro *Lycaonia,* Codex C. C. C. vetustissimus *Laconia* recte, et pro Butrorum *Butrotum* lege *Buthrotum.* Wass.

ἐσβαλόντες ἐς τὴν Ἀργείαν, καταλαμβάνουσιν Ὄλπας, τεῖχος ἐπὶ λόφου ἰσχυρὸν πρὸς τῇ θαλάσσῃ· ὅ ποτε Ἀκαρνᾶνες τειχισάμενοι, κοινῷ δικαστηρίῳ ἐχρῶντο. ἀπέχει δὲ ἀπὸ τῆς Ἀργείων πόλεως, ἐπιθαλασσίας οὔσης, πέντε καὶ εἴκοσι σταδίους μάλιστα. οἱ δὲ Ἀκαρνᾶνες, οἱ μὲν ἐς Ἄργος ξυνεβοήθουν, οἱ δὲ, τῆς Ἀμφιλοχίας ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ, ὃ Κρῆναι καλεῖται, φυλάσσοντες τοὺς μετὰ Εὐρυλόχου Πελοποννησίους, μὴ λάθωσι πρὸς τοὺς Ἀμπρακιώτας διελθόντες, ἐστρατοπεδεύσαντο. πέμπουσι δὲ καὶ ἐπὶ Δημοσθένην, τὸν ἐς τὴν Αἰτωλίαν Ἀθηναίων στρατηγήσαντα, ὅπως σφίσιν ἡγεμὼν γίγνηται· καὶ ἐπὶ τὰς εἴκοσι ναῦς Ἀθηναίων, αἳ ἔτυχον περὶ Πελοπόννησον οὖσαι· ὧν ἦρχεν Ἀριστοτέλης τε ὁ Τιμοκράτους, καὶ Ἱεροφῶν ὁ Ἀντιμνήστου. ἀπέστειλαν δὲ καὶ ἄγγελον οἱ περὶ τὰς Ὄλπας Ἀμπρακιῶται ἐς τὴν πόλιν, κελεύοντες σφίσι βοηθεῖν πανδημεί· δεδιότες, μὴ οἱ μετ' Εὐρυλόχου οὐ δύνωνται διελθεῖν τοὺς Ἀκαρνᾶνας, καὶ σφίσιν ἢ μονωθεῖσιν ἡ μάχη γένηται, ἢ ἀναχωρεῖν βουλομένοις οὐκ ᾖ ἀσφαλές.

ρστ'. 106. Οἱ μὲν οὖν μετ' Εὐρυλόχου Πελοποννήσιοι, ὡς ᾔσθοντο τοὺς ἐν Ὄλπαις Ἀμπρακιώτας ἥκοντας, ἄραντες ἐκ τοῦ Προσχίου, ἐβοήθουν κατὰ τάχος. καὶ διαβάντες τὸν Ἀχελῷον, ἐχώρουν δι' Ἀκαρνανίας, οὔσης ἐρήμου, διὰ τὴν ἐς Ἄργος βοήθειαν, ἐν δεξιᾷ μὲν ἔχοντες τὴν Στρατίων πόλιν, καὶ τὴν φρουρὰν αὐτῶν, ἐν ἀριστερᾷ δὲ τὴν ἄλλην Ἀκαρνανίαν. καὶ διελθόντες τὴν Στρατίων γῆν, ἐχώρουν διὰ τῆς Φυτίας,

Κοινῷ δικαστηρίῳ] Describit ex hoc loco Stephan. v. Ὄλπαι. Duck.

Τοὺς ἐν Ὄλπαις Ἀμπρακιώτας ἥκοντας] Interpres, *Ambraciotas, qui apud Olpas erant, venire.* Sed non adparet, eos ab Olpis discessisse: nam et mox dicit, καὶ προσέμιξαν (οἱ Πελοποννήσιοι) τοῖς ἐν Ὄλπαις Ἀμπρακιώταις. Fr. Portus παραφράζει, Ambraciotas in armis esse, et *Olpas occupasse.* Ita ἐν Ὄλπαις pro εἰς Ὄλπας dictum erit, quod non insolens est. Theocrit. III. 53. κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω. Lucian. Ocyp. 830. ἦλθεν μὲν οὖν τοπρῶτον ὑγιὴς ἐν δόμοις. Vid. quæ adnotantur ad Ælian. IV. V. H. 18. Et sic fortassis defendi potest hoc Luciani de Sacrific. princ. τῶν ἄλλων θεῶν ἐν Οἰνέως πεπορευμένων, ut suppleatur dativus substantivi οἴκῳ, vel alius. Sed potius puto legendum ἐς Οἰνέως, ut εἰς παιδοτρίβου, εἰς διδασκάλου, et alia cum verbis significantibus motum ad locum. Apud Thucyd. tamen positura vocum non videtur permittere hanc interpretationem, et vix dubito, quin τοὺς ἐν Ὄλπαις sit, τοὺς ἐν Ὄλπαις ὄντας, ut paullo post προσέμιξαν τοῖς ἐν Ὄλπαις Ἀμπρακιώταις. Ἥκοντας quid sit, mihi non satis liquet; nisi forte de legatis, aut nunciis quibusdam ab Ambraciotis, qui Olpis erant, missis accipiendum est, ut Cap. 110. ἡ ἐκ τῶν Ὄλπων ἀγγελία Ambraciam missa. Duck.

Ἥκοντας] Palm. legit, τοὺς Ἀμπρακ. Ὄλπας ἔχοντας et sub fin. cap. interpr. corrigit, qui ὄρους, ὅ— verterit, *montem incultum*; ipse reddit: qua incultus est. Gottl.

Ἥκοντας] Palmerii emendatione carere liceat; qui si recte vertit, ὅ ἐστιν ἄγρ. legere idem debuit, ᾗ ἐστ. ἄγρ. Sed neque hoc opus; describere montem voluit Thucyd. Baver.

Φυτίας] Polybio Φοιτεῖαι, inquit Palmerius.

καὶ αὖθις Μεδεῶνος παρ' ἔσχατα· ἔπειτα διὰ Λιμναίας. καὶ ἐπέβησαν τῆς Ἀγραίων, οὐκέτι Ἀκαρνανίας, φιλίας δὲ σφίσι. λαβόμενοι δὲ τοῦ Θυάμου ὄρους, ὅ ἐστιν ἄγροικον, ἐχώρουν δι' αὐτοῦ, καὶ κατέβησαν ἐς τὴν Ἀργείαν νυκτὸς ἤδη. καὶ διεξελθόντες μεταξὺ τῆς τε Ἀργείων πόλεως καὶ τῆς ἐπὶ Κρήναις Ἀκαρνάνων φυλακῆς, ἔλαθον, καὶ προσέμιξαν τοῖς ἐν Ὄλπαις Ἀμπρακιώταις.

ρζ'. 107. Γενόμενοι δὲ ἀθρόοι, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ καθίζουσιν ἐπὶ τὴν Μητρόπολιν καλουμένην, καὶ στρατόπεδον ἐποιήσαντο. Ἀθηναῖοι δὲ ταῖς εἴκοσι ναυσὶν οὐ πολλῷ ὕστερον παραγίγνονται ἐς τὸν Ἀμπρακικὸν κόλπον, βοηθοῦντες τοῖς Ἀργείοις· καὶ Δημοσθένης, Μεσσηνίων μὲν ἔχων διακοσίους ὁπλίτας, ἑξήκοντα δὲ τοξότας Ἀθηναίων. καὶ αἱ μὲν νῆες περὶ τὰς Ὄλπας τὸν λόφον ἐκ θαλάσσης ἐφόρμουν· οἱ δὲ Ἀκαρνᾶνες, καὶ Ἀμφιλόχων ὀλίγοι, (οἱ γὰρ πλείους ὑπὸ Ἀμπρακιωτῶν βίᾳ κατείχοντο,) ἐς τὸ Ἄργος ἤδη ξυνεληλυθότες, παρεσκευάζοντο ὡς μαχούμενοι τοῖς ἐναντίοις. καὶ ἡγεμόνα τοῦ παντὸς ξυμμαχικοῦ αἱροῦνται Δημοσθένην, μετὰ τῶν σφετέρων στρατηγῶν. ὁ δὲ, προσαγαγὼν ἐγγὺς τῆς Ὄλπης, ἐστρατοπεδεύσατο. χαράδρα δ' αὐτοὺς μεγάλη διεῖργε. καὶ ἡμέρας μὲν πέντε ἡσύχαζον, τῇ δ' ἕκτῃ ἐτάσσοντο ἀμφότεροι ὡς ἐς μάχην. καὶ, (μεῖζον γὰρ ἐγένετο, καὶ περιέσχε τὸ τῶν Πελοποννησίων στρατόπεδον,) ὁ Δημοσθένης, δείσας, μὴ κυκλωθῇ, λοχίζει ἐς ὁδόν τινα κοίλην καὶ λοχμώδη ὁπλίτας καὶ ψιλοὺς, ξυναμφοτέρους ἐς τετρακοσίους, ὅπως κατὰ τὸ ὑπερέχον τῶν ἐναντίων ἐν τῇ ξυνόδῳ αὐτῇ ἐξαναστάντες οὗτοι κατὰ νώτου γι-

Corrige obiter Suidam, qui *Φύττειον* scribit. Vid. Steph. WASS.

Μεδεῶνος] *Medionem* scribit Livius. Vid. Polybium. WASS. De Medeone agit Palmer. III. Græc. Ant. 5. De Agræis IV. 3. Livii locus est XXXVI. 11. Polybii e L. XVIII. ap. Steph. DUCK.

Κρήναις] Locus incertæ positionis. vid. Cap. 105. Est et Bœotiæ locus *ἡ Κρήνη* Schol. Æschyli Pers. 483. WASS.

Ἐφόρμουν] Hoc neque ullus liber scriptus habet, nisi fortassis Dan. e quo hic nihil adnotatum erat, neque editus ante Stephanum, in cujus Edd. et ex his in Ed. Porti id errore operarum inrepsisse suspicor. Nec est, cur augmentum hic a Thucydide neglectum credamus. DUCK.

Καὶ μεῖζ.—ὁ δὲ Δημ.] Abr. credit, *τὸ δὲ* intrusum esse a librariis, quod parenthesis verba non suo loco posita fuissent; debuisse autem hæc *μεῖζον—στρατόπεδον* sequi demum post *κυκλωθῇ*. Ita: *καὶ (μεῖζον—στρατ.) ὁ Δημ.*—v. Dil. 372. Reisk. quoque hæc verba includenda parenth. putat. pag. 374. Diluc. GOTTL.

Καὶ (μεῖζ.—στρατόπ.) ὁ δὲ Δ.] Verba a *μεῖζον* ad *στρατόπεδον* in Parenthesi sunt, more Herodoti quoque, non Nostri tantum, præmittendi ita caussam iis, quæ consequantur. Sed *δὲ* ante *Δημοσθ.* haud dubie ejiciendum. Et ita a nobis editum. BAVER.

Κατὰ νώτου] Sic quoque Cap. seq. et IV. 33. DUCK.

γνωνται. ἐπεὶ δὲ παρεσκεύαστο ἀμφοτέροις, ᾖεσαν ἐς χεῖρας, Δημοσθένης μὲν τὸ δεξιὸν κέρας ἔχων μετὰ Μεσσηνίων καὶ Ἀθηναίων ὀλίγων· τὸ δὲ ἄλλο Ἀκαρνᾶνες ὡς ἕκαστοι τεταγμένοι ἐπεῖχον, καὶ Ἀμφιλόχων οἱ παρόντες ἀκοντισταί. Πελοποννήσιοι δὲ καὶ Ἀμπρακιῶται ἀναμὶξ τεταγμένοι, πλὴν Μαντινέων. οὗτοι δὲ ἐν τῷ εὐωνύμῳ μᾶλλον, καὶ οὐ τὸ κέρας ἄκρον ἔχοντες, ἀθρόοι ἦσαν. ἀλλ᾽ Εὐρύλοχος ἔσχατον εἶχε τὸ εὐώνυμον, καὶ οἱ μετ᾽ αὐτοῦ, κατὰ Μεσσηνίους καὶ Δημοσθένην.

ρή. 108. Ὡς δ᾽ ἐν χερσὶν ἤδη ὄντες περιέσχον τῷ κέρᾳ οἱ Πελοποννήσιοι, καὶ ἐκυκλοῦντο τὸ δεξιὸν τῶν ἐναντίων, οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας Ἀκαρνᾶνες, ἐπιγενόμενοι αὐτοῖς κατὰ νώτου, προσπίπτουσί τε, καὶ τρέπουσιν, ὥστε μήτε ἐς ἀλκὴν ὑπομεῖναι, φοβηθέντας τε, ἐς φυγὴν καὶ τὸ πλέον τοῦ στρατεύματος καταστῆσαι. ἐπειδὴ γὰρ εἶδον τὸ κατ᾽ Εὐρύλοχον, καὶ ὃ κράτιστον ἦν, διαφθειρόμενον, πολλῷ μᾶλλον ἐφοβοῦντο. καὶ οἱ Μεσσήνιοι ὄντες ταύτῃ μετὰ τοῦ Δημοσθένους, τὸ πολὺ τοῦ ἔργου ἐπεξῆλθον. οἱ δὲ Ἀμπρακιῶται, καὶ οἱ κατὰ τὸ δεξιὸν κέρας, ἐνίκων τὸ καθ᾽ ἑαυτοὺς, καὶ πρὸς τὸ Ἄργος ἀπεδίωξαν. καὶ γὰρ μαχιμώτατοι τῶν περὶ ἐκεῖνα τὰ χωρία τυγχάνουσιν ὄντες. ἐπαναχωροῦντες δὲ, ὡς ἑώρων τὸ πλέον νενικημένον, καὶ οἱ ἄλλοι Ἀκαρνᾶνες σφίσι προσέκειντο, χαλεπῶς διεσώζοντο ἐς τὰς Ὄλπας. καὶ πολλοὶ ἀπέθανον αὐτῶν, ἀτάκτως καὶ οὐδενὶ κόσμῳ προσπίπτοντες, πλὴν Μαντινέων. οὗτοι δὲ μάλιστα ξυντεταγμένοι παντὸς τοῦ στρατοῦ ἀνεχώρησαν. καὶ ἡ μὲν μάχη ἐτελεύτα ἕως ὀψέ.

Τῷ κέρᾳ] Thom. Mag. in κεραία, περιέσχον τὸ κέρας. Et in κυκλέω, ubi male editur ἐν τῇ τετάρτῃ: περιέσχον τὸ κέρας—ἐναντίων. Si non vitiosa est scriptura, videtur περιέσχον et ἐκυκλοῦντο quasi ἐκ παραλλήλου posita accepisse. Περιέχειν, pro circumdare, cingere, est supra Cap. 22. τὴν τάφρον διέβησαν, ἣ περιεῖχεν αὐτούς. sed recte Scholiastes; ut Cap. 107. et alibi. Vid. Indicem. Duck.

Ἐς ἀλκὴν] Præpositionem necessariam omittit Gr. Wass.

Ἀτάκτως] Ita plerique. sed in marg. Cl. legitur ἀφυλάκτως, quomodo apud Xen. Hellen. VI. et Herodian. VI. vid. Indicem. Infra forte legendum, ὡς ὀψέ. Wass. Non est habenda ratio scripturæ, quæ est in marg. Cod. Cl. Ἀτάκτως et οὐδενὶ κόσμῳ recte conjunguntur, ut contra κόσμῳ καὶ τάξει IV. 126. κόσμῳ καὶ τάξει αὖθις ὑπαγαγόντες, et τὸ κόσμιον καὶ εὔτακτον apud Herodian. II. 4. Mox etiam Thom. Mag. in ὀψὲ legit ἕως ὀψὲ, et ὀψὲ pro ἑσπέρας positum dicit: quod potius supplendum putat Scholiastes, nec improbare videtur in Thesauro Stephanus. Ἐς ὀψὲ rursus dicit Thucydides VIII. 23. Ἀναγαγόμενος δὲ καὶ ὁ Ἀστύοχος τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐς ὀψέ: idque hic non rejiciendum puto, propter verbum ἐτελεύτα, quod sæpissime cum præpositione εἰς jungitur. Thucyd. I. 51. Καὶ ἡ ναυμαχία ἐτελεύτα ἐς νύκτα. et III. 78. Ἡ μὲν οὖν ναυμαχία, τοιαύτη γενομένη, ἐτελεύτα ἐς ἡλίου δύσιν. Duck.

ρθʹ. 109. Μενεδαῖος δὲ τῇ ὑστεραίᾳ, Εὐρυλόχου τεθνεῶτος, καὶ Μακαρίου, αὐτὸς παρειληφὼς τὴν ἀρχὴν, καὶ ἀπορῶν, μεγάλης ἥσσης γεγενημένης, ὅτῳ τρόπῳ ἢ μένων πολιορκήσεται, ἔκ τε γῆς καὶ ἐκ θαλάσσης ταῖς Αττικαῖς ναυσὶν ἀποκεκλεισμένος, ἢ καὶ ἀναχωρῶν διασωθήσεται, προσφέρει λόγον περὶ σπονδῶν καὶ ἀναχωρήσεως Δημοσθένει καὶ τοῖς Ακαρνάνων στρατηγοῖς, καὶ περὶ νεκρῶν ἅμα ἀναιρέσεως. οἱ δὲ νεκροὺς μὲν ἀπέδοσαν, καὶ τροπαῖον αὐτοὶ ἔστησαν, καὶ τοὺς ἑαυτῶν τριακοσίους μάλιστα ἀποθανόντας ἀνείλοντο· ἀναχώρησιν δὲ ἐκ μὲν τοῦ προφανοῦς οὐκ ἐσπείσαντο ἅπασι, κρύφα δὲ Δημοσθένης μετὰ τῶν ξυστρατηγῶν Ακαρνάνων σπένδονται Μαντινεῦσι καὶ Μενεδαίῳ καὶ τοῖς ἄλλοις ἄρχουσι τῶν Πελοποννησίων, καὶ ὅσοι αὐτῶν ἦσαν ἀξιολογώτατοι, ἀποχωρεῖν κατὰ τάχος, βουλόμενος ψιλῶσαι τοὺς Αμπρακιώτας τε καὶ τὸν μισθοφόρων ὄχλον τὸν ξενικὸν, μάλιστα δὲ Λακεδαιμονίους καὶ Πελοποννησίους διαβαλεῖν ἐς τοὺς ἐκείνῃ χρήζων Ελληνας, ὡς, καταπροδόντες, τὸ ἑαυτῶν προὐργιαίτερον ἐποιήσαντο. καὶ οἱ μὲν τούς τε νεκροὺς ἀνείλοντο, καὶ διὰ τάχους ἔθαπτον, ὥσπερ ὑπῆρχε· καὶ τὴν ἀποχώρησιν κρύφα, οἷς ἐδέδοτο, ἐπεβούλευον.

ρίʹ. 110. Τῷ δὲ Δημοσθένει καὶ τοῖς Ακαρνᾶσιν ἀγγέλλεται, τοὺς Αμπρακιώτας τοὺς ἐκ τῆς πόλεως πανδημεὶ κατὰ τὴν πρώτην ἐκ τῶν Ολπων ἀγγελίαν ἐπιβοηθεῖν διὰ τῶν Αμφιλόχων, βουλομένους τοῖς ἐν Ολπαις ξυμμῖξαι, εἰδότας οὐδὲν τῶν γεγενημένων. καὶ πέμπει εὐθὺς τοῦ στρατοῦ μέρος τὶ τὰς ὁδοὺς προλοχιοῦντας, καὶ τὰ καρτερὰ προκαταληψομένους· καὶ τῇ ἄλλῃ στρατιᾷ ἅμα παρεσκευάζετο βοηθεῖν ἐπ᾽ αὐτούς.

ριάʹ. 111. Εν τούτῳ δ᾽ οἱ Μαντινεῖς, καὶ οἷς ἔσπειστο, πρόφασιν ἐπὶ λαχανισμὸν καὶ φρυγάνων ξυλλογὴν ἐξελθόντες, ὑπαπῄεσαν κατ᾽ ὀλίγους, ἅμα ξυλλέγοντες ἐφ᾽ ἃ ἐξῆλθον δη-

Μενεδαῖος] Cl. Μενέδατος. vid. p. 205. etiam vers. 7. Μενεδάτῳ Cl. Historici vett. nihil hic juvant. Wass.

Πολιορκήσεται] Pro δυνήσεται πολιορκεῖσθαι, ut scripserat c. 52. perferendæ obsidioni impar. Abresch. pag. 374. Gottl.

Λόγον] Cl. λόγους, mondose. Schol. cum ed. Wass. Hoc numero librorum dari potest, ut hic præferatur λόγον· alioqui non minus recte dicitur λόγους προσφέρειν τινὶ, quam λόγον. Thucydid. II. 70. Οὕτω δὴ λόγους προσφέρουσι περὶ ξυμβάσεως τοῖς στρατηγοῖς τῶν Ἀθηναίων. Sic εἰς λόγον ἐλθεῖν, Aristoph. Equit. 803. et εἰς λόγους, Vesp. 470. vid. Kuster. ad Equit. Διδόναι λόγον, Lucian. Abdicat. 714. et λόγους Idem Revivisc. 394. Duck.

Ὄλπων] v. Stephanum. Wass.

θεν· προκεχωρηκότες δὲ ἤδη ἄπωθεν τῆς Ολπης, θᾶσσον ἀπεχώρουν. οἱ δ᾽ Αμπρακιῶται καὶ οἱ ἄλλοι, ὅσοι μὲν ἐτύγχανον οὕτως ἀθρόοι ξυνελθόντες, ὡς ἔγνωσαν ἀπιόντας, ὥρμησαν καὶ αὐτοὶ, καὶ ἔθεον δρόμῳ, ἐπικαταλαβεῖν βουλόμενοι. οἱ δὲ Ακαρνᾶνες τὸ μὲν πρῶτον καὶ πάντας ἐνόμισαν ἀπιέναι ἀσπόνδους ὁμοίως, καὶ τοὺς Πελοποννησίους ἐπεδίωκον· καί τινας αὐτῶν τῶν στρατηγῶν, κωλύοντας, καὶ φάσκοντας ἐσπεῖσθαι αὐτοῖς, ἠκόντισέ τις, νομίσας καταπροδίδοσθαι σφᾶς· ἔπειτα μέντοι τοὺς μὲν Μαντινέας καὶ τοὺς Πελοποννησίους ἀφίεσαν, τοὺς δ᾽ Αμπρακιώτας ἔκτεινον. καὶ ἦν πολλὴ ἔρις, καὶ ἄγνοια, εἴτε Αμπρακιώτης τίς ἐστιν, εἴτε Πελοποννήσιος. καὶ ἐς διακοσίους μέν τινας αὐτῶν ἀπέκτειναν· οἱ δ᾽ ἄλλοι διέφυγον ἐς τὴν Αγραΐδα, ὅμορον οὖσαν· καὶ Σαλύνθιος αὐτοὺς, ὁ βασιλεὺς τῶν Αγραίων, φίλος ὢν, ὑπεδέξατο.

ριβʹ. 112. Οἱ δ᾽ ἐκ τῆς πόλεως Αμπρακιῶται ἀφικνοῦνται ἐπ᾽ Ιδομένην. ἐστὸν δὲ δύο λόφω ἡ Ιδομένη ὑψηλώ· τούτοιν τὸν μὲν μείζω, νυκτὸς ἐπιγενομένης, οἱ προαποσταλέντες ὑπὸ τοῦ Δημοσθένους ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου, ἔλαθόν τε καὶ ἔφθασαν προκαταλαβόντες· τὸν δ᾽ ἐλάσσω ἔτυχον οἱ Αμπρακιῶται προαναβάντες, καὶ ηὐλίσαντο. ὁ δὲ Δημοσθένης, δειπνήσας, ἐχώρει, καὶ τὸ ἄλλο στράτευμα ἀπὸ ἑσπέρας εὐθὺς, αὐτοὺς μὲν τὸ ἥμισυ ἔχων ἐπὶ τῆς ἐσβολῆς, τὸ δ᾽ ἄλλο διὰ τῶν Αμφιλοχικῶν ὀρῶν. καὶ ἅμα ὄρθρῳ ἐπιπίπτει τοῖς Αμπρακιώταις ἔτι ἐν ταῖς εὐναῖς, καὶ οὐ προῃσθημένοις τὰ γεγενημένα, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον νομίσασι τοὺς ἑαυτῶν εἶναι. καὶ γὰρ τοὺς Μεσσηνίους πρώτους ἐπίτηδες ὁ Δημοσθένης προὔταξε, καὶ προσαγορεύειν ἐκέλευε, Δωρίδα τε γλῶσσαν ἱέντας, καὶ τοῖς προφύλαξι πίστιν παρεχομένους, ἅμα δὲ καὶ οὐ καθορωμένους τῇ ὄψει, νυκτὸς ἔτι οὔσης. ὡς οὖν ἐπέπεσε τῷ στρατεύματι αὐ-

Ηκόντισέ τις] Idem, quod hic Scholiastes, de usu τοῦ τὶς, aliquot locis ad Homerum adnotat Eustathius. Vid. ad Iliad. μʹ. pag. 912. ad Il. ϱʹ. p. 1100. et Od. ιʹ. pag. 1624. Duck.

Αγραίων] Supra pro Αγραΐδα Ar. C. pessime Γραΐδα. Vide 146. 20. 209. 2. Achelous, inquit Strabo, medius distinguit Ætolos et Acarnanes, διά τε Αγραίων Αἰτωλικοῦ ἔθνους, καὶ Αμφιλόχων. alibi recenset Οφιεῖς καὶ Αγραίους, καὶ Εὐρυτᾶνας. Αγρέες scribit Dionysius Perieg. v. 956. sed gentem in Arabia intelligit, quæ etiam apud Steph. et Ptolemæum Αγραῖοι, Plinio VI. 28. *Agrei.* Apud Dionysium autem v. 937. lege ex tribus Mss. εὐώδεος ἢ καλάμοιο. v. Polybium XVII. p. 1039. Liv. XXXII. 34. et Stephanum. Wass.

Νυκτὸς ἔτι οὔσης] Paullo ante, ἅμα ὄρθρῳ ἐπιπίπτει τοῖς Αμπρακιώταις. Est ergo ὄρθρος, quum nondum cerni potest, et adhuc nox est, id est, tempus, quod præcedit au-

των, τρέπουσι· καὶ τοὺς μὲν πολλοὺς αὐτοῦ διέφθειραν. οἱ δὲ λοιποὶ κατὰ τὰ ὄρη ἐς φυγὴν ὥρμησαν. προκατειλημμένων δὲ τῶν ὁδῶν, καὶ ἅμα τῶν μὲν Αμφιλόχων ἐμπείρων ὄντων τῆς ἑαυτῶν γῆς, καὶ ψιλῶν πρὸς ὁπλίτας, τῶν δὲ, ἀπείρων, καὶ ἀνεπιστημόνων ὅποι τράπωνται, ἐσπίπτοντες ἔς τε χαράδρας καὶ τὰς προλελοχισμένας ἐνέδρας, διεφθείροντο. καὶ ἐς πᾶσαν ἰδέαν χωρήσαντες τῆς φυγῆς, ἐτράποντό τινες καὶ ἐς τὴν θάλασσαν, οὐ πολὺ ἀπέχουσαν. καὶ ὡς εἶδον τὰς Αττικὰς ναῦς παραπλεούσας ἅμα τοῦ ἔργου τῇ ξυντυχίᾳ, προσένευσαν, ἡγησάμενοι ἐν τῷ αὐτίκα φόβῳ κρεῖσσον εἶναι σφίσιν ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς ναυσὶν ἤδη διαφθαρῆναι, ἢ ὑπὸ τῶν βαρβάρων, καὶ ἐχθίστων Αμφιλόχων. οἱ μὲν οὖν Αμπρακιῶται, τοιούτῳ τρόπῳ κακωθέντες, ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν ἐσώθησαν ἐς τὴν πόλιν. Ακαρνᾶνες δὲ, σκυλεύσαντες τοὺς νεκροὺς, καὶ τροπαῖα στήσαντες, ἀπεχώρησαν ἐς Αργος.

ριγ΄. 113. Καὶ αὐτοῖς τῇ ὑστεραίᾳ ἦλθε κήρυξ ἀπὸ τῶν ἐς Αγραίους καταφυγόντων ἀπὸ τῆς Ολπης Αμπρακιωτῶν, ἀναίρεσιν αἰτήσων τῶν νεκρῶν, οὓς ἀπέκτειναν ὕστερον τῆς πρώτης μάχης, ὅτε μετὰ τῶν Μαντινέων καὶ τῶν ὑποσπόνδων ξυνεξήεσαν ἄσπονδοι. ἰδὼν δ᾽ ὁ κήρυξ τὰ ὅπλα τῶν ἀπὸ τῆς πόλεως Αμπρακιωτῶν, ἐθαύμαζε τὸ πλῆθος. οὐ γὰρ ᾔδει τὸ πάθος, ἀλλ᾽ ᾤετο τῶν μετὰ σφῶν εἶναι. καί τις αὐτὸν ἤρετο ὅ, τι θαυμάζοι, καὶ ὁπόσοι αὐτῶν τεθνᾶσιν· οἰόμενος αὖ ὁ ἐρωτῶν εἶναι τὸν κήρυκα ἀπὸ τῶν ἐν Ιδομέναις. ὁ δ᾽ ἔφη διακοσίους μάλιστα. ὑπολαβὼν δ᾽ ὁ ἐρωτῶν εἶπεν, οὔκουν τὰ ὅπλα ταυτὶ φαίνεται, ἀλλὰ πλέον ἢ χιλίων. αὖθις δὲ εἶπεν ἐκεῖνος, οὐκ ἄρα τῶν μεθ᾽ ἡμῶν μαχομένων ἐστίν. ὁ δ᾽ ἀπε-

roram, quo quis adhuc lucerna uti potest. Ita veteres; recentiores, ut auctor est Phrynichus, ὄρθρον dixerunt, quæ antiquis erat ἕως, *aurora*. Et hanc significationem τοῦ ὄρθρος Thomas Magist. in ὀρθρεύω etiam e Thucyd. II. 3. ostendit; φυλάξαντες ἔτι νύκτα, καὶ αὐτὸ τὸ περίορθρον. Add. Salmas. de Hellenist. pag. 101. Duck.

Ὅποι] Cl. Gr. ὅπη, ut passim Plato in Euthyd. et Apol. Socr. Noster ὅποι 502. 8. et alibi ὅπη. vid. Indicem. Wass.

Προσένευσαν] Hadr. Junius et alii Lexicographi, Scholiasten sequentes, vertunt *adquieverunt*, et adnotant, Vallam vertere *adnatarunt*. Recte Valla, a προσνεῖν, quod habet etiam Ælian. I. Var. Hist. 1. sed in vulgatis Lexicis frustra quæras. A νέω autem est νεύσω, ut Etymolog. M. in ναῦς, unde ἔνευσα. Hesychius νευσόμεθα, νηξόμεθα. Quæ sit sententia in interpretatione Scholiastæ προσέπαυσαν, non scio, et corruptum puto. In Cass. hoc scholion non legitur. Duck.

Προσένευσαν] Schol. προσέπαυσαν corrigit. Hemsterh. ad Lucian T. I. 306. et Hering. Obss. p. 151. προσέπλευσαν. v. Abr. 375. Gottl.

Ἤδη] Leg. cum Abresch. εἰ δεῖ. 375. G.

Ἤδη διαφθ.] Sane placet Abreschii, εἰ δεῖ· sed nil opus; ἤδη est *jam*, nunc, in præsenti, *itzt*. Baver.

κρίνατο, εἴπερ γε ὑμεῖς ἐν Ιδομένῃ χθὲς ἐμάχεσθε. ἀλλ' ἡμεῖς γε οὐδενὶ ἐμαχόμεθα χθὲς, ἀλλὰ πρώην ἐν τῇ ἀποχωρήσει. καὶ μὲν δὴ τούτοις γε ἡμεῖς χθὲς ἀπὸ τῆς πόλεως βοηθήσασι τῆς Αμπρακιωτῶν ἐμαχόμεθα. ὁ δὲ κήρυξ, ὡς ἤκουσε, καὶ ἔγνω, ὅτι ἡ ἀπὸ τῆς πόλεως βοήθεια διέφθαρται, ἀνοιμώξας, καὶ ἐκπλαγεὶς τῷ μεγέθει τῶν παρόντων κακῶν, ἀπῆλθεν εὐθὺς ἄπρακτος, καὶ οὐκέτι ἀπήτει τοὺς νεκρούς. πάθος γὰρ τοῦτο μιᾷ πόλει Ελληνίδι ἐν ἴσαις ἡμέραις μέγιστον δὴ τῶν κατὰ τὸν πόλεμον τόνδε ἐγένετο. καὶ ἀριθμὸν οὐκ ἔγραψα τῶν ἀποθανόντων, διότι ἄπιστον τὸ πλῆθος λέγεται ἀπολέσθαι, ὡς πρὸς τὸ μέγεθος τῆς πόλεως. Αμπρακίαν μέντοι, οἶδα, ὅτι εἰ ἐβουλήθησαν Ακαρνᾶνες καὶ Αμφίλοχοι, Αθηναίοις καὶ Δημοσθένει πειθόμενοι, ἐξελεῖν, αὐτοβοεὶ ἂν εἷλον· νῦν δ' ἔδεισαν, μὴ οἱ Αθηναῖοι, ἔχοντες αὐτὴν, χαλεπώτεροι σφίσι πάροικοι ὦσι.

ριδ'. 114. Μετὰ δὲ ταῦτα, τρίτον μέρος νείμαντες τῶν σκύλων τοῖς Αθηναίοις, τὰ ἄλλα κατὰ τὰς πόλεις διείλοντο. καὶ τὰ μὲν τῶν Αθηναίων, πλέοντα ἑάλω· τὰ δὲ νῦν ἀνακείμενα ἐν τοῖς Αττικοῖς ἱεροῖς, Δημοσθένει ἐξῃρέθησαν, τριακόσιαι πανοπλίαι, καὶ ἄγων αὐτὰς κατέπλευσε. καὶ ἐγένετο ἅμα αὐτῷ μετὰ τὴν ἐν Αἰτωλίᾳ ξυμφορὰν ἀπὸ ταύτης τῆς πράξεως ἀδεεστέρα ἡ κάθοδος. ἀπῆλθον δὲ καὶ οἱ ἐν ταῖς εἴκοσι ναυσὶν Αθηναῖοι ἐς Ναύπακτον· Ακαρνᾶνες δὲ καὶ Αμφίλοχοι, ἀπελθόντων Αθηναίων, καὶ Δημοσθένους, τοῖς ὡς Σαλύνθιον καὶ Αγραίους καταφυγοῦσιν Αμπρακιώταις καὶ Πελοποννησίοις ἀναχώρησιν ἐσπείσαντο ἐξ Οἰνιαδῶν. οἵπερ καὶ μετανέστησαν παρὰ Σαλύνθιον καὶ Αγραίους. καὶ ἐς τὸν ἔπειτα χρόνον σπου-

Ἰδομένῃ] Vid. ad p. 145. et Vossium ad Catullum p. 210. WASS.

Ἀμπρακίαν] Thucydides semper cum π Ἀμπρακία, et Ἀμπρακιῶται. WASS. Diversitatem scripturæ etiam Stephanus adnotavit in Ἀμβρακία. Eustathius ad Dionys. Perieg. v. 493. ἀρχαϊκώτερον per π, usitatius per β scribi dicit. Palmer. II. Græc. Ant. .7. scribens, Thucydidem nomen Urbis non exprimere, sed tantum gentile nomen Ἀμπρακιώτης habere, non meminerat hujus loci. Sed et rursus Ἀμπρακίαν Cap. seq. in fine exprimit Thucydides. DUCK.

Πλέοντα ἑάλω] i. e. quæ navibus vehebantur. Abresch. 375. GOTTL.

Πλ. ἑάλω] Sane et hæc junxeris, in navigatione capta sunt. BAVER.

Ἐξῃρέθησαν] Thomas Mag. in ἐξεῖλε: ἐξεῖλε τῷ δεῖνι γέρας, καὶ ἐξῆρε. Θουκυδίδης· Δημοσθένει—πανοπλίαι. Obvius est hic usus verbi ἐξαιρεῖν, pro δοῦναί τι ὡς ἐξαίρετον. Scholiastes parvus Homeri in Iliad. ά. 369. Ἐκ δ' ἕλον Ἀτρείδῃ Χρυσηΐδα· ὡς ἐξαίρετον, inquit, ἔλαβον, καὶ ἔδωκαν. Add. ibi Eustath. pag. 119. et in Iliad. μ'. p. 907. Τὰ δὲ νῦν—ἱεροῖς citat Thomas in ἀνακείμενος. DUCK.

Οἰνιαδῶν] Hi Οἰνειάδαι sunt Stephano, et alibi Οἰνιάδαι. Sic etiam Pausanias, Sophocles, et Dionys. Halic. WASS.

δὰς καὶ ξυμμαχίαν ἐποιήσαντο ἑκατὸν ἔτη Ἀκαρνᾶνες καὶ Ἀμφίλοχοι πρὸς Ἀμπρακιώτας, ἐπὶ τοῖσδε, ὥστε μήτε Ἀμπρακιώτας μετὰ Ἀκαρνάνων στρατεύειν ἐπὶ Πελοποννησίους, μήτε Ἀκαρνᾶνας μετὰ Ἀμπρακιωτῶν ἐπ᾽ Ἀθηναίους· βοηθεῖν δὲ τῇ ἀλλήλων· καὶ ἀποδοῦναι Ἀμπρακιώτας, ὁπόσα ἢ χωρία, ἢ ὁμόρους Ἀμφιλόχων ἔχουσι· καὶ ἐπὶ Ἀνακτόριον μὴ βοηθεῖν, πολέμιον ὂν Ἀκαρνᾶσι. ταῦτα ξυνθέμενοι, διέλυσαν τὸν πόλεμον. μετὰ δὲ ταῦτα, Κορίνθιοι φυλακὴν ἑαυτῶν ἐς τὴν Ἀμπρακίαν ἀπέστειλαν, ἐς τριακοσίους ὁπλίτας, καὶ Ξενοκλείδαν τὸν Εὐθυκλέους ἄρχοντα· οἳ κομιζόμενοι, χαλεπῶς διὰ τῆς Ἠπείρου ἀφίκοντο. τὰ μὲν κατ᾽ Ἀμπρακίαν οὕτως ἐγένετο.

ριέ. 115. Οἱ δ᾽ ἐν τῇ Σικελίᾳ Ἀθηναῖοι, τοῦ αὐτοῦ χειμῶνος, ἔς τε τὴν Ἱμεραίαν ἀπόβασιν ἐποιήσαντο ἐκ τῶν νεῶν, μετὰ τῶν Σικελιωτῶν ἄνωθεν ἐσβεβληκότων ἐς τὰ ἔσχατα τῆς Ἱμεραίας, καὶ ἐπὶ τὰς Αἰόλου νήσους ἔπλευσαν. ἀναχωρήσαντες δὲ ἐς Ῥήγιον, Πυθόδωρον τὸν Ἰσολόχου Ἀθηναίων στρατηγὸν καταλαμβάνουσιν ἐπὶ τὰς ναῦς διάδοχον ὧν ὁ Λάχης ἦρχεν. οἱ γὰρ ἐν Σικελίᾳ ξύμμαχοι πλεύσαντες ἔπεισαν τοὺς Ἀθηναίους βοηθεῖν σφίσι πλείοσι ναυσί. τῆς μὲν γὰρ γῆς αὐτῶν οἱ Συρακούσιοι ἐκράτουν, τῆς δὲ θαλάσσης ὀλίγαις ναυσὶν εἰργόμενοι, παρεσκευάζοντο, τὸ ναυτικὸν ξυναγείροντες, ὡς οὐ περιοψόμενοι. καὶ ἐπλήρουν ναῦς τεσσαράκοντα οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς ἀποστελοῦντες αὐτοῖς· ἅμα μὲν ἡγούμενοι θᾶσσον τὸν ἐκεῖ πόλεμον καταλυθήσεσθαι, ἅμα δὲ βουλόμενοι μελέτην τοῦ ναυτικοῦ ποιεῖσθαι. τὸν μὲν οὖν ἕνα τῶν στρατηγῶν ἀπέστειλαν Πυθόδωρον ὀλίγαις ναυσί· Σοφοκλέα δὲ τὸν Σωστρατίδου, καὶ Εὐρυμέδοντα τὸν Θουκλέους, ἐπὶ τῶν πλειόνων νεῶν ἀποπέμψειν ἔμελλον. ὁ δὲ Πυθόδωρος, ἤδη ἔχων τὴν τοῦ Λάχητος τῶν νεῶν ἀρχήν, ἔπλευσε τελευτῶντος τοῦ χειμῶνος ἐπὶ τὸ Λοκρῶν φρούριον, ὃ πρότερον Λάχης εἷλε. καὶ νικηθεὶς μάχῃ ὑπὸ τῶν Λοκρῶν, ἀνεχώρησεν.

Ἀνακτόριον] Ar. C. ἐπ᾽ Ἀν. Civitas ab Apollinis Actio 40. stad. Strabo: οὐδετέρως Steph. Gentile Ἀνακτόριος, et Ἀνακτορία γῆ. Noster Lib. IV. Κορινθίων πόλιν vocat: ab Acharnensibus et Corinthiis conditam Scymnus et Scylax tradunt; eam transtulit Augustus Nicopolin, Pausan. V. 23. Nunc opinor *Vonizza* dicitur. v. Herodot. IX. 28. *Harmenopulum* 81. *Civitas Anactorica* Plin. *Ora Anactoria* Silius: Unde *Anactorie* nom. prop. apud M. Tyrium et Ovid. Denique Anactoria olim dicta Miletus in Caria. Confer Apollonii Schol. ά. 185. Wass.

ρισʹ. 116. Ἐῤῥύη δὲ περὶ αὐτὸ τὸ ἔαρ τοῦτο ὁ ῥύαξ τοῦ πυρὸς ἐκ τῆς Αἴτνης, ὥσπερ καὶ τοπρότερον. καὶ γῆν τινα ἔφθειρε τῶν Καταναίων, οἳ ὑπὸ τῇ Αἴτνῃ τῷ ὄρει οἰκοῦσιν, ὅπερ μέγιστόν ἐστιν ὄρος ἐν τῇ Σικελίᾳ. λέγεται δὲ πεντηκοστῷ ἔτει ῥυῆναι τοῦτο μετὰ τὸ πρότερον ῥεῦμα· τὸ δὲ ξύμπαν, τρὶς γεγενῆσθαι τὸ ῥεῦμα ἀφ᾽ οὗ Σικελία ὑπὸ Ἑλλήνων οἰκεῖται. ταῦτα μὲν κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦτον ἐγένετο. καὶ ἕκτον ἔτος τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα τῷδε, ὃν Θουκυδίδης ξυνέγραψε.

Ἐῤῥύη] De incendiis Ætnæ vid. Acta Philosoph. Londin. Wass. De eo, quod mox dicit Ætnam ter arsisse, e quo Sicilia a Græcis habitari cœpit, Scalig. ad Euseb. Chron. Num. MDXC. Duck.

FINIS

TOMI PRIMI.

Londini imprimebat J. F. Dove, in Area quæ est Divi Joannis.

Date Due

SEP 24 '53	Fr. McCauley S.J.		
	for Weston		
JUL 26 '55	4/9/58		
			

13882

Thucydidis

Author

de Bello Pelop.

Title

Gre & Lat. Tom. I

Priestley 1829

DATE DUE	BORROWER'S NAME
SEP 24 '53	Fr. McCauley S.J.
	for Weston
JUL -6 '55	A9128
	Mr. Curran - Thos. Michael -
	St Mary's Hall - B.C.
	1st 2nd 20 D. 3

DATE DUE	BORROWER'S NAME
FEB 3 1979	

